

Holy Bible

Aionian Edition®

Latviešu Glück Bībele
Latvian Glück Bible 8th edition

AionianBible.org

Pasaulē pirmais Svētās Bībeles attulkojums
100% bezmaksas kopēšanai un drukāšanai
zināms arī kā " Purpura Bībele "

Holy Bible Aionian Edition ®
Latviešu Glück Bibele
Latvian Glück Bible 8th edition

Creative Commons Attribution-No Derivatives 4.0, 2018-2021

Text source: Crosswire.org
Source copyright: Public Domain

Johann Ernst Glück 7th edition with orthographic updates, 1898

Formatted by Speedata Publisher version 4.3.20 on 5/10/2021

100% Free to Copy and Print
<http://AionianBible.org>

Published by Nainoia Inc
<http://Nainoia-Inc.signedon.net>

We pray for a modern public domain translation in every language

Report content and format concerns to Nainoia Inc

Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Priekšvārds

Latviešu at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation!* What is an *un-translation?* Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a lexicon. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates ten additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aīdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aīdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is *eternal*! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to *eternal* life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the afterlife destinies of mankind and fallen angels.

This *un-translation* helps us to see these ten underlying words in context. The original translation is unaltered and a note is added to 63 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read online at AionianBible.org and with the Android App. Why purple? King Jesus' Word is royal... and purple is the color of royalty!

Saturs

VECĀ DERĪBA

Pirmā Mozus	11
Otra Mozus	39
Trešā Mozus	62
Ceturtā Mozus	79
Piektā Mozus	102
Jozuas	121
Soģu	135
Rutes	149
Pirmā Samuela	151
Otra Samuela	169
Pirmā Ķēniņu	184
Otra Ķēniņu	202
Pirmā Laiku	218
Otra Laiku	233
Ezras	252
Nechemijas	258
Esteres	266
Ījaba	271
Psalmi	284
Salamana Pamācības	316
Salamans Mācītājs	327
Augstā Dziesma	331
Jesajas	333
Jeremijas	358
Raudu Dziesmas	387
Ecechiela	390
Daniēla	417
Hozejas	426
Joēla	430
Amosa	432
Obadjas	435
Jonas	436
Michas	437
Nachuma	440
Habakuka	441
Cefanjas	443
Hagaja	445
Cakarijas	446
Maleachija	451

JAUNĀ DERĪBA

Mateja Evaņģelijs	455
Marka Evaņģelijs	473
Lūkas Evaņģelijs	484
Jāņa Evaņģelijs	503
Apustuļu Darbi	517
Pāvilavēstulē Romiešiem	535
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem	542
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem	549
Pāvila Vēstule Galatiešiem	554
Pāvila Vēstule Efeziešiem	557
Pāvila Vēstule Filipiešiem	560
Pāvila Vēstule Kolosiešiem	562
Pāvila 1. Vēstule Tesalonikiešiem	564
Pāvila 2. Vēstule Tesalonikiešiem	566
Pāvila 1. Vēstule Timotejam	567
Pāvila 2. Vēstule Timotejam	569
Pāvila Vēstule Tītam	571
Pāvila Vēstule Filemonam	572
Vēstule Ebrējiem	573
Jēkaba Vēstule	579
Pēterēja 1. Vēstule	581
Pēterēja 2. Vēstule	583
Jāņa 1. Vēstule	585
Jāņa 2. Vēstule	587
Jāņa 3. Vēstule	588
Jūdas Vēstule	589
Jaņa Atklāsmes Grāmata	590

PIELIKUMS

Lasītāja ceļivedis
Terminu Vārdnīca
Kartes
Attēli, Doré

VECĀ DERĪBA

Un Viņš izmeta cilvēku un lika Ēdenes dārzam pret rītiem kerubus un cērtama zobena liesmu,
lai sargātu ceļu uz dzīvības koku.

Pirmā Mozus 3:24

Pirmā Mozus

1 Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi. **2** Un zeme bija tumša un tukša, un tumsa bija pār dzījumiem, un Dieva Gars lidinājās pa ūdeņu virsu. **3** Un Dievs sacīja: Lai top gaisma. Tad tapa gaisma. **4** Un Dievs redzēja gaismu labu esam. Un Dievs šķīra gaismu no tumsas. **5** Un Dievs nosauca gaismu par dienu, un tumsu Viņš nosauca par nakti. Un tapa vakars un tapa rīts, pirmā diena. **6** Tad Dievs sacīja: Lai top izplatījums ūdeņu starpā un lai tas šķir ūdeni no ūdens. **7** Un Dievs darija izplatījumu, un darija starpu to ūdeni, kas izplatījuma apakšā, un to ūdeni, kas izplatījuma virsū; un tā notika. **8** Un Dievs nosauca izplatījumu par debesi. Un tapa vakars un tapa rīts, otra diena. **9** Tad Dievs sacīja: Lai ūdens debess apakšā krājās vienā vietā, ka sausums top redzams; un tā notika. **10** Un Dievs nosauca sausumu par zemi, un to ūdeņu krājumu Viņš nosauca par jūru. Un Dievs redzēja to labu esam. **11** Un Dievs sacīja: Lai zeme izdod zaļumu un zāli, kas savu sēklu nes, augligus kokus, kas auglus nes pēc savas kārtas, kam sava sēkla iekš sevis ir virs zemes; un tā notika. **12** Un zeme izdeva zaļumu un zāli, kas savu sēklu nes pēc savas kārtas, un kokus, kas auglus nes, kam sava sēkla iekš sevis pēc savas kārtas. Un Dievs redzēja to labu esam. **13** Un tapa vakars un tapa rīts, trešā diena. **14** Tad Dievs sacīja: Lai top spīdekļi debess izplatījumā, kas šķir dienu no nakts un kas dod zīmes un laikus un dienas un gadus; **15** Un lai tie ir par spīdekļiem debess izplatījumā un spīd virs zemes; un tā notika. **16** Un Dievs darija divus lielus spīdekļus, lielāko spīdekli, dienu valdit un mazāko spīdekli, nakti valdit, - un zvaigznes. **17** Un Dievs tos lika debess izplatījumā, lai tie spīd uz zemi. **18** Un valda dienu un nakti un šķir gaismu no tumsas. Un Dievs redzēja to labu esam. **19** Un tapa vakars un tapa rīts, ceturtā diena. **20** Tad Dievs sacīja: Lai pa pulkiem rodas ūdenī kustošas dzīvas dvašas un putni, kas virs zemes skrien apakš debess izplatījuma. **21** Un Dievs radīja lielus jūras zvērus un visādas dzīvas dvašas, kas lien, ko ūdens pa pulkiem izdod pēc viņu kārtām, un visādus spārnainus putnus pēc viņu kārtas. Un Dievs redzēja to labu esam. **22** Un Dievs tos svētīja sacidams: Vaislojties un vairojties un piepildiet ūdeni jūrā, un putni lai vairojās virs zemes. **23** Un tapa vakars un tapa rīts, piektā diena. **24** Tad Dievs sacīja: Lai zeme izdod dzīvas dvašas pēc viņu kārtas, lopus, tārpus un zemes zvērus pēc viņu kārtas; un tā notika. **25** Un Dievs darija zemes zvērus pēc viņu kārtas un lopus pēc viņu kārtas un visādus zemes tārpus pēc viņu kārtas. Un Dievs redzēja to labu esam. **26** Un Dievs sacīja: Darisim cilvēkus pēc mūsu ģimja, pēc mūsu lidzības, lai tie valda pār zivim jūrā un pār putniem apakš debess un pār lopiem un pār visu zemi un pār visiem tāriem, kas lien virs zemes. **27** Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava ģimja, pēc Dieva ģimja Viņš to radīja, un radīja tos, vīrietī un sievieti. **28** Un Dievs tos svētīja, un Dievs uz tiem sacīja: Auglojaties un vairojaties un piepildiet zemi un pārvaldiet to un valdat pār zivim jūrā un pār putniem apakš debess un pār visām dvašām, kas lien virs zemes. **29** Un Dievs sacīja: Redzi, Es jums esmu devis visādu zāli, kas nes sēklu, kas ir pa visu zemes virsu, un visus kokus, kam savi augli iekš sevis un kas nes sēklu, jums par ēdamo. **30** Un visiem zvēriem virs

zemes un visiem putniem apakš debess un visiem tāriem virs zemes, kam dzīva dvaša, esmu devis visādu zālu zāli par barību. Un tā notika. **31** Un Dievs uzlūkoja visu, ko Viņš bija darijis, un redzi, tas bija ļoti labs. Un tapa vakars un tapa rīts, sestā diena.

2 Tā ir pabeigta debesis un zeme un viss viņu spēks. **2** Un Dievs pabeidza septītā dienā Savu darbu, ko bija darijis, un dusejā septītā dienā no visa Sava darba, ko bija darijis. **3** Un Dievs svētīja to septīto dienu un to iesvētīja, tāpēc ka Viņš bija dusejīs no visa Sava darba, ko Dievs bija radījis un taisījis. **4** Tā debesis un zeme cēlušās, kad tās tapa radītas tai laikā, kad Dievs Tas Kungs zemi un debesis darīja. **5** Un vēl nekādu krūmu nebija laukā virs zemes, un vēl nekāda zāle nezēla, jo Dievs Tas Kungs vēl nebija licis lietum lit virs zemes, un cilvēka nebija, kas zemi būtu kopis. **6** Bet migla cēlās no zemes un slāpināja visu zemi. **7** Un Dievs Tas Kungs taisīja cilvēku no zemes pīšliem un iepūta viņa nāsis dzīvības dvašu; tad cilvēks tapa par dzīvu dvēseli. **8** Un Dievs Tas Kungs stādīja dārzu Ēdenē pret rītiem un iecēla tur to cilvēku, ko Viņš bija taisījis. **9** Un Dievs Tas Kungs izaudzināja no zemes visādus kokus, kas jauki bija uzlūkot un labi ēst, un dzīvības koku dārza vidū, arī laba un ļauna atzišanas koku. **10** Un tekošs ūdens iztecejā no Ēdenes, to dārzu slāpināt, un no turienes tas dalījās un palika par četrām upēm. **11** Pirmai ir vārds Pišone: tā iet ap visu Havilas zemi, kur zelts ir. **12** Un tās zemes zelts ir labs; tur ir arī bedelliens un sardonika(oniks) akmens. **13** Un otrai upei ir vārds Ģihone; tā tek ap visu Kušā(Moru) zemi. **14** Un trešai upei ir vārds Hidekele; tā tek Assura zemei pret rītiem, un ceturtā upe ir Eifrate. **15** Un Dievs Tas Kungs nēma cilvēku un to ielika Ēdenes dārzā, lai tas to koptu un sargātu. **16** Un Dievs Tas Kungs pavēlēja cilvēkam sacidams: no visiem dārza augliem tu vari ēst, kā tik, **17** Bet no tā laba un ļauna atzišanas koka, no tā tev nebūs ēst, jo kurā dienā tu no tā edīsi, tu mirdams mirsi. **18** Un Dievs Tas Kungs sacīja: nav labi, cilvēkam būt vienam; Es tam darišu paligu, kas ap to būs. **19** Un Dievs Tas Kungs no zemes bija taisījis visus zvērus laukā un visus putnus apakš debess; un Viņš tos veda pie cilvēka, lai redzētu, kā tas tos nosauks, un kā cilvēks nosauktu ikvienu dzīvu dvašu, tā lai būtu viņas vārds. **20** Tad cilvēks nosauca vārdus visiem lopiem un putniem apakš debess un visiem zvēriem laukā, bet priekš cilvēka neatradās paligs, kas ap to būtu. **21** Tad Dievs Tas Kungs cilvēkam sūtīja cietu miegu, un tas aizmīga. Un Viņš nēma vienu no viņa sānkauliem un aizpildīja to vietu ar miesu. **22** Un Dievs Tas Kungs iztaisīja to sānkaulu, ko no cilvēka bija nēmis, par sievu un pieveda to pie cilvēka. **23** Un cilvēks sacīja: šī nu ir kauls no maniem kauliem un miesa no manas miesas, tā taps saukta sieva(vīrene), tāpēc ka tā no vīra ir nēmta. **24** Tādēļ vīrs atstās savu tēvu un savu māti un pieķersies pie savas sievas, un tie būs viena miesa. **25** Un tie abi bija pliki, cilvēks un viņa sieva, un nekaunējās.

3 Un čūska bija gudrāka uz viltu nekā visi zvēri laukā, ko Dievs Tas Kungs bija radījis, un tā sacīja uz sievu: vai tad Dievs ir sacījis: jums nebūs ēst no neviena koka dārzā? **2** Tad sieva sacīja uz čūsku: mēs ēdam no koku augliem darzā; **3** Bet par tā koka augliem, kas dārza vidū, Dievs ir sacījis:

neēdēt no tā un neaizskariet to, ka jūs nemirstat. **4** Un čūska sacīja uz sievu: mirt nemirsiet vis. **5** Bet Dievs zin, ka, kurā dienā jūs no tā ēdīset, tad jūsu acis taps atvērtas, un jūs būsiet itin kā Dievs, zinādamī labu un jaunu. **6** Un sieva redzēja, ka labi būtu ēst no tā koka, un ka tas acīm jauks un patīkams koks esam, gudur darīt, un tā nēma no viņa augliem un ēda un deva arī savam vīram, un viņš ēda. **7** Tad viņu abēju acis tapa atvērtas, un tie atzina, ka bija pliki, un sapina viģes koka lapas un darija sev priekšautus. **8** Un tie dzirdēja Dieva Tā Kunga balsi, kas dārza stāigāja dienas dzestrūmā. Tad Ādams un viņa sieva paslēpās priekš Dieva Tā Kunga apakš kokiem dārza. **9** Un Dievs Tas Kungs sauka Ādamu un sacīja uz to: Kur tu esi? **10** Un tas sacīja: es dzirdēju Tavu balsi dārza un bijājos, jo es esmu pliks, un paslēpos. **11** Un Viņš sacīja: kas tev ir teicis, ka tu esi pliks? Vai tu neesi ēdis no tā koka, par ko Es tev pavēlēju, ka tev no tā nebija ēst? **12** Un Ādams sacīja: tā sieva, ko Tu man deviš, tā man deva no tā koka, un es esmu ēdis. **13** Un Dievs Tas Kungs sacīja uz sievu: kam tu to esi darijusi? Un sieva sacīja: čūska mani pievīlusi, un es esmu ēduusi. **14** Tad Dievs Tas Kungs sacīja uz čūsku: Tādēļ ka tu to darijusi, esi nolādēta priekš visiem lopiem un priekš visiem zvēriem laukā; uz tava vēderā tev būs iet un pišķus ēst visu savu mūžu. **15** Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu un starp tavu sēklu un viņas sēklu: šis samis tev galvu, un tu viņam iedurši papēdi. **16** Un uz sievu Viņš sacīja: Es vairodamas vairošu tavas sāpes un tavas grūtības mokas; ar sāpēm tev būs bērnus dzemdēt, un tavaie iegrībešanai būs būt pēc tava vīra, un viņam būs pār tevi valdīt. **17** Un uz Ādamu Viņš sacīja: tāpēc ka tu esi klausījis savas sievas balsij un ēdis no tā koka, par ko Es tev pavēlēju sacīdams, tev nebūs no tā ēst, - nolādēta lai ir zeme tevis dēļ, ar mokām tev no tās būs uzturēties visu savu mūžu. **18** Un ērkšķus un dadžus tā tev izdos, un tev būs ēst lauka augļus. **19** Ar sava vaiga sviedriem tev būs maizi ēst, tiekams tu atkal topi par zemi, no kā tu esi nēmts, jo tu esi no pišķiem un tev būs atkal palikti par pišķiem. **20** Un Ādams nosauca savas sievas vārdu Ieva, tāpēc ka tā ir visu dzīvo māte. **21** Un Dievs Tas Kungs taisīja Ādamam un viņa sievai uzvalkus no ādām un tiem tos apvilkā. **22** Un Dievs Tas Kungs sacīja: redzi, cilvēks ir tapis kā viens no mums, atzidams labu un jaunu, un nu, lai tas savu roku neizstiepj un neņem arī no tā dzīvības koka un neēd un nedzīvo mūžīgi, - **23** Tad Dievs Tas Kungs to izdzina no Ēdenes dārza, lai tas to zemi strādātu, no kā bija nēmts. **24** Un Viņš izmeta cilvēku un lika Ēdenes dārzam pret rītiem kerubus un cērtāma zobena liesmu, lai sargātu ceļu uz dzīvības koku.

4 Un Ādams atzina levu, savu sievu, un tā tapa grūta un dzemdēja Kainu un sacīja: es esmu dabūjusi vīru ar To Kungu. **2** Un tā vēl dzemdēja viņa brāli, Ābelu; un Ābels palika par avju ganu, bet Kains palika par zemes kopēju. **3** Un notikās pēc kāda laika, ka Kains Tam Kungam upuri nesa no zemes augliem. **4** Un Ābels arīdzan nesa no savu avju pirmdzimtiem un no viņu taukiem. Un Tas Kungs uzlūkoja Ābelu un viņa upuri. **5** Bet Kainu un viņa upuri Viņš neuzlūkoja. Tad iedegas Kaina bardzība, un viņa vaigs raudzījās nikni. **6** Un Tas Kungs sacīja uz Kainu: kam tu esi apskaities, un kādēļ tavs vaigs raugās nikni? **7** Vai nav tā: ja tu darīsi pareizi, tad vari savu vaigu pacelt; bet ja tu

darīsi nepareizi, tad grēks gul priekš durvīm un tīko pēc tevis, - bet tu, valdi pār viņu. Un Kains runāja ar savu brāli Ābelu. **8** Un notikās, kad tie bija laukā, tad Kains cēlās pret Ābelu, savu brāli, un to nokāva. **9** Un Tas Kungs sacīja uz Kainu: kur ir Ābels, tavs brālis? Un tas sacīja: es nezinu. Vai tad es sava brāļa sargs? **10** Un Viņš sacīja: ko tu esi darijis? Tava brāļa asīju balsi brēc uz Mani no zemes. **11** Un nu esi nolādēts, nost no zemes, kas savu muti atpletusi, tava brāļa asīnis saņemt no tavām rokām. **12** Kad tu zemi strādāsi, tad tā vairs tev nedos savu spēku; tekulis un bēglis tu būsi virs zemes. **13** Un Kains sacīja uz To Kungu: mans noziegums ir lielāks, nekā to varētu panest. **14** Redzi, Tu mani šodien izdzēn no zemes, un man būs paslēpties no Tava vaiga un es būšu tekulis un bēglis virs zemes, un notiks, ka ikviens, kas mani atrod, tas mani nokaus. **15** Un Tas Kungs uz to sacīja: tādēļ, kas Kainu nokauj, tas taps septiņkārt atriebts. Un Tas Kungs pielika Kainam zīmi, lai to nenokautu, kas to aistrastu. **16** Un Kains aizgāja no Tā Kunga vaiga un mita Nodzemē, Ēdenei pret rītiem. **17** Un Kains atzina savu sievu, un tā tapa grūta un dzemdēja Ēnohu; un viņš uztaisīja pilsetu un nosauca tās pilsētas vārdu pēc sava dēla vārda Ēnohu. **18** Un Ēnoham dzima īrads, un īrads dzemdināja Meūjaēlu, un Meūjaēls dzemdināja Metusaēlu, un Metusaēls dzemdināja Lāmehu. **19** Un Lāmehs apņēma divas sievas; pirmajā bija vārds Ada, un otrajā bija vārds Cilla. **20** Un Ada dzemdēja Jabalu; tas ir tēvs bijis tiem, kas teltīs dzīvoja un lopus audzināja. **21** Un viņa brāļa vārds bija Jubals; tas ir tēvs bijis visiem koklētājiem un stabulniekiem. **22** Un Cilla arīdzan dzemdēja Tubalkainu, kas bija visādu vara un dzelzs riku kalējs. Un Tubalkaīna māsa bija Naēma. **23** Un Lāmehs sacīja uz savām sievām: Ada un Cilla, klausiet manu balsi, jūs Lāmeha sievas, nēmiet vērā manus vārdus! Jo es viru nokauju par savu vāti un jaunekli par savu brūci. **24** Jo Kains taps septiņkārt atriebts, bet Lāmehs septiņdesmit septiņkārt. **25** Un Ādams atzina atkal savu sievu, un tā dzemdēja dēlu un nosauca viņa vārdu Setu; jo (tā sacīja:) Dievs man ir licis citu dzimumu Ābela vietā, jo Kains to ir nokāvis. **26** Un Setam arī dzima dēls, un tas nosauca viņa vārdu Enosu. Tai laikā iesāka piesaukt Tā Kunga vārdu.

5 Šie ir Ādama raduraksti. Tai dienā, kad Dievs cilvēku radīja, Viņš to darija pēc Dieva līdzības. **2** Vīrieti un sievieti, Viņš tos radīja un tos svētīja un nosauca tos par cilvēkiem, tai dienā, kad tie tapa radīti. **3** Un Ādams dzīvoja simts un trīsdesmit gadus un dzemdināja dēlu pēc savas līdzības, pēc sava gīmja, un nosauca viņa vārdu Setu. **4** Un Ādama dienas pēc tam, kad Setu bija dzemdinājis, ir astoņsimt gadi, un viņš dzemdināja dēlus un meitas. **5** Un visas Ādama dienas, ko viņš dzīvojis, bija deviņsimt un trīsdesmit gadi; un viņš nomira. **6** Un Sets bija simts un pieci gadus vecs un dzemdināja Enosu. **7** Un Sets pēc tam, kad Enos bija dzemdinājis, dzīvoja astoņsimt un septiņus gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **8** Un visas Seta dienas bija deviņsimt un divdesmit gadi; un viņš nomira. **9** Un Enos bija deviņdesmit gadus vecs un dzemdināja Kainanu. **10** Un Enos dzīvoja pēc tam, kad Kainanu bija dzemdinājis, astoņsimt un piecpadsmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **11** Un visas Enosa dienas bija deviņsimt un pieci gadi; un viņš nomira. **12** Un Kainans bija septiņdesmit gadus vecs un dzemdināja Mahalaleeli. **13** Un Kainans dzīvoja

pēc tam, kad Mahalaleēli bija dzemdinājis, astoņsimt un četrdesmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **14** Un visas Kainana dienas bija deviņsimt un desmit gadi; un viņš nomira. **15** Mahalaleēls bija sešdesmit un pieci gadus vecs un dzemdināja Jaredu. **16** Un Mahalaleēls dzīvoja pēc tam, kad Jaredu bija dzemdinājis, astoņsimt un trīsdesmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **17** Un visas Mahalaleēla dienas bija astoņsimt deviņdesmit un pieci gadi; un viņš nomira. **18** Un Jareds bija simts sešdesmit un divus gadus vecs un dzemdināja Enohu. **19** Un Jareds dzīvoja pēc tam, kad Enohu bija dzemdinājis, astoņsimt gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **20** Un visas Jareda dienas bija deviņsimt sešdesmit un divi gadi; un viņš nomira. **21** Un Enohs bija sešdesmit un pieci gadus vecs un dzemdināja Metuzalu. **22** Un Enohs pēc tam, kad Metuzala bija dzemdinājis, staigāja ar Dievu trīssimt gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **23** Un visas Enoha dienas bija trīssimt sešdesmit un pieci gadi. **24** Un Enohs staigāja ar Dievu un viņa vairs nebija, jo Dievs viņu paņēma. **25** Un Metuzala bija simts astoņdesmit un septiņus gadus vecs un dzemdināja Lāmehu. **26** Un Metuzala dzīvoja pēc tam, kad Lāmehu bija dzemdinājis, septiņsimt astoņdesmit un divus gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **27** Un visas Metuzalas dienas bija deviņsimt sešdesmit un deviņi gadi; un viņš nomira. **28** Un Lāmehs bija simts astoņdesmit un divus gadus vecs un dzemdināja dēlu, **29** Un nosauca viņa vārdu Noa, sacīdams: šis mūs iepriecinās mūsu darbos un mūsu mokās, kas nāk no šīs zemes, ko Tas Kungs nolādējis. **30** Un Lāmehs dzīvoja pēc tam, kad Nou bija dzemdinājis, piecīsimt deviņdesmit un pieci gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **31** Un visas Lāmeha dienas bija septiņsimt septiņdesmit septiņi gadi; un viņš nomira. **32** Un Noa bija piecīsimt gadus vecs, un dzemdināja Šemu, Hamu un Jafetu.

6 Un notikās, kad cilvēki sāka vairoties virs zemes un tiem meitas piedzima, **2** Tad Dieva bērni redzēja cilvēku meitas, ka tās bija skaistas, un īņema sev sievas, kādas tiem patika. **3** Un Tas Kungs sacīja: Manam Garam nebūs valdīt iekš cilvēkiem mūžīgi; maldīdamies tie ir miesa; un viņu dienas vēl būs simts un divdesmit gadi. **4** Taniš dienās tie milžu vīri bija virs zemes, un arī pēc, kad Dieva bērni bija iegājuši pie cilvēku meitām un sev bērnus bija dzemdinājuši; šie tie varenie, kas bija no iesākuma, slaveni vīri. **5** Un Tas Kungs redzēja, ka cilvēku ļaunums augtin auga virs zemes, un viss viņu sirdsprāts un padoms tikai ļauns bija vienmēr. **6** Tad Tam Kungam palika žēl, ka Viņš cilvēkus virs zemes bija radījis, un tas Viņam rūpēja sirdi. **7** Un Tas Kungs sacīja: Es izdzeldēšu no zemes visus tos cilvēkus, ko esmu radījis, cilvēkus lidz ar lopiem, tārpīem un putniem apakš debess, jo Man ir žēl, ka Es tos esmu radījis. **8** Bet Noa atrada žēlastību priekš Tā Kunga acīm. **9** Šie ir tie stāsti par Noas cilti: Noa bija taisns, nenoziedzīgs vīrs savā cilti, un Noa staigāja ar Dievu. **10** Un Noa dzemdināja trīs dēlus: Šemu, Hamu un Jafetu. **11** Un zeme bija samaitātie Dieva priekšā, un zeme bija pilna varasdarbū. **12** Un Dievs redzēja zemi, un redzi, tā bija samaitāta; visa miesa bija savu ceļu samaitājusi virs zemes. **13** Un Dievs sacīja uz Nou: visas miesas gals ir nācis Manā priekšā; jo zeme ir pilna no viņu varas darbiem, un redzi, Es nomaitāšu tos lidz ar zemi. **14** Taisi sev šķirstu no priežu

koka; ar mājokļiem tev to šķirstu būs taisīt un to apsveket ar darvu no iekš un āra puces. **15** Un tev būs viņu tā taisīt: trīssimt olekšu lai ir tā šķirsta garums, piecdesmit olekšu platumats un trīsdesmit olekšu viņa augstums. **16** Vienu logu tev būs tam šķirstam taisīt; olekši lielumā tev būs to taisīt virsgalā, un durvis tev būs likt viņa sānos; tev būs viņu taisīt ar trim bēniņiem, apakšēju, vidēju un virsēju. **17** Jo, redzi, Es vedišu ūdensplūdus virs zemes, lai nomaītā apakš debess ikvienu miesu, iekš kā ir dzīva dvaša; visiems, kas virs zemes, būs mirt. **18** Un Es celšu derību ar tevi, un tev būs iet šķirstā lidz ar saviem dēliem un ar savu sievu un ar savu dēlu sievām. **19** Un no visa, kas dzīvo, no ikvienas miesas, pa diviem no ikvienas kārtas, tev būs ievest šķirstā, lai tie lidz ar tevi paliek dzīvi; tēviņam un mātītei tiem būs būt. **20** No putniem pēc savas kārtas un no lopiem pēc savas kārtas un no visiem zemes tārpīem pēc savas kārtas; pa divi no ikvienas kārtas nāks pie tevis, lai paliku dzīvi. **21** Un nēm pie sevis no visādas barības, ko var ēst, un sakrāj to pie sevis, ka tā tev un viņiem būtu par barību. **22** Un Noa darīja itin tā, kā Dievs tam bija pavēlējis, - tā viņš darīja.

7 Un Tas Kungs sacīja uz Nou: ej šķirstā, tu un viss tavs nams, jo tevi Es esmu redzējis Manā priekšā taisnu šīnī cilti. **2** No visādiem šķistiem lopiem nēm pie sevis pa septiņiem, tēviņu un mātīti, bet no tiem lopiem, kas nešķisti, pa diviem, tēviņu un mātīti. **3** Arī no putniem apakš debess pa septiņiem, tēviņu un mātīti, ka vaisla paliek dzīva pa visu zemes virsu. **4** Jo vēl būs septiņas dienas, tad Es likšu lietum līt virs zemes četrdesmit naktis, un Es izdzeldēšu no zemes virsas ikvienu dzīvu radījumu, ko esmu darījis. **5** Un Noa darīja itin tā, kā Tas Kungs bija pavēlējis. **6** Un Noa bija sešsimt gadus vecs, kad ūdensplūdi zemi pārplūda. **7** Tad Noa iegāja šķirstā un lidz ar viņu viņa dēli un viņa sieva un viņa dēlu sievas priekš tiem ūdensplūdiem. **8** No šķistiem lopiem un no tiem lopiem, kas nav šķisti, un no putniem un no visa, kas lien virs zemes, **9** iegāja pa pāriem pie Noas šķirstā, tēviņš un mātīte, (it) kā Dievs Noam bija pavēlējis. **10** Un notikās pēc septiņām dienām, tad ūdensplūdi nāca virs zemes. **11** Sešsimtā Noas dzīvības gadā, otrā mēnesī, septiņpadsmitā mēneša dienā, tai pašā dienā visi lielie bezdibēja avoti ir pārtrūkuši, un debess logi atvērušies. **12** Un lietus nāca virs zemes četrdesmit dienas un četrdesmit naktis. **13** Tai dienā iegāja šķirstā Noa un Šems un Hams un Jafets, Noas dēli, un Noas sieva un viņa trīs vedeklas lidz ar tiem, **14** Un arī visādi zvēri pēc savas kārtas un visādi lopi pēc savas kārtas un visādi tārpi, kas lien virs zemes, pēc savas kārtas, un visādi putni pēc savas kārtas, visādi putniņi un visādi spārnaiņi. **15** Un tie nāca šķirstā pie Noas pa pāriem no ikvienas miesas, iekš kā bija dzīva dvaša, **16** Un tie, kas nāca, bija tēviņš un mātīte no visādas miesas un iegāja (it) kā Dievs tam bija pavēlējis, un Tas Kungs aizslēzda aiz viņa. **17** Tad nāca plūdi virs zemes četrdesmit dienas, un ūdeņi vairojās un pacēla šķirstu un pacēla to no zemes virsas. **18** Un ūdeņi augtin auga un vairojās loti virs zemes, un šķirsts gāja peldu pa ūdens virsu. **19** Un ūdeņi vairojās pārlieku loti virs zemes, un visi augstie kalni visur apakš debesīm tapa pārņemti. **20** Piecpadsmit olekšu augstumā ūdeņi cēlās, un kalni tapa pārņemti. **21** Tad visa miesa apmira, kas virs zemes kustās, no putniem un no visādiem tārpīiem,

kas liet virs zemes, un visi cilvēki. **22** Viss, kam dzīva gara dvaša bija nāsīs, viss, kas mita sausumā, tas nomira. **23** Tad visi dzīvie radījumi tapa izdeldēti virs zemes no cilvēkiem līdz lopiem, līdz tāriem un līdz putniem apakš debess; bet Noa vien atlikās un kas līdz ar viņu bija šķirstā. **24** Un ūdeņi vairojās virs zemes simts un piecdesmit dienas.

8 Un Dievs pieminēja Nou un visus zvērus un visus lopus, kas līdz ar to bija šķirstā, un Dievs deva vēju virs zemes, un ūdeņi nostājās. **2** Un bezdibēja avoti un debess logi tapa aizdarīti, un lietus no debess tapa aizturēts. **3** Un ūdeņi atgriezās no zemes virsas, šurp un turp tecēdam, un ūdeņi krita pēc simts un piecdesmit dienām. **4** Un šķirsts nolaidās septītā mēnesi septiņpadsmitā mēneša dienā uz Ararata kalniem. **5** Un ūdeņi noteceja šurp un turp līdz desmitam mēnesim; desmitā mēnesi un pīrmā mēneša dienā radījas kalnu gali. **6** Un notikās pēc četrdesmit dienām, tad Noa atvēra šķirsta logu, ko viņš bija taijis, **7** Un izlaida kraukli, un tas skaidrija šurp un turp, kamēr ūdeņi nosika no zemes virsas. **8** Pēc tam viņš izlaida balodi, lai redzētu, vai ūdeņi jau noskrējuši no zemes virsas. **9** Bet balodis neatradra, kur kāja varētu dusēt, un atgriezās pie viņa šķirstā, jo ūdeņi vēl bija pa visu zemes virsu; un viņš izstiepa savu roku un to satvēra un nēma pie sevis šķirstā. **10** Un pagaidīja vēl citas septītās dienas un izlaida atkal balodi no šķirsta ārā. **11** Un balodis nāca pie viņa ap vakara laiku, un redzi, norauta eļļas koka lapa bija viņa mutē. Tad Noa oprata, ka ūdeņi bija noskrējuši no zemes virsas, **12** Un pagaidīja vēl citas septītās dienas un izlaida balodi, un tas negriezās vairs atpakaļ pie viņa. **13** Un notikās sešsimt pirmajā gadā, pīrmā mēnesi, pīrmā mēneša (dienā), tad ūdeņi izsīka no zemes virsas, un Noa noņēma šķirsta jumtu un skatījās, un redzi, zemes virsa bija apžuvusi. **14** Un otrā mēnesi, divdesmit septītā mēneša dienā, zeme bija nožuvusi. **15** Tad Dievs runāja uz Nou sacīdams: **16** Izej no šķirsta, tu un tava sieva un tavi dēli un tavas vedeklas līdz ar tevi, **17** Visas dzīvības, kas pie tevis, no ikkatrais mīses, no putniem un no lopiem un no visiem līdejiem tāriem virs zemes, tie lai iziet līdz ar tevi, un lai tie pulkiem rodas un auglojās virs zemes. **18** Tad Noa izgāja un līdz ar viņu viņa dēli un viņa sieva un viņa vedeklas, **19** Visi zvēri, visi tāri un visi putni, viss, kas virs zemes kust, izgāja no šķirsta pēc savām sugām. **20** Un Noa uztaisīja Tam Kungam altāri un nēma no visiem šķistiem lopiem un no visiem šķistiem putniem un upurēja Tam Kungam dedzināmos upurus uz tā altāra. **21** Un Tas Kungs oda to saldo smaržu un sacīja Savā sirdi: "Es joprojām vairs nerolādēšu zemi cilvēka dēļ, jo cilvēka sirdsprāts ir ļauns no mazām dienām, un Es joprojām vairs negribu samaitāt visu, kas dzīvo, kā esmu darijis. **22** Kamēr būs dienas virs zemes, nemitēsies sēšana un plaušana, aukstums un karstums, vasara un ziema, diena un nakts."

9 Un Dievs svētīja Nou un viņa dēlus un sacīja uz tiem: auglojāties un vairojāties un piepildiet zemi. **2** Lai no jums būtas un bādās visi zemes zvēri un visi putni apakš debess, un viss, kas kust virs zemes, un visas zivis jūrā; - jūsu rokās tie ir doti. **3** Viss, kas kust un ir dzīvs, lai jums ir par barību, (it) kā to zaļo zāli, visu to Es jums esmu nodevis. **4** Tik vien mīsu viņas dzīvībā, viņas asinīs, jums nebūs ēst. **5** Un par jūsu dzīvības asinīm (Es) prasīšu, no visiem

zvēriem tās gribu prasīt, un no cilvēku rokām, no ikviena rokas, kas ir viņa brālis, (Es) prasīšu cilvēka dzīvību. **6** Kas cilvēka asinis izlej, tā asinīm caur cilvēkiem būs tapt izlietām, jo Dievs cilvēku radījis pēc Sava ģimja. **7** Bet jūs auglojāties un vairojāties un rodāties pulkiem virs zemes un vairojāties virs tās. **8** Un Dievs runāja uz Nou un uz viņa dēliem pie viņa, sacīdams: **9** Redzi, Es ceļu Savu derību ar jums un ar jūsu dzīmumu pēc jums, **10** Un ar ikvienu dzīvu dvašu, kas pie jums, ar putniem, lopiem un visām zemes dzīvībām pie jums; - proti ar visiem, kas no šķirsta izgājuši, ar visām zemes dzīvībām. **11** Un Es ceļu Savu derību ar jums: un neviena mīsa vairs netaps izdeldēta ūdensplūdos, un plūdi vairs nemaitās zemi. **12** Un Dievs sacīja: šī ir tā derības zīme, ko Es dodu starp Mani un jums un visām dzīvām dvašām, kas pie jums, uz mūžīgiem laikiem. **13** Savu varavīksni padebešos Es esmu licis, un tā būs derības zīme starp Mani un starp zemi. **14** Un kad Es padebešus vadīšu pār zemi un varavīksne padebešos rādisies, **15** Tad Es pieminēšu Savu derību, kas ir starp Mani un jums un visām dzīvām dvašām ikvienā mīsā. Un ūdensplūdi vairs nenāks, samaitāt nevienā mīsē. **16** Tad nu varavīksne būs padebešos, un to uzskatīdams Es pieminēšu to mūžīgo derību starp Dievu un visām dzīvām dvašām ikvienā mīsā, kas ir virs zemes. **17** Un Dievs sacīja uz Nou: šī ir tā derības zīme, ko esmu iecēlis starp mani un ikvienu mīsē, kas virs zemes. **18** Un Noas dēli, kas no šķirsta izgāja, bija Šems un Hams un Jafets, un Hams ir Kanaāna tēvs. **19** Šie trīs ir Noas dēli, un no šiem ir visi zemes iedzivotāji. **20** Un Noa sāka zemi kopt un stādīt vīna dārzu. **21** Un viņš dzēra no vīna un piedzērās un gulēja atsedzīs sava dzīvokļa vidū. **22** Un Hams, Kanaāna tēvs, redzēja sava tēva plikās mīses un pasacīja to saviem diviem brāļiem ārā. **23** Tad Šems un Jafets nēma drēbes un lika tās abi uz saviem pleciem, un ačgārni ejot tie apsedza sava tēva plikās mīses, un bija savu vaigu nogriezuši, ka sava tēva plikās mīses nerēdzēja. **24** Un Noa uzmودās no sava vīna un dabūja zināt, ko viņa jaunākais dēls viņam bija dārijis, **25** Un sacīja: no lādēts lai ir Kanaāns; tam būs būt savu brāļu kalpu kalpam. **26** Un viņš sacīja: svētīts lai ir Tas Kungs, Šēma Dievs, un Kanaāns lai ir viņa kalps. **27** Lai Dievs vairo Jafetu, un lai tas mājo Šēma dzīvoklōs, un Kanaāns lai ir viņa kalps. **28** Un Noa dzīvoja pēc ūdensplūdiem trīssimt un piecdesmit gadus. **29** Tad visas Noas dienas bija deviņsimt un piecdesmit gadi; un viņš nomira.

10 Un Šie ir Noas dēlu: Zema, Hama un Jafeta dzīmumi, un tiem dzima dēli pēc ūdensplūdiem. **2** Jafeta bērni Gomers un Magogs un Madajus un Javans un Tūbals un Mešehs un Tīras. **3** Un Gomera bērni: Aškenas un Rifats un Togarmas. **4** Un Javana bērni: Elišus un Taršiš un Kītim un Dodanīm. **5** No šiem ir atšķirušās tās pagānu salas savās zemēs, ikviens pēc savas valodas, pēc savām ciltīm, savās tautās. **6** Un Hama bērni ir: Kušs un Micraīm un Puts un Kanaāns. **7** Un Kuša bērni ir: Seba un Havila un Sabta un Raēma un Zabteka. Un Raēmas bērni ir: Šeba un Dedans. **8** Un Kušs dzemdināja Nimrodū; šis sāka varens būt virs zemes. **9** Viņš bija varens mednieks Tā Kunga priekšā, tādēļ top sacīt: tā kā Nimrods, varens mednieks Tā Kunga priekšā. **10** Un viņa valsts iesākums bija Bābele un Erek un Akad un Kalne Sineārzemē. **11** No šās zemes Assurs

ir izgājis un ir uztaisījis Ninivi ar Rehobotu un Kalu **12**
Un Reseni starp Ninivi un Kalu; šī ir tā lielā pilsēta. **13**
Un Micraīm dzemdināja Ludim un Ānamim un Leabim un
Naftuīm **14** Un Patrusīm un Kasluīm, no kurienes ir izgājuši
tie Fīlisti un Kaftori. **15** Un Kanaānām piedzima Sidons,
viņa pīrmdzimtais, un Hets **16** Un Jebuzi un Amori un
Ģirgozi **17** Un Hivi un Arki un Sini **18** Un Arvadi un Cemari
un Hamati; un no turienes ir izpletušās Kanaāniešu ciltis.
19 Un Kanaāniešu robežas bija no Sidonas uz Ģerara pusi
līdz Gazai, uz Sodomas un Gomoras un Adamas un Ceboīma
pusi līdz Lazai. **20** Šie ir Hama bērni pēc savām ciltim, pēc
savām valodām, savās zemēs, savās tautās. **21** Un Šemam
arīdzan bērni dzimuši; šis ir visu Ēbera bērnu tēvs, Jafeta
vecākais brālis. **22** Šema bērni bija: Elams un Assurs un
Arvaksads un Luds un Arams. **23** Un Arama bērni bija: Ucs
un Huls un Ģeters un Mazs. **24** Un Arvaksads dzemdināja
Šalu, un Šalus dzemdināja Ēberu. **25** Un Ēberam dzima divi
dēli; tā pirmā vārds ir Pelegs, jo viņa laikā zeme dalījās,
un viņa brāļa vārds ir Joktans. **26** Un Joktans dzemdināja
Almodadu un Šeļefu un Hacarmavetu un Jarahu **27** Un
Hadoramu un Uzalu un Dīkelu **28** Un Obalu un Abīmaēli un
Zebu **29** Un Ofiru un Havilu un Jobabu: šie visi ir Joktana
bērni. **30** Un viņi mita no Mešas līdz Sefarai uz tiem kalniem
pret rītiem. **31** Šie ir Šema bērni pēc savām ciltim, pēc
savām valodām, savās zemēs, savās tautās. **32** Šis ir Noas
bērnu ciltis pēc saviem radīem savās tautās, un no Šiem ir
izpletušās tās tautas virs zemes pēc ūdensplūdiem.

11 Un visai pasaulei bija vienāda mēle un vienāda valoda.
2 Un kad tie aizgāja pret rītiem, tad tie atrada kļajumu
Sineārzemē un tur apmetās, **3** Un sacīja cits uz citu: Iesim,
taisīsim kieģeļus un dedzināt dedzināsim; un tie kieģeļi
tiem bija akmeņu vietā, un zemes piķis tiem bija kaļķu
vietā. **4** Un tie sacīja: Iesim, taisīsim sev pilsetu un torni,
kura gals debesis, un celsim sev vārdu, lai neizklistam pa
visu zemes virsu. **5** Tad Tas Kungs nonāca zemē, apraudzīt
to pilsetu un to torni, ko tie cilvēku bērni cēla. **6** Un Tas
Kungs sacīja: redzi, tie ir viena tauta un tiem visiem ir
viena valoda, un to viņi iesākuši darīt; un nu tie no nekā
nenostāsies, ko tie apņēmušies darīt. **7** Nolaidīsimies zemē
un sajauksim tiem tur viņu valodu, ka lai neviens nesaproš
sava tuvākā valodu. **8** Tad Tas Kungs tos izklidināja no
turienes pa visu zemes virsu, un tie atstājās no pilsētas
celšanas. **9** Tādēļ viņas vārds tapa nosaukts Bābele, jo
Tas Kungs tur sajauca visas zemes valodu, un no turienes
Tas Kungs tos izklidināja pa visu zemes virsu. **10** Šie ir
Šema dzīumi: Šems bija simts gadus vecs un dzemdināja
Arvaksadu, divus gadus pēc ūdensplūdiem. **11** Un Šems
dzīvoja pēc tam, kad Arvaksadu bija dzemdinājis, piecīm
gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **12** Un Arvaksads
dzīvoja trīsdesmit un piecus gadus un dzemdināja Šalu. **13**
Un Arvaksads dzīvoja pēc tam, kad Šalu bija dzemdinājis,
četrīm un trīs gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **14**
Un Šalus dzīvoja pēc tam, kad Ēbera bija dzemdinājis,
četrīm un trīs gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **15**
Un Ēbers dzīvoja trīsdesmit un četrīs gadus un dzemdināja
Pelegu. **17** Un Ēbers dzīvoja pēc tam, kad Pelegu bija
dzemdinājis, četrīm un trīsdesmit gadus un dzemdināja
dēlus un meitas. **18** Un Pelegs dzīvoja trīsdesmit gadus un

dzemdināja Regu. **19** Un Pelegs dzīvoja pēc tam, kad Regu
bijā dzemdinājis, divsīm un deviņus gadus un dzemdināja
dēlus un meitas. **20** Un Regus dzīvoja trīsdesmit un divus
gadus un dzemdināja Serugu, **21** Un Regus dzīvoja pēc
tam, kad Serugu bija dzemdinājis, divsīm un septiņus
gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **22** Un Serugs dzīvoja
trīsdesmit gadus un dzemdināja Nahoru. **23** Un Serugs
dzīvoja pēc tam, kad Nahoru bija dzemdinājis, divsīm
gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **24** Un Nahors dzīvoja
divdesmit un deviņus gadus un dzemdināja Tāru, **25** Un
Nahors dzīvoja pēc tam, kad Tāru bija dzemdinājis, simts
devipadsmīt gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **26** Un
Tārus dzīvoja septiņdesmit gadus un dzemdināja Ābramu,
Nahoru un Hāranu. **27** Un šie ir Tārus dzīumi: Tārum
dzīma Ābrams, Nahors un Hārans, un Hāranam dzīma Lats.
28 Bet Hārans nomira priekš sava tēva Tārus savā dzīmenē,
iekš Ur Kaldejā. **29** Un Ābrams un Nahors apriņēma sievas.
Ābrama sievas vārds bija Sāraī, un Nahora sievas vārds bija
Milka, Hārana meita; Hārans bija Milkas un Jiskas tēvs. **30**
Un Sāraī bija neauglīga, un viņai nebija bērna. **31** Un Tārus
nēma Ābramu, savu dēlu, un Latu, Hārana dēlu, sava dēla
dēlu, un Sāraī, savu vedeiklu, Ābrama, sava dēla, sievu, un ar
tiem cēlās un gāja no Ur iekš Kaldejas, ka ietu uz Kanaāna
zemi; un tie nāca līdz Hāranai un tur mājoja. **32** Un Tārus
dienas bija divsīm un pieci gadi, un Tārus nomira Hāranā.
12 Un Tas Kungs sacīja uz Ābramu: izej no savas zemes
un no savas dzīmtenes un no sava tēva nama uz to
zemi, ko Es tev rādīšu. **2** Un Es tevi darišu par lielu tautu
un tevi svētīšu un darišu tavu vārdu lielu, un tu būsi par
svētību. **3** Un Es svētīšu tos, kas tevi svētī, un nolādēšu
tos, kas tevi lād, un iekš tevis visas ciltis virs zemes taps
svētītas. **4** Un Ābrams aizgāja, kā Tas Kungs tam bija sacījis,
un Lats gāja tam līdz. Un Ābrams bija septiņdesmit un
pieci gadus vecs, kad viņš no Hāranas izgāja. **5** Un Ābrams
nēma Sāraī, savu sievu, un Latu, savu brālēnu, un visu savu
mantu, ko tie bija mantojusi, un tās dvēseles, ko tie Hāranā
bijā dabūjuši, un tie izgāja, ka ietu uz Kanaāna zemi, un tie
nonāca Kanaāna zemē. **6** Un Ābrams pārstaigāja to zemi
līdz Šehemes vietai, līdz Mores ozolam; un Kanaānieši bija
to laiku tai zemē. **7** Tad Tas Kungs parādījās Ābramam
un sacīja: tavam dzimumam Es došu šo zemi; un viņš tur
uztaisīja altāri Tam Kungam, kas viņam bija parādījies.
8 Un no turienes viņš cēlās uz tiem kalniem Bētelei pret
rītiem, un uzcēla savu telti, ka Bētele bija pret vakariem un
Aja pret austruma pusi, un uztaisīja tur Tam Kungam altāri
un piesauca Tā Kunga vārdu. **9** Un Ābrams cēlās un gāja
iedams uz dienvidu(Negebu) pusi. **10** Un tanī zemē bija
bads, un Ābrams nogāja uz Ēģipti, tur mist, jo tas bads bija
grūts tanī zemē. **11** Un notikās, kad bija nonācis tūvu pie
Ēģiptes, tad viņš sacīja uz Sāraī, savu sievu: redzi, es zinu,
ka tu no vaiga esi skaista sieva. **12** Un kad ēģiptieši tevi
redzēs, tad tie sacīs: šī ir viņa sieva, - un mani nokaus, un
tevi atstās dzīvu. **13** Saki jel, ka tu mana māsa, lai man labi
klājās tevis dēļ, un mana dvēsele tevis dēļ paliek dzīva. **14**
Kad nu Ābrams nāca Ēģiptes zemē, tad ēģiptieši redzēja
to sievu, ka tā bija ļoti skaista. **15** Un Faraona lielkungi
viņu redzēja, un to slavēja Faraona priekšā, un tā sieva
tapa ķemta Faraona namā. **16** Un šis Ābramam darīja labu
viņas dēļ; un tam bija avis un vērši un ēzelji un kalpi un

kalpones un ēzeļa mātes un kamieli. 17 Bet Tas Kungs mocīja Faraonu un viņa namu ar lielām mocibām, Sārā, Ābraama sievas, dēļ. 18 Tad Faraons aicināja Ābramu un sacīja: kam tu man to esi darijis? Kāpēc tu man neesi sacījis, ka šī tava sieva? 19 Kāpēc tu sacīji, ka šī tava māsa? Jo es viņu sev nēmu par sievu. Un nu redzi, še tava sieva, nēm viņu un ej. 20 Un Faraons pavēlēja par viņu saviem vīriem, un tie to izvadīja un viņa sievu un visu, kas tam bija.

13 Tad Ābrams aizgāja no Ēģiptes uz (Kanaāna) dienvidus zemi, viņš ar savu sievu un ar visu, kas viņam bija, un Lats līdz ar viņu. 2 Un Ābrams bija ļoti bagāts ar lopiem, ar sudrabu un ar zeltu. 3 Un viņš gāja savu ceļu no dienvidus zemes uz Bēteli līdz tai vietai, kur iesākumā viņa telts bija starp Bēteli un starp Aju, 4 Līdz tā altāra vietai, ko viņš iesākumā bija cēlis; un Ābrams tur piesauca Tā Kunga vārdu. 5 Un Latam, kas Ābramam gāja līdz, bija arīdzan avis un vērši un teltis. 6 Un tā zeme tos nepanesa, ka varētu kopā dzīvot, jo viņu manta bija liela, un tie nevarēja kopā dzīvot. 7 Un strīdus cēlās starp Ābrama lopu ganiem un Lata lopu ganiem; un Kanaānieši un Ferezieši dzīvoja tolaik tai zemē. 8 Tad Ābrams sacīja uz Latu: lūdzams, lai jel strīdus nav starp mani un tevi, un starp maniem ganiem un taviem ganiem, jo mēs esam brāļi. 9 Vai visa zeme nav tavā priekšā? Atšķiries jel no manis; ja tu gribi pa kreiso roku, tad es gribu pa labo, bet ja tu gribi pa labo roku, tad es iešu pa kreiso. 10 Un Lats pacēla savas acis un redzēja visu Jardānes apgabalu, ka tas bija bagāts ar ūdeni, (pirms nekā Tas Kungs Sodomu un Gomoru izpostīja), tā kā Tā Kunga dārzs, itin kā Ēģiptes zeme, kamēr nāk līdz Coārai. 11 Tad Lats izredzējās visu Jardānes apgabalu, un Lats aizgāja pret rītiem, un tie šķirās viens no otra. 12 Ābrams dzīvoja Kanaāna zemē, un Lats dzīvoja Jardānes apgabala pilsetās un cēla savas teltis līdz Sodomai. 13 Bet Sodomeši bija ļauni un ļoti grēcīgi pret To Kungu. 14 Un Tas Kungs sacīja uz Ābramu, kad Lats no viņa bija šķiries; pacel jel savas acis un lūko no tās vietas, kur tu esī, uz ziemelu pusi un uz dienvidiem un uz rītiem un uz jūru. 15 Jo visu to zemi, ko tu redzi, Es došu tev un tavam dzimumam mūžigi. 16 Un Es darīšu tavu dzimumu tā kā zemes pišķus, ja kas varēs izskaitīt zemes pišķus, tas varēs izskaitīt arī tavu dzimumu. 17 Celies, pārstaigā to zemi krustām šķērsām, jo tev Es to gribu dot. 18 Un Ābrams cēla teltis un nāca un dzīvoja starp Mamres ozoliem pie Hebrones, un uztaisīja tur Tam Kungam altāri.

14 Un notikās Amrafela, Sineāras kēniņa, Arioka, Elasaras kēniņa, Ķedorlaomeru, Elama kēniņa, un Tideāla, Gojimu kēniņa, laikā - 2 Tie karojā pret Beru, Sodomas kēniņu, un pret Biršu, Gomoras kēniņu, Sineabu, Adamas kēniņu, un Semeberu, Ceboīma kēniņu, un Belas, tas ir Coāras kēniņu. 3 Šie visi sapulcējās Sidim ielejā, tā ir tā Sāls jūra. 4 Divpadsmit gadus tie bija kalpojuši Ķedorlaomeram, un trispadsmitā gadā tie atrīta. 5 Un četrpadsmitā gadā Ķedorlaomers nāca un tie kēniņi, kas līdz ar viņu bija, un sakāva tos Refaim iekš Astarot-Karnaīm un tos Hauzim Amā, un tos Emim Kiriataīm ielejā, 6 Un tos Horiešus uz viņu Seīra kalniem līdz Īl-Param, kas pie tuksneša. 7 Un tie griezās atpakaļ un nāca pie Mišpata avota, tas ir Kādeša, un sakāva visu Amalekiešu apgabalu un arī Amoriešus, kas

dzīvoja Acecon-Tamarā. 8 Tad izgāja Sodomas kēniņš un Gomoras kēniņš un Adamas kēniņš un Ceboīma kēniņš un Belas, tas ir Coāras, kēniņš, un taisījās pret tiem kauties Sidim ielejā, 9 Pret Ķedorlaomeru, Elama kēniņu, un Tideālu, Gojimu kēniņu, un Amrafeli, Sineāras kēniņu, un Arioku, Elasaras kēniņu: - četri kēniņi pret pieciem. 10 Un Sidim ielejā bija daudz zemes piķa bedres; tad Sodomas un Gomoras kēniņi bēga un tur iekrita, un tie atlikušie aizbēga kalnos. 11 Un tie paņēma visu Sodomas un Gomoras mantu un visu viņu barību un aizgāja projām; 12 Un paņēma arī Latu, Ābrama brālēnu, un viņa mantu, jo tas dzīvoja Sodomā, - un aizgāja projām. 13 Tad nāca viens, kas bija izmucis, un pasacīja to Ābramam, tam Ebrejam; tas dzīvoja starp tiem ozoliem, kas piederēja tam Amorietim Mamre, Eškola un Anera brālim; šie bija Ābrama deribas biedri. 14 Un Ābrams dzirdējis, savu brāli esam aizvestu cietumā, apbrūpojās ar saviem kalpiem, kas viņa namā bija dzimuši, trīssimt un astoņpadsmit, un dzīnās tiem pakaļ līdz Danam. 15 Un viņš dalījās un uzbruka tiem naktī, viņš un viņa kalpi, un tos sakāva un dzīnās tiem pakaļ līdz Hobai, kas Damaskum pa kreiso roku, 16 Un atveda atpakaļ visu mantu, un arī Latu, savu brāli, un viņa mantu viņš atveda atpakaļ, ir tās sievas un tos ļaudis. 17 Un kad viņš atpakaļ nāca no kaušanās ar Ķedorlaomeru un ar tiem kēniņiem, kas pie tā bija, tad Sodomas kēniņš izgāja viņam pretī līdz Šaves ielejai, - tā ir tā kēniņa ieleja. 18 Un Melhizedeks, Salemes kēniņš, iznesa maizi un viņu, un tas bija priesteris Dievam tam visu augstajam. 19 Un tas viņu svētīja un sacīja: svētīts lai ir Ābrams no tā visu augstā Dieva, kam pieder zeme un debess. 20 Un svētīts lai ir tas visu augstais Dievs, kas tavus ienaidniekus nodevis tavā rokā. Un Ābrams tam deva desmito tiesu no visām lietām. 21 Un Sodomas kēniņš sacīja uz Ābramu: dod man tos ļaudis, un to mantu nēm sev. 22 Un Ābrams sacīja uz Sodomas kēniņu: es savu roku paceļu uz To Kungu, to visaugsto Dievu, kam debess un zeme pieder, - 23 Nevienu pavedienu, nedz kurpes siksnu, nedz citu ko es neņemšu no visa tā, kas tev pieder, lai tu nesaki: es Ābramu esmu darījis bagātu. 24 Tik vien to, ko tie jaunekļi apēduši, un to vīru daļu, kas man gājuši līdz, Aners, Eškols un Mamre, tie lai nēm savu daļu.

15 Pēc šīm lietām Tā Kunga vārds notika uz Ābramu iekš parādišanās sacīdams: Nebisties, Ābrām; Es tev esmu par priekšturamām bruņām, un tava alga ir ļoti liela. 2 Tad Ābrams sacīja: Kungs, Dievs, ko Tu man dosi? Es aizeju bez bērniem un mana nama mantinieks ir šis Eliēzers no Damaskus. 3 Un Ābrams sacīja: redzi, man Tu neesi dzīmumu devis, un redzi, manas saimes bērns būs mans mantinieks. 4 Un redzi, Tā Kunga vārds notika uz viņu sacīdams: šis nebūs tavs mantinieks, bet kas no tavām miesām nāks, tas būs tavs mantas nēmējs. 5 Un Viņš to izveda ārā un sacīja: skaties uz debesīm un skaiti zvaigznes; vai tu tās vari izskaitīt? Un Viņš tam sacīja: tāpat būs tavs dzimums. 6 Un Ābrams ticēja uz To Kungu, un Viņš tam to pielīdzināja par taisnību. 7 Un Viņš tam sacīja: Es esmu Tas Kungs, kas tevi izvedis no Ur iekš Kaldejas, ka tev dotu šo zemi iemantot. 8 Un tas sacīja: Kungs, Dievs, pie kam norātišu, ka es to iemantošu? 9 Un Viņš tam sacīja: dabū Man treju gadu gotiņu un treju gadu kazu un treju gadu aunu un vienu ūbeli un vienu

jaunu balodi. **10** Un tas Viņam dabūja visus tos un dalija tos vidū uz pusēm un lika ikkatra daļu vienu pret otru, bet tos putnus viņš nedalīja. **11** Un vanagi krita uz tām, un Ābrams tos nodzina. **12** Un kad saule nogāja, tad Ābramam ciets miegs uznāca, un redzi, izbailes un liela tumsība tam uzkrita. **13** Un Viņš sacīja uz Ābramu: zini zinādams, ka tavs dzimums piemīt kādā zemē, kas tam nepieder, un tur viņus kalpinās un tiem grūti darīs četrīsimt gadus. **14** Bet to tautu, kam tie kalpos, Es ari sodišu, un pēc tam tie izies ar lielu mantu. **15** Un tu aiziesi pie saviem tēviem mierā un tapsi aprakts labā vecumā. **16** Un ceturtā mūža augums nāks atkal šai vietā, jo Amoriešu netaisnība līdz šim vēl nav pilna. **17** Un notikās, kad saule nogāja un tumsa metās, tad redzi, dūmains ceplis un uguns liesma, kas cauri šāvās tiem upura gabaliem. **18** Tādi dienā Tas Kungs cēla derību ar Ābramu, sacīdams: tavam dzimumam Es esmu devis šo zemi, no Ēģiptes upes līdz lielai Eifrat upei; **19** Keniešus un Ķenaciešus un Kadmoniešus, **20** Hetiešus un Fereziešus un Refaimešus, **21** Un Amoriešus un Kanaāniešus, Ģirgoziešus un Jēbusiešus.

16 Un Sārāi, Ābrama sieva, tam nedzemdēja, un tai bija kalpone no Ēģiptes, Hāgare vārdā. **2** Un Sārāi sacīja uz Ābramu: redzi, Tas Kungs man ir liedzis dzemēt, ej jel pie manas kalpones, vai es caur viņu nemantotu dzimumu. Un Ābrams klausīja Sārāi balsij. **3** Tad Sārāi, Ābrama sieva, nēma Hāgari, to Ēģiptieti, savu kalponi, kad Ābrams desmit gadus bija dzīvojis Kanaāna zemē, un deva to par sievu Abramam, savam viram. **4** Un viņš gāja pie Hāgares, un tā tapa grūta. Kad nu tā redzēja, ka bija grūta, tad viņas valdniece bija niciņāta viņas acīs. **5** Tad Sārāi sacīja uz Ābramu: tu dari nepareizi; savu kalponi es esmu devusi tavā klēpi, un nu viņa redz sevi grūtu esam, un es esmu niciņāta viņas acīs; Tas Kungs lai tiesā starp mani un tevi. **6** Un Ābrams sacīja uz Sārāi: redzi, tava kalpone ir tavā rokā, dari tai, kā tev patīk. **7** Un Sārāi to pārmācīja, un tā aizbēga no viņas; un Tā Kunga enģelis to atrada pie ūdens akas tuksnesi, pie tās akas uz Šuras celā. **8** Un tas sacīja: Hāgare, Sārāi kalpone, no kurienes tu nāci un uz kurieni tu ej? Un tā sacīja: es bēgu no savas valdnieces Sārāi. **9** Tad Tā Kunga enģelis tai sacīja: griezies atpakaļ pie savas valdnieces un pazemojies apakš viņas rokas. **10** Un Tā Kunga enģelis uz to sacīja: Es vairodams vairošu tavu dzimumu, un to neskaitis liela pulka dēļ. **11** Un Tā Kunga enģelis uz to sacīja: redzi, tu esi grūta un dzemēsi dēlu; nosauc viņa vārdu Ismaēls, tāpēc ka Tas Kungs tavas bēdas paklausījis. **12** Un tas būs cilvēks kā meža ēzelis; viņa roka būs pret ikkattru, un ikkatra roka pret viņu, un viņš dzīvos visu savu brāļu priekšā. **13** Un tā nosauca Tā Kunga vārdu, kas ar viņu bija runājis: Tu esi tas stiprais Dievs, kas mani redz; jo tā sacīja: vai es šeit gan neesmu pakal skatījusies Tam, kas mani uzlūkojis? **14** Tāpēc to aku sauc par Beer Lekai-Roī (tas ir: par dzīvā aku, kas mani uzlūko); redzi, tā ir starp Kādešu un Baredu. **15** Un Hāgare dzemēja Ābramam dēlu, un Abrams nosauca savu dēlu, ko Hāgare tam bija dzemējusi, par Ismaēli. **16** Un Abrams bija astoñdesmit un sešus gadus vecs, kad Hāgare viņam Ismaēli dzemēja.

17 Un Abrams bija deviñdesmit un deviņus gadus vecs, tad Tas Kungs Ābramam parādījās un uz to sacīja:

Es esmu tas visuvarenais Dievs, staigā Manā priekšā un esi taisns. **2** Un Es celšu derību starp Mani un tevi, un Es tevi vairodams vairošu. **3** Tad Ābrams nometās uz savu vaigu, un Dievs runāja ar to sacīdams: **4** Redzi, Es esmu cēlis Savu derību ar tevi, un tu būsi par tēvu daudz ļaudīm. **5** Un tavam vārdām nebūs vairs sauktam tapt Ābramam, bet Ābrahāms lai ir tavs vārds; jo Es tevi esmu līcis par tēvu daudz ļaudīm. **6** Un Es tevi darišu varen loti augligu un celšu no tevis tautas, un kēniņiem būs nākt no tevis. **7** Un Es uzcelšu Savu derību starp Mani un tevi un tavu dzimumu pēc tevis viņu bērnu bērniem par mūžīgu derību, tā ka Es būšu par Dievu tev un tavam dzimumam pēc tevis. **8** Un tev un tavam dzimumam pēc tevis Es došu tavas svešniecības zemi, visu Kanaāna zemi mūžam paturēt, un Es tiem būšu par Dievu. **9** Un Dievs sacīja uz Ābrahāmu: tev būs Manu derību turēt, tev un tavam dzimumam pēc tevis uz bērnu bērniem. **10** Šī ir mana derība, ko jums būs turēt starp mani un tevi un starp tavu dzimumu pēc tevis: ikkārtam virietim jūsu starpā būs tapt apgrāzītam. **11** Un jums būs apgrāzīt priekšādu pie savām miesām un lai tas ir par derības zīmi starp Mani un jums. **12** Un astoñas dienas vecu jums būs apgrāzīt ikvienu no vīriešu kārtas jūsu pēcnākamos, to, kas namā dzimis, un to, kas par naudu pirkts, no jebkura svešinieka, kas nav no jūsu dzimuma. **13** Tiešām to būs apgrāzīt, kas tavā namā dzimis un kas par naudu ir pirkts, un Mana derība pie jūsu miesām lai ir par mūžīgu derību. **14** Un neapgrāzīts virietis, kas netiks apgrāzīts savas miesas priekšāda: tā dvēsele taps izdeldēta no saviem ļaudīm; jo tā ir pārkāpusi Manu derību. **15** Un Dievs sacīja uz Ābrahāmu: tev nebūs savas sievas Sārāi vārdu saukt Sārāi, bet viņas vārds lai ir Sāra. **16** Jo viņu svētīšu un arī no viņas tev došu dēlu, un Es viņu svētīšu, ka tai būs palikt par daudz ļaudīm un tautu kēniņi no viņas celsies. **17** Un Ābrahāms nometās uz savu vaigu un pasmējās un sacīja savā sirdī: vai vienam, kas ir simts gadus vecs, bērns piedzīms, un vai Sāra, deviñdesmit gadus veca, dzemēs? **18** Un Ābrahāms sacīja uz Dievu: kaut jel Ismaēls tāvā priekšā dzīvot! **19** Un Dievs sacīja: patiesi, Sāra, tava sieva, tev dzemēs dēlu, un tev būs viņu vārdu nosaukt Izaku, un Es uzcelšu Savu derību ar to, par mūžīgu derību viņa dzimumam pēc viņa. **20** Arī Ismaēla labad Es tevi esmu paklausījis un darišu viņu augligu un vairošu viņu varen loti: divpadsmit lielkungi viņam piedzīms, un Es viņu celšu par lielu tautu. **21** Bet Savu derību Es uzcelšu ar Izaku, ko tev Sāra dzemēs ap šo laiku nākamā gadā. **22** Un Dievs beidza ar to runāt un uzbraucu no Ābrahāma. **23** Tad Ābrahāms nēma Ismaēli, savu dēlu, un visus savā namā dzimūšos un visus par naudu pirkto, visus, kas bija no vīriešu kārtas Ābrahāma saimē, un apgrāzīja priekšādas pie viņu miesām tāni pašā dienā, kā Dievs uz viņu bija runājis. **24** Un Ābrahāms bija deviñdesmit deviņus gadus vecs, kad priekšāda pie viņa miesas tapa apgrāzīta. **25** Un Ismaēls, viņa dēls, bija trīspadsmit gadus vecs, kad priekšāda pie viņa miesas tapa apgrāzīta. **26** Tāni pašā dienā tāpa apgrāzīti Ābrahāms un viņa dēls Ismaēls, **27** Un visi vīri viņa saimē, kas viņa namā bija dzimuši un kas par naudu bija pirkti no svešiniekim, tie līdz ar viņu tāpa apgrāzīti.

18 Un Tas Kungs viņam parādījās pie Mamres ozoliem, kad viņš sēdēja sava nama durvīs, ap dienas karstumu.

2 Un viņš pacēla savas acis un skatījās, un redzi, trīs vīri stāvēja viņa priekšā. **3** Un Tos ieraudzījis viņš tiem tecēja pretī no dzīvokļa durvīm un nomētās pie zemes un sacīja: Kungs, ja es esmu žēlastību atradis Tavās acīs, tad lūdzams neej garām Savam kalpam. **4** Lai atnes drusciņu ūdens, un mazgājiet savas kājas un apmetaties apakš Ši koka. **5** Un es dabūšu kādu kumosu maizes, ka jūs atspirdzināt savu sirdi; pēc varat iet; jo tāpēc jūs esat pie sava kalpa nākuši. Un tie sacīja: dari, kā tu esi sacījis. **6** Un Ābrahāms traucās dzīvoklī pie Sāras un sacīja: steidzies, nēm sijātu miltu trīs mērus, samīci un cep karašas. **7** Un Ābrahāms noteceja pie lopiem un nēma vienu mīkstu un labu teļu un deva to puisim, un tas steidzās to sataisīt. **8** Un viņš nēma sviestu un pienu un to teļu, ko bija sataisījis, un cēla tiem priekšā un stāvēja pats pie tiem apakš tā koka, un tie ēda. **9** Tad tie uz viņu sacīja: kur ir Sāra, tava sieva? Un viņš sacīja: redzi, iekšā dzīvokli. **10** Un tas sacīja: nāktin Es atrākšu pie tevis ap šo laiku nākamā gadā; un redzi, Sārai, tavai sievai, būs dēls. Un Sāra to dzīrdeja dzīvokļa durvīs; jo tās bija aiz viņa. **11** Bet Ābrahāms un Sāra bija veci un daudz dienas piedzīvojuši, un pie Sāras vairs nebija, kā sievām mēdz būt. **12** Tad Sāra pati pie sevis smējās sacīdama: vai tad man izdēdējušai būs kāriņa, un mans kungs ir vecīgs? **13** Un Tas Kungs sacīja uz Ābrahāmu: kam Sāra smējusies par to sacīdama: vai es tiešām dzemēdšu, veca būdama? **14** Vai tad kāda lieta Tam Kungam neiespējama? Nolikta laikā Es atrākšu pie tevis nākamā gadā, tad Sārai būs dēls. **15** Un Sāra liezdās sacīdama: es neesmu smējusies. Jo tai bija bail. Bet Viņš sacīja: nē, tu esi gan smējusies. **16** Tad tie vīri no turienes cēlās un griezās uz Sodomu. Un Ābrahāms gāja tiem līdz, tos pavadiņams. **17** Un Tas Kungs sacīja: vai man būs slēpt Ābrahāmam, ko gribu darīt? **18** Jo Ābrahāms būs par lielu un varenu tautu, un iekš viņa visi ļaudis virs zemes taps svētīti. **19** Jo Es to esmu atzinis, lai viņš saviem bērniem un savam namam pēc sevis pavēl sargāt Tā Kunga ceļu, darot, kas taisnība un kas tiesa, ka Tas Kungs liktu nākt uz Ābrahāmu, ko Viņš tam runājis. **20** Un Tas Kungs sacīja: liela brēkšana ir par Sodomu un Gomoru, un viņu grēki loti grūti. **21** Tad nu Es noešu un lūkošu, vai tie visnotāl ir darījuši pēc tās brēkšanas, kas Manā priekšā nākusi, vai ne; to Es gribu zināt. **22** Un tie vīri griezās no turienes un gāja uz Sodomu; bet Ābrahāms stāvēja vēl Tā Kunga priekšā. **23** Un Ābrahāms piegāja un sacīja: vai Tu samaitāsi taisno ar bezdievīgo? **24** Varbūt, ka piecdesmit taisni tai pilsētā, vai Tu tos samaitāsi un to vietu neželosi to piecdesmit taisno dēļ, kas viņu starpā? **25** Ne mūžam Tu tā nedarīsi, nonāvēdams taisno līdz ar bezdievīgo, ka taisnais būtu tā kā bezdievīgais; ne mūžam! - vai visas pasaules soģis nedarīs taisni? **26** Tad Tas Kungs sacīja: ja Es Sodomas pilsētā atrādišu piecdesmit taisnus, tad Es žēlošu visu to vietu viņu labad. **27** Un Ābrahāms atbildēja un sacīja: redzi, jel, es esmu iedrošinājies ar To Kungu runāt, jebšu es esmu pišļi un pelni. **28** Ja tur piecu trūktu no tiem piecdesmit taisniem, vai šo piecu dēļ Tu samaitātu visu to pilsētu? Un Viņš sacīja: Es to nesamaitāšu, ja tur atrādišu četrdesmit un piecus. **29** Tad tas joprojām runāja uz Viņu un sacīja: ja tur atrastos četrdesmit? Un Viņš sacīja: Es nekā nedarīsu

to četrdesmit labad. **30** Un tas sacīja: neapskaities, Kungs, lūdzams, ka es vēl runāju: ja tur atrastos trīsdesmit? Un Viņš sacīja: Es to nedarīšu, ja atrādišu trīsdesmit. **31** Un tas sacīja: redzi jel, es esmu iedrošinājies uz To Kungu runāt: ja tur atrastos divdesmit? Un Viņš sacīja: Es nesamaitāšu to divdesmit labad. **32** Un tas sacīja: neapskaities, Kungs, lūdzams, ka es vēl vienreiz runāju, - ja tur atrastos desmit? Un Viņš sacīja: Es nesamaitāšu to desmit labad. **33** Tad Tas Kungs aizgāja, kad bija beidzis uz Ābrahāmu runāt, un Ābrahāms griezās atpakaļ uz savu vietu.

19 Un tie divi engeli vakarā nonāca Sodomā, un Lats sēdēja Sodomas vārtos. Un Tos ieraudzījis Lats cēlās un gāja tiem pretī un nomētās uz savu vaigu pie zemes **2** Un sacīja: redzi, mani kungi, nēmiet lūdzami mājas vietu pie sava kalpa un palieciet šo nakti un mazgājiet savas kājas; tad rīt cēlušies varat iet savu ceļu. Un tie sacīja: nē, bet mēs gribam palikt pa nakti uz ielas. **3** Bet viņš tos lūgdams lūdza, lai tie pie viņa mājotu; un tie iegāja viņa namā, un viņš tiem taisīja mielastu, cepdams neraudzētas karašas, un tie ēda. **4** Pirms ne kā tie apgūlās, Sodomas pilsētas ļaudis apstāja to namu, jauni un veci, viss tas pulks no visām malām, **5** Un aicināja Latu un sacīja uz to: kur tie vīri, kas šo nakti pie tevis nākuši? Izved tos pie mums ārā, ka tos atzīstam. **6** Tad Lats izgāja pie tiem ārā priekš durvīm, un aizslēdza durvis aiz sevis un sacīja: **7** Brāli, nedarriet jel tādu grēku. **8** Redziet, man ir divas meitas, kas nav atzinušas vīra, tās izveduši pie jums, un dariet ar tām, kā patīk, - tikai šiem vīriem nedarriet nekā, jo tāpēc tie nākuši mana junta pavēnī. **9** Tad tie sacīja: atkāpies nost! Un tie sacīja: šis viens ir atrācis kā svešnieks un grib valdit? Nu tev vairāk ļauna darīsim nekā viņiem. **10** Un mākdamies tie mācās viršu tam vīram, Latam, un nāca durvis uzlauzt. Bet tie vīri izstiepa ārā savu roku un ierāva Latu pie sevis namā un aizslēdza durvis, **11** Un apostulboja tos ļaudis priekš nama durvīm, mazos un lielos, tā ka tie piekusa pēc durvīm grābstidamies. **12** Tad tie vīri sacīja uz Latu: vai tev še vēl kāds znots vai dēli vai meitas vai cits kāds, kas tev pierder šai pilsētā, - izved tos no šās vietas. **13** Jo mēs samaitāsim šo vietu, tāpēc ka tā brēkšana par viņu ir liela Tā Kunga priekšā, un Tas Kungs mūs ir sūtījis to samaitāt. **14** Un Lats izgāja un runāja uz saviem znotiem, kas viņa meitas gribēja apņemt, un sacīja: ceļaties un ejat ārā no šās vietas, jo Tas Kungs samaitās šo pilsētu. Bet tiem znotiem viņš izlikās tā kā smieklus runājot. **15** Un kad gaismā ausa, tad tie engeli Latu skubināja sacīdami: celies, nēm savu sievu un savas divas meitas, kas tev ir, ka tu neietu bojā šīs pilsētas noziegumā. **16** Bet viņš kavējās; un tie vīri satvēra viņa roku un viņa sievas roku un viņa divēju meitu roku, tāpēc ka Tas Kungs viņu žēloja, un tie to izveda un to palaida ārpus pilsētas. **17** Un kad tie tos bija izveduši ārā, tad viņš sacīja: Izglāb jel savu dzīvību, neskaities atpakaļ un nestāvi nekur šini klajumā; glābīes kalnā, ka neej bojā. **18** Un Lats sacīja uz tiem: ak nē, Kungs! **19** Redzi jel, tavs kalpis ir atradis žēlastību tavās acīs, un varen liela ir tava žēlošana, ko tu man esi darijis, izglābdams manu dzīvību; bet es nespēju glābties kalna galā, lai man launums neuznāk un es nemirstu. **20** Redzi jel, šī pilsēta ir tuvu klāt, uz turieni bēgt, un tā ir maza; tur es gribu glābties, - vai tā nav maza? - Ka es palieku dzīvs. **21** Un viņš uz to sacīja: redzi,

arī šīnī lietā es tevi esmu uzlūkojis, ka es nesamaitāšu to pilsētu, par ko tu esi runājis. **22** Steidzies, glābies turp, jo es nekā nevaru darīt, tiekams tu uz turieni neesi nonācis. Tādēļ tās pilsētas vārdu sauc Coāru (t.i. maza). **23** Saule uzlēca pār zemi, kad Lats nonāca Coārā. **24** Un Tas Kungs lika lit sēram un ugunij uz Sodomu un Gomoru no Tā Kunga, no debesīm. **25** Un viņš izpostīja tās pilsētas un visu to apgabalu un visus to pilsētu iedzīvotajus, ir zemes auglus. **26** Un viņa sieva skatījās atpakaļ un palika par sālsstabu. **27** Un Ābraams cēlās it agri uz to vietu, kur viņš bija stāvējis priekš Tā Kunga vaiga, **28** Un skatījās uz Sodomas un Gomoras pusī un uz visu to apgabalu, un redzi, dūmi cēlās no zemes, tā kā kāda cepļa dūmi. **29** Un notikās, kad Dievs šī apgabala pilsētas samaitāja, tad viņš pieminēja Ābrahāmu un izveda Latu no tā posta, kad viņš tās pilsētas izpostīja, kur Lats mita. **30** Un Lats gāja no Coāras uz augšu un mita kalnos, un viņa divas meitas līdz ar viņu; jo viņam bija bail Coārā mist; un viņš dzīvoja kādā alā līdz ar savām abām meitām. **31** Un tā pirmszimušā sacīja uz to jaunāko: mūsu tēvs ir vecs, un vīra nav virs zemes, kas pie mums nāktu pēc visas pasaules ieraduma. **32** Nāc, dosim savam tēvam viņu dzert un gulēsim pie tā un paturēsim dzīvu dzimumu no sava tēva. **33** Un tās deva savam tēvam viņu dzert tanī nakti, un tā pirmszimušā nāca un gulēja pie sava tēva, un viņš to nenomanīja, kad tā apgūlās, nedz kad tā cēlās. **34** Un no rīta tā pirmszimušā sacīja uz to jaunāko: redzi, izgājušo nakti es esmu gulējusi pie sava tēva; dosim viņam arī šo nakti viņu dzert, tad iejetu un guli pie tā, ka dzimumu gādājam no sava tēva. **35** Un tās arī tanī nakti deva savam tēvam viņu dzert, un tā jaunākā cēlās un gulēja pie tā, un tas nenomanīja, kad tā apgūlās, nedz kad tā cēlās. **36** Un Lata abas meitas tapa grūtas no sava tēva. **37** Un tā pirmszimušā dzemdejā dēlu un nosauca viņa vārdu Moabs, šis ir Moabiešu tēvs līdz šai dienai. **38** Un tā jaunākā dzemdejā arī dēlu un nosauca viņa vārdu Ben-Amī: šis ir Amona bērnu tēvs līdz šai dienai.

20 Un Ābrahāms no turienes aizgāja uz to zemi pret dienasvidus pusī un dzīvoja starp Kādeš un Šur un piemita Ģerarā. **2** Un Ābrahāms sacīja no Sāras, savas sievas: tā ir mana māsa; tad Abimelehs, Ģeraras kēniņš, sūtīja un paņēma Sāru. **3** Bet Dievs nāca pie Abimeleha sapnī nakts laikā un uz to sacīja: redzi, tev jāmirst tās sievas dēļ, ko tu esi nēmis, jo tā ir laulāta sieva. **4** Bet Abimelehs viņu vēl nebija aizskāris; tad tas sacīja: Kungs, vai Tu arī taisnus ļaudis nonāvēsi? **5** Vai viņš man nav sacījis: tā ir mana māsa? Un viņa pati arīdzan sacījusi: tas ir mans brālis. Es to esmu darijis vientesīgu sirdi un šķistām rokām. **6** Tad Dievs sapnī uz to sacīja: Es arīdzan zinu, ka to esi darijis savā sirds vientesībā, un Es tevi ari esmu atturējis, ka tu pret Mani negrēko; tādēļ Es tev neesmu ļāvis viņu aizskart. **7** Un nu, atdodi tam vīram to sievu, jo tas ir pravietis, un lai viņš priekš tevis lūdz, tad tu dzivosi; bet ja tu to neatdosi, tad zini, ka tu miirdams mirsi, un viss, kas tev piedier. **8** Un no rīta agri Abimelehs cēlās un aicināja visus savus kalpus un runāja visus šos vārdus priekš viņu ausīm, un tie viri bijājās ļoti. **9** Un Abimelehs aicināja Ābrahāmu un uz to sacīja: kam tu mums to esi darijis, un ko es pret tevi esmu grēkojis, ka tu par mani un par manu valsti vedis tik lielus grēkus? Tu man tā esi darijis,

kā nepiekļājās darīt. **10** Un Abimelehs sacīja uz Ābrahāmu: ko tu esi nodomājis to darīdams? **11** Tad Ābrahāms sacīja: es domāju, tiešām Dieva bijāšanas nav šīni vietā, un tie mani nokaus manas sievas dēļ. **12** Un tā arī tiešām ir mana māsa, mana tēva meita, bet tik ne manas mātes meita; un tā ir tapusi mana sieva. **13** Un pēc tam, kad Dievs man licis iziet no mana tēva nama, tad es uz to sacīju: lai šī ir tā žēlastība, ko tu pie manis darīsi: visur, kurp nāksim saki no manis: tas ir mans brālis. **14** Tad Abimelehs nēma avis un vēršus un kalpus un kalpones un deva tos Ābrahāmam un atdeva tam arī Sāru, viņa sievu. **15** Un Abimelehs sacīja: redzi, mana zeme ir tavā priekšā; dzīvo, kur tavām acīm patīk. **16** Un uz Sāru viņš sacīja: redzi, es tavam brālim esmu devis tūkstoš sudrabu gabalus, un, redzi, lai tas tev ir par acu apsegū priekš visiem, kas pie tevis un visur, un tu esi taisnota. **17** Un Ābrahāms pielūdza Dievu, tad Dievs dziedināja Abimeleku un viņa sievu un viņa kalpones, ka tās dzemdejā. **18** Jo Tas Kungs Abimeleha namā bija cieti aizslēdzis visas mātes, Sāras, Ābrahāma sievas, dēļ.

21 Un Tas Kungs piemeklēja Sāru, (it) kā viņš bija sacījis, un Tas Kungs darija Sārai, kā bija runājis. **2** Un Sāra tapa grūta un dzemdejā Ābrahāmam dēlu viņa vecumā tai noliktā laikā, ko Dievs viņam bija sacījis. **3** Un Ābrahāms nosauca sava dēla vārdu, kas viņam piedzima, ko Sāra viņam dzemdejā, Izaku. **4** Un Ābrahāms apgrāizīja savu dēlu Izaku, astoņas dienas vecu, (it) kā Dievs tam bija pavēlējis. **5** Un Ābrahāms bija simts gadus vecs, kad tam Izaks, viņa dēls, piedzima. **6** Un Sāra sacīja: smiešanos Dievs man ir sataisījis; ikkatrs, kas to dzīrdēs, par mani smiesies. **7** Un tā sacīja: kas gan Ābrahāmam būtu sacījis, ka Sāra bērnus zīdis? Jo es esmu dzemdejusi dēlu viņa vecumā. **8** Un tas bērns auga un tapa no krūtīm atšķirts, un Ābrahāms darija lielas dzīres tai dienā, kad Izaks tapa atšķirts. **9** Un Sāra redzēja Hāgares, tās Ēģiptietes, dēlu, ko tā Ābrahāmam bija dzemdejusi, smējēju esam; **10** Un tā sacīja uz Ābrahāmu: izdzēn šo kalponi un viņas dēlu, jo šis kalpones dēlam nebūs mantot līdz ar manu dēlu, ar Izaku. **11** Un tas vārds Ābrahāmam loti rieba sava dēla dēļ. **12** Bet Dievs sacīja uz Ābrahāmu: lai tas tev neriebja tā puiša un tās kalpones dēļ. Visu, ko Sāra tev ir sacījusi, - klausī viņas balsij, jo iekš Izaka tev dzimums taps nosaukts. **13** Tomēr arī tās kalpones dēlu Es celšu par tautu, tāpēc ka tas tavs dzimums. **14** Un no rīta agri Ābrahāms cēlās un nēma maizi un ūdens trauku, un deva to Hāgarei, likdamis uz viņas pleciem, un to bērnu; un viņš to aizraidīja; un tā gāja un maldījās Bēršebas tuksnesī. **15** Kad nu ūdens traukā pietrūka, tad tā nometa to bērnu apakš krūma, **16** Un nogāja un apsedās tur preti bultas šāviena tāluma, jo tā sacīja: es nevaru redzēt to bērnu mirstam; un apsedās tur preti un pacēla savu balsi un raudāja. **17** Un Dievs dzirdēja tā puiša balsi, un Dieva eņģelis no debesīm sauka Hāgarei un uz to sacīja: kas tev kait, Hāgare? Nebīsties, jo Dievs tā puiša balsi dzirdējis tai vietā, kur viņš ir. Celiess, nēm to puši un turi to pie savas rokas. **18** Jo Es viņu celšu par lielu tautu. **19** Un Dievs viņai atvēra acis, un tā ieraudzīja ūdens aku un gāja un pildīja to trauku ar ūdeni, un dzirdināja to puisi. **20** Un Dievs bija ar to puisi, un tas auga un dzīvoja tuksnesī, **21** Un tapa strēlnieks ar stopu un dzīvoja Varanas tuksnesī; un viņa māte tam veda sievu no

Ēģiptes zemes. **22** Un tanī laikā Abimelehs un Pīkols, viņa karaspēka virsnieks, runāja ar Ābrahāmu sacīdam: Dievs ir ar tevi visās lietās, ko tu dari. **23** Un nu zvērē man šeitan pie Dieva, ka tu negribi viltīgs būt pret mani, nedz pret maniem bērniem, nedz pret maniem bērnu bērniem; pēc tās žēlastības, ko es tev darījis, tev būs man darīt un tai zemei, kur tu kā svešnieks piemīti. **24** Un Ābrahāms sacīja: es zvērēšu. **25** Un Ābrahāms norāja Abimelehu ūdens akas dēļ, ko Abimeleha kalpi ar varu bija paņēmuši. **26** Tad Abimeleks sacīja: es nezinu, kas to darījis, ne tu man to esi sacījis, nedz es to ari esmu dzirdējis līdz šai dienai. **27** Un Ābrahāms nēma avis un vēršus un deva tos Abimeleham, un tie abi cēla derību. **28** Bet Ābrahāms nolika savrup septiņus jērus. **29** Tad Abimelehs sacīja uz Ābrahāmu: par ko šie septiņi jēri, ko tu savrup esi nolicis? **30** Un viņš sacīja: par to, ka tev būs nēmt tos septiņus jērus no manas rokas, lai man būtu par liecību, ka es šo aku racis. **31** Tāpēc tā vieta nosaukta Bēršeba, ka tie abi tur bija zvērējuši. **32** Un tie derēja derību Bēršebā. Tad cēlās Abimelehs un Pīkols, viņa karaspēka virsnieks, un griezās atpakaļ uz Filistu zemi. **33** Bet viņš dēstīja tamariskas koku Bēršebā, un piesauca tur Tā Kunga, tā mūžīgā Dieva, vārdu. **34** Un Ābrahāms piemita kā svešnieks Filistu zemē ilgu laiku.

22 Un notikās pēc šīm lietām, tad Dievs Ābrahāmu pārbaudīja un uz to sacīja: Ābrahām! **2** Un tas atbildēja: Redzi, še es esmu. Un Viņš sacīja: nēm jel savu dēlu, savu vienīgo, ko tu miļo, to Izaku, un ej uz Morijas zemi, un upurē to tur par dedzināmo upuri uz viena no tiem kalniem, ko Es tev sacīšu. **3** Un rītā agri Ābrahāms cēlās un apjoza savu ēzelu un nēma līdz divus no saviem puišiem un Izaku savu dēlu, un skaldīja malku priekš tā dedzināmā upura un cēlās un gāja uz to vietu, ko Dievs tam bija sacījis. **4** Un trešā dienā Ābrahāms pacēla savas acis un redzēja to vietu no tālienes. **5** Un Ābrahāms sacīja uz saviem puišiem: palieciet jūs teju ar to ēzelu, un es un tas puišēns iesim uz turienu un pielūgīsim; tad atkal atnāksim pie jums. **6** Un Ābrahāms nēma tā dedzināmā upura malku un to uzlika Izakam, savam dēlam, un nēma savā rokā uguni un nazi, un tie gāja abi kopā. **7** Tad Izaks runāja ar Ābrahāmu, savu tēvu, un sacīja: mans tēvs! Un viņš sacīja: redz, še es esmu, mans dēls. Un tas sacīja: redz, še uguns un malka, bet kur ir tas jērs par dedzināmo upuri? **8** Tad Ābrahāms sacīja: Dievs Sev izredzēs jēru par dedzināmo upuri, mans dēls. Un tie gāja abi kopā. **9** Un tie nāca tai vietā, ko Dievs viņam bija sacījis, un Ābrahāms tur uztaisīja altāri un salika to malku un saistīja Izaku, savu dēlu, un lika to uz to altāri malkai virsū. **10** Un Ābrahāms izstiepa savu roku un nēma nazi, savu dēlu nokaut. **11** Bet Tā Kunga enģelis sauca no debesīm uz to un sacīja: Ābrahām! Ābrahām! Un tas sacīja: redzi, še es esmu. **12** Tad viņš sacīja: neizstiep savu roku pret to puisi un nedari tam nekā, jo nu Es zinu, ka tu Dievu bīsties un savu dēlu, savu vienīgo, neesi taupījis Manis labad. **13** Un Ābrahāms pacēla savas acis un skatījās, un redzi, aiz viņa bija auns, biezos krūmos ar saviem ragiem aizķēries; un Ābrahāms gāja un nēma to aunu, un to upurēja par dedzināmo upuri savā dēla vietā. **14** Un Ābrahāms nosauca tās vietas vārdu: Tas Kungs redz. Tad vēl šodien saka: uz tā kalna, kur Tas Kungs parādās. **15** Tad Tā Kunga enģelis otru reizi uz Ābrahāmu

sauca no debesīm **16** Un sacīja: Es esmu pie Sevis zvērējīs, sakā Tas Kungs, - tāpēc ka tu tā esi darijis un savu dēlu, savu vienīgo, neesi taupījis, - **17** Ka Es svētīdams tevi svētišu un vairodams vairošu tavu dzimumu, tā kā debess zvaigznes un kā smiltis, kas ir jūrmalā, un tavs dzimums iemantos tavu ienaidnieku vārtus. **18** Un iekš tavas sēklas visas tautas viņa zemes taps svētītas, tāpēc ka tu Manai balsīj es paklausījis. **19** Un Ābrahāms griezās atpakaļ pie saviem puišiem, un tie cēlās un gāja kopā uz Bēršebu, un Ābrahāms mita Bēršebā. **20** Un pēc šīm lietām Ābrahāmam tapa sludināts un sacīts: redzi, Milka Nahoram, tavam brālim, arī bērnus ir dzemējusi, **21** Ucu, viņa pirmsdzimto, un Buzu, viņa brāli, un Kēmuēli, Arama tēvu, **22** Un Kēsedu un Hazu un Pildašu un Jitlapu un Betuēli. **23** Un Betuēls dzemdināja Rebeku. Šos astoņus dzemdejā Milka Nahoram, Ābrahāma brālim. **24** Un viņa lieka sieva, Reūma vārdā, dzemdejā arīdzan: Tebu un Gaāmu un Taāsu un Maāku.

23 Un Sāra bija simts divdesmit un septiņus gadus veca, - šis bija Sāras mūžs, - un Sāra nomira Kiriat-Arbā, - tā ir Hebrone Kanaāna zemē. **2** Un Ābrahāms nāca Sāru nožēlot un viņu apraudāt. **3** Tad Ābrahāms cēlās no savā miroņa un runāja ar Heta bērniem sacīdam: **4** Es esmu svešnieks un piedzīvotājs pie jums, dodiet man dzimts kapa vietu, - tad es savu mironi aprakšu no manām acīm nost. **5** Un Heta bērni Ābrahāmam atbildēja un uz to sacīja: **6** Klausī mūs, kungs; tu esi viens Dieva celts virsnieks mūsu vidū, - aproc savu mironi mūsu visgodīgākos kapos; nevienam no mums tev nebūs liegt savu kapu, ka tu nevarētu aprakt savu mironi. **7** Tad Ābrahāms cēlās un klanījās priekš tiem zemes ļaudim, priekš Heta bērniem, **8** Un ar tiem runāja sacīdam: ja tas jums pa prātam, ka es savu mironi aproku no savam acīm nost, tad klausīet man un lūdziet par mani Efronu, Coāra dēlu, **9** Lai tas man dod Makpelas alu, kas tam ir sava tīruma galā; lai man to dod par pilnu naudu, par dzimts kapa vietu jūsu vidū. **10** Un Efrons sēdēja starp Heta bērniem. Tad Efrons, tas Etietis, Ābrahāmam atbildēja priekš Heta bērnu ausīm un priekš visiem, kas pa viņa pilsētas vārtiem staigāja, sacīdam: **11** Nē, mans kungs, klausī man, - to tīrumu es tev dodu, un to alu, kas tanī ir, to es tev dodu, priekš savu ļaužu bērnu acīm es tev to dodu, aproc savu mironi. **12** Tad Ābrahāms klanījās priekš tiem zemes ļaudim **13** Un runāja uz Efronu, tiem zemes ļaudim dzirdot, sacīdam: kaut tu jel mani klausītu! Es tev došu to naudu par to tīrumu, nēm to no manis, tad es tur aprakšu savu mironi. **14** Un Efrons atbildēja Ābrahāmam sacīdam: **15** Mans kungs, klausī mani, tā zeme maksā četrsimt sudraba sēķelus, - kas tas ir starp mani un tevi? Aproc tikai savu mironi. **16** Un Ābrahāms paklausīja Efronam un nosvēra tam to naudu, kā tas bija runājis, Heta bērniem dzirdot, četrsimt sudraba sēķelus, kas ġeld tirgotāju starpā. **17** Tad kļuva apstiprināts Efrona tīrums, iekš kā tā Makpelas ala, pret Mamri, tas tīrums un tā ala, kas tanī bija, un visi koki, kas uz tā tīruma stāvēja, kas visapkārt bija viņa ežas, **18** Ābrahāmam par īpašumu priekš Heta bērnu acīm, priekš visiem, kas pa viņa pilsētas vārtiem staigāja. **19** Un pēc tam Ābrahāms apraka savu sievu Sāru Makpelas alā tai tīrumā pret Mamri, - tā ir Hebrone Kanaāna zemē. **20** Tā kļuva apstiprināts tas

tīrums un tā ala, kas tanī bija, Ābrahāmam par dzimts kapa vietu no Heta bērniem.

24 Un Ābrahāms bija vecs un labi piedzivojis, un Tas Kungs Ābrahāmu bija svētījis ar visām lietām. **2** Tad Ābrahāms sacīja uz savu kalpu, to vecāko savā namā, kas valdīja pār visu, kas viņam bija: **3** Liec jel savu roku apakš manas cīskas, tad es tev likšu zvērēt pie Tā Kunga, tā debes' Dieva un tā zemes Dieva, ka tev manam dēlam nebūs sievu ķemt no Kanaāniešu meitām, kuru vidū es dzīvoju, **4** Bet ka tev būs iet uz manu zemi un pie maniem radiem un manam dēlam Izakam sievu ķemt. **5** Tad tas kalps uz viņu sacīja: ja tā sieva negribēs man nākt līdzi uz šo zemi, vai man tad tavu dēlu atkal būs aizvest uz to zemi, no kurienes tu izgājis? **6** Un Ābrahāms uz to sacīja: sargies, ka tu manu dēlu uz turieni nevedi atpakaļ. **7** Tas Kungs, tas debes' Dievs, kas mani ķēmīs no mana tēva nama un no manas dzimtenes un kas ar mani runājis un kas man zvērējis sacīdams: tavam dzimumam Es došu šo zemi, - Tas sūtīs Savu enģeli tavā priekšā, ka tu manam dēlam vari ķemt sievu no turienes. **8** Bet ja tā sieva tev negribēs iet līdz, tad tu būsi vaļā no šī mana zvēresta; tikai neved manu dēlu atpakaļ uz turieni. **9** Un tas kalps lika savu roku apakš Ābrahāmu, sava kunga, cīskas, un tam zvērēja par šo lietu. **10** Tad tas kalps ķēmē desmit kameļus no sava kunga kameļiem un aizgāja, un visāda viņa kunga manta bija viņa rokā; un viņš cēlās un gāja uz Mezopotamiju, uz Nahora pilsētu. **11** Un viņš tiem kameļiem lika apmesties ārā priekš pilsētas pie vienas ūdens akas ap vakara laiku, tai laikā, kad tās smēlējas ārā nāca, un viņš sacīja: **12** Kungs, Tu mana kunga Ābrahāmu Dievs, lai man šodien izdodas un dari zēlastību pie mana kunga Ābrahāma. **13** Redzi, es stāvu pie ūdens akas, un šīs pilsētas ļaužu meitas nāks ārā ūdeni smelt. **14** Tad lai notiek, ka tā jauna meita, uz ko es sacīšu, pasniedz jel savu trauku, ka es varu dzert, - un tā sacīs, dzer, es tavus kameļus arīdzan dzirdināšu, - ka tā ir tā, ko Tu Savam kalpam Izakam novēlējis, un ka es pie tā varu atzīt, ka Tu zēlastību esi parādījis manam kungam. **15** Un notikās, pirms nekā tas bija pabeidzis runāt, redzi, tad nāca Rebeka ārā, kas bija dzimusī Betuēlim, Milkas, Ābrahāmu brāļu, Nahora, sievas dēlam; un tai bija viņas trauks uz pleca. **16** Un tai meitīnai bija loti skaists vaigs; tā bija jumprava un neviens vīrs to nebija atzinis; tā nokāpa akā un piepildīja savu trauku un atkal uzkāpa. **17** Tad tas kalps steidzās viņai preti un sacīja: ļauj man jel kādu ūdens malciņu no tava trauka nodzerties. **18** Un tā sacīja: dzer, mans kungs! Un tā steidzās un nolaida to trauku uz savu roku un deva tam dzert. **19** Un kad tā viņam bija devusi dzert, tad tā sacīja: es smelšu arī priekš taviem kameļiem, kamēr tie būs padzirīti. **20** Un tā steidzās un izlēja savu trauku dzirdināmā silē, un tecēja atkal uz aku smelt un smēla vīsiem viņa kameļiem. **21** Un tas vīrs izbrīnījās par to, klusus ciezdams, ka viņš samanītu, vai Tas Kungs viņa ceļam līcis labi izdoties, vai ne. **22** Un kad tie kameļi bija padzērušies, tad tas vīrs ķēmē vienu zelta pieres sprādzi, - tā svēra pussēkeli - un divus apliekamus roku gredzenus priekš viņas rokām, - tie svēra desmit sēkelius. **23** Un viņš sacīja: meitīņa, kam meita tu esi? Pasaki man jel to: vai priekš mums tava tēva namā vietas, tur naktsmāju dabūt? **24** Un tā uz viņu sacīja: es esmu Betuēļa, Milkas dēla, meita,

ko tā Nahoram dzemdējusi. **25** Un tā vēl uz viņu sacīja: tur ir arī diezgan salmu un barības pie mums, ir mājošanas vieta. **26** Tad tas vīrs Tā Kunga priekšā nomezdamies to pielūža **27** Un sacīja: slavēts lai ir Tas Kungs, mana kunga Ābrahāmu Dievs, kas nav atrāvis Savu zēlastību un patiesību no mana kunga! Jo Tas Kungs mani ir vadījis to ceļu uz mana kunga brāļu namu. **28** Un tā meitīņa tecēja un to pasacīja savas mātes namā. **29** Un Rebekai bija brālis, Lābans vārdā, un Lābans steidzās pie tā vira ārā uz aku. **30** Un kad viņš to pieres sprādzi un tos roku gredzenus pie savas māsas rokām redzēja un savas māsas Rebekas vārdus dzirdēja, kas sacīja: tā tas vīrs uz mani runājis, - tad tas nāca pie tā vīra, un redzi, tas stāvēja pie tiem kameļiem pie akas. **31** Un viņš sacīja: nāc iekšā, Tā Kunga svētītais, kam tu stāvi ārā? Jo es esmu namu sataisījis un vieta ir priekš taviem kameļiem. **32** Tad tas vīrs nāca namā, un tie nosegojot tos kameļus, un deva tiem kameļiem salmus un barību un ūdeni, mazgāt viņa kājas un to vīru kājas, kas viņam bija līdz. **33** Un tie viņam cēla priekšā barību; bet viņš sacīja: es neēdišu, pirms nebūsu runājis savus vārdus. Un tas sacīja: runā. **34** Tad viņš sacīja: es esmu Ābrahāma kalps, **35** Un Tas Kungs bagāti ar svētījus manu kungu, un tas ir augumā audzis, un viņš tam ir devis avis un vēršus un sudrabu un zeltu un kalpus un kalpones un kameļus un ēzeļus. **36** Un Sāra, mana kunga sieva, manam kungam ir dzemdējusi dēlu savā vecumā, un tam viņš ir devis visu, kas viņam pieder. **37** Un mans kungs man ir līcis zvērēt sacīdams: tev manam dēlam nebūs ķemt no tām Kanaāniešu meitām, kuru zemē es dzīvoju. **38** Bet tev būs iet uz mana tēva namu un pie maniem radiem un manam dēlam sievu ķemt. **39** Tad es sacīju uz savu kungu: ja tā sieva man neies līdz. **40** Un viņš uz mani sacīja: Tas Kungs, kura priekšā es esmu staigājis, sūtīs Savu enģeli ar tevi, un liks labi izdoties tavam ceļam, ka tu manam dēlam ķemti sievu no manas cilts un no mana tēva nama. **41** Tad tu būsi vaļā no mana zvēresta, kad tu iesi pie maniem radiem, un ja viņi tev nedos, tad tu būsi vaļā no mana zvēresta. **42** Un es nācu šodien pie tās akas un sacīju: Kungs, Tu mana kunga Ābrahāmu Dievs, ja Tu, lūdzams, manam ceļam esī līcis labi izdoties, kur es eju, **43** Redzi, es stāvu pie tās ūdens akas: kad nu viena jaunai meita nāks smelt, un es viņai sacīšu: dod man jel maķenīt ūdens dzert no tava trauka, **44** Un tā uz mani sacīs: dzer ir tu un ir taviem kameļiem es smelšu, - ka šī ir tā sieva, ko Tas Kungs mana kunga dēlam novēlejis. **45** Pirms es savā sirdī pabeidzu runāt, redzi, tad Rebeka nāca ārā ar ūdens trauku uz pleca, un tā nokāpa akā un smēla, un es uz to sacīju: dod man lūdzama padzerties. **46** Tad viņa traucās un nocēla savu trauku no sava pleca zemē un sacīja: dzer, un es tavus kameļus arīdzan dzirdināšu; tad es dzēru, un tie kameļi arīdzan tapa dzirdināti. **47** Un es viņu vaicāju un sacīju: kam meita tu esi? Un tā sacīja: Betuēla, Nahora dēla, meita, ko Milka tam dzemdējusi. Tad es liku to pieres sprādzi uz viņas vaigu un tos roku gredzenus ap viņas rokām. **48** Un es nometos un pielūžu To Kungu un slavēju To Kungu, mana kunga Ābrahāmu Dievu, kas mani to isteno ceļu bija vadījis, mana kunga brāļu meitu viņa dēlam ķemt par sievu. **49** Un nu, ja jūs esat tie, kas zēlastību un uzticību pie mana kunga grib parādīt, tad sakāt man to; un ja ne, tad sakāt

man ir to; tad es griezīšos, vai pa labo roku vai pa kreiso.

50 Tad Lābans un Betuēls atbildēja un sacīja: šī lieta ir no Tā Kunga nākusi, mēs nedz ļauna nedz laba nevaram uz tevi runāt.

51 Redzi, Rebeka ir tavā priekšā, nēm to un ej; lai tā ir tava kunga dēla sieva, kā Tas Kungs ir sacījis.

52 Un kad Ābrahāma kalps viņu vārdus dzirdēja, tad viņš Tā Kunga priekšā pīe zemes mezdāmies To pielūdza.

53 Un tas kalps iznēma sudraba un zelta lietas un drēbes, un deva Rebekai un viņas brālim, un viņas mātei tas arī deva dārgas dāvanas.

54 Tad tie ēda un dzēra, viņš un tie vīri, kas viņam bija līdz, un palika tur pa nakti. Un tie cēlās rītā, un viņš sacīja: atlaidiet mani pie mana kunga.

55 Tad viņas brālis un viņas māte sacīja: lai tā meitiņa kādas desmit dienas paliek pie mums; pēc tu vari iet.

56 Bet viņš uz tiem sacīja: neaizkavējiet mani, Tas Kungs manam ceļam licis labi izdoties; atlaidiet mani, ka es eju pie sava kunga.

57 Tad tie sacīja: sauksim to meitiņu un jautāsim viņu.

58 Tad tie sauca Rebeku un uz to sacīja: vai tu gribi iet ar šo vīru? Un tā sacīja: es iešu.

59 Tad tie atlaida Rebeku, savu māsu, un viņas emmu, un Ābrahāma kalpu un viņa vīrus.

60 Un tie svētīja Rebeku un uz to sacīja: tu, mūsu māsa, audzi par tūkstošu tūkstošiem, un tavs dzimums lai pārvalda savu ienaidnieku vārtus.

61 Un Rebeka cēlās ar savām meitām un sēdās uz kamieļiem un gāja tam vīram līdz, un tas kalps nēma Rebeku un aizgāja.

62 Un Izaks nāca to ceļu no Lekaj-Roī akas, jo tas mita dienvidu(Negebas) zemē.

63 Bet Izaks bija izgājis uz lauku Dievu pielūgt ap vakara laiku. Un tas pacēla savas acis un skatījās, un redzi, kamieli nāca.

64 Un Rebeka pacēla savas acis un redzēja Izaku un nolaidās no kamiela.

65 Un tā sacīja uz to kalpu: kas tas par vīru, kas tur pa lauku mums nāk preti? Un tas kalps sacīja: tas ir mans kungs. Tad tā nēma vaiga apsegū un apsedzās.

66 Un tas kalps Izakam visu izteica, ko tas bija darījis.

67 Un Izaks veda Rebeku savas mātes Sāras dzīvokli, un viņš to nēma un tā viņam palika par sievu, un viņš to mīlēja. Tā Izaks tapa ieprīcināts pēc savas mātes nāves.

25 Un Ābrahāms nēma atkal vienu sievu, Keturu vārdā.

2 Un tā viņam dzemdēja Zimranu un Jokšanu un Medanu un Midijanu un Jisbaku un Šuahu.

3 Un Jokšans dzemdēja Šebu un Dedanu, un Dedana bērni bija Asurim un Latuzim un Leūmim.

4 Un Midijana bērni bija Ēfa un Efers un Hanoks un Abidus un Elādaūs; šie visi bija Ķeturās bērni.

5 Bet Ābrahāms deva Izakam visu, kas tam piederēja.

6 Bet to lieko sievu bērniem, kas Ābrahāmam bija, Ābrahāms deva dāvanas, un vēl dzīvs būdams tos atstādināja no sava dēla Izaka, pret rītiem uz austruma zemi.

7 Un šie ir Ābrahāma mūža gadi, cik ilgi tas dzivojis: simts septiņdesmit un pieci gadi.

8 Un viņš aizmīga un nomira labā vecumā, vecs un diezgan dzīvojis, un viņš tapa piepulcīnāts pie saviem ļaudim.

9 Un Izaks un Ismaēls, viņa dēli, viņu apraka Makpelas alā, tā Hietēša Efrona, Coāra dēla, tirumā, kas ir pret Mamri,

10 Tai tirumā, ko Ābrahāms bija pircis no Heta bērniem; tur Ābrahāms ir aprakts un viņa sieva Sāra.

11 Un pēc tam, kad Ābrahāms bija nomiris, tad Dievs svētīja Izaku, viņa dēlu, un Izaks mita pie Lekaj-Roī akas.

12 Šie nu ir Ismaēla, Ābrahāma dēla, radu raksti. To Hāgare, tā Ēģiptiete, Sāras kalpone, Ābrahāmam ir dzemdējusi.

13 Un šie ir Ismaēla bērnu vārdi ar saviem cilts vārdiem: Ismaēla pirmsdzimtais Nebajots, tad

Ķedars un Adbeēls un Mibzams,

14 Un Mizmus un Dumus un Mazus,

15 Adars un Temus, Jeturs, Navis un Kēdmus.

16 Šie ir Ismaēla bērni, un šie ir viņu vārdi pēc viņu sētām un ciemiem, divpadsmit virsnieki par saviem ļaudim.

17 Un šie ir Ismaēla dzīvības gadi: simts trīsdesmit un septiņi gadi. Un viņš aizmīga un nomira un tapa piepulcīnāts pie saviem ļaudim.

18 Un tie dzīvoja no Havilas līdz Šurai, kas pretim Ēģiptes zemei, kur iet uz Asuru, visiņem saviem brāliem pretim viņš apmetās.

19 Un šie ir Izaka, Ābrahāma dēla, radu raksti. Ābrahāms dzemdināja Izaku;

20 Un Izaks bija četrdesmit gadus vecs, kad viņš par sievu dabūja Rebeku, tā Sīrieša Betuēla meitu no Mezopotamias, Lābana, tā Sīrieša, māsu.

21 Un Izaks no sirds pielūdza To Kungu par savu sievu, jo tā bija neauglīga; un Tas Kungs likās pielūgties, un Rebeka, viņa sieva, tapa grūta.

22 Un tie bērni stumdījās viņas miesās, - tad tā sacīja: ja tas tā, kam tad es tāda esmu?

Un tā nogāja To Kungu jautāt.

23 Un Tas Kungs tai sacīja: divas tautas ir tavās miesās un divējādi ļaudis šķiršies no tava klēpjā, un viena tauta būs jo spēcīgāka nekā otra, un tas lielākais kalpos tam mazākajam.

24 Kad nu tas laiks nāca, ka tai bija dzemdēt, redzi, tad dvīni bija viņas miesās.

25 Un tas pirmais nāca ārā, pasarkans viscaur, kā spalvaina drēbe, un tie nosaucā viņa vārdu Īsavu.

26 Un pēc tam viņa brālis nāca ārā; tas ar savu roku Īsava papēdi bija satvēris, tāpēc viņa vārds tapa nosaukts Jēkabs. Un Izaks bija sešdesmit gadus vecs, kad viņš tos dzemdināja.

27 Un tie puisēni auga, un Īsavs bija gudrs uz medīšanu un dzīvoja pa lauku, un Jēkabs tapa rāms vīrs un mājoja teltīs.

28 Un Izaks mīlēja Īsavu, tāpēc ka viņa medījums viņa mutei bija gards, un Rebeka mīlēja Jēkabu.

29 Un Jēkabs bija vārījis kādu virumu; tad Īsavs nāca no lauka un bija piekusis; un Īsavs sacīja uz Jēkabu:

30 Dod man jel ēst no tā sarkanā, no tā sarkanā (viruma), jo es esmu piekusis; tādēļ viņa vārds ir nosaukts Edoms (Sarkanais).

31 Tad Jēkabs sacīja: pārdomā man šodien savu pirmsdzimtību.

32 Un Īsavs sacīja: redzi, man taču jāmirst, ko tad man palīdz tā pirmsdzimtība?

33 Tad Jēkabs sacīja: zvērē man šodien. Tad viņš tam zvērēja un pārdeva Jēkabam savu pirmsdzimtību.

34 Un Jēkabs deva Īsavam maizi un to lēcu virumu, un tas ēda un dzēra un cēlās un aizgāja. Tā Īsavs nicināja savu pirmsdzimtību.

26 Un bads bija tai zemē pēc tā pirmā bada, kas bija Ābrahāma laikā. Un Izaks nogāja uz Ģeraru pie Abimeleha, Filistu kēniņa.

2 Un Tas Kungs viņam parādījās un sacīja: nenoej uz Ēģipti, mīti tai zemē, ko Es tev saku.

3 Piemājo šīnī zemē, un Es būšu ar tevi, un Es tevi svētīšu; jo tev un tavam dzimumam Es došu visas šās zemes un piepildīšu to zvērestu, ko Es tavam tēvam Ābrahāmam esmu zvērējis.

4 Un Es vairošu tavu dzimumu kā debess zvaigznes un došu tavam dzimumam visas šās zemes, un iekš tavas sēklas visas zemes tautas svētīšies,

- 5 Tāpēc ka Ābrahāms Manai balsij ir klausījis un turējis Manas pavēles, Manus iestādījumus, likumus un baušlus.

6 Tā Izaks mita Ģerārā.

7 Un tās vietas laudis vaicāja par viņu sievu, - un viņš sacīja: tā ir mana māsa, jo viņam bija bail sacīt: tā ir mana sieva, - lai tās vietas ļaudis mani nenokauj Rebekas dēļ, jo tā bija skaista vaīgā.

8 Un kad viņš labu laiku tur bija dzīvojis, tad Abimeleh, Filistu kēniņš, skatījās pa logu, un redz, Izaks smējās ar savu sievu Rebeku.

9 Tad Abimeleh

aicināja Izaku un sacīja: redzi, tiešām tā ir tava sieva, kā tad tu esi sacījis, tā ir mana māsa? Un Izaks uz to sacīja: tāpēc ka es domāju, lai man viņas dēļ nebūtu jāmirst. **10** Tad Abimelehs sacīja: kāpēc tu mums to esi darījis? Gandrīz viens no šiem ļaudim būtu varējis gulēt pie tavas sievās, tad tu mums būtu uzvedis noziegumu! **11** Un Abimelehs pavelēja visiem ļaudim sacīdams: kas šo vīru vai viņu sievu aizskar, tam būs mirt. **12** Un Izaks sēja tanī zemē un dabūja tai gadā simtkārtīgu augļus, jo Tas Kungs to svētīja. **13** Un tas vīrs tapa liels un auga augumā, kamēr viņš palika ļoti liels. **14** Un tam bija manta no sikiem un manta no lieliem lopiem un daudz saimes, un Filisti vīnu apskauda. **15** Un visas akas, ko viņa tēva kalpi bija rakuši viņa tēva Ābrahāma laikā, tās Filisti aizbēra un pildija ar smiltīm. **16** Un Abimelehs sacīja uz Izaku: ej projām no mums, jo tu esi palicis jo varenāks nekā mēs. **17** Tad Izaks no turienes aizgāja un nometās Ģerasas ieļejā, un dzīvoja tur. **18** Un Izaks atkal atraka tās ūdens akas, kas bija raktais viņa tēva Ābrahāma laikā, un ko Filisti pēc tam bija aizbēruši, kad Ābrahāms bija miris, un viņš viņu vārdus nosauca pēc tiem vārdiem, ar ko viņa tēvs tās bija nosaucis. **19** Un Izaka kalpi raka tanī ieļejā un tur atrada aku ar dzīvu ūdeni. **20** Bet Ģerasas gani bārās ar Izaka ganiem sacīdami: šis ūdens mums pieder. Tad viņš tās akas vārdu nosauca Esekū (stridus), tāpēc ka tie ar viņu bija stridējušies. **21** Tad tie raka citu aku, un par to arīdzan bārās; tāpēc viņš viņas vārdu nosauca Sitna (sūdzība). **22** Un viņš cēlās no turienes un raka citu aku, un tie par to nebārās; tad viņš viņas vārdu nosauca Rehobot (platums) un sacīja: jo nu Tas Kungs mūs ir izplatījis, un mēs esam auglojušies šīnī zemē. **23** Tad viņš no turienes gāja augšup uz Bēršebu. **24** Un Tas Kungs viņam parādījās tanī naktī un sacīja: Es esmu Ābrahāma, tava tēva Dievs; nebūties, jo Es esmu ar tevi un tevi svētīšu un vairošu tavu dzimumu Ābrahāma, Sava kalpa, dēl. **25** Un viņš tur uztaisīja altāri un piesauca Tā Kunga vārdu un tur uzcēla savu telti, un Izaka kalpi tur raka vienu aku. **26** Un Abimelehs nāca pie tā no Ģerasas, un viens no viņa draugiem Aūzats un Pīkols, viņa karaspēka virsnieks. **27** Tad Izaks uz tiem sacīja: kāpēc jūs nākat pie manis, jūs, kas mani ienīstat un mani no sevis esat izdzinuši? **28** Un tie sacīja: mēs redzēt redzam, ka Tas Kungs ir ar tevi; tad esam sacījuši: sazvērēsimies kopā, mēs un tu, un darīsim derību ar tevi, **29** Ka tu mums ļauna nedari, (it) kā mēs tevi neesam aizskāruši, un (it) kā mēs tev labu vien esam darījuši un tevi ar mieru atlaiduši; tu nu esi Tā Kunga svētīts. **30** Un viņš tiem darija dzīres, un tie ēda un dzēra, **31** Un cēlās ritā agri un zvērēja viens otram, un Izaks tos atlaida; tad tie no viņa aizgāja ar mieru. **32** Un tanī dienā Izaka kalpi nāca un viņam sacīja, kas bija noticis ar to aku, ko tie bija rakuši, un viņam sacīja: mēs esam ūdeni atraduši. **33** Un viņš to nosauca Šebu (zvērests), tādēļ tās pilsētas vārds ir Bēršeba līdz šai dienai. **34** Un Ēsavs bija četrdesmit gadus vecs un nēma par sievu Juditu, Berus, tā Hetieša, meitu, un Basmatu, Elona, tā Hetieša, meitu. **35** Un tās darija sirdēstus Izakam un Rebekai.

27 Un notikās, kad Izaks bija vecs palicis, un viņa acis tumšas metušās, ka vairs nerēdēja, tad viņš aicināja savu vecāko dēlu Ēsavu un uz to sacīja: mans dēls! Un tas viņam atbildēja: redzi, še es esmu. **2** Un viņš sacīja: redzi

jel, es esmu palicis vecs, - es nezinu savas miršanas dienu. **3** Nēm tad nu lūdzams savus rīkus, savu bultu maku un savu stopu, un ej uz lauku un medi man kādu medijumu! **4** Un sataisi man gardumu, (it) kā man tik, un cel man to priekšā ēst, ka mana dvēsele tevi svēti, pirms es mirstu. **5** Un Rebeka dzirdēja, ko Izaks runāja uz savu dēlu Ēsavu; un Ēsavs gāja uz lauku, gribēdams kādu medijumu medīt un atnest. **6** Un Rebeka runāja ar savu dēlu Jēkabu un sacīja: redz, es dzirdēju tavu tēvu uz tavu brāli Ēsavu tā runājam un sakām: **7** Atnes man kādu medijumu un sataisi man gardumu, ko ēst, tad es tevi svētīšu Tā Kunga priekšā, pirms es mirstu. **8** Un nu, mans dēls, klausī manu balsi, kā es tev pavēlu. **9** Ej jel pie avīm un dabū man no turienes divus diženus āžišus, tad es tos tavam tēvam sataisīšu par gardumu, kā tam tik. **10** Un tev to būs priekšā celt savam tēvam, ka viņš ēd un tevi svēti, pirms viņš mirst. **11** Tad Jēkabs sacīja uz Rebeku, savu māti: redzi, Ēsavs, mans brālis, ir spalvains vīrs, un es esmu gludens. **12** Ja mans tēvs mani aptautis, tad es būšu viņa acis tā kā krāpnieks, un dabūšu lāstu un ne svētību. **13** Tad viņa māte uz viņu sacīja: tavi lāsti lai nāk uz mani, mans dēls! Klausī tikai manu balsi, un ej, dabū man tos. **14** Tad viņš nogāja un nēma un atnesa savai mātei, un viņa māte sataisīja gardumu, tā kā viņa tēvam patika. **15** Un Rebeka nēma Ēsavu, sava vecāku dēlu, krašņākās drēbes, kas tai bija namā, un tās apvilka Jēkabam, savam jaunākām dēlam. **16** Un tās kazlēnu ādas tā aplika ap viņa rokām un ap viņa kakla plikumu. **17** Un viņa deva to gardumu un to maiži, ko bija sataisījusi, Jēkaba, sava dēla, rokā. **18** Un tas nāca pie sava tēva un sacīja: mans tēvs! Un viņš sacīja: še es esmu; kurš tu esi, mans dēls? **19** Tad Jēkabs sacīja uz savu tēvu: es esmu Ēsavs, tavs pirmdzimtais; es esmu darijis, kā tu uz mani sacījis; celies, lūdzams, sēdies un ēd no mana medijuma, lai tava dvēsele mani svēti. **20** Tad Izaks sacīja uz savu dēlu: kā tu to drīz esi atradis, mans dēls? Un tas sacīja: Tas Kungs, tavs Dievs, man to lika sastapt. **21** Tad Izaks sacīja uz Jēkabu: nāc jel šurp, ka es tevi aptautu, mans dēls, vai tu te esi mans dēls Ēsavs, vai ne. **22** Un Jēkabs piegāja pie sava tēva Izaka, un viņš to aptautīja un sacīja: balss ir Jēkaba balss, bet rokas ir Ēsava rokas. **23** Un viņš to nepazina, jo viņa rokas bija spalvainas tā kā viņa brāļa Ēsava rokas, un viņš to svētīja. **24** Un viņš sacīja: vai tu te esi Ēsavs, mans dēls? Un tas sacīja: es tas esmu. **25** Tad viņš sacīja: cel man to priekšā, ka es ēdu no tava medijuma, mans dēls, lai mana dvēsele tevi svēti. Un tas cēla viņam priekšā un viņš ēda; un tas viņam atnesa vīnu, un viņš dzēra. **26** Un viņa tēvs Izaks uz to sacīja: nāc jel šurp un skūpstī mani, mans dēls. **27** Un Jēkabs piegāja un viņu skūpstīja, un viņš saoda viņa drēbju smaržu un to svētīja un sacīja: redzi, mana dēla smarža ir tā kā lauka smarža, ko Tas Kungs svētījis. **28** Lai tad Dievs tev dod no debess rasas un no zemes treknuma un daudz labības un vīna. **29** Ľaužu pulki lai tev kalpo, un ļaudis lai klanās tavā priekšā; esi kungs pār saviem brāļiem, un tavas mātes bērni lai klanās tavā priekšā; nolādēts, kas tevi lād, un svētīts, kas tevi svēti. **30** Un notikās, kad Izaks bija pabeidzis Jēkabu svētīt, un Jēkabs tikko bija izgājis no sava tēva Izaka, tad Ēsavs, viņa brālis, nāca no savas medišanas. **31** Un tas arīdzan sataisīja gardumu un to nesa savam tēvam priekšā un sacīja uz savu tēvu: celies, mans

tēvs, un ēd no sava dēla medījuma, lai tava dvēsele mani svēti. **32** Tad Īzaks, viņa tēvs, uz to sacīja: kas tu es? Un tas sacīja: es esmu tavs dēls, tavs pirmdzimtais, Īsavs. **33** Tad Īzaks iztrūcinājās pārbīdamies varen ļoti un sacīja: kas tad tas mednieks, kas man jau atnesa? Un es esmu ēdis no visa, pirms tu nāci, un es viņu esmu svētījis; tas arī svētīts paliks. **34** Kad Īsavs sava tēva vārdus dzirdēja, tad tas brēca lielā brēķšanā un noskuma pārlieku un sacīja uz savu tēvu: svēti mani arīdzan, mans tēvs. **35** Un viņš sacīja: tavs brālis ir nācis ar viltu un tāvū svētību paņēmis. **36** Un tas sacīja: tiešām viņa vārdu sauc Jēkabu, un šis nu mani otru reiz' pievīlīs; manu pirmdzimtību viņš ir nēmis, un redzi, nu viņš nem manu svētību. Un tas sacīja; vai tu nekādas svētības priekš manis vairs neesi atlininājis? **37** Un Īzaks atbildēja un sacīja uz Īsavu: redz, es viņu par kungu esmu cēlis pār tevi un visus viņa brāļus esmu līcis viņam par kalpiem, arī labību un vīnu es viņam esmu piešķirīs, - ko man tad tev būs darīt, mans dēls? **38** Un Īsavs sacīja uz savu tēvu: vai tad tev tikai viena pati svētība, mans tēvs? Svēti mani arīdzan, mans tēvs. Un Īsavs pacēla savu balsi un raudāja. **39** Tad Īzaks, viņa tēvs, atbildēja un uz to sacīja: redzi, bez zemes treknurna būs tava mājas vieta, un bez debess rasas. **40** Un no sava zobena tā dzīvosi un kalposi savam brālim, un notiksies, kad tu valā rausies, tad tu nokratisi viņa jūgu no sava kakla. **41** Un Īsavs nīdēja Jēkabu tās svētības dēļ, ar ko tēvs viņu bija svētījis, un Īsavs sacīja savā sirdi: gan nāks manam tēvam driz bēdu dienas, jo es nokaušu savu brāli Jēkabu. **42** Un Rebekai šie Īsava, viņas vecāka dēla, vārdi tapa pasacīti, un tā sūtīja un aicināja Jēkabu, savu jaunāko dēlu, un uz to sacīja: redzi, tavs brālis Īsavs grib atriebties un tevi nokaut. **43** Un nu, mans dēls, klausī manu balsi, celies, bēdz pie Lābana, mana brāļa, Hāranā. **44** Un palieci pie viņa kādu laiku, kamēr tava brāļa karstums pāriet, **45** Kamēr tava brāļa dusmas no tevis novēršās, un viņš to aizmirst, ko tu viņam esi darijis. Tad es sūtīšu un tevi vedišu no turienes atpakaļ. Kādēļ lai jūs abus zaudēju vienā dienā? **46** Un Rebeka sacīja uz Īzaku: es esmu apnikusi dzīvot Heta meitu priekšā; ja Jēkabs sievū nem no Heta meitām, (it) kā šis ir no šās zemes meitām, - kam tad man vairs dzīvot?

28 Tad Īzaks aicināja Jēkabu un to svētīja un tam pavēlēja un uz to sacīja: tev nebūs sievu ņemt no Kanaāniešu meitām. **2** Celles, ej uz Mezopotamiju, Betuēļa, savas mātes tēva, namā, un nem sev sievu no turienes, no Lābana, savas mātes brāļa, meitām. **3** Un tas visuvareinās Dievs lai tevi svēti un lai tevi dara augļigu un lai tevi vairo, ka topi par lielu ļaužu pulku. **4** Un lai viņš tev dod Ābrahāma svētību, tev un tavam dzimumam ar tevi, ka tu vari iemantot to zemi, kur tu esi piemitis, ko Dievs Ābrahāmam ir devis. **5** Tā Īzaks atlaida Jēkabu, un tas gāja uz Mezopotamiu pie Lābana, Betuēļa, tā Sirieša, dēla, Rebekas, Jēkaba un Īsava mātes, brāļa. **6** Kad nu Īsavs redzēja, ka Īzaks Jēkabu bija svētījis un uz Mezopotamiu sūtījis, no turienes sievu ņemt, un ka viņš to svētījot tam bija pavēlējis sacīdams: tev nebūs sievu ņemt no Kanaāniešu meitām, **7** Un ka Jēkabs savam tēvam un savai mātei bija paklausījis un uz Mezopotamiu aizgājis, **8** Un kad Īsavs arī redzēja, ka Īzaks, viņa tēvs, tās Kanaāniešu meitas neieredzēja, - **9** Tad Īsavs gāja pie Ismaēla un nēma klāt pie savām sievām

sev par sievu Maālatu, Ismaēla, Ābrahāma dēla, meitu, Nebajota māsu. **10** Un Jēkabs aizgāja no Bēršebas un gāja uz Hāranu. **11** Un tam gadījās nonākt kādā vietā, tur viņš palika par nakti, jo saule bija nogājusi; un tas nēma vienu no tās vietas akmeņiem un lika to sev pagalvē un apgūlās tanī vietā. **12** Un tas sapnoja, un redzi, trepes bija celtas vīrs zemes, un viņu virsgals aiztika debesis, un redzi, Dieva eņģeli pa tām uzkāpa un nokāpa. **13** Un redzi, Tas Kungs stāvēja virsgalā un sacīja: Es esmu Tas Kungs, tava tēva Ābrahāma Dievs un Īzaka Dievs; to zemi, kur tu guli, Es došu tev un tavam dzimumam. **14** Un tavs dzimums būs kā zemes pišķi, un tu izplētīsies pret vakariem un pret rītiem, uz ziemēja pusī un uz dienasvidus pusī, un caur tevi un tāvū sēklu visas zemes ciltis taps svētītas. **15** Un redzi, Es esmu ar tevi un pasargāšu tevi visur, kur tu noiesi, un pārvedīšu tevi atkal uz šo zemi; jo Es tevi negribu atstāt, tiekams Es izdarīšu, ko Es uz tevi esmu runājis. **16** Kad nu Jēkabs no sava miega atmodās, tad tas sacīja: tiešām, Tas Kungs ir šīnī vietā, un es to neesmu zinājis. **17** Un viņš bijās un sacīja: cik bijājama ir šī vieta! Še ir tiešām Dieva nams un še ir debesu vārti. **18** Un Jēkabs cēlās rītā agri un nēma to akmeni, kas tam bija pagalvē bijis, un to uzcēla par zīmi un tam uzlēja eļļu virsū. **19** Un viņš nosaucā tās vietas vārdu Bētelī (Dieva nams); bet papriekš tai pilsetā bija Lūza vārds. **20** Un Jēkabs solidamies solījās un sacīja: ja Dievs Tas Kungs būs ar mani un mani pasargās uz šā ceļa, ko es staigāju, un man dos maizi ēst un drēbes ģerbties, **21** Un man liks ar mieru pāriet sava tēva namā, tad Tas Kungs lai man ir par Dievu. **22** Un šim akmenim, ko esmu uzcēlīs par zīmi, būs tapt par Dieva namu, un no visa, ko Tu man dosi, es Tev došu desmito tiesu.

29 Un Jēkabs cēlās kājās un gāja uz to ļaužu zemi, kas pret rītiem, **2** Un skatījās, un redzi, tur bija aka uz laukā. Un redzi, tur bija trīs avju pulki pie tās nometušies, jo tās akas tās avis tapa dzirdinātas, un liels akmens bija uz akas cauruma. **3** Un turpat visi avju pulki tapa sadzīti, un tie novēla to akmeni no akas cauruma un dzirdīja tās avis un uzlika atkal to akmeni uz akas caurumu savā vietā. **4** Tad Jēkabs uz tiem sacīja: brāļi, no kurienes jūs esat? Un tie sacīja: mēs esam no Hāranas. **5** Un viņš uz tiem sacīja: vai jūs pazīstat Lābanu, Nahora dēlu? Un tie sacīja: pazīstam gan. **6** Tad viņš uz tiem sacīja: vai tam labi klājās? Un tie atbildēja: labi gan; un redzi, Rahēle, viņa meita, te nāk ar avīm. **7** Un viņš sacīja: redzi, saule vēl ir gabalā, vēl nav laiks lopus pārdzīt, dzirdinājet tās avis un ejat un paganiet tās. **8** Tad tie sacīja: mēs nevarām, pirms visi avju pulki nav sadzīti; tad to akmeni novelē no akas cauruma, un mēs dzirdinām tās avis. **9** Kad viņš vēl ar tiem runāja, tad nāca Rahēle ar avīm, kas viņas tēvam piederēja, jo viņa tās ganīja. **10** Un kad Jēkabs ieraudzīja Rahēli, savas mātes brāļa Lābana meitu, un savas mātes brāļa Lābana avis, tad tas piegāja un novēla to akmeni no akas cauruma un dzirdīja savas mātes brāļa Lābana avis. **11** Un Jēkabs skūpstīja Rahēli un pacēla savu balsi un raudāja. **12** Un Jēkabs sacīja Rahēlei, ka esot viņas tēva radinieks un Rebekas dēls, tad tā tecēja un to pasacīja savam tēvam. **13** Un kad Lābans dzirdēja to vēsti par Jēkabu, savas māsas dēlu, tad tas viņam tecēja pretī un viņu apkampa un skūpstīja un ieveda savā namā. Tad tas Lābanam teica visas

šās lietas. **14** Un Lābans uz viņu sacīja: tiešām, tu esi no maniem kauliem un no manas miesas; un viņš pie tā palika veselu mēnesi. **15** Un Lābans sacīja uz Jēkabu: jebšu tu esi mans radinieks, vai tādēļ: tu man velti kalpotu? Saki man, kādu algu tu prasi? **16** Un Lābanam bija divas meitas; tās vecākās vārds bija Lea un tās jaunākās vārds bija Rahēle. **17** Leas acis bija pavājas, bet Rahēlei bija skaista no auguma un ģimja. **18** Un Jēkabs mīlēja Rahēli un sacīja: es tev gribu kalpot septiņus gadus par Rahēli, tavu jaunāko meitu. **19** Tad Lābans sacīja: Labāki es to dodu tev, nekā citam vīram; paliec pie manis. **20** Un Jēkabs kalpoja par Rahēli septiņus gadus; tās likās kādas dienas vien esam, tik milā tā viņam bija. **21** Un Jēkabs sacīja uz Lābanu: dod man manu sievu, jo manas dienas ir pilnas, ka es pie tās eju. **22** Tad Lābans sapulcēja vīsus tās vietas ļaudis un taisīja dzīres. **23** Un vakarā viņš nēma savu meitu Leū un to ieveda pie viņa, un Jēkabs gāja pie tās. **24** Un Lābans deva savu kalponi Zilfu Leai, savai mātei, par kalponi. **25** Un notikās rītā, un redzi, tā bija Lea. Tad viņš sacīja uz Lābanu: kam tu man to esi darījis? Vai es neesmu tev kalpojis par Rahēli; kam tu mani esi pievilis? **26** Tad Lābans sacīja: mūsu zemē nemēdz izdot jaunāko prieķi pirmsdzimtās. **27** Beidz to nedēļu ar šo, tad es arī viņu tev došu par to kalpošanu, ko tu vēl citus septiņus gadus pie manis kalposi. **28** Un Jēkabs tā darija un beidza to nedēļu ar šo; tad Lābans tam deva Rahēli, savu meitu, par sievu. **29** Un Lābans deva savu kalponi Bilu Rahēlei par kalponi. **30** Un Jēkabs gāja arī pie Rahēles, un mīlēja Rahēli vairāk nekā Leū, un kalpoja pie Lābana vēl septiņus gadus. **31** Un Tas Kungs redzēja, ka Lea netapa cienīta; tad viņš to darija augligu, bet Rahēlei bija neaugliga. **32** Un Lea tapa grūta un dzemdejā dēlu un nosauca viņa vārdu Rūbenu; jo tā sacīja: Tas Kungs manas bēdas ir redzējis, jo nu mans vīrs mani milēs. **33** Un tā tapa atkal grūta un dzemdejā dēlu un sacīja: Tas Kungs dzirdējis, mani esam necienītu, viņš man arī šo ir devis; un tā nosauca viņa vārdu Sīmeanu. **34** Un tā tapa atkal grūta un dzemdejā dēlu un sacīja: nu jel mans vīrs mani milēs; jo es viņam esmu dzemdejusi trīs dēlus. Tādēļ tā nosauca viņa vārdu Levi. **35** Un viņa tapa atkal grūta un dzemdejā dēlu un sacīja: šo brīdi es slavēšu To Kungu. Tādēļ tā viņa vārdu nosauca Jūdu. Un tā mitējās dzemdēt.

30 Kad nu Rahēle redzēja, ka tā Jēkabam nedzemdejā, tad tā apskauda savu māsu un sacīja uz Jēkabu: dabū man bērnus, bet ja ne, tad man jāmirst. **2** Tad Jēkabs apskaitās uz Rahēli un sacīja: vai es esmu Dieva vietā, kas tev miesas augļus liedzis? **3** Un tā sacīja: redzi, še ir mana kalpone Bilha, ej pie tās, ka tā uz manu klēpi dzemde, un es arīdzu caur viņu auglojos. **4** Un viņa tam deva Bilu, savu kalponi par sievu, un Jēkabs gāja pie tās. **5** Un Bilha tapa grūta un dzemdejā Jēkabam dēlu. **6** Tad Rahēlei sacīja: Dievs man tiesu ir iznesis un arī manu balsi paklausījis un man dēlu devis. Tādēļ tā viņa vārdu nosauca Danu. **7** Un Bilha, Rahēles kalpone, tapa atkal grūta un dzemdejā Jēkabam otru dēlu. **8** Tad Rahēlei sacīja: Dieva cīniņos esmu cīniņusies ar savu māsu un arī uzvarējusi, - un nosauca viņa vārdu Naftalu. **9** Kad nu Lea redzēja, ka bija mitējusies dzemdēt, tad tā arīdza nēma savu kalponi Zilfu un to Jēkabam deva par sievu. **10** Un Zilfa, Leas kalpone, dzemdejā Jēkabam dēlu. **11** Tad Lea sacīja:

laime, - un nosauca viņa vārdu Gadu. **12** Un Zilfa, Leas kalpone, dzemdejā Jēkabam otru dēlu. **13** Tad Lea sacīja: labi man, jo meitas mani teiks svētīgu, - un tā nosauca viņa vārdu Ašeru. **14** Un Rūbens gāja kviešu plaujamā laikā un atrada dudaīm (milestības ābols) laukā un atnesa tos Leai, savai mātei, un Rahēlei sacīja uz Leū: dod man jel no tava dēla dudaīm. **15** Un viņa uz to sacīja: vai tā ir maza lieta, ka tu manu vīru esi atnēmusi, un tu arī mana dēla dudaīm gribi nēmt? Tad Rahēlei sacīja: tam būs šo nakti pie tevis gulēt par tava dēla dudaīm. **16** Kad nu Jēkabs vakarā no lauka nāca, tad Lea tam izgāja pretī un sacīja: tev būs nākt pie manis, jo es tevi ar maksu esmu saderējusi par sava dēla dudaīm. Un viņš pie tās gulēja tanī nakti. **17** Un Dievs paklausīja Leū, un tā tapa grūta un dzemdejā Jēkabam piekto dēlu. **18** Tad Lea sacīja: Dievs man to atmaksājis, ka es savam vīram esmu devusi savu kalponi, - un tā nosauca viņa vārdu Īsašaru. **19** Un Lea tapa atkal grūta un dzemdejā Jēkabam sesto dēlu. **20** Tad Lea sacīja: Dievs mani apdāvinājis ar labu dāvanu, nu mans vīrs pie manis dzīvos, tāpēc, ka es viņam esmu dzemdejusi sešus dēlus - un tā nosauca viņa vārdu Zebulonu. **21** Un pēc tam viņa dzemdejā meitu un nosauca viņas vārdu Dinu. **22** Un Dievs pieminēja Rahēli un paklausīja viņu un darija viņu augligu. **23** Un viņa tapa grūta un dzemdejā dēlu un sacīja: Dievs manu apsmiekuļo no manis atnēmis. **24** Un tā nosauca viņa vārdu Jāzepu, sacīdama: lai Tas Kungs mani apdāvina vēl ar citu dēlu. **25** Un notikās, kad Rahēle Jāzepu bija dzemdejusi, tad Jēkabs sacīja uz Lābanu: atlaid mani, ka es noeju uz savu vietu savā zemē, **26** Dod man manas sievas un manus bērnus, kuru dēļ tev esmu kalpojis, tad es iešu, jo tu gan zini to kalpošanu, ko tev esmu kalpojis. **27** Un Lābans uz to sacīja: kaut es būtu atradis žēlastību tavās acīs! - es esmu norpratis, ka Tas Kungs mani tevis dēļ ir svētījis. **28** Un viņš sacīja: prasi savu algu no manis, tad es to došu. **29** Un tas uz viņu sacīja: tu zini, kā es tev esmu kalpojis, un kā tavi lopi pie manis ir izdevušies. **30** Jo prieķi manas atnākšanas tev bija mazums, un tas ir lielā pulkā vairojies, un Tas Kungs tevi svētījis caur maniem soļiem; un nu, kad tad man būs apgādāt savu namu? **31** Un viņš sacīja: ko lai tev dodu? Tad Jēkabs sacīja: tev man nekā nav jādod; ja tu man ņošās, tad es atkal ganīšu un sargāšu tavas avis. **32** Es izstaigāšu šodien pa visu tavu ganāmo pulku un atšķirnu no turienes visus raibos un lāsainos un visus melhos starp jēriem un visus lāsainos un raibos starp kazām, - un tās būs man par algu. **33** Tad mana taisnība liecinās par mani nākamās dienās, kad tu nāksi, manu algu raudzīt: viss, kas nav raibs un lāsains starp kazām un melns starp jēriem, to es būšu zadzis. **34** Tad Lābans sacīja: redzi, lai jel notiek pēc tava vārda. **35** Un viņš atšķira tanī dienā tos lāsainos un raibos āžus, un visas lāsainās un raibās kazas, visu, pie kā bija baltums, un visu, kas bija melns starp jēriem, un viņš tos ieveda savu bērnu rokā; **36** Un lika starpu treju dienu gājumā starp sevi un Jēkabu. Un Jēkabs ganīja Lābana citas avis. **37** Tad Jēkabs nēma rīkstes no zaļām apsēm un mandelju kokiem un kļavām, un nodrāza tām baltas stripas, atklādams to baltumu pie tām rīkstēm. **38** Un tos kociņus, ko bija nomizojis, viņš ielikā ūdens sīlēs un dzeramos traukos avīm prieķā, ka tās nākdamas dzert apietos. **39** Un tās avis apgājās pār tām

rīkstēm, un vedās strīpainas, lāsainas un raibas. **40** Un Jēkabs šķīra tos jērus, un lika tām mātēm skatīties uz tām strīpainām un melnām starp Lābana avīm, un lika savus ganāmos pulkus atsevišķi, un nelika tos pie Lābana avīm. **41** Un notikās allažiņ, kad tās agrās avis apgājās, tad Jēkabs to avju priekšā tos kocīņus ielika ūdens sīlēs, ka tās pār tiem kokīm apieatos. **42** Bet kad tās vēlās avis apgājās, tad Jēkabs tos kocīņus nelika iekšā, tad tie atpilī(vājie) kļuva Lābanam un tie agrejē(espēcigie) Jēkabam. **43** Un tas vīrs auga loti varens, un tam bija daudz avju, kalponu un kalpu, kameļu un ēzeļu.

31 Un viņš dzirdēja, ka Lābana bērni sacīja: Jēkabs visu paņēmis, kas mūsu tēvam pieder, un no tā, kas mūsu tēvam piederēja, viņš visu šo mantu ir krājis. **2** Un Jēkabs redzēja Lābana vaigu, un redzi, tas nebija vairs, kā vakar un aizvakar. **3** Un Tas Kungs sacīja uz Jēkabu: griezies atpakaļ uz savu tēvu zemi un pie saviem radiem, un Es būšu ar tevi. **4** Tad Jēkabs sūtīja un aicināja Rahēli un Leū uz lauku pie savām avīm, **5** Un sacīja uz tām: es redzu jūsu tēvu vaigu, ka tas nav pret mani kā vakar un aizvakar, bet mana tēva Dievs ir bijis ar mani. **6** Un jūs zināt, ka ar visu savu spēku jūsu tēvam esmu kalpojis. **7** Bet jūsu tēvs mani pievilis un manu algu desmitkārt pārgrozījis; tomēr Dievs tām nav vājas devis, man ļaunu darit. **8** Kad viņš tā sacīja: tām lāsainām būs tev būt par algu, tad visas avis vedās lāsainas; un kad viņš tā sacīja: tām strīpainām būs tev būt par algu, tad visas avis vedās strīpainas. **9** Tā Dievs jūsu tēvam tos lopus ir atrēmis un man devis. **10** Un notikās tanī laikā, kad avis apgājās, ka es savas acis pacēlu un redzēju sapni, un redzi, tie āži, kas apgājās, bija strīpaini, raibi un lāsaini. **11** Tad tas Dieva enģēlis uz mani sacīja sapni: Jēkab; un es sacīju: še es esmu. **12** Un tas sacīja: pacel jel savas acis un skatīties, - visi tekuļi, kas apieetas ar tām avīm, ir strīpaini, lāsaini un raibi; jo Es visu to esmu redzējis, ko tev Lābans dara. **13** Es esmu Bēteles Dievs, kur tu esi svaidījis piemīnas akmeni, kur tu man solidamies esi solījies; celīes nu un izēj no šās zemes un griezies atpakaļ uz savu dzimteni. **14** Tad Rahēle un Lea atbildēja un uz to sacīja: vai mums vēl ir kāda daļa un mantība mūsu tēva namā? **15** Vai mēs no viņa neesam turētas kā svešās? Jo viņš mūs ir pārdevis un arī mūsu maksu rīdams aprījis. **16** Jo visa bagātība, ko Dievs mūsu tēvam ir atrēmis, pieder mums un mūsu bērniem; un nu dari visu to, ko Dievs tev ir sacījis. **17** Un Jēkabs cēlās un lika savus bērnus un savas sievas uz kameļiem; **18** Un aizveda visus savus lopus un visu savu mantu, ko Mezopotamijā bija pelnījis, ka ietu pie Izaka, sava tēva, uz Kanaāna zemi. **19** Un Lābans bija aizgājis savas avis cirpt, un Rahēle nozaga tos elka dievus, kas bija viņas tēvam. **20** Un Jēkabs pievila Lābanu, to Sirieti, nesacīdam, ka bēgšot. **21** Un viņš bēga ar visu, kas tam bija, un cēlās un pārcēlās pār to lielo upi un grieza savu vaigu uz Gileād kalniem. **22** Un trešā dienā Lābanam tapa sacīts, Jēkabu esam aizbēgušu. **23** Tad tas nēma savus brāļus un dzīnās tam pakā septiņu dienu gājumu un to panāca uz Gileād kalniem. **24** Bet Dievs nāca pie Lābana, tā Sirieša, sapni un tam sacīja: sargies, ka tu ar Jēkabu nerunā no laba uz ļaunu. **25** Un Lābans panāca Jēkabu; un Jēkabs savu telti bija uzcēlis kalnā, un Lābans ar saviem brāļiem to uzcēla Gileād kalnos. **26** Tad Lābans sacīja uz Jēkabu: ko tu esi darijīs,

ka tu mani esi pievilis un manas meitas aizvedis, tā kā ar zobenu saņemtas? **27** Kam tu paslepen esi aizbēdzis un no manis nozadzies, un man to neesi sacījis, ka es tev būtu pavadijis ar liksmību un dziesmām, ar bungām un koklēm? **28** Un tu man neesi ļāvis skūpstīt savus dēlus un savas meitas. Tu neprātīgi esi darijīs. **29** Spēka gan būtu manā rokā jums ļaunu darit, bet jūsu tēva Dievs vakar uz mani runājis sacīdam: sargies, ka tu ar Jēkabu nerunā no laba uz ļaunu. **30** Un nu, tu esi ātri aizgājis, jo tu esi ilgodamies ilgojies pēc sava tēva nama; - kāpēc tu esi nozadzis manus dievus? **31** Tad Jēkabs atbildēja un sacīja uz Lābanu: man bija bail un es domāju, ka tu man savas meitas ar varu atņemsi. **32** Bet pie kura tu savus dievus atradīsi, tas lai nepalieliek dzīvs mūsu brāļu priekšā. Izmeklē, kas man ir, un nēm tos. Bet Jēkabs nezināja, ka Rahēle tos bija nozagusi. **33** Un Lābans gāja Jēkaba teltī un Leas teltī un to abu kalponu teltī un neatrada nenieku; un izgāja no Leas telts un iegāja Rahēles teltī. **34** Bet Rahēle tos elka dievus bija nēmusi un nolikusi apakš kameļa sedliem un uzsēdusies tiem virsū. Un Lābans apgrābstīja visu to telti un tos neatrada. **35** Un tā sacīja uz savu tēvu: neapskaisties, mans kungs, ka es priekš tevis nevaru celties, jo man klājās, kā sievām mēdz būt. Un viņš pārmeklēdams neatrada tos elka dievus. **36** Tad Jēkabs apskaitās un bārās un sacīja uz Lābanu: kas ir mans noziegums, kas ir mani grēki, ka tu tik karsti man esi dzinies pakaļ? **37** Ka tu visus manus rīkus esi aptautījis; ko tu esi atradis no visiem tava nama rīkiem? Liec to priekšā maniem un taviem brāļiem, ka tie starp mums abiem tiesā. **38** Šos divdesmit gadus es pie tevis esmu bijis, tavas avis un tavas kazas nav izmetušās, un tos aunas no tavām avīm es neesmu ēdis. **39** To saplošito es tev neesmu pārnesis, tas man bija jāmaksā; no manas rokas tu to esi prasījis, vai tas bija zagts dienā, vai tas bija zagts naktī. **40** Es esmu tāds bijis, ka mani dienā karstums nomāca un naktī aukstums, un miegs nenāca manās acīs. **41** Divdesmit gadus esmu bijis tavā namā, četrpadsmit gadus tev esmu kalpojis par tavām divām meitām un sešus gadus par tavām avīm, un tu manu algu desmitkārt esi pārgrozījis. **42** Ja mana tēva Dievs, tas Ābrahāma Dievs un Tas, ko Izaks bijās, pie manis nebūtu bijis, tu nu mani tukšu būtu aizsūtījis. Dievs manas bēdas un manu roku darbu ir uzlūkojis un tevi izgājušā nakti apsaucis. **43** Tad Lābans atbildēja un sacīja uz Jēkabu: tās meitas ir manas meitas, un tie bērni ir mani bērni, un tās avis ir manas avis, un viss, ko tu redzi, tas ir mans; un ko es šodien darišu šīm manām meitām vai viņu bērniem, ko tās ir dzemējušas? **44** Un nu nāc, darišim derību, es un tu, ka tā ir par liecību starp mani un tevi. **45** Un Jēkabs nēma akmeni un to uzzēla par zīmi. **46** Un Jēkabs sacīja uz saviem brāļiem: salasiet akmeņus; un tie nēma akmeņus un salika tos vienā kopā, un ēda tur visus tās kopas. **47** Un Lābans to nosauca Jegar-Sahāduta (āramiski: liecības kopa), bet Jēkabs to nosauca Galed (ebreiski: liecības kopa). **48** Un Lābans sacīja: šī kopa lai šodien liecību dod starp mani un tevi; tāpēc viņas vārdu nosauca Galedu. **49** Un Micpu, tāpēc ka viņš sacīja: Tas Kungs lai skatās uz mani un uz tevi, kad mēs viens otru nerēdzēsim. **50** Ja tu apbēdināsi manas meitas un nēmsti citas sievas pie manām meitām klāt, - neviens nav pie mums, redzi, Dievs būs liecinieks starp mani un tevi. **51** Tad Lābans sacīja uz Jēkabu: redz, šī kopa,

un redz, šī piemiņas zīme, ko es esmu uzcēlis starp mani un tevi. **52** Šī kopa lai dod liecību un šī zīme lai dod liecību, ka es gar šo kopu nenoiešu pie tevis, jauna darit, un ka tev gar šo kopu un šo zīmi nebūs pie manis nākt, jauna darit. **53** Ābrahāma Dievs un Nahora Dievs un viņu tēvu Dievs lai tiesā starp mums. **54** Un Jēkabs zvērēja pie tā, ko viņa tēvs Izaks bijās, un upurēja upuri kalnā un aicināja savus brāļus maizi ēst. Un tie ēda maizi un palika par nakti uz tā kalna. **55** Un Lābans cēlās rīta agri un skūpstīja savus bērnus un savas meitas un tos svētīja. Un Lābans aizgāja un griezās atpakaļ uz savu vietu.

32 Un Jēkabs gāja savu ceļu, un Dieva enģēli to sastapa. **2** Un šos redzēdams Jēkabs sacīja: tas ir Dieva karaspēks, - un nosauca tās vietas vārdu Mahānaim. **3** Un Jēkabs sūtīja vēstnešus savā priekšā pie Ēsava, sava brāļa, uz Seīra zemi, uz Edoma tiesu, **4** Un tiem pavēlēja un sacīja: tā jums būs sacīt manam kungam Ēsavam: tā saka tavs kalps Jēkabs: es esmu svešumā mitis pie Lābana un līdz šim tur palicis. **5** Un man ir vērši un ēzelji, avis un kalpi un kalpones, un es esmu sūtījis savam kungam vēstīt, lai es žēlastību tavās acīs atrodu. **6** Un tie vēstneši griezās atpakaļ pie Jēkabai un sacīja: mēs nācām pie tava brāļa Ēsava, un viņš tev arīdzan iet pretī, un četrīsimt vīri līdz ar viņu. **7** Tad Jēkabs bijās loti un viņam bija bail, un viņš šķirā diņējos pulkos tos laudis, kas tam bija, un tās avis un tos vēršus un tos kamieļus, **8** Un sacīja: ja Ēsavs uzbrucks vienam pulkam un to apkaus, tad tas otrs pulks izmuks. **9** Un Jēkabs sacīja: tu mana tēva Ābrahāma Dievs, un mana tēva Izaka Dievs, ak Kungs! Kas uz mani sacījis: griezies atpakaļ uz savu zemi un pie saviem radiem, un es tev gribu labu darīt, **10** Es esmu mazs pret visām apžēlošanām un pret visu uzticību, ko tu savam kalpam esi darijis. Jo ar savu spieki es pār šo Jardāni esmu pārgājis un nu es esmu palicis par diviem pulkiem. **11** Izpesti mani lūdzams no mana brāļa rokas, no Ēsava rokas, jo es bīstos, ka tas nenāk un mani neapkauj, māti ar bērniem. **12** Tu esi sacījis: Es nemitešos tev labu darīt un vairošu tavu dzimumu kā jūras smiltis, ko never izskaitit aiz liela pulka. **13** Un viņš palika tur to nakti un nēma no tā, kas tam pie rokas bija, dāvanu priekš Ēsava, sava brāļa: **14** Divsīmt kazas un divdesmit āžus, divsīmt avis un divdesmit aunus, **15** Trīsdesmit zīdošas kameļu mātes ar viņu kumeļiem, četrdesmit govis un desmit vēršus, divdesmit ēzeļu mātes un desmit kumeļus, **16** Un deva tos savu kalpu rokā, ikkatru pulku atsevišķi, un sacīja uz saviem kalpiem: ejat man papriekš un pametiet starpu starp pulku un pulku. **17** Un viņš pavēlēja tam pirmajam sacīdam: kad Ēsavs, mans brālis, tevi sastaps un tev vaicās un sacīs: kam tu piederi un uz kurieni tu ej, un kam piedier še, kas tavā priekšā? **18** Tad tev būs sacīt: tie piedier tavam kalpam Jēkabam; tas sūta savam kungam Ēsavam dāvanu, un redzi, viņš pats ir arīdzan mums pakal. **19** Un viņš pavēlēja arī tam otram un tam trešajam un visiem, kas tos lopus dzina sacīdam: pēc šiem vārdiem jums būs sacīt uz Ēsavu, kad to sastapsiet. **20** Un jums būs arī sacīt: redzi, tavs kalps Jēkabs mums nāk pakal! Jo viņš domāja: es apmierināšu viņa vaigu ar šo dāvanu, kas man iet pa priekšu, un pēc es redzēšu viņa vaigu, kas zina, viņš mani pieņems. **21** Tad nu tā dāvana aizgāja viņam pa priekšu, bet viņš pats palika to nakti pie sava pulka. **22** Un

viņš cēlās tanī nakti un nēma savas divas sievas un savas divas kalpones un savus vienpadsmīt bērnus, un gāja pie Jabokas brasla; **23** Un viņš tos nēma un pārveda pār upi, un pārveda, kas tam bija; bet Jēkabs palika viens pats. **24** Tad viņš vīrs ar to cīnījās, līdz kamēr diena ausa. **25** Un kad Tas redzēja, ka viņu nepārspēja, tad Tas aizskāra viņa ciskas locekli, tā ka Jēkaba ciskas loceklis cīkstoties izgriezās. **26** Un Tas sacīja: palaid Mani, jo gaisma jau aust; bet viņš atbildēja: es Tevi nepalaidīšu, ja Tu mani nesvēti. **27** Un Tas uz viņu sacīja: kas tev vārdā? Un viņš sacīja: Jēkabs. **28** Tad Tas sacīja: tavu vārdu nebūs vairs saukt Jēkabu, bet Israēli; jo tu esi cīnījies ar Dievu un ar cilvēkiem un esi pārspējis. **29** Un Jēkabs vaicāja un sacīja: saki man jel Savu vārdu. Un Tas sacīja: kam tu jautā pēc Mana vārda? Un Tas viņu turpat svētīja. **30** Un Jēkabs nosauca tās vietas vārdu Pniēli: jo es esmu Dievu redzējis vaigu vaigā, un mana dvēsele ir izglābta. **31** Un saule tam uzlēca gar Pniēli aizejot, Un viņš bija klībs ar savu cisku. **32** Tāpēc Israēla bērni līdz šai dienai neēd no dzīslas pie ciskas locekļa, tāpēc ka Jēkabam tā dzīsla pie ciskas locekļa tapa maitāta.

33 Un Jēkabs pacēla savas acis un skatījās, un redzi, Ēsavs nāca un četrīsimt vīri līdz ar to; tad viņš piedalija tos bērnus pie Leas un pie Rahēles un pie tām divām kalponēm, **2** Un lika tās kalpones un viņu bērnus priekšā, un Leū un viņas bērnus tiem pakal, un Rahēli un Jāzepu visu pēc. **3** Un viņš pats gāja tiem priekšā un klanijās septiņreiz pie zemes, tiekams viņš tapa klāt pie sava brāļa. **4** Un Ēsavs tecēja tam pretī un to apkampa un metās viņam ap kaklu un to skūpstīja, un tie raudāja. **5** Un viņš pacēla savas acis un redzēja tās sievas un tos bērnus un sacīja: kas šie tev ir? Un tas sacīja: šie ir tie bērni, ar ko Dievs tavu kalpu svētījis. **6** Tad tās kalpones piegāja, viņas un viņu bērni, un klanijās **7** Un Lea piegāja arīdzan un viņas bērni, un klanijās, un pēc nāca Jāzeps un Rahēle un klanijās. **8** Un viņš sacīja: kas viss tas tev par pulku, ko es esmu sastapis? Un tas sacīja: lai es žēlastību atrastu tavās acīs, mans kungs. **9** Un Ēsavs sacīja: man pašam diezgan, brāli; paturi, kas tev ir. **10** Bet Jēkabs sacīja: ak ne! Lūdzams, ja es žēlastību esmu atradis tavās acīs, tad nēm manu dāvanu no manas rokas; jo tāpēc es tavu vaigu esmu redzējis, tā kā redz Dieva vaigu, un tu mani milj esи saņēmis. **11** Pieņem lūdzams manu svētību, kas tev ir pievesta, jo Dievs mani ar to svētījis, un man ir viss papilnam. Un tas viņu spieda, ka viņš to nēma. **12** Un viņš sacīja: nāc, ejam projām, es iešu tev līdzi. **13** Bet tas uz viņu sacīja: mans kungs zin, ka man siki bērni un avis un teļu mātes; kad tos tikai vienu dienu pārdzītu, tad man visi lopini apmirtu. **14** Ej, kungs, lūdzams savam kalpam papriekš, un es iešu celā lēnījām, tā kā mani lopini spēj, kas manā priekšā, un tā kā tie bērni spēj, tiekams es nāku pie sava kunga Seīrā. **15** Un Ēsavs sacīja: tad nu es atstāšu pie tevis kādus no tiem laudīm, kas pie manis. Un tas sacīja: kam tā vajag? Lai žēlastību atrodju savu kunga acīs. **16** Un Ēsavs tanī dienā griezās atpakaļ pa savu ceļu uz Seīru. **17** Bet Jēkabs nogāja uz Sukotu un uzcēla sev namu, un taisīja laidarus saviem lopiem; tādēļ viņš tās vietas vārdu nosauca Sukotu (laidari). **18** Un Jēkabs nonāca sveiks vesels Šehemas pilsētā, kas ir Kanaāna zemē, no Mezopotamijas nākdam, un apmetās tās pilsētas priekšā. **19** Un viņš pirkā vienu zemes gabalu no Hamora, Šehema

tēva, bērniem, par simts sudrabu gabaliem, un uzcēla tur savu dzīvokli **20** Un uztaisīja tur altāri un to nosauca: tas Stiprais Dievs ir Israēla Dievs.

34 Un Dina, Leas meita, ko šī Jēkabam bija dzemdējusi, izgāja apraudzīt tās zemes meitas. **2** Un Šehems, Hivieša Hamora, tā zemes valdnieka, dēls to ieraudzīja un to nēma un pie tās gulēja un to piegulēja. **3** Un viņa sirds pieķerās Dinai, Jēkaba meitai, un viņš miloja to jauno meitu un runāja milīgi ar viņu. **4** Un Šehems runāja ar Hamoru, savu tēvu, un sacīja: nēm man šo meitu par sievu. **5** Un Jēkabs dzīrdēja, ka tas Dinu, viņa meitu, bija apsmējis; un viņa dēli bija ar ganāmo pulku laukā, un Jēkabs cieta klusu, tiekams tie pārnāca. **6** Tad Hamors, Šehema tēvs, izgāja pie Jēkaba, ar to runāt. **7** Un Jēkaba dēli nāca no lauka, un kad tie to dzīrdēja, tad tas tiem viriņiem sāpeja un tie apskaitās līoti, tāpēc ka tas ģekību bija darījis iekš Israēla, gulēdams pie Jēkaba meitas, un tā nebija darīt. **8** Un Hamors ar tiem runāja sacīdams: Šehema, mana dēla, sirds pieķerusies jūsu meitai; dodiet to lūdzami viņam par sievu. **9** Un apdraudzinājaties ar mums, - dodiet mums savas meitas un nemat mūsu meitas; **10** Un dzīvojet pie mums, un visa tā zeme būs atvērta jūsu priekšā: mītiet, pelnīties un paliekat uz dzīvi iekš tās. **11** Un Šehems sacīja uz viņas tēvu un uz viņas brāliem: lai zēlastību atrodū jūsu acīs, un ko jūs man sacīsiet, to es došu. **12** Prasiet papilnam kroņa maksu un dāvanu, es došu, kā jūs man sacīsiet, dodiet man tikai to jaunavu par sievu. **13** Tad Jēkaba dēli atbildēja Šehemam un Hamoram, viņa tēvam, ar viltu un runāja aplinkus, tāpēc ka tas Dinu, viņu māsu, bija apsmējis, un sacīja tiem: **14** Mēs to nevarām darīt, ka savu māsu dodam viram, kam priekšāda, jo tā mums būtu negantība. **15** Tomēr mēs tad jums būsim pa prātam, ja jūs topat tā kā mēs, apgrāzīdami savā starpā visus vīrus. **16** Tad mēs jums dosim savas meitas un sev nēmsim jūsu meitas un dzīvosim ar jums kopā un būsim viena tauta. **17** Bet ja jūs mums neklausīsiet un neapgrāzīsities, tad mēs nēmsim savu meitu un aiziesim. **18** Un tie vārdi patika Hamoram un Šehemam, Hamora dēlam. **19** Un tas jauneklis nekavējās to darīt, jo viņš milēja Jēkaba meitu, un tas bija godāts pār visu sava tēva namu. **20** Tad Hamors un Šehems, viņa dēls, nāca tās pilsētas vārtos un runāja ar savas pilsētas vīriem un sacīja: **21** Šie vīri ir satīcīgi ar mums, lai tie mīt šīnī zemē un pelnās, jo redzi, tā zeme ir diezgan plaša priekš viņiem; mēs nēmsim viņu meitas sev par sievām un dosim viņiem savas meitas. **22** Tomēr tie vīri tik tad grib būt mums pa prātam, ja visi vīri, kas mūsu starpā, top apgrāzīti, kā viņi ir apgrāzīti. **23** Viņu ganāmpulki un viņu sagāds nu visi viņu lopi, vai tie mums nepiedērēs? Lai tikai tiem esam pa prātam, tad tie pie mums dzīvos. **24** Un Hamoram un Šehemam, viņa dēlam, visi klausīja, kas staigāja pa viņa pilsētas vārtiem, un visi vīri tapa apgrāzīti, kas staigāja pa viņa pilsētas vārtiem. **25** Un trešā dienā, kad tiem sāpes bija, tad tie divi Jēkaba dēli, Simeans un Levis, Dinas brāļi, nēma ikkatrus savu zobenu un nāca droši tai pilsētā un nokāva visus vīrus. **26** Un nokāva arī Hamoru un Šehemu, viņa dēlu, ar zobena asmeni, un nēma Dinu no Šehema nama un aizgāja. **27** Tad Jēkaba dēli uzbruka tiem nokautiem un aplaupīja to pilsētu, tāpēc ka tie viņu māsu bija apsmējuši. **28** Viņu avis un viņu vēršus

un viņu ēzelus un to, kas bija pilsētā un kas laukā, tie paņēma. **29** Un visu viņu padomu un visus viņu bērniņus un visas viņu sievas tie gūstīja, un tos aizveda, un visu, kas bija viņu mājās. **30** Un Jēkabs sacīja uz Simeanu un Levi: jūs mani esat apbēdinājuši, smirdošu mani darīdamī starp šīs zemes iedzīvotājiem, starp Kanaāniešiem un Fereziešiem, un es esmu mazā skaitā, - ja tie pret mani sapulcināsies, tad tie mani apkaus, un es tapšu izdeldēts, es un mans nams. **31** Un tie sacīja: vai tad viņam bija mūsu māsai darīt tā kā maukai?

35 Un Dievs sacīja uz Jēkabu: celies un ej uz Bēteli un mīti tur, un taisi tur altāri tam Dievam, kas tev parādījās, kad tu bēgi no sava brāļa Ēsava. **2** Tad Jēkabs sacīja uz savu saimi un uz visiem, kas pie tā bija: metiet nost tos svešos dievus, kas pie jums, un šķīstaties un pārgērbjaties citās drēbēs. **3** Celāmies un ejam uz Bēteli, un tur es taisīšu altāri tam stipram Dievam, kas mani paklausījis bēdu dienā un pie manis bijis tai celā, ko esmu staigājis. **4** Tad tie Jēkabam deva visus svešos dievus, kas bija viņu rokās, un tās ausu sprādzes, kas bija viņu ausīs, un Jēkabs tos apraka apakš tā ozola, kas ir pie Šehemes. Un tie gāja projām, **5** Un Dievs uzsūtīja bailibu tām pilsētām, kas viņiem bija visapkārt, tā ka tie Jēkaba bērniem nedzinās pakal. **6** Un Jēkabs un visi ļaudis, kas bija ar viņu, nonāca Lūzā, kas ir Kanaāna zeme - tā ir Bētele. **7** Un viņš tur uztaisīja altāri, un nosauca to vietu El-Bēteli, tāpēc, ka Dievs tam bija parādījies, kad tas no sava brāļa bēga. **8** Un Debora, Rebekas emma(zīdītāja), nomira un tapa aprakta pie Bēteles apakš tā ozola, kam vārdu viņš nosauca raudu ozols. **9** Un Dievs atkal parādījās Jēkabam, kad tas no Mezopotāmijas nāca, un Viņš to svētīja. **10** Un Dievs uz to sacīja: "tavs vārdu ir Jēkabs, - tavu vārdu nebūs vairs saukt Jēkabs, bet - Israēls, būs tavam vārdam būt", un Tas nosauca viņa vārdu Israēls. **11** Un Dievs sacīja uz viņu: Es esmu tas visus pēcīgais Dievs, - augļojies un vairojies, no tevis ļaudis un ļaužu pulki celsies, un kēniņi nāks no taviem gurniem. **12** Un šo zemi, ko Es Ābrahamam un Izakam esmu devis, Es tev došu, un tavam dzimumam pēc tevis Es došu šo zemi. **13** Tad Dievs no tā uzbrauca uz augšu tanī vietā, kur Viņš ar to bija runājis. **14** Un Jēkabs uzcēla piemiņas zīmi tanī vietā, kur viņš ar To bija runājis, vienu piemiņas akmeni, un viņš to apsvaidīja ar dzeramu upuri un lēja tur eļļu virsū. **15** Un Jēkabs nosauca tās vietas vārdu, kur Dievs ar to bija runājis, Bēteli. **16** Un tie izgāja no Bēteles, un tur vēl mazs ceļa gabals bija jājet līdz Efratai, un Rahēle dzemdēja, un viņai nācās grūti dzemēt; **17** Un kad viņai dzemdēšana tik grūti nācās, tad tā bērnu saņēmēja sacīja: nebisties, jo šis tev arī būs dēls. **18** Un kad viņai dvēsele izgāja, ka tā nomira, tad tā nosauca viņa vārdu Ben-Oni, bet viņa tēvs to nosauca Benjamīnu. **19** Un Rahēle nomira un tapa aprakta Efratas ceļmalā, - tā ir Bētleme. **20** Un Jēkabs uzcēla piemiņas zīmi uz viņas kapa; šī ir Rahēles kapa zīme līdz šai dienai. **21** Tad Israēls aizgāja un uzcēla savu telti viņpus Eder torņa. **22** Un notikās, kad Israēls tai zemē dzīvoja, tad Rūbens piegāja un gulēja pie Bilhas, sava tēva liekās sievas, un Israēls to dzīrdēja. Un Jēkaba dēlu bija divpadsmit. **23** Leas dēli bija Rūbens, Jēkaba pirmdzimtais, un Simeans un Levis un Jūda un Īsašars un Zebulons, **24** Rahēles dēli bija Jāzeps un Benjamins. **25** Bilhas, Rahēles kalpones,

dēli bija Dans un Naftalus. **26** Un Zilfas, Leas kalpones, dēli bija Gads un Ašers. Šie ir Jēkaba dēli, kas tam dzima Mezopotamijā. **27** Un Jēkabs nāca pie Izaka, sava tēva, uz Mamri pie Kiriat-Arbas, tā ir Hebrone, kur Ābrahāms un Izaks kā svešnieki bija mituši. **28** Un Izaka dzīvība bija simts un astoņdesmit gadi. **29** Un Izaks izlaida garu un nomira un tapa piepulcīnāts saviem ļaudim, vecs un diezgan dzīvojis, un viņa dēli Esavs un Jēkabs viņu apraka.

36 Šie nu ir Ēsava, tas ir Edoma, radu raksti. **2** Ēsavs nēma sievas no Kanaāna meitām, Adu, Elona, tā Hetieša, meitu, un Aholibamu, Anus meitu, Cibeona, tā Hivieša, dēla meitu, **3** Un Basmatu, Ismaēla meitu, Nebajota māsu. **4** Un Ada dzemdeja Ēsavam Elifasu, un Basmate dzemdeja Reguēli. **5** Un Aholibama dzemdeja Jeūsu un Jaelamu un Korahu, tie ir Ēsava dēli, kas tam dzima Kanaāna zemē. **6** Un Ēsavs nēma savas sievas un savus bērnus un savas meitas un visas sava nama dvēseles un savu ganāmo pulku un visus savus lopus un visu savu mantu, ko tas Kanaāna zemē bija sakrājis, un aizgāja no Jēkaba sava brāla uz citu zemi. **7** Jo viņu mantas bija padaudz, ka tie nevarēja kopā dzīvot, un tā zeme, kur tie piemita, tiem nepietika viņu lopu pulku dēl. **8** Un Ēsavs mita Seīras kalnos - Ēsavs, tas ir Edoms. **9** Un šie ir Ēsava, Edomiešu tēva, radu raksti, uz Seīras kalniem. **10** Šie ir Ēsava dēlu vārdi: Elifas, Adas, Ēsava sievas, dēls, Reguēls, Basmates, Ēsava sievas, dēls. **11** Un Elifasa dēli bija Temans, Omars, Zefus un Gaētams un Ķenas. **12** Un Timna bija Elifasa, Ēsava dēla, lieka sieva, un tā dzemdeja Elifasam Amaleku; šie ir Adas, Ēsava sievas, dēli. **13** Un šie ir Reguēla dēli: Nahats un Zerus, Šammus un Mizus, šie ir Basmates, Ēsava sievas, dēli. **14** Un šie Aholibamas, Anus meitas, Cibeona dēla meitas, Ēsava sievas, dēli, un tā dzemdeja Ēsavam Jeūsu un Jaelamu un Korahu. **15** Šie ir Ēsava dēlu valdnieki: Elifasa, Ēsava pirmsdzimtā, dēli: valdnieks Temans, valdnieks Omars, valdnieks Zefus, valdnieks Ķenas, **16** Valdnieks Korahs, valdnieks Gaētams, valdnieks Amaleks; šie ir Elifasa valdnieki Edoma zemē, šie ir Adas dēli. **17** Un šie ir Reguēla, Ēsava dēla, dēli: valdnieks Nahats, valdnieks Zerus, valdnieks Šammus, valdnieks Mizus; šie ir Reguēla valdnieki Edoma zemē: šie ir Basmates, Ēsava sievas, dēli. **18** Un šie ir Aholibamas, Ēsava sievas, dēli: valdnieks Jeūs, valdnieks Jaelams, valdnieks Korahs; šie ir Aholibamas, Anus meitas, Ēsava sievas, valdnieki. **19** Šie ir Ēsava dēli un šie ir viņu valdnieki. Viņš ir Edoms. **20** Šie ir Seira, Horieša, dēli, kas tai zemē dzīvoja: Lotams un Šobals un Cibeons un Anus un Dišons un Ecers un Dišans. **21** Šie ir Horiešu valdnieki, Seīra dēli, Edoma zemē. **22** Un Lotama dēli bija Orus un Emams, un Lotama māsa Timna. **23** Un šie ir Šobala dēli: Alvans un Manahats un Ebals, Zevus un Onams. **24** Un šie ir Cibeona dēli: Ajus un Anus; šis ir tas Anus, kas tos siltos avotus tuksnesi ir atradis, kad viņš ganīja sava tēva Cibeona ēzeļus. **25** Un šie ir Anus bērni: Dišons un Aholibama, Anus meita. **26** Un šie ir Dišona dēli: Hemdans un Ešbans un Jetrans un Karans. **27** Šie ir Ecera dēli: Bilhans un Safans un Akans. **28** Šie ir Dišana dēli: Uc un Arans. **29** Šie ir tie Horiešu valdnieki: valdnieks Lotans, valdnieks Šobals, valdnieks Cibeons, valdnieks Anus, **30** Valdnieks Dišons, valdnieks Ecers, valdnieks Dišans; šie ir tie Horiešu valdnieki pēc savām valstīm Seīras zemē. **31** Un šie ir tie kēniņi, kas valdījuši Edoma zemē, pirms nekā

kēniņi valdīja pār Israēla bērniem: **32** Belus, Beora dēls, valdīja Edomā, un viņa pilsētas vārds bija Dinaba. **33** Un Belus nomira un viņa vietā valdīja Jobabs, Zerus dēls, no Bacras. **34** Un Jobabs nomira un viņa vietā valdīja Uzams no Temaniešu zemes. **35** Un Uzams nomira un viņa vietā valdīja Hadads, Bedada dēls, kas Midijanu apkāvā Moaba laukā, un viņa pilsētas vārds bija Avite. **36** Un Hadads nomira un viņa vietā valdīja Zamlus no Mazrekas. **37** Un Zamlus nomira un viņa vietā valdīja Sauls no Rehobotes pie tās upes. **38** Un Sauls nomira un viņa vietā valdīja Baāl-Anans, Akbora dēls. **39** Un Baāl-Anans, Akbora dēls, nomira un viņa vietā valdīja Adars, un viņa pilsētas vārds bija Pagus un viņa sievas vārds bija Mehetaebēle, Matredas meita, Mezaābas meitas meita. **40** Un šie ir Ēsava valdnieku vārdi pēc viņu radiem, pēc viņu vietām ar saviem vārdiem: Timnas valdnieks, Alvas valdnieks, Jeteta valdnieks, **41** Aholibamas valdnieks, Elas valdnieks, Pinona valdnieks, **42** Ķenasa valdnieks, Temana valdnieks, Mibcara valdnieks, **43** Magdiēla valdnieks, īrama valdnieks. Šie ir Edoma valdnieki pēc saviem radiem tai zemē, ko bija iemantojuši. Un Ēsavs ir Edomiešu tēvs.

37 Un Jēkabs dzīvoja tai zemē, kur viņa tēvs kā svešnieks bija mitis, Kanaāna zemē. **2** Šie ir Jēkaba radu raksti: Jāzeps, septiņpadsmit gadus vecs būdams, ganīja avis ar saviem brāliem, un tas zēns bija pie Bilhas un Zilfas, sava tēva sievu, dēliem, un Jāzeps nesa viņu ļauno slavu tēvam priekšā. **3** Un Israēls milēja Jāzepu pār visiem saviem bērniem, jo tas viņam bija dzimis vecumā, un viņš tam taisīja raibus svārkus. **4** Un viņa brāli redzēja, ka tēvs to milēja pār visiem viņa brāliem, un tie to ienīdēja un nevarēja laipni ar to runāt. **5** Un Jāzeps sapņoja sapni un to stāstīja saviem brāliem, - tad šie to vēl vairāk ienīdēja. **6** Un viņš uz tiem sacīja: klausāties jel šo sapni, ko esmu redzējis. **7** Un redzi, mēs sejām kūlīšus laukā, un redzi, mans kūlītis cēlās un stāvēja, un redzi, jūsu kūliši apstājušies klanījās pret manu kūlīti. **8** Tad viņa brāli uz to sacīja: vai tu mums paliksi par kēniņu? Vai tu valdīdamas pār mums valdis? Un tie vēl vairāk to ienīdēja viņa sapņu un viņa stāstu dēl. **9** Un tas sapņoja vēl citu sapni un to teica saviem brāliem un sacīja: redzi, es vēl citu sapni esmu redzējis, un redzi, saule un mēnessis un vienpadsmīt zvaigznes klanījās priekš manis. **10** Un kad viņš to stāstīja savam tēvam un saviem brāliem, tad viņa tēvs to aprāja un uz to sacīja: kas tas par sapni, ko tu esi sapņojis? Vai es un tava māte un tavi brāli patiesi nāksim pie zemes klanīties tavā priekšā? **11** Un viņa brāli to skauda, bet viņa tēvs šo vārdu paturēja. **12** Un viņa brāli gāja ganīt sava tēva lopus Šehemē. Tad Israēls sacīja uz Jāzepu: **13** Vai tavi brāli negana Šehemē? Nāc, es tevi sūtīšu pie tiem; un tas sacīja: redzi, še es esmu. Un viņš uz to sacīja: **14** Ej jel, lūko, kā taviem brāliem klājās un kā lopinējiem klājās, un nes man vēsti atpakaļ. Un viņš to izsūtīja no Hebrones ieļejas, un tas nāca uz Šehemi. **15** Un viens vīrs viņu atrada un redzi, viņš maldījās pa lauku; tad tas vīrs to vaicāja sacīdams, ko tu meklē? **16** Un tas sacīja: es meklēju savus brāļus, saki man lūdzams, kur tie gana? **17** Tad tas vīrs sacīja: tie no šejienes aizgājuši, jo es dzirdēju tos sakām; iesim uz Dotanu; un Jāzeps gāja saviem brāliem pakal un atrada tos Dotanā. **18** Un tie to ieraudzīja no tālienes, un pirms tas tuvu pie viņiem

atnāca, tie sarunājās viņu nokaut, **19** Un sacīja viens uz otru: redzi, še nāk tas sapnotājs. **20** Un nu nāciet, nokausim to un iemetīsim to kādā bedrē un sacīsim: negants zvērs to aprijis; tad redzēsim, kas būs no viņa sapniem. **21** Un Rūbens to dzirdēja un to izpestīja no viņu rokām un sacīja: nenokausim viņu. **22** Un Rūbens uz tiem sacīja: neizlej asinis, metiet viņu tai bedrē, kas te tuksneši, un nepieliekat rokas pie viņa, - lai viņš to izpestītu no viņu rokām un pārvestu savam tēvam. **23** Un notikās, kad Jāzeps atnāca pie saviem brāļiem, tad tie Jāzepam novilka svārkus, tos raibos, kas tam bija mugurā. **24** Un tie to nēma un iemeta bedrē, bet tā bedre bija tukša, un tur ūdens nebija iekšā. **25** Pēc tie apsēdās maizi ēst un pacēla savas acis un skatījās, un redzi, Ismaēliešu pulks nāca no Gileādas, un viņu kamieļi nesa dārgas zāles, balzamu un mirres; tie gāja, to nonest uz Ēģipti. **26** Tad Jūda sacīja uz saviem brāļiem: ko tas mums līdz, ja savu brāli nokaujam un viņa asinis slēpjām? **27** Nāciet, pārdosim viņu tiem Ismaēliešiem un nepieliksim savas rokas pie viņa, jo viņš ir mūsu brālis, mūsu miesa. Un viņa brāli tam klausīja. **28** Tiem Midianiešu vīriem, tiem tirgotājiem, garām ejot, tie izvilkia un izcēla Jāzepu no bedres un pārdeva Jāzepu tiem Ismaēliešiem par divdesmit sudrabu gabaliem, un tie aizveda Jāzepu uz Ēģiptes zemi. **29** Un Rūbens gāja atpakaļ pie tās bedres un redzi, Jāzeps nebija bedrē; tad tas saplēsa savas drēbes **30** Un griezās atpakaļ pie saviem brāļiem un sacīja: tā puisēna tur nav un es, - kur man būs palikt? **31** Un tie nēma Jāzepa svārkus un nokāva āzi un iemērca tos svārkus asinīs. **32** Un nosūtīja tos raibos svārkus un lika tos nonest savam tēvam un sacīja: šos esam atraduši; apraugi jel, vai tie ir tava dēla svārki, vai nē? **33** Un tas tos pazina un sacīja: tie ir mana dēla svārki; nikns zvērs viņu ir aprijis, plosīt tas Jāzepu saplosījis. **34** Un Jēkabs pārplēsa savas drēbes un apvilka maisu ap saviem gurniem un bēdājās pēc sava dēla ilgu laiku. **35** Tad visi viņa dēli un visas viņa meitas cēlās, viņu iepriecināt, bet viņš negribējās iepriecinājams būt un sacīja: ar bēdām es noiešu kapā pie sava dela. Un viņa tēvs to apraudāja. (*Sheol h7585*) **36** Un tie Midianieši to pārdeva Ēģiptes zemē Potifaram, kēniņa Faraona kambarjunkuram un sargu virsniekan.

38 Un notikās tanī laikā, ka Jūda no saviem brāļiem nogāja un apmetās pie kāda Adulamnieku vīra, Hīras vārdā. **2** Un Jūda redzēja tur kāda Kanaāniešu vīra meitu, un viņa vārds bija Šua, un viņš to nēma un gāja pie tās. **3** Un tā tapa grūta un dzemdejā dēlu un nosauca viņa vārdu Ķeru. **4** Un tā tapa atkal grūta un dzemdejā dēlu un nosauca viņa vārdu Onanu. **5** Un tā dzemdejā vēl vienu dēlu un nosauca viņa vārdu Šelu, un viņš bija Kēzibā, kad tā to dzemdejā. **6** Un Jūda nēma sievu priekš Ķera, sava pirmdzimtā, un viņas vārds bija Tamāre. **7** Bet Ķers, Jūdas pirmdzimtās, bija jauns Tā Kunga priekšā, tāpēc Tas Kungs to nokāva. **8** Tad Jūda sacīja Onanam: ej pie sava brāļa sievas un nēm to sava brāļa vietā un cel dzimumu savam brālim. **9** Bet Onans zinādams, ka tas dzimums viņam nepiederēs, pie sava brāļa sievas iedams, tam lika izgaist zemē, lai savam brālim nedotu dzimuma. **10** Un Tam Kungam nepatika, ko viņš darija, un viņš to arīdzan nokāva. **11** Tad Jūda sacīja uz savu vedeklu Tamāri: paliec atraitne sava tēva namā, tiekams Šelus, mans dēls, pieaug; jo viņš

domāja: vai viņam arī nebūs jāmirst, kā viņa brāļiem. Un Tamāre nogāja un dzīvoja sava tēva namā. **12** Kad nu labs laiks bija pagājis, tad ūjas meita, Jūda sieva, nomira; pēc tam Jūda iepriecinājās un gāja pie saviem avju cirpējiem uz Timnu, viņš un Hīra, viņa draugs, tas Adulamnieks. **13** Un Tamārei tapa vēstīts un sacīts: redzi, tavs tēvocis iet uz Timnu, savas avis ciрpt. **14** Tad viņa novilka savas atraitnū drēbes un apsedzās ar vaiga apsegū un aptinās un apsēdās priekš Enaima vārtiem, kas ir uz Timnas ceļa; jo tā bija redzējusi, ka Šelus bija pieaudzis un ka viņa tam nebija dota par sievu. **15** Un Jūda to redzēja un šķita, to esam mauku, tāpēc ka tā savu vaigu bija apsegusi. **16** Un noklīda pie tās ceļmalā un sacīja: nāc jel, laid man pie tevis iejet; jo viņš nezināja, to savu vedeklu esam. Un tā sacīja: ko tu man dosi, ja tu pie manis ieiesi? **17** Un tas sacīja: es tev sūtīšu vienu āzi no ganāmpulka. Un tā sacīja: tad dod man ķīlas, tiekams tu to sūti. **18** Tad tas sacīja: kas tās tādas ķīlas, ko man tev būs dot? Un tā atbildēja: tavs aizspiežamais gredzens un tava virkne un tava niedre, kas tavā rokā. Un tas viņai to deva un iegāja pie tās; un tā tapa grūta no viņa. **19** Un tā cēlās un aizgāja un nolika to apsegū un apvilka savas atraitnū drēbes. **20** Un Jūda sūtīja to āzi caur savu draugu, to Adulamnieku, atņemt tās kīlas no tās sievas rokas; bet tas to neatradīja. **21** Tad tas vaicāja tās vietas ļaudis sacīdams: kur ir tā mauka, kas Enaimā uz ceļa sēdējusi? Un tie sacīja: še maukas nav bijis. **22** Un tas atgriezās pie Jūdas un sacīja: es to neesmu atradis, un tās vietas ļaudis arīdzan saka: še maukas nav bijis. **23** Tad Jūda sacīja: lai tā to sev patur, ka netopam kauñā; redzi, es šo āzi esmu sūtījis, un tu viņas neesi atradis. **24** Un notikās pēc kādiem trim mēnešiem, tad Jūdam tapa vēstīts un sacīts: Tamāre, tava vedekla, maucību dzinusi, un redzi, tā ir arī grūta no maukošanas. Tad Jūda sacīja: izvediet to ārā, ka tā top sadedzināta. **25** Kad nu tā tapa izvesta, tad tā sūtīja pie sava tēvoča un sacīja: no tā vīra, kam šās lietas pieder, es esmu grūta; un tā sacīja: vai pazīsti jel, - kam tas aizspiežamais gredzens un šī virkne un šī niedre pieder? **26** Un Jūda tās pazina un sacīja: tā sieva ir taisnāka nekā es, tāpēc ka es viņu savam dēlam Šelum neesmu devis. Un viņš to vairs neatzina. **27** Un tai dzemdejot, redzi, tai bija dvīņi vijas miesās. **28** Un kad tā dzemdejā, tad viens roku izbāza, un bērnu saņēmēja to nēma un apsēja sarkanu pavedienu ap to roku un sacīja: šis nāks pirmsās ārā. **29** Un kad tas to roku ievilkā, redzi, tad nāca viņa brālis ārā; un tā sacīja: kāpēc tu sev plēsumu esi plēsis? Un tā viņa vārdu nosauca Perec (plēsis). **30** Un pēc tam viņa brālis nāca ārā, ap kā roku tas sarkanais pavediens bija, un tā viņa vārdu nosauca Zerus (atspīdums).

39 Un Jāzeps tapa novests uz Ēģipti, un Potifars, Faraona kambarjunkurs un sargu virsnieks, viens ēģiptiešu vīrs, to nopirkā no to Ismaēliešu rokas, kas to uz turieni bija noveduši. **2** Un Tas Kungs bija ar Jāzepu, tā ka tam viess laimīgi izdevās, un tas bija sava kunga, tā ēģiptieša, namā. **3** Un viņa kungs redzēja, ka Tas Kungs bija ar viņu, un ka Tas Kungs visiem darbiem labi lika izdoties caur viņa roku. **4** Tad Jāzeps atrada žēlastību viņa priekšā un viņam kalpoja, un viņš to iecēla pār savu namu, un deva viņa rokā visu, kas tam piederēja. **5** Un no tā laika, kad viņš to bija cēlis pār savu namu un pār visu, kas viņam piederēja,

Tas Kungs svētīja tā ēģiptieša namu Jāzepa labad, un Tā Kunga svētība bija visās lietās, kas viņam piederēja, sētā un laukā. **6** Un visu, kas tam piederēja, viņš nodeva Jāzepa rokās, un negādāja pats par neko, kā vien par to maizi, ko ēda. Un Jāzeps bija skaists no auguma un skaists no ģimjā. **7** Un notikās pēc šīm lietām, ka viņa kunga sieva savas acis uzmeta uz Jāzepu un sacīja: guli pie manis. **8** Bet viņš liezdās un sacīja uz sava kunga sievu: redzi, mans kungs negādā par neko, kas ir namā, un visu, kas viņam pieder, viņš ir devis manā rokā. **9** Neviens šīnī namā nav lielāks pār mani, un viņš man neko nav aizliedzis, bez vien tevi, tāpēc ka tu esi viņa sieva; kā tad lai es tādu lielu ļaunumu daru un pret Dievu grēkoju? **10** Un kad viņa ikdienas to uz Jāzepu runāja, un tas viņai nepaklausīja, ka pie viņas būtu gulējis un ap viņu bijis, **11** Tad notikās kādā dienā Jāzepam namā nākot savu darbu padarīt, un no nama ļaudīm nevienam mājās neesot, **12** Ka tā viņu sagrāba pie drēbēm un sacīja: guli pie manis. Bet tas pameta savas drēbes viņas rokā un izbēga un izgāja ārā. **13** Kad nu tā redzēja, ka tas savas drēbes viņas rokā bija pametis un izbēdzis ārā, **14** Tad tā sasaucu savu saimi un runāja uz tiem un sacīja: raugāt, viņš to Ebreju vīru pie mums ir atvedis mūs apsmiet; tas nāca pie manis gulēt un es brēcu visā galvā (skāļa balsi). **15** Un kad tas dzirdēja, ka es savu balsi pacēlu un brēcu, tad tas pameta savas drēbes pie manis un aizbēga un izmuka ārā. **16** Un tā lika viņa drēbes sev līdzās, kamēr viņas kungs pārnāca mājā; tad tā uz viņu runāja pēc šiem vārdiem **17** Un sacīja: tas Ebreju kalps, ko tu mums esi atvedis, nāca pie manis, mani apsmiet. **18** Un kad es savu balsi pacēlu un brēcu, tad tas pameta savas drēbes pie manis un izbēga ārā. **19** Un kad viņa kungs dzirdēja savas sievas vārdus, kā tā uz viņu bija runājusi sacidama: tā un tā man tavs kalps darijīs, tad viņa kungs apskaitās ļoti. **20** Un Jāzepa kungs to nēma un to ielika cietuma namā, tanī vietā, kur kēniņa cietuma ļaudis tapa apsargāti; un viņš bija tur cietuma namā. **21** Bet Tas Kungs bija ar Jāzepu, un tam parādīja apžēlošanu un tam lika atrast zēlastību cietuma sarga priekšā. **22** Un cietuma sargs deva Jāzepa rokā visus cietuma ļaudis, kas cietuma namā bija, un viss, kas tur bija jādara, to viņš darija. **23** Cietuma sargs neraudzīja ne uz vienu lietu, kas bija viņa rokā, jo Tas Kungs bija ar viņu, un ko vien viņš darija, tam Tas Kungs lika labi izdoties.

40 Un pēc šīm lietām Ēģiptes kēniņa dzēriena devējs un maizes cepējs apgrēkojās pret savu kungu, Ēģiptes kēniņu, **2** Tā ka Faraons apskaitās par saviem diviem virsniekiem, par dzēriena devēju virsnieku un par maizes cepēju virsnieku. **3** Un viņš tos lika iemest cietumā, sargu virsnieka namā, turpat, kur Jāzeps bija saistīts. **4** Un sargu virsnieks tiem iedeva Jāzepu, ka tas tiem kalpotu, un tie bija kādu laiku cietumā. **5** Un tie abi vienā naktī sapļoja sapņus, katrs savu sapni, Ēģiptes kēniņa dzēriena devējs un maizes cepējs, kas cietuma namā bija saistīti, - katrs sapnis bija savādi izstāstāms. **6** Un Jāzeps no rīta pie tiem nāca un tos apraudzīja, un redzi, tie bija noskumūsi. **7** Tad tas vaicāja Faraona virsniekus, kas pie tā bija cietumā, sava kunga namā, un sacīja: kāpēc jūsu vaigi šodien tiki skumīgi? **8** Un šie tam sacīja: mēs sapni esam sapļojuši un še nav neviens, kas mums to izstāsta. Un Jāzeps tiem atbildēja: vai izstāstišanas nepieder Dievam? Teiciet jel man to. **9**

Tad dzēriena devēju virsnieks Jāzepam izteica savu sapni un uz to sacīja: redzi jel, savā sapni es redzēju vīnakoku savā priekšā. **10** Un tam vīnakokam bija trīs zarī, un tas izplauka, viņa zaļums auga, ziedēja, un viņa ogas ienācās. **11** Un Faraona biķeris bija manā rokā, un es nēmu tās ogas un tās izspiedu Faraona biķerī un devu biķeri Faraona rokā. **12** Tad Jāzeps uz to sacīja: Šī ir viņa izstāstišana, - tie trīs zarī ir trīs dienas. **13** Pēc trim dienām Faraons tavu galvu paaugstinās un tevi iecels atkal tavā amatā, un tu dosi Faraonam biķeri viņa rokā pēc pirmaja ieraduma, kad tu biji viņa dzēriena devējs. **14** Bet piemini mani, kad tev labi klāsies, un dari lūdzams zēlastību pie manis un piemini mani pie Faraona un dari, ka es topu izlaists no šā nama. **15** Jo es zagšus esmu nozagts no Ebreju zemes, un ari nekā ļauna neesmu darijis, ka tie mani bedrē iemetuši. **16** Un kad maizes cepēju virsnieks redzēja, ka tas labi bija izstātījis, tad tas Jāzepam sacīja: man ari bija sapnis, un redzi, trīs maizes kurvji bija uz manas galvas. **17** Un virsējā kurvi bija no visāda Faraona īdiema, kas ir bekera cepums, un putni ēda no tā kurvja uz manas galvas. **18** Tad Jāzeps atbildēja un sacīja. Šī ir viņa izstāstišana, - tie trīs kurvji ir trīs dienas. **19** Un pēc trim dienām Faraons tavu galvu pacels un tevi pakārs karātavās un putni ēdis tavu miesu no tevis. **20** Un notikās trešā dienā, Faraona dzīmšanas dienā, ka viņš visiem saviem kalpiem dzīres darija, un viņš paaugstināja dzēriena devēju virsnieka galvu un maizes cepēju virsnieka galvu starp saviem kalpiem, **21** Un iecēla dzēriena devēju virsnieku atkal viņa vietā, un tas biķeri deva Faraonam rokā. **22** Un maizes cepēju virsnieku viņš lika pakārt, - tā kā Jāzeps tiem bija izstātījis. **23** Bet dzēriena devēju virsnieks nepieminēja Jāzepu, bet viņu aizmirsa.

41 Un pēc diviem gadiem Faraons redzēja sapni un redzi, viņš stāvēja upes malā. **2** Un redzi, no upes izkāpa septīnas govīs krāšņu augumu un treknām miesām, un tās ganījās niedrēs. **3** Un redzi, septīnas citas govīs izkāpa pēc šīm no upes, nejauku augumu un liesām miesām, un piestājās pie tām citām govīm upes malā. **4** Un tās govīs nejauku izskatu un liesām miesām ierija tās septīnas treknās govīs krāšņu izskatu; - tad Faraons atmodās. **5** Pēc viņš atkal aizmiga un sapnoja otrkārt. Un redzi, septīnas vārpas auga uz viena stiebra, briedušas un brangas. **6** Un redzi, septīnas tievas un austriņa kaltētas vārpas radās pēc tām. **7** Un tās tievās vārpas ierija tās septīnas briedušas un pilnās vārpas. Tad Faraons atmodās, un redzi, tas bija sapnis. **8** Un notikās no rīta, tad viņš bija bēdīgs savā garā, un sūtīja un aicināja visus ēģiptiešu zīlniekuus un visus gudros, kas tur bija, un Faraons tiem teica savus sapņus, bet neviens nebija, kas tos Faraonam izstāstītu. **9** Tad dzēriena devēju virsnieks runāja uz Faraonu un sacīja: es pieminu šodien savu noziegumu. **10** Kad Faraons bija apskaitīties par saviem kalpiem un mani ielika cietumā, sargu virsnieka namā, mani un maizes cepēju virsnieku, **11** Tad mums bija vienā naktī sapnis, ikvienam sāvs sapnis, savādi izstāstāms. **12** Un tur bija pie mums viens Ebreju jauneklis, sargu virsnieka kalpus, un mēs tam tos pasacījām, un viņš mums mūsu sapņus izstāstīja, ikvienam tas to izstāstīja pēc viņa sapļošanas. **13** Un kā tas mums ir izstātījis, tāpat tas noticis; mani Faraons atkal iecēlis manā vietā un viņu pakāris. **14** Tad Faraons sūtīja un

aicināja Jāzepu, un tie tam ātri lika iziet no bedres, un viņš apcirpās un apvilka citas drēbes un nāca pie Faraona.

15 Tad Faraons sacīja uz Jāzepu: es esmu sapnojis sapni, un neviena nav, kas to izstāsta; bet es esmu dzirdējis par tevi sakām, kad tu sapni dzirdot, tad tu to varot izstāstīt.

16 Un Jāzeps atbildēja Faraonam un sacīja: tas nestāv pie manis; Dievs Faraonam sludinās labu.

17 Un Faraons sacīja uz Jāzepu: redzi, es sapnī stāvēju upes malā.

18 Un redzi, tur izkāpa no upes septiņas govis treknām miesām un krāšņu izskatu un ganījās niedrēs.

19 Un redzi, septiņas citas govis izkāpa pēc tām, liesu un loti nejauku augumu un izdēdējušām miesām, es tik nejaukas, kā šās, visā Ēģiptes zemē neesmu redzējis.

20 Un tās izdēdējušās un nejaukās govis ierija tās septiņas pirmās treknās govis.

21 Un kad tās no viņām bija ieritas, nevarēja manit, ka tās bija viņu iekšās, un tās izskatījās nejaukas tāpat kā papriekš. Tad es atmodos.

22 Pēc tam es redzēju savā sapnī, un redzi, septiņas vārpas izauga no viena stiebra, pilnas un brangas.

23 Un redzi, septiņas sakaltušas, tievas un austriņa kaltētas vārpas izplauka pēc tām.

24 Un tās septiņas tievās vārpas ierija tās septiņas brangās vārpas. Un es to tiem zilniekiem esmu teicis, bet neviena nav, kas to var izstāstīt.

25 Tad Jāzeps sacīja uz Faraonu. Faraona sapnī ir vienādi. Dievs Faraonam ir darījis zināmu, ko Viņš apņēmies darīt.

26 Tās septiņas krāšņās govis ir septiņi gadi, un tās septiņas brangās vārpas ir septiņi gadi, - tie sapnī ir vienādi.

27 Un tās septiņas izdēdējušās un nejaukās govis, kas pēc tām izkāpa, ir septiņi gadi, un tās septiņas tievās un austriņa kaltētas vārpas būs septiņi bāda gadi.

28 Šis ir tas vārds, ko es uz Faraonu esmu runājis: Dievs Faraonam ir parādījis, ko Viņš apņēmies.

29 Redzi, septiņi it auglīgi gadi nāks pār visu Ēģiptes zemi.

30 Bet pēc tiem nāks septiņi bāda gadi; tad tas pilnums Ēģiptes zemē taps aizmirsts, un bāds klajī apēdis zemi.

31 Un to pilnumu vairs nemanīs tai zemē aiz tā bāda pēc tam, jo tas būs pārlieku grūts.

32 Un, ka tas sapnis Faraonam divreiz ir rādījis, tas ir tāpēc, ka Dievs to stipri apņēmies un Dievs steigšus to darīs.

33 Un nu lai Faraons lūko pēc viena prātīga un gudra vīra un to lai iecel pār Ēģiptes zemi.

34 Lai Faraons tā dara un lai iecel uzraugs pār zemi un lai nem pieko tiesu no Ēģiptes zemes pa tiem septiņiem bagātiem gadiem, un lai tie sakrāj visādu barību pa šiem nākamiem auglīgiem gadiem.

35 Un lai tie saber labību apakš Faraona rokas par barību pilsētā, un lai to paglabā.

36 Tad būs barība zemei par padomu, kamēr tie septiņi bāda gadi būs Ēģiptes zemē, ka zeme no bāda netop izdeldēta.

37 Un šie vārdi patika Faraonam un visiem viņa kalpiem.

38 Un Faraons sacīja uz saviem kalpiem: kur mēs atrastru tādu vīru, iekš kā ir Dieva Gars?

39 Tad Faraons sacīja uz Jāzepu: tāpēc ka Dievs tev visas šīs lietas ir darījis zināmas, nav neviena tik prātīga un gudra, kā tu.

40 Tev būs būt pār manu namu, un visiem maniem ļaudīm būs klausīt tavam vārdam; pēc tā goda krēsla vien es būšu lielāks nekā tu.

41 Un Faraons sacīja uz Jāzepu: redzi, es tevi esmu iecēlis pār visu Ēģiptes zemi.

42 Un Faraons novilka savu gredzenu no savas rokas un deva to Jāzepam rokā, un to apgērba ar dārga audekla drēbēm un apkāra zelta ķedes ap viņu kaklu,

43 Un tam lika braukt uz saviem otrajiem ratiem, kas viņam bija, un viņa priekšā sauca: klanāties! Un viņš to iecēla pār visu Ēģiptes

zemi.

44 Un Faraons sacīja uz Jāzepu: es esmu Faraons, tomēr bez tavas ziņas nevienam ne roku, ne kāju nebūs pacelt visā Ēģiptes zemē.

45 Un Faraons Jāzepu nosauca Capnat-Paneak (pasaules glābējs) un tam deva par sievu Asnatu, Potifera, Onna priestera, meitu. Un Jāzeps devās ceļā pa visu Ēģiptes zemi.

46 Un Jāzeps bija trīsdesmit gadus vecs, kad viņš priekš Ēģiptes kēniņa Faraona stāvēja.

Un Jāzeps aizgāja no Faraona un pārstaigāja visu Ēģiptes zemi.

47 Un zeme tanis septiņos bagātos gados izdeva bagātus augļus.

48 Un viņš sakrāja to septiņu gadu labību, kas bija Ēģiptes zemē, visu un lika to labību pilsētās; to labību no ikviennes pilsētas tīruma, kas ap to bija, viņš tanī nolika.

49 Tā Jāzeps sabēra pārlieku daudz labības, kā smiltis jūrmalā, ka beidzot mitējās skaitit, jo tā bija neskaitāma.

50 Un Jāzepam piedzima divi dēli, pirms nekā tie bāda gadi nāca; tos Asnata, Potifera, Onna priestera, meita, viņam dzemdēja.

51 Un Jāzeps tā pirmsdzimtā vārdu nosauca Manasu, jo Dievs man ir līcis aizmirst visu manu grūtumu un visu mana tēva namu.

52 Un tā otrā vārdu viņš nosauca Efraīm, jo Dievs man līcis augt manā bēdu zemē.

53 Un tie septiņi bagātie gadi beidzās, kas bija Ēģiptes zemē.

54 Un tie septiņi bāda gadi sāka nākt, tā kā Jāzeps bija sacījis, un tur bija bāds visapkārt, bet pa visu Ēģiptes zemi bija maize.

55 Kad nu visa Ēģiptes zeme arī bādu cieta, tad tie ļaudis brēca uz Faraonu pēc maizes. Un Faraons sacīja visiem ēģiptiešiem: ejat pie Jāzepa, - ko tas jums sacīs, to dariet.

56 Un bāds bija pa visu zemi, un Jāzeps atvēra visas klētis un pārdeva ēģiptiešiem, jo bāds palika jo dienas jo lielāks Ēģiptes zemē.

57 Un visas citas zemes nāca uz Ēģiptes zemi pie Jāzepa pirkst, jo bāds bija liels pa visām zemēm.

42 Kad nu Jēkabs redzēja, ka labība bija Ēģiptes zemē, tad viņš saviem dēliem sacīja: ko jūs skatāties?

2 Un viņš sacīja: redzi, es esmu dzirdējis, labību esam Ēģiptes zemē, noejet turp un pērciet mums no turienes, lai dzīvojam un nemirastam.

3 Tad desmit Jāzepa brāļi nogāja, labības pirkst no Ēģiptes zemes.

4 Bet Benjamīnu, Jāzepa brāļi, Jēkabs nesutīja ar viņa brāļiem, jo tas sacīja: ka to kāda nelaimē neaizņem.

5 Tā Israēla dēli nāca, labības pirkst lidz ar citiem, kas turp gāja, jo bāds bija ari Kanaāna zemē.

6 Un Jāzeps bija tas valdītājs pār zemi un pārdeva visiem tās zemes ļaudīm, un Jāzepa brāļi nāca un klanījās viņa priekšā ar vaigu pie zemes.

7 Tad Jāzeps redzēja savus brāļus un tos pazina, bet viņš likās pret tiem svešs, un runāja ar tiem bargi un sacīja uz tiem: no kurienes jūs nākat?

Un tie sacīja: no Kanaāna zemes, maizes pirkst.

8 Un Jāzeps pazina savus brāļus, bet tie viņu nepazina.

9 Un Jāzeps pieminēja savus sapņus, ko viņš par tiem bija sapnojis, un viņš uz tiem sacīja: jūs esat izlūki, jūs esat nākuši raudzīt, kur zemei var pieklūt.

10 Un tie uz viņu sacīja: nē, mans kungs, tavi kalpi ir nākuši, maizes pirkst.

11 Mēs visi esam viena vīra dēli, mēs esam taisni ļaudī, tavi kalpi nav izlūki.

12 Un viņš uz tiem sacīja: nē, bet jūs esat nākuši izlūkot, kur zemei var pieklūt.

13 Un tie sacīja: mēs tavi kalpi bijām divpadsmīt brāļi, viena paša vīra dēli Kanaāna zemē, un redzi, tas jaunākais vēl šodien ir pie mūsu tēva, bet tā viena vairs nav.

14 Tad Jāzeps uz tiem sacīja: tā tas ir, kā es uz jums esmu runājis un sacījis: jūs esat izlūki.

15 Pie tam jūs tapsiet pārbaudīti; tik tiešām kā Faraons dzīvo, jūs no

šejiens netiksiet projām, ja jūsu jaunākais brālis nenāk šurpu. **16** Sūtiet vienu no jums, kas atved jūsu brāli, bet jūs paliekat cietumā, tad jūsu vārdi taps pārbaudīti, vai pie jums ir patiesība, un ja ne, tik tiešām kā Faraons dzīvo, tad jūs esat izlūki. **17** Un viņš tots kopā lika trīs dienas cietumā. **18** Un trešā dienā Jāzeps uz tiem sacīja: driet tā, tad jūs dzīvosit; es bīstos Dievu. **19** Ja jūs esat taisni, laudis, tad lai viens no jūsu brāļiem paliek saistīts cietumā, un jūs ejat, pārvēdīt to labību, tādēļ ka bads jūsu mājās. **20** Un atvedīt savu jaunāko brāli pie manis, tad jūsu vārdi taps atrasti taisni, un jūs nemirsiet; un tie tā darīja. **21** Tad tie sacīja viens uz otru: patiesi, mēs esam nozīegušies pret savu brāli, ka mēs viņa dvēseles bēdas redzējām, kad viņš no mums žēlastības lūdzās, un neklausījām; tādēļ šās bēdas nāk pār mums. **22** Un Rūbens tiem atbildēja un sacīja: vai es jums to neteicu sacīdams: neapgrēkojaties pret to bērnu, bet jūs neklausījāt? Un nu redzi, viņa asinīs top meklētas. **23** Un tie nezināja, ka Jāzeps to saprata, jo tur bija tulks viņu starpā. **24** Un viņš no tiem novērsās un raudāja, un atkal pie tiem atgriezās un ar tiem runāja, un īemā no viņu vidus Sīmeanu un to saistīja priekš viņu acīm. **25** Un Jāzeps pavēlēja viņu maisus pildīt ar labību un viņu naudu atlikt ikkatrām savā maisā, un tiem dot ceļa barību uz ceļu; un tiem tā tapa darīts. **26** Un tie uzkrāvā savu labību uz saviem ēzeliem un aizgāja no turienes. **27** Kad nu viens no tiem savu maisu atraišija, savu ēzeli barot mājas vietā, tad tas ieraudzīja savu naudu, un redzi, tā bija viņa maisa virsgalā. **28** Un tas sacīja uz saviem brāļiem: mana nauda man ir atlīta, un redzi, tā ir manā maisā. Tad tiem sirds iztrūkās un tie pārbījās viens uz otru sacīdami: kas tas ir, ko Dievs mums ir darijis? **29** Un tie nāca pie Jēkaba, sava tēva, uz Kanaāna zemi un teica tam visu, kas tiem bija noticis, un sacīja: **30** Tas vīrs, tas zemes kungs, runāja bargi ar mums un mūs turēja par zemes izlūkiem. **31** Tad mēs tam sacījām: mēs esam taisni laudis, mēs neesam izlūki bijuši. **32** Mēs bijām divpadsmīt brāļi, sava tēva dēli, viena vairs nav, un tas jaunākais vēl šodien ir pie mūsu tēva Kanaāna zemē. **33** Un tas vīrs, tas zemes kungs, mums sacīja: pie tam es nomanīšu, jūs esam taisnus; pametiet vienu no saviem brāļiem pie manis un īemiet, ko jums vajag, un noejet, **34** Un atvedīt savu jaunāko brāli pie manis, tad es manišu, jūs neesam izlūkusi, bet taisnus īaudis. Jūsu brāli es jums atdošu un jums īaušu šīnī zemē pirkst un pārdot. **35** Un kad tie savus maisus izbēra, redzi, tad ikviens atrada savu naudas mučķulī(maisīnu) savā maisā, un tie ieraudzīja savus naudas mučķulus, viņi un viņu tēvs, un tie izbijās. **36** Tad Jēkabs, viņu tēvs, uz tiem sacīja: jūs man paņemāt manus bērnus: Jāzepa vairs nav un Simeana vairs nav, un Benjaminu jūs īemiet; viss tas nāk man virsū. **37** Tad Rūbens runāja ar savu tēvu un sacīja: ja es to pie tevis neatvedīšu atpakaļ, tad nokauj manus divus dēlus; dod viņu manā rokā, tad es viņu pie tevis atvedīšu atpakaļ. **38** Bet viņš sacīja: manam dēlam nebūs noiet ar jums, jo viņa brālis ir miris, un tas ir viens pats atlicis. Ja tam kāda nelaimē notiks uz ceļa, kur jūs iesiet, tad jūs manus sirmos matus ar sirdēstiem novedisiet bedrē. (*Sheol h7585*)

43 Un bads bija grūts tanī zemē. **2** Un kad tā labība, ko tie no Ēģiptes bija atveduši, jau bija izlietojuši, tad viņu tēvs uz tiem sacīja: noejet atkal un pērciet mums

maizes kādu mazumu. **3** Un Jūda uz to runāja un sacīja: tas vīrs mums stipri piekodinājis un sacījis: jūs manu vaigu neredzēsiet, ja jūsu brālis nav jums līdz. **4** Ja tad tu mūsu brāli mums sūtīsi līdz, tad mēs gribam noiet un pirkst maizes prieķi tevis. **5** Bet ja tu to nesūtīsi, tad mēs nenoiesim, jo tas vīrs mums ir sacījis: jums nebūs manu vaigu redzēt, ja jūsu jaunākais brālis jums nav līdz. **6** Tad Israēls sacīja: kāpēc jūs man tik ļauni esat darījuši, tam viram sacīdami, ka jums vēl viens brālis esot? **7** Un tie sacīja: tas vīrs jautāja jautādams pēc mums un pēc mūsu radiem un sacīja: vai jūsu tēvs vēl dzīvs? Vai jums vēl viens brālis? Tad mēs viņam atbildējām, kā viņš mums jautāja; kā tad mēs to varējām zināt, ka tas sacīs: vediet savu brāli šurp? **8** Tad Jūda sacīja uz Israēli, savu tēvu: sūti to zēnu man līdz, tad mēs celsimies un noiesim, lai dzīvojam un nemirstam, ne mēs, ne tu pats, ne mūsu bērniņi. **9** Es galvoju par viņu, no manas rokas tev būs viņu prasīt; ja es to pie tevis nevedīšu atpakaļ un to nestādišu priekš tavām acīm, tad es visu savu mūžu gribu noziedzīgs būt tavā priekšā. **10** Jo ja mēs nebūtu kavējūšies, mēs tagad jau otru reizi būtu pārnākuši. **11** Tad viņu tēvs Israēls uz tiem sacīja: ja tam nu tā būs būt, tad driet tā: īemiet no šās zemes visteicamiem augliem savos traukos un noneset tam viram dāvanu, balzama kādu mazumu un kādu mazumu medus, dārgas zāles un mirres, riekstus un mandeles. **12** Īemiet arīdzan ottrīk naudas savā rokā, un to naudu, kas jūsu maisu virsgalā atlīta, nesiet atpakaļ savā rokā, tiem jau tur būs misējies. **13** Īemiet arī savu brālu un ceļaties un ejat atkal pie tā viņa. **14** Bet tas visuvarens Dievs lai jums dod ūžīstību tā vīra priekšā, ka tas atlaiž jūsu otru brāli un Benjaminu. Bet es esmu tā kā kam bērni rautin atrauti. **15** Tad tie vīri īemā to dāvanu, un īemā ottrīk naudas savā rokā un Benjaminu, un cēlās un nogāja uz Ēģiptes zemi un stājās Jāzepa priekšā. **16** Kad nu Jāzeps Benjaminu pie tiem ieraudzīja, tad viņš sacīja tam, kas bija pār viņa namu: ieved tos vīrus namā un nokauj kādu kaujamu lopu un taisi ēdienu, jo tie vīri pie manis edis pusdienu. **17** Un tas vīrs darīja, kā Jāzeps bija sacījis, un tas vīrs ieveda tos vīrus Jāzepa namā. **18** Tad tie vīri bijās, kad tos veda Jāzepa namā, un sacīja: tās naudas dēļ, ko viņu reiz' atdabūjām savos maisos, mēs esam ievesti, lai viņš mums var uzbrukt un mums uzmākties un mūs par vergiem īemt un mūsu ēzelus. **19** Tad tie piegāja pie tā viņa, kas bija pār Jāzepa namu, un runāja ar to priekš nama durvīm **20** Un sacīja: ak mans kungs, mums viņu reiz' bija jānāk, labības pirkst. **21** Un kad bijām nākuši mājas vietā un atraišījām savus maisus, redzi, tad ikvienam tā nauda bija viņa maisa virsgalā ar pilnu svaru, un mēs to esam atkal atnesuši savā rokā. **22** Mēs arī esam atnesuši citu naudu savā rokā, maizes pirkst, mēs nezinām, kas mūsu naudu mūsu maisos ielicis. **23** Un tas sacīja: esiet ar mieru, nebīstaties! Jūsu Dievs un jūsu tēva Dievs jums devis jūsu maisos apslēptu mantu; jūsu nauda man rokā tikusi. Un viņš izveda Sīmeanu pie tiem ārā. **24** Pēc viņš tos vīrus ieveda Jāzepa namā un tiem deva ūdeni, un tie mazgāja savas kājas; un viņš deva viņu ēzelīem ēdamo. **25** Un tie sataisīja to dāvanu, tiekams Jāzeps nāca uz pusdienu; jo tie bija dzirdējuši, ka tiem tur bija maiži ēst. **26** Kad nu Jāzeps nāca namā, tad tie viņam namā atnesa to dāvanu,

kas bija viņu rokās, un metās viņa priekšā pie zemes. **27** Un viņš jautāja, kā tiem klājās, un sacīja: kā klājās jūsu vecajam tēvam, par ko jūs stāstījāt? Vai viņš vēl dzīvs? **28** Un tie sacīja: tavam kalpam, mūsu tēvam, labi klājās, viņš vēl dzīvs; un tie noliecās un klanījās. **29** Un viņš pacēla savas acis un ieraudzīja savu brāli Benjaminu, savas mātes dēlu, un sacīja: vai šīs ir jūsu jaunākais brālis, par ko man stāstījāt? Un viņš sacīja: Dievs lai tev ūžīgs, mans dēls! **30** Un Jāzeps steidzās, jo viņa sirds iesila uz savu brāli, un viņš meklēja, kur raudāt, un iegāja kambarī un tur raudāja. **31** Un viņš mazgāja savu vaigu un nāca ārā un savaldījās un sacīja: celiet maizi priekšā. **32** Un tie cēla priekšā viņam (at)sevišķi un viņiem (at)sevišķi, un tiem ēģiptiešiem (at)sevišķi, kas pie viņa ēda, jo ēģiptieši ar Ebrejiem nevar maizi ēst, jo ēģiptiešiem tā ir negantība. **33** Un tie sēdēja viņam preti, tas pirmsdzimtais pēc savas pirmsdzimtības, un tas jaunākais pēc savas jauniņas. **34** Par to tie vīri brinījās savā starpā, un viņš cēla tiem priekšā goda daļas no sava galda, bet Benjamina daļu viņš pieckārtīgi vairoja pār visu citu daļām; un tie dzēra un padzērās ar viņu.

44 Un viņš pavēlēja tam, kas bija pār vina namu, un sacīja: pildi to vīru maisus ar labību, cik tie var nest, un liec ikvienu naudu viņa maisa virsgalā. **2** Un manu bīkeri, to sudraba bīkeri, liec tam jaunākam maiša virsgalā, arī viņa labības naudu. Un tas darīja pēc Jāzepa vārda, ko viņš bija sacījis. **3** Ritā, gaismai austot, tie vīri tapa atlaisti līdz ar saviem ēzeljiem. **4** Bet tiem no pilsētas izejot un tāli vēl neesot, Jāzeps sacīja savam nama uzraugam: celies, dzenies tiem vīriem pakāļ, un tos panācis saki tiem: kādēļ esat atmaksājuši labu ar jaunu? **5** Vai šīs nav tas, no kā mans kungs dzer? Un no tā viņš mēdz padzert. Jūs esat jaunu darījuši, to darīdim. **6** Un tas viņus panāca un viņiem sacīja šos vārdus. **7** Tad viņi uz to sacīja: kāpēc mans kungs runā tādus vārdus? Ne mūžam tavi kalpi tādu darbu nedarīs. **8** Redzi, to naudu, ko esam atraduši savu maisu virsgalā, mēs tev atkal esam atnesuši no Kanaāna zemes, - kā tad mēs zagsim no tava kunga nama sudrabu vai zeltu? **9** Pie kura no taviem kalpiem to atradīs, tas lai mirst, un mēs arī gribam būt par vergiem savam kungam. **10** Un viņš sacīja: lai nu arī notiek pēc jūsu vārdiem: pie kura to atradīs, tas būs mans vergs, bet jūs būsiet svabadi. **11** Un tie steidzās un nocēla ikviens savu maisu zemē, un ikviens atraisīja savu maisu. **12** Un viņš pārmeklēja no tā vecākā iesākdamas un pie tā jaunākā beigdamas, un tas bīkeris tapa atrasts Benjamina maisā. **13** Tad tie saplēsa savas drēbes un apkārva ikviens savu ēzeli un grizežas atpakaļ uz pilsētu. **14** Un Jūda ar saviem brāļiem nāca Jāzepa namā, jo šis tur vēl bija, un tie nometās priekš viņa vaiga pie zemes. **15** Un Jāzeps uz tiem sacīja: kas tas par darbu, ko jūs esat darījuši? Vai nezinājāt, ka tāds vīrs, kā es, tiešām to paredzēs? **16** Tad Jūda sacīja: ko lai sakām savam kungam, ko lai runājam un kā lai taisnojamies? Dievs tavu kalpu noziegumu iatrādis, redzi, mēs esam sava kunga vergi, - tā mēs, kā ari tas, pie kā tas bīkeris atrasts. **17** Tad viņš sacīja: nemūžam es to nedarišu; tas vīrs, pie kā tas bīkeris atrasts, tam būs man būt par vergu. Bet jūs ejat ar mieru pie sava tēva. **18** Tad Jūda pie tā piegāja un sacīja: ak mans kungs! Lūdzams, lai tavs kalps runā kādu vārdu priekš sava kunga ausīm, un neapskaities par savu kalpu, jo tu esi tik augsts kā Faraons.

19 Mans kungs vaicāja savus kalpus un sacīja: vai jums ir tēvs vai brālis? **20** Tad mēs sacījām savam kungam: mums ir vecs tēvs un viens zēns, kas tam vecumā dzīmis, tas jaunākais, un viņa brālis ir miris, un tas ir viens pats no savas mātes atlicis, un viņa tēvs viņu miļo. **21** Tad tu sacīji saviem kalpiem: atvediet to pie manis, lai manas acis viņu redz. **22** Tad mēs sacījām uz savu kungu: tas zēns savu tēvu nevar atstāt; ja tas atstās savu tēvu, tad šīs mirs. **23** Tad tu sacīji kalpiem sacījī: ja jūsu jaunākais brālis ar jums neatnāk, tad jūs manu vaigu vairs nerēdzēsiet. **24** Un kad mēs nācām pie tava kalpa, sava tēva, un viņam sacījām sava kunga vārdus, **25** Tad mūsu tēvs sacīja: noejet atkal, pēcīt mums ēdama kādu mazumu. **26** Tad sacījām: mēs nevarām nojet: ja mūsu jaunākais brālis mums ir līdz, tad mēs noiesim. Jo mēs nevarām tā vīra vaigu redzēt, ja šīs mūsu jaunākais brālis nav mums līdz. **27** Tad tavs kalps, mans tēvs, mums sacīja: jūs zināt, ka mana sieva man divus dēlus dzemējusi. **28** Un tas viens ir no manis aizgājis, un es sacīju, tiešām tas ir saplosīts, un es to vairs neesmu redzējis. **29** Ja tad jūs arī šo paņemsiet no manām acīm un tam kāda nelaimē užies, tad jūs manus sirmos matus ar sirdēstiem novēdīsiet kapā. (**Sheol h7585**) **30** Tad nu, kad es nākšu pie tava kalpa, sava tēva, un tas zēns mums nebūs līdz, jo tā tēva dvēsele viņa dvēselei sietin piesieta, **31** Tad notiks, kad tas redzēs, ka tā zēna nav, tad tas mirs, un tavi kalpi novēdīs tava kalpa, mana tēva, sirmos matus ar sirdēstiem kapā. (**Sheol h7585**) **32** Jo tavs kalps ir galvojis par to zēnu pie sava tēva, un sacījis: ja es viņu tev atpakaļ, neatvedīšu, tad visu savu mūžu es gribu būt noziedzīgs sava tēva priekšā. **33** Un nu lai jel tavs kalps tā zēna vietā paliek par sava kunga vergu, un lai tas zēns aiziet ar saviem brāļiem. **34** Jo kā es varētu iet pie sava tēva, ja tas zēns man nebūtu līdz? - Man būtu jāredz tie sirdēsti, kas manam tēvam užies.

45 Tad Jāzeps nevarēja valdīties priekš visiem, kas pie viņa stāvēja, un sauca: vediet visus no manis ārā; un neviens pie tā nestāvēja, kad Jāzeps devās pazīties saviem brāļiem. **2** Un viņš pacēla savu balsi raudādams, tā ka tie ēģiptieši to dzirdēja, un Faraona saime to dzirdēja. **3** Un Jāzeps sacīja uz saviem brāļiem: es esmu Jāzeps, vai mans tēvs vēl dzīvs? Un viņa brāli tam nevarēja atbildēt, jo tie priekš viņa vaiga pārbījās. **4** Un Jāzeps sacīja uz saviem brāļiem: nāciet jel klāt pie manis. Un tie piegāja; tad viņš sacīja: es esmu Jāzeps, jūsu brālis, ko jūs esat pārdevuši uz Ēģiptes zemi. **5** Un nu, nebēdājaties un neiztrūcinājaties, ka jūs mani šurp esat pārdevuši, jo Dievs mani šurp ir sūtījis jūsu priekšā jūsu dzīvības uzturēšanas pēc. **6** Jo šīs ir tas otrais bada gads pār visu zemi, un vēl būs pieci gadi, kur nebūs nedz aršanas, nedz plaušanas. **7** Un Dievs mani sūtījis jūsu priekšā, lai viņš jūs liktu par atlirkumu virs zemes, un jūs uzturētu dzīvus par lielu pulku, kas izglābtī. **8** Un nu, jūs mani neesat šurp sūtījuši, bet Dievs, kas mani līcis Faraonam par tēvu un par kungu visā viņa namā un par valdītāju visā Ēģiptes zemē. **9** Steidzaties un ejat pie mana tēva un sakāt tam: tā saka tavs dēls Jāzeps: Dievs mani iecēlis par kungu visai Ēģiptes zemei, - nāc šurp pie manis, nekavējies. **10** Tev būs dzivot Gošenes zemē, un tu būsi tuvu pie manis, tu un tavi dēli un tavu dēlu dēli un tavi sīkie lopi un tavi vērši un viss, kas tev pieder. **11**

Un es tevi tur uzturēšu, jo vēl ir pieci bada gadi, - ka tu trūkumā neiznīksti, tu un tavs nams un viss, kas tev pieder. **12** Un raugi, jūsu acis redz un mana brāļa Benjamina acis, ka mana mute uz jums runā. **13** Un stāstiet manam tēvam visu manu godību Ēģiptes zemē, un visu, ko jūs redzējuši, un steidzaties un atvediet manu tēvu šurp. **14** Un viņš Benjamina, savam brālim, apkampās ap kaklu un raudāja, un Benjamins raudāja pie viņa kakla. **15** Un viņš skūpstīja visus savus brāļus un raudāja pār tiem, un pēc viņa brāļi runāja ar viņu. **16** Un tā slava tapa daudzināta Faraona namā: Jāzepa brāļi ir atnākuši. Un tas patika Faraonam un viņa kalpiem. **17** Un Faraons sacīja uz Jāzepu: saki saviem brāļiem: dariet tā: apkraujiet savus lopus un ietin noejet uz Kanaāna zemi, **18** Un nēmiet savu tēvu un savu saimi, un nāciet pie manis, tad es jums došu Ēģiptes zemes labumu, un jūs ēdisiet tās zemes treknemu. **19** Un tev ir pavēlēts: dariet tā: nēmiet no Ēģiptes zemes ratus priekš saviem bērnīniem un priekš savām sievām, un atvediet savu tēvu un nāciet. **20** Un lai jūsu acīm nav ūžel savu namariku - jo visas Ēģiptes zemes labums jums piederēs. **21** Un Isräela dēli tā darīja, un Jāzeps tiem deva ratus pēc Faraona vārdiem un tiem deva ceļamaizi uz ceļu. **22** Un visiem viņš deva ikvienam svētku drēbes, bet Benjaminam viņš deva trīssimt sudrabra gabalus un piecas svētku drēbes. **23** Un savam tēvam viņš sūtīja tāpat desmit ēzelus, kas no Ēģiptes labumu nesa, un desmit ēzelu mātes, kas nesa labību un maizi un barību priekš tēva uz ceļu. **24** Un viņš savus brāļus nosūtīja, un tie aizgāja, un viņš sacīja: nebaraties pa ceļu. **25** Un tie aizgāja no Ēģiptes un nāca Kanaāna zemē pie Jēkaba, sava tēva, **26** Un viņam stāstīja sacīdamai: Jāzeps vēl dzīvs, un ir valdītājs pār visu Ēģiptes zemi. Bet Jēkaba sirds palika auksta, jo viņš tiem neticēja. **27** Bet kad tie uz viņu runāja visus Jāzepa vārdus, ko tas tiem bija sacījis, un kad viņš ieraudzīja tos ratus, ko Jāzeps bija sūtījis, viņu novest, tad Jēkaba, viņu tēva, gars atdzīvojās. **28** Un Isräels sacīja: diezgan! Mans dēls Jāzeps vēl dzīvs! Es gribu iet un viņu redzēt, pirms nekā mirstu.

46 Un Isräels aizgāja ar visu, kas tam piederēja, un nāca uz Bēršebu un upurēja upurus sava tēva Izaka Dievam. **2** Un Dievs runāja ar Isräeli nakts parādišanā un sacīja: Jēkab, Jēkab! Un tas sacīja: redzi, še es esmu. **3** Tad viņš sacīja: Es esmu tas stiprais Dievs, tava tēva Dievs; nebūsties noiet uz Ēģipti, jo Es tevi tur celšu par lielu tautu. **4** Es noiešu tev lidz uz Ēģiptes zemi un Es tevi vedin atkal atvedišu, un Jāzepam būs ar savu roku tavas acis aizspiest. **5** Tad Jēkabs cēlās no Bēršebas, un Isräela bērni veda Jēkabu, savu tēvu, un savus bērniņus un savas sievas uz ratiem, ko Faraons bija sūtījis, viņu vest. **6** Un tie nēma savus lopus un savu mantu, ko tie bija sakrājuši Kanaāna zemē, un nāca uz Ēģipti, Jēkabs un viss viņa dzimums lidz ar viņu; **7** Viņa dēli un viņa dēlu dēli ar viņu, viņa meitas un viņa dēlu meitas un viss viņa dzimums, to viņš veda lidz uz Ēģiptes zemi. **8** Un šie ir Isräela dēlu vārdi, kas nāca uz Ēģipti, Jēkabs un viņa dēli: Rūbens, Jēkaba pirmdzimtais. **9** Un Rūbena dēli: Hanoks un Pallus un Hecrons un Karmus. **10** Un Simeana dēli: Jemuels un Jamins un Oāds un Jaķins un Coārs un Sauls, vienas Kanaāniešu sievas dēls. **11** Un Levja dēli: Geršōns, Kehāts un Merarus. **12** Un Jūda dēli: Gers un Onans un Šelus, Perec un Zerus; un Gers un Onans bija miruši

Kanaāna zemē, - un Pereca dēli bija Hecrons un Hamuls. **13** Un Isašara dēli: Tolus un Puūs un Jobs un Šimrons. **14** Un Zubulona dēli: Sereds un Elons un Jahleēls. **15** Sie ir Leas dēli, ko tā Jēkabam ir dzemdējusi Mezopotamijā, ar Dinu, viņa meitu; visas viņa dēlu un viņa meitu dvēseles bija trīsdesmit un trīs. **16** Un Gada dēli: Zifions un Hagaja, Šunus, Ebsons, Erus un Arodus un Arelus. **17** Un Ašera dēli: Jemnus un Ješvus, Jisvi un Berius un Zera, viņu māsa. Un Berius dēli: Hebers un Malkiēls. **18** Sie ir Zilfās bērni, ko Lābans Leai, savai meitai, bija devis; un tā dzemdēja Jēkabam šās sešpadsmit dvēseles. **19** Rahēles, Jēkaba sievas, dēli bija Jāzepts un Benjamins. **20** Un Jāzepam dzima Ēģiptē Manasus un Efraīms, ko viņam dzemdēja Asnata, Potifera, Onna prieadera, meita. **21** Un Benjamina dēli: Belus un Bēkers un Ašbels, Ķerus un Naāmans, Eķijs un Ros, Mupims un Hupims un Ards. **22** Sie ir Rahēles dēli, kas Jēkabam ir piedzimuši, - visi kopā četrpadsmit dvēseles. **23** Dana dēli: Hušīms. **24** Un Naftalus dēli: Jahceēls un Gunus un Jecers un Šillems. **25** Sie ir Bilhas dēli, ko Lābans savai meitai Rahēlei deva, un tā dzemdēja šos Jēkabam, - visi kopā bija septiņas dvēseles. **26** Visas dvēseles, kas ar Jēkabu uz Ēģipti nāca, kas no viņa gurniem cēlušās, bez Jēkaba dēlu sievām, visas dvēseles sešdesmit un sešas. **27** Un Jāzepa dēli, kas viņam Ēģiptes zemē dzīmuši, bija divas dvēseles; visas dvēseles Jēkaba namā, kas uz Ēģipti nāca, bija septiņdesmit. **28** Un viņš sūtīja Jūdu savā priekšā pie Jāzepa, ka šis priekš viņa tam ieraidītu Gošenes zemi; un tie nāca Gošenes zemē. **29** Tad Jāzeps iejūdza savus ratus un gāja savam tēvam Isrälim preti uz Gošeni, un viņu ieraudzījis tas metās ap viņa kaklu un raudāja ilgi pie viņa kakla. **30** Un Isräls sacīja uz Jāzepu: nu es labprāt gribu mirt, kad tavi vaigu esmu redzējis, ka tu vēl esi dzīvs. **31** Un Jāzeps sacīja uz saviem brāļiem un uz sava tēva namu: es noiešu un to pasacīšu Faraonam un tam teikšu: mani brāļi un mana tēva nams, kas bija Kanaāna zemē, pie manis atnākuši. **32** Un tie vīri ir avju gani, jo tie ir lopu kopēji, un savus sīkos lopus un savus vēršus, un visu, kas tiem pieder, to tie atveduši. **33** Kad nu Faraons jūs aicinās un jautās, kas ir jūsu amats? **34** Tad sakāt: tavi kalpi ir lopu kopēji no mazām dienām līdz šim, tā pat mēs kā mūsu tēvi, lai jūs varat mist Gošenes zemē; jo ēģiptiešiem visi lopu gani bija negantība.

47 Tad Jāzeps nāca un pasludināja Faraonam un sacīja: mans tēvs un mani brāļi un viņu sīkie lopi un viņu vērši un viss, kas tiem pieder, ir atnākuši no Kanaāna zemes, un redzi, tie ir Gošenes zemē. **2** Un viņš nēma piecus no visiem saviem brāļiem, un tos veda Faraona priekšā. **3** Un Faraons sacīja uz viņa brāļiem: kas ir jūsu darbs? Un tie sacīja uz Faraonu: tavi kalpi ir lopu gani, tā pat mēs kā mūsu tēvi. Un tie sacīja uz Faraonu: **4** Mēs esam nākuši šini zemē piemist, jo ganības trūkst tiem sīkiem lopiem, kas taviem kalpiem pieder, jo bāds ir grūts Kanaāna zemē, un nu vēli, lūdzams, lai tavi kalpi apmetās Gošenes zemē. **5** Tad Faraons runāja uz Jāzepu un sacīja: tavs tēvs un tavi brāļi pie tevis atnākuši. **6** Ēģiptes zeme stāv tev atvērā; lai tavs tēvs un tavi brāļi dzīvo tai vislabākā zemes vietā, - lai tie mit Gošenes zemē, un ja tu zini, ka pastāv tiem ir krietiņi vīri, tad iecel tos par manu lopu uzraugiem. **7** Un Jāzeps atvedea savu tēvu Jēkabu, un to stādīja Faraona priekšā, un Jēkabs svētīja Faraonu. **8** Un

Faraons sacīja uz Jēkabu: Cik gadu tavām dzīvības dienām? **9** Tad Jēkabs sacīja uz Faraonu: manas svešniecības gadu dienas ir simts un trīsdesmit gadi; īsas un grūtas ir bijušas manas dzīvības gadu dienas un nepanāk manu tēvu gadus viņu svešniecības dienās. **10** Un Jēkabs svētīja Faraonu un izgāja no Faraona. **11** Un Jāzeps savam tēvam un saviem brāļiem iedeva mājas vietas, un tiem deva Ēģiptes zemē to labāko zemes vietu turēt, Raēmizes tiesā, tā kā Faraons bija pavelējis. **12** Un Jāzeps uzturēja savu tēvu un savus brāļus un visu savu tēvu namu ar maizi, kā kuram bija bērnu. **13** Un pa visām zemēm nebija maizes; jo bads bija ļoti grūts, tā kā Ēģiptes zemē un Kanaāna zemē aiz bada nevarēja glābties. **14** Un Jāzeps sakrāja visu naudu, kas atradās Ēģiptes zemē un Kanaāna zemē par to labību, ko tie pirkā, un Jāzeps to naudu nesa Faraona namā. **15** Kad nu tā nauda Ēģiptes zemē un Kanaāna zemē bija pagalam, tad visi ēģiptieši nāca pie Jāzepa un sacīja: dod mums maizes, kādēļ mums tavā priekšā būs mirt, kad naudas vairs nav? **16** Tad Jāzeps sacīja: dodiet savus lopus; tad es jums dosu par jūsu lopiem, kad naudas nav. **17** Tad tie veda savus lopus pie Jāzepa, un Jāzeps tiem deva maizes par zirgiem un par sikiem lopiem un par vēriem un par ēzeliem, un viņš tos to gadu izmitināja ar maizi par visiem viņu lopiem. **18** Kad tas gads bija galā, tad tie otrā gadā pie viņa nāca un uz viņu sacīja: mēs neapslēpsim priekš sava kunga, ka nevien tā nauda ir beigta, bet ari tie lopī mūsu kungam ir kļuvuši un nekas nav atlicis priekš mūsu kunga, kā vien mūsu miesas un mūsu tirumi. **19** Kādēļ mums būs bojā iet priekš tavām acīm, mums un mūsu tirumiem? Pērc mūs un mūsu tirumus par maizi, tad mēs ar savu tirumu Faraonam būsim par kalpiem, un dodi sēklu, ka mēs dzīvojam un nemirstam, un mūsu zeme nepaliek tukša. **20** Tad Jāzeps visus ēģiptiešu tirumus pirkā priekš Faraona, jo ēģiptieši pārdeva ikviens savu tirumu, tāpēc ka bads tiem bija grūts. **21** Tad tā zeme kļuva Faraona roķā, un viņš tos ļaudis pārceļa pilsētās, no viena Ēģiptes robežu gala līdz otram galam. **22** Tikai priesteru tirumus viņš nepirkā, jo priesteriem bija sava daļa no Faraona, un tie ēda no savas daļas, ko Faraonus tiem deva, tādēļ tie savu tirumu nepārdeva. **23** Tad Jāzeps sacīja uz tiem ļaudim: redzi, es šodien jūs un jūsu tirumus esmu pircis Faraonam, redzi, še jums sēkla, ka jūs tirumus apsejat. **24** Bet ar augļiem tas tā būs, ka jūs piekto tiesu dodat Faraonam, un četras daļas jums piederēs, tirumus apsēt un par pārtiku jums un tiem, kas jūsu namā, un par pārtiku jūsu bērniņiem. **25** Un tie sacīja: tu mūs esi uzturējis dzīvus; lai ūelastību atrodam sava kunga acis, tad mēs būsim Faraona kalpi. **26** Tad Jāzeps to iecēla par likumu pār ēģiptiešu tirumiem līdz šai dienai, ka Faraonam tā piektā tiesa nāktais, - tikai priesteru zeme vien nekļuva Faraonam. **27** Un Israēls mita Ēģiptē Gošenes zemē, un tur uzturējās un auga un vairojās ļoti. **28** Un Jēkabs dzīvoja Ēģiptes zemē septiņpadsmit gadus, un Jēkaba dienas bija simts četrdesmit un septiņi gadi. **29** Kad nu Israēla laiks pienāca, ka tam bija mirt, tad viņš sauca savu dēlu Jāzepu un uz to sacīja: ja es tavās acīs esmu atradis ūelastību, tad liec jel lūdzams savu roku apakš manas ciskas un dari pie manis ūelastību un patiesību: neaproc jel mani Ēģiptes zemē; **30** Bet es gribu gulēt pie saviem tēviem; un tev būs mani izvest no Ēģiptes un mani

aprakt viņu kapos, - un tas sacīja: es darišu pēc tava vārda. **31** Tad viņš sacīja: zvērē man. Un tas viņam zvērēja. Un Israēls pielūdza Dievu savas gultas galvgalā.

48 Un notikās pēc tam, ka Jāzepam sacīja: redzi, tavs tēvs ir nevesels. Tad tas nēma līdz savus divus dēlus, Manasu un Efraīmu. **2** Un Jēkabam tapa teikts un sacīts: redzi, tavs dēls Jāzeps nāk pie tevis. Tad Israēls saņēmās spēkā un apsēdās uz gultas. Un Jēkabs sacīja uz Jāzepu: **3** Tas visuvarenais Dievs man ir parādījies Lūzā, Kanaāna zemē, un mani svētījis. **4** Un viņš uz mani sacījis: redzi, Es tev likšu augloties un tevi vairošu un tevi celšu par tautu pulku, un došu šo zemi tavam dzimumam pēc tevis par mūžīgu mantu. **5** Un nu taviem diviem dēliem, kas Ēģiptē dzimuši, pirms nekā es pie tevis esmu atrācis uz Ēģipti, tiem būs būt maniem; Efraīmu un Manasu būs man tāpat, kā Rūbens un Simeans. **6** Bet tavi bērni, kas tev dzims pēc viņiem, tev piederēs, tiem būs tapt nosauktiem pēc savu brāļu vārda viņu iemantojamā tiesā. **7** Kad es nu nācu no Mezopotamijas, tad Rahēle pie manis ir nomirusi Kanaāna zemē uz ceļa, mazu gabalu no Efratas, un es viņu apraku tur Efratas ceļmalā, - un šī ir Bētleme. **8** Un Israēls ieraudzīja Jāzepa dēlus un sacīja: kam šie ir? **9** Un Jāzeps sacīja uz savu tēvu: tie ir mani dēli, ko Dievs man še devis. Un viņš sacīja: pieved jel tos pie manis, ka es tos svētīju. **10** Bet Israēla acis bija tumšas no vecuma, un viņš nevarēja redzēt, un tas tos pie viņa pieveda, un viņš tos skūpstīja un tos apkampa. **11** Un Israēls sacīja uz Jāzepu: es nedomāju redzēt tavu vaigu, un raugi, Dievs man līcis redzēt arī tavu dzimumu. **12** Un Jāzeps tos nēma no viņa klēpja un ar savu vaigu nometās pie zemes. **13** Un Jāzeps tos abus nēma, Efraīmu ar savu labo roku Israēlim pa kreiso roku, un Manasu ar savu kreiso roku Israēlim pa labo roku, un tos viņam pieveda klāt. **14** Un Israēls izstiepa savu labo roku un to lika uz Efraīma galvu, jebšu tas bija tas jaunākais, un savu kreiso roku uz Manasus galvu; viņš ar ziņu tā savas rokas lika, jebšu Manasus bija tas pirmdzimtais. **15** Un viņš svētīja Jāzepu un sacīja: tas Dievs, priekš kura vaiga mani tēvi, Ābrahāms un Izaks, staigājuši, - tas Dievs, kas mani visu mūžu līdz šai dienai ir ganījis, - **16** Tas enģelis, kas mani pestījis no visa ļauna, - tas lai svēti šos bērnus, ka iekš tiem mans vārds top nosaukts un manu tēvu, Ābrahāma un Izaka, vārds, un ka tie pa pulkiem vairojās virs zemes. **17** Un Jāzeps redzēja, ka viņa tēvs savu labo roku lika uz Efraīma galvu, un tas viņam nepatika, un viņš satvēra savu tēva roku, to nolikdam no Efraīma galvas uz Manasus galvu. **18** Un Jāzeps sacīja uz savu tēvu: ne tā, mans tēvs, jo šis ir tas pirmdzimtais, liec savu labo roku uz viņa galvu. **19** Bet viņa tēvs liezdās un sacīja: es to gan zinu, mans dēls, gan zinu. Ari šis būs par ļaužu pulku, un tas arī būs liels, bet tomēr viņa jaunākais brālis būs lielāks nekā viņš, un viņa dzimums būs par lielu ļaužu tautu. **20** Un viņš tos svētīja tanī dienā un sacīja: iekš tevis Israēls svētīs un sacīs: lai Dievs tevi dara tā kā Efraīmu un kā Manasu, un viņš cēla Efraīmu pāri par Manasu. **21** Pēc Israēls sacīja uz Jāzepu: redzi, es mirstu, bet Dievs būs ar jums un jūs vedis atpakaļ uz jūsu tēvu zemi. **22** Un es tev dodu vienu daļu pāri par taviem brāļiem, ko es no Amoriešu rokas esmu nēmis ar savu zobenu un ar savu stopu.

49 Un Jēkabs sasauga savus dēlus un sacīja: sapulcējaties, un es jums sludināšu, kas jums notiks nākamās dienās.

2 Sapulcējaties un klausāties, jūs Jēkaba dēli, klausāties uz Israēli, savu tēvu. **3** Rūben, tu mans pirmdzimtais, mans spēks un mana stiprums iesākums, pirmais augstībā un pirmais stiprumā! **4** Verdošs kā ūdens, - tev nebūs būt tam augstākajam, jo sava tēva gulta tu esi kāpis, tur tu to esi sagānījis; manās cīsās viņš kāpis! **5** Simeans un Levis ir brāļi, viņu zobeni ir varas ieroči. **6** Lai mana dvēsele nenāk viņu runās, mans gods lai nav viņu draudzē, jo savā bardzībā tie vīrus nokāvuši, un savā tišā prātā tie vēršus maitājuši. **7** Nolādēta lai ir viņu dusmība, jo tā ir briesmīga, un viņu bardzība, jo tā ir cieta; es tos izdalīšu pa Jēkabu, es tos izkaisīšu pa Israēli. **8** Jūda, tu tas esi, tevi teiks tavi brāļi, tava roka būs uz kakla taviem ienaidniekiem, tavā priekšā klanīties tava tēva bērni. **9** Jūda ir jauns lauva, no laupījuma tu esi pacēlies, mans dēls, viņš nometies, nogūlies tā kā lauva un tā kā lauvas māte; kas viņu traucēs? **10** Scepteris nezudis no Jūda, nedz valdības zizlis no viņa kājām, tiekams tas ŠILO (miers) nāks, un viņam tās tautas paklausis. **11** Viņš sien savu jauno ēzelī pie vīna koka un savas ēzelā mātes kumeļu pie vīna koka stīgām. Savas drēbes viņš mazgā viņā, un savu mētelī vīna kekaru asinīs. **12** Viņa acis ir sarkanās no vīna, un viņa zobi balti no piena. **13** Zebulons dzīvos pie jūras krastiem un būs pie kuģu ostām un sniedzās līdz Sidonai. **14** Īsašars ir stiprs kaulains ēzelis un guļ starp laidariem. **15** Un viņš redzēja dusu, ka tā laba, un to zemi, ka tā jauka, un locīja savu muguru pie nešanas un kalpoja klausīdam. **16** Dans, tā kā citas Israēla ciltis, tiesās savu tautu. **17** Dans būs čūksa celmalā, odze tekas malā, kozdama zirgam papēžos, ka viņa jājējs krīt atpakaļ. **18** Kungs, es gaidu uz Tavu pestīšanu! **19** Gads, dzinēji viņu dzenās, bet viņš tos atgainīs. **20** No Ašera būs trekna maize, un viņš dos kēniņu gardumus. **21** Naftalus ir stirna savā valā, viņš dod miligus vārdus. **22** Jāzeps ir jauns augļu koks, jauns augļu koks avota malā, tie zari stiepjas pār mūri. **23** Strēlnieki viņu kaitinājuši, viņu apšaudījuši un ienidējuši. **24** Bet viņa stops ir palicīs stiprs, un viņa roku elkoņi spēcīgi, no tā rokām, kas varens iekļ Jēkaba; no turienes, kur tas gans, Israēla klints, **25** No tava tēva Dieva, un Tas tev palīdzēs, - un no tā Visuvarenā, Tas tevi svētīs ar debess svētījumiem no augšienes, ar dzīlumu svētījumiem apakšā, ar svētījumiem no krūtim un miesām. **26** Tava tēva svētījumi ir stiprāki nekā manu vecaju svētījumi līdz mūžīgo kalnu galiem, tie nāks pār Jāzepa galvu, un pār tā galvu, kas tas izredzētais savu brāļu starpā. **27** Benjamins ir plēsīgs vilks, no rīta viņš laupījumu ēdis un ap vakaru viņš laupījumu dalis. **28** Šās visas ir Israēla divpadsmīt ciltis, un šie ir tie vārdi, ko viņu tēvs uz tiem runāja, tos svētidams; ikvienu viņš svētīja ar ipašu svētību. **29** Un viņš tiem pavēlēja un sacīja: es tapšu piepulcināts pie saviem ļaudim, aprociet mani pie maniem tēviem tai alā, kas ir Hetieša Efrona tīrumā, **30** Makpelas alas tīrumā, kas ir pret Mamri, Kanaāna zemē, ko Ābrahāms ir pircis no Efrona, tā Hetieša, sev par dzimts kapa vietu. **31** Tur tie ir aprakuši Ābrahāmu un Sāru, viņa sievu, tur tie ir aprakuši Izaku un Rebeku, viņa sievu, tur es esmu apracis Leū. **32** Tas tīrums un tā ala, kas tur, ir pirkti no Heta bērniem. **33** Kad Jēkabs bija beidzis pavēles dot saviem dēliem, tad viņš salika savas

kājas uz gultas un izlaida garu un tapa piepulcināts pie saviem ļaudim.

50 Tad Jāzeps krita uz sava tēva vaigu un raudāja pār viņu un to skūpstīja. **2** Un Jāzeps pavēlēja saviem kalpiem, tiem dziedniekiem, ka tie svaidītu viņa tēvu ar balzamu, un tie dziednieki svaidīja Israēli. **3** Un tā pagāja četrdesmit dienas, jo tik daudz dienas pie svaidīšanas aiziet, un ēģiptieši viņu apraudāja septiņdesmit dienas. **4** Kad nu viņa raudu dienas bija pagājušas, tad Jāzeps runāja uz Faraona namu un sacīja: ja es esmu atradis žēlastību jūsu acīs, tad runājet jel priekš Faraona ausīm un sakāt: **5** Mans tēvs man ir līcis zvērēt sacīdams: redzi, es mirstu; manā kapā, ko es sev esmu racis Kanaāna zemē, tur tev būs mani aprakt. Un nu vēli man jel noiet, ka es savu tēvu aproku, tad es atkal nāksu atpakaļ. **6** Un Faraons sacīja: ej un aproc savu tēvu, tā kā viņš tev ir līcis zvērēt. **7** Tad Jāzeps aizgāja savu tēvu aprakt, un viņam gāja līdz visi Faraona kalpi, viņa nama vecajā un visi Ēģiptes zemes vecaji, **8** Un viiss Jāzepa nams un viņa brāļi un viņa tēva nams, tikai savus bērniņus un savus sīkos lopus un savus lielos lopus tie atstāja Gošenes zemē. **9** Un viņam gāja līdz rati un jātnieki, un bija varen liels pulks. **10** Kad tie nu nāca pie Atad klona, kas ir viņpus Jardānes, tad tie tur žēlojās lielās grūtās žēlabās, un viņš savam tēvam darīja septiņas raudu dienas. **11** Kad tās zemes ļaudis, tie Kanaānieši, redzēja tās žēlabas pie Atad klona, tad tie sacīja: ēģiptiešiem tur ir grūtas žēlabas, tāpēc tās vietas vārdu nosauca ēģiptiešu žēlabas, kas viņpus Jardānes. **12** Un viņa dēli viņam darīja, kā viņš tiem bija pavēlējis. **13** Jo viņa dēli to veda uz Kanaāna zemi un to apraka Makpelas tīruma alā, ko Ābrahāms ar to tīrumu bija pircis sev par dzimts kapa vietu no Efrona, tā Hetieša, pret Mamri. **14** Un Jāzeps griežas atpakaļ uz Ēģipti, viņš un viņa brāļi un visi, kas ar viņu bija gājuši, viņa tēvu aprakt, pēc tam kad viņš savu tēvu bija paglabājis. **15** Bet Jāzepa brāļi bijās, kad viņu tēvs bija miris un sacīja: kad tik Jāzeps mūs neienīdēs un mums neatmaksās visu to ļaunumu, ko mēs viņam esam darījuši. **16** Tad tie lika Jāzepam sacīt: tavs tēvs pavēlēja, pirms tas mīra, un sacīja: **17** Tā jums būs sacīt Jāzepam: piedod lūdzams savu brāļu noziegumu un viņu grēku, jo tie tev ļaunu darījuši, bet nu piedod lūdzams to noziegumu savu tēva Dieva kalpotājiem. Un Jāzeps raudāja, kad tie tā uz viņu runāja. **18** Tad viņa brāļi paši nāca un metās priekš viņa zemē un sacīja: redzi, mēs esam tavi kalpi. **19** Un Jāzeps uz tiem sacīja: nebīstaties! Vai tad es esmu Dieva vietā? **20** Jūs gan esat ļaunu pret mani domājuši, bet Dievs to par labu ir nodomājis, gribēdams, tā kā šodien redzams, uzturēt daudz ļaudis pie dzīvības. **21** Un nu nebīstaties, - es uzturēšu jūs un jūsu bērniņus. Un viņš tos ieprīcīnāja un ar tiem laipnīgi runāja. **22** Un Jāzeps dzīvoja Ēģiptē, viņš un viņa tēva nams; un Jāzeps dzīvoja simts un desmit gadus. **23** Un Jāzeps redzēja no Efraīma bērnus līdz trešam augumam, un Mahira, Manasus dēla, bērni piedzima Jāzepa klepi. **24** Un Jāzeps sacīja uz saviem brāļiem: es mirstu, bet Dievs jūs meklēt piemeklēs un jūs izvedis no šīs zemes uz to zemi, ko viņš Ābrahāmam, Izakam un Jēkabam zvērējis. **25** Un Jāzeps Israēla dēliem lika zvērēt sacīdams: Dievs jūs meklēt piemeklēs, tad jums manus kaulus būs aizvest no šejiennes. **26** Un Jāzeps nomira simts un desmit gadus vecs,

un tie viņu svaidīja ar balzamu un ielika šķirstā Ēģiptes zemē.

Otra Mozus

1 Šie nu ir Israēla bērnu vārdi, kas ar Jēkabu ir nākuši uz Ēģiptes zemi; ikviens nāca ar savu saimi: **2** Rūbens, Simeans, Levis un Jūda, **3** Isaārs, Zebulons un Benjamins, **4** Dans, Naftalus, Gads un Ašers. **5** Un visas dvēseles, kas nākušas no Jēkaba gurniem bija septiņdesmit; bet Jāzeps jau bija Ēģiptes zemē. **6** Kad nu Jāzeps bija nomiris un visi viņa brāļi un viss tas dzimums, **7** tad Israēla bēri auglojās un radās pa pulkiem un vairojās un tapa ļoti varenī, tā kā tā zeme ar tiem tapa piepildīta. **8** Un jauns kēniņš cēlās pār Ēģiptes zemi, kas Jāzepu nepazina. **9** Tas sacīja uz saviem ļaudīm: Redzi, Israēla bērnu tauta ir liela, un tie ir jo varenāki nekā mēs. **10** Tad nu turēsimies gudri pret tiem, ka tie nevairojās, lai, kad karš celas, tie nedodās pie mūsu ienaidniekiem un nekarō pret mums un neaiziet no šīs zemes. **11** Tad tie pār viņiem iecēla darba uzraugus, ka viņus spiestu ar grūtiem darbiem, un tie Faraonam uztaisījā mantu pilis Pitom un Raēmzes. **12** Bet jo vairāk viņus spieda, jo vairāk tie vairojās un izpletās; un tiem palika bail no Israēla bērniem. **13** Un ēģiptieši kalpināja Israēla bērus nežēlīgi, **14** un darija dzīvību tiem rūgtu ar grūtiem darbiem pie māliem un kieģeliem un ar visādiem darbiem laukā, un ar visādiem darbiem, ar ko tie viņus nežēlīgi kalpināja. **15** Un Ēģiptes kēniņš runāja uz Ebreju bērnu saņēmējām, (tās vienas vārds bija Šifra un tās otras Pua), **16** un sacīja: kad jūs Ebreju sievām palīdzat pie dzemdēšanas, un tām uz krēslā sēzot redzat to esam dēlu, tad to nonāvējet, bet ja ir meita, tad to atstājiet dzīvu. **17** Bet tās bērnu saņēmējas bijās Dievu un nedarija, kā Ēģiptes kēniņš tām bija sacījis, bet atstāja tos puisēnus dzīvus. **18** Tad Ēģiptes kēniņš tās bērnu saņēmējas aicināja un uz tām sacīja: kādēl jūs to esat darijušas un tos puisēnus atstājušas dzīvus? **19** Un tās bērnu saņēmējas sacīja uz Faraonu: tādēl ka Ebreju sievas nav kā ēģiptiešu sievas; jo tās ir stīpas; pirms bērnu saņēmēja pie tām atrāk, tās jau ir dzemdejušas. **20** Tāpēc Dievs tām bērnu saņēmējām darija labu, un tie ļaudis vairojās un tapa varenī. **21** Un tāpēc ka tās bērnu saņēmējas Dievu bijās, viņš tām darija namus. **22** Tad Faraona pavēlēja visiem saviem ļaudim un sacīja: jums visus dēlus, kas piedzimst, būs iemest upē, bet visas meitas atstāt dzīvas.

2 Un viens vīrs no Levja nama nogāja un apnēma Levja meitu. **2** Un tā sieva tapa grūta un dzemdeja dēlu. Kad nu tā redzēja viņu esam skaistu, tad tā viņu paslēpa trīs mēnešus. **3** Bet kad viņu vairs nevarēja paslēpt, tad tā nēma priekš viņa niedru šķirstību un to aptraipijs ar piķi un svekiem, ielikja to bērnu tur iekšā, un to nolika niedrēs upmalā. **4** Un viņa māsa stāvēja no tālienes, nolūkot, kas tam notiktu. **5** Tad Faraona meita nonāca upē mazgāties, un viņas jumpravas staigāja upes malā. Un viņa redzēja to šķirstu niedru vidū un sūtīja savu kalponi un lika to atnest. **6** Kad nu viņa to atvēra, tad tā redzēja to bērniņu, un raugi, tas puisēns raudāja, un viņa par to apzēlojās un sacīja: šis ir viens no tiem Ebreju bērniem. **7** Tad viņa māsa sacīja uz Faraona meitu: vai man būs iet un tev aicināt ziditāju no Ebreju sievām, kas tev to bērnu var zidināt? **8** Un Faraona meita uz to sacīja: ej! Un tā

meitene nogāja un aicināja tā bērniņa māti. **9** Un Faraona meita uz viņu sacīja: nēm šo bērniņu un zidi man to, es tev došu tavu algū. Un tā sieva nēma to bērniņu un to zidīja. **10** Un kad tas bērniņš bija pauzdīs, tad viņa to novēda pie Faraona meitas, un tas viņai tapa par dēlu, un tā viņa vārdu nosauca Mozu (izvilktais), sacīdama: tāpēc, ka es to no ūdens esmu izvilkusi. **11** Un notika tanis dienās, kad Mozu bija uzaudzis, tad viņš izgāja pie saviem brāļiem un apraudzīja viņu grūtumā un redzēja ēģiptiešu viru sitam vienu Ebreju viru, vienu no viņa brāļiem. **12** Un viņš skatījās šurp un turp un redzēdams, ka tur neviena nebija, viņš to Ēģiptieti nosita un to apslēpa smiltīs. **13** Un viņš izgāja otrā dienā un redzi, divi Ebreju vīri bārās; un viņš sacīja uz to vainīgo: kāpēc tu siti savu tuvāko? **14** Tad tas sacīja: kas tevi mums līcis par virsnieku jeb soģi? Vai tu tā saki, mani arīdzan gribēdams nokaut, kā tu to Ēģiptieti esi nokāvis? Tad Mozu bijās un sacīja: patiesi šī lieta ir tapusi zināma. **15** Kad nu Faraons šo lietu dzirdēja, tad viņš meklēja Mozu nokaut, un Mozu bēga no Faraona un mita Midijanas zemē un apmetās pie vienas akas. **16** Un Midijanas priesterim bija septiņas meitas; tās nāca smelt un pildīja ūdens siles, dzirdināt sava tēva avis. **17** Bet tie gani nāca un tās nodzina, un Mozu cēlās tām palīgā un dzirdinājā viņu avis. **18** Un kad tās nāca pie sava tēva Reguēļa, tad viņš sacīja: kā tad jūs šodien tik drīz esat pārnākušas? **19** Tad tās sacīja: viens ēģiptiešu vīrs mūs izglābīs no to ganu rokas, un viņš mums arī smēlis un dzirdinājis mūsu avis. **20** Un tas sacīja uz savām meitām: kur tad viņš ir? Kāpēc jūs šo vīru tur esat atstājušas. Aicinājet to, maizi ēst. **21** Un Mozum bija pa prātam, palikt pie tā vīra, un tas deva Mozum savu meitu Ciporu par sievu. **22** Tā viņam dzemdeja dēlu, un tas viņa vārdu nosauca Geršomu (piemītējs), sacīdams: es esmu piemītējs svesā zemē. **23** Un ilgu laiku pēc tam Ēģiptes kēniņš nomira un Israēla bēri nopūtās un brēca par to kalpošanu, un viņu brēkšana par to kalpošanu uzkāpa pie Dieva. **24** Un Dievs dzirdēja viņu nopūtas, un pieminēja Savu derību ar Abrahāmu, Izaku un Jēkabu. **25** Un Dievs uzlūkoja Israēla bērus un Dievs nēma to vērā.

3 Un Mozu ganīja Jetrus, sava tēvoča, Midijanas priestera, avis un dzīna tās avis aiz tuksneša un nāca pie Dieva kalna Horebā. **2** Un Tā Kunga eņģelis viņam parādījās uguns liesmā no ērkšķu krūma, un viņš skatījās un redzi, tas ērkšķu krūms dega ar uguni, bet tas ērkšķu krūms nesadega. **3** Tad Mozu sacīja: es jel noešu un apraudzīšu šo lielo parādišanu, kādēl tas ērkšķu krūms nesadeg. **4** Un Tas Kungs redzēja, ka tas gāja lūkot, un Dievs saucā uz to no tā ērkšķu krūma un sacīja: Mozu! Mozu! Un tas sacīja: redzi, še es esmu. **5** Un Viņš sacīja: nenāc klāt, novelc savas kurpes no kājam, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme. **6** Un Viņš sacīja: Es esmu tava tēva Dievs, Abrahāma Dievs, Izaka Dievs un Jēkaba Dievs. Un Mozu aizklāja savu vaigu, jo tas bijās Dievu uzlūkot. **7** Un Tas Kungs sacīja: Es tiešām esmu redzējis Savu ļaužu bēdas, kas ir Ēģiptes zemē un esmu dzirdējis viņu brēkšanu par saviem dzinējiem, jo viņu sāpes Es esmu nēmis vērā. **8** Tādēl Es esmu nolaides, tos izpestīt no ēģiptiešu rokas un tos izvest no šās zemes uz labu un plašu zemi, uz zemi, kur piens un medus tek, uz Kanaāniešu, Hetiešu, Amoriešu, Fereziešu, Hiviešu un Jebusiešu vietu. **9** Un nu redzi, Israēla bērnu brēkšana ir

nākusi Manā priekšā, un Es arī esmu redzējis to spaidišanu, ar ko ēģiptieši tos spaida. **10** Tad nu ej, Es tevi sūtīšu pie Faraona, un izvedi Manus ļaudis, Israēla bērnus, no Ēģiptes zemes. **11** Tad Mozus sacīja uz Dievu: kas es esmu, ka man būs iet pie Faraona un izvest Israēla bērnus no Ēģiptes? **12** Un Viņš sacīja: Es būšu ar tevi: un šī būs tev tā zīme, ka Es tevi esmu sūtījis; kad tu tos ļaudis no Ēģiptes zemes būsi izvedis, tad jūs Dievam kalposiet uz šī kalna. **13** Un Mozus sacīja uz Dievu: redzi, kad es nākšu pie Israēla bērniem un uz tiem sacīšu: jūsu tēvu Dievs mani pie jums ir sūtījis, un tie uz mani saka, kāds ir Viņa vārds? Ko man tiem būs sacīt? **14** Tad Dievs sacīja uz Mozu: Es Esmu, Kas Es Esmu. Un Viņš sacīja: tā tev būs sacīt Israēla bērniem: Es Esmu, Tas mani pie jums ir sūtījis. **15** Un Dievs vēl sacīja Mozum: tā tev būs sacīt Israēla bērniem: Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, Ābrahāma Dievs, Izaka Dievs un Jēkaba Dievs, mani pie jums ir sūtījis; šis ir Mans vārds mūžīgi, un šī ir Mana piemiņa uz bērnu bērniem. **16** Ej un sapulcini Israēla vecajus un saki tiem: Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, man ir parādījies, Ābrahāma, Izaka un Jēkaba Dievs, un sacījis: Es esmu nācis jūs raudzīt un to, kas jums darīts Ēģiptes zemē. **17** Un Es esmu sacījis: Es jūs izvedīšu no ēģiptiešu spaidišanas uz Kanaāniešu, Hetiešu, Amoriešu, Fereziešu, Hiviešu un Jebusiešu zemi, uz zemi, kur piens un medus tek. **18** Un kad tie klausīs tavai balsij, tad tev ar Israēla vecajiem būs iet pie Ēģiptes kēniņa un uz to sacīt: Tas Kungs, tas Ebreju Dievs, mūs ir sastapis. Un nu lai ejam treju dienu gājumu tuksnesi, upurēt Tam Kungam, savam Dievam. **19** Bet Es zinu, ka Ēģiptes kēniņš jums neļaus iet, pat ne caur stipru roku. **20** Tad Es izstiepšu Savu roku un sitīšu Ēģiptes zemi ar visiem Saviem brīnumiem, ko Es viņas vidū darišu; tad viņš jūs atlaidīs. **21** Un Es tiem ļaudīm došu žēlastību ēģiptiešu priekšā, un kad jūs iziesiet, tad jūs neiziesiet tukši. **22** Bet ikvienai sievai no savas kaimiņienes un no tās, kas dzīvo viņas namā, būs prasīt zelta un sudraba traukus un drēbes, tos jums būs likt uz saviem dēliem un savām meitām un ēģiptiešiem atņemt.

4 Tad Mozus atbildēja un sacīja: bet redzi, viņi man neticēs nedz klausīs manai balsij, jo tie sacīs: Tas Kungs tev nav parādījies. **2** Un Tas Kungs uz to sacīja: kas tev tāvā rokā? **3** Un tas sacīja: zizlis. Tad Viņš sacīja: met to zemē! Un tas to meta zemē; tad tas kļuva par čūsku, un Mozus bēga no viņas. **4** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: izstiep savu roku un satver to pie astes! Un tas izstiepa savu roku un to satvēra; tad tā atkal kļuva par zizli viņa rokā. **5** Tāpēc viņi tīcēs, ka tev Tas Kungs ir parādījies, viņu tēvu Dievs, Ābrahāma Dievs, Izaka Dievs un Jēkaba Dievs. **6** Un Tas Kungs vēl tam sacīja: bāz jel savu roku azotē! Un tas iebāza savu roku azotē un to izvilka, un redzi, tā roka bija spītīliga kā sniegs. **7** Un Viņš sacīja: bāz atkal savu roku azotē! Un tas iebāza savu roku azotē un to izvilka no azotes, un redzi, tā bija atkal kā viņa cita miesa. **8** Un ja viņi tev neticēs un neklausīs pie tās pirmās zīmes, tad viņi tev tīcēs pie tās otrās zīmes. **9** Un ja viņi arī neticēs šīm divām zīmēm un neklausīs tavai balsij, tad nem ūdeni no upes un izlej to uz sausumu, tad tas ūdens, ko tu no upes nemsī, paliks par asinim uz sausuma. **10** Tad Mozus sacīja uz To Kungu: Ak Kungs! es neesmu runātājs, nedz vakar, nedz aizvakar, nedz no tā laika, kad tu uz Savu kalpu esi runājis, jo man ir

grūta valoda un grūta mēle. **11** Tad Tas Kungs uz to sacīja: kas cilvēkam muti devis? Jeb kas dara mēmu vai kurlu vai redzīgu vai aklu? Vai ne Es, Tas Kungs? **12** Un nu ej, Es būšu ar tavu muti un tev mācišu, kas tev jārunā. **13** Tad viņš sacīja: ak Kungs, sūti jel kādu sūtīdams! **14** Tad Tā Kunga dusmība iedegās par Mozu un viņš sacīja: vai Ārons, tas Levits, nav tavs brālis? Es zinu, ka tas skaidri runā. Un redzi, tas izies tev pretī un priečasies savā sirdī, tevi redzēdams. **15** Tad tev būs runāt uz viņu un tos vārdus likt viņa mutē, un Es būšu ar tavu muti un ar viņa muti, un Es jūs mācišu, kas jums jādara. **16** Un viņam priekš tevis būs runāt uz tiem ļaudīm, viņam būs tev būt par muti, un tev būs viņam būt par Dievu. **17** Un nem šo zizli savā rokā, ar to tev būs tās zīmes darīt. **18** Tad Mozus nogāja un atgriezās pie sava tēvoča Jetrus un uz to sacīja: laidi mani iet atpakaļ pie saviem brāļiem, kas Ēģiptes zemē, un raudzīt, vai tie vēl dzīvi. Tad Jetrus sacīja uz Mozu: ej ar mieru. **19** Tas Kungs vēl sacīja uz Mozu Midijanā: ej atpakaļ uz Ēģiptes zemi, jo visi tie vīri ir miruši, kas tāvus dzīvību meklēja. **20** Tad Mozus nēma savu sievu un savus dēlus un tiem lika jāt uz ēzeljiem un griezās atpakaļ uz Ēģiptes zemi; un Mozus nēma to Dieva zizli savā rokā. **21** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: kad tu nu ej atpakaļ uz Ēģiptes zemi, tad pielūko, ka tu dari visus tos brīnumus, ko Es tev esmu devis Faraona priekšā; tomēr Es viņa sirdi apcietināšu, ka viņš tos ļaudis neatlaidis. **22** Tad tev būs sacīt uz Faraonu: tā saka Tas Kungs: Israēls ir Mans dēls, Mans pirmsdzimtās; **23** Un Es tev esmu sacījis: atlaid Manu dēlu, ka tas Man kalpo, bet tu esi liedzies viņu atlaišt; redzi, Es nokaušu tāvū dēlu, tāvū pirmsdzimto. **24** Un kad viņš uz ceļa bija naktsmājās, tad Tas Kungs viņam nāca pretī un meklēja viņu nokaut. **25** Un Cipora nēma asu akmeni un apgraizīja savu dēla priekšādu un aizskāra viņa kājas un sacīja: Tu man esi asins brūtgāns. **26** Tad Viņš no tā atstājās; bet tā sacīja: asins brūtgāns, tās apgraizīšanas dēļ. **27** Tad Tas Kungs sacīja uz Āronu: ej Mozum pretī uz tuksnesi. Un viņš gāja un to sastapa pie Tā Dieva kalna, un viņš to skūpstīja. **28** Un Mozus teica Āronam visus tos vārdus, ar ko Tas Kungs viņu bija sūtījis, un par visām zīmēm, ko Tas viņam bija pavēlējis. **29** Tad Mozus un Ārons gāja un sapulcēja visus Israēla bērnu vecajus. **30** Un Ārons runāja visus tos vārdus, ko Tas Kungs bija sacījis uz Mozu, un viņš darija tās zīmes to ļaužu priekšā. **31** Un tie ļaudis tīcēja. Un tie dzirdēja, ka Tas Kungs piemeklējis Israēla bērnus un ka tas redzējis viņu spaidišanu, un tie klanījās un pielūdza Dievu.

5 Un pēc tam Mozus un Ārons gāja un sacīja uz Faraonu: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: atlaid manus ļaudis, ka tie man svētkus tur tuksnesi. **2** Bet Faraons sacīja: kas tas tāds Kungs, kā balsij man būs klausīt un Israēli atlaiš? Es To Kungu nepazīstu, un Israēli arī neatlaidīšu. **3** Tad tie sacīja: tas Ebreju Dievs mūs ir sastapis, lai mēs ejam treju dienu gājumu tuksnesi, upurēt Tam Kungam, savam Dievam, lai Viņš pār mums nenāk ar mēri vai ar zobenu. **4** Tad Ēģiptes kēniņš uz tiem sacīja: jūs, Mozus un Ārons, - kam jūs tos ļaudis atturat no viņu darbiem? Ejat pie savas kalpošanas! **5** Vēl Faraons sacīja: redzi, ļaužu tai zemē tā jau daudz, un jūs tos vēl gribat atturēt no viņu kalpošanas? **6** Un Faraons tai dienā ļaužu uzraugiem un virsniekiem pavēlēja un sacīja: **7** Jums turpmāk nebūs tiem ļaudīm

dot salmus pie kieģeļu taisišanas, kā vakar un aizvakar; tiem pašiem būs iet un sev salmus meklēt. **8** Un to kieģeļu pulku, ko tie cītkārt taisījuši, jums tiem tā pat būs uzlikt, jums no tiem neko nebūs atraut; jo tie ir bez darba, tādēļ tie brēc un saka: iesim, upurēsim savam Dievam! **9** Lai tiem vīriem tā kalpošana top grūtāka, ka tiem ir darbs, un tie negriežas pie blēķam. **10** Tad tie ļaužu uzraugi un virsnieki izgāja un runāja uz tiem ļaudīm sacīdam: Tā saka Faraons: es jums vairs nedošu salmus. **11** Ejat paši, dabūjiet sev salmus kur dabūdami, bet no jūsu darba nekas netaps atlaists. **12** Tad tie ļaudis izklida pa visu Ēģiptes zemi, ka tie rugājus sakrātu salmu vietā. **13** Un tie uzraugi tos spieda, sacīdam: Pabeidziet savu dienas darbu it tāpat, kā kad jums salmi bija. **14** Un Israēla bērnu uzraugi, ko Faraona virsnieki pār tiem bija iecēluši, tapa sisti, un uz tiem sacīja: kāpēc jūs neesat pabeiguši savu nospriesto darbu pie kieģeļu dedzināšanas kā papriekš, ne vakar, ne šodien? **15** Tad Israēla bērnu uzraugi gāja un brēca uz Faraonu un sacīja: kāpēc tu saviem kalpiem tā dari? **16** Taviem kalpiem salmus nedod, un mums saka: taisāt kieģeļus; un redzi, tavi kalpi top sisti, un tā ir tavas tautas vaina. **17** Tad Faraons sacīja: jūs esat sliņķi, sliņķi jūs esat, tāpēc jūs sakāt, iesim, upurēsim Tam Kungam. **18** Tad nu ejat pie darba, salmus jums nedos, bet kieģeļu skaits jums jātaisa. **19** Tad Israēla bērnu uzraugi redzēja, ka viņi postā, tāpēc ka sacīja: jums nebūs atraut no nospriestā dienas darba kieģeļiem. **20** Un tie sastapa Mozu un Āronu, kas tur stāvēja tos sagaidīt, kad tie no Faraona izgāja, **21** Un sacīja uz tiem: lai Tas Kungs jūs redz un soda, tāpēc ka jūs mūsu smaržu esat smirdošu darījuši pie Faraona un pie viņa kalpiem, viņiem rokā dodami zobenu, mūs nokaut. **22** Tad Mozus atgriežas pie Tā Kunga un sacīja: Kungs, kāpēc Tu šiem ļaudīm esi darījis ļaunu? Kāpēc tad Tu mani esi sūtījis? **23** Jo kamēr es esmu gājis pie Faraona, runāt Tavā vārdā, viņš tiem ļaudīm dara ļaunu, un Tu Savus ļaudis glābt neesi glābis.

6 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: nu tev būs redzēt, ko Es Faraonam darīšu, jo caur stipru roku viņam tos būs atlaist, un caur stipru roku viņam tos būs izdzīt no savas zemes. **2** Un Dievs runāja ar Mozu un uz to sacīja: Es esmu Tas Kungs. **3** Un Es esmu parādījies Ābrahāmam, Izakam un Jēkabam, kā tas visuvarenais Dievs, bet Mans vārds “Kungs” viņiem nav bijis zināms. **4** Es arī esmu uzcēlis Savu derību ar tiem, tiem dot Kanaāna zemi, to zemi, kur viņi piemituši, kur tie bijuši svešinieki. **5** Es arī esmu dzirdējis Israēla bērnu nopūtas, ko ēģiptieši kalpina, un esmu pieminējis Savu derību. **6** Tāpēc saki Israēla bērniem: Es esmu Tas Kungs un jūs izvedišu no Ēģiptes nastām un jūs izraušu no viņu kalpošanas un jūs atpestišu ar izstieptu roku un ar lielām sodibām. **7** Un Es jūs pieņemšu par Saviem ļaudīm un jums būšu par Dievu, un jūs atzīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes nastām. **8** Un Es jūs ievedišu tai zemē, par ko Es Savu roku esmu uzcēlis, to dot Ābrahāmam, Izakam un Jēkabam, un došu jums to par īpašumu, Es, Tas Kungs. **9** Un Mozus runāja tā uz Israēla bērniem; bet tie Mozum neklausīja aiz sirdiņiem un grūtīem darbiem. **10** Un Tas Kungs runāja uz Mozu sacīdam: **11** Ej, runā uz Faraonu, Ēģiptes kēniņu, ka tam Israēla bērnus būs izlaist no savas zemes. **12** Un

Mozus runāja Tā Kunga priekšā un sacīja: redzi, Israēla bērni man neklausa, kā tad Faraons man klausītu? Un man ir arī neapgrāzītas lūpas. **13** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu, un tos sūtīja ar pavēli pie Israēla bērniem un pie Faraona, Ēģiptes kēniņu, Israēla bērnus izvest no Ēģiptes zemes. **14** Šie ir viņu tēvu namu galvinieki: Rūbena, Israēla pirmdzimtā, bērni: Hanoks un Pallus, Herons un Karmus; Šie ir Rūbena dzimumi. **15** Un Simeana bērni: Jemuels un Jamīns un Oāds un Jakins un Coārs un Sauls, vienas Kanaānietes dēls, Šie ir Simeana dzimumi. **16** Un Šie ir Levja bērnu vārdi pēc viņu radiem: Geršons un Kehāts un Merarus. Un Levja dzīvības laiks bija simts trīsdesmit un septiņi gadi. **17** Geršona bērni: Libnus un Šimejus pēc viņu dzimumiem. **18** Un Kehāta bērni: Amrams un Jecears un Hebrons un Uzijels. Un Kehāta dzīvības laiks bija simts trīsdesmit un trīs gadi. **19** Merarus bērni: Maēlus un Muzus; Šie ir Levja dzimumi pēc viņu radiem. **20** Un Amrams nēma par sievu Joķebedu, sava tēva māsu, un tā viņam dzemdejā Āronu un Mozu. Un Amrama dzīvības laiks bija simts trīsdesmit un septiņi gadi. **21** Un Jeceara bērni: Korahs un Nevegs un Sihrs. **22** Un Uzijela bērni: Mišāels un Elcavans un Zitrus. **23** Un Ārons nēma sev par sievu Elizebu, Aminadaba meitu, Naāsana māsu, un tā viņam dzemdejā Nadabu un Abiju un Eleazaru un Ītamaru. **24** Un Koraha bērni: Asirs un Elkanus un AbiAsafs; Šie ir Koriešu dzimumi. **25** Un Eleazars, Ārona dēls, nēma sev sievu no Putiļeļa meitām; un tā viņam dzemdejā Pinehasu. Šie ir Leviti tēvu namu galvinieki pēc viņu dzimumiem. **26** Šis ir tas Ārons un Mozus, kam Tas Kungs sacīja: izvediet Israēla bērnus no Ēģiptes zemes ar viņu pulkiem. **27** Šie ir, kas uz Faraonu, Ēģiptes kēniņu, runāja, izvest Israēla bērnus no Ēģiptes zemes, proti Mozus un Ārons. **28** Un tai dienā, kad Tas Kungs runāja uz Mozu Ēģiptes zemē, **29** Tad Viņš runāja uz Mozu un sacīja: Es esmu Tas Kungs, - runā uz Faraonu, Ēģiptes kēniņu, visu, ko Es uz tevi runāju. **30** Tad Mozus sacīja Tā Kunga priekšā: redzi, man ir neapgrāzītas lūpas, kā tad Faraons mani klausīs?

7 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: redzi, Es tevi Faraonam esmu licis par Dievu, un Āronam, tavam brālim, būs būt tavam pravietim. **2** Tev būs runāt visu, ko es tev pavēlēšu, un Aronom tavam brālim, būs runāt uz Faraonu, ka tam būs atlaist Israēla bērnus no savas zemes. **3** Un es apcietināšu Faraona sirdi un vairošu savas zīmes un savus brīnumus Ēģiptes zemē. **4** Un Faraons jums neklausīs, un Es likšu Savu roku uz Ēģiptes zemi un izvedišu Savu pulku, Savus ļaudis, Israēla bērnus, no Ēģiptes zemes caur lielām sodibām. **5** Un ēģiptiešiem būs atzīt, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es Savu roku izstiepu pār Ēģiptes zemi un Israēla bērnus izvedu no viņu vidus. **6** Tad Mozus un Ārons darīja, kā Tas Kungs tiem bija pavēlējis, - tā tie darīja. **7** Un Mozus bija astoņdesmit gadus vecs un Ārons astoņdesmit un trīs gadus vecs, kad tie runāja uz Faraonu. **8** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu un sacīja: kad Faraons ar jums runās un sacīs, rādīet savus brīnumus, tad tev būs Āronam sacīt: **9** Nem savu zizli un nemet to Faraona priekšā, ka tas top par čūsku. **10** Tad Mozus un Ārons gāja pie Faraona un darīja tā, kā Tas Kungs bija pavēlējis; un Ārons nometa savu zizli Faraona priekšā un viņa kalpu priekšā, un tas tapa par čūsku. **11** Tad Faraons sauca tos gudros un tos burvjuš,

un Ēģiptes burvji darīja arīdzan tā ar savām buršanām. **12** Un ikviens nometa savu zizli, un tie tapa par čūskām, bet Ārona zizlis aprija viņu zizļus. **13** Tomēr Faraona sirds apcietinājās, tā ka viņš tiem neklausīja, kā Tas Kungs bija sacījis. **14** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: Faraona sirds ir cīeta, viņš liezīs, tos laudis atlaiš. **15** Ej rītu pie Faraona; redzi, viņš ies ārā pie ūdens; ej viņam pretim upes malā, un ņem savā rokā to zizli, kas par čūku bijis pārvērts, **16** Un saki uz viņu: Tas Kungs, tas Ebreju Dievs, mani sūtījis pie tevis sacīdams: atlaid Manus ļaudis, ka tie Man kalpo tuksnesi! - Bet redzi, tu līdz šim neesi klausījis. **17** Tā saka Tas Kungs: pie tā tev būs atzīt, ka Es esmu Tas Kungs: redzi, es sitišu ar to zizli, kas manā rokā, pār upes ūdeņiem, tad tie pārvērtīties par asinīm. **18** Un tās zivis, kas upē, nomirs, tā ka upē smirdēs un ēģiptiešiem riebsies ūdeni dzert no upes. **19** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Saki Āronam: ņem savu zizli un izstiep savu roku pār Ēģiptes ūdeņiem un pār viņu strautiem un pār viņu ezeriem un pār visiem viņu ūdens krājumiem, ka tie pārvēršās par asinīm; un asinis būs visā Ēģiptes zemē, koku un akmeņu traukos. **20** Tad Mozus un Ārons darīja tā, kā Tas Kungs bija pavēlējis, un viņš pacēla to zizli un sita to upes ūdeni, Faraonam redzot un viņa kalpiem redzot tad viss ūdens upē pārvērtās par asinīm. **21** Un zivis upē apmiru, un upē smirdēja, un ēģiptieši nevarēja dzert to ūdeni no upes, un visā Ēģiptes zemē bija asinis. **22** Un Ēģiptes burvji darīja tāpat ar savu buršanu, tā ka Faraona sirds apcietinājās, un viņš tiem neklausīja, kā Tas Kungs bija sacījis. **23** Un Faraons griezās atpakaļ un nāca savā namā un ari to neņēma pie sirds. **24** Bet visi ēģiptieši raka ap upi pēc ūdens, ko dzert, jo no ūdens upē nevarēja dzert. **25** Un tā pagāja pilnas septiņas dienas, kamēr Tas Kungs upi bija sitis.

8 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej pie Faraona un saki tam: tā saka Tas Kungs: atlaid Manus ļaudis, ka tie Man kalpo; **2** Un ja tu liegsies, tos atlaiš, redzi, tad Es visas tavas robežas sitišu ar vardēm, **3** Ka upē kustin kustēs ar vardēm, un tās celsies un nāks tavā namā un tavā guļamā kambarī un uz tavu gultu un tavu kalpu namos un pār taviem ļaudīm un tavos cepļos un tavās abrās. **4** Un vardes nāks uz tevi un uz taviem ļaudīm un uz taviem kalpiem. **5** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: saki Āronam: izstiep savu roku ar savu zizli pār strautiem, pār upēm un pār ezeriem, un liec vardēm nākt pār Ēģiptes zemi. **6** Un Ārons izstiepa savu roku pār Ēģiptes ūdeņiem, tad nāca vardes un apkālāja Ēģiptes zemi. **7** Un tie burvji darīja arīdzan tā ar savu buršanu un lika vardēm nākt pār Ēģiptes zemi. **8** Tad Faraons aicināja Mozu un Āronu un sacīja: lūdziet To Kungu, ka Viņš tās vardes atņemtu no manis un no maniem ļaudīm; tad es tos ļaudis atlaidīšu, upurēt Tam Kungam. **9** Bet Mozus sacīja uz Faraonu: saki man jel, kad man būs lūgt tevis dēļ un tavu kalpu un tavu ļaužu labad, lai tās vardes tiek izdzeldētas, ka vairs nav pie tevis nedz tavā namā, bet paliek upē vien? **10** Un viņš sacīja: ritu. Un tas sacīja: lai ir pēc tava vārda; lai tu atzīsti, ka neviens nav kā Tas Kungs, mūsu Dievs. **11** Tām vardēm būs atstāties no tevis un no tava nama un no taviem kalpiem un no taviem ļaudīm; upē vien tām būs palikt. **12** Tad Mozus un Ārons aizgāja no Faraona, un Mozus saucia uz To Kungu to varžu dēļ, kā viņš Faraonam bija apsolījis. **13** Un Tas Kungs darīja

pēc Mozus vārda, un tās vardes nomira namos, sētās un uz laukiem. **14** Un tie tās meta kopās, un zeme smirdēja. **15** Kad nu Faraons redzēja, ka bija dabūjis atvieglošanu, tad viņš apcietināja savu sirdi un tiem neklausīja, kā Tas Kungs bija sacījis. **16** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: saki Āronam: izstiep savu zizli un sit zemes pišķus, lai top par utīm pa visu Ēģiptes zemi, un tie tā darīja. **17** Jo Ārons izstiepa savu roku ar savu zizli un sita zemes pišķus, un utīs radās pie cilvēkiem un pie lopiem; - visi zemes pišķi palika par utīm pa visu Ēģiptes zemi. **18** Tad tie burvji darbojās arī tā ar savu buršanu, likt utīm nākt; bet tie nevarēja. Tā bija utīs pie cilvēkiem un pie lopiem. **19** Tad tie burvji sacīja uz Faraonu: šis ir Dieva pirksts. Tomēr Faraona sirds apcietinājās, un viņš tiem neklausīja, tā kā Tas Kungs bija sacījis. **20** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: celies rit agri un stājies Faraona priekšā: redzi, viņš izies pie ūdens, - un runā uz to: tā saka Tas Kungs: atlaid Manus ļaudis, lai tie Man kalpo. **21** Bet ja tu Manus ļaudis neatlaidīsi, tad Es sitišu visādus kukaiņus pār tevi un pār taviem kalpiem un pār taviem ļaudīm un tavos namos, un visādiem kukaiņiem būs piepildīt ēģiptiešu namus un to zemi, kur tie ir. **22** Un tanī dienā Es izšķiršu Gošenes zemi, kur Mani ļaudis dzīvo, ka tur nebūs kukaiņiem būt, lai tu atzīsti, ka Es Tas Kungs esmu pa visu zemi. **23** Un Es darīšu starpību starp Maniem ļaudīm un taviem ļaudīm; rit šai zīmei būs notikt. **24** Un Tas Kungs darīja tā, un kukaiņi nāca bariem Faraona namā un viņa kalpu namos un pa visu Ēģiptes zemi, un zeme tapa maitāta no kukaiņiem. **25** Tad Faraons aicināja Mozu un Āronu un sacīja: ejat un upurējat savam Dievam šini zemē. **26** Bet Mozus sacīja: tā nevar darīt; jo, kas ēģiptiešiem negantība, to mēs upurētu Tam Kungam, savam Dievam. Redzi, ja tad mēs, kas ēģiptiešiem negantība, upurētu viņu priekšā, vai tie mūs ar akmeņiem nenomētātu? **27** Mēs iesim kādu treju dienu gājumu tuksnesi un upurēsim Tam Kungam, savam Dievam, kā Viņš mums ir sacījis. **28** Tad Faraons sacīja: es jūs atlaidīšu, upurēt Tam Kungam, savam Dievam; tikai neaizejet visai tālu, - lūdziet par mani. **29** Tad Mozus sacīja: redzi, es aizeju no tevis un lūgšu To Kungu, ka šiem kukaiņiem ritu būs atstāties no Faraona un no viņa kalpiem un no viņa ļaudīm; tikai Faraonam nebūs vairs mani pievilt, neatlaizot tos ļaudis, upurēt Tam Kungam. **30** Tad Mozus aizgāja no Faraona un lūdz To Kungu. **31** Un Tas Kungs darīja pēc Mozus vārda, un tie kukaiņi atstājās no Faraona, no viņa kalpiem un no viņa tautas, ka tur neviens nepalika. **32** Tomēr Faraons arī šo reiz apcietināja savu sirdi un neatlaida tos ļaudis.

9 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej pie Faraona un runā uz to: tā saka Tas Kungs, tas Ebreju Dievs: atlaid Manus ļaudis, ka tie Man kalpo; **2** Jo ja tu liegsies, tos atlaiš un tos vēl ilgāki aizturēsi, **3** Redzi, tad Tā Kunga roka būs pār tavu ganāmupulkā, kas ir laukā, pār zirgiem, pār ēzeliem, pār kamieļiem, pār vēršiem un pār sikiem lopiem ar varen grūtu mēri. **4** Un Tas Kungs darīš brīnišķu starpību starp Israēla lopiem un ēģiptiešu lopiem, ka tur no visa, kas Israēla bērniem pieder, neviem nebūs mirt. **5** Un Tas Kungs nolika īpašu laiku un sacīja: ritu Tas Kungs to darīs šini zemē. **6** Un Tas Kungs to darīja tai nākošā dienā, un visi ēģiptiešu lopi nomira, bet no Israēla bērnu lopiem nemira neviens. **7** Un Faraons nosūtīja, un redzi (patiesi),

no Israēla lopiem nebija neviens nomiris. Bet Faraona sirds apcietinājās un viņš neatlaida tos ļaudis. **8** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu un Āronu: nēmat pilnas saujas pelnu no krāsns, un lai Mozus tos kaisa pret debesīm Faraonam redzot, **9** Ka tie izput pār visu Ēģiptes zemi un paliek par trumiem, kas izsītās ar pūtēm pie cilvēkiem un pie lopiem pa visu Ēģiptes zemi. **10** Un tie nēma pelnus no krāsns un stājās Faraona priekšā, un Mozus tos kaisīja pret debesīm, - tad izsītas trumi ar pūtēm pie cilvēkiem un pie lopiem. **11** Tā ka tie burvji priekš Mozus nevarēja stāvēt to trumu dēļ, jo trumi bija pie tiem burvjiem un pie visiem ēģiptiešiem. **12** Bet Tas Kungs apcietināja Faraona sirdi, ka tas tiem neklausīja, kā Tas Kungs uz Mozu bija runājis. **13** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: celies rīt agri un stājies Faraona priekšā un runā uz to: tā saka Tas Kungs, tas Ebreju Dievs, atlaid Manus ļaudis, ka tie Man kalpo. **14** Jo šo brīdi Es sūtīšu visas Savas mocības tavā sirdi un pār taviem kalpiem un pār taviem ļaudīm, ka tev būs atzīt, ka neviens nav tāds kā Es pa visu zemes virsu. **15** Jo Es Savu roku jau būtu izstiepis un tevi un tavus ļaudis sitis ar mēri, ka tu no zemes būtu izdeldēts; **16** Bet patiesi, tāpēc Es tevi esmu taupījis, ka Es Savu spēku pie tevis parādītu, un ka Mans vārds taptu teikts pa visu zemes virsu. **17** Vai tu vēl celies pret Mani ļaudīm, negribēdams tos atlaist? **18** Redzi, rīt ap šo laiku Es likšu krist varen lielai krusai, kāda vēl nav bijusi Ēģiptes zemē no tās dienas, kamēr tār ir celta, līdz šim. **19** Un nu sūti un sadzen savus lopus, un visu, kas tev ir uz lauka; visi cilvēki un lopi, kas laukā atradīsies un pajumtā nebūs sadzīti, tie nomirs, kad šī krusa uz viņiem kritīs. **20** Kurš nu no Faraona kalpiem Tā Kunga vārdu bijās, tas saviem kalpiem un saviem lopiem lika bēgt pajumtā. **21** Bet kurš savā sirdi Tā Kunga vārdu nelika vērā, tas savus kalpus un savus lopus pameta laukā. **22** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: izstiep savu roku pret debesīm, un lai krusa nāk visā Ēģiptes zemē pār cilvēkiem un pār lopiem un pār visiem lauka augliem Ēģiptes zemē. **23** Un Mozus izstiepa savu zizli pret debesīm. Un Tas Kungs izlaida pērkonus un krusu, un uguns nošāvās uz zemi. **24** Un Tas Kungs lika krusai lit pār Ēģiptes zemi, un tur bija krusa un uguns laistījās krusā, loti briesmīgs, kāds nav bijis Ēģiptes zemē, kamēr ļaudis tur bijuši. **25** Un krusa apsita visā Ēģiptes zemē visu, kas bija laukā, cilvēkus līdz ar lopiem, un visus lauka augļus krusa apsita un salaužīja visus kokus laukā. **26** Tik Gošenes zemē vien, kur Israēla bērni dzīvoja, krusas nebija. **27** Tad Faraona sūtīja un aicināja Mozu un Āronu un tiem sacīja: es šo brīdi esmu grēkojis; Tas Kungs ir taisns, bet es un mani ļaudis esam bezdievīgi. **28** Lūdziet To Kungu, lai ir gan (pietiek), ka Dieva pērkoni un krusa apstātos, tad es jūs atlaidīšu un jums vairs nebūs palikt. **29** Tad Mozus uz viņu sacīja: kad no pilsētas iziešu, es savas rokas izstiepu uz To Kungu, tad pērkoni mitēsies, un krusas vairs nebūs, lai tu atzīsti, ka tā zeme pieder Tam Kungam. **30** Tomēr tevi un tavus kalpus es zinu, ka jūs vēl nebūsies Dievu, To Kungu. **31** Tā tapa apsistī lini un mieži, jo mieži bija izplaukuši, un liniem jau bija galvinās. **32** Bet kvieši un rudzi netapa apsistī, jo tie bija vēlu sēti. **33** Tad Mozus aizgāja no Faraona, no pilsētas āra, un izstiepa savas rokas uz To Kungu, un pērkoni un krusa mitējās, un lietus vairs negāzās zemē. **34** Kad nu Faraons redzēja, ka lietus un

krusa un pērkoni mitējās, tad viņš vēl vairāk apgrēkojās un apcietināja savu sirdi, viņš un viņa kalpi. **35** Tā Faraona sirds apcietinājās, ka viņš Israēla bērnus neatlaida, kā Tas Kungs caur Mozu bija runājis.

10 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej pie Faraona, jo Es esmu apcietinājis viņa sirdi un viņa kalpu sirdi, lai Es šās Savas zīmes daru viņu vidū. **2** Un lai tu stāsti priekš savu bērnu un bērnu bērnu ausīm, ko Es Ēģiptes zemē esmu darijis, un Manas zīmes, ko Es tur esmu cēlis, un lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs. **3** Tad Mozus un Ārons gāja pie Faraona un uz to sacīja: tā saka Tas Kungs, tas Ebreju Dievs: cik ilgi tu liedzies pazemoties priekš Mana vaiga? Atlaid Manus ļaudis, ka tie Man var kalpot. **4** Jo ja tu liegsies, atlaist Manus ļaudis, redzi, tad Es rītu vedīsu siseņus tavās robežās, **5** Un tie aplāks visu zemes virsu, tā ka zemi nerēdzēs, un tie ēdīs to pēdējo, kas jums atlicis un palicis no krusas, un noēdis visus jūsu kokus, kas jums zaļo laukā. **6** Un tie piepildīs tavus namus un visu tavu kalpu namus un visu ēģiptiešu namus; tādus ne tavi tēvi, ne tavu tēvu tēvi nav redzējuši no tās dienas, kamēr tie virs zemes bijuši, līdz šim; un viņš griezās un aizgāja no Faraona. **7** Un Faraona kalpi sacīja uz viņu: cik ilgi tas mums būs par slazda valgu? Atlaid tos ļaudis, lai tie kalpo Tam Kungam, savam Dievam; vai tu vēl nerēdzi, ka Ēģiptes zeme iet bojā? **8** Tad Mozus un Ārons atkal pie Faraona tapa atvesti, un viņš uz tiem sacīja: ejat un kalpojet Tam Kungam, savam Dievam! Kas tie visi ir, kas grib noiet? **9** Un Mozus sacīja: mēs iesim ar saviem jauniem un veciem, ar saviem dēliem un ar savām meitām; mēs iesim ar saviem maziem un lieliem lopiem, jo mums ir Tā Kunga svētki. **10** Tad viņš uz tiem sacīja: lai Tas Kungs jums tā palidz, kā es jūs un jūsu bērnus atlaidīšu! Redziet, kāds ļaunums jums prātā! **11** Nē, nē, ejat jūs vīri un kalpojet Tam Kungam, jo to jūs arī esat meklējuši. Un tos izstūma no Faraona vaiga. **12** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: izstiep savu roku pār Ēģiptes zemi siseņu dēļ, ka tie nāk pār Ēģiptes zemi un noēd visu zemes zāli, visu, ko krusa ir atlinājusi. **13** Tad Mozus izstiepa savu zizli pār Ēģiptes zemi, un Tas Kungs deva austriņu(austruma vējš) tai zemē cauru dienu un cauru nakti; un kad rīts ausa, tad tas austriņš uzveda siseņus. **14** Un siseņi uznāca pār visu Ēģiptes zemi un nolaīdās visās Ēģiptes robežās lielā pulkā; priekš tiem tādu siseņu nav bijis, un pēc tiem vairs tādu nebūs. **15** Jo tie aplājā visu zemes virsu, un zeme tapa aptumšota, un tie noēda visu zemes zāli un visus koku auglus, ko krusa bija atlinājusi, un tur nepalika vairs zāluma ne pie kokiem, ne pie lauka zāles visā Ēģiptes zemē. **16** Tad Faraons traucās aicināt Mozū un Āronu un sacīja: es esmu grēkojis pret To Kungu, jūsu Dievu, un pret jums. **17** Un nu piedod lūdzams manus grēkus tikai šo reiz, un lūdziet To Kungu, savu Dievu, ka Viņš šo nāvi gribētu atņemt no manis. **18** Un viņš aizgāja no Faraona un lūdza To Kungu. **19** Tad Tas Kungs deva loti stipru vakara vēju; tas pacēla tos siseņus un tos iemeta niedru jūrā, ka neviens sisenis neatlaida viņā Ēģiptes robežās. **20** Tomēr Tas Kungs apcietināja Faraona sirdi, un tas Israēla bērnus neatlaida. **21** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: izstiep savu roku pret debesīm, ka tumsa nāk pār Ēģiptes zemi, ka tumsu var sataustīt. **22** Un Mozus izstiepa savu roku pret debesīm, tad cēlās bieza tumsa visā Ēģiptes

zemē trīs dienas. **23** Neviens otru neredzēja, un neviens trejās dienās necēlās no savas vietas; bet visiem Israēla bērniem bija gaisma viņu mājokļos. **24** Tad Faraons aicināja Mozu un sacīja: ejat, kalpojet Tam Kungam, bet jūsu sikiem lopiem un vēršiem būs palikt tepat; lai arī jūsu bērni iet jums līdz. **25** Bet Mozus sacīja: tev būs arī mūsu rokā dot kaujamus upurus un dedzināmos upurus, ko pienest Tam Kungam, savam Dievam. **26** Mūsu lopiem arīdzan būs mums iet līdz; nevienam nadziņām nebūs palikt atpakaļ; jo no tiem mēs nēsim, Tam Kungam, savam Dievam kalpot; jo mēs nezinām, kā mums Tam Kungam jākalpo, tiekams mēs turp nāksim. **27** Bet Tas Kungs apcietināja Faraona sirdi, un tas negribēja tos attaist. **28** Un Faraons uz viņu sacīja: ej nost no manis; sargies, ka tu vairs nenāci man priekš acīm; jo kurā dienā tu nāksi man priekš acīm, tev būs mirt. **29** Tad Mozus sacīja: lai tā ir, kā tu esi sacījis; es tavu vaigu vairs neredzēšu.

11 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Vēl vienu mocību Es vedīšu pār Faraonu un pār Ēģiptes zemi; pēc tam viņš jūs atlaidis no šejenes; kad viņš jūs pilnīgi atlaidis, tad viņš dzītin jūs izdzīs no šejenes. **2** Runājel priekš to ļaužu ausim, lai ikviens vīrs no sava tuvākā un ikviena sieva no savas tuvākās prasa sudraba traukus un zelta traukus. **3** Un Tas Kungs tiem ļaudīm deva žēlastību ēģiptiešu acis; un tas vīrs Mozus bija loti augsti turēts Ēģiptes zemē Faraona kalpu acis un to ļaužu acīs. **4** Un Mozus sacīja: tā Tas Kungs saka: ap pusnakti Es iziešu pa Ēģiptes vidu. **5** Un visiem pirmdzimušiem Ēģiptes zemē būs mirt, no Faraona pirmdzimušā, kas sēž uz goda krēslā, līdz kalpones pirmdzimušam, kas ir aiz dzirnavām, un visiem lopu pirmdzimušiem. **6** Un liela brēķana būs Ēģiptes zemē, kāda nav bijusi un kāda vairs nebūs. **7** Bet pie visiem Israēla bērniem ne suns savu mēli nekustinās, no cilvēkiem līdz lopiem, lai jūs ziniet, ka Tas Kungs dara starpību starp ēģiptiešiem un Israēli. **8** Tad visi šie tavi kalpi nonāks pie manis un kļanišies priekš manis un sacīs: izej, tu un visi ļaudis, kas tev ir padoti, un pēc tam es iziešu. Un viņš aizgāja no Faraona bargās dusmās. **9** Bet Tas Kungs sacīja uz Mozu: Faraons jums neklausīs, lai daudz Manu brīnumu notiek Ēģiptes zemē. **10** Un Mozus un Ārons darija visus šos brīnumus Faraona priekšā; bet Tas Kungs lika Faraona sirdī apcietināties, ka tas Israēla bērnus neatlaida no savas zemes.

12 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu Ēģiptes zemē un sacīja: **2** Šis mēnesis lai pie jums ir tas pirmsais un no šī mēneša jums būs iesākt gadu. **3** Runājiet uz visu Israēla draudzi un sakāt: šī mēneša desmitā dienā lai tie ņem, ikviens nama tēvs, vienu jēru, uz ikvienu namu vienu jēru. **4** Bet ja kāds nams ir par mazu priekš viena jēra, tad lai viņš un šī nama tuvākais kaimiņš ņem vienu pēc dvēseļu skaita; pēc tā mēra, cik ikviens var apēst, būs skaitīt uz to jēru. **5** Jēru bez vainas jums būs ņemt, auniņu, vienu gadu vecu. No avīm un kazām jums to būs ņemt. **6** Un jums to būs glabāt līdz šī mēneša četrpadsmitā dienai, un visai Israēla draudzes sapulcei to būs nokaut ap vakaru. **7** Un būs ņemt no tām asinīm un aptraipit abejuš duruyu stenderus un to palodu pie tiem namiem, kur to ēdis. **8** Un būs ēst to gaļu tanī naktī, pie uguns ceptu, ar neraudzētu

maizi, ar rūgtām zālēm tiem to būs ēst. **9** Jums to nebūs ēst jēlu, nedz ūdeni vārītu, bet pie uguns ceptu, viņa galvu ar viņa lielium un ar viņa iekšām. **10** Jums arī no tā nebūs neko atlicināt līdz rītam, bet kas no tā līdz ritam atliek, to jums ar ugumi būs sadedzināt. **11** Tā jums to nu būs ēst: jūsu gurni lai ir apjozti, jūsu kurpes kājās un jūsu spieki rokās, un jums to būs steigšus ēst; tas ir Tā Kunga Pasa (saudzēšana). **12** Jo šīnī naktī Es pārstaigāšu Ēģiptes zemi un sitišu visus pirmdzimtos Ēģiptes zemē, no cilvēkiem līdz lopiem. Es parādīšu sodību pie visiem ēģiptiešu dieviem, Es, Tas Kungs. **13** Un tām asinīm jums būs par zīmi būt pie tiem namiem, kur jūs esat. Kad Es tās asinis redzēšu, tad Es jums iešu garām, un pie jums nebūs tā mocība, kas samaitā, kad Es Ēģiptes zemi sitišu. **14** Un šī diena jums būs par piemiņu, un jums to būs svētit Tam Kungam par svētkiem, uz bērnu bērniem par mūžīgu likumu. **15** Septiņas dienas jums būs ēst neraudzētu maizi; bet pirmā dienā raugu būs izmest no jūsu namiem; jo ikkatras, kas ēd raudzētu maizi, no pirmās dienas līdz septītai, tā dvēsele lai top izdeldēta no Israēla. **16** Un pirmā dienā būs būt svētai sapulcei, un arī septītā dienā būs būt svētai sapulcei; iekš tām jums nekāda darba nebūs darīt, tik vien, ko kurš ēd, to jūs varat sataisīt. **17** Tad nu turiet to neraudzēto maizi; tāpēc ka Es tai dienā jūsu spēku esmu izvedis no Ēģiptes zemes, un turiet šo dienu pie saviem pēcnākamēm kā mūžīgu likumu. **18** Pirmā mēnesī, četrpadsmitā mēneša dienā, vakarā jums būs ēst neraudzētu maizi līdz divdesmit pirmās dienas vakaram. **19** Septiņas dienas raugs lai netop atrasts jūsu namos, jo kas raudzētu maizi ēdis, tā dvēsele lai top izdeldēta no Israēla draudzes, vai būtu svešnieks, vai iedzīvotājs. **20** Jums nekā raudzēta nebūs ēst; visās jūsu mājvietās jums būs ēst neraudzētu maizi. **21** Tad Mozus aicināja visus Israēla vecajus un uz tiem sacīja: kerat un ņemt sev jērus priekš savām saimēm un nokaujet to Pasa. **22** Un ņemiet izapu pušķi un mērciet to tanīs asinīs, kas bļodā, un aptraipiet palodu un abas stenderes ar tām asinīm, kas bļodā; bet nevienam nebūs iziet pa savām nama durvīm līdz rītam. **23** Jo Tas Kungs ies garām, sist ēģiptiešus; bet kad viņš redzēs tās asinīs pie palodas un pie abām stenderēm, tad Tas Kungs tām durvīm ies garām un samaitātājam nelaus iejet jūsu namos uz mocību. **24** Tāpēc turat šo lietu par iestādījumu pie sevis un saviem bērniem mūžīgi. **25** Un kad jūs nāksiet tai zemē, ko Tas Kungs jums dos, kā Viņš ir runājis, tad jums šo Dieva kalpošanu būs turēt. **26** Un kad jūsu bērni uz jums sacīs: kas jums tā tāda Dieva kalpošana? **27** Tad jums būs sacīt: tas ir tas Pasa upuris Tam Kungam, kas Israēla bērnu namiem aizgāja garām Ēģiptes zemē, kad viņš sita ēģiptiešus un mūsu namus izglāba. Tad tie laudis liecās pie zemes un pielūdza. **28** Un Israēla bērni gāja un darija, kā Tas Kungs Mozum un Āronam bija pavēlējis; tā tie darija. **29** Un naktī vidū Tas Kungs sita visus pirmdzimušos Ēģiptes zemē, no Faraona pirmdzimušā, kam uz viņa krēslā bija jāsēž, līdz cietumnieka pirmdzimušam, kas cietumā bija, un visus lopu pirmdzimtos. **30** Tad Faraons cēlās naktī un visi viņa kalpi un visi ēģiptieši, un liela brēķana bija Ēģiptes zemē, jo neviens nams nebija, kur nebija miroņa. **31** Un viņš aicināja Mozu un Āronu nakti un sacīja: celaties, izejat no manu ļaužu vidus, gan jūs, gan Israēla bērni, un noejet, kalpojet Tam Kungam pēc jūsu vārdiem. **32**

Nemiet arīdzan līdz savus sīkos un lielos lopus, itin kā jūs esat runājuši, un noejet un svētījiet mani arīdzan. **33** Un ēģiptieši spieda tos ļaudis, lai tos steigšus izdzītu no zemes; jo tie sacīja: mums visiem jāmirst. **34** Un tie ļaudis nesa savu mīklu, pirms tā bija saraudzēta, tās abras, savās drēbēs iesietas, uz saviem pleciem. **35** Un Israēla bērni bija darījuši pēc Mozu vārda un prasījuši no ēģiptiešiem sudrabu traukus un zelta traukus un drēbes. **36** Tas Kungs tiem ļaudim ari bija žēlastību devis ēģiptiešu priekšā, ka tie viņiem deva; un viņi aplaupīja ēģiptiešus. **37** Tā Israēla bērni izgāja no Raēmzes uz Sukotu, kādi sešsimt tūkstoš vīri kājām bez bērniem. **38** Un līdz ar tiem izgāja vēl visādi piedzīvotāji un siki lopi un lieli lopi, varen daudz lopu. **39** Un no tās mīklas, ko tie bija nesuši no Ēģiptes zemes, tie cepta neraudzētas karašas; jo tā nebija raudzēta; jo tie tapa izdzītu no Ēģiptes zemes, un tie nevarēja kavēties, nedz sev sataisīt ceļamaizi. **40** Un Israēla bērnu laiks, ko tie mituši Ēģiptes zemē, ir četrsmiņi un trīsdesmit gadi. **41** Un kad tie četrsmiņi un trīsdesmit gadi bija pagājuši, tad tas notika; tai dienā viss Tā Kunga pulks izgāja no Ēģiptes zemes. **42** Šo nakti Tam Kungam būs svētu turēt, tāpēc ka viņš tos izvedis no Ēģiptes zemes; ši ir tā nakts, ko Tam Kungam lai svēti visi Israēla bērni uz radu ratiem. **43** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu un Āronu: šis ir tas Pasa iestādījums. Nevienam svešniekam no tā nebūs ēst. **44** Bet ikvienam par naudu pirktam kalpam, kad tas apgraizīts, būs no tā ēst. **45** Nevienam piedzīvotājam nedz algādzīm no tā nebūs ēst. **46** Vienā namā to būs ēst. Jums no tās galas nekā nebūs iznest no nama, un neviena kaula jums pie tā nebūs salauzt. **47** Visai Israēla draudzei to būs darīt. **48** Bet ja kāds svešnieks pie tevis mājo un Tam Kungam grib svētīt Pasa svētkus, tad lai viņam apgrāiza visus viriešus, un tad tas var nākt to svētīt; tad viņš būs tā kā viens, kas tai zemē dzīmis, bet nevienam neapgrāzītam nebūs no tā ēst. **49** Vienādai bauslibai būs būt Israēla bērnam un svešniekam, kas jūsu vidū piemīt. **50** Un visi Israēla bērni darija, tā kā Tas Kungs Mozum un Āronam bija pavēlejīs; tā tie darija. **51** Un tas notika, tanī pašā dienā Tas Kungs Israēla bērus izveda no Ēģiptes zemes ar viņu pulkiem.

13 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Svēti Man visus pirmdzīmušos, visus kas māti atpleš, starp Israēla bērniem, no cilvēkiem un no lopiem; tie Man pieder. **3** Tad Mozu sacīja uz tiem ļaudīm: pieminiet šo dienu, kur jūs esat izgājuši no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama, jo Tas Kungs ar stipru roku jūs ir izvedis no šejiņes; tāpēc nekā raudzēta nebūs ēst. **4** Šodien jūs izejat Abiba mēnesi. **5** Un kad Tas Kungs jūs būs ievedis Kanaāniešu un Hetiešu un Amoriešu un Hīviešu un Jebusiešu zemē, ko Viņš jūsu tēviem zvērējis, tev dot, - zemi, kur piens un medus tek; tad tev ar tādu kalpošanu būs kalpot šai mēnesi. **6** Septiņas dienas tev būs ēst neraudzētu maizi, un septītā dienā lai ir Tā Kunga svētki. **7** Septiņas dienas būs ēst neraudzētu maizi, un raudzētu maizi lai nerēdz pie jums, un raugu lai nerēdz pie jums visās jūsu robežās. **8** Un tev būs ziņu dot savam dēlam tai dienā un sacīt: tas ir tādēļ, ko Tas Kungs man darijis, kad es izgāju no Ēģiptes zemes. **9** Un tam būs tev būt par zimi tāvā rokā un par piemīnas rakstu priekš tavām acīm, tāpēc lai Tā Kunga bausliba ir tāvā mūte; jo ar stipru roku Tas Kungs tevi izvedis no Ēģiptes zemes. **10** Tad

nu turi šo iestādījumu īstenā laikā ik gadus. **11** Un kad Tas Kungs tevi būs ievedis Kanaāniešu zemē, itin kā Viņš tev un taviem tēviem zvērējis, un tev to būs devis, **12** Tad tev būs nodot Tam Kungam visu, kas māti atpleš, ari no taviem lopiem visu pirmdzīmto; kas ir vīrietis, tam būs piederēt Tam Kungam. **13** Bet visus pirmdzīmtošos no ēzeļa tev būs izpirkt ar vienu jēru, un ja tu to neizpirksi, tad nolauz viņam kaklu; bet ikvienu pirmdzīmto no cilvēkiem starp jūsu bērniem jums būs izpirkt. **14** Un kad tavs dēls šodien vai rītu tev vaicās un sacīs: kas tas ir? Tad tev būs tam sacīt: Tas Kungs mūs ar stipru roku ir izvedis no Ēģiptes, no tā vergu nama. **15** Jo kad Faraons apcietinājis, mūs atlāist, tad Tas Kungs nokāva visus pirmdzīmtošos Ēģiptes zemē, no cilvēku pirmdzīmtiem līdz lopu pirmdzīmtiem; tādēļ es Tam Kungam upurēju visu, kas no vīriešu kārtas māti atpleš, bet visus savus pirmdzīmtošos dēlus es izpērku. **16** Un tas būs par zimi tavā rokā un par piemīnas rakstu priekš tavām acīm; jo Tas Kungs mūs ar stipru roku ir izvedis no Ēģiptes. **17** Un kad Faraons tos ļaudis bija atlāidis, tad Dievs tos nevadīja pa Filistu zemes ceļu, jebšu tas bija īsāks, jo Dievs sacīja: lai tiem ļaudim nepaliek ūz, kad tie redz karu, un lai tie atkal negriežās atpakaļ uz Ēģiptes zemi. **18** Bet Dievs tiem ļaudim lika griezties pa tuksneša ceļu uz niedru jūru, un Israēla bērni izgāja apbrūnoti no Ēģiptes zemes. **19** Un Mozu nēma Jāzepa kaulus līdz ar sevi; jo tas Israēla bērniem bija licis zvērēt it stipri zvērestu, sacidams: Dievs jūs tiešām piemeklēs; tad vediet manus kaulus līdz ar sevi no šejiņes. **20** Tā tie izgāja no Sukota un apmetās Etamā, tuksneša galā. **21** Un Tas Kungs gāja viņiem priekšā, dienu padabeša stabā, ka Viņš tos pa celu vadītu, un nakti uguns stabā, ka Viņš tiem spīdētu, iet dienu un nakti. **22** Un tas padabeša stabs nenozuda dienā nedz tas uguns stabs nakti no lāuzu priekšas.

14 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz Israēla bērniem, lai tie griežas un apmet lēgeri pret Pi Hahirotleju, starp Migdolu un jūru, šaipus Baāl Cevonas; tai preti jums būs lēgeri apmest pie jūras. **3** Tad Faraons sacīs no Israēla bērniem, tie ir apmaldījušies tai zemē, tuksnesis tiem ir visapkārt. **4** Un Es apcietināšu Faraona sirdi, ka tas viņiem dzīsies pakal, un Es pagodināšos pie Faraona un pie visa viņa spēka, tā kā ēģiptiešiem būs atzīt, ka Es esmu Tas Kungs. Un tie tā darija. **5** Kad nu Ēģiptes kēniņam tapa sacīts, tos ļaudis bēgam, tad Faraona un viņa kalpu sirdis pārvērtās pret tiem ļaudīm un tie sacīja: ko mēs esam darijuši, Israēli atlaidzami, ka tie mums vairs nelkalpo? **6** Un viņš iejūda savus ratus un nēma līdz savus ļaudis. **7** Un viņš nēma sešsimt izlasītus ratus un visus Ēģiptes zemes ratus un virsniekus pār tiem visiem. **8** Un Tas Kungs apcietināja Faraona, Ēģiptes kēniņa, sirdi, ka tas Israēla bērniem dzīnās pakal; bet Israēla bērni izgāja caur augstu(stipru) roku. **9** Un ēģiptieši tiem dzīnās pakal un tos panāca, kur tie lēgeri bija apmetuši pie jūras, visi Faraona zirgi, rati un viņa jātnieki un viņa spēks pie Pi Hahirotlejas pret Baāl Cefonu. **10** Kad nu Faraons bija tuvu pie tiem, tad Israēla bērni pacēla savas acis, un redzi, ēģiptieši dzīnās viņiem pakal; un Israēla bērni ļoti bijās un brēca uz To Kungu. **11** Un tie sacīja uz Mozu: vai nebija kapenes Ēģiptes zemē, ka tu mūs esi aizvedis, lai mirstam tuksnesi? Kāpēc tu mums to esi darijis, ka tu mūs esi izvedis no Ēģiptes zemes.

12 Vai tā nav tā valoda, ko mēs Ēģiptes zemē uz tevi runājām sacīdami: atstājies no mums, un lai kalpojam ēģiptiešiem; jo tas mums būtu labāki bijis, kalpot ēģiptiešiem, nekā mirt tuksnesi. **13** Tad Mozus sacīja uz tiem ļaudim: nebūstaties, pastāvēt un lūkojiet Tā Kunga pestišanu, ko Viņš šodien jums darīs. Jo tos ēģiptiešus, ko jūs šodien redzat, jūs mūžam vairs nerēdzēsiet. **14** Tas Kungs karos par jums, un jūs būsiet mierā. **15** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ko tu brēc uz Mani? Saki Israēla bērniem, lai dodās ceļā. **16** Un tu pacel savu zizli un izstiep savu roku pār jūru un pāršķir to, ka Israēla bērni var iziet cauri caur jūras vidu pa sausumu. **17** Un redzi, Es apcietināšu ēģiptiešu sirdi, ka tie ies viņiem pakal, un Es pagodināšos pie Faraona un pie visa viņa spēka, pie viņa ratiem un pie viņa jātniekiem. **18** Un ēģiptiešiem būs atzīt, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es pagodināšos pie Faraona, pie viņa ratiem un pie viņa jātniekiem. **19** Un tas Dieva enģelis, kas Israēla lēgerim gāja papriekš, cēlās un apstājās aiz viņiem, un tas padabeša stabs cēlās arīdzan no viņu priekšas un apstājās aiz viņiem. **20** Un tas nāca starp ēģiptiešu lēgeri un Israēla lēgeri, un tas padebesis bija (ēģiptiešiem) tumšs un darīja (Israēla bērniem) nakti gaišu, tā ka cauru nakti tie neverāja tikt pie šiem. **21** Kad nu Mozus savu roku izstiepa pār jūru, tad Tas Kungs tai jūrai lika notečēt caur stipru austriju visu nakti, un darīja to jūru sausū, un tas ūdens pāršķīrās. **22** Un Israēla bērni iegāja jūras vidū sausām kājām, un tas ūdens tiem bija par mūri pa labo un kreiso roku. **23** Un ēģiptieši tiem dzinās pakal un iegāja tiem pakal, visi Faraona zirgi, viņa rati un viņa jātnieki jūras vidū. **24** Un notikās rita krēslā, tad Tas Kungs skatījās tai uguns un padabeša stabā uz ēģiptiešu karaspēku un iztrūcināja ēģiptiešu karaspēku. **25** Un nogrūda tos riteņus no viņu ratiem, ka tiem grūti nācās tikt projām; tad ēģiptieši sacīja: lai bēgām no Israēla, jo Tas Kungs kar priekš viņiem pret ēģiptiešiem. **26** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: izstiep savu roku pār jūru, ka tas ūdens sagāžas pār ēģiptiešiem, pār viņu ratiem un pār viņu jātniekiem. **27** Tad Mozus savu roku izstiepa pār jūru, un tā jūra atgriezās pašā rīta krēslā savā straumē, un ēģiptieši bēga viņai preti, un Tas Kungs iegāza ēģiptiešus jūras vidū. **28** Un tas ūdens griezās atpakaļ un aplājā ratus un jātniekus, visu Faraona spēku, kas viņiem jūrā bija gājis pakal, ka neviens no tiem neatlika. **29** Bet Israēla bērni gāja sausām kājām caur jūras vidu, un ūdens tiem bija par mūri pa labo un kreiso roku. **30** Tā Tas Kungs tani dienā izglāba Israēli no ēģiptiešu rokas, un Israēls redzēja ēģiptiešus nomirušus jūras malā. **31** Israēls redzēja arīdzan to stipro roku, ko Tas Kungs pie ēģiptiešiem bija parādījis. Un tie ļaudis bijās To Kungu un ticejā Tam Kungam un Viņa kalpam Mozum.

15 Tad Mozus un Israēla bērni dziedāja Tam Kungam šo dziesmu un sacīja: es dziedāšu Tam Kungam, jo Viņš ir ļoti paaugstinājies: zirgus un viņu jātniekus Viņš iegāzis jūrā. **2** Tas Kungs ir mans spēks un mana dziesma, un Viņš man bijis par pestišanu: Viņš ir mans stiprais Dievs, es Viņu pagodināšu; Viņš ir mana tēva Dievs, es Viņu paaugstināšu. **3** Tas Kungs ir karavīrs, Kungs ir Viņa vārds. **4** Faraona ratus un viņa spēku Viņš iemetis jūrā, un viņa izlasītie virsnieki apslikuši niedru jūrā. **5** Dzīlumi tos aplājāsi, tie dibenā nogrimuši kā akmens. **6** Ak Kungs! Tava labā

roka ir pagodināta caur spēku, Tava labā roka, ak Kungs, ienaidniekus salauzījusi. **7** Un Savā lielā augstumā Tu esi nogāzis Savus pretiniekus, Tu esi izlaidis Savu bardzību, kas tos aprijusi kā rugājus. **8** Un caur Tavu nāšu pūšanu sacēlās ūdeni, strauti sastājās kā kopā, ūdeņi sastinga jūras vidū. **9** Ienaidnieks sacīja: es dziļos pakal, es panākšu, es dalīšu laupījumu, mana dvēsele pie tiem atriebsies. Es izvilkšu savu zobenu, un mana roka tos izdzeldēs. **10** Tu Savu dvašu esi pūtis, jūra tos aplājusi, tie nogrimuši kā svins varenos ūdeņos. **11** Ak Kungs! Kas ir tāds kā Tu? Kas ir tāds kā Tu starp tiem dieviem, pagodināts svētībā, cienījams ar teikšanām, brīnumu darītājs? **12** Tu esi izstiepis Savu labo roku, zeme tos aprijusi. **13** Tu caur Savu žēlastību esi vadījis šos ļaudis, ko Tu atpestījis, Tu tos esi vadījis caur Savu spēku uz Tavas svētības mājas vietu. **14** Tautas to dzird un trīc, bailība tos aiznēmusi, kas Filistejā mājo. **15** Tad Edoma virsnieki iztrūcinājās, trīcešana aiznēm Moaba varenos, sirds izkūst visiem, kas Kanaānā dzīvo. **16** Iztrūcināšana un bailība krit uz tiem, caur Tava elkoņa lielumu tie paliek klusū kā akmens, tiekams Tavi ļaudis pārstaigās cauri, ak Kungs, tiekams tie ļaudis pārstaigās, ko Tu Sev esi mantojis. **17** Tu tos vedi un stādi Savas mantības kalnā, tai vietā, ko Tu, Kungs, esīs darijis par Savu mājas vietu, tai svētā vietā, ko Tavas rokas, ak Kungs, ir cēlušas. **18** Tas Kungs ir kēniņš mūži mūžam. **19** Jo Faraona zirgi ar viņa ratiem un ar viņa jātniekiem ir nākuši jūrā, un Tas Kungs jūras ūdenim ir līcis pār tiem atpakaļ griezties, bet Israēla bērni caur jūras vidu izgājuši sausām kājām. **20** Un Mirjame, tā praviete, Ārona māsa, nēma bungas savā rōkā, un visas sievas izgāja viņai pakal ar bungām un diešanu. **21** Tad Mirjame tiem atbildēja: dziedāt Tam Kungam, jo Viņš ir ļoti paaugstinājies: zirgus un viņu jātniekus Viņš ir iegāzis jūrā. **22** Pēc tam Mozus Israēlim lika aiziet no niedru jūras, un tie izgāja līdz Šur tuksnesim un gāja trīs dienas tuksnesi un neatrada ūdeni. **23** Tad tie nāca uz Māru, bet Māras ūdeni neverāja dzert, jo tas bija rūgts, tāpēc viņas vārdu nosauc Māra (rūgtums). **24** Tad tie ļaudis kurnēja pret Mozu un sacīja: ko mēs dzersim? **25** Un viņš brēca uz To Kungu un Tas Kungs viņam rādīja koku, to viņš ielīka tai ūdenī, tad tas ūdens tapa salds. **26** Tur viņš tiem iecēla likumu un tiesu, un tur viņš tos pārbaudīja un sacīja: ja jūs tikuši (uzmanīgi) klausīsiet Tā Kunga, sava Dieva, balsi, un darīsiet, kas tiesa ir Viņa acīs, un liksiet vērā Viņa bauslīus un sārgāsiet visus Viņa likumus, tad Es uz jums nelikšu nedāvību, ko Es esmu līcis uz Ēģipti; jo Es esmu Tas Kungs tavs ārsti. **27** Tad tie nāca uz Elim, un tur bija divpadsmiti avoti un septiņdesmit palmas, un tie tur apmeta lēgeri pie ūdens.

16 Un no Elim atkal aizgājuši, visa Israēla bērnu draudze nāca uz Sina tuksnesi, kas ir starp Elim un Sinaī, otra mēneša piecpadsmitā dienā pēc viņu iziešanas no Ēģiptes zemes. **2** Un visa Israēla bērnu draudze kurnēja pret Mozu un Āronu tuksnesi. **3** Un Israēla bērni uz tiem sacīja: kaut mēs caur Tā Kunga roku būtu nomiruši Ēģiptes zemē, kad sēdējām pie galas podiem, un mums maizes bija papilham ko ēst; jo jūs mūs esat izveduši šai tuksnesi, visai šai draudzei likt badu mirt. **4** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: redzi, Es jums likšu maizei līt no debesīm un tiem ļaudim būs iziet un ikdienas salasīt savu dienās mēru, lai Es tos pārbaudu, vai tie Manā bauslībā staigā vai ne? **5**

Un notiks sestā dienā, kad sataisīs, ko sanesuši, tad būs otrutik, cik ikdienas sakrāj. **6** Tad Mozus un Ārons sacīja uz visiem Israēla bērniem: šovakar jums būs atzīt, ka Tas Kungs jūs ir izvedis no Ēģiptes zemes. **7** Un rīt jūs redzēsiet Tā Kunga godibu, tāpēc ka Viņš dzirdējis jūsu kurnēšanu pret To Kungu: jo kas mēs esam, ka jūs pret mums kurnat? **8** Un Mozus sacīja: kad Tas Kungs jums šovakar dos galu ēst un rīt maizes papilnam, tad tas ir tāpēc, ka Tas Kungs ir dzirdējis jūsu kurnēšanu, ar ko jūs pret Viņu esat kurnējuši, - jo kas mēs esam? Jūsu kurnēšana nav pret mums, bet pret To Kungu. **9** Un Mozus sacīja uz Āronu: saki visai Israēla bērnu draudzei: nāciet tuvu Tā Kunga priekšā; jo Viņš ir dzirdējis jūsu kurnēšanu. **10** Un kad Ārons tā runāja uz Israēla bērnu draudzi, tad tie griezās uz tuksnesi un redzi, Tā Kunga godiba rādījās padebesi. **11** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **12** Es esmu dzirdējis Israēla bērnu kurnēšanu. Runā uz tiem un saki: ap vakara laiku jūs ēdisiet gaļu un ritu jūs ar maizi tapsiet paēdināti un jums būs atzīt, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **13** Un vakarā paipalas uzrāca un apkālaja lēgeri, un no rīta rasa bija norkritusi ap lēgeri. **14** Kad nu rasa bija nozudusi, redzi, tad bija pa tuksnesi tāds apalš un plāns, plāns kā sarma pa zemi. **15** Kad Israēla bērni to redzēja, tad tie sacīja cits uz citu: kas tas ir? Jo tie nezināja, kas tas bija. Tad Mozus uz tiem sacīja: šī ir tā maize, ko Tas Kungs jums devis ēst. **16** Tas ir, ko Tas Kungs pavēlējis: salasiet no tās ikviens, cik tas var apēst, vienu gomeru priekš ikvienas galvas, pēc jūsu skaita; ikvienam būs ņemt priekš tiem, kas ir viņa dzīvokli. **17** Un Israēla bērni darīja tā un salasija cits daudz, cits maz. **18** Bet kad tie ar gomeru mēroja, tad nebija pāri tam, kas daudz bija lasījis, un netrūka nekā tam, kas maz bija lasījis; ikviens bija lasījis, cik tas varēja apēst. **19** Un Mozus uz tiem sacīja: lai neviens no tā neko neatlicina līdz rītam. **20** Bet tie Mozum neklausija un kādi vīri atlinināja no tā līdz rītam; tad tur ieradās tārpi, un tas smirdēja. Tad Mozus par tiem apskaitās. **21** Tie nu to salasija ik ritu, ikviens, cik tas varēja apēst; jo kad saule iekarsa, tad tas izkusa. **22** Un sestā dienā tie salasija otrutik maizes, divus gomerus priekš ikkatra, un visi draudzes virsnieki nāca un to pasacīja Mozum. **23** Un viņš tiem sacīja: Tas ir, ko Tas Kungs ir runājis; rīt ir Tā Kunga dusēšana, Tā Kunga svēta dusēšanas diena; ko jūs gribat cept, to cepiet, un ko gribat vārīt, to vāriet, un visu, kas atliek, to glabājiet un taupat līdz rītam. **24** Un tie to glabāja līdz rītam, kā Mozus bija pavēlējis, un tas nesmirdēja, un tārpi tur nemetās. **25** Tad Mozus sacīja: ēdiet to šodien, jo šodien ir Tā Kunga dusēšanas diena, šodien jūs laukā nekā neatradisiet. **26** Sešas dienas jums to būs lasīt, bet tā septītā diena ir tā dusēšanas diena, tanī tas nebūs. **27** Taču tai septītā dienā kādi no tiem ļaudim izgāja lasīt, un neatrada nekā. **28** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: cik ilgi jūs liedzaties turēt Manus baušlus un Manus likumus? **29** Redziet, tādēļ ka Tas Kungs jums to dusēšanas dienu devis, tāpēc Viņš jums sestā dienā dod divēju dienu maizi; lai ikviens savā vietā paliek un lai septītā dienā neviens neiziet no savas vietas. **30** Tā tie ļaudis dusēja septītā dienā. **31** Un Israēla nams viņa vārdu sauca mannu, un tas bija tā kā koriandra sēkla balts, un viņa garša bija tā kā karašas ar medu. **32** Un Mozus sacīja: Tas ir, ko Tas Kungs ir pavēlējis: piepildiet vienu gomeru ar

to, saglabājiet saviem bērnu bērniem, ka tie var redzēt to maizi, ko Es jums esmu devis ēst tuksnesi, kad Es jūs izvedu no Ēģiptes zemes. **33** Un Mozus sacīja uz Āronu: nēm vienu kausu un ieliec tajā vienu pilnu gomeru mannas, un noliec to priekš Tā Kunga vaiga, glabāt priekš bērnu bērniem. **34** Itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, tā Ārons to nolika glabāt klāt pie tās liecības. **35** Un Israēla bērni ēda to mannu četrdesmit gadus, kamēr tie nāca apdzīvotā zemē; tie ēda to mannu, tiekams tie nāca līdz Kanaāna zemes robežām. **36** Bet gomers ir desmitā tīesa no ēfas.

17 Tad visa Israēla bērnu draudze aizgāja pa saviem gājumiem no Sina tuksneša uz Tā Kunga pavēli un apmeta lēgeri iekš Refidim, un tur nebija ūdens, tiem ļaudim ko dzert. **2** Tad tie ļaudis bārās ar Mozu un sacīja: dod mums ūdeni, ka dzeram. Tad Mozus uz tiem sacīja: ko jūs ar mani baraties? Kāpēc jūs To Kungu kārdinājāt? **3** Kad nu tiem ļaudim tur pēc ūdens slāpa, tad viņi kurneja pret Mozu un sacīja: kāpēc tu mūs esi izvedis no Ēģiptes, lai mirstam aiz slāpēm, mēs un mūsu bērni un mūsu lopi? **4** Un Mozus brēca uz To Kungu un sacīja: ko lai es daru ar šiem ļaudīm? Daudz netrūkst, tad tie mani ar akmeņiem nomētās. **5** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej tiem ļaudīm priekšā un nēm līdz Israēla vecajus un nēm savā rokā to zizli, ar ko tu to upi esi sitis un noeji. **6** Redzi, Es tur stāvēšu tavā priekšā uz klintis pie Horeba, un tev būs uz to klinti sist, tad ūdens no tā iztečs, tiem ļaudīm ko dzert. Un Mozus tā darija priekš Israēla vecaju acīm. **7** Un tās vietas vārdu nosauca Masu un Meribu (kārdināšana un strīdus), Israēla bērnu strīdus dēl, un tāpēc ka tie To Kungu bija kārdinājūtā sacīdamī: vai Tas Kungs ir mūsu vidū vai nav? **8** Un Amaleks nāca un kāvās ar Israēli iekš Refidim. **9** Tad Mozus sacīja uz Jozuā: izlasi mums vīrus un izej un kaujies pret Amaleku; rīt es stāvēšu pakalna galā, un Dieva zizlis būs manā rokā. **10** Tad Jozuās darija kā Mozus tam bija sacījis, un kāvās pret Amaleku; un Mozus un Ārons un Hurs kāpa tai pakalna galā. **11** Un kamēr Mozus turēja savas rokas pacēlis, Israēls uzvarēja, un kad viņš savu roku nolaida, tad Amaleks uzvarēja. **12** Bet Mozus rokas palika smagas; tad tie ņēma akmeni un lika to viņam apakšā, ka viņš uz tā sēdēja, un Ārons un Hurs turēja viņa rokas, viens vienā, otrs otrā pusē; tā viņa rokas palika stingras, kamēr saule nogāja. **13** Un Jozuās Amaleku un viņa ļaudis izdeldēja caur zobena asmeni. **14** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: raksti to par piemiņu grāmatā, un pavēli to Jozuām ausīs; jo Es izdeldēšu Amaleku piemiņu apakš debess. **15** Un Mozus uztaisīja altāri un nosauca viņa vārdu: Tas Kungs mans karogs, **16** Un sacīja: roka pacelta pret Tā Kunga goda krēslu! Tam Kungam būs karš pret Amaleku uz bērnu bērniem!

18 Kad nu Jetrus, tas Midijanas priesteris, Mozus tēvocis, dzirdēja visu, ko Dievs bija darījis Mozum un Israēlim, Saviem ļaudim, ka Tas Kungs Israēli bija izvedis no Ēģiptes zemes, **2** Tad Jetrus, Mozus tēvocis, ņēma Ciporu, Mozus sievu, ko šis bija atpakaļ sūtījis, un viņa divus dēlus. **3** Tam vienam vārds bija Geršons, jo viņš sacīja: es esmu svešnieks bijis svešā zemē. **4** Un tam otram vārdu Eliēzers, jo (viņš sacīja) mana tēva Dievs man bijis par palīgu un mani ir izrāvis no Faraona zobena. **5** Kad nu Jetrus, Mozus tēvocis, un viņa dēli un viņa sieva nāca pie Mozus tuksnesi, kur viņš

lēgeri bija apmetis, pie Tā Dieva kalna, tad viņš lika Mozum sācīt: **6** Es, Jetrus, tavs tēvocis, nāku pie tevis un tava sieva un viņas divi dēļ līdz ar viņu. **7** Tad Mozus izgāja ārā savam tēvocim preti un klanījās un viņu skūpstīja, un tie apsveicinājās viens otru un gāja telti. **8** Un Mozus stāstīja savam tēvocim visu, ko Tas Kungs Israēla dēļ bija darījis Faraonam un ēģiptiešiem, visu grūtumu, kas tiem celā bija noticis, un kā Tas Kungs tos bija izglābis. **9** Un Jetrus priečājās par visu to labumu, ko Tas Kungs Israēlim bija darījis, ka viņš tos izglābis no ēģiptiešu rokas. **10** Un Jetrus sacīja: slavēts lai ir Tas Kungs, kas jūs izglābis no ēģiptiešu rokas un no Faraona rokas, kas tos ļaudis izpestījis no ēģiptiešu rokas. **11** Nu es atzīstu, ka Tas Kungs lielāks nekā visi dievi, jo tāds Viņš parādījies, kad ēģiptieši pret viņiem bija lieli. **12** Tad Jetrus, Mozus tēvocis, nēma dedzināmos upurus un kaujamus upurus priekš Dieva, un Ārons un visi Israēla vecaji nāca ēst maizi ar Mozus tēvoci Dieva priekšā. **13** Un otrā dienā Mozus apsēdās, tos ļaudis tiesāt, un tie ļaudis stāvēja Mozus priekšā no rita līdz vakaram. **14** Kad nu Mozus tēvocis visu redzēja, ko viņš tiem ļaudim darīja, tad tas sacīja: kas tas ir, ko tu ar tiem ļaudim dari? Kāpēc tu viens pats sēdi, un visi ļaudis stāv tavā priekšā no rita līdz vakaram? **15** Tad Mozus sacīja uz savu tēvoci: tāpēc ka tie ļaudis pie manis nāk Dievu vaicāt. **16** Kad tiem ir kāda lieta, tad tie nāk pie manis, un es tiesāju starp vienu un otru un daru tiem zināmūs Dieva likumus un viņa bauslību. **17** Tad Mozus tēvocis uz viņu sacīja: tā nav labi, kā tu dari. **18** Tu gurtin pagursi, gan tu, gan šie ļaudis, kas pie tevis; jo tas tev ir par grūtu, tu viens pats to nespēji izdarīt. **19** Nu klausī manu balsi, - es tev došu padomu, tad Dievs būs ar tevi. Stāvi tu par tiem ļaudim Dieva priekšā un nes tās lietas Dieva priekšā, **20** Un māci tiem likumus un baušlus, un dari tiem zināmu to ceļu, kur tiem jāiet, un to darbu, kas tiem jādara. **21** Bet lūko starp visiem tiem ļaudim pēc krietniem un dievbijīgiem vīriem, pēc taisniem vīriem, kas negausību ienīst, un iecel no šiem pār viņiem virsniekus pār tūkstošiem, virsniekus pār simtiem, virsniekus pār piecdesmitiem un virsniekus pār desmitiem, **22** Un lai tie tos ļaudis tiesā jebkurā laikā; bet tā, ka tie tev nes priekšā visas lielās lietas un visas mazās lietas paši tiesāt; atieglini tā savu nastu, un lai tie tev palīdz nest. **23** Ja tu tā darīsi, un Dievs tev to pavēlēs, tad tu varēsi pastāvēt, un arī visi šie ļaudis nāks savā vietā ar mieru. **24** Un Mozus klausīja savu tēvoča balsīj un darija visu, ko tas bija sacījis. **25** Un Mozus izraudzīja krietnus virūs no visa Israēla un tos iecēla par virsniekiem pār tiem ļaudim, virsniekus pār tūkstošiem, virsniekus pār simtiem, virsniekus pār piecdesmitiem un virsniekus pār desmitiem, **26** Ka tie tos ļaudis jebkurā laikā tiesātu un grūtās lietas nestu Mozus priekšā, bet visas mazās lietas paši tiesātu. **27** Tad Mozus atlaida savu tēvoci, un tas gāja atkal uz savu zemi.

19 Trešā mēnesī pēc Israēla bērnu iziešanas no Ēģiptes zemes, fāni laikā tie nonāca Sinaī tuksnesi. **2** Jo tie izgāja no Refidim un nonāca Sinaī tuksnesi un apmeta lēgeri tuksnesi; tur Israēls apmeta lēgeri pret to kalnu. **3** Un Mozus uzķāpa pie Dieva, un Tas Kungs sauka uz viņu no tā kalna un sacīja: tā tev būs sacīt uz Jēkaba namu un pasludināt Israēla bērniem: **4** Jūs esat redzējuši, ko Es ēģiptiešiem esmu darījis, ka Es jūs nesu uz ērglu spārniem

un jūs pie Sevis vedu. **5** Un nu, ja jūs klausīsiet Manu balsi un turēsiet Manu derību, tad jūs no visām tautām būsiet Mans īpašums, jo Man pierder visa pasaule. **6** Un jūs Man būsiet priesteru kēniņa valstība un svēta tauta. Šie ir tie vārdi, ko tev būs runāt uz Israēla bērniem. **7** Un Mozus nāca un sasauga ļaužu vecajus un lika viņiem priekšā visus šos vārdus, ko Tas Kungs viņam bija pavēlejīs. **8** Tad visi ļaudis kopā atbildēja un sacīja: visu, ko Tas Kungs ir runājis, to mēs darīsim. Un Mozus nesa to ļaužu vārdus atkal pie Tā Kunga. **9** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: redzi, Es nākšu pie tevis biežā padebesī, ka tie ļaudis dzird, Mani ar tevi runājam, un ka tie arī tev tic mūžam. Un Mozus teica Tam Kungam to ļaužu vārdus. **10** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej pie tiem ļaudim un svēti tos šodien un rītu, un lai tie mazgā savas drēbes. **11** Un lai tie ir gatavi uz trešo dienu; jo trešā dienā Tas Kungs nolaides priekšā visu ļaužu acīm uz Sinaī kalnu. **12** Un tev būs taisīt sētu ap tiem ļaudim un sacīt: sargājaties, ka nekāpjat uz to kalnu un neaizskarat viņa galu; ikviens, kas to kalnu aizskars, tas mirdams mirs. **13** Nevienai rokai to nebūs aizskart, bet tam tik tiešām ar akmeņiem būs tapt nomētātam vai nošautam; vai tas ir lops, vai cilvēks, tam nebūs dzīvot. Kad taure atskanēs, tad tiem būs kāpt uz to kalnu. **14** Tad Mozus nonāca no tā kalna pie tiem ļaudim. Un viņš svētīja tos ļaudis, un tie mazgāja savas drēbes. **15** Un viņš sacīja uz tiem ļaudīm: esiet gatavi uz trešo dienu, neaiztiekat sievas. **16** Un notika trešā dienā, kad gaisma ausa, tad bija pērkoni un zibeņi un biezās padebesīs virs tā kalna un varen stipras bazīnes skaņa, tā ka visi ļaudis iztrūcīnājās, kas bija lēgeri. **17** Un Mozus tos ļaudis izveda no lēgera Dievam preti, un tie nostājās apakšā pie tā kalna. **18** Un Sinaī kalns kūpeja, tāpēc ka Tas Kungs nonāca ar ugumi, un viņa dūmi cēlās tā kā krāsns dūmi, un viss kalns trīcēja ļoti. **19** Un bazīnes skaņa palika jo stipra, un Mozus runāja, un Dievs tam atbildēja caur vienu balsi. **20** Kad nu Tas Kungs bija nonācis uz Sinaī kalnu, uz kalna galu, tad Tas Kungs sauca Mozu uz kalna galu, un Mozus kāpa augšām. **21** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: nokāp un piekodini tiem ļaudim, lai tie cauri nelaužas redzēt To Kungu, ka daudzi no tiem nekrīt. **22** Un tiem priesteriem, kas nāk pie Tā Kunga, būs svētīties, ka Tas Kungs tos nesatriec. **23** Tad Mozus sacīja uz To Kungu: tie ļaudis never kāpt uz Sinaī kalnu, jo Tu mums esi piekodinājis sacīdams: dari sētu ap to kalnu un svēti to. **24** Tad Tas Kungs uz to sacīja: ej, kāp zemē. Tad tev un Āronam līdz ar tevi būs kāpt augšām, bet tiem priesteriem un tiem ļaudim nebūs cauri lauzties uzķāpt pie Tā Kunga, ka Viņš tos nesatriec. **25** Tad Mozus nokāpa pie tiem ļaudim un tiem to sacīja.

20 Tad Dievs runāja visus šos vārdus un sacīja: **2** Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama. **3** Tev nebūs citus Dievus turēt priekš Manis. **4** Tev nebūs sev darīt nekādu tēlu nedz līdzību, ne no tā, kas augšā debesis, ne no tā, kas apakšā virs zemes, nedz no tā, kas ūdenī apakš zemes. **5** Tev nebūs priekš tiem zemē mesties nedz tiem kalpot; jo Es Tas Kungs, tavs Dievs, esmu stiprs un dusmīgs Dievs, kas piemēklē tēvu grēkus pie bērniem līdz trešam un ceturtam augumam pie tiem, kas Mani ienīst, **6** Un dara žēlastību tūkstošiem, kas Mani miļo un Manus baušlus tur. **7** Tev

nebūs Tā Kunga, sava Dieva, vārdu nelietīgi velti Valkā, jo Tas Kungs to nepametis nesoditu, kas Viņa vārdu nelietīgi velti Valkā. **8** Piemini to svēto dienu, ka tu to svēti. **9** Sešas dienas tev būs strādāt un visu savu darbu darit. **10** Bet tā septītā diena ir Tā Kunga, tava Dieva, dusēšanas diena; tad tev nebūs nekādu darbu darit, ne tev pašam, ne tavam dēlam, ne tavai meitai, ne tavam kalpam, ne tavai kalponei, ne tavam lopam, ne tavam svešiniekam, kas tavos vārtos. **11** Jo sešas dienās Tas Kungs ir darijis debesis un zemi, jūru un visu, kas tur iekšā, un septītā dienā dusējīs, tādēļ Tas Kungs to dusēšanas dienu ir svētījis un to iesvētījis. **12** Godā savu tēvu un savu māti, lai tu ilgi dzīvo tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. **13** Tev nebūs nokaut. **14** Tev nebūs laulību pārkāpt. **15** Tev nebūs zagt. **16** Tev nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāko. **17** Tev nebūs iekārot sava tuvākā namu. Tev nebūs iekārot sava tuvākā sievu, nedz viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērsi, nedz viņa ēzeli, nedz kaut ko, kas tavam tuvākam pieder. **18** Un visi ļaudis redzēja tos pērkonus un zibeņus un to bazūnes skaņu un to kalnu kūpam. Kad tie ļaudis to redzēja, tad tie bēga un stāvēja no tālienes. **19** Un sacija uz Mozu: runā tu ar mums, un mēs klausīsimies, bet lai Dievs ar mums nerunā, ka nemirstam. **20** Tad Mozus sacija uz tiem laudīm: nebīstieties, jo Dievs ir nācis jūs pārbaudīt, un lai Viņa bijāšana ir priekš jūsu acīm, ka jūs negrēkojat. **21** Un tie ļaudis stāvēja no tālienes, bet Mozus gāja tai tumšumā, kur Dievs bija. **22** Un Tas Kungs sacija uz Mozu: tā tev būs sacīt Israēla bērniem: jūs esat redzējuši, ka Es ar jums esmu runājis no debesim. **23** Jums nebūs neko celt Man līdzās; jums nebūs sev taisit sudraba nedz zelta dievus. **24** Cel Man altāri no zemes un upurē uz tā savus dedzināmos upurus un savus pateicības upurus, savas avis un savus vēršus. Ikkurā vietā, kur Es likšu pieminēt Savu vārdu, tur Es pie tevis nākšu un tevi svētīšu. **25** Bet ja tu Man gribi celt akmeņu altāri, tad tev to nebūs taisit no cirstiem akmeņiem; ja tu ar dzelzi pie tā strādāsi, tad tu to apgānīsi. **26** Tev ari nebūs kāpt pa trepēm uz Manu altāri, ka pie viņa tavs plikums netop atsegts.

21 Šīs nu ir tās tiesas, ko tev viņiem būs likt priekšā. **2** Ja tu pirksti Ebreju kalpu, tad tam būs sešus gadus kalpot, bet septītā tam par velti būs iziet svabadam. **3** Ja tas viens pats ir nācis, tad tam būs vienam pašam iziet, ja viņš bijis laulāts vīrs, tad viņa sievai būs iziet līdz ar viņu. **4** Ja viņa kungs viņam sievu devis, un tā viņam dzemdējusi dēlus vai meitas, tad tai sievai un viņas bērniem būs palikt kungam, un viņam būs iziet vienam pašam. **5** Bet ja tas kalps pats sacīs: es milēju savu kungu, savu sievu un savus bērnus, es negribu svabads iziet, **6** Tad lai viņa kungs to ved Dieva priekšā, un tad lai to ved pie durvīm vai pie stenderes, un lai viņa kungs tam ausi izdū ar īlenu, un lai tas viņam kalpo mūžam. **7** Un kad kas savu meitu pārdevis par kalponi, tad tai nebūs iziet, kā tie kalpi iziet. **8** Ja viņa savam kungam nepatīk, ka viņš to neņem par sievu, tad viņam būs ļaut, lai to izpērk; viņš viltīgi ar to daridams to nevar pārdot svešai tautai. **9** Bet ja viņš to savam dēlam dod par sievu, tad lai viņai ir meitas tiesa. **10** Ja viņš tam citu ved, tad lai viņai nekā neatrauj no viņas barības, no viņas apsega un piedzīvošanas. **11** Un ja viņš šās trīs lietas nedarīs, tad viņai būs velti(brīvai) iziet bez naudas. **12** Kas

cilvēku sit, ka tas mirst, tam būs tapt nokautam. **13** Bet kad viņš ar viltu uz to nav glūnējis, bet Dievs lāvis caur viņa roku tā notikta, tad es tev nosacīšu kādu vietu, kurp tam būs bēgt. **14** Bet ja kas blēdīgi darijis pret savu tuvāko, viņu viltīgi nokaudams, tad arī no mana altāra tev to būs ķemt, ka tas tiek nokauts. **15** Ja kas savu tēvu vai savu māti sit, tam būs tapt nokautam. **16** Ja kas cilvēku zog un viņu pārdod, un tas pie viņa top aistras, tam būs tapt nokautam. **17** Arī kas savu tēvu vai savu māti lād, tam būs tapt nokautam. **18** Un ja vīri baras, un viens otru sit ar akmeni vai ar dūri, ka tas nemirst, bet tam uz gultas jāguļ; **19** Ja tas atkal uzceļas un iet ārā ar savu spieki, tad tam, kas viņu sita, būs būt nenoziedzīgam; viņam tikai būs maksāt, ko tas ir aizkavējis un būs to it labi likt dziedināt. **20** Un ja kas savu kalpu vai kalponi ar koku sit, ka tas apakš viņa rokas mirst, pie tā to it tiešām būs atriebt. **21** Bet ja viņš vienu vai divas dienas paliek pie dzīvības, tad to nebūs atriebt, jo tas ir ar viņa naudu pirkts. **22** Un kad vīri baras un sit grūtu sievu, ka viņas auglis noiet, bet tomēr viņai pāsai nekāda vaina nemotiek, tad to ar naudu būs sodīt, cik tās sievas vīrs viņam nonprasa un tam to būs dot pēc soģu sprieduma. **23** Bet ja tai kāda nelaimē būs, tad tam būs dot dvēseli pret dvēseli, **24** Aci pret aci, zobu pret zobu, roku pret roku, **25** Kāju pret kāju, degunu pret degunu, vāti pret vāti, trumu(rētu) pret trumu. **26** Un ja kas savu kalpu vai savu kalponi acī sit un to samaitā, tam būs viņu svabadu atlaist tās aks labad. **27** Un ja viņš sava kalpa vai savas kalpones zobu izsīt, tad tam viņu būs atlaist tā zoba labad. **28** Un ja kāds vērsis vai vīru vai sievu sabada, ka mirst, tad to vērsi akmeņiem būs nomētāt un viņa galu nebūs ēst, bet tā vērša kungam būs būt nenoziedzīgam. **29** Bet ja tas vērsis jau papriekš bijis badigs, un tas viņa kungam ir teikts, un viņš to nav sargājis, un tas nobada vai vīru vai sievu, tad tam vērsim akmeņiem būs tapt nomētātam un viņa kungam arīdzan būs tapt nokautam. **30** Ja viņam top nospriesta izpirķšana, tad tam par savas dvēseles izglābšanu būs dot visu, kas viņam top nospriests. **31** Ja tas (vērsis) dēļ vai meitu ir badījis, tad tam būs darīt pēc šīs tiesas. **32** Ja tas vērsis kalpu vai kalponi bada, tad lai viņa kungs dod trīsdesmit sudraba sēkeļus, un to vērsi akmeņiem lai nomētā. **33** Un ja kas aku attaisa, vai ja kas aku rok un neapsedz, un tur kāds vērsis vai ēzelis krit iekšā, **34** Tad lai tās akas kungs to maksā, lai atdod (tā lopa) kungam to naudu, bet to maitu lai patur. **35** Un ja kaut kāda vērsīs bāda sava tuvākā vērī, ka tas mirst, tad to dzīvo vērī būs pārdot un to naudu dalīt, un to maitu būs arī dalīt. **36** Bet ja tas bijis zināms, ka tas vērsis papriekš bijis badigs, un viņa kungs to nav sargājis, tad lai vērsi pret vērī atdod, bet to maitu lai patur.

22 Ja kas vērsi vai avi zog un to nokauj vai pārdod, tam būs atdot piecus vēršus par vienu vērī un četras avis par vienu avi. **2** Ja zaglijs kur top aistras ielauzies, un top sists, ka mirst, tad viņa asinis nebūs atriebt. **3** Ja saule pār to zagli ir uzlēkusi, tad viņa asinis būs atriebt. Zaglijs lai atdod. Ja tam nav, tad tam būs tapt pārdotam savas zādzības dēļ. **4** Ja zagtais lops viņa rokā top aistras dzīvs, lai tas ir vērīs vai ēzelis vai avs, tad tam to būs atdot divkārtīgi. **5** Ja kas kādu tīrumu vai viņa dārzu nogana un tur palaiž savu lopu, ka ēd cita tirumā, tam par to būs atdot

to labāko no sava tīruma un to labāko no sava vīna dārza. **6** Kad uguns izceļas un aizņem ērkšķus, ka labības guba vai drūva vai tīrums sadeg, tad tam, kas to uguri iedzedzinājis, būs pilnīgi atdot. **7** Ja kas savam tuvākam dod glabāt naudu vai lietas, un tās top izzagtas no tā vīra nama, - ja tas zaglis top aistras, tam divkārtīgi to būs atdot. **8** Ja tas zaglis netop aistras, tad to nama kungu būs vest Dieva priekšā, vai tas pats nav licis savu roku pie sava tuvākā mantas. **9** Ikviena sūdzības lieta par vērsi, par ēzeli, par avi, par drēbēm, par ikvienu pazudušu lietu, ko kurš saka savu esam, lai nāk Dieva priekšā; kuru nu Dievs notiesā, tam divkārtīgi būs atdot savam tuvākam. **10** Ja kas savam tuvākam dod glabāt ēzeli vai vērsi vai avi vai citu kādu lopu, un tas nosprāgst vai top ievainots vai nodzīts, ka neviens to neredz, **11** Tad pie Tā Kunga jānozvēras abu starpā, vai tas savu roku pats nav licis pie sava tuvākā mantas, un (tā lopa) kungam būs to pieņemt un tam (glabātajam) to nebūs atmaksāt. **12** Bet ja tas (lops) tam (glabātajam) zagšus top nozagts, tad lai tā (lopa) kungam to atmaksā. **13** Ja ir saplosīts, tad būs dot liecību par to, un tad to saplosīto nebūs maksāt. **14** Un ja kas no sava tuvākā (lopu) aizņēmās un šis top ievainots vai nosprāgst viņa kungam klātu neesot, tad to būs atmaksāt. **15** Ja viņa kungs bijis klātu, tad nebūs atmaksāt; ja tas (lops) par naudu nemīts, tad tas caur to maksu ir aizmaksāts. **16** Ja kas meitu pievil, kas vēl nav saderēta, un pie tās guļ, tad lai viņai to kroņa naudu dod un lai viņu nem par sievu. **17** Bet ja viņas tēvs liedzās viņam to dot, tad lai to naudu dod, cik tai meitai kroņa naudas pienākas. **18** Burvi tev nebūs pamest dzīvu. **19** Visiem, kas ar kādu lopu jaucās, būs tapt nokautiem. **20** Kas upurē svešiem dieviem, un ne Tam Kungam vien, tam būs būt nolādētam. **21** Tev arī nevienu svešnieku nebūs ne dragāt, ne spaidit, jo jūs esat bijuši svešnieki Ēģiptes zemē. **22** Tev nevienu atraiņu un nevienu bāriņu nebūs apbēdināt. **23** Ja tu kaut kā to apbēdināsi, un tā brēkdamā uz Mani brēks, tad Es klausīt paklausīšu viņas brēkšanu. **24** Un Mana bardzība iedegssies, un Es jūs nokaušu ar zobenu, un jūsu sievām būs tapt par atraiņēm un jūsu bērniem par bāriņiem. **25** Ja tu Maniem ļaudīm, kas ir pie tevis par nabagiem, naudu aizdod, tad neesi pret tiem, kā kāds pagaidu plēsējs; tev par to nebūs augļus dzīt. **26** Ja tu sava tuvākā drēbes kīlā nem, tad tev tās viņam būs atdot, pirms saule noiet; **27** Jo tās ir viņa vienīgais apsegs, tās ir tās drēbes pār viņa miesām, iekš kā viņš būtu gulējis; bet kad tas uz Mani brēks, tad Es to klausīšu, jo Es esmu žēlīgs. **28** Dievu tev nebūs zaimot, un savu ļaužu virsnieku tev nebūs lādēt. **29** Savus pirmajus augļus no labības un vīna tev nebūs aizturēt, to pirmsdzimušo no saviem dēliem tev Man būs dot. **30** Tāpat tev būs darīt ar savu vērsi un ar savām avīm; septīnas dienas tiem būs būt pie savas mātes un astotā dienā tev tos Man būs atdot. **31** Jums būs svētiem ļaudim būt Manā priekšā; tāpēc jums nebūs ēst tādas miesas gaļu, kas laukā ir saplosīta; jums to būs mest suņiem priekšā.

23 Tev nebūs nepatiesu slavu izpaust; un nebiedrojies ar bezdievīgo, palikdams par viltīgu liecinieku. **2** Tev nebūs turēties pie lielā pulka, ļaunu darīt, un kīldās neliecinī lielajam pulkam pa prātam, tiesu pārgrozot. **3** Ari nabagu tev nebūs aizstāvēt, kad tam netaisnas kīldas. **4** Kad tu sava ienaidnieka vērsi vai ēzeli sastopi maldamies,

tad tev tūdaļ viņam to būs vest atpakaļ. **5** Ja tu sava naidnieka ēzeli redzi apakš nastas guļam, tad nepamet viņu tādu, bet palīdzi atraisīt. **6** Tev nebūs pārgrozīt sava nabaga tiesu, kad tam jātiesājas. **7** Atraujies no nepatiess liecībās; nenoziedzīgo un taisno tev nebūs nokaut, jo es netaisnošu bezdievīgo. **8** Tev nebūs dāvanas ņemt, jo dāvanas apstulbo acis un pārgroza taismu ļaužu lietas. **9** Tev arī nebūs svešinieku nospaidīt, jo jūs zināt, kā svešiniekam ap sirdi, tāpēc ka jūs arī esat bijuši svešnieki Ēģiptes zemē. **10** Sešus gadus tev būs apsēt savu zemi un sakrāt viņas augļus. **11** Bet septītā tev to būs pamest un atstāt, ka tavu ļaužu nabagi var ēst, un zvēri atlikumu var ēst; tāpat tev būs darīt ar savu vīna dārzu un ar savu eļļas koku. **12** Sešas dienas tev būs darīt savu darbu, bet septītā dienā tev būs dusēt, lai tavs vērsis un tavs ēzelis dus un tava kalpones dēls un tavs svešnieks atspirkst. **13** Visu, ko Es jums esmu sacījis, jums būs turēt, un citu dievu vārdu nepieminēt; to no jūsu mutes nebūs dzīrdēt. **14** Trīs reiz' gadskārtā tev Man būs svētkus turēt. **15** Neraudzētās maizes svētkus tev būs turēt un septīnas dienas ēst neraudzētu maizi, tā kā Es tev esmu pavēlējis, noliktā laikā, Abiba mēnesī, jo tanī tu esi izgājis no Ēģiptes zemes; bet nenāciet tukši Mana vaiga priekšā. **16** Un plaušanas svētkus, par sava darba pirmajiem augļiem, ko tu uz tīrumu esi sējis, un savākšanas svētkus ap gada galu, kad tu esi savācis sava darba augļus no tīruma. **17** Trīs reiz' gadskārtā visiem viriešiem būs rādīties Tā Kunga vaiga priekšā. **18** Tev nebūs Mana upura asinis upurēt kopā ar raudzētu maizi, un tie tauki no Maniem svētkiem lai nepaliek pa nakti lidz rītam. **19** Pirmajus no tava zemes pirmiem augļiem tev būs nest Tā Kunga, sava Dieva, namā. Tev āzīti nebūs vārīt viņa mātes pienā. **20** Redzi, Es sūtu engeli tavā priekšā, tevi sargāt uz šī ceļa un tevi novest tai vietā, ko Es esmu sataisījis. **21** Sargies priekš viņa un klausī viņa balsij un neapkaitini viņu, jo viņš jūsu pārkāpšanas nepiedeos, jo Mans Vārds ir iekš viņa. **22** Bet ja tu viņa balsij klausīdams klausīsi un darīsi visu, ko Es runāšu, tad Es būšu tavu ienaidnieku ienaidnieks un tavu pretinieku pretinieks. **23** Jo mans eņģelis ies tavā priekšā un tevi ievedis pie Amoriešiem un Hetiešiem un Fereziešiem un Kanaāniešiem, Hiviešiem un Jebusiešiem, un Es viņus izdzēdēšu. **24** Tev nebūs mesties zemē priekš viņu elku dieviem, nedz viņiem kalpot, tev arī nebūs darīt pēc viņu darbiem, bet postīt un sadauzīt viņu uzceltos dieveklus. **25** Un jums būs kalpot Tam Kungam, savam Dievam, tad viņš svētīs tavu maizi un tavu ūdeni, un Es nonēmušu visu vājību no tava vīdus. **26** Nevienas(sievās) nebūs, kas nelaikā izmet dzīmumu, nedz kādas neauglīgas tavā zemē; Es piepildīšu tava mūža dienas. **27** Es sūtišu Savas briesmas tavā priekšā, Es izbiedēšu visus tos laudis, pie kuriem tu nāksi, un darīšu, ka visiem taviem ienaidniekiem būs bēgt tavā priekšā. **28** Un Es sūtišu dundurus tavā priekšā, tie izdzīs tavā priekšā Hiviešus, Kanaāniešus un Hetiešus. **29** Es tos neizdzīšu vienā gadā no tavas priekšas, ka zeme netop postā, un zemes zvēri pār tevi nevairojās. **30** Es pamazām tos izdzīšu tavā priekšā, tiekams tu pieaugsi un to zemi varēsi turēt. **31** Un Es likšu tavas robežas no niedru jūras lidz Filistu jūrai, un no tuksneša lidz tai upei(Eifratis), jo Es tās zemes iedzīvotājus došu jūsu rokās, ka jūs tos izdzēnat savā priekšā. **32** Jums nebūs ne kādu derību derēt nedz ar

viņiem, nedz ar viņu dievīm. **33** Tiem nebūs dzīvot tavā zemē, lai tie tevi neapgrēcīna pret Mani, jo tas tev paliks par slazda valgu, ja tu kalposi viņu dievīm.

24 Un tad Viņš sacīja uz Mozu: uzkāp pie Tā Kunga, tu un Ārons, Nadabs un Abijus un tie septiņdesmit Israēla vecaji, un pielūdziet no tālienes. **2** Un lai Mozus viens pats nāk pie Tā Kunga, bet viņi lai nenāk, un tie ļaudis lai neuzkāpj līdz ar viņu. **3** Un kad nu Mozus nāca un tiem ļaudim teica visus Tā Kunga vārdus un visas tiesas, tad visi ļaudis atbildēja vienā balsī un sacīja: visus šos vārdus, ko Tas Kungs runājis, mēs darīsim. **4** Un Mozus uzrakstīja visas Tā Kunga runas un cēlās agri no rīta un uztaisīja altāri lejā pie paša kalna un divpadsmit stabus pēc tām divpadsmit Israēla cītīm. **5** Un viņš sūtīja Israēla bērnu jaunekļus, ka tie upurētu dedzināmos upurus, un upurētu pateicības upurus Tam Kungam no vēršiem. **6** Un Mozus nēma pusi no tām asinīm un lika to blodās, un pusi no tām asinīm viņš slacīja pār altāri. **7** Un viņš nēma to derības grāmatu un to lasīja priekš ļaužu ausīm, un tie sacīja: visu, ko Tas Kungs ir runājis, to mēs darīsim un klausīsim. **8** Tad Mozus nēma tās asinīs un slacīja pār tiem ļaudīm un sacīja: redzi, šis ir tās derības asinīs, ko Tas Kungs ar jums ir derējis uz visiem šiem vārdiem. **9** Tad Mozus un Ārons kāpa augšām, arī Nadabs un Abijus un septiņdesmit no Israēla vecajiem. **10** Un tie redzēja Israēla Dievu un apakš Viņa kājām tā kā darījumu no safira akmeņiem, skaidru kā pašas debesis. **11** Bet Viņš neizstiepa Savu roku pret Israēla bērnu priekšniekiem, un tie redzēja Dievu un ēda un dzēra. **12** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu. Nāc augšām pie Manis kalnā un esi tur, un Es tev došu akmens galdiņus un to bauslību un likumu, ko Es esmu rakstījis, viņus mācīt. **13** Tad Mozus pacēlās ar savu kalpu Jozuā, un kāpa uz to Dieva kalnu. **14** Bet uz tiem vecajiem viņš sacīja: gaidiet mūs šeitan, kamēr mēs pie jums atpakaļ nāksim; un redzi, Ārons un Hurs ir pie jums - kam kāda lieta, lai nāk pie tiem. **15** Kad nu Mozus bija uzķāpis kalnā, tad padebesis apsedza kalnu. **16** Un Tā Kunga godība mita uz Sinaī kalnu, un padebesis viņu apsedza sešas dienas, un septiņā dienā viņš sauca Mozu tai padebesi. **17** Un Tā Kunga godība parādījās tā kā rīoša uguns kalna galā priekš Israēla bērnu acīm. **18** Un Mozus iegāja padebēša vidū, kad bija uzķāpis kalnā, un palika kalnā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis.

25 Tad Tas Kungs runāja ar Mozu un sacīja: **2** Runā ar Israēla bērniem, ka tiem priekš Manis būs nēmt cilājamu upuri no ikviena, kam sirds to labprāt darīs; no tāda jums būs nēmt Manu cilājamo upuri. **3** Šis nu ir tas cilājamais upuris, ko jums no viņiem būs nēmt: zelts un sudrabs un varš, **4** Un zilums, purpurs, karmežins un šķetinātas smalkas dzījas un kazu spalvas, **5** Sarkanas aunu ādas un roņu ādas un akācijas koki, **6** Eļļu lukturim, zāles svaidāmai eļļai un saldi smaržīgas zāles kvēpināšanai, **7** Onikska akmeņi un ieliekami akmeņi priekš efoda un krūšu glītuma. **8** Un tiem būs Man taisīt svētu vietu, ka Es mājoju viņu vidū. **9** Pēc visa tā, kā Es tev rādišu šā dzīvokļa priekšzīmi un visu viņa riku priekšzīmi, tā jums to būs taisīt. **10** Un tiem būs taisīt šķirstu no akācijas koka; pustrešas olekts lai ir viņa garums un pusotras olekts viņa platumis un pusotras olekts viņa augstums. **11** Un to tev būs

apvilkst ar tīru zeltu, no iekš un no āra pusēs, un visapkārt uz tā tev būs taisīt zelta kroni. **12** Un lej priekš tā četrus zelta gredzenus un liec tos viņa četros stūros, tā ka divi gredzeni ir vienā pusē un divi gredzeni otrā pusē. **13** Un taisi divas nesamās kārtis no akācijas koka un apvelc tās ar zeltu. **14** Un bāz tās nesamās kārtis taisi gredzenos, kas ir šķirsta sānos, ka šķirstu ar tām var nest. **15** Tām nesamām kārtīm būs stāvēt šķirsta gredzenos, tām nebūs tapt izvilkta. **16** Pēc tam tev būs ielikt šķirstā to liecību, ko Es tev došu. **17** Tev arī būs taisīt salidzināšanas vāku no tīra zelta; pustrešas olekts lai ir viņa garums un pusotras viņa platums. **18** Tev arī būs taisīt divus ķerubus no zelta, tev tos būs taisīt no tīra (zelta), salidzināšanas vāka abējos galos. **19** Un taisi vienu ķerubu vienā galā un otru ķerubu otrā galā, uz paša salidzināšanas vāka jums tos ķerubus būs taisīt viņa abējos galos. **20** Un tiem ķerubiem būs izstiept savus spārnus pa virsu, ka tie apkālāj ar saviem spārniem salidzināšanas vāku, un viņu vaigiem būs būt vienam pret otru. ķerubu vaigiem būs lūkoties uz salidzināšanas vāku. **21** Un salidzināšanas vāku tev būs likt virsū uz to šķirstu, kad tu to liecību, ko Es tev došu, būsi ielicis šķirstā. **22** Tur būs mūsu saiešanas vieta, tur no salidzināšanas vāka virsas, no abu ķerubu vidus, (kam uz liecības šķirsta būs būt), tur Es ar tevi runāšu višu, ko Es tev pavēlēšu priekš Israēla bērniem. **23** Tev arī galdu būs taisīt no akācijas koka; divas olektis lai ir viņa garums un viena olekts viņa platumis un pusotras olekts viņa augstums. **24** Un tev to būs apvilkst ar tīru zeltu; arī zelta kroni tev būs taisīt pie tā visapkārt. **25** Tev arī būs taisīt listi visapkārt, vienas plaukstas augstumā, un tev būs taisīt zelta kroni ap to listi. **26** Tev arī pie tā būs taisīt četrus zelta gredzenus, un tos gredzenus likt taisi četros stūros, kas būs pie viņa četrām kājām. **27** Tiem gredzeniem būs būt pie listes klāt, ka var ielikt tās ceļamās kārtis, ka to galdu var nest. **28** Tās ceļamās kārtis tev būs taisīt no akācijas koka un tās apvilkst ar zeltu, un to galdu ar tām būs nest. **29** Tev būs priekš viņa arī taisīt blīodas un karotes, kannas un kausus, ar ko lai laista; - no tīra zelta tev tos būs taisīt. **30** Un uz to galdu tev allažīn būs likt tās maizes, kas liekamas Mana vaiga priekšā. **31** Tev arī būs taisīt lukturi no tīra zelta, no kalta zelta būs to lukturi taisīt; viņa kātam un zariem, viņa kausiem, viņa pogām un puķēm būs no tā izstiepties. **32** Tā ka seši zari izstiepjas sānis no viņa, trīs zari no luktura vienas puses un trīs zari no luktura otras puses. **33** Vienā zarā lai ir trīs kausiņi, tā kā mandelu ziedi, ar pogu un puķi, un otrā zarā lai ir atkal trīs kausiņi, tā kā mandelu ziedi, ar pogu un puķi; tādiem būs būt tiem sešiem zariem, kas no tā luktura izstiepjas. **34** Bet pie paša luktura būs būt četriem kausiem ar savām pogām un ar savām puķēm. **35** Un tur būs iznākt vienai pogai apakš diviem zariem, un (atkal) būs iznākt vienai pogai apakš diviem zariem, un vēl vienai pogai būs iznākt apakš diviem zariem; tā tam būs būt ar tiem sešiem zariem, kas no tā luktura izstiepjas. **36** Viņu pogām un zariem būs no tā (luktura) izstiepties. Tam visam būs kaltam būt no tīra zelta. **37** Tev arī būs taisīt septiņus eļļas lukturišus priekš viņa un likt virsū, ka spīd viņam iepretim. **38** Viņa lukt(dakts) šķērēm un dzēšamiem kausiem būs būt no tīra zelta. **39** No viena talenta tīra zelta

to būs taisīt ar visiem šiem rīkiem. **40** Tad lūko, ka tu to taisi pēc viņu priekšzīmes, kas tev kalnā ir rādīta.

26 Un to dzīvokli tev būs taisīt no desmit deķiem, no šķetinātām dzījām un ziluma un purpura un karmezīna(spilgti sarkana), ar kērubiem; no izrotāta audekla tev to būs taisīt. **2** Viena deķa garums lai ir divdesmit un astoņas olektis, un viena deķa platumus lai ir četrās olektis, visiem deķiem būs būt vienā mērā. **3** Pieciem deķiem būs būt sašūtiem vienam pie otra, atkal pieciem deķiem būs būt sašūtiem vienam pie otra. **4** Un tev būs pazilas cilpas taisīt pie tā viena deķa viles, tai malā, kur tas top pielaists; tāpat tev būs arī darīt pie tā otrā deķa viles, kur atkal šis top pielaists. **5** Piecdesmit cilpas tev būs taisīt pie tā viena deķa, un piecdesmit cilpas tev būs taisīt pie tā otrā deķa pielažmās malas. Šās cilpas lai stāv viena otrai iepretim. **6** Tev arī būs taisīt piecdesmit zelta kāsišus, un tos deķus vienu pie otra salaist ar šiem kāsišiem, ka tas top par vienu dzīvokli. **7** Tev arī deķus no kazu spalvas būs taisīt par telti pār to dzīvokli; vienpadsmīt deķus tev būs taisīt. **8** Deķa garums lai ir trīsdesmit olektis, un deķa platumus četrās olektis; šiem vienpadsmīt deķiem būs būt vienā mērā. **9** Un piecus no šiem deķiem tev būs sevišķi sašūt vienu pie otra, un sešus no tiem deķiem (atkal) sevišķi, un to sesto deki tev būs divkārtīgu taisīt pie telti priekšas. **10** Un tev piecdesmit cilpas būs taisīt pie viena deķa viles, tai malā, kur tā top pielaista, un piecdesmit cilpas atkal pie tā otrā deķa viles, kur šī top pielaista. **11** Tev arī būs taisīt piecdesmit vara kāsišus un tos kāsišus ielikt tais cilpās, un tev to telti būs salaist, ka tā saiet kopā. **12** Un kas vēl atliek no tiem telti deķiem, tas atliekamais pusdeķis lai karājās pāri telti pakāgalā. **13** Un tā viena olekts no šīs puses un tā viena olekts no viņas puses, kas pāri ir pie telti deķa garuma, lai karājās pāri pār tā dzīvokla sāniem šai un viņā pusē, to apkālat. **14** Tev tai teltij arī būs taisīt apsegū no sarkanām aunu ādām, un tur viršu apsegū no roņu ādām. **15** Tev arī dēļus pie tā dzīvokļa būs taisīt no akācijas koka, stāvošus. **16** Vienam dēlim būs būt desmit olektis garam, un pusotras olekts platam. **17** Divas tapas lai ir ikkatrā dēli, salaistas viena ar otru; tā tev ar visiem telti dēļiem būs darīt. **18** Un tos dēļus priekš tā dzīvokļa tev tā būs taisīt: divdesmit dēļi lai stāv pret tārpīņa veju dienvidu pusē. **19** Tev arī četrdesmit sudraba kājas būs taisīt apakš tiem divdesmit dēļiem, divas kājas apakš ikviena dēļa pie viņa divām tapām. **20** Tāpat arīdzan divdesmit dēļiem būs būt pie otras telti puses pret ziemeljiem, **21** Ar savām četrdesmit sudraba kājām, pa divām kājām apakš ikviena dēļa. **22** Bet uz to telti pusi pret vakariem tev būs taisīt sešus dēļus. **23** Tev arī divus dēļus būs likt stūros, telti galā. **24** Un tiem pa diviem apakšgalā būs būt salaistiem, un virsgalā arīdzan pa diviem ar vienu riņķi. Tā to būs darīt ar tiem diviem dēļiem, kas būs stūros. **25** Tā tiem astoņiem dēļiem būs būt ar savām sudraba kājām; tās ir sēspadsmīt kājas; divas kājas apakš ikviena dēļa. **26** Tev arī būs cauršaujamās (kārtis) taisīt no akācijas koka, piecas pie tiem dēļiem vienā telti pusē, **27** Un piecas pie tiem dēļiem otrā telti pusē, ir piecas cauršaujamās kārtis pie telti gala dēļiem pret vakariem. **28** Tai vidējai cauršaujamai kārtij būs būt tai dēļu vidū un cauri iet no viena gala līdz otram. **29** Un tos dēļus tev būs ar zeltu apvilkt, un viņu

riņķus (priekš tām cauršaujamām kārtīm) no zelta taisīt; tās kārtis tev arīdzan ar zeltu būs apvilkt. **30** Un tev to telti būs uzcelt itin tā, kā tev kalnā ir rādīts. **31** Pēc tam tev būs taisīt priekškaramo no ziluma un purpura un karmezīna un šķetinātām dzījām; to būs taisīt no izrotāta audekla, kur kērubi ieausti. **32** Un tev to būs pakārt pie četriem ar zeltu apvilktiem stabiem no akācijas koka; viņu kāsišiem būs būt no zelta, (un tiem būs stāvēt) uz četrām sudraba kājām. **33** Un tev būs pakārt to priekškaramo pie tām sprādžēm, un liecības šķirstu turp nonest aiz tā priekškaramā, un šim priekškaramam jums būs būt par starpību starp to svēto un to vissvētāko vietu. **34** Un salidzināšanas vāku tev būs likt uz liecības šķirstu tai vissvētākā vietā. **35** Un to galdu tev būs likt šaipus tā priekškaramā, un to lukturi tam galdam preti pret telti dienasvidus pusi, bet to galdu tev būs likt pret ziemelā pusi. **36** Tev arī apsegū būs taisīt telti durvis no ziluma un purpura un karmezīna un šķetinātām dārgām dzījām raibi austu. **37** Un priekš šā apsega tev būs taisīt piecus stabus no akācijas koka un tos apvilkt ar zeltu un viņu kāsišiem būs būt no zelta, un tev tiem būs liet piecas vara kājas.

27 Tev arī būs taisīt altāri no akācijas koka; piecas olektis lai ir garums un piecas olektis platumus; tam altārim būs būt četrkantigam, un trīs olektis lai ir viņa augstums. **2** Un tev būs viņam ragus taisīt uz viņa četriem stūriem; tiem ragiem būs no viņa iziet, un tev viņu būs apvilkt ar varu. **3** Tev arī viņam būs taisīt pelnu podus un lāpstas un slakāmus traukus un dakšas un oglu traukus; visus viņa rikus tev būs taisīt no vara. **4** Tev tam arī būs taisīt vara traliņus kā tiklu, un tev pie tiem būs taisīt četrus vara rinkus viņa četros stūros. **5** Un tev tos būs likt apakš altāra benzīnu, tā ka tie traliņi sniedz līdz altāra vidum. **6** Tev arī būs taisīt nesamas kārtis tam altārim, nesamas kārtis no akācijas koka, un tās apvilkt ar varu. **7** Un tās nesamas kārtis būs ielikt riņķos, tā ka tās nesamas kārtis ir abejos altāra sānos, kad to nes. **8** Tev viņu būs taisīt no dēļiem ar tukšu vidi; itin kā tas tev kalnā rādīts, tā tiem to būs taisīt. **9** Tev arī būs taisīt telti pagalmu: uz dienvidu pusi, pagalma gardines(aizkars) no šķetinātām dzījām simts olektis garumā tai vienā pusē. **10** Un viņa divdesmit stabus un šo divdesmit kājas no vara. Šo stabu kāsišiem un viņu stipām būs būt no sudraba. **11** Tāpat pret ziemelā pusi gardines, simts olektis garumā, un divdesmit stabus un viņu divdesmit kājas no vara. To stabu kāsišiem un viņu stipām būs būt no sudraba. **12** Un pagalma platumā pret vakariem būs būt gardīnēm no piecdesmit olektīm, un turklāt būs būt desmit stabiem ar viņu desmit kājām. **13** Tāpat pagalma garums pret rītiem lai ir piecdesmit olektis, **14** Tā ka tām gardīnēm vienā pusē ir piecpadsmīt olektis ar saviem trim stabiem un ar viņu trim kājām; **15** Un piecpadsmīt olektis tām gardīnēm otrā pusē ar saviem trim stabiem un ar viņu trim kājām. **16** Bet pagalma vārtos būs būt segām no divdesmit olektīm, šim būs būt raibi austam no ziluma un purpura un karmezīna(spilgti sarkana) un šķetinātām dzījām, ar saviem četriem un ar šo četrām kājām. **17** Visiem pagalma stabiem visapakārt būs aptaisītīm būt ar sudraba stipām, un viņu kāsišiem būs būt no sudraba, bet viņu kājām no vara. **18** Pagalma garums lai ir simts olektis un platumus viscaur piecdesmit olektis

un augstums piecas olektis, no šķetinātām dzījām; bet viņu kājām būs būt no vara. **19** Visiem dzīvokļa rīkiem pie visas viņa kalpošanas un visām viņu naglām un visām pagalma naglām būs būt no vara. **20** Tad no tev būs pavēlēt Israēla bērniem, ka tie pie tevis atnes tīru eļļu no eļļas kokiem sagrūstu priekš tā luktura, ka allažīn tie eļļas lukturiši top uzlikti. **21** Saešanas teltī, Šaipus tā priekškaramā, kas ir priekš tās liecības, Āronam un viņa dēliem to būs sataisīt no vakara lidz ritam Tā Kunga priekšā; tam būs būt par likumu pie viņu pēcnākamē starp Israēla bērniem mūžīgi.

28 Un tev būs atvest pie sevis savu brāli Āronu un viņa dēlus līdz ar viņu no Israēla bērniem, lai viņš ir Mans priesteris, (proti) Ārons, Nadabs un Abijus, Eleazars un Ītamars, Ārona dēli. **2** Un tev būs taisīt savam brālim Āronam svētas drēbes par godu un rotu. **3** Tev būs arī runāt ar visiem, kam ir gudrības garu esmu piepildījis, ka tiem Ārona drēbes būs taisīt priekš viņa iesvētīšanas, lai viņš ir Mans priesteris. **4** Šis nu ir tās drēbes, kas tiem jātaisa: krūšu glītums un efods un uzvalks un tie šaurie izrotātie svārki, cepure un josta; lai tad tie Āronam, tavam brālim, un viņa dēliem taisīt svētas drēbes, ka tie ir Mani priesteri. **5** Tiem arī būs īemt zeltu, zilumu un purpuru un karmeziņu un smalkas dzījas. **6** Un tiem būs taisīt to efodu no zelta un ziluma un purpura un karmeziņa un šķetinātām dārgām dzījām, izrotātu darbu. **7** Divi sasprādzēti plecu gabali lai viņam ir abējos viņa galos, kuri tiem būs būt sasietiem. **8** Un efoda josta, kas pār to ir, lai ir tāpat taisīta no zelta, ziluma un purpura un karmeziņa un šķetinātām dārgām dzījām. **9** Un tev būs īemt divus oniksas akmenes un uz tiem iegriezt Israēla bērnu vārdus. **10** Sešus no viņu vārdiem vienā akmeni un tos otrs sešus vārdus otrā akmeni, pēc viņu ciltīm. **11** Tas lai ir akmenē griezēja darbs; kā gredzeni top griezti, tā tev šiem diviem dārgiem akmeniem būs uzgriezt Israēla bērnu vārdus; zelta kalumos tev tos būs ielikt. **12** Un tev būs likt tos divus dārgos akmenēus uz to efodu pašos plecos par piemiņas akmeniem priekš Israēla bērniem, un Āronam viņu vārdus būs nest uz saviem abiem pleciem par piemiņu Tā Kunga priekšā. **13** Tev arī būs taisīt zelta kalumus. **14** Un divas kēdites tev būs taisīt no šķista zelta; vienā garumā tev tās būs taisīt uz vijamu vīzi un tās savītās kēdites iekabināt pie tiem kalumiem. **15** Arī krūšu glītumu, tiesu nest, tev būs taisīt, izrotātu darbu; tā kā tā efoda darbu tev to būs taisīt no zelta, ziluma un purpura un karmeziņa un no šķetinātām dzījām. **16** Tam būs būt četrkantīgam un divkantīgam; viens sprīdis lai ir viņa garums un viens sprīdis viņa platums. **17** Un tev to būs aplikt ar četrām dārgu akmenē rindām. Vienā rindā lai ir sardis, topāzs un smaragds; šī ir tā pirmā rinda. **18** Un otrā rindā lai ir rubins, safīrs un dimants. **19** Un trešā rindā lai ir hiacints, akats un ametists. **20** Un ceturtā rindā lai ir krizolīts, berils un jaspis. Tiem būs būt ieliktiem zelta kalumos. **21** Un šiem akmeniem būs būt divpadsmīt pēc Israēla bērnu vārdiem; tiem būs būt grieztiem tā kā gredzeniem, ikvienam ar savu vārdu būs būt priekš tām divpadsmīt ciltīm. **22** Tev arī kēdites būs taisīt pie krūšu glītuma, vienā garumā, no tira zelta uz vijamu vīzi. **23** Tev pie krūšu glītuma arī būs taisīt divus zelta gredzenus, un tos divus gredzenus tev būs likt pie krūšu glītuma abiem augšgalīem. **24** Tad

tās divas savītās zelta kēdites tev būs ielikt tais divējos gredzenos pie krūšu glītuma galīem. **25** Bet to abēju savīto kēdīšu abus galus tev būs likt pie tiem abiem kalumiem, un tev to būs likt uz efodu pašos plecos priekšpusē. **26** Un tev būs taisīt divus zelta gredzenus un tos likt pie krūšu glītuma abiem (apakšā) galīem, pie viņa vīles, iekšpusē, efodam pretī. **27** Un tev būs taisīt divus zelta gredzenus un tos likt efodam uz abiem pleciem, apakšā priekšpusē priekšgalu, kur tas top sasprādzēts pār efoda jostu. **28** Un krūšu glītumu ar viņa gredzeniem būs piesiet ar pazilu auklu pie efoda gredzeniem, ka tas ir pār efoda jostu virsū, un ka netop valā no efoda. **29** Tā Āronam uz savas sirds būs nest Israēla bērnu vārdus tai krūšu glītumā, ar ko tesa tiek spriesta, kad viņam jāiet tai svētā vietā, par piemiņu Tā Kunga vaiga priekšā allažīn. **30** Tai tiesas krūšu glītumā tev arī būs ielikt tos urim un tumim (gaismu un taisnību), ka tie ir uz Ārona sirds, kad viņam jāiet Tā Kunga priekšā; tā Āronam Israēla bērnu tiesu būs allažīn nest uz savas sirds Tā Kunga priekšā. **31** Tev arī efoda uzvalku būs taisīt visu no ziluma. **32** Un augšā pašā viņa vidū būs būt caurumam, šim caurumam lai ir visapkārt vīle, vēvera(audēja) darbs, tā kā krūšu bruņu caurumam tam būs būt, lai neplist. **33** Un pie viņa apakšējām vilēm tev būs taisīt granātābolus no ziluma un purpura un karmeziņa, pie viņa vilēm visapkārt, un zelta zvārgulišus viņu starpās visapkārt. **34** Tā ka stāv zelta zvārgulitis un tad granātābols, un atkal zelta zvārgulitis un granātābols pie uzvalka apakšējām vilēm visapkārt. **35** Un Āronam to būs apvilkta, kad viņš kalpo, ka viņa skaņu dzird, kad viņš iejet tai svētā vietā priekš Tā Kunga vaiga, un kad viņš iziet, ka tas nemirst. **36** Tev arī būs taisīt platīti no šķista zelta un tur iegriezt, kā gredzenos iegriež: svēts Tam Kungam. **37** Un tev to būs piesiet ar pazilu auklu, un tai būs būt pie cepures, cepures priekšā. **38** Un tai būs būt uz Ārona pieres, tā ka Ārons nes tos noziegumus, kas ir pie tā svētuma, ko Israēla bērni svētī visās savās svētās dāvanās; un tai būs allaž būt priekš viņa pieres, lai tās Tam Kungam labi patīk. **39** Tev arī būs izaukt šaurus svārkus no šķetinātām dzījām; tev arī būs taisīt cepuri no šķetinātām dzījām, un jostu būs taisīt, izrakstītu darbu. **40** Un arī Ārona dēliem tev būs taisīt svārkus, un viņiem taisīt jostas, un viņiem taisīt paaugstas cepures par godu un rotu. **41** Un Āronu, savu brāli, un viņa dēlus līdz ar viņu tev tā būs apģērbt, un tev tos būs svaidīt un tev tos būs amatā iecelt un iesvētīt, ka tie ir Mani priesteri. **42** Darini tiem arī linu ūzas(bikses), apkāt viņu miesas plikumu; - no gurniem līdz cīskām tām būs būt. **43** Un Āronam un viņa dēliem tās būs apvilkta, kad tie iejet saiešanas teltī, vai kad tiem jāiet pie altāra un jākalpo tai svētā vietā, ka tie nenoziedzās un nemirst; tas lai ir par likumu viņam un viņa dzimumam pēc viņa mūžīgi.

29 Tā nu dari viņiem, tos Man iesvētīdam par priesteriem: nem vienu jaunu vērsi un divus aunus, kas bez vainas, **2** Un neraudzētu maizi un neraudzētas karašas ar eļļu sajauktas un neraudzētu raušus ar eļļu svaidītus; no kviešu miltiem tev visu to būs taisīt. **3** Un tev to būs likt kurvī un tai kurvī to atnest līdz ar to vērsi un tiem abiem auniem. **4** Tad tev būs pievest Āronu un viņa dēlus pie saiešanas telts durvīm un mazgāt ar ūdeni. **5** Pēc tam tev būs īemt tās drēbes un Āronam apvilkta tos

šauros svārkus un to efoda uzvalku un to efodu un to krūšu glītumu un apjootz viņam to jostu ap to efodu. **6** Un tev to cepuri būs likt viņam galvā un to svētības kroni tev būs likt pie tās cepures. **7** Un tev būs ķemt to svaidāmo eļļu un uzliet uz viņa galvu. Tā tev viņu būs svaidīt. **8** Pēc tam tev būs atvest arī viņa dēlus un tiem tos svārkus apvilkst. **9** Un tev tos būs apjootz ar to jostu, proti Āronu un viņa dēlus, un tev tiem būs uzsiet tās cepures, ka tiem ir tas priesteru amats par likumu mūžigi. Tā tev būs amatā iecelt Āronu un viņa dēlus. **10** Un to vērsi būs atvest priekš saiešanas telts, un Āronam un viņa dēliem būs savas rokas likt uz tā vērša galvu. **11** Un tev to vērsi būs nokaut Tā Kunga priekšā, priekš saiešanas telts durvīm. **12** Pēc tam tev būs ķemt no tā vērša asinīm un ar savu pirkstu likt uz altāra ragiem, un visas citas asinis tev būs izliet uz altāra gridu. **13** Un tev būs ķemt visus taukus, kas iekšas apklāj, un tos taukus, kas pār aknām, un tās abas īkstis ar tiem taukiem, kas tur klāt, un tev tos būs iedēdzināt uz altāra. **14** Bet tā vērša galu un viņa ādu un viņa sūdus tev būs ar ugumi sadedzināt ārā aiz lēģera; tas ir grēku upuris. **15** Pēc tam tev būs ķemt to vienu aunu un Āronam un viņa dēliem būs savas rokas likt uz tā auna galvu. **16** Un tev būs to aunu nokaut un ķemt viņa asinis un slacīt visapkārt ap altāri. **17** Un to aunu tev būs dalīt gabalos un mazgāt viņa iekšas un viņa kājas un tās uzlikt uz viņa gabaliem un uz viņa galvu. **18** Tā tev visu to aunu būs iedēdzināt uz altāra; tas ir dedzināms upuris Tam Kungam par saldu smaržu, tas ir ugums upuris Tam Kungam. **19** Pēc tam tev būs ķemt to otru aunu, un Āronam un viņa dēliem būs savas rokas likt uz tā auna galvu. **20** Un tev to aunu būs nokaut un ķemt no viņa asinīm un likt uz Ārona labās auss skripstiņu un uz viņa dēlu labās auss skripstiņu, tāpat uz viņa dēlu labās rokas īkšķi un uz viņu labās kājas īkšķi, un tās asinis tev būs slacīt uz altāri visapkārt. **21** Tad tev būs ķemt no tām asinīm, kas ir uz altāra, un no tās svaidāmās eļļas un slacīt uz Āronu un viņa drēbēm un uz viņa dēliem un uz viņa dēlu drēbēm, lai viņš ir svētīts un viņa drēbes un viņa dēli un viņa dēlu drēbes. **22** Un tev no tā auna būs ķemt taukus un asti un tos taukus, kas iekšas apklāj, un aknu taukus un abejas īkstis ar tiem taukiem, kas pie tām, un to labo pleci, jo tas ir tas iesvētīšanas auns, **23** Un vienu kukuli maizes un vienu eļļas karašu un vienu rausi no tā neraudzētās maizes kurvja, kam būs būt priekš Tā Kunga vaiga. **24** Un tev visu to būs likt uz Ārona un uz viņa dēlu plaukstām, un to līgot par līgojamu upuri Tā Kunga priekšā. **25** Pēc tam ķemt to no viņu rokām un iedēdzini to uz altāra pār to dedzināmo upuri, par saldu smaržu Tā Kunga priekšā; - tas ir ugums upuris Tam Kungam. **26** Tad ķemt tās krūtis no Ārona iesvētīšanas auna, un ligo tās Tā Kunga priekšā; - tā būs tava daļa. **27** Un tev būs svētit tās līgojama upura krūtis un tā cilājama upura pleci, kas ir cilāts un līgots no Ārona un viņa dēlu iesvētīšanas auna. **28** Un tam būs būt Āronam un viņa dēliem par mūžigu iestādījumu no Israēla bērniem; jo tas ir cilājams upuris, un Israēla bērnu cilājamam upurim būs būt pie viņu pateicības upuriem, viņu cilājamam upurim priekš Tā Kunga. **29** Ārona svētās drēbes piederēs viņa dēliem pēc viņa, ka tie iekš tām top svaidīti un amatā iecelti. **30** Septiņas dienas tās būs valkāt tam no viņa dēliem, kas viņa vietā būs par priesteri, kam

jāiet saiešanas teltī un jākalpo tai svētā vietā. **31** Tev būs ķemt iesvētīšanas upura aunu un viņa galu vārīt svētā vietā. **32** Tad Āronam un viņa dēliem būs ēst tā auna galu ar to maizi, kas kurvi, priekš saiešanas telts durvīm. **33** Un tiem to būs ēst, ar ko tā salīdzināšana ir notikusi, lai viņi top amatā iecelti un iesvētīti, bet svešiniekim to nebūs ēst, jo tā ir svēta bariba. **34** Un ja kas atlik no tās iesvētīšanas upura galas vai no šīs maizes līdz ritam, tad tev to atlikumu būs sadēdzināt ar ugumi, to nebūs ēst, jo tas ir svēts. **35** Tā tev būs darīt Āronam un viņa dēliem, kā es tev esmu pavēlējis; septiņas dienas tev būs viņus iesvētīt. **36** Tev ikdienas arī vienu vērsi būs nokaut par grēku upuri, par salīdzināšanu, un to altāri tev būs šķīstīt, salīdzināšanu darot par viņu, un tev viņu būs svaidīt, ka viņš top svētīts. **37** Septiņas dienas tev būs salīdzināšanu darīt par to altāri un viņu iesvētīt, un tad tas altāris būs augsti svēts; ikviens, kas to altāri aizskar, lai ir svēts. **38** Šis nu ir, ko tev būs upurēt uz altāra: divus jērus, gadu vecus, ikdienas allažiņ. **39** To vienu jēru tev būs upurēt no rīta un to otru tev būs upurēt ap vakara laiku; **40** Ar desmito tiesu kviešu miltu, ko būs sajaukt ar vienu ceturtdaļu inna sagrūstās eļļas, un par dzeramo upuri vienu ceturtdaļu inna vīna, priekš tā viena jēra. **41** Un to otru jēru tev būs upurēt ap vakara laiku; tev ar to būs darīt, tā kā ar ēdamo upuri rīta un kā ar viņa dzeramo upuri; par saldu smaržu tas ir ugums upuris Tam Kungam. **42** Šis ir tas dienīšķais dedzināmās upuris pie jūsu pēcnākamiem, pie saiešanas telts durvīm Tā Kunga priekšā; tur būs mūsu saiešanas vieta, tur Es ar tevi runašū. **43** Un tur būs Mana saiešanas vieta ar Israēla bērniem, ka tie top svētīti iekš Manas godības. **44** Un Es svētīšu to saiešanas telti līdz ar to altāri un svētīšu arī Āronu un viņa dēlus, ka tie ir Mani priesteri. **45** Un Es mitīšu Israēla bērnu vidū un Es tiem būšu par Dievu. **46** Un tiem būs atzīt, ka Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs, kas tos izvedis no Ēģiptes zemes, lai Es viņu vidū dzīvoju, Es Tas Kungs, viņu Dievs.

30 Tev būs taisīt arī kvēpināmu altāri kvēpināšanai; no akācijas koka tev to būs taisīt. **2** Viena olekts lai ir viņa garums un viena olekts viņa platums, četrkantigam tam būs būt, bet divas olektis lai ir viņa augstums; - viņa ragiem būs iziet no tā. **3** Un tev viņu būs apvilkst ar tiru zeltu, viņa virsu un viņa sienas visapkārt, arī viņa ragus. **4** Un tev būs viņam taisīt zelta kroni visapkārt, tev būs taisīt arī divus zelta rīnķus apakš viņa kroņa; tev tos būs taisīt, ka abiem viņa sāniem tur var ielikt nesamās kārtis, ka viņu ar tām var nest. **5** Un tās nesamās kārtis tev būs taisīt no akācijas koka un tās apvilkst ar zeltu. **6** Un tev viņu būs nolikt priekš tā priekškaramā, kas būs liecības šķirsta priekšā, priekš salīdzināšanas vāka, kas viršu uz tās liecības; tur būs mūsu saiešanas vieta. **7** Un Āronam uz tā būs iedēzināt saldas kvēpināmās zāles, ik ritu, kad viņš tos eļļas lukturišus šķīstījis, tad viņam tās būs iedēzināt. **8** Un kad Ārons tos eļļas lukturišus uzliek ap vakara laiku, tad viņam atkal būs iedēzināt kvēpināmās zāles, vienmēr priekš Tā Kunga uz jūsu pēcnākamiem. **9** Tev uz tā nebūs iedēzināt svešas kvēpināmās zāles, nedz dedzināmu upuri, nedz ēdamu upuri; tev arī nebūs liet uz to dzeramu upuri. **10** Un Āronam vienreiz gadskārtā viņa ragus būs salīdzināt ar grēku upura asinīm par salīdzināšanu; vienreiz gadskārtā to būs salīdzināt uz jūsu pēcnākamiem, tas altāris ir Tam

Kungam augsti svēts. **11** Vēl Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **12** Ja tu Israēla bērnus skaitīsi pēc viņu pulkiem, tad ikvienam par savas dvēseles atpestīšanu būs upurēt Tam Kungam, kad tu tos skaitīsi, lai nekāda mocība uz viņiem nenāk, kad tu tos skaitīsi. **13** Tas tiem jādod: ikvienam, kas top skaitīts, būs dot pussēkeli pēc svētās vietas sēķelā, (šis sēķelis ir divdesmit gēras); tas pussēkelis ir cilājams upuris Tam Kungam. **14** Ikvienam, kas pie skaitīšanas divdesmit gadus vecs un pāri, būs dot Tā Kunga cilājamo upuri. **15** Bagātam nebūs vairāk un nabagam nebūs mazāk dot nekā to pussēkeli, ko būs dot Tam Kungam par cilājamu upuri, par dvēseles salīdzināšanu. **16** Tev tad to salīdzināšanas naudu būs īemt no Israēla bērniem, un nolikt kalpošanai pie saiešanas telti; un tas Israēla bērniem būs par piemīnu Tā Kunga priekšā, ka jūsu dvēseles top salīdzinātas. **17** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **18** Tev būs taisīt arī mazgājamu trauku no vara, un viņa kāju arīdzan no vara, priekš mazgāšanas, un tev to būs nolikt starp saiešanas telti un altāri un tur ieliet ūdeni, **19** Ka Ārons un viņa dēli tur var mazgāt savas rokas un savas kājas. **20** Kad tiem jāiet saiešanas telti, tad tiem ar ūdeni būs mazgāties, ka tie nemirst, vai kad tie nāk kalpot pie altāra un iedēzināt uguni Tam Kungam. **21** Kad tiem būs mazgāt savas rokas un savas kājas, ka tie nemirst, un tas tiem būs par likumu, viņam un viņa dzimumam mūžigi, uz viņu pēcnākamiem. **22** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **23** Un tu nēm dārgas zāles, it šķistās mirres, piecsimt sēķelus, un pusī kanēli, proti divsimt un piecdesmit sēķelus, un kalmes divsimt un piecdesmit sēķelus, **24** Un laurus piecsimt sēķelus, pēc svētās vietas sēķelā, un vienu innu eļļas no eļļas kokiem. **25** Un taisi no tā to svēto svaidāmo eļļu, svaidāmu zalvi, kā aptiekeri mēdz taisīt; tā būs tā svētā svaidāmā eļļa. **26** Un svaidi ar to saiešanas telti un liecības šķirstu, **27** To galdu ar visiem viņa rikiem un to lukturi ar viņa rikiem un to kvēpināmo altāri, **28** Un to dedzināmo upuru altāri ar visiem viņa rikiem un to mazgājamo trauku ar viņa kāju. **29** Tev tos būs svētīt, ka tie ir augsti svēti; ikviens, kas tos aizskar, lai ir svēts. **30** Tev arī būs svaidīt Āronu un viņa dēlus, un tev tos būs iesvētīt, ka tie ir Mani priesteri. **31** Un tev būs runāt uz Israēla bērniem un sacīt: šī būs tā svētā svaidāmā eļļa priekš Manis uz jūsu pēcnākamiem. **32** To nebūs liet uz nekāda cilvēka miesu, jums arī nebūs tādu taisīt, kas tai līdzīga; tā ir svēta, lai tā jums ir svēta. **33** Kas tādu taisīs, kas tai līdzīga, un kas no tās lies uz kādu svešinieku, tam būs tapt izdeldētam no saviem ļaudīm. **34** Vēl Tas Kungs sacīja uz Mozu: nēm zāles, kas dod labu smaržu, mirres un oniku un galbanu, šīs saldās smaržas zāles ar šķistu vīraku vienādā svarā, **35** Un taisi no tā kvēpināmās zāles, kā aptiekeri mēdz taisīt, sālītas, šķistās, svētās. **36** Un tev tās būs sagrūst it smalki, un no tām nolikt tās liecības priekšā saiešanas telti, kur būs mūsu saiešanas vieta; tās lai jums ir augsti svētas. **37** Bet tādas kvēpināmās zāles, kā šīs ir taisītas, jums priekš sevis nebūs taisīt, tām būs būt svētām Tam Kungam. **38** Kas tādas taisīs, kas tām līdzīgas un ar tām kvēpinās, tam būs tapt izdeldētam no saviem ļaudīm.

31 Pēc tam Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Redzi, Es esmu saucis pie vārda Becaleēli, Ūrus, Hūra dēla, dēlu no Jūda cilts. **3** Un Es to esmu pildījis ar Dieva garu, ar

gudrību un prātu un samaniņu pie visāda darba, **4** Izdomāt gudrus darbus un strādāt iekš zelta un iekš sudraba un iekš vara, **5** Un iekš smalkas akmeņu griešanas, ka tos var ielikt, un iekš smalkas koku griešanas, darij visādus darbus. **6** Un redzi, Es viņam esmu pielicis Aholiabu, Ahisamaka dēlu, no Dana cilts, un ikkatram, kam gudrs prāts, Es esmu devīs gudribu sirdi, un tiem būs taisīt visu, ko Es tev esmu pavēlējis: **7** Proti to saiešanas telti un to liecības šķirstu un to salīdzināšanas vāku, kas uz tā, un visus tos telti rikus. **8** Un to galdu ar viņa rikiem un to zelta lukturi ar visiem viņa rikiem un to kvēpināmo altāri, **9** Un to dedzināmo upuru altāri ar visiem viņa rikiem un to mazgājamo trauku ar viņa kāju, **10** Un tās amata drēbes un priestera Ārona svētās drēbes un viņa dēlu drēbes uz priesteru amatu, **11** Un to svaidāmo eļļu un to kvēpināmo zalvi no saldas smaržas zālēm priekš tās svētās vietas; kā Es tev esmu pavēlējis, tiem būs darīt. **12** Vēl Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **13** Un tu runā uz Israēla bērniem un saki: jums būs sargāt manu svēto dienu, jo tā ir zīme starp mani un jums uz jūsu pēcnākamiem, lai top zināms, ka Es esmu Tas Kungs, kas jūs svēti. **14** Tad nu turat to dusēšanas dienu, tāpēc ka tā jums ir svēta; kas to nesvēti, tam būs tapt nokautam, jo ikviens, kas tanī kādu darbu darīs, tam dvēsele taps izdeldēta no saviem ļaudīm. **15** Sešas dienas būs darbu darīt, bet tā septītā diena ir liela dusēšanas diena, Tam Kungam svēta; kas dusēšanas dienā darbu dara, tam būs tapt nokautam. **16** Tad nu Israēla bērniem būs svētīt to dusēšanas dienu un turēt to dusēšanas dienu uz saviem pēcnākamiem par derību mūžigi. **17** Starp Mani un Israēla bērniem tā lai ir zīme mūžigi. Jo sešas dienās Tas Kungs radījis debesis un zemi, un septītā dienā Viņš ir dusējis un atspirdzinājies. **18** Un Viņš deva Mozum, kad ar to beidza runāt uz Sinaī kalna, divus liecības galdiņus, akmens galdiņus, aprakstītus ar Dieva pirkstu.

32 Kad nu tie ļaudis redzēja, ka Mozus kavējās nokāpt no kalna, tad tie sapulcējās pie Ārona un uz to sacīja: celies, taisi mums dievu, kas iet mūsu priekšā; jo šim Mozum, šim vīram, kas mūs izvedis no Ēģiptes zemes, mēs nezinām, kas viņam noticis. **2** Tad Ārons uz tiem sacīja: noplēšat tās zelta ausu sprādzes, kas ir jūsu sievu, jūsu dēlu un jūsu meitu ausīs, un atnesiet tās pie manis. **3** Tad visi ļaudis noplēsa tās zelta ausu sprādzes, kas bija viņu ausīs, un tās atnesa pie Ārona. **4** Un viņš tās nēma no viņu rokām un zīmēja ar rakstāmo un no tām lēja tēlu; tad tie sacīja: šis ir tavs dievs, Israēl, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes. **5** Kad Ārons to redzēja, tad viņš priekš tā uztaisīja altāri, un Ārons izsaucā un sacīja: ritā ir Tā Kunga svētki. **6** Un tie cēlās otrā ritā agrī un upurēja dedzināmos upurus un atnesa patēcības upurus, un tie ļaudis apsēdās ēst un dzert un cēlās liksmoties. **7** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej, kāp zemē! Jo tavi ļaudis, ko tu esi izvedis no Ēģiptes zemes, ir apgrēkojušies. **8** Tie driz atkāpušies no tā ceļa, ko Es tiem biju pavēlējis; tie sev lējuši tēlu un to pielūguši un tam ir upurējuši un sacījuši: šis ir tavs dievs, Israēl, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes. **9** Vēl Tas Kungs sacīja uz Mozu: Es šos ļaudis esmu raudzījis, un redzi, tie ir pārgalvīgi ļaudis. **10** Un nu laid Mani, ka Mana dusmība pret tiem iedegās un tos aprīj, tad Es tevi darišu par lielu tautu. **11** Bet Mozus lūdza To Kungu, savu Dievu, un sacīja: ak

Kungs! Kāpēc Tava dusmība idegusies par Taviem ļaudīm, ko Tu no Ēģiptes zemes esi izvedis ar lielu spēku un ar stipru roku? **12** Kāpēc ēģiptiešiem būs runāt un sacīt: uz nelaimi Viņš tos ir izvedis, ka Viņš tos nokautu kalnos un izdeldētu no zemes vīrsas? Atgriezies no Savas dusmības karstuma un lai Tev ir žēl ļauna darit Saviem ļaudīm. **13** Piemini Ābrahāmu, Izaku un Israēli, Savus kalpus, kam Tu pie Sevis paša esi zvērējis un uz tiem runājis: Es vairošu jūsu dzimumu kā debess zvaigznes, un visu šo zemi, par ko esmu runājis, Es došu jūsu dzimumam par īpašumu mūžigi. **14** Tad Tam Kungam bija žēl tā ļaunuma, par ko Viņš bija runājis, to darit Saviem laudīm. **15** Un Mozus griezās atpakaļ un nokāpa no kalna ar tiem diviem liecības galddiņiem savā rokā; tie galddiņi bija abējās pusēs aprakstīti; vienā un otrā pusē tie bija aprakstīti. **16** Un tie galddiņi bija Dieva darbs, un tas raksts bija Dieva raksts, iegriezts tanis galddiņos. **17** Kad nu Jozuas to ļaužu balsi dzirdēja un to troksni, tad viņš sacīja uz Mozu: tur ir kara troksnis lēgeri. **18** Bet tas sacīja: tā nav brēķšanas balss ne no uzvarētāja, ne no uzvarētā, es dzirdu gavilēšanas balsi. **19** Un kad viņš tuvu nāca pie lēgera un redzēja to telu un to diešanu, tad Mozus idegās dusmās un viņš meta tos galddiņus no savām rokām un tos sasita apakšā pie kalna. **20** Un viņš nēma to telu, ko tie bija taisījuši, un to sadedzināja ar uguni un to sagrūda, kamēr tas tapa smalks, un to izkaisīja pa ūdens virsu un ar to dzirdināja Israēla bērnus. **21** Un Mozus sacīja uz Āronu: ko šie ļaudis tev darijuši, ka tu tādu lielu grēku pār tiem esi vedis? **22** Tad Ārons sacīja: lai mana Kunga dusmas neiedegās; tu pazīsti tos ļaudis, ka tie ir ļauni. **23** Tie uz mani sacīja: taisi mums dievu, kas mums iet priekšā; jo šim Mozum, šim vīram, kas mūs izvedis no Ēģiptes zemes, mēs nezinām, kas tam ir noticis. **24** Un es uz tiem sacīju: kam ir zelts, tas lai to noplēš. Un tie man to deva un es to iemetu ugnī; no tā kļuva tas teļš. **25** Kad nu Mozus redzēja, ka tie ļaudis bija palaidušies, jo Ārons tos bija palaidis, par kaunu viņu pretinieku priekšā, **26** Tad Mozus nostājās lēgera vārtos un sacīja: kas Tam Kungam pieder, tas lai nāk pie manis! Tad pie viņa sapulcējās visi Levja dēli. **27** Un viņš uz tiem sacīja: tāsaka Tas Kungs, Israēla Dievs; jo ziet ikviens savu zobenu ap saviem gurniem un ejat šurp un turp no vieniem lēgera vārtiem līdz otriem, un nokaujat ikviens savu brāli un ikviens savu draugu un ikviens savu tuvāko. **28** Un Levja dēli darija pēc Mozus vārda, un tai dienā krita no tiem ļaudim kādi trīs tūkstoši vīri. **29** Tad Mozus sacīja: pildāt šodien savas rokas Tam Kungam, jo ikviens ir bijis pret savu dēlu un pret savu brāli, ka šodien uz jums top likta svētība. **30** Otru rītu Mozus sacīja uz tiem ļaudīm: jūs esat apgrēkojušies ar lieliem grēkiem, un nu es kāpsu augšām pie Tā Kunga, vai es varēšu jūsu grēkus salīdzināt. **31** Tad Mozus griezās atpakaļ pie Tā Kunga un sacīja: ak, šie ļaudis ir darijuši lielus grēkus un sev taisījuši zelta dievu. **32** Nu tad, piedod tiem viņu grēkus; bet ja ne, tad izdeldē labāk mani no Tavas grāmatas, ko Tu esi rakstījis. **33** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: kas pret Mani apgrēkojies, to Es izdeldēšu no Savas grāmatas. **34** Tad nu ej, vadī tos ļaudis, kurp Es tev esmu sacījis. Redzi, Mans enģelis ies tavā priekšā, - tomēr Savā piemeklēšanas dienā Es pie tiem piemeklēšu viņu grēkus. **35** Tā Tas Kungs sita

tos ļaudis, tāpēc ka tie bija taisījuši to telu, ko Ārons bija taisījis.

33 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej un celies no šejienes, tu un tie ļaudis, ko tu esi izvedis no Ēģiptes zemes, uz to zemi, ko Es esmu zvērējis Ābrahāmam, Izakam un Jēkabam, sacīdams: tavam dzimumam Es to došu. **2** Un Es sūtīšu engeli tavā priekšā un izdzīšu Kanaāniešus, Amoriešus un Hetiešus un Fereziešus, Hiviešus un Jebusiešus: uz to zemi, kur piens un medus tek. **3** Jo Es tavā vidū neiešu līdz, jo jūs esat pārgalvīgi ļaudis, ka Es celā jūs neapriju. **4** Kad tie ļaudis dzirdēja šo briesmīgo vārdu, tad tie žēlojās, un neviens neapvilka savas greznās drēbes. **5** Un Tas Kungs bija sacījis uz Mozu: saki Israēla bērniem: jūs esat pārgalvīgi ļaudis; kad Es tev iešu līdz vienu acumirkli, tad Es tevi izdzēdēšu. Bet nu noliec savu greznumu, tad Es zināšu, ko tev dārišu. **6** Tad Israēla bērni nometa savu greznumu pie Horeb kalna. **7** Un Mozus nēma to telti un to uzcēla ārpusē, tālu no lēgera, un to nosauca par saiešanas telti. Un kas To Kungu meklēja, tam bija jāziet uz to saiešanas telti, kas bija ārā no lēgera. **8** Un kad Mozus izgāja uz to telti, tad visi ļaudis cēlās, un ikviens stāvēja sava dzīvokļa durvis un skatījās Mozum pakāļ, tiekams tas bija iegājis telti. **9** Un kad Mozus telti iegāja, tad tas padabeša stabs nonāca un stāvēja telts durvis, un Viņš runāja ar Mozu; **10** Un visi ļaudis redzēja to padabeša stabu telts durvis stāvam, un visi ļaudis cēlās un ikviens metās pie zemes sava dzīvokļa durvis. **11** Un Tas Kungs runāja ar Mozu vaigu vaigā, itin kā kas runā ar savu draugu. Pēc tam viņš griezās atpakaļ uz lēgeri, bet Jozuas, viņa sulainis, Nuna dēls, jauneklis, neatstājās no telts. **12** Un Mozus sacīja uz To Kungu: redzi, Tu man saki: vadī šos ļaudis! Bet Tu man nesaki, ko Tu man sūtīsi līdzi, jebšu Tu esi sacījis: Es pazīstu tevi pie vārda, - un atkal: tu esi žēlastību atradis Manās acīs. **13** Un nu, ja es žēlastību esmu atradis Tavās acīs, tad lūdzams, dari man jel zināmu Tavu ceļu, lai es Tevi pazīstu, un lai es atrodu žēlastību Tavās acīs, un uzlūko, ka šie ļaudis ir Tavi ļaudis. **14** Bet Viņš sacīja: Mans vaigs ies līdz, un Es tevi vedišu pie dasas. **15** Tad tas uz Viņu sacīja: ja Tavs vaigs neies līdzi, tad neved mūs no šejienes. **16** Jo pie kam varētu manit, ka es un Tavi ļaudis žēlastību esam atradusi Tavās acīs, kā vien pie tam, ka Tu mums ej līdzi? Tā mēs tapsim brīnišķa tauta, es un Tavi ļaudis, priekš visām tautām, kas virs zemes. **17** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ari šo lietu, ko tu esi runājis, Es darišu; jo tu esi atradis žēlastību Manās acīs, un Es tevi pazīstu pie vārda. **18** Tad tas sacīja: rādi man, lūdzams, Savu godibu. **19** Un Viņš sacīja: Es visai Savai laipnībai likšu garām iet tavā priekšā un saukšu Tā Kunga vārdu tavā priekšā. Jo Es esmu žēligs, kam esmu žēligs, un apžēlojos, par ko apžēlojos. **20** Vēl Viņš sacīja: tu Manu vaigu nevari redzēt, jo neviens cilvēks Mani nevar redzēt un dzīvot. **21** Un Tas Kungs sacīja: redzi, še pie Manis ir vieta, tur tev būs stāvēt uz klints. **22** Un kad Mana godiba ies garām, tad Es tev likšu stāvēt klints alā, un tevi aplāšu ar Savu roku, tiekams būšu garām gājis. **23** Un kad Es Savu roku būšu atnēmis, tad tu Mani redzēsi no aizmugures, bet Manu vaigu nevar redzēt.

34 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: izcērt divus akmens galddiņus tā kā tos pirmajus, tad Es uz tiem galddiņiem

rakstišu tos vārdus, kas ir bijuši uz tiem pirmajiem galdinjiem, ko tu esi salauzis. **2** Un rītu esi gatavs, ka tu rītu vari kāpt uz Sinaī kalnu, un stājies Mana priekšā tur kalna galā. **3** Un nevienam nebūs kāpt līdz ar tevi augšā, nevienam arī nebūs tapt redzētam pa visu to kalnu, arī nedz sīkus, nedz lielus lopus nebūs ganīt tam kalnam preti. **4** Tad Mozus izcirta divus akmens galdiņus tā kā tos pirmajus un cēlās no rīta agri un kāpa augšam uz Sinaī kalnu, kā Tas Kungs viņam bija pavelējis; un viņš nēma savā rōkā tos divus akmens galdiņus. **5** Tad Tas Kungs nonāca padebesī, un tur piestājās pie viņa un izsauca Tā Kunga vārdu. **6** Un Tas Kungs gāja viņam garām un izsauca: Tas Kungs, Dievs ir zēlīgs un sirdsmīlīgs Dievs, lēnprātīgs un liels no žēlastības un uzticības, **7** Kas parāda žēlastību daudz tūkstošiem, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus, bet arī nepamet nesoditus, piemeklēdams tēvu grēkus pie bērniem un bērnu bērniem līdz trešam un ceturtam augumam. **8** Un Mozus traucās un metās zemē un pielūdza, **9** Un sacīja: Kungs, ja esmu atradis žēlastību Tavās acīs, tad lūdzams, ej jel, Kungs, līdz ar mums, jebšu šie ir pārgalvīgi ļaudis, - ka Tu piedod mūsu noziegumus un mūsu grēkus, un pieņem mūs par Savu īpašumu. **10** Tad Viņš sacīja: redzi, Es daru derību: priekš visem taviem ļaudim Es darišu brīnumus, kas nav darīti nekur pa zemes virsu, nedz pie kādām tautām, tā ka visiem ļaudim, starp kuriem tu esi, būs redzēt Tā Kunga darbu, jo tās būs ļoti bijājamas lietas, ko Es pie tevis darišu. **11** Nēm vērā, ko Es tev šodien pavēlu: redzi, Es izdziļu tavā priekšā Amoriešus un Kanaāniešus un Hietiešus un Fereziešus un Hiviešus un Jebusiešus, **12** Sargies, ka tu nedari derību ar tās zemes iedzīvotājiem, pie kuriem tu nāksi, ka tie neklūst tavā starpā par slazda valgu. **13** Bet jums būs izpostīt viņu altārus un jums būs salauzit viņu uzceltos stabus un nocirst viņu elku kokus. **14** Jo tev nebūs pielūgt nekādu citu dievu, - jo Tas Kungs: dusmotājs ir Viņa vārds, Viņš ir dusmīgs Dievs, **15** Ka tu nedari nekādu derību ar tās zemes iedzīvotājiem, un kad tie saviem dieviem maukojās pakaļ un nes upurus saviem dieviem, ka tie tevi neaicina, un tu neēdi no viņu upuriem, **16** Un ka tu saviem dēliem neņem no viņu meitām, un viņu meitas saviem dieviem nemauko pakaļ un nedara arī tavus dēlus pakaļ maukojam viņu dieviem. **17** Tev nebūs sev taisīt lietus dievus. **18** Tev būs turēt neraudzētās maizes svētkus; septiņas dienas tev būs ēst neraudzētu maizi, kā Es tev esmu pavelējis, noliktā laikā Abiba mēnesī; jo Abiba mēnesī tu esi izgājis no Ēģiptes zemes. **19** Viss, kas māti atpleš, Man pieder, un visi tavi lopi, kas no tēviņu kārtas piedzimst, māti atplešdami, lai lieli, lai siki. **20** Bet ēzeli, kas ēzela māti atpleš, tev būs izpirkt ar avi; bet ja tu to neizpirksi, tad lauz viņam kaklu. Visus pirmsdzīmušos no taviem dēliem tev būs izpirkt, un priekš Mana vaiga jums nebūs rādīties tukšiem. **21** Sešas dienas tev būs strādāt, bet septītā dienā dusēt, arī aramā un plaujamā laikā tev būs dusēt. **22** Nedēļu svētkus arīdzan tev būs turēt ar kviešu plaujas pirmajiem augļiem un plaušanas svētkus, kad gads pagalam. **23** Trīs reiz gadskārtā visiem, kas jūsu starpā ir virieši, būs rādīties Tā Kunga Dieva, Israēla Dieva priekšā. **24** Kad Es tos pagānus izdziļu tavā priekšā, un izpletīšu tavas robežas, tad neviens tavu zemi neiekāros, kamēr tu iesi rādīties Tā Kunga, sava Dieva priekšā, trīs

reiz gadskārtā. **25** Tev nebūs upurēt Mana upura asinis ar raudzētu maizi, un Pasa svētku upurim nebūs palikt cauru nakti līdz rītam. **26** Tos pirmajus no tavas zemes pirmajiem augļiem tev būs nest Tā Kunga tava Dieva, namā; āzīti tev nebūs vārīt viņa mātes pienā. **27** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: "Raksti šos vārdus, jo pēc šiem vārdiem Es esmu darijis derību ar tevi un ar Israēli." **28** Un viņš tur bija pie Tā Kunga četrdesmit dienas un četrdesmit naktis; viņš neēda maizes un nedzēra ūdens, un rakstīja uz tiem galdiņiem tos derības vārdus, tos desmit vārdus. **29** Un notikās, kad Mozus nokāpa no Sinaī kalna un tie divi liecības galdiņi bija Mozus rokā, tad no tā kalna nokāpjot Mozus nezināja, ka viņa vaiga āda spīdēja, tādēļ ka tas ar Viņu bija runājis. **30** Kad nu Ārons un visi Israēla bērni Mozu uzlūkoja, redzi, tad viņa vaiga āda spīdēja, tāpēc tie bijās nākt tuvu pie viņa. **31** Tad Mozus tos sauca un Ārons un visi draudzes viрsnieki griezās pie viņa un Mozus uz tiem runāja. **32** Pēc tam visi Israēla bērni piegāja, un viņš tiem visu pavelēja, ko Tas Kungs ar viņu bija runājis Sinaī kalnā. **33** Un kad Mozus beidza ar tiem runāt, tad viņš lika apsegū uz savu vaigu. **34** Bet kad Mozus priekš Tā Kunga nāca ar Viņu runāt, tad tas noņēma to apsegū, tiekams tas izgāja, un kad tas bija izgājis, tad tas runāja uz Israēla bērniem, kas tam bija pavelēts. **35** Un Israēla bērni redzēja Mozus vaigu, ka Mozus vaiga āda spīdēja, un tad Mozus to apsegū atkal uzlikā uz savu vaigu, tiekams tas iegāja ar Viņu runāt.

35 Un Mozus sapulcēja visu Israēla bērnu draudzi un uz tiem sacīja: šie ir tie vārdi, ko Tas Kungs ir pavelējis, ka tos būs darīt. **2** Sešas dienas būs darbu darīt, bet septīta diena lai jums ir svēta, liela dusešanas diena Tam Kungam; ikviens kas tanī dara kādu darbu, tam būs mīrt. **3** Jums nebūs uguni kurt savās māju vietās dusešanas dienā. **4** Un Mozus runāja uz visu Israēla bērnu draudzi sacīdams: šis ir tas vārds, ko Tas Kungs ir pavelējis sacīdams: **5** Nēmiet no tā, kas jums pieder, cilājamu upuri Tam Kungam; ikviens, kam labprātīga sirds, lai to atnes par cilājamu upuri Tam Kungam, zeltu un sudrabu un varu, **6** Un arī zilumu un purpuru un karmezīnu un smalkas dzījas un kazu spalvas, **7** Un pasarkanas aunu ādas un roņu ādas un akācijas koku, **8** Un eļļu lukturim un dārgas zāles svaidāmai eļļai un kvēpināšanai saldi smaržīgas zāles, **9** Un onikska akmeņus un dārgus ieliekamus akmeņus efodam un krūšu glītumam. **10** Un visiem, kam samaniķa sirds jūsu starpā, būs nākt un darīt visu, ko Tas Kungs pavelējis, **11** To dzīvokli, viņa telti un viņa segu, viņa kāsišus un viņa dēļus viņa kārtis un viņa stabus un viņa kājas, **12** To šķirstu un viņa nesamās kārtis, to salīdzināšanas vāku un to priekškaramo segu. **13** To galdu un viņa nesamās kārtis un visus viņa rīkus un tās priekšliekamās maizes, **14** Un to lukturi priekš spīdēšanas un viņa rīkus un tos eļļas lukturišus un to eļļu priekš spīdēšanas. **15** Un to kvēpināšanas altāri un viņa nesamās kārtis un to svaidāmo eļļu un tās kvēpināmās smaržīgas zāles un to durvju segu pie dzīvokļa durvīm, **16** To dedzināmo upuru altāri līdz ar viņa vara traliņiem, viņa kārtis un visus viņa rīkus, to mazgājamo trauku un viņa kāju, **17** Tās pagalma gardīnes un viņu stabus un viņu kājas un to segu pagalma vārtos, **18** Tās dzīvokļa naglas un tos pagalma vadžus ar viņu saitēm, **19** Tās amata drēbes priekš

kalpošanas svētā vietā, priestera Ārona svētās drēbes un viņa dēlu drēbes, ka tie ir par priesteriem. **20** Tad visa Israēla bērnu draudze aizgāja no Mozus. **21** Un tie nāca ikviens, kam bija labprātīga sirds, un ikviens, kam gars bija labprātīgs; tie atnesa Tā Kunga cilājamo upuri priekš saiešanas telts taisišanas un priekš visas viņas kalpošanas un priekš tām svētām drēbēm. **22** Tad nu nāca viri ar sievām, visi kam bija labprātīga sirds, tie atnesa saktas un ausu sprādzes un gredzenus un apkaltas jostas, visādus zelta rikus, un ja kāds gribēja atnest zeltu par līgojamu upuri Tam Kungam. **23** Un ikviens, pie kā atradās zilums un purpurs un karmežīns un smalkas dzījas un kazu spalvas un pasarkanas aunu ādas un roņu ādas, to tie atnesa. **24** Visi, kas gribēja atnest cilājamu upuri no zelta un vara, tie to atnesa par cilājamu upuri Tam Kungam, un visi, pie kuriem akācijas koks atradās, to atnesa priekš ikvienu Dieva kalpošanas darba. **25** Un ikvienna sieva, kam bija samanīga sirds, vērpa ar savām rokām un atnesa to vērpumu, zilumu un purpuru un karmežīnu un smalkas dzījas. **26** Un visas sievās, kam sirds prata gudru darbu, tās vērpa kazu spalvas. **27** Un tie lielie kungi atnesa oniksā akmeņus un ieliekamus akmenus priekš efoda un krušu glītuma, **28** Un dārgas zāles un eļļu lukturim un svaidāmai eļļai un saldi smaržīgas zāles priekš kvēpīnāšanas. **29** Ikviens vīrs un ikvienna sieva, kam sirds bija labprātīga, ko pienest pie visa tā darba, ko Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis darīt tā Israēla bērni atnesa upuri Tam Kungam no laba prāta. **30** Tad Mozus sacīja uz Israēla bērniem: redziet, Tas Kungs pie vārda saucis Becaleeli, Ūrus dēla, Hüra dēla dēlu, no Jūda cilts. **31** Un Dieva Gars to ir pildījis ar gudribu, prātu un samanību pie visāda darba, **32** Izdomāt gudrus darbus un strādāt iekš zelta un iekš sudraba un iekš vara **33** Un iekš dārgu akmeņu griešanas, ka tos var ielikt, un iekš koku izgriešanas, uz visāda izrotāta roku darba strādāšanu. **34** Viņš tam arī sirdi deviš mācīt, tam un Aholiabam, Ahisamaka dēlam, no Dana cilts. **35** Viņš tos ar sirds gudribu ir pildījis, ka tie var darīt visādu amatnieku un audēja un rakstītāja darbu iekš ziluma un iekš purpura un karmežīna un iekš smalkām dzījām, arī vēvera (audēja) darbu, ka tie var darīt visādu darbu un izdomāt gudras lietas.

36 Un Becaleels un Aholiabs lai strādā un ikviens, kam samanīga sirds, kam Tas Kungs deviš gudribu un saprāšanu, zināt visādu darbu pie svētās vietas kalpošanas, tā kā Tas Kungs bija pavēlējis. **2** Un Mozus aicināja Becaleeli un Aholiabu, un ikvienu, kam bija gudra sirds, kam Tas Kungs bija deviš gudribu sirdi, visus, kam sirds nesās, pie tā darba iet un to darīt. **3** Un tie nēma no Mozus visu to cilājamo upuri, ko Israēla bērni bija atnesuši priekš tā darba pie svētās vietas taisišanas, ka tie to darītu, un tie atnesa vēl ik rītu pie viņa upurus no laba prāta. **4** Tāpēc visi tie gudrie nāca, kas svētās vietas darbu darīja, ikviens savu darbu, kas tam bija jādara, un runāja uz Mozu sacīdami: **5** Tie laudis pienes daudz vairāk, nekā vajag pie tā darba darīšanas, ko Tas Kungs ir pavēlējis darīt. **6** Tad Mozus pavēleja pa lēgeri izsaukt un sacīt: vīri un sievās, nenesat vairs cilājumu upuri priekš tā darba svētā vietā. **7** Tad tie ļaudis mitējās nest, jo bija diezgan priekš visa tā darba vajadzības, kas bija jādara, un vēl atlikās. **8** Tā visi tie gudrie starp tiem darba strādniekiem taisija to dzīvokli no

desmit deķiem, no šķetinātām smalkām dzījām un ziluma un purpura un karmežīna ar ķerubiem, - izrotātu darbu viņi to taisija. **9** Viena deka garums bija divdesmit astoņas olektis un platumis bija četras olektis; visiem tiem deķiem bija vienāds mērs. **10** Un viņš salika piecus deķus vienu pie otra, un atkal piecus deķus viņš salika vienu pie otra. **11** Pēc tam viņš taisija cilpas no ziluma pie viena deka viles tai malā, kur tas tapa pielaiests; tā viņš darīja arī pie otrs deķa viles, kur atkal tas tapa pielaiests. **12** Piecdesmit cilpas viņš taisija pie viena deka, un piecdesmit cilpas viņš taisija pie otrs deķa pielaižamās malas, šās cilpas vienu otru pretim. **13** Un viņš taisija arī piecdesmit zelta kāsišus un salika tos deķus vienu pie otra ar tiem kāsišiem, ka tas tapa par vienu dzīvokli. **14** Un viņš taisija deķus no kazu spalvas telts pārklāju, pāri pār to dzīvokli; no vienpadsmi deķiem viņš to taisija. **15** Viena deka garums bija trīsdesmit olektis un viena deka platumis četras olektis; šiem vienpadsmi deķiem bija vienāds mērs. **16** Un viņš salika piecus deķus sevišķi un atkal sešus deķus sevišķi. **17** Un viņš taisija piecdesmit cilpas pie tā pēdīgā(malejā) deķa viles, kur tas tapa pielaiests, un viņš taisija piecdesmit cilpas pie tā otrs pielaižamās malas. **18** Un viņš taisija arī piecdesmit vara kāsišus priekš telts salikšanas, ka tā vienā kopā saietu. **19** Viņš taisija arī telts segu no pasarkanām aunu ādām, un tur viršu segu no roņu ādām. **20** Viņš taisija arī stāvošus dēlus pie tā dzīvokļa no akācijas koka. **21** Ikkatra dēla garums bija desmit olektis, un ikkatra dēla platumis pusotras olektis. **22** Divas tapas bija vienam dēlim, ar ko viens ar otru tapa salaists. **23** Tā viņš darīja ar visiem dzīvokļa dēliem; viņš taisija arī tā dzīvokļa dēlus dienvidu pusē, divdesmit dēlus, **24** Un taisija četrdesmit sudraba kājas apakš tiem divdesmit dēliem, divas kājas apakš viena dēla pie viņa divām tapām, un divas kājas apakš otrs dēla pie viņa divām tapām. **25** Viņš taisija divdesmit dēlus arī otrā dzīvokļa pusē pret ziemeli, **26** Ar viņu četrdesmit sudraba kājām, divas kājas apakš viena dēla, un divas kājas apakš otrs dēla. **27** Bet dzīvokļa galā pret vakariem viņš taisija sešus dēlus. **28** Viņš taisija arī divus dēlus par stūru dēliem dzīvokļa galā. **29** Un tie bija apakšgalā pa diviem salikti, un bija arī virsgalā kā dviņi salikti ar vienu riņķi; tā viņš darīja ar tiem abiem abējos stūros. **30** Tā bija astoņi dēli ar savām sudraba kājām, sešpadsmi kājas, divas kājas apakš ikvienu dēla. **31** Viņš taisija arī kārtis no akācijas koka, piecas pie tiem dēliem vienā dzīvokļa pusē, **32** Un piecas kārtis pie tiem dēliem pret vakariem. **33** Un viņš taisija to vidēju kārti cauršaujamu gar dēlu vidu no viena gala līdz otram. **34** Un viņš tos dēlus apvilka ar zeltu, un viņu riņķus (priekš tām kārtīm) viņš taisija no zelta, tās kārtis viņš arī apvilka ar zeltu. **35** Pēc tam viņš taisija priekškaramo no ziluma un purpura un karmežīna un smalkām šķetinātām dzījām, viņš to izauda izrotātu darbu ar ķerubiem. **36** Un viņš tam taisija četrus stabus no akācijas koka un tos apvilka ar zeltu; viņu kāsiši bija no zelta, un viņš tiem lēja četras sudraba kājas. **37** Viņš taisija arī priekš telts durvīm segu no ziluma un purpura un karmežīna un smalkām šķetinātām dzījām raibi austu, **38** Un viņa piecus stabus un viņa kāsišus, un viņš apvilka viņu virsgalus un viņu stīpas ar zeltu, un viņu piecas kājas bija no vara.

37 Un Becaleels taisīja to šķirstu no akācijas koka; pustrešas olekts bija viņa garums un pusotras olekts viņa platumis un pusotras olekts viņa augstums. **2** Un viņš to apvilka ar šķistu zeltu no iekšas un no ārpuses, un tam aptaisija kroni no zelta visapkārt. **3** Un lēja priekš tā četrus zelta riņķus pie viņa četriem stūriem, tā ka divi riņķi bija viņa vienā pusē un divi riņķi viņa otrā pusē. **4** Un viņš taisīja nesamas kārtis no akācijas koka un tās apvilka ar zeltu. **5** Un viņš ielika tās nesamas kārtis tais riņķos pie šķirsta sāniem, ka šķirstu varētu nest. **6** Un viņš taisīja salīdzināšanas vāku no šķista zelta, pustrešas olekts bija viņa garums un pusotras olekts viņa platumis. **7** Viņš taisīja arī divus ķerubus no zelta, viņš tos izkala, salīdzināšanas vāka abējos galos, **8** Vienu ķerubu vienā galā un otru ķerubu otrā galā, no salīdzināšanas vāka izejot viņš taisīja tos ķerubus viņa abējos galos. **9** Un tie ķerubi izstiepa spārnus pa virsu, aplādami ar saviem spārniem salīdzināšanas vāku, un viņu vaigi bija viens otram preti, ķerubu vaigi skatījās uz salīdzināšanas vāku. **10** Viņš taisīja arī galdu no akācijas koka; divas olekts bija viņa garums un viena olekts viņa platumis un pusotras olekts viņa augstums. **11** Un viņš to apvilka ar šķistu zeltu un tam aptaisija zelta kroni visapkārt. **12** Viņš tam arī aptaisīja līsti plaukstas platumā visapkārt, un viņš aptaisīja zelta kroni ap viņa līsti visapkārt. **13** Viņš lēja arī četrus zelta riņķus pie tā, un lika tos riņķus pie tiem četriem stūriem, kas bija pie viņa četrām kājām. **14** Tie riņķi bija pie tās listes priekš nesamām kārtim, ka to galdu varētu nest. **15** Viņš taisīja arī tās nesamas kārtis no akācijas koka, un tās apvilka ar zeltu, ka to galdu varēja nest. **16** Un viņš taisīja tos rikus, kam uz galda vajadzēja būt, viņa blodas un viņa karotes un kannas un kausus, ar ko laistīt, no šķista zelta. **17** Viņš taisīja arī lukturi no tīra zelta, viņš to lukturi izkala, viņa kātu un viņa zarus; viņa kausi, viņa pogas un viņa puķes no tā izstiepās. **18** Seši zari izstiepās no viņa sāniem, trīs luktura zari no vienas puses un trīs luktura zari no otras puses. **19** Vienā zarā bija trīs kausiņi, tā kā mandeļu ziedi, ar pogu un puķi, un otrā zarā atkal trīs kausiņi, tā kā mandeļu ziedi, ar pogu un puķi. Tādi bija tie seši zari, kas no luktura izstiepās. **20** Bet pašā lukturi bija četri kausiņi tā kā mandeļu ziedi, ar savām pogām un ar savām puķēm. **21** Un tur bija viena poga apakš diviem zariem, kas no tā izstiepās, un (atkal) viena poga apakš diviem zariem, kas no tā izstiepās, un vēl viena poga apakš diviem zariem, kas no tā izstiepās. Tās bija ar tiem sešiem zariem, kas no tā izstiepās. **22** Viņa pogas un viņa zari izgāja no tā; tas bija visnotāl vienādi izkalti no tīra zelta. **23** Un viņš tam taisīja septiņus eļļas lukturišus, viņa lukt(dakts) šķēres un viņa dzēšamos kausus no tīra zelta. **24** No viena talenta tīra zelta viņš to taisīja un visus viņa rikus. **25** Un viņš taisīja kvēpināmo altāri no akācijas koka, - viena olekts bija viņa garums un viena olekts viņa platumis, - tas bija četrkantīgs, bet divas olekts bija viņa augstums, un viņa ragi izgāja no tā. **26** Un viņš to apvilka ar tīru zeltu, viņa virsu un viņa sienas visapkārt un viņa ragus, un viņš tam aptaisija zelta kroni. **27** Un viņš taisīja divus zelta riņķus pie tā, apakš viņa kroņa viņa diēvējos stūros, uz viņa abējiem sāniem priekš tām nesamām kārtim, ar ko to varētu nest. **28** Un viņš taisīja tās nesamas kārtis no akācijas koka un tās

apvilka ar zeltu. **29** Viņš taisīja arī to svēto svaidāmo eļļu un tās kvēpināmās zāles no šķistām jaukas smaržas zālēm, kā aptiekēri mēdz taisīt.

38 Viņš taisīja arī dedzināmo upuru altāri no akācijas koka; piecas olekts bija viņa garums un piecas olekts viņa platumis, tas bija četrkantīgs, un trīs olekts viņa augstums. **2** Un viņš taisīja viņa ragus viņa četros stūros; viņa ragi izgāja no tā, un viņš to apvilka ar varu. **3** Un viņš taisīja visus altāra rikus, podus un lāpstas un slakāmus traukus, dākšas un ogļu traukus, visus viņa rikus viņš taisīja no vara. **4** Viņš taisīja tam altārim arī vara traliņus kā tiklu, apakš altāra beņķa, no apakšas līdz viņa vidum. **5** Un viņš lēja četrus riņķus uz tiem vara traliņu četriem stūriem priekš nesamām kārtim. **6** Un viņš taisīja tās nesamas kārtis no akācijas koka un tās apvilka ar varu. **7** Un viņš ielika tās nesamas kārtis tais riņķos uz altāra sāniem, ka to ar tiem varētu nest; viņš taisīja (to altāri) ar tukšu vidu no dēliem. **8** Viņš taisīja arī mazgājamo trauku no vara, ar viņa vara kāju, no to sievu spieglejīm, kas pulkumi sanāca (kalpot) priekš saiešanas telts durvīm. **9** Viņš taisīja arī pagalmu; tai pusē pret dienvidiem, pagalma gardines bija no smalkām šķetinātām dzījām, simts olekts garumā. **10** Viņa divdesmit stabi un viņu divdesmit kājas bija no vara, stabu kāsiši un viņu stīpas bija no sudraba. **11** Arī pret ziemeli bija simts olekts. Viņu divdesmit stabi un viņu divdesmit kājas bija no vara, bet stabu kāsiši un viņu stīpas bija no sudraba. **12** Un tai pusē pret vakariem bija gardines no piecdesmit olektim, stabu bija desmit, un kāju desmit; stabu kāsiši un viņu stīpas bija no sudraba. **13** Un pret rītiem bija piecdesmit olekts. **14** Tās gardines vienā pusē bija piecpadsmit olekts garumā; viņām bija trīs stabi ar savām trim kājām. **15** Un arī otrā pusē pie pagalma vārtiem (cik vienā tik otrā pusē) bija gardines piecpadsmit olekts garumā, ar viņu trim stabiem un viņu trim kājām. **16** Visas pagalma gardines bija visapkārt no smalkām šķetinātām dzījām, un stabu kājas bija no vara, un stabu kāsiši ar viņu stīpām no sudraba, tā ka viņu virsgali ar sudrabu bija apvilkti. **17** Un visi pagalma stabi bija ar sudrabu apstipoti. **18** Un pagalma vārtu segs bija raibi austs no ziluma un purpura un karmežīna un smalkām šķetinātām dzījām, un divdesmit olekts bija tas garums un viņa augstums (vienas gardīnes) platumā piecas olekts, pēc tām pagalma gardīnēm. **19** Un viņu četri stabi ar savām četrām kājām bija no vara un viņu kāsiši no sudraba, un viņu virsgals un viņu stīpas bija ar sudrabu apvilktais. **20** Un visas dzīvokļa un pagalma naglas visapkārt bija no vara. **21** Tās ir visas tā dzīvokļa, tā liecības dzīvokļa, lietas, kas pavēlētas caur Mozū, priekš Levitu kalpošanas, caur Itamaru, Ārona dēla, tā priestera, roku. **22** Tad nu Becaleels, Urūs dēls, Hūra dēla dēls, no Jūdu cilts, taisīja visu, ko Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **23** Un līdz ar viņu Aholiabs, Ahisamaka dēls, no Dana cilts, meistars un gudrs audējs un rakstītājs iekš ziluma un purpura un karmežīna un smalkām dzījām. **24** Visa zelta, kas pie tās svētās vietas izstrādāts, (proti) tā zelta, kas tapa dots par ligojamu upuri, bija divdesmit deviņi talenti un septiņsimt un trīsdesmit sēkeļi, pēc svētās vietas sēkeļa. **25** Bet tā sudraba, kas no draudzes tapa dots, bija simts talenti un tūkstoš septiņsimt pieci sēkeļi, pēc svētās vietas sēkeļa. **26** No ikviennes galvas

viena beka, tas ir pussēkeli, pēc svētās vietas sēķela no visiem, kas tapa skaitīti, no divdesmit gadiem un pāri, proti sešsimt trīs tūkstoši pieciem un piecdesmit. **27** No simts sudraba talentiem lēja tās kājas svētai vietai un tam priekškaram; priekš simts kājām bija simts talenti, viens talents priekš vienas kājas. **28** Bet no tem tūkstoš septiņsimt un septiņdesmit pieciem sēķelijem viņš taisija tos kāsišus pie tiem stabiem, un apvilka viņu galvas un tos apstipojā. **29** Un tā vara, kas par ligojamu upuri tapa dots, bija septiņdesmit talenti un divtūkstoš un četrtsimt sēķeli. **30** Un viņš no tā taisija tās durvju kājas pie saiešanas telts un to vara altāri un tos vara traliņus, kas tam bija, un visus altāra rīkus, **31** Un tās pagalma kājas visapkārt un tās pagalma vārtu kājas, arī visas dzīvokļa naglas un visas pagalma naglas visapkārt.

39 Tie taisija arī amata drēbes priekš Dieva kalpošanas svēta vietā no ziluma un purpura un karmežina; un taisija tās svētās drēbes Āronam, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **2** Un viņš taisija to efodu no zelta, ziluma un purpura un karmežina un smalkām šķetinātām dzījām. **3** Un tie zeltu sakala plakanu un izgrieza drāti no tā, ieaust starp to zilumu un purpuru un karmežīnu un tām smalkām šķetinātām dzījām, izrotātu darbu. **4** Tie taisija divus saliekamus plecu gabalus pie tā, abējos viņa galos tie tapa sasieti. **5** Un efoda josta, kas pār to bija, tā bija tāds pat darbs, no zelta, ziluma un purpura un karmežina un smalkām šķetinātām dzījām, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **6** Tie sataisija arī tos oniksa akmeņus, zelta iekalumos ieliktus, grieztus, tā kā gredzenus, kur Israēla bērnu vārdi bija uzgriezti. **7** Un viņš tos lika efodam uz pašiem pleciem par piemiņas akmeņiem priekš Israēla bērniem, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **8** Un viņš taisija krūšu glītumu, izrotātu darbu, kā efoda darbu no zelta, ziluma un purpura un karmežina un smalkām šķetinātām dzījām. **9** Tas bija četrkantīgs; tie taisija to krūšu glītumu divkārtīgu, viens spridīs bija viņa garums un viens spridīs viņa platums, divkārtīgs tas bija. **10** Un tie to aplika ar četrām akmeņu rindām; vienā kārtā bija sardis, topāzs un smaragds - šī ir tā pirmā kārta. **11** Un otrā kārtā bija rubīns, safirs un dimants. **12** Un trešā kārtā bija hiacints, akats un ametists. **13** Un ceturtā kārtā bija krizolīts, berils un jaspis zelta iekalumos savās rindās. **14** Un to akmeņu pēc Israēla bērnu vārdiem bija divpadsmit, pēc viņu vārdiem, griezti kā gredzeni, ikviens ar savu vārdu pēc tām divpadsmit cīltim. **15** Tie taisija pie krūšu glītuma arī kēdites, vienā garumā savitas, no tīra zelta. **16** Un tie taisija divus zelta iekalumus ar diviem zelta gredzeniem, un lika tos divus gredzenus pie krūšu glītuma diviem galiem. **17** Un pielika tās savītās kēdites tiem diviem gredzeniem pie krūšu glītuma galiem. **18** Bet abu savīto kēdišu otrus galus pielika pie tiem diviem iekalumiem un pie efoda saliekamiem gabaliem priekšpusē. **19** Tie taisija divus zelta gredzenus un tos lika uz tiem diviem otriem krūšu glītuma galiem, pie viņa vīles iekšpusē, efodam pretim. **20** Vēl tie taisija divus zelta gredzenus, un tos lika uz efoda abiem plecu gabaliem, apakšā uz to priekšgalu, kur tas top sasprādzēts pār efoda jostu. **21** Un tie piesēja krūšu glītumu ar viņa gredzeniem pie efoda gredzeniem ar vienu pazilu auklu, ka tas būtu pār efoda jostu, ka no efoda

nešķirtos, - itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **22** Un viņš darja efoda uzvalku, austu darbu, visu no ziluma. **23** Un paša uzvalka viņu bija caurums, tā kā krūšu bruņu caurums; šim caurumam bija vīle visapkārt, ka tas neplīstu. **24** Un pie uzvalka apakšvīlēm tie taisija granātābols no ziluma un purpura un karmežīna un šķetinātām smalkām dzījām. **25** Tie taisija arī zvārgulīšus no šķista zelta un lika tos zvārgulīšus starp tiem granātāboliem pie uzvalka apakšvīlēm visapkārt starp tiem granātāboliem, **26** Ka bija viens zvārgulīts un tad viens granātābols un atkal viens zvārgulīts un viens granātābols pie uzvalka apakšvīlēm visapkārt priekš kalpošanas, - itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **27** Tie taisija arī svārkus no šķetinātām smalkām dzījām, austu darbu, priekš Ārona un priekš viņa dēliem, **28** Un cepuri no dārgām dzījām un paaugstas cepures no smalkām dzījām un linu ūzas no šķetinātām smalkām dzījām **29** Un jostu no šķetinātām smalkām dzījām un no ziluma un purpura un karmežīna, izrotātu darbu, itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **30** Tie taisija arī to zelta plātti, to svēto kroni, no tīra zelta, un uzrakstīja rakstu, itin kā gredzeni top griezti: svēts Tam Kungam. **31** Un piesēja pazilu auklu pie tās, ka tā uz cepures virsas taptu piesieta, itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **32** Tā viss tas darbs tapa pabeigts pie saiešanas telts dzīvokļa. Un Israēla bērni bija darījuši, itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, tā tie bija darījuši. **33** Pēc tam tie atnesa to dzīvokli pie Mozus, to teilti un visus viņas rīkus, viņas kāsišus, viņas galbus, viņas nesamās kārtis, viņas stabus un viņas kājas, **34** Un to segu no pasarkanām aunu ādām un to segu no roju ādām un to priekškaramo, **35** To liecības šķirstu un viņa nesamās kārtis un to salīdzināšanas vāku, **36** To galdu, visus viņa rīkus un tās priekšliekamās maizes, **37** To zelta lukturi ar viņa eļļas lukturišiem, kas jāuzliek, un visus viņa rīkus un to eļļu spīdēšanai, **38** Un to zelta altāri un to svaidāmo eļļu un to kvēpināmo no smaržīgām zālēm un to segu priekš telts durvīm, **39** To vara altāri un tos vara traliņus, kas tam bija, viņa nesamās kārtis un visus viņa rīkus, to mazgājamo trauku un viņa kāju, **40** Tās pagalma gardines, viņa stabus un viņa kājas un to pagalma vārtu segu, viņa virves un viņa naglas un visus rīkus, ko vajadzēja, pie saiešanas telts dzīvokļa. **41** Tās amata drēbes kalpošanai svētā vietā, priestera Ārona svētās drēbes, un viņa dēlu drēbes, ka tie būtu priesteri. **42** Itin kā Tas Kungs Mozum pavēlējis, tā Israēla bērni visu to darbu bija darījuši. **43** Tad Mozus apraudzīja visu to darbu, un redzi, tie to bija darījuši, tā kā Tas Kungs bija pavēlējis, tā tie bija darījuši. Tad Mozus tos svētīja.

40 Un Tas Kungs runāja uz Mozu sacīdams: **2** Pirmā mēnesi, pirmā mēneša dienā, tev būs uzcelt to dzīvokli, to saiešanas telti. **3** Un tev tur būs nolikt to liecības šķirstu un to priekškaramo uzķārt priekš tā šķirsta. **4** Pēc tam tev būs ienest to galdu un sataisit, kas ir sataisāms, tev arī būs iecelt to lukturi un uzlikt viņa eļļas lukturišus. **5** Un to zelta kvēpināšanas altāri tev būs likt priekš liecības šķirsta, tad tev būs pakārt dzīvokļa durvju segu. **6** Tev arī būs uzcelt to dedzināmo upuru altāri priekš saiešanas telts dzīvokļa durvīm. **7** Un tev būs likt to mazgājamo trauku starp saiešanas telti un altāri, un tanī turēt ūdeni. **8** Pēc tam tev būs uzcelt to pagalmu visapkārt, un to segu pakārt

pie pagalma vārtiem. **9** Tad tev būs nēmīt svaidāmo eļļu un apsvaidīt to dzīvokli un visu, kas tanī ir, un to būs svētīt ar visiem viņa rīkiem, lai tas ir svēts. **10** Tev arī būs svaidīt dedzināmo upuru altāri un visus viņa rikus, un svaidīt to altāri, lai tas altāris ir augsti svēts. **11** Tad tev būs svaidīt to mazgājamo trauku un viņa kāju, un to būs svētīt. **12** Tev arī būs pievest Āronu un viņa dēlus priekš saiešanas teltē durvīm un tos mazgāt ar ūdeni. **13** Tev būs apvilkt Āronam tās svētās drēbes un viņu svaidīt un viņu svētīt, lai tas ir mans priesteris. **14** Tev arī būs pievest viņa dēlus un tiem apvilkt tos svārkus. **15** Un tev tos būs svaidīt, itin kā tu viņu tēvu esi svaidījis, lai tie ir mani priesteri, un tas notiks, ka tiem tā svaidīšana būs par priestera amatu mūžīgi pie viņu pēcnākumiem. **16** Un Mozus darīja, itin kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis, tā viņš darīja. **17** Un notikās otrā gadā, pirmā mēnesī, pirmā mēneša (dienā), tad tas dzīvoklis tapa uzcelts. **18** Jo Mozus uzcēla to dzīvokli, un nolika viņa kājas un uzcēla viņa dēlus un ielika viņa aizsaujamos un uzcēla viņa stabus. **19** Un viņš izstiepa to telti pār to dzīvokli un uzlika teltē segu tur virsū, itin kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis. **20** Un viņš nēma to liecību un ielika šķirstā un nolika tās nesamās kārtis pie tā šķirsta un uzcēla salīdzināšanas vāku uz to šķirstu. **21** Un ienesa to šķirstu tai dzīvokli un uzkāra priekškaramo segu un aizsedza liecības šķirstu, itin kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis. **22** Un viņš ienesa to galdu saiešanas teltī un nolika to dzīvokļa sānos pret ziemeli, šaipus priekškaramā. **23** Un viņš tās maizes salika kopā priekš Tā Kunga vaiga, itin kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis. **24** Viņš nolika arī to lukturi saiešanas teltī tam galdam pretī, dzīvokļa sānos pret dienasvidu. **25** Viņš uzlika tos eļļas lukturišus priekš Tā Kunga vaiga, itin kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis. **26** Un viņš nolika to zelta altāri saiešanas teltī priekškaramā priekšā. **27** Un viņš uz tā iededzinājā kvēpināmo no smaržīgām zālēm, itin kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis. **28** Un viņš uzkāra arī to segu dzīvokļa durvis. **29** Un viņš lika dedzināmo upuru altāri pie saiešanas teltē dzīvokļa durvīm un upurēja uz tā dedzināmu upuri un ēdamu upuri, itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **30** Un mazgājamo trauku viņš nolika starp saiešanas telti un altāri, un ielēja tanī ūdeni priekš mazgāšanas. **31** Un Mozus, Ārons un viņa dēli tur mazgāja savas rokas un savas kājas. **32** Kad tie iegāja saiešanas teltī un piegāja pie altāra, tad tie mazgājās, tā kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **33** Un viņš uzcēla arī to pagalmu ap dzīvokli un ap altāri un uzkāra to segu pagalma durvis. Un Mozus pabeidza visu to darbu. **34** Tad tās padebesis apklāja saiešanas telti, un Tā Kunga godība piepildīja to dzīvokli. **35** Un Mozus nevarēja iejet saiešanas teltī, kamēr tās padebesis uz tās(teltē) palika, un Tā Kunga godība piepildīja to dzīvokli. **36** Un kad tās padebesis no tā dzīvokļa pacēlās, tad Israēla bērni devās celā visos savos gājumos. **37** Bet kad tās padebesis neuzcēlās, tad tie nedevās celā līdz tai dienai, kad tās cēlās. **38** Jo Tā Kunga padebesis bija dienā uz tā dzīvokļa, un naktī tas bija ugunīgs pār viņu priekš visa Israēla nama acīm visos viņu gājumos.

Trešā Mozus

1 Un Tas Kungs aicināja Mozu un runāja uz to no saiešanas telts sacīdams: **2** Runā uz Israēla bēriem un sakiem: ja kāds no jums Tam Kungam grib upurēt upuri, tad jums savus upurus būs nest no lopiem, no lieliem un no sīkiem lopiem. **3** Ja viņa upuris ir dedzināms upuris no lieliem lopiem, tad būs upurēt vērsi, kas bez vainas; priekš saiešanas telts durvīm viņam to būs upurēt, ka tas Tam Kungam labi patik. **4** Un tam savu roku būs likt uz tā dedzināmā upura galvu, ka tas Viņam labi patik, to salīdzināt. **5** Tad tam būs nokaut to jauno vērsi Tā Kunga priekšā, un Ārona dēliem, tiem priesteriem, būs tās asinis pienest un tās asinis slacīt visapkārt uz to altāri, kas ir priekš saiešanas telts durvīm. **6** Tad tam dedzināmam upurim būs novilkta ūdensārka ar viņu sacirst gabalos. **7** Un priesterā Ārona dēliem būs uguns iededzināt uz altāra un malku likt uz ugumi. **8** Un Ārona dēliem, tiem priesteriem, tos gabalus, galvu un taukus būs likt virsū uz to malku, kas ir uz tā ugums altāra. **9** Bet viņa iekšas un viņa kājas tam būs mazgāt ar ūdeni, un priesterim to visu būs iededzināt uz altāra; tas ir dedzināms upuris, uguns upuris Tam Kungam par saldu smaržu. **10** Un ja viņa upuris ir no sīkiem lopiem, no avīm vai no kazām par dedzināmo upuri, tad tam būs upurēt tēviņu, kas bez vainas. **11** Un viņam to būs nokaut pie altāra sāniem pret ziemeli Tā Kunga priekšā, un Ārona dēliem, tiem priesteriem, būs slacīt viņa asinis visapkārt uz altāri. **12** Tad viņam to būs sacirst gabalos lidz ar viņu galvu un viņa taukiem, un priesterim to būs likt uz to malku, kas virsū uz ugums altāra. **13** Bet iekšas un kājas viņam ūdeni būs mazgāt, un priesterim visu to būs pienest un iededzināt uz altāra; šis ir dedzināms upuris, uguns upuris par saldu smaržu Tam Kungam. **14** Un ja viņa upuris Tā Kunga priekšā ir dedzināms upuris no putniem, tad viņam savu upuri Tam Kungam būs pienest no ūbelēm vai no jauniem baložiem. **15** Un priesterim to būs nest pie altāra un galvu noknebt un uz altāra iededzināt, un viņa asinis būs izspaidīt pie altāra sienas. **16** Un viņa guzu ar viņa spalvām būs atņemt un pie altāra nomest pret rītiem uz pelnu kopu. **17** Un tam to būs ieplēst pie spāriņiem, ne dalīt, un priesterim to uz altāra būs iededzināt ugumi uz malkas; tas ir dedzināms upuris, uguns upuris Tam Kungam par saldu smaržu.

2 Ja nu kas laban Tam Kungam grib pienest ēdamu upuri, tad viņa upurim būt no kviešu miltiem, un tam būs uzliet eļļu un uzlikt vīraku. **2** Un viņam to būs nest pie Ārona dēliem, tiem priesteriem, tad priesterim būs ņemt pilnu sauju no tiem kviešu miltiem un no viņa eļļas ar visu viņa vīraku un viņa piemiņas tiesu uz altāra iededzināt; tas ir uguns upuris Tam Kungam par saldu smaržu. **3** Un kas atliek no tā ēdamā upura, pieder Āronam un viņa dēliem; tas ir augsti svēts no Tā Kunga uguns upuriem. **4** Un ja gribi pienest ēdamu upuri no tā, kas cepli cepts, tad lai tās ir neraudzētas karašas no kviešu miltiem, ar eļļu sajauktas, un neraudzēti rauši ar eļļu aptraipi. **5** Un ja tavs upuris ir ēdams upuris, kas pannā cepts, tad tam būt no neraudzētiem, ar eļļu sajauktiem kviešu miltiem. **6** Griez to gabalos un lej tur eļļu virsū, tas ir ēdams upuris.

7 Un ja tavs upuris ir ēdams upuris katlā vārāms, tad to būs sataisīt no kviešu miltiem ar eļļu. **8** Tad tev to ēdamo upuri, kas no tā ir sataisīts, būs nest Tā Kunga priekšā un to būs nest pie priesteriem, un tam to būs likt uz altāri. **9** Un priesterim no tā ēdamā upura būs ņemt piemiņas tiesu un uz altāra iededzināt; tas ir uguns upuris Tam Kungam par saldu smaržu. **10** Bet kas no tā ēdamā upura atliek, pieder Āronam un viņa dēliem; tas ir augsti svēts no Tā Kunga uguns upuriem. **11** Nevienam ēdamam upurim, ko jūs Tam Kungam pienesat, nebūs būt raudzētam; jo ne no rauga, ne no medus jums nebūs iededzināt uguns upuri Tam Kungam. **12** Par pirmaju upuri, to Tam Kungam pienesat, bet uz altāri tam nebūs nākt par saldu smaržu. **13** Un visus savus ēdamos upurus tev būs sālīt ar sāli, un tava Dieva derības sāls lai nepaliiek nost no tava ēdamā upura. Visus savus upurus tev būs upurēt ar sāli. **14** Un ja tu Tam Kungam gribi upurēt pirmaju augļu ēdamo upuri, tad tev būs upurēt to pirmaju augļu ēdamo upuri no vārpām, kas pie uguns grauzdētas un smalki sagrūstas. **15** Un tev būs uzliet eļļu un tur virsū likt vīraku; tas ir ēdams upuris. **16** Tad priesterim būs sadedzināt to piemiņas tiesu no viņa sagrūstām vārpām un no viņa eļļas ar visu vīraku; tas ir uguns upuris Tam Kungam.

3 Un ja viņa upuris ir pateicības upuris, ja tas to upurē no lieliem lopiem, lai vērsis, lai govs, tad tam būs upurēt Tā Kunga priekšā tādus, kas bez vainas. **2** Un tam būs likt savu roku uz sava upura galvu un to nokaut priekš saiešanas telts durvīm, un Ārona dēliem, tiem priesteriem, būs slacīt tās asinis visapkārt uz altāra. **3** Un no tā pateicības upura lai viņš upurē par Tā Kunga uguns upuri tos taukus, kas iekšas aplāj, un visus taukus, kas ir pie iekšām; **4** Un tās divas īkstis un tos taukus, kas pie tām klātu ir pie gurniem, un aknu taukus; pie īkstīm lai viņš tos noplēš. **5** Un Ārona dēliem uz altāra to būs iededzināt uz tā dedzināmā upura, kas uz malkas uguns virsū, - tas ir uguns upuris Tam Kungam par saldu smaržu. **6** Un ja viņa siko lopo upuris ir pateicības upuris Tam Kungam, vai auns, vai avs, tad viņam tādus būs upurēt kas bez vainas. **7** Ja viņš avi pienes par upuri, tad viņam to būs nest Tā Kunga priekšā, **8** Un savu roku būs likt uz sava upura galvu un to nokaut priekš saiešanas telts, un Ārona dēliem būs slacīt viņa asinis uz altāri visapkārt. **9** Un no pateicības upura tam būs upurēt par uguns upuri Tam Kungam viņa taukus, visu asti, - to viņam pie paša muguras kaula būs nogriezt, - un tos taukus, kas iekšas aplāj, un visus taukus, kas ir pie iekšām, **10** Un abējas īkstis(nieres) un tos taukus, kas tām klātu ir pie gurniem, un aknu taukus; pie īkstīm viņam tos būs noplēst. **11** Un priesterim to būs iededzināt uz altāra; tā ir uguns bariba Tam Kungam. **12** Un ja viņa upuris ir kaza, tad tam to būs atvest Tā Kunga priekšā. **13** Un tam būs likt savu roku uz viņas galvu un viņu nokaut priekš saiešanas telts, un Ārona dēliem būs slacīt viņas asinis uz altāri visapkārt. **14** Tad viņam no tā savu upuri būs pienest, par uguns upuri Tam Kungam, tos taukus, kas iekšas aplāj, un visus taukus, kas ir pie iekšām. **15** Un abējas īkstis un tos taukus, kas tām ir klātu pie gurniem, un aknu taukus; pie īkstīm viņam tos būs noplēst. **16** Un priesterim to būs iededzināt uz altāra par uguns barību. Par saldu smaržu ir visi tauki Tam Kungam. **17** Tas lai ir likums mūžam jūsu

pēcnākamiem visās jūsu māju vietās, ka jūs neēdat nekādus taukus, nedz asinīs.

4 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz Israēla bēriem un saki: ja kas laban netiši apgrēkojies pret kādu no Tā Kunga baušiem, ko nebūs darit, un pret vienu no tiem darijīs, **3** Ja priesteris, kas ir svaidīts, apgrēkojies, ka viņš tos ļaudis apgrēcīna, tad viņam savu grēku dēļ, ko viņš grēkojis, Tam Kungam būs pienest vienu vērsi, jaunu vērsi, kas bez vainas, par grēku upuri. **4** Un tam to vērsi būs vest priekš saiešanas telts durvīm Tā Kunga priekšā, un būs likt savu roku uz tā vērša galvu un to vērsi nokaut Tā Kunga priekšā. **5** Un tam svaidītam priesterim būs īemet no tā vērša asinīm un to nest saiešanas telti. **6** Un priesterim būs iemērkt savu pirkstu asinīs, un ar tām asinīm septiņkārt slacināt Tā Kunga priekšā pret svētās vietas priekškaramo. **7** Un priesterim būs likt no tām asinīm arī uz altāra ragiem, kur smaržīgas zāles top kvēpinātas, kas saiešanas telti ir Tā Kunga priekšā, un tā vērša citas asinīs tam būs izliet uz dedzināmo upuru altāra grīdu priekš saiešanas telts durvīm. **8** Un grēku upura vērša taukus visus viņam no tā būs atņemt. **9** Tos taukus, kas iekšas apkāl, un visus taukus, kas ir pie iekšām, un abējas ikstis un tos taukus, kas tām klātu ir pie gurniem, un aknu taukus, to būs noņemt pie ikstīm, **10** Itin kā tas top atņemts no pateicības upura vērša; un tam priesterim to būs iededzināt uz dedzināmo upuru altāra. **11** Bet tā vērša ādu un visu viņa galu ar viņa galvu un ar viņa kājām un viņa iekšas un viņa sūdus **12** Un visu to vērsi būs iznest ārā lēgera priekšā uz šķistu vietu, kur pelni top izgāzti, un to ar ugumi būs sadedzināt uz malkas; pie tiem izgāztiem pelniem to būs sadedzināt. **13** Un ja visa Israēla draudze netiši apgrēkotos, un fā lieta būtu apslepta priekš draudzes acīm, un ja tie ko būtu darījuši pret kādu no Tā Kunga baušiem, ko tiem nebija darit, un būtu noziegušies, **14** Un ja tie grēki, ko tie darījuši, top zināmi, tad draudzei būs atvest vienu vērsi, jaunu vērsi, par grēku upuri un to vest saiešanas telts priekšā. **15** Un draudzes vecajiem būs likt savas rokas uz tā vērša galvu Tā Kunga priekšā un to vērsi nokaut Tā Kunga priekšā. **16** Un tam svaidītam priesterim no tā vērša asinīm būs nest saiešanas telti. **17** Un priesterim būs iemērkt savu pirkstu, un no asinīm īemet un septiņkārt slacīt Tā Kunga priekšā pret priekškaramo. **18** Un viņam no tām asinīm būs likt uz altāra ragiem, kas ir priekš Tā Kunga saiešanas telts; tad viņam visas asinīs būs izliet uz tā dedzināmo upura altāra grīdu priekš saiešanas telts durvīm. **19** Viņam arī būs atņemt visus viņa taukus no tā un tos iededzināt uz altāra. **20** Un ar šo vērsi būs darit, itin kā dara ar grēku upura vērsi; tā ar to būs darit. Un priesterim tos būs salidzināt, tad tiem taps piedots. **21** Un to vērsi būs ārā vest no lēgera un sadedzināt, itin kā viņš to pirmo vērsi sadedzinājis; tas ir draudzes grēku upuris. **22** Ja kāds virsnieks netiši apgrēkojās un dara pret kādu no Tā Kunga, sava Dieva, baušiem, ko nebūs darit un paliek noziedzīgs, **23** Vai kad viņam tie grēki, ar ko viņš apgrēkojies, top zināmi, tad viņam par upuri būs atvest āzi, kas bez vainas, **24** Un būs likt savu roku uz tā āža galvu un to nokaut tai vietā, kur dedzināmo upuri nokaut Tā Kunga priekšā; tas ir grēku upuris. **25** Un priesterim būs īemet ar savu pirkstu no tā grēku upura asinīm un likt uz

dedzināmo upuru altāra ragiem, tad izgāzt viņa asinīs uz dedzināmo upuru altāra grīdu. **26** Bet visus viņa taukus tam būs iededzināt uz altāra, tā kā pateicības upura taukus; tā priesterim būs salidzināt viņa grēkus, tad tie viņam taps piedots. **27** Un ja kas laban no zemiņi ļaudīm netiši apgrēkojās, darīdams pret vienu no Tā Kunga baušiem, ko tam nebija darit, un paliek noziedzīgs, **28** Vai kad viņa grēki, ar ko tas apgrēkojies, viņam top zināmi, tad tam būs atvest par upuri jaunu kazu, kas bez vainas, par saviem grēkiem, ko tas darijīs. **29** Un tam savu roku būs likt uz tā grēku upura galvu un to grēku upuri nokaut, kur dedzināma upura vieta. **30** Tad priesterim būs īemet ar savu pirkstu no viņa asinīm un likt uz dedzināmo upuru altāra ragiem, un visas viņa asinīs izgāzt uz altāra grīdu. **31** Bet visus viņa taukus viņam būs noņemt, itin kā noņem pateicības upura taukus, un priesterim to būs iededzināt uz altāra Tam Kungam par saldu smaržu; tā priesterim viņu būs salidzināt, tad viņam taps piedots. **32** Bet ja viņš avi upurē par grēku upuri, tad tam būs atnest aitiņu, kas bez vainas, **33** Un būs likt savu roku uz tā grēku upura galvu un to nokaut par grēku upuri tai vietā, kur nokauj dedzināmos upurus. **34** Un priesterim no tā grēku upura asinīm būs īemet ar savu pirkstu un likt uz dedzināmo upuru altāra ragiem un visas viņa asinīs izliet uz altāra grīdu. **35** Un visus taukus no tā būs noņemt, tā kā noņem pateicības upura jēra taukus, un priesterim tos būs iededzināt uz altāra, par ugums upuri Tam Kungam; tā priesterim viņu būs salidzināt par viņa grēku, ko tas darijīs, - tad viņam taps piedots.

5 Un ja kas laban apgrēkotos, dzirdēdams kādu sazvērestību, par ko viņš ir liecīnieks, ja viņš to dzirdējis, vai zina, un to nedara zināmu, tad tam būs nest savu noziegumu. **2** Vai ja kas laban aizskartu kādu nešķistu lietu, vai tā ir nešķistu zvēru maita, vai nešķistu lopu maita, vai nešķistu tārpju maita, un viņš to nav zinājis, - tomēr viņš ir nešķists un noziedzīs. **3** Vai ja viņš kāda cilvēka nešķistumu aizskartu, kaut kādu nešķistumu, ar ko viņš apgānījies, un viņš to nav zinājis, un viņam top zināms, - tad viņš ir nešķists un noziedzīs. **4** Vai ja kas laban neapdomīgām lūpām zvērē, jaunu vai labu darit, ko vien cilvēks neapdomīgi var zvērēt, un ja to nav zinājis un to atzīst, tad viņš vai nu tā vai tā ir noziedzīs. **5** Kad nu notiek ka viņš vai šā vai tā noziedzīs, tad tam būs izteikt, ar ko tas apgrēkojies, **6** Un atnest par noziedzības upuri Tam Kungam par tiem grēkiem, ko viņš darijīs, mātīti no sikiem lopiem, aitiņu, vai kaziņu, par grēku upuri; tad priesterim viņu būs salidzināt par to grēku. **7** Bet ja viņam nav pie rokas, cik par avi vajag, tad par to noziegumu, ko viņš darijīs, būs atnest Tam Kungam divas ūbeles vai divus jaunus baložus, vienu par grēku upuri un otru par dedzināmo upuri. **8** Un tos būs nest pie priestera; tam papriekš to būs upurēt, kas ir dots par grēku upuri, un viņa galvu pie pakauša būs nokniebt, bet nenolauzt. **9** Un no tā grēku upura asinīm būs slacīt uz altāra sienu, bet kas atliek no tām asinīm, to būs iztecināt uz altāra grīdu; tas ir grēku upuris. **10** Un to otru tam būs sataisīt par dedzināmo upuri, kā pienākas; tā priesterim to būs salidzināt par viņa grēku, ko viņš darijīs, - tad viņam taps piedots. **11** Bet ja viņam tik daudz nav pie rokas, cik vajag par divām ūbelēm vai diviem jauniem baložiem,

tad tam, kas grēkojis, par upuri būs atnest desmito daļu no vienas ēfas kviešu miltu par grēku upuri; tam nebūs elles uzliet, nedz vīraka uzlikt, jo tas ir grēku upuris. **12** To būs nest pie priesterā, un priesterim no tā būs nemt pilnu sauju par piemiņas tiesu, un to iededzināt uz altāra, par uguns upuri Tam Kungam; - tas ir grēku upuris. **13** Un priesterim būs viņu salīdzināt par viņa grēku, ko viņš šā vai tā darījis, - tad viņam taps piedots; un tas pieder priesterim, tā kā ēdamais upuris. **14** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **15** Ja kas laban noziedzās un netiši apgrēkojās pie tā, kas Tam Kungam ir svētīts, tad tam par nozieguma upuri būs atnest Tam Kungam aunu, kas bez vainas, no ganāmā pulka, divu sudraba sēķelū vērtībā pēc svētās vietas sēķela, par nozieguma upuri. **16** Un būs atdot, ko tas pret tām svētām lietām grēkojis, un piekto daļu būs pielikt pārāki un dot priesterim; tā priesterim viņu būs salīdzināt ar to nozieguma upura aunu, - tad viņam taps piedots. **17** Un ja kas laban apgrēkotos, darīdams pret kaut kādu no Tā Kunga baušiem, ko nebūs darit, un to nav zinājis, tomēr viņš ir noziedzies un viņam būs nest savu noziegumu. **18** Un tam būs nest no ganāmā pulka aunu, kas bez vainas, pie priesterā par nozieguma upuri pēc tava spriedumiem; un priesterim viņu būs salīdzināt par viņa netišo apgrēkošanos, ko viņš darījis un pats nebija zinājis, - tad viņam taps piedots. **19** Tas ir nozieguma upuris, - viņš noziegdamies bija noziedzies pret To Kungu.

6 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Ja kas laban apgrēkotos un pret To Kungu noziegtos un noliagtū savam tuvākam to, kas pie viņa nolikts, vai viņa rokā iedots, vai laupīts, vai ar ko viņš savu tuvāko piekrāpis, **3** Vai kad viņš ko pazudušu atradis un to noliedzis, vai nepatiesi zvērējis kādas lietas dēļ, ko cilvēks dara apgrēkodamies, **4** Kad tas tā apgrēkojies un noziedzies, tad tam būs atdot to laupījumu, ko viņš laupījis vai to, ar ko viņš piekrāpis, vai to nolikta, kas pie viņa nolikts, vai to pazudušo, ko viņš atradis, **5** Vai visu to, par ko viņš nepatiesi zvērējis, to visu viņam būs atdot un piekto daļu pielikt klāt; tam, kam tas pieder, to būs viņam dot sava nozieguma upura dienā. **6** Un par savu noziegumu tam būs nest Tam Kungam pie priesterā no sava ganāmā pulka aunu, kas bez vainas pēc tava sprieduma par nozieguma upuri. **7** Un priesterim to būs salīdzināt Tā Kunga priekšā, tad viņam taps piedots viss, ko viņš darījis noziegdamies. **8** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **9** Pavēlī Āronam un viņa dēliem un saki: šis ir tas dedzināmā upura likums. Šim dedzināmam upurim uz altāra būs degt visu nakti līdz rītam, un ar to altāra uguns paliks degošs. **10** Un priesterim būs apvilkt savas nātnu(linu) drēbes un tās linu ūzas uz savu miesu un saņemt tos pelnus, kad uguns uz altāra sadedzinājis dedzināmo upuri un nobērt tos altārim sānis. **11** Tad viņam būs novilkst savas drēbes un citas drēbes apvilkt, un tos pelnus iznest ārā no lēgera kādā šķistā vietā. **12** Un ugunij uz altāra tā būs palikt degošam un nebūs izdzīst. Tur virsu priesterim ik rītu malku būs iededzināt, un uz to būs likt dedzināmo upuri un uz tā iededzināt pateicības upura taukus. **13** Ugunij uz altāra vienmēr būs degt un nebūs izdzīst. **14** Šis nu ir tas ēdamā upura likums: Ārona dēliem to būs upurēt priekš Tā Kunga, altāra priekšā. **15** Un būs nemt pilnu sauju no tā, no ēdamā upura kviešu miltiem un

no viņa ellas, un visu to vīraku, kas uz tā ēdamā upura, un to iededzināt uz altāra, par saldu smaržu, par piemiņu Tam Kungam. **16** Un kas no tā atlīcīes, to būs ēst Āronam un viņa dēliem; neraudzētu to būs ēst svētā vietā, saiešanas telts pagalmā tiem to būs ēst. **17** To nebūs cept ar raugu. Šī ir viņu daļa, ko Es tiem esmu devis no Saviem uguns upuriem; tas ir augsti svēts, itin kā grēku upuris un kā nozieguma upuris. **18** Visiem vīriešiem starp Ārona dēliem to būs ēst; tas lai ir par likumu uz jūsu pēcnākamiem mūžam, no Tā Kunga uguns upuriem: ikviens, kas tos aizskars, lai ir svēts. **19** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **20** Šis ir Ārona un viņa dēlu upuris, ko tiem būs upurēt Tam Kungam savā svaidāmā dienā: vienas ēfas desmitā tiesa kviešu miltu dienīšķam ēdamam upurim, viena puse rītā un otra puse vakarā. **21** To būs sataisit pannā ar eļļu, iejauktu tev to būs nest, un tā ēdamā upura ceptos gabalus tev būs upurēt Tam Kungam par saldu smaržu. **22** Un tam priesterim, kas no viņa dēliem viņa vietā top svaidīts, to būs darīt; tas lai ir likums mūžam; - to būs veselu sadedzināt Tam Kungam. **23** Jo ikkatra priestera ēdamo upuri būs veselu sadedzināt, to nebūs ēst. **24** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **25** Runā uz Āronu un uz viņa dēliem un saki: šis ir tas grēku upura likums. Tai vietā, kur dedzināmās upuris top nokauti, būs arī nokaut grēku upuri Tā Kunga priekšā; tas ir augsti svēts. **26** Tam priesterim, kas grēku upuri upurē, to būs ēst, svētā vietā to būs ēst, saiešanas telts pagalmā. **27** Ikviens kas viņa galu aizskars, būs svēts un ja kas no viņa asinīm slacīs uz kādām drēbēm, tad to, ko viņš ir aplašījīs, būs mazgāt svētā vietā. **28** Un to podu, kur tas vārīts, būs sasist; bet ja tas ir vara traukā vārīts, tad to būs berzt un ar ūdeni skalot. **29** Visiem, kas no vīriešu kārtas starp priesteriem, to būs ēst; tas ir augsti svēts. **30** Bet visus tos grēku upurus, no kuru asinīm ienes saiešanas telti par salīdzināšanu svētā vietā, tos nebūs ēst, bet sadedzināt ar ugumi.

7 Šis nu ir tas nozieguma upura likums; tas ir augsti svēts. **2** Tai vietā, kur nokauj dedzināmo upuri, būs arī nokauj nozieguma upuri, un viņa asinīs būs slacīt uz altāri visapkārt. **3** Un visus viņa taukus būs upurēt, asti un taukus, kas iekšas apkāj, **4** Un abas īkstis un tos taukus pie tām, pie gurniem, un aknu taukus būs noņemt pie īkstīm. **5** Un priesterim tos būs iededzināt uz altāra par uguns upuri Tam Kungam; tas ir nozieguma upuris. **6** Visiem, kas no vīriešu kārtas starp priesteriem, no tā būs ēst; to būs ēst svētā vietā, - tas ir augsti svēts. **7** Tā kā grēku upuri, tā būs būt nozieguma upurim, - tiem ir viens likums, tas pieder tam priesterim, kas ar to salīdzina. **8** Un tam priesterim, kas upurē kāda dedzināmo upuri, pieder no tā dedzināmā upura, ko viņš upurē, tā āda. **9** Un visi ēdamie upuri, kas cepli top cepti, ar visu, kas katlā un pannā sataisits, pieder tam priesterim, kas to upurē. **10** Arī visi ēdamie upuri vai ar eļļu sajaukties, vai sausie, piederēs visiem Ārona dēliem, vienam kā otram. **11** Un šis ir tas likums par to pateicības upuri, ko Tam Kungam upurē. **12** Ja to par pateicību piešķirts, tad līdz ar to pateicības upuri būs upurēt neraudzētas karašas, kas ar eļļu sajauktas, un neraudzētus raušus, kas ar eļļu aptraipīti, un karašas, kas ar eļļu ir sajauktas no iejautiem kviešu miltiem. **13** Līdz ar tām karašām būs pienest saraudzētu maizi par upuri,

par pateicības upuri un slavas upuri. **14** Un vienu karašu no visa tā upura Tam Kungam būs pienest par cilājamu upuri; tas piederēs tam priesterim, kas slaka pateicības upura asinis. **15** Bet slavas un pateicības upura gaļu būs tai dienā ēst, kad to upurē; no tā nekā nebūs atlicināt līdz rītam. **16** Un ja viņa upuris ir solijums vai upuris no laba prāta, tad to būs ēst tai dienā, kad to nes, un kas no tā atliek, to būs ēst otrā dienā. **17** Un kas vēl atliek no tā upura gaļas, to būs trešā dienā sadedzināt ar uguni. **18** Bet ja kas no sava pateicības upura gaļas ēdīs trešā dienā, tad tas, kas to upurējis, nebūs patikams, - tas upuris viņam netaps pielidzināts, tā būs viena negantība, un tam, kas no tā ēdīs, tas būs par noziegumu. **19** Un to gaļu nebūs ēst, kas no kāda nešķistuma aizskarta, to būs sadedzināt ar uguni. To gaļu ikviens var ēst, kas ir šķists. **20** Un ja kas laban ēdīs no Tā Kunga pateicības upura gaļas, kamēr nešķistums pie viņa, tad tam būs tapt izdeldētam no saviem ļaudīm. **21** Un ja kas laban ko aizskar, kas ir nešķists, vai cilvēka nešķistumu vai kādu nešķistu lopu vai kādu citu nešķistu negantību, un ēd no pateicības upura gaļas, kas Tam Kungam pieder, tam būs tapt izdeldētam no saviem ļaudīm. **22** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **23** Runā uz Israēla bērniem un saki: Jums nebūs ēst taukus no vēršiem un jēriem un kazām: **24** Taukus no kādas maitas un taukus no tā, kas saplēsts, jūs varat likt pie visādām lietām, bet jums tos nebūs ēst. **25** Jo ikviens, kas taukus ēdīs no kāda lopa, no kā Tam Kungam upurē uguns upuri, tam, kas to ēdīs, būs tapt izdeldētam no saviem ļaudīm. **26** Jums arī nepavismi nebūs asinis ēst savās mājās, ne no putniem, ne no lopiem. **27** Ikvienam, kas asinis ēd, tam būs tapt izdeldētam no saviem ļaudīm. **28** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **29** Runā uz Israēla bērniem un saki: kas savu pateicības upuri Tam Kungam nes, tam būs atnest, kas Tam Kungam par upuri pienākas no viņa pateicības upura. **30** Viņa rokas lai to uguns upuri Tam Kungam nes, tos krūšu taukus lai nes līdz ar tām krūtim, un to lai līgo par līgojamu upuri Tā Kunga priekšā. **31** Un priesterim tos taukus būs iededzināt uz altāra, bet tās krūtis piederēs Āronam un viņa dēliem. **32** Un to labo pleci jums būs dot par cilājamu upuri priesterim no saviem pateicības upuriem. **33** Kurš no Ārona dēliem upurē pateicības upura asinis un taukus, tam tas labais plecs piederēs par daļu. **34** Jo tās krūtis un to cilājamo pleci es esmu nēmis no Israēla bērniem, no viņu pateicības upura, un tos devis Āronam, tam priesterim, un viņa dēliem par tiesu no Israēla bērniem mūžam. **35** Šī ir Ārona svaidīšanas daļa un viņa dēlu svaidīšanas daļa no Tā Kunga uguns upuriem, tai dienā, kad viņš tos pieveda, palikt par Tā Kunga priesteriem. **36** To Tas Kungs pavēlējis, viņiem dot no Israēla bērniem, tai dienā, kad Viņš tos svaidīja, par tiesu pie viņu pēcnākamiem mūžam. **37** Šīs ir dedzināmā upura, ēdamā upura un grēku upura un nozieguma upura un iesvētišanas upura un pateicības upura likums, **38** Ko Tas Kungs Mozum ir pavēlējis uz Sinai kalna, kad viņš Israēla bērniem pavēlēja, Tam Kungam upurēt savus upurus Sinaī tuksnesī.

8 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Nēm Āronu un viņa dēlus līdz ar viņu un tās drēbes un to svaidāmo ellu un to grēku upura vērsi un tos divus aunas un to kurvi ar nerāudzētām maizēm; **3** Un sapulcē visu draudzi priekš

saiēšanas telts durvīm. **4** Tad Mozus darīja, itin kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis, un tā draudze tapa sapulcēta priekš saiešanas telts durvīm. **5** Un Mozus sacīja uz to draudzi: Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs pavēlējis darīt. **6** Un Mozus pieveda Āronu un viņa dēlus un mazgāja tos ar ūdeni. **7** Tad viņš tam apvilka tos svārkus un viņu apjoza ar to jostu un viņam apvilka to uzvalku un viņam uzlikā to plecusegu un viņu apjoza ar tās plecusegas jostu un to ar šo piesēja, **8** Un viņam aplika to krūšu glītumu, un tam krūšu glītumam uzlikā tos urim un tumim (gaismu un taisnību). **9** Un viņš uzlikā to cepuri viņa galvā un pielika pie tās cepures viņa pieres priekšā to zelta platīti, to svētības kroni, itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **10** Un Mozus nēma to svaidāmo ellu un svaidīja to dzīvokli un visu, kas iekš tā bija, un viņš to svētīja. **11** Un viņš no tās slacīja uz altāri septiņreiz un svaidīja altāri un visus viņa rikus līdz ar to mazgāšanas trauku un viņa kāju, lai (visu) to iesvētītu. **12** Un viņš leja no tās svaidāmās ellās uz Ārona galvu un to svaidīja, lai to iesvētītu. **13** Un Mozus pieveda Ārona dēlus un tiem uzvilkā tos svārkus un tos apjoza ar jostām un viņiem uzsēja paugastas cepures, itin kā Tas Kungs bija pavēlējis. **14** Un viņš lika pievest to grēku upura vērsi, un Ārons un viņa dēli uzlikā savas rokas uz tā grēku upura vēršā galvu. **15** Un tas tapa nokauts, un Mozus nēma tās asinis un tās uzlikā ar savu pirkstu altāra ragiem visapkārt un šķistīja altāri, pēc tam viņš izlēja tās asinis uz altāra grīdu un to iesvētīja un salidzināja. **16** Un viņš nēma visus tos taukus, kas pie iekšām un tos taukus pie aknām un abējas īkstis un viņu taukus, un to iededzināja uz altāra. **17** Bet to vērsi ar viņa ādu un viņa gaļu un viņa sūdus viņš sadedzināja ar uguni ārpus lēģera, itin kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis. **18** Un viņš lika atvest tā dedzināmā upura aunu, un Ārons un viņa dēli uzlikā savas rokas uz tā auna galvu, **19** Un tas tapa nokauts, un Mozus slacīja tās asinis ap altāri visapkārt. **20** Un viņš pārdalīja to aunu viņa gabalus un iededzināja to galvu un tos gabalus un taukus. **21** Bet iekšas un kājas viņš mazgāja ar ūdeni, un Mozus iededzināja visu to aunu uz altāra. Tas bija dedzināmās upuris par saldu smaržu, uguns upuris Tam Kungam, itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **22** Pēc tam viņš lika atvest to otru aunu, to iesvētišanas upura aunu, un Ārons ar saviem dēliem uzlikā savas rokas uz tā auna galvu. **23** Un tas tapa nokauts, un Mozus nēma no viņa asinim un tās lika uz Ārona labās auss skripstiņu un uz viņa labās rokas īkšķi un uz viņa labās kājas lielo pirkstu. **24** Viņš pieveda arī Ārona dēlus un lika no tām asinim uz viņu labās auss skripstiņu un uz viņu labās rokas īkšķi un uz viņu labās kājas lielo pirkstu un slacīja tās asinis ap altāri visapkārt. **25** Un viņš nēma tos taukus un to asti un visus taukus, kas ir pie iekšām, un tos taukus pie aknām un abējas īkstis un viņu taukumu un to labo pleci. **26** Un viņš nēma arī nerāudzētas maizes no tā kurvja, kas bija Tā Kunga priekšā, vienu nerāudzētu karašu un vienu ar ellu ceptu karašu un vienu rausi un lika tos uz tiem taukiem un uz to labo pleci. **27** Un viņš lika visu to uz Ārona rokām un uz viņa dēlu rokām un ligoja to par līgojamu upuri Tā Kunga priekšā. **28** Pēc tam Mozus to nēma no viņu rokām un to iededzināja uz dedzināmo upuru altāra; tas bija iesvētišanas upuris par saldu smaržu, tas bija uguns upuris Tam Kungam. **29** Un

Mozus nēma tās krūtis un tās līgoja par ligojamu upuri Tā Kunga priekšā no tā iesvētišanas upura auna; tās bija Mozum par daļu, itin kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis. **30** Un Mozus nēma arī no tās svaidāmās ellās un no tām asinīm, kas bija uz altāra, un to slacīja uz Āronu un viņa drēbēm un viņa dēliem un uz viņa dēlu drēbēm arīdzan, un iesvētīja Āronu un viņa drēbes un viņa dēlus un viņa dēlu drēbes arīdzan. **31** Un Mozus sacīja uz Āronu un uz viņa dēliem: vāriet to gaļu priekš saiešanas telts durvīm un ēdiet to turpat līdz ar to maizi, kas ir iesvētišanas upura kurvī, itin kā man pavēlēts un sacīts. Āronam un viņa dēliem to būs ēst. **32** Bet kas atliek no tās galas un no tās maizes, to jums būs ar ugumi sadedzināt. **33** Jums arī nebūs iziet no saiešanas telts durvīm septīnās dienas, līdz tai dienai, kad jūsu iesvētišanas upura dienas beidzās, jo septīnās dienas jūsu rokas taps pildītas. **34** Itin kā tas šini dienā ir darīts, tā Tas Kungs pavēlējis to darīt, lai jūs topat salīdzinātī. **35** Jums tad priekš saiešanas telts durvīm būs palikt dienu un nakti septīnās dienas un turēt Tā Kunga likumu, ka jūs nemirstat; jo tā tas man ir pavēlēts. **36** Un Ārons un viņa dēli darija visu to, ko Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis.

9 Un astotā dienā Mozus sauca Āronu un viņa dēlus un Israēla vecajus. **2** Un viņš sacīja uz Āronu: nēm jaunu teļu par grēku upuri un aunu par dedzināmo upuri, kas ir bez vainas, un atved tos Tā Kunga priekšā. **3** Pēc tam runā uz Israēla bērniem un saki: nēmiet āzi par grēku upuri un teļu un jēru, kas gadu veci un bez vainas, par dedzināmo upuri; **4** Un vērsi un aunu par pateicības upuri, Tā Kunga priekšā upurēt, un ēdamu upuri ar ēllu sajauktu, jo šodien jums Tas Kungs parādīsies. **5** Tad tie nēma, ko Mozus bija pavēlējis, un to novēda pie saiešanas telts, un visa draudze piegāja un stāvēja Tā Kunga priekšā. **6** Un Mozus sacīja: šo lietu, ko Tas Kungs pavēlējis, jums būs darīt, tad Tā Kunga godība jums parādīsies. **7** Un Mozus sacīja uz Āronu: pieej pie altāra un sataisī savu grēku upuri un savu dedzināmo upuri un dari salīdzīšanu priekš sevis un priekš tiem ļaudīm, pēc upurē to ļaužu upuri un salīdzini tos, itin kā Tas Kungs pavēlējis. **8** Kad Ārons piegāja pie altāra un nokāva grēku upura teļu priekš sevis. **9** Un Ārona dēli piņesa tās asinīs pie viņa, un viņš savu pirkstu iemērca tās asinīs un lika tās uz altāra ragiem, pēc tam viņš izlēja tās asinīs uz altāra grīdu. **10** Bet taukus un īkstis un taukus no aknām pie tā grēku upura viņš iededzināja uz altāra, itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **11** Un gaļu un ādu viņš sadedzināja ar ugumi ārpus lēgera. **12** Pēc tam viņš nokāva to dedzināmo upuri, un Ārona dēli nesa tās asinīs pie viņa un to slacīja ap altāri, **13** Un tie piņesa pie viņa to dedzināmo upuri savos gabalos ar to galvu, un viņš to iededzināja uz altāra. **14** Un viņš mazgāja tās iekšas un tās kājas un tās iededzināja virs tā dedzināmā upura uz altāra. **15** Pēc tam viņš piņesa to laužu upuri un nēma to grēku upura āzi, kas bija priekš tiem ļaudīm, un to nokāva un to sataisīja par grēku upuri, tā kā to pirmo. **16** Un viņš pievedea to dedzināmo upuri un to sataisīja pēc tiesas. **17** Un viņš piņesa to ēdamo upuri un nēma no tā pilnu sauju un to iededzināja uz altāra, vēl klāt pie tā rīta dedzināmā upura. **18** Pēc tam viņš nokāva to vērsi un to aunu par pateicības upuri priekš tiem ļaudīm. Un

Ārona dēli piņesa tās asinīs pie viņa, un viņš tās slacīja ap altāri, **19** Un tos taukus no tā vērša un no tā auna to asti, un kas iekšas apklāj, un tās īkstis un tos aknu taukus. **20** Un tie lika tos taukus uz tām krūtīm, un viņš iededzināja tos taukus uz altāra, **21** Bet tās krūtis un to labo pleci Ārons līgoja par ligojamu upuri Tā Kunga priekšā, tā kā Mozus bija pavēlējis. **22** Pēc tam Ārons pacēla savu roku uz tiem ļaudīm un tos svētīja, un nokāpa, kad bija beidzis grēku upuri un dedzināmo upuri un pateicības upuri. **23** Un Mozus un Ārons gāja saiešanas teltī; pēc tie nāca ārā un svētīja tos ļaudīs. Un Tā Kunga godība parādījās visiem ļaudīm. **24** Jo uguns izgāja no Tā Kunga un aprīja uz altāra to dedzināmo upuri un tos taukus; un visi ļaudīs to redzēja un gavilēja un krita uz savu vaigu.

10 Un Ārona dēli Nadabs un Abijus nēma ikviens savu kvēpināmo trauku un ielika uguni un kvēpināmās zāles tur virsū un nesa svešu uguni Tā Kunga priekšā, ko viņš tiem nebija pavēlējis. **2** Tad uguns izgāja no Tā Kunga un tos aprīja, un tie nomira Tā Kunga priekšā. **3** Un Mozus sacīja uz Āronu: tas ir, ko Tas Kungs ir runājis sacīdams: "Iekš tiem, kas Man tuvu, Es tapšu svētīts un visu ļaužu priekšā Es tapšu godināts." Bet Ārons cieta klusus. **4** Un Mozus aicināja Mišāēli un Elcafuru, Ūziēlu, Ārona tēva brāļa, dēlus, un tiem sacīja: pieejat un nesiet savus brāļus projām no svētās vietas ārā aiz lēgera. **5** Tad tie piegāja un iznesa tos ar viņu šauriem svārkiem ārā aiz lēgera, kā Mozus bija runājis. **6** Un Mozus sacīja uz Āronu un Eleazaru un Ītamaru, viņa dēliem: jums nebūs savas galvas atsegta nedz savas drēbes sapļest, lai jūs nemirstat, un lai dusmība nenāk pār visu draudzi; bet jūsu brāļiem, visam Israēla namam, būs apraudāt šo uguns sodību, ko Tas Kungs iededzinājis. **7** Jums no saiešanas telts durvīm arī nebūs iziet, ka jūs nemirstat; jo Tā Kunga svaidāmā ēlla ir uz jums. Un tie darija pēc Mozus vārda. **8** Un Tas Kungs runāja uz Āronu un sacīja: **9** Vīnu un stipru dzērienu tev nebūs dzert, ne tev, ne taviem dēliem, kad ejat saiešanas teltī, lai jūs nemirstat; tas lai ir par likumu uz jūsu pēcnākamē mūžīgi; **10** Lai jūs varat izšķirt svētu no nesvēta un nešķistu no šķista, **11** Un lai jūs Israēla bērniem varat mācīt visus likumus, ko Tas Kungs uz tiem ir runājis caur Mozu. **12** Un Mozus runāja uz Āronu un uz Eleazaru un uz Ītamaru, viņa atlikušiem dēliem: nēmiet to ēdamo upuri, kas no Tā Kunga ugurs upuriem atlīcis un ēdīet to neraudzētu pie altāra, jo tas ir augsti svēts. **13** Tāpēc jums to būs ēst svētā vietā, jo tā ir tava nospriestā daļa un tava dēlu nospriestā daļa no Tā Kunga ugurs upuriem, jo tā man ir pavēlēts. **14** Un tās ligotās krūtis un to cilāto pleci jums būs ēst šķistā vietā, tev un taviem dēliem un tavām meitām līdz ar tevi, jo tā ir tava nospriestā daļa, un tavu dēlu nospriestā daļa un dota no Israēla bērnu pateicības upuriem. **15** To cilājamo pleci un tās līgojamās krūtis tiem būs pienest pie tauku ugurs upura, ka tie top līgoti par ligojamu upuri Tā Kunga priekšā; tas lai ir tev un taviem dēliem arīdzan par tiesu mūžīgi, tā kā Tas Kungs pavēlējis. **16** Un Mozus meklēt meklēja to grēku upura āzi, un redzi, tas bija sadedzināts; un viņš apskaitās par Eleazaru un par Ītamaru, Ārona atlikušiem dēliem, un sacīja: **17** Kāpēc jūs to grēku upuri neesat ēduši svētā vietā? Jo tas ir augsti svēts, un viņš jums to ir devis, lai jūs nesat

draudzes noziedzību, to salīdzinādami Tā Kunga priekšā.
18 Redzi, viņa asinis nav iekšā ienestas tai svētā vietā; jums tas bija jāed svētā vietā, kā tas man pavelēts. **19** Tad Ārons runāja uz Mozu: redzi šodien tie savu grēku upuri un savu dedzināmo upuri ir atnesuši Tā Kunga priekšā, un tādas lietas man ir notikušas; ja tad es šodien to grēku upuri būtu ēdis, - vai tas Tam Kungam būtu paticis? **20** Kad Mozus to dzirdēja, tad tas viņam patika.

11 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un uz tiem sacīja: **2** Runājet uz Israēla bērniem un sakāt: ņie ir tie lopi, ko jūs varat ēst no visiem lopiem, kas vīrs zemes: **3** Visus lopus, kam šķelti nagi, kam nagi šķelti divējos gabalos, un kas gremo, tos ēdat. **4** Bet šos jums nebūs ēst no tiem, kas gremo un kam šķelti nagi: kamielji, jo tas gan gremo, bet tam nav šķelti nagi; to jums būs turēt par nešķistu; **5** Un trusi, jo tas gan gremo, bet tam nav šķelti nagi, to jums būs turēt par nešķistu; **6** Un zaķi, jo tas gan gremo, bet tam nav šķelti nagi, to jums būs turēt par nešķistu; **7** Un cūku, jo tai gan šķelti nagi un šķelti divējos gabalos, bet tā negremo, to jums būs turēt par nešķistu. **8** No viņu gaļas jums nebūs ēst nedz viņu maitas aizskart, tos jums būs turēt par nešķistiem. **9** Šos ēdat no visa, kas ūdeni: visu, kam ir spuras un zvīnas ūdeni, jūrā un upēs, to varat ēst. **10** Bet visu, kam nav spuru un zvīnu ūdeni un upē, no visa, kas ūdeni kust, un no visa, kas dzīvo ūdeni, to jums būs turēt par negantu. **11** To jums būs turēt par negantu, jums no viņu gaļas nebūs ēst, un viņu maitas jums būs turēt par negantām. **12** Visu, kam nav spuru un zvīnu ūdeni, jums būs turēt par negantu. **13** Un no putniem šos jums būs turēt par negantiem, ka jūs tos neēdat: ņie lai jums ir neganti: ērglis un sarkandzeltenais ērglis un melnais ērglis. **14** Un lija un vanags pēc savas kārtas. **15** Un visi kraukļi pēc savas kārtas **16** Un strauss un bezdelīga un kīris un vēja vanags pēc savas kārtas **17** Un apogs un maitas lija un ūpis **18** Un puce un dumpis un gulbis, **19** Stārkis, kalnu vanags pēc savas kārtas, badadzeguze un sikspārnis. **20** Visi spārnainie līdēji, kas iet uz četrām kājām, lai jums ir negantība. **21** Bet tos ēdat no visiem spārnainiem līdējiem, kas uz četrām kājām iet; kam augšām pie savām kājām ir lieli, ar ko tie pa zemi lēkā. **22** Šos no tiem ēdat: siseni pēc viņa kārtas un zolamu pēc viņa kārtas un argolu pēc viņa kārtas un agabu pēc viņa kārtas (zolams, argols un agabs ir siseņu kārtas). **23** Visus citus spārnaiņos līdējus, jums būs turēt par negantiem. **24** Un caur ņiem jūs tapsiet apgānīti; ikviens, kas viņu maitas aizskar, būs nešķists līdz vakaram. **25** Un kas no viņu maitām ko nesīs, tam būs mazgāt savas drēbes un nešķistam būt līdz vakaram. **26** Visus lopus, kam nagi šķelti, bet nav šķelti divējos gabalos un kas negremo, tos jums būs turēt par nešķistiem; kas tos aizskar, tam būs būt nešķistam. **27** Un visiem četrkājīgiem zvēriem, kam kājas ar asiem nagiem, tie lai jums ir nešķisti; kas viņu maitas aizskar, tas būs nešķists līdz vakaram. **28** Un kas viņu maitas ir nesis, tam savas drēbes būs mazgāt un nešķistam būt līdz vakaram; tie lai jums ir nešķisti. **29** Un stārp tiem līdējiem, kas vīrs zemes liens, ņie lai jums ir nešķisti: sērmulis, pele, bruņurupucis pēc savas kārtas, **30** Sesks, hameleons, kīrzaka, gliemežis un kurmis. **31** Tos no visiem līdējiem jums būs turēt par nešķistiem; kas tos aizskar, kad tie miruši, tam būs nešķistam būt līdz vakaram.

32 Un uz ko kas no tiem kritīs, kad tie ir miruši, tam būs nešķistam būt, lai tas ir kāds koku trauks, vai drēbes, vai āda, vai maiss, vai kāds riks, ar ko kāds darbs top darīts, - to būs ūdeni iebāzt un tam būs nešķistam būt līdz vakaram, pēc tas būs šķists. **33** Un ikvienu mālu trauku, kur kas no tiem ir iekritis, - visam, kas tur iekšā, būs nešķistam būt, un jums to būs sadauzit. **34** Ikvienan ēdiņam, kas top ēsts, uz ko šis ūdens ir nācis, būs nešķistam būt, un ikvienu dzierienu, kas top dzerts no visiem tādiem traukiem, būs turēt par nešķistu. **35** Un visu, uz ko viņu maitas kritis, to būs turēt par nešķistu, cepli un traukus būs sadauzit, tie ir nešķisti; tāpēc jums tos būs turēt par nešķistiem. **36** Tikai avoti un akas un dīki būs šķisti; bet kas viņu maitas aizskar, to būs turēt par nešķistu. **37** Un ja kas no viņu maitām kritis uz sēklu, kas ir sējama, tā ir šķista. **38** Bet ja ūdens top liets pār sēklu, un tad kas no tādām maitām uzkrīt, tad jums to būs turēt par nešķistu. **39** Ja kāds lops mirst, kas jums ir par barību, - kas viņa maitu aizskar, tam būs nešķistam būt līdz vakaram. **40** Un kas no viņu maitas ir ēdis, tam būs savas drēbes mazgāt un nešķistam būt līdz vakaram; un kas viņu maitu nes, tam būs savas drēbes mazgāt un nešķistam būt līdz vakaram. **41** Un visu, kas liet virs zemes, jums būs turēt par negantu, to nebūs ēst. **42** Visu, kas uz savu vēderi liet, un visu, kas vīrs zemes liet uz četrām kājām, līdz ar visu, kam daudz kājas, to jums nebūs ēst; lai tas jums ir negants. **43** Neapgānāt savas dvēseles ar nekādiem līdējiem, kas liet, un nedariet sevi nešķistus pie tiem, ka jūs caur tiem netopat apgānīti. **44** Jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, tāpēc jums būs svētīties un svētiem būt, jo Es esmu svēts; un jums nebūs savas dvēseles apgānīt ar neko, kas liet virs zemes, **45** Jo Es esmu Tas Kungs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, lai Es jums esmu par Dievu; tad esat svēti, jo Es esmu svēts. **46** Šis ir tas likums par lopiem un putniem un par visām dzīvām dvašām, kas kust ūdeni, un par visām dvašām, kas liet virs zemes, - **47** Ka jūs varat izšķirt nešķistu no šķista, un putnus, kas ēdamī, no putniem, kas nav ēdamī.

12 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz Israēla bērniem un saki: kad kāda sieva top grūta un dzemēdē dēliņu, tad tai septīnas dienas būs nešķistai būt; cik ilgi tā savu sārnu dēļ ir atšķirta, tik ilgi tai būs nešķistai būt. **3** Un astotā dienā viņa priekšādas miesu būs apraizīt. **4** Un trīsdesmit un trīs dienas tai būs palikt iekš savas asins šķistīšanās; tai nebūs aizskart nekādu svētu lietu, nedz nākt tai svētā vietā, tiekams viņas šķistīšanās dienas pagalam. **5** Bet ja viņa meitiņu dzemēdēs, tad tai divas nedēļas būs nešķistai būt, cik ilgi viņas atšķiršana ir, pēc tam viņai sešdesmit sešas dienas būs palikt iekš savas šķistīšanās asinīm. **6** Un kad viņas šķistīšanās dienas priekš dēļa vai priekš meitas ir pagalam, tad viņai gada vecu jēru par dedzināmo upuri un jaunu balodi jeb ūbeli par grēku upuri būs atnēst priekš saiešanas telts durvīm pie priesteru. **7** Tam to būs upurēt Tā Kunga priekšā un viņu salīdzināt; tad tā taps šķista no saviem asins sārniem. Šis ir tas likums priekš tās, kas dēliņu vai meitiņu dzemēdē. **8** Bet ja viņai nav pie rokas, cik par jēru nākas, tad lai viņa nēm divas ūbeles jeb divus jaunus baložus, vienu par dedzināmo upuri un vienu par grēku upuri, un priesterim būs viņu salīdzināt, tad viņa taps šķista.

13

Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un sacīja:
2 Kad kāda cilvēka miesas ādā metās tūkums vai augonis vai balta pūte, tā kā viņa miesas ādā būtu spītālības vaina, tad to būs vest pie priesteriņa Ārona vai pie viena no viņa dēliem, tiem priesteriem. 3 Un priesterim būs apraudzīt viņa miesas ādas vainu; ja tie mati tai vairāk palikuši balti, un tā vaina dzīļāka izraugās nekā viņa miesas āda, tad tā ir spītālības vaina; kad priesteris to apraudzījis, tad viņam to būs spriest par nešķistu. 4 Bet ja tā pūte viņa miesas ādā ir balta, bet dzīļāka neizraugās nekā tā āda, un tie mati tai vairāk nav tapuši balti, tad priesterim to, kam tā vaina, būs ieslēgt septīnas dienas. 5 Un priesterim septītā dienā to atkal būs apraudzīt, un redzi, ja tā vaina pēc viņa aplūkošanas tāda pat ir palikusi un viņa ādas vaina nav izpletusies, 6 Tad priesterim viņu vēl būs ieslēgt septīnas dienas. Un priesterim atkal viņu būs apraudzīt septītā dienā, un redzi, ja tā vaina ādā nav izpletusies, tad priesterim to būs atzīt par šķistu; tas bija kašķis; un tam būs mazgāt savas drēbes, - tad viņš ir šķists. 7 Bet ja tas kašķis pār ādu ir izpleties, pēc tam, ka tas no priesteriņa ir apraudzīts un par šķistu nosaukts, tad priesterim otrreiz to būs apraudzīt. 8 Ja nu priesteris redz, un raugi, tas kašķis ādā ir izpleties, tad priesterim viņu būs atzīt par nešķistu, - tie ir spītāli. 9 Ja spītāli būs pie kāda cilvēka, tad to būs vest pie priesteriņa. 10 Tad priesteris redzēs, un raugi, ja balts tūkums ir ādā, kas matus pārvērtīs par baltiņu, un jēla gaļa ir tai tūkumā, - 11 Tie ir veci spītāli viņa miesas āda, tāpēc priesterim viņu būs spriest par nešķistu; tam to nebūs ieslēgt, jo tas ir nešķists. 12 Un ja spītāli ādā izsītas, un spītāli tam, kam tā vaina, visu ādu ir apkāļauši no galvas līdz kājām, cik priesteriņa acis redz, 13 Un priesteris redz, un raugi, spītāli visu viņa miesu apkāļauši, tad viņam to, kam tā vaina, būs atzīt par šķistu; tā ir visa balta tapusi, - viņš ir šķists. 14 Bet kad jēla gaļa iekš tās top redzēta, tad tam būs nešķistam būt. 15 Un kad priesteris to jēlo gaļu redz, tad viņam to būs spriest par nešķistu; tā jēla gaļa ir nešķista, tie ir spītāli. 16 Bet ja tā jēla gaļa pārvērtīties un paliks balta, tad lai viņš nāk pie priesteriņa. 17 Un priesteris viņu aplūkos, un redzi, ja tā vaina ir tapusi balta, tad priesterim to, kam tā vaina, būs atzīt par šķistu, jo viņš ir šķists. 18 Un ja miesas ādā kāds augonis ir bijis, kas ir sadzījis, 19 Un tai augoņa vietā ceļas balta pūte vai balta pasarkana rēta, tad viņam būs rādīties priesteriņam. 20 Un priesteris redzēs, un raugi, ja viņa rādās dzīļāka nekā tā āda, un kad viņas mati tapuši balti, tad priesteriņam viņu būs atzīt par nešķistu; tie ir spītāli, caur to augoni tie ir izsītušies. 21 Bet ja priesteris to apraudzīs, un redzi, tur nav balti mati un tā nav dzīļāka nekā tā āda, bet ir palikusi bāla, tad priesteriņam viņu būs ieslēgt septīnas dienas. 22 Ja tad viņa ir izpletusies pār ādu, tad priesteriņam viņu būs atzīt par nešķistu; tā ir (spītālības) vaina. 23 Bet ja tā baltā pūte paliks savā vietā un neizpleties, tad tā ir plēve no tā augoņa, un priesteriņam viņu būs atzīt par šķistu. 24 Vai ja miesas ādā ir bijis kāds uguns degums, un tai sadzījušā degumā ir balti pasarkana vai balta pūte, 25 Un priesteris to redz, un raugi, tie mati uz tā deguma tapuši balti, un viņš dzīļāks izraugās nekā tā āda, tad tie ir spītāli; tie caur to degumu ir izsītušies, un priesteriņam viņu būs atzīt par nešķistu, jo tā ir spītālības vaina. 26 Bet ja priesteris to aplūkos, un

redzi, uz rētas nav baltu matu, un tā nav dzīļāka nekā tā āda un ir palikusi bāla, tad priesteriņam viņu būs ieslēgt septīnas dienas. 27 Un septītā dienā priesteriņam viņu būs apraudzīt; ja tā ir ādā izpletusies, tad priesteriņam viņu būs turēt par nešķistu; tā ir spītālības vaina. 28 Bet ja tā plēve savā vietā paliks un ādā neizpleties, bet palikusi bāla, tad tas ir tā deguma tūkums; tāpēc priesteriņam viņu būs atzīt par šķistu, jo tā ir tā deguma plēve. 29 Un ja kādam vīram vai kādai sievai vaina metās galvā vai bārdā, 30 Tad priesteriņam to vainu būs aplūkot, un redzi, ja viņa dzīļāka izraugās nekā tā āda, un mati iekš tās iedzelteni plāni, tad priesteriņam to būs atzīt par nešķistu, - tas ir kašķis, tie ir galvas jeb bārdas spītāli. 31 Bet ja priesteris to kašķa vainu aplūkos, un redzi, tā dzīļāka neizraugās nekā tā āda, un nekādu melnu matu uz tās nav, tad priesteriņam to, kam tā kašķa vaina, būs ieslēgt septīnas dienas. 32 Un septītā dienā priesteriņam to vainu būs aplūkot, un redzi, ja tas kašķis nav izpleties un uz tā nav nekādu iedzeltenu matu un tas kašķis arī neizraugās dzīļāks nekā tā āda, 33 Tad tam matus būs nodzīt, bet ne pa to kašķi, un priesteriņam to, kam tā vaina, būs ieslēgt vēl septīnas dienas. 34 Un septītā dienā priesteriņam to kašķi būs aplūkoti, un redzi, ja tas kašķis nav izpleties pār ādu, nedz izraugās dzīļāks nekā tā āda, tad priesteriņam to būs turēt par šķistu; tam savas drēbes būs mazgāt un šķistam būt. 35 Bet ja tas kašķis ir izpleties pār ādu pēc viņa šķistišanās, 36 Tad priesteriņam viņu būs aplūkot un redzi, ja tas kašķis ir izpleties pār ādu, tad priesteriņam vairs nebūs meklēt tos iedzeltenos matus; viņš ir nešķists. 37 Bet ja tas kašķis pēc viņa apraudzīšanas tāds pat ir palicis un melni mati uz tā ir auguši, tad tas kašķis ir sadzījis; viņš ir šķists, un priesteriņam viņu būs atzīt par šķistu. 38 Un ja kādam vīram vai kādai sievai pie viņu miesas ādas metās baltas pūtes, 39 Un priesteris to aplūko, un redzi, viņu miesas ādā ir bālas baltas pūtes, tad tas ir kraupis; tas iekš ādas ir izsīties, - viņš ir šķists. 40 Un ja kādam vīram galvas mati izkrīt, ka tā paliek plika, - viņš ir šķists. 41 Un ja uz viņa galvas priekšas mati ir izkrītuši, tad viņš ir plīkgalvis, viņš ir šķists. 42 Bet ja tai plīkumā jeb pleiķī metās balta pasarkana vaina, tad tie ir spītāli, kas izsītas pie viņa plīkuma jeb pleiķa. 43 Un kad priesteriņam viņu ir aplūkojis, un viņa vairas tūkums viņa plīkumā jeb pleiķī ir balti pasarkans, un izraugās tā kā spītāli miesas ādā, 44 Tad tas vīrs ir spītālis, viņš ir nešķists, priesteriņam viņu būs atzīt par nešķistu, uz viņa galvas ir (spītālu) vaina. 45 Un kas ir spītālis, kam šī vaina, tam būs saplēst drēbes un atsegāt galvu, un aizsegāt savas lūpas un saukt: nešķists! nešķists! 46 Visu to laiku, kamēr viņam tā vaina, tam būs būt nešķistam; tam būs atšķirtam dzīvot, ārā aiz lēgera lai ir viņa māju vieta. 47 Un ja tie spītāli būs pie drēbēm, pie vilnainām drēbēm vai pie nātnu drēbēm, 48 Lai tie ir pie adītām vai austām, lai pie nātnu vai vilnainām (drēbēm), lai pie kādas ādas vai pie kā, kas no ādām taisīts, 49 Un ja tā vaina pie drēbēm vai pie ādas vai pie adītām vai austām vai pie kā, kas no ādām taisīts, ir zaļgana vai pasarkana; tad tie ir spītāli, un tos būs priesteriņam rādīt. 50 Un priesteriņam to vainu būs apraudzīt, un to, kam tā vaina, būs ieslēgt septīnas dienas. 51 Un septītā dienā to vainu būs apraudzīt, ja tā vaina ir izpletusies pie drēbēm, vai pie adītām vai pie austām vai pie ādas vai pie kā, kas no

ādas taisīts, tad tā ir ēdoti(ļaundabīga) spītālības vaina, - tas ir nešķists. **52** Un tās drēbes, vai tos apmeslus vai tos audus, tik labi no vilnainām kā no nātnu drēbēm un visu to, kas no ādām taisīts, kur tā vaina radās, to būs sadedzināt, jo tā ir ēdoti spītālības vaina, - to būs ar uguni sadedzināt. **53** Un ja priesteris lūkos un redzēs, ka tā vaina pie drēbēm vai aditām vai austām vai pie kā, kas no ādām taisīts, nav izpletusies, **54** Tad priesterim būs pavēlēt, ka tas, pie kā tā vaina, top mazgāts, un otrā kārtā to būs ieslēgt septīnas dienas. **55** Un kad tas ir mazgāts, tad priesterim to vainu būs aplūkot, un redzi, ja tā vaina pēc izskata nav pārvērtusies un tā vaina nav izpletusies, tad tas ir nešķists; jums to ar uguni būs sadedzināt, jo tā ir ēdoti vaina, - lai būtu no iekš vai ārpuses. **56** Bet ja priesteris lūkos un redzi, tā vaina pēc viņas mazgāšanas ir nobālējusi, tad tam to būs noplēst no drēbēm vai no ādas vai no aditām vai no austām. **57** Bet ja tas vēl top ieraudzīts pie drēbēm vai aditām vai austām vai pie kā, kas no ādām taisīts, tad tie ir spītāli, kas izsītās; to, pie kā tā vaina, jums būs sadedzināt ar uguni. **58** Bet drēbes vai apmeslus vai audus vai to, kas no ādām taisīts, ko jūs esat mazgājuši, kad tā vaina no tā atstājās, tad jums to otrā kārtā būs mazgāt, un tas ir šķists. **59** Šis ir tas likums par spītālības vainu pie vilnainām vai nātnu drēbēm vai aditām vai austām vai pie kaut kā, kas no ādām taisīts, to turēt vai par šķistu vai par nešķistu.

14 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Šis būs tas likums par spītālīgo viņa šķistišanas laikā: **3** To būs vest pie priestera, un priesterim būs iziet ārā aiz lēgera, un ja priesteris redz, un raugi, spītālības vaina no spītālīgā ir sadzījusi, **4** Tad priesterim būs pavēlēt, ka priekš tā, kas jāšķisti, būs nemt divus dzīvus šķistus putnus un ciedra koku un sarkanus dzīparus un īzāpu. **5** Un priesterim būs pavēlēt, ka tas viens putns top nokauts iekš kāda māla trauka pār tekošu ūdeni. **6** To dzīvo putnu viņam tad būs nemt un to ciedra koku un tos sarkanos dzīparus un to īzāpu, un tos līdz ar to dzīvo putnu būs iemērcēt tā otra putna asinīs, kas ir nokauts pār to tekošo ūdeni, **7** Un to, kas no spītālīem šķistās, būs septīnreiz aplacīt un šķistīt, un to dzīvo putnu palaist laukā. **8** Un tam, kas šķistās, būs mazgāt savas drēbes un nocirpt visus savus matus un ūdenī mazgāties, tad tas būs šķists; pēc tam lai viņš nāk lēgeri, bet lai paliek sava dzīvokļa ārpuse septīnas dienas. **9** Septītā dienā tam būs nodzīt savus matus, savu galvu un savu bārdu, to spalvu savās uzacis; visus savus matus tam būs nodzīt un savas drēbes mazgāt un savu miesu ar ūdeni mazgāt, tad tas būs šķists. **10** Un astotā dienā tam būs nemt divus jērus, kas bez vainas, un gada vecu aitiņu, kas bez vainas, līdz ar trim desmitiem kviešu miltu par ēdamo upuri, ar eļļu sajauktu, un vienu logu(glāze) eļļas. **11** Tad tam priesterim, kas šķisti, to vīru, kas šķistās, līdz ar tām lietām būs stādit Tā Kunga priekšā, priekš saiešanas telts durvīm. **12** Un priesterim būs nemt to vienu jēru un to upurēt par nozieguma upuri ar to logu (glāze) eļļas, un par līgojamu upuri to upurēt Tā Kunga priekšā. **13** Tad viņam to jēru būs nokaut tai vietā, kur top nokauts tas grēku upuris un dedzināmais upuris, svētā vietā, jo tas nozieguma upuris pierder tāpat kā tas grēku upuris priesterim; tas ir augsti svēts. **14** Un priesterim būs nemt no tā nozieguma upura asinīm, un to būs likt uz labās auss

skripstīnu tam, kas jāšķisti, un uz viņa labās rokas īkšķi un uz viņa labās kājas lielo pirkstu. **15** Un priesterim arī būs nemt eļļu no tā logo un liet savā kreisā saujā. **16** Un būs iemērcēt savu labo pirkstu tai eļļā, kas kreisajā saujā, un ar savu pirkstu no tās eļļas septīnreiz slacīt Tā Kunga priekšā. **17** Un no tās atlikušās eļļas, kas viņa saujā, priesterim būs likt uz labās auss skripstīnu tam, kas jāšķisti, un uz viņa labās rokas īkšķi un uz viņa labās kājas lielo pirkstu virsū uz tām nozieguma upura asinīm. **18** Un kas vēl atlicis no tās eļļas, kas bija priestera saujā, to viņam būs likt uz galvu tam, tas jāšķisti; tā priesterim viņu būs salīdzināt Tā Kunga priekšā. **19** Un priesterim arī būs sataisīt grēku upuri un to šķistīto salīdzināt viņa nešķistības dēļ. **20** Tad viņam būs nokaut to dedzināmo upuri un to dedzināmo upuri un to ēdamo upuri būs celt uz altāri; tā priesterim viņu būs salīdzināt, tad tas ir šķists. **21** Bet ja viņš ir nabags un viņam maz pie rokas, tad lai nem vienu jēru nozieguma upurim par līgojamu upuri, sevi salīdzināt, un desmito tiesu kviešu miltu ar eļļu sajauktu par ēdamu upuri un vienu logu (glāze) eļļas, **22** Un divas ūbeles jeb divus jaunus baložus, cik viņa roka paspēj; no tiem lai ir viens par grēku upuri un otrs par dedzināmo upuri. **23** Un astotā šķistišanas dienā tos būs nest pie priestera, pie saiešanas telts durvīm Tā Kunga priekšā. **24** Un priesterim būs nemt to nozieguma upura jēru un to logu (glāze) eļļas, un tos būs ligot par līgojamu upuri Tā Kunga priekšā. **25** Tad nozieguma upura jēru būs nokaut un nemt no nozieguma upura asinīm, un to likt uz labās auss skripstīnu tam, kas šķistās un uz viņa labās rokas īkšķi un uz viņa labās kājas lielo pirkstu. **26** Un priesterim no tās eļļas būs liet savā kreisajā saujā. **27** Un no tās eļļas, kas kreisajā saujā, priesterim septīnreiz būs slacīt Tā Kunga priekšā. **28** Un no tās eļļas, kas viņa saujā, priesterim būs likt uz galvu tam, kas šķistās, par salīdzināšanu Tā Kunga priekšā. **29** Tad viņam būs sataisīt vienu no tām ūbelēm jeb no tiem jauniem baložiem, cik viņa roka paspēj, **30** Cik viņa roka paspēj, vienu par grēku upuri un otru par dedzināmo upuri līdz ar ēdamo upuri; tā priesterim to, kas šķistās, būs salīdzināt Tā Kunga priekšā, **32** Šis ir tas likums par to, kam ir spītāli, kam roka nepaspēj, cik viņa šķistišanas pēc vajag. **33** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un sacīja: **34** Kad jūs nāksiet Kanaāna zemē, ko Es jums došu par īpašumu, un kad Es spītālības vainu piesūtišu kādam jūsu zemes namam, **35** Tad tam, kam tas nams pierder, būs nākt un priesterim dot ziņu un sacīt: man šķiet, kādu vainu esam manā namā. **36** Un priesterim būs pavēlēt, ka to namu izkravā, pirms priesteris nāk, to vainu apraudzīt, lai netop nešķisti visi, kas tai namā, un tad priesterim būs nākt un to namu apraudzīt. **37** Kad viņš nu to vainu aplūkojis un redz, ka tai vainai pie nama sienām ir pazāļas vai pasarkanas dobītes, un tās dzīlāki izraugās nekā tā sienā, **38** Tad priesterim no nama būs iziet pie nama durvīm un to namu aizslēgt septīnas dienas. **39** Un septītā dienā priesterim atkal būs nākt un lūkot, un raugi, ja tā vaina pie nama sienām ir izpletusies, **40** Tad priesterim būs pavēlēt, ka tos akmeņus izlauž, kur tā vaina, un tos ārā izmet aiz pilsētas kādā nešķistā vietā. **41** Un to namu no

iekšienes visapkārt būs nokasīt, un to nokasījumu, ko tie nokasījuši, būs izmest ārā aiz pilsētas uz kādu nešķistu vietu. **42** Tad tiem būs ķemt citus akmeņus un likt viņu akmeņu vietā, un citus mālus ķemt un to namu apmest. **43** Bet ja tā vaina tajā namā izplešas, pēc tam kad tie akmeņi ir izlauzti, tas nams nokasīts un atkal apmests, **44** Tad priesterim būs nākt un raudzīt, un redzi, ja tā vaina pie tā nama ir izpletusies, tad ēdoti spītālibas vaina ir tanī namā; - tas ir nešķists. **45** Un to namu, viņa akmeņus un viņa kokus un visus nama mālus būs nolauzīt un ārā izmest aiz pilsētas uz kādu nešķistu vietu. **46** Un kas šai namā iet jebkurā dienā, kad tas tapis aizslēgts, tam būs nešķistam būt līdz vakaram. **47** Un kas tajā namā gul, tam būs mazgāt savas drēbes, un kas tai namā ēd, tam būs mazgāt savas drēbes. **48** Bet kad priesteris atkal nāks un lūkos un redzi, tā vaina tai namā pēc tam, kad tas apmests, nav izpletusies, tad priesterim to namu būs atzīt par šķistu, jo tā vaina ir sadzījusi. **49** Tad viņam priekš tā nama šķistišanas būs ķemt divus putnus un ciedra koku un sarkanus dzīparus un īzapi. **50** Un viņam to vienu putnu būs nokaut kādā mālu traukā pār tekošu ūdeni. **51** Un viņam būs ķemt to ciedra koku un to īzapi un tos sarkanos dzīparus un to dzīvo putnu un tos iemērcēt tā nokauta putna asinīs un tai tekošā ūdeni un to namu septiņreiz aplasīt. **52** Tā viņam to namu būs šķīstīt ar tā putna asinīm un ar to tekošo ūdeni un ar to dzīvo putnu un ar to ciedra koku un ar to īzapi un ar tiem sarkaniem dzīpariem. **53** Tad viņam to dzīvo putnu būs palaist ārā aiz pilsētas laukā; tā viņam to namu būs salīdzināt, tad tas taps šķists. **54** Šis ir tas likums par ikvienu spītālibas vainu un par kraupi **55** Un par drēbju un namu spītāliem, **56** Un par tūkumiem un kašķi un baltām pūtēm; **57** Par mācību, kad kas ir nešķists un kad kas šķists; - šis ir tas likums par spītāliem.

15 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un sacīja:
2 Runājet uz Israēla bērniem un sakāt uz tiem: ikvienam vīram, kam sava miesa pil, būs savas pilēšanas dēļ nešķistam būt. **3** Šī nu ir viņa nešķistība viņa pilēšanas dēļ: kad no viņa miesas iztek viņa pilēšana, vai kad viņa miesa aizturt viņa pilēšanu; ūsi ir viņa nešķistība. **4** Visām gultām, uz kā tas guleš, kam tā pilēšana, būs nešķistam būt, un visiem rīkiem, uz kā viņš sēdēs, būs nešķistiem būt. **5** Un kas viņa gultu aizskar, tam savas drēbes būs mazgāt un ar ūdeni pērties un nešķistam būt līdz vakaram. **6** Un kas uz to uzsēzas, kur viņš ir sēdējis, tam savas drēbes būs mazgāt un ūdeni pērties un nešķistam būt līdz vakaram. **7** Un kas aizskar miesu tam, kam tā pilēšana, tam savas drēbes būs mazgāt un ūdeni pērties un nešķistam būt līdz vakaram. **8** Un, ja tas, kam tā pilēšana, uz vienu šķistu uzspļaus, tad šim savas drēbes būs mazgāt un ar ūdeni pērties un nešķistam būt līdz vakaram. **9** Un visiem sedliem, uz kā tas jāj, kam tā pilēšana, būs nešķistiem būt. **10** Un kas kādu lietu aizskar, kas viņa apakšā bijusi, būs nešķists līdz vakaram, un kas to nes, tam savas drēbes būs mazgāt un ūdeni pērties un nešķistam būt līdz vakaram. **11** Un ikkatram, ko tas aizskar, kam tā pilēšana, pirms savas rokas nav mazgājis, būs mazgāt savas drēbes un ūdeni pērties un nešķistam būt līdz vakaram. **12** Un to mālu trauku, ko tas aizskar, kam tā pilēšana, būs sadauzīt, bet koku trauku ar ūdeni būs skalot. **13** Kad nu tas, kam tā pilēšana, no savas pilēšanas ir šķīstīts,

tad tam no savas šķistišanas būs septiņas dienas skaitit un savas drēbes mazgāt un savu miesu tekošā ūdeni pērt, tad tas būs šķists. **14** Un astotā dienā tam būs ķemt divas ūbeles jeb divus jaunus baložus un nākt Tā Kunga priekšā pie saiešanas telts durvīm un tos priesterim dot. **15** Un priesterim tos būs sataisīt, vienu par grēku upuri un otru par dedzināmo upuri; tā priesterim viņu būs salīdzināt viņa pilēšanas dēļ Tā Kunga priekšā. **16** Un, ja no kāda vīra guļot sēkla iztek, tad tam visu savu miesu būs ūdeni pērt un nešķistam būt līdz vakaram. **17** Un visām drēbēm un visai ādai, uz kā tā sēkla būs, tām ar ūdeni būs mazgātām tapt un būt nešķistām līdz vakaram. **18** Un tai sievai, pie kā tāds vīrs gulējis, kam sēkla guļot (izpil), ūdeni būs pērties un nešķistai būt līdz vakaram. **19** Bet, ja vienai sievai asins sārni no miesas pil, tad viņa septiņas dienas taps atšķirta, un, kas viņu aizskar, būs nešķists līdz vakaram. **20** Un viss, uz kā viņa gul, kamēr viņa ir atšķirta, būs nešķists, ir viss, uz kā viņa sēd, būs nešķists. **21** Un kas viņas gultu aizskar, tam būs savas drēbes mazgāt un ūdeni pērties un nešķistam būt līdz vakaram. **22** Un ikvienam, kas to aizskar, uz kā viņa sēdējusi, savas drēbes būs mazgāt un ūdeni pērties un nešķistam būt līdz vakaram. **23** Un, ja kāds trauks uz tā sēdēja jeb uz tās gultas ir bijis, - ja kas to aizskar, tam būs nešķistam būt līdz vakaram. **24** Un, ja kāds vīrs pie viņas gulēt guleš un viņas nešķistība tam uziet, tad tam septiņas dienas būs nešķistam būt, un ikvienai gultai, kur viņš virsū gulējis, būs nešķistai būt. **25** Un, ja kāda sieva daudz dienas, kad tai tas sārnu laiks nav, uz drānām dabū, jeb kad viņas sārni ilgāki stāv, tad viņai tik ilgi, kamēr viņai tie sārni, būs nešķistai būt tā kā pašā sārnu laikā. **26** Ikvienai gultai, uz kā tā ir gulējusi visās savu lieku sārnu dienās, viņai tāpat būs būt kā tā gulta viņas isto sārnu laikā, un viss, uz kā viņa ir sēdējusi, būs nešķists tā kā viņas sārnu laikā. **27** Un kas no tām lietām ko aizskar, tam būs nešķistam būt un savas drēbes mazgāt un ūdeni pērties un nešķistam būt līdz vakaram. **28** Bet, ja viņa no saviem sārniem top šķista, tad viņai priekš sevis būs septiņas dienas skaitit, pēc tam viņai būs šķistai būt. **29** Un astotā dienā viņai priekš sevis būs ķemt divas ūbeles jeb divus jaunus baložus, un tos nest pie priestera priekš saiešanas telts durvīm. **30** Un priesterim būs sataisīt vienu par grēku upuri un otru par dedzināmo upuri; tā priesterim viņu būs salīdzināt Tā Kunga priekšā, viņas nešķistības sārnu dēļ. **31** Tā jums Israēla bērnus būs atšķirt no viņu nešķistības, ka tie savā nešķistībā nemirist, apgānidami manu dzīvokli, kas ir jūsu vidū. **32** Šis ir tas likums par to, kam miesa pil, un par to, no kā guļot sēkla tek, tā ka viņš caur to top nešķists, **33** Un par vāju sievu sārnu laikā, un par to, kam sava miesa pil, lai būtu vīrietis, vai sieviete, un par vīru, kas pie kādas nešķistas sievas ir gulējis.

16 Un Tas Kungs runāja uz Mozu, pēc tam kad Ārona divi dēli bija nomiruši, kad tie bija nākuši Tā Kunga priekšā un miruši; **2** Kad Tas Kungs sacīja uz Mozu: runā uz Āronu, savu brāli, ka tam nebūs iet kaut kurā laikā svētā vietā aiz tā priekškaramā, priekš salīdzināšanas vāka, kas uz tā šķirsta, ka tas nemirist; jo Es parādīšos padebesi uz salīdzināšanas vāka. **3** Ar to Āronam būs ieiet svētā vietā: ar jaunu vērsi par grēku upuri un aunu par dedzināmo upuri. **4** Viņam būs uzvilkst svētos nātnu svārkus, un

nātnu ūzām būs būt uz viņa miesām, un ar nātnu jostu viņam būs apjotzies un ar nātnu cepuri apsegties: šās ir tās svētās drēbes; un savu miesu viņam būs pērt ūdenī un tad apgērbties. **5** Un no Israēla bērnu draudzes viņam būs nēmt divus āžus par grēku upuri un vienu aunu par dedzināmo upuri. **6** Un Āronam grēku upura vērsi priekš sevis būs upurēt un sevi un savu namu salidzināt. **7** Viņam arī būs nēmt tos divus āžus un tos novest Tā Kunga priekšā, priekš saiešanas telts durvīm. **8** Un Āronam par tiem diviem āžiem būs mest meslus, vienu meslu priekš Tā Kunga, un otru meslu priekš tā palaižamā. **9** Un to āzi, uz ko tie mesli priekš Tā Kunga krituši, Āronam būs pievest un to sataisīt par grēku upuri. **10** Bet to āzi, uz ko tie mesli krituši, ka tas palaižams, būs vest dzīvu Tā Kunga priekšā un salidzināt, ka to var palaist par palaižamo tuksnesi. **11** To grēku upura vērsi, kas priekš viņa paša, Āronam būs pievest un sevi un savu namu salidzināt, un to grēku upura vērsi nokaut, kas ir priekš viņa paša. **12** Viņam arī būs nēmt vīraka trauku, pilnu ar degošām oglēm no altāra Tā Kunga priekšā, un abas rokas pilnas ar kvēpināmo no sagrūstām jaukas smaržas zālēm, un tās viņam būs nest aiz tā priekškaramā. **13** Un tās kvēpināmās zāles viņam būs likt uz ugnī Tā Kunga priekšā, ka tie kvēpināšanas dūmi apkāj salidzināšanas vāku uz tās liecības, lai viņš nemirst. **14** Un no tā vērša asinīm viņam būs nēmt un ar savu pirkstu slacīt uz salidzināšanas vāku priekšu, un pret salidzināšanas vāku viņam septīnkārt no tām asinīm būs slacīt ar savu pirkstu. **15** Un to grēku upura āzi, kas priekš tiem ļaudim, viņam būs nokaut un viņa asinis ienest aiz tā priekškaramā, un ar viņa asinīm tāpat darīt, kā viņš darījis ar tā vērša asinīm, un tās slacīt uz salidzināšanas vāku un pret salidzināšanas vāku. **16** Tā viņam būs salidzināt to svēto vietu Israēla bērnu nešķīstības dēļ un viņu pārkāpumu dēļ visos viņu grēkos, un tā viņam būs darīt saiešanas telts, kas pie viņiem ir viņu nešķīstību vidū. **17** Un nevienam cilvēkam nebūs būt saiešanas telts, kad viņš ieies, salidzināšanu darīt svētā vietā, tiekams viņš iziet; tā viņam būs salidzināt sevi un savu namu un visu Israēla draudzi. **18** Tad viņam būs iziet pie altāra, kas ir Tā Kunga priekšā, un viņu salidzināt, un būs nēmt no tā vērša asinīm un no tā auna asinīm un likt uz altāra rāgiem visapkārt. **19** Un viņam ar savu pirkstu no tām asinīm septīnkārt uz to būs slacīt un to šķīstīt un svētīt no Israēla bērnu nešķīstībām. **20** Kad nu viņš pabeidzis salidzināt to svēto vietu un saiešanas telts un altāri, tad viņam būs pievest to dzīvo āzi. **21** Un Āronam būs likt savas abējas rokas uz tā dzīva āža galvu, un uz tā izsūdzēt visus Israēla bērnu noziegumus un visus viņu pārkāpumus pēc visiem viņu grēkiem un tos likt uz tā āža galvu un to tuksnesi palaist caur zināma vīra roku. **22** Tā tam āzim uz sevis būs nest visus viņu noziegumus tuksnesi, un tam vīram to āzi būs palaist tuksnesi. **23** Tad Āronam būs nākt saiešanas telts un novilk tās nātnu drēbes, ko viņš bija apvīlcis, svētā vietā iedams, un tās tur nolikt. **24** Un savu miesu viņam būs pērt ūdenī svētā vietā un apvīlt savas drēbes; tad viņam būs iziet un sataisīt savu dedzināmo upuri un to ļaužu dedzināmo upuri, un salidzināt sevi un tos ļaudis. **25** Un viņam arī būs iededzināt tos grēku upura taukus uz altāra. **26** Un kas to palaižamā āzi palaidis, tam būs mazgāt savas drēbes un pērt ūdenī savu miesu, un pēc

lai tas nāk lēgerī. **27** Bet to grēku upura vērsi un to grēku upura āzi, kuru asinis ir ienestas, salidzināt to svēto vietu, tos viņam būs izvest ārā aiz lēgera un ar ugnī sadedzināt viņu ādas un viņu galu un viņu sūdus. **28** Kas tos sadedzina, tam būs mazgāt savas drēbes un pērt savu miesu ūdenī, un pēc lai tas nāk lēgerī. **29** Un tas lai jums ir par likumu mūžam: septītā mēnesi, desmitā mēneša dienā, jums būs savu dvēseli mērdēt (gavēt), un nekādu darbu lai nedara nedz iedzīvotājs nedz svešnieks, kas mit jūsu starpā. **30** Jo šai dienā jūs topat salidzināti uz šķīstišanu, no visiem saviem grēkiem jūs topat šķīstiši Tā Kunga priekšā. **31** Šī lai jums ir it augsta dusešanas diena, un mērdējat savu dvēseli; tas ir likums mūžam. **32** Un to salidzināšanu lai izdara tas priesteris, kas svaidits un kam roka ir pildīta, ka viņš sava tēva vietā par priesteri. **33** Un viņam būs apvīlt tās nātnu drēbes, tās svētās drēbes; tā viņam būs salidzināt svētās vietas svētumū; un viņam būs salidzināt priesterus un draudzes ļaudis. **34** Un tas lai jums ir par likumu mūžam, ka jūs Israēla bērnu salidzināt par visiem viņu grēkiem vienreiz gadskārtā. Un viņš darija, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

17 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz Āronu un uz viņa dēliem un uz visiem Israēla bērniem, un saki tiem: šis ir tas vārds, ko Tas Kungs pavēlējis sacīdams: **3** Ikiens no Israēla nama, kas lēgerī nokaus kādu vērsi vai teļu vai kazu, vai ārā aiz lēgera ko nokaus, **4** Un to nenesīs priekš saiešanas telts durvīm, upuri upurēt Tam Kungam Tā Kunga dzīvokļa priekšā, tam vīram asinis taps pielidzinātas, tā kā viņš būtu izlējis asinis; tāpēc tam vīram būs tapt izdeldētam no viņa ļaudim, **5** Lai Israēla bērni piennes savus upurus, ko tie uz lauka grib upurēt, lai tos piennes priekš saiešanas telts durvīm pie priestera, un lai tos upurē Tam Kungam par pateikšanas upuriem. **6** Un priesteris būs slacīt tās asinīs uz Tā Kunga altāri priekš saiešanas telts durvīm, un būs iededzināt tos taukus par saldu smaržu Tam Kungam. **7** Un savus upurus tiem arī vairs nebūs upurēt tiem jodīm (launiem gariem), kam pakaļ tie mauko; lai tas viņiem ir par likumu uz viņu pēcnākamiem mūžam. **8** Saki tad viņiem: ikviens no Israēla nama un no svešniekiem, kas mit jūsu starpā, kad tas grib upurēt dedzināmu vai kaujamu upuri, **9** Un to nenesīs priekš saiešanas telts durvīm, to sataisīdams Tam Kungam, šim vīram būs tapt izdeldētam no saviem ļaudim. **10** Un ikviens no Israēla nama un no svešniekiem, kas mit jūsu starpā, kas kaut kādas asinīs ēd, pret to, kas ēd asinīs, Es celšu Savu vaigu un to izdeldēšu no viņa ļaudim. **11** Jo miesas dvēsele ir asinīs, tādēļ Es jums tās esmu devis uz altāri, lai jūsu dvēseles ar tām top salidzinātas, jo asinīs salidzina caur dvēseli. **12** Tādēļ Es Israēla bērniem esmu sacījis: nevienam no jums nebūs ēst asinīs, arī tam svešniekam, kas mit jūsu starpā, nebūs ēst asinīs. **13** Ikkatrām no Israēla bērniem un no svešniekiem, kas jūsu starpā, kas medi kādu meža zvēru vai putnu, kas ēdamas, tam būs izliet viņa asinīs un tās apraust ar zemi. **14** Jo ar ikvienas miesas dvēseli ir tā: viņas asinīs ir viņas dvēsele, tāpēc es esmu sacījis Israēla bērniem: jums nebūs ēst nekādas miesas asinīs, jo ikvienas miesas dvēsele ir viņas asinīs; ikkatram, kas to ēd, būs tapt izdeldētam. **15**

Un kurš no iedzīvotājiem vai svešniekiem ēd maitu vai saplošītu, tam būs mazgāt savas drēbes un pērties ūdenī un nešķistam būt līdz vakaram, tad viņš taps šķirts. **16** Bet ja viņš nemazgās un nepērs savu miesu, tad viņam būs nest savu noziegumu.

18 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **3** Pēc Ēģiptes zemes darbiem, kur jūs esat mājojuši jums nebūs darīt un pēc Kanaāna zemes darbiem, kurp Es jūs vedu, jums nebūs darīt, nedz staigāt viņu likumos. **4** Jums būs darīt Manu tiesu un Manu iestādījumu un iekš tiem staigāt; - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **5** Manus likumus jums būs turēt un Manu tiesu jums būs darīt; kurš cilvēks tos darīs, tas caur tiem dzīvos; - Es esmu Tas Kungs. **6** Nievienam nebūs pielet pie sava asinsrada, kaunumu atsegta; - Es esmu Tas Kungs. **7** Sava tēva kaunumu un savas mātes kaunumu tev nebūs atsegta; tā ir tava māte, viņas kaunumu tev nebūs atsegta. **8** Sava tēva sievas kaunumu tev nebūs atsegta; - tas ir tava tēva kaunums. **9** Savas māsas, sava tēva meitas vai savas mātes meitas kaunumu, vai tā mājā vai ārā dzimusi, tev nebūs atsegta. **10** Sava dēla meitas vai savas meitas meitas kaunumu tev nebūs atsegta; - jo tas ir tavs kaunums. **11** Sava tēva sievas meitas kaunumu, kas tavam tēvam dzimusi, (tā ir tava māsa) tev nebūs atsegta. **12** Sava tēva māsas kaunumu tev nebūs atsegta, tā ir: tava tēva asins radiniece. **13** Savas mātes māsas kaunumu tev nebūs atsegta, jo tā ir tavas mātes asins radiniece. **14** Sava tēva-brāļa kaunumu tev nebūs atsegta, viņas sievu tev nebūs aizskart, - tā ir tava tēva brāļa sieva. **15** Savas vedeiklas kaunumu tev nebūs atsegta, tā ir tava dēla sieva, - tev nebūs atsegta viņas kaunumu. **16** Sava brāļa sievas kaunumu tev nebūs atsegta, - tas ir tava brāļa kaunums, **17** Kādas sievas un viņas meitas kaunumu tev nebūs atsegta, nedz viņas dēla meitu nedz viņas meitas meitu tev nebūs ķemt, viņas kaunumu atsegta: tās ir asins radinieces, tā ir negantība, **18** Tev arī nebūs ķemt sievu pie viņas māsas, kas tev jau ir, viņas kaunumu atsegta šai par riebšanu, kamēr šī dzīvo. **19** Tev arī nebūs sievu aizskart, kamēr viņas sārnu laiks ir, viņas kaunumu atsegta. **20** Tev arī nebūs piegulēt sava tuvākā sievu, ar viņu apgānidamies. **21** Un no sava dzimuma tev nebūs dot, ka tas Molokam top sadedzināts, ka tu sava Dieva vārdu nepulgo; - Es esmu Tas Kungs. **22** Pie vīrieša tev nebūs gulēt, tā kā pie sievas, - tā ir negantība. **23** Tev arī nebūs jaukties ar nekādu lopu, ar viņu apgānidamies; ar nekādai sievai ar nekādu lopu nebūs apieties, ar to sagānidamās; tā ir neganta sajaukšanās. **24** Un jums nebūs apgānīties ar šādiem (grēkiem), jo ar šiem visiem tie pagāni ir apgānījušies, ko Es jūsu priekšā izdzīšu. **25** Un tā zeme ir apgānīta, un Es par to viņas noziegumu piemeklēšu, tā ka tā zeme savus iedzīvotājus izspļauj. **26** Bet jums būs turēt Manus likumus un Manu tiesu un nekā nedarīt no visām šīm negantībām, ne iedzīvotājam, ne svešniekiem, kas mit jūsu starpā; **27** Jo šīs zemes ļaudis, kas priekš jums bija, visas šās negantības darījuši, un tā zeme ir apgānīta. **28** Lai tā zeme jūs arīdzan neizspļauj, kad jūs to apgānīsiet, itin kā tā izspļāvusi tos pagānus, kas priekš jums bija. **29** Jo ikviens, kas no šīm negantībām ko darīs: tām dvēselēm, kas to dara, būs tikt izdeldētām no saviem ļaudīm. **30** Tāpēc jums būs turēt Manu likumu, ka

jūs nedarīt pēc nevienas no tām negantām ierašām, ko tie priekš jums darījuši, nedz ar tām apgānīties: - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.

19 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz visu Israēla bērnu draudzi un saki tiem: jums būs svētiem būt, jo Es, Tas Kungs, jūsu Dievs, esmu svēts. **3** Ikvienam būs bīties savu māti un savu tēvu un turēt Manu dusēšanas dienu; - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **4** Jums nebūs griezties pie elkiem un nebūs sev darīt lietus dievus; Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **5** Un kad jūs Tam Kungam grībat upurēt pateicības upuri, tad jums to būs upurēt no laba prāta. **6** Tai dienā, kad jūs to upurējat, un otrā dienā jums to būs ēst, bet kas attiek līdz trešai dienai, to būs sadedzināt ar uguni. **7** Un ja kas trešā dienā ēdin no tā ēdis, tad tā ir negantība; tas nebūs patikami. **8** Un kas no tā ēd, tam būs nest savu noziegumu, tāpēc ka tas sagānījis Tā Kunga svētumu, un šī dvēsele taps izdeldēta no saviem ļaudīm. **9** Un kad jūs plaujat savas zemes augļus, tad tev nebūs visai(pilnīgi) noplaut sava tīruma stūri, nedz to visai(pilnīgi) sakrāt, kas no tavas plaušanas ir sakrājams. **10** Arī sava vīna dārza augļus tev nebūs it gluži nolasīt nedz uzlasi sava vīna dārza nokritušas ogas; nabagam un svešniekiem tev to būs pamest; - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **11** Jums nebūs zagt nedz melot, nedz viltību dzīt nevienam pret savu tuvāko. **12** Jums nebūs nepatiesi zvērēt pie Mana Vārda, ka tu neapgāni sava Dieva vārdu; - Es esmu Tas Kungs. **13** Tev savu tuvāko nebūs pievilt nedz aplaupīt, algādža algai pie tevis nebūs palikt līdz rītam. **14** Tev nebūs kurlu lādēt nedz aklam ko ceļā mest, bet tev būs bīties no sava Dieva; - Es esmu Tas Kungs. **15** Jums tiesā nebūs netaisnības darīt; tev nebūs zemākā vaigu uzlukot nedz augstākā vaigu godāt; ar taisnību tev būs tiesāt savu tuvāko. **16** Tev nebūs mēlnesīm būt starp saviem ļaudīm, tev nebūs celties pret savu tuvākā asinīm: - Es esmu Tas Kungs. **17** Tev nebūs savu brāli ienidēt savā sirdi, bet savu tuvāko tikusi(atklāti) pārmācīt, ka tev viņa dēl nav grēks jānes. **18** Tev nebūs atriebties nedz dusmību turēt pret savu ļaužu bērniem, bet tev būs savu tuvāko milēt kā sevi pašu; - Es esmu Tas Kungs. **19** Manus likumus jums būs turēt; saviem lopiem tev nebūs likt sajaukties ar lopiem no citas kārtas; savu tīrumu tev nebūs apsēt ar dažādu mistru, un drēbēm no divējāda auduma, nātru un vilnainu, nebūs nākt uz tavu miesu. **20** Kad vīrs gul pie kādas sievas un to piegul, un tā ir kalpone, kas vīram saderēta, bet nav ne atpirkta, ne atlaista svabada, - tos būs sodīt, bet mirt tiem nebūs, jo tā nav bijusi svabada. **21** Un viņam būs pienest Tam Kungam savu nozieguma upuri priekš saiešanas telts durvīm, aunu par nozieguma upuri. **22** Un ar to nozieguma upura aunu priesterim viņu būs salidzināt Tā Kunga priekšā viņa grēka dēl, ko viņš darījis; lai viņam tiek piedots viņa grēks, ko viņš darījis. **23** Un kad jūs tai zemē nākset un dēstīsiet visādus kokus par barību, tad jums viņu augļus būs turēt par neapgrāzītiem; trīs gadus lai tie jums paliek par neapgrāzītiem, tos nebūs ēst. **24** Bet ceturtā gadā visiem viņu augļiem būs svētiem būt, par slavas upuri Tam Kungam. **25** Un piektā gadā jums būs ēst viņu augļus, lai viņu augļi priekš jums vairojās; - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **26** Jums nekā nebūs ēst ar asinīm. Jums nebūs zīlēt nedz burt. **27** Jums nebūs apgriezt savus

galvas matus nedz apcirpt bārdas malas. **28** Jums miroņa dēļ nebūs iegriezt zīmes savā miesā, nedz sav ieledzināt rakstus; - Es esmu Tas Kungs. **29** Tev nebūs sagānīt savu meitu, viņu pie maucības turot, lai zeme nedzen maucību, un lai zeme nepildās ar negantību. **30** Jums būs turēt Manas dusēšanas dienas un bīties Manu svēto vietu; - Es esmu Tas Kungs. **31** Jums nebūs griezties pie zīlniekiem vai pareģiem; nemeklējiet tos, lai pie tiem nesagānāties; - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **32** Priekš sirmas galvas tev būs uzcelties un veca vaigu godāt un savu Dievu bīties; - Es esmu Tas Kungs. **33** Un kad viens svešnieks pie tevis mitis jūsu zemē, tad jums nebūs viņu apspiest. **34** Tas svešnieks, kas pie jums piemīt, lai jūsu starpā ir tā kā jūsu iedzīvotājs; tev viņu būs miljot kā sevi pašu; - jo jūs esat svešnieki bijuši Ēģiptes zemē; - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **35** Jums nebūs nekādu netaisniņu darīt tiesā, ar olekti, svaru, mēru. **36** Jums būs turēt taisnu svaru, taisnus podus un taisnu pūru un stopu; - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes. **37** Un vīsus Manus likumus un visas Manas tiesas jums būs turēt un pildīt; - Es esmu Tas Kungs.

20 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Tev būs sacīt Israēla bērniem: īkvieno no Israēla bērniem un no tiem svešniekiem, kas mit Israēla starpā, kas no sava dzimuma Molokam dod, to būs nokaut; tiem zemes ļaudim viņu būs nomētāt ar akmeņiem. **3** Un Es celšu Savu vaigu pret šo vīru un to izdeldēšu no viņa ļaužu vidus, tāpēc ka tas no sava dzimuma ir devis Molokam, nešķistu darīdams Manu svēto vietu un sagānidams Manu svēto Vārdu. **4** Un ja tās zemes ļaudis savas acis aizslēdz priekš šī cilvēka, kad tas no sava dzimuma dod Molokam, to nenokaudami, **5** Tad Es celšu Savu vaigu pret to vīru un pret viņa cilti, un izdeldēšu no viņa ļaužu vidus viņu un vīsus, kas tam mauko pakal, un mauko pakal Molokam. **6** Kad kas laban griezīsies pie zīlniekiem un pareģiem, viņiem maukodams pakal, pret to Es celšu Savu vaigu un to izdeldēšu no viņa ļaužu vidus. **7** Tāpēc svētijaties un eset svēti, jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **8** Un turat Manus likumus un dariet tos; - Es esmu Tas Kungs, kas jūs svēti. **9** Ja kas savu tēvu vai savu māti lād, to būs nokaut; viņš savu tēvu vai savu māti lādējis, viņa asinis lai uz tā paliek. **10** Un kad kāds vīrs laulību pārkāpj ar cita sievu, kad viņš laulību pārkāpj ar sava tuvākā sievu, tam būs tikt nokautam, ir tam pārkāpējam, ir tai pārkāpējai. **11** Un tas vīrs, kas guļ pie sava tēva sievas, tas atsedz sava tēva kaunumu, - tos abus būs nokaut; lai viņu asinis uz tiem paliek. **12** Un ja kāds vīrs guļ pie savas vedeklas, tos abus būs nokaut; tie darijuši negantu nešķistību; lai viņu asinis uz tiem paliek. **13** Un ja vīrs guļ pie vīra kā pie sievas, tie abi ir darijuši negantību; tos būs nokaut; lai viņu asinis uz tiem paliek. **14** Un ja kāds vīrs nēm sievu un viņas māti, tā ir negantība; viņu līdz ar tām būs ar uguni sadedzināt, lai nav negantība jūsu starpā. **15** Un ja kāds vīrs guļ pie lopa, to būs nokaut, un jums ari to lopu būs nokaut. **16** Tāpat arīdzan, ja sieva nāk pie lopa, ar viņu sajaukdamās, tad jums būs nokaut to sievu un to lopu, tiem jāmirst; lai viņu asinis uz tiem paliek. **17** Un ja kāds vīrs nēm savu māsu, sava tēva meitu vai savas mātes meitu, un tas lūko viņas kaunumu, un tā lūko viņa kaunumu, tā ir bezkaunība, - tāpēc tiem būs tikt izdeldētiem no savu ļaužu

bēru acīm; viņš ir atsedzis savas māsas kaunumu, tam būs nest savu noziegumu. **18** Un ja vīrs guļ pie kādas sievas, kurai ir uz drānām, un atsedz viņas kaunumu un atdara viņas avotu, un šī atsedz savu asins avotu, tad tiem abiem būs tapt izdeldētiem no saviem ļaudīm. **19** Savas mātes māsas un sava tēva māsas kaunumu tev nebūs atsegta, jo tāds ir atsedzis savu asinsradinieci, - tiem būs nest savu noziegumu. **20** Un ja vīrs guļ pie sava tēva brāļa sievas, tas ir atsedzis sava tēva brāļa kaunumu, tiem būs nest savus grēkus, bez bērniem tiem būs nomirt. **21** Un ja vīrs nēm sava brāļa sievu, tā ir bezkaunība, tas ir atsedzis sava brāļa kaunumu, tiem būs palikst bez bērniem. **22** Turat tad visus Manus likumus un visas Manas tiesas un dariet pēc tiem, ka tā zeme jūs neizspļauj, kurp Es jūs vedu, tur dzīvot. **23** Un nestāigājiet to pagānu likumos, ko Es jūsu priekšā izdzīšu, jo visas šās lietas tie ir darijuši, tāpēc Es viņus esmu apnicīs. **24** Un Es jums esmu sacījis, jums būs iemantot viņu zemi, un Es jums došu to iemantot, zemi, kur piens un medus tek; Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs atšķiris no pagāniem. **25** Tāpēc jums būs izšķirt šķistus lopus no nešķistiem un nešķistus putnus no šķistiem; un jums nebūs sagānīt savas dvēseles pie lopielim nedz pie putniem nedz pie kaut kā, kas lien vīrs zemes, no kā Es jūs esmu nošķiris, un jums to būs turēt par nešķistu. **26** Un jums būs Man būt svētiem, jo Es, Tas Kungs, esmu svēts un esmu jūs nošķiris no pagāniem, Man piederēt. **27** Kad nu vīrs vai sieva ir zīlnieki vai pareģi, tos būs nokaut, tie ar akmeņiem jānomētā; - lai viņu asinis uz tiem paliek.

21 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: runā uz tiem priesteriem, Arona dēliem, un saki tiem: pie miroņa lai (priesteris) nepaliel nešķistās starp saviem ļaudīm, **2** Kā tik vien pie sava asinsrada, kas viņam tuvu rada, pie savas mātes un pie sava tēva un pie sava dēla un pie savas meitas un pie sava brāļa, **3** Un pie savas māsas, kas vēl jumprava un viņam klāt, kas vēl nav pie vīra, pie tiem tas var palikt nešķists. **4** Nešķistam nebūs palikt kungam pār saviem ļaudīm, sevi apgānot. **5** Uz savas galvas tiem nebūs izcirpt plikumu, nedz nogriezt savas bārdas malas, nedz iegriezt zīmes savā miesā. **6** Tiem būs svētiem būt savam Dievam un sava Dieva vārdu tiem nebūs sagānīt, jo tie upurē Tā Kunga uguns upurus, sava Dieva maiizi, tāpēc tiem būs svētiem būt. **7** Mauku vai apsmietu tiem nebūs nēmt, un sievu, kas atstādināta no sava vīra, tiem nebūs nēmt, jo viņš ir savam Dievam svēts. **8** Tāpēc to turi par svētu, jo viņš upurē tava Dieva maiizi; tam būs tev svētam būt, jo Es esmu svēts, Es Tas Kungs, kas jūs svēti. **9** Ja nu kāda priestera meita sāk maucību dzīt, tā sagāna savu tēvu; ar uguni to būs sadedzināt. **10** Un tam augstam priesterim starp saviem brāļiem, uz kura galvu svaidāmā ēlla ir izlieta un kas ievētīts, ka tas apgērbts ar (svētām) drēbēm, tam nebūs savu galvu atsegta nedz savas drēbes saplosit. **11** Tam arī nebūs iet pie neviena miroņa, ne pie sava tēva ne pie savas mātes, tam nebūs palikt nešķistam. **12** Un no tās svētās vietas tam nebūs iziet, ka tas nesagāna sava Dieva svēto vietu, jo tas kronis, viņa Dieva svaidāmā ēlla, ir uz viņa; - Es esmu Tas Kungs. **13** Un tam būs nēmt jumpravu par sievu. **14** Atraitni, vai atstādinātu, vai apsmietu mauku, tādu tam nebūs nēmt, bet jumpravu no saviem ļaudīm viņam būs nēmt par sievu. **15** Tam nebūs sagānīt savu

dzimumu starp saviem ļaudīm; jo Es esmu Tas Kungs, kas viņu svēti. **16** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **17** Runā uz Āronu un saki: nevienam no tava dzimuma jūsu rados, kam kāda vaina, nebūs pieiet, sava Dieva maizi upurēt. **18** Jo nevienam vīram, kam kāda vaina, nebūs pieiet, ne aklam, ne tizlam, nedz kam vaina ģimī, nedz kroplim, **19** Nedz kam kāja vai roka lauzta, **20** Nedz kam kupris, nedz kas izdilis, nedz kam plēve pār aci, nedz kam kraupis, nedz kam ēde, nedz kas kaunumā maitats. **21** Nevienam vīram no priesteru Ārona dzimuma, kam ir kāda vaina, nebūs pieiet, uguns upurus nest Tā Kunga priekšā. Viņam ir vaina, viņam nebūs pieiet, sava Dieva maizi upurēt. **22** Sava Dieva maizi tas var ēst, gan no tām vissvētākajām, gan no tām svētām dāvanām. **23** Bet pie tā priekškaramā tam nebūs nākt un nepieiet pie altāra, tāpēc ka viņam ir vaina, lai tas nesagāna Manu svēto vietu; jo Es esmu Tas Kungs, kas tos svēti. **24** Un Mozus to runāja uz Āronu un uz viņa dēliem un uz visiem Israēla bērniem.

22 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz Āronu un viņa dēliem, ka tiem būs sargāties no Israēla bērnu svētām dāvanām, (ko tie Man svēti), ka tie nesagāna Manu svēto vārdu; - Es esmu Tas Kungs. **3** Saki tiem: kas starp jūsu pēcnākamiem no visa jūsu dzimuma pieies pie tām svētām dāvanām, ko Israēla bērni Tam Kungam svēti, kad tam kāds nešķistums, tas taps izdeldēts no Mana vaiga; - Es esmu Tas Kungs. **4** Nevienam no Ārona dzimuma, kad tas ir spītīgais, vai kam miesa pil, nebūs ēst no tām svētām dāvanām, tiekams tas top šķists. Kas ko aizskar, kas caur mironi palicis nešķists, vai kam guļot sēkla izpil, **5** Vai ja kas kādu līdēju tārpu aizskar, caur ko tas palicis nešķists, vai kādu cilvēku, caur ko tas palicis nešķists ar kaut kādu nešķistību, kas viņam ir. **6** Tas, kas to aizskāris, būs nešķists līdz vakaram un lai neēd no tām svētām dāvanām, bet lai per savu miesu ūdeni. **7** Un kad saule nogājusi, tad tas ir šķists, un pēc tam tas var ēst no tām svētām dāvanām, jo tā ir viņa bariba. **8** Maitu un saplošītu tam nebūs ēst, lai ar to nesagānās; - Es esmu Tas Kungs. **9** Tā tiem būs turēt Manu pavēli, ka tiem tādēl grēks nav jānes un caur to nav jāmirst, ka tie to sagānījuši; - Es esmu Tas Kungs, kas tos svēti. **10** Nevienam svešniekiem nebūs ēst no tā svētitā; nedz piedzīvotājam pie priesteru nedz algādzim no tā svētīta nebūs ēst. **11** Bet ja priesteris kādu cilvēku pircis par savu naudu, tam būs no tā ēst, un kas viņa namā ir dzimis, tiem būs ēst no viņa maizes. **12** Bet ja priestera meita ies pie kāda sveša vīra, tad viņai nebūs ēst no tā svētā cilājamā upura. **13** Bet ja priestera meita būs atraitne vai atstādināta un viņai dzimuma nav, un tā nākusi atpakaļ sava tēva namā, kā kad vēl bija meita, tad viņai būs ēst sava tēva maizi; bet nevienam svešniekiem to nebūs ēst. **14** Un ja kas nezinādams no tā svētitā ēdis, tad viņam pie tā būs pielikt piekto daļu, un atdot priesterim līdz ar to svētīto. **15** Un tiem nebūs sagānīt Israēla bērnu svētās dāvanas, ko tie Tam Kungs devuši par cilājamu upuri, **16** Ka tie sev neuzkrauj noziegumu un apgrēcību, kad tie ēd savas svētās dāvanas; jo Es esmu Tas Kungs, kas tos svēti. **17** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **18** Runā uz Āronu un uz viņa dēliem un uz visiem Israēla bērniem un saki tiem: ja kas no Israēla nama un no svešniekiem iekš Israēla grib savu upuri pienest, lai būtu kāds solijums, vai kāds

labprātības upuris, ko tie Tam Kungam grib upurēt par dedzināmo upuri, lai tas no jums Viņam būtu patikams, **19** Tad nesiet vienu tēviņu no vēršiem, jēriem un kazlēniem, kas bez vainas. **20** Kam kāda vaina, to jums nebūs upurēt, jo tas nebūs patikams no jums. **21** Un ja kas Tam Kungam piens pateicības upuri, vai īpašu solijumu, vai no laba prāta, no lieliem vai no sīkiem lopiem, tam būs būt bez vainas, ka tas ir patikams, pie tā lai nav nekādas vainas. **22** Ja tas ir akls, vai ar lūzumu, vai ievainots, vai kraupains, vai kašķains ar ēdi, tādus jums nebūs Tam Kungam upurēt, un no tiem jums nebūs Tam Kungam uz altāri likt uguns upuri. **23** Bet vērsi vai avi, kam visai gari, vai visai īsi loceklī, to jūs varat sataisīt par labprātības upuri, bet par solijuma upuri tas nebūs patikams. **24** To saspaidīto, to sadauzīto, vai saplosīto, vai izrāmīto jums nebūs upurēt Tam Kungam, to jums nebūs darīt savā zemē. **25** Arī no svešnieka rokas jums nekā no tādiem nebūs upurēt savam Dievam par barību; jo tiem ir trūkums, tiem ir vaina, tie no jums nebūs patikami. **26** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **27** Kad vērsis, vai jērs, vai kazlēns piedzīms, tad tam būs palikt septiņas dienas pie savas mātes, bet astotā dienā un pēc tas būs patikams Tam Kungam par uguns upuri. **28** Liellopu vai avi, pašu līdz ar viņa augli, jums nebūs nokaut vienā dienā. **29** Un kad jūs Tam Kungam upurēsiet slavas upuri, tad jums to būs upurēt, kā tas no jums lai būtu patikams. **30** Tai pašā dienā to būs ēst, jums no tā neko nebūs atlicināt līdz ritam; - Es esmu Tas Kungs. **31** Tad nu jums Manus baušus būs turēt un tos darīt; - Es esmu Tas Kungs. **32** Un jums nebūs pulgot Manu svēto vārdu, ka Es Israēla bērnu starpā topu svētīs; - Es esmu Tas Kungs, kas jūs svēti, **33** Kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, lai Es jums būtu par Dievu, Es, Tas Kungs.

23 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: Tā Kunga svētkiem, ko jums būs izsaukt, būs būt svētām sapulcēm; šie ir Mani svētki. **3** Sešas dienas būs darbu darīt, bet septītā diena ir tā lielā dusēšanas diena, svēta sapulce; nekādu darbu jums nebūs darīt, tā ir Tā Kunga dusēšanas diena visos jūsu dzīvokļos. **4** Sie ir Tā Kunga noliktie svētki, tās svētas sapulces, ko jums būs izsaukt savā noliktā laikā. **5** Pirmā mēnesi, četrpadsmitā mēneša dienā ap vakara laiku, ir Tā Kunga Pasa svētki. **6** Un piecpadsmitā dienā tai pašā mēnesi ir Tā Kunga neraudzētās maizes svētki; septiņas dienas jums būs ēst neraudzētu maizi. **7** Pirmā dienā lai jums ir svēta sapulce; nekādu kalpošanas darbu jums nebūs darīt. **8** Un jums būs septiņas dienas Tam Kungam uguns upuri upurēt; septītā dienā būs svēta sapulce, nekādu kalpošanas darbu jums nebūs darīt. **9** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **10** Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs tai zemē nāksiet, ko Es jums došu, un jūs viņas augļus plāusiet, tad vienu kūli no savu augļu pirmajiem jums būs nest pie priestera. **11** Un tam to kūli būs līgot Tā Kunga priekšā, ka tas no jums būtu patikams, tai dienā pēc dusēšanas dienas priesterim to būs līgot. **12** Tai dienā, kad jūs to kūli līgojiet, jums ari būs sataisīt gada vecu jēru, kas bez vainas, Tam Kungam par dedzināmo upuri; **13** Un viņa ēdamo upuri, divus mēriņus kviešu militu ar eļļu sajauktus, uguns upuri Tam Kungam par saldu smaržu, un viņa dzeramo upuri no vīna, ceturtni no inna. **14** Un

jums nebūs ēst maizi, nedz grauzdētas nedz zalias vārpas līdz tai dienai, kad jūs savam Dievam upuri nesīsiet; tas lai ir par likumu jūsu pēcnākamiem visos jūsu dzīvokļos. **15** Tad jums būs skaitit no tās dienas pēc dusešanas dienas, kad jūs nesāt to ligojamā upura kūli, - septiņas pilnas nedēļas lai tās ir; **16** Līdz tai dienai pēc septiņas dusešanas dienas jums būs skaitīt piecdesmit dienas, tad jums Tam Kungam būs upurēt jaunu ēdamu upuri. **17** Jums no saviem dzīvokļiem būs pienest divas maizes par ligojamu upuri, no diviem mēriņiem kviešu miltu tām būs būt, ar raugu tās būs cept; tie ir tie pirmajai Tam Kungam. **18** Līdz ar to maizi jums arī būs upurēt septiņus, gada vecus jērus, kas bez vainas, un vienu jaunu vērsi un divus aunus; tie Tam Kungam būs dedzināms upuris līdz ar savu ēdamo upuri un saviem dzeramiem upuriem, uguns upuris Tam Kungam par saldu smaržu. **19** Jums būs sataisīt arī vienu āzi par grēku upuri un divus gada vecus jērus par pateicības upuri. **20** Un priesterim tos būs ligot līdz ar tām pirmajau maizēm par ligojamu upuri Tā Kunga priekšā; līdz ar tiem diviem jēriem tās Tam Kungam būs svētas un pieder priesterim. **21** Un tanī pašā dienā jums būs izsaukt un turēt svētu sapulci, nekādu kalpošanas darbu jums nebūs darīt; tas lai ir par likumu visos jūsu dzīvokļos jūsu pēcnākamiem mūžam. **22** Kad jūs nu plāsiet savas zemes auglus, tad jums savā plaušanā nebūs visai(pilnīgi) noplaut sava tiruma stūri, nedz siki salasīt savus augļus; priekš nabaga un priekš svešinieka jums tos būs pamest; - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **23** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **24** Runā uz Israēla bērniem un saki: septiņa mēnesi, pirmā mēneša dienā, lai jums ir dusešana, taurēšanas piemiņa, svēta sapulce. **25** Nekādu kalpošanas darbu jums nebūs darīt, bet jums Tam Kungam būs upurēt uguns upuri. **26** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **27** Bet desmitā dienā, šīnī septiņa mēnesi, ir salīdzināšanas diena; tad lai jums ir svēta sapulce, un jums būs savas dvēseles mērdēt(gavēt) un Tam Kungam upurēt uguns upuri. **28** Un tanī dienā jums nekādu darbu nebūs darīt jo tā ir salīdzināšanas diena, ka jūs topat salīdzināti Tā Kunga, sava Dieva, priekšā. **29** Jo ikviens, kas tai dienā savu dvēseli nemērdē, tas taps izdeldēts no saviem laudīm. **30** Un ikviens, kas tai dienā kādu darbu darīs, to Es izdeldēšu no viņa ļaužu vidus. **31** Nekādu darbu jums nebūs darīt; lai tas ir par likumu jūsu pēcnākamiem mūžam visos jūsu dzīvokļos. **32** Lai šī jums ir tā lielā dusešanas diena, tur jums savas dvēseles būs mērdēt, mēneša devītā dienas vakarā, no vakara līdz vakaram jums būs turēt savu dusešanas dienu. **33** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **34** Runā uz Israēla bērniem un saki: piecpadsmitā dienā šīnī septiņa mēnesi būs lievenē svētki septiņas dienas Tam Kungam. **35** Pirmā dienā lai ir svēta sapulce, nekādu kalpošanas darbu jums nebūs darīt. **36** Septiņas dienas jums būs upurēt uguns upuri Tam Kungam; astotā dienā lai jums ir svēta sapulce, tad jums Tam Kungam būs upurēt uguns upuri, jo šī ir sapulces diena; nekādu kalpošanas darbu jums nebūs darīt. **37** Šie ir Tā Kunga noliktie svētki, ko jums būs izsaukt par svētām sapulcēm un kur jums būs upurēt Tam Kungam uguns upuri, dedzināmu upuri un ēdamu upuri, kaujamu upuri un dzeramus upurus, kas krit ikvienai dienai; **38** Klāt pie Tā Kunga dusešanas dienām un klāt pie jūsu dāvanām

un klāt pie visiem jūsu solijumiem un klāt pie visiem jūsu labprātības upuriem, ko jums būs dot Tam Kungam. **39** Bet septiņā mēneša piecpadsmitā dienā, kad jūs zemes auglus esat sakrājuši, jums būs svētīt Tā Kunga svētkus septiņas dienas; pirmā diena lai ir dusešanas diena, un astotā diena lai arī ir dusešanas diena. **40** Un pirmā dienā jums būs nemt auglus no skaistiem kokiem, palmu zarus un zarus no kupliem kokiem un vitoliem, un jums Tā Kunga, sava Dieva, priekšā būs liksmoties septiņas dienas, **41** Un tos svētkus jums būs svētīt Tam Kungam septiņas dienas gadskārtā; tas lai ir par likumu jūsu pēcnākamiem mūžam; septiņā mēnesī jums tos būs svētīt. **42** Septiņas dienas jums būs dzīvot lieveņos; visiem, kas iekš Israēla dzīmuši, būs lieveņos dzīvot. **43** Lai jūsu radi var zināt, ka Es Israēla bērniem esmu licis lieveņos dzīvot, tos izvezdams no Ēģiptes zemes, Es Tas Kungs, jūsu Dievs. **44** Un Mozus nosacīja Israēla bērniem Tā Kunga svētkus.

24 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Pavēli Israēla bērniem, tev nest šķistu, sagrūstu eļļu no eļļas kokiem priekš luktura, ka eļļas lukturišus allažīn var iedzedināt. **3** Ārpus liecības priekškara, saiešanas teltī Āronam no vakara līdz ritam allažīn to būs sataisīt Tā Kunga priekšā; tas lai ir par likumu jūsu pēcnākamiem mūžam. **4** Uz tā luktura no šķista zelta viņam būs iedzedināt tos eļļas lukturišus vienmēr Tā Kunga priekšā. **5** Un tev būs nemt kviešu miltus un no tiem cept divpadsmit raušus, divas desmitdaļas ēfas būs būt vienam rausim. **6** Un tev tos būs uzlikt divās rindās, pa sešiem vienā rindā uz tā šķistā galda Tā Kunga priekšā. **7** Un uz ikvienu rindu tev būs likt šķistu viraku, piemiņas tiesu pie tās maizes, par uguns upuri Tam Kungam. **8** Ik svētdienas bez mitēšanās tam tos būs sataisīt Tā Kunga priekšā, no Israēla bērniem par mūžigu derību. **9** Un tas lai pieder Āronam un viņa dēliem un tiem to būs ēst svētā vietā, jo tas priekš tiem ir augsti svēts no Tā Kunga uguns upuriem, likums mūžam. **10** Un vienas Israēliešu sievās dēls, kam Ēģiptietis bija par tēvu, izgāja pie Israēla bērniem, un tas Israēliešu sievās dēls bārās lēgeri ar vienu Israēliešu vīru. **11** Un tas Israēliešu sievās dēls zaimoja (Tā Kunga) vārdu un lādēja. Tad viņu veda pie Mozus, un viņa mātes vārds bija Šelomite, tā bija Dibra meita no Dana cilts. **12** Un viņu ielika cietumā, kamēr tiem tiktū spriedums no Tā Kunga mutes. **13** Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **14** Izved to lādētāju ārā no lēgera, un visiem, kas to dzirdējuši, būs savas rokas uzlikt uz viņa galvu, un visai draudzei to ar akmeņiem būs nomētāt. **15** Un uz Israēla bērniem tev būs runāt un sacīt: ikvienam, kas savu Dievu lād, būs nest savu grēku. **16** Un kas Tā Kunga vārdu zaimo, to būs nokaut, visai draudzei to ar akmeņiem būs nomētāt; vai svešinieks, vai iedzīvotājs, kas to vārdu zaimos, tam būs mirt. **17** Un ja kas kādu cilvēku nosit, tam būs tapt nokautam. **18** Bet kas kādu lopu nosit, tam to būs maksāt, dzīvību pret dzīvību. **19** Un ja kas savu tuvāko ievaino, tam lai top atdarīts, kā viņš darījis. **20** Līzumu pret līzumu, aci pret aci, zobu pret zobu, itin kā viņš cilvēku ir ievainojis, tāpat viņam taps atdarīts. **21** Kas lopu nosit, tam to būs maksāt, bet kas cilvēku nosit, tam būs tapt nokautam. **22** Lai jums ir vienāda tiesa, tā svešiniekam, kā iedzīvotājam; jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **23** Un Mozus runāja uz Israēla bērniem, un tie izveda to lādētāju ārā no lēgera un

to nomētāja ar akmeņiem un Israēla bērni darīja, kā Tas Kungs Mozum bija pāvēlējis.

25 Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaī kalnā un sacīja: **2** Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: Kad jūs nāksiet tai zemē, ko Es jums dodu, tad tai zemei būs turēt dusešanu Tam Kungam. **3** Sešus gadus tev savu tīrumu būs apsēt un sešus gadus savu viņa dārzu apgriezt un viņa augļus krāt. **4** Bet tas septītais gads lai ir tas lielais dusešanas laiks tai zemei, dusešana Tam Kungam; savu tīrumu tev nebūs apsēt un savu vīnadārzu tev nebūs apgrāzīt. **5** Kas pēc tavas plāušanas pats aug, to tev nebūs noplaut, un tās ogas, kas bez tavas kopšanas aug, tev nebūs nogriezt; lai tas ir dusešanas gads zemei. **6** Bet ko zeme tai dusešanā nes, lai ir jums par barību, tev un tavam kalpam un tavai kalponei un tavam algādīm un tavam piedzīvotājam, kas mīt pie tevis. **7** Un tavam lopam un tam zvēram, kas tavā zemē, lai visi viņas augļi ir par barību. **8** Un tev septītus tādus dusešanas gadus būs skaitīt, septītus gadus septīnreiz, tā ka to septītu dusešanas gadu laiks tev ir četrdesmiti deviņi gadi. **9** Un gavilēšanas bazūne lai skan septītā mēnesī, desmitā mēneša dienā; salīdzināšanas dienā lai bazūne skan visā jūsu zemē. **10** Un jums būs svētit piecdesmito gadu un izsaukt svabadību tai zemē priekš visiem, kas tur dzīvo; tas lai jums ir gaviles gads, un jums būs ikvienam atkal nākt pie sava īpašuma un ikvienam būs atkal nākt pie savas cilts, **11** Gaviles gads lai jums ir tas piecdesmito gads; jums nebūs sēt, nedz to plaut, kas no sevis paša aug, nedz nogriezt, kas aug bez jūsu kopšanas. **12** Jo šis ir gaviles gads, tas lai jums ir svēts; jums no tīruma būs ēst, kas tur aug. **13** Šinī gaviles gadā jums ikvienam atkal būs nākt pie sava īpašuma. **14** Tad nu, ja tu ko pārdosi savam tuvākam, vai no sava tuvākā rokas ko pirksti, tad viens otram pāri nedariet. **15** Pēc gadu skaita no tā gaviles gada tev būs pirkst no sava tuvākā, un pēc augļu gadu skaita tev būs viņam pārdot. **16** Jo vairāk gadu jo vairāk maksās, un jo mazāk gadu jo mazāk maksās, jo viņš tev pārdomos augļus pēc tiem gadiem. **17** Tad nu nedariet pāri viens otram, bet bīstaties savu Dievu; jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **18** Un dariet Manus likumus un turat Manas tiesas un dariet tās, tad jūs tai zemē varēsiet dzīvot mierā. **19** Un zeme dos savus augļus, un jūs ēdisiet un būsiet paēduši, un tur dzīvosit mierā. **20** Un ja jūs sacīsiet: ko ēdisim septītā gadā? Redzi, mēs nesējam, nedz krājam savus augļus; - **21** Tad Es pāvēlēšu Savai svētbai par jums sestā gadā, ka tam būs izdot treju gadu augļus. **22** Un kad jūs sēsiet astotā gadā, tad jūs ēdisiet no veciem augļiem līdz devītajam gadam; tiekams jaunie augļi nāk, jūs ēdisiet vecos. **23** Un zemi nebūs pārdot uz mūžu; jo Man pieder tā zeme, un jūs esat svešnieki un piedzīvotāji pie Manis. **24** Tāpēc jums visā savā zemē, kas jums pieder, būs atļaut zemi izpirkt. **25** Kad tavs brālis panikst un ko pārdomo no savas zemes, tad lai nāk viņa tuvākais radinieks viņam par izpircēju un lai izpērk, ko viņa brālis pārdevis. **26** Bet ja kam izpircēja nav un viņa roka tik daudz iespēj, ka viņam tik daudz ir, ko izpirkt, **27** Tad viņam būs skaitīt tos gadus, kad viņš pārdevis, un to, kas pāri, atdot tam vīram, kam viņš to bija pārdevis, un tā nākt atpakaļ savā īpašumā. **28** Bet ja viņam nav tik daudz pie rokas, cik vajadzīgs atdot, tad tas, ko viņš pārdevis, lai paliek pircēja rokā līdz gaviles

gadam, bet gaviles gadā tas nāk valā un viņš atkal tiek pie sava īpašuma. **29** Un ja kas pārdomo dzīvojamu ēku pilsētas mūros, tam būs to atpirkta gada laikā, kamēr to pārdevis; tas ir viņa atpirkšanas laiks. **30** Bet ja tas netop atpirkts, kamēr gads apkārt, tad tas nams pilsētas mūros lai paliek tam pircējam mūžam uz viņa pēcnākumiem; tas nenāk valā gaviles gadā. **31** Bet namus ciemos, bez mūriem visapķart, būs pieskaitīt pie zemes laukiem, tie ir atpērkami un nāk valā gaviles gada. **32** Bet Levitu pilsētas viņu pilsētu nami paliek Levitiem mūžīgi atpērkami. **33** Un ja kas ko pērk no Levitiem, tad tas pārdota nams viņu pilsētā nāk valā gaviles gadā, jo nams Levitu pilsētās ir viņu daļa Israēla bērnu starpā. **34** Arī lauki viņu pilsētu apgabala nav pārdodami, jo tie ir viņu mūžīgs īpašums. **35** Un ja tavs brālis panikst un viņa roka gurst tev līdzās, tad palīdzi tam, lai būtu svešnieks, vai piedzīvotājs, ka viņš var dzīvot pie tevis. **36** Tev no viņa nebūs ķemt pagaidas nedz augļus, bet tev būs bīties savu Dievu, lai tavs brālis pie tevis dzīvo. **37** Savu naudu tev nebūs viņam izdot uz pagaidām, nedz savu barību viņam aizdot uz augļiem. **38** Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, jums dot Kanaāna zemi un jums būt par Dievu. **39** Un kad tavs brālis pie tevis panikst un tev top pārdoms, tad tev nebūs viņam likt kalpot kā vergam. **40** Kā algādzis un piedzīvotājs lai pie tevis dzīvo; līdz gaviles gadam lai viņš tev kalpo. **41** Tad lai viņš no tevis tiek valā, viņš un viņa bērni līdz ar to, un lai viņš iet atpakaļ pie savas cilts un nāk atkal pie savu tēvu mantas. **42** Jo viņi ir Mani kalpi, ko Es esmu izvedis no Ēģiptes zemes; tiem nebūs tapt pārdomiem, kā vergus pārdom. **43** Tev nebūs bargi par viņu valdit, bet tev būs bīties savu Dievu. **44** Taviem kalpiem un tavām kalponēm, kas tev ir, būs būt no apkārtējiem pagāniem; no tiem jums būs pirkt kalpus un kalpones. **45** Arī no piedzīvotāju bērniem, kas pie jums mīt, no tiem jūs varat tos pirkst un no viņu dzimuma pie jums, ko tie jūsu zemē dzemdīnājuši, un tie lai jums ir par īpašumu. **46** Un tos jūs varat atstāt par mantību saviem bērniem pēc jums, ka tie ir viņu īpašums; lai tie jums kalpo mūžam; bet par saviem brāliem, Israēla bērniem, lai neviens par otru bargi nevalda. **47** Un ja kāds svešnieks vai piedzīvotājs pie tevis nāk pie rociņas, un tavs brālis pie viņa panikst un top pārdoms tam svešiniekam, kas pie tevis mīt, vai kādam no svešnieka rada un cilts, **48** Tad viņu var atpirkst, kad ir pārdoms; viens no viņa brāliem lai viņu atpērk. **49** Vai viņa tēva brālis, vai viņa tēva brāļa dēls lai viņu atpērk, vai kāds no viņa cilts asins radiem lai viņu atpērk, vai kad viņa paša roka spēj, tad lai pats atpēkas. **50** Un viņam ar savu pircēju būs skaitīt no tā gada, kad viņš pārdevies, līdz gaviles gadam, un viņa atpirkšanas maksā lai ir pēc tā gadu skaita, uz laiku kā algādzis lai viņš pie tā ir bijis. **51** Ja vēl ir daudz gadu, tad pēc viņu skaita lai tas atdod par savu atpirkšanu to naudu, ar ko viņš ir pirkts. **52** Un ja vēl maz gadu pāri līdz gaviles gadam, tad lai tos saskaita; pēc savu gadu skaita tam būs atmaksāt savu atpirkšanu; kā algādzis gadu pēc gada lai viņš pie tā ir bijis. **53** Tam nebūs bargi pār viņu valdit tavā priekšā. **54** Un ja viņš tā netop izpirkts, tad viņam gaviles gadā būs tikt valā, viņam un viņa dēliem līdz ar viņu. **55** Jo Israēla bērni Man ir par kalpiem, viņi ir

Mani kalpi, ko Es esmu izvedis no Ēģiptes zemes. Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.

26 Jums nebūs sev darīt elkus, nedz izgriezt bildes, nedz uzcelt kādus stabus, nedz likt iezīmētus akmeņus savā zemē, tos pielūgt; jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **2** Manas dusēšanas dienas jums būs turēt un Manu svēto vietu bīties; - Es esmu Tas Kungs. **3** Ja jūs Manos likumos staigāsiet un Manas pavēles turēsiet un tās darīsiet, **4** Tad Es jums došu lietu savā laikā, un zeme dos savu labību, un koki laukā dos savus augļus. **5** Un kulšanas laiks sniegsies līdz vīna lasišanai, un vīna lasišana līdz sējamam laikam, un jūs ēdisiet savu maizi un būsiet paēduši un dzīvojet mierigi savā zemē. **6** Un Es došu mieru zemei, ka jūs gulēsiet, un nebūs, kas biedina; un Es atņemšu visus niknos zvērus no zemes, un zobenam nebūs iet pa jūsu zemi. **7** Un jūs saviem ienaidniekiem dzīsīties pakaļ, un tie kritis caur zobenu priekš jūsu acīm. **8** Pieci no jums dzenās simtus, un simts no jums dzenās desmit tūkstošus, un jūsu ienaidniekiem priekš jūsu acīm būs krist caur zobenu. **9** Un Es griezišos pie jums un darīšu jūs auglīgus un jūs vairošu un uzcelšu ar jums Savu derību. **10** Un jūs ēdisiet no veca padoma, un to veco jūs nesīsiet ārā jaunajam nākot. **11** Un Es celšu Savu dzīvokli jūsu vidū, un Mana dvēsele jūs neapniks, **12** Un Es staigāšu jūsu vidū un būšu jums par Dievu, un jūs Man būsiet par ļaudīm. **13** Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, ka jūs nebūtu viņas vergi, un esmu saraustījis jūsu jūga saites un esmu licis jums stāvu staigāt. **14** Bet ja jūs Man neklausīsiet un visus šos baušlus nedarīsiet, **15** Un ja jūs Manus likumus nicināsiet, un ja jūsu dvēsele Manu tiesu apniks, ka jūs nedarāt visus Manus baušlus, nicinādam Manu derību, **16** Tad Es jums tā darīšu: Es likšu pār jums nākt izbailem, dilonim un karstuma sērgai, kas acis aptumšo un dvēseli nomoka; un jums savu sēklu būs velti sēt, un jūs ienaidniekiem to būs ēst. **17** Un Es celšu Savu vaigu pret jums, ka jūs tapsiet kauti savu ienaidnieku priekšā, un jūsu nicinātājiem būs par jums valdīt, un jūs bēgsiet, kad neviens jūs nedzēnā. **18** Un ja jūs arī tad Man vēl neklausīsiet, tad Es tam vēl pieļikšu septiņkārt, jūsu grēkus sodīdams. **19** Jo Es salaužišu jūsu stipruma lepnību un jums darīšu debesi kā dzelzi un zemi kā varu. **20** Un jūs savu spēku velti tērēsiet un jūsu zeme nedos savu ražu, nedz jūsu zemes koki savus auglus. **21** Un ja jūs Man pretī turēsities un negribēsiet Man klausīt, tad Es uzlikšu jums vēl septiņkārtīgas mokas jūsu grēku dēļ. **22** Un Es sūtīšu meža zvērus, kas jūsu bērnus aprīs un jūsu lopus saplosīs un jūs dzis mazumā, un jūsu ceļiem būs palikt tukšiem. **23** Un ja jūs vēl nepieņemsiet šo Manu pārmācību, bet Man pretī turēsities, **24** Tad Es jums arīdzan pretī turēšos un jūs sitišu vēl septiņkārt vairāk jūsu grēku dēļ. **25** Jo Es vedīšu pār jums atriebšanas zobenu, kas atriebs Manu derību, un kad jūs glābsities savās pilsētās, tad Es sūtīšu mēri jūsu vidu, un jūs tapsiet nodoti ienaidnieka rokā. **26** Kad Es jums atņemšu maizes padomu, tad desmit sievām jūsu maizi būs cept vienā cepli, un jūsu maizi atdos ar svaru, un jūs ēdisiet un nebūsiet paēduši. **27** Un ja jūs pat caur to Man neklausīsiet, bet Man turēsities pretī, **28** Tad arī Es jums bardzībā turēšos pretī un jūs pārmācīšu vēl septiņkārt vairāk jūsu grēku dēļ. **29** Jo jūs ēdisiet savu dēlu miesas un savu meitu miesas jūs

ēdisiet. **30** Un Es izpostišu jūsu kalnu vietas un izdeldēšu jūsu elku stabus un metišu jūsu maitas uz jūsu nogāztiem elkiem un jūs būsiet riebīgi Manai dvēselei. **31** Un Es darīšu jūsu pilsētas par postāžām un izpostišu jūsu svētumus, un Es negribi ost jūsu saldo smaržu. **32** Es to zemi tā grību izpostīt, ka būs iztrūcināties jūsu ienaidniekiem, kas tur dzīvo. **33** Un Es jūs izkaisīšu starp pagāniem un izvilkšu zobenu jums pakaļ, un jūsu zeme paliks postā un jūsu pilsētas taps izpostītas. **34** Tad zeme baudīs savu dusēšanu visā tai posta laikā un kamēr jūs esat ienaidnieku zemē, tad zeme dusēs un baudīs savu dusēšanu. **35** Visā tai posta laikā viņa dusēs, tāpēc ka tā nedusēja jūsu dusēšanas dienās, kad jūs tur dzīvojāt. **36** Un tiem atlikušiem jūsu starpā Es došu bailigu sirdi viņu ienaidnieku zemē, ka kustošas lapas čaukstēšana tos dzīs, un tie bēgs kā no zobena un kritīs, kur dzinēja nav. **37** Un tie klups viens uz otru, kā no zobena, kur dzinēja nav, un jūs nepastāvēsiet priekš savu ienaidnieku acīm. **38** Bet jūs iesiet bojā starp pagāniem, un jūsu ienaidnieku zeme jūs norīs. **39** Un tie atlikušie jūsu starpā panīks savu grēku dēļ savu ienaidnieku zemē; tur tiem savu tēvu noziegumu dēļ būs panīkt. **40** Tad tie izsūdzēs savus noziegumus un savu tēvu noziegumus un savus pārkāpumus, ar ko tie pret Mani noziegumus, un ka tie Man turējušies pretī. **41** Un arī Es tiem turēšos pretī un tos likšu aizvest viņu ienaidnieku zemē; lai jel viņu neapgrāzītā sirds top pazemota, un viņu noziegumi top atlīdzināti. **42** Tad Es pieminēšu Savu derību ar Jēkabu un arī Savu derību ar Īzaku un arī Savu derību ar Ābrahāmu Es pieminēšu un pieminēšu to zemi. **43** Un tā zeme no viņiem būs atstāta, un tā baudīs savu dusēšanu, kad no viņiem palikusi tukša, un tiem taps atlīdzināti viņu noziegumi, tādēļ un par to, ka tie Manas tiesas ir atmetuši un ka viņu dvēsele Manus likumus ir apnikusi. **44** Bet arī tad vēl, kad tie būs savu ienaidnieku zemē, Es tos neesmu atmetis, nedz viņus esmu apnicis, ka tos izdeldētu, iznīcinādams Savu derību ar viņiem; jo Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs. **45** Bet Es pieminēšu viņiem to derību ar tiem vecajiem, ko Es esmu izvedis no Ēģiptes zemes priekš pagānu acīm, ka Es tiem būtu par Dievu, Es Tas Kungs. **46** Tie ir tie likumi un tās tiesas un tie bauši, ko Tas Kungs ir devis starp Sevi un Israēla bērniem uz Sīnāi kalna caur Mozu.

27 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: ja kas laban Tam Kungam sola īpašu soljumu, tad lai tā dvēsele Tam Kungam ir pēc tava sprieduma. **3** Un tavs spriedums par vīrieti no divdesmit gadiem līdz sešdesmit gadiem lai ir tas spriedums: piecdesmit sudraba sēķeli pēc svētās vietas sēķelijem; **4** Bet ja tā ir sieviete, tad lai ir tavs spriedums trīsdesmit sēķeli. **5** Bet ja tas no pieci līdz divdesmit gadiem vecs, tad tavs spriedums par vīrieti lai ir divdesmit sēķeli, bet par sievieti desmit sēķeli. **6** Bet ja tas vienu mēnesi līdz pieci gadiem vecs, tad tavs spriedums par vīrieti lai ir pieci sudraba sēķeli, un par sievieti trīs sudraba sēķeli. **7** Bet ja tas sešdesmit gadus vecs un pāri, ja tas ir vīrs, tad lai ir tavs spriedums piecpadsmit sēķeli, un ja ir sieva, desmit sēķeli. **8** Bet ja tam nav tik daudz pie rokas, kā tu viņam esi nospriedis, tad to būs vest pie priestera, un priesteris lai viņu apspriež; pēc tam, cik tā solītāja roka var pelnīt, lai priesteris viņam spriež. **9** Un ja tas ir laps, ko Tam Kungam

var upurēt, tad viss lai ir svēts, ko no tā Tam Kungam dod.

10 To nebūs ne mīt, ne mainīt labu ar nelabu, vai nelabu ar labu, bet ja tomēr lopu pret lopu pārmīs, tad šis un arī tas, kas pārmīts, lai ir svēts Tam Kungam. **11** Un ja tas ir kāds nešķists lops, ko Tam Kungam nedrikst upurēt, tad to lopu būs vest pie priesteriem, **12** Un priesterim to būs apspriest, cik labs vai nelabs tas ir, un kā priesteris ir spriedis, tā tam būs būt. **13** Un ja kas to pērkot izpirks, tad piekto tiesu lai pieliek pie tā, kā tu esi apspriedis. **14** Un ja kas savu namu svētī, ka tas Tam Kungam lai ir svēts, tad priesterim to būs apspriest, cik labs vai nelabs tas ir: kā priesteris spriedis, tā tam būs būt. **15** Un ja tas, kas savu namu ir svētījis, to grib izpirkt, tad viņam būs pielikt piekto naudas tiesu pie tā, ko tu esi spriedis; tad tas viņam piederēs. **16** Un ja kas no sava paša tīruma Tam Kungam ko laba svētīs, tad tavs spriedums lai ir pēc viņa sējuma; kur viens omers miežu top sēts, tā būs spriest uz piecdesmit sudraba sēķeliem. **17** Ja viņš savu tīrumu svētīs no gaviles gada, tad viņa maksā būs pēc tava sprieduma. **18** Bet ja viņš savu tīrumu svētīs pēc gaviles gada, tad priesterim to naudu būs apspriest pēc atliekamo gadu skaita līdz gaviles gadam, un jāatņem no tava sprieduma. **19** Un ja viņš to tīrumu, ko viņš ir svētījis, pērkot izpirks, tad viņam būs pielikt piekto naudas tiesu pie tā, ko tu esi spriedis, - tad tas viņam piederēs. **20** Bet ja viņš to tīrumu neizpirks un ja to tīrumu citam pārdos, tad tam vairs nebūs tapt izpirkta. **21** Bet tas tīrums, kad viņš nāk valā gaviles gadā, lai ir svēts Tam Kungam, tā kā pavisan nodots tīrums; tas priesterim būs par īpašumu. **22** Un ja viņš Tam Kungam tīrumu ir svētījis, ko viņš pircis, kas nav no viņa paša tīruma, **23** Tad priesterim būs spriest, kāda vērtība viņam līdz gaviles gadam, un viņam tai dienā būs dot, cik tu esi nospriedis, lai tas Tam Kungam ir svēts. **24** Gaviles gadā tam tīrumam atkal būs tam krist, no kā viņš bija pirkts, tam, kam tā zeme īpaši piederēja. **25** Visa tava spriešana lai notiek pēc svētās vietas sēķela, vienam sēķelijam ir divdesmit ģeri. **26** Bet pirmdzimto no lopiem, kas Tam Kungam pieder, nevienam nebūs svētit, vai tas ir vērsis, vai avs; - tas pieder Tam Kungam. **27** Bet ja tas ir no nešķista lopa, tad viņam to pēc tava sprieduma būs izpirkt, un piekto tiesu pielikt klāt, un ja tas netop izpirkts, tad lai to pārdod pēc tava sprieduma. **28** Bet visu, kas (pagalam) novēlēts, ko tas Tam Kungam (pagalam) novēlēs no visa, kas tam pieder, no cilvēkiem, vai no lopiem, vai no sava paša tīruma, no tā neko nebūs pārdot nedz izpirkt; viss, kas (pagalam) novēlēts, Tam Kungam ir augsti svēts. **29** Visam, kas Tam Kungam (pagalam) novēlēts no cilvēkiem, nebūs tapt izpirkta, bet nokautam. **30** Un visi zemes desmitie no zemes labības, no koku augļiem, pieder Tam Kungam, tie Tam Kungam ir svēti. **31** Bet ja kas no saviem desmitiem ko laba pircin izpirks, tam piekto tiesu būs pielikt klāt. **32** Un visi desmitie no lieliem un sikiem lopiem, kas ar rīksti top noskaitīti, tie desmitie no visa būs Tam Kungam svēti. **33** Starp nelaba un laba nekādu izmeklēšanu nebūs turēt, nedz to pārmainīt; bet ja to pārmīs, tad šis un arī tas, kas ir izmīts, būs svēts; to nebūs izpirkt. **34** Tie ir tie baušļi, ko Tas Kungs Mozum pavēlējis priekš Israēla bērniem uz Sinai kalna.

Ceturta Mozus

1 Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaī tuksnesī, saiešanas telti, pirmā dienā, otrā mēnesī, otrā gadā pēc viņu iziešanas no Ēģiptes zemes, sacīdams: **2** Uzņemiet visas Israēla bērnu draudzes pulku pēc viņu ciltīm, viņu tēvu namiem, skaitidami visu to ļaužu vārdus, kas ir no viriešu kārtas, pēc viņu galvām, **3** Kas divdesmit gadus un pāri ir, visus, kas Israēla starpā iet karā, tos tev būs skaitīt pēc viņu pulkiem, tev un Āronam. **4** Lai arī līdz ar jums ir no ikkatrais cīts viens vīrs, kas ir virsnieks pār savu tēvu namu. **5** Šie nu ir to viru vārdi, kam pie jums būs stāvēt. No Rūbena: Elicurs, Šedeūra dēls, **6** No Simeana: Šelumiēls, Curi-Šadaja dēls. **7** No Jūda: Nahšons, Aminadaba dēls, **8** No Isašara: Nataneīls, Cuāra dēls, **9** No Zebulona: Eliabs, Kelona dēls, **10** No Jāzepa bērniem, no Efraīma: Elišams, Amiuda dēls, no Manasus: Eamliēls, Pedacura dēls, **11** No Benjamina: Abidans, Sideona dēls, **12** No Dana: Ahiēzars, Ami-Šadaja dēls, **13** No Ašera: Paģiēls, Okrana dēls, **14** No Gada: Eliazavs, Deguēļa dēls, **15** No Naftalus: Ahirus, Enana dēls. **16** Šie ir tie draudzes runas vīri, virsnieki pār savu tēvu ciltīm, virsnieki pār Israēla tūkstošiem. **17** Tad Mozus un Ārons nēma šos virus, kā tie ar vārdiem ir nosaukti, **18** Un sapulcēja visu draudzi pirmā dienā, otrā mēnesī, un tie pierakstījās cīts rakstos pēc savām ciltīm, pēc saviem tēvu namiem, pēc vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri, pēc savām galvām; **19** Kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, un tā viņš tos skaitīja Sinaī tuksnesī. **20** Tad Rūbena, Israēla pirmszimušā, bērni, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, kam vārdi tapa skaitīti pēc savām galvām, visi no viriešu kārtas no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **21** Tie tika skaitīti Rūbena ciltī četrdesmit un seši tūkstoši un pieci simti. **22** No Simeana bērniem, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, kas no tiem tapa skaitīti, pēc vārdu skaita, pēc savām galvām, visi no viriešu kārtas no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **23** Tie tika skaitīti Simeana ciltī piecdesmit deviņi tūkstoši un trīssimti. **24** No Gada bērniem, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **25** Tie tika skaitīti Gada ciltī četrdesmit pieci tūkstoši sešsimt un piecdesmit. **26** No Jūda bērniem, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **29** Tie tika skaitīti Isašara ciltī piecdesmit četri tūkstoši un četri simti. **30** No Zebulona bērniem, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **31** Tie tika skaitīti Zebulona ciltī piecdesmit septiņi tūkstoši un četri simti. **32** No Jāzepa bērniem, no Efraīma bērniem, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **33** Tie tika skaitīti Efraima ciltī četrdesmit tūkstoši un piecīsimti. **34** No Manasus bērniem, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita, no divdesmit

gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **35** Tie tika skaitīti Manasus ciltī trīsdesmit divi tūkstoši un divi simti. **36** No Benjamina bērniem, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **37** Tie tika skaitīti Benjamina ciltī trīsdesmit pieci tūkstoši un četrsimti. **38** No Dana bērniem, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **39** Tie tika skaitīti Dana cilti sešdesmit divi tūkstoši un septiņsimti. **40** No Ašera bērniem, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **41** Tie tika skaitīti Ašera cilti četrdesmit un viens tūkstoši un pieci simti. **42** Naftalus bērni, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **43** Tie tika skaitīti Naftalus cilti piecdesmit trīs tūkstoši un četrsimti. **44** Šie ir tie skaitītie, ko skaitījuši Mozus un Ārons un Israēla virsnieki, divpadsmīt vīri, - ikviens bija pār savu tēvu namu. **45** Un viss viņu skaiti no Israēla bērniem pēc tēvu namiem, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas no Israēla gāja karā, **46** Visi tie skaitītie bija sešsimt trīs tūkstoši un piecīsimti piecdesmit. **47** Bet Leviti pār savu tēvu cilts netapa pie tiem pieskaitīti. **48** Jo Tas Kungs bija uz Mozu runājis sacīdams: **49** Levja cilti vien tev nebūs skaitit, nedz viņu pulku pieņemt pie Israēla bērniem. **50** Bet tu iecel Levitus pār liecības telti un pār visiem viņas rīkiem un pār visu, kas tai pieder; tiem būs to telti nest un visus viņas rīkus, un viņiem būs pie tās kalpot un ap to telti apmeties. **51** Un kad telts pacelsies, tad Levitiem to būs noārdīt, un kad telts apmetisies, tad Levitiem to būs uzcelt; bet ja kāds svešinieks pieiet, tam būs mirt. **52** Un Israēla bērniem būs apmeties ikvienam pie sava lēgera un ikvienam pie sava karoga pēc saviem pulkiem. **53** Bet Levitiem būs apmeties ap liecības dzīvokli, ka nekāda dusmība nenāk pār Israēla bērnu draudzi; tāpēc Levitiem būs sargāt liecības dzīvokli. **54** Un Israēla bērni darīja pēc visa, tā kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis; tā tie darīja.

2 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un sacīja: **2** Israēla bērniem lēgeri būs apmet, ikvienam apakš sava karoga, pēc savu tēvu nama zīmēm, visapkārt saiešanas teltij preti. **3** Pret rīta pusī būs apmeties Jūda lēgera karogam pēc saviem pulkiem, un Nahšonam, Aminadaba dēlam, Jūda bērnu virsniekam; **4** Tā pulks un viņa skaitītie bija septiņdesmit četri tūkstoši un sešsimti. **5** Un pie viņa klāt būs apmeties Isašara ciltij, un Nataneīlim, Cuāra dēlam, Isašara bērnu virsniekam. **6** Tā pulks un viņa skaitītie bija piecdesmit četri tūkstoši un četrsimti. **7** Un Zebulona ciltij un Eliabam, Helona dēlam, Zebulona bērnu virsniekam. **8** Tā pulks un viņa skaitītie bija piecdesmit septiņi tūkstoši un četrsimti. **9** Visi Jūda lēgera skaitītie bija simts astoņdesmit seši tūkstoši un četrsimti pēc saviem pulkiem; tiem būs pirmiem celties. **10** Rūbena lēgera karogam būs turēties pret dienasvidu pēc saviem pulkiem, un Elicuram, Šedeūra dēlam, Rūbena bērnu virsniekam. **11** Tā pulks un viņa skaitītie bija četrdesmit seši tūkstoši un piecīsimti. **12** Un pie viņa klāt būs apmeties Simeana ciltī, un Šelumiēlim, Curi-Šadaja dēlam, Simeana bērnu virsniekam. **13** Tā pulks un viņa skaitītie bija piecdesmit

deviņi tūkstoši un trīs simti. **14** Un blakām Gada ciltij un Eliazavam, Regueja dēlam, Gada bērnu virsniekam. **15** Tā pulks un viņa skaitītie bija četrdesmit pieci tūkstoši sešsimt un piecdesmit. **16** Visi Rūbena lēgera skaitītie bija simts piecdesmit viens tūkstotis četrsimt piecdesmit pēc saviem pulkiem, un tiem būs otrumi celties. **17** Pēc tam saiešanas telts lai celjas ar Levitu lēgeru starpā; kā tie apmetās, tā tiem būs celties, ikvienam savā vietā, pēc saviem karogiem. **18** Efraīma lēgera karogam būs būt pret vakariem pēc saviem pulkiem, un Elišamam, Amiuda dēlam, Efraīma bērnu virsniekam. **19** Tā pulks un viņa skaitītie bija četrdesmit tūkstoši un piecīsimt. **20** Un pie viņa klāt Manasus cilts un Gamaliēls, Pedacura dēls, Manasus bērnu virsnieks. **21** Tā pulks un viņa skaitītie bija trīsdesmit divi tūkstoši un divi simti. **22** Un tad Benjamīna cilts un Abidans, Gideona dēls, Benjamīna bērnu virsnieks. **23** Tā pulks un viņa skaitītie bija trīsdesmit pieci tūkstoši un četrīsimt. **24** Visi Efraīma lēgera skaitītie bija simts astoņi tūkstoši un simts pēc saviem pulkiem, un tiem būs celties trešiem. **25** Dana lēgera karogam būs būt pret ziemeļiem pēc saviem pulkiem, un Ahiēzaram, Ami-Šadaja dēlam, Dana bērnu virsniekam. **26** Tā pulks bija sešdesmit divi tūkstoši un septiņīsimt. **27** Un pie viņa klāt lai apmetās Ašera cilts, un Paģiels, Okrana dēls, Ašera bērnu virsnieks. **28** Tā pulks un viņa skaitītie bija četrdesmit viens tūkstotis un piecīsimt. **29** Un tad Naftalus cilts un Ahira, Enana dēls, Naftalus bērnu virsnieks. **30** Tā pulks un viņa skaitītie bija piecdesmit trīs tūkstoši un četrīsimt. **31** Visi Dana lēgera skaitītie bija simts piecdesmit septiņi tūkstoši sešsimt; tiem būs pēdīgiem celties pēc saviem karogiem. **32** Šie ir Israēla bērnu skaitītie pēc savu tēvu namiem; visi bija sešsimt trīs tūkstoši piecīsimt un piecdesmit. **33** Bet Leviti netapa skaitīti Israēla bērnu starpā, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **34** Un Israēla bērni darija visu, ko Tas Kungs Mozum bija pavēlējis; tā tie apmetās pēc saviem karogiem, un tā tie cēlās, ikvieni pēc savas cilts, pēc savu tēvu nama.

3 Šie nu ir Ārona un Mozus dzimumi, tai dienā, kad Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaī kalnā. **2** Un šie ir Ārona dēlu vārdi: tas pirmsdzimtais Nadabs un Abijus, Eleazars un Ītamars. **3** Šie ir Ārona dēlu vārdi, kas bija svaidīti priesteri, kas bija iesvētīti, kalpot priestera amatā. **4** Bet Nadabs un Abijus nomira Tā Kunga priekšā, kad tie svešu uguni bija nesuši Tā Kunga priekšā Sinaī tuksnesī; un tiem nebija dēlu; bet Eleazars un Ītamars bija priesteri, Ārona, sava tēva, priekšā. **5** Un Tas Kungs runāja uz Mozu sacīdams: **6** Pieved Levja cilti un stādi to priestera Ārona priekšā, lai tie viņam kalpo, **7** Lai tie kopj viņa kopšanu un visas draudzes kopšanu priekš saiešanas telts, stāvēdamī telts kalpošanā. **8** Un lai tie glabā visus saiešanas telts rikus un kopj visu Israēla bērnu kopšanu, stāvēdamī telts kalpošanā. **9** Un dod tos Levitus Āronam un viņa dēliem; tie viņam pavisam ir atdoti no Israēla bēriem. **10** Bet Āronu un viņa dēlus tev būs iecelt, lai tie kopj savu priestera amatu, bet svešiniekam, kas pieies, būs mirt. **11** Un Tas Kungs runāja uz Mozu sacīdams: **12** Redzi, tos Levitus Es esmu nēmis no Israēla bērnu vidus visu pirmsdzimušu vietā, kas māti atplēš, no Israēla bēriem, un tie Leviti lai Man pieder. **13** Jo visi pirmsdzimtie Man pieder no tās dienas, kad Es visus pirmsdzimtošos kāvu Ēģiptes zemē; Es Sev esmu svētījis visus

pirmsdzimtošos Israēla starpā no cilvēkiem līdz lopiem; tie Man lai pieder, - Es esmu Tas Kungs. **14** Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaī tuksnesī un sacīja: **15** Skaiti Levja dēlus pēc viņu tēvu namiem, pēc viņu ciltīm; visus no viriešu kārtas, kam viens mēnesis un pāri, tos tev būs skaitīt. **16** Un Mozus tos skaitīja pēc Tā Kunga vārda, kā viņam bija pavēlēts. **17** Šie nu ir Levja bērni ar saviem vārdiem: Geršons un Kehāts un Merarus. **18** Un šie ir Geršona dēlu vārdi pēc viņu ciltīm: Libnus un Zimeūs. **19** Un Kehāta bērni pēc savām ciltīm: Amrams un Jecears, Hebrons un Uzijels. **20** Un Merarus dēli pēc savām ciltīm: Maēlus un Muzus. Šās ir Levitu ciltis pēc savu tēvu namiem. **21** No Geršona bija Libniešu cilts un Zimiešu cilts; šīs ir Geršoniešu ciltis. **22** Viņu skaitītie, visi no viriešu kārtas, vienu mēnesi un vecāki, to skaits bija septiņi tūkstoši un pieci simti. **23** Geršoniešu cilts apmetās aiz tā dzīvokļa pret vakariem. **24** Un Geršoniešu tēva nama virsnieks bija Eliazavs, Laēla dēls. **25** Un Geršona dēli apkopa pie saiešanas telts to telti, viņas apsegū un saiešanas telts durvju priekškaramo. **26** Un pagalma gardīnes un durvju priekškaramo pagalmā, kas tam dzīvoklim un altārim visapkārt līdz ar viņu virvēm, un visu, kas tur darāms. **27** Un no Kehāta ir Amramiešu cilts un Jeceariešu cilts un Hebroniešu cilts un Uzieliešu cilts; šīs ir Kehātiešu ciltis. **28** Skaitis visiem, kas no viriešu kārtas, vienu mēnesi un vecāki, bija astoņi tūkstoši un seši simti, kas kopa svētuma kopšanu. **29** Kehāta dēlu cilts apmetās klāt pie tā dzīvokļa pret dienasvidus pusī. **30** Un Kehātiešu ciltīm tēvu nama virsnieks bija Elicafans, Uzijela dēls. **31** Un tie apkopa to šķirstu un to galdu un to lukturi un tos altārus un svētās vietas rikus, ar ko to darbu dara, un to priekškaramo un visu, kas tur darāms. **32** Un Levitu virsnieku virsnieks bija Eleazars, Ārona dēls, tas priesteris, uzraugs tiem, kas kopj svētās vietas kopšanu. **33** No Merarus ir Maēliešu cilts un Muziešu cilts. Šīs ir Merariešu ciltis. **34** Un viņu skaitītie, visi no viriešu kārtas, vienu mēnesi un vecāki, bija seši tūkstoši un divi simti. **35** Un Merariešu ciltīm tēvu nama virsnieks bija Curiēls, Abikaīla dēls, tie apmetās klāt pie tā dzīvokļa pret ziemeļiem. **36** Un Merarus dēli uzraudzīja un kopa tā dzīvokļa galdus un viņa kārtis un viņa stabus un viņa kājas un visus viņa rikus un visu, kas tur darāms. **37** Un arī pagalma stabus visapkārt un viņu kājas un viņa naglas un viņa virves. **38** Un tie, kas apmetās dzīvokļa priekšā pret rītiem, priekš saiešanas telts pret austrumu, bija Mozus un Ārons ar saviem dēliem, kopdamī svētuma kopšanu priekš Israēla bēriem. Bet svešiniekam, kas tur pieiet, būs mirt. **39** Viss Levitu skaits, ko Mozus un Ārons pēc viņu ciltīm skaitīja uz Tā Kunga pavēli, visi, kas no viriešu kārtas vienu mēnesi un pāri, bija divdesmit divi tūkstoši. **40** Un Tas Kungs runāja uz Mozu: skaiti visus Israēla bērnu pirmsdzimtošos no viriešu kārtas, kam viens mēnesis un pāri, un izdabū viņu vārdu skaitu. **41** Un Levitus tev būs nēmt priekš manis (Es esmu Tas Kungs) visu pirmsdzimtušo Israēla bērnu vietā, un Levitu lopus visu pirmsdzimtušo Israēla bērnu lopu vietā. **42** Un Mozus skaitīja, kā Tas Kungs tam bija pavēlējis, visus Israēla bērnu pirmsdzimtošos, **43** Un visi pirmsdzimtie no viriešu kārtas pēc vārdu skaita, kas vienu mēnesi un vecāki, kā tie tapa skaitīti, bija divdesmit divi tūkstoši divi simti septiņdesmit un trīs. **44** Un Tas Kungs runāja uz Mozu sacīdams: **45**

Nem Levitus visu Israēla bērnu pirmsdzimto vietā un Levitu lopus viņu lopu vietā; jo tiem Man būs piederēt. Es esmu Tas Kungs. **46** Bet par tiem divsīmt septiņdesmit trim, kam būs tapt izpirktiem, kas pie Israēla bērnu pirmsdzimtiem pāri ir par tiem Levitiem, **47** Par ikvienu galvu tev būs īemt piecus sudrabu sēkļus, pēc svētās vietas sēkļa; - viens sēkļis ir divdesmit ģeras, **48** Un to naudu tev būs dot Aronom un viņa dēliem, to naudu, ar ko tie pārējie izpirkti. **49** Tad Mozus īemta to izpirķanas naudu no tiem, kas bija pāri par tiem Levitu izpirktiem; **50** No Israēla bērnu pirmsdzimtiem viņš īemta to naudu, tūkstoš trīssimt sešdesmit un piecus sēkļus, pēc svētās vietas sēkļa. **51** Un Mozus deva to izpirķanas naudu Āronam un viņa dēliem pēc Tā Kunga vārda, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

4 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu sacīdams: **2** Uzņem no Levja dēlu vidus Kehāta dēlu skaitu, pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, **3** Tos, kam trīsdesmit gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam, visus, kas iestājās kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas telts. **4** Šis lai ir Kehāta dēlu darbs saiešanas teltī: tas visusvētākais. **5** Kad lēgeris ceļas, tad Āronam un viņa dēliem būs nākt un noņemt to priekškaramo, kas priekš visusvētākās vietas karājās, un ar to apsegī liecības šķirstu. **6** Un tiem uz to būs uzlikt apsegū no roņu ādām, un uz to uzklāt pazilu deķi, un tiem būs pielikt viņa nesamās kārtis. **7** Un pāri pār Dieva maizes galdu tiem ari būs izklāt pazilu deķi, un tur uzlikt tās blīdas un karotes un kannas un lejamos kausus, un tai maizei, kas vienmēr tur jāliek, būs uz tā palikt. **8** Un pāri tiem būs izklāt deķi no karmezīna un to apsegī ar apsegū no roņu ādām un pielikt tās nesamās kārtis. **9** Tad tiem būs īemt pazilu deķi un apsegī to spīdošo lukturi un viņa eļļas lukturišus un viņa dzēšamos rikus un visus viņa eļļas traukus, ar ko tie tā jākalpo. **10** Un tiem to ar visiem viņa rikiem būs ielikti apsegā no roņu ādām un to likt uz tām nesamām kārtīm. **11** Un pāri pār zelta altāri tiem būs izklāt pazilu deķi, un to apsegī ar apsegū no roņu ādām un pielikt viņa nesamās kārtis. **12** Un tiem būs īemt visus amata rikus, ar ko tiem svētā vietā jākalpo, un tos ielikti pazilā deķi un tos apsegī ar apsegū no roņu ādām un likt uz tām nesamām kārtīm. **13** Un tiem tos pelnus no altāra būs noslaučīt un purpura deķi pāri izklāt. **14** Un tur būs uzlikt visus viņa rikus, ar ko tiem pie viņa jākalpo, kvēpināmos traukus, dakšas, lāpstas un slacināmos traukus, visus altāra rikus, un tiem pāri būs izklāt apsegū no roņu ādām un pielikt viņa nesamās kārtis. **15** Kad nu Ārons un viņa dēli lēgerim ceļoties būs pabeiguši apsegī to svēto vietu un visus svētuma rikus, tad pēc tam Kehāta dēliem būs nākt un to nest, bet tiem nebūs to svētumu aizskart, ka nemirst; tas ir Kehāta dēliem jānes pie saiešanas telts. **16** Un Eleazars, priesterā Ārona dēls, lai ir uzraugs par luktura eļļu un par to smaržīgo kvēpināmo un par dieniško ēdamo upuri un svaidāmo eļļu; lai ir uzraugs par visu dzīvokli un visu, kas tur ir, par to svētumu un viņa rikiem. **17** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un sacīja: **18** Sargājaties, ka Kehāta radu cilts netop izdeldēta no Leviti vidus. **19** Bet tā jums būs viņiem darīt, ka tie dzīvo un nemirst, kad tiem jāpieiet pie tā visusvētākā. Āronam un viņa dēliem būs nākt, tos nolikt ikvienu pie sava darba un pie sava nesamā. **20** Bet viņi paši lai neieiet pat ne acumirkli skatīties to

svētumu, ka nemirst. **21** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **22** Uzņem arī Geršona dēlu skaitu pēc viņu tēvu namiem, pēc viņu ciltīm. **23** Kam trīsdesmit gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam, tos tev būs skaitīt, visus, kas iestājās kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas telts. **24** Šis ir Geršoniešu radu darbs, kalpot un nest: **25** Tiem būs nest tā dzīvokļa deķus un saiešanas teltī, vijas apsegū un to roņu ādas apsegū, kas virsū uz tās un saiešanas telts durvju apsegū, **26** Un pagalma gardines un vārtu apsegū tai pagalmā, kas ap dzīvokļu un ap altāri, un viņu virves un visus viņu darba rīkus, visu, kas darāms, to tiem būs darīt. **27** Pēc Ārona un viņa dēlu pavēles lai notiek visa Geršoniešu dēlu kalpošana pie visa, kas tiem jānes, un pie visiem viņu darbiem, un jums uz tiem būs raudzīt, ka tie visu, kas tiem jānes, īem vērā. **28** Tas ir Geršoniešu dēlu radu darbs saiešanas teltī, un viņu kalpošana lai stāv apakš Ītamara, priestera Ārona dēla, rokas. **29** Merarus dēlus tev būs skaitīt pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem. **30** Kam trīsdesmit gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam, tos tev būs skaitīt, visus, kas iestājās kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas telts. **31** Un to viņiem būs kopt un nest pēc visa sava amata pie saiešanas telts: dzīvokļa galdus un viņa aizsaujamās kārtīs un viņa stabus un viņa kājas, **32** Līdz ar apkārtējiem pagalma stabiem un viņu kājām un naglām un virvēm, ar visiem viņu rīkiem, ar visu, kas tiem darāms. Un visus rīkus, kas tiem jākopji un jānes, tos tiem iedodiet ar vārdū un skaitu. **33** Tā lai ir Merariešu radu kalpošana, viss viņu darbs pie saiešanas telts, apakš Ītamara, priestera Ārona dēla, rokas. **34** Tad Mozus un Ārons un draudzes virsnieki skaitīja Kehātiešu dēlus pēc viņu ciltīm un viņu tēvu namiem, **35** Kam trīsdesmit gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam, visus, kas iestājās kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas telts. **36** Tad viņu skaits bija pēc viņu ciltīm divi tūkstoši septiņsimti un piecdesmit. **37** Sie ir Kehāta cilšu skaitītie, visi, kas kalpo pie saiešanas telts, ko Mozus un Ārons bija skaitījuši pēc Tā Kunga vārda caur Mozu. **38** Un Geršona dēlu skaitītie pēc viņu ciltīm un pēc viņu tēvu namiem, **39** Kam trīsdesmit gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam, visi, kas iestājās kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas telts. **40** Un viņu skaitītie pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem bija divi tūkstoši sešsimt trīsdesmit. **41** Sie ir Geršona cilšu skaitītie, visi, kas kalpoja saiešanas teltī, ko Mozus un Ārons skaitīja pēc Tā Kunga pavēles. **42** Un Merarus dēlu skaitītie pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, **43** Kam trīsdesmit gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam, visi, kas iestājās kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas telts, **44** Viņu skaitītie pēc viņu ciltīm bija trīs tūkstoši divi simti. **45** Sie ir Merarus cilšu skaitītie, ko Mozus un Ārons skaitījuši pēc Tā Kunga pavēles caur Mozu. **46** Visi tie Leviti, ko Mozus un Ārons un Israēla virsnieki ir skaitījuši pēc viņu ciltīm un pēc viņu tēvu namiem, **47** Kam trīsdesmit gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam, visi, kas iestājās kalpošanā, kalpot un nest pie saiešanas telts: **48** Viņu skaitītie bija astoņi tūkstoši pieci simti un astoņdesmit. **49** Pēc Tā Kunga pavēles tie tapa nolikti caur Mozu, ikviens pie sava darba, pie sava nesamā, un tapa skaitīti, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

5 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Pavēli Israēla bērniem, ka tiem no lēgera būs izraidīt visus spītālogos,

un visus, kam miesa pil, un visus, kas palikuši nešķīsti pie miroņa. **3** Tāpat vīrus kā sievas tev būs izraidīt; ārā no lēgera tev tos būs izraidīt, ka tie neapgāna savus lēgerus, kur Es dzīvoju viņu starpā. **4** Un Israēla bērni tā darīja un tos izraudīja no lēgera ārā; kā Tas Kungs uz Mozu bija runājis, tā Israēla bērni darīja. **5** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **6** Runā uz Israēla bērniem: ja vīrs vai sieva padara kaut kādu cilvēku grēku, noziegdamies pret To Kungu, un šī dvēsele paliek vainīga, **7** Tad tiem būs izsūdzēt savu grēku, ko tie darījuši, un savu noziegumu atlīdzināt ar pilnu maksu, un piekto daļu pielikt klāt un tam dot, pret ko tie noziegušies. **8** Bet ja tam vīram nav izpircēja, kam to noziegumu varētu maksāt, tad lai tas maksājamais parāds pieder Tam Kungam priekš priesteru, bez tā salīdzināšanas auna, kas tam par salīdzināšanu. **9** Tāpat visi cilājamie upuri no visādām lietām, ko Israēla bērni svēti un pie priestera nes, lai viņam pieder. **10** Un ikkatra svētīta lieta lai viņam krīt; ja kas priesterim ko laba dod, tas lai viņam pieder. **11** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **12** Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: ja sieva no sava vīra novēršas un noziegdamies pret to noziedzās. **13** Un ja viens vīrs pie viņas guļ un to pieguļ, un viņas vīram tas būtu nezināms, un tā to būtu slēpusi, ka apgānījusies, un liecinieka pret viņu nebūtu, un viņa nebūtu pieķerta, **14** Un neuzticības kaisliba viņu pārņemtu un viņš neuzticētu savai sievai, un tā ir apgānījusies, vai ja tā neuzticības kaisliba viņu pārņemtu un viņš neuzticētu savai sievai, un tā nav apgānījusies, - **15** Tad tam vīram savu sievu būs vest pie priestera un atnest upuri priekš viņas, desmito tiesu no ēfas miežu miltu; tam nebūs eļļu uzliet, nedz vīraka uzlikt, jo tas ir viens kaislibas upuris, piemiņas ēdamais upuris, atgādināt noziegumu. **16** Un priesterim viņu būs pievest un nostādīt Tā Kunga priekšā. **17** Un priesterim būs ķemt svētu ūdeni mālu traukā, un pīšlus no tā dzīvokļa grīdas priesterim būs ķemt un ielikt tai ūdenī. **18** Tad priesterim to sievu būs nostādīt Tā Kunga priekšā un atsegta tās sievas galvu un to piemiņas upuri likt viņas rokās, tas ir viens kaislibas upuris; un tas rūgtais lāsta ūdens lai ir priestera rokā. **19** Un priesterim būs to sievu zvērināt un uz to sacīt: ja neviens vīrs pie tevis nav gulējis, un ja tu neesi novērsusies no sava vīra uz nešķīstību, tad tu paliksi vesela no šī rūgtā lāsta ūdens. **20** Bet ja tu no sava vīra esi novērsusies un apgānījusies, un cits vīrs pie tevis gulējis, un ne tavs vīrs vien, **21** Un priesterim būs to sievu zvērināt ar to lāsta zvērestu un sacīt uz to sievu: lai Tas Kungs tevi dara par lāstu un zvērestu starp taviem ļaudīm, ka Tas Kungs tavaī ciskai liek izdilt un tavam vēderam uztūkt; **22** Un šīs lāsta ūdens tavās iekšas lai ieiet un dara, ka vēders uztūkst un ciska izdilst. Tad tai sievai būs sacīt: Āmen, Āmen. **23** Un priesterim šos lāstus būs rakstīt grāmatā un noskalot ar to rūgto ūdeni. **24** Un to rūgto lāsta ūdeni viņam tai sievai būs dot dzert, ka tas lāsta ūdens viņai ieiet ar rūgtumu. **25** Un priesterim no tās sievas rokas būs ķemt to kaislibas upuri un to ligot priekš Tā Kunga un likt uz altāri. **26** Un priesterim no tā ēdamā upura būs ķemt pilnu sauju par piemiņas upuri, un to iedzīnāt uz altāru, un tad viņam to ūdeni tai sievai būs dot dzert. **27** Kad nu viņš tai to ūdeni būs devis dzert, tad notiks: ja tā ir sagānījusies un pret savu vīru noziegdamies

ir noziegusies, ka tas lāsta ūdens viņai paliks par rūgtumu un viņas vēders uztūks un viņas ciska izdils, un tā sieva būs par lāstu starp saviem ļaudīm. **28** Bet ja tā sieva nav sagānījusies, bet šķista, tad viņa paliks vesela un auglīga. **29** Šīs ir tas bauslis par neuzticības kaislibu, kad laulāta sieva ir novērsusies no sava vīra un sagānījusies, **30** Vai kad viru pārņem neuzticības kaisliba un viņš neuztic savai sievai, tad tam tā sieva jāved Tā Kunga priekšā, un priesterim jādara pēc visa šī baušķa. **31** Un tas vīrs būs nenoziedzīgs pie tā nozieguma, bet tā sieva nesis savu noziegumu.

6 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad vīrs vai sieva apsolīsies palikt par nazīru svētidamies Tam Kungam, **3** Tad tam būs sargāties no viņa un stipra dzēriena, viņa etīki un stipra dzēriena etīki tam nebūs dzert, nedz ko citu, kas taisīts no viņa ogām, nedz baudīt ne zaļas, nedz žāvētas viņa-ogas. **4** Visu sava solijuma laiku tam nekā nebūs baudīt ko taisa no viņa koka, no kodola līdz mizai. **5** Visu sava nazīra solijuma laiku dzenamam nazīm nebūs iet pār viņa galvu; kamēr tās dienas top piepildītas, cik viņš Tam Kungam solījies, tikmēr viņam būs būt svētam un savas galvas matus audzināt. **6** Visu to laiku, ko viņš Tam Kungam solījies, viņam nebūs iet pie miroņa; **7** Ne pie sava tēva, ne pie savas mātes, ne pie sava brāļa, ne pie savas māsas; tam nebūs pie tiem sagānīties, kad tie miruši, jo nazīra solijums Dievam ir uz viņa galvas. **8** Visā sava nazīra solijuma laikā viņam būs būt svētam priekš Tā Kunga. **9** Un ja pie viņa viens nejausi, piepēši nomiru, ka viņš savu svētīto galvu sagānītu, tad viņam savas šķistišanas dienā būs nocirpt savu galvu, septītā dienā viņam to būs nocirpt. **10** Un astotā dienā viņam būs nest divas ūbeles vai divus jaunus baložus pie priestera priekš saiešanas telts durvīm. **11** Un priesterim vienu būs sataisīt par grēka upuri un otru par dedzināmo upuri, un viņu salīdzināt tādēļ, ka viņš ir apgrēkojies pie miroņa; tā viņam savu galvu būs svētīt tai dienā. **12** Pēc tam lai viņš atkal uzsāp sava solijuma dienas Tam Kungam un pienes gada vecu jēru par nozieguma upuri; bet tām pirmajām dienām būs būt par velti, tāpēc ka viņa nazīra svētums ir sagānīts. **13** Un šīs ir tas nazīra bauslis: tai dienā, kad viņa solijuma laiks ir piepildīts, tad to būs vest pie saiešanas telts durvīm, **14** Un lai viņš savu upuri upurē Tam Kungam, vienu gada vecu jēru bez vainas par dedzināmo upuri un vienu gada vecu aitīnu bez vainas par grēku upuri un vienu aunu bez vainas par pateicības upuri, **15** Un kurvi ar neraudzētu maizi, raušus no smalkiem miltiem, kas aplaistīti ar eļļu, un neraudzētas, ar eļļu aptraipītas karašas, līdz ar tiem ēdamiem upuriem un dzeramiem upuriem. **16** Un priesteris lai to nes Tā Kunga priekšā un sataisa viņa grēku upuri un viņa dedzināmo upuri. **17** Un lai viņš sataisa to aunu Tam Kungam par pateicības upuri ar to kurvi neraudzētu raušu, un priesteris lai sataisa viņa ēdamo upuri un viņa dzeramo upuri. **18** Un nazīram priekš saiešanas telts durvīm būs nodzīt savu svētīto galvu, un ķemt savus svētītos galvas matus un likt tai ugūnī, kas ir apakš tā pateicības upura. **19** Un priesterim būs ķemt tā auna vārīto priekšpleci un vienu neraudzētu raušu no tā kurvja un vienu neraudzētu karašu un būs to likt uz tā nazīra rokām, pēc tam, kad viņš savus matus visapkārt ir nodzinis. **20** Un priesterim tos būs ligot par ligojamu upuri

priekš Tā Kunga; tā ir svēta dāvana priesterim, lidz ar tām līgojama upura krūtīm un ar to cilājama upura priekšpleci; un pēc tas nazīrs var dzert vīnu. **21** Šis ir tas bauslis par nazīru, kas Tam Kungam savu upuri solījis savas svētišanās dēļ, bez tam, ko viņa roka vēl iespēj; pēc sava solijuma, ko viņš solījis, tam būs darit pēc tā svētišanās baušķa. **22** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **23** Runā uz Āronu un viņa dēliem un saki: tā jums būs svētit Israēla bērnus un uz tiem sacīt: **24** Tas Kungs lai tevi svētī un lai tevi pasargā; **25** Tas Kungs lai apgaismo Savu vaigu pār tevi un lai tev ir zēligs; **26** Tas Kungs lai paceļ Savu vaigu uz tevi un lai tev dod mieru! **27** Tā tiem būs likt Manu vārdu uz Israēla bērniem, un Es tos svētīšu.

7 Un notika tai dienā, kad Mozus bija pabeidzis to dzīvokli uzzelt un to bija svaidījis un iesvētījis ar visiem viņa rīkiem, un to altāri un visus viņa rikus, - kad viņš to bija svaidījis un iesvētījis, - **2** Tat Israēla virsnieki, savu tēvu namu galvinieki, upurēja; šie bija cilšu virsnieki, kas bija pār tiem skaitītiem. **3** Un tie nesa savu upuri Tā Kunga priekšā: sešus aplāktus ratus un divpadsmit vēršus, vienus ratus uz diviem virsniekiem un vienu vērti uz ikvienu; tos tie atveda pie tā dzīvokļa. **4** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **5** Nēm tos no viņiem un lai tie ir par kalpošanu saiešanas teltij, un dod tos Levitiem, ikvienam pēc viņa kalpošanas. **6** Tā Mozus nēma tos ratus un vēršus un tos deva Levitiem. **7** Divus ratus un četrus vēršus viņš deva Geršona dēliem pēc viņu kalpošanas. **8** Un četrus ratus un astoņus vēršus viņš deva Merarus dēliem pēc viņu kalpošanas, apakš Ītamara, priestera Ārona dēla, rokas. **9** Bet Kehāta dēliem viņš nedeva nekā, jo tiem pienācās kalpot svētumā, uz pleciem tiem bija jānes. **10** Un tie virsnieki upurēja uz altāra iesvētišanu; tai dienā, kad tas tapa svaidīts, tie virsnieki pienesa savus upurus altāra priekšā. **11** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: ikvienam virsniekam savā dienā būs pienest savus upurus uz altāra iesvētišanu. **12** Kas pirmā dienā pienesa savu upuri, tas bija Nahšons, Aminadaba dēls, no Jūda cilts. **13** Un viņa upuris bija viena sudraba bloda, kas svēra simts un trīsdesmit sēkelus, viens sudraba kauss no septiņdesmit sēkeliem, pēc svētas vietas sēķela, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar ēllu, par ēdamu upuri, - **14** Viens zelta kauss no desmit sēkeliem, pilns kvēpināmu zāļu. **15** Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs par dedzināmo upuri, **16** Viens āzis par grēku upuri, **17** Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri; šis bija Nahšona, Aminadaba dēla, upuris. **18** Otrā dienā upurēja Netaneēls, Cuara dēls, Īsašara virsnieks. **19** Viņš pienesa par upuri vienu sudraba blodu, kas svēra simts un trīsdesmit sēkelus, vienu sudrabā kausu no septiņdesmit sēkeliem, pēc svētas vietas sēķela, - abus pilnus kviešu miltu, aplietu ar ēllu, par ēdamu upuri, - **20** Vienu zelta kausu no desmit sēkeliem, pilnu ar kvēpināmām zālēm, **21** Vienu vērsēnu no lieliem lopiem, vienu aunu, vienu gada vecu jēru par dedzināmo upuri, **22** Vienu āzi par grēku upuri, **23** Un par pateicības upuri divus vēršus, piecus aunus, piecus āžus, piecus gada vecus jērus: tas bija Netaneēla, Cuara dēla upuris. **24** Trešā dienā upurēja Zebulona bērnu virsnieks, Eliabs, Helona dēls. **25** Viņa upuris bija viena sudraba bloda, kas svēra simts un trīsdesmit sēkelus, viens sudraba

kauss no septiņdesmit sēkeliem, pēc svētas vietas sēķela, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar ēllu, par ēdamu upuri. - **26** Viens zelta kauss no desmit sēkeliem, pilns kvēpināmu zāļu, **27** Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs, par dedzināmo upuri, **28** Viens āzis par grēku upuri, **29** Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Eliabs, Helona dēla, upuris. **30** Ceturtā dienā upurēja Rūbena bērnu virsnieks, Elicurs, Šedeūra dēls. **31** Viņa upuris bija viena sudraba bloda, kas svēra simts un trīsdesmit sēkelus, viens sudraba kauss no septiņdesmit sēkeliem, pēc svētas vietas sēķela, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar ēllu, par ēdamu upuri, - **32** Viens zelta kauss no desmit sēkeliem, pilns kvēpināmu zāļu, **33** Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs, par dedzināmo upuri, **34** Viens āzis par grēku upuri, **35** Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Elicura, Šedeūra dēla, upuris. **36** Piektā dienā upurēja Simeana bērnu virsnieks, Šelumiēls, Curi-Šadaja dēls. **37** Viņa upuris bija viena sudraba bloda, kas svēra simts un trīsdesmit sēkelus, viens sudraba kauss no septiņdesmit sēkeliem, pēc svētas vietas sēķela, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar ēllu, par ēdamu upuri, - **38** Viens zelta kauss no desmit sēkeliem, pilns kvēpināmu zāļu, **39** Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs par dedzināmo upuri, **40** Viens āzis par grēku upuri, **41** Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Šelumiēla, Curi-Šadaja dēla, upuris. **42** Sestā dienā upurēja Gada bērnu virsnieks, Eliāsavs, Deguēla dēls. **43** Viņa upuris bija viena sudraba bloda, kas svēra simts un trīsdesmit sēkelus, viens sudraba kauss no septiņdesmit sēkeliem, pēc svētas vietas sēķela, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar ēllu, par ēdamu upuri, - **44** Viens zelta kauss no desmit sēkeliem, pilns kvēpināmu zāļu, **45** Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs par dedzināmo upuri, **46** Viens āzis par grēku upuri, **47** Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Eliāzava, Deguēla dēla, upuris. **48** Septītā dienā upurēja Efraīma bērnu virsnieks, Elišamus, Amiuda dēls. **49** Viņa upuris bija viena sudraba bloda, kas svēra simts un trīsdesmit sēkelus, viens sudraba kauss no septiņdesmit sēkeliem, pēc svētas vietas sēķela, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar ēllu, par ēdamu upuri, - **50** Viens zelta kauss no desmit sēkeliem, pilns kvēpināmu zāļu, **51** Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs, par dedzināmo upuri, **52** Viens āzis par grēku upuri, **53** Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Elišama, Amiuda dēla, upuris. **54** Astotā dienā upurēja Manasus bērnu virsnieks Gamaliēls, Pedacura dēls. **55** Viņa upuris bija viena sudraba bloda, kas svēra simts un trīsdesmit sēkelus, viens sudraba kauss no septiņdesmit sēkeliem, pēc svētas vietas sēķela, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar ēllu, par ēdamu upuri, - **56** Viens zelta kauss no desmit sēkeliem, pilns kvēpināmu zāļu, **57** Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs par dedzināmo upuri, **58** Viens āzis par grēku upuri, **59** Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Gamaliēla, Pedacura dēla, upuris. **60** Devītā dienā upurēja Benjamīna

bērnu virsnieks, Ābidans, Gideona dēls. **61** Viņa upuris bija viena sudraba bloda, kas svēra simts un trīsdesmit sēķelus, viens sudraba kauss no septiņdesmit sēķeljiem, pēc svētās vietas sēķela, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļlu, par ēdamu upuri, - **62** Viens zelta kauss no desmit sēķeljiem, pilns kvēpināmu zāļu, **63** Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs par dedzināmo upuri, **64** Viens āzis par grēku upuri, **65** Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Ābidana, Gideona dēla, upuris. **66** Desmitā dienā upurēja Dana bērnu virsnieks, Ahiēzars, Ami-Šadaja dēls. **67** Viņa upuris bija viena sudraba bloda, kas svēra simts un trīsdesmit sēķelus, viens sudraba kauss no septiņdesmit sēķeljiem, pēc svētās vietas sēķela, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļlu, par ēdamu upuri, - **68** Viens zelta kauss no desmit sēķeljiem, pilns kvēpināmu zāļu, **69** Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs par dedzināmo upuri, **70** Viens āzis par grēku upuri, **71** Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Ahiēzara, Ami-Šadaja dēla, upuris. **72** Vienpadsmitā dienā upurēja Ašera bērnu virsnieks, Paģiels, Okrana dēls. **73** Viņa upuris bija viena sudraba bloda, kas svēra simts un trīsdesmit sēķelus, viens sudraba kauss no septiņdesmit sēķeljiem, pēc svētās vietas sēķela, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļlu, par ēdamu upuri, **74** Viens zelta kauss no desmit sēķeljiem, pilns kvēpināmu zāļu, **75** Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs par dedzināmo upuri, **76** Viens āzis par grēku upuri, **77** Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Paģiela, Okrana dēla, upuris. **78** Divpadsmitā dienā upurēja Naftalus bērnu virsnieks, Ahirus, Enana dēls. **79** Viņa upuris bija viena sudraba bloda, kas svēra simts un trīsdesmit sēķelus, viens sudraba kauss no septiņdesmit sēķeljiem, pēc svētās vietas sēķela, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļlu, par ēdamu upuri, - **80** Viens zelta kauss no desmit sēķeljiem, pilns kvēpināmu zāļu, **81** Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs par dedzināmo upuri, **82** Viens āzis par grēku upuri, **83** Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Ahirus, Enana dēla, upuris. **84** Šis bija altāra iesvētišanas dāvanas tai dienā, kad tas tapa svaidīts no Israēla virsniekiem: divpadsmit sudraba bļodas, divpadsmit sudraba kausi, divpadsmit zelta kausi. **85** Ikviena sudraba bļoda svēra simts un trīsdesmit sēķelus, ikviens sudraba kauss svēra septiņdesmit sēķelus, viss tas trauku sudrabs bija divi tūkstoši un četrstūmē sēķeli, pēc svētās vietas sēķela. **86** Divpadsmit zelta kausi, pilni kvēpināmu zāļu, ikviens kauss svēra desmit sēķelus, pēc svētās vietas sēķela, viss tas kausus zelts bija simts un divdesmit sēķeli. **87** Visi liellopi par dedzināmo upuri bija divpadsmit vērsēni, divpadsmit auni, divpadsmit gadu veci jēri ar savu ēdamo upuri un divpadsmit āži par grēku upuri. **88** Un visi liellopi par pateicības upuri bija divdesmit četri vērši, sešdesmit auni, sešdesmit āži, sešdesmit gada veci jēri. Šis bija altāra iesvētišanas dāvanas pēc tam, kad tas bija svaidīts. **89** Un kad Mozus iegāja saiešanas telti ar Viņu runāt, tad tas dzirdēja balsi uz sevi runājam no tā salīdzināšanas vāka, kas bija uz liecības šķirsta starp tiem diviem ķerubiem, un Viņš uz to runāja.

8 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz Āronu un saki tam: kad tu tos eļļas lukturišus iededzināsi, tad lai tie septiņi eļļas lukturiši spīd uz luktura priekšpusi. **3** Un Ārons tā darīja; luktura priekšpusē viņš iededzināja viņa eļļas lukturišus, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **4** Un tas lukturis bija taisīts no tīra zelta, un viņa kāts, un viņa puķes bija izkaltas; pēc tās priekšzimes, ko Tas Kungs Mozum bija rādījis, - tā viņš to lukturi bija taisījis. **5** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **6** Nēm Levitus no Israēla bērnu vidus un šķisti tos. **7** Un tā tev būs darīt viņus šķistot: uzslaki tiem grēku ūdeni, un lai tiem dzenamais nazis iet pār visu viņu miesu, un lai tie mazgā savas drēbes un šķistās. **8** Un viņiem būs nēmīt vienu vērsīti no liellopiem ar viņa ēdamo upuri, kviešu miltus, aplietus ar eļlu, un otru vērsēnu no liellopiem tev būs nēmīt par grēku upuri. **9** Un Levitus tev būs vest saiešanas telts priekšā un visu Israēla bērnu draudzi sapulcināt; **10** Un Levitus tev būs vest Tā Kunga priekšā, un Israēla bērniem būs likt savas rokas uz Levitiem. **11** Un Āronam Levitus būs ligot par ligojamu upuri priekš Tā Kunga no Israēla bērniem, ka tiem būs stāvēt Tā Kunga kalpošanā. **12** Un Levitiem būs likt savas rokas uz to vēršu galvām; pēc upurē tu vienu par grēku upuri un vienu par dedzināmo upuri Tam Kungam, Levitus salīdzināt. **13** Un Levitus tev būs vest priekš Ārona un priekš viņa dēliem un tos ligot par ligojamu upuri Tam Kungam. **14** Un Levitus no Israēla bērnu vidus tev būs atšķirt, ka Leviti ir Mani. **15** Un pēc tam lai Leviti nāk kalpot saiešanas telti. Tā tev tos būs šķistit un tos ligot par ligojamu upuri. **16** Jo tie Man pavisam ir nodoti no Israēla bērnu vidus, Es tos sev esmu nēmis no Israēla bērniem visu pirmdzimušo vietā, kas māti atplēš. **17** Jo Man pieder visi Israēla bērnu pirmdzimušie, gan starp cilvēkiem gan starp lopiem, tai dienā, kad Es visus pirmdzimušos Ēģiptes zemē situ, Es tos Sev esmu svētījis, **18** Un Es Levitus esmu nēmis visu pirmdzimušo vietā no Israēla bērniem. **19** Un Es Levitus esmu devis Āronam un viņa dēliem par dāvanu no Israēla bērniem, lai tie stāv Israēla bērnu kalpošanā pie saiešanas telts un salīdzina Israēla bērus, ka nekāda mocība neuznāk Israēla bērniem, ja Israēla bērni paši aiztiktu to svētumu. **20** Tad Mozus un Ārons un visa Israēla bērnu draudze tā darīja ar Levitiem; kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis par Levitiem, tā Israēla bērni ar viņiem darīja. **21** Un Leviti šķistījās un mazgāja savas drēbes, un Ārons tos ligoja par ligojamu upuri priekš Tā Kunga, un Ārons tos salīdzināja, lai paliek šķisti. **22** Un pēc tam Leviti nāca, darīt savus darbus saiešanas telti priekš Ārona un priekš viņa dēliem; kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis par Levitiem, tā tie ar viņiem darīja, **23** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **24** Tas ir tas, kas Levitiem pienākas; kam divdesmit un pieci gadi un pāri, tiem būs iestāties kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas telts. **25** Bet kam piecdesmit gadi un pāri, tam no šis kalpošanas būs izstāties un vairs nebūs kalpot, **26** Bet būs pie rokas būt saviem brāļiem saiešanas telti pie apkopšanas, bet pašā kalpošanā tam nebūs kalpot. Tā tev būs darīt ar Levitiem viņu amatā.

9 Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sīnā tuksnesi otrā gadā pēc viņu iziešanas no Ēģiptes zemes, pirmā mēnesī, sacīdams: **2** Lai nu Israēla bērni tur Pasa svētkus savā noliktā laikā. **3** Četrpadsmitā dienā šīnī mēnesī ap vakara

laiku jums tos būs turēt savā noliktā laikā, - pēc visiem viņu likumiem un pēc visām viņu tiesām jums tos būs turēt. **4** Tad Mozus runāja uz Israēla bērniem, lai tie turētu Pasa svētkus. **5** Un tie turēja Pasa svētkus, pirmā mēneša četrpadsmitā dienā ap vakara laiku, Sinaī tuksnesī; kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, tā Israēla bērni darija. **6** Un bija viri, kas pie mirona bija palikuši nešķisti, tā ka tie tai dienā Pasa svētkus nevarēja turēt, tādēļ tie piegāja pie Mozus un pie Ārona tai pašā dienā, **7** Un tie viri uz viņu sacīja: mēs pie mirona esam palikuši nešķisti, kāpēc mums to būs pieciest, ka mēs Tā Kunga upuri savā noliktā laikā nevarām upurēt kopā ar Israēla bērniem? **8** Un Mozus uz tiem sacīja: pagaidiet, lai es dzirdu, ko Tas Kungs jums pavēlēs. **9** Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **10** Runā uz Israēla bērniem un saki: kad kāds no jums vai no jūsu pēcnākamiem pie mirona ir palicis nešķists, vai kāds ir tāla ceļā, tad viņam tomēr Tam Kungam būs turēt Pasa svētkus. **11** Otrā mēnesi, četrpadsmitā dienā ap vakara laiku viņiem tos būs turēt, ar neraudzētu maizi un ar rūgtām zālēm tiem to būs ēst. **12** Tiem no tā nekā nebūs atlīcināt līdz rītam, nedz tam kādu kaulu salauzt; pēc visiem Pasa svētku likumiem viņiem tos būs turēt. **13** Bet kas ir šķists un nav uz ceļa un atraujas no Pasa svētku turēšanas, tā dvēsele lai top izdzēdēta no saviem laudim, tāpēc ka viņš Tā Kunga upuri savā noliktā laikā nav upurējis; tāds cilvēks lai nes savu grēku. **14** Un ja pie jums kāds svešinieks piemājo un Tam Kungam Pasa svētkus tur, tad lai tos tur pēc Pasa svētku likumiem un pēc viņu tiesām; vienāds likums lai jums ir, tāds svešiniekam kā zemes iedzīvotājam. **15** Un tai dienā, kad tas dzīvoklis tapa uzcelts, tas padebesis aplājā liecības telts dzīvokli, un vakarā pār to dzīvokli bija uguns spožums līdz rītam. **16** Tā notikās bez mitēšanās; padebesis to aplājā un nakts laikā bija uguns spožums. **17** Un kad tas padebesis pacēlās no telts, tad arī Israēla bērni pēc tam cēlās, un tai vietā, kur tas padebesis palika, tur Israēla bērni apmetās. **18** Pēc Tā Kunga vārda Israēla bērni cēlās, un pēc Tā Kunga vārda Israēla bērni apmetās; visu to laiku, kamēr tas padebesis uz tā dzīvokļa palika, tie palika uz vietas. **19** Un kad tas padebesis daudz dienas uz tā dzīvokļa palika, tad Israēla bērni nēma vērā Tā Kunga pavēli un necēlās. **20** Un kad tas padebesis maz dienu palika uz tā dzīvokļa, - tad pēc Tā Kunga vārda tie cēlās. **21** Bet kad tas padebesis no vakara līdz rītam stāvēja un rītā pacēlās, tad viņi cēlās; vai bija diena, vai nakts, kad tas padebesis pacēlās, tad arī viņi cēlās. **22** Bet ja tas padebesis divas dienas, vai vienu mēnesi vai ilgāki uz tā dzīvokļa stāvēja un uz tā palika, tad Israēla bērni palika uz vietas un necēlās, un kad tas cēlās, tad arī viņi cēlās. **23** Pēc Tā Kunga vārda tie apmetās un pēc Tā Kunga vārda tie cēlās; tie nēma vērā Tā Kunga pavēles, kā Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis.

10 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Taisi sev divas trumetes(taures), no sudrabu tev tās būs izkait, un tās lai ir priekš draudzes sasaukšanas un priekš lēgera pacelšanas. **3** Kad ar viņām abām pūtis, tad visai draudzei pie tevis būs sapulcēties priekš saiešanas telts durvīm, **4** Bet ja ar vienu vien pūtis, tad tiem lieliem kungiem, tiem virsniekiem pār Israēla tūkstošiem pie tevis būs sapulcēties. **5** Kad jūs ar varenu skānu pūšat, tad tiem lēgeriem būs

celties, kas pret rītiem apmetušies. **6** Bet kad jūs ar varenu skānu otrā kārtā pūšat, tad tiem lēgeriem būs celties, kas pret dienas vidiem apmetušies; ar varenu skānu būs pūst, kad viņiem jāceļas. **7** Bet to draudzi sapulcinājot jums būs pūst, tomēr ne ar varenu skānu. **8** Un Ārona dēliem, tiem priesteriem, būs tās trumetes pūst, un tas lai jums ir par likumu mūžīgi pie jūsu pēcnākamiem. **9** Un kad jūs savā zemē iesiet karā pret saviem ienaidniekiem, kas jūs spiež, tad jums būs pūst ar varenu skānu; tad Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs pieminēs, un jūs tapsiet izglābtī no saviem ienaidniekiem. **10** Un savā liksmības laikā un savos svētkos un savos jaunos mēnesos jums arīdzan trumetes būs pūst, pie saviem dedzināmiem upuriem un pie saviem pateicības upuriem, lai jūsu Dievs jūs piemin. Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **11** Un notikās otrā gadā, otrā mēnesī, divdesmitā mēneša dienā, ka tās padebesis pacēlās no tā liecības dzīvokļa. **12** Un Israēla bērni cēlās pēc saviem pulkiem no Sinaī tuksneša, un tas padebesis nolaidās Pārana tuksnesi. **13** Tā tie pīrmoreiz cēlās pēc Tā Kunga vārda caur Mozu. **14** Pa priekšu cēlās Jūda bērnu lēgera karogs, pēc saviem pulkiem, un pār viņa pulku bija Nahšons, Aminadaba dēls, **15** Un pār Isašara bērnu cilts pulku bija Netaneēls, Cuara dēls, **16** Un pār Zebulona bērnu cilts pulku bija Eliabs, Helona dēls. **17** Un tas dzīvoklis tapa nocelts, un Geršona bērni un Merarus bērni cēlās un nesa to dzīvokli. **18** Pēc tam cēlās Rūbena lēgera karogs pēc saviem pulkiem, un pār viņa pulku bija Elicurs, Šedeūra dēls. **19** Un pār Simeana bērnu cilts pulku bija Šelumiēls, Curi-Šadaja dēls. **20** Un pār Gada bērnu cilts pulku bija Eliazavs, Deguēla dēls. **21** Tad Kehāta bērni cēlās un nesa tās svētuma lietas, un tas dzīvoklis tika uzcelts, kamēr šie atnāca. **22** Un pēc tam cēlās Efraīma bērnu lēgera karogs pēc saviem pulkiem, un pār viņa pulku bija Elišamus, Amiuda dēls. **23** Un pār Manasus bērnu cilts pulku bija Gamaliēls, Pedacura dēls. **24** Un pār Benjamina bērnu cilts pulku bija Abidans, Gideona dēls. **25** Tad cēlās Dana bērnu lēgera karogs visu lēgeru beidzamā galā pēc saviem pulkiem, un pār viņa pulku bija Ahiēzars, Ami-Šadaja dēls. **26** Un pār Ašera bērnu cilts pulku bija Paģiels, Okrana dēls. **27** Un pār Naftalus bērnu cilts pulku bija Ahirus, Enana dēls. **28** Tā Israēla bērni cēlās pēc saviem pulkiem. **29** Un Mozus sacīja uz Hobabu, Reguēlu, tā Midijanieša, dēlu, Mozus sievas brāli: mēs ejam uz to vietu, par ko Tas Kungs ir sacījis: "To Es jums došu." Nāc līdz ar mums, mēs tev gribam labu darīt, jo Tas Kungs Israēlim labumu apsolījis. **30** Bet viņš sacīja: es niešu, bet es gribu iet uz savu zemi un pie saviem radīem. **31** Bet tas viņām sacīja: neatstājies no mums, jo tāpēc ka tu zini, kur mums tuksnesi jāapmetas, tad tev būs mums būt par aci. **32** Un notiks, ja tu mums iesi līdz un mums nāks tas labums, ko Tas Kungs mums darīs, tad mēs tev arīdzan gribam labu darīt. **33** Un tie cēlās no Tā Kunga kalna treju dienu gājumu, un Tā Kunga derības šķirsts viņiem gāja priekšā treju dienu gājumu, viņiem rādit dusamu vietu. **34** Un Tā Kunga padebesis bija pār viņiem dienas laikā, kad tie no lēgera cēlās. **35** Un notikās, kad tas šķirsts cēlās, tad Mozus sacīja: celies, Kungs, lai Tavi ienaidnieki top izkaisīti un Tavi nīdetāji lai bēg priekš Tava vaiga. **36** Un kad tas dusēja, tad viņš sacīja: atgriezies, Kungs, pie Israēla pulku tūkstošiem.

11 Un notikās, kad tie laudis Tā Kunga ausīs kurnēja, tad Tas Kungs to dzirdēja, un Viņa bardzība iekarsa, un Tā Kunga uguns iedegās pret viņiem un rija lēgera galā. **2** Tad tie laudis brēca uz Mozu. Un Mozus lūdza To Kungu, un tas uguns noslāpā. **3** Un tās vietas vārdu nosauca Tabeēra (degums), tāpēc ka Tā Kunga uguns starp tiem bija iededzies. **4** Un pulks visādu pienācēju, kas bija viņu starpā, palika kārīgi, un arī Israēla bērni raudāja atkal sacīdam: **5** Kas mums dos gaļu ēst? Mēs pieminam tās zivis, ko Ēģiptes zemē velti ēdām, gurķus, melones, lokus, sīpolus un kiplokus. **6** Bet nu mūsu dvēsele ir iztvikusi, jo nav nekā kā vien tas manna priekš mūsu acīm. **7** Un manna bija tā kā koriandra sēklas un izskatījās kā bdelliums(sveķi). **8** Un tie laudis skrēja šurp un turp un to sakräja un mala dzirnavās, vai sagrūda piestās, un to vārīja podos un taisija no tā raušus, un viņa smaka bija tā kā eļļas raušu smaka. **9** Un kad rasa pa naktim nokrita lēgeri, tad tas manna nokrita līdz. **10** Tad Mozus dzirdeja tos laudis raudam ar viņu saimēm, ikvienu priekš sava dzīvokļa durvīm, un Tā Kunga bardzība iedegās ļoti, un arī Mozum tas nepatika. **11** Un Mozus sacīja uz To Kungu: kāpēc Tu Savam kalpam esi darijis tik grūti? Un kāpēc es neesmu atradis Tavās acīs žēlastību, ka Tu man esi uzlicis visu šo ļaužu nastu? **12** Vai es visus šos laudis esmu nesis savās miesās? Vai es tos esmu dzemējis, ka Tu man gribi sacīt: nes tos savā klēpī, tā kā auklētājs nes zīdāmu bērnu, uz to zemi, ko Tu viņu tēviem esi zvērējis? **13** Kur es gaļas varētu dabūt, ko dot visiem šiem laudim? Jo tie raud pret mani sacīdam: dod mums gaļas ēst. **14** Es viens pats visus šos laudis nevaru nest, jo tas man ir visai grūti. **15** Un ja Tu man tā gribi darit, tad nokauj labāk mani, ja es žēlastību esmu atradis Tavās acīs, tad neliec man tā redzēt savu nelaimi. **16** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: sapulcini Man septiņdesmit virus no Israēla vecajiem, kurus tu zini, ka tie ir ļaužu vecaji un viņu virsnieki, un ved Man tos priekš saiešanas telts, un lai tie tur stāv pie tevis; **17** Tad Es nonākšu un ar tevi tur runāšu, un no Tā Gara, kas uz tevis, Es gribu ņemt un likt uz viņiem, un viņiem būs līdz ar tevi nest to ļaužu nastu, ka tā tev vienam nav jānes. **18** Un uz tiem laudim tev būs sacīt: svētijatus uz rīta dienu, tad jūs ēdisiet gaļu, jo jūs priekš Tā Kunga ausīm esat raudājuši sacīdam: kas mums dos gaļu ēst? Jo mums ir labi klājies Ēģiptes zemē. Tāpēc Tas Kungs jums dos gaļu ēst. **19** Jūs neēdisiet vienu nedz divas dienas nedz piecas dienas nedz desmit dienas nedz divdesmit dienas, **20** Bet veselu mēnesi, tiekams tā jums caur nāsim izties un jūs to apniksiet, tāpēc ka jūs To Kungu esat atmetuši, kas ir jūsu vidū, un priekš Viņa esat raudājuši sacīdam: kāpēc mēs esam izgājuši no Ēģiptes zemes? **21** Un Mozus sacīja: sešsimt tūkstoši ir šo ļaužu kājnieki, kā vidū es esmu, un Tu saki, es tiem došu gaļu, un tiem būs ēst veselu mēnesi! **22** Vai tad mazus un lielus lopus priekš tiem būs nokaut, ka tiem būtu diezgan? Jeb vai visas jūras zivis būs sapulcināt, ka tiem būtu diezgan? **23** Bet Tas Kungs runāja uz Mozu: vai tad Tā Kunga roka ir paisināta? Tagad tev būs redzēt, vai Mans Vārds tev notiks, vai ne. **24** Un Mozus izgāja un runāja Tā Kunga vārdus uz tiem laudim un sapulcināja septiņdesmit virus no to ļaužu vecajiem un nostādīja tos ap saiešanas telti. **25** Tad Tas Kungs nonāca padebesī un runāja uz to un ņema no

Tā Gara, kas uz viņa bija, un lika to uz tiem septiņdesmit vecajiem, un notikās, kad Tas Gars uz tiem dusēja, tad tie runāja kā pravieši, bet pēc vairs ne. **26** Un divi vīri bija palikuši lēgeri, tā viena vārds bija Eldads un tā otrs vārds bija Medads, un Tas Gars uz tiem dusēja, jo tie bija starp tiem uzrakstītiem, jebšu nebija nogājuši uz to telti, un tie runāja kā pravieši lēgeri. **27** Tad viens puisis tecēja un teica Mozum un sacīja: Eldads un Medads runā lēgeri kā pravieši. **28** Un Jozuas, Nuna dēls, Mozus sulainis, viens no viņa izslasītiem jaunekļiem, atbildēja un sacīja: mans kungs, Mozu, aizlīdz tiem. **29** Tad Mozus uz to sacīja: vai tev deg mani aizstāvēt? Ak kaut Tā Kunga laudis visi būtu pravieši un kaut Tas Kungs Savu Garu pār tiem (visiem) dotu! **30** Pēc tam Mozus aizgāja atpakaļ lēgeri ar Israēla vecajiem. **31** Tad vējš cēlās no Tā Kunga un atveda paipalas no jūras un izkaisīja tās pa lēgeri, šeit vienas dienas gājumu un tur vienas dienas gājumu visapkārt ap lēgeri, un tās bija līdz divām olektīm augstumā pa zemes virsu. **32** Tad tie laudis cēlās cauru dienu un cauru nakti un cauru otru dienu un lasīja paipalas, un kam maz bija, tas bija salasījis desmit gomorus, un tie tās kālādi izklāja priekš sevis ap lēgeri. **33** Tā gaļa viņiem vēl bija zobos, pirms tā bija apēsta, tad Tā Kunga bardzība iedegās pret tiem laudim un Tas Kungs sita tos laudis ar ļoti grūtu mocību. **34** Tāpēc tās vietas vārdu sauka kārības kapenes, jo tur tie apraka tos kārīgos starp tiem laudim. **35** No tām kārības kapenēm tie laudis aizgāja uz Hacerotu un apmetās Hacerotā.

12 Tad Mirjame un Ārons runāja pret Mozu tās etiopiešu sievas dēļ ko viņš bija ņemis, jo viņš vienu etiopieti bija ņemis par sievu, un tie sacīja: **2** Vai Tas Kungs tikai caur Mozu vien runājis? Vai tas nav arī caur mums runājis? Un Tas Kungs to dzirdēja. **3** Bet tas virs Mozus bija ļoti lēnprātīgs, vairāk nekā visi cilvēki virs zemes. **4** Tad Tas Kungs piepeši runāja uz Mozu un uz Āronu un uz Mirjamī: nāciet ārā jūs trīs pie saiešanas telts; un tie trīs nāca ārā. **5** Tad Tas Kungs nonāca padebēša stabā un stāvēja saiešanas telts durvis; un viņš sauka Āronu un Mirjamī, un tie abi nāca ārā. **6** Un Viņš sacīja: klausiet jel Manu vārdu! Ja jūsu starpā viens pravietis, tad Es, Tas Kungs, viņam parādos parādišanā, caur sapni Es ar viņu runāju. **7** Tāds nav Mans kalps Mozus, kas visā Manā namā ir uzticīgs. **8** Muti pret muti Es ar viņu runāju un ne caur tumšiem vārdiem, bet redzēdams viņš redz Tā Kunga vaigu; kādēļ tad jūs neesat bijušies runāt pret Manu kalpu, pret Mozu? **9** Un Tā Kunga bardzība iedegās pret tiem, un Viņš aizgāja. **10** Un tas padebesis atstājās no telts virsas, un redzi, Mirjame bija spitāliga kā sniegs, un Ārons uzlūkoja Mirjamī, un redzi, tā bija spitāliga. **11** Tad Ārons sacīja uz Mozu: lūdzams, mans kungs, nepielidzini mums tos grēkus, ar ko mēs ģekīgi esam darījuši un ar ko esam apgrēkojušies. **12** Lai viņa nav kā tas, kas nedzīvs iziet no mātes miesām, kam puse no miesas jau saēsta. **13** Tad Mozus brēca uz To Kungu un sacīja: Ak Dievs, lūdzams, dziedini jel viņu! **14** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: kad viņas tēvs splāaudams viņas vaigā būtu splāvis, vai tā septiņas dienas nekaunētos? Lai tā septiņas dienas ārā aiz lēgera top ieslēgta un pēc tam lai tā atkal top pieņemta. **15** Tad Mirjame tapa ieslēgta ārā aiz lēgera septiņas dienas, un tie laudis negāja tālāki, kamēr Mirjame

atkal tapa pieņemta. **16** Bet pēc tam tie ļaudis cēlās no Hacerotas un apmetās Pārana tuksnesī.

13 Un Tas Kungs runāja uz Mozu sacīdams: **2** Izsūti virus, kas izlūko Kanaāna zemi, ko Es Israēla bērniem dodu; no ikvienas cilts tev būs sūtīt vienu vīru, kas visi ir virsnieki viņu starpā. **3** Tad Mozus tos izsūtīja no Pārana tuksneša pēc Tā Kunga vārda; visi tie vīri bija Israēla bērnu virsnieki. **4** Un šie ir viņu vārdi: no Rūbena cilts Šamuūs, Zakra dēls, **5** No Simeana cilts Sāfats, Horija dēls, **6** No Jūda cilts Kālebs, Jefunna dēls, **7** No Īsašara cilts Jīgeāls, Jāzepa dēls, **8** No Efraīma cilts Hošejs, Nuna dēls, **9** No Benjamina cilts Paltus, Rapus dēls, **10** No Zebulona cilts Gadiēls, Sodija dēls, **11** No Jāzepa cilts, (tas ir) no Manasus cilts Gadus, Susus dēls, **12** No Dana cilts Amiēls, Ģemalus dēls, **13** No Ašera cilts Seturs, Mihaēla dēls, **14** No Naftalus cilts Nakbus, Vafus dēls, **15** No Gada cilts Geuēls, Māhus dēls. **16** Šie ir to vīru vārdi, ko Mozus sūtīja, to zemi izlūkot. Un Mozus nosauca Hošeju, Nuna dēlu, (par) Jozua. **17** Un Mozus tos sūtīja, Kanaāna zemi izlūkot, un tiem sacīja: ceļaties šeit no dienvidu(Negeba) puses un ejat augšām uz tiem kalniem. **18** Un apraugāt to zemi, kāda tā ir, un tos ļaudis, kas tur dzīvo, vai tie ir stipri, vai vāji, vai maz, vai daudz; **19** Un kāda tā zeme, kur tie dzīvo, vai tā laba vai nelaba, un kādas pilsētas tur ir, kur tie dzīvo, vai tie dzīvo lēgeros vai stiprās pilīs; **20** Un kāda tā zeme, vai tauka, vai liesa, vai koki tur ir, vai ne. Esiet droši un ķemati līdz no zemes augļiem; jo tas notika pašā pirmo vīna ogu laikā. **21** Un tie aizgāja un izlūkoja to zemi no Cin tuksneša līdz Rehobai, kur iet uz Amatu. **22** Un tie aizgāja no dienvidu(Negeba) puses un nāca Hebronē, un tur bija Aķimans, Zezaūs un Talmaūs, Enaka bērni. Bet Hebronei pilsēta bija celta septiņus gadus prieķi Coana Ēģiptes zemē. **23** Un tie nāca pie Eškoles upes un nogrieza tur vienu zaru ar vīna ķekaru, to divi nesa uz nesamās kārts, - arī granātābolus un viģes. **24** Šī vieta tapa nosaukta Eškoles upe, pēc tā vīna ķekara, ko Israēla bērni tur bija nogriezusi. **25** Un tie griezās atpakaļ no tās zemes izlūkošanas pēc četrdesmit dienām. **26** Un tie gāja un nāca pie Mozus un pie Ārona un pie visas Israēla bērnu draudzes, Pārana tuksnesi uz Kādešu, un atnesa vēsti viņam un visai draudzei un rādīja tās zemes augļus. **27** Un tie viņam teica un sacīja: mēs tai zemē esam nākuši, kurp tu mūs esi sūtījis, un patiesi, tur tek piens un medus, un šis ir viņas auglis. **28** Bet tik stipri ļaudis tai zemē dzīvo un tās pilsētas ir stipras un loti lielas; mēs tur arī Enaka bērnus esam redzējuši. **29** Amalekieši dzīvo tai zemē pret dienvidiem, bet Hetieši un Jebusieši un Amorieši dzīvo kālnos, un Kanaānieši dzīvo pie jūras un Jardānes malā. **30** Tad Kālebs apklausināja tos ļaudis Mozus prieķā un sacīja: iedami iesim augšup un mēs to ieņemsim, jo mēs to tiešām uzvarēsim. **31** Bet tie vīri, kas viņam bija līdz gājuši, sacīja: mēs nevaram iet pret šiem ļaudim, jo tie ir stiprāki nekā mēs. **32** Tā tie izpauða nelabu slavu no tās zemes, ko tie bija izlūkojuši, pie Israēla bērniem, sacīdam: tā zeme, ko esam pārstaigājuši izlūkot, ir tāda zeme, kas savus iedzīvotājus aprīj, un visi ļaudis, ko mēs tur esam redzējuši, ir vīri no liela garuma. **33** Mēs tur arī milžu ļaudis esam redzējuši, tos Enaka dēlus no milžu cilts; mēs bijām savās acīs tā kā siseņi, un tādi paši mēs bijām viņu acīs.

14 Tad visa draudze cēlās un pacēla savu balsi, un tie ļaudis raudāja to nakti. **2** Un visi Israēla bērni kurnēja pret Mozu un pret Āronu, un visa draudze uz tiem sacīja: kaut Ēģiptes zemē būtu nomiruši, jeb kaut šīni tuksnesi būtu nomiruši! **3** Un kāpēc Tas Kungs mūs ved uz šo zemi, ka mums būs krist caur zobeni, mūsu sievām un mūsu bērniņiem būs palikt par laupījumu? Vai mums nebūtu labāki, griezties atpakaļ uz Ēģiptes zemi? **4** Un tie sacīja viens uz otru: celsim sev virsnieku un griezīsimies atpakaļ uz Ēģiptes zemi. **5** Tad Mozus un Ārons nokrita uz savu vaigu priekš visa Israēla bērnu draudzes pulka. **6** Un Jozuas, Nuna dēls, un Kālebs, Jefunna dēls, no tiem zemes izlūkiem, saplēsa savas drēbes. **7** Un tie runāja uz visu Israēla bērnu draudzi un sacīja: tā zeme, ko esam pārstaigājuši izlūkot, ir loti varen laba zeme. **8** Ja Tam Kungam ir labs prāts pie mums, tad Viņš mūs novedis uz šo zemi un mums to dos, zemi, kur piens un medus tek. **9** Tikai nesaceļaties pret To Kungu un nebistaties no tās zemes ļaudim; tie mums būs kā maizes kumoss. Viņu patvēruma no tiem ir atstājies, un Tas Kungs ir ar mums; nebistaties no tiem! **10** Tad visa draudze sacīja, ka tie akmeniem jānomētā. Bet Tā Kunga godība parādījās saiešanas teltī prieķi visiem Israēla bērniem. **11** Un Tas Kungs runāja uz Mozu: cik ilgi šie ļaudis Mani kaitina? Un cik ilgi tie negrib Man ticit, pie visām tām zīmēm, ko Es viņu vidū esmu darijis? **12** Es tos sitišu ar mēri un tos izdzēdēšu, un tevi darišu par lielāku un stiprāku tautu, nekā viņi. **13** Bet Mozus sacīja uz To Kungu: taču ēģiptieši dzirdējuši, ka Tu caur Savu spēku šos ļaudis no viņiem esi izvedis, **14** Un sacījuši šās zemes iedzīvotājiem; tie dzirdējuši, ka Tu, ak Kungs, esi starp šiem ļaudim, ka Tu, Kungs, acīm esi redzams, ka Tavs padebesis pār tiem stāv, un Tu viņu prieķā ej padebeša stabā dienu un uguns stabā nakti; **15** Ja Tu nu šos ļaudis nokautu tā kā vienu vienīgu vīru, - tad tie pagāni, kas Tavu slavu dzirdējuši, tiešām runātu un sacītu: **16** Tāpēc ka Tas Kungs šos ļaudis neverāja ievest tai zemē, ko Viņš tiem bija zvērejis, Viņš tos ir nokāvis tuksnesi. **17** Nu tad, lai Tā Kunga spēks paaugstinājās, kā Tu esi runājis un sacījis: **18** Tas Kungs ir pacietīgs un no lielas ķēlastības, piedodams noziegumus un pārkāpumus, bet Viņš arī nepamat nesoditus, piemeklēdams tēvu grēkus pie bērniem līdz trešam un ceturtam augumam. **19** Piedod jel šo laužu noziegumu pēc Savas lielās ķēlastības un tā kā Tu šiem ļaudim esi piedevis no Ēģiptes zemes līdz šim. **20** Un Tas Kungs sacīja: esmu piedevis pēc tava vārda. **21** Un nu, tik tiešām kā Es dzīvoju un viša pasaule taps pilna Tā Kunga godibas, **22** Visi tie vīri, kas ir redzējuši Manu godību un Manas zīmes, ko Es esmu darijis Ēģiptes zemē un tuksnesi, un Mani nu ir kārdinājuši desmitkārt un Manai balsij nav paklausījuši, **23** Tiem nebūs redzēt to zemi, ko Es viņu tēviem esmu zvērejis: nevienam no tiem, kas Mani apkaitinājuši, to nebūs redzēt. **24** Bet Savu kalpu Kālebu, tāpēc ka cits gars ar to ir bijis, un ka tas pareizi Mani klausījis, to Es gribu ievest tai zemē, kur viņš ir bijis, un viņa dzimumam to būs iemantot. **25** Amalekieši un Kanaānieši dzīvo lejā. Griezīties rītā atpakaļ un ejat uz tuksnesi pa niedru jūras ceļu. **26** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un sacīja: **27** Cik ilgi tā būs ar šo ļauno draudzi, kas pret Mani kurn? Es esmu dzirdējis Israēla

bērnu kurnēšanu, ar ko tie pret Mani kurn. **28** Saki tiem: tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs, Es jums tā darīšu, kā jūs Manās ausīs esat runājuši. **29** Šinī tuksnesī būs krist jūsu mīsesām, un visiem jūsu skaitītīm, pēc visiem jūsu pulkiem, tiem, kas divdesmit gadus veci un pārāki, kas pret Mani esat kurnējuši. **30** Jums nebūs ieiet tai zemē, par ko Es Savu roku esmu pacēlis, lai tur mājojiet, bet tik vien Kālebam, Jefunna dēlam, un Jozuam, Nuna dēlam. **31** Un jūsu bērnus, par ko jūs sacījāt, tie būšot par laupījumu, tos Es ievedīšu, un tie dabūs pazīt to zemi, ko jūs nicinādami esat atmetuši. **32** Bet jums un jūsu mīsesām būs krist šīni tuksnesi. **33** Un jūsu bērni būs gani tuksnesī četrdesmit gadus, un tiem būs jūsu maucību nest, tiekams jūsu mīses bojā iet tuksnesi. **34** Pēc to četrdesmit dienu skaita, cik ilgi jūs to zemi esat izlūkojuši, ikvienu dienu skaitot par gadu, jums būs nest savus noziegumus četrdesmit gadus; ka jūs atzīstat, kas tas ir, kad Es no jums nogriežos. **35** Es Tas Kungs esmu runājis, Es to tiešām darišu visai šai ļaunai draudzei, kas pret Mani sametusies; šīni tuksnesi tiem būs iet bojā, un tur tiem būs nomirt. **36** Tad nu tie vīri, ko Mozus bija sūtījis, to zemi izlūkot, kas bija atgriezušies atpakaļ un visu draudzi pret viņu rīdinājuši uz kurnēšanu un izpaužuši nelabu slavu par to zemi, **37** Tie vīri, kas tai zemei darijuši nelabu slavu, nomira caur vienu mocību Tā Kunga priekšā. **38** Bet Jozuas, Nuna dēls, un Kālebas, Jefunna dēls, palika dzīvi no tiem vīriem, kas bija nogājuši, to zemi izlūkot. **39** Un Mozus runāja šos vārdus uz visiem Israēla bērniem; tad tie ļaudis ļoti bēdājās. **40** Un tie cēlās agri un devās augšā uz kalnu galu sacīdam: redzi, šeit esam un iesim uz to vietu, par ko Tas Kungs sacījis; jo mēs esam grēkojuši. **41** Bet Mozus sacīja: kāpēc jūs pārkāpjat Tā Kunga vārdu? Jo tas jums neizdosies. **42** Neejat uz augšu, Tas Kungs nav jūsu vidū, ka jūs netopat sakauti no saviem ienaidniekiem. **43** Jo Amalekieši un Kanaānieši tur ir jūsu priekšā, un jūs kritīsiet caur zobenu; jo tāpēc ka jūs no Tā Kunga esat atkāpušies, Tas Kungs nebūs ar jums. **44** Tomēr tie ar pārgalvību devās uz augšu, uz kalnu galu, bet Tā Kunga derības šķirsts un Mozus neatstājās no lēgera. **45** Tad Amalekieši un Kanaānieši, kas uz tiem kalniem dzīvoja, nāca un tos sita un sakāva līdz Hormai.

15 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs savā zemē nāksiet, ko Es jums došu, **3** Un jūs Tam Kungam gribat nest uguns upuri, dedzināmo upuri vai kaujamu upuri, vai pēc ipāša solijuma vai no laba prāta, vai savos noliktos svētkos, lai būtu Tam Kungam par saldu smaržu, no lieliem vai sīkiem lopiem, **4** Tad tam, kas savu upuri Tam Kungam piešes, būs upurēt ēdamu upuri no desmitās tīsejas kviešu miltu, kas ir sajaukti ar ceturksni inna eļļas; **5** Un vīnu par dzeramu upuri vienu ceturksni inna tev būs sataisīt pie tā dedzināmā upura, vai pie tā kaujamā upura, pie ikviena upurējama jēra. **6** Vai kād auns top upurēts, tev ēdamu upuri būs sataisīt no divām desmitām kviešu miltu, kas sajaukti ar trešo tīseju inna eļļas; **7** Un vīnu par dzeramu upuri tev būs upurēt trešu tīseju inna par saldu smaržu Tam Kungam, **8** Bet ja tu jaunu vērsi gribi sataisīt par dedzināmo upuri, vai kaujamu upuri, kāda ipāša solijuma dēļ, vai par pateicības upuri Tam Kungam, **9** Tad pie tā jauna vērša būs pielikt ēdamu upuri, proti trīs desmitās kviešu miltu,

kas sajaukti ar pusinu eļļas; **10** Un vīnu tev būs upurēt par dzeramu upuri, pusinu, par uguns upuri, par saldu smaržu Tam Kungam. **11** Tā lai top darīts ar ikvienu vērsi vai ar ikvienu aunu vai ar jēru vai kazlēnu. **12** Pēc tā skaita, ko jūs sataisīsiet, jums tā būs darīt ar ikvienu pēc viņu skaita. **13** Ikvienam iedzīvotājam šās lietas tā būs darīt, kad upurē uguns upuri par saldu smaržu Tam Kungam. **14** Un ja kāds svešnieks pie jums piemīt, vai ja kas jūsu starpā ir pie jūsu pēcnākamiem, un Tam Kungam par saldu smaržu grib nest uguns upuri, tam būs tā darīt, kā jūs darāt. **15** Visai draudzei lai ir vienāds likums, jums un tam svešniekiem, kas pie jums piemīt, likums mūžīgi jūsu pēcnākamiem: tā kā jūs, tāpat lai ir tas svešnieks Tā Kunga priekšā. **16** Vienāda bauslība un vienāda tiesa lai ir jums un tam svešniekiem, kas pie jums piemājo. **17** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **18** Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs nonāksiet tai zemē, uz kurieni Es jūs vedišu, **19** Kad jūs ēdisiet tās zemes maizi, tad jums Tam Kungam būs upurē cilājamu upuri. **20** Savas mīklas pirmajus, vienu karašu jums būs upurēt par cilājamu upuri, itin kā to cilājamo upuri no klona, tā jums to būs upurēt. **21** No savas mīklas pirmajiem jums Tam Kungam būs dot cilājamu upuri līdz jūsu pēcnākamiem. **22** Un kad jūs netiši apgrēkosities un nedariest visus šos baušlus, ko Tas Kungs uz Mozu ir runājis, **23** Visu, ko Tas Kungs jums caur Mozu pavēlējis, no tās dienas, kad Tas Kungs to pavēlējis, un tā projām līdz jūsu pēcnākamiem, - **24** Tad, ja draudzei nezinot un netiši tas noticis, lai visa draudze upurē vienu vērsēnu no lieliem lopiem par dedzināmo upuri, par saldu smaržu Tam Kungam, līdz ar viņa ēdamo upuri un viņa dzeramo upuri, kā pienākas, un vienu āzi par grēku upuri. **25** Un priesterim būs salīdzināt visu Israēla bērnu draudzi, tad viņiem taps piedots, jo tas bija netiši grēkots; tā lai tie savu upuri nes, uguns upuri Tam Kungam, un savu grēku upuri Tā Kunga priekšā savas apgrēkošanās dēļ. **26** Tad visai Israēla bērnu draudzei taps piedots, un arī tam svešniekiem, kas jūsu starpā piemīt, tāpēc ka visiem ļaudim tas grēks noticis netiši. **27** Un ja kaut kāds netiši apgrēkotos, tam gada vecu kazu būs upurēt par grēku upuri. **28** Un priesterim būs salīdzināt to, kas ar netišu grēku apgrēkojies Tā Kunga priekšā; to lai salīdzinā, tad vijam taps piedots. **29** Tam, kas Israēla bērni vidū ir dzīmis, un tam svešniekiem, kas jūsu starpā piemīt, vienāda bauslība lai jums ir priekš tā, kas netiši apgrēkojās. **30** Bet tā dvēsele, kas kaut ko darīs pārgalvībā, vai tas jūsu starpā dzīmis, vai tas svešnieks, - tas To Kungu zaimo, un tā dvēsele lai top izdeldēta no saviem ļaudim. **31** Jo tā ir nicinājusi Tā Kunga vārdu un pulgojusi Viņa bauslību, ar izdeldēšanu tā dvēsele pavīsam lai top izdeldēta; viņas noziegums lai paliek uz viņas. **32** Kad nu Israēla bērni bija tuksnesī, tad tie atrada vienu vīru malku lasām dusēšanas dienā. **33** Un tie, kas viņu atrada malku lasām, to atveda pie Mozus un Ārona un pie visas draudzes. **34** Un tie to lika cietumā, jo nebija skaidri izteikts, kas ar to jādara. **35** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: to vīru būs nokaut, visa draudze lai viņu akmeniem nomētā ārā aiz lēgera. **36** Tad visa draudze viņu izveda ārā aiz lēgera, un viņu akmeniem nomētāja, ka tas nomira, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **37** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **38** Runā uz Israēla bērniem un saki tiem,

ka tiem sev būs taisīt pušķus drēbju stūros, līdz saviem pēcnākamiem, un pazilu auklu likt pie tiem stūru pušķiem. **39** Un tos pušķus jums tāpēc būs nest, ka jūs tos uzskatot pieminat visus Tā Kunga baušļus un pēc tiem dariet, un nesaigājiet pēc sava sirds prāta un sava acu kāruma, tam pakāl maukodami. **40** Lai jūs pieminat un darāt visus Manus baušļus un savam Dievam esiet svēti. **41** Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, lai Es jums esmu par Dievu, Es Tas Kungs, jūsu Dievs.

16 Bet Korahs, Jeceara dēls, (šis bija Kehāta, Levja dēla, dēls), nēma pie sevis Datantu un Abiramu, Eliaba dēlus, un Onnu, Peleta dēlu, Rūbena dēlus, **2** Un sacēlās pret Mozu līdz ar divsīmt un piecdesmit Israēla bērniem, kas bija draudzes virsnieki un sapulces runas viri un no lielas slavas. **3** Un tie sapulcējās pret Mozu un pret Āronu un sacīja uz tiem: jums nu diezgan! Jo visa draudze ir svēta, un Tas Kungs ir viņu viidū; kāpēc jūs paaugstinājaties pār Tā Kunga draudzi? **4** Kad Mozus to dzirdēja, tad viņš krita uz savu vaigu. **5** Un viņš runāja uz Korahu un uz viņu pulku un sacīja: rītā agri, tad Tas Kungs darīs zināmu, kas Viņam pieder, un kas ir svēts, un kas var iet pie Viņa, un kuru Viņš izvēlēs, tas varēs iet pie Viņa. **6** Dariet tā, nemat sev kvēpināmus traukus, Korahs un viss viņa pulks. **7** Un rītā ieliekat tanīs uguni un liekat kvēpināmās zāles tur virsū priekš Tā Kunga, un kuru Tas Kungs izvēlēs, tas lai ir svēts; nu jums diezgan! Jūs Levja bērni! **8** Un Mozus sacīja uz Korahu: klausāties jel, jūs Levja bērni! **9** Vai jums par maz, ka Israēla Dievs jūs izraudzījis no Israēla draudzes, Viņam nākt tuvu, kalpot pie Tā Kunga dzīvokļa kalpošanas un stāvēt draudzes priekšā un tai kalpot. **10** Viņš tev līdz ar visiem taviem brāliem, tiem Levja bērniem, līcis tuvu nākt; un nu jūs meklējat arī priesteru amatū! **11** Tādēļ tu un viss tavs pulks esiet sametušies kopā pret To Kungu; jo kas ir Ārons, ka jūs pret viņu kurnat. **12** Un Mozus nosūtīja, aicināt Datantu un Abiramu, Eliaba dēlus, bet tie sacīja: mēs nenāksim. **13** Vai vēl nav gan, ka tu mūs izvedis no tās zemes, kur piens un medus tek, mūs nokaut tuksnesī, ka tu arī vēl pats uzmeties mums par virsnieku? **14** Tu mūs tiešām neesi vedis zemē, kur piens un medus tek, nedz mums devis iemantot tīrumus vai vīna dārzus, - vai tu tiem vīriem acis gribi izraut? Mēs nenāksim. **15** Tad Mozus ļoti apskaitās un sacīja uz To Kungu: neuzlūko viņu upuri. Pat ne ēzelis es no tiem neesmu nēmis un nevienam ļauna neesmu darijis. **16** Un Mozus sacīja uz Korahu: tu un viss tavs pulks, nāciet rītu priekš Tā Kunga vaiga, tu un viņi un Ārons. **17** Un nēmiet ikviens savu kvēpināmo trauku un liekat iekšā kvēpināmās zāles, un nesiet Tā Kunga priekšā ikviens savu trauku, divsīmt un piecdesmit traukus, un ari tu un Ārons, ikviens savu trauku. **18** Tad tie nēma ikviens savu trauku un ielikla uguni un uzlikā virsū kvēpināmās zāles, un stāvēja priekš saiešanas telts durvīm, un tāpat Mozus un Ārons. **19** Un Korahs sapulcēja visu draudzi pret viņiem priekš saiešanas telts durvīm. Tad Tā Kunga godība parādījās visai draudzei. **20** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu sacīdamas: **21** Atšķiraties no šīs draudzes, ka Es tos acumirkli apriju. **22** Bet tie krita uz savu vaigu un sacīja: Ak Dievs! Tu Dievs pār visas mīses gariem, - ja viens cilvēks apgrēkojies, vai Tu tāpēc dusmosies par visu draudzi? **23** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **24**

Runā uz draudzi un saki: atkāpjaties visapkārt no Koraha, Datana un Abirama dzīvokļa nost. **25** Tad Mozus cēlās un gāja pie Datana un Abirama, un viņam gāja pakāl Israēla vecaji. **26** Un viņš runāja uz draudzi un sacīja: atkāpjaties nost no šo bezdievīgo cilvēku dzīvokļiem un neizskarāt nekā no tā, kas viņiem pieder, ka jūs neejat bojā visu viņu grēku dēl. **27** Tad tie visapkārt gāja nost no Koraha, Datana un Abirama dzīvokļa, bet Datans un Abirams iznāca ārā un stāvēja savas telts durvis līdz ar savām sievām un dēliem un bērniem. **28** Un Mozus sacīja: pie tam jūs atzīset, ka Tas Kungs mani sūtījis, visus šos darbus darīt, ne no mana paša prāta: **29** Ja šie nomirs, itin kā visi citi cilvēki mirst, un taps piemeklēti, itin kā visi cilvēki top piemeklēti, tad Tas Kungs mani nav sūtījis. **30** Bet ja Tas Kungs ko jauna darīs un zeme atvērs savu muti un tos noris līdz ar visu, kas tiem pieder, ka tie dzīvi nogrimst ellē, tad jūs atzīset, ka šie cilvēki To Kungu ir niciņājuši. (**Sheol h7585**) **31** Un notikās, kad viņš visus šos vārdus bija pabeidzis runāt, tad zeme apakš viņiem pārķēlās, **32** Un attārija savu muti un tos norija līdz ar viņu namiem un ar visiem cilvēkiem, kas bija pie Koraha, un ar visu viņu mantu. **33** Un tie dzīvi nogrima ellē ar visu, kas tiem piederēja, un zeme tos apkālā, un tie gāja bojā no draudzes vidus. (**Sheol h7585**) **34** Un viss Israēls, kas viņiem bija visapkārt, bēga viņiem brēcot, jo tie sacīja: ka mūs zeme neaprij! **35** Un no Tā Kunga izgāja uguns un aprija tos divsīmt un piecdesmit virūs, kas tās kvēpināmās zāles upurēja. **36** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **37** Saki priesterim Eleazaram, Ārona dēlam, lai tos kvēpināmos traukus paņem no tā deguma un to uguni izkaisa, jo tie trauki ir svēti, - **38** Šo traukus, kas pret savām dvēselēm bija grēkojuši, lai kāl plakanos gabalos un ar tiem lai apvelk altāri; jo tie ir upurēti priekš Tā Kunga un svētīti, un būs Israēla bērniem par zīmi. **39** Tad priesteris Eleazars, nēma tos kvēpināmos vara traukus, ko tie sadegušie bija pienesuši, un tos izkala plātis, altārim par pārvelkamo; **40** Par piemiņu Israēla bērniem, lai neviens svešs, un kas nav no Ārona dzīuma, nepieieetu, kvēpināt ar kvēpināmām zālēm Tā Kunga priekšā, ka tam nenotiktu, kā Koraham un kā viņa pulkam, itin kā Tas Kungs tam bija runājis caur Mozu. **41** Bet otrā dienā visa Israēla bērnu draudze kurnēja pret Mozu un pret Āronu un sacīja: jūs Tā Kunga laudis esat nokāvuši. **42** Un kad draudze sapulcējās pret Mozu un pret Āronu, tad tie griezās uz saiešanas telti, un redzi, tas padebesis to apkālā, un Tā Kunga godība parādījās. **43** Tad Mozus un Ārons gāja uz saiešanas telti. **44** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **45** Atkāpjaties no šās draudzes, tad Es to aprīšu acumirkli. Tad tie krita uz savu vaigu. **46** Un Mozus sacīja uz Āronu: nēm kvēpināmo trauku un ieliec uguni no altāra un uzliec kvēpināmās zāles virsū un ej steigšus draudzes vidū un salīdzini tos, jo bardziba no Tā Kunga ir izgājusi, un mocība ir iesākusies. **47** Un Ārons to nēma, kā Mozus bija runājis, un skrēja draudzes vidū, un redzi, mocība bija iesākusies pie tiem ļaudim, un viņš uzlikā virsū kvēpināmās zāles un salīdzināja tos ļaudis. **48** Un viņš stāvēja starp mirušiem un dzīvīem; tad tā mocība tapa novērsta. **49** Un to, kas no tās mocības bija nomiruši, bija četrpadsmit tūkstoši un septiņsimt, bez tiem, kas Koraha dēļ bija miruši. **50** Un Ārons griezās atpakaļ pie Mozus priekš saiešanas telts durvīm, un tā mocība mitējās.

17 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz

Israēla bērniem un nēm no tiem priekš ikviena tēva nama vienu zizli, no viņiem viņu virsniekiem pēc viņu tēvu namiem divpadsmīt zižļus; tev ikviena vārdu būs rakstīt uz viņa zizli. **3** Bet Ārona vārdu tev būs rakstīt uz Levja cilts zizli, jo ikvienam zizlim būs būt priekš sava tēva nama galvas. **4** Un tev tos būs nolikt saiešanas teltī liecības priekšā, kur Es ar jums sanāku. **5** Un tad tā vīra zizlis, ko Es izvēlešu, zaļos, un Es klusināšu Israēla bērnu kurnešanu pret Mani, ar ko tie pret jums kurn. **6** Un Mozus runāja uz Israēla bērniem. Tad visi viņu virsnieki viņam deva ikviens virsnieks vienu zizli, pēc saviem tēvu namiem divpadsmīt zižļus; tur arī Ārona zizlis bija starp viņu zižļiem. **7** Un Mozus nolika tos zižļus Tā Kunga priekšā liecības teltī. **8** Un otrā ritā, kad Mozus iegāja liecības teltī, tad redzi, Ārona zizlis priekš Levja nama zaļoja, un ziedi bija izplaukuši un bija nesuši mandeles. **9** Un Mozus iznesa visus šos zižļus no Tā Kunga priekšas pie visiem Israēla bērniem, un tie to redzēja, un ikviens nēma savu zizli. **10** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: nes Ārona zizli atpakaļ liecības priekšā, to paglabāt par zīmi pārgalvjiem; tā tev to kurnešanu pret Mani būs apklusināt, ka tiem nav jāmirst. **11** Un Mozus tā darija; itin kā Tas Kungs tam bija pavēlējis, tā viņš darija. **12** Tad Israēla bērni runāja uz Mozu: redzi, mēs mirstam, mēs ejam bojā, mēs visi ejam bojā. **13** Ikviens, kas pie Tā Kunga dzīvokļa pieiet, tam jāmirst; vai tad mums patiesies būs iet bojā?

18 Tad Tas Kungs runāja uz Āronu: tev un taviem dēliem

un tava tēva namam lidz ar tevi būs nest svētās vietas noziegumu, un tev un taviem dēliem būs nest priestera amata noziegumu. **2** Un ari savus brāļus, Levja cilti, sava tēva cilti, tev lidz ar sevi būs pievest, ka tie tev palīdz un tev kalpo; bet tev un taviem dēliem lidz ar tevi būs būt liecības telts priekšā. **3** Un tiem būs kopt tavu kopšanu, un visas telts kopšanu; bet pie svētās vietas rikiem un pie altāra tiem nebūs pieiet, lai nemirst, ne viņi, ne jūs. **4** Bet tiem būs tev palīdzēt un kopt to kopšanu saiešanas teltī visā telts kalpošanā, un nevienam svešiniekam pie jums nebūs pieiet. **5** Tad nu kopjat svētās vietas kopšanu un altāra kopšanu, lai vairs nenāk bardzība pār Israēla bērniem. **6** Jo redzi, Es jūsu brāļus, tos Levitus, esmu nēmīs no Israēla bērniem; tie jums ir doti par dāvanu Tam Kungam, ka tiem jākalpo pie saiešanas telts kalpošanas. **7** Bet tev un taviem dēliem lidz ar tevi būs savu priestera amatu kopt visās altāra lietās un iekšpusē aiz tā priekškaramā un kalpot, jūsu priestera amatu Es jums dodu kā dāvanu. Un tam svešiniekam, kas pieiet, būs mirt. **8** Un Tas Kungs runāja uz Āronu: un Es, redzi, Es tev esmu devis glabāt Savus cilājamos upurus; no visām Israēla bērnu svētām dāvanām Es tev tos esmu devis par daļu un taviem dēliem par tiesu mūžigi. **9** Tas lai tev piedier no tām augsti svētām dāvanām no uguņim: visas viņu dāvanas pie visiem viņu ēdamiem upuriem un pie visiem viņu grēku upuriem un pie visiem viņu nozieguma upuriem, ko tie Man dod; augsti svētās dāvanas lai tās ir tev un taviem dēliem. **10** Augsti svētā vietā tev to būs ēst; visi, kas no vīriešu kārtas, lai to ēd, - tas lai tev ir svēts. **11** Un tas lai tev piedier kā cilājams upuris no viņu dāvanām: no visiem Israēla bērnu ligojamiem upuriem Es to esmu devis tev un taviem dēliem

un tavām meitām lidz ar tevi par tiesu mūžig; ikkatrs, kas tavā namā šķists, lai to ēd. **12** To visu labāko no ellās un to visu labāko no vīna un no labības, viņu pirmajus, ko tiem būs Tam Kungam dot, to Es tev esmu devis. **13** Tiem pirmiem augļiem no visa, kas ir viņu zemē, ko tiem Tam Kungam būs nest, tev būs piederēt; ikkatrs, kas tavā namā šķists, lai to ēd. **14** Viss, kas iekš Israēla Dievam nolikts, lai tev piedier. **15** Viss, kas māti atpļēš, no ikvienas miesas, ko Tam Kungam atnesis, no cilvēkiem un no lopiem, lai tev piedier; bet cilvēku pirmsdzimtos pērkot lai izpērk, un nešķisto lopu pirmsdzimtos arī lai izpērk. **16** Kas nu tos izpērk, lai tos izpērk vienu mēnesi vecus, pēc tava sprieduma, par pieciem sēkeliem pēc svētās vietas sēkela (viens ir divdesmit ģeras). **17** Bet govs pirmsdzimto vai avs pirmsdzimto vai kazas pirmsdzimto tev nebūs likt izpirkt, tie ir svēti, - viņu asinis tev būs slacīt uz altāri, un viņu taukus tev būs iededzināt par uguns upuri, par saldu smaržu Tam Kungam. **18** Un viņu gaļa lai tev piedier, itin kā tās ligojamās krūtis, un tas labais plecs, tā lai viņa tev piedier. **19** Visus svētos cilājamos upurus ko Israēla bērni Tam Kungam piešes, Es esmu devis tev un arī taviem dēliem un tavām meitām lidz ar tevi par tiesu mūžam. Šī lai ir mūžīga sāls deriba Tā Kunga priekšā tev un arī tavam dzimumam mūžigi. **20** Un Tas Kungs sacīja uz Āronu: viņu zemē tev nebūs mantības un viņu starpā tev nebūs daļas; Es esmu tava daļa un tava manta starp Israēla bērniem. **21** Un redzi, Levja bērniem Es esmu devis visus desmitos iekš Israēla par daļu par viņu kalpošanu, ar ko tie kalpo saiešanas telts kalpošanā. **22** Un Israēla bērniem vairs nebūs pieiet pie saiešanas telts, ka tie neapgrēkojās un nemirist. **23** Bet Levitiem saiešanas telts kalpošanā būs kalpot, un tiem būs nest viņu noziegumus; tas lai ir likums mūžīgi pie jūsu pēcnākamiem; un starp Israēla bērniem tiem zemes daļas nebūs mantot. **24** Jo Israēla bērnu desmitos, ko tie upurē Tam Kungam par cilājamu upuri, Es esmu devis Levitiem par daļu; tādēļ Es uz tiem esmu sacījis: tiem Israēla bērnu vidū zemes daļas nebūs mantot. **25** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **26** Tev uz Levitiem vēl būs runāt un tiem sacīt: kad jūs no Israēla bērniem dabūsiet tos desmitos, ko Es jums esmu devis par daļu no viņiem, tad jums no tiem būs nest cilājamu upuri Tam Kungam, to desmito no tiem desmitiem. **27** Un jums taps pielidzināts par jūsu cilājamo upuri, kā labība no klona un kā pilnība no vīna spaida. **28** Tā jums arī cilājamu upuri būs upurēt Tam Kungam no visiem saviem desmitiem, ko jūs dabūsiet no Israēla bērniem, un no tiem dot Tā Kunga cilājamo upuri Āronam, tam priesterim. **29** No visām savām dāvanām jums būs upurēt visu to cilājamo upuri Tam Kungam, no tā vislabākā to svēto daļu, **30** Tev tad uz viņiem būs sacīt: kad jūs to vislabāko no tā upurējat, tad tas Levitiem taps pielidzināts, tā kā labība no klona vai kā auglis no vīna spaida. **31** Un ēdat to visās vietās, jūs un jūsu nams, jo tā ir jūsu alga par jūsu kalpošanu saiešanas teltī. **32** Un jūs par to nenesīsiet nekādu grēku, kad jūs to visu labāko no tā upurēsiet, un Israēla bērnu svētās dāvanas nesagānisiet un nemirsiet.

19 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un sacīja:

2 Šis ir tas bauslibas likums, ko Tas Kungs ir pavēlējis un sacījis: runā uz Israēla bērniem, ka tiem pie tevis būs

vest sarkanu govi, kas bez vainas un kam nav nekādas kaites un uz kā nekāds jūgs vēl nav bijis. **3** Un jums to būs dot priesterim Eleazaram, un to būs izvest no lēgera un viņa priekšā nokaut. **4** Un priesterim Eleazaram no viņas asinīm būs nemit ar savu pirkstu un no viņas asinīm slacit pret siešanas telts priekšu septiņreiz. **5** Un tad viņam to govi savā priekšā būs likt sadedzināt; viņas ādu un viņas gaļu un viņas asinīs līdz ar viņas sūdiem viņam būs likt sadedzināt. **6** Un priesterim būs nemit ciedra koku un īzapa un karmežīnu un to uzmost uz to degošo govi. **7** Tad priesterim savas drēbes būs mazgāt un savas miesas pērt ūdenī un pēc būs iet lēgeri; un priesterim būs nešķistam būt līdz vakaram. **8** Un kas to sadedzinājis, tam savas drēbes būs mazgāt ūdenī, savas miesas ūdenī pērt un nešķistam būt līdz vakaram. **9** Un šķistam vīram būs saņemt tās govs pelnus un tos likt ārā aiz lēgera kādā šķistā vietā, ka tie tur top glabāti priekš Israēla bērnu draudzes šķistišanas ūdeni; tas ir grēku upuris. **10** Un kas tās govs pelnus ir saņemis, tam būs mazgāt savas drēbes un nešķistam būt līdz vakaram. Un tas lai ir likums mūžigi Israēla bēriem un tiem svešniekiem, kas mit jūsu starpā: **11** Kas aizskar mironi, kāda miruša cilvēka miesas, tam būs nešķistam būt septiņas dienas. **12** Trešā un septītā dienā viņam ar to būs šķistišies, tad viņš būs šķists; bet ja viņš trešā un septītā dienā nešķistišies, tad viņš nebūs šķists. **13** Ikvieni, kas aizskar mironi, kādu mirušu cilvēku, un nešķistišies, tas sagāna Tā Kunga dzivokli, un tādu dvēseli lai izdeldē no Israēla, tāpēc ka šķistišanas ūdens uz to nav slacināts; viņš ir nešķists, viņa nešķistiba ir vēl pie viņa. **14** Šis ir tas bauslis, kad viens cilvēks kādā dzivokli mirst: ikvienam, kas nāk tai dzivokli, un ikvienam, kas ir tai dzivoklī, būs nešķistam būt septiņas dienas. **15** Un visi trauki, kas vajā un kam vāka nav virsū, tie ir nešķisti. **16** Un ikvienam, kas laukā kādu aizskar, kas ar zobenu nokauts vai miris, vai cilvēka kaulus, vai kapu, tam būs būt nešķistam septiņas dienas. **17** Tad nu priekš tā nešķistā būs nemit no tā sadedzinātā grēku upura pelniem un uz tiem uzliet avota ūdeni traukā. **18** Un šķistam vīram būs nemit īzapa un to iemērkt ūdeni un apslacīt telti un visus traukus un visas dvēseles, kas tur bijušas, un to, kas aizskāris kādus kaulus vai kādu nokautu vai mirušu vai kapu. **19** Un tam šķistajam būs aplacīt to nešķisto trešā dienā un septītā dienā, un septītā dienā viņam to būs šķistīt, un tam būs savas drēbes mazgāt un ūdeni pērties, tad viņš vakarā būs šķists. **20** Bet kas būs nešķists un nešķistišies, šo dvēseli būs izdelēt no draudzes vidus, jo viņš Tā Kunga svēto vietu apgānjis; tas šķistišanas ūdens nav uz to slacīts, - tas ir nešķists. **21** Tas nu lai viņiem ir likums mūžigi, un kas to šķistišanas ūdeni slaka, tam būs savas drēbes mazgāt, un kas to šķistišanas ūdeni aizskar, tam būs nešķistam būt līdz vakaram. **22** Un viss, ko tas nešķistais aizskar, tas būs nešķists, un kura dvēsele to aizskars, tai būs nešķistai būt līdz vakaram.

20 Un pirmā mēnesi visa Israēla bērnu draudze nāca Cintuksnesi, un tie ļaudis apmetās Kādešā, un Mirjame tur nomira un tāpa tur aprakta. **2** Un tai draudzei nebija ūdens; tad tie sapulcējās pret Mozu un pret Āronu. **3** Un tie ļaudis strīdējās ar Mozu un runāja sacīdamī: kaut būtu bojā gājuši, kad mūsu brāļi bojā gāja priekš Tā Kunga! **4** Kāpēc jūs esat veduši Tā Kunga draudzi uz šo tuksnesi, ka

še mums un mūsu lopiem jāmirst? **5** Un kāpēc jūs mūs esat izveduši no Ēģiptes zemes un mūs atveduši šai posta vietā? tā nav sējama vieta, nedz viņu nedz vīnu dārzu nedz granātābolu vieta, te arī ūdens nav, ko dzert. **6** Tad Mozus un Ārons gāja no tās draudzes pie siešanas telts durvīm un metās uz savu vaigu; un Tā Kunga godība viņiem parādījās. **7** Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **8** Nem to zizli un salpulcīni to draudzi, tu un Ārons, tavs brālis, un runājet uz to klini priekš viņu acim, tad tā dos ūdeni; tā tu viņiem izdabūsi ūdeni no klints un dzirdināsi to draudzi un viņas lopus. **9** Tad Mozus nēma to zizli no Tā Kunga priekšas, kā Viņš tam bija pavēlējis. **10** Un Mozus un Ārons sapulcēja to draudzi pie tās klints, un viņš uz tiem sacīja: klausāties jel, jūs pārgalvji, vai mēs jums izdabūsim ūdeni no šīs klints? **11** Tad Mozus pacēla savu roku un sita to klini ar savu zizli divreiz, tad iznāca daudz ūdens ārā, tā ka tā draudze un viņas lopi dzēra. **12** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu un Āronu, tādēļ ka jūs Man neesat ticējuši un Mani neesat svētījuši priekš Israēla bērnu acīm, tādēļ jūs šo draudzi neievēdisiet tai zemē, ko Es tiem esmu devis. **13** Šis ir tas Meribas (strīdus) ūdens, kur Israēla bēri ar To Kungu strīdējās, un Viņš pie tiem svēts parādījās. **14** Tad Mozus sūtīja vēstnešus no Kādešas pie Edoma kēniņa: tā saka tavs brālis Israēls; tu zini visas tās bēdas, kas mums uzgājušas, **15** Ka mūsu tēvi ir nogājuši uz Ēģiptes zemi, un ka mēs ilgu laiku esam dzīvojuši Ēģiptes zemē, un ka ēģiptieši mums un mūsu tēviem ir ļauju darījuši. **16** Tad mēs brēcām uz To Kungu, un Viņš klausīja mūsu balsi un sūtīja enģeli un mūs izveda no Ēģiptes zemes, un redzi, mēs esam Kādešas pilsētā tavu robežu malā. **17** Ľauj mums iet caur tavu zemi; mēs neiesim pār druvām, ne caur vīna dārziem, nedz dzersim ūdeni no akām, pa lielceļu mēs iesim un negriezisimies ne pa labo ne pa kreiso roku, tiekams būsim izgājuši caur tavām robežām. **18** Bet Edoms uz to sacīja: tev nebūs iet caur mums, citādi es tev iziešu preti ar zobenu. **19** Tad Israēla bērni sacīja uz viņu: pa lielceļu mēs iesim, un ja dzersim no tava ūdens, mēs ar saviem lopiem, tad par to dosim maksu; cita nekā negribam kā kājām iet cauri. **20** Un viņš sacīja: tev nebūs iet cauri! Un Edoms viņam izgāja preti ar varenu pulku un stipru roku. **21** Tā Edoms Israēlim aizliezda un viņam nelāva iet caur savām robežām; un Israēls griezās nost no viņa. **22** Un tie aizgāja no Kādešas, un visa Israēla bērnu draudze nāca pie Hora kalna. **23** Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu pie Hora kalna, pie Edoma zemes robežām, sacīdams: **24** Āronam būs tapt piepulcīnātam pie saviem laudīm, jo viņš nenāks tai zemē, ko Es dodu Israēla bēriem, tāpēc ka jūs Manam vārdam esat preti turējušies pie strīdus ūdens. **25** Nem Āronu un viņa dēlu Eleazaru, un ved tos augšā uz Hora kalnu. **26** Un novelc Āronam viņa drēbes un apvelc tās Eleazaram, viņa dēlam, jo Ārons tur taps piepulcīnāts un nomirs. **27** Tad Mozus darīja, itin kā Tas Kungs bija pavēlējis. Un tie uzkāpa uz Hora kalnu priekš visas draudzes acīm. **28** Un Mozus Āronam novilka viņa drēbes un tās apvelka Eleazaram, viņa dēlam. **29** Un Ārons tur nomira, tā kalna galā; tad Mozus un Eleazars nāca no kalna zemē. Kad nu visa draudze redzēja Āronu esam nomirušu, tad viss Israēla nams Āronu apraudāja trīsdesmit dienas.

21 Un tas Kanaānietis, Arada kēniņš, kas dzīvoja pret dienvidiem, dzirdēja Israēli nākam pa izlūku ceļu, un kāvās pret Israēli un aizveda kādus no viņiem sagūstītus. **2** Tad Israēls Tam Kungam apsolija soljumu sacidams: ja Tu šos ļaudis dosi manā rokā, tad es viņu pilsētas izdeldēšu. **3** Un Tas Kungs klausīja Israēla bērnu balsīj un nodeva tos Kanaāniešus, un tie šos izdeldēja ar viņu pilsētām un nosauca tās vietas vārdu Horma (izdeldēšana). **4** Tad tie aizgāja no Hora kalna pa niedru jūras ceļu, ka ietu apkārt Edomiešu zemei. **5** Un tiem ļaudim apnika celā, un tie ļaudis runāja pret Dievu un pret Mozu: kāpēc jūs mūs esat izveduši no Ēģiptes zemes, ka tuksnesi mirstam? - Jo šeit nav ne maizes, ne ūdens, un mūsu dvēselei šī blēnu maize riebji. **6** Tad Tas Kungs sūtīja dedzīgas čūskas ļaužu starpā; tās tos koda un tur nomira daudz ļaužu no Israēla. **7** Tad tie ļaudis nāca pie Mozus un sacīja: mēs esam grēkojuši, runādami pret To Kungu un pret tevi; lūdz To Kungu, lai Viņš atņem tās čūskas no mums. Tad Mōzus lūdza par tiem ļaudim. **8** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: taisi sev vienu čūsku un uzcel to par zīmi, un notiks, ikviens, kas ir kosts un to uzlūkos, tas dzīvos. **9** Un Mōzus taisīja vara čūsku un to uzcelā par zīmi, un notikās, ja čūska kādu bija kodusi, tad tas uzlūkoja to vara čūsku un palika dzīvs. **10** Tad Israēla bērni aizgāja un apmetās Obotā. **11** Pēc tie aizgāja no Obota un apmetās pie Abaru kalniem tuksnesi, kas ir pret Moabu, pret rītiem. **12** No turienes tie aizgāja un apmetās pie Zaredas upes. **13** No turienes tie aizgāja un apmetās ūcipus Arnonas, kas ir tuksnesi un iztek no Amoriešu robežām; jo Arnona ir Moaba robeža, starp Moabu un Amoriešiem. **14** Tāpēc top sacīts Tā Kunga karu grāmatā: (tas Kungs karoja) pret Vahēbu viesuli un pret Arnonas upēm, **15** Un to strautu ieļeu, kas griežas uz Ar pilsētu un iet gar Moaba robežām. **16** Un no turienes tie aizgāja uz Beēru. Šī ir tā aka, par ko Tas Kungs Mozum sacīja: sapulcini tos ļaudis, tad Es tiem došu ūdeni. **17** Tad Israēls dziedēja šo dziesmu: Verdi, aka, uzdziediet viņai! **18** Tu aka, ko virsnieki rakuši, ko ļaužu cienīgie izrakusi ar scepteri, ar saviem zižiem. Pēc tie aizgāja no tuksneša uz Matanu. **19** Un no Matanas uz Naālieli, un no Naāliēles uz Bamotu, **20** Un no Bamotas uz to ieļeu, kas ir Moaba laukā, pie tā augstā Pizgas kalna, kas stiepjās pret tuksnesi. **21** Tad Israēls sūtīja vēstnešus pie Sihona, Amoriešu kēniņa, un sacīja. **22** Ľauj man iet caur tavu zemi; mēs negriezīsimies druvā nedz vīna dārzos, mēs nedzersim ūdeni no akām; pa lielcelu iesim, tiekams būsim cauri izgājuši caur tavām robežām. **23** Bet Sihons Israēlim neļāva iet caur savām robežām, un Sihons sapulcēja visus savus ļaudis un izgāja Israēlim pretī uz tuksnesi, un nāca uz Jācu un karoja pret Israēli. **24** Bet Israēls viņu apkāva ar zobena asmeni un uzņēma viņa zemi no Arnonas līdz Jabokai, līdz Amona bērniem; (jo Amona bērnu robežas bija stipras). **25** Tā Israēls uzņēma visas šīs pilsētas, un Israēls dzīvoja visās Amoriešu pilsētās, Hešbonā un visos viņu ciemos. **26** Jo Hešbona bija Sihona, Amoriešu kēniņa, pilsēta, un šīs bija karojis pret Moabiešu iepriekšējo kēniņu un bija paņēmis visu viņa zemi no viņa rokām līdz Arnonai. **27** Tāpēc dziesminieki saka: nāciet Hešbonā, uztaisīt un apstiprināt Sihona pilsētu. **28** Jo uguns ir izgājis no Hešbonas un liesma no Sihona pilsētas; tā ir aprījusi Aru Moabā un Arnonas kalnu kungus. **29** Vai tev,

Moab! Kamosa ļaudis, jūs ejat bojā! Viņa dēli spiesti bēgt un viņa meitas cietumā vestas no Sihona, Amoriešu kēniņa. **30** Un viņa spožums ir iznīcis no Hešbonas līdz Dibonai, mēs to esam izdzēdējuši līdz Nofai, kas stiepjās līdz Medbai. **31** Tā Israēls dzīvoja Amoriešu zemē. **32** Un Mōzus sūtīja izlūkot Jaēzeru, un tie uzvarēja viņas valstis un izdzina tos Amoriešus, kas tur bija. **33** Un tie griezās un gāja uz augšu pa Basanas ceļu, un Ogs, Basanas kēniņš, viņiem izgāja preti, viņš un visi viņa ļaudis, kauties pie Edrejas. **34** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: nebisties no viņa, jo viņu un visus viņa ļaudis un visu viņa zemi Es esmu devis tava rokā, un tev būs tam darīt, itin kā tu esi darījis Sihonam, Amoriešu kēniņam, kas dzīvoja Hešbonā. **35** Un tie viņu apkāva un viņa dēlus un visus viņa ļaudis, tā ka neviens neatlikās, un uzņēma viņa zemi.

22 Tad Israēla bērni cēlās un apmetās Moaba klajumos, viņpus Jardānes, Jērikum preti. **2** Kad nu Balaks, Cipora dēls, visu redzēja, ko Israēls bija darījis Amoriešiem, **3** Tad Moabs ļoti bijās no tiem ļaudīm, jo to bija daudz, un Moabam bija bail no Israēla bērniem. **4** Tāpēc Moabs sacīja uz Midijaniešu vecajiem: nu šī draudze visu apēdis, kas mums visapkārt, itin kā vērsis apēd zāli virs zemes. Bet Balaks, Cipora dēls, bija tanī laikā Moabiešu kēniņš. **5** Un tas sūtīja vēstnešus pie Bileāma, Beora dēla, uz Petoru, kas pie tās lielupes, viņa ļaužu bērnu zemē, viņu aicināt, un sacīja: redzi, tur ir ļaudis izgājuši no Ēģiptes zemes, redzi, tie apkāj zemes virsu un ir apmetušies man preti. **6** Un nu nāc jel un nolādi man šos ļaudis, - jo tie ir stiprāki nekā es, - ka es tos varētu apkaut un izdzīt no zemes; jo es zinu, ka ko tu svēti, tas ir svētiņš, un ko tu nolādi, tas ir nolādēts. **7** Tad Moabiešu vecajai un Midijaniešu vecajai gāja, un zīlēšanas alga bija viņu rokā, un tie nāca pie Bileāma un runāja uz viņu Balaka vārdus. **8** Tad tas uz viņiem sacīja: paliekat šeit par nakti, tad es jums atsacīšu, kā Tas Kungs uz mani runās; un Moaba virsnieki palika pie Bileāma. **9** Un Dievs nāca pie Bileāma un sacīja: kas tie tādi ļaudis, kas pie tevis? **10** Tad Bileāms sacīja uz Dievu: Balaks, Cipora dēls, Moabiešu kēniņš, pie manis sūtījis **11** (Sacīdams): Redzi, ļaudis no Ēģiptes zemes ir izgājuši un apkāj zemes virsu, nāc nu, nolādi man tos, ka es pret tiem varētu karot un tos izdzīt. **12** Tad Dievs sacīja uz Bileāmu: tev nebūs iet ar viņiem, tev nebūs šos ļaudis nolādēt, jo tie ir svēti. **13** Tad Bileāms cēlās ritā agri un sacīja uz Balaka lielkungiem: ejat uz savu zemi, jo Tas Kungs aizlēdz un neļauj Man iet ar jums. **14** Tad Moaba virsnieki cēlās un nāca pie Balaka un sacīja: Bileāms ir liedzies, mums iet līdz. **15** Un Balaks atkal sūtīja vēl vairāk un jo cienīgus lielkungus. **16** Tie nāca pie Bileāma un uz to sacīja: tā saka Balaks, Cipora dēls: līdzam, neliedzies nākt pie manis. **17** Jo es tevi augsti godināšu un visu, ko tu man sacīsi, to es darišu: tad nāc jel, nolād man šos ļaudis. **18** Tad Bileāms atbildēja un sacīja uz Balaka kalpiem: kaut man Balaks savu namu dotu pilnu zelta un sudraba, tomēr es nevarētu pārkāpt Tā Kunga, sava Dieva, vārdu, darīt vai mazu vai lielu lietu. **19** Un nu paliekat jel arī šo nakti pie manis, tad es redzēšu, ko Tas Kungs atkal ar mani runāšu. **20** Tad Dievs nāca pie Bileāma nakti un uz to sacīja: ja tie vīri nākuši tevi aicināt, tad celies, ej viņiem līdz, bet tikai to tev būs darīt, ko Es uz tevi runāšu. **21** Tad Bileāms cēlās ritā agri un apsedloja savu

ēzelieni un gāja tiem Moaba virsniekiem līdz. **22** Bet Dieva bardzība idegās, tāpēc ka viņš gāja, un Tā Kunga enģelis nostājās uz ceļa viņam par pretinieku; un viņš jāja uz savas ēzelienes, un viņa divi puiši viņam līdz. **23** Un tā ēzeliene ieraudzīja Tā Kunga enģeli uz ceļa stāvam, pliku zobenu rokā, un tā ēzeliene atkāpās no ceļa un gāja uz tirumu; tad Bileāms sita to ēzelieni, viņu griezdamas uz ceļu. **24** Bet Tā Kunga enģelis nostājās ceļa šaurumā vīna dārzu starpā, kur abejās pusēs bija mūris. **25** Kad nu tā ēzeliene Tā Kunga enģeli ieraudzīja, tad tā spiedās pie mūra un piespieda Bileāma kāju pie mūra; tāpēc viņš to atkal sita. **26** Un Tā Kunga enģelis gāja tālāki un nostājās kādā šaurā vietā, kur nebija kur atkāpties, ne pa labo, ne pa kreiso roku. **27** Kad nu tā ēzeliene Tā Kunga enģeli ieraudzīja, tad tā pakrita uz ceļiem apakš Bileāma, un Bileāma dusmas idegās un viņš to ēzelieni sita ar koku. **28** Un Tas Kungs atvēra muti tai ēzelienei un tā sacīja uz Bileāmu: ko es tev esmu darijusi, ka tu man nu trīs reizes esi sitis? **29** Un Bileāms sacīja uz to ēzelieni: tāpēc ka tu mani esi kaitinājusi! Kaut zobens būtu manā rōkā, es tevi tagad nokautu! **30** Kad tā ēzeliene sacīja uz Bileāmu: vai neesmu tava ēzeliene, uz kā tu esi jājis līdz šai dienai? Vai tas bijis man ieradums tev tā darīt? Viņš sacīja: nē. **31** Tad Tas Kungs Bileāmam atvēra acis, ka viņš Tā Kunga enģeli ieraudzīja uz ceļa stāvam, pliku zobenu rokā; tāpēc viņš klānījas un nometās uz savu vaigu. **32** Kad Tā Kunga enģelis uz viņu sacīja: kāpēc tu savu ēzelieni nu trīs reiz sitis? Raugi, es esmu izgājis tev par pretinieku, jo tavs celš manā priekšā ir ļauns. **33** Bet tā ēzeliene mani redzējusi un nu trīs reiz no manis atkāpusies, un ja viņa nebūtu atkāpusies, tiešām es tevi būtu nokāvis un viņu pametis dzīvu. **34** Tad Bileāms sacīja uz Tā Kunga enģeli: es esmu grēkojis, jo es nezināju, tevi uz ceļa man preti stāvam, un nu, ja tev nepatīk, tad es iešu atpakaļ. **35** Tad Tā Kunga enģelis sacīja uz Bileāmu: ej tiem vīriem līdz; tomēr to vien, ko es uz tevi runāšu, to tev būs runāt. Tā Bileāms gāja Balaka lielkungiem līdz. **36** Kad nu Balaks dzirdēja Bileāmu nākam, tad viņš tam izgāja preti līdz tai Moabiešu pilſētai, kas ir Arnonas robežās, - pašā robežu malā. **37** Un Balaks sacīja uz Bileāmu: vai es neesmu sūtidams pie tevis sūtījus, tevi aicināt? Kāpēc tu neesi pie manis nācis? vai tad es nespēju tevi godināt? **38** Tad Bileāms sacīja uz Balaku: redzi, es pie tevis esmu atrācis, bet vai es kautko varu runāt kā vien to vārdu, ko Dievs liks manā mutē? - To es runāšu. **39** Un Bileāms gāja Balakam līdz un tie nonāca Kiriat Hucotā. **40** Un Balaks upurēja lielus un sikus lopus un sūtīja Bileāmam un tiem lielkungiem, kas pie viņa bija. **41** Un no rīta Balaks nēma Bileāmu un to veda uz Baāla kalniem, un no turienes šīs redzēja vienu galu no tiem ļaudīm.

23 Tad Bileāms sacīja uz Balaku: uztaisi man ūteit septiņus altārus un sataisi man še septiņus vēršus un septiņus aunus. **2** Tad Balaks tā darīja, kā Bileāms bija sacījis, un Balaks un Bileāms upurēja vērsi un aunu uz ikviena altāru. **3** Un Bileāms sacīja uz Balaku: palieci pie savā dedzināmā upura stāvot; es iešu, vai Tas Kungs man nenāks preti; un ko Viņš man rādis, to es tev atsacišu. Tad viņš gāja uz vienu kalnu. **4** Un Dievs sastapa Bileāmu, un tas uz Viņu sacīja: septiņus altārus es esmu uztaisījis un vērsi un aunu upurējis uz ikviena altāru. **5** Tad Tas Kungs

liko Bileāma mutē to vārdu un sacīja: griezies atpakaļ pie Balaka un runā tā. **6** Un kad viņš pie šī atgriezās, redzi, tad šis stāvēja pie savā dedzināmā upura ar visiem Moaba lielkungiem. **7** Tad viņš sāka teikt savu sakāmo un sacīja: no Aramas Balaks, Moabiešu kēniņš, mani atvedis, - no tiem kalniem pret rītiem: nāc, nolādi man Jēkabu, un nāc, nosodi Israēli. **8** Kā lai es nolādu, ko Dievs nelād, un kā lai es nosodu, ko Tas Kungs nesoda? **9** Jo no augstas klints es viņu redzu, un no tiem kalniem es to ieraugu; redzi, tauta, kas savrup dzīvo un nepieskaitās pagāniem! **10** Kas izskaitīs Jēkaba piļus vai Israēla skaita ceturto daļu? Lai mana dvēsele mirst šo taisno nāvē, un lai mans pastara gals ir tāds kā viņiem. **11** Tad Balaks sacīja uz Bileāmu: ko tu man esi darijis? Es tevi esmu aicinājis, manus ienaidniekus nolādēt, un redzi, tu tos svētidams esī svētījis. **12** Tad viņš atbildēja un sacīja: vai man nav jādara, ko Tas Kungs mana mutē licis runāt? **13** Tad Balaks viņam sacīja: nāc jel man līdz uz citu vietu, no kurienes tu viņus vari redzēt; tu tikai vienu galu no viņiem esī redzējis un visus tu neesi redzējis; - un nolādi man tos no turienes. **14** Tā viņš to nēma līdz uz Cofim tīrumu, uz Pizgas kalngalu, un uztaisi septiņus altārus un upurēja vērsi un aunu uz ikviena altāra. **15** Un viņš sacīja uz Balaku: palieci ūteit pie savā dedzināmā upura, es tur iešu preti. **16** Tad Tas Kungs sastapa Bileāmu un lika viņa mutē to vārdu un sacīja: griezies atpakaļ pie Balaka un runā tā. **17** Kad nu viņš pie šī nāca, dat šis stāvēja pie savā dedzināmā upura un Moaba lielkungi pie viņa. Tad Balaks viņam sacīja: ko Tas Kungs ir runājis? **18** Tad viņš sāka savu ūteitum teikt un sacīja: celiess, Balak un klausies! Griez savas ausis uz mani, tu Cipora dēls. **19** Dievs nav cilvēks, ka melotu, nedz cilvēka bērns, ka Viņam kas būtu ūz. Vai Viņš ko ūteitu un nedariņu, vai Viņš ko runātu un neturētu? **20** Redzi, man ir pavēlēts svētīt; Viņš ir svētījis, un es nedariņu citādi. **21** Noziegumu Viņš nerēdz iekš Jēkabu un ļaunumu neatrod iekš Israēla; Tas Kungs, viņa Dievs, ir ar viņu, un kēniņa prieki pie viņa. **22** Dievs tos ir izvedis no Ēģiptes zemes; spēki viņam ir kā sūbrām. **23** Jo zīlēšana neder pret Jēkabu un buršāna neder pret Israēli. Savā laikā Jēkabam top ūteits un Israēlim, ko Dievs dara. **24** Redzi, tauta, kas ceļas kā lauvas mātē un kas šaujās augšā kā lauvu; neapgulstās, kamēr laupijums aprīpis un dzer nokauto asinis. **25** Tad Balaks sacīja uz Bileāmu: tev nemaz nebūs viņu ne lādēt, ne svētīt. **26** Bet Bileāms atbildēja un sacīja uz Balaku: vai es uz tevi neesmu runājis ūteidams: visu, ko Tas Kungs runās, to es darišu? **27** Tad Balaks sacīja uz Bileāmu: nāc jel, es tev ņemšu līdz uz kādu citu vietu; varbūt Dievam patiks, ka tu man viņu no turienes nolādi. **28** Tad Balaks Bileāmu veda uz Peora kalngalu, kas pret tuksnesi stiepjas. **29** Un Bileāms sacīja uz Balaku: uztaisi man ūteit septiņus altārus un sataisi man septiņus vēršus un septiņus aunus. **30** Tad Balaks darija, kā Bileāms bija ūteidjis, un upurēja vērsi un aunu uz ikviena altāru.

24 Kad nu Bileāms redzēja, ka Tam Kungam patika, Israēli svētīt, tad viņš vairs negāja pēc zīmēm, kā pirmo un otru reizi, bet grieza savu vaigu uz tuksnesi, **2** Un pacēla savas acis un redzēja Israēli, kas bija apmeties pēc savām ciltīm; un tas Dieva Gars nāca uz viņu. **3** Un viņš sāka savu ūteitum teikt un sacīja: Bileāms, Beora dēls runā. **4** Tas vīrs, kam acis atvērtas, runā, tas Dieva

vārdu klausītājs runā, kas redz Tā Visuvarenā parādišanas, pie zemes meties atvērtām acīm: **5** Cik jaukas ir tavas teltis, Jēkab, tavi dzīvokļi, Israēl! **6** Kā upes ielejas, tā viņi izplešas, kā dārzi pie upēm, kā alvejas koki, ko Tas Kungs stādījis, kā ciedru koki pie ūdens! **7** Ūdens tek no viņa traukumi un viņa dzimumam ir ūdens papilham, un viņa kēniņš būs augstāks par Agagu, un viņa valsts augsti celta. **8** Dievs viņu izvedis no Ēģiptes, viņam ir spēki kā sūbram, viņš norij pagānus, savus ienaidniekus, un satricē viņu kaulus, ar savām bultām viņš tos sašauj. **9** Viņš ir apgulies kā lauva, kā lauvas māte - kas to traucēs? Kas tevi svētī, tas lai ir svētīts, un kas tevi nolād, tas lai ir nolādēts. **10** Tad Balaka bardzība ielegās pret Bileāmu un viņš sasita savas rokas kopā, un Balaks sacīja uz Bileāmu: es tevi esmu aicinājis, nolādēt manus ienaidniekus, bet redzi, tu tos nu trīs reiz svētīdamas esi svētījis. **11** Un nu steidzies uz mājām, es domāju godādams tevi godāt, bet redzi, Tas Kungs tev to godu ir liedzis. **12** Tad Bileāms sacīja uz Balaku: vai es jau neteicu uz taviem vēstnešiem, ko tu pie manis esi sūtījis, sacīdams: **13** Jebšu Balaks man dotu savu namu pilnu sudraba un zelta, tomēr es nevaru pārkāpt Tā Kunga vārdu, un darīt vai labu vai ļaunu pēc sava prāta. Ko Tas Kungs uz mani runā, to es runāšu. **14** Un nu redzi, es eju pie saviem ļaudīm; nāc, es tev stāstišu, ko šie ļaudis daris taviem ļaudim nākamās dienās. **15** Un viņš sāka teikt savu teikumu un sacīja: Bileāms, Beora dēls, runā, **16** Tas vīrs, kam acis atvērtas, runā, tas Dieva vārdu klausītājs runā, kas atzīst Tā Visuaugstākā atzīšanu, kas redz Tā Visuvarenā parādišanas, pie zemes meties atvērtām acīm: **17** Es viņu redzu, bet ne tagad, es viņu ieraugu, bet ne tuvu klāt. Zvaigzne uzlēks no Jēkaba, un scepteris celsies no Israēla, tas satrieks Moaba robežas un izpostis visus dumpja ļaudis. **18** Un Edoms paliek par īpašumu un Seīrs paliek par īpašumu, viņa ienaidnieki, bet Israēls pieņemas spēkā. **19** Un no Jēkaba nāks tas valdītājs, un tas izpostis, kas atlīcīes no tām pilsētām. **20** Un viņš redzēja Amaleku un sāka savu teikumu teikt un sacīja: Amaleks ir pagānu pirmais, bet viņa gals ir posts. **21** Un viņš redzēja Keniešus un sāka savu teikumu teikt un sacīja: tavs dzīvoklis ir stiprs, un tu savu ligzdu esi taisījis uz klintis. **22** Tomēr Kains taps sadedzināts. Cik ilgi būs, tad Asurs tevi vedīs cietumā. **23** Un viņš sāka savu teikumu teikt un sacīja: Ak vai! Kas dzīvos, kad tas stiprais Dievs to darīs? **24** Un lielas laivas no Kītim spaidīs Asuru un spaidīs arī Īberu, bet arī viņš pats tas spaidītājs ies bojā. **25** Tad Bileāms cēlās un aizgāja un grizez atpakaļ uz mājām uz savu vietu, un Balaks gāja arīdzan savu ceļu.

25 Un Israēls mita iekš Sitimas, un tie ļaudis sāka maucību dzīt ar Moabiešu meitām. **2** Un tās aicināja tos ļaudis pie savu dievu upuriem, un tie ļaudis ēda un metās zemē priekš viņu dieviem. **3** Kad nu Israēls sapinās ar Baāl Peoru, tad Tā Kunga bardzība ielegās pret Israēli, **4** Un Tas Kungs sacīja uz Mozū: ḥem visus ļaužu virsnieku un pakar tos Tam Kungam pret sauli, lai Tā Kunga barga dusmība no Israēla nostājās. **5** Tad Mozūs sacīja uz Israēla soģiem: nokaujiet ikviens savus ļaudis, kas ar Baāl Peoru sapinušies, **6** Un redzi, viens vīrs no Israēla bērniem nāca un atveda pie saviem brāļiem Midijaniešu sievu priekš Mozū acīm un priekš visas Israēla bērnu draudzes acīm; un šie raudāja priekš saiešanas telts durvīm. **7** Kad Pinehas,

Eleazara dēls, priesterā Ārona dēla dēls, to ieraudzīja, tad viņš cēlās no draudzes vidus un ḥēma šķēpu savā rokā, **8** Un gāja tam Israēla vīram pakaļ matku kaktā un pārdūra abus caur vēderu, to Israēla vīru un to sievu. **9** Tad tā mocība mitējās no Israēla bērniem; un to, kas tai mocībā nomira, bija divdesmit četri tūkstoši. **10** Tad Tas Kungs runāja uz Mozū un sacīja: **11** Pinehas, Eleazara dēls, priesterā Ārona dēla dēls, Manu bardzību novērsis no Israēla bērniem, dusmodamies ar Manām dusmām viņu vidū, tā ka Es Israēla bērnus neesmu izdeldējis Savā dusmībā. **12** Tādēļ saki: redzi, Es viņam došu Savu miera derību; **13** Un viņam un viņa dzimumam pēc viņa būs mūžīgas priesterības derība, tāpēc ka viņš par savu Dievu iedēdzies un Israēla bērnus salīdzinājis. **14** Un tā nokautā Israēliešu vīra vārds, kas lidz ar to Midijaniešu sievu bija nokauts, bija Zimrus, Šalus dēls, virsnieks Simeana cilti. **15** Un tās nokautās Midijaniešu sievas vārds bija Kazbi, Curus meita, kas bija ļaužu virsnieks kādā Midijaniešu cilti. **16** Un Tas Kungs runāja uz Mozū un sacīja: **17** Uzbrūkat tiem Midijaniešiem un kaujat tos. **18** Jo tie jums ir uzbrukuši ar savām viltībām, ar ko tie jūs pievīluši caur Peorū un caur savu māsu Kazbi, Midijana virsnieka meitu, kas ir nokauta tai mocības dienā Peora dēl.

26 Un notikās pēc tās mocības, tad Tas Kungs runāja uz Mozū un uz Eleazaru, priesterā Ārona dēlu, un sacīja: **2** Skaiti visas Israēla bērnu draudzes pulku, kas ir divdesmit gadu un pāri, pēc viņu tēvu namiem, visus, kas iekš Israēla var iet karā. **3** Tad Mozūs un Eleazars, tas priesteris, ar tiem runāja Moaba klajumos, pie Jardānes pret Jēriku un sacīja: **4** (Lai top skaitītu) kas ir divdesmit gadu un pāri, itin kā Tas Kungs Mozūm pavēlējis. Bet Israēla bērni, kas no Ēģiptes zemes izgājuši, bija: **5** Rūbens Israēla pirmdzimtais. Rūbena dēli bija Hanoks, no tā ir Hanoka ciltis; no Pallus ir Pallus ciltis, **6** No Hecrona ir Hecrona ciltis, no Karmus ir Karmus ciltis. **7** Šās ir Rūbena ciltis, un viņu skaita bija četrdesmit trīs tūkstoši septiņsimt un trīsdesmit. **8** Un Pallus dēls bija Eliabs. **9** Un Eliaba dēli bija Nemuēls un Datans un Abirams. Šīs Datans un Abirams bija tās draudzes virsnieki, kas pret Mozū un Āronu sacēlās Koraha pulkā, kad tas sacēlās pret To Kungu. **10** Un zeme atdarīja savu muti un tos aprija līdz ar Korahu, ka tas pulks nomira; tur uguns divsimt un piecdesmit vīrus aprija, un tie tapa par biedēkli. **11** Bet Koraha dēli nenomira. **12** Simeana dēli pēc savām ciltīm: no Nemuēla ir Nemuēla ciltis, no Jāmina ir Jāmina ciltis, no Jākina ir Jākina ciltis, **13** No Zerus ir Zerus ciltis, no Saulus ir Saulus ciltis. **14** Šās ir Simeana ciltis, divdesmit un divi tūkstoši un divi simti. **15** Gada dēli pēc savām ciltīm: no Cevona ir Cevona ciltis, no Hagus ir Hagus ciltis, no Zūnus ir Zūnus ciltis, **16** No Oznu ir Oznu ciltis, no Erus ir Erus ciltis, **17** No Aroda ir Aroda ciltis, no Ariēla ir Ariēla ciltis. **18** Šās ir Gada dēlu ciltis, pēc sava skaita četrdesmit tūkstoši un piecsimti. **19** Jūda dēli bija Gers un Onans, bet Gers un Onans nomira Kanaāna zemē. **20** Tad Jūda bērni bija pēc savām ciltīm: no Šelus Šelus ciltis, no Pereca Pereca ciltis, no Zerus Zerus ciltis. **21** Un Pereca dēli bija Hecrons, no tā ir Hecrona ciltis, no Hamula ir Hamula ciltis. **22** Šās ir Jūda ciltis, pēc sava skaita septiņdesmit un seši tūkstoši un piecsimti. **23** Īsašara dēli pēc savām ciltīm bija: Tolus, no tā ir Tolus ciltis, no Pūvus ir Pūvus ciltis,

24 No Jašuba ir Jašuba cilts, no Šimrona ir Šimrona cilts.
25 Šās ir Išašara ciltis, pēc sava skaita sešdesmit un četri tūkstoši un trīssimt. **26** Zebulona dēli pēc savām ciltīm bija: Sereds, no tā ir Sereda cilts, no Elona ir Elona cilts, no Jaleēla ir Jaleēla cilts. **27** Šās ir Zebulona ciltis, pēc sava skaita sešdesmit tūkstoši un piecīsimt. **28** Jāzepa dēli pēc savām ciltīm bija Manasus un Efraīms. **29** Manasus dēli bija: Mahirs, no tā ir Mahira cilts, un Mahirs dzemdināja Gileādu, no Gileāda ir Gileāda cilts. **30** Šie ir Gileāda dēli: Jēzers no tā ir Jēzera cilts, Heleks, no tā ir Heleka cilts, **31** Un no Asriēla ir Asriēla cilts, no Šehema ir Šehema cilts, **32** Un no Šemida ir Šemida cilts, un no Hefera ir Hefera cilts. **33** Bet Celofehadam, Hefera dēlam, nebija dēlu, bet meitas, un Celofehada meitu vārdi bija Maēla un Noa, Hagla, Milka un Tirca. **34** Šās ir Manasus ciltis, un viņu skaits piecdesmit un divi tūkstoši un septiņsimt. **35** Šie ir Efraīma bērni pēc savām ciltīm: no Šūtelus ir Šūtelus cilts, no Bekera Bekera cilts, no Taāna Taāna cilts. **36** Un šie ir Šūtelus dēli: no Erana ir Erana cilts. **37** Šās ir Efraīma dēlu ciltis, pēc sava skaita trīsdesmit divi tūkstoši un piecīsimt. Šie ir Jāzepa dēli pēc savām ciltīm. **38** Benjamina dēli pēc savām ciltīm: no Belus ir Belus cilts, no Ašbela Ašbela cilts, no Ahirus Ahirus cilts, **39** No Šūpus Šūpus cilts, no Hūpus Hūpus cilts. **40** Un Belus dēli bija: Ards un Naēmans: no viņa ir Arda cilts, no Naēmana ir Naēmana cilts. **41** Šie ir Benjamina dēli pēc savām ciltīm, un viņu skaits bija četrdesmit pieci tūkstoši un sešsimt. **42** Šie ir Dana dēli pēc savām ciltīm: no Šuhāma ir Šuhāma cilts. **43** Šās ir Dana ciltis pēc savām ciltīm, visi Šuhāma radi pēc sava skaita sešdesmit četri tūkstoši un četrsimt. **44** Ašera dēli pēc savām ciltīm: no Jemna ir Jemna cilts, no Jisvus ir Jisvus cilts, no Berius ir Berius cilts, **45** No Berius bērniem, no Hebera ir Hebera cilts, no Melķiēla ir Melķiēla cilts. **46** Un Ašera meitas vārds bija Sāra. **47** Šās ir Ašera bērnu ciltis, pēc sava skaita piecdesmit trīs tūkstoši un četrsimt. **48** Naftalus dēli pēc savām ciltīm: no Jaēciēla ir Jaēciēla cilts, no Gunus ir Gunus cilts, **49** No Jecera ir Jecera cilts, no Šilema ir Šilema cilts. **50** Šie ir Naftalus dēli pēc savām ciltīm, un viņu skaits bija četrdesmit pieci tūkstoši un četrsimt. **51** Šie ir Israēla bērnu skaitītie, sešsimt tūkstoši viens tūkstotis septiņsimt un trīsdesmit. **52** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **53** Šiem lai tā zeme top izdalita par mantu pēc tā vārdu skaita. **54** Kuru ir daudz, tiem tev to daļu būs vairot, un, kuru ir mazāk, tiem būs mazāk dot par daļu, ikvienam tā daļa lai top dota pēc tā skaitīta pulka. **55** Bet tā zeme caur īpašu meslošanu lai top izdalīta, pēc viņu tēvu cilts vārdiem tiem būs mantot. **56** Kā tā meslošana rādis, tā lai ikviena daļa top dota pēc tā lielā vai tā mazā skaita. **57** Šie nu ir tie skaitītie Leviti pēc savām ciltīm: no Geršona ir Geršona cilts, no Kehāta ir Kehāta cilts, no Merarus ir Merarus cilts. **58** Šās ir Levja ciltis: Libnus cilts, Hebrona cilts, Maēlus cilts, Muzus cilts, Koraha cilts. **59** Un Kehāts dzemdināja Amramu, un Amrama sievas vārds bija Joķebete, Levja meita, kas Levjam Ēģiptes zemē dzimus, un šī dzemdēja Amramam Aronu un Mozu un Mirjami, viņa māsu. **60** Un Āronam piedzima Nadabs un Abijus, Eleazars un Ītamars. **61** Bet Nadabs un Abijus bija nomiruši, kad tie svešu uguni Tam Kungam piensēja. **62** Un viņu skaits bija divdesmit trīs tūkstoši, visi virieši, kas vienu mēnesi veci un pāri; jo tie

netapa skaitīti pie Israēla bērniem, tāpēc ka tiem nekāda daļa nebija dota starp Israēla bērniem. **63** Šie ir skaitīti no Mozus un priestera Eleazara, kas Israēla bērnu skaitīja Moaba klajumos, pie Jardānes pret Jēriku. **64** Un starp tiem nebija neviena no tā Israēla bērnu skaita, ko Mozus un Ārons, tas priesteris, bija skaitījuši Sinaī tuksnesi. **65** Jo Tas Kungs uz tiem bija sacījis: tie mirtin mīrs tuksnesi, un no tiem neviens nebija atlīcīties kā vien Kālebs, Jefunna dēls, un Jozuas, Nuna dēls.

27 Tad piegāja Celofehada meitas; tas bija Hefera dēls, šis Gileāda dēls, šis Mahira dēls, šis Manasus dēls, no Manasus, Jāzepa dēla, ciltīm; un šie ir viņa meitu vārdi: Maēla un Noa un Hagla un Milka un Tirca. **2** Un tās nāca pie Mozus un priestera Eleazara, un pie tiem virsniekiem un pie viņas draudzes priekš saiešanas telts durvīm un sacīja: **3** Mūsu tēvs tuksnesī ir nomiris, un tas nebija tai pulkā, kas bija sacīties pret To Kungu, Koraha pulkā, bet viņš sava paša grēka dēļ ir miris un viņam nebija dēlu. **4** Kāpēc tad lai top izdeldēts mūsu tēva vārds savā ciltī, ka tam dēla nav? Dodiet mums daļu starp mūsu tēva brāliem. **5** Un Mozus viņu tiesas lietu nesa Tam Kungam priekšā. **6** Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **7** Celofehada meitas runā pareizi; dod viņām īpašumu starp viņu tēva brāliem un piešķir tām viņu tēva īpašumu. **8** Un uz Israēla bērniem tev būs runāt un sacīt: kad kāds mirst, kam dēlu nav, tad viņa mantību būs piešķirt viņa meitai. **9** Un kad tam meitas nav, tad jums viņa mantību būs dot viņa brāliem. **10** Un ja tam brāļa nav, tad jums viņa mantību būs dot viņa tēva brāliem. **11** Ja tam ari tēva brāļu nav, tad jums viņa mantību būs dot viņa tuvākajam radam, kas ir no viņa cilts, un tam to būs iemantot; tas lai Israēla bērniem ir par tiesas likumu, itin kā Tas Kungs Mozum pavēlējis. **12** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: kāp uz šo Abarim kalnu un skati to zemi, ko Es Israēla bērniem esmu devis. **13** Un kad tu to būsi redzējis, tad ari tu tapsi piepulcināts pie saviem ļaudīm, kā Ārons, tavs brālis, ir piepulcināts. **14** Tāpēc ka jūs Manam vārdam esat preti turējušies Cina tuksnesī, kad draudze strīdējās, kur jums vajadzēja Mani svētīt pie tā ūdens priekš viņu acīm. Tas ir tas strīdus ūdens Kādešā, Cina tuksnesī. **15** Tad Mozus runāja uz To Kungu sacīdam: **16** Lai Tas Kungs, tas Dievs pār visas miesas gariem, ieceļ vienu vīru pār šo draudzi, **17** Kas viņu priekšā var iziet un iejet, kas tos izvada un ievada, ka Tā Kunga draudze nav kā avis, kam gana nav. **18** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: nem sev Jozua, Nuna dēlu, vīru, kam ir gars, un liec savu roku uz viņu. **19** Un ved to priestera Eleazara priekšā un visas draudzes priekšā, un dod tam pavēles priekš viņu acīm. **20** Un liec uz to no sava goda, lai visa Israēla bērnu draudze tam klausī. **21** Un viņām būs stāvēt priestera Eleazara priekšā, tam par viņu būs vaicāt Tā Kunga priekšā pēc Urim tiesas; pēc viņa vārda tiem būs iziet un pēc viņa vārda iejet, viņām un visiem Israēla bērniem līdz ar viņu un visai draudzei. **22** Un Mozus darīja, kā Tas Kungs viņām bija pavēlējis; un viņš nēma Jozua un to novēda priestera Eleazara un visas draudzes priekšā, **23** Un uzlika savu roku uz viņu un deva viņām pavēles, kā Tas Kungs caur Mozu bija runājis.

28 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Pavēli Israēla bērniem un saki tiem: gādājiet Manu upuri,

Manu maizi, priekš Maniem uguns upuriem, Man par saldu smaržu, ka jūs Man upurējat savā laikā. **3** Un tev viņem būs sacīt: šie ir tie uguns upuri, ko jums būs upurēt Tam Kungam: divus gada vecus jērus, kas bez vainas, arvien ik dienas par dedzināmo upuri. **4** Vienu jēru tev būs no rīta sataisīt un otru jēru ap vakaru, **5** Un desmiti tiesu ēfas kviešu miltu par ēdamu upuri, sajauktu ar vienu ceturtdaļu inna sagrūstas eļļas. **6** Šis ir tas ikdienas dedzināmais upuris, kas iestādīts Sinai kalnā par saldu smaržu, uguns upuris Tam Kungam. **7** Un viņa dzeramais upuris lai ir viena inna ceturtdaļa uz vienu jēru; svētā vietā būs upurēt vīna dzeramo upuri Tam Kungam. **8** Un to otru jēru tev būs sataisīt ap vakaru, itin kā to ēdamo upuri no rīta un kā viņa dzeramo upuri tev to būs sataisīt, uguns upuri par saldu smaržu Tam Kungam. **9** Bet uz dusēšanas dienu: divus gada vecus jērus, kas bez vainas, un par ēdamu upuri divas desmitās tiesas kviešu miltu, kas ar eļļu sajaukti, līdz ar to piederīgo dzeramo upuri. **10** Šis ir dusēšanas dienas dedzināmais upuris, ikviēnā dusēšanas dienā, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura un tā piederīgā dzeramā upura, **11** Un savu mēnešu iesākumos jums būs upurēt Tam Kungam dedzināmo upuri, divus vērsēnus no lieliem lopiem un vienu aunu un septiņus gada vecus jērus, kas bez vainas, **12** Un par ēdamu upuri trīs desmitās tiesas kviešu miltu, kas ar eļļu sajaukti, uz ikvienu vērsi un divas desmitās tiesas kviešu miltu, kas ar eļļu sajaukti, pie ikvienna aunu par ēdamu upuri, **13** Un par ēdamu upuri vienu desmito tiesu kviešu miltu, kas ar eļļu sajaukti, uz ikvienu jēru, tas ir dedzināmās upuris par saldu smaržu, uguns upuris Tam Kungam. **14** Un viņa dzeramais upuris lai ir pusinna uz ikvienu vērsi un inna trešā tiesa vīna uz aunu un inna ceturtdaļa uz jēru, šis ir tas dedzināmais upuris ikkatrā jaunā mēnesi pēc gada mēnešiem. **15** Un viens āzis lai top sataisīts par grēku upuri Tam Kungam, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura līdz ar viņa dzeramo upuri. **16** Un pirmā mēnesi četrpadsmitajā dienā ir Pasa svētki Tam Kungam. **17** Un šī mēneša piecpadsmitajā dienā ir tie svētki. Septiņas dienas būs ēst neraudzētas maizes. **18** Pirmā dienā lai ir svētā sapulce; nekādu darbu jums nebūs darit. **19** Bet uguns upuri jums būs upurēt par dedzināmo upuri Tam Kungam, divus vērsēnus no lieliem lopiem un vienu aunu, un septiņus gadu vecus jērus, kas bez vainas. **20** Un viņa ēdamais upuris lai ir kviešu milti, kas ar eļļu sajaukti, trīs desmitās tiesas uz ikkatru vērsēnu, un uz aunu jums būs sataisīt divas desmitās tiesas. **21** Vienu desmit tiesu tev būs sataisīt uz ikvienu no tiem septiņiem jēriem, **22** Pēc tam āzi par grēku upuri, jums par salidzināšanu. **23** Klāt pie tā rīta upura, kas ir tas ikdienas dedzināmais upuris, to jums būs darit. **24** Un tā jums ikdienas, visas septiņas dienas, būs sataisīt tā uguns upura maizi par saldu smaržu Tam Kungam; klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura to būs sataisīt līdz ar viņa dzeramo upuri. **25** Un septiņā dienā lai jums ir svētā sapulce, nekādu darbu jums nebūs darit. **26** Un tai pirmajai dienā, kad jūs Tam Kungam upurējat ēdamu upuri pēc savām nedēļām, lai jums ir svētā sapulce, nekādu darbu jums nebūs darit. **27** Tad jums Tam Kungam būs upurēt dedzināmo upuri par saldu smaržu, divus vērsēnus no lieliem lopiem, vienu aunu, septiņus gada vecus jērus, **28** Un viņu ēdamo upuri no

kviešu miltiem, kas ar eļļu sajaukti, trīs desmitās tiesas uz ikkatru vērsi, divas desmitās tiesas uz aunu, **29** Vienu desmito tiesu uz ikvienu no tiem septiņiem jēriem, **30** Vienu āzi jums par salidzināšanu, **31** Klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura ar viņa ēdamo upuri jums šās lietas būs sataisīt; tās jums lai ir bez vainas līdz ar viņu dzeramiem upuriem.

29 Un arī septiņā mēnesī, pirmā mēneša dienā, lai jums ir svētā sapulce, - nekādu darbu jums nebūs darit, - tā lai jums ir trumetēšanas(gavīlu) diena. **2** Tad jums būs sataisīt dedzināmo upuri Tam Kungam par saldu smaržu, vienu vērsēnu no lieliem lopiem, vienu aunu, septiņus gada vecus jērus, kas bez vainas, **3** Un viņu ēdamo upuri no kviešu miltiem, kas ar eļļu sajaukti, trīs desmitās tiesas uz vērsēnu un divas desmitās tiesas uz aunu, **4** Un vienu desmito tiesu uz ikvienu no tiem septiņiem jēriem, **5** Un vienu āzi par grēku upuri, jums par salidzināšanu, **6** Klāt pie tā mēneša dedzināmā upura un viņa ēdamā upura un pie tā ikdienas dedzināmā upura un viņa ēdamā upura un viņu dzeramiem upuriem, pēc viņu tiesas, par saldu smaržu, par uguns upuri Tam Kungam. **7** Un desmitā dienā šīni septiņā mēnesī lai jums ir svētā sapulce; jums būs savas dvēseles mērdēt(gavēt), nekādu darbu jums nebūs darit. **8** Bet jums būs upurēt dedzināmo upuri Tam Kungam par saldu smaržu, vienu vērsēnu no lieliem lopiem, vienu aunu, septiņus gada vecus jērus; tie lai jums ir bez vainas; - **9** Un viņu ēdamo upuri no kviešu miltiem, kas ar eļļu sajaukti, trīs desmitās tiesas uz vērsēnu, divas desmitās tiesas uz aunu, **10** Un vienu desmito tiesu uz ikvienu no tiem septiņiem jēriem, **11** Vienu āzi par grēku upuri, klāt pie tā grēku salidzināšanas upura un pie ikdienas dedzināmā upura un viņa ēdamā upura un viņu dzeramiem upuriem. **12** Un arī piecpadsmitā dienā šīni septiņā mēnesī lai jums ir svētā sapulce; nekādu darbu jums nebūs darit, bet septiņas dienas Tam Kungam svētkus svētit. **13** Un jums būs pienest dedzināmo upuri, uguns upuri, par saldu smaržu Tam Kungam, trīspadsmit gada vecus jērus, - bez vainas lai tie ir, - **14** Un viņu ēdamo upuri no kviešu miltiem, kas ar eļļu sajaukti, trīs desmitās tiesas uz ikvienu no tiem trīspadsmit vēršiem, divas desmitās tiesas uz ikvienu no tiem dieniem auniem. **15** Un vienu desmito tiesu uz ikvienu no tiem četrpadsmit jēriem, **16** Un vienu āzi par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura, viņa ēdamā upura un viņa dzeramā upura. **17** Un otrā dienā divpadsmit vērsēnus no liellopīem, divus aunus, četrpadsmit gada vecus jērus, kas bez vainas, **18** Un viņu ēdamo upuri un viņu dzeramo upuri pie vēršiem, pie auniem un pie jēriem, pēc viņu skaita, - kā pienākas, **19** Un vienu āzi par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura un viņu dzeramiem upuriem. **20** Un trešā dienā vienpadsmit vēršus, divus aunus, četrpadsmit gada vecus jērus, kas bez vainas; **21** Un viņu ēdamos upurus un viņu dzeramos upurus pie vēršiem, pie auniem un pie jēriem pēc viņu skaita, kā pienākas, **22** Un vienu āzi par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura un viņa ēdamā upura un dzeramā upura. **23** Un ceturtā dienā desmit vēršus, divus aunus, četrpadsmit gada vecus jērus, kas bez vainas, **24** Viņu ēdamos upurus un viņu dzeramos upurus pie

vēršiem, pie auniem un pie jēriem pēc viņu skaita, kā pienākas, **25** Un vienu āzi par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura, viņa ēdamā upura un viņa dzeramā upura. **26** Un piekta dienā deviņus vēršus, divus aunas, četrpadsmit gada vecus jērus, kas bez vainas, **27** Līdz ar viņu ēdamiem upuriem un ar viņu dzeramiem upuriem pie vēršiem, pie auniem un pie jēriem pēc viņu skaita, kā pienākas, **28** Un vienu āzi par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura, viņa ēdamā upura dzeramā upura. **29** Un sestā dienā astoņus vēršus, divus aunas, četrpadsmit gada vecus jērus, kas bez vainas, **30** Līdz ar viņu ēdamiem upuriem un ar viņu dzeramiem upuriem pie vēršiem, pie auniem un pie jēriem pēc viņu skaita, kā pienākas, **31** Un vienu āzi par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura, viņa ēdamā upura un viņa dzeramiem upuriem. **32** Un septītā dienā septiņus vēršus, divus aunas, četrpadsmit gada vecus jērus, kas bez vainas, **33** Līdz ar viņu ēdamiem upuriem un ar viņu dzeramiem upuriem pie vēršiem, pie auniem un pie jēriem pēc viņu skaita, kā pienākas, **34** Un vienu āzi par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura, viņa ēdamā upura un viņa dzeramā upura. **35** Astotā dienā lai jums ir svēta sapulce; nekādu darbu jums nebūs darit. **36** Un jums būs pienešt dedzināmo upuri, uguns upuri, par saldu smaržu Tam Kungam, vienu vērsi, vienu aunu, septiņus gada vecus jērus, kas bez vainas, **37** Viņu ēdamos upurus, viņu dzeramos upurus pie tā vērša, pie tā auna un pie tiem jēriem pēc viņu skaita, kā pienākas, **38** Un vienu āzi par grēku upuri klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura un viņa ēdamā upura un viņa dzeramā upura. **39** To jums Tam Kungam būs darīt savos noliktos laikos, līdz ar saviem solījumiem un savām labprātības dāvanām, saviem dedzināmiem upuriem un saviem ēdamiem upuriem un dzeramiem upuriem un saviem pateicības upuriem. **40** Un Mozus sacīja Israēla bērniem visu, ko Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

30 Un Mozus runāja uz Israēla bērnu cilšu virsniekiem: šis ir tas vārds, ko Tas Kungs pavēlējis. **2** Ja kāds vīrs Tam Kungam sola solījumu vai zvērē zvērestu, savai dvēselei ko aizliegams, - lai tas savu vārdu nelauž; visu, kas no viņa mutes ir izgājis, tam būs darīt. **3** Un kad kāda sieviete Tam Kungam sola solījumu un tēva namā meita būdama apnēmās, sev ko aizliegt, **4** Un kad viņas tēvs dzird par šo solījumu un aizliegumu, un par to klusu cieš, tad būs pastāvēt visiem viņas solījumiem un aizliegumiem. **5** Bet ja viņas tēvs to neatļauj tai dienā, kad viņš to dzird, tad nebūs pastāvēt nevienam no viņas solījumiem un aizliegumiem, ko viņa savai dvēselei aizliegusi, bet Tas Kungs viņai piedos, jo viņas tēvs viņai to nav atļavis. **6** Bet ja viņa ir pie vīra un solījumu uzņēmusies, vai no viņas lūpām izšāvies savai dvēselei ko aizliegt, **7** Un viņas vīrs to dzird un tai dienā, kad to dzird, par to klusu cieš, tad būs pastāvēt viņas solījumiem un aizliegumiem, ko viņa savai dvēselei aizliegusi. **8** Bet kad viņas vīrs tai dienā, kad to dzird, to neatļauj un atceļ viņas solījumu, ko tā uzņēmusies un kas no viņas lūpām izšāvies un ko viņa savai dvēselei aizliegusi, tad Tas Kungs viņai piedos. **9** Atraitnei vai atstādinātai sievai solījums un viiss, ko tā savai dvēselei aizliegusi, stipri jāturi. **10** Bet ja viņa sava vīra namā ir apsolījusies vai zvērēdamā savai dvēselei ko aizliegusi,

11 Un viņas vīrs to dzirdējis, un par to klusu cietis, to atļaudams, tad būs pastāvēt visiem viņas solījumiem un visiem viņas aizliegumiem, ko tā savai dvēselei aizliegusi. **12** Bet ja viņas vīrs to atcēlis tai dienā, kad viņš to dzirdējis, tad nekas lai nepastāv no visa, kas no viņas mutes izgājis, ko viņa apsolījusi un savai dvēselei aizliegusi; viņas vīrs to atcēlis, un Tas Kungs viņai piedos. **13** Visu, ko ir solījusi, un visu, ko zvērēdamā aizliegusies, par dvēseles mērdēšanu, to viņas vīrs vai apstiprinās vai atcel. **14** Bet ja viņas vīrs klusu ciezdams par to dienu no dienas klusu cieš, tad viņš apstiprina visus viņas solījumus vai visus viņas aizliegumus, ko tā uzņēmusies; viņš apstiprina caur to, ka viņš par to ir klusu cietis tai dienā, kad to dzirdēja. **15** Bet kad viņš to atceļ pēc tam, kad to bija dzirdējis, tad tam būs nest viņas noziegumu. **16** Šie ir tie likumi, ko Tas Kungs Mozum ir pavēlējis, starp vīra un viņa sievas, starp tēva un viņa jaunās meitas, kamēr viņa vēl ir bez vīra sava tēva namā.

31 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Atrieb Israēla bērnus pie Midijaniešiem; tad tu tapsi piepulcināts pie saviem ļaudim. **3** Tad Mozus runāja uz tiem ļaudim un sacīja: lai no jums vīri apbrūnojās uz karu un lai tie ceļas pret Midijaniešiem, To Kungu atriebt pie Midijaniešiem. **4** No visām Israēla ciltīm no cilts pa tūkstoši jums būs sūtīt karā. **5** Tā no Israēla tūkstošiem tapa nodoti pa tūkstoši no ikvienas cilts, divpadsmit tūkstoši apbrūnoti uz karu. **6** Un Mozus tos sūtīja karā, tūkstoši no ikvienas cilts, un Pinehasu, priestera Eleazara dēlu, ar tiem svētiem rīkiem un skanīgām trumetēm viņa rokā. **7** Un tie kāvās pret Midjanu, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, un nokāva visu, kas bija no viriešu kārtas. **8** Un tie nokāva ar tiem citiem nokautiem Midijana kēniņus Evu un Reķemu un Curu un Huru un Rebu, piecus Midijana kēniņus; tā tie arī nokāva Bileāmu, Beora dēlu, ar zobenu. **9** Un Israēla bērni aizveda gūstītās Midijaniešu sievas līdz ar viņu bērniem un laupīja visus viņu lopus un visus viņu ganāmos pulkus un visu viņu mantu. **10** Un visas viņu pilsētas ar viņu māju vietām un ar visām viņu pilim tie sadedzināja ar uguni, **11** Un nēma visu laupījumu un visu, ko tie bija sagūstījuši, cilvēkus un lopus, **12** Un noveda pie Mozus un priestera Eleazara un pie visas Israēla bērnu draudzes, ko bija gūstījuši, saņēmuši un laupījuši, uz lēgeri Moaba klajumos, kas ir pie Jardānes pret Jēriku. **13** Bet Mozus un priesteris Eleazars, un visi draudzes virsnieki viņiem gāja preti ārā priekš lēgera. **14** Un Mozus apskaitās pret tiem kara virsniekiem, tiem virsniekiem pār tūkstošiem un tiem virsniekiem pār simtiem, kas no tās kara kaušanās nāca. **15** Un Mozus uz tiem sacīja: kam tad jūs visas sievas esat pametuši dzīvas? **16** Redzi, šās bija caur Bileāmu padomu vainīgas, ka Israēla bērni apgrēkojās pret To Kungu, Peora dēl, kādēl mocība nāca pār Tā Kunga draudzi. **17** Nu tad nokaujiet visus, kas ir no viriešu kārtas starp tiem bērniem, un nokaujiet visas sievas, kas vīru ir atzinušas un pie vīra gulējušas. **18** Bet visus bērnus no sieviešu kārtas, un kas nav gulējušas pie vīra, pametat dzīvas. **19** Un jūs paliekat ārā lēgera priekšā septiņas dienas, ikviens, kas cilvēku nokāvis, un ikviens, kas nokautu aizskāris. Trešā dienā un septītā dienā jums būs šķistīties, jums un jūsu gūstītīem. **20** Un visas drēbes un visas ādu lietas un visu, kas darīts

no kazu spalvas un visus koka rīkus jums būs šķistīt. **21** Un priesteris Eleazars sacīja uz visiem karavīriem, kas karā bija gājuši: šis ir tas bauslbas likums, ko Tas Kungs Mozum pāvelējis: **22** Zeltu un sudrabu un varu un dzelzi un alvu un svīnu, **23** Visu, kas panes uguni, to jums būs laist caur uguni, ka top šķists, bet turklāt ar slacinājamu ūdeni tam būs tapt šķistītam; bet viiss, kas uguni nepanes, to jums būs laist caur ūdeni. **24** Jums arī būs mazgāt savas drēbes septītā dienā, ka topat šķisti, un tad jums būs nākt lēgeri. **25** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **26** Skaiti, cik tā laupījuma, tos sagūstītos cilvēkus un lopus, tu un priesteris Eleazars un tie draudzes cilšu priekšnieki, **27** Un dali to laupījumu uz pusi starp tiem, kas karā gājuši un ir kāvušies, un starp visu draudzi. **28** Un nēm vienu daļu priekš Tā Kunga no tiem karavīriem, kas karā izgājuši, no piecsimtiem vienu dvēseli, no cilvēkiem un no vēršiem un no ēzeljiem un no sīkiem lopiem, **29** No tās putas, kas ir viņu daļa, tev to būs nēmēt un dot priesterim Eleazaram par cilājamu upuri Tam Kungam. **30** Bet no tās Israēla bērnu putas tev būs nēmēt vienu sagūstītu no piecdesmit, no cilvēkiem, no vēršiem, no ēzeljiem un no sīkiem lopiem un no visiem lopiem, un tos tev būs dot tiem Levitiem, kas Tā Kunga dzīvokli kopj. **31** Tad Mozus un priesteris Eleazars darīja, kā Tas Kungs Mozum bija pāvelējis. **32** Un tas atlikušais laupījums no tā, kā tie kara laudis bija laupījuši, bija sešsimt un septiņdesmit pieci tūkstoši siku lopu **33** Un septiņdesmit divi tūkstoši liellopu. **34** Un sešdesmit viens tūkstotis ēzelu. **35** Un cilvēku dvēseles, tās sievietes kas viru nebija atzinušas, visas tās dvēseles trīsdesmit divi tūkstoši dvēselu. **36** Un tā viena puse, to daļa, kas bija karā gājuši, bija savā pulkā trīssimt trīsdesmit septiņi tūkstoši un piecīsimt siku lopu. **37** Un tā daļa priekš Tā Kunga no tiem sīkiem lopiem bija sešsimt septiņdesmit un pieci. **38** Un liellopu bija trīsdesmit seši tūkstoši, un viņu daļa priekš Tā Kunga bija septiņdesmit divi. **39** Un ēzelu bija trīsdesmit tūkstoši un piecīsimt, un viņu noliktā daļa priekš Tā Kunga bija sešdesmit un viens. **40** Un cilvēku dvēselu bija sešpadsmi tūkstoši, un viņu noliktā daļa priekš Tā Kunga bija trīsdesmit divas dvēseles. **41** Un Mozus deva priesterim Eleazaram to daļu par cilājamu upuri Tam Kungam, kā Tas Kungs Mozum bija pāvelējis. **42** Un no Israēla bērnu pustiesas, ko Mozus biju nēmis no tiem karavīriem, - **43** Ši draudzes pustiesa bija siku lopu trīs simt un trīsdesmit septiņi tūkstoši un piecīsimt; **44** Un liellopu bija trīsdesmit seši tūkstoši; **45** Un ēzelu bija trīsdesmit tūkstoši un piecīsimt; **46** Un cilvēku dvēselu bija sešpadsmi tūkstoši. - **47** Un Mozus nēma no Israēla bērnu pustiesas vienu gūstītu no piecdesmit, no cilvēkiem un lopiem, un deva tos tiem Levitiem, kas Tā Kunga dzīvokli kopa, kā Tas Kungs Mozum bija pāvelējis. **48** Tad piegāja pie Mozus tie kara pulka virsnieki, tie virsnieki pār tūkstošiem un tie virsnieki pār simtiem, **49** Un sacīja uz Mozu: tavi kalpi skaitījuši to karavīru pulku, kas mums bija padoti, un tur neviena no mums netrūkst. **50** Tāpēc mēs Tam Kungam esam atnesuši upuri, ikiens, ko viņš ir atradis no zelta rīkiem, no kēdēm, no roku gredzeniem, no ausu sprādžēm un no dārgām rotām, - savas dvēseles salidzināt Tā Kunga priekšā. **51** Tad Mozus un priesteris Eleazars no tiem saņēma to zeltu, visādus smalkus izstrādājumus. **52**

Un viss zelts, ko tie Tam Kungam atnesa par cilājamu upuri, bija sešpadsmi tūkstoši septiņsimt un piecdesmit sēkeli, no tiem virsniekiem pār tūkstošiem un no tiem virsniekiem pār simtiem. **53** Jo tie karavīri bija laupījuši ikiens priekš sevis paša. **54** Tad Mozus un priesteris Eleazars saņēma to zeltu no tiem virsniekiem pār tūkstošiem un pār simtiem un to atnesa saiešanas teltī, par piemiju Israēla bērniem Tā Kunga priekšā.

32 Un Rūbena un Gada bērniem bija ļoti daudz lopu, un tie aplūkoja Jaēzeras un Gileādas zemi, un raugi, Ši vieta bija vieta priekš ganāniem pulkiem. **2** Tad Gada bērni un Rūbena bērni nāca un runāja uz Mozu un uz priesteri Eleazaru un uz tiem draudzes virsniekiem un sacīja: **3** Atarota un Dibona un Jaēzera un Nimra un Hešbona un Eleale un Sebana un Neba un Beona, **4** Tā zeme, ko Tas Kungs ir sitis Israēla draudzes priekšā, tā ir zeme priekš ganāniem pulkiem, un mums, taviem kalpiem, ir ganāmi pulki. **5** Un tie sacīja: ja mēs žēlastību esam atraduši tavās acīs, tad lai Ši zeme top dota taviem kalpiem par ipašumu un neliec mums iet pāri pār Jardāni. **6** Bet Mozus sacīja uz Gada bērniem un uz Rūbena bērniem: vai tad jūsu brāļi ies karā un jūs palikstet še? **7** Kāpēc jūs Israēla bērniem sirdi novēršat, nenojet uz to zemi, ko Tas Kungs viņiem devis? - **8** Tā jūsu tēvi darīja, kad es tos no Kādež Barneas sūtīju, to zemi aplūkot. **9** Kad tie bija nākuši pie Eškoles upes un to zemi bija izlūkojuši, tad tie novērsa Israēla bērnu sirdi, ka tie negribēja iet uz to zemi, ko Tas Kungs viņiem gribēja dot. **10** Tad Tā Kunga bardzība iedegās tai dienā un Viņš zvērēja un sacīja: **11** Tiem viriņiem, kas no Ēģiptes zemes ir nākuši, kam divdesmit gadi un pāri, tiem nebūs redzēt to zemi, ko Es viņu tēviem Ābrahāmam, Izakam un Jēkabam esmu zvērējis, jo tie Man nav paklausījuši; **12** Tik vien Kālebs, Jefunna dēls, tas kenaisietis, un Jozuas, Nuna dēls, jo tie Tam Kungam ir paklausījuši. **13** Tā Tā Kunga bardzība iedegās pret Israēli un lika tiem maldīties tuksnesi četrdesmit gadus, tiekams viiss tas augums izmira, kas bija ļauju darījis priekš Tā Kunga acīm. **14** Un nu redzi, jūs savu tēvu vietā esat nākuši, grēcigu ļaužu dzimums, vairodami Tā Kunga bargo dusmību pret Israēli. **15** Jo ja jūs nogriezīsities no Viņa, tad Viņš šiem vēl liks palikt tuksnesi, un jūs nomaitāsiet visus šos ļaudis. **16** Tad tie pie viņa piegāja un sacīja: mēs šeit gribam laidarus taisīt priekš saviem ganāniem pulkiem un pilsētas priekš saviem bērniem; **17** Bet mēs paši steigšus apbrūnosimies Israēla bērnu priekšā, tiekams tos būsim aizveduši viņu vietā; bet mūsu bērni lai paliek stiprās pilsētās to zemes iedzīvotājū dēl. **18** Mēs negriezīsimies atpakaļ uz savām mājām, tiekams Israēla bērni nebūs dabūjuši ikiens savu daļu. **19** Jo mēs neņemsim līdz ar viņiem savu daļu viņā Jardānes pusē, vai tālāki, bet mūsu daļa mums nāksies šai Jardānes pusē pret rītiem. **20** Tad Mozus uz tiem sacīja: ja jūs šo lietu tā gribat darīt, ka jūs apbrūnojaties Tā Kunga priekšā uz karu, **21** Un ikiens no jums, kam brūpas, iesiet pār Jardāni Tā Kunga priekšā, kamēr Viņš Savus ienaidniekus Savā priekšā izdzīs, un tā zeme priekš Tā Kunga būs uzvarēta, **22** Tad jūs pēc tam varat iet atpakaļ un būsi nenoziedzīgi Tā Kunga un Israēla priekšā, un Ši zeme jums būs par daļu Tā Kunga priekšā. **23** Bet ja jūs tā nedarišiet, redzi, tad jūs pret To Kungu grēkosiet un jūs samanīsiet savus

grēkus, kad tie jūs atradīs. **24** Uztaisat sev pilsētas priekš saviem bērniem un laidarus priekš saviem sīkiem lopiem un dariet pēc tā vārda, kas no jūsu mutes izgājis. **25** Tad Gada bērni un Rūbena bērni runāja uz Mozu un sacīja: tavi kalpi darīs, kā mans kungs pavēl. **26** Mūsu bērni, mūsu sievas, mūsu ganāmīe pulki un visi mūsu lopi paliks tur Gileādas pilsētā; **27** Bet tavi kalpi, visi apbrūnoti, noies karā Tā Kunga priekšā, kā mans kungs ir runājis. **28** Tad Mozus viņu dēļ paveleja priesterim Eleazaram un Jozuam, Nuna dēlam, un Israēla cilšu tēvu virsniekiem, un Mozus uz tiem sacīja: **29** Ja Gada bērni un Rūbena bērni, ikviens kam bruņas, līdz ar jums ies karā pār Jardāni Tā Kunga priekšā, un tā zeme jūsu priekšā būs uzvarēta, tad dodat tiem Gileādas zemi par daļu. **30** Bet ja tie ar jums nenoies apbrūnoti, tad tiem savu daļu būs dabūt jūsu starpā Kanaāna zemē. **31** Tad Gada bērni un Rūbena bērni atbildēja un sacīja: ko Tas Kungs uz taviem kalpiem runājis, tā mēs darīsim. **32** Mēs aiziesim apbrūnoti Tā Kunga priekšā uz Kanaāna zemi un savu iemantojamo ipašumu turēsim šai Jardānes pusē. **33** Tad Mozus viņiem deva, Gada bērniem un Rūbena bērniem un Manasus, Jāzepa dēla, pusciltij Sihona, Āmoriešu kēniņu, valsti un Oga, Basanas kēniņu, valsti, to zemi ar tām pilsētām viņu robežās, tās zemes pilsētas visapkārt. **34** Un Gada bērni uztaisīja Dibonu un Atarotu un Arveru. **35** Un Atarot-Zovanu un Jaēzeru, Jogabeju. **36** Un Bet-Nimru un Betaranu, stipras pilsētas un siku lopu laidarus. **37** Un Rūbena bērni uztaisīja Hešbonu un Eleali un Kīriataimū. **38** Un Nebu un Baāl-Meonus ar ciemim vārdiem un Sibmahu, un tie nosauca tās pilsētas, ko tie uztaisīja, ar ciemim vārdiem. **39** Un Mahira, Manasus dēla bērni, gāja uz Gileādu un to uzņēma un izdzina tos Amoriešus, kas tur bija. **40** Tā Mozus Gileādu deva Mahiram, Manasus dēlam, un viņš tur dzīvoja. **41** Un Jaīrs, Manasus dēls, gāja un uzņēma viņu ciemus un tos nosauca Avot-Jaīru. **42** Un Nobus gāja un uzņēma Kenatu ar viņas piederīgām vietām un to nosauca Nobu pēc sava vārda.

33 Šie ir Israēla bērnu ceļa gājumi, kā viņi no Ēģiptes zemes ir izgājuši pēc saviem pulkiem caur Mozu un Āronu. **2** Un Mozus uz Tā Kunga vārdu aprakstīja viņu iziešanu pēc viņu ceļa gājumiem, un šie ir viņu ceļa gājumi, viņiem izejot. **3** Tie izgāja no Raēmzes pirmā mēnesi piecpadsmitā dienā; pirmā mēnesi, otrā Pasa svētku dienā Israēla bērni izgāja caur augstu roku priekš visu ēģiptiešu acīm. **4** Un ēģiptieši apraka visus pirmdzimtos, ko Tas Kungs viņu starpā bija sitišs; Tas Kungs arī viņu dievus bija sodījis. **5** Un Israēla bērni izgāja no Raēmzes un apmetās Sukotā. **6** Un izgāja no Sukota un apmetās Etamā, kas ir tuksneša galā. **7** Un tie izgāja no Etama un griezās uz Pi Hahirota ieļeju, kas ir pret Baāl Cefonu un apmetās pret Migdolu. **8** Un izgāja no Kīrota un gāja vidū caur jūru uz tuksnesi un staigāja treju dienu gājumus Etama tuksnesi un apmetās Mārā. **9** Un izgāja no Māras un nāca uz Elimu, un Elimā bija divpadsmit avoti un septiņdesmit palma koki, un tie tur apmetās. **10** Un izgāja no Elima un apmetās pie niedru jūras. **11** Un izgāja no niedru jūras un apmetās Sina tuksnesi. **12** Un izgāja no Sina tuksneša un apmetās Dofkā. **13** Un izgāja no Dofkas un apmetās Āluzā. **14** Un izgāja no Āluzas un apmetās Refidos, bet tur nebija ūdens tiem ļaudīm ko dzert. **15** Un tie izgāja no

Refidiem un apmetās Sinaī tuksnesi. **16** Un izgāja no Sinaī tuksneša un apmetās pie tiem kārības kapiem. **17** Un izgāja no tiem kārības kapiem un apmetās Hacerotā. **18** Un izgāja no Hacerotas un apmetās Ritmā. **19** Un izgāja no Ritmas un apmetās RimonParecā. **20** Un izgāja no RimonParecas un apmetās Libnā. **21** Un izgāja no Libnas un apmetās Rissā. **22** Un izgāja no Rissas un apmetās Ķelatā. **23** Un izgāja no Ķelatas un apmetās pie Zāvera kalna. **24** Un izgāja no Zāvera kalna un apmetās Aradā. **25** Un izgāja no Aradas un apmetās Maķelotā. **26** Un izgāja no Maķelotas un apmetās Taātā. **27** Un izgāja no Taātas un apmetās Tārākā. **28** Un izgāja no Tārākas un apmetās Mitkā. **29** Un izgāja no Mitkas un apmetās Asmonā. **30** Un izgāja no Asmonas un apmetās Mozerotā. **31** Un izgāja no Mozerotas un apmetās BneJaēkanā. **32** Un izgāza no BneJaēkanas un apmetās Orģīdgadā. **33** Un izgāja no Orģīgdagas un apmetās Jotbatā. **34** Un izgāja no Jotbatas un apmetās Abronā. **35** Un izgāja no Abronas un apmetās Eeon-Ģēberā. **36** Un izgāja no Eeon-Ģēberas un apmetās Cin tuksnesi, tas ir Kādeš. **37** Un izgāja no Kādešas un apmetās pie Hora kalna, Edoma zemes malā. **38** Tad Ārons, tas priesteris, gāja uz Hora kalnu pēc Tā Kunga vārda un tur nomira četrdesmitā gadā pēc tam, kad Israēla bērni bija izgājuši no Ēģiptes zemes, piektā mēnesī, pirmā mēnēši dienā. **39** Bet Ārons bija simts divdesmit un trīs gadus vecs, kad viņš nomira uz Hora kalna. **40** Tad tas Kanaānitietis, kēniņš Arads, kas dienvidu(Negebas) pusē dzīvoja Kanaāna zemē, dzirdēja Israēla bērnus nākam. **41** Un tie izgāja no Hora kalna un apmetās Calmonā. **42** Un izgāja no Calmonas un apmetās Pūnonā. **43** Un izgāja no Pūnonas un apmetās Obotā. **44** Un izgāja no Obotas un apmetās pie Ijim Abarima uz Moaba robežām. **45** Un izgāja no Ijim un apmetās Dibon-Gadā. **46** Un izgāja no Dibon-Gadas un apmetās Almon-Diblataimā. **47** Un izgāja no Almon-Diblataimās un apmetās Abarim kalnos pret Nebu. **48** Un izgāja no Abarim-kalniem un apmetās Moaba klajumos pie Jardānes pret Jēriku. **49** Un apmetās pie Jardānes no Bet-Jezimotam līdz Abel-Šitmai Moaba klajumos. **50** Un Tas Kungs runāja uz Mozu Moaba klajumos pie Jardānes pret Jēriku, sacīdams: **51** Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs iesiet pāri pār Jardāni uz Kanaāna zemi, **52** Tad jums būs izdzīt savā priekšā visus zemes iedzīvotājus un izdeldēt visus viņu elku tēlus un izdeldēt visas viņu lietās bildes un nopostīt visus viņu elku kalnus. **53** Un jums to zemi būs ieņemt un tanī dzīvot, jo Es jums to zemi esmu devis iemantot. **54** Un jums to zemi būs dalīt caur meslošanu pēc savām ciltīm; tai, kam daudz ļaužu, lai dod lielāku daļu, un tai, kam maz ļaužu, mazāku daļu, - kā ikvienai meslošana izkrīt, to lai tā dabū, - jums to zemi būs dalīt pēc savām tēvu ciltīm. **55** Bet ja jūs tos zemes iedzīvotājus neizdzīsiet savā priekšā, tad notiks, kurus jūs no tiem atlicināsiet, tie jums taps par ērkšķiem jūsu acīs un par dzeloni jūsu sānos, un jūs spaidīs tai zemē, kur jūs dzīvojat. **56** Un notiks, kā Es viņiem domāju darīt, tā Es jums darīšu.

34 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Pavēli Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs uz Kanaāna zemi nākat, tad šī būs tā zeme, kas jums kritis par ipašumu: Kanaāna zeme pēc savām robežām. **3** Tad nu dienvidu mala lai jums ir no Cin tuksneša pie Edoma sāniem, un

dienvidu robeža lai jums ir no sāls jūras gala pret rītiem. **4** Un lai tā robeža iet apkārt no dienvidiem(Negebas) uz Akrabu kalniem un lai iet pāri uz Cin, un lai iziet uz Kādeš Barneas dienvidu pusis, un lai iet uz Acar Adaru un iet cauri līdz Acmonam. **5** Un tad šai robežai būs iet apkārt no Acmona uz Ēģiptes upi, un viņas gals lai ir pie jūras. **6** Vakara pusē lai tā lielā jūra jums ir par robežu, Šī lai jums ir tā vakaru robeža. **7** Un Šī lai jums ir tā ziemeļu robeža: no tās lielās jūras jums būs mērot līdz Hora kalnam. **8** No Hora kalna jums būs mērot, kamēr nāk uz Amatu, un tā robeža lai noiet uz Cedadu. **9** Un tā robeža lai stiepjas uz Zifronu, un viņas gals lai ir Enana ciems; Šī lai jums ir tā ziemeļu robeža. **10** Un par robežu pret rītiem jums būs mērot no Enana ciema līdz Šefamam. **11** Un Šī robeža lai nostiepjas no Šefama uz Riblu, Aīnam pret rītiem; pēc lai tā robeža nostiepjas un iet gar Kinneretes jūras malu pret rītiem. **12** Un Šī robeža lai nostiepjas gar Jardāni, un viņas gals lai ir sāls jūra. Šī nu lai jums ir tā zeme pēc savām robežām visapkārt. **13** Un Mozus pavēlēja Israēla bērniem un sacīja: Šī ir tā zeme, ko jums caur meslošanu būs par ipašumu dabūt, ko Tas Kungs ir pavēlejis dot tām deviņām ciltim un tai pusciltij. **14** Jo Rūbena bērnu cilts pēc saviem tēvu namiem un Gada bērnu cilts pēc saviem tēvu namiem un Manasus puscilts savu daļu ir dabūjušas. **15** Divas cilts un viena puscilts savu ipašumu ir dabūjušas Šaipus Jardānes, no Jērikus pret rītiem, pret austrumu. **16** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **17** Šie ir to vīru vārdi, kas to zemi jums lai izdala: Eleazars, tas priesteris, un Jozuas, Nuna dēls. **18** Un no ikvienas cilts jums būs ņemt vienu virsnieku pie zemes izdalīšanas. **19** Un Šie ir to vīru vārdi: no Jūda cilts Kālebs, Jefunna dēls, **20** Un no Sīmeana bērnu cilts Šemuēls, Amiuda dēls, **21** Un no Benjamina cilts Elidus, Ķislona dēls, **22** Un no Dana bērnu cilts virsnieks Būkus, Jagla dēls, **23** No Jāzepa bērniem, no Manasus cilts virsnieks Hanniēls, Efoda dēls, **24** Un no Efraīma bērnu cilts virsnieks Ķemuēls, Šiftana dēls, **25** Un no Zebulona bērnu cilts virsnieks Elicafans, Parnaka dēls, **26** Un no Īsašara bērnu cilts virsnieks Paltiēls, Asana dēls, **27** Un no Ašera bērnu cilts virsnieks Aķiuds, Zelona dēls, **28** Un no Naftalus bērnu cilts virsnieks Pedaēls, Amiuda dēls. **29** Šie ir tie, kam Tas Kungs pavēlejis Israēla bērniem izdalīt to ipašumu Kanaāna zemē.

35 Un Tas Kungs runāja uz Mozu Moaba klajumos pie Jardānes pret Jēriku un sacīja: **2** Pavēli Israēla bērniem, lai tie no savas iemantojamās daļas dod pilsētas Levitiem, kur dzīvot, un lai tie dod Levitiem arī apgabaluš ārā ap viņu pilsētām. **3** Un tās pilsētas tiem būs, lai tie tur dzīvo, bet tie apgabali lai ir priekš viņu lieliem un sikiem lopiem un priekš viņiem viņu ganāmiem pulkiem. **4** Un tie pilsētu apgabali, ko jūs Levitiem dosiet, lai ir no pilsētas mūriem uz āru tūkstošas olektis uz visām pusēm. **5** Un jums būs mērot pilsētas āra pusē pret rītiem divtūkstoš olektis un pret dienias vidiem divtūkstoš olektis un pret vakariem divtūkstoš olektis un pret ziemeljiem divtūkstoš olektis, ka pilsēta ir vidū; Šie būs viņiem tie pilsētu apgabali. **6** Un to pilsētu starpā, ko jūs dosiet Levitiem, lai ir sešas glābšanas pilsētas, kas jums jādod, ka tas nokāvējs uz turieni bēg, un pie tām klat viņiem būs dot vēl četrdesmit divas pilsētas. **7** Visas pilsētas, ko jūs dosiet Levitiem, lai ir četrdesmit

astonas pilsētas līdz ar viņu apgabaliem. **8** Un no tām pilsētām, ko jūs dosiet no Israēla bērnu daļas, jums būs ņemt daudz no tiem, kam ir daudz, un maz no tiem, kam ir maz; ikvienamei no savām pilsētām būs dot Levitiem pēc savas daļas, ko tas mantojis. **9** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **10** Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs iiesiet pāri pār Jardāni uz Kanaāna zemi, **11** Tad jums būs iecelt pilsētas, kas jums lai ir par glābšanas pilsētām, ka uz turieni tas nokāvējs var bēgt, kas kādu cilvēku netīši nokāvis. **12** Un Šīs pilsētas lai jums ir par glābšanu no atriebēja, ka tam nokāvējam nav jāmirst, tiekams viņš nav stāvējis draudzes priekšā iztiesāšanas dēļ. **13** Un tās pilsētas, ko jūs dosiet, lai jums ir sešas glābšanas pilsētas. **14** Trīs no šīm pilsētām noliekat viņpus Jardānes un trīs no tām pilsētām noliekat Kanaāna zemē, - glābšanas pilsētas lai tās ir. **15** Šīs pilsētas lai Israēla bērniem ir par glābšanu, arī svešniekam un piedzīvotajam jūsu starpā, ka uz turieni var bēgt ikviens, kas kādu cilvēku netīši nokāvis. **16** Bet ja viņš to ar dzelzs ieroci sitis, ka mirst, tas ir slepkava, Šim slepkavam būs tapt nokautam. **17** Vai ja viņš to sit ar akmeni rokā, ar ko var nokaut, tā ka mirst, tas ir slepkava, tam būs tapt nokautam. **18** Vai ja viņš to sit ar koka gabalu, ar ko var nokaut, tā ka mirst, tas ir slepkava, tam būs tapt nokautam. **19** Asīnu atriebējs lai nonāvē to slepkavu; kad tas viņu sastop, lai viņu nokauj. **20** Un ja viņš nīdēdamas to grūdis, vai tiši uz to ko sviedis, ka tas mirst, **21** Vai ja viņš nīdēdamas to sitis ar savu roku, ka tas mirst, tad tam būs tapt nokautam; jo viņš ir slepkava; asīnu atriebējs lai to nokauj, kad viņu sastop. **22** Bet ja viņš netīši bez ienaida grūdis, vai nejauši kādu rīku uz to sviedis; **23** Vai akmenim, caur ko tas var mirt, netīši tam licis uzkrust, tā ka tas mirst, un nav bijis viņa ienaideņeks, nedz meklējis viņa nelaimi, **24** Tad lai draudze tiesā starp nokāvēju un asīnu atriebēju pēc šiem likumiem. **25** Un draudzei nokāvēju būs izglābt no asīnu atriebēja rokas, un draudzei būs to novest viņa glābšanas pilsētā, kurp viņš bija bēdzis, un tur tam būs palikt, kamēr augstais priesteris miris, kas ir svaidīts ar svēto eļļu. **26** Bet ja nokāvējs iziedams izies no savas glābšanas pilsētas robežām, kurp bija nobēdzis. **27** Un asīnu atriebējs ārpus viņa glābšanas pilsētas robežām to atradis un nokaus, tad tas nav noziedzīgs pie viņa asinīm. **28** Jo tam bija jāpaliek savā glābšanas pilsētā, kamēr augstais priesteris nomirs; bet pēc tā augstā priesterā miršanas nokāvējs lai griežas atpakaļ uz savu zemes daļu. **29** Un tas lai jums ir par tiesas likumu pie jūsu pēcnākamēm visās jūsu māju vietās. **30** Ja kas kādu cilvēku nosit, tad uz liecinieku vārdu slepkavam būs tapt nokautam, bet vienam lieciniekam vien nebūs liecību dot pret kādu cilvēku, ka tam būtu jāmirst. **31** Tev arī nebūs ņemt atpirķšanas maksu par slepkavu, kas nāvi pelnījis, jo tam būs tapt nokautam. **32** Jums arī nebūs ņemt atpirķšanas maksu par to, kas savā glābšanas pilsētā ir nobēdzis, ka tas atkal nāktu dzīvot savā zemes daļā, pirms augstais priesteris miris. **33** Un jums nebūs sagānīt to zemi, kur jūs esat; jo tās tādas asinis sagāna to zemi, un to zemi never salīdzināt to asīnu dēļ, kas tur izlietas, kā vien caur tā asinīm, kas tās izlējis. **34** Tad nu nesagāniet to zemi, kur jūs dzīvojat, un kur Mans dzīvoklis, jo Es esmu Tas Kungs, kas dzīvo Israēla bērnu vidū.

36

Un tie tēvu namu virsnieki no Gileāda bērnu cilts,
- tas bija Mahira dēls, šis Manasus dēls, no Jāzepa
dēlu ciltim, - tie piegāja un runājā priekš Mozus un priekš
tiem lielkungiem, Israēla bērnu tēvu namu virsniekiem,
un sacīja: **2** Tas Kungs ir pavēlējis manam kungam caur
meslošanu izdot to zemi Israēla bērniem par īpašumu,
un manam kungam caur To Kungu ir pavēlēts, mūsu
brāļa Celofehada īpašumu dot viņa meitām. **3** Kad nu tās
paliktu vienam no Israēla bērnu ciltim par sievām, tad viņu
īpašums taptu atrauts no mūsu tēvu īpašuma un pielikts
tās cilts īpašumam, kurp tās noietu, un mūsu īpašuma daļa
būtu mazināta. **4** Un ja Israēla bērniem nāk gaviles gads,
tad viņu īpašums taptu pielikts tās cilts īpašumam, kurp tās
noietu, un no mūsu tēvu cilts īpašuma viņu īpašums ietu
nost. **5** Tad Mozus pavēlēja Israēla bērniem pēc Tā Kunga
vārda un sacīja: Jāzepa bērnu cilts runā pareizi. **6** Šīs ir tas
vārds, ko Tas Kungs pavēlējis Celofehada meitām un sacījis:
lai tās iet pie vīra, kā viņām patīk; bet lai kļūst par sievām
sava tēva cilts radiem, **7** Ka Israēla bērnu īpašums no cilts
uz cilti netop pārceelts, jo Israēla bērniem būs turēties
ikvienam pie savu tēvu cilts īpašuma. **8** Un ikvienna meita,
kam ir zemes daļa kādā Israēla bērnu ciltī, lai iet pie vīra
pie kāda no savas tēva cilts radiem, ka Israēla bērni patur
savu tēvu mantas daļu, **9** Un īpašums netop pārceelts no
vienas cilts uz otru; jo Israēla bērnu ciltis lai turas ikviena
pie sava īpašuma. **10** Kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, tā
Celofehada meitas darija. **11** Jo Maēla, Tirca un Hagla un
Milka un Noa, Celofehada meitas, kļuva par sievām sava
tēva brāļa dēliem; **12** Jāzepa dēla Manasus bērnu radiem
tās kļuva par sievām; tā viņu īpašums palika pie viņu tēva
radu cilts. **13** Sie ir tie likumi un tās tiesas, ko Tas Kungs
caur Mozu Israēla bērniem ir pavēlējis Moaba klajumos pie
Jardānes pret Jēriku.

Piekta Mozus

1 Šie ir tie vārdi, ko Mozus runāja uz visu Israēli viņpus Jardānes tuksnesi, tai klajumā pret Sūfu, starp Pārānu un Tovelu un Labanu un Hacerotu un Dizaābu, **2** Vienpadsmīt dienu gājumus no Horeba, pa Seīra kalna ceļu līdz Kādeš-Barneai. **3** Un notikās četrdesmitā gadā, vienpadsmītā mēnesi, pirmā mēneša dienā, tad Mozus runāja uz Israēla bērniem, kā Tas Kungs viņam priekš tiem bija pavēlējis, **4** Pēc tam, kad viņš bija sakāvis Sihonu, Amoriešu kēniņu, kas dzīvoja Hešbonā, un Ogu, Basanas kēniņu, kas dzīvoja Astarotā un Edrejā. **5** Viņpus Jardānes, Moaba zemē, Mozus sāka šo bauslību izskaidrot sacīdams: **6** Tas Kungs mūsu Dievs runāja uz mums Horeba kalnā un sacīja: jūs gan ilgi esat palikuši pie šā kalna. **7** Griezāties un ceļaties un ejat uz Amoriešu kalniem un pie visiem viņu kaimiņiem klajumā, kalnos un lejā un pret dienvidiem un jūras malā, uz Kanaāna zemi un uz Lībanu, līdz tai lielai upei, tais Eifrat upei. **8** Redzi, Es jums nododu šo zemi, ejat, uzņemēt to zemi, ko Tas Kungs jūsu tēviem Ābrahāmam, Izakam un Jēkabam ir zvērējis, dot viņiem un viņu dzīmumam pēc viņiem. **9** Un tani laikā es uz jums runāju un sacīju: es viens pats jūs nevaru panest. **10** Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs ir vairojis, un redzi, jūs šodien esat savā pulkā tā kā debess zvaigznes. **11** Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, lai vēl pie jums pieliek, ka esat tūkstoškārt vairāk, un lai jūs svēti, itin kā Viņš uz jums ir runājis. **12** Kā man vienam būs panest jūsu grūtumu un nastu un strīdu? **13** Dabūjat sev gudrus, prātīgus un zināmus vīrus pēc savām ciltim, lai tos jums ieceļu par virsniekiem. **14** Un jūs man atbildējāt sacīdami: tas ir labs vārds, ko tu runā, ka to gribi darit. **15** Tad es nēmu jūsu cilšu virsniekus, gudrus un zināmus vīrus, un tos iecēlu par virsniekiem pār jums, virsniekus pār tūkstošiem un virsniekus pār simtiem un virsniekus pār piecdesmitiem un virsniekus pār desmitiem un uzraugus pēc jūsu ciltim. **16** Un es jūsu soģiem tanī laikā pavēlēju un sacīju: pārklausinājiet tās lietas starp jūsu brāliem un tiesājiet taisni starp ikvienu un viņa brāli un viņa piedzīvotāju. **17** Tiesā jums nebūs uzlūkot vaigu, tāpat mazo kā lielo jums būs klausīt, no neviena jums nebūs bīties, jo tas sods pieder Dievam; bet to lietu, kas priekš jums par grūtu, to jums būs nest pie manis, un es to klausīšu. **18** Tā es jums tanī laikā pavēlēju visas lietas, kas jums bija jādara. - **19** Tad mēs cēlāmies no Horeba un gājām caur visu to lielu un briesmīgo tuksnesi, ko jūs esat redzējuši, pa to ceļu uz Amoriešu kalniem, itin kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums bija pavēlējis, un mēs nācām uz Kādeš-Barneū. **20** Tad es jums sacīju: jūs esat nākuši pie Amoriešu kalniem, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, mums dos. **21** Redzi, Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir devis to zemi, celies, uzņem to, kā Tas Kungs, tavu tēvu Dievs, uz tevi runājis; nebīsties un neiztrūcinājies. **22** Tad jūs visi nācāt pie manis un sacījāt: sūtīsim vīrus savā priekšā, mums to zemi izlūkot un mums ziņu atnest, pa kuru ceļu lai ejam uz turieni, un par tām pilsētām, kurp nāksim. **23** Tad man ūlieta patika un es nēmu no jums divpadsmit vīrus, no ikvienas cīlts vienu vīru. **24** Un tie griezās un gāja uz tiem kalniem un nāca pie Eškoles upes un to izlūkoja. **25** Un tie nēma no tiem zemes augļiem savā rokā un atnesa tos pie

mums un stāstīja mums un sacīja: tā zeme, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, mums dos, ir laba. **26** Bet jūs negribējāt iet un bijāt nepaklausīgi Tā Kunga, sava Dieva, vārdam. **27** Un jūs kurnējāt savos dzīvokļos un sacījāt: tāpēc ka Tas Kungs mūs ienīst, Viņš mūs izvedis no Ēģiptes zemes, mūs nodot Amoriešu rokā un mūs izdeldēt. **28** Kurp mums iet? Mūsu brāļi mūsu sirdi darijuši bailigu sacīdami: tur ir ļaudis lielāki un garāki nekā mēs, tās pilsētas ir lielas un stipras līdz pat debesim, un mēs tur ari esam redzējuši Enaka bērnus. **29** Tad es uz jums sacīju: neiztrūcināties un nebīsties no tiem. **30** Tas Kungs, jūsu Dievs, kas iet jūsu priekšā, karos par jums, itin kā Viņš pie jums ir darijis Ēģiptes zemē priekš jūsu acīm, **31** Un tuksnesi, kur tu esi redzējis, kā Tas Kungs, tavs Dievs, tevi nesis, itin kā vīrs savu dēlu nes, uz visiem ceļiem, kur tu esi gājis, tiekams jūs esat nākuši līdz šai vietai. **32** Bet ari pie šī vārda jūs neticējāt uz To Kungu, savu Dievu, **33** Kas jūsu priekšā gāja ceļā, jums izlūkodams to vietu, kur jums apmesties pa nakti, ugnī jums rādīdams to ceļu, kas jums bija jāstaigā, un pa dienu padebesi. **34** Kad nu Tas Kungs jūsu vārdu balsi dzirdēja, tad Viņš apskaitās un zvērēja sacīdams: **35** Nevienam no šiem vīriem, no šā niknā auguma, nebūs redzēt to labo zemi, ko Es esmu zvērējis dot jūsu tēviem, **36** Kā vien Kālebam, Jefunna dēlam, tam to būs redzēt, un tam Es došu to zemi, kur viņš staigājis, un viņa bērniem, tāpēc ka viņš pareizi klausījis Tam Kungam. **37** Tas Kungs ari par mani apskaitās jūsu dēļ un sacīja: ari tu tur nononāksi. **38** Jozuas, Nuna dēls, kas stāv tāvā priekšā, tas tur nonāks; stiprini viņu, jo tas Israēlim to zemi izdalīs. **39** Un jūsu bērni, par kuriem jūs sacījāt, ka būšot par laupījumu, un jūsu bērni, kas šodien nezin nedz laba nedz jaunu, tie tur nonāks, un tiem Es to došu, un tiem to būs iemantot. **40** Bet jūs griezāties un ejat uz tuksnesi pa niedru jūras ceļu. **41** Tad jūs man atbildējāt un sacījāt: mēs pret To Kungu esam grēkojuši, mēs celsimies un karosim, kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums ir pavēlējis. Kad nu jūs ikviens ar saviem rikiem apbruņojaties un bijāt gatavai iet uz tiem kalniem, **42** Tad Tas Kungs uz mani sacīja: saki viņiem, neceļaties un nekarojiet, jo Es neesmu jūsu vidū, ka netopat sakauti savu ienaidnieku priekšā. **43** Bet kad es uz jums runāju, tad jūs neklausījāt un turējāties Tā Kunga vārdām preti un palikāt pārgalvīgi un gājāt uz tiem kalniem. **44** Tad tie Amorieši, kas tanīs kalnos dzīvoja, jums izgāja preti un dzīnās jums pakaļ, kā bites dara, un jūs sakāva Seīrā līdz Hormai. **45** Kad jūs nu atgriezušies Tā Kunga priekšā raudājāt, tad Tas Kungs neklausīja jūsu balsi un negrieza Savas ausis uz jums. **46** Un jūs palikāt Kādešā ilgu laiku, tās dienas, ko tur esat dzīvojuši.

2 Tad mēs griezāmies un gājam uz tuksnesi pa niedru jūras ceļu, kā Tas Kungs uz mani bija runājis, un gājām ap Seīra kalniem daudz dienas. **2** Un Tas Kungs uz mani runāja sacīdams: **3** Jūs diezgan esat gājuši ap tiem kalniem, griezāties pret ziemeljiem. **4** Un pavēli tiem ļaudīm sacīdams: jums jāstaigā caur savu brāļu, Ēsava bērnu, robežām, kas Seīrā dzīvo, tie no jums bīsies. **5** Bet tikai sargājaties, nekarojiet ar tiem, jo Es jums no viņu zemes nedošu ne pēdas platuma, jo Es Ēsavam esmu devis Seīra kalnus par daļu. **6** Barību pērkāt no viņiem par naudu, ka ēdat, un ari ūdeni pērkāt no viņiem par naudu, ka dzerat.

7 Jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir svētījis visos tavos rokas darbos, Viņš zina tavu staigāšanu caur šo lielo tuksnesi; šos četrdesmit gadus Tas Kungs, tavs Dievs, ir bijis ar tevi; nekā tev nav trūcis. **8** Un mēs gājām garām saviem brāļiem, Īsava bērniem, kas Seīrā dzīvo, pa klajuma ceļu, no Elata un Eceongebera, un griezūšies gājām pa Moaba tuksneša ceļu. **9** Tad Tas Kungs uz mani sacīja: neapbēdini Moabu un nekarō ar viņu, jo Es tev nedošu mantību no viņa zemes, tāpēc ka Es Aru esmu devis Lata bērniem par mantību. **10** (Senāk tur dzīvoja Emieši, lieli un stipri un gari ļaudis, tā kā tie Enakieši. **11** Tie arīdzan tapa turēti par milžiem, tā kā tie Enakieši, un Moabieši tos sauca par Emiešiem. **12** Un Seīrā senāk dzīvoja Horieši, bet Īsava bērni tos izdzina un tos izdeldēja savā priekšā un dzīvoja viņu vietā, itin kā Israēls ir darijīs savā iemantotā zemē, ko Tas Kungs viņiem ir devis.) **13** Nu ceļaties un ejat pār Zaredes upi. Tad mēs cēlāmies pār Zaredes upi. **14** Tad nu tās dienas, cik ilgi no Kādeš Barneas esam gājuši, līdz kamēr esam gājuši pār Zaredes upi, ir trīsdesmit astoņi gadi, tiekams viss tas karavīru dzimums lēģerī bija nobeidzies, itin kā Tas Kungs viņiem bija zvērējis. **15** Un Tā Kunga roka bija pret viņiem, viņus izdeldēt no lēģera, tiekams tie bija nobeigti. **16** Un kad visi tie karavīri bija nobeigti un izmiruši no ļaužu vidus, **17** Tad Tas Kungs uz mani runāja sacīdams: **18** Tev šodien būs iziet caur Moaba robežām pie Ara. **19** Un nākt Ammona bērnu tuvumā, bet neuzkrīti tiem un nekar ar tiem, jo no Ammona bērnu zemes Es tev nedošu mantību, tāpēc ka Es to esmu devis par mantību Lata bērniem. **20** (Šī arīdzan top turēta par milžu ļaužu zemi; milži senāk tur dzīvoja, un Ammonieši tos sauca par Zamzumiem, **21** Lieli un stipri un gari ļaudis, kā tie Enakieši, un Tas Kungs tos izdeldēja viņu priekšā, tā ka šie viņus izdzina un tur dzīvoja viņu vietā. **22** Itin kā Viņš darijīs Īsava bērniem, kas Seīrā dzīvo, kuru priekšā Viņš Horiešus izdeldēja, un tie tos izdzina un dzīvoja viņu vietā līdz šai dienai. **23** Un Aviešus, kas ciemos dzīvoja līdz Gacai, Kaftorieši, kas no Kaftora nāca, ir izdeldējuši un dzīvojuši viņu vietā.) **24** Ceļaties, izejat un ejat pāri pār Arnonas upi; redziet, Es esmu devis jūsu rokā Sihonu, Hešbonas kēniņu, to Amorieti, un viņa zemi; sāc ieņemt un ej karā ar viņu. **25** Šodien Es sāķšu darit, ka no tevis iztrūcināsies un bīsies tās tautas, kas apakš visas debess; kas tavu slavu dzīrdēs, tiem būs trīcēt un drebēt tavā priekšā. **26** Tad Es sūtīju vēstnešus no Kedemot tuksneša pie Sihona, Hešbonas kēniņa, ar miera vārdiem sacīdams: **27** Ľauj man iet caur tavu zemi, es pa ceļu vien iešu, es neatkāpšos ne pa labo, ne pa kreiso roku. **28** Pārdod man par naudu barību, ko ēst, un dod man par naudu ūdeni, ko dzert; tikai kājām es iešu cauri, **29** Kā man ir darijīši Īsava bērni, kas Seīrā dzīvo, un Moabieši, kas Arā dzīvo, tiekams es nāku pāri pār Jardāni tai zemē, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, mums dos. **30** Bet Sihons, Hešbonas kēniņš, mums negribēja ļaut iet cauri, jo Tas Kungs, tavs Dievs, viņa prātu apcietināja un viņa sirdi drošināja, lai Viņš to nodotu tavā rokā, itin kā tas šodien ir. **31** Un Tas Kungs sacīja uz mani: redzi, Es esmu iesācis tev nodot Sihonu un viņa zemi; sāc ieņemt viņa zemi. **32** Un Sihons izgāja mums pretī, pats ar visiem saviem ļaudīm, karot pie Jasas. **33** Bet Tas Kungs, mūsu Dievs, to mums nodeva, un mēs to sakāvām un viņa dēlus un visus viņa ļaudīs. **34** Un

tanī laikā uzņēmām visas viņa pilsētas un izdeldējām visas pilsētas, vīrus un sievas un bērniņus, mēs neatlicinājām nevienu. **35** Tikai tos lopus mēs sev esam paņēmuši un to laupījumu tais pilsētās, ko uzņēmām. **36** No Aroēra pie Arnonas upes krasta, un no tās pilsētas, kas pie upes, līdz Gileādai, nevienas pilsētas nebija, kas pret mums varēja turēties; visu to Tas Kungs, mūsu Dievs, mums nodeva. **37** Tikai uz Ammona bērnu zemi tu neesi gājis, uz visu to pusi gar Jabokas upi, nedz uz tam pilsētām kalnos, nedz kaut kur, kurp (iet) Tas Kungs, mūsu Dievs, bija aizliedzis.

3 Tad mēs griezāmies un gājām uz augšu pa Basanas ceļu, un Ogs, Basanas kēniņš, mums gāja preti, pats ar visiem saviem ļaudīm, karot pie Edrejas. **2** Un Tas Kungs sacīja uz mani: nebisties no viņa, jo Es viņu un visus viņa ļaudīs un viņa zemi esmu devis tavā rokā, un tev būs viņam darīt, tā tu esi darijīs Sihonam, Amoriešu kēniņam, kas dzīvoja Hešbonā. **3** Un Tas Kungs, mūsu Dievs, deva mūsu rokā arī Ogu, Basanas kēniņu, līdz ar visiem viņa ļaudīm, un mēs to sakāvām, kamēr viņam nekas neatlika. **4** Un mēs uzņēmām tanī laikā visas viņa pilsētas; nevienas pilsētas nebija, ko mēs viņam nebūtu atnēmuši; sešdesmit pilsētas, visu Argoba daļu, Oga valsti Basanā. **5** Visas tās pilsētas bija apstiprinātas ar augstiem mūriem, vārtiem un bultām; - bez tam vēl daudz miestus. **6** Un mēs tos izdeldējām, itin kā bijām darijīši Sihonam, Hešbonas kēniņam, izdeldēdamī visas pilsētas, vīrus, sievas un bērniņus. **7** Bet visus lopus un to laupījumu tais pilsētās paņēmām sev. **8** Tā mēs tanī laikā paņēmām to zemi no to divu Amoriešu kēniņu rokas, viņpus Jardānes, no Armonas upes līdz Hermona kalnam, **9** (Sidonieši Hermonu sauc par Zirionu, bet Amorieši viņu sauc par Seniru) - **10** Visas pilsētas klajumā un visu Gileādu un visu Basanu līdz Zalkai un Edrejai, Oga valsts pilsētām Basanā. **11** (Jo Ogs, Basanas kēniņš, vien bija atlīcības no tiem atlīkušiem milžiem; redzi, viņa gulta, dzelzs gulta, vai tā nav Ammona bērnu Rabatā? Devīnu olekšu viņas garums un četru olekšu viņas platumis, pēc vīra elkoņa.) **12** Tad nu šo zemi tanī laikā ieņēmām no Aroēra, kas ir pie Arnonas upes. Un Gileādas kalnu un viņas pilsētu vienu pusi es atdevu Rūbena un Gada bērniem. **13** Un kas atlīkās no Gileādas un visu Basanu, Oga valsti, es atdevu Manasus pusciltij, visu Argoba apgabalu; visu šo Basanu sauc par milžu zemi. **14** Jaīrs, Manasus dēls, dabūja visu Argoba apgabalu, līdz gešuriešu un Maāhatiešu robežām, un viņš Basanu nosauca pēc sava vārda Avot Jairu līdz šai dienai. **15** Un Mahiram es devu Gileādu. **16** Bet Rūbena un Gada bērniem es no Gileādas devu līdz Arnonas upei to upes ieļeju un malu, un līdz Jabokas upei, Ammona bērnu robežai, **17** Un to klajumu un to Jardāni, kas ir par robežu no Kineretes līdz klajuma ezeram, tai sāls jūrai, apakš Pizgas pakalniem pret rītiem. **18** Un tanī laikā es jums pavēlēju un sacīju: Tas Kungs, jūsu Dievs, jums šo zemi ir devis iemantot, - bet visi, kas ir stipri viri, ejat apbrūnoti savu brāļu, Israēla bērnu, priekšā; **19** Tikai jūsu sievas un jūsu bērniņi un jūsu ganāmais pulks (jo es zinu, ka jums tas ganāmais pulks ir liels), lai paliek jūsu pilsētās, ko es jums esmu devis, **20** Tiekiams Tas Kungs dos dusu jūsu brāļiem, itin kā jums, un tie arīdzan iemantos to zemi, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, viņiem dos viņpus Jardānes; tad jums ikvienam būs griezties uz savu daļu, ko es jums esmu

devis. **21** Es Jozuam pavēlēju tanī laikā un sacīju: tavas acis ir redzējušas visu, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, šiem diviem kēniņiem ir darījis; tā Tas Kungs darīs visām valstīm, uz kurieni tu iesi. **22** Nebistaties no viņiem, jo Tas Kungs jūsu Dievs, priekš jums karos. **23** Un es lūdzu To Kungu tanī laikā un sacīju: **24** Kungs, Dievs, Tu esi iesācis Savam kalpam parādīt Savu augstību un Savu stipro roku, jo kur ir tāds stiprs Dievs debesīs un virs zemes, kas varētu darīt pēc Taviem darbiem un pēc Tava spēka. **25** Ľauj lūdzams man iet pāri un redzēt to labo zemi, kas ir viņups Jardānes, tos jaukos kalnus un to Libanu. **26** Bet Tas Kungs jūsu dēļ iekarsa par mani un mani nepaklausīja, un Tas Kungs uz mani sacīja: lai tev ir gan, nerunā vairs uz Mani par šo lietu. **27** Kāp Pizgas kalna galā un pacel savas acis pret vakariem un pret ziemeljiem un pret dienvidiem un pret rītiem, un pārlūko to ar savām acīm, jo tev nebūs iet pār šo Jardāni. **28** Pavēli tad Jozuam un stiprini viņu un iedrošini viņu, jo viņš ies pāri šo ļaužu priekšā un izdalīs viņiem to zemi, ko tu redzēsi. **29** Un mēs palikām tanī lejā pret Bet-Peorū.

4 Nu tad, Israēl, klausī tos likumus un tās tiesas, ko es jums mācu darīt, lai jūs dzīvojat un ienākat un iemantojat to zemi, ko Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, jums dod. **2** Pie tā vārda, ko es jums pavēlu, jums neko nebūs pielikt, nedz no tā ko atraut, ka jūs turat Tā Kunga, sava Dieva, bauļus, ko es jums pavēlu. **3** Jūsu acis ir redzējušas, ko Tas Kungs Baāl-Peora dēļ darījis; jo ikvienu, kas Baāl-Peoram dzinās pakal, to Tas Kungs, jūsu Dievs, ir izdeldējis no jūsu vidus. **4** Bet jūs, kas esat pieķerūšies Tam Kungam, savam Dievam, jūs šodien visi esat dzīvi. **5** Redzi, es jums esmu mācījis tos likumus un tās tiesas, itin kā Tas Kungs, mans Dievs, man pavēlējis, lai jūs tā darāt tanī zemē, ko jūs ejat iemantot. **6** Turat nu tos un darāt tos, jo šī būs jūsu gudriba un jūsu saprāšana to ļaužu acīs, kas visus šos likumus dzirdēs un sacīs: tiešām gudri un prātīgi ļaudis ir šī lielā tauta. **7** Jo kur ir cita tāda liela tauta, kam dievi tik tuvu, kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums, cikkārt viņu piesaucam? **8** Un kur ir cita tāda liela tauta, kam tādi taisni likumi un tiesas, kā visa šī bauslība, ko es šodien lieku jūsu priekšā? **9** Bet sargies un sargi loti savu dvēseli, ka tu neaizmirsti to, ko tavas acis redzējušas, ka tas neizvūd no tavas sirds visās tava mūža dienās. **10** Un dari to zināmu saviem bērniem un saviem bērnu bērniem. Tai dienā, kad tu stāvēji priekš Tā Kunga, sava Dieva, Horebā, kad Tas Kungs uz mani sacīja: sapulcini Man tos ļaudis, un Es tiem došu dzirdēt Savus vārdus, lai tie mācās Mani bīties visas dienas, cik ilgi tie virs zemes dzīvo, un lai tie tos māca saviem bērniem, **11** Tad jūs piegājat un stāvējāt apakšā pie tā kalna, un tas kalns dega uguņi līdz debess vidum; tur bija tumsa, mākonis un krēsls; **12** Un Tas Kungs runāja uz jums no uguns vidus; jūs dzirdējāt to vārdu balsi, bet jūs nerедzējāt nekādu ģimi, balss vien bija. **13** Tad Viņš jums pasludināja Savu derību, ko Viņš jums pavēlēja darīt, (proti) tos desmit vārdus, un tos rakstīja uz diņiem akmens galddiņiem. **14** Un Tas Kungs tanī laikā man pavēlēja, lai es jums mācu likumus un tiesas, ko lai jūs dariet tai zemē, ko jūs ejat iemantot. **15** Tad nu sargājaties loti savu dvēselu labad; jo jūs nekādu ģimi neesat redzējuši tai dienā, kad Tas Kungs Horebā uz jums runāja no uguns vidus, - **16** Ka jūs neapgrēkojaties un sev nedarāt nekādu elka bildi, nekāda tēla līdzību, nedz

vīra nedz sievas ģimi, **17** Nekāda lopa ģimi, kas virs zemes, nekāda spārnaina putna ģimi, kas apakš debess skraida, **18** Nekāda tārpa ģimi, kas virs zemes lien, nekādas zīvs ģimi, kas ūdenī apakš zemes; **19** Un ka tu savas acis nepacel uz debesim, uzlūkodams sauli un mēnesi un zvaigznes, visu debespulku, un neliecīs kārdināties, viņu priekšā zemē mesties un tiem kalpot; tos Tas Kungs, tavs Dievs, ir piešķiris visiem laudīm apakš visas debess. **20** Bet jūs Tas Kungs ir pieņemis un jūs izvedis no tā dzelzs ceplā, no Ēģiptes, lai jūs esat Viņa īpaša tauta, kā tas šodien ir. **21** Un Tas Kungs par mani dusmojās jūsu dēļ un zvērēja, ka man nebūs iet pār Jārdāni un ka man nebūs nākt uz to labo zemi, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod par daļu. **22** Jo man jāmirst šīnī zemē un es neiešu pār Jārdāni, bet jūs iesiet un iemantosiet šo labo zemi. **23** Tad sargājaties nu, ka jūs neaizmirstat Tā Kunga, sava Dieva, derību, ko Viņš ar jums derējis, ka jūs sev nedarāt nekādu elka bildi, nekādu tēlu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, ir aizliedzis. **24** Jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir rijoša uguns, stiprs Dievs, dusmotājs. **25** Kad nu jūs dzemdināsiet bērnus un bērnu bērnus un tapsiet veci tai zemē un apgrēkosities, daridami kādu elka bildi, jeb kādas lietas tēlu, un grēkosiet priekš Tā Kunga, sava Dieva vaiga, Viņu apkaitinādami, **26** Tad pār jums šodien piesaucu debesis un zemi par lieciniekiem, ka jūs bojā iesiet piepeši no tās zemes virsas, uz kurieni jūs ejat pār Jārdāni to iemantot; jūs tur ilgi nepalikset, bet ar izdeldēšanu tapsiet izdēldēti. **27** Un Tas Kungs jūs izkaisis starp tautām un no jums atlksies mazs pulciņš starp pagāniem, kurp Tas Kungs jūs aizdzīs. **28** Un tur jūs kalposiet dieviem, kas ir cilvēku rokas darbs, koks un akmens, kas ne redz, ne dzird, ne ēd, ne ož. **29** Tad tur jūs meklēsiet To Kungu, savu Dievu, un Viņu atradīsiet, kad meklēsi no visas savas sirds un no visas savas dvēseles. **30** Kad būsi bēdās un visas šīs lietas tev notiks nākamās dienās, tad tu atgriezīsies pie Tā Kunga, sava Dieva, un klausīsi Viņa balsi. **31** Jo sirds ūžīgs Dievs ir Tas Kungs, tavs Dievs; Viņš tevi neatstās, nedz tevi izdeldēs, nedz aizmirs tavu tēvu derību, ko Viņš tiem ir zvērējis. **32** Jo vaicājel pēc tiem pagājušiem laikiem, kas priekš tevis bijuši no tās dienas, kad Dievs cilvēku virs zemes radījis, no viena debess gala līdz otram, vai tāda lieta ir notikusi, kā šī, vai dzirdēta, kā šī? **33** Vai kādi ļaudis dzirdējuši Dieva balsi runājam no uguns vidus, kā tu esi dzirdējis, un palikuši dzīvi? **34** Jeb vai Dievs ir apnēmies iet un Sev vienu tautu nemit no tautu vidus caur pārbaudišanām, caur zīmēm un caur brīnumiem un caur karu un caur stipru roku un caur izstieptu elkonu un caur lielām iztrūcināšanām, kā visu to Tas Kungs, jūsu Dievs, jums darījis priekš jūsu acīm Ēģiptes zemē? **35** Tev tas ir rādīts, lai tu zini, ka Tas Kungs ir Dievs, cits neviens, kā tik Viņš. **36** No debesīm Viņš tev licis dzirdēt Savu balsi, tevi pamācīdams, un virs zemes Viņš tev rādījis Savu lielo uguni, un tu Viņa vārdus esi dzirdējis no uguns vidus. **37** Un tāpēc, ka Viņš tavus tēvus bija milējis un izredzējis viņu dzimumu pēc viņiem, tad Viņš tevi izvedis ar Savu vaigu no Ēģiptes zemes caur Savu lielo spēku, **38** Gribēdams izdzīt tavā priekšā lielas tautas, kas jo stiprākas nekā tu, un tevi ievest viņu zemē, un tev to dot par daļu, kā tas šodien ir. **39** Tā tev šodien būs zināt, un savā sirdī pieminēt, ka Tas Kungs ir Dievs augšā debesis un apakšā virs zemes, un cits neviens. **40** Un tev būs turēt

Viņa likumus un Viņa baušus, ko es tev šodien pavēlu, lai labi klājās tev un taviem bērniem pēc tevis, un lai tavas dienas top pagarinātās tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod mūžigi. **41** Tad Mozus atšķira trīs pilsētas viņpus Jardānes pret saules uzlēkšanu, **42** Ka uz turieni bēgtu tas nokāvējās, kas savu tuvāko netiši nositīs, ar ko viņš agrāk nebija ienaidā, ka tas nobēgtu uz vienu no šīm pilsētām un paliktu dzīvs, - **43** Beceru tulksnesi, klājā zemē, priekš Rūbeniešiem, un Rāmotu Gileādā priekš Gadiešiem, un Golanu Basanā priekš Manasiešiem. **44** Šī nu ir tā bauslība, ko Mozus lika priekšā Israēla bērniem; **45** Šīs tās liecības un tie likumi un tās tiesas, ko Mozus uz Israēla bērniem runāja, kad tie bija izgājuši no Ēģiptes zemes, **46** Viņpus Jardānes, tai ieļejā Bet-Peoram pretī, Sihona, Amoriešu kēniņa zemē, kas Hešbonā dzīvoja, ko Mozus un Israēla bērni sakāva, kad tie bija izgājuši no Ēģiptes zemes. **47** Un tie viņa zemi bija iemantojuši, arī Oga, Basanas kēniņa, zemi, to divu Amoriešu kēniņu zemi, kas viņpus Jardānes pret saules lēkšanu, **48** No Aroēra, kas pie Arnonas upes krasta, lidz Sihona kalnam, tas ir Hermons, **49** Un visu klajumu viņpus Jardānes pret rītiem lidz klajuma ezeram apakš Pizgas pakalniem.

5 Un Mozus saaicināja visu Israēli un sacīja uz tiem: **1** Klausies, Israēl, tos likumus un tās tiesas, ko es šodien priekš jūsu ausīm runāju, ka jūs tos mācāties un vērā nemat, tos darīt. **2** Tas Kungs, mūsu Dievs, ar mums derību derējis Horebā. **3** Ar mūsu tēviem Tas Kungs šo derību nav derējis, bet ar mums, ar mums, kas šeit visi šodien esam dzīvi. **4** Vaigu vaigā Tas Kungs ar jums ir runājis tai kalnā no uguns vidus. **5** Es tanī laikā stāvēju starp To Kungu un jums, jums darīt zināmu Tā Kunga vārdu; jo jūs bijāties no tā uguns un nekāpāt uz to kalnu. Un Viņš sacīja: **6** Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama. **7** Tev nebūs citus dievus turēt priekš Manis. **8** Tev nebūs sev darīt nekādu tēlu nedz līdzību ne no tā, kas augšā debesīs, ne no tā, kas apakšā virs zemes, ne no tā, kas ūdenī apakš zemes. **9** Tev nebūs priekš tiem zemē mesties nedz tiem kalpot; jo Es Tas Kungs, tavs Dievs, esmu stiprs un dusmīgs Dievs, kas piemeklē tēvu grēkus pie bērniem trešā un ceturtā augumā pie tiem, kas Mani ienīst, **10** Un dara žēlastību pie tūkstošiem, kas Mani miļo un Manus baušus tur. **11** Tev nebūs Tā Kunga, sava Dieva, vārdu nelietīgi velti valkāt, jo Dievs to nepamatīs nesodītu, kas Viņa vārdu nelietīgi velti valkā. **12** Turi to dusēšanas dienu, ka tu to svēti, itin kā tev Tas Kungs, tavs Dievs ir pavēlējis. **13** Sešas dienas tev būs strādāt un visu savu darbu darīt; **14** Bet tā septītā diena ir Tā Kunga, tava Dieva, dusēšanas diena; tad tev nebūs nekādu darbu darīt, ne tev, ne tavam dēlam, ne tava meitai, ne tavam kalpam, ne tava kalponei, ne tavam vērsim, ne tavam ēzelim, nedz kādam no taviem lopiem, nedz tavam svešiniekam, kas ir tavos vārtos, lai tavs kalps un tava kalpone var dusēt tā kā tu. **15** Jo tev bū pieminēt, ka tu esī bijis kalps Ēģiptes zemē, un ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi no turienes ir izvedis caur stipru roku un izstieptu elkonī, tāpēc Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir pavēlējis, turēt to dusēšanas dienu. **16** Tev būs savu tēvu un savu māti godāt, itin kā Tas Kungs, tavs Dievs tev ir pavēlējis, lai tu ilgi dzīvo un tev labi klājās tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. **17** Tev nebūs nokaut. **18** Un

tev nebūs laulību pārkāpt. **19** Un tev nebūs zagt. **20** Un tev nebūs nepatiess liecību dot pret savu tuvāko. **21** Un tev nebūs iekārot savu tuvākā sievu. Un tev nebūs iekārot savu tuvākā namu, nedz viņa tirumu, nedz viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērsi, nedz viņa ēzeli, nedz kaut ko, kas tavam tuvākam pieder. **22** Šos vārdus Tas Kungs runāja uz visu jūsu draudzi kalnā no uguns, mākoņa un tumsas ar lielu balsi, un nekā nepielika klāt, un Viņš tos rakstīja uz diviem akmens galddiņiem un tos man iedeva. **23** Un kad jūs dzirdējāt to balsi no tās tumsas, un tas kalns ar uguni dega, tad jūs pie manis nācāt, visi jūsu cilšu virsnieki un jūsu vecaji, un sacījāt: **24** Redzi, Tas Kungs, mūsu Dievs, mums ir rādījis Savu godību un Savu augstību, un mēs esam dzirdējuši Viņa balsi no uguns. Šodien mēs esam redzējuši Dievu ar cilvēkiem runājam, un ka tie paliek dzīvi. **25** Bet nu, kāpēc mums būs mirt? Jo šīs lielais uguns mūs norīs; ja mēs Tā Kunga, sava Dieva, balsi vēl joprojām dzirdēsim, tad mums jāmirst. **26** Jo kas ir visa miesa, ka varētu dzirdēt tā dzīvā Dieva balsi no uguns runājam, tā kā mēs, un paliktu dzīva? **27** Pieej tu un klausies visu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, runās, un runā tu uz mums visu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, uz tevi runās; tad mēs klausīsim un to darīsim. **28** Kad nu Tas Kungs dzirdēja jūsu vārdu balsi, ko jūs uz mani runājāt, tad Tas Kungs sacīja uz mani: Es esmu dzirdējis šo ļaužu vārdu balsi, ko tie uz tevi runājuši; tie ir labi darījuši ar visu, ko tie runājuši. **29** Ak kaut viņiem būtu tāda sirds, Mani bities un visus Manus baušus turēt mūžigi, ka viņiem labi klātos un viņu bērniem mūžigi! **30** Ej, saki tiem: griežaties atpakaļ uz savām teltim. **31** Bet tu stāvi šeit pie Manis, lai Es uz tevi runāju visus tos baušus un likumus un visas tās tiesas, ko tev viņiem būs mācīt, ka tie tā dara tai zemē, ko Es tiem dodu iemantot. **32** Nēmiet tad vērā, ka jūs darāt, itin kā Tas Kungs, jūsu Dievs, jums ir pavēlējis, un neatkāpjaties ne pa labo, ne pa kreiso roku. **33** Bet pa ikkatru ceļu, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums pavēl, jums būs staigāt, lai jūs dzīvojat un jums labi klājās un ilgi dzīvojat tai zemē, ko jūs iemantosiet.

6 Un šie ir tie bauši, tie likumi un tās tiesas, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, ir pavēlējis jums mācīt, ka jūs pēc tiem darāt tai zemē, ko jūs ejat iemantot: **2** Ka tu To Kungu, savu Dievu, bistles un turi visus Viņa likumus un Viņa baušus, ko es tev pavēlu, tu un tavi bērni un tavi bērnu bērni, visas tava mūža dienas, un ka tu ilgi dzīvo. **3** Klausies tad, Israēl, un nēm vērā, ka tu tos dari, lai tev labi klājās, un lai jūs ļoti vairojaties, kā Tas Kungs, tava tēvu Dievs, tev ir runājis, tai zemē, kur piens un medus tek. **4** Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir viens vienīgs Kungs. **5** Un tev To Kungu, savu Dievu, būs milēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un no visa sava spēka. **6** Un šie vārdi, ko es tev šodien pavēlu, lai tev iet pie sirds. **7** Un tev tos būs piekodināt saviem bērniem un no tiem runāt savā namā sēžot un pa ceļu ejot, guļoties un ceļoties. **8** Un tev tos būs siet par zīmi uz savu roku, un tiem būs būt par piemīnas zīmi starp tavām acīm. **9** Un tev tos būs rakstīt uz savu nama stenderes un uz saviem vārtiem. **10** Kad nu Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ievedis tai zemē, ko Viņš zvērējis taviem tēviem Ābrahāmam, Izakam un Jēkabam, tev dot, lielas un labas pilsētas, ko tu neesi uzcēlis, **11** Un namus visa labuma pilnus, ko tu neesi pildījis, un izcirstas akas, ko

tu neesi izcirtis, vīna dārzu un eļļas koku dārzu, ko tu neesi dēstījis, ka tu ēdīsi un būsi paēdis, **12** Tad sargies, ka tu neaizmirsti To Kungu, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama. **13** Tev būs bities To Kungu, savu Dievu, un Viņam kalpot un pie Viņa vārda zvērēt. **14** Jums nebūs dzīties pakal ciemam dievam, kas ir no apkārtēju tautu dievam. **15** Jo Tas Kungs, tavs Dievs, tavā vidū ir stiprs un dusmīgs Dievs; ka Tā Kunga, tava Dieva, bardzība pret tevi neiedegās un tevi neizdeldē no zemes virsas. **16** Jums To Kungu, savu Dievu, nebūs kārdināt, kā jūs Viņu kārdinājāt Masā. **17** Turēdamī turat Tā Kunga, sava Dieva, baušus līdz ar Viņa liecībām un ar Viņa likumiem, ko Viņš tev pavēlējis. **18** Un dari, kas tiesa un labi priekš Tā Kunga acīm, lai tev labi klājās un tu ej un iemanto to labo zemi, ko Tas Kungs taviem tēviem zvērējis, **19** Kad Viņš izdzīs visus tavus ienaidniekus tavā priekšā, itin kā Tas Kungs ir runājis. **20** Kad nākamās dienās tavs dēls jautās un sacīs: kuras ir tās liecības un tie likumi un tās tiesas, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, jums ir pavēlējis? **21** Tad tev būs atbildēt savam dēlam: mēs bijām Faraona kalpi Ēģiptes zemē, bet Tas Kungs mūs caur stipru roku no Ēģiptes zemes izvedis. **22** Un Tas Kungs deva zīmes un lielus un briesmīgus brīnumus Ēģiptes zemē pie Faraona un pie visa viņa nama priekš mūsu acīm. **23** Un Viņš mūs izveda no turienes, ka Viņš mūs atvestu un mums dotu to zemi, ko Viņš mūsu tēviem bija zvērējis. **24** Un Tas Kungs mums pavēlēja visus šos likumus darīt, To Kungu, savu Dievu, bities, mums par labu mūžam, ka mēs dzīvi taptu paturēti, it tā tas šodien ir. **25** Un tā būs mūsu taisnība, kad mēs sargāsim un darīsim visus šos baušus Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, kā Viņš mums ir pavēlējis.

7 Kad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ievedīs tai zemē, ko tu ej iemantot, un izmetis daudz tautas tavā priekšā, Heteiešus un Ģirgaziešus un Amoriešus un Kanaāniešus un Fereziešus un Hiviešus un Jebusiešus, septīnas tautas, kas lielākas un stiprākas nekā tu; **2** Un kad Tas Kungs, tavs Dievs, tos nodos tavā priekšā, ka tu tos sakauj, tad tev tos pavisam būs izdzēdēt; tev nebūs ar tiem nekādu derību derēt, nedz viņus žēlot. **3** Un tev nebūs ar viņiem apdraudēties; savas meitas tev nebūs dot viņu dēliem, un viņu meitas tev nebūs ņemt saviem dēliem. **4** Jo tās novērsīs tavus dēlus, ka tie nestāigā Man pakal, bet ka tie ciemam dievam kalpo, un Tā Kunga bardzība pret jums iedegsies, un jūs izdeldēs piepeši. **5** Bet tā jums būs viņiem darīt: viņu altārus jums būs izpostīt un viņu stabus salauzīt, un viņu Ašeras jums būs nocīrst un viņu elku tēlus ar uguni sadedzināt. **6** Jo tu esi svēta tauta Tam Kungam, savam Dievam; tevi Tas Kungs, tavs Dievs, ir izredzējis, ka tu Viņam piederi no visām tautām, kas virs zemes. **7** Tam Kungam nav tāpēc labs prāts pie jums bijis, Viņš arī jūs nav tāpēc izredzējis, ka jūsu pulks būtu bijis jo liels pār visām tautām, jo jūs bijāt tā vismazākā no visām tautām. **8** Bet tāpēc, ka Tas Kungs jūs milējis un jums tur to zvērējumu, ko Viņš jūsu tēviem zvērējis, tāpēc Tas Kungs jūs ir izvedis ar stipru roku un tevi izglābis no tā vergu nama, no Faraona, Ēģiptes kēniņa, rokas. **9** Tad nu tev būs zināt, ka Tas Kungs, tavs Dievs, ir Dievs, tas uzticīgais Dievs, kas derību un žēlastību tur līdz tūkstošam augumam tiem, kas Viņu mil un Viņa baušus tur, **10** Un atmaksā tiem, kas Viņu ienīst, taisni

acis, viņus izdzeldēdams; Viņš nekavēsies tam, kas Viņu ienīst, atmaksāt viņam taisni acis. **11** Turi tad tos baušus un tos likumus un tās tiesas, ko es tev šodien pavēlu, ka tu tos dari. **12** Un kad jūs šīs tiesas klausīsiet un turēsiet un darīsiet, tad Tas Kungs, tavs Dievs, tev turēs to derību un to žēlastību, ko Viņš taviem tēviem zvērējis, un Viņš tevi mīlos un tevi svētīs un tevi vairoš. **13** Un Viņš svētīs tavas miesas augli un tavas zemes augli, tavu labību un tavu vinu un tavu eļļu, tavu lielo lopu augumam un tavu siko lopu vaisulu tai zemē, ko Viņš taviem tēviem zvērējis, tev dot. **14** Svetīts tu būsi pār visām tautām; neaugligu nebūs ne tavā starpā, ne tavu lopu starpā. **15** Un Tas Kungs no tevis atrēmis visu neveselību un jums neuzlikis nevienu no tām niknām Ēģiptes sērgām, ko tu pazīsti, bet Viņš tās uzliks visiem, kas tevi ienīst. **16** Un tu aprīsi visas tās tautas, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev nodos; tava acs lai viņas nežēlo; tev arī viņu dievam nebūs kalpot, jo tas tev būtu par slazda valgu. **17** Ja tu savā sirdī sacītu: šās tautas ir lielākas nekā es esmu, kā es tās varētu izdzīt?

- **18** Nebīsties no tiem, piemini, ko Tas Kungs, tavs Dievs ir darījis pie Faraona un pie visiem ēģiptiešiem, **19** Tās lielās pārbaudišanas, ko tavas acis redzejušas, un tās zīmes un tos brīnumus un to stipro roku un izstiepto elkonī, caur ko Tas Kungs, tavs Dievs, tevi izvedis; tā Tas Kungs, tavs Dievs, sūtīs viņu starpā arī dundurus, tiekams tie būs izdeldēti, kas atlikuši un tavā priekšā paslēpušies. **21** Nebaiļojaties priekš viņiem, jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir tavā vidū, tas stiprais Dievs, liels un bijājams. **22** Un Tas Kungs, tavs Dievs, pamazām izmetis šīs tautas tavā priekšā, piepeši tu tās nevari apkaut, ka zvēri laukā pret tevi nevairojās. **23** Un Tas Kungs tos nodos tavā priekšā un tos satrīks ar lielu satriekšanu, tiekams tie top izdeldēti. **24** Un Viņš viņu kēniņus arī nodos tavā rokā, lai tu viņu vārdus iznīcīni apakš debess; nevienam tavā priekšā nebūs pastāvēt, tiekams tu tos nebūsi izdeldējis. **25** Viņu elku tēlus tev būs sadedzināt ar uguni, to sudrabu un zeltu, kas viņiem klat tev nebūs iekārot nedz sev paņemt, ka tu caur to netopi savaldzināts; jo tā ir negantība Tam Kungam, tavam Dievam. **26** Tev nebūs negantību ienest savā namā, ka tu netopi izdeldēts tā kā viņi, lai tie tev riebj un turi tos visai par negantiem, jo tie ir izdeldējami.

8 Visus tos baušus, ko es tev šodien pavēlu, tev būs turēt un tos darīt, lai jūs dzīvojat un topat vairoti un nākat un iemantojat to zemi, ko Tas Kungs jūsu tēviem zvērējis. **2** Un tev būs pieminēt visu to ceļu, pa kuru Tas Kungs, tavs Dievs, tevi tuksnesi vadījis šos četrdesmit gadus, ka Viņš tevi pazemotu un pārbaudītu, ka Viņš zinātu, kas ir tavā sirdi, vai tu Viņa baušus turēsi, vai ne. **3** Un Viņš tevi pazemoja un tev lika izsalkt un tevi ēdināja ar mannu, ko ne tu pazini, ne tavi tēvi nebija pazinuši, lai Viņš tev dotu atzīt, ka cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet ka cilvēks dzīvo no visa, kas iziet no Tā Kunga mutes. **4** Tavas drēbes tavā mugurā nav nodilušas, un tava kāja nav uztūkusi šīnis četrdesmit gados. **5** Tad nu atzīsti savā sirdi, ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi pārmāca, itin kā kāds savu dēlu pārmāca. **6** Un turi Tā Kunga, sava Dieva, baušus, staigādams pa Viņa ceļiem un bīsties Viņu. **7** Jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi, ved uz labu zemi, uz zemi, kur ir upes, avoti un ūdeņi,

kas rodas ieļejas un kalnos, **8** Uz zemi, kur ir kvieši un mieži un vīna koki un vīgēs koki un granātu koki, uz zemi, kur ir elles koki un medus, **9** Uz zemi, kur maizi ēdīsi bez trūkuma, kur tev nekā netrūks, uz zemi, kur akmeņi ir dzelzs, no kuras kalniem tu izcirtīsi varu. **10** Kad tu nu ēdīsi un būsi pāēdis, tad tev būs teikt To Kungu, savu Dievu, par to labo zemi, ko Viņš tev devis. **11** Sargies, ka tu neaizmirsti To Kungu, savu Dievu, bet turi Viņa baušlus un Viņa tiesas un Vipa likumus, ko es tev šodien pavēlu; **12** Ka tu, kad būsi ēdīs un pāēdis un labus namus uztaisījis un iekš tiem dzīvosī, **13** Kad tavi vērši un sīkie lopi būs vairojušies un tavs sudrabs un zelts vairojies un viss, kas tev pieder, būs vairojies - **14** Ka tava sirds tad nelepojās, un tu neaizmirsti To Kungu, savu Dievu, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama. **15** Kas tevi vadījis tai lielā un briesmīgā tuksnesī, kur bija dedzīgas čūskas un skorpioni un izkaltušas vietas bez ūdens, kas tev lika izvirst ūdenim no cietas klints, **16** Kas tuksnesi tevi ēdināja ar mannu, ko tavi tēvi nebija pazinuši, ka Viņš tevi pazemotu un pārbaudītu, un pēcgalā tev darītu labu. **17** Tad nesaki savā sirdi: mans spēks un manas rokas stiprums man ir devis šo mantu. **18** Bet piemini To Kungu savu Dievu, ka Viņš ir Tas, kas tev dod spēku, mantu dabūt, gribēdams Savu derību apstiprināt, ko Viņš zvērējis taviem tēviem, kā tas šodien ir. **19** Bet ja tu aizmirsi To Kungu, savu Dievu, un dzīsies pakal ciemam dievīm, un tiem kalposi un priekš tiem metīsies zemē, tad es šodien pret jums apliecināju, ka jūs nīcīn iznīksiet. **20** Kā tās tautas, ko Tas Kungs jūsu priekšā iznīcīna, tāpat jūs iznīksiet, tāpēc ka jūs neesat klausījuši Tā Kunga, sava Dieva, balsij.

9 Klausies, Israēl, tu šodien iesi pār Jardāni, uzvarēt tautas, lielākas un stiprākas, nekā tu esi, lielas un līdz debesīm apstiprinātas pilsētas, **2** Lielus un garus ļaudis, Enaka bērnus, par kuriem tu zini un esi dzirdējis: kas var pastāvēt Enaka bērnu priekšā? **3** Tad tev šodien būs atzīt, ka Tas Kungs, tavs Dievs, pats iet tavā priekšā, rijoša uguns, - Viņš pats tos izdeldēs un tos nometīs tava priekšā, un tu tos izdzīsi un tos steigšus iznīcīnāsi, itin kā Tas Kungs uz tevi runājis. **4** Kad nu Tas Kungs, tavs Dievs, tos tavā priekšā izdzīs, tad nerunā savā sirdī un nesaki: Tas Kungs manas taisnības dēļ mani ievedis, šo zemi iemantot; jo šo tautu bezdievības dēļ Tas Kungs tos izdzen tavā priekšā. **5** Ne tavas taisnības dēļ, nedz tavas sirds skaidribas dēļ tu nenāc iemantot viņu zemi, bet šo tautu bezdievības dēļ Tas Kungs, tavs Dievs, tos izdzen tavā priekšā un gribēdams apstiprināt to vārdu, ko Tas Kungs zvērējis taviem tēviem Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam. **6** Tad nu zini, ka Tas Kungs, tavs Dievs, tev nedod iemantot šo labo zemi tavas taisnības dēļ, jo tu esi stūrgalvīga tauta. **7** Piemini un neaizmirsti, ka tu To Kungu, savu Dievu, ļoti esi apkaitinājis tuksnesi; no tās dienas, kad tu izgāji no Ēģiptes zemes, kamēr jūs esat nonākuši šai vietā, jūs esat preti turējušies Tam Kungam. **8** Jo Horebā jūs To Kungu ļoti apkaitinājāt un Tas Kungs par jums apskaitās un gribēja jūs izdeldēt, **9** Kad es uzķāpu kalnā, saņemt tos akmens galdiņus, tās derības galdiņus, ko Tas Kungs ar jums bija derējis. Un es paliku četrdesmit dienas un četrdesmit naktis uz tā kalna un neēdu maizi un nedzēru ūdeni, **10** Un Tas Kungs man deva tos abus akmens galdiņus, Dieva pirksta aprakstītus,

un uz tiem bija visi vārdi, ko Tas Kungs kalnā ar jums bija runājis no uguns vidus sapulces dienā. **11** Un pēc tām četrdesmit dienām un četrdesmit naktim Tas Kungs man deva tos abus akmens galdiņus, tos derības galdiņus, un Tas Kungs sacīja uz mani: **12** Celies, ej steigšus lejā, jo tavi ļaudis, ko tu izvedis no Ēģiptes zemes, ir apgrēkojušies, tie ir steigšus atkāpušies no tā ceļa, ko Es tiem pavēlējis, - tie sev lējuši tēlu. **13** Un Tas Kungs runāja uz mani sacīdams: Es redzu šos ļaudis, un raugi, tie ir stūrgalvīgi ļaudis. **14** Laid mani, Es tos iznīcīnāšu un izdeldēšu viņu vārdu no pasaules un tevi darišu par stiprāku un lielāku tautu, nekā tie. **15** Tad es atgriezies nogāju no tā kalna, un tas kalns dega ar uguni, un tie divi derības galdiņi bija manās abās rokās, **16** Un es skatījos, un redzi, jūs bijāt apgrēkojušies pret To Kungu, savu Dievu, jūs bijāt sev lējuši teļu, jūs bijāt steigšus atkāpušies no tā ceļa, ko Tas Kungs jums bija pavēlējis. **17** Tad es sagrābu tos abus galdiņus un tos izmetu no savām abām rokām un tos sasitu priekš jūsu acīm, **18** Un nometos priekš Tā Kunga tā kā papriekš, četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, es maizi neēdu un ūdeni nedzēru, visu jūsu grēku dēļ, ar ko jūs bijāt apgrēkojušies, ļauju darīdamī Tā Kunga acīs, viņu apkaitinādamī. **19** Jo es bijājos par to bardzību un dusmību, ar ko Tas Kungs par jums bija apskaitīties, jūs izdeldēt; bet Tas Kungs arī to brīdi mani paklausīja. **20** Un Tas Kungs ļoti dusmōjās arī par Āronu un gribēja viņu izdeldēt, bet es to brīdi lūdzu arī par Āronu. **21** Bet jūsu grēku, to teļu, ko jūs bijāt taisījuši, to es nēmu un sadedzināju ar ugumi un sagrūdu un samalu, kamēr tas smalks palika par pīšliem, un viņa pīšlus es iemetu tai upē, kas tek no tā kalna. **22** Jūs To Kunga apkaitinājāt arī Tabēērā un Masā un pie tiem kārības kapiem. **23** Un kad Tas Kungs jūs izsūtīja no Kādeš Barneas sacīdams: ejat uz augšu un uzņemiet to zemi, ko Es jums esmu devis, tad jūs Tā Kunga, sava Dieva, vārdam turējaties preti un neticējāt, nedz klausījāt Viņa balsij. **24** Pārgalvīgi jūs esat bijuši pret To Kungu, kamēr es jūs pazistu. **25** Un es nometos Tā Kunga priekšā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, kur biju nometīties, tāpēc ka Tas Kungs bija sacījis, ka gribot jūs izdeldēt. **26** Bet es pielūdu To Kungu un sacīju: Kungs, Dievs, neizdeldē Savus ļaudis un Savu īpašumu, ko Tu esi atpestījis caur Savu lielo spēku, ko Tu ar stipru roku esi izvedis no Ēģiptes. **27** Piemini Savus kalpus, Ābrahāmu, Īzaku un Jēkabu, neuzlūko šo ļaužu pārgalvību, nedz viņu bezdievību, nedz viņu grēkus, **28** Lai tā zeme, no kurienes tu mūs esi izvedis, nesaka: Tas Kungs tots nevarēja ievest tai zemē, par ko Viņš tiem bija runājis, un tādēļ ka Viņš tos ienidēja, Viņš tos izvedis, lai tos nonāvētu tuksnesi. **29** Tie jau ir Tavi ļaudis un Tavs īpašums, ko Tu esi izvedis caur Savu lielo spēku un caur Savu izstiepto elkonu.

10 Tanī laikā Tas Kungs sacīja uz mani: izcērt sev divus akmens galdiņus, kā tos pirmos, un uzķāp pie Manis kalnā; pēc tam taisi koka šķirstu. **2** Un Es uzrakstīšu uz tiem galdiņiem tos vārdus, kas bija uz tiem pirmiem galdiņiem, ko tu esi sasitis; tad liec tos tai šķirstā. **3** Tad es taisīju šķirstu no akācijas koka un izcirtu divus akmens galdiņus tā kā tos pirmos, un uzķāpu uz to kalnu, un tie divi galdiņi bija manā rokā. **4** Tad Viņš uz tiem galdiņiem uzrakstīja to pirmo rakstu, tos desmit vārdus, ko Tas Kungs kalnā uz jums bija runājis no uguns vidus sapulces dienā, un Tas

Kungs man tos iedeva. **5** Un es atgriezdamies nokāpu no tā kalna un liku tos galdiņus tai šķirstā, ko es biju taisījis, un tie tur ir, kā Tas Kungs man bija pavēlējis. **6** Un Israēla bērni aizgāja no Berot Bnejakana līdz Mozeram; tur Ārons nomira un tapa tur aprakts, un viņa dēls Eleazars palik par priesteri viņa vietā. **7** Un no turienes tie aizgāja līdz Gudgodam un no Gudgoda līdz Jatbatai; tā ir upēm bagāta zeme. **8** Tanī laikā Tas Kungs atšķira Levja cilti, nest Tā Kunga derības šķirstu un stāvēt Tā Kunga priekšā, Viņam kalpot un svētit Viņa vārdā līdz šai dienai. **9** Tādēļ Levja ciltij nav nekādas daļas nedz mantības ar saviem brāļiem; Tas Kungs ir viņa mantība, kā Tas Kungs tavs Dievs, uz viņu runājis. **10** Un es stāvēju kalnā tā kā papriekš četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un Tas Kungs mani paklausīja ari to bridi; Tas Kungs negribēja tevi izdeldēt. **11** Bet Tas Kungs uz mani sacīja: celies, ej, dodies ceļā ļaužu priekšā, ka tie nāk un uzņem to zemi, ko Es viņu tēviem esmu zvērējis, viņiem dot. **12** Nu tad, Israēl, ko Tas Kungs tavs Dievs, no tevis prasa, kā vien bīties To Kungu, savu Dievu, staigāt visos Viņa ceļos un Viņu milēt un Tam Kungam, savam Dievam, kalpot no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, **13** Turēt Tā Kunga baušlus un likumus, ko es tev šodien pavēlu, tev par labu? **14** Redzi, Tam Kungam, tavam Dievam, pieder debesis un debesu debesis, zeme un viss, kas iekš tās. **15** Tomēr pie taviem tēviem vien Tam Kungam bijis labs prāts, viņus milēt, un Viņš ir izredzējis viņu dzimumu pēc viņiem, jūs pašus, no visiem ļaudim, tā kā tas šodien ir. **16** Apgrāziet tad savas sirds priekšādu un neesat vairs pārgalvīgi. **17** Jo Tas Kungs, jūsu Dievs, ir tas dievu Dievs un tas kungu Kungs, stiprs Dievs, liels, varens un bīstams, kas vaigu neuzlūko un dāvanas neņem, **18** Un tiesu nes bāriņiem un atraitnēm, un miļo svešinieku un dod viņam maizi un drēbes. **19** Tāpēc milojiet to svešinieku, jo jūs esat bijuši svešinieki Ēģiptes zemē. **20** To Kungu, savu Dievu, tev būs bīties, Viņam kalpot un Viņam pieķerties un pie Viņa vārda zvērēt. **21** Viņš ir tava slava un Viņš ir tavs Dievs, kas pie tevis darijis šīs lielās un briesmīgās lietas, ko tavas acis redzējušas. **22** Tavi tēvi nogāja uz Ēģiptes zemi, septiņdesmit dvēseles, un nu Tas Kungs, tavs Dievs, vairojus tāvam pulku, kā debess zvaigznes.

11 Tad nu tev būs milēt To Kungu, savu Dievu, un turēt Viņa baušlus un Viņa likumus un Viņa tiesas un Viņa pavēles visu mūžu. **2** Un jums būs šodien zināt, ka es nerunāju ar jūsu bērniem, kas to nezin un kas nav redzējuši Tā Kunga, jūsu Dieva, pārmācīšanu, Viņa lielo spēku, Viņa stipro roku un Viņa izstiepto elkonu, **3** Un Viņa zīmes un Viņa darbus, ko Viņš darijis Ēģiptē pie Faraona, Ēģiptes kēniņa, un pie visas viņa zemes, **4** Un ko Viņš darijis pie Ēģiptes kara spēka, pie viņa zirgiem un pie viņa ratiem, ka Viņš ūdenim Niedras jūrā lika pār tiem gāzties, kad tie jums dzinās pakalj, un Tas Kungs tos izdeldēja līdz šai dienai; **5** Un ko Viņš jums darijis tuksnesi, tiekams jūs esat nākuši šai vietā; **6** Un ko Viņš darijis Datanam un Abiramam, Eliabu, Rūbenu dēlu, dēliem, ka zeme atdarīja savu muti un tos aprija ar viņu padomu, kas tiem piederēja visa Israēla vidū. **7** Jo jūsu acis ir redzējušas visu šo lielo darbu, ko Tas Kungs darijis. **8** Tad nu turiet visus tos baušlus, ko es tev šodien pavēlu, ka jūs topat stipri un nākat un uzņemot to zemi, ko jūs ejat iemantot, **9** Ka jūs

ilgi dzīvojat tai zemē, ko Tas Kungs jūsu tēviem zvērējis, dot viņiem un viņu dzimumam, zemi, kur piens un medus tek. **10** Jo tā zeme, uz kurieni tu ej to iemantot, nav kā Ēģiptes zeme, no kurienes jūs esat izgājuši, ko tu apsēji ar savu sēklu un pats aplastīji, tā kā kāpostu dārzu, - **11** Bet tā zeme, ko jūs ejat iemantot, ir zeme ar kalniem un ielejām, tā top slacītu ar ūdeni no debess lietus, **12** Zeme, ko Tas Kungs, tavs Dievs, apgādā, uz ko Tā Kunga, tava Dieva, acis skatas bez mitēšanās no gada iesākuma līdz gada galam. **13** Un ja jūs labi klausīsiet Maniem baušliem, ko Es jums šodien pavēlu un mīlēsiet To Kungu, savu Dievu, un Viņam kalposiet no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, **14** Tad Es došu lietu jūsu zemē savā laikā, agri un vēlu, ka tu vari sakrāt savu labību un savu vīnu un savu eļļu. **15** Un Es došu zāli tāvā laukā taviem lopiem, un tu ēdīsi un būsi paēdis. **16** Sargājaties, ka jūsu sirds netop pārrunāta, atkāpties un kalpot citiem dieviem un tos pielūgt; **17** Tā ka Tā Kunga bardzība neiedegās pret jums un neaizslēdz debesi, ka lietus nenāk un zeme nedod savus augļus, un ka jūs ātri neejat bojā no tās labās zemes, ko Tas Kungs jums dod. **18** Ieliiekat tad šos Manus vārdus savā sirdī un savā dvēselē un sienat tos par zīmi uz savām rokām, un ka tie ir par piemiņas zīmēm starp jūsu acim, **19** Un mācat tos saviem bērniem, ka tu no tiem runā savā namā sēzot un savu ceļu staigājot, ir apguļoties, ir ceļoties; **20** Un raksti tos uz sava nama stenderus un pie saviem vārtiem, - **21** Lai jūsu dienas un jūsu bērnu dienas top vairotas tai zemē, ko Tas Kungs jūsu tēviem zvērējis, tiem to dot, kamēr būs debess un zeme. **22** Jo ja jūs turēsiet visus šos baušlus, ko Es jums pavēlu turēt, mīlodami To Kungu, savu Dievu, un staigādami visos Viņa ceļos un Viņam pieķerdamies, **23** Tad Tas Kungs izdzīs visas šīs tautas jūsu priekšā, un jūs uzņemsiet lielākas un stiprākas tautas, nekā jūs esat. **24** Visas vietas, kurp jūsu kāja staigās, jums piederēs, no tuksneša un Lībanus, no Eifrat upes līdz vakara jūrai būs jūsu robeža. **25** Neviens priekš jums nepastāvēs; Tas Kungs, jūsu Dievs, darīs, ka no jums iztrūcināsies un bīsies visa tā zeme, kur jūs staigāsiet, kā Viņš uz jums runājis. **26** Redzi, es jums šodien ceļu priekšā svētību un lāstu, - **27** Svētību, ja jūs klausīsiet Tā Kunga, sava Dieva, baušliem, ko es šodien jums pavēlu. **28** Bet lāstu, ja jūs neklausīsiet Tā Kunga, sava Dieva, baušliem un atkāpties no tā ceļa, ko es jums šodien pavēlu, staigājot citiem dievīm pakalj, ko jūs nepazīstat. **29** Un kad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ievēdis tai zemē, ko tu ej iemantot, tad tev būs izsaukt to svētību uz Gerizim kalna un to lāstu uz Ebal kalna. **30** Vai tie nav viņpus Jardānes, aiz tā ceļa pret saules noiešanu, Kanaāniešu zemē, kas klajumā dzīvo pret Gilgalu, sānis Mores ozoliem? **31** Jo jūs iesiet pāri pār Jardāni, to zemi iemantot, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums dod, un jūs to iemantosiet un tur dzīvosit. **32** Tad nu turat un darāt visus likumus un visas tiesas, ko es jums šodien lieku priekšā.

12 Sie ir tie likumi un tās tiesas, ko jums būs turēt un darīt tai zemē, ko Tas Kungs, tāvā tēvu Dievs, tev devis iemantot, kamēr jūs dzīvojat tai zemē. **2** Izpostiel pilnīgi visas tās vietas, kur tie pagāni, ko jūs uzvarēsiet, kalpojuši saviem dievīm, uz augstiem kalniem un uz pakalniem un apakš zāļiem kokiem. **3** Un viņu altārus jums būs apgāzt un viņu stabus salauzt un viņu elka kokus ar uguni sadedzināt

un viņu dievu tēlus nocirst, un viņu vārdus izdeldēt no tās vietas. **4** Tā jūs nedarriet Tam Kungam, savam Dievam. **5** Bet to vietu, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, izredzēs no visām jūsu ciltīm, tur iecelt Savu vārdu, Viņa mājas vietu, to jums būs meklēt, un uz turieni tev būs iet. **6** Un tur jums būs novest savus dedzināmos upurus un savus kaujamos upurus un savus desmitos un savas rokas cilājamos upurus un savus solijumus un savas labprātības dāvanas un savu lielo un siko lopu pirmsdzimtos. **7** Un tur jums un jūsu namiem Tā Kunga, sava Dieva, priekšā būs ēst un priečāties par visu, ko jūsu rokas atnes, ar ko Tas Kungs tavs Dievs, tevi svētījis. **8** Nedarriet, kā mēs šeit šodien darām, ikviens, kā tam šķiet pareizi esam. **9** Jo jūs līdz šim neesat nākuši pie dusas, nedz pie tās mantības, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. **10** Bet jūs iesiet pāri pār Jardāni un dzīvosiet tai zemē, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums liks iemantot, un Viņš jums dos dusu no visiem jūsu ienaidniekiem visapkārt, un jūs dzīvosiet mierā. **11** Kad nu Tas Kungs, jūsu Dievs, izredzēs vietu, tur iecelt Savu vārdu, uz turieni jums būs nest visu, ko es jums pavēlu, savus dedzināmos upurus un savus kaujamos upurus, savus desmitos un savas rokas cilājamos upurus, un visus savus izredzētos solijumus, ko jūs Tam Kungam esat solijuši. **12** Un jums būs priečāties Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, jums un jūsu dēliem un jūsu meitām un jūsu kalpiem un jūsu kalponēm un tam Levitam, kas ir jūsu vārtos, jo tam nav daļas nedz mantības līdz ar jums. **13** Sargies, ka tu savus dedzināmos upurus neupurē jebkurā vietā, ko tu ieraugi, **14** Bet tai vietā, ko Tas Kungs izredzēs vienā no tavām ciltīm, tur tev būs upuret savus dedzināmos upurus, un tur tev visu būs darit, ko es tev pavēlu. **15** Bet kā vien tavai dvēselei tik, tu vari kaut un gaļu ēst visos savos vārtos, pēc Tā Kunga, sava Dieva, svētības, ko Viņš tev ir devis, šķistais un nešķistais to lai ēd, kā stirnu un briedi. **16** Tikai asinis jums nebūs ēst; jums tās būs izliet zemē kā ūdeni. **17** Bet savos vārtos tu nevari ēst to desmito no savas labības un sava viņa un savas eļļas, nedz tos pirmsdzimtos no saviem lieliem un sīkiem lopiem, nedz savus solijumus, ko tu esi solījis, nedz savas labprātības dāvanas, nedz savas rokas cilājamo upuri. **18** Bet to tu ēd Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, tai vietā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs, tu un tavs dēls un tava meita un tavs kalpus un tava kalpone un tas Levits, kas ir tavos vārtos, un priečājies Tā Kunga, sava Dieva, priekšā par visu, ko tava roka dara. **19** Sargies, ka tu to Levitu neatstāj, kamēr tu dzīvo savā zemē. **20** Kad Tas Kungs, tavs Dievs, izpletīs tavas robežas, kā Viņš tev ir runājis, un tu sacīsi: es ēdišu gaļu, - tāpēc ka tavai dvēselei gribas gaļu ēst, - tad tu vari gaļu ēst, kā vien tavai dvēselei tik. **21** Ja tā vieta būs tālu no tevis, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs Savu vārdu tur iecelt, tad tu vari kaut no saviem lieliem un sīkiem lopiem, ko Tas Kungs tev ir devis, kā es tev esmu pavēlējis, un vari ēst savos vārtos, kā vien tavai dvēselei tik. **22** Bet tikai kā stirnu un briedi ēd, tā tu to vari ēst; nešķistais līdz ar šķisto lai to ēd. **23** Noturies tikai, ka tu asinis neēd, jo asinis ir dvēsele; un dvēseli ar miesu tev nebūs ēst. **24** Tās tev nebūs ēst, bet izliet zemē kā ūdeni. **25** Tās tev nebūs ēst, lai labi klājās tev un taviem bērniem pēc tevis, ja tu darīsi, kas ir pareizi priekš Tā Kunga acīm. **26** Bet savas svētās dāvanas, kas tev būs, un savus solijumus

tev būs ņemt un tai vietā noiet, ko Tas Kungs izredzēs. **27** Un savus dedzināmos upurus, gaļu un asinis tev būs sataisīt uz Tā Kunga, sava Dieva, altāri, un izliet savu upuru asinis uz Tā Kunga, sava Dieva, altāri, bet to gaļu tev būs ēst. **28** Nēm vērā un klausī visus šos vārdus, ko es tev pavēlu, lai labi klājās tev un taviem bērniem pēc tevis mūžīgi, ja tu darīsi, kas ir labi un pareizi priekš Tā Kunga, sava Dieva, acīm. - **29** Kad Tas Kungs, tavs Dievs, tavā priekšā izdeldēs tos pagānus, ko tu ej iemantot, un tu tos būsi iemantojis un dzīvosī viņu zemē, **30** Sargies, ka tu netopi savaldzināts, viņiem dzīties pakal, kad tie tavā priekšā ir izdeldēti, un ka tu nevaičā pēc viņu dieviem sacīdams: tā kā šie ļaudis kalpojuši saviem dieviem, tāpat es arīdzan darīšu. **31** Tev tā nebūs darīt Tam Kungam, savam Dievam, jo viss, kas Tam Kungam ir negantība, ko Viņš ienīst, to tie saviem dieviem ir darījuši, jo tie arī savus dēlus un savas meitas ar ugumi ir sadedzinājuši saviem dieviem. **32** Visus tos vārdus, ko es jums pavēlu, jums būs turēt, ka jūs tā darīt; tev pie tiem nebūs neko pielikt, neko atraut.

13 Kad pravietis vai sapnotājs pie tevis celas un tev dod kādu zīmi vai brīnumu, **2** Un tā zīme jeb tas brīnumus nāk, ko viņš uz tevi bija runājis, sacīdams: dzīsimies pakal citiem dieviem, ko tu nepazisti, un kalposim tiem. - **3** Tad tev nebūs klausīt šī pravieša vārdiem nedz šī sapnotāja sapnim, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs pārbauda, lai var atzīt, vai jūs To Kungu, savu Dievu, milat no visas savas sirds un no visas savas dvēseles. **4** Tam Kungam, savam Dievam, jums būs dzīties pakal un Viņu bities, un Viņa baušus jums būs turēt un Viņa balsi klausīt un Viņam kalpot un Viņam pieķerties. **5** Un šim pravietim un šim sapnotājam būs tapt nokautam, tāpēc ka viņš ir mācījis atkāpties no Tā Kunga, jūsu Dieva, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes un atpestījis no tā vergu nama, un ka viņš tevi noved no tā ceļa, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir pavēlējis staigāt; tā tev to ļaujumu būs izdeldēt no sava vidus. **6** Kad tavs brālis, tavas mātes dēls, vai tavs dēls, vai tava meita, vai tā sieva pie tavām krūtim, vai tavs draugs, ko tu turi tā kā savu dvēseli, tevi paslepeni kārdinās un sacīs: ejam kalposim citiem dieviem! Ko ne tu nepazīsti, ne tavi tēvi, **7** No to ļaužu dieviem, kas dzīvo jums apkārt, vai tuvu vai tālu no tevis, no viena zemes gala līdz otram, **8** Tad nedod viņam valas un neklausī viņam, un tava acs lai viņu netaupa, un tu nezēlo viņu un neapslēpi viņu: **9** Bet kautin viņu būs nokaut, - tava roka lai ir tā pirmā pret viņu to nonāvēt, un pēc tam visu ļaužu roka. **10** Ar akmeniem to būs nomētāt, ka mirst, jo viņš meklēja tevi novērst no Tā Kunga, tava Dieva, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama; **11** Lai viss Israēls to dzīrd un bistas un nedara vairs tādu launu darbu tava vidū. - **12** Kad tu dzīrdēsi par kādu no tavām pilsetām, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod tur dzīvot, ka saka: **13** Vīri, Beliala bērni (launi un nelielīgi), no tava vidus ir izgājuši un pārrunājuši savas pilsētas iedzīvotājus sacīdami: ejam kalposim citiem dieviem! Ko jūs nepazīstat, - **14** Tad tev būs izvaicāt, izklausīt un izjautāt labi, un redzi, ja tas tiešām tiesa un šī negantība tavā vidū ir darīta, **15** Tad tās pilsētas iedzīvotājus tev būs kautin nokaut ar zobena asmeni, un izdeldēt to pilsētu un visu, kas tur ir, un viņas lopus ar zobena asmeni. **16** Un visu viņas laupījumu tev būs sakrāt viņas ielas vidū, un to pilsētu un viņas laupījumu

pavisam sadedzināt ar ugumi Tam Kungam savam Dievam, lai tā ir gruvešu kopa mūžam; to vairs nebūs uztasīt. **17** Un lai nekas no tā nolādētā nepaliiek tavā rokā, lai Tas Kungs atgriežas no Savas bardzibas karstuma un tev dod žēlastību un par tevi apžēlojās un tevi vairo, kā Viņš taviem tēviem ir zvērējis; **18** Tāpēc ka tu Tā Kunga, sava Dieva, balsi esi klausījies, turēt visus Viņa baušus, ko es tev šodien pavēlu, un dari, kas ir pareizi Tā Kunga, tava Dieva, acīs.

14 Jūs esat Tā Kunga, sava Dieva, bērni; jums sev pašiem nebūs zimes iegriezt nedz pleiķi darīt pār savām acīm kāda miroņa dēļ. **2** Jo tu esi svēta tauta Tam Kungam, savam Dievam, un Tas Kungs tevi ir izredzējis, ka tu Viņam esi īpaša tauta no visām tautām, kas virs zernes. **3** Tev nebūs ēst nekādu negantību. **4** Šie ir tie lopi, ko jūs varat ēst: vēri, avis un kazas, **5** Briedis, stirna un meža vērsis un kalna āzis un mazais briedis un sumbris un meža kaza. **6** Visus lopus, kam šķelti nagi un šķelti divējos gabalos, un kurš lops gremo, to ēdat. **7** Bet šos jums nebūs ēst no tiem, kas gremo, un no tiem, kam šķelti nagi: kamieļi un zaķi un trusi, jo tie gan gremo, bet tiem nav šķelti nagi; tie lai jums ir nešķisti. **8** Ari cūka, - jo tai gan šķelti nagi, bet tā negremo; lai tā jums ir nešķista; no viņas galas jums nebūs ēst un viņas maitu jums nebūs aizskart. **9** Šos ēdat no visa, kas ir ūdeni: visu, kam ir spuras un zvīņas, to ēdat. **10** Bet visu to, kam spuru un zvīņu nav, tos neēdat; lai tas jums ir nešķists. **11** Visus šķistos putnus ēdat. **12** Bet šie ir, no kuriem jums nebūs ēst: **13** Ērglis, sarkandzeltenais ērglis un melnais ērglis, vārna, lija un vanags pēc savas kārtas, **14** Un visi kraukļi pēc savas kārtas, **15** Un strauss un bezdeliga un kīris un vēja vanags pēc savas kārtas, **16** Apogs un ūpis un pūce, **17** Un pelikāns un gulbis un maitas lija. **18** Un stārkis, kalnu vanags pēc savas kārtas, bada dzeguzei un sikspārnis. **19** Un visi spārnoti lidejī lai jums ir nešķisti, tos jums nebūs ēst. **20** Visus šķistos putnus ēdat. **21** Nekā sprāguša jums nebūs ēst; svešiniekam, kas ir tavos vārtos, to dod, lai viņš to ēd, vai pārdod to svešam; jo tu esi svēta tauta Tam Kungam, savam Dievam. Tev āzīti nebūs vārīt mātes pienā. - **22** Tev būs taisni dot desmito tiesu no visiem savas sējas augļiem, ko tavs tirums ik gadus nes. **23** Un tev to būs ēst Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, tai vietā, ko Viņš izredzēs, Savu vārdu tur iecelt, savas labības, sava vīna un savas eļļas desmito tiesu, un savu lielo un siko lopu pirmdzimtos, lai tu mācies To Kungu, savu Dievu, bīties visu mūžu. **24** Bet ja tas celš priekš tevis visai tālu, ka tu to nevari nonest, tāpēc ka tā vieta no tevis ir tālu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs, Savu vārdu tur iecelt, kad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētījis, - **25** Tad pārdod to par naudu un iesien to naudu savā rokā un ej uz to vietu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs, **26** Un dod to naudu par visu, kas tavai dvēselei tik, par vēršiem un par avīm un par vīnu un par stipru dzērienu un par visu, ko tava dvēsele kāro un ēd tur Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, un priečājies, tu un tavs nams. **27** Bet to Levitu, kas ir tavos vārtos, tev nebūs atstāt, jo viņam nav daļas nedz mantības līdz ar tevi. **28** Trešā gada galā tev būs izdot visu savu augļu desmito tiesu no šī gada, un tev to būs nolikt savos vārtos. **29** Kad nāks tas Levits, tāpēc ka tam nav nekādas daļas nedz mantības līdz ar jums, un tas piedzīvotājs un tas bārenis un tā atraitne, kas ir tavos vārtos, un ēdis un paēdis, lai Tas

Kungs, tavs Dievs, tevi svētī visā tāvu roku darbā, ko tu dari.

15 Septītā gada galā tev būs turēt atlaišanu. **2** Šāda nu ir tā atlaišana, ka ikvienam aizdevējam būs atlaist, ko tas savam tuvākam aizdevi; tam nebūs spiest savu tuvāko nedz savu brāli, jo Tam Kungam atlaišana ir izsaukta. **3** No svešinieka atprasī, bet kas tev pie tava brāļa, to lai tava roka atlaiž. **4** Lai jel nav nabagu tavā starpā; jo Tas Kungs svētidams tevi svētis tai zemē, ko Viņš, Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos iemantot par ipašumu, **5** Ja tu tikai Tā Kunga, sava Dieva, balsi klausīsi, turēdams visus šos baušus, ko es tev šodien pavēlu. **6** Jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētis, tā kā Viņš tev runājis; tad tu aizdosī daudz tautām, bet tu neaizņemsies, un tu valdīsi pār daudz tautām, bet viņām pār tevi nebūs valdīt. **7** Kad tavā starpā būs nabags, kāds no taviem brāļiem kādos vārtos tavā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad tev nebūs apcietināt savu sirdi, nedz aizslēgt savu roku priekš sava nabaga brāļa; **8** Bet atvērdams atver viņam savu roku un aizdodams aizdod viņam, cik viņam vajag savā trūkumā, kas trūkst. **9** Sargies, ka tavā sīrīdī nav blēdības, ka tu nesaki: septītās gads, tas atlaišanas gads, ir tuvu, un tava acs būtu ļauna pret savu brāļi, kas nabags, un tu viņam nedod; tad viņš pat tevi brēks uz To Kungu, un tas tev būs par grēku. **10** Dod viņam labprāt, lai tava sīrīdī nav ļauna, kad tu viņam dod, jo tādēļ Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētis visā tavā darbā un pie visa, kur tu savu roku pieliksi. **11** Jo tur nabagu netrūks tai zemē, tādēļ es tev pavēlu un saku: atvērdams atver savu roku savam brālim, kas top spaidīts un ir nabags tavā zemē. **12** Kad tavs brālis tev būs pārdots, Ebrejs vai Ebrejiete, tad lai viņš tev kalpo sešus gadus, bet septītā gadā tev būs viņu svabādu atlaist no sevis. **13** Un kad tu viņu svabādu atlaidi, tad neatlaid viņu tukšu. **14** Apdāvinādams apdāvini to no sava ganāmā pulka, no savas klēts un no sava vīna spaida; ar ko Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētījis, no tā tev būs viņam dot. **15** Un piemini, ka tu esi bijis kalps Ēģiptes zemē, un ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi atpestījis, tāpēc es tev šodien pavēlu šās lietas. **16** Bet ja viņš uz tevi sacīs: es no tevis negribu aiziet, tāpēc ka viņš tevi un tavu namu mil, ka tam labi klājās pie tevis. **17** Tad nem ilenu un piedur viņa ausi pie durvīm, tad tas tev būs par kalpu mūžīgi; tāpat dari savai kalponei. **18** Lai tev grūti nenākās viņu atlaist svabādu no sevis, jo sešus gadus viņš tev nokalpojis divkārtīgu algādža algu; tad tevi Tas Kungs, tavs Dievs, svētis pie visa, ko tu darīsi. **19** Ikvienu pirmdzimto, kas dzimst no tavām govīm un avīm, to tēviņu tev būs svētī Tam Kungam, savam Dievam; ar savas govs pirmdzimto tev nebūs strādāt, un savu avju pirmdzimto tev nebūs cirpt. **20** Tā Kunga, sava Dieva, priekšā tev un tavam namam to būs ēst ikgadus tai vietā, ko Tas Kungs izredzēs. **21** Bet ja tam kāda vaina, ka ir vai klībs vai acls, jeb ja ir cita kāda ļauna vaina, tad tev to nebūs upurēt Tam Kungam, savam Dievam. **22** Savos vārtos to ēdat, nešķistais un šķistais kopā, itin kā stirnu un kā briedi. **23** Tikai viņa asinis tev nebūs ēst, tās tev būs izliet zemē kā ūdeni.

16 Nem vērā Abiba mēnesi, ka tu tos Pasa svētkus turi Tam Kungam, savam Dievam, jo Abiba mēnesi Tas Kungs, tavs Dievs, tevi naktī izvedis no Ēģiptes zemes. **2**

Tad tev būs kaut to Pasa Tam Kungam, savam Dievam, avis un vēršus, tai vietā, ko Tas Kungs izredzēs, tur iecelt Savu vārdu. **3** Tad tev nebūs ēst, kas raudzēts; septījas dienas tev būs ēst neraudzētas bēdu maizes, jo steigdamies tu esi izgājis no Ēģiptes, lai tu piemini to dienu, kur izgāji no Ēģiptes zemes, kamēr tu dzīvo. **4** Tāpēc septīnas dienas lai nerēdz rauga pie tevis pa visām tavām robežām, un par nakti līdz ritām lai nekas neatliek no tās gaļas, ko tu esi nokāvis pirmās dienas vakarā. **5** To Pasa tu nevari kaut jebkuros no taviem vārtiem, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos; **6** Bet tai vietā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs, ka Viņa vārds tur dzīvo, (tur) tev būs kaut to Pasa, vakarā saulei noejet, ap to laiku, kur tu izgāji no Ēģiptes zemes. **7** Tev to būs vārit un ēst tai vietā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev izredzēs; pēc tam tev ritā būs atpakaļ griezties un iet uz savu mājas vietu. **8** Sešas dienas tev būs ēst neraudzētas maizes, bet septītā dienā lai ir svēta sapulce Tam Kungam, tavam Dievam; nekādu darbu tev nebūs darīt. **9** Septījas nedēļas skaiti sev; kad ar cirpi nāk druvā, tad tev būs sākt skaitīt tās septījas nedēļas. **10** Tad tev būs turēt nedēļu svētkus Tam Kungam, savam Dievam, ar savas rokas labprātīgo dāvanu, ko tu dosi, tā kā Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētījis. **11** Un tev būs priečāties Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, tev un tavam dēlam un tava meitai un tava kalpam un tavaī kalponei un tam Levitam, kas ir tavos vārtos, un tam piedzīvotājam, tam bāriņam un tai atraitnei, kas ir tavā vidū, tai vietā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs, ka Viņa vārds tur mājo. **12** Un tev būs pieminēt, ka esi bijis kalps Ēģiptes zemē, un tev šos likumus būs turēt un darīt. - **13** Lieveņu svētkus tev būs turēt septīnas dienas, kad tu esi sakrājis no sava klena un no sava vīna spaida. **14** Un tev būs priečāties savos svētkos, tev un tavam dēlam un tavaī meitai un tavaī kalpam un tavaī kalponei un tam Levitam un tam piedzīvotājam un tam bāriņam un tai atraitnei, kas ir tavos vārtos. **15** Septījas dienas tev būs svētkus turēt Tam Kungam, savam Dievam, tai vietā, ko Tas Kungs izredzēs; jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs pie visiem taviem augliem un pie visa tava roku darba, tāpēc tev tikai būs priečāties. **16** Trīs reizes gadskārtā visiem taviem virīšiem būs rādīties Tā Kunga, tava Dieva, priekšā tai vietā, ko Viņš izredzēs, neraudzētās maizes svētkos un nedēļu svētkos un lieveņu svētkos; bet tiem nebūs tukšā rādīties Tā Kunga priekšā. **17** Ikvienam ar savas rokas dāvanu, pēc tās svētības, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev devīs. **18** Sogus un priekšniekus tev būs sev iecelt visos savos vārtos, ko Tas Kungs, tavs Dievs tev dos tavās ciltīs, lai tie tos ļaudis tiesā ar taisnu tiesu, **19** Tev nebūs tiesu grozīt, tev nebūs vaigu uzlūkot, tev arī nebūs dāvanas nemt; jo dāvanas apstulbo acis gudriem un pārgroza lietas taisniem. **20** Pēc taisnības, taisnības tev būs dzīties, lai tu vari dzīvot un iemantot to zemi, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. **21** Neviena koka tev nebūs stādīt sev par elka koku pie Tā Kunga, sava Dieva, altāra, ko tu sev taisīsi. **22** Tev arī nebūs sev uzcelt nekādu elku stabu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, ienīst.

17 Tam Kungam, savam Dievam, tev nebūs upurēt nedz vērsi nedz avi, kam kāda vaina jeb kaite, jo Tam Kungam, tavam Dievam, tā ir negantība. **2** Kad tavā vidū, kādos vārtos, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, atrastos

vīrs vai sieva, kas ļauju dara Tā Kunga, tava Dieva, priekšā, un pārkāpj Viņa derību, **3** Un iet un kalpo ciemam dievīm un tos pielūdz, vai sauli, vai mēnesi, vai visu debess pulku, ko es neesmu pavēlējis, **4** Un tas tev top sacīts, un tu to dzirdzi, tad tev to būs labi izvācaīt, un redzi, ja tas ir tiesa, un tiešām šī negantība iekš Israēla ir darīta, **5** Tad tev būs izvest šo vīru, vai šo sievu, kas šo grēku darījuši, pie saviem vārtiem, to vīru, vai to sievu, un tos akmenējēt nomētāt, lai mirst. **6** Uz divu vai treju liecinieku vārda tam būs tapt nokautam, kam jāmirst; uz viena liecinieka vārda tam nebūs mirt. **7** Liecinieku roka lai ir tā pirmā pret vinu, to nonāvēt un pēc tam visu ļaužu roka; tā tev būs izdeldēt to ļaunumu no sava vidus. **8** Kad kāda lieta tev pavīsam grūti izspriest starp asinīm un asinīm, starp sūdzību un sūdzību, starp vainu un vainu, tiesas lietas tavos vārtos, tad celies un ej uz to vietu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs. **9** Un tev būs nākt pie tiem priesteriem, tiem Levitiem, un pie tā soģa, kas to brīdi tur būs, un tev būs vaicāt, - tad viņi tev sludinās tiesas spriedumu. **10** Un tev būs darīt pēc tā vārda, ko viņi tev sacīs tai vietā, ko Tas Kungs izredzēs, un tev būs vērā nemt un darīt visu, ko tie tev mācis. **11** Pēc tās bauslības, ko tie tev mācis un pēc tās tiesas, ko tie tev sacīs, tev būs darīt; tev nebūs atkāpties no tā vārda, ko tie tev sacīs, ne pa labo ne pa kreiso roku. **12** Ja kas laban turēsies pārgalvīgi, neklasīdams tam priesterim, kas tur stāv Tam Kungam, savam Dievam, kalpodams, vai tam soģim, tam būs mirt, un tev būs izdeldēt to ļaunumu no Israēla, **13** Lai visi ļaudis to dzird un bistas, un vairs neturās pārgalvīgi. **14** Kad tu nāksi tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, un to iemantosi un tur dzīvosi un sacīsi: es pār sevi iecelšu kēniņu, kā visas apkārtējās tautas, **15** Tad iecel sev par kēniņu to, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs; no savu brāļu vidus tev būs sev iecelt kēniņu, tu nevari pār sevi celt svešu vīru, kas nav tavs brālis. **16** Bet viņam nebūs turēt pulka zirgu, nedz tos ļaudis atpakaļ vest uz Ēģiptes zemi, lai dabūtu pulka zirgu, jo Tas Kungs jums ir sacījis: tev nebūs atpakaļ griezties pa šo ceļu. **17** Tam arī nebūs apņemt daudz sievu, ka viņa sirds neatkāpjas; tam arī nebūs sev sakrāt loti daudz sudraba un zelta. **18** Un kad viņš nu sēdēs uz sava valstības krēsla, tad lai viņš no tiem priesteriem un Levitiem sev grāmatā raksta šīs bauslības norakstu. **19** Un tas lai pie viņa stāv, un lai viņš tanī lasa visu savu mūžu, ka viņš mācās bīties To Kungu, savu Dievu, un turēt visus šās bauslības vārdus un visus šos likumus, ka viņš tos dara. **20** Ka viņa sirds nepaceļas pār saviem brāļiem, un ka viņš neatkāpjas no likuma ne pa labo, ne pa kreiso roku, lai viņš ilgi paliek savā valstībā, viņš un viņa dēli Israēla vidū.

18 Priesteriem, Levitiem, visai Levja ciltij lai nav nedz daļas nedz mantības līdz ar Israēli; lai tie ēd no Tā Kunga uguns upuriem un no Viņa mantas daļas. **2** Un mantības lai tiem nav savu brāļu vidū, Tas Kungs ir viņu mantība, itin kā Viņš uz tiem runājis. **3** Šī nu lai ir tā priesteru tiesa no tiem ļaudīm, no tiem, kas kādu upuri upurē, lai tas ir vērsīs vai avs; priesterim lai dod pleci, abus žokļus un kungi. **4** Savas labības, sava vīna un savas eļļas pirmajus, un pirmajus no savu avju ciršanās tev būs viņam dot. **5** Jo Tas Kungs, tavs Dievs, viņu ir izredzējis no visām tavām ciltīm, lai tas stāv un kalpo Tā Kunga vārdam, viņš un viņa dēli visu mūžu. **6** Un ja kāds Levits

nāk no kādiem Israēla vārtiem, kur viņš piemīt, un nāk, tā kā viņa dvēselei tik, uz to vietu, ko Tas Kungs izredzēs, **7** Un kalpo Tā Kunga, sava Dieva, vārdā, kā visi viņa brāļi, tie Leviti, kas tur Tā Kunga priekšā stāv, **8** Tad lai tie ēd līdzigu daļu, pāri par viņu ienākumu no tēvu puses. **9** Kad tu nāc tā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad tev nebūs mācīties darit pēc šo pagānu negantibām. **10** Lai tavā starpā netop atrasts, kas savam dēlam vai savai meitai liek iet caur uguni, neviens zilnieks, ne burvis, ne pūšķotājs, ne riebējs, **11** Ne vārdotājs, ne pareģis, ne pestelu cienītājs, nedz miroņu vaicātājs. **12** Jo visi, kas to dara, Tam Kungam ir negantiba, un šīs negantibas dēļ Tas Kungs, tavs Dievs, tos izdzēn tavā priekšā. **13** Bezzainīgam tev būs būt Tā Kunga, sava Dieva, priekšā. **14** Jo šās tautas, ko tu izdzīsi, cienī burvju un zilnieku, bet tev tā neklājās; tev Tas Kungs, tavs Dievs, tā nav deviš. **15** Pravieti, kāds es esmu, Tas Kungs, tavs Dievs, tev cels no tava vidus, no taviem brāļiem, - tam jums būs klausīt. **16** Pēc visa tā, ko tu esi lūdzies no Tā Kunga, sava Dieva, Horebā, sapulces dienā, sacīdams: es vairs negribu dzirdēt Tā Kunga, sava Dieva, balsi, un negribu vairs redzēt šo lielo uguni, ka nemirstu. **17** Tad Tas Kungs uz mani sacīja: tas ir labi, ko tie runājuši. **18** Es tiem celšu pravieti, kāds tu esi, no viņu brāļu vidus, un Es likšu Savu vārdu viņa mutē, un viņš runās uz tiem visu, ko Es tam pavēlēšu. **19** Un ja kāds neklausīs Maniem vārdiem, ko viņš runās Manā Vārdā, no tā Es to prasīšu. **20** Bet tas pravietis, kas iedrošinājās runāt Manā Vārdā, ko Es tam neesmu pavēlējis runāt, vai ja tas citu dievu vārdā runās, šim pravietim būs mirt. **21** Ja tu tad savā sirdi sacīsi: kā lai pazīstam to vārdu, ko Tas Kungs nav runājis? - **22** Kad tas pravietis Tā Kunga Vārdā runās, un tas vārds nenotiek un nenāk, - tad šīs ir tas vārds, ko Tas Kungs nav runājis, tas pravietis to ir aplam runājis, tāpēc nebīsties no viņa.

19 Kad Tas Kungs, tavs Dievs, izdeldēs tās tautas, kuru zemi Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, un tu tās iemantosi un dzīvosi viņu pilsētās un viņu namos. **2** Tad trīs pilsētas tev būs atšķirt savā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos iemantot. **3** Sataisi ceļu uz turieni, un iedali trīs daļās savas zemes robežas, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev liks iemantot, ka uz turieni var bēgt ikviens, kas kādu nokāvis. **4** Un tā lai notiek ar to, kas kādu nokāvis: kas uz turieni bēgs, tas dzīvos, ja savu tuvāko netiši nositis un ar to iepriekš nav bijis ienaidā. **5** Ja kas ar savu tuvāko mežā ietu, malku cirst, un viņš paceltu savu roku ar cirvi, malku cirst, un cirvis nomuktu no kāta un aizķertu viņa tuvāko, ka tas mirtu, tas lai bēg uz vienu no šim pilsētām, ka paliek dzīvs, **6** Lai asiņu atriebējs nedzenās pakaļ nokāvējam, kad viņa sirds iekarsusi, un to nepanāk, kad tas ceļš būtu tālu, un viņam nejēm dzīvību, jebšu viņš nāvi nav pelnījis, jo viņš ar to iepriekš nebija ienaidā. **7** Tāpēc es tev pavēlu un sakу: tev būs sev atšķirt trīs pilsētas. **8** Un kad Tas Kungs, tavs Dievs, izplatīs tavas robežas, kā Viņš taviem tēviem ir zvērējis, un tev dos visu zemi, ko Viņš solījis dot taviem tēviem, **9** (Kad tu visu šo likumu turēsi, un darisi, ko es tev šodien pavēlu, ka tu miļo To Kungu, savu Dievu, un visu mūžu staigā Viņa ceļos): tad tev vēl sev būs plielikt trīs pilsētas pie šīm trim; **10** Lai nenoziedzīgas asinis netop izlietas tavā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos par īpašumu, un lai nepaliek asins vainas uz tevis. **11** Bet ja

kāds būs, kas savu tuvāko ienīst un uz viņu glūn un pret viņu celas un viņu sit, ka mirst, un bēg uz vienu no šīm pilsētām, **12** Tad viņa pilsētas vecajiem būs sūtīt un viņu no turienes paņemt, un nodot asiņu atriebējam rokā, lai mirst. **13** Lai tava acs viņu nezēlo, bet tev būs atņemt tā nenoziedzīga asinis no Israēla, lai tev labi klājās. - **14** Tev nebūs pārceil savu tuvāku ežas (robežas), ko tie tēvi likuši tavā daļā, ko tu iemantosi tai zemē, ko tev Tas Kungs, tavs Dievs, dos iemantot. **15** Vienam vienīgam lieciniekam nebūs celties pret nevienu par kādu noziegumu jeb par kādu grēku, ko tas būtu darījis; uz divu vai treju liecinieku vārda lai tā lieta pastāv. **16** Kad blēdīgs liecinieks celas pret kādu, pret viņu apliecināt pārkāpumu, **17** Tad tiem diviem viriem, kam tā kilda, būs stāties Tā Kunga priekšā, priekš tiem priesteriem un tiem soģiem, kas to bridi būs, **18** Un tiem soģiem būs labi izvaicāt, un redzi, ja tas liecinieks ir viltīgs liecinieks un deviš nepatiesu liecību pret savu brāli, **19** Tad jums būs viļām darīt, itin kā viņš nodomāja darit savam brālim, un tev to ļaujumu no sevis būs izdeldēt, **20** Lai tie citi to dzīrd un bīstas, un vairs nedara tādu ļauju darbu tavā viđū. **21** Tad nu lai tava acs nezēlo: dzīvība pret dzīvību, acs pret aci, zobs pret zobu, roka pret roku, kāja pret kāju.

20 Kad tu iesi karā pret saviem ienaidniekiem un redzēsi zirgus un ratus un ļaužu vairāk nekā tu, tad nebīsties no viņiem, jo ar tevi ir Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes. **2** Un kad jūs esat tuvu pie kaujas, tad priesterim būs pieiet un uz tiem ļaudim runāt. **3** Un uz tiem sacīt: klausies, Israēl, jūs šodien ejat karā pret saviem ienaidniekiem, - lai jūsu sirds nepaliek bailīga, nebīstieties un nebaiļojaties un neiztrūcināties priekš tiem, **4** Jo Tas Kungs, jūsu Dievs, Tas iet jums līdz, par jums karot ar jūsu ienaidniekiem, jūs atpestīt. **5** Tad tiem priekšniekiem būs runāt uz tiem ļaudim un sacīt: ja kas laban jaunu namu uztaisījis, un to vēl nav iesvētījis, tas lai iet un griežas uz savu namu, ka tas karā nemirst un cits to neiesvēti. **6** Un ja kas laban dēstījis vīna dārzu un augļus no tā nav baudījis, tas lai iet un griežas atpakaļ uz savu namu, ka tas karā nemirst un cits nebauda viņa auglus. **7** Un ja kas laban sievu precējis un to vēl nav pārvēdis, tas lai iet un griežas uz savu namu, ka tas karā nemirst un cits to neapņem. **8** Pēc tam tiem priekšniekiem vēl būs runāt uz tiem ļaudim un sacīt: ja kas laban bīstas un kam ir bailīga sirds, tas lai iet un griežas uz savu namu, ka tas savu brāļu sirdi neiebaida tā kā savu paša sirdi. **9** Un kad tie priekšnieki ir pabeiguši uz tiem ļaudim runāt, tad tiem būs iecelt karaspēka virsniekus ļaužu priekšā. **10** Kad tu nāc pie kādas pilsētas pret viņu karot, tad tev būs viņai piedāvāt mieru. **11** Un ja tā ar tevi līgs mieru un tev atvers, tad lai visi ļaudis, kas tur atrodas, tev paliek par klausītājiem un tev kalpo. **12** Bet ja tie mieru ar tevi nelīgs, bet pret tevi karos, tad spiedi tos ar varu. **13** Un kad Tas Kungs, tavs Dievs, to pilsētu nodos tavā rokā, tad visus vīriešus, kas tur ir, tev būs apkaut ar zobena asmeni. **14** Bet tās sievas un tos bērniņus un tos lopus un visu, kas tai pilsētā, visu viņu laupījumu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir devis. **15** Tā tev būs darīt visām pilsētām, kas tālu no tevis, kas nav no šo tautu pilsētām. **16** Bet no šo ļaužu pilsētām, ko Tas

Kungs, tavs Dievs, tev dos par īpašumu, tev neko nebūs atstāt dzīvu, kam ir dzīva dvaša. **17** Bet izdeldi tos pavismi: Hetiesūs, Amoriešus, Kanaāniešus, Fereziešus, Hiviešus un Jēbusiešus, itin kā tev Tas Kungs, tavs Dievs, ir pavēlējis. **18** Lai tie jūs nemāca darīt pēc visām savām negantībām, ko tie darijuši saviem dieviem, un lai jūs pret To Kungu, savu Dievu, negrēkojat. **19** Kad tu kādu pilsētu ilgu laiku apstāsi, pret viņu karodams, lai viņu uzvarētu, tad tev nebūs postīt viņas kokus, cirvi tiem plielikdams; jo tu no tiem vari ēst, bet tev tos nebūs nocirst; jo vai tas koks laukā ir cilvēks, ka tu pret viņu karotu? **20** Bet tos kokus, ko jūs pazīsiet, ka tie nav ēdamī koki, tos tu vari postīt un nocirst, un no tiem uzcelt apcietinājumu pret to pilsētu, kas ar tevi karo, kamēr tu to uzvari.

21 Kad atrod kādu nokautu tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos iemantot, un tas guļ uz lauku, un neviens nezin, kas to nokāvis, **2** Tad taviem vecajiem un taviem soģiem būs iziet āra un mērot līdz tām pilsētām, kas ir ap to nokauto. **3** Kura pilsēta nu tam nokautam tā tuvākā, tās pilsētas vecaji lai nēm no liellopiem teli, ar ko vēl nav strādāts, kas nekādu jūgu vēl nav vilkusi. **4** Un tās pilsētas vecajiem būs novest to teli tekošas upes ielejā, kur netop ne strādāts, ne sēts, un tiem tur upes ielejā tai telei būs lauzt kaklu. **5** Tad priesteriem, Levja bērniem, būs pieiet, jo Tas Kungs, tavs Dievs, tos ir izredzējis, Viņam kalpot un svētīt Tā Kunga Vārdā, un lai pēc viņu vārdiem ikvienna kīlda un ikvienna vaina top izlīdzināta. **6** Un visiem šīs pilsētas vecajiem, kas tam nokautam ir tie tuvākie, būs mazgāt savas rokas pār to teli, kam kakls lauzts upes ielejā. **7** Un tiem būs dot liecību un sacīt: mūsu rokas nav izlējušas šās asinis un mūsu acis nav redzējušas. **8** Piedod Saviem Israēla ļaudim, ko Tu, Kungs, esi atpestījis, un nepielīdzini nenoziedzīgas asinis Saviem Israēla ļaudim - tad tie būs salidzināti par šīm asinīm. **9** Tā Tu izdzēdēsi tās nenoziedzīgās asinis no Sava vidus, daridams, kas ir tiesta Tā Kunga acis. **10** Kad tu iesi karā pret saviem ienaidniekiem, un Tas Kungs viņus nodos tavā rokā, ka tu gūstītus no viņiem pārvēdi cietumā, **11** Un tu redzēsi starp tiem gūstītiem skaistu sievu, un tu viņas iegribies un to nēm sev par sievu, **12** Tad tev to būs vest savā namā un lai viņa savu galvu apcerp un savus nagus apgraiza, **13** Un nolieki savas cietuma drēbes un sēž tavā namā un apraud savu tēvu un savu māti vienu mēnesi un pēc tam ej pie viņas un esi viņai par viru, un viņa lai ir tev par sievu. **14** Un ja viņa tev nepatik, tad atlaid viņu, kur viņa grib, bet par naudu tev to nebūs pārdot, nedz turēt verdzībā, tāpēc ka tu to esi pazemojis. **15** Kad kādam vīram ir divas sievas, viena milēta un otra neieredzēta, un tā milētā kā tā neieredzētā dzemdē viņam dēlus, un tas pirmsdzimtais ir no tās neieredzētās, - **16** Un kad viņš saviem dēliem savu mantu dalīs, tad tās milētās dēlu viņš nevar uzsēmēt par pirmsdzimto, tās neieredzētās dēla vietā, kas tas pirmsdzimtais. **17** Bet viņam būs atzīt tās neieredzētās dēlu par pirmsdzimto, un tam dot divkārtīgu tiesu no visa, kas tam ir; jo tas ir viņa spēka pirmsdzimtais, - tam pieder pirmsdzimtības tiesa. - **18** Kad kādam vīram ir stūrgalvīgs un neklausīgs dēls, kas neklausau sava tēva un savas mātes balsij, un tie viņu ir pārmācījuši, un viņš tomēr tiem neklausau, **19** Kad viņa tēvam un mātei to būs sagrabt un izvest pie savas pilsētas vecajiem un pie savas pilsētas

vārtiem, **20** Un tiem būs sacīt uz savas pilsētas vecajiem: šis mūsu dēls ir stūrgalvīgs un neklausīgs, viņš neklausau mūsu balsij, viņš ir rījējs un dzērājs. **21** Tad visiem viņa pilsētas ļaudim to būs akmeņiem nomētāt, ka mirst. Tā tev būs izdzeldēt to jaunumu no tava vidus, ka viss Israēls to dzird un bistas. - **22** Un ja kas darijs kādu grēku, ar ko tas nāvi pelnījis, un top nonāvēts un tu to pakar pie koka, **23** Tad lai viņa miesas nepaliiek par nakti pie koka, bet aproc tās tai pašā dienā; jo tas pakārtais ir Dieva lāsts; tā tev šo zemi nebūs apgānit, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod par īpašumu.

22 Sava brāļa vērsi vai avi tev nebūs redzēt maldamies un no viņa atrauties; tev tos būs atpakaļ vest savam brālim. **2** Un ja tavs brālis tev nav tuvu, un tu to nepazīsti, tad tev tos būs pārdzīt savās majās, lai tie paliek pie tevis, kamēr tavs brālis tos meklē; tad tev tos būs viņam atdot. **3** Tāpat tev arī būs darīt pie viņa ēzeļa, un tā tev būs darīt pie viņa drēbēm, un tā tev būs darīt pie visa pazuduša, kas tavam brālim zūd un ko tu atdrod, - tu no tā nevar atrauties. **4** Tev sava brāļa ēzelī vai viņa vērīs nebūs redzēt uz ceļa pakritušus un no tiem atrauties; palidzi viņam tos uzcelt. **5** Vīra drēbes sievai nebūs valkāt, un vīram nebūs apvilkst sievas drēbes; jo visi, kas to dara, Tam Kungam, savam Dievam, ir negantība. **6** Kad tu putna ligzdu uzej celā, kādā kokā vai zemē, ar bērniem vai ar olām, un mātīte sēž uz tiem bērniem vai uz tām olām, **7** Tad tev nebūs nēmēt to mātīti līdz ar tiem bērniem; to mātīti palaid un tos bērnus nēm priekš sevis, lai tev labi klājās un tu ilgi dzīvo. **8** Kad tu uzceļt jaunu namu, tad taisi margas uz sava jumta, ka tu nekrauj kādu asins vainu uz savu namu, ja kāds no tā nokristu. **9** Tev savu vīna dārzu nebūs apsēt ar mistru, ka nekrit svētumam viss tava sējas ierākums un vīna dārza augļi. **10** Tev nebūs art ar vēri un ēzelī kopā. **11** Tev nebūs valkāt pusnātnas drēbes, vilnainu un nātnu kopā. **12** Tev būs sev taisīt pušķus pie sava apsega četriem stūriem, ar ko tu apsedzies. **13** Kad vīrs nēm sievu un pie tās iejet un tad to ienīst, **14** Un tai ceļ neslavu un no tās izpauž ļaunu valodu, sacīdams: šo sievu es esmu nēmis un pie tās iegājis, bet to neesmu atradis šķistu meitu, - **15** Tad šīs meitas tēvam un mātei to būs nēmēt, un to zīmi, ka tā bijusi šķistu meita, rādīt pilsētas vecajiem vārtos: **16** Un tās meitas tēvam būs sacīt uz tiem vecajiem: es šīm vīram savu meitu esmu devis par sievu, bet viņš to ir ienīdējis. **17** Un redzi, viņš tai cēlīs neslavu sacīdams: es tavu meitu neesmu atradis šķistu; še nu tā zīme, ka mana meita bijusi šķistā, un tiem būs izklāt tās drēbes priekš pilsētas vecajiem. **18** Tad pilsētas vecajiem to vīru būs nēmēt un pārmācīt. **19** Un tie lai viņam nospriež simts sudrabā sēķelus un to naudu lai dod tās meitas tēvam, tāpēc ka tas šķistai Israēla meitai cēlīs kauna valodu, un viņa lai tam paliek par sievu; tas to nevar atlait visu savu mūžu. **20** Bet ja tā valoda ir tiesa, ka tā nav atrausta šķistu meita, **21** Tad tiem to meitu būs izvest pie viņas tēva nama durvīm, un viņas pilsētas ļaudis lai viņu akmeņiem nomētāt, ka mirst, tāpēc ka viņa kauna lietu ir darījusi iekš Israēla, maucību dzīdama sava tēva namā. Tā tev būs izdzeldēt to jaunumu no tava vidus. **22** Ja kāds vīrs top atrasts, kas guļ pie cita vīra sievas, tad tiem abiem būs mirt, tam vīram, kas pie tās sievas gulējis, un tai sievai. Tā tev būs izdzeldēt to jaunumu no Israēla. **23** Kad

kāda meita ir saderēta kādam vīram, un cits vīrs to sastaps pilsētā un pie tās gulēs, **24** Tad jums būs abus izvest aiz pilsētas vārtiem un tos akmeņojum nomētāt, ka mirst, to meitu tādēl, ka tā nav brēkusi pilsētā, un to vīru tādēl, ka tas piesmējis sava tuvākā sievu. Tā tev būs izdeldēt to ļaunumu no sava vidus. **25** Bet ja kāds sastop saderētu meitu laukā un to pārvār un pie tās gul, tad lai tas vīrs, kas pie tās gulējis, viens pats mirst. **26** Bet tai meitai tev neko nebūs darīt; tai meitai nav nekādas nāves vainas; jo itin kā kad vīrs celtos pret savu tuvāko un viņu nokautu, - tāda pat ir šī lieta. **27** Jo viņš to laukā ir sastapis, tā saderētā meita brēca, bet tur nebija glābēja. **28** Kad kāds sastop jaunu meitu, kas nav saderēta, un to sagrābj un pie tās gul, un tie top atrasti, **29** Tad tas, kas pie viņas gulējis, lai dod tam meitas tēvam piecdesmit sudraba sēķelus, un tā lai viņam ir par sievu, tāpēc ka viņš to piesmējis; tas viņu savu mūžu never atlāist. **30** Nevienam nebūs ņemt sava tēva sievu, nedz atsegēt sava tēva apsegū.

23 Neviens, kam kaunums ir sagraušts, vai kas ir rāmits(kastrēts), lai nenāk Tā Kunga draudzē. **2** Nevienam maukas bērnam nebūs nākt Tā Kunga draudzē, un arī viņa desmitam augumam nebūs nākt Tā Kunga draudzē. **3** Nevienam Amonietim un nevienam Moabietim nebūs nākt Tā Kunga draudzē, līdz pat viņu desmitam augumam; ne mūžam tiem nebūs nākt Tā Kunga draudzē. **4** Tādēļ ka tie jums nav pretī nākuši ar maizi un ar ūdeni tai ceļā, kad jūs izgājāt no Ēģiptes zemes, un ka viņš pret tevi ir derējis Bileāmu, Beora dēlu, no Petoras, no Mezopotāmijas, tevi nolādēt. **5** Bet Tas Kungs, tavs Dievs, negribēja Bileāmu paklausīt, bet Tas Kungs, tavs Dievs, lāstu tev pārvērta par svētību, tādēļ ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi milēja. **6** Tādēļ tev nebūs meklēt viņu mieru nedz viņu labumu visās tavās dienās ne mūžam. **7** Edomieti tev nebūs turēt par negantu, jo tas ir tavs brālis; Ēģiptieti tev nebūs turēt par negantu, jo tu esī bijis piemītējs viņa zemē. **8** Tie bērni, kas viņam piedzīms trešā augumā, tie lai nāk Tā Kunga draudzē. **- 9** Kad tu no lēģera izej pret saviem ienaidniekiem, tad tev būs sargāties no ikvienas ļaunas lietas. **10** Kad tavā starpā kāds vīrs, kas ir nešķists, kad tam naktī kas ir noticis, tas lai iziet ārā no lēģera. **11** Tam nebūs nākt lēģeri, bet pret vakaru lai viņš mazgājās ar ūdeni, un kad saule nogājusi, tad lai viņš nāk lēģeri. **- 12** Lai tev arī ir vieta ārpus lēģera, kur tu vari noiēt. **13** Un lai tev ir lāpstiņa pie tavām citām lietām, un kad tu ārā sēdēsi, tad tev ar to būs rakt un atkal apraust, ko tu izmetis. **14** Jo Tas Kungs, tavs Dievs, staigā tavā lēgerī, tevi pestīdams un tavus ienaidniekus tavā priekšā nododams, tāpēc tavam lēgerim būs būt svētam, lai Viņš nerēdz nekādu kauna lietu tavā starpā un nenogriežas no tevis. **15** Kalpu, kas no sava kunga pie tevis izglābīes, tev nebūs nodot viņa kungam. **16** Lai tas paliek pie tevis tavā vidū, tai vietā, ko viņš izredzēsies kaut kur tavos vārtos, kur viņam patīk; tev nebūs viņam pāri darīt. **- 17** Lai nav maukas starp Israēla meitām, nedz maucinieka starp Israēla dēliem. **18** Ne maukas algu nedz suju naudu tev nebūs nest Tā Kunga, sava Dieva, namā par kādu solījumu; jo tie abi Tam Kungam, tavam Dievam, ir negantiba. **19** No sava brāļa tev nebūs augļus dzīt, nedz naudas augļus nedz barības augļus nedz citas kādas lietas augļus, ar ko var augļus dzīt. **20** No svešiem tu vari augļus dzīt, bet no

sava brāļa tev nebūs augļus dzīt, lai Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svēti pie visa, kur tu savu roku pieliec, tai zemē, ko tu ej iemantot. **- 21** Kad tu Tam Kungam, savam Dievam, esi apsolījis kādu solījumu, tad tev nebūs kavēt to maksāt, jo Tas Kungs, tavs Dievs, to tiešām no tevis prasīs un tas tev būs par grēku. **22** Kad tu nesoli, tad tas tev nebūs par grēku. **23** Kas no tavām lūpām iziet, to tev būs turēt un darīt, itin kā tu Tam Kungam, savam Dievam, esi solījis no laba prāta to, ko tu ar savu muti esi runājis. **- 24** Kad tu ej sava tuvākā vīna dārza, tad tu vari ogas ēst, kā tev tīk, kamēr tu paēdis, bet savā traukā tev neko nebūs ielikt. **25** Kad tu ej sava tuvākā druvā, tad tu ar roku vari nooplūkt vārpas, bet cirpi tev nebūs likt pie sava tuvākā druvas.

24 Kad kāds apņem sievu un ar to iedodas laulībā, un kad tā neatrod želastību viņa acīs, tādēļ ka tas to pienācis kādā kauna lietā un viņš raksta šķiršanās grāmatu un to viņai dod rokā un viņu izraida no sava nama, **2** Un tā iziet no viņa nama, un paliek citam vīram par sievu, **3** Un kad šis otrs vīrs arīdzan to ienīst un tai raksta šķiršanās grāmatu, un to tai dod rokā un to izraida no sava nama, vai ja tas otrs vīrs mirst, kas to sev par sievu ņemis, **4** Tad viņas pirmais vīrs, kas to izraidijs, to nevar atkal par sievu ņemt pēc tam, kad tā palikusi netīra; jo tā ir negantiba priekš Tā Kunga; tā tev nebūs ar grēkiem apgānīt to zemi, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod iemantot. **5** Kad kāds apņem jaunu sievu, tam nebūs iet karā un to ne pie kā nebūs piespiest; veselu gadu lai tas ir svabads savā namā un iepriecina savu sievu, ko viņš ir ņemis. **- 6** Tev nebūs kīlā ņemt ne dzirnavas ne dzirnu akmeni, jo tāds apkilā dzīvību. **- 7** Ja kādu atrod, kas cilvēku zog no saviem brāļiem, no Israēla bērniem un to tur kā vergu un to pārdom, šis zaglis lai mirst, un tev to ļaunumu būs izdeldēt no sava vidus. **8** Sargies no spītalības, ka tu turi un tikuši(uzmanīgi ikkatru pamācību) dari, kā tie priesteri, tie Leviti, tev mācīs; kā es tiem esmu pavēlējis, tā jums to būs turēt un darīt. **9** Piemini, ko Tas Kungs, tavs Dievs, pie Mirjames ir darijis ceļā, kad jūs izgājāt no Ēģiptes zemes. **- 10** Kad tu savam tuvākam ko aizdom uz parādu, tad tev nebūs viņa namā iet kīlas ņemt. **11** Paliec ārā un lai tas vīrs, kam tu uz parādu esī aizdevīs, iznes tās kīlas pie tevis ārā. **12** Bet ja tas ir nabags, tad tev ar vīna kīlām nebūs iet gulēt, **13** Bet atdod viņam tās kīlas, kad saule noiēt, ka tas ar savu apsegū guļ un tevi svēti. Un tas tev būs par taisnību Tā Kunga, tava Dieva, priekšā. **14** Neapspiedi bēdīgu nabaga algādzi, lai viņš ir no taviem brāļiem, vai no taviem piedzīvotājiem, kas ir tavā zemē un tavos vārtos. **15** Bet to pašu dienu dod tam algu, lai saule pār to nenoīet; jo viņš ir nabags un viņa dvēsele uz to gaida, ka tas par tevi nesauc uz To Kungu un tas tev nav par grēku. **- 16** Tēviem nebūs tapt nokautiem dēlu dēļ, un dēliem nebūs tapt nokautiem tēvu dēļ, bet ikvienam būs tapt nokautam savu grēku dēļ. **17** Nepārgrozi piedzīvotāja un bāriņa tiesu, un neņem kīlām atraitnes drēbes. **18** Piemini, ka tu esī bijis kalps Ēģiptes zemē, un ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi no turienes atpestījis; tādēļ es tev pavēlu to darīt. **19** Kad tu savu labību plausi savā tīrumā, un aizmirši vienu kūlīti tīrumā, tad tev nebūs atgriezties to paņemt, bet lai tas paliek piedzīvotājam, bāriņam un atraitnei, lai Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svēti visā tavā rokas darbā. **20** Kad tu savu eļļas koku nokratīsi,

tad tev tos zarus nebūs otrreiz pārmeklēt; lai tas paliek piedzīvotājam, bāriņam un atraitnei. **21** Kad tu savā vīna dāržā ogas lasīsi, tad tev tās otrreiz nebūs lasīt, bet lai tas paliek piedzīvotājam un bāriņam un atraitnei. **22** Un piemini, ka tu Ēģiptes zemē esi bijis par kalpu; tāpēc es tev pavēlu to darīt.

25 Kad starp vīriem ir kāda kilda un tie ies priekš tiesas, tad soģiem tos būs tiesāt un taisno taisnot un netaisno notiesāt. **2** Un ja tas vainīgais sitienus pelnījis, tad lai soģis tam liek mesties zemē, un klāt būdams tam liek sitienus dot ar skaitu pēc viņa vainas. **3** Četrdesmit sitienus lai tam liek dot; Ne vairāk, lai, ja to vēl vairāk sistu pāri par to, tavs brālis neklūjst niciņāts tavās acīs. - **4** Vērsim, kas labību min, tev nebūs purnu apsiet. - **5** Kad brāļi kopā dzīvo un viens no tiem mīrst un tam dela nav, tad tā mirušā sievai nebūs (par sievu) tapt citam kādam svešam vīram, bet tā vīra brālis lai pie viņas iejet un to nēm par sievu, un tai dara, kas vīra brālim pienākas. **6** Un to pirmsdzimušo, ko viņa dzemdēs, viņam būs likt sava nomirušā brāļa vārdā, lai viņa vārds no Israēla netop izdeldēts. **7** Bet ja šīm vīram nepatīk nēmēt sava brāļa sievu, tad lai tā brāļa sieva iet pie tiem vecajiem vārtos un lai saka: mans vīra brālis liezdās savam brālim celt vārdu iekš Israēla; viņš man negrib darīt, kas vīra brālim pienākas. **8** Tad lai pilsētas vecajai viņu aicina un uz viņu runā; ja tad viņš pastāv un saka: man nepatīk viņu nēmēt; - **9** Tad lai viņa brāļa sieva iet pie viņa priekš vecaju acīm, un lai viņam novelk kurpi no kājas un lai viņam spļauj vaigā; un lai viņa atbild un saka: tā lai notiek tam vīram, kas negrib uzcelt sava brāļa namu. **10** Un viņa vārds iekš Israēla taps nosaukts baskājas nams. - **11** Kad vīri viens ar otru kaujās, un tā viena sieva pieiet izglābt savu vīru no viņa sitēja rokas un izstiepj savu roku un sagrabī viņa kaunumu, **12** Tad tev to roku viņai būs nocirst, - lai tava aks nežēlo. - **13** Tev nebūs divējādu svaru turēt savā kulē, lielu un mazu. **14** Tev nebūs divējādu pūru turēt savā namā, lielu un mazu. **15** Lai tev ir pilnīgs un taisns svars lai tev ir pilnīgs un taisns mērs, ka tu ilgi dzīvo tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. **16** Jo ikviens, kas to dara, ikviens, kas netaisni dara, tas Tam Kungam, tavam Dievam, ir negantība. - **17** Piemini, ko Amalekieši tev darīja ceļā, kad izgājāt no Ēģiptes zemes. **18** Kā viņi tev pretī cēlās ceļā, un tev kāvā tos pakaļejus, visus nespēcigos aiz tevis, kad tu biji piekusis un noguris, un tie nebijaš Dievu. **19** Kad nu Tas Kungs, tavs Dievs, tev būs devis dusu no visiem taviem ienaidniekiem visapkārt tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos par īpašumu iemantot, tad Amalekiešu piemīnu tev būs izdeldēt no pasaules. Neaizmirsti to.

26 Un kad tu naksi tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos iemantot, un tu to dabūsi un tur dzīvosi, **2** Tad tev būs nēmēt no visiem zemes auglu pirmajiem, ko tu ievāksi no savas zemes, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, un tev tos būs likt kurvī un iet uz to vietu, ko Tas Kungs, tavs, Dievs izredzēs, ka Viņa vārds tur mājo. **3** Un tev būs iet pie tā priesteru, kas tai laikā būs, un uz viņu sacīt: es ūdeni apliecināju priekš Tā Kunga, tava Dieva, ka es esmu ienācis tai zemē, ko Tas Kungs mūsu tēviem ir zvērējis, mums dot. **4** Tad tam priesterim no tavas rokas būs nēmēt to kurvi un to likt priekš Tā Kunga, tava Dieva, altāra. **5** Un tev priekš

Tā Kunga, sava Dieva, būs atbildēt un sacīt: mans tēvs bija izgindis Sīrietis un nogāja uz Ēģiptes zemi un piemita tur ar mazu ļaužu pulciņu, un tur palika par lielu, stipru un varenu tautu. **6** Bet ēģiptieši mums darija ļaunu un mūs spieda un mums uzlikā grūtu kalpošanu. **7** Tad mēs brēcām uz To Kungu, savu tēvu Dievu, un Tas Kungs paklausīja mūsu balsi un ieraudzīja mūsu bēdas un mūsu grūtumu un mūsu spaidus. **8** Un Tas Kungs mūs izveda no Ēģiptes zemes caur stipru roku un izstieptu elkonu un caur lielu iztrūcīnāšanu un caur zīmēm un brīnumiem. **9** Un Viņš mūs ir vedis uz šo vietu, un mums devis šo zemi, zemi, kur piens un medus tek. **10** Un nu redzi, es esmu atnesis augļu pirmajus no tās zemes, ko Tas Kungs man ir devis. - Tad tev tos būs atstāt Tā Kunga, sava Dieva, priekšā un pielūgt To Kungu, savu Dievu, **11** Un tev būs priečāties par visu to labumu, ko Tas Kungs devis tev un tavam namam, tev un tavam Levitam un tavam piedzīvotājam, kas ir tavā vidū. **12** Kad tu būsi atdevis to desmito tiesu no visiem saviem augļiem trešā gadā, šīs ir tās desmitās tiesas gads, un būsi devis Levitam, piedzīvotājam, bāriņam un atraitnei, ka tie tavos vārtos ēd un ir paēduši, **13** Tad tev priekš Tā Kunga, sava Dieva, vaiga būs sacīt: es to, kas svētīts, no nama esmu iznessis un esmu to arī devis Levitam un piedzīvotājam, bāriņam un atraitnei pēc visām Tavām pavēlēm, ko Tu man esi pavēlejīs; Tavas pavēles es neesmu ne pārkāpis, ne aizmirsis. **14** Es no tā neesmu ēdis savā skumībā un no tā neesmu neko atrāvis, kad biju nešķirts, es no tā arī neesmu devis priekš mirušā; es Tā Kunga, sava Dieva, balsīj esmu klausījis, es esmu darijis, tā kā Tu man esi pavēlejīs. **15** Skaties zemē no Savas svētās vietas, no debesīm, un svētī Savus Israēla ļaudis un to zemi, ko Tu mums esи devis, kā Tu mūsu tēviem esi zvērējis, zemi, kur piens un medus tek. - **16** Šini dienā Tas Kungs, tavs Dievs, tev pavēl Šos likumus un šās tiesas darīt; tad nu turi un dari tos no visas savas sirds un no visas savas dvēseles. **17** Šodien tu Tam Kungam esi sacījis, lai Viņš tev ir par Dievu un ka tu gribi staigāt visos Viņa ceļos un turēt Viņa likumus un Viņa baušļus un Viņa tiesas, un klausīt Viņa balsij. **18** Un Tas Kungs tev ūdeni ir sacījis, lai tu Viņam esī par īpašu tautu, kā Viņš tev runājis, un lai tu turi visus Viņa baušļus; **19** Un ka Viņš tevi augsti cels pār visām tautām, ko Viņš ir darijis, par teikšanu un par slavu un par godu, un ka tu būsi svēta tauta Tam Kungam, savam Dievam, kā Viņš runājis.

27 Un Mozus līdz ar Israēla vecajiem pavēlēja tiem laudīm un sacīja: turiel visu to pavēli, ko es jums ūdeni pavēlu. **2** Un kad jūs iesiet pāri pār Jardāni uz to zemi, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad tev būs uzcelt lielus akmeņus un tos apmest ar kalkiem, **3** Un tev uz tiem būs rakstīt visus šīs bauslibas vārdus, kad tu esī gājis pāri un iegājis tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, zemi, kur piens un medus tek, kā Tas Kungs, tava tēvu Dievs, tev runājis. **4** Kad jūs nu iesiet pāri pār Jardāni, tad jums šos akmeņus, par ko jums ūdeni pavēlu, būs uzcelt Ebala kalnā un tos apmest ar kalkiem. **5** Un tur tev būs altāri uztasīt Tam Kungam, savam Dievam, altāri no akmeņiem, tev tos nebūs apstrādāt ar dzelzi. **6** No veselīem akmeņiem tev būs uztasīt Tā Kunga, sava Dieva, altāri un uz tā upurēt dedzināmos upurus Tam Kungam, savam Dievam. **7** Tev arī būs upurēt pateicības upurus, un tur ēst un priečāties Tā

Kunga, sava Dieva, priekšā. **8** Un uz šiem akmeņiem tev būs rakstīt visus šis bauslības vārdus skaidriem rakstiem. **9** Un Mozus un tie priesteri, tie Leviti, runāja uz visu Israēli un sacīja: ḥem vērā un klausies, Israēl! šai dienā tu esi palicis par Tā Kunga, sava Dieva, tautu. **10** Tāpēc tev būs klausit Tā Kunga, sava Dieva, balsīj, un darit Viņa baušlus un likumus, ko es tev šodien pavēlu. **11** Un Mozus pavēlēja tiem ļaudim tai dienā un sacīja: **12** Šie lai stāv uz Gerizim kalna, un lai tos ļaudis svēti, kad jūs būsiet gājuši pāri pār Jārdāni: Simeans un Levis un Jūda un Īsašars un Jāzebs un Benjamins. **13** Un šie lai stāv uz Ebala kalna un lād: Rūbens, Gads un Ašers un Zebulons un Dans un Naftalis. **14** Tad Levitiem būs sākt un sacīt ar skaņu balsi uz visiem Israēla ļaudim: **15** Nolādēts, kas taisa kādu izgriezut vai izlietu tēlu, negantību priekš Tā Kunga, gudru rokas darbu, un kas to slepeni uzceļ! - un visiem ļaudim būs atbildēt un sacīt: Āmen. **16** Nolādēts, kas nicīna savu tēvu vai savu māti! - un visiem ļaudim būs sacīt: Āmen. **17** Nolādēts, kas pārceļ sava tuvākā ežas(robežas)! - un visiem ļaudim būs sacīt: Āmen. **18** Nolādēts, kas aklu ceļā apmaldinal! - un visiem ļaudim būs sacīt: Āmen. **19** Nolādēts, kas tiesu groza piedzīvotājam, bāriņam un atraitnei! - un visiem ļaudim būs sacīt: Āmen. **20** Nolādēts, kas guļ pie sava tēva sievas, jo viņš atsedzis sava tēva apsegul! - un visiem ļaudim būs sacīt: Āmen. **21** Nolādēts, kas guļ pie kāda lopā! - un visiem ļaudim būs sacīt: Āmen. **22** Nolādēts, kas guļ pie savas māsas, sava tēva meitas vai savas mātes meitas! - un visiem ļaudim būs sacīt: Āmen. **23** Nolādēts, kas guļ pie savas sievas mātes! - un visiem ļaudim būs sacīt: Āmen. **24** Nolādēts, kas savu tuvāko slepeni nosīt! - un visiem ļaudim būs sacīt: Āmen. **25** Nolādēts, kas ḥem dāvanas, izliet nenoziedzīgas asinīs! - un visiem ļaudim būs sacīt: Āmen. **26** Nolādēts, kas netur šis bauslības vārdus, pēc tiem nedarīdams! - un visiem ļaudim būs sacīt: Āmen.

28 Un kad tu klausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsīj un turēsi visus Viņa baušlus, un darisi, ko es tev šodien pavēlu, tad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi augsti cels pār visām zemes tautām. **2** Un visas šās svētības nāks pār tevi un tev notiks, kad tu Tā Kunga, sava Dieva, balsīj klausīsi: **3** Svētīts tu būsi pilsētā un svētīts tu būsi laukā. **4** Svētīts būs tavas miesas auglis un tavas zemes auglis un tāvu lopu auglis un tāvu lielo lopu augums un tāvu sīko lopu vaisla. **5** Svētīts būs tavas kurvis, un svētīta tava abra. **6** Svētīts tu būsi ieiedams un svētīts tu būsi iziedams. **7** Tas Kungs dos visus tavus ienaidniekus, kas pret tevi ceļas, ka tie top nokauti tāvā priekšā; pa vienu ceļu tie pret tevi izies, un pa septiņiem ceļiem tie no tevis bēgs. **8** Tas Kungs pavēlēs svētībai, ka tā būs ar tevi tāvās klētis un pie visa, pie kā tu liksi savu roku, un tevi svētīs tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. **9** Tas Kungs tevi cels Sev par svētu tautu, kā Viņš tev zvērējis, ja tu turēsi Tā Kunga, sava Dieva, baušlus un staigāsi Viņa cejos. **10** Tad visi ļaudis virs zemes redzēs, ka tu esi nosaukts pēc Tā Kunga vārda, un bīsies no tevis. **11** Un Tas Kungs tevi loti vairoš ar labumu pie tavas miesas augļiem un pie tāvu lopu augļiem un pie tavas zemes augļiem tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tāvīem ir zvērējis, tev dot. **12** Tas Kungs tev atvērs Savu labo mantu, debesīs, un dos lietu savā laikā tava zemei, un svētīs visu tāvu rokas darbu, un tu aizdosī

daudz tautām, bet tu neaiznemēsies. **13** Un Tas Kungs tevi darīs par galvu un ne par asti, un tu būsi virsū vien un ne apakšā, ja tu klausīsi Tā Kunga, sava Dieva, baušiem, ko es tev šodien pavēlu, viņus turēt un darīt, **14** Un neatkāpsies no visiem tiem vārdiem, ko es jums šodien pavēlu, ne pa labo, ne pa kreiso roku, nedzīdāmies pakal citiem dieviem, tiem kalpot. **15** Bet ja tu neklausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsīj, un neturēsi un nedarīsi visus Viņa baušlus un Viņa likumus, ko es tev šodien pavēlu, tad visi šie lasti nāks pār tevi un tev notiks: **16** Nolādēts tu būsi pilsētā un nolādēts tu būsi laukā. **17** Nolādēts būs tāvs kurvis, un nolādēta tava abra. **18** Nolādēts būs tāvas miesas auglis un tāvas zemes auglis, tāvu lielo lopu augums un tāvu sīko lopu vaisla. **19** Nolādēts tu būsi ieiedams un nolādēts tu būsi iziedams. **20** Tas Kungs sūtīs pār tevi lāstu, bailes un briesmas pie ikvienu darba, pie kā tu savu roku pieliksi un ko tu darīsi, kamēr tu tapsi izdeldēts, un kamēr tu ātri iesi bojā, tāvu ļauņu darbu dēļ, ka tu Mani esi astājis. **21** Tas Kungs tev uzsūtīs mēri, kamēr Viņš tevi izdeldēs no tās zemes, ko tu ej iemantot. **22** Tas Kungs tevi sitīs ar diloni un ar drudzi un ar karstumu un ar karsoni un ar zobenu un ar bula laiku un ar rūsu, kas tev ies pakal, kamēr iesi bojā; **23** Un tāvas debesis, kas pār tāvu galvu, būs kā varš, un tā zeme, kas apakš tevis, būs kā dzelzs. **24** Tas Kungs tāvai zemei dos pišķus un pelnus lietus vietā, no debesīm tie nonāks pār tevi, kamēr būsi izdeldēts. **25** Tas Kungs tevi nodos, ka tu topi sakauts tāvu ienaidnieku priekšā; pa vienu ceļu tu pret viņiem iziesi un pa septiņiem ceļiem tu no viņiem bēgsi, un tapsi izkaisīts pa visām zemes valstīm. **26** Un tāvas miesas būs par ēdamo visiem debess putniem un zemes zvēriem, un nebūs, kas tos nodzīs. **27** Tas Kungs tevi sitīs ar Ēģiptes trumiem un ar tūkumiem un kraupi un ar niezi, no kā tu nevari izdziedēties. **28** Tas Kungs tevi sitīs ar trakumu un ar aklibu un ar sirds stulbību, **29** Ka tu dienas vidū grābstīses tā kā akls grābstās tumsā, un tāvi ceļi labi neizdosies; bet tu būsi tikai nospaidīts un aplaupīts visu mūžu, un glābēja nebūs. **30** Tu saderināsies ar sievu, bet cits pie tās gulēs; tu uztasīsi namu, bet tanī nedzīvos; tu dēstīsi vīna dārzu, bet viņa augļus nebaudīsi. **31** Tāvs vērsīs priekš tāvām acīm taps nokauts, un tu no tā neēdīsi; tāvs ēzelis taps laupīts priekš tāvām acīm un tev netaps atdots; tāvi sīkie lopi taps nodoti tāvīem ienaidniekiem, un glābēja nebūs. **32** Tāvi dēli un tāvas meitas taps nodoti citai tautai, ka tāvas acīs to redzēs un pēc viņiem iekdienas igs, bet tāvā rokā spēka nebūs. **33** Tāvas zemes augļus un visu tāvu padomu ēdis tauta, ko tu nepazīsti, un tu būsi tikai spādīts un dauzīts visu mūžu. **34** Un tu paliksi bez prāta, redzēdams, ko tāvas acīs redzēs. **35** Tas Kungs tevi sitīs ar nelabiem trumiem pie ceļiem un lieliem, ko never dziedināt, no tāvas pēdas līdz tāvas galvas virsai. **36** Tas Kungs novēdis tevi ar tāvu kēniņu, ko tu pār sevi iecelsi, uz tādu tautu, ko ne tu neesi pazinis, nedz tāvi tēvi, un tur tu kalposi citiem dieviem, kokam un akmenim. **37** Un tu būsi par briesmām un par sakāmu vārdu un par apsmieklu starp visām tautām, uz kurieni Tas Kungs tevi aizdzīs. **38** Tu iznesīsi daudz sēklas uz tirumu, bet maz sakrāsi, jo siseņi to apēdis. **39** Tu dēstīsi vīna dārzus un tos apstrādāsi, bet vīnu tu nedzersi, nedz salasīsi, jo tārpi to noēdis. **40** Tev būs ellās koki visās tāvās robežās, bet ar ellu tu nesvaidisies, jo tāvs ellās koks augļus

nometīs. **41** Tu dzemdināsi dēlus un meitas, bet tie tev nebūs, jo tie aizies cietumā. **42** Visi tavi koki un visi tavi zemes augļi paliks tārpiem. **43** Tas svešnieks, kas pie tevis mit, taps paugstināts pār tevi augsti jo augsti, bet tu tapsi pazemots zemi jo zemi. **44** Viņš tev aizdos, bet tu viņam neaizdosī, viņš būs par galvu, bet tu būsi par asti. **45** Un visi šie lāsti nāks pār tevi un tevi vajās un tev uzies, kamēr tu tapsi izdeldēts, tāpēc ka tu neesi klausījis Tā Kunga, sava Dieva, balsij, nedz turējis Viņa baušus un Viņa likumus, ko Viņš tev pavēlējis. **46** Un tie būs pie tevis par zīmi un par brīnumu, gan pie tava dzimuma mūžam. **47** Tāpēc ka tu Tam Kungam, savam Dievam, neesi kalpojis ar prieku un ar labu sirdi, kad tev bija visas lietas pār pārim, **48** Tu kalposi saviem ienaidniekiem, ko Tas Kungs pret tevi sūtīs, badā un slāpēs un plikumā un visu lietu trūkumā, un Viņš liks dzelzs jūgu uz tavu kaklu, kamēr Viņš tevi izdeldēs. **49** Tas Kungs pār tevi atvedis tautu no tālienes, no pasaules gala, itin kā ērglis skrien, tautu, kuras valodu tu neproti, **50** Briesmīgu tautu, kas vecos necienīs un jaunos nežēlos. **51** Un tā ēdis tavu lopu auglus un tavas zemes auglus, kamēr tu tapsi izdeldēts; tā tev neatlicinās ne labību, ne vīnu, ne eļļu, ne tavu lielo lopu augumu, ne tavu sīko lopu vaislu, kamēr tā tevi nomaitās. **52** Un viņa tevi spaidīs visos tavos vārtos, kamēr sagrūs tavi augstie un stiprie mūri, uz ko tu paļavies visā savā zemē, un viņa tevi spaidīs visos tavos vārtos un visā tavā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir devis. **53** Un tu ēdisi savas miesas auglus, savu dēlu un savu meitu miesu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev devis, to tu ēdisi tai apstāšanā un tai spaidīšanā, ar ko tavi ienaidnieki tevi spaidīs. **54** Un tam vīram, kas starp jums bijis izlūtināts un ļoti grezns, tam aks būs skaudīga uz savu brāli un uz to sievu pie savām krūtīm, **55** Un uz saviem atlikušiem dēliem, ka viņš nevienam no tiem nedod savu dēlu galu, ko viņš ēd, tāpēc ka tam nekas nav atlicis tai apstāšanā un spaidīšanā, ar ko tavs ienaidnieks tevi spaidīs visos tavos vārtos. **56** Tai sievai, kas starp jums bija izlūtināta un grezna, kas aiz mīkstuma un kāruma nav vižojusi savu kāju pie zemes spert, tai aks būs skaudīga uz to vīru pie savām krūtīm un uz savu dēlu un uz savu meitu, **57** Par to bērnu, kas tikko izgājis no viņas miesas, un par savu dēlu, ko tā dzemdejusi, jo viņa tos ēdīs slepeni tai briesmīgā trūcībā, tai apstāšanā un spaidīšanā, ar ko tavs ienaidnieks tevi spaidīs tavos vārtos. **58** Ja tu neturēsi visus šīs bauslibas vārdus un nedarīsi, kas šīni grāmatā rakstīs, nebīdamies Tā Kunga, sava Dieva, godājamo un bīstamo vārdu, **59** Tad Tas Kungs daris briesmīgas mokas tev un tavam dzimumam, lielas un pastāvīgas mokas un niknas un pastāvīgas sērgas. **60** Un Viņš uz tevi griezīs visas Ēģiptes sērgas, no kā tu bīsties, un tās tev pielips. **61** Un visādas sērgas un visādas mokas, kas šīni bauslibas grāmatā nav rakstītas, Tas Kungs tev uzsūtīs, kamēr tu būsi izdeldēts. **62** Un mazs pulciņš atliks no jums, kas papriekš bijāt savā skaitā kā debess zvaigznēs, tāpēc ka tu neesi klausījis Tā Kunga, sava Dieva, balsij. **63** Un notiksies, itin kā Tas Kungs par jums ir priecājies, jums labu darit un jūs vairoti, tā Tas Kungs par jums priecāsies, jūs nomaitāt un jūs izdeldēt, un jūs tapsiet izpostīti no tās zemes virsas, ko ejat iemantot. **64** Un Tas Kungs tevi izkaisīs starp visām pasaules tautām, no viena pasaules gala līdz otram pasaules galam, un tur tu kalposi ciitem

dieviem, ko ne tu neesi pazinis, ne tavi tēvi, kokam un akmenim. **65** Un starp šīm tautām tev nebūs miera un tava kājai nebūs dasas, jo Tas Kungs tev tur dos drebošu sirdi un noīgušas acis un noskumušu dvēseli. **66** Un tava dzīvība tev karāsies (kā pie pavediena) un tu baiļosies naktim dienām un necerēsī dzīvot. **67** Rītos tu sacīsi: kaut jau būtu vakars! Un varakos tu sacīsi: kaut jau būtu rīts! No sirds izbaiļēm, ar ko tu baiļosies, un no tām lietām, ko tavas acis redzēs. **68** Un Tas Kungs ar laivām tevi vedis atpakaļ uz Ēģiptes zemi, to celu, par ko es tev esmu sacījis: tu viņu vairs nerēdzeši; un tur jūs gribēsiet pārdoties saviem ienaidniekiem par kalpiem un par kalponēm, bet tur pircēja nebūs.

29 Šie ir tās derības vārdi, ko Tas Kungs Mozum pavēlējis ar Israēla bērniem derēt Moaba zemē, pāri par to derību, ko Viņš ar tiem bija derējis Horebā. **2** Un Mozus saaicināja visu Israēli un uz tiem sacīja: jūs visu esat redzējuši, ko Tas Kungs Ēģiptes zemē jūsu priekšā darijis pie Faraona un pie viņa kalpiem un pie visas viņa zemes, **3** Visas tās lielās kārdināšanas, ko tavas acis redzējušas, tās lielās zīmes un tos brīnumus. **4** Bet Tas Kungs jums nav sirdi devis, kas saprot, nedz acis, kas redz, nedz ausis, kas dzird, līdz šai dienai. **5** Un četrdesmit gadus Es jums esmu licis pa tuksnesi staigāt; jūsu drēbes mugurā jums nav nodilušas, un tavas kurpes kājās tev nav noplisušas. **6** Maizi jūs neesat ēduši, nedz vīnu nedz stipru dzērienu dzēruši, lai jūs atzītu, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **7** Kad nu jūs atrācāt uz šo vietu, tad Sihons, Hešbonas kēniņš, un Ogs, Basanas kēniņš, izgāja mums preti karā un mēs tos esam sakāvuši, **8** Un viņu zemi uzņēmuši un to devuši par daļu Rūbeniešiem un Gadiešiem un Manasus pusciltij. **9** Tad nu turiet šās derības vārdus un dariet tos, ka jums izdodas pie visa, ko jūs darisiet. **10** Jūs visi šodien stāvat Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, jūsu cilts virsnieki un jūsu vecaji un jūsu priekšnieki, visi Israēla vīri, **11** Jūsu bērniņi, jūsu sievas un tavs piedzīvotājs, kas ir tavā lēgerī, no tava malkas cirtēja līdz tavam ūdens smēlējam, **12** Ka tu iedotos Tā Kunga, sava Dieva, derībā un tai zvērestā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, šodien ar tevi dara, **13** Ka Viņš tevi šodien ieceltu sev par tautu un tev būtu par Dievu, kā Viņš tev runājis un kā Viņš zvērējis taviem tēviem, Ābrahāmam, Izakam un Jēkabam. **14** Un šo derību un šo zvērestu es daru nevien ar jums, **15** Bet kā ar jums, kas šodien ar mums še stāvat Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā, tāpat ar tiem, kas šodien še pie mums nestāv. **16** Jo jūs zināt, ka mēs esam dzīvojuši Ēģiptes zemē un ka esam gājuši vidū caur tām tautām, kur jūs esat gājuši cauri.- **17** Un jūs esat redzējuši viņu negantības un elkus no koka un akmens, sudraba un zelta, kas tiem bija. **18** Lai nav jūsu starpā ne vīrs ne sieva, ne saime ne cilts, kas šodien savu sirdi būtu nogriezis no Tā Kunga, mūsu Dieva, un ietu kalpot šo tautu dievīem; lai nav jūsu starpā nevienas saknes, kas nes nāvīgas zāles un vērmeles. **19** Un lai nenotiek, ka šos lāstu vārdus dzirdot kāds savā sirdī svētījās un saka: man labi klāsies, jebšu es staigāšu pēc sava cieta sirds prāta. Tā iet bojā gan tas, kas dzirdīts, gan tas, kas iztvīcis. **20** Tas Kungs negribēs par tādu apžēloties, bet tad kūpēs Tā Kunga bardzība un karstums par tādu vīru, un visi lāsti, kas šīni grāmatā rakstīti, gulēs uz tā, un Tas Kungs izdeldēs viņa vārdu no pasaules. **21** Un Tas Kungs to izraudzīs postam no visām

Israēla ciltīm pēc visiem derības lāstiem, kas rakstīti šini bauslības grāmatā. **22** Tad tie pēcnākamie dzimumi sacī, jūsu bērni, kas pēc jums celsies, un tas svešais, kas atrāks no tālas zemes, redzēdamī tās zemes mocības un viņas sērgas, ar ko Tas Kungs tai liks sīrt, **23** Ka visa viņu zeme ir sērs un degoša sāls; tur nesēj, tur neaug, tur zāle nezel, tā kā Sodoma ir izdeldēta un Gomora, Adama un Cebōima, ko Tas Kungs izdzēdējis Savā dusmībā un bardzībā, - **24** Tad visas tautas sacīs: kāpēc Tas Kungs šai zemei tā ir darījis? Kas tās par lielām bargām dusmām? **25** Tad sacīs: tāpēc ka tie ir atstājuši Tā Kunga, savu tēvu Dieva, derību, ko Viņš ar tiem bija derējis, kad tos izveda no Ēģiptes zemes; **26** Un ir nogājuši un citiem dieviem kalpojuši un viņus pielīguši, tādus dievus, ko tie nepazina un ko Viņš tiem nebija devis. **27** Tāpēc Tā Kunga bardzība ir iedegusies pret šo zemi, vest pār viņu visus šos lāstus, kas šini grāmatā rakstīti. **28** Un Tas Kungs tos no viņu zemes ir izstūmis ar dusmību, ar bardzību un ar lielu īgnumu, un tos ir izmetis uz citu zemi, kā tas šodien ir. **29** Tā Kunga, mūsu Dieva, noslēpumi ir darīti zināmi mums un mūsu bērniem mūžam, ka mums būs darīt visus šīs bauslības vārdus.

30 Kad nu viss tas nāks pār tevi, vai šī svētība, vai šie lāsti, ko es tev esmu licis priekšā, un kad tu to nems pie sirds starp tām tautām, uz kurieni Tas Kungs, tavs Dievs, tevi izdzinis, **2** Un tu atgriezīsies pie Tā Kunga, sava Dieva, un klausīsi Viņa balsij, kā es tev šodien pavēlu, tu un tavi bērni, no visas savas sirds un no visas savas dvēseles; **3** Tad Tas Kungs, tavs Dievs, nogriezis tavu cietumu un apžēlosies par tevi, un tevi atkal salasis no visām tautām, uz kurieni Tas Kungs, tavs Dievs, tevi izkaisījis. **4** Jebšu tavi izdzītie arī būtu pašā pasaules galā, tad tomēr Tas Kungs, tavs Dievs, no turienes tevi sapulcēs un tevi nems no turienes. **5** Un Tas Kungs, tavs Dievs, tevi vedis uz to zemi, ko tavi tēvi turējuši, un tu to iemantosi, un Viņš tev darīs labu, un tevi vairoš vairāk nekā tavus tēvus. **6** Un Tas Kungs, tavs Dievs, apgrāzīs tavu sirdi un tava dzimuma sirdi, ka tu To Kungu, savu Dievu, milēsi no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, lai tu dzīvo. **7** Un Tas Kungs, tavs Dievs, liks visus šos lāstus uz taviem ienaidniekiem un uz taviem skaugīiem, kas tevi vajā. **8** Bet tu atkal klausīsi Tā Kunga balsij un darīsi visus Viņa baušus, ko es tev šodien pavēlu. **9** Un Tas Kungs, tavs Dievs, tevi bagāti svētīs visā tavā roku darbā, pie tavas miesas augliem un pie tavu lopu augliem un pie tavas zemes augliem, ka tev labi klājās; jo Tas Kungs atkal par tevi priečāsies, tev par labu, itin kā Viņš priečājies par taviem tēviem; **10** Kad tu klausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsij, un turēsi Viņa baušus un Viņa likumus, kas rakstīti šai bauslības grāmatā, kad tu atgriezīsies pie Tā Kunga, sava Dieva, ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli. **11** Jo šis bauslis, ko es tev šodien pavēlu, tev nav ne par augstu nedz par tālu. **12** Tas nav debesis, ka būtu jāsaka: kas mums kāps debesis, to mums dābut un to dot mums dzīrdēt, ka to darām? **13** Tas arī nav viņpus jūras, ka būtu jāsaka: kas mums pārcelsies viņpus jūras, to mums dābut un to mums dot dzīrdēt, ka to darām? **14** Jo tas vārds ir ļoti tuvu pie tevis, tavā mutē un tavā sirdi, ka tu to dari. **15** Redzi, šodien es tev esmu licis priekšā dzīvību un labumu, nāvi un ļaunumu; **16** Es tev šodien pavēlu To Kungu, savu Dievu, milot, Viņa celos staigāt

un turēt Viņa baušus, likumus un tiesas, ka tu dzīvo un vairojies, un Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētī tai zemē, ko tu ej iemantot. **17** Bet ja tava sirds griezīsies un neklausīs un tu liksies pavesties, pielūgt citus dievus un tiem kalpot, **18** Tad es jums šodien pasludināju, ka jūs pavism iesiš bojā; jūs ilgi nedzīvosit tai zemē, ko iemantot tu tagad ej pār Jardāni. **19** Es šodien piesaucu debesis un zemi par lieciniekim pār jums; es jums esmu līcis priekšā dzīvību un nāvi, svētību un lāstu; tad nu izvēlies dzīvību, ka tu dzīvo, tu un tavs dzimums, **20** Milodams To Kungu, savu Dievu, klausīdams Viņa balsij un Viņam pieķerdamies, jo Viņš ir tava dzīvība un tavu dienu pagarinātājs, ka tu palieci tai zemē, ko Tas Kungs zvērējis taviem tēviem Ābrahāmam, Izakam un Jēkabam, viņiem dot.

31 Tad Mozus nogāja un runāja šos vārdus uz visu Israēli, **2** Un uz tiem sacīja: šodien es esmu simts un divdesmit gadus vecs; es nevarēšu vairs ne iziet ne iejet, un Tas Kungs uz mani sacījis: tev nebūs iet pāri pār šo Jardāni. **3** Tas Kungs, tavs Dievs, Tas ies pats tavā priekšā pāri, Tas izdzēdēs šīs tautas tavā priekšā, ka tu tās iemanto; Jozuas, tas ies pāri tavā priekšā, kā Tas Kungs runājis. **4** Un Tas Kungs viņiem darīs, kā Viņš darījis Sihonam un Ogam, Amoriešu kēniņiem, un viņu zemei, ko Viņš izdzēdējis. **5** Kad nu Tas Kungs tos nodos jūsu priekšā, tad jums tiem būs darīt pēc visām pavēlēm, ko es jums esmu pavēlējis. **6** Esat stipri un turat drošu prātu, nebistaties un nebaiļojaties priekš viņiem, jo Tas Kungs, tavs Dievs, Tas tev iet līdz; Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametis. **7** Un Mozus aicināja Jozua un sacīja uz viņu visa Israēla priekšā: esi stiprs un turi drošu prātu, jo tu ieiesi ar šiem ļaudim tai zemē, ko Tas Kungs viņu tēviem ir zvērējis, viņiem dot, un tev to būs viņiem izdalīt. **8** Tas Kungs, Tas iet tavā priekšā, Viņš būs ar tevi, Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametis, nebistaties un nebaiļojies. **9** Un Mozus uzrakstīja to bauslību un to deva tiem priesteriem, Levja dēliem, kas nesa Tā Kunga derības šķirstu, un viņiem Israēla vecajiem. **10** Un Mozus tiem pavēlēja un sacīja: ik septītā gadā, atlaišanas gada laikā, lievenu svētkos, **11** Kad viiss Israēls nāks rādīties Tā Kunga, tava Dieva, priekšā, tai vietā, ko Viņš izredzēs, tad tev šo bauslību būs priekšā lasīt visam Israēlim viņu ausīs. **12** Sapulcīni tos ļaudis, virus un sievas un bērniņus un savus piedzīvotājus, kas tavos vārtos, lai tie dzīrd un mācās un bistas To Kungu, jūsu Dievu, un tur un dara visus šīs bauslības vārdus, **13** Un lai viņu bērni, kas to nezina, dzīrd un mācās bīties To Kungu, jūsu Dievu, visu to laiku, kamēr jūs dzīvosit tai zemē, ko iemantot jūs ejat pār Jardāni. **14** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: redzi, tavs laiks ir klāt, ka jāmirst; aicini Jozua, un ejat saiešanas teltī, lai Es viņam pavēlu. Tad Mozus un Jozuas gāja un nostājās saiešanas teltī. **15** Tad Tas Kungs tai teltī parādījās padobeša stabā, un tas padobeša stabs stāvēja saiešanas teltē durvis. **16** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: redzi, tu dusēsi pie saviem tēviem, un šie ļaudis celsies un maukos pakal tās zemes svešiem dieviem, kur tie nāks dzīvot, un atstās Mani un atmetis Manu derību, ko Es ar tiem esmu derējis, **17** Tai dienā Mana bardzība pret tiem iedegsies, un Es tos atstāšu un paslēpšu Savu vaigu no viņiem, ka tie top aprīti, un daudz ļaunuma un daudz bēdu viņiem užies, ka tie tai dienā sacīs: vai šis ļaunums man nav uzgājis

tāpēc, ka mans Dievs nav mūsu vidū? **18** Bet Es paslēpšu Savu vaigu tai dienā visa ļaunuma dēļ, ko tie ir darījuši, nogriezdamies pie citiem dieviem. **19** Un nu uzrakstiet sev šo dziesmu un māci to Israēla bērniem un ieliec to viņu mutē, ka ši dziesma Man ir par liecību pret Israēla bērniem. **20** Jo Es tos ievedišu tai zemē, ko esmu zvērējis viņu tēviem, kur piens un medus tek, un kad tie ēdis un būs paēduši un paliks trekni, tad tie nogriezīsies pie citiem dieviem un tiem kalpos un Mani apkaitinās un atmetis Manu derību. **21** Un kad daudz launuma un daudz bēdu tiem užies, tad ši dziesma tiem atbildēs un būs par liecību, jo tā netaps aizmirsta viņu dzimuma mutē. Jo Es zinu viņu domas, kas tiem jau šodien ir, pirms Es tos esmu ievedis tai zemē, ko tiem esmu zvērējis. **22** Tad Mozus uzrakstīja šo dziesmu tai dienā un to mācīja Israēla bērniem. **23** Un Viņš pavēlēja Jozuam, Nuna dēlam, un sacīja: esī stiprs un turi drošu prātu, jo tu ievediši Israēla bērus tai zemē, ko Es viņiem esmu zvērējis, un Es būšu ar tevi. **24** Un kad Mozus bija pabeidzis līdz pat galam sarakstīt šās bauslības vārdus grāmatā, **25** Tad Mozus pavēlēja tiem Levitiem, kas Tā Kunga derības šķirstu nesa, sacīdams: **26** Nemiet šo bauslības grāmatu un noliekat to blakāt Tā Kunga, sava Dieva, derības šķirstam, lai viņa tur ir par liecību pret tevi. **27** Jo es pazīstu tavu nepaklausību un tavu stūrgalvību. Redzi, šodien kamēr es vēl esmu dzīvs jūsu vidū, jūs esat neklausīgi pret To Kungu, - cik vairāk, kad es būšu nomiris! **28** Sapulcējiet pie manis visus savus cilšu vecajus un savus priekšniekus, lai es runāju šos vārdus priekš viņu ausim un pret tiem piesaucu par lieciniekiem debesis un zemi. **29** Jo es zinu, ka pēc manas nāves jūs visai(pilnīgi) apgrēkosities un atkāpsities no tā ceļa, ko es jums esmu pavēlējis; tad jums tas ļaunums užies nākamā laikā, kad jūs darisiet, kas ļauns Tā Kunga acīs, viņu apkaitinādami ar savu rokas darbu. **30** Tad Mozus runāja priekš visas Israēla draudzes ausim šīs dziesmas vārdus līdz pat galam.

32 Nemiet vērā, debesis, jo es runāšu, un zeme lai dzird manas mutes vārdus. **2** Mana mācība lai list kā lietus, un mana valoda lai pil kā rasa, kā lietutināt uz zaļumu, un kā lāses uz zāli **3** Jo es slavēšu Tā Kunga vārdu; dodiet godu mūsu Dievam. **4** Viņš ir tas akmens kalns, Viņa darbs ir pilnīgs, jo visi Viņa ceļi ir tiesa; Dievs ir patiesība un bez viltus, Viņš ir taisns un patiesīgs. **5** Pret Viņu tie apgrēkojušies; tie nav Viņa bērni, bet sev par kaunu, nikna un netikla cilts. **6** Vai jūs Tam Kungam tā atmaksājet, tu ģeķīga un negudra tauta? Vai Viņš nav tavs tēvs, kam tu piederi, kas tevi radījis un sataisījis? **7** Piemini tās senās dienas, nemiet vērā tos gadus no radu radīem, vaicā savam tēvam, tas tev to stāstīs, saviem vecajiem, tie tev to saīcis. **8** Kad tas visuaugstais tautām deva viņu dālas un šķirā cilvēku bērnus, tad Viņš tautām cēla robežas pēc Israēla bērnu skaita. **9** Jo Tā Kunga dāļa ir Viņa ļaudis, Jēkabs ir Viņa īpaša mantiba. **10** Viņš to atrada tuksneša zemē, briesmīgā kaukšanas postāžā, Viņš to pasargāja, kā Savu acs raugu. **11** Kā ērglis savu perēkli vedina un lidinājās pār saviem bērniem, izplāta savus spārnumus un tos uzņem un tos nes uz saviem spārniem, **12** Tā Tas Kungs vien tos vadīja, un sveša dieva nebija ar viņu. **13** Viņš to spēcīgi vadīja pār zemes augstumiem, to ēdināja ar tiruma augļiem un to zīdināja ar medu no klinta un ar eļļu no cieta akmens. **14**

Sviestu no govīm, un pienu no avīm, līdz ar jēru taukiem, un Basanas aunas un āžus ar taukām ikstīm, tīrus treknus kviešus un vīnogu sulu, - viņa ogu asinis tu dzēri, vīnu. **15** Kad nu Ješuruns (t.i. Israēls) palika trekns, tad viņš spēra, - tu paliki trekns un tukls un resns, - tad viņš atstāja Dievu, savu Radītāju, un nincināja savas pestīšanas akmens kalnu. **16** Tie Viņu tirināja caur svešiem (dieviem), caur negantibām tie Viņu apkaitināja. **17** Tie upurēja jodiem, nedievam, dievem, ko tie nepazina, jauniem, kas nesen cēlušies, ko jūsu tēvi nav bijušies. **18** To akmens kalnu, kas tevi dzemdinājis, tu atstāji, un aizmirsi Dievu, kas tevi radījis. **19** Kad Tas Kungs to redzēja, tad Viņš atmeta īgnūmā Savus dēlus un Savas meitas, **20** Un sacīja: Es paslēpšu Savu vaigu no viņiem, Es redzēšu, kā tiem pēc klāsies, jo tie ir netikla tauta, bērni bez tīcības. **21** Tie Mani tirinājuši caur nedievu, tie Mani kaitinājuši caur savām nelietibām; tad ari Es viņus tirināšu caur netautu, caur ģeķīgu tautu Es tos kaitināšu. **22** Jo uguns ir iededzies no Manām dusmām un degs līdz visdziļākai ellei un aprīs zemi ar viņas augļiem un iededzinās kalnu pamatus. (*Sheol h7585*) **23** Es sakrāšu pār tiem ļaunumus, Savas bultas Es uz tiem izšaušu. **24** Badā tiem būs izginst, mēris un rūgtas sērgas tos aprīs, Es sūtišu zvēru zobus pret tiem un pišlos līdeju čūsku dzelopus. **25** Ārā tos postīs zobens un iekšā briesmas, kā jaunekļus, tā jaunavas, zīdāmos līdz ar sirmgalvjiem. **26** Es sacītu: Es tos izputināšu, Es izdeldēšu viņu piemiņu starp cilvēkiem, - **27** Ja Es nebītos, ka viņu ienaidnieki Mani nesadusmo, ka viņu spaidītāji nesaprazdamī nesaka: mūsu roka bija augsta, un ne Tas Kungs visu to darījis. **28** Jo tie ir ļaudis bez padoma, un saprašanas tiem nav. **29** Ak kaut viņi būtu gudri to saprast, un nēmtu vērā, kā tiem pēcgalā klāsies. **30** Kā viens var tūkstošus vajāt un kā divi var dzenāt desmit tūkstošus? Vai ne tāpēc, ka viņu akmens kalns tos ir pārdevis, un Tas Kungs tos ir nodevis. **31** Jo viņu akmens kalns nav kā mūsu akmens kalns, par to mūsu ienaidnieki paši ir spriedēji. **32** Jo viņu vīna koks ir no Sodomas vīna koka un no Gomoras laukiem; viņu vīna ķekari ir žults ķekari, tiem ir rūgtas ogas. **33** Viņu vīns ir pūķu siekalas un briesmīga odžu žults. **34** Vai tas nav pie Manis paslēpts, aizzieģelēts Manā padomā. **35** Man pieder atriebšana un atmaksāšana, uz to laiku, kad viņu kāja slīdēs; jo viņu posta diena ir tūvu, un viņu liktenis nāk steigšus. **36** Jo Tas Kungs tiesās Savus ļaudis un par Saviem kalpīm Viņš apzēlosies, kad Viņš redzēs, ka spēks ir izzudis, ka beigtī mazs un liels. **37** Kad Viņš sacīs: Kur ir viņu dievi, tas akmens kalns, uz ko tie cerēja? **38** Viņu upura taukus tie ēda, viņu dzeramā upura vīnu tie dzera, - lai viņi celas un jums palīdz, ka jums ir patvērumi. **39** Raugāt nu, ka Es, Es tas esmu, un neviena nav, kā vien Es! Es nonāvēju un daru dzīvu, Es ievainoju un dzirdināju, un glābēja nav no Manas rokas. **40** Jo Es paceļu pret debesīm Savu roku un saku: tik tiešām, kā Es dzīvoju mūžīgi, **41** Kad Es trišu Sava zobena zibenī un Mana roka izstiepīsies uz sodību, tad Es atkal atriebšos pie Saviem pretiniekim un atmaksāšu Saviem ienaidniekiem. **42** Es dzirdināšu Savas bultas ar asinīm, - un Mans zobens ēdis miesas, - ar nokauto un gūstīto asinīm, no ienaidnieku varenām galvām. **43** Gavilējiet, tautas, par Viņa ļaudim, - jo Viņš atriebī Savu kalpu asinis un atriebīs pie Saviem pretiniekim un apzēlojās par Savu zemi un par Saviem

ļaudīm. - **44** Un Mozus nāca un runāja visus šīs dziesmas vārdus to ļaužu ausis, viņš un Jozuas, Nuna dēls. **45** Kad nu Mozus bija beidzis runāt visus šos vārdus uz visu Israēli, **46** Tad viņš uz tiem sacīja: nemiet pie sirds visus šos vārdus, ko es šodien jums apliecināju; tos jums būs pavēlēt saviem bērniem, ka tie tur un dara visus šīs bauslības vārdus. **47** Jo tas jums nav tukšs vārds, bet ir jūsu dzīvība, un caur šo vārdu jūs ilgi dzīvosiet tai zemē, ko iemantot jūs ejat pār Jardāni. **48** Un Tas Kungs runāja uz Mozu tai pašā dienā sacīdams: **49** “Kāp uz šo Abarim kalnu, tas ir Nebus kalns, Moaba zemē pret Jēriku, un skaties Kanaāna zemi, ko Es Israēla bērniem došu iemantot. **50** Un tev būs mirt uz tā kalna, kur tu uzkāpsi, un tapt piepulcinātam pie saviem ļaudim, kā Ārons, tavs brālis, nomira uz Hora kalna un tapa piepulcināts pie saviem ļaudim; **51** Tādēļ ka jūs Israēla bērnu vidū esat noziegušies pret Mani pie strīdus ūdens Kādešā, Cin tuksnesi, tāpēc ka jūs Mani neesat svētījuši Israēla bērnu vidū. **52** Jo tu redzēsi to zemi savā priekšā, bet tur tu nenonāksi, tai zemē, ko Es došu Israēla bērniem.”

33 Šī ir tā svētība, ar ko Mozus, tas Dieva vīrs, priekš savas miršanas Israēla bērnus svētījis. **2** Un viņš sacīja: “Tas Kungs ir nācis no Sinaī un tiem uzlēcis no Seira, Viņš atspīdējis no Pārana kalniem un nācis no daudz tūkstošiem svētīiem; no Viņa labās rokas tiem bauslības uguns (izgājis). **3** Kā Viņš tos ļaudis miļo! Visi Tavi svētie ir Tavā rokā, tie nosēzas pie Tavām kājām un nem no Taviem vārdiem. **4** Mozus mums ir pavēlējis to bauslību, Jēkaba draudzes mantību. **5** Viņš palīka par kēniņu Ješurunam (Israēlim), kad ļaužu virsnieki sapulcejās līdz ar Israēla ciltīm. **6** Rūbens lai dzīvo un lai nemirst, un viņa pulks lai ir skaitāms.” **7** Un šo viņš sacīja par Jūdu: “Klausī, Kungs, Jūda balsi, un vedi to pie viņa ļaudim. Ar savām rokām viņš par tiem karo, un Tu esi viņam palīgs pret viņa ienaidniekiem.” **8** Un par Levi viņš sacīja: “Tavs tumum un urim (tiesa un gaisma) lai paliek pie Tava svētā vīra, ko Tu esi kārdinājis Masā, ar ko Tu strīdējies pie strīdus ūdeni; **9** Kas par savu tēvu un par savu māti sacīja: es viņu nerēdu, un kas savus brāļus neatzina un savus dēlus nepazina, jo tie sargāja Tavu vārdu un turēja Tavu derību. **10** Tie Jēkabam mācīs Tavas tiesas un Israēlim Tavu bauslību; tie liks kvēpināmās zāles priekš Tavām nāsim un dedzināmos upurus uz Tavu altāri. **11** Svētī, Kungs, viņa spēku, un lai viņa roku darbs Tev patīk; sasit gurnus tiem, kas pret to ceļas, un kas viņu ienīst, ka tie nevar celties.” **12** Un par Benjamīnu viņš sacīja: “Tā Kunga milāis dzīvīs droši pie Viņa, Viņš to apsegis ikdienas, un tas mitīs starp Viņa kamiešiem.” **13** Un par Jāzepu viņš sacīja: “Viņa zeme lai ir Tā Kunga svētīta ar debess labumu, ar rasu un ar ūdeņiem, kas apakšā, **14** Ar vislabākiem saules augliem, ar vislabākiem mēnešu augliem, **15** Un ar to visdārgāko no vecu veciem kalniem, un ar to vislabāko no mūžigiem pakalniem, **16** Un ar vislabākiem zemes un viņas pilnuma augliem; un laipnība no tā, kas ērkšķu krūmā mita, lai nāk uz Jāzepa galvu un uz galvu savu brāļu izredzētam. **17** Viņa gods ir kā vēršu pirmsdzimtam, un viņa ragi kā sūbra ragi; ar tiem viņš sabadis visas tautas līdz zemes galīem; šie ir Efraima lielie pulki un šie ir Manasus tūkstoši.” **18** Un par Zebulonu viņš sacīja: “Priečājies, Zebulon, par savu gājumu, un īsašar, par saviem dzīvokļiem. **19** Tie aicinās tos ļaudis

kalnā, tur tie upurēs taisnības upurus, jo tie zīdīs jūras bagātību un smiltīs paslēptas mantas.” **20** Un par Gadu viņš sacīja: “Svētīts lai ir, kas Gadu izplata, viņš gul kā lauva un saplos gan elkonī, gan galvas virsu. **21** Viņš izredzējās pirmajā tiesu, jo tur vadōja daļa bija glabāta; viņš pīestājās ļaužu virsniekiem un darija Tā Kunga taisnību un Viņa tiesas līdz ar Israēli.” **22** Un par Danu viņš sacīja: “Dans ir jauns lauva, viņš izlēks no Basanas.” **23** Un par Naftali viņš sacīja: “Naftalim ir žēlastības diezgan, un Tā Kunga svētības papilnam; pret vakariem un pret dienvidiem būs viņa daļa.” **24** Un par Ašeru viņš sacīja: “Ašers lai ir svētīts pār tiem dēliem, lai tas ir apžēlots savu brāļu vidū un kas savām kājām min eļļu. **25** Dzelzs un varš būs tavs stiprums, un visu mūžu lai tev ir miers.” **26** “Neviens nav kā Ješuruna (Israēla) Dievs, Viņš brauc pa debesīm tev palīgā un Savā godībā pa padabešiem. **27** Tas mūžīgais Dievs ir patvēruma, un vīrs zemes valda mūžīgas rokas, un Viņš aizdzen ienaidnieku tavā priekšā, un saka: izdeldi. **28** Israēls tad dzīvos droši par sevi; Jēkaba acs skatās uz labības un viņa zemi, un viņa debess pilina rasu. **29** Svētīgs tu esi, Israēl, - kas ir tāds kā tu, Tā Kunga atpestīta tauta? Viņš ir tava palīga bruņas un tavas godības zobens; un tavi ienaidnieki tev pielabināsies un tu staigāsi pa viņu augstumiem.”

34 Tad Mozus uzkāpa no Moaba klajumiem uz Nebus kalnu, Pizgas virsgalu, kas ir pret Jēriku, un Tas Kungs viņam rādija visu Gileādas zemi līdz Danam, **2** Un visu Naftalus un Efraima un Manasus zemi un visu Jūda zemi līdz pat jūrai, **3** Un to dienvidu(Negebas) pusī un to klajumu, to palmu pilsētu, Jērikus leju, līdz Coārai. **4** Un Tas Kungs sacīja uz viņu: “Šī ir tā zeme, ko Es Ābrahāmam, Izakam un Jēkabam esmu zvērējis sacīdam: tavam dzimumam Es to došu; Es tev to esmu licis redzēt ar tavām acīm, bet tev nebūs uz turieni iet pāri.” **5** Tā Mozus, Tā Kunga kalps, nomira Moaba zemē pēc Tā Kunga vārda. **6** Un Viņš to apraka ieļejā, Moaba zemē, Bet Peoram pretī, un neviens viņa kapu nezin līdz šai dienai. **7** Un Mozus bija simts un divdesmit gadus vecs, kad viņš nomira. Viņa acis nebija palikušas tumšas un viņa spēks nebija zudis. **8** Un Israēla bērni apraudāja Mozu Moaba klajumos trīsdesmit dienas, tad tās gaudu un raudu dienas par Mozu beidzās. **9** Un Jozuas, Nuna dēls, bija gudrības gara pilns, jo Mozus uz viņu bija uzlicis savas rokas, un Israēla bērni viņam klausīja un darija, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **10** Un tāds pravietis iekš Israēla vairs necēlās, kā Mozus, ko Tas Kungs būtu atzinis vaigu vaigā, - **11** Pēc visām tām zīmēm un tiem brīnumiem, ko darīt Tas Kungs viņu bija sūtījis uz Ēģiptes zemi pie Faraona un pie visiem viņa kalpiem un pie visas viņa zemes, **12** Un pēc tās stiprās rokas un pēc visiem tiem lieliem un bijājamiem darbiem, ko Mozus darija priekš visa Israēla acīm.

Jozuas

1 Un notikās pēc Mozus, Tā Kunga kalpa, miršanas, tad Tas Kungs runāja uz Jozua, Nuna dēlu, Mozus sulaini, un sacīja: **2** Mans kalps Mozus ir nomiris; tad nu celies, ej pāri pār šo Jardāni, tu un visi šie laudis, uz to zemi, ko Es Israēla bērniem dodu. **3** Visas vietas, kur jūs savu kāju spersiet, Es jums esmu devis, tā kā Es uz Mozu esmu runājis. **4** No tuksneša un no šīs Lībanus līdz tai lielai upei, Eifrat upei, visa Hietiešu zeme līdz tai lielai jūrai pret saules noiešanu lai ir jūsu robežas. **5** Neviens tavā priekšā nepastāvēs visu tāvu mūžu; tā kā Es esmu bijis ar Mozu, tāpat Es būšu ar tevi; Es tevi neatstāšu, nedz pametīšu. **6** Esi stiprs un turi drošu prātu, jo tev šiem laudīm būs izdalīt to zemi par iemantojamti tiesu, ko Es viņu tēviem esmu zvērējis dot. **7** Esi tikai stiprs un turi drošu prātu, ka tu turies un dari pēc visas bauslības, ko Mozus, Mans kalps, tev ir pavēlējis; neatkāpīs no tās ne pa labo ne pa kreiso roku, ka tev labi izdodas visur, kur tu iesi. **8** Lai šī bauslības grāmata neatstājās no tavas mutes, bet apdomā to dienām naktim, ka tu vari turēt un darīt visu, kas tanī stāv rakstīts: tad tavi ceļi labi izdosies un tad tev laimēsies. **9** Vai Es tev neesmu pavēlējis: esi stiprs un turi drošu prātu? Nebēdājies un neballojies, jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir ar tevi visur, kurp tu iesi. **10** Tad Jozuas pavēlēja tiem ļaužu virsniekiem un sacīja: **11** Ejat pa lēgeri un pavēlējet tiem laudīm sacīdam: sataisiet sev ceļamaizi, jo pēc trim dienām jūs iesiet pār šo Jardāni, ka jūs ieejat, iemantot to zemi, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums dod par īpašumu. **12** Un Jozuas runāja uz Rūbeniešiem un Gadiešiem un uz Manasus puscilti un sacīja: **13** Pieminiet to vārdu, ko Mozus, Tā Kunga kalps, jums ir pavelejīs sacīdams; Tas Kungs, jūsu Dievs, jums dod dusēšanu un jums dod šo zemi. **14** Jūsu sievas, jūsu bērniņi, jūsu ganāmie pulki lai paliek tai zemē, ko Mozus šaipus Jardānes jums devis, bet jūs ejat apbrūnoti savu brāļu priekšā, visi spēcīgie un stiprie viri, un palīdziet viņiem, **15** Tiekiams Tas Kungs jūsu brāļiem dod dusēšanu tā kā jums, un arī viņi to zemi iemanto, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, viņiem dod. Tad jūs griezīsities atpakaļ uz savu pašu zemi un dabūsiet to, ko Mozus, Tā Kunga kalps, jums ir devis šaipus Jardānes pret ritiem. **16** Tad tie Jozuam atbildēja sacīdam: visu, ko tu mums esi pavēlējis, to mēs darīsim, un visur, kurp tu mūs sūtīsi, mēs iesim. **17** Tā kā mēs visās lietās esam klausījuši Mozum, tā tev klausīsim, lai tikai Tas Kungs, tavs Dievs, ir ar tevi tā kā Viņš bijis ar Mozu. **18** Ikvienam, kas tavai mutei turēsies preti un taviem vārdiem neklausīs iekš visa, ko tu viņam pavēlēsi, tam būs mirt. Esi tikai stiprs un turi drošu prātu.

2 Un Jozuas, Nuna dēls, sūtīja slepeni divus izlūkus no Sitimas sacīdams: ejat, izlūkojiet to zemi un Jēriku. Un tie gāja un nāca kādas sievas namā, tā bija mauka, tai vārds bija Rahaba, un tie tur gulēja. **2** Un Jērikus kēniņam tapa sacīts: redzi, šīnī naktī vīri nākuši no Israēla bērniem, to zemi izlūkot. **3** Tad Jērikus kēniņš sūtīja pie Rahabas un sacīja: dod šurp tos vīrus, kas pie tevis nākuši tavā namā, jo tie ir nākuši, visu šo zemi izlūkot. **4** Bet tā sieva nēma tos divus vīrus un tos paslēpa un sacīja tā: tie vīri gan pie manis bija nākuši, bet es nezināju, no kurienes tie bija.

5 Un kad vārti bija jāaizslēdz, kad metās tumšs, tad tie vīri izgāja. Es nezinu, kurp tie vīri gājuši; dzenaties tiem steigšus pakal, tad jūs tos panāksiet. **6** Bet viņa tem bija likusi uz jumtu uzķāpt un tos bija paslēpusi apakš linājiem, ko uz jumta bija izklājusi. **7** Un tie vīri tiem dzinās pakal pa Jardānes ceļu līdz tai pārceļamai vietai, un vārti tapa aizslēgti pēc tam, kad bija izgājuši, kas tiem dzinās pakal. **8** Un pirms tie apgūlās, viņa pie tiem uzķāpa uz jumtu. **9** Un sacīja uz tiem viriem: es zinu, ka Tas Kungs jums šo zemi devis un ka bailes no jums mums uzkrītušas, un ka visi zemes iedzīvotāji jūsu priekšā izbījušies. **10** Jo mēs esam dzirdējuši, kā Tas Kungs licis izsikt niedru jūras ūdeņiem jūsu priekšā, jums no Ēģiptes zemes izejot, un ko jūs esat darījuši viņpus Jardānes tiem diviem Amoriešu kēniņiem, Sihonam un Ogam, ko jūs esat izdeldējuši. **11** Un to dzirdot mūsu sirds palikusi bailīga, un nav vairs drošības nevienam pret jums; jo Tas Kungs, jūsu Dievs, Viņš ir Dievs augšā debesis un apakšā virs zemes. **12** Nu tad zvērējiet man jel pie Tā Kunga, tāpēc ka es žēlastību pie jums esmu darījuši, ka arī jūs darīsiet žēlastību pie mama tēva nama, un dodat man kādu ticamu zīmi, **13** Ka jūs atstāsiet dzīvus manu tēvu, manu māti un manus brāļus un manas māsas ar visu, kas tiem pieder, un ka jūs mūsu dvēseles izglābstiet no nāves. **14** Tad tie vīri uz to sacīja: ja mēs nedarīsim žēlastību un uzticību pie tevis, kad Tas Kungs mums šo zemi dos, tad lai mirst mūsu dvēsele jūsu vietā, ja tik jūs šo mūsu lietu nedarīsiet zināmu. **15** Tad viņa tos ar virvi nolaida pa logu, jo viņas nams bija pie pilsētas mūra un viņa dzīvoja pie tā mūra. **16** Un viņa uz tiem sacīja: ejat kalnos, ka tie jūs nesastop, kas jums dzenās pakal, un paslēpjaties tur trīs dienas, tiekams tie vajātāji atgriezīties, tad pēc ejat savu ceļu. **17** Tad tie vīri uz viņu sacīja: mēs būsim valā no šī tava zvēresta, ko tu mums lieci zvērēt: **18** Redzi, kad mēs nākam tai zemē, tad piesien pie sava loga šo sarkano virvi, ar ko tu mūs nolaidi, un sapulcīni pie sevis šai namā savu tēvu un savu māti un savus brāļus un visu tava tēva namu. **19** Un ikviens, kas pa tava nama durvīm izies ārā, tā asinis lai paliek uz viņa galvas, un mēs būsim nevainīgi. Bet ikviens, kas pie tevis būs namā, tā asinis lai paliek uz mūsu galvas, ja kas savu roku pie viņa pieliks. **20** Bet ja tu šo mūsu lietu darīsi zināmu, tad mēs būsim valā no šī zvēresta, ko tu mums likusi zvērēt. **21** Tad viņa sacīja: lai tā ir, kā jūs sakāt. Un viņa tos atlaida, un tie aizgāja; un viņa to sarkano virvi piesēja pie loga. **22** Tā tie aizgāja un nāca kalnos un palika tur trīs dienas, tiekams tie vajātāji bija atpakaļ griezušies; jo tie vajātāji tos bija meklējuši pa visiem ceļiem, bet nebija atraduši. **23** Tad tie divi vīri griezās atpakaļ un nonāca no tiem kalniem un cēlās pāri un nāca pie Jozuas, Nuna dēla, un teica tam visu, kas tiem bija noticis. **24** Un tie sacīja uz Jozuas: tiešām Tas Kungs visu to zemi ir devis mūsu rokās, un visi zemes iedzīvotāji no mums bīstas.

3 Tad Jozuas cēlās no rīta agri, un tie aizgāja no Sitimas un nāca līdz Jardānei, viņš un visi Israēla bērni. Un tie tur palika par nakti, pirms pārcēlās. **2** Un pēc trim dienām tie virsnieki gāja pa lēgeri **3** Un pavēlēja tiem laudīm sacīdam: kad jūs redzēsiet Tā Kunga, sava Dieva, derības šķirstu un tos priesterus, Leyja bērnus, to nesam, tad ceļaties no savas vietas un ejat viņam pakal. **4** Tomēr lai starpa paliek starp jums un viņu līdz divi tūkstošu

olekšu plata, un neejat tam tuvu, lai jūs to ceļu varat zināt, kas jums jāiet, jo jūs šo ceļu vēl nekad neesat gājuši. **5** Un Jozuas sacīja uz tiem ļaudim: svētījaties, jo rītā Tas Kungs jūsu starpā darīs brīnumus. **6** Un Jozuas runāja uz tiem priesteriem sacīdams: nemat derības šķirstu un ejat pāri ļaužu priekšā. Tad tie nēma derības šķirstu un gāja tiem ļaudim priekšā. **7** Un Tas Kungs sacīja uz Jozua: Šodien Es sākšu tevi paaugstināt visa Israēla acīs; lai tie zin, ka Es būšu ar tevi, kā esmu bijis ar Mozu. **8** Un tiem priesteriem, kas to derības šķirstu nes, tev būs pavēlēt un sacīt: kad jūs nākat Jardānes malā pie ūdens, tad apstājaties pie Jardānes. **9** Un Jozuas sacīja uz Israēla bērniem: nāciet šurp un klausāties Tā Kunga, sava Dieva, vārdus. **10** Un Jozuas sacīja: pie tam jums būs zināt, ka Tas dzīvais Dievs ir jūsu vidū, un ka Viņš izdzidams izdzis jūsu priekšā Kanaāniešus un Hetiešus un Hiviešus un Fereziešus un Ģirgaziešus un Amoriešus un Jebusiešus. **11** Redzī, visas pasaules valdītāja derības šķirsts ies jūsu priekšā pāri pār Jardāni. **12** Tad nu nemat sev divpadsmit virūs no Israēla ciltim, no ikvienas cilts vienu virū. **13** Un kad to priesteru kājas, kas Tā Kunga, visas pasaules valdītāja, šķirstu nes, nolaidisies Jardānes ūdeni, tad Jardānes ūdens apstāsies, tas ūdens, kas no augšienes tek, un stāvēs vienā kopā. **14** Un kad tie ļaudis no saviem dzīvokļiem cēlās, iet pār Jardāni, un tie priesteri nesa derības šķirstu ļaužu priekšā, **15** Un kad tie šķirsta nesēji nāca līdz Jardānei, un kad to priesteru kājas, kas to šķirstu nesa, upmalā iebrida ūdeni, (bet Jardāne līdz pašām malām ir uzplūdusi cauru plaujamo laiku), **16** Tad tas ūdens, kas no augšienes nāca, nostājās stāvu vienā kopā, labi tālu no Adamas pilsētas, kas sānis Cartanai; bet tas, kas tecēja uz leju, klajuma jūrā, (proti) sāls jūrā, tas pavism izsīka. Tad tie ļaudis gāja pāri, Jērikum preti. **17** Bet tie priesteri, kas Tā Kunga derības šķirstu nesa, stāvēja sausumā Jardānes vidū, un viss Israēls gāja pāri pa sausumu, tiekams visi ļaudis bija pārgājuši pār Jardāni.

4 Un kad visi ļaudis bija pārgājuši pār Jardāni, tad Tas Kungs runāja uz Jozua un sacīja: **2** Nemāt sev divpadsmit virūs no tiem ļaudim, no ikvienas cilts vienu virū, **3** Un pavēliet tiem sacīdami: paņemiet no šejiennes, no Jardānes vidus, kur priesteru kājas stāvējušas, divpadsmit akmeņus un nesiet tos līdz pāri un noliekat tos tai vietā, kur palikstiet par nakti. **4** Tad Jozuas aicināja tos divpadsmit virūs, ko viņš no Israēla bērniem bija iecēlis, no ikvienas cilts vienu virū, un Jozuas uz tiem sacīja: **5** Noejat Tā Kunga, sava Dieva, šķirsta priekšā Jardānes vidū un paņemāt ikkatrus vienu akmeni uz saviem pleciem pēc Israēla bērnu cilšu skaita. **6** Lai šī ir zīme jūsu starpā, kad jūs bērni pēclaikā vaicās, sacīdami: kas tie jums par akmeniem? **7** Tad jums būs uz tiem sacīt: tādēļ, ka Jardānes ūdens ir izsīcis priekš Tā Kunga derības šķirsta; kad tas gāja caur Jardāni, tad Jardānes ūdens izsīka. **8** Tā lai šie akmeni Israēla bērniem ir par piemiņu mūžam. **8** Un Israēla bērni darija, kā Jozuas tiem bija pavēlējis, un nēma no Jardānes vidus divpadsmit akmeņus pēc Israēla bērnu cilšu skaita, kā Tas Kungs uz Jozua bija runājis, un tos pārnesa līdz mājas vietā, un tos tur nolika. **9** Jozuas uzcēla arī divpadsmit akmeņus pašā Jardānes vidū, kur priesteru, derības šķirsta nesēju, kājas bija stāvējušas, un tie tur ir līdz šai dienai. **10** Un tie priesteri, kas to šķirstu nesa, stāvēja Jardānes vidū,

kamēr viss bija izdarīts, ko Tas Kungs Jozuam bija pavēlējis, uz tiem ļaudim runāt, pēc visa, ko Mozus Jozuam bija pavēlējis; un tie ļaudis steidzās un gāja pāri. **11** Un kad tie ļaudis bija pārgājuši, tad Tā Kunga šķirsts gāja pāri un tie priesteri ļaužu priekšā. **12** Rūbena bērni un Gada bērni un Manasus puscilts apbrūnoti gāja Israēla bērnu priekšā, kā Mozus uz tiem bija runājis. **13** Pie četrdesmit tūkstošu apbrūnotu karavīru gāja karā Tā Kunga priekšā Jērikus klajumos. **14** Tai dienā Tas Kungs Jozua paaugstināja visa Israēla acīs, un tie viņu bijās, tā kā tie bija Mozu bijušies visas viņa mūža dienas. **15** Un Tas Kungs runāja uz Jozua un sacīja: **16** Pavēli tiem priesteriem, kas derības šķirstu nes, lai tie izkāpj no Jardānes. **17** Tad Jozuas tiem priesteriem pavēlēja un sacīja: izkāpiet no Jardānes. **18** Un kad tie priesteri, kas Tā Kunga derības šķirstu nesa, izkāpa no Jardānes vidus, un kad priesteru kājas nāca sausumā, tad Jardānes ūdens griezās atpakaļ savā vietā un pārplūda kā papriekš visur savos krastos. **19** Bet pirmā mēneša desmitā dienā tie ļaudis no Jardānes izkāpa un apmetās Gilgalā, Jērikum pret riņķi. **20** Un Jozuas uzcēla Gilgalā tos divpadsmit akmeņus, ko tie no Jardānes bija paņēmuši. **21** Un viņš runāja uz Israēla bērniem sacīdams: kad jūsu bērni turpmāk saviem tēviem vaicās un sacīs: kas tie par akmeņiem? **22** Tad jums būs stāstīt saviem bērniem un sacīt: Israēls ir gājis pa sausumu caur šo Jardāni. **23** Jo Tas Kungs, jūsu Dievs, Jardānes ūdenim jūsu priekšā ir licis izsīkt, tiekams jūs bijāt pārgājuši, kā Tas Kungs, jūsu Dievs, bija darijis niedru jūrā; tai Viņš arī lika izsīkt mūsu priekšā, tiekams bijām gājuši cauri. **24** Lai visas zemes tautas atzīst Tā Kunga roku, ka tā ir stipra, lai jūs bīstaties To Kungu, savu Dievu, visu mūžu.

5 Un notikās, kad visi Amoriešu kēniņi, kas viņpus Jardānes pret jūru un visi Kanaāniešu kēniņi, kas jūrmalā, dzirdēja, ka Tas Kungs bija licis izsīkt Jardānes ūdenim Israēla bērnu priekšā, tiekams tie bija gājuši cauri, tad viņu sirds tapa bailīga, un tiem izzuda drošība Israēlu bērnu priekšā. **2** Tānai laikā Tas Kungs sacīja uz Jozua: taisi sev akmens nažus un apgrāizī atkal Israēla bērnus otru reizi. **3** Tad Jozuas taisīja sev akmens nažus un apgrāizīja Israēla bērnus uz Aralot pakalna. **4** Un tādēļ Jozuas tos apgrāizīja: visi ļaudis no viriešu kārtas, kas no Ēģiptes zemes bija izgājuši, visi kara vīri bija nomiruši tuksnesi uz ceļa, no Ēģiptes zemes nākot. **5** Jo visi ļaudis, kas izgāja, bija apgrāiziti. Bet visi ļaudis, kas bija dzimuši tuksnesi, ceļā no Ēģiptes zemes nākot, tie nebija apgrāiziti. **6** Jo Israēla bērni staigāja četrdesmit gadus tuksnesi, tiekams bija izmiruši visi karavīri, kas no Ēģiptes zemes bija izgājuši, tādēļ ka Tā Kunga balsij nebija klausījuši; tiem Tas Kungs bija zvērējis, ka Viņš tiem to zemi negribot laut redzēt, ko Viņš viņu tēviem bija zvērējis, mums dot, zemi, kur piens un medus tek. **7** Bet viņu dēlus Viņš cēla viņu vietā; tos Jozuas apgrāizīja, tāpēc ka tiem bija priekšāda, jo tie nebija apgrāizīti ceļā. **8** Un kad visi ļaudis bija apgrāizīti, tad tie palika savā vietā lēgeri, tiekams bija dziedināti. **9** Un Tas Kungs sacīja uz Jozua: Šodien Es no jums esmu novērsis visu Ēģiptes kaunu. Tāpēc tās vietas vārds tapa nosauktais Gilgala (novēršana) līdz šai dienai. **10** Un Israēla bērni apmetās Gilgalā, un turēja Pasa svētkus mēneša četrpadsmitā dienā ap vakaru, Jērikus klajumos, **11** Un ēda Pasa svētku otrā

dienā no tās zemes labības neraudzētu maizi un ceptas vārpas šinī dienā. **12** Un tas manna beidzās otrā dienā pēc tam, kad tie bija ēduši no tās zemes labības, un tur nebija vairs manna Israēla bērniem, bet tie ēda to gadu no Kanaāna zemes augļiem. **13** Un kad Jozuas bija pie Jērikus, tad viņš pacēla savas acis, un redzēja, un raugi, tur viens viņš viņam stāvēja pretī, tam bija izvilkts zobens rokā, un Jozuas pie viņa gāja un sacīja: vai tu esi no mūsējiem vai no mūsu pretiniekiem? **14** Un tas sacīja: nē, bet es esmu Tā Kunga karaspēka virsnieks, tagad es esmu nācis. Tad Jozuas metās zemē uz savu vaigu un to pielūdza un uz to sacīja: ko mans Kungs runā uz savu kalpu? **15** Tad Tā Kunga karaspēka virsnieks sacīja uz Jozua: novelc savas kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta. Un Jozuas tā darīja.

6 Un Jērikus aizslēdza vārtus un bija aizslēgts priekš Israēla bērniem; tur neviens ne izgāja, ne iegāja. **2** Tad Tas Kungs sacīja uz Jozua: redzi, Jēriku ar viņa kēniņu un stipriem karavīriem Es dodu tavā rokā. **3** Un ejat ap pilsētu, visi kara vīri visapkārt ap pilsētu vienreiz; tā dari sešas dienas. **4** Un septiņi priesteri lai nes septiņas gaviles bazūnes tā šķirsta priekšā, un septītā dienā ejat septiņas reizes ap pilsētu un tie priesteri lai pūš bazūnes. **5** Un kad tie pūtis gaviles bazūni un jūs dzirdēsiet bazūnes skaņu, tad lai visi ļaudis kliedz lielā kliegšanā, un pilsētas mūri sagrūs, un tie ļaudis lai kāpj iekšā, kur katrs stāvēdams. **6** Tad Jozuas, Nuna dēls, aicināja tos priesterus un uz tiem sacīja: nesiet derības šķirstu, un lai septiņi priesteri nes septiņas gaviles bazūnes Tā Kunga šķirsta priekšā. **7** Un uz tiem ļaudīm viņš sacīja: ejat apkārt ap pilsētu, un tie apbrūnotie lai iet Tā Kunga šķirsta priekšā. **8** Un kā Jozuas uz tiem ļaudīm bija sacījis, tā tie septiņi priesteri gāja nesdamī septiņas gaviles bazūnes Tā Kunga priekšā, tie gāja un pūta bazūnes, un Tā Kunga derības šķirsts tiem gāja pakal. **9** Un tie apbrūnotie gāja to priesteru priekšā, kas bazūnes pūta, un tas pulks gāja tam šķirstam pakal, ejot bazūnes pūzdami. **10** Un Jozuas tiem ļaudīm bija pavelejis sacīdams: jums nebūs kliegt, un lai jūsu balss netop dzirdēta, un lai ne vārds neiziet no jūsu mutes lidz tai dienai, kad es jums sacīšu: kliedz! Tad jums būs kliegt. **11** Un Tā Kunga šķirsts gāja ap pilsētu apkārt vienreiz; tad tie nāca atkal lēgeri un palika par nakti lēgeri. **12** Un Jozuas cēlās no rīta agri, un tie priesteri nesa Tā Kunga šķirstu. **13** Un tie septiņi priesteri, kas tās septiņas gaviles bazūnes nesa Tā Kunga šķirsta priekšā, gāja un ejot pūta bazūnes un tie apbrūnotie gāja viņiem pa priekšu, un tas pulks gāja Tā Kunga šķirstam pakal, un ejot pūta bazūnes. **14** Un otrā dienā tie gāja ap pilsētu vienreiz un griezās atkal lēgeri; tā tie darīja sešas dienas. **15** Un septītā dienā tie cēlās agri, gaismai austot, un gāja ap pilsētu tādā pašā kārtā septiņas reizes; tik vien šai dienā tie gāja ap pilsētu septiņas reizes. **16** Un septītā reizē, kad tie priesteri bazūnes pūta, Jozuas sacīja uz tiem ļaudīm: kliedzat, jo Tas Kungs jums to pilsētu ir devis. **17** Un tā pilsēta un viiss, kas tur ir, Tam Kungam lai top izdeldēts; Rahaba tikai, tā mauka, lai paliek dzīva, un visi, kas pie viņas ir namā, jo viņa ir paslēpusi tos virus, ko bijām izsūtījuši. **18** Tikai sargājaties no tā izdeldējamā, ka jūs paši netopat izdeldēti, un neņemat no tā izdeldējamā, un nedarāt, ka Israēla lēgeris netop izdeldēts, un nevedat

to postā. **19** Bet viss sudrabs un zelts un vara un dzelzs rīki, - tas lai Tam Kungam ir svēts, tam būs nākt pie Tā Kunga mantas. **20** Tad nu tie ļaudis kliedza, un bazūnes tapa pūstas. Un notikās, kad tie ļaudis dzirdēja bazūnes skaņu, tad tie ļaudis kliedza lielā kliegšanā, un tas mūris sagruva, un tie ļaudis kāpa pilsētā, kur katrs stāvēdams, **21** Un tie uzņēma to pilsētu un izdeldēja ar zobena asmeni visu, kas pilsētā bija, virus un sievas, bērnus un vecos lidz ar vēršiem un sikiem lopiem un ēzeļiem. **22** Tad Jozuas sacīja tiem diviem vīriem, tās zemes izlūkiem: ejat tās sievas, tās maukas, namā, un izvediet no turienes to sievu un visu, kas tai pieder, kā jūs tai esat zvērējuši. **23** Tad tie jaunekļi, tie izlūki, gāja un izveda Rahabu un viņas tēvu un viņas māti un viņas brāļus un visu, kas tai piederēja; tie izveda arī visus viņas radus un lika tiem palikt ārā priekš Israēla lēgera. **24** Un to pilsētu tie sadedzināja ar uguni, un visu, kas tur bija; bet to sudrabu un zeltu lidz ar tiem vara un dzelzs rīkiem, to tie lika pie Tā Kunga nama mantas. **25** Bet to mauku Rahabu un viņas tēva namu, un visu, kas tai piederēja, Jozuas pameta dzīvu, un tā dzīvo Israēla vidū lidz šai dienai, tāpēc ka viņa bija paslēpusi tos virus, ko Jozuas bija izsūtījis, Jēriku izlūkot. **26** Un tanī laikā Jozuas zvērēja un sacīja: nolādēts lai ir tas vīrs Tā Kunga priekšā, kas celsies un uztaisis šo pilsētu Jēriku! Pamatu tas lai liek par savu pirmsdzimto un vārtus lai cel par savu jaunāko! **27** Tās Tas Kungs bija ar Jozua, un viņa slava izpaudās pa visu zemi.

7 Bet Israēla bērni noziedzās pie tā izdeldējamā, jo Akans, Karmus dēls, tas bija Zabdus, tas Zerus dēls no Jūda cilts, nēma no tā izdeldējamā. Tad Tā Kunga bardzība iedegās pret Israēla bērniem. **2** Kad nu Jozuas izsūtīja virus no Jērikus uz Aju pie Bet-Avenas, no Bēteles pret rītiem, un uz tiem runāja sacīdams: noejet un izlūkojet to zemi, **3** Tad tie vīri nogāja un izlūkoja Aju, un griezās atpakaļ pie Jozuas un uz to sacīja: lai visi ļaudis nenoiet, bet lai kādi divtūkstoši vai trīstūkstoši vīri nojet un Aju kauj, neapgrūtinī viusis ļaudis, jo viņu tur ir maz. **4** Tad no tiem ļaudīm cēlās uz turieni trīstūkstoši vīri, bet tiem bija jābēg priekš Ajas vīriem. **5** Un Ajas vīri apkāva no tiem trīsdesmit un sešus virus un dzīnās tiem pakal no vārtiem lidz Zabarim, un tos sakāva pakalnē. Tad to ļaužu sirds izkusa un palika kā ūdens. **6** Un Jozuas saplēsa savas drēbes un metās zemē uz savu vaigu priekš Tā Kunga šķirsta lidz pat vakaram, viņš un Israēla vecajai, un tie kaisīja piļus uz savām galvām. **7** Un Jozuas sacīja: ak Kungs, Dievs! Kāpēc tu šiem ļaudīm esi licis iet caur Jardāni, mūs dodams Amoriešu rokās, ka tie mūs izdeldē? Ak, kaut mēs mierā būtu palikuši viņpus Jardānes. **8** Ak Kungs, ko lai saku, kad nu Israēls muguru griež saviem ienaidniekiem? **9** Kad Kanaānieši un visi zemes iedzīvotāji to dzirdēs, tad tie mūs apstās visapkārt un izdeldēs mūsu vārdu no zemes. Ko tad Tu darīsi Sava lielā Vārda dē? **10** Tad Tas Kungs sacīja uz Jozua: celies, kāpēc tu tā guli uz sava vaiga? **11** Israēls ir apgrēkojies un arī pārkāpis Manu derību, ko Es tiem esmu pavelejis; tie ir arī nēmuši no tā izdeldējamā un ir zaguši un slēpuši un to ir likuši pie savas mantas. **12** Tāpēc Israēla bērni nevar pastāvēt priekš saviem ienaidniekiem, tiem bēdzin jābēg no saviem ienaidniekiem, jo tie ir izdeldējami. Es nebūšu vairs ar jums, ja jūs to, kas izdeldējams, no sava vidus

neizdeldēsiet. **13** Celiai, svētī tos ļaudis un saki: svētījaties uz rītdienu, jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: izdeldējama lieta ir tavā vidū, Israēl; tu nevari pastāvēt priekš saviem ienaidniekiem, tiekams tu nebūsi izdeldējis no savā vidus to izdeldējamo. **14** Ritā agri nākāt priekšā pēc savām ciltīm, un tā cilts, ko Tas Kungs uzrādis, lai nāk priekšā pēc saviem radiem, un tas rads, ko Tas Kungs uzrādis, lai nāk priekšā pēc savām saimēm, un tā saime, ko Tas Kungs uzrādis, lai nāk priekšā pēc saviem viriem. **15** Un kas taps atrasts ar to izdeldējamo, to būs sadedzināt ar uguni, līdz ar visu, kas tam pieder, tāpēc ka viņš pārkāpis Tā Kunga derību, un tāpēc ka viņš kauna lietu dārijis iekš Israēla. **16** Tad Jozuas cēlās no rīta agri un veda priekšā Israēli pēc viņu ciltīm, - tad Jūda cilts tapa uzrādīta. **17** Un kad viņš Jūda cilti veda priekšā, tad tapa uzrādīts Zeraiešu rads, un kad Zeraiešu radu veda priekšā pēc tiem saimniekiem, tad Zabduš tapa uzrādīts. **18** Kad šo saimi veda priekšā pēc tiem viriem, tad Akans tapa uzrādīts, Karmus dēls, tas bija Zabduš, tas Zerus dēls no Jūda cilts. **19** Tad Jozuas sacīja uz Akanu: mans dēls, dod jel Tam Kungam, Israēla Dievam, godu un dod Viņam slavu un stāsti man jel, ko tu esi dārijis, un neslēpi to man. **20** Tad Akans atbildēja Jozuam un sacīja: tiešām, es esmu apgrēkojies pret To Kungu, Israēla Dievu, un esmu tā un tā dārijis. **21** Jo es ieraudzīju pie laupījuma vienu skaitu Babiloniešu mēteli un divsīmt sudrabu sēkļus un vienu zelta sprādzi, tā svēra piecdesmit sēkļus, un es tās lietas iekāroju un tās nēmu, un redzi, tās manā telti ir paslēptas zemē un tas sudrabs tur apakša. **22** Tad Jozuas sūtīja virus un tie skrēja uz to telti, un redzi, tas bija apslēpts viņa telti, un tas sudrabs tur apakšā. **23** Un tie to izņēma no tās telts un atnesa pie Jozuas un pie visiem Israēla bērniem un to izbēra Tā Kunga priekšā. **24** Tad Jozuas un viss Israēls līdz ar viņu nēma Akanu, Zerus dēlu, un to sudrabu un to mēteli un to zelta sprādzi un viņa dēlus un viņa meitas un viņa vēršus un viņa ēzelus un viņa sīkos lopus un viņa telti un visu, kas tam bija, un tos veda uz Ahora ieleju. **25** Un Jozuas sacīja: kā tu mūs esi apbēdinājis, tā tev Tas Kungs šodien apbēdinās; un viss Israēls to akmeņiem nomētāja un tos sadedzināja ar uguni un uzkrāva pār tiem akmeņus. **26** Un tie uzcēla pār tiem lielu akmeņu kopu, kas stāv līdz šai dienai. Tā Tas Kungs atgrīzās no Savas bardzības karstuma; tādēļ tās vietas vārds top nosaukts Ahora ieleja līdz šai pašai dienai.

8 Tad Tas Kungs sacīja uz Jozua: nebīsties un nebaiļojies! Nem līdz visus karavīrus un celies pret Aju; redzi, Es esmu devis tavā rokā Ajas kēniņu un viņa ļaudis, viņa pilsētu un viņa zemi. **2** Un dari Ajai un viņas kēniņam, kā tu esi dārijis Jērikum un viņa kēniņam, tikai lai jūs viņas laupījumu un viņas lopus priekš sev nēmat. Liec citiem paslēpties aiz pilsētas. **3** Tad Jozuas un visi karavīri cēlās, iet uz Aju, un Jozuas izlasīja trīsdesmit tūkstošus spēcīgu un stipru vīru, un tos izsūtīja nakti, **4** Un tiem pavēlēja sacīdams: raugāt, jums pret to pilsētu būs paslēpties aiz pilsētas; neturaties visai tālu no pilsētas un esiet visi gatavi. **5** Es tad un visi tie ļaudis, kas pie manis, pieiesim pie pilsētas, un kad tie izies mums preti tā kā pirmo reiz, tad mēs no viņiem bēgsim. **6** Lai tie tad nāk ārā mums pakal, kamēr mēs tos no pilsētas atšķiram, jo tie sacis: viņi bēg mūsu priekšā, tā kā pirmo reiz, - un mēs bēgsim no

viņiem. **7** Bet jūs ceļaties no tās vietas, kur bijāt slēpušies, un uzņemtot to pilsētu, jo Tas Kungs, jūs Dievs, to devis jūsu rokā. **8** Un kad jūs to pilsētu esat uzņēmuši tad jums to pilsētu būs sadedzināt ar uguni, pēc Tā Kunga vārda jums būs darīt; redziet, es jums to esmu pavēlējis. **9** Tā Jozuas tos izsūtīja. Un tie gāja paslēpties un turējās starp Bētelī un Aju, Ajai pret vakariem, bet Jozuas palika to nakti pie tiem ļaudim. **10** Un Jozuas cēlās no rīta agri un pārlūkoja tos ļaudis, un viņš un Israēla vecajai cēlās tiem ļaudim priekšā pret Aju. **11** Tā līdz arīdzan visi karavīri, kas pie tā bija, cēlās un piegāja un nāca pret to pilsētu un apmetās pret ziemeļa pusē no Ajas, un tur bija ieleja starp tiem un Aju. **12** Un viņš nēma kādus piectūkstošus virus un tiem lika paslēpties starp Bētelī un Aju, pilsētai pret vakariem. **13** Un tie nostādīja tos ļaudis, visu to lēgeri, kas bija pret pilsētas ziemeļa pusē, un viņa pakalējo pulku pret pilsētas vakara pusē, un Jozuas tanī naktī nogāja pašā ielejā. **14** Un kad Ajas kēniņš to redzēja, tad tie pilsētas viri steidzās un cēlās no rīta agri un izgāja Israēlim pret uz kaušanos, viņš un visi viņa ļaudis, norūnātā vietā klajumā priekšā, bet viņš nezināja, ka citi bija paslēpušies aiz pilsētas. **15** Un Jozuas un viss Israēls izlikās kauti esoši viņu priekšā un bēga pa tuksneša ceļu. **16** Tāpēc visi ļaudis, kas bija pilsētā, tapa sasaukti, ka tiem dzītos pakal. **17** Un tie dzīnās Jozuam pakal un šķirās nost no pilsētas, un tur neatlika neviena vīra Ajā un Bētelē, kas nebūtu izgājis Israēlim pakal, un tie pameta pilsētu atvērtu un dzīnās Israēlim pakal. **18** Tad Tas Kungs sacīja uz Jozua: izstiep to šķepu, kas tavā rokā, pret Aju, jo Es to došu tavā rokā. Tad Jozuas izstiepa to šķepu, kas bija viņa rokā, pret to pilsētu. **19** Tad tie, kas bija paslēpušies, tūdaļ cēlās no savas vietas un skrēja, kad viņš savu roku izstiepa, un nāca pilsētā un to uzņēma un steidzās un iededzināja to pilsētu ar uguni. **20** Kad nu Ajas ļaudis atpakaļ griezās, tad tie skatījās, un redzi, pilsētas dūmi cēlās pret debesi, un tie nespēja nekur bēgt, ne šurp, ne turp, jo tie ļaudis, kas uz tuksnesi bēga, griezās atpakaļ pret tiem, kas dzīnās pakal. **21** Jo kad Jozuas un viss Israēls redzēja, ka tie, kas bija paslēpušies, pilsētu bija uzņēmuši un ka pilsētas dūmi cēlās, tad viņi arīdzām griezās atpakaļ un kāva Ajas virus. **22** Un tad ari tie no pilsētas nāca ārā viņiem preti, tā kā tie bija viņu starp Israēli, šie no tejiennes un viņi no turienes, un tie tos kāva, kamēr neviens no tiem neatlika nedz izbēga. **23** Bet Ajas kēniņu tie sagūstīja dzīvu un veda pie Jozuas. **24** Un kad Israēls bija nokāvis visus Ajas iedzīvotājus, laukā un tuksnesi, uz kurieni tie viņiem bija dzinušies pakal, un kad tie visi caur zobena asmeni bija krituši līdz pēdīgam, tad viss Israēls griezās atpakaļ uz Aju, un to sita ar zobena asmeni. **25** Un visi, kas tai dienā krīta, vīri un sievas, bija divpadsmit tūkstoši; tie bija visi Ajas ļaudis. **26** Un Jozuas neatvilkā savu roku, ko viņš ar šķepu bija izstiepis, tiekams viņš nebija izdeldējis visus Ajas iedzīvotājus. **27** Tikai lopus un pilsētas laupījumu Israēls laupīja priekš sevis pēc Tā Kunga vārda, ko viņš Jozuam bija pavēlējis. **28** Un Jozuas sadedzināja Aju un to padarīja par mūžīgu postažas vietu līdz šai dienai. **29** Un Ajas kēniņu viņš pakāra pie koka līdz vakaram, un kad saule nogāja, Jozuas pavēlēja, viņa miesas noņemt no koka, un tie viņu nometa pie pilsētas vārtiem un uzkrāva pār viņu lielu akmeņu kopu līdz šai dienai. **30** Tad Jozuas uztaisīja

altāri Tam Kungam, Israēla Dievam, Ebala kalnā, **31** Tā kā Mozus, Tā Kunga kalps, Israēla bērniem bija pavēlējis, kā Mozus bauslības grāmatā stāv rakstīts, altāri no veseliem akmeniem, kur dzelzs ieroci nebija plielikts, un uz tā tie upurēja Tam Kungam dedzināmos upurus un upurēja arī pateicības upurus. **32** Un viņš rakstīja uz tiem akmeniem norakstu no Mozus bauslības, ko šis bija rakstījis priekš Israēla bērniem. **33** Un viss Israēls ar saviem vecajiem un virsniekiem un soģiem stāvēja abējos šķirsta sānos pretim tiem priesteriem un Levitem, kas Tā Kunga derības šķirstu nesa, gan svešinieki, gan pašu ļaudis, viena puse pret Gerizim kalnu un otra puse pret Ebalkalnu, tā kā Mozus, Tā Kunga kalps, iepriekš bija pavēlējis, tos ļaudis svētīt. **34** Un pēc tam viņš izlasīja visus bauslības vārdus, svētību un lāstu, kā bauslības grāmatā stāv rakstīts. **35** Tur nebija neviena vārda no visiem, cik Mozus bija pavēlējis, ko Jozuas nebūtu izlasījis priekš visas Israēla draudzes un tām sievām un tiem bērniņiem un tiem svešiniekiem, kas staigāja viņu vidū.

9 Un kad to dzirdēja visi kēniņi, kas viņpus Jardānes bija, kalnos un ielejās un gar visu lielās jūras malu, Lībanum preti, Hetieši un Amorieši, Ferezieši, Hivieši un Jebusieši, **2** Tad tie sapulcējās visi kopā, kauties ar Jozua un ar Israēli. **3** Kad nu Gibeonas iedzīvotāji dzirdēja, ko Jozuas bija darījis ar Jēriku un ar Aju, tad tie arīdzan darija viltu **4** Un nogāja un likās vēstneši ejoši un nēma vecus māisus uz saviem ēzeljiem, **5** Un vecus saplusušus un lāpītus ādas vīna traukus, ari vecas un lāpitas kurpes savās kājās, un tiem bija ari vecas drēbes mugurā, un visa viņu celamaize bija sakaltusi un sapelējusi. **6** Un tie gāja pie Jozuas Gilgalas lēgerī un sacīja uz to un uz Israēla vīriem: mēs no tālas zemes esam nākuši; tad dariet nu ar mums derību. **7** Tad Israēla vīri sacīja uz to Hivieti: varbūt, ka tu dzīvo mūsu vidū, kā tad mēs ar tevi varam darīt derību? **8** Tad tie sacīja uz Jozuas: mēs esam tavi kalpi. Tad Jozuas uz tiem sacīja: kas jūs esat un no kurienes jūs nākat? **9** Tie uz viņu sacīja: tavi kalpi nākuši no varen tālas zemes, Tā Kunga, tava Dieva, vārda dēļ; jo mēs esam dzirdējuši Viņa slavu un visu, ko Viņš darījis Egiptes zemē. **10** Un visu, ko Viņš darījis tiem diviem Amoriešu kēniņiem, kas viņpus Jardānes bija, Sihonam, Hešbonas kēniņam, un Ogam, Basanas kēniņam, kas Astarotā dzīvoja. **11** Tāpēc mūsu vecajai un visi, kas mūsu zemē dzīvo, uz mums runāja un sacīja: nēmiet savās rokās celamaizi un ejat viņiem preti un sakāt uz tiem: mēs esam jūsu kalpi; un nu dariet ar mums derību. **12** Šo savu maiizi mēs jaunu no savām mājām uz ceļu esam paņēmuši līdz, tai dienā, kad mēs izgājām pie jums nākt, bet redzi, nu tā sakaltusi un sapelējusi. **13** Un šie ādas vīna trauki, ko mēs pildījām, bija jauni, bet redzi, tie ir saplīsuši un šīs mūsu drēbes un mūsu kurpes ir vecas palikušas no tā varen tālā ceļa. **14** Tad tie vīri nēma no viņu celamaizes un nevaicāja Tā Kunga muti. **15** Un Jozuas derēja mieru ar tiem un darija derību ar tiem, tos atstāt dzīvus, un tie draudzes virsnieki tiem zvērēja. **16** Un pēc trim dienām, kad tie derību ar tiem bija darijuši, tad tie dzirdēja, viņus no tuvienes esam un dzīvojam viņu vidū. **17** Jo kad Israēla bērni cēlās, tad tie nāca trešā dienā pie viņu pilsētām, Bet viņu pilsētas bija Gibeona, Kavira un Beērote un Kiriat-Jearima. **18** Un Israēla bērni tos nekāva, tāpēc ka draudzes virsnieki tiem bija

zvērējuši pie Tā Kunga, Israēla Dieva; tāpēc visa draudze kurnēja pret tiem virsniekiem. **19** Tad visi tie virsnieki uz visu draudzi sacīja: mēs pie Tā Kunga, Israēla Dieva, tiem esam zvērējuši, tāpēc mēs tos nu nevarām aizskart. **20** Bet mēs tiem darīsim tā: pametīsim tos dzīvus, ka nekāda dusmība pār mums nenāk tā zvēresta dēļ, ko mēs tiem esam zvērējuši. **21** Tad tie virsnieki uz tiem sacīja: lai paliek dzīvī; un tie bija malkas cīrtēji un ūdens smēlēji visai draudzei, kā tie virsnieki tiem bija runājuši. **22** Un Jozuas tos aicināja un uz tiem runāja sacīdams: kāpēc jūs mūs esat pievīluši sacīdami, mēs esam loti tālu no jums, - un jūs tomēr mūsu vidū dzīvojat? **23** Nu tad esat nolādēti, ka no jums netrūkst kalpu un malkas cīrtēju un ūdens smēlēju priekš mūsu Dieva nama. **24** Tie atbildēja Jozuam un sacīja: taviem kalpiem tapa stāsts, ko Tas Kungs, tavs Dievs, Mozum Savam kalpam, ir pavēlējis, ka Viņš jums visu to zemi grib dot, un visus tos, kas tai zemē dzīvo, no jūsu priekšas izdeldēt, tad mēs savas dzīvības dēļ loti bijāmies no jums un tā darījām. **25** Un nu redzi, mēs esam tavā rokā, dari mums, tā kā darīt tavās acīs rādās labi un taisni. **26** Tad viņš tiem tā darīja un tos izglāba no Israēla bērnu rokas, ka tie tos nenokāva. **27** Un Jozuas tai dienā tos nodeva draudzei par malkas cīrtējiem un ūdens smēlējiem un priekš Tā Kunga altāra līdz šai dienai tai vietā, ko Viņš izredzētu.

10 Un kad Adonicedeķs, Jeruzālemes kēniņš, dzirdēja, ka Jozuas Aju bija uzņēmis un izdeldējis, un Ajai un viņas kēniņam tā darījis, kā viņš Jērikum un viņa kēniņam bija darījis, un ka tie, kas Gibeonā dzīvoja, ar Israēli bija derējuši mieru un starp tiem dzīvoja. **2** Tad tie loti bijās, jo Gibeona bija liela pilsēta, tā kā viena kēniņa pilsēta, lielāka nekā Aja, un visi viņas vīri bija stipri. **3** Tāpēc Adonicedeķs, Jeruzālemes kēniņš, sūtīja pie Oāma, Hebronas kēniņu, un pie Pireama, Jarmutes kēniņu, un pie Javiū, Lākisas kēniņu, un pie Debira, Eglonas kēniņu, sacīdams: **4** Nāciet pie manis un palidziet man, lai Gibeonu kaujam, jo tā mieru derējusi ar Jozua un ar Israēla bērniem. **5** Tad sapulcējās un cēlās pieci Amoriešu kēniņi: Jeruzālemes kēniņš, Hebronas kēniņš, Jarmutes kēniņš, Lākisas kēniņš, Eglonas kēniņš, līdz ar visiem saviem karapulkiem un apmetās pret Gibeonu un karoga pret viņu. **6** Un Gibeonas vīri sūtīja pie Jozuas lēgerī uz Gilgalu sacīdam: neatrauj savu roku no saviem kalpiem; nāc steigšus un izglāb mūs un palidzi mums, jo visi Amoriešu kēniņi, kas kalnos dzīvo, pret mums sapulcējušies. **7** Tad Jozuas cēlās no Gilgalas, pats un visi kara ļaudis līdz ar viņu, un visi spēka vīri. **8** Un Tas Kungs sacīja uz Jozua: nebūties no viņiem, jo Es tos esmu nodevis tavā rokā, neviens nepastāvēs tavā priekšā. **9** Un Jozuas piepeši viņiem uzbruka, cauru nakti no Gilgalas uz augšu iedams. **10** Un Tas Kungs tos izbiedēja Israēla priekšā, un viņš tos kāva ar lielu kaušanu Gibeonā un tiem dzīnās pakaļ pa to ceļu augšup uz Bet-Oronu un tos kāva līdz Āzekai un Makēdai. **11** Un kad tie no Israēla bēga lejā no Bet-Orona, tad Tas Kungs lielus krusas gabalus no debess uz tiem nometa līdz Āzekai, ka tie nomira; tur bija vairāk, kas no krusas nomira, nekā ko Israēla bērni ar zobenu nokāva. **12** Tad Jozuas runāja uz To Kungu tai dienā, kad Tas Kungs Amoriešus nodeva Israēla priekšā, un sacīja Israēla priekšā: Saule, apstājies Gibeonā, un mēnesi,

Ajalones ielejā. **13** Tad saule apstājās un mēnesis stāvēja, tiekams tie ļaudis pie saviem ienaidniekiem bija atriebušies. Vai tas nav rakstīts tā taisnā grāmatā: Tā saule stāvēja debess vidi un nesteidzās nojet veselum dienu. **14** Un tādās dienas kā ūsi nebija, ne priekš viņas, ne pēc viņas, ka Tas Kungs cilvēka balsi paklausīja; jo Tas Kungs karoja par Israēli. **15** Tad Jozuas griezās atpakaļ un viss Israēls līdz ar viņu uz Gilgalas lēgeri. **16** Bet tie pieci kēniņi bija bēguši un apslēpušies tai alā pie Maķedas. **17** Un Jozuam tapa teikts un sacīts: tie pieci kēniņi ir aistrasti, apslēpušies tai alā pie Maķedas. **18** Tad Jozuas sacīja: pievelat lielus akmeņus priekš alas cauruma un liekat virus priekšā, viņus sargāt. **19** Bet jūs nestāviet mierā, dzenaties saviem ienaidniekiem pakaļ un kaujiet viņu pakalējos, neļaujat tiem savās pilsētās nākt, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, tos ir nodevis jūsu rokā. **20** Un kad Jozuas un Israēla bērni bija beiguši tos kaut ar ļoti lielu kaušanu, kamēr tie bija izdzēdēti, un kad tie atlikušie no tiem bija glābušies un nākuši stiprās pilsētās, **21** Tad visi ļaudis ar mieru griezās atpakaļ pie Jozuas uz lēgeri pie Maķedas; neviens pret Israēla bērniem pat ne mēli nekustināja. **22** Un Jozuas sacīja: atdarriet tās alas caurumu un izvediet tos piecus kēniņus no alas pie manis. **23** Un tie tā darīja un izveda no tās alas pie viņa tos piecus kēniņus, Jeruzālemes kēniņu, Hebronas kēniņu, Jarmutes kēniņu, Lāķisas kēniņu, Eglonas kēniņu. **24** Un kad tie šos kēniņus pie Jozuas bija izveduši, tad Jozuas sauca visus Israēla vīrus un sacīja uz tiem karavīru virsniekiem, kas viņam bija gājuši līdz: nākat klāt, liekat savas kājas uz šo kēniņu kakliem, un tie piegāja un lika savas kājas uz viņu kakliem. **25** Un Jozuas uz tiem sacīja: nebīstieties un nebailojaties, esiet stipri un turat drošu prātu, jo tāpat Tas Kungs darīs visiem jūsu ienaidniekiem, ar ko jūs karojat. **26** Un pēc tam Jozuas viņus sita un nokāva, un pakāra pie pieciem kokiem, un tie palika pie kokiem pakārti līdz vakaram. **27** Un ap to laiku, kad saule noiet, Jozuas pavēlēja tos noņemt no tiem kokiem, un tie tos nometa tai alā, kur tie bija apslēpušies, un lika lielus akmeņus priekš tās alas cauruma, kas tur ir līdz ūsi dienai. **28** Tai dienā Jozuas arī uzņēma Maķedu, un to kāva ar zobena asmeni, un viņš izdzēdēja viņas kēniņu, viņu pašu un visas dvēseles, kas tur bija; viņš neatlicināja nevienu, un darīja Maķedas kēniņam tā kā viņš bija darījis Jērikus kēniņam. **29** Tad Jozuas aizgāja un viss Israēls ar viņu no Maķedas uz Libnu un karoja pret Libnu. **30** Un Tas Kungs to arīdzan nodeva Israēla rokā ar viņas kēniņu, un viņš to kāva ar zobena asmeni un visas dvēseles, kas tur bija, viņš neatlicināja iekš tās nevienu, un darīja viņas kēniņam, kā viņš bija darījis Jērikus kēniņam. **31** Tad Jozuas aizgāja un viss Israēls ar viņu no Libnas līdz Lāķisai, un apmetās pret viņu un karoja pret viņu. **32** Un Tas Kungs nodeva Lāķisai Israēla rokā, un viņš to uzņēma otrā dienā un to kāva ar zobena asmeni, un visas dvēseles, kas tur bija; tā kā viņš Libnai bija darījis. **33** Tad Orams, Ģezeras kēniņš, cēlās Lāķisai par palīgu, bet Jozuas to kāva un viņa ļaudis, kamēr viņš nevienu no tiem neatlicināja. **34** Un Jozuas aizgāja un viss Israēls līdz ar viņu no Lāķisas uz Eglonu, un apmetās pret viņu un karoja pret viņu. **35** Un uzņēma viņu tai pašā dienā, un to kāva ar zobena asmeni, un visas dvēseles, kas tur bija, viņš tai dienā izdzēdēja, tā kā viņš bija darījis Lāķisai. **36** Tad Jozuas cēlās un viss Israēls

līdz ar viņu no Eglonas līdz Hebronei un karoja pret viņu, **37** Un uzņēma viņu un kāva viņu ar zobena asmeni un viņas kēniņu ar visām pilsētām un ar visām dvēselēm, kas tur bija; viņš neatlicināja nevienu, kā viņš Eglonai bija darījis, un to izdzēdēja ar visām dvēselēm, kas tur bija, **38** Tad Jozuas griezās atpakaļ un viss Israēls līdz ar viņu uz Debiru un karoja pret viņu, **39** Un uzņēma viņu un viņas kēniņu un visas viņa pilsētas, un tos kāva ar zobena asmeni un izdzēdēja visas dvēseles, kas tur bija; viņš neatlicināja nevienu; itin kā viņš Hebronai bija darījis, tā viņš darīja Debiru un viņas kēniņam, un itin kā viņš Libnai un viņas kēniņam bija darījis. **40** Tā Jozuas apkāva visu to zemi, kalnus un dienasvidus zemi un ieļu un pakalnus ar visiem viņu kēniņiem: viņš neatlicināja nevienu un izdzēdēja visu, kam bija dvaša, tā kā Tas Kungs, Israēla Dievs, bija pavēlējis. **41** Un Jozuas tos kāva no Kādeš Barneas līdz Gazai, arī visu Gošena zemi līdz Gibeonai. **42** Un Jozuas uzņēma visus šos kēniņus un visu viņu zemi uz vienu reizi, jo Tas Kungs, Israēla Dievs, karoja par Israēli. **43** Tad Jozuas griezās atpakaļ un viss Israēls līdz ar viņu uz Gilgalas lēgeri.

11 Un notika, kad Jabins, Hacoras kēniņš, to dzirdēja, tad viņš sūtīja pie Jobaba, Madonas kēniņa, un pie Šimronas kēniņa un pie Akšafas kēniņa, **2** Un pie tiem kēniņiem, kas pret ziemelēm kalnos un tai klajumā pret dienvidiem no Ķinerot un ieļā un kas Navot Dora jūrmalā dzīvoja, **3** Pie Kanaāniešiem pret rītiem un vakariem un pie Amoriešiem un Hetiešiem un Fereziešiem un Jebusiešiem kalnos un pie Hiviešiem apakš Hermona, Mīcpas zemē. **4** Šie izgāja un visi karapulki līdz ar tiem un daudz jaunu, tik daudz kā smiltis jūrmalā, un varen daudz zirgu un ratu. **5** Visi šie kēniņi sapulcejās un nāca un kopā apmetās lēgerī pie Meroma ūdens, karot pret Israēli. **6** Un Tas Kungs sacīja uz Jozuā: nebīsties no viņiem, jo ritu ap šo laiku Es tos visus nodošu apkautus Israēla priekšā; viņu zirgus tev būs darīt tizlus un viņu ratus ar ugumi sadedzināt. **7** Tad Jozuas un visi karaļaudis līdz ar viņu piepeši tiem uznāca pie Meroma ūdens un tiem uzbruka. **8** Un Tas Kungs tos nodeva Israēla rokā, un tie tos kāva un tiem dzinās pakaļ līdz tai lielai Sidonai un līdz tiem siltiem ūdeniem un līdz Mīcpas klajumam pret rītiem un tos kāva, kamēr neviens no tiem neatlika. **9** Un Jozuas tiem darīja, kā Tas Kungs viņam bija sacījis; viņu zirgus viņš darīja tizlus un viņu ratus viņš sadedzināja ar ugumi. **10** Un Jozuas griezās atpakaļ tanī laikā un uzņēma Hacoru, un viņas kēniņu viņš sita ar zobenu, jo Hacora priekš tam bija galvas pilsēta visām šo kēniņu valstīm. **11** Un tie kāva visus, kas tur bija, ar zobena asmeni, viņus izdzēdēdam; tur neviens neatlika, kam bija dvaša, un Hacorai viņš sadedzināja ar ugumi. **12** Un Jozuas uzņēma visas šo kēniņu pilsētas un visus viņu kēniņus un tos kāva ar zobena asmeni, tos izdzēdēdam, kā Mozus, Tā Kunga kalps, bija pavēlējis. **13** Bet visas pilsētas, kas stāv savos kalnos, Israēls nesadedzināja, tikai Hacoru Jozuas sadedzināja. **14** Un visu šo pilsētu laupījumu un visus lopus Israēla bērni laupīja priekš sevis, bet visus cilvēkus tie kāva ar zobena asmeni, tiekams tie tos izdzēdēja; tie neatlicināja nevienu, kam bija dvaša. **15** Tā kā Tas Kungs Mozum, savam kalpam, bija pavēlējis, tā Mozus pavēlēja Jozuam, un tā Jozuas darīja; viņš neatrāva ne vārda no visa, ko Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **16** Tā Jozuas

uzņēma visu šo zemi, kalnus un visu dienasvidus zemi un visu Gošenes zemi un ieļeju un klajumu un Israēla kalnus ar viiju ieļeju, **17** No Ālaka kalna, kas uz augšu stiepjas uz Seīru līdz Baāl-Gadam Lībanus klajumā, apakš Hermona kalna; viņš gūstīja arī visus viņu kēniņus, tos sita un nokāva. **18** Ilgu laiku Jozuas pret visiem šiem kēniņiem karojā. **19** Neviens pilsētas nebija, kas ar labu Israēlim būtu padevusies, kā vien tie Hivieši, kas Gibeonā dzīvoja. Viņi visas uzņēma ar karošanu. **20** Jo tas bija no Tā Kunga, ka tie savu sirdi apcietināja, karā iet pret Israēli, lai Viņš tos izdeldētu, lai tiem nekāda žēlastība nenotiktu, bet lai Viņš tos nomaitātu, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **21** Tanī laikā Jozuas nāca un izsakņoja Enaķiešus no tiem kalniem, no Hebronas, no Debiras, no Ānabas, no visiem Jūda kalniem un no visiem Israēla kalniem, un Jozuas tos izdeldēja ar viņu pilsētām. **22** Neviens no Enaķiešiem neatlika Israēla bērnu zemē, tik vien Gazā, Gatā un Ašdodā tie atlīka. **23** Tā Jozuas uzņēma visu to zemi, tā kā Tas Kungs uz Mozu bija runājis, un Jozuas to Israēlim nodevā par iemantojamu tiesu, to dalīdams pēc viņu ciltīm, un zemei tika miers no karošanas.

12 Šie nu ir tās zemes kēniņi, ko Israēla bērni ir kāvuši un viņu zemi ieņēmuši, viņpus Jardānes pret saules uzlēkšanu no Arnonas upes līdz Hermona kalnam un visu klajumu pret rītiem: **2** Sihons, Amoriešu kēniņš, kas Hešbonā dzīvoja, valdīdams no Aroēra, kas Arnonas upes malā, un no tās upes vidus, un par vienu Gileādas pusē un līdz Jabokas upei, kas ir Amona bērnu robeža, **3** Un par to klajumu līdz Ķinerotes jūrai pret rītiem, un līdz tai klajuma jūrai, tai sāls jūrai pret rītiem, uz to ceļu līdz BetJezimotam, un dienvidu pusē apakš Pizgas kalna. **4** Un Oga, Basanas kēniņa, robežas; tas bija atlicis no tiem milžu ļaudim, un dzīvoja Astarotā un Edrejā, **5** Un valdīja par Hermona kalnu un par Zalku un par visu Basanu līdz Gešuriešu un Maāhatiešu robežām un tai vienā Gileādas pusē līdz Sihona, Hešbonas kēniņa, robežām. **6** Mozus, Tā Kunga kalps, un Israēla bērni tos kāva, un Mozus, Tā Kunga kalps, to deva Rūbeniešiem un Gadiešiem un Manasus pusciltīj par daļu. **7** Šie nu ir tās zemes kēniņi, ko Jozuas un Israēla bērni kāva šaipus Jardānes pret vakariem, no Baāl-Gada Lībanus lejā līdz Alaka kalnam, kas uz Seīru stiepjas, (un Jozuas to deva Israēla ciltīm par īpašumu pēc viņu daļām,) **8** Kalnos un ieļejas un klajumos un pakalnos un tuksnesi un pret dienasvidu: Hetieši, Amorieši, Kanaānieši, Ferezieši, Hivieši un Jebusieši. **9** Jērikus kēniņš viens; Ajas kēniņš, kas sānis Bētelei, viens; **10** Jeruzālemes kēniņš viens; Hebrones kēniņš viens; **11** Jarmutes kēniņš viens; Lākisas kēniņš viens; **12** Eglonas kēniņš viens; Ģezeras kēniņš viens; **13** Debiras kēniņš viens; Ģederas kēniņš viens; **14** Hormas kēniņš viens; Aradas kēniņš viens; **15** Libnas kēniņš viens; Adulamas kēniņš viens; **16** Maķedas kēniņš viens; Bēteles kēniņš viens; **17** Tapuas kēniņš viens; Heferas kēniņš viens; **18** Afekas kēniņš viens; Lāšaronas kēniņš viens; **19** Madonas kēniņš viens; Hacoras kēniņš viens; **20** Šimron-Meronas kēniņš viens; Akšafas kēniņš viens; **21** Taēnakas kēniņš viens; Meģidus kēniņš viens; **22** Kēdesas kēniņš viens; Jokneamas kēniņš pie Karmeļa viens; **23** Doras kēniņš Navat-Dorā viens; Gojimu kēniņš Gilgalā

viens; **24** Tircas kēniņš viens; visi šie kēniņi ir trīsdesmit un viens.

13 Un Jozuas bija vecs un stipri gados un Tas Kungs sacīja uz viņu: tu esi palicis vecs un stipri gados, un vēl ļoti daudz zemes atliek kas jāuzņem. **2** Šī ir tā zeme, kas vēl atliek: visas Filistu robežas un visas Gešuriešu robežas, **3** No Šihora, kas ir Ēģiptes priekšā, līdz Ekronas robežai pret ziemeljiem Kanaāniešiem top pieskaitīti pieci Filistu lielkungi: Gaziešu, Ašdodešu, Askaloniešu, Gatiešu un Ekoniešu lielskungs, un ari Avieši; **4** No dienasvidus puses visa Kanaāniešu zeme un Meara, kas Sidoniešiem pieder, līdz Afeikai, līdz Amoriešu robežām; **5** Tā arī Čibliešu zeme un viiss Lībanus no rīta puses, no Baāl-Gada apakš Hermona kalna, kamēr nāk uz Hamatu; **6** Visi, kas tais kalnos dzīvo, no Lībanus līdz tiem siltiem ūdeniem, visi Sidonieši, Es tos izdzīšu Israēla bērnu priekšā; izdali to tikai Israēlim par īpašumu, kā Es tev esmu pavēlējis. **7** Un nu dali šo zemi par iemantojamu tiesu tām deviņām ciltīm un Manasus pusciltīj. **8** Līdz ar to (otru pusciltīj) Rūbenieši un Gadieši ir dabūjuši savu iemantojamo tiesu, ko tiem Mozus deva viņpus Jardānes pret rītiem, tā kā Mozus, Tā Kunga kalps, tiem deviš, **9** No Aroēra, kas ir Arnonas upes malā, un tās pilsētas kas ir upes ielejas vidū, un visu klajumu no Medbas līdz Dibonai, **10** Un līdz Amona bērnu robežām visas pilsētas, kas piederēja Sihonam, Amoriešu kēniņjam, Hešbonas valdniekam, **11** Un Gileādu un Gešuriešu un Maāhatiešu robežas, un visu Hermona kalnu un visu Basanu līdz Zalkai, **12** Visu Oga, Basanas kēniņa, valsti, kas valdīja Astarotā un Edrejā, un bija atlicis no tiem atlīkušiem milžiem, ko Mozus ir apkāvis un izdzinis. **13** Bet Israēla bērni neizdzina Gešuriešus un Maāhatiešus, bet Gešurs un Maāhats dzīvoja Israēla vidū līdz šai dienai. - **14** Tikai Levja ciltīj viņš nedeva zemes daļu; Tā Kunga, Israēla Dieva, uguns upuri ir viņas daļa, tā kā viņš tai ir runājis. **15** Un Mozus deva Rūbena bērnu ciltīj pēc viņas radiem, **16** Ka viņu robežas bija no Aroēra, kas Arnonas upes malā, un tā pilsēta, kas ir ielejas vidū, un viiss klajums līdz Medbai, **17** Hešbona un visas viņas pilsētas kas tai klajumā, Dibona un Bamot-Baāla un Bet-Baāl-Meona, **18** Un Jāca un Ķedemote un Mevaāte **19** Un Kiriatāima un Sībma un Ceret-Zāūra uz tā kalna tai ieļejā. **20** Un Bet-Peore un Ašdod-Pizga un Bet-Jezimote **21** Un visas klajuma pilsētas un visa Sihona valsts, Sihona, Amoriešu kēniņa, kas Hešbonā valdīja, ko Mozus apkāva līdz ar Midijanas lieliem kungiem, Evu un Reķimu un Curu un Huru un Rebu, Sihona valdniekiem, kas tai zemē dzīvoja. **22** Tāpat Israēla bērni ar zobenu nokāva Bileāmu, Beora dēlu, to pareģi, līdz ar tiem (citemi), ko viņi nokāva. **23** Un Rūbena bērnu robeža bija Jardāne un viņas apgabals. Šī ir Rūbena bērnu daļa pēc viņu radiem, pilsētas un viņu ciemi. **24** Un Gada ciltīj, Gada bērniem pēc viņu radiem Mozus deva, **25** Ka viņu robežas bija Jaēzere un visas Gileādas pilsētas un Amona bērnu zemes viena puse līdz Aroēram, kas ir šaipus Rabas. **26** Un no Hešbonas līdz Rāmat-Micpai un Betanīm un no Mahānaīm līdz Debiras robežai, **27** Un ieļejā: BetHarama un Bet-Nimra un Sukota un Cavana, kas atlīka no Sihona, Hešbonas kēniņa, valsts, Jardāne un viņas robeža, līdz Ķinerotes jūras galam viņpus Jardānes pret rītiem. **28** Šī ir Gada bērnu daļa pēc viņu radiem, pilsētas un ciemi. **29** Un

ko Mozus Manasus pusciltij par daļu bija devis, tas palika pie Manasus bērnu puscilts pēc viņas radiem, **30** Tā ka viņu robežas bija no Mahānāim visa Basana, visa Oga, Basanas kēniņa, valsts un visi Jaīra miesti, kas ir Basanā, sešdesmit pilsētas. **31** Un Gileādas viena pusei an Astarote un Edreja, Oga, Basanas kēniņa, valsts pilsētas, piederēja Mahira, Manasus dēla, bērniem, (proti) Mahira bērnu pusei pēc viņu radiem. **32** To nu Mozus bija izdalījis Moaba klajumos viņpus Jardānes no Jērikus pret ritiem. **33** Bet Levja ciltij Mozus nedeva nekādu zemes daļu; Tas Kungs, Israēla Dievs, ir viņu daļa, tā kā Viņš tiem ir runājis.

14 To nu Israēla bērni iemantojuši Kanaāna zemē, ko viņiem ir izdalījuši Eleazars, tas priesteris, un Jozuas, Nuna dēls, un tie augstie Israēla bērnu cilti tēvi. **2** Caur meslošanu tiem dalīja, kā Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis, dot tām devinām ciltim un tai pusciltij. **3** Jo tām divām ciltim un tai pusciltij Mozus bija devis daļu viņpus Jardānes, bet Levitiem viņš nekādu zemes daļu nebija devis viņu starpā. **4** Jo Jāzepa bērnu bija divas ciltis, Manasus un Efraīms; un Levitiem nedeva nekādu īpašu daļu tai zemē, bet pilsētas vien, kur dzīvot, un ganības priekš viņu lopiem un priekš viņu īpašuma. **5** Kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, tā Israēla bērni darija un izdalīja to zemi. **6** Tad Jūda bērni piegāja pie Jozuas Gilgalā, un Kālebs, Jefunna dēls, no Ķenasa bērniem, sacīja uz viņu: tu zini to vārdu, ko Tas Kungs uz Mozu, to Dieva vīru, ir runājis Kādeš Barneā manis pēc un tevis pēc. **7** Es biju četrdesmit gadus vecs, kad Mozus, Tā Kunga kalps, mani sūtīja no Kādeš Barneas, to zemi izlūkot, un es viņam atsacīju, tā kā tas bija manā sirdi. **8** Bet mani brāļi, kas man bija gājuši līdz, tie darija to ļaužu sirdi bailigu, bet es Tam Kungam, savam Dievam, pareizi klausīju. **9** Tad Mozus tai dienā zvērēja un sacīja: tā zeme, kur tu ar savu kāju esi minis, tev un taviem bērniem būs par daļu mūžam; jo tu Tam Kungam, manam Dievam, esi pareizi klausījis. **10** Un nu redzi, Tas Kungs manu dzīvību ir uzturējis, tā kā Viņš ir runājis, un ir četrdesmit un pieci gadi no tā laika, kad Tas Kungs šo vārdu uz Mozu runāja, Israēlim tuksnesī staigājot, un nu redzi, es šodien esmu astoņdesmit piecus gadus vecs. **11** Es vēl šodien esmu tik stiprs, kā tai dienā kad Mozus mani izsūtīja; kāds mans spēks bija to bridi, tāds ir mans spēks šo bridi uz karu, uz iziešanu un ieiešanu. **12** Un nu, dod man šo kalnu zemi, par ko Tas Kungs tai dienā runājis, jo tu tai dienā esi dzirdējis, ka tur dzīvo Enakieši, un tur ir lielas stipras pilsētas; varbūt Tas Kungs būs ar mani, ka es tos varu izdzīt, tā kā Tas Kungs runājis. **13** Tad Jozuas viņu svētīja un deva Kālebam, Jefunna dēlam, Hebronī par daļu. **14** Tā tad Hebrone Kālebam, Jefunna dēlam, no Ķenasa bērniem, tika par daļu līdz šai dienai, tāpēc ka tas Tam Kungam, Israēla Dievam, pareizi bija klausījis. **15** Bet Hebrones vārds bija vecos laikos Kiriāt Arba (Arbas pilsēta), tas ir bijis viens liels cilvēks starp Enakiešiem. Un zemei bija miers no karošanas.

15 Un tā nomeslotā tīsa priekš Jūda bērniem, pēc viņu radiem, bija pie Edoma robežām, pie Cin tuksnesā, pašā dienvidus galā, **2** Tā ka viņu robeža pret dienvidiem bija Sāls jūras gals no tās mēles, kas pret dienvidiem stiepjas, **3** Un iziet pret dienvidu pusi uz Akrabu kalniem

un iet cauri līdz Cinam un iet uz augšu no dienvidu puses līdz Kādeš-Barneai, **4** Un iet caur Acronu un stiepjas uz augšu līdz Ādarai un iet ap Karku un iet cauri līdz Acmonai un iznāk pie Ēģiptes upes, un tas robežas gals stiepjas pret jūru; šī lai ir jūsu robeža dienas vidū. **5** Un robeža pret ritiem ir sāls jūra līdz Jardānes galam, un robeža ziemēla pusē ir no jūras mēles, no Jardānes gala. **6** Un šī robeža iet uz augšu līdz Bet-Aglai un iet cauri no ziemēla puses līdz Bet-Arabai, un tā robeža iet uz augšu līdz Boēna, Rūbena dēla, akmenim. **7** Un (tālāk) šī robeža iet uz augšu līdz Debirai no Ahora ieļejas un pret ziemēliem stiepjas līdz Gilgalai, kas stāv pret Adumu kalniem, kas no upes uz dienvidiem; pēc šī robeža iet cauri uz En-Zemes ūdeni, un viņas gals stiepjas līdz Roģeles akai. **8** Un šī robeža iet uz augšu pa Ben-Inoma ieļeju, no dienvidu puses gar Jebuzu, - šī ir Jeruzāleme, - un šī robeža iet uz augšu līdz tā kalna virsgalam, kas no Inoma ieļejas ir pret vakara pusi, kas stiepjas līdz Refaīm ieļejas galam pret ziemēliem. **9** Pēc šī robeža stiepjas no tā kalna gala līdz Nevtoas avotam un iznāk uz Efrona kalna pilsētām; šī robeža stiepjas līdz Baālai, - tā ir Kiriāt-Jearima. **10** Pēc šī robeža griežas no Baālas uz vakara pusi līdz Seira kalniem un iet cauri gar Arjēram uz ziemēla pusi, - tas ir Kesalons, - un nāk lejā uz Bet-Šemesu un iet caur Timnatū. **11** Un tā robeža iznāk gar Ekronus pret ziemēla pusi un stiepjas līdz Zikronam un iet pār Baālas kalnu un iznāk uz Jabneēlu, un viņas gals stiepjas līdz jūrai. **12** Un robeža pret vakara pusi ir tā lielā jūra un viņas mala. Šī ir Jūda bērnu robeža visapkārt pēc viņu radiem. **13** Bet Kālebam, Jefunna dēlam, viņš deva tiesu starp Jūda bērniem, pēc Tā Kunga vārda uz Jozua, proti Kiriāt-Arbu, Eneka tēva pilsētu, tā ir Hebrone. **14** Un Kālebs izdzīna no turienes tos trīs Enaka dēlus, Zezaju un Akīmanu un Talmaju, kas no Enaka dzimuši. **15** Un no turienes viņš cēlās pret Debiras iedzīvotājiem, bet Debiras vārds senāk bija Kiriāt-Zeverē. **16** Un Kālebs sacīja: kas Kiriāt-Zeveri kaus un uzņems, tam es savu meitu Aksu došu par sievu. **17** Tad to uzņēma Otniēls, Ķenasa dēls, Kāleba brālēns, un viņš tam deva savu meitu Aksu par sievu. **18** Un notikās, kad viņa pie tā nāca, tad viņa to skubināja, tirumu lūgties no viņas tēva, un viņa nolēca no ēzelā; tad Kālebs uz viņu sacīja: kas tev ir? **19** Un viņa sacīja: dod man kādu svētību, jo tu man esi devis dienvidu zemi, tad dod man arī ūdens avotus. Tad tas viņai deva avotus augšā un avotus ieļejā. **20** Šī ir Jūda bērnu ciltis daļa pēc viņu radiem. **21** Tad nu tās pilsētas no Jūda bērnu ciltis gala līdz Edoma robežai pret dienvidu pusi ir: Kabceēle un Edere un Jagura **22** Un Ķīna un Dimona un Ādada **23** Un Ķedesu un Ācoru un Itnana **24** Un Zīva un Telema un Bealota **25** Un Ācor-ādāta un Kiriāt-Hecrona, - tā ir Ācora, - **26** Āmama un Šema un Molada **27** Un Ācar Gada un Ezmona un Betpaleta **28** Un Ācar-Zuala un Bēršeja un Bisjot-Ja, **29** Bala un Ijm un Ācēma **30** Un Eldolada un Ķezila un Horma **31** Un Ciklaga un Madmana un Zan-Zana **32** Un Lebaota, Zilim un Āīna un Rimona, - visu šo pilsētu ir divdesmit deviņas un viņu ciemi. **33** Lejā ir Estaole un Careea un Asna **34** Un Zanoa un En-Ganim, Tapua un Enama **35** Un Jarmute un Adulama un Zukus un Āzeka **36** Un Zaēraim un Aditaīm un Gedera un Ģederotāim, četrpadsmit pilsētas un viņu ciemi; **37** Cenana un Adaza un Migdal Gada **38** Un Dileana

un Micpa un Jaktiēle, **39** Lākis un Bockata un Eglone **40** Un Kābona un Lāmasa un Ķītliša **41** Un Gederota, BetDagona un Naēma un Maķeda, sešpadsmīt pilsētas un viņu ciemi; **42** Libna un Etere un Āzana. **43** Un Jevta un Azna un Necibe **44** Un Ķeila un Aksiba un Mareza, deviņas pilsētas un viņu ciemi; **45** Ekrona un viņas miesti un viņas ciemi; **46** No Ekronas un līdz jūrai viss, kas blakām Ašdodai un blakām viņu ciemiem; **47** Ašdoda un viņas miesti, un viņas ciemi, Gaza un viņas miesti, un viņas ciemi līdz Ēģiptes upēi un tai lielai jūrai un viņas malai. **48** Un kalmos bija Zamira un Jatira un Zokus. **49** Un Dana, un Kiriat-Zana, - tā ir Debira - **50** Un Ānaba un Esterus un Ānim. **51** Un Gošene un Holone un Šilo, vienpadsmīt pilsētas un viņu ciemi; **52** Arāba un Duma un Ezeaņa un Januma. **53** Un Bet-Tapua un Āveka. **54** Un Umta un Kiriat-Arba, - tā ir Hebrone, - un Ciora, deviņas pilsētas un viņu ciemi; **55** Maona, Karmelis un Zīva un Jūta. **56** Un Jezreēle un Jokdeama un Zanoa, **57** Kaina, Čibea un Timna, desmit pilsētas un viņu ciemi; **58** Alula, Bet-Cura, Gedora. **59** Un Maārata un Bet-Anota un Eltekone, sešas pilsētas un viņu ciemi; **60** Kiriat-Baāla, - tā ir Kiriat-Jearima, - un Arāba, divas pilsētas un viņu ciemi. **61** Tuksnesi bija Bet-Araba, Midina un Zekaka. **62** Un Nibzana un tā sāls pilsēta un Engēdi, sešas pilsētas un viņu ciemi. **63** Bet tos Jebusiešus, kas Jeruzālemē dzīvoja, Jūda bērni nevarēja izdzīt un Jebusieši dzīvoja pie Jūda bērniem Jeruzālemē līdz šai dienai.

16 Un tā tresa Jāzepa bērniem tapa nomeslota no Jardānes pret Jēriku, pie Jērikus ūdeņiem pret rītiem, tas tuksnesis, kas no Jērikus stiepjās caur Bēteles kalniem **2** Un iznāk no Bēteles uz Lūzu un tek caur Arķiešu robežām līdz Atarotai, **3** Un noiet pret vakara pusī uz Javletes robežām līdz Lejas-Bet-Oronas robežām un līdz Gazerai, un viņas gals stiepjās līdz jūrai. **4** Tā Jāzepa bērni, Manasus un Efraīms, savu daļu dabūjuši. **5** Un Efraīma bērnu robežā pēc viņu radiem ir šī: viņu dalas robeža bija pret rītiem Atarot Ādara līdz Kalna-Bet-Oronai. **6** Un tā robeža iznāk no vakara puses gar Mīkmetu pa ziemēla pusī, un šī robeža griežas pret rītiem uz Taēnat Šilo un iet caur viņu uz rīta pusī līdz Janoai, **7** Un noteik no Janoas uz Atarotu un Naāratu, un stiepjās uz Jēriku un iznāk pie Jardānes. **8** No Tapuas tā robeža stiepjās pret vakara pusī uz Kānas upi, un viņas gals ir pie jūras. Šī ir Efraīma bērnu cilts daļa pēc viņu radiem. **9** Un tās pilsētas, kas bija atšķirtas priekš Efraīma bērniem, bija Manasus bērnu daļas vidū, visas tās pilsētas un viņu ciemi. **10** Un tie neizdzīna tos Kanaāniešus, kas Gazerā dzīvoja, tā Kanaānieši dzīvoja Efraīma vidū līdz šai dienai un palika par klausītājiem.

17 Un Manasus ciltij tesa tika nomeslota, - jo viņš bija Jāzepa pirmsdzimtais, - Mahiram, Manasus pirmsdzimtam, Gileāda tēvam, kas bija karavīrs, krita Gileāda un Basana. **2** Un tiem ciemam Manasus bērniem tika sava tesa pēc viņu radiem, (proti) Abiēzera bērniem un Eleka bērniem un Asriēla bērniem un Zekema bērniem un Hefera bērniem un Zemida bērniem. Šie ir Manasus, Jāzepa dēla, bērni no virēšu kārtas pēc saviem radiem. **3** Bet Celofehadam, Hefera dēlam, (kas bija dēls Gileādam, tas Mahiram, tas Manasum) tam nebija dēlu, bet meitas vien, un šie ir viņa meitu vārdi: Maāla, Noa, Hagla, Milka un

Tirca. **4** Tās nāca pie priestera Eleazara un pie Jozuas, Nuna dēla, un pie tiem virsniekiem un sacīja: Tas Kungs Mozum pavēlējis, mums daļu dot mūsu brāļu vidū; tāpēc viņš pēc Tā Kunga vārda tām deva daļu viņu tēva brāļu vidū. **5** Un Manasus desmit zemes gabali tapa piedalīti, bez Gileādas zemes un Basanas, kas viņpus Jardānes. **6** Jo Manasus meitas iemantoja ipašu daļu viņa dēlu vidū, un Gileādas zeme piederēja tiem ciemam Manasus bērniem. **7** Un Manasus robeža bija no Ašeras līdz Mikmetai, kas Šehemes priekša, un šī robeža iet pa labo roku uz tiem, kas En-Tapuā dzīvoja, **8** Un Manasus gan piederēja Tapuas zeme, bet pati Tapua pie Manasus robežas piederēja Efraīma bērniem. **9** Un tā robeža nonāk uz Kānas upi pret dienasvidu no upes. Šīs pilsētas pieder Efraīmam, Manasus pilsētu vidū, un Manasus robeža ir no tās upes uz ziemēla pusī, un viņas gals stiepjās pret jūru. **10** Kas pret dienvidiem, pieder Efraīmam, un kas pret ziemēliem, Manasum, un jūra ir viņu robeža. Un uz ziemēla pusī viņi stiepjās līdz Ašeram, un uz rīta pusī līdz Īsašaram. **11** Un Manasus iekš Īsašara un Ašera piederēja Bet-Zeana un viņas miesti un Jibleana un viņas miesti un Doras iedzīvotāji un miesti un Endoras iedzīvotāji un miesti un Taēnakas iedzīvotāji un miesti un, kas iekš Meģidus dzīvoja, un viņa miesti, - trīs zemes gabali. **12** Un Manasus bērni nevarēja izdzīt šo pilsētu iedzīvotājus, bet Kanaānieši iesāka palikt tai zemē. **13** Un kad Israēla bērni palika stipri, tad tie tos Kanaāniešus spieda pie klausības, bet izdzīt tos neizdzīna. **14** Un Jāzepa bērni runāja uz Jozua sacīdami: kāpēc tu mums par daļu esi nomeslojis tikai vienu tiesu un vienu zemes gabalu? Un mēs tomēr esam liels lāvu pulks, tādēļ ka Tas Kungs mūs tā ir svētījis. **15** Tad Jozuas uz tiem sacīja: ja jūs esiet tāds liels lāvu pulks, tad ejat mežos un nolidiet tos priekš sevis Veresiešu un Revaiešu zemē, kad jums nepietiek ar Efraīma kalniem, **16** Tad Jāzepa bērni sacīja: ar tiem kalniem mums nepietiks, un dzelzs rati ir visiem Kanaāniešiem, kas tai ieļelas zemē dzīvo, Bet-Zeānā un viņas miestos, un tiem, kas Israēla klajumā dzīvo. **17** Bet Jozuas runāja uz Jāzepa namu, uz Efraīmu un Manasu, sacīdams: tu esi liels lāvu pulks un tev ir liels spēks, tev nebūs viena daļa vien, **18** Bet tie kalmi tev piederēs; tur ir mežs un to tu nolidisi un viņa malas tev piederēs. Jo tu izdzīsi tos Kanaāniešus, jebšu tiem ir dzelzs rati un jebšu tie ir stipri.

18 Un visa Israēla bērnu draudze sapulcējās Šilo un tur uzcēla saiešanas telti, kad nu zeme viņu priekša bija uzvarēta. **2** Un no Israēla bērniem, kam savas daļas nebija nodalitas, atlīka septiņas ciltis. **3** Un Jozuas sacīja uz Israēla bērniem: cik ilgi jūs esat tik kūtri, ka nenoejat uzņemt to zemi, ko Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs jums devis? **4** Dabūjiet sev trīs vīrus no ikvienas cilts, tad es tos sūtišu, lai tie ceļas un zemi pārstaigā un to uzraksta pēc savām daļām, un griežas atpakaļ pie manis. **5** Tiem nu to būs dalīt septiņas daļas; Jūda lai paliek savās robežās no dienasvidus puses, un Jāzepa nams lai paliek savās robežās no ziemēla puses. **6** Un jums to zemi būs uzrakstīt septiņas daļas un atnest man, ka es priekš jums šeit mesloju Tā Kunga, mūsu Dieva, priekš. **7** Jo Levitīm nav nekādas zemes daļas jūsu starpā, bet Tā Kunga priestera amats ir viņu daļa. Bet Gads un Rūbens un Manasus puscilts savu tiesu ir nēmuši viņpus Jardānes pret rītiem, ko Mozus, Tā Kunga kalps, tiem devīs.

8 Tad tie vīri cēlās un nogāja, un Jozuas tiem, kas nogāja, pavēlēja zemi uzrakstīt, un sacīja: ejat, un pārstaigājat to zemi un uzrakstiet to un griezieties atpakaļ pie manis, tad es priekš jums metiši meslus Tā Kunga priekšā ņeitan Šilo. **9** Tad tie vīri nogāja un pārstaigāja to zemi un to pēc viņas pilsētām grāmatā uzrakstīja septiņās daļās, un nāca atpakaļ pie Jozuas uz lēgeri Šilo. **10** Un Jozuas meta meslus priekš viņiem Šilo Tā Kunga priekšā, un Jozuas tur Israēla bērniem dalija to zemi pēc viņu daļām. **11** Un mesli krita Benjamina bērnu ciltij pēc viņu radiem, un viņu nomeslotās tiesas robeža stiepjas starp Jūda bērniem un Jāzepa bērniem. **12** Un viņu ziemeļa robeža nāca no Jādānes, un šī robeža iet augšā gar Jērikus ziemeļa pusē un stiepjas caur tiem kalniem pret vakara pusē un viņas gals ir pie Bet-Avenas tuksneša. **13** Un no turienes robeža aiziet uz Lūzu, gar Lūzu, - šī ir Bētele, - pret dienasvidu, un robeža noiet uz Atarot-Ādaru pie tā kalna, kas ir dienasvidus pusē no Lejas-Bet-Oronas. **14** Un šī robeža stiepjas un griežas vakara malā uz dienasvidu, no tā kalna, kas ir Bet-Oronai preti uz dienasvidu, un viņas gals ir pie Kiriat-Bālas, - šī ir Kiriat-Jearima, Jūda bērnu pilsēta, - šī ir vakara puses mala. **15** Un dienasvidus mala stiepjas no Kiriat-Jearimas gala, un šī robeža iznāk no vakara puses un iziet uz Nevtoas avotu. **16** Un šī robeža noiet līdz tā kalna galam, kas ir Inoma dēla ieļejai preti, Revašeju ieļejā pret ziemelēm un noiet caur Inoma ieļiju gar Jebusiešiem pret dienasvidu un noiet līdz Roģeles avotam, **17** Un stiepjas uz ziemeļa pusē un iznāk uz En-Zemesu un iziet uz Ģililotu, kas stiepjas pret Adumim, un noiet uz Boēna, Rübena dēla, akmeni, **18** Un iet pāri gar to klajumu uz ziemēla pusē un noiet uz to klajumu. **19** Un šī robeža iet pāri gar Bet-Aglu pret ziemelēm, un šās robežas gals ir pie sāls jūras mēles pret ziemelēm, pie Jādānes gala dienas vidū; šī ir dienvidu robeža. **20** Un Jādāne ir viņa robeža rita pusē; šī ir Benjamina bērnu daļa pēc viņu robežām visapkārt, pēc viņu radiem. **21** Bet Benjamina bērnu ciets pilsētas pēc viņu radiem ir: Jērikus un Bet-Agla un Emek-Ķecica **22** Un Bet-Araba un Cemaraim un Bētele. **23** Un Avim un Para un Ovra. **24** Un Kavar-Amonaja un Ovnī un Gaba, divpadsmīt pilsētas un viņu ciemi; **25** Gibeona un Rāma un Beērote **26** Un Micpa un Ķevira un Moca **27** Un Reķeme un Jerupeēle un Tareala **28** Un Cela, Eleve un Jebuzi, - šī ir Jeruzāleme, - Ģibēata, Kiriata, četrpadsmīt pilsētas un viņu ciemi. Šī ir Benjamina bērnu daļa pēc viņu radiem.

19 Un otri mesli krita Sīmeanam, Sīmeana bērnu ciltij pēc viņu radiem, un viņu nomeslotā tiesa bija Jūda bērnu starpā. **2** Un tiem bija par daļu: Bēršeba un Zeba un Moloda. **3** Un Hacar-Šuale un Bala un Aceme. **4** Un Eltolade un Betule un Horma. **5** Un Ciklaga un Bet-Markabote un Acar-Zusa. **6** Un Betlebaote un Zarueņe, trīspadsmīt pilsētas un viņu ciemi; **7** Aīna, Rimona un Etere un Azane, četras pilsētas un viņu ciemi, **8** Un visi ciemi šo pilsētu apgabala līdz Baālat-Beērei, dienasvidus Rāmatai; šī ir Sīmeana bērnu ciets daļa pēc viņu radiem. **9** Sīmeana bērnu daļa ir Jūda bērnu zemē, jo Jūda bērnu tiesa tiem bija par lielu, tāpēc Sīmeana bērni mantoja viņu daļas vidū. **10** Un trešie mesli krita Zebulona bērniem pēc viņu radiem, un viņu daļas robeža stiepjas līdz Zaridei. **11** Un viņu robeža iet uz augšu pret vakara pusē uz Marealu, un tek līdz Dabazetei un stiepjas līdz tai upei, kas šaipus Jokneama. **12** Un viņa

griežas no Zarides pret rītiem pret saules lēkšanu, uz Kislot-Tābora robežām, un iznāk pie Dobrates un stiepjas līdz Javai; **13** Un no turienes vija iet pret rītiem, pret saules lēkšanu, uz GatEveru, Iti, Kacini un iznāk pie Rimona, sniegdamās līdz Neai. **14** Un šī robeža griežas apkārt pret ziemeļa pusē uz Kanatonu, un viņas gals ir Jevtāles ieļeja. **15** Un Kataēte un Nahāle un Šimrona un Jedeala un Bētele, divpadsmīt pilsētas un viņu ciemi. **16** Šī ir Zebulona bērnu daļa pēc viņu radiem, šīs pilsētas un viņu ciemi. **17** Ceturtie mesli krita Īsašaram, Īsašara bērniem pēc viņu radiem. **18** Un viņu robežas bija Jezreēls, Kēzulote un Šuneme. **19** Un Avaraīm un Sihons un Anaārot. **20** Un Rabita un Kīseons un Abeca. **21** Un Remeta un Enganim un Enada un Bet-Paceca. **22** Un šī robeža stiepjas un Tāboru un Zaācimu un Bet-Šemesu un viņu robežas gals ir pie Jādānes: sešpadsmīt pilsētas un viņu ciemi. **23** Šī ir Īsašara bērnu ciets daļa, pēc viņu radiem, pilsētas un viņu ciemi. **24** Un piektie mesli krita Ašera bērniem pēc viņu radiem. **25** Un viņu robežas bija Elkate un Alus un Betene un Aksave. **26** Un Alameleķ un Ameada un Mizeala, un stiepjas uz Karmeli pie jūras un uz Šihor-Libnatu. **27** Un griežas pret saules lēkšanu uz Bet-Dagonu un stiepjas uz Zebulonu un uz Jevtāles ieļeju pret ziemelēm no Bet-Emeka un Neģiela un iznāk uz Kabalu pa kreiso roku, **28** Un uz Hebronu un Reobu un Amonu un Kānu līdz lielai Sidonai. **29** Un šī robeža griežas uz Ramu un uz stipro Tirus pilsētu, tad šī robeža griežas uz Osu, un viņas gals ir pie jūras, blakām Aksibes robežām. **30** Un Umma un Afeks un Reobe: divdesmit divas pilsētas un viņu ciemi. **31** Šī ir Ašera bērnu ciets daļa pēc viņu radiem, šīs pilsētas un viņu ciemi. **32** Sestie mesli krita Naftalus bērniem pēc viņu radiem. **33** Un viņu robeža ir no Eleves, no tā ozola pie Caēnanim, un Adami-Neķebes un Jabneēļa līdz Lakum, un viņas gals ir pie Jādānes. **34** Un šī robeža griežas pret vakara pusē uz Asnot-Tāboru, un no turienes viņa noiet uz Ukoku, un stiepjas uz Zebulonu pret dienasvidu, un pie Ašera viņa stiepjas pret vakara pusē, un pie Jūda līdz Jādānei pret saules lēkšanu. **35** Un stipras pilsētas ir: Cidim, Cera un Amata, Rākata un Ķinerete. **36** Un Ādama un Rāma un Hacore. **37** Un Ķedesu un Edreji un EnAcore. **38** Un Jereons un MigdalEle, Oremu un Bet-Anata un Bet-Šemes, deviņpadsmīt pilsētas un viņu ciemi. **39** Šī ir Naftalus bērnu ciets daļa pēc viņu radiem, pilsētas un viņu ciemi. **40** Septītie mesli krita Dana bērnu ciltij pēc viņu radiem. **41** Un viņu daļas robežas bija Carea un Estaole un Irzameze. **42** Un Zāēlabina un Ajalone un Jetla. **43** Un Elona un Timnata un Ekrone. **44** Un Elteķe un Ģibetonā un Baālate, **45** Jeūde un Bne-Barata un Gat-Rimona, **46** Un Mejarkona un Rakona, ar to robežu pret Joppi. **47** Bet Dana bērnu robežas kļuva lielākas, jo Dana bērni cēlās un karojā pret Lezemū un to uzņēma un to sita ar zobena asmeni un to iemantojā un tur dzīvoja, un nosauca Lezemū par Danu pēc sava tēva Dana vārda. **48** Šī ir Dana bērnu ciets daļa pēc viņu radiem, pilsētas un viņu ciemi. **49** Un kad tie nu bija beiguši zemi izdalīt pēc viņas robežām, tad Israēla bērni Jozuam, Nuna dēlam, deva daļu savā vidū. **50** Pēc Tā Kunga vārda tie viņam deva to pilsētu, ko viņš prasīja, Timnat-Zeru Efraīma kalnos, un viņš uztaisīja to pilsētu un tur dzīvoja. **51** Tās ir tās daļas, ko priesteris Eleazars, un Jozuas, Nuna dēls, un tie ciets tēvi Israēla bērnu ciltīm caur

mesliem izdalīja Šilo Tā Kunga priekšā pie saiešanas telts durvīm un tā tie pabeidza zemes izdalīšanu.

20 Un Tas Kungs runāja uz Jozua un sacīja: **2** Runā uz Israēla bērniem un saki: noliekat sev glābšanās pilsētas, par kurām Es uz jums esmu runājis caur Mozu, **3** Ka uz turieni var bēgt tas nokāvējs, kas kādu dvēseli no nejauši nezinādams nokauj, ka tās jums var būt par patvēruma no asins atrriebēja. **4** Un kurš uz kādu no šim pilsētām bēg, tam pie pilsētas vārtiem būs stāvēt, un savus vārdus runāt priekš pilsētas vecaju ausim; tad tie viņu lai uzņem pie sevis pilsētā un viņam dod vietu, ka viņš pie tiem var dzīvot. **5** Un kad tas asins atrriebējs viņam dzenās pakāl, tad lai tie to nokāvēju viņam nedod rokā, tāpēc ka viņš nezinādams savu tuvāko nokāvis, un viņu iepriekš nav ienīdējis. **6** Tad tam tai pilsētā būs dzīvot, tiekams viņš draudzies priekšā būs stāvējis uz tiesu, līdz kamēr tas augstais priesteris būs miris, kas tanis dienās būs, tad lai tas nokāvējs griežas atpakaļ un iet savā pilsētā un savā namā, tai pilsētā, no kurienes viņš izbēdzis. **7** Tad tie ievērtīja Ķedesu Galilejā Naftalus kalnos, un Šehemi Efraīma kalnos, un KniatArpu, - tā ir Hebrone, - Jūda kalnos. **8** Un viņpus Jardānes, no Jērikus pret rītiem, tie deva Beceru tuksnesi Rūbena cilts klajumā, un Golantu Basanā no Manasus cilts. **9** Šīs tās noliktās pilsētas priekš visiem Israēla bērniem un priekš svešiniekim viņu starpā, ka uz turieni bēgtu ikkatrs, kas cilvēku nejauši nokauj, ka tam nebūtu jāmirst caur asins atrriebēja roku, pirms nebūtu stāvējis draudzies priekšā.

21 Tad Levitu cilts tēvi piegāja pie priestera Eleazara un pie Jozuas, Nuna dēla, un pie Israēla bērnu cilts tēviem, **2** Un runāja uz tiem Šilo Kanaāna zemē, sacīdami: Tas Kungs caur Mozu pavēlējis, mums dot pilsētas, kur varam dzīvot, ar ganībām priekš mūsu lopiem. **3** Tad Israēla bērni Levitiem deva no savām daļām pēc Tā Kunga vārda šīs pilsētas un viņu ganības. **4** Un mesli krita Kehāta radiem. Un priestera Arona bērniem no Levitiem caur mesliem krita trīspadsmīt pilsētas no Jūda cilts un no Simeana cilts un no Benjamina cilts. **5** Un tiem citiem Kehāta bērniem caur mesliem krita desmit pilsētas no Efraīma cilts radiem un no Dana cilts un no Manasus puscilts. **6** Un Geršona bērniem caur mesliem krita trīspadsmīt pilsētas no Īsašāra cilts radiem un no Ašera cilts un no Naftalus cilts un no Manasus puscilts Basanā. **7** Merarus bērniem pēc viņu radiem krita divpadsmīt pilsētas no Rūbena cilts un no Gada cilts un no Zebulona cilts. **8** Tā Israēla bērni Levitiem deva caur meslošanu šīs pilsētas un viņu ganības, kā Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis. **9** Un no Jūda bērnu cilts un no Simeana bērnu cilts tie deva šīs pilsētas, ko pie vārda nosauca, **10** Ka tie piederētu Ārona bērniem, no Kehāta radiem, no Levja bērniem; jo tie pirmie mesli viņiem krita. **11** Un tie tiem deva Kiriat-Arbu, Enaka tēva pilsētu, tā ir Hebrone Jūda kalnos un vijas apkārtējās ganības. **12** Bet tās pilsētas tirumu un līdz ar vijas ciemiem tie deva Kālebam, Jefunna dēlam, par dzimtu. **13** Un tie deva priestera Ārona bērniem to glābšanas pilsētu priekš nokāvējiem, Hebroni un vijas ganības, un Libnu un vijas ganības, **14** Un Jatiru un vijas ganības, un Estemou un vijas ganības, **15** Un Holonu un vijas ganības, un Debiru

un viņas ganības, **16** Un Aīnu un viņas ganības, un Jūtu un viņas ganības, un Betšemesu un viņas ganības, - devīnas pilsētas no šim divām ciltīm. **17** Un no Benjamina cilts: Gibeonu un viņas ganības, Ģebu un viņas ganības, **18** Un Anatotu un viņas ganības, un Almonu un viņas ganības, - četras pilsētas. **19** Pavisam priestera Ārona dēliem bija trīspadsmīt pilsētas ar savām ganībām. **20** Bet Kehāta bērnu radiem, tiem Levitiem, tiem citiem Kehāta bērniem krita caur mesliem tās pilsētas no Efraīma cilts. **21** Un tiem deva Šehemi, to glābšanās pilsētu priekš nokāvējiem, un viņas ganības Efraīma kalnos, un Ģezeru un viņas ganības, **22** Un Ķibcaim un viņas ganības, un Bet-Oronu un viņas ganības, četras pilsētas. **23** Un no Dana cilts: Elteku un viņas ganības, un Ķibetonu un viņas ganības, **24** Un Ajalonu un viņas ganības, Gat-Rimonu un viņas ganības, - četras pilsētas. **25** Un no Manasus puscilts: Taēnaku un viņas ganības, un Gat-Rimonu un viņas ganības, divas pilsētas: **26** Pavisam kopā priekš tiem citiem Kehāta bērnu radiem desmit pilsētas ar savām ganībām. **27** Un Geršona bērniem no Levitu radiem (krita) no Manasus puscilts tā glābšanās pilsēta priekš nokāvējiem, Golana Basanā un viņas ganības un Beēstra un viņas ganības, - divas pilsētas. **28** Un no Īsašāra cilts Kisjone un viņas ganības, un Dobrate un viņas ganības, **29** Jarmute un viņas ganības, Enganīm un viņas ganības, - četras pilsētas, **30** Un no Ašera cilts Mizeale un viņas ganības, Abdone un viņas ganības. **31** Elkata un viņas ganības, un Reoba un viņas ganības, - četras pilsētas. **32** Un no Naftalus cilts tā glābšanās pilsēta priekš nokāvējiem Ķedesu Galilejā un viņas ganības, Amot-Dore un viņas ganības, un Kartane un viņas ganības, - trīs pilsētas. **33** Pavisam Geršona bērniem pēc viņu radiem ir trīspadsmīt pilsētas ar savām ganībām. **34** Un Merarus bērnu radiem, tiem citiem Levitiem, (krita) no Zebulona cilts Jokneane un viņas ganības, un Karta un viņas ganības, **35** Dimna un viņas ganības, Naālale un viņas ganības, - četras pilsētas. **36** Un no Rūbena cilts Becere un viņas ganības, Jāca un viņas ganības. **37** Ķedemota un viņas ganības, un Mepaāta un viņas ganības, - četras pilsētas. **38** Un no Gada cilts krita tā glābšanās pilsēta priekš nokāvējiem, Rāmote Gileādā un viņas ganības, **39** Un Mahānāim un viņas ganības, Hešbona un viņas ganības, Jaēzera un viņas ganības, pavisam četras pilsētas. **40** Visas šīs pilsētas piederēja Merarus bērniem pēc viņu radiem, kas ari vēl bija no Levitu radiem, un caur mesliem tiem krita divpadsmīt pilsētas. **41** Pavisam Levitu pilsētu Israēla bērnu zemē bija četrdesmit un astoņas ar savām ganībām. **42** Visas šīs pilsētas bija savrup ar savām apkārtējām ganībām; tā bija ar visām šīm pilsētām. **43** Tā Tas Kungs Israēlim deva visu to zemi, ko Viņš bija zvērējis dot viņu tēviem, un tie to uzņēma un tur dzīvoja. **44** Un Tas Kungs tiem deva mieru visapkārt, tā kā Tas Kungs viņu tēviem bija zvērējis, un no visiem viņu ienaidniekiem neviens nepastāvēja viņu priekšā, visus viņu ienaidniekus Tas Kungs deva viņu rokā. **45** Un neviena vārda netrūka no visiem tiem labiem vārdiem, ko Tas Kungs uz Israēla namu bija runājis, - viss tas notikta.

22 Tad Jozuas aicināja Rūbeniešus un Gadiešus un Manasus puscilts, **2** Un uz tiem sacīja: jūs visu esat turējuši, ko jums Mozus, Tā Kunga kalps, pavēlējis, un esat klausījuši manai balsij visās lietās, ko es jums esmu

pavēlējis. **3** Jūs savus brālus neesat atstājuši tādu ilgu laiku līdz šai dienai, bet esat turējuši, kas bija jāturi, Tā Kunga, sava Dieva pavēli. **4** Un nu Tas Kungs, jūsu Dievs, mieru ir devis jūsu brāliem, tā kā Viņš tiem bija runājis. Tad nu griezāties atpakaļ un ejat uz saviem dzīvokļiem, uz savu īpašu zemi, ko jums Tā Kunga kalps Mozus devis viņpus Jardānes. **5** Bet no Dieva puses dariet to likumu un to bauslibu, ko jums Mozus, Tā Kunga kalps, ir pavēlējis, ka jūs milojat To Kungu, savu Dievu, un staigājat visos Viņa celos un turat Viņa baušlus un Viņam pieķeraties un Viņam kalpojat no visas savas sirds un no visas savas dvēseles. **6** Tā Jozuas tos svētīja un atlaida, un tie aizgāja uz saviem dzīvokļiem. **7** Jo vienai Manasus cilts pusei Mozus to (daļu) bija devis Basanā, bet viņas otrai pusei Jozuas to daļu deva pie viņu brāliem Šaipus Jardānes pret vakariem. **8** Kad Jozuas tos atlaida uz viņu dzīvokļiem, tad viņš tos svētīja un uz tiem runāja sacīdams: ar lielu bagātību jūs griezāties atpakaļ uz saviem dzīvokļiem, ar varen daudz lopiem, ar sudrabu un zeltu un ar varu un ar dzelzi un ar ļoti daudz drēbēm. Daliet savu ienaidnieku laupījumu ar saviem brāliem. **9** Tā Rūbena bērni un Gada bērni un Manasus puscilts griezās atpakaļ un aizgāja no Israēla bērniem no Šilo Kanaāna zemē, un gāja uz Gileādas zemi, uz savu īpašu zemi, kur tie par mantiniekiem bija ieceļti pēc Tā Kunga pavēles caur Mozu. **10** Kad tie nu nāca uz Jardānes apgabalu, kas Kanaāna zemē, tad Rūbena bērni un Gada bērni un Manasus puscilts tur uzcēla altāri pie Jardānes, lielu altāri, kur bija ko redzēt. **11** Un Israēla bērni dzirdēja sakām: Redzi, Rūbena bērni un Gada bērni un Manasus puscilts ir uzcēluši altāri Kanaāna zemei preti, Jardānes apgabala, Israēla bērniem pretim. **12** Kad Israēla bērni to dzirdēja, tad visa Israēla bērnu draudze sapulcējās Šilo, ka tie pret viņiem celtos ar karaspēku. **13** Un Israēla bērni sūtīja pie Rūbena bērniem un pie Gada bērniem un pie Manasus puscilts uz Gileādas zemi Pinehasu, Eleazara, tā priestera, dēlu, **14** Un desmit virsniekus līdz ar viņu, no ikviens tēva nama vienu virsnieku no visām Israēla ciltim, un ikviens no tiem bija tā galva savu tēvu namā pār Israēla tūkstošiem. **15** Un tie nāca pie Rūbena bērniem un pie Gada bērniem un pie Manasus puscilts Gileādas zemē, un runāja ar tiem un sacīja: **16** Tā saka visa Tā Kunga draudze: kas tas par noziegumu, ko jūs pret Israēla Dievu esat noziegušies, nogriezdāmies šodien no Tā Kunga, ka jūs sev esat uztasījuši altāri, Tam Kungam šodien preti turēdamies? **17** Vai tas Peora noziegums mums vēl ir mazs, no kā mēs (vēl) neesam šķistījušies līdz šai dienai, jebšu mociba Tā Kunga draudzē ir bijusi? **18** Un jūs šodien nogriežāties no Tā Kunga; bet notiks, kad jūs Tam Kungam šodien turēsities preti, tad Viņš rīt dusmosies par visu Israēla draudzi. **19** Bet ja jums šķiet, savu iemantoto zemi nešķistu esam, tad nāciet pāri uz Tā Kunga īpašu zemi, kur Tā Kunga dzīvoklis stāv, un nemiet savu daļu mūsu vidū, bet neturaties preti Tam Kungam, nedz turaties preti mums, uzceldami sev altāri klāt pie Tā Kunga, mūsu Dieva, altāra. **20** Vai Akans, Zerus dēls, nebija ļoti noziedzies pie tā, kas bija izdelējams? Un bardzība nāca pār visu Israēla draudzi, un tas viers nenomira viens vien sava nozieguma dēļ. **21** Tad Rūbena bērni un Gada bērni un Manasus puscilts atbildēja un runāja uz Israēla tūkstošu

virsniekiem: **22** Tas stiprais Dievs, Dievs, Tas Kungs, tas stiprais Dievs, Dievs, Tas Kungs, tas zin, un ari Israēlim būs zināt, ja tas ir no pretestības vai caur noziegumu pret To Kungu, tad lai Viņš mums šodien nepalidz. **23** Ja mēs tāpēc sev altāri esam uzcēluši, ka gribam nogriezties no Tā Kunga, vai uz tā upurēt dedzināmos upurus vai ēdamus upurus vai pateicības upurus, tad lai Tas Kungs to piemeklē; **24** Un ja mēs to neesam darījuši šo lietu bidamies un sacīdami: rītu jūsu bērni uz mūsu bērniem runās un sacīs: kas jums par daļu ar To Kungu, Israēla Dievu? **25** Tas Kungs par robežu ir licis to Jardāni starp mums un jums, jūs Rūbena bērni un jūs Gada bērni, jums nav dalas pie Tā Kunga; tad jūsu bērni mūsu bērniem liktu atstāties no Tā Kunga bijāšanas. **26** Tāpēc mēs sacījām: taisīsim jel sev un uzcelsim altāri, ne dedzināmiem upuriem, nedz kaujamiem upuriem, **27** Bet ka tas būtu par liecinieku starp mums un jums, un starp mūsu radiem pēc mums, ka mēs Tam Kungam ar kalpošanu varam kalpot Viņa priekšā, ar saviem dedzināmiem upuriem un ar saviem kaujamiem upuriem un ar saviem pateicības upuriem, un lai jūsu bērni turpmāk uz mūsu bērniem neveri sacīt: jums nav daļas pie Tā Kunga. **28** Tāpēc mēs sacījām: kad notiek, ka tie uz mums vai uz mūsu pēcnākamēi turpmāk tā sacīs; tad mēs sacīsim: redziet Tā Kunga altāra taisījumu, ko mūsu tēvi ir taisījuši, ne dedzināmiem upuriem, nedz kaujamiem upuriem, bet par liecību starp jums un mums. **29** Lai tas ir tālu no mums, ka mēs būtu preti turējušies Tam Kungam, vai šodien no Tā Kunga nogriezušies, uzceldami vel vienu altāri dedzināmiem upuriem, ēdamiem upuriem un kaujamiem upuriem klāt pie Tā Kunga, mūsu Dieva, altāra, kas ir Viņa dzīvokļa priekšā. **30** Kad priesteris Pinehas un tie draudzes virsnieki un tās galvas pār Israēla tūkstošiem, kas pie tā bija, dzirdēja tos vārdus, ko Rūbena bērni un Gada bērni un Manasus bērni runāja, tad tas viņiem patika. **31** Un Pinehas, priestera Eleazara dēls, sacīja uz Rūbena bērniem un uz Gada bērniem un uz Manasus bērniem: šodien mēs atzītam, ka Tas Kungs ir mūsu vidū, ka jūs ar šo noziegumu neesat noziegušies pret To Kungu; nu jūs Israēla bērnus esat izglābuši no Tā Kunga rokas. **32** Tad Pinehas, priestera Eleazara dēls, un tie virsnieki griezās atpakaļ no Rūbena bērniem un no Gada bērniem no Gileāda zemes uz Kanaāna zemi pie Israēla bērniem un viņiem atsacīja šo vārdu. **33** Un tas vārds patika Israēla bērniem, un Israēla bērni teica Dievu un vairs nedomāja pret viņiem celties ar karaspēku nedz to zemi postīt, kur Rūbena bērni un Gada bērni dzīvoja. **34** Un Rūbena bērni un Gada bērni nosauca to altāri: lai tas ir par liecinieku starp mums, ka Tas Kungs ir Dievs.

23 Un pēc ilga laika, kad Tas Kungs Israēlim mieru bija devis no visiem viņu ienaidniekiem visapkārt, un kad Jozuas bija vecs palicis un stipri gados, **2** Tad Jozuas sasaucā visus Israēla vecajus un viņu virsniekus un viņu soģus un viņu priekšniekus un uz tiem sacīja: es esmu vecs palicis un stipri gados, - **3** Un jūs visu esat redzējuši, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, darijis visām šīm tautām jūsu priekšā, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, tas priekš jums ir karojis. **4** Redziet, šās atlikušās tautas es caur mesliem jums esmu devis par daļu jūsu ciltim, no Jardānes (sākot), un visas tautas, ko es esmu izdeldējis, un līdz tai lielai jūrai pret saules noiešanu.

5 Un Tas Kungs, jūsu Dievs, pats tos izdzīs jūsu priekšā un tos no jums aizdzīs, un jūs iemantosiet viņu zemi, tā kā Tas Kungs, jūsu Dievs, uz jums runājis. **6** Tad nu esat loti stipri, turēt un darīt visu, kas rakstīts Mozus bauslības grāmatā, ka jūs no tās neatkāpjasies ne uz labo, ne uz kreiso pusī. **7** Ka jūs nenoejat pie šim tautām, kas pie jums atlikušas, un nepiemинiet viņu dievu vārdu, un nezvērējiet pie viņiem un nelkalpojet viņiem un nemetasies zemē priekš viņiem, **8** Bet pieķeraties Tam Kungam, savam Dievam, kā jūs esat darījuši līdz šai dienai. **9** Tā Tas Kungs jūsu priekšā ir izdzinis lielas un varenas tautas, un neviens priekš jums nav pastāvējis līdz šai dienai. **10** Viens vīrs no jums dzen tūkstošus, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, Tas priekš jums karo, tā kā Viņš jums runājis. **11** Tāpēc sargājat savas dvēseles loti, ka jūs milojat To Kungu, savu Dievu. **12** Jo kad jūs nogriezisities un pieķersities šim tautām, kas pie jums atlikušas un apsvainosisies(saradosities) ar viņām un iesiet pie viņām un tās pie jums, **13** Tad ziniet tiešām, ka Tas Kungs, jūsu Dievs, joprojām visas šās tautas jūsu priekšā neizdzīs, bet tās jums tiks par slazda valgu un par tiklu un par pātagu jūsu sānos un par ērkšķiem jūsu acīs, tiekams jūs iesiet bojā no šīs labās zemes, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums devis. **14** Un redzi, es aizeju šodien visas pasaules ceļu; tad nu atzīstat no visas sirds un no visas dvēseles, ka neviena vārda netrūkst no visiem labiem vārdiem, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, uz jums runājis; visi jums ir nākuši, no tiem netrūkst neviene vārda. **15** Un kā viss tas labums pār jums nācis, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, uz jums runājis: tā Tas Kungs, jūsu Dievs, uz jums liks nākt visam tam ļaunumam, ko Viņš runājis, tiekams Viņš jūs būs izdeldējis no šīs labās zemes virsas, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, jums devis, **16** Kad jūs Tā Kunga, sava Dieva, deribu pārkāpjat, ko Viņš jums ir devis, un ejat un kalpojat citiem dieviem un metaties zemē priekš viņiem, tad Tā Kunga bardzība pret jums iedegsies un jūs piepeši izdeldēs no tās labās zemes virsas, ko Viņš jums devis.

24 Un Jozuas sapulcināja visas Israēla ciltis Šehemē un sasaucu Israēla vecajus un viņu virsniekus un viņu soģus un viņu priekšniekus, un tie atnāca Dieva priekšā. **2** Tad Jozuas sacīja uz visiem tiem ļaudim: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: viņpus upes jūsu tēvi vecos laikos ir dzīvojuši, Tārus, Ābrahāmu un Nahora tēvs, un ir kalpojuši citiem dieviem. **3** Tad Es nēmu jūsu tēvu Ābrahāmu no viņas upes puses un tam liku staigāt caur visu Kanaāna zemi, un Es vairoju arī viņa dzimumu un devu viņam Izaku. **4** Un Izakam Es devu Jēkabu un Ēsavu, un Ēsavam Es devu Seīra kalnus par daļu, bet Jēkabs un viņa bērni nogāja uz Ēģiptes zemi. **5** Tad Es sūtīju Mozu un Āronu, un mocīju Ēģiptes zemi, tā kā Es viņas vidū esmu darijīs, un pēc tam Es jūs izvedu. **6** Kad Es jūsu tēvus no Ēģiptes zemes biju izvedis, tad jūs nācāt pie jūras, un ēģiptieši jūsu tēviem dzīnās pakāl ar ratiem un ar jātniekiem līdz niedru jūrai. **7** Tad tie brēca uz To Kungu, un Viņš lika tumsību starp jums un ēģiptiešiem, un Viņš lika jūrāi pār tiem nākt un tos aplājā, un jūsu acis redzējušas, ko Es Ēģiptes zemē esmu darijīs. Pēc tam jūs ilgu laiku esat dzīvojuši tuksnesi. **8** Un Es jūs vedu Amoriešu zemē, kas viņpus Jārdānes dzīvoja: tie pret jums karoja, bet Es tos nodevu jūsu rokā, un jūs iemantojāt viņu zemi, un Es tos izdzelēju jūsu priekšā. **9** Tad Balaks, Cipora

dēls, Moabiešu kēniņš, cēlās un karoja pret Israēli; un viņš nosūtīja un lika aicināt Bileāmu, Beora dēlu, jūs nolādēt. **10** Bet Es Bileāmu negribēju klausīt, un viņš svētidams jūs svētīja, un Es jūs izglābu no viņa rokas. **11** Un jūs cēlāties pār Jārdāni un nācāt uz Jēriku; tad Jēriku iedzīvotāji pret jums karoja, Amorieši, Ferezieši un Kanaānieši un Hetieši un Ģirgozieši un Hivieši un Jebusieši, bet Es tos nodevu jūsu rokās. **12** Un Es sūtīju jūsu priekšā dundurus, tie tos priekš jums izdzina, kā ari tos divus Amoriešu kēniņus, ne caur tavu zobenu, ne caur tavu stopu. **13** Un Es jums devu zemi, ko tu neesi apkopis, un pilsētas, ko jūs neesat uzcēluši, ka tur dzīvojat, vīna dārzus un eļļas kokus, ko jūs neesat dēstījuši, ka no tiem ēdat. **14** Un nu bīstaties To Kungu un kalpojet Viņam skaidri un taisni, un atmetiet tos dievus, kam jūs tēvi viņpus upes un Ēģiptes zemē ir kalpojuši, un kalpojet Tam Kungam. **15** Bet ja tas jums nepatiks, Tam Kungam kalpot, tad izvēlaties sev šodien, kam jūs gribat kalpot, vai tiem dieviem, kam jūs tēvi kalpojuši viņpus upes, vai tiem Amoriešu dieviem, kuru zemē jūs dzīvojat. Bet es un mans nams, mēs kalposim Tam Kungam. **16** Tad tie ļaudis atbildēja un sacīja: lai tas ir tālu no mums, To Kungu atstāt un kalpot citiem dieviem. **17** Jo Tas Kungs ir mūsu Dievs; Tas mūs un mūsu tēvus izvedis no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama, Tas priekš mums šās lielās zīmes darijīs un mūs pasargājis uz visiem ceļiem, kur esam gājuši, un starp visiem ļaudīm, caur kuru vidu esam staigājuši. **18** Un Tas Kungs mūsu priekšā izdzinis visus tos ļaudis un tos Amoriešus, šās zemes iedzīvotājus, tāpēc mēs kalposim Tam Kungam, jo Tas ir mūsu Dievs. **19** Tad Jozuas sacīja uz tiem ļaudīm: jūs nevarēsiet Tam Kungam kalpot, jo Tas Kungs ir svēts Dievs, Viņš ir stiprs Dievs, dusmotājs, Viņš nepiedos jūsu pārkāpumus, nedz jūsu grēkus. **20** Kad jūs no Tā Kunga atstāsities un kalposiet svešiem dieviem, tad Viņš atstāsies un jums darīs ļaunu, un jums liks bojā iet, pēc tam, kad Viņš jums labu darijīs. **21** Tad tie ļaudis sacīja uz Jozuā: nē, bet mēs kalposim Tam Kungam. **22** Tad Jozuas sacīja uz tiem ļaudīm: jūs esat liecinieki sev pašiem, ka jūs To Kungu esat izvēlējušies, Viņam kalpot. Un tie sacīja: mēs esam liecinieki. **23** Un nu atmetiet tos svešos dievus, kas jūs starpā, un griežat savas sirdis uz To Kungu, Israēla Dievu. **24** Un tie ļaudis sacīja uz Jozuā: mēs kalposim Tam Kungam, mūsu Dievam, un klausīsim Viņa balsi. **25** Tā Jozuas tai dienā darija deribu ar tiem ļaudīm, un tiem iecēla likumus un tiesas Šehemē. **26** Un Jozuas rakstīja šos vārdus Dieva bauslības grāmatā un nēma lielu akmeni un to tur uzcēla apakš ozola pie Tā Kunga svētās vietas. **27** Un Jozuas sacīja uz visiem ļaudīm: redzi, šīs akmens mums būs par liecību; jo tas ir dzirdējis visus Tā Kunga vārdus, ko Viņš ar mums runājis, - tas būs jums par liecību, ka jūs savam Dievam nemelojat. **28** Tā Jozuas tos ļaudis atlaida, ikvienu savā īpašumā. **29** Un notikās pēc šīm lietām, tad Jozuas, Nuna dēls, Tā Kunga kalps, nomira, simts un desmit gadus vecs būdams. **30** Un tie viņu apraka viņa īpašuma robežas, Timnat-Zerā, kas ir Efraīma kalnos, no Gaāša kalna pret ziemeļiem. **31** Un Israēls kalpoja Tam Kungam, kamēr Jozuas dzīvoja un kamēr tie vecajai dzīvoja, kas ilgi pēc Jozuas dzīvoja un kas visus Tā Kunga darbus zināja, ko Viņš Israēlim bija darijīs. **32** Un tie apraka arīdzan Jāzepa kaulus, ko Israēla bērni no Ēģiptes zemes bija izveduši,

Šehemē, tai tīruma gabalā, ko Jēkabs no Hamora, Šehema tēva, bērniem bija pircis par simts sudraba gabaliem; jo tas Jāzepa bērniem bija tīcis par dāļu. **33** Un Eleazars, Ārona dēls, nomira, un viņu apraka Ģibejā, viņa dēla Pinehasa pilsētā, kas viņam bija dota Efraīma kalnos.

Sogu

1 Un notika pēc Jozuas nāves, ka Israēla bērni To Kungu vaicāja un sacīja: kas mums ies priekšā, karot pret Kanaāniešiem? **2** Un Tas Kungs sacīja: Jūdam būs iet: redzi, Es to zemi esmu devis viņa rokā. **3** Tad Jūda sacīja uz Simeanu, savu brāli: nāc man līdz uz manu daļu, un karosim pret Kanaāniešiem, tad es arīdzu tev iešu līdz uz tavu daļu. Un Simeans viņam gāja līdz. **4** Un Jūda cēlās, un Tas Kungs nodeva viņu rokā Kanaāniešus un Fereziešus, un tas kāva Bezēkā desmit tūkstoš vīrus. **5** Un tie atrada Adoni-Bezēku Bezēkā un karoja pret viņu un sakāva Kanaāniešus un Fereziešus. **6** Un Adoni-Bezeks bēga, bet tie viņam dzīnās pakāļ un to sagūstīja un nocirta ikšķus pie viņa rokām un kājām. **7** Tad Adoni-Bezeks sacīja: septiņdesmit kēniņi ar nocirstiem roku un kāju ikšķiem salasīja apakš mana galda druskas; kā es esmu darījis, tā man Dievs ir atmaksājis. Un tie to veda uz Jeruzālemi, un viņš tur nomira. **8** Jo Jūda bērni bija karojuši pret Jeruzālemi un to uzņēmuši un ar zobena asmeni situši un to pilsētu iedēdzinājuši. **9** Un pēc tam Jūda bērni nogāja karot pret tiem Kanaāniešiem, kas dzīvoja kalnos un pret dienas vidu un ielejā. **10** Un Jūda cēlās pret tiem Kanaāniešiem, kas Hebronē dzīvoja, (bet Hebrones vārds bija senāk KiriatArba,) un tie kāva Zezaju un Akīmanu un Talmaju. **11** Un no turienes tie cēlās pret tiem, kas Debirā dzīvoja, bet Debiras vārds bija senāk KiriatZevere. **12** Un Kālebs sacīja: kas KiriatZeveri kaus un viņu uzņems, tam es savu meitu Aksu došu par sievu. **13** Tad to uzņēma Otniēls, Kenasa, Kāleba jaunākā brāļa, dēls, un viņš tam Aksu, savu meitu, deva par sievu. **14** Un notikās, kad viņa pie tā nāca, tad viņa to paskubināja, no viņas teva tirumu lūgt, un viņa noleca no ēzeļa; tad Kālebs uz to sacīja: kas tev ir? **15** Un tā uz viņu sacīja: dod man svētību, jo tu man esi devis diena vidus zemi, tad dod man arī ūdens avotus. Tad Kālebs viņai deva avotus augšā un avotus ielejā. **16** Un tā Kenieša, Mozus tēvoča, bērni, gāja Jūda bēriem līdz no tās palmu pilsētas uz Jūda tuksnesi, kas no Arada uz dienas vidu, un nogāja un dzīvoja starp tiem ļaudīm. **17** Un Jūda cēlās ar savu brāli Simeanu, un tie kāva tos Kanaāniešus, kas Cevatā dzīvoja, un tos izdeldeja; un nosauca tās pilsētas vārdu Horma. **18** Un Jūda uzņēma arī Gacu ar viņas apgabalu, un Askalonu ar viņas apgabalu un Ekronus ar viņas apgabalu. **19** Un Tas Kungs bija ar Jūdu, ka viņš tos kalnus ieņēma. Jo tos, kas ielejā dzīvoja, viņš nevarēja izdzīt, tāpēc ka tiem bija dzelzs rati. **20** Un Kālebam tie deva Hebroni, kā Mozus bija runājis, un tas no turienes izdzina Enaka trīs dēlus. **21** Bet Benjamina bērni neizdzina tos Jebusiešus, kas Jeruzālēmē dzīvoja; un Jebusieši dzīvo Jeruzālēmē ar Benjamina bēriem kopā līdz šai dienai. **22** Un Jāzepa nams arī cēlās uz Bēteli, un Tas Kungs bija ar viņiem. **23** Un Jāzepa nams lika Bēteli izlūkot, bet šīs pilsētas vārds senāk bija Lūza. **24** Un tie izlūki redzēja vīru no pilsētas ārā nākam un sacīja uz viņu: rādi mums jel, kur pilsētā var ieklūt, tad mēs darīsim žēlastību pie tevis. **25** Un kad viņš tiem rādīja, kur tie varēja ieklūt pilsētā, tad tie to pilsētu sita ar zobena asmeni, bet to vīru un visus viņa radus tie lika mierā. **26** Tad tas vīrs nogāja uz Hetiešu zemi un uztaisīja pilsētu un nosauca viņas vārdu Lūza; tas ir viņas vārds līdz šai

dienai. **27** Un Manasus neizdzina tos, kas bija Betzeānā, un viņas ciemos, nedz Taēnakā un viņas ciemos, nedz Dorā un viņas ciemos, nedz Jebleamā un viņas ciemos, nedz Meģidū un viņas ciemos, un tie Kanaānieši iesāka palikt šai zemē. **28** Bet kad Israēls palika stiprs, tad viņš Kanaāniešus piespieda pie klausības, bet izdzīt tos neizdzina. **29** Efraīms arīdza neizdzina tos Kanaāniešus, kas Gazerā dzīvoja, bet Kanaānieši dzīvoja starp viņiem Gazerā. **30** Zebulons neizdzina Kitronas iedzīvotājus, nedz Naālas iedzīvotājus, bet Kanaānieši dzīvoja starp viņiem un klausīja. **31** Ašers neizdzina Akas iedzīvotājus, nedz tos iedzīvotājus, kas Sidonā. Akelabā, Akzibā, Elbā, Afekā, Rekobā, **32** Bet Ašerieši dzīvoja starp Kanaāniešiem, tās zemes iedzīvotājiem, jo viņi tos neizdzina. **33** Naftalus neizdzina tos iedzīvotājus no Betšemesas, nedz tos iedzīvotājus no ZetAnatas, bet dzīvoja starp Kanaāniešiem, tās zemes iedzīvotājiem, bet Betšemesas un BetAnatas iedzīvotāji tiem palika par klausītājiem. **34** Un Amorieši iedzina Dana bērnus kalnos, jo tie tiem nelāva nākt ielejā. **35** Amorieši arī iesāka palikt Eres kalnos Ajalonā un Zaālbima, bet Jāzepa nama roka tos spieda, ka tie palika par klausītājiem. **36** Un Amoriešu robeža bija no Akrabu kalniem un no Zelas uz augšu.

2 Un Tā Kunga enģelis nāca no Gilgalas uz Boķimu un sacīja: Es jūs esmu izvedis no Ēģiptes un jūs ievēdis tai zemē, ko jūsu tēviem esmu zvērējis, un sacījis: Es Savu derību ar jums negribu lauzt ne mūžam. **2** Bet jums nebūs derību darit ar šīs zemes iedzīvotājiem, viņu altārus jums būs salauzt. Bet jūs neesat klausījuši Manai balsij; kam jūs tā esat darijuši? **3** Tāpēc Es arī esmu sacījis: Es tos neizdzīšu jūsu priekšā, bet tie jums būs par tīkliem, un viņu dievi par slazda valgiem. **4** Un kad Tā Kunga enģelis šos vārdus bija runājis uz visiem Israēla bēriem, tad tie ļaudis pacēla savu balsi un raudāja. **5** Un tie nosauca tās vietas vārdu Boķim (raudātāji), un upureja tur Tam Kungam. **6** Jo kad Jozuas tos ļaudis bija atlaidis, tad Israēla bērni bija nogājuši ikviens uz savu īpašumu, ieņemt to zemi. **7** Un tie ļaudis kalpoja Tam Kungam, kamēr Jozuas dzīvoja un kamēr tie vecajī dzīvoja, kas vēl ilgu laiku pēc Jozuas dzīvoja, kas bija redzējuši visus Tā Kunga lielos darbus, ko Viņš bija darijis pie Israēla bēriem. **8** Bet kad Jozuas, Nuna dēls, Tā Kunga kalps, bija nomiris simts un desmit gadus vecs, **9** Tad tie viņu apraka viņa robežas TimnatEresā uz Efraīma kalniem, no Gaāša kalna pret ziemējiem. **10** Kad nu arī viss tas dzimums bija aizgājis pie saviem tēviem, tad cēlās cits dzimums pēc viņiem, kas To Kungu nepazina, nedz tos darbus, ko Viņš bija darijis pie Israēla. **11** Tad Israēla bērni darija, kas Tam Kungam nepatika, un kalpoja Baāliem. **12** Un atstāja To Kungu, savu tēvu Dievu, kas tos bija izvedis no Ēģiptes, un dzīnās pakāļ citiem dieviem no to ļaužu dieviem, kas tiem bija visapkārt, un pielūdza tos un apkaitināja To Kungu. **13** Jo tie atstāja To Kungu un kalpoja Baālam un Astartēm. **14** Tad Tā Kunga bardzība iedegās pret Israēli, un Viņš tos nodeva laupītājiem rokā, kas tos aplaupīja, un Viņš tos pārdeva viņu ienaidnieku rokā visapkārt, un tie vairs nevarēja pastāvēt savu ienaidnieku priekšā. **15** Visur, kur tie izgāja, Tā Kunga roka bija pret tiem par sodu, kā Tas Kungs bija runājis un kā Tas Kungs tiem bija zvērējis, un tie tapa gauži spaidīti. **16** Tad Tas Kungs iecēla soģus, kas tos izglāba no viņu laupītāju rokas. **17** Bet tie

arī neklausīja saviem soģiem, bet maukoja pakaļ citiem dieviem un tros pielūdzā; ātri tie atstājās no tā ceļa, ko viņu tēvi bija gājuši, klausīt Tā Kunga bauļus; tā tie nedarīja. **18** Un kad Tas Kungs tiem iecēla soģus, tad Tas Kungs bija ar to soģi, un tos izglābā no viņu ienaidnieku rokas, kamēr tas soģis dzīvoja; to Tam Kungam bija žēl, ka viņi nopūtās par tiem, kas viņus spieda un spaideja. **19** Bet kad tas soģis nomira, tad tie atkāpās un palika ļaunāki nekā viņu tēvi, dzidamies pakaļ citiem dieviem, tiem kalpodami un tos pielūgdami; tie neatstājās no saviem darbiem, nedz no savas pārgalvības ceļa. **20** Tad Tā Kunga bardzība iedegās pret Israēli, ka Viņš sacīja: tāpēc ka šī tauta Manu derību pārkāpusi, ko Es viņu tēviem pavēlēju, un nav klausījusi Manai balsij, **21** Tad Es ari viņu priekšā neizdzīšu neviena no tiem pagāniem, ko Jozuas atstājis, kad viņš nomira, **22** Lai Es Israēli caur tiem kārdināju, vai viņi Tā Kunga ceļu sargās, staigādami pa to, tā kā viņu tēvi ir sargājušies, vai ne? **23** Tā Tas Kungs atstāja šos pagānus, tos tik drīz neizdzīdams, un tos nenodeva Jozuas rokā.

3 Šie nu ir tie pagāni, ko Tas Kungs atstāja, ka Viņš caur tiem Israēli kārdinātu, kas nekā nezināja no Kanaāna kariem; **2** Lai Israēla bērni pēcnākamie zinātu un mācītos karu, tie, kas no tā vēl nekā nezināja. **3** Pieci Filistu valdnieki un visi Kanaānieši un Sidonieši un Hivieši, kas dzīvoja Lībanus kalnos, un no BaālErmona kalna līdz Hamatai. **4** Šie tad bija, lai Israēls caur tiem tiktu kārdināts, ka taptu zināms, vai tie klausīs Tā Kunga bauļiem, ko Viņš viņu tēviem bija pavēlējis caur Mozu. **5** Un Israēla bērni dzīvoja vidū starp Kanaāniešiem, Hetiešiem un Amoriešiem un Fereziešiem un Hiviešiem un Jebusiešiem. **6** Un tie sev nēma viņu meitas par sievām un deva savas meitas viņu dēliem un kalpoja viņu dieviem, **7** Un Israēla bērni darija, kas Tam Kungam nepatika, un aizmirsā To Kungu, savu Dievu, un kalpoja Baāliem un Astartē. **8** Tad Tā Kunga bardzība iedegās pret Israēli un Viņš tos pārdeva Kuzan Rizataīmu, Mezopotamijas kēniņu, rokā, un Israēla bērni kalpoja Kuzan Rizataīmam astoņus gadus. **9** Tad Israēla bērni brēca uz To Kungu, un Tas Kungs Israēla bērniem cēla pestītāju, kas tos izpestīja, Otnieli, Kenasa, Kāleba jaunākā brāla, dēlu. **10** Un Tā Kunga Gars bija uz viņu, un viņš bija par soģi Israēlim un izgāja karā, un Tas Kungs deva viņa rokā Kuzan Rizataīmu, Mezopotamijas kēniņu, un viņa roka bija stipra pār Kuzan Rizataīmu. **11** Tad zemei bija miers četrdesmit gadus, un Otniels, Kenasa dēls, nomira. **12** Bet Israēla bērni joprojām darija, kas Tam Kungam nepatika. Tad Tas Kungs stiprināja Eglonu, Moaba kēniņu, pret Israēli, tāpēc, ka tie darija, kas Tam Kungam nepatika. **13** Un viņš sapulcēja pie sevis Amona bērnus un Amaleku, un cēlās un kāva Israēli, un tie ieņēma to palmu pilsētu. **14** Un Israēla bērni kalpoja Eglonam, Moaba kēniņam, astoņpadsmit gadus. **15** Tad Israēla bērni brēca uz To Kungu, un Tas Kungs tiem cēla par pestītāju Eūdu, Ķerus dēlu, no Benjamina cilts; tas bija kreilis, un Israēla bērni caur viņu sūtīja dāvanu Eglonam, Moaba kēniņam. **16** Un Eūds taisīja sev abējās pusēs griezīgu zobenu, olekts garumā, un to apjoza apakš savām drēbēm pie savas labās ciskas. **17** Un viņš Eglonam, Moaba kēniņam, nonesa dāvanas, un Eglons bija loti resns vīrs. **18** Un kad viņš to dāvanu bija nodevis, tad viņš tos ļaudis atlaida,

kas to dāvanu bija nesuši. **19** Bet viņš griezās atpakaļ no tiem elku stabiem, kas bija Gilgalā un sacīja: man viens noslēpums tev jāsaka, kēniņu. Un tas sacīja: klusus! Tad visi izgāja ārā, kas ap viņu stāvēja. **20** Un Eūds pie viņa pienācā; bet viņš sēdēja kādā dzestrā kambarī, kas bija viņam vienam. Tad Eūds sacīja: man ir Dieva vārds uz tevi. Tad viņš cēlās no tā krēsla. **21** Un Eūds izstiepa savu kreiso roku un nēma to zobenu no savas labās ciskas un to viņam iedūra vēderā, **22** Ka gan asmens, gan spals iegāja, un tie tauki to asmeni aplājā, jo viņš to zobenu no viņa vēdera neizvilka, un tas izgāja pakaļ cauri. **23** Tad Eūds izgāja ārā un aizslēdza tā kambara durvis aiz sevis un tās aizsāva. **24** Kad tas nu bija izgājis, tad viņa kalpi nāca, un redzēja, un lūk, kambara durvis bija aizslēgtas. Un tie sacīja: viņš gan savas kājas aplāj tai dzestrā kambari. **25** Kad tie nu gaidīja tik ilgi, ka paši kaunējās, un redzi, viņš tā kambara durvis neatdarīja, tad viņi nēma atslēgu un atslēdza, un redzi, viņu kungs gulēja pie zemes nomiris. **26** Un Eūds izmuka, kamēr tie gaidīja, jo viņš gāja gar tiem elku stabiem un aizmuka uz Seīratu. **27** Un kad viņš tur nonāca, tad viņš pūta trumetē uz Efraīma kalniem, un Israēla bērni nogāja ar viņu no tiem kalniem un viņš pats viņu priekšā. **28** Un viņš uz tiem sacīja: steidzatis man pakaļ, jo Tas Kungs devis jūsu rokā jūsu ienaidniekus, tos Moabiešus. Un tie nogāja viņam pakaļ un uzņēma Jardānes pārejamo vietu, kas pret Moabu, un nevieni nelaida pāri. **29** Un tie kāva no Moabiešiem tanī laikā kādus desmit tūkstoši virus, viņus brangus un viņus stiprus, ka nevieni neizspruka. **30** Tad Moabs tai dienā tapa pazemots apakš Israēla bērnu rokas, un zemei bija miers astoņdesmit gadus. **31** Un pēc viņa bija Zamgars, Anata dēls, tas kāva no Filistiem sešsimt virus ar vēršu dzenamo. Tā viņš arīdzan Israēli izpestīja.

4 Un Israēla bērni joprojām darija, kas Tam Kungam nepatika, kad Eūds bija nomiris. **2** Tad Tas Kungs tos nodeva Jabina, Kanaāniešu kēniņu, rokā, kas Hacorā valdīja, un viņa karaspēka virsnieks bija Siserus, un tas dzīvoja pagānu Arozetā. **3** Tad Israēla bērni brēca uz To Kungu, jo tam bija deviņsimt dzelzs rati, un tas Israēla bērnus ar varu bija spaidījis divdesmit gadus. **4** Un Debora, praviete, Lapidota sieva, tanī laikā Israēli tiesāja. **5** Un viņa dzīvoja apakš Deboras palmas koka starp Ramu un Bētelī Efraīma kalnos, un Israēla bērni gāja pie viņas uz tiesu. **6** Un viņa nosūtīja un aicināja Baraku, Abinoama dēlu, no Naftalus Ķedesas, un uz to sacīja: tiesām, Tas Kungs, Israēla Dievs, tev ir pavēlējis: ej un dodies uz Tābora kalnu, un nēm līdz desmit tūkstoši virus no Naftalus bērniem un no Zebulona bērniem. **7** Tad Es tev pievedišu pie Kisonas upes Siseru, Jabina karaspēka virsnieku, un viņa ratus un viņa pulku un viņu nodošu tavā rokā. **8** Tad Baraks uz viņu sacīja: ja tu man gribi iet līdz, tad es iešu, bet ja tu negribi iet līdz, tad es neiešu. **9** Un viņa sacīja: iet es iešu tev līdz, tomēr tas gods uz šī ceļa, ko tu tagad staigā, nepiederēs tev, bet Tas Kungs Siseru nodos kādas sievas rokā. Un Debora cēlās un gāja ar Baraku uz Ķedesu. **10** Tad Baraks sasaucā Ķedesā Zebulonu un Naftalu, un tuz desmit tūkstoši vīri gāja viņam pakaļ, un Debora gāja līdz. **11** (Bet Hebers, tas kenietis, bija atšķires no Keniešiem, no Hobaba, Mozus tēvoča, bērniem, un bija uzcēlis savu dzīvokli pie tā ozola iekš Caānāim, kas ir pie Ķedesas.) **12** Un Siserum tapa teikts,

ka Baraks, Abinoama dēls, bija gājis uz Tābora kalnu. **13** Tad Siserus sasaucu pie Ķizonas upes visus savus ratus, deviņsimt dzelzs ratus, un visus laudis, kas pie viņa bija no pagānu Arozetas. **14** Un Debora sacīja uz Baraku: celies, jo šī ir tā diena, kur Tas Kungs Siseru devis tavā rokā: vai Tas Kungs nav izgājis tavā priekšā? Tad Baraks cēlās no Tābora kalna, un desmit tūkstoš viri viņam pakal. **15** Un Tas Kungs izbiedēja Siseru ar visiem ratiem un visu karaspēku priekš Baraka zobena asmens, un Siserus nolēca no saviem ratiem un bēga kājām. **16** Un Baraks dzinās pakal tiem ratiem un tam karaspēkam līdz pagānu Arozetai, un viss Siserus karapulks krīta caur zobena asmeni, ka neviens neatlika. **17** Un Siserus bēga kājām uz Jaēles, Hebera, tā Kenieša, sievas, dzīvokli, jo starp Jabinu, Hacoras kēniņu, un Hebera, tā Kenieša, namu bija miers. **18** Tad Jaēle Siserum izgāja preti un sacīja: nāc iekšā, kungs, nāc iekšā pie manis, nebīsties; un viņš iegāja pie viņas dzīvokli, un viņa to apsedza ar apsegu. **19** Un viņš uz to sacīja: dod man jel maķenit ūdens, jo man slāpst; tad viņa attaisīja piena trauku un to dzirdīja un to apsedza. **20** Un viņš uz to sacīja: stāvi dzīvokļa durvis; ja kāds nāk un tev vaicā un sakā: vai še nav kāds; tad sakī: nav neviene. **21** Tad Jaēle, Hebera sieva, nēma telts naglu un nēma veserī savā rokā, un lēnam pie tā piegājusi, tā iedzina to naglu caur viņa denīniem, tā ka tā iegāja zemē; bet viņš bija aizmidzis un noguris, un tā viņš nomira. **22** Un redzi Baraks Siserum dzinās pakal! Tad Jaēle izgāja viņam preti un sacīja uz viņu: nāc, tad es tev rādišu to vīru, ko tu meklē. Tad viņš pie tās iegāja, un redzi, Siserus gulēja nomiris, un tā nagla bija viņa denīņos. **23** Tā Dievs tai dienā pazemoja Jabinu, Kanaāniešu kēniņu, priekš Israēla bērniem. **24** Un Israēla bērnu roka palika jo dienas grūtāka pār Jabinu, Kanaāniešu kēniņu, kamēr tie izdzeldēja Jabinu, Kanaāniešu kēniņu.

5 Tad Debora un Baraks, Abinoama, dēls, tai dienā dziedāja un sacīja: **2** Ka Israēla varenie spēcīgi rādijušies, ka laudis labprātīgi cēlušies, teiciet To Kungu! **3** Klausāties, kēniņi, nēmiet vērā, lielie kungi! Tam Kungam es dziedāšu, Tam Kungam, Israēla Dievam, es dziedāšu dziesmas. **4** Kungs, kad Tu izgāji no Seīra un atnāci no Edoma lauku, tad zeme drebēja, un debesis pilēja, un padebesi pilēja ar ūdeni. **5** Kalni izkusa Tā Kunga priekšā, pats Sinaī Tā Kunga, Israēla Dieva, priekšā. **6** Zamgara, Anata dēla, dienās, Jaēles dienās, ceļi bija klusi, un ceļa laudis gāja aplinkus. **7** Klusi bija ciemi iekš Israēla, tie bija klusi, kamēr es, Debora, cēlos, kamēr es cēlos, māte iekš Israēla. **8** Jaunus dievus izredzējās, tad radās karš vārtos. Vai gan redzēja bruņas, vai šķēpus pie četrdesmit tūkstošiem iekš Israēla? **9** Mana sirds pieder Israēla valdniekiem, tiem ļaudim, kas labprātīgi cēlušies. Teiciet To Kungu! **10** Kas jājat uz baltām ēzelienēm, kas sēzāt uz audumiem, kas staigājat pa ceļu, dziedājiet! **11** Kur strēlnieku balss skanēja pie ūdens akām, tur slavē Tā Kunga taisnos darbus, tos taisnos darbus pie Viņa ciemiem iekš Israēla. Tad Tā Kunga ļaudis pārgāja savos vārtos. **12** Modies, modies, Debora! modies, modies, dziedi dziesmu! Celies, Barak, un ved savus gūstītos, Abinoama dēls. **13** Tad nonāca atlīkums no tiem tautas vareniem; Tas Kungs nonāca man līdz starp tiem spēcīgiem. **14** No Efraīma tie, kam sakne ir iekš Amaleka, aiz tevis Benjamins starp taviem ļaudīm; no Mahira valdnieki nāca un no Zebulona,

kas tur (nes) vadona zizli. **15** Un Īsašara virsnieki bija ar Deboru, un Īsašars tā kā Baraks, lejā nesti savām kājām. Pie Rūbena upēm bija lieli sirds padomi. **16** Kāpēc tu paliki pie laidariem, klausīties stabules pie ganāmiem pulkiem? Pie Rūbena upēm bija lieli sirds spriedumi. **17** Gileāds palika viņpus Jardānes, un kāpēc Dans mit pie laivām? Ašers sēž jūrmalā un paliek savos ličos. **18** Zebulons, tā ir tauta, kas savu dvēseli nodod nāvē, un Naftalus arīdzan augstos klajumos. **19** Kēniņi nāca, tie karojā, tad Kanaāna kēniņi karojā pie Taānakas, pie Meģidus ūdeņiem; naudas peļņu tie nedabūja. **20** No debesīm karojā, zvaigznes no saviem ceļiem karojā pret Siseru. **21** Ķizonas upe viņus aizrāva, tā veclaiku upe, Ķizonas upe. Celies, mana dvēsele, ar spēku! **22** Ribēt rībēja apakš zirgu kājām, jājot, viņu vareniem jājot. **23** Lādīet Merosu, saka Tā Kunga enģelis, lādīet lādēdamī viņa iedzīvotājus, tāpēc ka tie nav nākuši palīgā Tam Kungam, palīgā Tam Kungam ar stiprajiem. **24** Svētīta pār sievām lai ir Jaēle, Hebera, tā Kenieša, sieva, svētīta pār sievām teltīs. **25** Ūdeni tas prasīja, tā deva pienu; dārgā kausā tā atnesa kreimū (krējumu). **26** Savu roku tā izstiepa pēc naglus, un savu labo roku pēc strādnieku vesera, un sita Siseram, sašķela viņa galvu, satriecca un izurba viņa denīnus. **27** Apakš viņas kājām tas locījās, krita zemē, guleja; apakš viņas kājām tas locījās, krita; tur, kur locījās, tas gāzās un bija pagalam. **28** Pa logu skatījās Siserus māte un kliedza caur skadriņiem: kāpēc viņa rati kavējās, ka tie nenāk? Kāpēc viņa zirgu soli tik lēni? **29** Tās gudrās no viņas cienīgām tai atbild, un ari (viņa) pati tā atbild uz saviem vārdiem: **30** “Vai tad tie neatradis un neizdalīs laupījumu, vienu, divas sievietes uz vīra galvu, raibas drēbes Siserum par laupījumu, raibas rakstītas drēbes par laupījumu, raibu drēbi, divas rakstītas raibas drēbes ap kaklu laupītājām. **31** Tā lai, Kungs, iet bojā visi Tavi ienaidnieki! Bet kas Viņu miļo, lai ir, tā kā saule uzlec savā spēkā.” - Un tai zemei bija miers četrdesmit gadus.

6 Un Israēla bērni darija, kas Tam Kungam nepatika. Tad Tas Kungs tos nodeva Midijaniešu rokā septiņus gadus. **2** Kad nu Midijaniešu roka palika stipra pret Israēli, tad Israēla bērni sev taisīja alas kalnos un bedres un stipras pilis Midijaniešu dēļ. **3** Jo kad Israēls bija sējis, tad nāca Midijanieši un Amalekieši un austruma ļaudis un cēlās pret tiem. **4** Un apmetās pret tiem un postīja zemes druvas līdz Gacai; tie neatlīcināja pārtikas iekš Israēla, nedz siku lopu nedz vēršu nedz ēzeļu. **5** Jo tie atnāca ar saviem ganāmiem pulkiem un ar savām teltīm, tie nāca tā kā siseņu pulks, kas tos ar viņu kamieļiem nevarēja skaitīt, un tie nāca, zemi postīt. **6** Un Israēls loti panika caur Midijaniešiem. Tad Israēla bērni brēca uz To Kungu. **7** Un notikās, kad Israēla bērni Midijana dēļ uz To Kungu brēca, **8** Tad Tas Kungs sūtīja pravieti pie Israēla bērniem; tas uz viņiem sacīja: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Es jūs esmu izvedis no Ēģiptes un jūs izvedis no vergu nama. **9** Un jūs izglābīs no Ēģiptiešu rokas un no višu rokas, kas jūs spieda, un Es tos jūsu priekšā izdzinīs un jums devīs viņu zemi. **10** Un Es uz jums sacīju: Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, nebīstatiess Amoriešu dievus, kuru zemē jūs dzīvojat. Bet jūs neesat klausījuši Manai balsīj. **11** Un Tā Kunga enģelis nāca un apsēdās apakš tā ozola Ovrā, kas piederēja Joasam, no Abiēzera nama, un viņu dēls Gideons kūla kviešus viņa

spaidā, lai tos paslēptu no Midijaniešiem. **12** Un Tā Kunga enģelis tam parādījās un uz to sacīja: Tas Kungs ar tevi, tu stiprais varenais vīrs! **13** Bet Gideons uz viņu sacīja: mans Kungs, kad Tas Kungs ir ar mums, kāpēc tad visas šīs bēdas mums uzņākušas? Un kur ir visi viņa brīnumi, ko mums mūsu tēvi teikuši, sacīdami: vai Tas Kungs mūs nav izvedis no Ēģiptes? Bet nu Tas Kungs mūs atstājis un nodevis Midijaniešu rokā. **14** Tad Tas Kungs uz viņu atgriezās un sacīja: noež šīnī savā spēkā, un atpesti Israēli no Midijaniešu rokas; redzi, Es tevi esmu sūtījis. **15** Un viņš uz to sacīja: mans Kungs, ar ko es Israēli atpesti? Redzi, mans radu pulks ir tas mazākais Manasū, un es esmu tas mazākais sava tēva namā. **16** Un Tas Kungs sacīja uz viņu: tāpēc ka Es būšu ar tevi, tu sitīsi Midijaniešus kā vienu vīru. **17** Tad tas uz Viņu sacīja: ja es esmu atradis žēlastību Tavās acīs, tad dod man jel zimi, ka Tu tas esi, kas ar mani runā. **18** Neaizej jel no šejienes, kamēr es pie Tevis nāķušu un savu ēdamo upuri atnesīšu un Tev celšu priekšā. Un Viņš sacīja: Es palikšu, kamēr tu atkal nāksi. **19** Un Gideons iegāja un sataisīja kazlēnu un neraudzētās karašas no vienas ēfas miltu; to gaļu viņš lika kurvī un to sulu viņš leja podā, un to iznesa pie Viņa ārā apakšā tā ozola un to nolika zemē. **20** Un tas Dieva enģelis sacīja uz viņu: nem to gaļu un tās neraudzētās karašas un liec to šeitanu uz to akmeni un izlej to sulu; un viņš tā darija. **21** Tad Tā Kunga enģelis izstiepa tā ziņa galu, kas viņam bija rokā, un aizskāra to gaļu un tās neraudzētās maizes. Tad uguns izšāvās no tā akmens un aprīja to gaļu un tās neraudzētās karašas; un Tā Kunga enģelis nozuda no viņa acīm. **22** Kad nu Gideons redzēja, to Tā Kunga enģeli esam, tad Gideons sacīja: Ak vail! Kungs, Dievs! Jo es Tā Kunga enģeli vaigu vaigā esmu redzējis! **23** Tad Tas Kungs uz viņu sacīja: miers ar tevi! nebisties, tu nemirisi! **24** Tad Gideons tur Tam Kungam uzcēla altāri un to nosauca: Tas Kungs ir miers. Tas vēl līdz šodienai ir Abiēzeriešu Ovrā. **25** Un tai naktī Tas Kungs uz viņu sacīja: ņem vēršīti no sava tēva loipem un vēl otru vērši septiņus gadus vecu, un salauzī Baāla altāri, kas tavam tēvam, un nocērt to elka stabu, kas tur ir klātu. **26** Un uztaisi Tam Kungam, savam Dievam, altāri šīs stiprās vietas kalna galā tā kārtīgi, un ņem to otru vērši un upurē dedzināmo upuri ar to mallku no tā elka staba, ko tu nocirtīsi. **27** Tad Gideons ņēma desmit vīrus no saviem kalpiem un darija, kā Tas Kungs uz viņu bija runājis; bet viņš bijās no sava tēva nama un tās pilsētas vīriem dienā to darīt, un to darija naktī. **28** Kad nu tās pilsētas vīri ritā uzcēlās, redzi, tad Baāla altāris bija salauzīts un tas elka stabs nocīrīts, kas tur klātu, un tas otrs vērsis uz tā uztaisīta altāra bija upurēts. **29** Tad tie sacīja cits uz citu: kas to darijis? Un kad tie meklēja un izvaicāja, tad tapa sacīts: Gideons, Joasa dēls, to darijis. **30** Tad tās pilsētas vīri sacīja uz Joasu: izved savu dēlu, jo tam jāmirst, tāpēc ka viņš nelauzis Baāla altāri un to elka stabu nocīrīt, kas tur bija klāt. **31** Un Joas sacīja uz visiem, kas pie viņa stāvēja: vai jūs tiesāsities par Baālu? Vai jūs viņu izpestīsiet? Kas par viņu tiesāsies, tam vēl šodien būs tapt nokautam. Ja viņš ir dievs, tad lai viņš pats par sevi tiesājās, tāpēc ka viņa altāris nelauzīts. **32** Un tai dienā viņu nosauca JerubBaālu un sacīja: lai Baāls ar viņu tiesājās, ka tas viņa altāri nelauzījis. **33** Bet visi Midijanieši un Amalekieši un tie austruma ļaudis sapulcējās kopā un

pārcēlās un apmetās Jezreēles ieļejā. **34** Tad Tā Kunga Gars nāca uz Gideonu, un viņš pūta trumetē un sasauga Abiēzeriešus sev pakal. **35** Un viņš sūtīja vēstnešus pa visu Manasu; ir tie tapa sasaukti, viņam pakal. Un viņš sūtīja vēstnešus pa Ašeru un pa Zebulonu un pa Naftalu un tie nāca viņiem preti. **36** Un Gideons sacīja uz Dievu: ja Tu Israēli gribi izpestīt caur manu roku, kā Tu esi runājis, - **37** Redzi, es nolikšu aitas cirpumu uz klonu; kad rasa būs uz cirpuma vien un pa visu zemi sausums, tad es zināšu, ka Tu Israēli izpestīsi caur manu roku, kā Tu esi sacījis. **38** Un tā notika. Jo viņš agri no rīta uzcēlās un izspieda to cirpumu un izgrieza rasu no tā cirpuma, vienu kausu pilnu ar ūdeni. **39** Un Gideons sacīja uz Dievu: lai Tava bardzība pret mani neiedegās, ka vēl reiz' runāju, - es vēl reiz' raudzīšu ar to cirpumu. Lai jel ir sausums uz tā cirpuma vien, un pa visu zemi lai ir rasa. **40** Un Dievs tā darija tanī nakti; un sausums bija uz tā cirpuma vien, un pa visu zemi bija rasa.

7 Tad JerubBaāls, tas ir Gideons, un visi ļaudis, kas pie viņa, agri cēlās un apmetās pie Aroda avota, tā ka Midijaniešu karaspēks viņam bija pret ziemēla pusī, aiz Mores pakalna, ieļejā. **2** Un Tas Kungs sacīja uz Gideonu: Pārāk daudz ļaužu ir pie tevis, nekā Es dotu Midijaniešus viņu rokā; lai Israēls pret Mani nelielās un nesaka: mana roka mani izpestījusi. **3** Tad izsauc jel to ļaužu ausīs un saki: kas šaubīgs un bailīgs, lai griežas atpakaļ un steidzās projām no Gileāda kalna. Tad no tiem ļaudim griežas atpakaļ divdesmit divi tūkstoši, un tik desmit tūkstoši atlīka. **4** Un Tas Kungs sacīja uz Gideonu: ļaužu vēl ir par daudz; novēd tos pie ūdens, tur Es tos tev pārbaudišu, un par kuru Es uz tevi sacīšu: šim būs iet ar tevi, tas lai iet ar tevi, bet par kuru Es tev sacīšu, tam nebūs iet ar tevi, tas lai neiet. **5** Un viņš tos ļaudis novēda pie ūdens. Tad Tas Kungs sacīja uz Gideonu: ikkatru, kas ar savu mēli ūdeni laks, kā suns lok, to nostādi par sevi, un tāpat ikkatru, kas nometīsies ceļos dzert. **6** Un to pulks, kas no savas rokas pie mutes bija lakuši, bija trīssimt vīri, bet visi citi ļaudis bija ūdeni dzēruši ceļos nometīties. **7** Un Tas Kungs sacīja uz Gideonu: caur šiem trīs simti vīriem, kas lakuši, Es jūs izpestīšu un nodošu Midijaniešus tavā rokā; tāpēc atlaid visus citus ļaudis, ikvienu uz savu vietu. **8** Un tie ļaudis ņēma savu maizi savā rokā un savas trumetes, bet visus citus Israēla vīrus viņš atlaida, ikvienu uz savu dzīvokli, un tos trīs simti vīrus viņš paturēja, un Midijaniešu karaspēks viņam bija ieļelas pusē. **9** Un notika tanī nakti, ka Tas Kungs uz viņu sacīja: celies, noež uz lēgeri, jo Es to esmu devis tavā rokā. **10** Bet ja tev ir bail noiet, tad noež uz to lēgeri tu un Purus, tavs puisis, **11** Tad tu dzirdēsi, ko tie runā, un pēc tam tavas rokas stiprināsies, un tu celsies pret to lēgeri. Tad viņš nogāja ar Puru, savu puisi, pie tiem pirmiem apbruņotiem, kas bija lēgeri. **12** Un Midijanieši un Amalekieši un visi tie austruma bērni gulēja ieļejā kā siseņu pulks, un viņu kamieļu pulku nevarēja skaitīt, kā smiltis jūrmalā. **13** Kad nu Gideons nonāca, redzi, tur viens savam biedram stāstīja sapni un sacīja: redzi, es esmu sapni redzējis, un redzi, cepta miežu maize vēlās Midijaniešu lēgeri un atnāca līdz pat teltīj un to sita, ka tā krita, un to pavīsam apgāza, un telts gulēja (pie zemes). **14** Tad viņa biedrs atbildēja un sacīja: tas nav nekas cits, kā Gideona, Joasa dēla, tā Israēlieša, zobens; Dievs Midijaniešus un visu

šo lēgeri devis viņa rokā. **15** Un kad Gideons dzirdēja šā sapņa stāstišanu un izskaidrošanu, tad viņš pielūdz Dievu, griezās atpakaļ uz Israēla lēgeri un sacīja: celaties, jo Tas Kungs Midijaniešu karaspēku devis jūsu rokās. **16** Un viņš dalija tos trīs simti virus trijos pulkos, un deva visiem trumetes un tukšas krūzes rokā un lāpas krūzēs. **17** Un viņš uz tiem sacīja: skatāties uz mani un tā dariet; un redzi, kad es nākšu pie lēgera malas, tad dariet jūs tā, kā es daru. **18** Kad es trumetēšu, es un visi, kas pie manis, tad jums arīdzan būs trumetēt ap visu lēgeri un saukt: Tā Kunga un Gideona (zobens)! **19** Tad Gideons un tie simts vīri ar viņu nācā pie lēgera malas ap nakts vidu, kad nule sargi bija mainīti, un tie pūta trumetēs un sadauzīja tās krūzes savās rokās. **20** Tā tie trīs pulki pūta trumetēs un sadauzīja tās krūzes un turēja ar kreiso roku tās lāpas un savā labajā rokā tās trumetes un pūta un kliedza: Tā Kunga un Gideona zobens. **21** Un tie stāvēja ikviens savā vietā ap to lēgeri. Tad viss karaspēks sāka skriet un tie brēca un bēga. **22** Jo kad tie trīs simti vīri trumetēs pūta, tad Tas Kungs grieza viena zobenu pret otru višā lēgerī, un tas karaspēks bēga līdz BetZitai uz Careratas pusī, līdz AbelMeolas robežai pie Tābatas. **23** Tad Israēla viri tapa sasaukti no Naftalus un no Ašera un no visa Manasus, un tie dzinās pakāj Midijanam. **24** Un Gideons sūtīja vēstnešus uz visiem Efraīma kalniem un sacīja: nonāciet preti Midijaniešiem un aizstājiet tiem to ūdeni līdz Betbarai un Jardāni. Tā visi Efraīma viri tika sasaukti un aizstāja to ūdeni līdz Betbarai un Jardāni. **25** Un tie gūstīja divus Midijaniešu valdniekus, Orebū un Zēebū, un nokāvā Orebū pie Oreb akmens, un Zēebū tie nokāvā pie Zēeba spaida un dzinās pakāj Midijanam un nonesa Orebū un Zēebū galvas pie Gideona viņpus Jardānes.

8 Un Efraīma viri sacīja uz viņu: kas tas ir, ko tu mums esi darijis, ka tu mūs neesi aicinājis pret Midijaniešiem karot? Un tie ar viņu stipri bārās. **2** Tad viņš uz tiem sacīja: vai tad es ko esmu darijis, kā jūs? Vai Efraīma salas nav labākas nekā Abiēzera savākums. **3** Dievs Midijana valdniekus Orebū un Zēebū nodevis jūsu rokās, - vai tad es ko varēju darit kā jūs? Tad viņu dusmas pret to aprima, tam šo vārdu runājot. **4** Un Gideons nācā pie Jardānes, un gāja pāri ar tiem trīssimt vīriem, kas pie viņa bija, piekusūši no pakāj dīšanās. **5** Un viņš sacīja uz Sukotas vīriem: dodiet jel kādus maizes klaipus tiem ļaudim, kas man līdz, jo tie piekusūši; un es dzenos pakāj Zebum un Calmum, Midijana kēniņiem. **6** Tad Sukotas virsnieki sacīja: vai tad Zebus un Calmurus dūre jau ir tāvā rokā, ka mums tavam karaspēkam būs maizes dot? **7** Tad Gideons sacīja: nu tad, ja Tas Kungs Zebu un Calmuru dos manā rokā, tad es jūsu miesas kapāšu ar tukšneša ērkšķiem un ar dadžiem. **8** Un viņš gāja no turienes uz Pnuēli un runāja uz tiem tāpat; tad Pnuēles vīri viņam atbildēja, kā Sukotas vīri bija atbildējuši. **9** Un viņš ari ar Pnuēles vīriem runāja sacīdam: kad es ar mieru griezišos atpakaļ, tad es šo torni noārdīšu. **10** Bet Zebus un Calmurus bija Karkorā, un viņu karaspēki pie viņiem, kādi piecpadsmit tūkstoši, kas vien bija atlikuši no visa austruma bērnu spēka, jo simts un divdesmit tūkstoš vīri, zobena nesēji, bija gājuši bojā. **11** Un Gideons gāja pa teltiļu ceļu pret rītiem no Nobas un Jagbeas, un sakāva to karaspēku, jo tas karaspēks tur gulēja it droši. **12** Un Zebus un Calmurus bēga, bet viņš tiem dzinās pakāj un

sagūstīja tos divus Midijaniešu kēniņus, Zebu un Calmuru, un izbiedēja visu to karaspēku. **13** Tad Gideons, Joasa dēls, griezās atpakaļ no kaušanās, pirms saule uzlēca. **14** Un viņš sagūstīja vienu puisi no Sukotas vīriem un to vaicāja; un tas viņam uzrakstīja Sukotas virsniekus un viņas vecajus, septiņdesmit un septiņus vīrus. **15** Tad viņš nācā pie tiem Sukotas vīriem un sacīja: redz še ir Zebus un Calmurus, kādēl jūs mani esat apsmējuši sacīdam: vai tad Zebus un Calmurus dūre jau ir tāvā rokā, ka mums taviem piekusūšiem vīriem būs maizes dot? **16** Un viņš nēma tās pilsētas vecajus un tuksneša ērkšķus un dadžus un pārmācīja Sukotas vīrus. **17** Un Pnuēles torni viņš noārdīja un nokāvā tās pilsētas ļaudis. **18** Un viņš sacīja uz Zebu un Calmuru: kas tie bija par vīriem, ko jūs Tāborā nokāvāt? Un tie sacīja: tie bija tādi kā tu, visi tādā vaigā, kā kēniņa bērni. **19** Un viņš sacīja: tie bija mani brāli, manas mātes dēli; tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, ja jūs tos būtu atstājuši dzīvus, es jūs nenokautu. **20** Un viņš sacīja uz Jeteru, savu pirmdzimto: celies, nokauj tos. Bet tas zēns neizvilkta savu zobenu, jo viņš bijās, tāpēc ka vēl bija jauns. **21** Tad Zebus un Calmurus sacīja: celies pats un sit mūs, jo kāds vīrs, tāds spēks. Tad Gideons cēlās un nokāvā Zebu un Calmuru un parādīja tās sprādzēs, kas bija ap viņu kamieļu kakliem. **22** Un Israēla vīri sacīja uz Gideonu: valdi pār mums, tu un tavs dēls un tava dēla dēls, tāpēc ka tu mūs esi atpestījis no Midijana rokas. **23** Bet Gideons uz tiem sacīja: es negribu pār jums valdit, nedz mans dēls pār jums valdis; Tas Kungs pār jums valdis. **24** Un Gideons uz tiem sacīja: es no jums ko prasišu: dodiet man ikviens vienu ausu sprādzī no sava laupījuma. Jo tiem bija zelta ausu sprādzī, tāpēc ka tie bija Ismaēlieši. **25** Un tie sacīja: mēs dosim. Un tie izklāja drēbi un meta uz to ikkatrīs vienu ausu sprādzī no sava laupījuma. **26** Un to zelta ausu sprāžu svars, ko viņš bija prasījis, bija tūkstoš un septiņi simti zelta sēķeli, bez tām sprādzēm un kēdēm un tām purpura drēbēm, kas Midijaniešu kēniņiem bija mugurā, un bez tām kakla saitēm, kas bija pie viņu kamieļu kakliem. **27** Un Gideons no tā taisīja efodu, un to nolika Ovrā, savā pilsētā, un viss Israēls tur tam maukoja pakāj, un tas Gideonam un viņa namam palika par slazda valgu. - **28** Tā Midijanieši tapa pazemoti priekš Israēla bērniem un nepacēla vairs savu galvu. Un zemei bija miers četrdesmit gadus, kamēr Gideons dzīvoja. **29** Un JerubBaāls, Joasa dēls, nogāja un dzīvoja savā namā. **30** Un Gideonam bija septiņdesmit dēli, kas no viņa gurniem nākuši, jo viņam bija daudz sievas; **31** Un viņa liekā sieva, kas bija Šehemē, arīdzan viņam dzemēja dēlu, un viņš tam vārdu nosauca Abimeleks. **32** Un Gideons, Joasa dēls, nomira labā vecumā un tapa aprakts sava tēva Joasa kapā, Abiēzeriešu Ovrā. **33** Un kad Gideons bija nomiris, tad Israēla bērni nogriezās un maukoja Baāliem pakāj un iecēla to BaālBeritu sev par dievu. **34** Un Israēla bērni nepieminēja To Kungu, savu Dievu, kas tos bija izglābis no visu ienaidnieku rokas visapkārt. **35** Un tie nedarija želastību pie JerubBaāla, tas ir Gideona, nama, pēc visa tā labuma, ko viņš bija darijis pie Israēla.

9 Un Abimeleks, JerubBaāla dēls, gāja uz Šehemi pie savas mātes brāļiem un runāja uz tiem un uz visiem savas mātes tēva nama radiem un sacīja: **2** Runājet lūdzami

priekš visu namnieku ausīm Šehemē: kas jums ir labāki, vai ka septiņdesmit vīri, visi JerubBaāla dēli, pār jums valda, vai ka viens vīrs pār jums valda? Pieminiņet, mani arīdzan esam jūsu kaulu un jūsu miesu. **3** Tad viņa mātes brāļi viņa dēl runāja priekš visu namnieku ausīm Šehemē visus šos vārdus un viņu sirds nesās uz Abimeleku, jo tie sacīja: viņš ir mūsu brālis. **4** Un tie viņam deva septiņdesmit sudrabu sēķelus no BaālBerita nama, un Abimeleks ar tiem saderēja neliešus un nebēdniekus, kas viņam staigāja pakaļ. **5** Un viņš nāca sava tēva namā uz Ovru un nokāva savus brāļus, JerubBaāla bērnus, septiņdesmit vīrus uz viena akmens; bet Jotams, JerubBaāla jaunākais dēls, atlīka, jo viņš bija paslēpies. **6** Tad visi Šehemes namnieki sapulcējās un viss Millus nams, un tie nogāja un iecēla Abimeleku par kēniņu pie tā piemīnas ozola, kas ir Šehemē. **7** Kad to Jotamam teica, tad viņš nogāja un nostājās Gerizima kalna paša galā un pacēla savu balsi un sauca un sacīja: klausāties mani, jūs Šehemes namnieki, tad Dievs arī jūs klausis. **8** Koki gāja, kēniņu pār sevi svaidīt, un sacīja uz eļļas koku: esi kēniņš pār mums. **9** Bet eļļas koks uz tiem sacīja: vai man būs atstāt savu taukumu, ko Dievs un cilvēki pie manis slavē, un noiet un ligoties pa koku virsu? **10** Tad tie koki sacīja uz vīges koku: nāc tu, esi kēniņš pār mums. **11** Bet viģes koks uz tiem sacīja: vai man būs atstāt savu saldumu un savus labos augļus un noiet un ligoties pa koku virsu? **12** Tad tie koki sacīja uz vīnakoku: nāc tu un esi kēniņš pār mums. **13** Bet vīnakoks uz tiem sacīja: vai man būs atstāt savu vīnu, kas dievus un cilvēkus iepriecina, un noiet un ligoties pa koku virsu? **14** Tad visi koki sacīja uz ērkšķu krūmu: nāc tu un esi kēniņš pār mums. **15** Tad ērkšķu krūms uz tiem kokiem sacīja: kad jūs tiešām mani svaidiet sev par kēniņu, tad nāciet un uzticaties manai paēnai, bet ja ne, tad lai uguns iziet no ērkšķu krūma un norij Libanus ciedru kokus. **16** Un nu, vai jūs esat taisni un pareizi darījuši, Abimeleku celdami par kēniņu, un vai jūs esat labi darījuši pie JerubBaāla un viņa nama un viņam darījuši pēc viņa roku ropelna? **17** Jo mans tēvs jūsu dēļ karojis un savu dzīvību nometis un jūs izglābis no Midijaniešu rokas, **18** Bet jūs šodien esat cēlušies pret mana tēva namu un nokāvuši viņa dēlus, septiņdesmit vīrus uz viena akmens, un esat iecēluši Abimeleku, **19** Ja nu jūs šodien taisni un pareizi esat darījuši pie JerubBaāla un pie viņa nama, tad priečajaties par Abimeleku, un lai viņš arīdzan priečājās par jums. **20** Bet ja ne, tad lai uguns iziet no Abimeleku un norij Šehemes namniekus un Millus namu, un lai uguns iziet no Šehemes namniekiem un no Millus nama un norij Abimeleku. **21** Tad Jotams bēga un aizbēga uz Beru un dzīvoja tur, no save brāļa Abimeleka bīdamies. **22** Kad nu Abimeleks trīs gadus bija valdījis pār Israēli, **23** Tad Dievs sūtīja launu garu starp Abimeleku un Šehemes namniekiem, un Šehemes namnieki turējās viltīgi pret Abimeleku, **24** Ka tas varas darbs pie tiem septiņdesmit JerubBaāla dēliem nāktu un viņa asinis grieztos uz Abimeleku, viņu brāļi, kas tos bija nokāvis, un tos, kas bija stiprinājuši, savus brāļus nokaut. **25** Un Šehemes namnieki sūtīja kādus, kas ar viltu uz viņu glūnēja kalna galos, un tie visus aplaupīja, kas pa to ceļu gāja, un tas Abimelekom tapa sacīts. **26** Un Gaāls, Ebeda dēls, nāca ar saviem brāļiem un gāja uz Šehemi, un Šehemes namnieki viņam uzticējās, **27** Un izgāja uz lauku un nolasīja savus

vīna kalnus un spaidīja ogas un svinēja prieka svētkus, un gāja sava dieva namā un ēda un dzera un lādēja Abimeleku. **28** Un Gaāls, Ebeda dēls, sacīja: kas ir Abimeleks, un kas ir Šehems, ka mums viņam būs kalpot? Vai tas nav JerubBaāla dēls un Zebuls viņa uzraugs? Kalpojet labāki, Hamora, Šehema tēva, vīriem, jo kāpēc lai mēs viņam kalpojam? **29** Ak kaut šie laudis būtu manā rokā, gan es Abimeleku izdzītu. Un uz Abimeleku viņš sacīja: vairo savu karaspēku un nāc ārā. **30** Kad Zebuls, tās pilsētas virsnieks, Gaāla, Ebeda dēla, vārdus dzirdēja, tad viņš apskaitās, **31** Un sūtīja slepeni vēstnešus pie Abimeleku un sacīja: redzi, Gaāls, Ebeda dēls, un viņa brāļi ir nākuši uz Šehemi, un redzi, tie ceļ dumpi pret tevi pilsētā. **32** Un nu celies nakti, tu un tie laudis, kas pie tevis, un paslēpies laukā; **33** Un rītā agri, kad saule lec, tad celies un uzbrūc tai pilsētai, un redzi, kad viņš un tie laudis, kas pie viņa, ies ārā tev preti, tad dari viņam, kā tava roka māk. **34** Tad Abimeleks un visi laudis, kas pie viņa bija, cēlās nakti un paslēpās pret Šehemi četros pulkos. **35** Un Gaāls, Ebeda dēls, izgāja ārā un stāvēja priekš pilsētas vārtiem. Tad Abimeleks un tie laudis, kas pie viņa bija, cēlās, kur bija apslēpušies. **36** Kad nu Gaāls tos laudis ieraudzīja, tad viņš sacīja uz Zebulu: redzi, no kalnu galīniem nāk laudis. Bet Zebuls uz to sacīja: tev šķiet kalna īnu cilvēkus esam. **37** Tad Gaāls vēl runāja un sacīja: redzi, laudis nāk no augšgala un viens pulks nāk pa ceļu no burvju ozola. **38** Tad Zebuls uz viņu sacīja: kur nu ir tava mute, ar ko tu sacīji: kas ir Abimeleks, ka lai tam kalpojam? Vai šie nav tie laudis, ko tu esi apsmējis? Izej jel nu ārā un karō pret viņu. **39** Un Gaāls izgāja Šehemes namnieku priekšā un karojā pret Abimeleku. **40** Un Abimeleks tam dzinās pakaļ, un tas bēga no viņa, un daudz krita nokauti līdz vārtiem. **41** Un Abimeleks palika Arumā, bet Zebuls izdzīna Gaālu un viņa brāļus, ka tie Šehemē nepalika. **42** Un notika otrā dienā, ka tie laudis gāja uz lauku, un tas Abimelekam tapa sacīts. **43** Tad viņš nēma tos (kara) laudis un tos dalīja trijos pulkos un paslēpās laukā. Un viņš skatījās, un redzi, tie laudis izgāja no pilsētas; tad viņš cēlās pret tiem un tos nokāva. **44** Un Abimeleks un tie pulki, kas pie viņa bija, uzbruka un nostājās priekš pilsētas vārtiem, bet tie divi pulki uzbruka visiem, kas bija laukā, un tos nokāva. **45** Un Abimeleks karojā pret to pilsētu visu to dienu un uzņēma to pilsētu un nokāvā tos laudis, kas tanī bija, un nopostīja to pilsētu un apsēja to ar sāli. **46** Kad nu visi Šehemes pils namnieki to dzirdēja, tad tie gāja tai stiprā Berita dieva nama tornī. **47** Un Abimelekam tas tapa sacīts, ka visi Šehemes pils namnieki bija sapulcējušies. **48** Tad Abimeleks gāja uz Calmon kalnu, viņš un visi laudis, kas pie viņa bija, un Abimeleks nēma cirvi savā rokā un nocirta koka zaru un to uzcēla un lika uz savu kamiesi un sacīja uz tiem laudīm, kas pie tā bija: ko esat redzējuši mani darām, to dariet steigšus tāpat. **49** Tad arī visi laudis nocirta ikkatrs zaru un gāja Abimelekam pakaļ, un tos pielika pie tā stiprā torņa un iededzināja pār tiem to torni ar uguni, ka visi Šehemes pils laudis nomira līdz tūkstoš viru un sievu. **50** Un Abimeleks gāja uz Tebecu un apmetās pret Tebecu un to uzņēma. **51** Bet pilsētas vidū bija stipra pils, uz turieni visi viri un sievas un visi pilsētas namnieki bēga un ieslēdzās un uzķāpa uz pils jumtu. **52** Tad Abimeleks nāca pie tās pils un karojā pret to

un piegāja pie pils durvīm, viņu ar uguni sadedzināt. **53** Tad viena sieva nometa dzirnu akmens gabalu uz Abimeleka galvu un satrieca viņa galvas kausu. **54** Tad viņš steigšus piesauca to puisi, savu bruņu nesēju, un uz to sacīja: izvelc savu zobenu un nokauj mani, lai no manis nesaka: viena sieva viņu puisis to nodūra, ka nomira. **55** Kad nu Israēla vīri redzēja, ka Abimeleks bija nomiris, tad tie gāja ikkatrūz savām mājām. **56** Tā Dievs Abimelekam maksāja to ļaunumu, ko viņš bija darijis savam tēvam, nokaudams savus septiņdesmit brāļus. **57** Un Dievs Šehemes vīriem atmaksāja visu jaunumu uz viņu galvām, un Jotama, JerubBaāla dēla, lāsti nāca pār tiem.

10 Un pēc Abimeleka, Tulus, Dodus dēla Puūs dēls, vīrs no Īsaāra cilts, cēlās, Israēli pestīt, un dzīvoja Zamirā Efraīma kalnos. **2** Un viņš tiesāja Israēli divdesmit un trīs gadus un nomira un Zamirā tapa aprakts. **3** Un pēc viņa cēlās Jaīrs, Gileādietis, un tiesāja Israēli divdesmit un divus gadus. **4** Un tam bija trīsdesmit dēli, tie jāja uz trīsdesmit ēzeljiem, un tiem bija trīsdesmit pilsētas, kurus nosauc (par) Jaīra ciemiem līdz šai dienai; tie ir Gileādas zemē. **5** Un Jaīrs nomira un tapa aprakts Kamonā. **6** Tad Israēla bērni joprojām darīja, kas Tam Kungam nepatika, un kalpoja Baāliem un Astartēm un Širiešu dieviem un Sidonas dieviem un Moaba dieviem un Amona bērnu dieviem un Filistu dieviem un atstāja To Kungu un nekalpoja Viņam. **7** Tad Tā Kunga dusmība iedegās pret Israēli un Viņš tos pārdeva Filistu rokā un Amona bērnu rokā. **8** Un tie satrieča un samina Israēla bērnus no tā gada iesākot astoņpadsmit gadus, visus Israēla bērnus, kas viņpus Jardānes bija, Amoriešu zemē, tas ir Gileādā. **9** Un Amona bērni gāja pār Jardāni un karojā pret Jūdu un pret Benjamīnu un pret Efraīma namu, tā ka Israēlim bija ļoti bail. **10** Tad Israēla bērni brēca uz To Kungu un sacīja: mēs pret Tevi esam grēkojuši, jo mēs savu Dievu esam atstājuši un kalpojuši Baāliem. **11** Bet Tas Kungs sacīja uz Israēla bērniem: vai Es jūs neesmu izpestījis no ēģiptiešiem un Amoriešiem un Amona bērniem un Filistiem **12** Un Sidoniešiem un Amalekiešiem un Maoniešiem, kad tie jūs spaidīja, un jūs uz Mani brēcāt? **13** Tomēr jūs Mani esat atstājuši un kalpojuši ciemīm dieviem, tādēļ Es jūs vairs negribu izpestīt. **14** Ejat un brēciet uz saviem dieviem, ko jūs esat izmeklējušies, lai tie jūs izpestītu jūsu bēdu laikā. **15** Bet Israēla bērni sacīja uz To Kungu: mēs esam grēkojuši; dari Tu mums, itin kā Tev patīk, izglāb mūs tikai šo reiz'. **16** Un tie meta nost no sevis tos svešos dievus un kalpoja Tam Kungam. Tad Viņam palika žēl par Israēla bēdām. **17** Un Amona bērni tapa sasaukti un apmetās Gileādā un Israēla bērni sapulcējās un apmetās Micpā. **18** Tad tie ļaudis, Gileādas virsnieki, cits uz citu sacīja: kas būs tas vīrs, kas sāks karot pret Amona bērniem. Tam būs galvai būt pār visiem Gileādas iedzīvotājiem.

11 Jeftus, tas Gileādietis, bija stiprs karavīrs, bet viņš bija maukas bērns, ko Gileāds bija dzemdinājis. **2** Kad nu Gileāda sieva viņam bērnus dzemdēja, un šās sievas bērni pieauga, tad tie Jeftu izdzina un uz to sacīja: tev nebūs mantot mūsu tēva namā, jo tu esi citas sievas dēls. **3** Tad Jeftus bēga no saviem brāļiem un dzīvoja Tobias zemē, un pie Jeftus sapulcējās nelieši un izgāja līdz ar viņu. **4**

Un pēc kāda laika Amona bērni karojā pret Israēli. **5** Un kad Amona bērni pret Israēli karojā, tad Gileādas vecaji nogāja, Jeftu atvest no Toba zemes. **6** Un tie sacīja uz Jeftu: nāc un esi mums par vadoni un karosim pret Amona bērniem. **7** Bet Jeftus sacīja uz Gileādas vecajiem: vai jūs mani neesat ienīdējuši un mani izdzinuši no mana tēva nama? Kāpēc tad jūs nu nākat pie manis, kad jums ir bēdas? **8** Un Gileādas vecaji sacīja uz Jeftu: tāpēc mēs nu pie tevis esam griezušies, ka tev būs iet ar mums un karot pret Amona bērniem; un tev būs būt par galvu mums, visiem Gileāda iedzīvotājiem. **9** Un Jeftus sacīja uz Gileādas vecajiem: kad jūs mani atpakaļ vedat, karot pret Amona bērniem, un kad Tas Kungs tos nodos manā priekšā, tad es jums būšu par galvu. **10** Un Gileādas vecaji sacīja uz Jeftu: lai Tas Kungs dzird mūsu sarunu, ja mēs tā nedarīsim, kā tu esi runājis. **11** Tad Jeftus gāja līdz Gileādas vecajiem, un tie ļaudis viņu iecēla sev par galvu un par vadoni, un Jeftus runāja visus savus vārdus Tā Kunga priekšā Micpā. **12** Un Jeftus sūtīja vēstnešus pie Amona bērnu kēniņa un sacīja: kas tev ar mani, ka tu pie manis esi nācis, karot pret manu zemi? **13** Un Amona bērnu kēniņš sacīja uz Jeftus vēstnešiem: tāpēc ka Israēls paņēmis manu zemi, kad viņš no Ēģiptes atnāca, no Arnonas līdz Jabokai un līdz Jardānei; tad nu atdod man to ar labu. **14** Bet Jeftus sūtīja atkal vēstnešus pie Amona bērnu kēniņa. **15** Un uz to sacīja: tā saka Jeftus: Israēls nav nēmis ne Moaba zemi, ne Amona bērnu zemi. **16** Jo kad viņš no Ēģiptes izgāja, tad Israēls gāja pa tuksnesi līdz niedru jūrai un nāca uz Kādešu. **17** Un Israēls sūtīja vēstnešus pie Edoma kēniņa un sacīja: ļauj man jel iet caur tavu zemi, bet Edoma kēniņš neklausīja. Un viņš sūtīja arī pie Moaba kēniņu; tas arī negribēja. Tā Israēls palika Kādešā. **18** Pēc tam viņš staigaja pa tuksnesi un apgāja ap Edoma zemi un Moaba zemi un nāca no rīta puses uz Moaba zemi; un tie apmetās viņpus Arnonas, bet tie nenāca Moabiešu robežās, jo Arnona ir Moabiešu robeža. **19** Bet Israēls sūtīja vēstnešus pie Sihona, Amoriešu kēniņu, kas bija Hešbonas kēniņš, un Israēls uz viņu sacīja: ļauj mums jel iet caur tavu zemi līdz savai vietai. **20** Bet Sihons Israēlim neuzticējās, ka tas tam būtu ļavis iet caur savām robežām, bet Sihons sapulcēja visus savus ļaudis, un tie apmetās Jācā un karojā pret Israēli. **21** Un Tas Kungs, Israēla Dievs, nodeva Sihonu un visus viņa ļaudis Israēla rokā, ka tie tos sakāva, un Israēls iemantoja visu to zemi no Amoriešiem, kas tai zemē dzīvoja. **22** Un tie uzņēma visas Amoriešu robežas no Arnonas līdz Jabokai un no tuksneša līdz Jardānei. **23** Tā nu Tas Kungs, Israēla Dievs, izdzinīs Amoriešus Savu Israēla ļaužu priekšā, un tu gribi uzņemt to zemi? **24** Vai tev to nebūs paturēt, ko tavs dievs Kamos tev ir devis? Un mēs gribam paturēt visu to, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, mums ir devis. **25** Un nu, vai tu esi labāks nekā Balaks, Cipora dēls, Moaba kēniņš? Vai tas ar Israēli tiesājies, vai tas pret viņiem karojis? **26** Kamēr Israēls dzīvojis Hešbonā un viņas ciemos un Aroērā un viņas ciemos un visās pilsētās, kas pie Arnonas, trīssimt gadus, - kāpēc tu tani laikā tos neesi atnēmis? **27** Un es pret tevi neesmu grēkojis, bet tu dari pret mani ļaunu, pret mani karodams. Tas Kungs, kas ir sōgis, lai šodien tiesā starp Israēla bērniem un Amona bērniem. **28** Bet Amona bērnu kēniņš neklausīja Jeftus vārdiem, ko viņš

pie tā bija sūtījis. **29** Tad Tā Kunga Gars nāca uz Jeftu, un viņš gāja caur Gileādu un Manasu, un viņš gāja uz Micpu Gileādā un no Micpas Gileādā viņš gāja pret Amona bērniem. **30** Un Jeftus solija solijumu Tam Kungam un sacīja: ja tu Amona bērnu dosi manā rokā, **31** Tad tam, kas no mana nama durvīm man nāks preti, kad es ar mieru no Amona bērniem griezišos atpakaļ, būs piederēt Tam Kungam, un es to upurēšu par dedzināmo upuri. **32** Tad Jeftus gāja pret Amona bērniem ar tiem kauties, un Tas Kungs tos nodeva viņa rokā. **33** Un viņš tos kāvā varen lielā kaušanā no Aroēra, kamēr nāk uz Minitu, divdesmit pilsētas, un līdz tiem vīna kalnu klajumiem; tā Amona bērni tapa pazemoti Israēla bērnu priekšā. **34** Kad nu Jeftus nāca uz Micpu pie sava nama, redzi, tad viņa meita viņam izgāja preti ar bungām un stabulēm, un viņa bija tikai viņa vienīgā, un viņam nebija bez tās ne dēla ne meitas. **35** Un kad viņš to redzēja, tad viņš saplosīja savas drēbes un sacīja: ak mana meita! Tu mani lauztin esi salauzusi un tu mani apbēdini, jo es savu muti esmu atdarījis Tā Kunga priekšā un nevaru atrauties, **36** Un viņš uz to sacīja: manis tēvs, ja tu savu muti Tā Kunga priekšā esi atdarījis, tad dari man, kā tas no tavas mutes gājis, kad Tas Kungs tevi atriebis pie taviem ienaidniekiem, Amona bērniem. **37** Un viņa sacīja uz savu tēvu: lai man tā notiek; dod man valū divus mēnešus, ka es eju un noeju kalnos un apraudu savu jumpravību, es ar savām biedrenēm. **38** Un viņš sacīja: ej! Un viņš to atlaida divus mēnešus. Tad viņa nogāja ar savām biedrenēm un apraudāja kalnos savu jumpravību. **39** Un pēc diviem mēnešiem tā griezās atpakaļ pie sava tēva, un viņš tai darīja pēc sava solījuma, ko viņš bija solījis, un viņa vīra neatzina. **40** Un iekš Israēla palika par likumu, ka Israēla meitas ik gadus nogāja, Jeftus, tā Gileādieša, meitu, nozēlot četras dienas gadskārtā.

12 Tad Efraīma vīri tapa sasaukti un gāja pret ziemelā pusi un sacīja uz Jeftu: kāpēc tu esi gājis karot pret Amona bērniem un mūs neesi aicinājis, tev iet līdzi? Mēs tavu namu pār tevi sadedzināsim ar uguni. **2** Un Jeftus uz tiem sacīja: man un maniem ļaudim bija liels strīds ar Amona bērniem, un es jūs lūdzu, bet jūs man nepalīdzējāt (atbrīvoties) no viņu rokas. **3** Kad es nu redzēju, ka jūs negribējāt palīdzēt, tad es savu dvēseli liku savā rokā un gāju pret Amona bērniem, un Tas Kungs tos nodeva manā rokā. Kāpēc tad jūs šodien pret mani esat nākuši, karot ar mani? **4** Un Jeftus sapulcēja visus Gileādas vīrus un karojā ar Efraīmu, un Gileādas vīri sakāva Efraīmu, tāpēc ka tie sacīja: jūs Gileādieši starp Efraīma un Manasu, jūs esat Efraīma bēgli. **5** Un Gileādieši aiznēma Efraīmiešiem Jardānes pārejamo vietu. Un kad Efraīmieši bēgot sacīja: ļauj man pāriet! Tad Gileādas vīri uz to sacīja: vai tu esi no Efraima? Kad viņš tad sacīja: ne! **6** Tad tie uz viņu sacīja: saki jel: Šibolet! Un kad tas sacīja: Šibolet! Un to nevarēja pareizi izrunāt; tad tie viņu sagrāba un to nokāvā pie Jardānes pārejamās vietas, ka tanī laikā no Efraīma četrdesmit divi tūkstoši krita. **7** Bet Jeftus tiesāja Israēli sešus gadus. Un Jeftus, tas Gileādietis, nomira un tapa aprakts kādā Gileādas pilsētā. **8** Un pēc viņa Ebcans no Bētlemes tiesāja Israēli. **9** Un tam bija trīsdesmit dēli, un trīsdesmit meitas viņš izdeva, un trīsdesmit meitas viņš ieveda no ārienes priekš saviem dēliem. **10** Un tas Israēli

tiesāja septiņus gadus; tad Ebcans nomira un tapa aprakts Bētlemē. **11** Un pēc viņa Elons, tas Zebulonietis, tiesāja Israēli, un tas Israēli tiesāja desmit gadus. **12** Un Elons, tas Zebulonietis, nomira un tapa aprakts Ajalonā, Zebulona zemē. **13** Un pēc viņa Abdons, Ilela, tā Piratonieša, dēls, tiesāja Israēli. **14** Un tam bija četrdesmit dēli un trīsdesmit dēlu dēli, kas uz septiņdesmit ēzelīem jāja, un tas tiesāja Israēli astoņus gadus. **15** Un Abdons, Ilela, tā Piratonieša, dēls, nomira un tapa aprakts Piratonā, Efraīma zemē, uz Amaleka kalniem.

13 Un Israēla bērni darīja joprojām, kas Tam Kungam nepatika; tad Tas Kungs tos nodeva Filistu rokā četrdesmit gadus. **2** Un tur bija viens vīrs no Careas, no Dana cilts, un viņa vārds bija Manoūs, un viņa sieva bija neauglīga un nedzemēja. **3** Un Tā Kunga enģelis parādījās tai sievai un uz to sacīja: redzi, tu esi neauglīga un neesi dzemdējusi, bet tu tapsi grūta un dzemdesi dēlu. **4** Tad nu sargies un nedzer vīna nedz stipra dzēriena un neēd nekā, kas nešķists. **5** Jo redzi, tu tapsi grūta un dzemdesi dēlu, kam uz galvu nebūs nākt nekādam dzenamam nazim, jo tas puisis būs Dievam svētīts (nazīrs) no mātes miesām, un viņš sāks Israēli izpestīt no Filistu rokas. **6** Tad tā sieva nāca un runāja uz savu vīru un sacīja: viens Dieva vīrs pie manis atnāca; viņa ģimis bija kā Dieva enģeļa ģimis, ļoti bijājams, un es viņu nevaicāju, no kurienes tas esot, un viņš man arī savu vārdu neteica. **7** Bet viņš uz mani sacīja: redzi, tu tapsi grūta un dzemdesi dēlu, un nu nedzer vīna nedz stipra dzēriena, nedz ēd ko, kas nešķists, jo tas puisis būs Dievam svētīts no mātes miesām līdz pat savai nāves dienai. **8** Tad Manoūs pielūdza To Kungu un sacīja: Ak Kungs, lai jel tas Dieva vīrs, ko Tu esi sūtījis, atkal pie mums atnāk un mums māca, ko lai ar to bērnū darām, kas piedzims. **9** Un Dievs paklausīja Manoūs balsi, un tas Dieva enģelis nāca atkal pie tās sievas; un viņa sēdēja tirumā, bet Manoūs, viņas vīrs, nebija pie viņas. **10** Tad tā sieva steidzās un skrēja un to pasacīja savam vīram, un uz to sacīja: redzi, tas vīrs man parādījies, kas tai dienā pie manis nāca. **11** Tad Manoūs cēlās un gāja savai sievai pakaļ un nāca pie tā vīra un uz to sacīja: vai tu esi tas vīrs, kas uz to sievu runājis? Un tas sacīja: es tas esmu. **12** Tad Manoūs sacīja: kad nu tas notiks, ko tu sacījis, kāds tikums tad būs tam zēnam un kāds būs viņa darbs? **13** Un Tā Kunga enģelis sacīja uz Manoū: no visa, ko es uz to sievu esmu runājis, viņai būs sargāties. **14** Viņai nebūs ēst nekā, kas no vīna koka izaug, un viņai nebūs dzert ne vīna, ne stipra dzēriena, nedz ēst, kas nešķists, visu, ko es viņai esmu pavelējis, viņai būs turēt. **15** Tad Manoūs sacīja uz Tā Kunga enģeli: lūdzams, pakavējies un mēs sataisīsim priekš tevis kazlēnu. **16** Tad Tā Kunga enģelis sacīja uz Manoū: jebšu tu mani uzkavētu, tomēr es no tavas maizes neēdišu, bet ja tu gribi dedzināmo upuri pienest, to tu Tam Kungam vari upurēt. Jo Manoūs nezināja, viņu esam Tā Kunga enģeli. **17** Un Manoūs sacīja uz Tā Kunga enģeli: kā tavs vārds? Ka tevi varam godāt, kad notiks pēc tava vārda. **18** Tad Tā Kunga enģelis uz viņu sacīja: kāpēc tu tā vaicā pēc Mana Vārda, kas taču ir brīnišķīgs? **19** Tad Manoūs nēma kazlēnu un to ēdamo upuri, un to upurēja Tam Kungam uz tās klints; un viņš darīja brīnumu un Manoūs un viņa sieva skatījās. **20** Jo kad liesma no altāra virsas šāvās pret debesi, tad Tā Kunga

enēgelijs uzkāpa altāra liesmā. Un Manoūs un viņa sieva to redzēja un metās pie zemes uz saviem vaigiem. **21** Un Tā Kunga enēgelijs neparādījās vairs ne Manoūm, nedz viņa sievai. Tad Manoūs atzina, ka tas bija Tā Kunga enēgelijs. **22** Un Manoūs sacīja uz savu sievu: mēs tiešām mirsim, jo mēs esam Dievu redzējuši. **23** Bet viņa sieva uz viņu sacīja: kad Tas Kungs mūs gribētu nokaut, tad Viņš to dedzinātu upuri un ēdamo upuri nebūtu pieņēmis no mūsu rokām; Viņš arī visas šīs lietas mums nebūtu parādījis, nedz mums to licis dzirdēt šai laikā. **24** Un tā sieva dzemdejā dēlu un nosauca viņa vārdu Simsons, un tas zēns uzauga, un Tas Kungs to svētīja. **25** Un Tā Kunga Gars viņu sāka skubināt Dana lēgerī starp Careu un Estaoli.

14 Un Simsons nogāja uz Timnatu un redzēja vienu sievieti Timnātā no Filistu meitām. **2** Un viņš aizgāja un to stāstīja savam tēvam un savai mātei un sacīja: Timnātā es esmu redzējis sievieti no Filistu meitām, - un nu nemiet man to par sievu. **3** Tad viņa tēvs un viņa māte uz viņu sacīja: vai nav starp tavu brāļu meitām kāda sieva un starp visiem maniem ļaudim, ka tu noeji sievu nēmēt no Filistiem, tiem neapgraizītiem? Un Simsons sacīja uz savu tēvu: nēm man viņu, jo tā manām acīm patīk. **4** Bet viņa tēvs un viņa māte nezināja, ka tas bija no Tā Kunga, ka viņš iemeslus meklētu pie Filistiem; bet Filisti valdīja tanī laikā pār Israēli. **5** Tad Simsons ar savu tēvu un ar savu māti nogāja uz Timnatu. Kad tie nu pie Timnatas viņa kalniem nāca, redzi, tad jauns lauvu viņam rūca pretī. **6** Un Tā Kunga Gars nāca pār viņu, un viņš to saplēsa, tā kā kazlēnu saplēš, un viņa rokā nebija nekā; bet viņš ne savam tēvam, ne savai mātei nesacīja, ko viņš bija darījis. **7** Un viņš nonāca un runāja ar to sievu, un tā patīka Simsona acīm. **8** Un kad viņš pēc kādam dienām griezās atpakaļ, viņu nēmēt, tad viņš no ceļa nogāja, raudzīt tā lauvu maitu, un redzi lauvu maitā bija bišu pulks ar medu. **9** Un viņš to nēma savās rokās un gāja projām un ēda un gāja pie savu tēva un pie savas mātes un tiem deva, un tie ēda, bet viņš tiem nesacīja, ka viņš to medu bija nēmis no lauvas maitas. **10** Kad nu viņa tēvs pie tās sievas bija nonācis, tad Simsons tur turēja kāzas, jo tā tie jaunekļi mēdza darīt. **11** Un kad tie viņu redzēja, tad tie nēma trīsdesmit biedrus, un tie bija pie viņa. **12** Un Simsons uz tiem sacīja: es jums došu mīklu minēt; kad jūs to man šinīs septiņās kāzu dienās sacīsiet un uzminēsiet, tad es jums došu trīsdesmit kreklus no smalka audekla un trīsdesmit svētku drēbes. **13** Un ja jūs man to nevarēsiet uzminēt, tad jums man būs dot trīsdesmit kreklus no smalka audekla un trīsdesmit svētku drēbes. Un tie uz viņu sacīja: pasaki savu mīklu, lai mēs to dzirdam. **14** Un viņš uz tiem sacīja: barība izgāja no rījēja un saldums izgāja no stiprā. Un tānī trijās dienās tie to mīklu nevarēja uzminēt. **15** Un septiņā dienā tie sacīja uz Simsona sievu: pārrunā savu vīru, lai viņš mums to mīklu saka, ka mēs tevi un tava tēva namu nesadēzinām ar ugumi; vai jūs mūs esat aicinājuši, mūsu mantu mums atņemt, vai ne? **16** Un Simsona sieva raudāja pie viņa un sacīja: tu mani tikai ienīsti, un mani nemīli; tu manu ūaužu bēriņem esi devis mīklu un man to nesaki. Un viņš uz to sacīja: redzi, es ne savam tēvam, ne savai mātei to neesmu sacījis, un tev lai es to saku? **17** Bet tā raudāja pie viņa septiņas dienas, kamēr tās kāzas bija, bet septiņā dienā tas viņai

to sacīja, jo viņa to spieda. Un viņa sacīja to mīklu savu ūaužu bēriņiem. **18** Tad tās pilsētas vīri uz viņu sacīja septiņā dienā, pirms saule nogāja: kas ir saldāks nekā medus? Kas ir stiprāks nekā lauvu? Un viņš uz tiem sacīja: ja jūs ar manu teļu nebūtu aruši, tad jūs manu mīklu nebūtu uzminējuši. **19** Tad Tā Kunga Gars nāca pār viņu un viņš nogāja uz Askalonu un nokāva no tiem trīsdesmit virus, un nēma viņu novilktais drēbes un deva svētku drēbes tiem, kas to mīklu bija uzminējuši. Bet viņa dusmas iedegās un viņš aizgāja sava tēva namā. **20** Un Simsons sieva tika dota viņa biedram, kas tam bijis par biedru.

15 Un notikās pēc kādam dienām ap kviešu plaujamo laiku, tad Simsons savu sievu apmeklēja ar kazlēnu un sacīja: es gribu iet pie savas sievas kambari; bet viņas tēvs viņām nelāva iet kambari. **2** Jo viņas tēvs sacīja: es domāju, ka tu nīdēdams viņu ienīsti, tāpēc es to tavam biedram esmu devis. Vai viņas jaunākā māsa nav skaistāka nekā viņa? Lai jel šī ir tava viņas vietā. **3** Tad Simsons uz tiem sacīja: šim brīdim es esmu nenoziedzīgs pie Filistiem, ja es tiem ūauju darīšu. **4** Un Simsons aizgāja un gūstīja trīs simt lapsas un nēma pagales un grieza asti pret asti un lika vienu pagali vidu starp divām astēm. **5** Un viņš tās pagales iedēzināja ar ugumi un tās palaida Filistu druvās, un iedēzināja gan gubas, gan druvas, gan vīna dārzus, gan eļļas kokus. **6** Tad tie Filisti sacīja: kas to ir darījis? Tad tapa sacīts: Simsons, tā Timnieša znots, tāpēc ka tas viņa sievu nēmis un viņa biedrim devis. Tad Filisti nāca un sadedzināja viņu un viņas tēvu ar ugumi. **7** Un Simsons uz tiem sacīja: ja jūs tā dariet, tad es pret jums atriebšos un tad tikai mitēšos. **8** Un viņš sita tos par pleciem un gurniem ar lielu sišanu; un viņš nogāja un dzīvoja Etama klints alā. **9** Tad Filisti aizgāja un apmeta lēgeri pret Jūdu un apmetās Liejā. **10** Un tie viri no Jūda sacīja: kāpēc jūs pret mums esat cēlušies? Un tie sacīja: mēs esam nākuši, Simsonu saistīt, lai mēs viņām darām, kā viņš mums darījis. **11** Tad nonāca trīstūkstoš vīri no Jūda uz Etama klints alu un sacīja uz Simsonu: vai tu nezini, ka Filisti pār mums valda? Kāpēc tad tu mums to esi darījis? Un viņš uz tiem sacīja: kā tie man ir darijuši, tā es atkal tiem esmu darījis. **12** Un tie uz viņu sacīja: mēs esam nonākuši tevi saistīt un tevi nodot Filistu rokā. Un Simsons uz tiem sacīja: zvērējiet man, ka jūs mani negribat nokaut. **13** Un tie runāja uz viņu sacīdam: nē, bet mēs esam nākuši tevi saistīt un tevi viņu rokā nodot, bet mēs tevi nenokausim. Un tie viņu saistīja ar divām jaunām virvēm un to veda augšām no tās klints. **14** Kad nu viņš līdz Liejai nāca, tad Filisti viņām gavilēja pretī, bet Tā Kunga Gars nāca pār viņu, un tās virves, kas bija ap viņa rokām, kļuva tā kā linu pavedieni, ko uguns ir apsvilinājis, un viņa saites trūka no viņa rokām. **15** Un viņš atrada jaunu ēzeļa žokļa kaulu, un izstiepa savu roku un to nēma un ar to nosita tūkstoš virus. **16** Un Simsons sacīja: ar ēzeļa žokļa kaulu vienu pulku, divus pulkus, ar ēzeļa žokļa kaulu nokāvu tūkstoš virus. **17** Un kad viņš bija izrunājis, tad viņš nometu to žokļa kaulu no savas rokas un nosauca to vietu RamatLieja (žokļa kaula kalns). **18** Un viņš bija ļoti izslāpis un piesauca To Kungu un sacīja: Tu caur Sava kalpu roku šo lielo pestīšanu esi devis, un nu man aiz slāpēm jāmirst un jākrit šo neapgraizīto rokā. **19** Tad Dievs pāršķēla kādu dobumu, kas bija Liejā; tad ūdens no tā

izgāja, un viņš dzēra. Un viņa gars griezās atpakal, un viņš atspirga; tāpēc viņš to vietu nosauca Piesaucēja avotu, kas ir Liejā līdz šai dienai. **20** Un viņš tiesāja Israēli Filistu laikā divdesmit gadus.

16 Un Simsons gāja uz Gazu un tur ieraudzīja vienu sievieti, kas bija mauka, un iegāja pie tās. **2** Un Gaziešiem tapa sacīts: Simsons ir šurp atnācis. Un tie gāja apkārt un glūnēja uz viņu cauru nakti pilsētas vārtos un turējās klusu cauru nakti un sacīja: kad rita gaisma aust, tad to nokausim. Bet Simsons gulēja līdz pusnaktij. **3** Un nakts vidū viņš cēlās un sagrāba pilsētas vārtus ar tiem diviem stabiem un tos izcēla līdz ar aizsājamo un tos lika uz saviem pleciem un tos uznesa uz tā kalnu galu, kas ir pret Hebronu. **4** Un notikās pēc tam, ka viņš iemīloja vienu sievieti pie Zoreka upes ar vārdu Delila. **5** Tad Filistu lielkungi pie tās atrācās un uz to sacīja: pārrunā viņu un lūko, iekš kā viņa lielais spēks stāv, un ar ko viņu spējam pārvarēt, ka viņu saistām un savaldām, tad mēs tev dosim ikkatrs tūkstoš un simts sudrabu (gabalus). **6** Tad Delila sacīja uz Simsonu: saki man jel lūdzams, iekš kam stāv tavs lielais spēks, un ar ko tevi var saistīt un savaldīt? **7** Un Simsons uz to sacīja: ja mani saistītu ar septiņām zaļām lūku virvēm, kas vēl nav sakaltušas, tad es taptu nespēcīgs un būtu tā kā cits cilvēks. **8** Tad Filistu lielkungi pie tās atnesa septiņas zaļas lūku virves, kas nebija sakaltušas, un tā viņu ar tām saistīja. **9** Bet tie glūnētāji pie tās sēdēja kambarī. Un tā sacīja uz viņu: Filisti pār tevi, Simson! Tad viņš saraustīja tās virvēs tā kā pakulu pavedienu sarauta, kas pie uguns apsvilināts. Un viņa spēks netapa zināms. **10** Tad Delila sacīja uz Simsonu: redzi, tu mani esi mānījis un man melus stāstījis. Nu tad saki man lūdzams, ar ko tevi var saistīt. **11** Un viņš uz to sacīja: ja mani saistītu ar jaunām virvēm, ar ko nekāds darbs nav darīts, tad es taptu bezspēcīgs un būtu kā cits cilvēks. **12** Tad Delila nēma jaunas virves un viņu ar tām saistīja un uz to sacīja: Filisti pār tevi, Simson! Un tie glūnētāji sēdēja kambarī. Bet viņš tās saraustīja no savām rokām tā kā pavedienu. **13** Tad Delila sacīja uz Simsonu: līdz šim tu mani esi mānījis un man melus stāstījis; saki man jel, ar ko tevi var saistīt? Un viņš uz to sacīja: ja tu manas septiņas matu bizes aptītu apriestavu. **14** Un viņa tās piesita ar tapu un uz to sacīja: Filisti pār tevi, Simson! Un viņš uzmodās no sava miega un izrāva to aptīto tapu un to riestavu. **15** Tad viņa uz to sacīja: kā tu vari sacīt: es tevi mīlēju, kad tomēr tava sirds nav ar mani? Tu nu trīs reiz mani esi mānījis un man neesi sacījis, iekš kam tavs lielais spēks stāv. **16** Un kad viņa to iķdienas ar savām runām māca un mocīja, tad viņa dvēsele apnika līdz pat nāvei. **17** Un tas viņai darīja zināmu visu savu sirdi un uz viņu sacīja: uz manu galvu dzenamais nazis nav nācis, jo es esmu Dievam svētīts no mātes miesām; kad (manī matī) taptu nodzīti, tad mans spēks no manis atstātos, un es taptu bezspēcīgs un būtu tā kā visi citi cilvēki. **18** Kad nu Delila redzēja, ka tas viņai visu savu sirdi bija izsacījis, tad viņa nosūtīja un sasaucīja Filistu lielkungus sacīdamā: atrāciet vēl šo reizī, jo viņš man izsacījis visu savu sirdi. Tad Filistu lielkungi pie viņas atrāca un atnesa to sudrabu savā roka. **19** Bet viņa tam lika aizmīgt savā klēpi un aicināja vīru un lika nodzīt viņa galvas septiņas matu bizes un sāka viņu pārvarēt, un viņa spēks no viņa

atstājās. **20** Un viņa sacīja: Filisti pār tevi, Simson! Un viņš uzmodās no sava miega un domāja: es iziešu šo reizi kā citām reizēm un izrausošs; jo viņš nezināja, ka Tas Kungs no viņa bija atstājies. **21** Tad Filisti viņu sagrāba un izdūra viņam acis un to noveda uz Gazu un to sēja ar divām vara kēdēm, un viņam tur cietumā bija jāmal. **22** Bet viņa galvas mati sāka atkal ataugt, kad tie bija nodzīti. **23** Tad Filistu lielkungi sapulcējās, savam dievam Dagonam lielu upuri upuret un liksmoties, un tie sacīja: mūsu dievs mūsu ienaidnieku Simsonu nodevis mūsu rokā. **24** Un kad tie laudis viņu redzēja, tad tie teica savu dievu, jo tie sacīja: mūsu dievs mūsu ienaidnieku mums ir rokā devis, kas mūsu zemi ir postījis un lielu pulku no mums nokāvis. **25** Un kad viņu sirds liksmojās, tad tie sacīja: sauciet Simsonu, lai tas mūs pajautrina. Tad tie sauca Simsonu no cietuma nama, un viņš tiem bija par pajautrināšanu, un tie viņam lika stāvēt starp diviem stabiem. **26** Tad Simsons sacīja uz to puiši, kas viņu pie rokas vadīja: laid mani valā un ļauj man tos stabus faustīt, uz kā tas nams stiprināts, un pie tiem atslieties. **27** Bet tas nams bija pilns ar vīriem un sievām. Un tur bija visi Filistu lielkungi, un uz tā jumta bija kādi trīs tūkstoši vīri un sievas, kas lūkojās uz Simsona jautrināšanu. **28** Tad Simsons piesauca To Kungu un sacīja: Kungs, Dievs, piemini mani un stiprinī lūdzams mani tikai šo reizī, ka Dievs, ka es par savām abējām acīm vienreiz varu atriebties. **29** Un Simsons apkampa tos divus vidējos stabus, uz kā tas nams bija stiprināts un uz kā tas turējās, vienu ar savu labo roku un vienu ar savu kreiso roku, un Simsons sacīja: **30** Lai mana dvēsele mirst ar tiem Filistiem! Un viņš locījās ar varu, - tad tas nams krita uz tiem lielkungiem un uz visiem ļaudīm, kas iekšā bija un vairāk bija miroņu, ko viņš mirdams nokāva, nekā ko viņš bija nokāvis, dzīvs būdams. **31** Tad viņa brāļi un viss viņa tēva nams nonāca un to nēma un to aiznesa un apraka starp Careū un Estaoli, Manoūs, viņa tēva, kapā. Un viņš Israēli bija tiesājis divdesmit gadus.

17 Un viens vīrs bija no Efraīma kalniem, tam vārds bija Miha. **2** Tas sacīja uz savu māti: tie tūkstoš un simts sudrabu gabali, kas tev ir atņemti, un kādēl tu esi apzvērējusies un arī priekš manām ausīm to sacījusi; redzi, tā nauda ir pie manis, es to esmu nēmis. Tad viņa māte sacīja: esī svētīts, mans dēls, no Tā Kunga! **3** Tad viņš savai mātei atdeva tos tūkstoš un simts sudrabu gabalus, bet viņa māte sacīja: es svētidama šo naudu Tam Kungam esmu svētījusi no savas rokas priekš sava dēla, lai taisa izgrieztu tēlu un lietu bildi; tad nu es tev to atdodu. **4** Bet viņš savai mātei to naudu atdeva, un viņa māte nēma divsims sudrabu gabalus un tos deva sudrabu kalējam; tas no tā iztaisija izgrieztu tēlu un lietu bildi. Un tie bija Mihas namā. **5** Un tam vīram Miham bija dievanams, un viņš taisīja efodu un elku dievus un iesvētīja vienu no saviem dēliem, lai tas viņam būtu par priesteri. **6** Tanis dienās kēniņa nebija iekš Israēla; ikviens darīja, ko viņš domāja esam labu. **7** Bet viens jauneklis bija no Jūda Bētlemes, no Jūda radīem; tas bija Levīts un tur piemājoja. **8** Un tas vīrs bija nogājis no pilsētas, no Jūda Bētlemes, piemist, kur vieta gadītos. Kad nu viņš nāca uz Efraīma kalniem uz Mihas namu, pa savu ceļu staigādams, tad Miha uz viņu sacīja: no kurienes tu nāci? **9** Un viņš uz to sacīja: es esmu

Levits no Jūdu Bētlemes un eju piemist, kur gadīsies. **10** Tad Miha uz viņu sacīja: paliec pie manis un esi man par tēvu un priesteri, tad es tev par gadu došu desmit sudrabu gabalus un tās vajadzīgās drēbes un uzturu. Un tas Levits (pie viņa) nogāja. **11** Un tas Levits bija ar mieru pie tā vīra palikt, un tas jauneklis viņam bija kā viens no viņa dēliem. **12** Un Miha to Levitu iesvētīja, lai tas jauneklis viņam būtu par priesteri, un tas bija Mihas namā. **13** Tad Miha sacīja: nu es zinu, ka Tas Kungs man labu daris, tāpēc, ka man šis Levits par priesteri.

18 Tanis dienās kēniņa nebija iekš Israēla, un tanīs dienās Daniešu cilts meklēja īpašu vietu priekš sevis, kur varētu dzīvot, jo viņai nekāda īpaša vieta starp Israēla ciltim nebija piešķirta līdz tai dienai. **2** Tad Dana bērni no saviem radīm sūtīja kādus piecus virus, no savējiem, kas bija stipri, no Careās un Estaoles, zemi izlūkot un pārmeklēt, un tie uz viņiem sacīja: ejat, pārmeklējet zemi. Un tie nāca pie Efraīma kalniem līdz Mihas namam un palika turpat par nakti. **3** Un tur pie Mihas nama būdami viņi pazina tā jaunekļa, tā Levita, balsi un nogriezās uz turieni un sacīja uz to: kas tevi še atvedis? Un ko tu šu dari? Un kas tev šeitan ir? **4** Un tas uz viņiem sacīja: tā un tā man Miha darijis un mani saderējis, un es viņam esmu par priesteri. **5** Tad tie uz viņu sacīja: vaicā jel Dievam, ka mēs atzīstam, vai mūsu ceļš labi izdosies, ko ejam? **6** Un tas priesteris uz tiem sacīja: ejat ar mieru! Jūsu ceļš, ko ejat, ir taisns priekš Tā Kunga. **7** Tad tie pieci vīri nogāja un nāca uz Laīsu un ieraudzīja tos ļaudis tai vidū droši dzīvojam, pēc Sidoniešu ieraduma mierīgi un droši, un tai zemē nebija nevienna valdītāja, kas kādas lietas dēļ kādu apbēdinātu; un tie bija arī tālu no Sidoniešiem un tiem nebija nekādas darišanas ar nekādu cilvēku. **8** Un tie nāca pie saviem brāliem uz Careū un Estaoli, un viņu brāli uz tiem sacīja: ko jūs sakāt? **9** Tad tie sacīja: celsimies un iesim pret tiem, jo mēs to zemi esam izlūkojuši, un redzi, tā ir ļoti laba; un jūs turaties klusus? Neesiet kūtri iet, ka nākat to zemi uzņemt. **10** Kad jūs nākat, tad jūs nākat pie drošiem ļaudīm, un tai zemei ir plašas robežas; jo Dievs to devis jūsu rokās, vietu, kur nekāda trūkuma nav nekādā lietā, kas ir virs zemes. **11** Tad no turienes, no Daniešu radiem, no Careās un Estaoles, aizgāja sešsimt apbrūnoti karavīri. **12** Un tie cēlās un apmetas KiriatJearimā iekš Jūda; tādēļ to vietu nosauc par Dana légeri līdz šai dienai; redzi tas ir aiz KiriatJearimas. **13** Un no turienes tie gāja uz Efraīma kalniem un nāca pie Mihas nama. **14** Tad tie pieci vīri, kas bija gājuši Laisas zemi izlūkot, sacīja uz saviem brāliem: vai jūs zināt, ka šīnī namā ir efods un elka dievi un izgriezts tēls un lieta bilde? Tad nu jūs paši varat zināt, kas jums jādara. **15** Un tie nogriezās uz turieni un nāca pie tā jaunekļa, tā Levita, namu, pie Mihas nama, un to apsveicināja milīgi. **16** Bet tie sešsimt vīri, kas bija no Dana bērniem, ar kara rikiem apbrūnoti, stāvēja pie vārtiem. **17** Bet tie pieci vīri, kas bija gājuši zemi izlūkot, nāca uz turieni un panēma to izgriezto tēlu un to efodu un tos elka dievus un to lieto bildi, un tas priesteris stāvēja pie vārtiem ar tiem sešsimt apbrūnotiem vīriem. **18** Kad nu šie Mihas namā nāca un panēma to izgriezto tēlu un to efodu un tos elka dievus un to lieto bildi, tad tas priesteris uz tiem sacīja: **19** Ko jūs darāt? Un tie uz viņu sacīja: klusus,

turi muti, un ej mums līdz un esi mums par tēvu un par priesteri. Vai tas tev labāki, viena vienīga vīra namā būt par priesteri nekā pie vienas cilts un viena rada iekš Israēla? **20** Tad tas tam priesterim bija pa prātam, un viņš nēma to efodu un tos elka dievus un to izgriezto tēlu un gāja līdz to ļaužu vidū. **21** Un viņi griezās atpakaļ un nogāja un laida papriekš bērniņus un ganāmo pulku un savas dārgās lietas. **22** Kad tie nu tālu no Mihas nama bija nākuši, tad tie vīri tapa sasaukti, kas bija taisi namos pie Mihas nama, un tie panāca Dana bērnus un uzsaucu tiem Dana bērniem. **23** Bet šie atgriezās un sacīja uz Miha: kas tev ir, ka tu savus ļaudis esi sasaucis? **24** Tad viņš sacīja: jūs manus dievus, ko es esmu taisījis, esat atrēnuši līdz ar to priesteri un esat aizgājuši; kas tad nu man vēl ir? Un jūs sakāt uz mani: kas tev kait? **25** Bet Dana bērni uz viņu sacīja: lai tava balss pie mums netop dzirdēta, ka ļauni vīri pār tēvi nenāk un tu nepazaudē savu dzīvību līdz ar sava nama dzīvību. **26** Tā Dana bērni aizgāja pa savu ceļu. Un kad Miha redzēja, ka tie jo stiprāki bija nekā viņš, tad viņš griezās atpakaļ uz savu namu. **27** Bet tie to nēma, ko Miha bija taisījis, un to priesteri, kas viņam bija bijis, un gāja uz Laīsu pie tiem ļaudīm, kas mierīgi un droši dzīvoja, un tos apkāva ar zobenu asmeni, un to pilsētu sadedzināja ar ugumi. **28** Un nebija nevienna, kas tos būtu izglābis, jo tā bija tālu no Sidonas, un tiem nebija nekādas darišanas ar ļaudīm, un tā pilsēta stāvēja tai ielejā, kas ir pie BetRehobas. Un tie uztasīja to pilsētu no jauna un dzīvoja tur. **29** Un tie nosauca tās pilsētas vārdu Dan, pēc sava tēva Dana vārda, kas Israēlim bija dzimis, jebšu tās pilsētas vārds papriekš bija Laīsa. **30** Un Dana bērni tur uzcēla to izgriezto tēlu priekš sevis, un Jonatāns, Manasus dēla, Geršona, dēls un viņa dēli bija priesteri Daniešu ciltī līdz tai dienai, kad tās zemes ļaudis tapa aizvesti. **31** Tā tie priekš sevis uzcēla Mihas izgriezto tēlu, ko tas bija taisījis, kamēr Dieva nams bija Šilo.

19 Un tanis dienās kēniņa nebija iekš Israēla. Un viens vīrs, Levits, piemita aiz Efraīma kalniem, tas sev nēma lieku sievu no Jūda Bētlemes. **2** Bet viņa liekā sieva pie viņa būdama dzina maucību un nogāja no viņa sava tēva namā uz Bētlemi Judā, un tur sabija kādu laiku, četrus mēnešus. **3** Tad viņas vīrs cēlās un gāja viņai pakal, ka tas mīligi ar viņu runātu un viņu vestu atpakaļ, un viņa puisis bija viņam līdz un pāris ēzelu; un viņa to ieveda sava tēva namā, un kad tās sievietes tēvs viņu redzēja, tad viņš liksmojās viņam pretī (iedams). **4** Un viņa tēvocis, tās sievietes tēvs, viņu paturēja, ka tas trīs dienas pie viņa palika, un tie ēda un dzēra un palika tur par nakti. **5** Un ceturtā dienā tie steidzās agri un cēlās iet projām. Tad tās sievietes tēvs sacīja uz savu znotu: stiprini savu sirdi ar kādu maizes kumosu, un tad jūs varat iet. **6** Tad tie apsēdās un ēda abi kopā un dzēra, un tās sievietes tēvs sacīja uz to viru: dari lūdzams tā un paliec par nakti, un lai tava sirds liksmojās. **7** Bet tas vīrs cēlās iet projām, un viņa tēvocis to ļoti turēja, ka tam bija jāgriezās atpakaļ un tur jāpaliek par nakti. **8** Kad nu viņš piektā dienā no rīta taisījās aiziet, tad tās sievietes tēvs sacīja: stiprini jel savu sirdi; un tie kavējās, līdz kamēr vakars metās, un tie abi ēda kopā. **9** Tad tas vīrs cēlās aiziet, viņš un viņa liekā sieva un viņa puisis. Bet viņa tēvocis, tās sievietes tēvs, uz viņu sacīja: redzi jel,

šī diena jau līdz vakaram ir pavadīta, paliec jel par nakti; redzi, šī diena beidzās, paliec par nakti šeitan un lai tava sirds līksmojās, dodaties rīt agri uz savu ceļu un ej uz savu dzīvokli. **10** Bet tas vīrs negribēja par nakti palikt, un cēlās un aizgāja un nāca pret Jebuzu, tār Jeruzāleme, viņš un tas pāris apkrautu ēzeļu un viņa liekā sieva ar viņu. **11** Kad nu tie pie Jebuzas bija, tad jau bija pavakars, un tas puisis sacīja uz savu kungu: nāc lūdzams un ieiesim šīnī Jebusiešu pilsētā un paliksim tur par nakti. **12** Bet viņa kungs uz viņu sacīja: mēs negribam griezties uz svešu pilsētu, kas nav no Israēla bērniem, bet gribam noiet līdz Ģibejai. **13** Tad viņš sacīja uz savu puisi: nāc, ka mēs uz vienu no šīm vietām tiekam, un Ģibejā vai Ramā par nakti paliekam. **14** Tā tie gāja tālāk un staigāja, un saule tiem nogāja it klātu pie Ģibejas, kas pieder Benjaminam. **15** Un tie griezās uz turieni, ka nāktu un Ģibejā paliktu par nakti. Kad viņš nu iegāja, tad viņš apsēdās kādā pilsētas ielā, jo tur nebija neviens, kas tiem savā namā gribēja dot naktsmājas vietu. **16** Un redzi, viens vecs vīrs nāca vakarā no sava darba no tīruma, un tas vīrs arīdzan bija no Efraīma kalniem, bet piemita Ģibejā; bet tās vietas ļaudis bija Benjaminieši. **17** Kad tas vecais vīrs nu savas acis pacēla, tad viņš to celā vīru ieraudzīja pilsētas ielā un sacīja: uz kurieni tu ej? Un no kurienes tu nāc? **18** Un tas uz viņu sacīja: mēs no Jūda Bētlemes ejam aiz Efraīma kalniem, no kurienes es ari esmu, un es biju nogājis uz Jūda Bētlemi un es eju uz Tā Kunga namu, un nevienna nav, kas man mājas vietu dod savā namā. **19** Un tomēr salmi un ēdamais mums priekš mūsu ēzeliem ir, ari maize un vīns priekš manis un priekš tavas kalpones un priekš tā puiša, kas ir pie taviem kalpiem; mums nekādas lietas netrūkst. **20** Tad tas vecais vīrs sacīja: esi ar mieru, viss, kas tev trūkst, ir pie manis, tikai nepaliec par nakti uz ielas. **21** Un viņš to veda savā namā un deva priekš tiem ēzeliem ēdamo. Kad tie nu savas kājas bija mazgājuši, tad tie ēda un dzēra. **22** Kad tie nu savu sirdi atspirdzināja, redzi, tad tās pilsētas vīri, bezdievīgi ļaudis, apstāja to namu un klaudzināja pie durvīm. Un tie sacīja uz to veco vīru, tā nama saimnieku: izved to vīru, kas nācis tavā namā, ka mēs to atzīstam. **23** Un tas vīrs, tā nama saimnieks, pie tiem izgāja un uz tiem sacīja: ne tā, mani brāļi, nedariet lūdzamī tādu grēku; kad nu šīs vīrs manā namā nācis, nedariet šo trakumu. **24** Redzi, man ir viena meita, jaunava, un viņam lieka sieva, tās es jums gribu izvest, ka jūs tās piesmejat un tām darāt, kas jums patik, bet pie šā vīra nedarāt tādu trakumu. **25** Bet tie vīri to negribēja klausīt; tad tas vīrs sagrāba savu lieko sievu un to izveda pie viņiem ārā, un viņi to atzina un piesmēja cauru nakti līdz ritam un atlaida, kad gaisma metās. **26** Un šī sieva nāca ap rīta laiku un krita pie zemes priekš tā vīra nama durvīm, kur viņas kungs iekšā bija, (un tur gulēja) līdz pat gaismai. **27** Kad nu viņas kungs rītā cēlās un nama durvis atdarīja un izgāja, savu ceļu staigāt, redzi, tad viņa liekā sieva gulēja priekš nama durvīm un viņas rokas uz sliekšņa. **28** Un viņš uz to sacīja: celies, ejam projām, bet tā neatbildēja. Tad tas vīrs to nēma uz savu ēzeli un cēlās un gāja uz savām mājām. **29** Kad nu viņš savā namā nāca, tad viņš nēma nazi un sagrāba savu lieko sievu un to sakapāja ar viņas kauliem divpadsmit daļās un to sūtīja uz visām Israēla robežām. **30** Un ikviens, kas to redzēja, tas sacīja:

tāda lieta, kā šī, nav notikusi nedz redzēta, kamēr Israēla bērni no Ēģiptes zemes izgājuši līdz šai dienai. Tad nu jūs nēmiet to vērā, dodiet padomu un runājiet.

20 Tad visi Israēla bērni izgāja un tā draudze sapulcējās kā viens vienīgs vīrs, no Dana līdz Bēršebai, ari Gileādas zeme, pie Tā Kunga Micpā. **2** Un visu ļaužu virsnieki, visas Israēla ciltis, rādījās(sanāca kopā) Dieva ļaužu draudzē, četrīsimt tūkstoš kājinieki, zobenu vilcēji. **3** Un Benjamina bērni dzirdēja, ka Israēla bērni bija gājuši uz Micpu. Un Israēla bērni sacīja: sakāt, kā šīs grēks noticis? **4** Tad tas vīrs, tas Levits, tās nokautās sievas vīrs, atbildēja un sacīja: es ar savu sievu nācu uz Ģibeju, kas Benjaminam pieder, par nakti tur palikt. **5** Tad Ģibejas namnieki pret mani cēlās un nakti mani apstāja namā; tie nodomāja mani nokaut, un manu lieko sievu tie pārvērējuši, tā ka tā mirusi. **6** Tad es nēmu savu lieko sievu un to daliju un to sūtīju visās Israēla zemes tiesās, jo tie nešķistību un negantību ir darijuši iekš Israēla. **7** Redzi, jūs visi esat Israēla bērni, sarunājieties un dodiet padomu. **8** Tad visi ļaudis cēlās kā viens vienīgs vīrs un sacīja: mēs neiesim neviens uz savu dzīvokli un negriezīsimies neviens uz savu namu. **9** Bet šī nu ir tā lieta, ko mēs darīsim pie Ģibejas: pret viņu kā mesli krit! **10** Mēs nēsim desmit vīrus no simta no visām Israēla ciltīm un simtu no tūkstošiem un tūkstoti no desmit tūkstošiem, ceļamaizi dabūt priekš tiem ļaudim; tad iesim uz Benjamina Ģibeju, darit (viņai) pēc visas negantības, ko tā iekš Israēla padarijusi. **11** Tad visi Israēla vīri sapulcējās pret to pilsētu un sabiedrojās kā viens vienīgs vīrs. **12** Un Israēla ciltis sūtīja vīrus pie visiem Benjamina radiem sacīdami: kas tas par grēku, kas jūsu starpā noticis? **13** Tad nu izdodiet tos vīrus, tos bezdievīgos, kas Ģibejā, ka mēs tos nokaujam un to ļaunu no Israēla nogriezām. Bet Benjamina (bērni) negribēja klausīt savu brāļu, Israēla bērnu, balsi. **14** Un Benjamina bērni sapulcējās no tām pilsētām uz Ģibeju, karā iziet pret Israēla bērniem. **15** Un Benjamina bērni tapa skaitīti tai dienā no tām pilsētām divdesmit seši tūkstoši vīri, zobenu vilcēji, bez tiem, kas Ģibejā dzīvoja, to bija pēc skaita septiņsimt izlasīti vīri. **16** Starp visiem šiem ļaudim bija septiņsimt izlasīti vīri, tie bija kreili; šie visi meta akmeni ar lingu uz mata, ka tas garām neaizgāja. **17** Un Israēla vīri tapa skaitīti bez Benjamina četrīsimt tūkstoši vīri, zobenu vilcēji; visi šie bija kara vīri. **18** Un Israēla bērni cēlās un nogāja uz Bēteli, un vaicāja Dievu un sacīja: kuram no mums būs priekšā iet, karot pret Benjamina bērniem? Un Tas Kungs sacīja: Jūda lai iet priekšā. **19** Tad Israēla bērni cēlās no Rita un apmeta lēgeri pret Ģibeju. **20** Un Israēla vīri izgāja karā pret Benjamīnu, un taisījās pret Ģibeju karot. **21** Tad Benjamina bērni izgāja no Ģibejas, un viņi tai dienā no Israēla apkāva divdesmit un divus tūkstošus. **22** Bet tie ļaudis, Israēla vīri, stiprinājās un taisījās atkal karot tai vietā, kur tie pirmā dienā bija taisījušies. **23** Un Israēla bērni nogāja un raudāja priekš Tā Kunga līdz vakaram un vaicāja To Kungu un sacīja: vai man atkal būs iet karā pret Benjamīna, sava brāļa, bērniem? Tad Tas Kungs sacīja: ejat pret tiem. **24** Tā Israēla bērni gāja pret Benjamīna bērniem otrā dienā. **25** Bet Benjamīns tiem gāja pretī no Ģibejas otrā dienā un apkāva no Israēla bērniem vēl astoņpadsmit tūkstošus, kas visi bija zobenu vilcēji. **26** Tad visi Israēla bērni un

visi ļaudis nogāja un nāca uz Bēteli un raudāja, un palika tur priekš Tā Kunga un gavēja tai dienā lidz vakaram, un upurēja dedzināmos upurus un pateicības upurus Tā Kunga priekšā. **27** Un Israēla bērni vaicāja To Kungu, (jo tur tanīs dienās bija Dieva derības šķirsts, **28** Un Pinehas, Ārona dēla, Eleazaras, dēls stāvēja tanīs dienās priekš viņa) un sacīja: vai man vēl būs iet karā pret Benjamīna, sava brāļa, bērniem, jeb vai man būs atstāties? Un Tas Kungs sacīja: celaties, jo rīt Es tos došu tavā rokā. **29** Tad Israēls lika kādiem apslepties visapkārt pret Ģibeju. **30** Un Israēla bērni nogāja trešā dienā pret Benjamīna bērniem un taisījās pret Ģibeju, kā citām reizēm. **31** Tad Benjamīna bērni tiem ļaudīm izgāja pretī un nogāja no tās pilsētas nost un sāka kaut un durt tos ļaudis tā kā jau divreiz' uz tiem ceļiem, kur viens tek uz Bēteli un otrs uz Ģibeju laukā, kādus trīsdesmit vīrus no Israēla. **32** Tad Benjamīna bērni sacīja: tie mūsu priekšā ir sakauti tā kā papriekš, bet Israēla bērni sacīja: bēgīsim un nošķirsim tos no pilsētas uz tiem ceļiem. **33** Tad visi Israēla vīri cēlās no savas vietas un nostājās Baāl Tamārā, tā līdz ari tie Israēlieši, kas bija paslēpušies, cēlās no savas vietas, no Ģibejas klajuma. **34** Un desmit tūkstoš vīri, izlasīti no visa Israēla, nāca no Ģibejas puses, un kaušanās bija briesmīga. Bet tie nezināja, ka nelaimē tiem jau bija tuvu. **35** Tā Tas Kungs Benjamīnu kāva Israēla priekšā, jo Israēla bērni tai dienā no Benjamīna apkāva divdesmit piecus tūkstošus un simts vīrus, kas visi bija zobenu vilcēji. **36** Protī Benjamīna bērni redzēja, ka viņi tapa kauti; un Israēla bērni Benjamīniem atstāja to vietu, jo viņi palāvās uz tiem, kam bija likuši paslepties pret Ģibeju. **37** Un tie, kas bija paslēpušies, steidzās un izskrēja pret Ģibeju; tie, kas bija paslēpušies nāca un apkāva visu pilsētu ar zobena asmeni. **38** Un Israēla vīriem bija noruna ar tiem, kas bija paslēpušies, ka tiem bija uzkurt lielus dūmus un tos laist gaisā no pilsētas. **39** Un Israēla vīri kaujā griezās atpakaļ, un Benjamins bija iesācis nokaut no Israēliešiem kādus trīsdesmit vīrus, tā ka viņi sacīja: tie ir pavisam kauti mūsu priekšā tā kā pirmā kaušanā. **40** Tad dūmi no pilsētas sāka celties, kā dūmu stabs, un kad Benjamins skatījās atpakaļ, redzi, tad visa pilsēta liesmās cēlās pret debesi. **41** Un Israēla vīri griezās atpakaļ, bet Benjamīna vīri iztrūcinājās, jo tie redzēja, ka nelaimē tiem bija uzkritis. **42** Un tie atgriezās Israēla vīru priekšā uz tuksneša ceļu, bet tā kaušanās tiem bija uz pēdām pakal, un tie no tām pilsētām tos apkāva savā vidū. **43** Un tie apstāja Benjamīnu, dzīnās tam pakal līdz Menukai, un tos samaina līdz Ģibejai pret saules uzlēķšanu. **44** Un no Benjamīna krita astoņpadsmit tūkstoš vīri, šie visi bija stipri vīri. **45** Un viņi griezās un bēga uz tuksnesi, uz Rimona klinti; un tie viņiem pa tiem ceļiem pakal dzīdamies apkāva vēl pieci tūkstoš vīrus un tiem dzīnās pakal līdz Ķīdomam un no tiem nokāva vēl divtūkstoš vīrus. **46** Un visi, kas no Benjamīna tai dienā krita, bija divdesmit un pieci tūkstoš vīri, kas bija zobenu vilcēji un visi stipri vīri. **47** Bet sešsimt vīri griezās un bēga tuksnesi uz Rimona klinti, un palika pie Rimona klints četrus mēnešus. **48** Un Israēla bērni griezās atpakaļ pie Benjamīna bērniem, un kāva tos ar zobena asmeni pilsētā, gan vīrus gan lopus un visu, kas tapa atrasts; tie arī visas pilsētas, ko atrada, sadedzināja ar ugumi.

21 Bet Israēla vīri Micpā bija zvērējuši sacīdami: neviens no mums lai nedod Benjamīniem savu meitu par sievu. **2** Tad tie ļaudis nāca uz Bēteli un tur palika līdz vakaram Dieva priekšā un pacēla savas balsis un raudāja gauži raudādami, **3** Un tie sacīja: ak Kungs, Tu Israēla Dievs! Kāpēc tas ir noticis iekš Israēla, ka šodien Israēls par vienu cilti ir mazāks kļuvis? **4** Otrā dienā tie ļaudis cēlās agri un tur uztasīja altāri, un upurēja dedzināmos upurus un pateicības upurus. **5** Un Israēla bērni sacīja: kurš tas ir, kas no visām Israēla ciltim nav atnācis tai draudzes sapulcē pie Tā Kunga? Jo par to, kas nebūtu atnācis pie Tā Kunga uz Micpu, bija ar lielu zvērestu noteikts, ka tam bija tapt nokautam. **6** Un Israēla bērniem bija ūzī par Benjamīnu, savu brāli, un tie sacīja: šodien viena cilts no Israēla ir izdeldēta. **7** Ko mēs tiem darīsim, ka tie atlikušie dabū sievas? Jo mēs pie Tā Kunga esam zvērējuši, ka tiem no savām meitām nevienu negribam dot par sievu. **8** Un tie sacīja: vai kāds nav no Israēla ciltim, kas nav atnācis pie Tā Kunga uz Micpu? Un redzi, no Jabelas Gileādā neviens nebija lēgerī nācis draudzes sapulcē. **9** Jo tie laudis tapa skaitīti un redzi, tur nebija nevienna no tiem, kas Jabelas Gileādā dzīvoja. **10** Tad tā draudze uz turieni sūtīja divpadsmit tūkstoš vīrus no tiem stipriekiem un tiem pavēlēja un sacīja: ejat un kaujet tos, kas Jabelas Gileādā dzīvo ar zobena asmeni līdz ar sievām un bērniem. **11** Bet šī ir tā lieta, ko jums būs darīt: visus no vīriešu kārtas un visas sievas, kas pie vīra gulējušas, jums būs izdeldēt. **12** Un tie atrada starp tiem iedzivotājiem Jabelas Gileādā četrīsim meitas, jaunavas, kas viru nebija atzinušas, nedz pie vīriem gulējušas, un tās veda uz lēgeri Šilo, kas ir Kanaāna zemē. **13** Tad visa draudze nosūtīja un runāja uz Benjamīna bērniem, kas bija pie Rimona klints, un tiem lika mieru pasludināt. **14** Tā tanī laikā Benjamīni griezās atpakaļ; un tie viņiem deva tās sievas, ko tie bija dzīvas pametuši no Jabelas sievām Gileādā, bet tur viņiem nepietika, **15** Tad tiem ļaudīm bija ūzī par Benjamīnu, ka Tas Kungs plaissu bija darijis Israēla ciltis. **16** Un tie draudzes vecāji sacīja: ko mēs darīsim, ka tie atlikušie sievas dabū? Jo tās sievas no Benjamīna ir izdeldētas. **17** Tad tie sacīja: Benjamīnišu zemes daļu pienāk iemantot tiem, kas izglābūšies, lai nevienna Israēla cilts netop izdeldēta. **18** Bet mēs tiem no savām meitām sievas nevarām dot, jo Israēla bērni ir apzvērējušies sacīdami: nolādēts lai ir, kas Benjamīniem dod sievu. **19** Un tie sacīja: redzi, Šilo ir Tā Kunga svētki ik gadus, Bētelei pret ziemeļa pusī, pret rītiem tam ceļam, kur iet no Bēteles uz Šehemi un pret dienas vidu Libonai. **20** Un tie pavēlēja Benjamīna bērniem un sacīja: ejat un paslēpjaties vīna kalnos. **21** Un skatāties, un redzi, kad Šilo meitas diedamas ar stabulēm iznāks, tad izejiet jūs no tiem vīna kalniem un sagrābiet ikviens sev sievu no Šilo meitām un noejet uz Benjamīna zemi. **22** Un kad viņu tēvi vai viņu brāļi nāks mūsu priekšā tiesāties, tad mēs uz tiem sacīsim: atvēliet mums tās, jo mēs ikvienam sievu ar karōšanu neesam dabūjuši; jo jūs viņiem tās neesat devuši; tad jums tagad būtu vaina. **23** Un Benjamīna bērni darija tā un nēma sievas pēc sava skaita no tām, kas tur dejooja; tās tie laupīja. Un nogāja un griezās atpakaļ uz savām mājām, un uztasīja pilsētas un dzīvoja iekš tām. **24** Un Israēla bērni tanī laikā no turienes cēlās ikviens pie

savas cilts un pie saviem radiem, un izgāja no turienes ikviens uz savām mājām. **25** Tanīs dienās kēniņa nebija iekš Israēla; ikviens darīja, kā tam patika.

Rutes

1 Tanis dienās, kad soģi valdīja, bija bads zemē. Un viens vīrs no Jūda Bētlemes nogāja piemist Moaba klajumos ar savu sievu un saviem diviem dēliem. **2** Un tā vīra vārds bija Elimeleks un viņa sievas vārds Naēmja un viņa abu dēlu vārdi Mālons un Kīljons, Efratiesi no Jūda Bētlemes, un tie nāca Moaba klajumos un tur palika. **3** Un Elimeleks, Naēmjas vīrs, nomira, un viņa palika viena ar saviem diviem dēliem; tie sev nēma Moabiešu sievas, - tās pirmās vārds bija Arpa un tās otras vārds Rute. **4** Un tie tur palika kādus desmit gadus. **5** Tad arī šie abi, Mālons un Kīljons, nomira, un tā sieva palika viena pēc saviem diviem dēliem un pēc sava vīra. **6** Un viņa cēlās ar savām vedekļām un griezās atpakaļ no Moaba klajumiem; jo tā bija dzirdējusi Moaba zemē, ka Tas Kungs savus laudis piemeklējis un viņiem maizi devis. **7** Tāpēc viņa aizgāja no tās vietas, kur tā bija bijusi, un viņas abas vedeklas ar viņu. Un kad viņa pa ceļu gāja, pāriet uz Jūda zemi, **8** Tad Naēmja sacīja uz savām abām vedekļām: ejat, griezaties atpakaļ ikviena uz savas mātes namu; lai Tas Kungs žēlastību pie jums dara, itin kā jūs esat darijuši pie tiem aizgājušiem un pie manis. **9** Lai Tas Kungs jums dod, ka jūs dusu atrodat, ikvienna sava vīra namā. Un viņa tās skūpstīja. Tad tās pacēla savu balsi un raudāja. **10** Un tās sacīja uz viņu: mēs gribam tev līdz iet pie taviem ļaudim. **11** Bet Naēmja sacīja: griezaties atpakaļ manas meitas, kāpēc jums man iet līdz? Vai tad man vēl dēli varētu būt manā klēpī, kas jums varētu būt par vīriem? **12** Griezaties atpakaļ, manas meitas, ejat, jo es esmu par vecu, iet pie vīra. Kad es tā sacītu, man vēl ir cerība, un ja man šīnī naktī vīrs gadītos, un es dēlus dzemētu, **13** Vai tad jūs gaidītu, kamēr tie uzaugtu? Vai tad jūs ieslēgtos un pie vīra neietu? - Ne tā, manas meitas, man iet daudz grūtāki nekā jums, jo Tā Kunga roka pret mani izstiepusies. **14** Tad tās pacēla savu balsi un raudāja atkal, un Arpa skūpstīja savu vīramāti, bet Rute palika pie viņas. **15** Tad tā sacīja: redzi, tava vīra brāļa sieva griezusies atpakaļ pie saviem ļaudīm un pie sava dieva; griezies arī tu savu vīra brāļa sievai pakaļ. **16** Bet Rute sacīja: nespied mani, tevi atstāt un no tevis aiziet; jo kurp tu iesi, arī es iešu, un kur tu mitīsi, tur arī es mitīšu; tavi ļaudīs ir mani ļaudīs, un tavs Dievs ir mans Dievs; **17** Kur tu mirsi, tur es miršu, un tur gribu tapt aprakta; lai Tas Kungs man šā un tā dara, nāve vien mani un tevi šķirs. **18** Kad nu viņa redzēja, ka šī bija stipri apņēmusies, viņai iet līdzi, tad viņa mitējās to pārrunāt. **19** Un abas gāja, kamēr nāca uz Bētlemi. Un notikās, kad viņas Bētlemē nonāca, tad visa pilsēta par tām sacēlās, un tās (sievās) sacīja: vai šī nav Naēmja? **20** Bet viņa uz tām sacīja: nesauciet mani par Naēmju (jauka), sauciet mani par Māru (rūgtga), jo tas Visuvarenais man piesūtījis lielu sīrds rūgtumu. **21** Pilna es aizgāju, bet tukšai Tas Kungs man līcis atpakaļ griezties; kāpēc jūs mani sauksite Naēmju, kad tomēr Tas Kungs pret mani liecību devis, un tas Visuvarenais mani apbēdinājis? **22** Tā Naēmja griezās atpakaļ, un Rute, tā Moabiešu sieva, viņas vedekla, līdz ar viņu griezās atpakaļ no Moaba, un tās nāca uz Bētlemi ap miežu plaujamo laiku.

2 Un Naēmja bija radinieks no viņas vīra, varen turīgs vīrs no Elimeleka rada, un viņa vārds bija Boas. **2** Tad Rute, tā Moabiešu sieva, sacīja uz Naēmjū: ļauj man jel tīrumā iet, tad es vārpas aiz tā lasīšu, kura acīs es žēlastību atradišu. Un tā uz viņu sacīja: ej, mana meita. **3** Tad viņa gāja un nāca un lasīja tīrumā aiz plāvējiem. Un notikās, ka tas tīrums piederēja Boasam, kas bija no Elimeleka rada. **4** Un redzi, Boas nāca no Bētlemes un sacīja uz tiem plāvējiem: Tas Kungs lai jums palidz; un tie sacīja uz viņu: Tas Kungs lai tevi svēti. **5** Tad Boas sacīja uz savu puisi, kas bija celts pār plāvējiem: kas tā tāda jauna sieviete? **6** Un tas puisis, kas bija celts pār plāvējiem, atbildēja un sacīja: šī ir tā jaunā Moabiešu sieva, kas ar Naēmju ir atpakaļ griezusies no Moaba zemes. **7** Un tā sacīja: ļauj man jel (vārpas) lasit un krāt kūlišu starpā plāvējiem pakal; tā viņa nākusi un palikusi agri no rita līdz šim laikam, un viņa daudz nepaliiek mājās. **8** Tad Boas sacīja uz Ruti: klausies mana meita, neej tu citā tīrumā lasit, tev arī nebūs no šejiennes aiziet, bet šeitan tev būs turēties pie manām kalponēm. **9** Tavas acīs lai skatās uz to tīrumu, ko tie plāus, un tu staigā tiem pakal; es arī puišiem esmu pavēlējis, ka neviens lai tevi neaiztiekt, un kad tev slāpst, tad ej pie traukiem un dzer no tā, ko puiši būs smēluši. **10** Tad viņa metās uz savu vaigu un klanījās pie zemes un uz viņu sacīja: kāpēc es žēlastību esmu atradusi tavās acīs, ka tu mani uzlūko, un es tomēr esmu sveša? **11** Un Boas atbildēja un uz viņu sacīja: man ir stāstīts viss, ko tu esi darijusi pie savas vīramātes pēc sava vīra mīršanas, un ka tu esi astājusī savu tēvu un savu māti un savu dzimtas zemi un gājusi pie ļaudīm, ko tu papriekš nepazini. **12** Lai Tas Kungs tev atmaksā, ko tu darijusi, un tava alga lai ir pilnīga no Tā Kunga, Israēla Dieva, apakš kura spārniem tu esi nākusi, patvērumu dabūt. **13** Un viņa sacīja: lai es žēlastību atrodū tavās acīs, mans kungs, jo tu mani esi iepriecinājis un savu kalponi mīligi uzrunājis, jebšu es neesmu kā viena no tavām kalponēm. **14** Un Boas uz viņu sacīja: ap ēdamo laiku nāc šurp un ēd no maizes un iemērc savu kumosu skābumā. Tad viņa apsēdās pie tiem plāvējiem, un viņai pasniedza ceptas vārpas, un tā ēda un paēda un viņai atlīka. **15** Kad nu viņa cēlās atkal lasīt, tad Boas pavēlēja saviem puišiem un sacīja: lai viņa arī starp kūlišiem lasa, un nedariet viņai kauna. **16** Izvelciet arī dzan priekš viņas no kūlišiem un lai tur paliek, ka viņa to salasa, un nerājet viņu. **17** Tā viņa lasīja pātīrumu līdz vakaram un izkūla, ko viņa bija salasījusi, un tas bija kāda ēfa miežu. **18** Un viņa to nēma un nāca pilsētā, un viņas vīramāte redzēja, ko tā bija salasījusi. Tad viņa izvilkta un viņai deva, kas viņai edot bija atlīcis. **19** Tad viņas vīramāte uz viņu sacīja: kur tu šodien esi lasījusi un kur tu esi strādājusi? Svētīts lai ir, kas tevi uzlūkojis. Un viņa stāstīja savai vīramātei, pie kā tā bija strādājusi, un sacīja: tā vīra vārds, pie ka es šodien esmu strādājusi, ir Boas. **20** Tad Naēmja sacīja uz savu vedeklu: svētīts lai tas ir no Tā Kunga, kas savu žēlastību nav atrāvis ne no dzīviem, ne no mirušiem. Un Naēmja uz viņu sacīja: tas vīrs mums ir rada, no mūsu tuviniekiem viņš ir. **21** Tad Rute, tā Moabiešu sieva, sacīja: viņš arī uz mani sacīja: turies pie maniem ļaudīm, kamēr tie visu manu plaušānu būs pabeiguši. **22** Tad Naēmja sacīja uz savu vedeklu Ruti: tas ir labi, mana meita, ka tu ar viņu kalponēm izej, lai

cītā tīrumā tev nedara pāri. **23** Tā viņa turējās pie Boasa kalponēm, lasīdama, kamēr miežu plaušana un kviešu plaušana bija pabeigta, un dzīvoja pie savas vīramātes.

3 Un Naēmja, viņas vīramāte, uz viņu sacīja: mana meita, vai es tev lai nemeklēju dusas vietu, kur tev labi klājās.

2 Nu tad, vai Boas, pie kura kalponēm tu esi turējusies, nav no mūsu tuviem radiem? Redzi, šo nakti viņš vētis miežus klonā. **3** Tad nu mazgājies un svaidies un apvelc savas drēbes un noeji uz to klonu, un neparādies tam vīram, kamēr viņš beidzis ēst un dzert. **4** Un kad viņš apgūlas, tad nēm to vietu vērā, kur viņš apgulsies, un pieej un atsedz viņa kājgalu, un apgulies, tad viņš tev sacīs, kas tev būs jādara. **5** Un viņa uz to sacīja: visu, ko tu man esī sacījusi, to es darišu. **6** Tā viņa nogāja uz to klonu un darīja, tā kā viņas vīramāte viņai bija pāvelējusi. **7** Kad nu Boas bija ēdis un dzēris, un viņa sirds bija liksma, tad viņš gāja apgulties aiz gubas. Tad viņa nāca klusinām un atsedza viņa kājgalu un apgūlās. **8** Un naktis vidū tas vīrs izbjājis, un palocijās, un redzi, viena sieviete gulēja viņam kājgalā. **9** Un viņš sacīja: kas tu esī? Un tā sacīja: es esmu Rute, tava kalpone, izplēt savus spārnus pār savu kalponi, jo tu esī tas tuvinieks. **10** Un viņš sacīja: esī svētīta no Tā Kunga, mana meita! Šī tava pēdējā milība ir labāka, nekā tā pirmā, tāpēc ka tu neesi dzinusies pakaļ jaunekļiem, nedz bagātam, nedz nabagam. **11** Un nu, mana meita, nebūsties! Visu, ko tu esī sacījusi, es tev darišu; jo visos manu ļaužu vārtos ir zināms, ka tu esī godīga sieva. **12** Nu tas gan ir tiesa, ka esmu tuvinieks, bet tur ir vēl viens jo tuvāks nekā es. **13** Paliec šo nakti, un rītu, ja viņš tevi nēms, labi, lai viņš tevi nēm; bet ja viņam negribās tevi nēmt, tad es tevi apņemšu, tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo. Guli līdz ritam. **14** Tad tā apgūlās viņam kājgalā līdz ritam un uzzelās, pirms viens otru varēja pažīt, jo viņš sacīja: lai netop zināms, ka sieviete ir klonā nākusi. **15** Un viņš sacīja: dod šūrp savu apsegū, kas tev ir klātu, un turi to; un viņa to turēja. Un viņš mēroja sešus mērus miežu un uzlika tos viņai, un gāja pilsetē. **16** Tad viņa nāca pie savas vīramātes, un tā sacīja: kā klājās, mana meita? Un tā viņai teica visu, ko tas vīrs viņai bija darījis. **17** Viņa arī sacīja: šos sešus (mērus) miežu viņš man devīs, jo viņš uz mani sacīja: tev tukšai nebūs nākt pie savas vīramātes. **18** Tad viņa sacīja, paliec klusu, mana meita, kamēr tu zini, kā šī lieta izdosies, jo tas vīrs nedosies mierā, bet šo lietu šodien izvedis galā.

4 Un Boas gāja vārtos un tur apsēdās, un redzi, tas tuvinieks gāja garām, no kā Boas bija runājis. Tad viņš sacīja: nāc, brāl, apsēdies še, Un tas nāca un apsēdās. **2** Un viņš nēma desmit virus no pilsētas vecajiem un sacīja: apsēžaties šeitan, un tie apsēdās. **3** Tad viņš uz to tuvinieku sacīja: to tīruma gabalu, kas mūsu brālim Elimelekam piederēja, Naēmja, kas no Moaba zemes atrākusi, grib pārdot. **4** Un es apnēmos to tev sacīt, proti: pērc viņu to iedzīvotāju un manu ļaužu vecaju priekšā. Ja tu to gribi pirkst, tad pērc, bet ja tu nepirksti, tad saki man, ka es to zinu, jo cita nav, kam nākas to pirkst, bez manis un tevis. Tad tas sacīja: es pirkšu. **5** Un Boas sacīja: tai dienā kad tu to tīrumu no Naēmjās pērc, tad tev arī Ruti, to Moabieti, tā nomirušā sievu, būs precēt, un celt tā nomirušā vārdu par viņa zemes daļu. **6** Tad tas tuvinieks sacīja: es nevaru

to priekš sevis pirkst, lai savu paša mantību nemaitāju; pērc tu, kas man nākas pirkst, jo es to nevaru atpirkst. **7** Nu tas vecos laikos bija tīsas iekš Israēla pie pirkšanas un pie mišanas, apstiprināt ikkatru līgumu: vīrs novilka savu kurpi un to deva savam tuvākam, un tas bija par liecību iekš Israēla. **8** Tad šīs tuvinieks sacīja uz Boas: pērc tu priekš sevis! Un novilkā savu kurpi. **9** Un Boas sacīja uz tiem vecajiem un uz visiem ļaudīm: jūs šodien esat liecinieki, ka no Naēmjas rokas visu esmu pircis, kas Elimelekam, un visu, kas Kīljonam un Mālonam piederēja. **10** Un arī Ruti, to Moabieti, Mālona sievu, es sev precēšu par sievu, un celšu tā nomirušā vārdu par viņa zemes daļu, ka tā nomirušā vārds netop izdeldēts no viņa brāļiem un no viņa pilsētas vārtiem, - jūs esat šodien liecinieki. **11** Tad visi ļaudis, kas bija vārtos, līdz ar tiem vecajiem sacīja: mēs esam liecinieki. Lai Tas Kungs šo sievu, kas nāk tavā namā, dara kā Rahēli un Leū, kas abas Israēla namu vairojušas, un lai tevi stiprina Efrātā un tev dara slavu Bētlemē. **12** Un tavs nams lai ir, kā Pereca nams, ko Tamāre Jūdam dzemējusi, no tā dzimuma, ko Tas Kungs tev dos no šīs jaunās sievas. **13** Tad Boas nēma Ruti, un tā viņam bija par sievu, un viņš pie tās gāja, un Tas Kungs viņai deva, ka tā tapa grūta un dzemēja dēlu. **14** Tad tās sievas sacīja uz Naēmju: svētīts lai ir Tas Kungs, kas tev neliek trūkt tuvinieka šodien; un Viņa Vārds lai top slavēts iekš Israēla! **15** Un tas tev būs par dvēseles atspirdzinātāju un par kopēju vecumā, jo tava vedekla, ko tu miļo, viņu dzemējusi, kas tev ir labāka, nekā septiņi dēli. **16** Un Naēmja nēma to bērniņu un lika to savā klepi un bija viņa aukle. **17** Un kaimiņienes viņam deva vārdu sacīdamas: Naēmjai dēls dzimis, un tie nosauca viņa vārdu Obedu, šis ir Isajus Dāvida tēva, tēvs: **18** Šie nu ir Pereca dzimumi: **19** Perecs dzemēdināja Hecronu, un Hecrons dzemēdināja Ramu, un Rams dzemēdināja Aminadabu, **20** Un Aminadabs dzemēdināja Nahšonu, un Nahšons dzemēdināja Zalmu, **21** Un Zalmus dzemēdināja Boasu, un Boas dzemēdināja Obedu, **22** Un Obeds dzemēdināja Isaju, un Isajus dzemēdināja Dāvidu.

Pirmā Samuela

1 Un viens vīrs bija no Ramatajim-Cofim, no Efraīma kalniem, Elkanus vārdā, Jeroama dēls, tas bija Elihus dēls, tas Tous dēls, tas Cuva dēls, no Efraīma cilts. **2** Šim bija divas sievas, vienai bija vārds Anna, un otras vārds bija Pennina, un Peniinai bija bērni, bet Annai bērnu nebija. **3** Un šis vīrs nogāja ik gadus no savas pilsētas, Dievu pielūgt un upurēt Tam Kungam Cebaoš Šilo. Un tur bija tie divi Elus dēli, Hofnus un Pinehas, Tam Kungam par priesteriem. **4** Un tai dienā, kad Elkanus upurēja, viņš savai sievai Peniinai un visiem viņas dēliem un meitām deva daļas. **5** Bet Annai viņš deva divkārtīgu daļu, jo viņš to Annu milēja, bet Tas Kungs viņas miesas bija aizslēdzis. **6** Un viņas pretiniece viņu daudz apbēdināja un skumdināja kaitinādama, tādēļ ka Tas Kungs viņas miesas bija aizslēdzis. **7** Un tā viņš darīja ik gadus, kad viņa nogāja Tā Kunga namā. Un šī viņu skumdināja, ka viņa raudāja un neēda. **8** Kad Elkanus, viņas vīrs, uz viņu sacīja: Anna, kāpēc tu raudī? Un kāpēc tu neēdi? Un kāpēc tava sirds noskumusi? Vai es tev neesmu labāks nekā desmit dēli? **9** Kad Anna cēlās, kad bija ēduši un dzērusi Šilo. Un Elus, tas priesteris, sēdeja uz krēsla pie stenderes Tā Kunga namā. **10** Un viņas sirds dzīlumā bija noskumusi un pielūdz To Kungu un raudāja gauži. **11** Un viņa solīja solījumu un sacīja: Kungs Cebaoš, ja Tu Savas kalpones bēdas uzlūkosi un mani pieminēsi un Savu kalponi neaizmirsi un dosi Savai kalponei dēlu, tad es to Tam Kungam došu visu viņa mūžu, un dzenamam nazim nebūs nākt uz viņa galvu. **12** Un kad viņa ilgi lūdza Tā Kunga priekšā, tad Elus viņas mutes (kustēšanu) lika vērā. **13** Jo Anna runāja savā sirdi un viņas lūpas tikai kustējās, bet viņas balss netapa dzīrdēta, tāpēc Elum šķita, viņu esam piedzērušu. **14** Un Elus uz to sacīja: cik ilgi tu būsi piedzērusi? Lai tavs vīns no tevis atstājās. **15** Bet Anna atbildēja un sacīja: nē, mans kungs, es esmu sieva ar bēdīgu sirdi, es neesmu ne vīna nedz stipra dzēriena dzērusi, bet savu sirdi esmu izgāzusi priekš Tā Kunga. **16** Neturi savu kalponi par tādu negodigu sievu, jo es lidz šim esmu runājusi aiz lielām sirds nopūtām un bēdām. **17** Kad Elus atbildēja un sacīja: ej ar mieru, lai Israēla Dievs tev dod tavu lūgumu, ko tu no Viņa lūgusi. **18** Un viņa sacīja: lai tava kalpone žēlastību atrod tavās acīs. Tad tā sieva nogāja savu celu un ēda un viņas vaigs vairs neraudzījās tik noskumis. **19** Un tie cēlās ritā agri un pielūdz Tā Kunga priekšā un griezās atpakaļ un nāca savā namā Rāmatā. Un Elkanus atzina Annu, savu sievu, un Tas Kungs viņu pieminēja. **20** Un pēc kāda laika Anna tapa grūta un dzemdēja dēlu un nosauca viņa vārdu Samuēli, jo (viņa sacīja) es no Tā Kunga to esmu izlūgusies. **21** Kad nu tas vīrs, Elkanus, ar visu savu namu aizgāja, Tam Kungam upurēt to gadskārtējo upuri un savu solījumu, **22** Kad Anna negāja lidz, bet sacīja uz savu vīru: kad tas puisis būs atšķirts, tad es viņu vedīšu, lai viņš rādās Tā Kunga priekšā un tur paliek mūžam. **23** Un Elkanus, viņas vīrs, uz to sacīja: dari, kā tev patīk, paliec šeitan, tiekams tu viņu būsi atšķirusi; bet Tas Kungs lai piepilda Savu vārdu. Tā tā sieva palika un zidīja savu dēlu, tiekams viņa to atšķira. **24** Un kad viņa to bija atšķirusi, tad viņa to veda sev lidz ar trim vēršiem un vienu īfu miltu un vienu trauciņu ar vīnu, un noveda Tā Kunga namā uz

Šilo; un tas zēns bija vēl jauns. **25** Un tie nokāva vērsi un pieveda to zēnu pie Elus. **26** Un tā sacīja: mans kungs, tik tiesām kā tava dvēsele dzīvo, mans kungs, es esmu tā sieva, kas šeitan pie tevis stāvēja, To Kungu lūgdamā. **27** Es par šo bērnu esmu lūgusi, un Tas Kungs man devis manu lūgumu, ko es no Viņa esmu lūgusi. **28** Tādēļ es to arī Tam Kungam kā izlūgtu esmu nodevusi visu mūžu, kamēr tas dzīvos, - viņš ir no Tā Kunga izlūgts. Un tie tur pielūdz To Kungu.

2 Tad Anna pielūdz un sacīja: "Mana sirds lec no prieka iekš Tā Kunga, mans rags ir paaugstināts iekš Tā Kunga; mana mute ir atvērta pret maniem ienaidniekiem, jo es priecājos par Tavu pestišanu. **2** Neviens nav svēts, kā Tas Kungs, neviens, kā Tu vien, un nekāds patvērumus nav, kā mūsu Dievs. **3** Nedaudzinājiet runu augsti jo augsti, blējas lai paliek nost no jūsu mutes; jo Tas Kungs ir Dievs, tas visu zinātājs, Viņš sver tos darbus. **4** Vareniem stops ir salauzts, un vājē ir apjozti ar stiprumu; **5** Pādeļušie sader par maizi, un izsalkušie vairs nav izsalkuši. Pati neauglīgā dzemē septinus, kam bija daudz bērnu, tā savīst. **6** Tas Kungs nokauj un dara dzīvu, Viņš novēd ellē un atkal uzved augšā. (*Sheol h7585*) **7** Tas Kungs dara nabagu un dara bagātu, Viņš pazemo un paaugstina. **8** Viņš uzel nabagu no pišliem, un bēdīgo Viņš paaugstina no dubļiem, ka Viņš tos sēdina starp lieliem kungiem un tiem liek iemantot goda krēslu; jo zemes pamati pieder Tam Kungam, un Viņš uz tiem pasauli licis. **9** Savu svēto kājas Viņš pasargā; bet tie bezdievīgie tumsībā iet bojā: jo neviens nav varens caur (savu) spēku. **10** Tas Kungs - Viņa pretinieki top iztrūcināti, debesis pār tiem Viņš liek pērkoniem rūkt. Tas Kungs tiesās zemes galus un dos Savam kēniņam spēku un paaugstinās Sava svaidītā ragu." **11** Un Elkanus nogāja uz Rāmatu savā namā, bet tas zēns kalpoja Tam Kungam priesteru Elus priekšā. **12** Bet Elus dēli bija netikli, tie neatzina To Kungu. **13** Un priesteru ieradums ar ļaudim bija: kad kāds upuri upurēja, tad priesteru puisis nāca, kamēr tā gaļa vārījās, - un tam dakšas ar trim zariem bija rokā, - **14** Un bakstīja grāpi vai katlā vai pannā vai podā. Ko nu tās dakšas uzvilkla, to priesteris nēma priekš sevis. Tā tie darīja visiem Israēla ļaudim, kas tur nāca uz Šilo. **15** Un pirms tie tos taukus iedēdzināja, priestera puisis nāca un sacīja uz to vīru, kas upurēja: dod gaļas priesterim priekš cepeša, jo viņš no tevis negrib vārītu gaļu, bet jēlu. **16** Ja kas uz to sacīja: pašu laiku(vispirms) tos taukus iedēdzinās, tad nēm priekš sevis, kā tava sirds kāro, - tad šis uz to sacīja: nupat tev būs dot, un ja ne, tad es nēmušu ar varu. **17** Tā šo puišu grēki bija ļoti lieli Tā Kunga priekšā, jo šie viri nicināja Tā Kunga ēdamo upuri. - **18** Bet Samuēls kalpoja Tā Kunga priekšā, puisis būdams, apjozts ar nātnu efodu. **19** Un māte viņam taisīja mazus svārīciņus un tos viņam nesa ik gadus, kad ar savu vīru nāca, gadskārtējo upuri upurēt. **20** Un Elus svētīja Elkanu un viņa sievu un sacīja: lai Tas Kungs tev dod dzīmumu no šās sievas, par to izlūgto, ko viņa no Tā Kunga ir izlūgusi. Un tie gāja uz savu māju. **21** Un Tas Kungs piemeklēja Annu un tā tapa grūta un dzemdēja trīs dēlus un divas meitas. Bet tas puisis Samuēls uzauga pie Tā Kunga. **22** Un Elus bija ļoti vecs un dzīrdēja visu, ko viņa dēli visam Israēlim darīja, un ka tie gulēja pie tām sievām, kas sapulcējās priekš saiešanas telets durvīm. **23** Un viņš uz tiem sacīja: kāpēc jūs darāt tādas lietas? Kā es par jums

tādu neslavu dzirdu no visiem šiem laudīm? **24** Nē, mani bērni, tā nav laba slava, ko es dzirdu, jo jūs darāt Tā Kunga laudis pārkāpjam. **25** Kad cilvēks pret cilvēku grēko, tad tiesas kungi to izlīdzina, bet kad cilvēks pret To Kungu grēko, kas priekš tāda var aizlūgt? Bet tie neklausīja savā tēva balsi, jo Tas Kungs tos gribēja nokaut. **26** Un tas puisis Samuēls augdams auga un patīka gan Tam Kungam, gan tiem laudīm. **27** Un viens Dieva vīrs nāca pie Elus un uz to sacīja: tā saka Tas Kungs: vai Es neesmu skaidri parādījies tava tēva namam, kad tie bija Ēģiptes zemē Faraona namā, **28** Un to no visām Israēla ciltīm Sev esmu licis par priesteri, upurēt uz Mana altāru, kvēpināmās zāles iedēzināt un to plecu apsegū nest Manā priekšā, un Es tava tēva namam esmu devīs visus Israēla bērnu uguns upurus. **29** Kāpēc tad jūs kājām minat Manu upuri un Manu ēdamo upuri, ko Es esmu pavēlejis (nest Manā) dzīvokli? Un tu godā savus dēlus vairāk nekā Mani, ka jūs barojaties no visu Manu Israēla ļaužu upuru pirmajiem. **30** Tādēļ Tas Kungs, Israēla Dievs, saka: gan Es biju skaidri sacījis: tavam namam un tava tēva namam bija Manā priekšā staigāt mūžigi. Bet nu Tas Kungs saka: nemūžam nē, bet kas Mani godā, tos Es godāju, un kas Mani nicina, tie paliek kaunā. **31** Redzi, nāk dienas, tad Es nocīrtīšu tavu elkonī un tava tēva nama elkonī, tā ka nevienna veca vairs nebūs tavā namā. **32** Un tu redzēsi (Dieva) dzīvokļa bēdas pī visa, ko Viņš Israēlim labu darīs, un veca nebūs tavā namā nemūžam. **33** Tomēr visus Es tev neizdeldēšu no Mana altāra, ka tavām acīm būs īgt un tavai dvēselei iztvikt, bet viss tava nama dzimums mirs vīra gados. **34** Ši nu būs tā zīme, kas nāks pār taviem abiem dēliem, par Hofnu un Pinehasu: vienā dienā abi mirs. **35** Un Es Sev celšu uzticīgu priesteri; tas darīs pēc Manas sirds un dvēseles, tam Es uztaisīšu pastāvīgu namu, un tas staigās priekš Mana svaidītā vienmēr. **36** Un kas vēl atliks no tava nama, nāks un klanīties priekš viņa par naudas artavu un par maizes riecienu un sacīs: pieņem mani lūdzams kādā priestera amatā, ka dabūju maizes kumosu, ko ēst.

3 Un tas jauneklis Samuēls kalpoja Tam Kungam Elus priekšā, un Tā Kunga vārds bija dārgs tanī laikā, un parādīšanas notika reti. **2** Un notikās tai laikā, kad Elus savā vietā gulēja, (un viņa acīs jau sāka tumšas mesties, ka tas nevarēja redzēt), **3** Un tas Dieva lukturis vēl nebija izdzisis, un Samuēls gulēja Tā Kunga namā, kur Dieva šķirsts bija. **4** Tad Tas Kungs Samuēli sauca, un šīs sacīja: redzi, še es esmu, **5** Un skrēja pie Elus un sacīja: redzi, še es esmu, jo tu mani esi saucis. Un viņš sacīja: es tevi neesmu saucis, ej atkal gulēt. Un tas gāja un apgūlās. **6** Tad Tas Kungs Samuēli atkal sauca. Un Samuēls cēlās un gāja pie Elus un sacīja: redzi, še es esmu, jo tu mani esi saucis. Viņš sacīja: es tevi neesmu saucis, mans dēls, ej atkal gulēt. **7** Bet Samuēls vēl nepazina To Kungu un Tā Kunga vārds tam vēl nebija parādīts. **8** Tad Tas Kungs Samuēli atkal sauca trešu lāgu. Un tas cēlās un gāja pie Elus un sacīja: redzi, še es esmu, tu mani esi saucis. Tad Elus noroprata, ka Tas Kungs to jaunekli sauca. **9** Un Elus sacīja uz Samuēli: ej gulēt, un kad tevi sauks, tad saki: runā Kungs, jo Tavs kalps klausās. Un Samuēls gāja un apgūlās savā vietā. **10** Tad Tas Kungs nāca un nostājās un sauca kā papriekš: Samuēl, Samuēl! Un Samuēls sacīja: runā, jo Tavs kalps klausās. **11**

Un Tas Kungs sacīja uz Samuēli: redzi, Es ko darīšu iekš Israēla, ka visiem, kas to dzirdēs, abās ausīs skanēs. **12** Tanī dienā Es pret Elu visu izdarīšu, ko pret viņa namu esmu runājis: Es to sākšu un arī pabeigšu. **13** Jo Es tam esmu ziņu devīs, ka Es soģis būsu pār viņa namu mūžīgi tā nozieguma dēļ, ka viņš zinājis, kā viņa bērni sev lāstus krājas, un tiem to nav liezdīs. **14** Un tādēļ Es Elus namam esmu zvērējis, ka Elus nama noziegums nemūžam netaps salidzināts ne caur kaujamiem, ne caur ēdamiem upuriem. **15** Un Samuēls gulēja līdz rītam, un tad viņš atvēra Tā Kunga nama durvis, bet Samuēls bijās šo parādīšanu Elum stāstīt. **16** Tad Elus Samuēli aicināja un sacīja: Samuēl, mans dēls. Un tas atbildēja: redzi, še es esmu. **17** Un viņš sacīja: kas tas par vārdu, ko Viņš uz tevi runājis? Neslēp jel to man; lai Dievs tev šā un tā dara, ja tu man vienu vārdu aplēpsi no visiem, ko Viņš uz tevi runājis. **18** Tad Samuēls tam stāstīja visus tos vārdus un tam nekā neapslēpa. Un tas sacīja: Viņš ir Tas Kungs, lai Viņš dara, ko Viņš pats redz labu esam. **19** Un Samuēls uzauga, un Tas Kungs bija ar viņu, un Viņš nevienam no Saviem vārdiem nelika zemē krist. **20** Un viss Israēls no Dana līdz Bēršebai atzina, ka Samuēls bija Tā Kunga uzticīgais pravietis. **21** Un Tas Kungs vēl parādījās Šilo, jo Tas Kungs parādījās Samuēlim Šilo caur Tā Kunga vārdu.

4 Un Samuēls sludināja visam Israēlim Dieva vārdu. Un Israēls izgāja uz karu pret Filistiem un apmetās pie EbenEcera. Un Filisti apmetās pie Afekas. **2** Un Filisti taisījās Israēlim preti, un tā kaušanās vairojās un izpletās, un Israēls no Filistiem tapa sakauts, un tie tai kaušana uz laukā nokāva līdz četrtrūkstoš vīrus. **3** Un tie ļaudis nāca lēgeri, un Israēla vecāji sacīja: kāpēc Tas Kungs mūs šodien kāvis Filistu priekšā? Nemīsim pie sevis Tā Kunga derības šķirstu no Šilo, ka Viņš nāk mūsu vidū un mūs izglābj no mūsu ienaidnieku rokas. **4** Tad tie ļaudis sūtīja uz Šilo un atveda no turienes Tā Kunga Cebao derības šķirstu, (Tā Kunga), kas sēž pār ķerubiem, un abi Elus dēli, Hofnius un Pinehas, bija līdz, klāt pie Dieva derības šķirsta. **5** Kad nu Tā Kunga derības šķirsts nāca lēgeri, tad viss Israēls gavilēja ar lielu gavilēšanu, tā ka zeme drebēja. **6** Un kad Filisti to gavilēšanu dzirdēja, tad tie sacīja: kas tā par lielu gavilēšanas skanu Ebreju lēgeri? Tad tie manija, Tā Kunga šķirstu esam nākušu lēgeri. **7** Un Filisti bijās un sacīja: Dievs nācis lēgeri. Un tie sacīja: Ak vai, mums! Jo līdz šim tā nav noticeis. **8** Ak vai, mums! Kas mūs izpestis no šo vareno dievu rokas? Sie ir tie dievi, kas ēģiptiešus situši ar visādām mocībām tuksnesi. **9** Esiet stipri un turaties kā viri, jūs Filisti, ka jums Ebrejiem nav jākalpo, tā kā tie jums kalpojuši, Turaties kā viri un kaujaties! **10** Tad Filisti kāvās un Israēls tapa sakauts un bēga ikviens uz savu dzīvokli. Un tur notika varenā liela kaušana, jo no Israēla krīta trīsdesmit tūkstoš kājnieki. **11** Un Dieva šķirsts tika paņemts un Elus abi dēli, Hofnius un Pinehas, nomira. **12** Tad viens Benjaminietis skrēja no tā karapulka un nāca tai dienā uz Šilo ar saplēstām drēbēm un ar zemi uz galvas. **13** Un tam nākot, redzi, Elus sēdēja uz krēsla ceļmalā skatīdamiies, jo viņa sirds trīcēja Dieva šķirsta dēļ. Kad nu tas vīrs nonāca un pilsētā to stāstīja, tad visa pilsēta brēca. **14** Un kad Elus to brēšanu dzirdēja, tad viņš sacīja: kas tas par troksni? Tad tas vīrs steidzās un

nāca un to izteica Elum. **15** (Elus nu bija deviņdesmit un astoņus gadus vecs, un viņa acis jau bija tumšas metušās un nevarēja vairs redzēt.) **16** Un tas vīrs sacīja uz Elu: es esmu nācis no karapulka un šodien bēdzis no karapulka. Tad viņš sacīja: kā tur iet, mans dēls? **17** Un tas vēstnesis atbildēja un sacīja: Israēls ir bēdzis Filistu priekšā un liela kaušana tiem ļaudim notikusi, ari tavi abi dēli, Hofnus un Pinehas, miruši. Un Dieva šķirsts ir paņemts. **18** Un notikās, kad šis Dieva šķirstu pieminēja, tad viņš krīta no krēslā atpakaļ pie vārtiem un lazu savu kaklu un nomira, jo tas vīrs bija vecs un smags; un viņš Israēli bija tiesājis četrdesmit gadus. **19** Un viņa vedekla, Pinehasa sieva, bija grūta un gaidās. Kad nu šī to vēsti dzirdēja, ka Dieva šķirsts bija paņemts un viņas tēvocis nomiris līdz ar viņas vīru, tad viņa locījās un dzemdēja, jo sāpes viņai uzbruka. **20** Un viņai mirstot tās (sievās), kas viņai klāt stāvēja, sacīja: nebisties, jo tu dēlu esi dzemdējusi. Bet viņa neatbildēja un to neņēma pie sīrds. **21** Un tā to puišēnu nosauca Ihabodu, sacīdama: godība ir nost no Israēla, - tādēl ka Dieva šķirsts bija atņemts, un sava tēvoča un vīra dēl. **22** Un tā sacīja: godība ir nost no Israēla, jo Dieva šķirsts ir atņemts.

5 Un Filisti paņēma Dieva šķirstu un to noveda no Eben-Ecera uz Ašdodu. **2** Un Filisti paņēma Dieva šķirstu un to noveda Dagona namā un nolika Dagonam blakām. **3** Bet kad Ašdodas ļaudis otrā rītā agri cēlās, redzi, tad Dagons uz savu vaigu bija zemē nokritis Tā Kunga šķirsta priekšā, un tie nēma Dagonu un to atkal uzcēla savā vietā. **4** Kad tie nu otrā rītā atkal agri cēlās, redzi, tad Dagons uz savu vaigu bija zemē nokritis Tā Kunga šķirsta priekšā, un Dagona galva un viņa abas rokas bija nolūzušas un gulēja uz sliekšņa, ka tas zīvju tēls vien pie tā atlīkās. **5** Tādēl Dagona priesteri un visi, kas iet Dagona namā, nemin uz Dagona slieksni Ašdodā līdz šai dienai. **6** Un Tā Kunga roka bija grūta pār Ašdodas ļaudim un Viņš tos postija un sita ar augoņiem, Ašdodu un viņas robežas. **7** Kad nu Ašdodas vīri redzēja, ka tas tā notika, tad tie sacīja: lai Israēla Dieva šķirsts pie mums nepaliek; jo Viņa roka ir grūta pār mums un pār mūsu dievu Dagonu. **8** Tāpēc tie sūtīja un sapulcināja visus Filistu lielkungus un sacīja: ko darisim ar Israēla Dieva šķirstu? Tad tie sacīja: lai Israēla Dieva šķirsts top nests uz Gatu. Tā tie aiznesa Israēla Dieva šķirstu. **9** Kad tie nu viņu bija aiznesuši, tad Tā Kunga roka pār to pilsētu nāca ar varen lielu iztrūcīnāšanu, jo Viņš sita tās pilsētas ļaudis, gan mazus gan lielus, un pie tiem izcēlās augoņi. **10** Tad tie Dieva šķirstu sūtīja uz Ekrunu, un notikās, kad Dieva šķirsts uz Ekronus nāca, tad Ekrona brēca un sacīja: tie Israēla Dieva šķirstu pie manis atveduši, mani un manus ļaudis nokaut. **11** Un tie sūtīja un sapulcināja visus Filistu lielkungus un sacīja: sūtīt Israēla Dieva šķirstu projām, lai tas tiek atpakaļ savā vietā un nenokauj mani un manus ļaudis. Jo nāves bailes bija ikkatrā pilsētā, un Dieva roka tur bija ļoti grūta. **12** Un tie ļaudis, kas nenomira, tapa sīsti ar augoņiem, tā ka tās pilsētas kliegšana cēlās pret debesīm.

6 Un Tā Kunga šķirsts sabija septiņus mēnešus Filistu zemē. **2** Un Filisti sasauga priesterus un zīlnieku sacīdami: ko lai daram ar Tā Kunga šķirstu? Sakāt mums, kā lai to sūtām atpakaļ savā vietā. **3** Un tie sacīja: ja jūs

Israēla Dieva šķirstu gribat sūtīt, tad nesūtat viņu tukšā, bet atmaksājiet Viņam noziegumu upuri; tad jūs tapsiet dziedināti, un jums taps zināms, kādēl Viņa roka no jums nav atstājusies. **4** Tad tie sacīja: kāds ir tas nozieguma upuris, ko mums Viņam būs maksāt? Un tie sacīja: pieci zelta augoņi un piecas zelta peles pēc piecu Filistu lielkungi skaita; jo vienāda mociiba ir pār jums visiem un pār jūsu lielkungiem. **5** Tad taisiet nu tādas zīmes tā kā jūsu augoņi ir, un tādu peļu zimes, kas jūsu zemi samaitā, un dodiet Israēla Dievam godu, varbūt ka Viņš Savu roku atvieglinās pār jums un pār jūsu dievu un pār jūsu zemi. **6** Kāpēc tad jūs savu sirdi gribat apcietināt, kā ēģiptieši un Faraons savu sirdi apcietinājuši? Vai tas tā nav, kad Viņš brīnišķi tiem bija parādījies, tad tie atlaiduši (Israēla ļaudis), ka tie aizgāja? **7** Nu tad nēmiet un taisiet jaunus ratus un nēmiet divas zīžamas govīs, uz kurām vēl nekāds jūgs nav bijis, un iejūdziet tās govīs ratos un vediet viņu teļus no tām atpakaļ uz mājām; **8** Tad nēmiet Tā Kunga šķirstu un uzlieciet to uz tiem ratiem, un tās zelta lietas, ko jūs Viņam par nozieguma upuri maksāsiet, nolieciet traucīnā viņam blakām un sūtāt viņu projām, lai iet. **9** Tad lūkojiet, ja tas uz savas robežas ceļu iet, uz Bet-Šemesu, tad Tas mums visu šo lielo ļaunumu darijis, bet ja ne, tad mēs norāptisim, ka Viņa roka mūs nav aizskārusi, bet tas mums no nejaūši noticis. **10** Un tie ļaudis tā darija un nēma divas zīžamas govīs un tās iejūdzā ratos, un viņu teļus tie paturēja mājās. **11** Un tie uzlika Tā Kunga šķirstu uz ratiem līdz ar traucīnu ar tām zelta pelēm un ar tām augoņu zīmēm. **12** Tad tās govīs gāja taisni pa ceļu uz Bet-Šemesu, vienu pašu ceļu tās gāja tikuši(nepārtraukti) blaudamas, un neatkāpās ne pa labo, ne pa kreiso roku, un Filistu lielkungi tām gāja pakāl līdz Bet-Šemesas robežai. **13** Un Bet-Šemesas ļaudis plāva kviešus ieļejā, un kad tie savas acis pacēla un to šķirstu redzēja, tad tie priečājās, to redzēdam. **14** Un tie rati nāca uz Jozuas, tā Bet-Šemieša, tīrumu un tur apstājās. Un tur bija liels akmens, un tie skaldīja to ratu malku un upurēja tās govīs Tam Kungam par dedzināmo upuri. **15** Un tie Levīti nocēla Tā Kunga šķirstu līdz ar to traucīnu, kas bija klāt, kur tās zelta lietas bija iekšā, un to uzlika uz to lielo akmeni, un Bet-Šemesas ļaudis upurēja tai dienā dedzināmos upurus un kāva Tam Kungam kaujamus upurus. **16** Un kad tie pieci Filistu lielkungi to bija redzējuši, tad tie tai pašā dienā griezās atpakaļ uz Ekrunu. **17** Šie nu ir tie zelta augoņi, ko Filisti Tam Kungam deva par nozieguma upuri, vienu priekš Ašdodas, vienu priekš Gazas, vienu priekš Asklonas, vienu priekš Gatas, vienu priekš Ekronas. **18** Un tās zelta peles bija pēc visu Filistu pilsētu skaita, kas apakš tiem pieciem lielkungiem, gan no stiprajām pilsētām, gan no laucinieku ciemiem. Un par liecinieku ir tas lielais akmens, kur tie Tā Kunga šķirstu bija nocēluši, kas līdz šai dienai ir uz Jozuas, tā Bet-Šmieša, tīruma. **19** Un Tas Kungs sita Bet-Šemesas ļaudis, tāpēc ka tie Tā Kunga šķirstu bija aplūkojuši, un Viņš sita no tiem ļaudim septiņdesmit virūs (piecdesmit no tūkstoša). Tad tie ļaudis bēdājās, ka Tas Kungs ar tādu lielu sišanu tos ļaudis bija sitiši. **20** Un tie ļaudis no Bet-Šemesas sacīja: kas var pastāvēt priekš Tā Kunga, šī svēta Dieva, vaiga? Un pie kā lai Viņš no mums aiziet. **21** Tad tie sūtīja vēstnešus pie

Kiriat-Jearimas iedzīvotājiem sacīdami: Filisti Tā Kunga šķirstu atkal ir atveduši; nāciet un novediet to pie sevis.

7 Tad tie ļaudis no Kiriat-Jearimas nāca un aizveda Tā Kunga šķirstu un to nesa Abinadaba namā uz kalnu, un svētīja viņa dēlu Eleazaru, sargāt Tā Kunga šķirstu. **2** Un notikās, ka no tās dienas, kad tas šķirsts Kiriat-Jearimā palika, labs laiks pagāja, pilni divdesmit gadi, un viss Israēla nams ūjelojis pēc Tā Kunga. **3** Tad Samuēls runāja uz visu Israēla namu un sacīja: ja jūs no visas savas sirds pie Tā Kunga gribat atgriezties, tad metiet nost tos svešos dievus un tās Astartes, un griežat savu sirdi pie Tā Kunga un kalpojet Viņam vien, tad Viņš jūs izglābs no Filistu rokas. **4** Tad Israēla bērni meta nost tos Baālus un tās Astartes un kalpoja Tam Kungam vien. **5** Un Samuēls sacīja: sapulcinājiet mani visu Israēli uz Micpu, tad es To Kungu jūsu labad piesaukšu. **6** Un tie tapa sapulcināti Micpā un smēla ūdeni un to izlēja Tā Kunga priekšā un gavēja to dienu un tur sacīja: mēs pret To Kungu esam grēkojuši. Tā Samuēls tiesāja Israēla bērnus Micpā. **7** Kad nu Filisti dzirdēja Israēla bērnus Micpā esam sapulcinātus, tad Filisti lielkungi nāca augšām pret Israēli. Un Israēla bērni to dzirdēja un bijās priekš Filistiem. **8** Un Israēla bērni sacīja uz Samuēli: nemities mūsu dēļ brēkt uz To Kungu, mūsu Dievu, ka Viņš mūs izglābj no Filistu rokas. **9** Tad Samuēls nēma vienu zīdāmu jēru un upurēja to visu Tam Kungam par dedzināmo upuri, un Samuēls brēca uz To Kungu Israēla labad, un Tas Kungs viņu paklausīja. **10** Kad nu Samuēls patlaban to dedzināmo upuri upurēja, tad Filisti nāca pret Israēli kauties. Tad Tas Kungs tai dienā lieliem pērkoniem lika rūkt pār Filistiem un tos iztrūcināja, ka no Israēla tapa sakauti. **11** Un Israēla viri izgāja no Micpas un dzīnās Filistiem pakāļ un tos sakāva līdz pat Betkarai. **12** Tad Samuēls nēma vienu akmeni un to uzcēla starp Micpu un Zenu, un nosauca viņa vārdu EbenEcer, (palidzības akmens), un sacīja: līdz šejienei Tas Kungs mums palīdzējis. **13** Tā Filisti tapa pazemoti un nenāca vairs Israēla robežās, un Tā Kunga roka bija pret Filistiem, kamēr Samuēls dzīvoja. **14** Un tās pilsētas, ko Filisti Israēlim bija noņēmuši, nāca atkal Israēla rokā, no Ekronas līdz Gatai, un arī viņu robežas Israēls izrāva no Filistu rokus, jo Israēlim bija miers ar Amoriešiem. **15** Un Samuēls tiesāja Israēli, kamēr Viņš dzīvoja. **16** Un viņš gāja visapkārt ik gadus uz Bēteli un Gilgalu un Micpu, un tiesāja Israēli visās tanīs vietās. **17** Un tad viņš griezās atpakaļ uz Rāmatu, jo tur bija viņa nams, un tur viņš tiesāja Israēli un tur uztasīja altāri Tam Kungam.

8 Kad nu Samuēls bija vecs palicis, tad viņš iecēla savus dēlus Israēlim par soģiem. **2** Viņa pirmdziņušā dēla vārds bija Joēls, un tā otrā vārds bija Abijus, tie bija soģi Bēršebā. **3** Bet viņa dēli nestāgāja viņa ceļos, bet dzīnās pēc mantas un nēma dāvanas un grozīja tiesu. **4** Tad visi Israēla vecajai sapulcinājās un nāca pie Samuēla uz Rāmatu, **5** Un uz to sacīja: redzi, tu esi palicis vecs un tavi dēli nestāgā tavos ceļos; tad nu cel mums kēniņu, kas mūs tiesā, kā tas ir visām tautām. **6** Un šī valoda Samuēlim nepatika, kad tie sacīja: dod mums kēniņu, kas mūs tiesā. Un Samuēls pielūdzta To Kungu. **7** Tad Tas Kungs sacīja uz Samuēli: paklausī to ļaužu balsij iekš visa, ko tie uz tevi runā, jo tie

nav tevi atmetuši, bet Mani tie ir atmetuši, ka Man vairs nebūs kēniņam būt pār tiem. **8** Tā tie arvien ir darijuši no tās dienas, kad Es tos esmu izvedis no Ēģiptes, līdz šai dienai, un Mani atstājuši un kalpojuši citiem dieviem; tā tie tev arīdzan dara. **9** Un nu klausī viņu balsij, bet apliecinī tiem skaidri un dari tiem zināmu, kāda tresa kēniņam, kas pār tiem valdis. **10** Tad Samuēls visus Tā Kunga vārdus sacīja tiem ļaudim, kas kēniņu no viņa prasīja. **11** Un viņš sacīja: šī būs tā tresa kēniņam, kas pār jums valdis: jūsu dēlus viņš nems un tos cels uz saviem ratiem un par saviem jātniekiem, un ka tie skrien viņa ratu priekšā. **12** Un viņš tos cels par virsniekiem pār piecdesmitiem, un ka tie viņa tirumu ar un viņa labību plauj, un ka tie viņam taisa kara rikus un ratu rikus. **13** Un jūsu meitas viņš nems par zalvju(ziežu) taisītājām un par pavārēm un par cepējām. **14** Un jūsu labākos tirumus un vīna un ellas dārzus viņš nems un dos saviem kalpiem. **15** Un no jūsu druvām un vīna dārziem viņš nems to desmito un to dos saviem sulaiņiem un kalpiem. **16** Un viņš nems jūsu kalpus un jūsu kalpones un jūsu labākos jaunekļus un jūsu ēzeļus, un ar tiem darīs savu darbu. **17** No jūsu ganāniem pulkiem viņš nems to desmito, un jūs būsiet viņam par kalpiem. **18** Tad jūs gan tai laikā brēksiet sava kēniņa dēļ, ko jūs sev izvēlējušies, bet Tas Kungs jūs tai dienā neklausīs. **19** Bet tie ļaudis negribēja klausīt Samuēla balsij un sacīja: ne tā, bet kēniņš lai ir pār mums. **20** Un mēs gribam būt, kā visas citas tautas, un mūsu kēniņam būs mūs tiesāt un mūsu priekšā iziet un vest mūsu karus. **21** Un Samuēls dzirdēja visus tos ļaužu vārdus, un tos atsacīja Tam Kungam. **22** Tad Tas Kungs sacīja uz Samuēli: paklausī viņu balsij un cel tiem kēniņu. Tad Samuēls sacīja uz Israēla ļaudīm: ejat ikkatrs savā pilsētā.

9 Un viņš bija no Benjamina, Kis vārdā, tas bija Abiēla dēls, tas Cerora, tas Bekora, tas Apija, tas viena Benjaminieša dēls. Šis bija kriets, turīgs viņš. **2** Un viņam bija dēls, Sauls vārdā, jauns un skaists, un tāda skaista vīra nebija starp Israēla bērniem kā viņš, veselu galvu lielāks nekā visi citi ļaudis. **3** Un Saula tēvam Kisam ēzeļu mātes bija zudušas, un Kis sacīja uz savu dēlu Saulu: nēm jel vienu no puišiem līdzi, un celies, ej meklēt tās ēzeļu mātes. **4** Tad viņš pārstaigāja Efraīma kalnus un gāja caur Zalisa zemi, un tās neatradā; un tie gāja caur Zālim zemi, un arī tur tās nebija; un tie gāja caur Jemiņa zemi un tās neatradā. **5** Tad tie nāca uz Cuv zemi, un Sauls sacīja uz savu puiši, kas pie viņa bija: nāc, iesim atpakaļ, ka mans tēvs no tām ēzeļu mātēm mitēdamies nesāk mūsu pēc bēdāties. **6** Bet šis uz to sacīja: redzi jel, šini pilsētā ir viens Dieva viirs, un tas viirs stāv godā; viss ko viņš runā, tas tiešām notiek; ejam nu uz turieni, varbūt viņš mums teiks mūsu ceļu, kur mums jāiet. **7** Tad Sauls sacīja uz savu puiši: bet redzi, kad iesim, ko mēs tam vīram nesīsim? Jo maizes vairs nav mūsu kulītēs, un dāvanu mums nav, tam Dieva vīram ko nest, - kas tad mums ir? **8** Un tas puišis Saulam atkal atbildēja un sacīja: redzi, manā rokā ir sudraba sēķela ceturtdaļa, to es došu tam Dieva vīram, lai viņš mums teic mūsu ceļu. **9** (Cītkārt tā sacīja iekš Israēla, kad kas gāja Dievu vaicāt: nāciet, iesim pie tā redzētāja; jo ko šodien sauc par pravieti, to cītkārt sauca par redzētāju.) **10** Tad Sauls sacīja uz savu puiši: tavs vārds ir labs, nāc, iesim!

Un tie gāja uz to pilsētu, kur tas Dieva vīrs bija. **11** Šiem nu augšām ejot pa pilsētas pakalnu sastapa meitas, kas iznāca ūdeni smelt, un šie uz tām sacīja: vai tas redzētājs šeitan? **12** Tās viņiem atbildēja un sacīja: redzi, šai pat viņš ir, steidzies tad, jo viņš šodien ir nācis pilsētā, tāpēc ka šodien tem ļaudim upuris uz kalnu. **13** Kā nāksiet pilsētā, tad jūs viņu atradīsiet, pirms ne kā viņš iet uz kalnu ēst. Jo tie ļaudis neēdīs, kamēr viņš nāks, jo viņš svēti to upuri, pēc tam ēd tie aicinātie; tāpēc ejat nu, jo šodien jūs tiksiet pie viņa. **14** Un tā tie gāja pilsētā; un pilsētā ienākot, redzi, Samuēls tiem izgāja preti, gribēdams iet uz kalnu. **15** Bet Tas Kungs vienu dienu papriekš, pirms ne kā Sauls nāca, Samuēla ausi bija atvēris sacīdams: **16** Rīt ap šo laiku Es pie tevis sūtīšu vienu viru no Benjamina zemes; to tev būs svaidīt par valdītāju Maniem Israēla ļaudim, jo viņš Manus ļaudis izpestis no Filistu rokas. Jo Es esmu uzlūkojis Savus ļaudis, tāpēc ka viņu brēķšana pie Manis nākusi. **17** Kad nu Samuēls Saulu redzēja, tad Tas Kungs tam atbildēja: redzi, tas ir tas vīrs, par ko Es tev sacīju: šim būs valdīt pār Maniem ļaudim. **18** Un Sauls piegāja pie Samuēla pašos vārtos un sacīja: saki man, lūdzams, kur še ir tā redzētāja nams? **19** Tad Samuēls Saulam atbildēja un sacīja: es esmu tas redzētājs, ej manā priekšā uz kalnu, un ēdat šodien ar mani, tad es tevi rit agri atlaidīšu, un visu, kas tavā sirdī, to es tev sacīšu. **20** Un par tām ēzeļu mātēm, kas tev aizvakar zudušas, par tām nebēdājies vairs, jo tās ir atrastas. Un kam tad būs nu viss Israēla labums? Vai tas nebūs tev un visam tava tēva namam? **21** Tad Sauls atbildēja un sacīja: vai es neesmu viens Benjaminiets, no tās vismazākās Israēla cilts, un mans nams ir tas mazākais no visiem Benjamina cilts namiem? Kāpēc tad tu uz mani saki tādu vārdu? **22** Tad Samuēls nēma Saulu un viņa puisi un tos ieveda ēdamā istabā un tos sēdināja visaugstākā vietā pie tiem aicinātiem, - to bija pie trīsdesmit vīru. **23** Tad Samuēls sacīja uz to pavāru: dod šurp to gabalu, ko es tev devu, sacīdams: paglabā to pie sevis. **24** Tad tas pavārs atnesa vienu pleci ar visu to, kas klāt bija, un to cēla Saulam priekšā. Un viņš sacīja: redzi, tev ir priekšā celts, kas bija atlicināts, ēd, jo tas uz šo nolikto laiku priekš tevis ir paglabāts, kad es sacīju: es tos ļaudis esmu aicinājis. Tā Sauls ēda ar Samuēli tai dienā. **25** Un tie nogāja no tā kalna uz pilsētu; un viņš runāja ar Saulu uz jumta. **26** Un tie cēlās agri, un kad gaisma metās, tad Samuēls sauka Saulam uz jumta sacīdams: celies, ka es tevi pavadu. Tad Sauls cēlās, un tie abi, viņš un Samuēls, izgāja ārā. **27** Un kad tie līdz pilsētas galam bija nogājuši, tad Samuēls sacīja uz Saulu: saki tam puism, lai viņš mums iet papriekš, (tad tas nogāja), bet tu palieci nu stāvot, jo es tev likšu Dieva vārdū dzirdēt.

10 Tad Samuēls nēma eļļas trauciņu un to izlēja uz viņa galvu un to skūpstīja un sacīja: vai Tas Kungs tevi nav svaidījis par valdniku pār Savu mantību? **2** Kad tu šodien no manis aiziesi, tad tu atradīsi divus vīrus pie Rahēles kapa, pie Benjamina robežām Celcā, tie uz tevi sacīs: tās ēzeļu mātes ir atrastas, ko tu esi izgājis meklēt, un redzi, tavs tēvs no tām ēzeļu mātēm ir mitējies un bēdājās jūsu pēc, sacīdams: ko lai es daru sava dēla pēc. **3** Un no turienes vēl tālāki gājis, tu nāksi pie Tābor ozola, tur tevi sastaps trīs vīri, kas uz Bēteli iet pie Dieva; viens nesīs trīs

kazlēnus un otrs nesīs trīs maizes klaipus un trešais nesīs trauku ar vīnu. **4** Un tie tevi apsveicinās laipnīgi un tev dos divas maizes; tās nem no viņu rokām. **5** Pēc tam tu nāksi uz to Dieva pakalnu, kur Filistu lēgeri stāv, un kad tu pilsētā nāksi, tad tu sastapsi vienu praviešu pulku no kalna nākam, un viņu priekšā stigas un bungas un stabules un kokles, un tie runās praviešu vārdus. **6** Un Tā Kunga Gars uz tevi nāks, ka tu līdz ar tiem praviešu vārdus runāsi, un tad tu tapsi pārvērst par citu viru. **7** Kad nu šās zīmes tev notiks, tad dari, kā tava roka māk, jo Dievs ir ar tevi. **8** Bet tev būs noiet manā priekšā uz Gilgalu, un redzi, es nonākšu pie tevis, dedzināmos upurus upurēt un pateicības upurus upurēt. Septiņas dienas tev tur būs gaidīt, tiekams es pie tevis nāku un tev saku, kas tev jādara. **9** Un notikās, kad viņš savu muguru grieza, no Samuēla aiziet, tad Dievs viņam deva citu sirdi, un visas tās zīmes notika tai pašā dienā. **10** Tiem nu tur pie tā pakalna nākot, redzi, tad praviešu pulks viņu sastapa, un Tā Kunga Gars nāca pār viņu, un viņš runāja praviešu vārdus viņu starpā. **11** Un visi, kas viņu citkārt bija pazinuši, kad tie to redzēja ar tiem praviešiem praviešu vārdus runājam, tad tie ļaudis cits uz citu sacīja: kas tam Kisa dēlam noticis? Vai Sauls arīdzan starp praviešiem? **12** Tad viens vīrs no turienes atbildēja un sacīja: kas tad ir šo tēvs? Tādēļ tas sakāms vārds ir cēlies: Vai Sauls arīdzan starp praviešiem? **13** Un viņš beidza praviešu vārdus runāt, un nāca uz to kalnu. **14** Tad Saula tēva brālis sacīja uz viņu un uz viņa puisi: kur bijāt gājuši? Viņš sacīja: tās ēzeļu mātes meklēt, un kad mēs redzējām, ka nav, tad mēs nācām pie Samuēla. **15** Tad Saula tēva brālis sacīja: saki man jel, ko jums Samuēls ir teicis? **16** Un Sauls sacīja uz savu tēva brāli: viņš mums patiesi ir sacījis, tās ēzeļu mātes esam atrastas; bet par to kēniņa godu, par ko Samuēls bija runājis, viņš tam nekā nesacīja. - **17** Tad Samuēls tos ļaudis sasauga Tā Kunga priekšā uz Micpu. **18** Un viņš sacīja uz Israēla bērniem: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Es Israēli esmu izvedis no ēģiptiešu rokas un no visu kēniņu rokas, kas jūs spaidīja; **19** Bet jūs šodien savu Dievu esat atmetuši, kas jūs no visām jūsu bēdām un izbailem ir atpestījis, un uz Viņu esat sacījuši: "Cel pār mums kēniņu." Nu tad, stājaties Tā Kunga priekšā pēc savām ciltīm un pēc saviem tūkstošiem. **20** Kad nu Samuēls visām Israēla ciltīm bija licis klātu nākt, tad Benjamina cilts tapa iezīmēta. **21** Un kad viņš Benjamina ciltīj pēc viņas ratiem lika klātu nākt, tad Matra radi tapa iezīmēti, un Sauls, Kisa dēls, tapa iezīmēts. Un tie to meklēja, bet neatrada. **22** Tad tie To Kungu vaicāja: vai vēl kāds še atnācis? Tad Tas Kungs sacīja: redzi, viņš starp tiem traukiem ir paslēpies. **23** Tad tie steidzās un viņu no turienes atveda, un viņš stājās laužu vidū, un viņš bija veselu galvu lielāks nekā visi ļaudis. **24** Tad Samuēls sacīja uz visiem ļaudim: vai jūs redzat, kādu Tas Kungs ir izredzējis? Jo neviens nav tāds, kā viņš, starp visiem ļaudim. Tad visi ļaudis gavilēja un sacīja: lai dzivo kēniņi! **25** Tad Samuēls uz tiem ļaudim teica to kēniņa tiesi un to sarakstīja grāmatā un nolika Tā Kunga priekšā. Un Samuēls atlaida visus ļaudis, ikvienu uz viņa mājām. **26** Un Sauls gāja arīdzan mājās uz Ģibēju, un viņam gāja līdz pulks viru, kam Dievs sirdi bija kustinājis. **27** Bet kādi nelieši sacīja: ko šis mums palīdzēs? Un tie viņu nicināja un viņam nenesa dāvanas. Bet viņš nelikās to dzirdējis.

11 Tad Naās, tas Amonietis, cēlās un apmeta lēgeri pret Jabelu Gileādā, un visi Jabelas vīri sacīja uz Naāsu: deri derību ar mums, tad mēs tev gribam kalpot. **2** Tad Naās, tas Amonietis, uz tiem sacīja: tā es ar jums gribu derēt derību, ka es jums visiem labo aci izduru un ka es visu Israēli tā lieku kaunā. **3** Tad Jabelas vecajai uz viņu sacīja: dod mums septiņas dienas valū, ka mēs vēstnešus sūtam pa visām Israēla robežām; ja tad nav, kas mūs izpesti, tad mēs pie tevis gribam iziet. **4** Kad nu tie vēstneši nāca uz Ģibeju, Saula pilsētu, un šos vārdus runāja priekš ļaužu ausīm, tad visi ļaudis pacēla savu balsi un raudāja. **5** Un redzi, Sauls ar vēršiem nāca no lauka. Un Sauls sacīja: kas tiem ļaudim kait, ka tie raud? Tad tie viņam stāstija Jabelas vīru vārdus. **6** Un Dieva Gars nāca pār Saulu, kad tas šos vārdus dzirdēja, un viņa dusmas loti ieiegās. **7** Un viņš nēma jūgu vēršu un tos sakapāja gabalos un tos sūtija pa visām Israēla robežām caur vēstnešu rokām, sacīdams: kas neizies Saulam pakal un Samuēlim pakal, tā vēršiem tāpat darīs. Tad Tā Kunga bijāšana krita uz tiem ļaudim, un tie izgāja kā viens vienīgs vīrs. **8** Un viņš tos skaitīja Bazekā, un Israēla bērnu bija trīssimt tūkstoši un Jūda vīru bija trīsdesmit tūkstoši. **9** Tad tie sacīja uz tiem vēstnešiem, kas bija nākuši: tā sakāt Jabelas vīriem Gileādā: rītu jums būs glābšana, kad saule spiež. Kad nu tie vēstneši nāca un Jabelas vīriem to stāstīja, tad tie priečājās. **10** Un Jabelas vīri sacīja: rīt mēs pie jums iesim ārā, lai jūs mums dariet, tā kā jums patik. **11** Un otrā rītā Sauls tos ļaudis dalīja trijos pulkos, un tie uzbruka lēgerim gaismai austot un kāva Amoniešus, kamēr diena iekarsa; bet tie, kas atlīka, tā tapa izklidināti, ka viņu starpā ne divi nepalika kopā. **12** Tad tie ļaudis sacīja uz Samuēli: kas tie tādi, kas sacīja: vai lai Sauls pār mums valda? Dodiet šurp tos vīrus, lai tos nokaujam. **13** Bet Sauls sacīja: šai dienā nevienam nebūs tapt nokautam, jo Tas Kungs šodien pestīšanu ir devis iekš Israēla. **14** Un Samuēls sacīja uz tiem ļaudim: nāciet, iesim uz Gilgalu un atjaunosim tur kēniņa valstību. **15** Un visi ļaudis gāja uz Gilgalu un cēla tur Saulu par kēniņu Tā Kunga priekšā Gilgalā, un upurēja tur pateicības upurus Tā Kunga priekšā. Un Sauls tur loti priečājās ar visiem Israēla vīriem.

12 Tad Samuēls sacīja uz visu Israēli: redzi, es jūs balsij esmu paklausījis iekš visa, ko jūs man esat sacījuši, un esmu jums cēlis kēniņu. **2** Un nu redzi, te jūsu kēniņš jūsu priekšā staigā, un es esmu vecs un sirms palicis, un mani dēli ir pie jums, un es esmu jūsu priekšā staigājis no savas jaunības līdz šai dienai. **3** Redzi, še es esmu, atbildiet pret mani Tā Kunga priekšā un viņa svaidītā priekšā: kura vērtī es esmu nēmis un kuram es ēzelī nēmis? Kuram es varas darbu darijis, kuru es spaidījis un no kura rokas es dāvanas nēmis, ka es savas acis tādēļ būtu aizdarījis? Tad es jums to atdošu. **4** Un tie sacīja: tu mums netaisnību neesi darijis nedz mūs spaidījis, un nekā neesi nēmis no nevienu rokas. **5** Tad viņš uz tiem sacīja: lai Tas Kungs ir liecinieks pret jums, un Viņa svaidītais lai ir šodien liecinieks, ka jūs manā rokā nekā neesat atraduši. Un tie sacīja: lai ir liecinieks. **6** Un Samuēls sacīja uz tiem ļaudim: (lai ir liecinieks) Tas Kungs, kas Mozu un Āronu ir cēlis un kas jūsu tēvus no Ēģiptes zemes izvedis. **7** Un nu stājaties šeitan, ka es ar jums tiesājos Tā Kunga priekšā par visām Tā Kunga labdarīšanām, ko Viņš jums un jūsu tēviem darijis.

8 Kad Jēkabs Ēģiptes zemē bija nācis, un jūsu tēvi uz To Kungu brēca, tad Tas Kungs sūtīja Mozu un Āronu, un tie vadīja jūsu tēvus no Ēģiptes un lika tiem šai vietā dzivot. **9** Bet tie aizmirsa To Kungu, savu Dievu; tāpēc Viņš tos pārdeva Siserus, Hacoras kara kunga, rokā un Filistu rokā un Moaba kēniņa rokā, un šie karoja pret viņiem. **10** Tad tie brēca uz To Kungu un sacīja: mēs esam grēkojuši, jo mēs To Kungu esam atstājuši un kalpojuši Baālam un Astartēm. Un nu izpesti mūs no mūsu ienaidnieku rokas, tad mēs Tev gribam kalpot. **11** Tad Tas Kungs sūtīja Jerub-Baālu un Bedanu un Jeftu un Samuēli, un jūs izglāba no jūsu ienaidnieku rokas visapkārt, tā ka jūs mierā dzīvojat. **12** Kad nu jūs redzējāt, ka Naās, Amona bērnu kēniņš, pret jums nāca, tad jūs uz mani sacījāt: nē, bet kēniņam būs pār mums valdīt! Un tomēr Tas Kungs, jūsu Dievs, bija jūsu kēniņš. **13** Un nu redzi, te ir tas kēniņš, ko jūs esat izvēlējušies, ko jūs esat prasījuši, un redzi, Tas Kungs ir cēlis kēniņu pār jums. **14** Ja tik jūs To Kungu bīsities un Viņam kalposiet un Viņa balsīj klausīsiet un Tā Kunga mutei preti naturestīties un pakal staigāsiet Tam Kungam, savam Dievam, gan jūs, gan tas kēniņš, kas pār jums valda. **15** Bet ja jūs Tā Kunga balsīj neklausīsiet un Tā Kunga mutei preti turēstīties, tad Tā Kunga roka būs pret jums, kā pret jūsu tēviem. **16** Nostājties tagad šeitan un redzēt šo lielo lietu, ko Tas Kungs priekš jūsu acīm darīs. **17** Vai tagad nav kviešu plaujamais laiks? Es piesaukšu To Kungu, un tas dos pērkonus un lietu, lai jūs atzīstat un redzat, ka tas ļaunums liels, ko jūs esat darijuši priekš Tā Kunga acīm, kēniņu sev lūgdamī. **18** Kad nu Samuēls To Kungu piesauca, tad Tas Kungs deva pērkonus un lietu tai pašā dienā; un visi ļaudis To Kungu un Samuēli loti bijās. **19** Un visi ļaudis sacīja uz Samuēli: lūdz par saviem kalpiem To Kungu, savu Dievu, ka mēs nemīrstam. Pie visiem saviem grēkiem mēs arī to grēku esam darijuši, ka sev kēniņu esam lūguši. **20** Tad Samuēls sacīja uz tiem ļaudim: nebīstaties! Jūs gan visu šo grēku esat darijuši, tomēr neatkāpjaties no Tā Kunga, bet kalpojet Tam Kungam ar visu savu sirdi. **21** Un neatkāpjaties, ka nedzīnaties nelietībai pakal, tiem, kas nedz palīdz nedz izglābj jo tie ir nelietība. **22** Jo Tas Kungs neatstums Savus ļaudis Sava lielā Vārda dēļ; jo Tam Kungam ir paticis jūs dariit Sev par ļaudīm. **23** Arī es ne mūžam tā pret To Kungu neapgrēkošos, ka es mitētos par jums lūgt un jums mācīt to labo un taisno ceļu. **24** Bīstaties tikai To Kungu un kalpojet Viņam uzticīgi no visas savas sirds, jo jūs esat redzējuši, kādas lielas lietas Viņš pie jums ir darijis. **25** Bet ja jūs ļaunumu darisiet, tad gan jūs, gan jūsu kēniņš iesiet bojā.

13 Sauls bija četrdesmit gadus vecs, kad palika par kēniņu un valdīja divdesmit divus gadus pār Israēli. **2** Un Sauls sev izlāja trīs tūkstošus (vīru) no Israēla un divi tūkstoši bija pie Saula Mikmasā un uz Bēteles kalniem, un tūkstoš (vīru) pie Jonatāna Benjamina Ģibejā; un tos citus ļaudis viņš atlaida, ikvienu uz savām mājām. **3** Bet Jonatāns sita Filistus lēgerī Ģebā, un Filisti to dzirdēja. Tādēļ Sauls pūta ar bazūnēm pa visu zemi sacīdams: lai Ebreji to dzird. **4** Tad viss Israēls dzirdēja sakām: Sauls Filistus lēgerī ir sitis, un Israēls ir tapis smirdots pie Filistiem. Tad tie ļaudis tāpa sasaukti uz Gilgalu Saulam pakal. **5** Un Filisti sapulcējās pret Israēli karot, trīsdesmit tūkstoš rati un

seštūkstoš jātnieki un tik daudz ļaužu kā smiltis jūrmalā. Un tie cēlās un apmeta lēgeri pie Mikmasas, no Bet-Avenas pret rītiem. **6** Kad nu Israēla vīri redzēja savas bēdas (jo tie ļaudis bija spaidos), tad tie ļaudis paslēpās alās un ērkšķu krūmos un klintis un pilis un bedrēs. **7** Un Ebreji cēlās pār Jardāni pāri uz Gada zemi un Gileādu. Bet Sauls bija vēl Gilgalā un visi ļaudis drebēja viņam pakāl. **8** Tad viņš gaidīja septiņas dienas, līdz tam laikam, ko Samuēls bija nolicis. Bet kad Samuēls uz Gilgalu nenāca, tad tie ļaudis no viņa izklīda. **9** Tad Sauls sacīja: nesiet man šurp to dedzināmo upuri un tos pateicības upurus. Un viņš upurēja to dedzināmo upuri. **10** Kad nu viņš bija beidzis upurēt to dedzināmo upuri, redzi, tad Samuēls atnāca, un Sauls izgāja tam pretī, viņu sveicināt. **11** Tad Samuēls sacīja: ko tu esi darijis? Un Sauls sacīja: kad es redzēju, ka tie ļaudis no manis izklīda un tu noliktā laikā nenāci, un tie Filisti bija sapulcējušies Mikmasā. **12** Tad es sacīju: nu Filisti pie manis nāks uz Gilgalu, un es Tā Kunga vaigu neesmu pielūdzis, tā es iedrošinājos un upurēju to dedzināmo upuri. **13** Tad Samuēls sacīja uz Saulu: tu esi aplam darijis; tu neesi turejis Tā Kunga, sava Dieva, bausli, ko Viņš tev ir pavēlējis; jo nu Tas Kungs tavu valstību pār Israēlu būtu apstiprinājis mūžīgi, **14** Bet nu tava valstība nepastāvēs: Tas Kungs Sev viru ir izmeklējis pēc Savas sirds, un Tas Kungs to ir nolicis Saviem ļaudim par valdnieku, tāpēc ka tu neesi turējis, ko Tas Kungs tev bija pavēlējis. **15** Tad Samuēls cēlās un gāja no Gilgalas uz Benjamina Ģibēju, un Sauls skaitīja tos ļaudis, kas pie viņa atradās, pie sešsimt viru. **16** Un Sauls un Jonatāns, viņa dēls, un tie ļaudis, kas pie viņiem atradās, palika Benjamina Ģibējā. Bet Filisti bija apmetušies Mikmasā. **17** Un no Filistu lēgera izgāja trīs pulki sirotāju, viens pulks griezās uz to ceļu pret Ovrū, uz Saula zemi, **18** Un viens pulks griezās uz to ceļu pret Bet-Oronu, un viens pulks griezās uz to robežas ceļu, kas uz Ceboīm ieleju pret tuksnesi stiepjas. **19** Un neviena kalēja nebija pa visu Israēla zemi. Jo Filisti sacīja: lai Ebreji ne zobenu, ne šķēpu netaisa. **20** Tādēļ visam Israēlim bija jānojiet pie Filistiem, savu lemesi vai lāpstu vai cirvi vai izkapti asināt. **21** Un asmeni pie izkaptīm un lāpstām un dākšām un cirvjiem bija atcirsti, un tie dzenuļi atkal bija jāmetina. **22** Un notikās kaujas dienā, ka ne pie viena no tiem ļaudim, kas bija pie Saula un pie Jonatāna, neatrada rōka ne zobena, ne šķēpa, tikvien pie Saula un pie Jonatāna, viņa dēla, tie atradās. **23** Un viens pulks Filistu devās uz to ceļa ūsaurumu kalnos pie Mikmasas.

14 Un kādā dienā Jonatāns, Saula dēls, sacīja uz savu pusi, kas viņa bruņas nesa: nāc, iesim pāri uz Filistu vakti, kas viņā pusē. Un viņš to savam tēvam nesacīja. **2** Bet Sauls palika Ģibējas galā apakšā tā granāta koka Migrorā, un to ļaužu, kas pie viņa, bija pie sešsimt viru. **3** Un Ahijus, Akitaba dēls, (tas bija Ihaboda brālis, tas Pinehas dēls, tas Elus dēls, kas bija Tā Kunga priesteris iekš Šilo), nesa to efodu; bet tie ļaudis nezināja, ka Jonatāns bija aizgājis. **4** Bet tur tai ceļa ūsaurumā, kur Jonatānam bija cauri jājet uz Filistu vakti, bija divas asas klintis, viena šai pusē, otra viņā pusē, un vienai bija vārds Bocec un otrai bija vārds Zene. **5** Vienai gals cēlās uz ziemeļa pusi pret Mikmasu un otrai uz dienasvidu pret Čebu. **6** Un Jonatāns sacīja uz to pusi, kas viņa bruņas nesa: ejam pāri uz šo neapgrāzīto

ļaužu vakti, vai Tas Kungs priekš mums ko nedarīs, jo Tam Kungam nav grūti atpestīt, vai caur daudz, vai caur maz. **7** Tad viņa bruņu nesējs uz to sacīja: dari visu, kas tavā sirdi; ej tik, redzi, es iešu tev līdz pēc tava prāta. **8** Tad Jonatāns sacīja: redzi, iesim pāri pie tiem vīriem un parādīsimies viņiem. **9** Ja tie tā uz mums sacīs: stāviet, tiekams mēs pie jums tiksim, tad paliksim stāvot savā vietā un nekāpsim augšā pie viņiem. **10** Bet ja tie tā sacīs: nāciet augšā pie mums, - tad kāpsim augšā, jo Tas Kungs tos ir devis mūsu rokā, un tas mums būs par zīmi. **11** Kad nu tie abi Filistu vakts vīriem parādījās, tad tie Filisti sacīja: redzi, Ebreji nāk ārā no tām alām, kur tie bija paslēpušies. **12** Un tie vakts vīri sauca Jonatānam un viņa bruņu nesējam un sacīja: nāciet pie mums augšā, mēs jums ko teiksim. Tad Jonatāns uz savu bruņu nesēju sacīja: kāp man pakāl, jo Tas Kungs tos ir devis Israēla rokās. **13** Tad Jonatāns ar rökām un kājām uzrāpās, un viņa bruņu nesējs viņam pakāl. **14** Un tie krita Jonatāna prieķā, un viņa bruņu nesējs tos kāva viņam pakāl, tā ka šini pirmā kaušanā Jonatāns un viņa bruņu nesējs nokāva pie divdesmit vīru, tik ne pusbirzuma vietā. **15** Un tur izbailes cēlās lēgeri, uz lauku un starp tiem laudīm, un tā vakts un tie sirotāji paši, pat tie drebēja, un zeme tricēja, un tās bija izbailes no Dieva. **16** Kad nu Saula sargi Benjamina Ģibējā redzēja, ka tas pulks izšķida un izklīda ūspur un turp, **17** Tad Sauls sacīja uz tiem ļaudim, kas pie viņa bija: skaitāt jel un redziet, kas no mums ir nogājis. Tad tie skaitīja, un redzi, Jonatāna un viņa bruņu nesēja nebija. **18** Tad Sauls sacīja uz Ahiju: atnes Dieva šķirstu ūspur! (jo Dieva šķirsts to laiku bija pie Israēla bērniem). **19** Un kamēr Sauls vēl uz to priesteri runāja, tad troksnis Filistu lēgeri auga un vairojās. Un Sauls sacīja uz to priesteri: apturi savu roku. **20** Tad Sauls un visi ļaudis, kas pie viņa bija, sasaucās un gāja kauties un redzi, tur bija zobens pret zobenu, un bija liels troksnis. **21** Un tie Ebreji, kas līdz šim bija pie Filistiem lēgerī bijuši un tiem bija līdz nākuši, tie arīdzan pārgāja pie Israēla, kas bija pie Saula un pie Jonatāna. **22** Un visi Israēla vīri, kas bija apslēpušies uz Efraīma kalniem, kad tie dzirdēja Filistus bēgam, arī dzinās tiem pakāl kaudamies. **23** Tā Tas Kungs tai dienā Israēli atpestīja, un tā kaušanās stiepās līdz Bet-Avenai. **24** Un Israēla vīri nogura tai dienā, un Sauls tiem ļaudim piekodināja sacīdams: nolādēts tas vīrs, kas maizi ēdis, pirms vakars nāks un es būšu atriebīes pie saviem ienaidniekiem. Un neviens no tiem ļaudim maizes neēda. **25** Un visi ļaudis nāca mežā, un tur bija medus pa zemes virsu. **26** Kad nu tie ļaudis nāca mežā, redzi, tur tecēja medus. Bet neviens nelika savu roku pie mutes, jo tie ļaudis bijās no tā zvēresta. **27** Bet Jonatāns to nebija dzirdējis, ka viņa tēvs tos ļaudis ar zvērestu bija apdraudējis, un viņš izstiepā sava zīļa galu, kas bija viņa rōka, un iemērca to tai medū, un grieza savu roku atkal pie mutes, tad viņa acis tapa skaidras. **28** Un viens no tiem ļaudim bildināja(ieminējās) un sacīja: tavs tēvs tos ļaudis ar zvērestu gauži apdraudējis sacīdams: nolādēts lai ir tas vīrs, kas šodien ko ēd! Un tā tie ļaudis nogurst. **29** Tad Jonatāns sacīja: mans tēvs to zemi ir sajaucis; redziet jel, kā manas acis palikušas skaidras, kad es mākenit no šī medus esmu baudījis. **30** Cik vairāk, kad tie ļaudis būtu ēdin ēduši no savu ienaidnieku laupījuma, ko tie atraduši; bet nu

Fīlistu sakaušana nav bijusi tik liela. **31** Taču tai dienā tie Fīlistus kāva no Mikmasas līdz Ajalonai, un tie ļaudis bija ļoti noguruši. **32** Tad tie ļaudis taisījās uz laupišanu, un nēma avis un vēršus un telus, un tos kāva zemē, un tie ļaudis tos ēda ar asinīm. **33** Tad Saulam to teica un sacīja: redzi, tie ļaudis apgrēkojās pret To Kungu, asinis ēzdamī. Un tas sacīja: jūs noziedzāties; atvelat man tagad šurp vienu lielu akmeni. **34** Un Sauls sacīja: ejat šurp un turp pa tiem ļaudim un sakāt tiem: atvedet pie manis ikviens savu vērsi un ikviens savu avi, un nokaujiet tos šeit un ēdiet un neapgrēkojaties pret To Kungu, ar asinīm ēzdamī. Tad visi ļaudis naktī atveda ikviens savu vērsi ar savu roku un tos tur nokāva. **35** Tad Sauls Tam Kungam uztaisīja vienu altāri. Šis bija tas pirmais altāris, ko viņš Tam Kungam cēla. **36** Un Sauls sacīja: dzīsimies Fīlistiem pakaļ pa nakti un aplaupīsim tos, līdz kamēr gaīsma metās, un neatlicināsim no tiem neviena. Tie sacīja: dari visu, kas tavām acīm patik. Bet tas priesteris sacīja: iesim še pie Dieva. **37** Tad Sauls vaicāja Dievu: vai man Fīlistiem būs dzīties pakaļ? Vai tu tos dosi Israēla rokā? Bet Viņš tam tai dienā neatbildēja. **38** Tad Sauls sacīja: nāciet šurp visi ļaužu virsnieki, un izmeklējet un raugiet, pie kā tas grēks ir šim brīžam. **39** Jo tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, kas Israēli atpestījis, jebšu tas būtu pie mana dēla Jonatāna, tad tam tiešām būs mīrt. Un neviena no visiem ļaudīm tam neatbildēja. **40** Atkal tas sacīja uz visu Israēli: jums būs vienā pusē stāvēt, un es un mans dēls Jonatāns stāvēsim otrā pusē. Tad tie ļaudis sacīja uz Saulu: dari, kā tev patik. **41** Tad Sauls sacīja uz To Kungu, Israēla Dievu: parādi taisnību. Tad Jonatāns un Sauls tapa iezīmēti, bet tie ļaudis izgāja bez vainas. **42** Tad Sauls sacīja: metiet par mani un par manu dēlu Jonatānu. Tad Jonatāns tapa iezīmēts. **43** Un Sauls sacīja uz Jonatānu: saki man, ko tu esi darijis? Tad Jonatāns viņam teica un sacīja: es tikai maķenīt medus esmu baudījis ar sava zižļa galu, kas bija manā rōkā; redzi, man nu jāmirst. **44** Tad Sauls sacīja: lai Dievs man šā un tā dara, Jonatān, - tev tiešām jāmirst. **45** Tad tie ļaudis sacīja uz Saulu: vai Jonatānam būs mīrt, kas šo lielo pestīšanu iekš Israēla padarijis. Nebūt ne! Tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, ne matam no viņa galvas nebūs zemē krist, jo viņš to šodien ir izdarījis ar Dievu. Tā tie ļaudis Jonatānu izpeštīja, ka tam nebija jāmirst. **46** Un Sauls no Fīlistiem astājās un griezās atpakaļ, un Fīlisti gāja atkal uz savu vietu. **47** Bet Sauls valdību bija uzņēmis pār Israēli un karjoja visapkārt ar visiem saviem ienaidniekiem, ari pret Moabu un pret Amona bērniem un pret Edomu un pret Cobas kēniņiem un pret Fīlistiem, un visiem, kurp viņš griezās viņš lika just savu bardzību. **48** Un viņš parādīja spēku un sakāva Amalekiešus un izpeštīja Israēli no viņu laupītāju rokas. **49** Un Saula dēli bija Jonatāns, Izvus un Malkīzuūs, un viņa abu meitu vārdi - tās pirmsdzīmtās vārds bija Merabe un tās jaunākās vārds bija Mikale. **50** Un Saula sievas vārds bija Akinoame, Aķimaāca meita; un viņa kara virsnieka vārds bija Abners, Nera, Saula tēva brāļa, dēls. **51** Un Kis, Saula tēvs, un Ners, Abnera tēvs, bija Abieļa dēli. **52** Un karš bija briesmīgs pret Fīlistiem, kamēr Sauls dzīvoja. Un kad Sauls redzēja kādu stipru un varenu vīru, tad viņš to nēma pie sevis.

15 Tad Samuēls sacīja uz Saulu: Tas Kungs mani sūtījis, tevi par kēniņu svaidit pār Viņa ļaudim, pār Israēli.

Un nu klausī Tā Kunga vārdu balsi. **2** Tā saka Tas Kungs Cebao: Es to grību piemeklēt, ko Amaleks Israēlim darījis, ka viņš pret to ir cēlies uz ceļa, kad (Israēls) nāca no Ēģiptes. **3** Ei nu un kauj Amaleku, izdeldiet visu, kas tam pieder, un netaupi viņu, bet nokauj gan virus un sievas, gan bērnus un zīdāmos, gan vēršus un avis, gan kamieļus un ēzelus. **4** To Sauls tiem ļaudim darīja zināmu un tos izskaitīja Telaima, divsīmt tūkstoš kājnieku un desmit tūkstoš virus no Jūda. **5** Un Sauls nāca pie Amalekiešu pilsetas, un lika kādiem pie upes slēpties. Un Sauls Keniešiem lika sacīt: **6** Ejat, šķiraties un izejat no Amalekiešu vidus, lai es jūs līdz ar tiem neizdeldu, jo jūs esat želastību darījuši pie visiem Israēla bērniem, kad tie no Ēģiptes izgāja. Tā Kenieši atšķirās no Amalekiešiem. **7** Un Sauls kāva Amalekiešus no Kevīlas līdz Šurai, kas ir šaipus Ēģiptes. **8** Un viņš sagūstīja Agagu, Amalekiešu kēniņu, dzīvu, un visus ļaudis viņš izdeldēja ar zobena asmeni. **9** Bet Sauls un tie ļaudis saudzēja Agagu un tās labākās avis un vēršus un barotus lopus un jērus un visu, kas bija labs, un tos negribēja izdeldēt, bet visu, kas bija nederīgs un paničis, to viņi izdeldēja. **10** Tad Tā Kunga vārds notika uz Samuēli un sacīja: **11** "Man ir žēl, ka Es Saulu esmu cēlis par kēniņu, tāpēc ka viņš no Manis ir nogriezies un Manus vārdu nav izdarījis." Tad Samuēls apskaitās un piesaucā To Kungu cauru nakti. **12** Un Samuēls cēlās agri Saulam preti pašā rītā. Un Samuēlim teica un sacīja: Sauls ir uz Karmeli nācis, un redzi, viņš sev cēlis goda stabu, un viņš ir griezies un tālāk gājis ceļā uz Gilgalu. **13** Tad Samuēls nāca pie Saula, un Sauls uz to sacīja: esi svētīts no Tā Kunga! Es Tā Kunga vārdu esmu izdarījis. **14** Tad Samuēls sacīja: bet kas tā ir par avju brēkšanu manās ausīs un kas tā ir par vēršu blaušanu, ko es dzirdu? **15** Tad Sauls sacīja: tos tie no Amalekiešiem atveduši; jo tie ļaudis labākās avis un labākos vēršus ir taupījuši par upuri Tam Kungam, tavam Dievam; bet to citu mēs esam izdeldējuši. **16** Tad Samuēls sacīja uz Saulu: gan nu, es tev sacīšu, ko Tas Kungs uz mani ir runājis šo nakti. Tad tas uz viņu sacīja: runā. **17** Un Samuēls sacīja: vai tas tā nav? Kad tu biji mazs savās acīs, tad tu Israēla ciltīm esi palicis par galvu, un Tas Kungs tevi ir svaidījis Israēlim par kēniņu? **18** Un Tas Kungs tevi ir sūtījis uz ceļu un sacījis: ej un izdeldi tos grēciniekus, tos Amalekiešus, un karo pret tiem, līdz kamēr tu tos visai(pilnīgi) izdeldi; - **19** Kāpēc tad tu Tā Kunga balsij neesi klausījis, bet uz laupišanu devies un darījis, kas Tam Kungam nepatīk? **20** Tad Sauls sacīja uz Samuēli: es jau Tā Kunga balsīs esmu klausījis un gājis to ceļu, kur Tas Kungs mani sūtījis, un Agagu, Amalekiešu kēniņu, esmu atvedis un Amalekiešus izdeldējis. **21** Bet tie ļaudis no tā laupījuma ir nēmuši avis un vēršus, kas tie labākie bija no tā izdeldējamā, Tam Kungam, tavam Dievam, upurēt Gilgalā. **22** Bet Samuēls sacīja: vai tad Tam Kungam tik dedzināmi vai kaujami upuri vairāk nekā paklausīšana Tā Kunga balsij? Redzi, paklausība ir labāka nekā upuris, un uzmanība ir labāka nekā aunu tauki. **23** Jo nepaklausība ir kā zilēšanas grēks, un patgalvība ir elkadietība un dievekļu kalpošana. Tādēļ kā tu Tā Kunga vārdu esi atmetis, tā Viņš atkal tevi ir atmetis, vairs nebūt par kēniņu. **24** Tad Sauls sacīja uz Samuēli: es esmu grēkojis, ka esmu pārkāpis Tā Kunga pavēli un tavus vārdus, jo es bijājos tos ļaudis un paklausīju viņu balsij. **25** Un nu lūdzams

piedod man manus grēkus un griezies ar mani atpakaļ, ka es To Kungu piesauci. **26** Bet Samuēls sacīja uz Saulu: es ar tevi negriezīšos atpakaļ; tāpēc ka tu Tā Kunga vārdu esi atmetis, Tas Kungs arī tevi atmetis, ka tev nebūs kēniņam būt pār Israēli. **27** Kad nu Samuēls griezās aiziet, tad Sauls satvēra viņa svārku stūri, un tas plīsa. **28** Tad Samuēls uz to sacīja: Tas Kungs šodien Israēla valstību no tevis ir noplēsis un tavam tuvākam deviš, kas ir labāks nekā tu. **29** Un ari Israēla Patvērumi nemelo nedz nožēlo, jo Viņš nav cilvēks, ka Viņam kas būtu žēl. **30** Tad viņš sacīja: es esmu grēkojis; nu tad godā mani jel priekš manu ļaužu vecajiem un Israēla priekšā, un griezies ar mani atpakaļ, ka es To Kungu, tavu Dievu, pielūdzu. **31** Tad Samuēls griezās atpakaļ Saulam līdz, un Sauls pielūdz To Kungu. **32** Un Samuēls sacīja: atvediet man Agagu, Amalekiešu kēniņu. Un Agags gāja pie viņa jautri un Agags sacīja: tiešām, nāves rūgtums atstājies. **33** Tad Samuēls sacīja: tā kā tavs zobens sievām bērnus laupījis, tā lai tava māte pār visām sievām paliek bez bēriem. Un Samuēls sacīra Agagu gabalos Tā Kunga priekšā Gilgalā. **34** Un Samuēls gāja uz Rāmatu, un Sauls gāja savā namā uz Saula ķibeju. **35** Un Samuēls Saulu vairs neredzēja līdz savas miršanas dienai. Taču Samuēls bija noskumis par Saulu, un ka Tam Kungam bija žēl, ka Viņš Saulu Israēlim bija cēlis par kēniņu.

16 Un Tas Kungs sacīja uz Samuēli: cik ilgi tu ūzlojies par Saulu, kad Es to esmu atmetis, ka tam nebūs Israēlim būt par kēniņu? Pildi savu ragu ar eļļu un noeji: Es tevi sūtišu pie Isajus, tā Bētlemieša, jo Es no viņa dēļiem Sev esmu izredzējis kēniņu. **2** Bet Samuēls sacīja: kā lai es eju? Jo Sauls to dzirdēs un mani nokaus. Tad Tas Kungs sacīja: nēm vienu teļu līdz un sakī: **3** Es esmu nācis Tam Kungam upurēt. Un aicinī Isaju pie tā upura, tad Es tev darišu zināmu, ko tev būs darīt, un tev būs Man to svaidīt, ko Es tev noteikšu. **4** Un Samuēls darija, ko Tas Kungs bija runājis, un nāca uz Bētlemi. Tad tās pilsētas vecajā drebēdami viņam gāja pretī un sacīja: vai tu nāci ar mieru? **5** Un viņš sacīja: ar mieru; es esmu nācis Tam Kungam upurēt. Svētījaties un nāciet ar mani pie tā upura. Un viņš svētīja Isaju un viņa dēlus un tos aicināja pie tā upura. **6** Un notikās, kad tie nāca, tad viņš uzlūkoja Elijabu un domāja: tiešām, šis ir Tā Kunga priekšā Viņa svaidītais. **7** Bet Tas Kungs sacīja uz Samuēli: "Neuzlūko viņa ģimi nedz viņa lielo garumu, jo Es viņu esmu atmetis. Jo tas nav tā, kā cilvēki redz. Jo cilvēks redz, kas priekš acīm, bet Tas Kungs uzlūko sirdi." **8** Tad Isajus aicināja Abinadabu, un tam lika iet Samuēla priekšā; bet viņš sacīja: arī šo Tas Kungs nav izredzējis. **9** Tad Isajus Šamum lika nākt priekšā. Bet viņš sacīja: arī šo Tas Kungs nav izredzējis. **10** Tā Isajus saviem septiņiem dēliem lika nākt Samuēla priekšā, bet Samuēls sacīja uz Isaju: Tas Kungs nevienu no šiem nav izredzējis. **11** Un Samuēls sacīja uz Isaju: vai šie tie jaunekļi visi? Un viņš sacīja: Tas jaunākais vēl atliek, un redzi, viņš gana avis. Tad Samuēls sacīja uz Isaju: nosūti un atvedi viņu šurp; jo mēs neapsēdisimies, kamēr viņš nebūs atrācis. **12** Tad viņš nosūtīja un to atveda. Un tas bija sarkaniem vaigiem, skaistām acīm un jauku ģimi. Tad Tas Kungs sacīja: celies un svaidi to, jo tas ir tas. **13** Tad Samuēls nēma savu eļļas ragu un to svaidīja viņa brāļu vidū. Un Tā Kunga Gars nāca pār Dāvidu no šīs dienas un joprojām. Un Samuēls cēlās

un nogāja uz Rāmatu. **14** Un Tā Kunga Gars atkāpās no Saula, un viņu biedināja ļauns gars no Tā Kunga. **15** Tad Saula kalpi uz to sacīja: redzi jel, ļauns gars no Dieva tevi biedina. **16** Lai saka mūsu kungs uz saviem kalpiem, kas tavā priekšā stāv, lai tie meklē kādu vīru, kas māk spēlēt uz koklēm, un kad tas ļaunais gars no Dieva pār tevi nāk, tad lai viņš ar savu roku spēlē, tad tev paliks labāki. **17** Tad Sauls sacīja uz saviem kalpiem: lūkojet man jel pēc tāda vīra, kas labi māk spēlēt, un atvediet to pie manis. **18** Tad viens no viņa sulainiem atbildēja un sacīja: raugi, es esmu redzējis vienu Isajus dēlu Bētlemē, tas māk labi spēlēt un ir spēcīgs varonis un karavīrs un gudrs vārdos un skaists no auguma, un Tas Kungs ir ar viņu. **19** Tad Sauls sūtīja vēstnešus pie Isajus un tam sacīja: sūti pie manis savu dēlu Dāvidu, kas ir pie avīm. **20** Tad Isajus nēma ēzelī ar maizi un trauku vīna un vienu kazlēnu, un to sūtīja Saulam caur sava dēla Dāvida roku. **21** Tā Dāvids nāca pie Saula un stāvēja viņa priekšā, un tas viņu ļoti iemilēja, un viņš tam bija par bruņu nesēju. **22** Un Sauls sūtīja pie Isajus un lika sacīt: lai jel Dāvids paliek pie manis, jo viņš ir ūzlastību atradis manās acīs. **23** Un notikās, kad gars no Dieva nāca pār Saulu, tad Dāvids nēma kokles un spēlēja ar savu roku: tad Sauls atspirdga un tam palika labāki, un tas ļaunais gars no viņa atstājās.

17 Un Filisti sapulcināja savu spēku uz karu un sapulcējās iekš Sohus, vienā Jūda cilts pilsētā un apmeta savu leģeri starp Sohu un Azeku Eses-Damimā. **2** Bet Sauls un Israēla vīri sapulcējās un apmetās ozolu ielejā un taisījās karot pret Filistiem. **3** Un Filisti stāvēja uz kalna viņā pusē, un Israēla laudis stāvēja uz kalna šai pusē, un ieleja bija viņu starpā. **4** Tad viens stiprinieks izgāja no Filistu leģera, ar vārdu Golijats no Gatas; viņa garums bija sešas olektis un viens spridis. **5** Un tam bija vara cepure uz galvas un tam bija zvīnainas krūšu-bruņas un, tas krūšu bruņu svars bija pieci tūkstoši sēķelu vara, **6** Un lielu bruņas no vara ap lieliumi, un vara šķēps uz pleciem. **7** Un viņa šķēpa kāts bija kā riestava un viņa šķēpa asmens bija no sešsimt sēkeliem dzelzs, un tas bruņu nesējs gāja viņa priekšā. **8** Šis nu stāvēja un sauca uz Israēla pulkiem un uz tiem sacīja: kāpēc jūs gribat iziet un stāties uz karu? Vai es neesmu Filists un jūs Saula kalpi? Izmeklējiet no sevis vienu, kas pie manis nāk lejā. **9** Ja tas ar mani varēs kauties un mani nokaus, tad mēs jums gribam būt par kalpiem, bet ja es viņu pārvaru un viņu kauju, tad jūs būsiet mums par kalpiem un mums kalposiet. **10** Un tas Filists sacīja: es šodien Israēla pulkus esmu lamājis; dodiet man vienu vīru, ka mēs viens ar otru cikstamies. **11** Kad nu Sauls un viess Israēls šos Filista vārdus dzirdēja, tad tie iztrūcinājās un bijās ļoti. - **12** Dāvids nu bija dēls tam Efratiēšam no Jūda Bētlemes, ar vārdu Isajus; tam bija astoņi dēli, un Saula laikā tas jau bija vecs vīrs, jau labi gados. **13** Un Isajus trīs vecākie dēli bija karā gājuši Saulam līdz, un viņa triju dēlu vārdi, kas karā gāja, bija: Elijabs, tas pirmdzimtais, un viņa otrais, Abinadabs, un tas trešais Šamus. **14** Un Dāvids bija tas jaunākais; un tie trīs vecākie Saulam bija gājuši līdz. **15** Bet Dāvids gāja un nāca no Saula, sava tēva avis ganīt Bētlemē. **16** Bet tas Filists izgāja ritos un vakaros un rādījās tur četrdesmit dienas. **17** Tad Isajus sacīja uz savu dēlu Dāvidu: nēm jel priekš saviem brāļiem vienu ēfu no šīm ceptām vārpām un šās

desmit maizes un steidzies lēgerī pie saviem brāliem. **18** Bet šos desmit sierus nones tam virsniekam par tūkstošu, un apmeklē savus brāļus, kā tiem klājās, un nēm vienu zīmi no tiem. **19** Bet Sauls un šie un visi Israēla vīri bija ozolu ieļejā, ar Filistiem karodami. **20** Tad Dāvids cēlās agri un atstāja avis pie gana un nēma (tās lietas) un nogāja, kā Isajus vijam bija pavēlējis, un nāca pie tiem savestiem lēgera ratiem, un tas karaspēks izgāja uz kaušanos un sacēla kara troksni. **21** Un Israēliesi un Filisti nostajās uz kaušanos, pulks pret pulku. **22** Tad Dāvids nolika tos traukus pie tā riku sarga un skrēja pie tiem karapulkiem un nāca un apsveicināja savus brāļus. **23** Kad nu viņš vēl ar tiem runāja, redzi, tad nāca tas stiprinieks, vārdā Goliats, tas Filists no Gatas, no Filistu karapulkiem un runāja tos pašus vārdus, un Dāvids to dzirdēja. **24** Bet visi Israēla vīri, kad tie šo vīru redzēja, tad tie priekš viņa bēga un bijās ļoti. **25** Un Israēla vīri sacīja: vai jūs to vīru esat redzējuši, kas te nāk? Viņš nāk Israēli lamāt. Un notiks, to vīru, kas šo kaus, kēniņš darīs ļoti bagātu un tam dos savu meitu par sievū un atlaidīs viņa tēva namam nodošanas iekš Israēla. **26** Tad Dāvids runāja uz tiem vīriem, kas pie viņa stāvēja, un sacīja: kas tam vīram būs, kas šo Filistu kaus un novērsīs kaunu no Israēla? Jo kas viņš tāds, tas Filists, tas neapgrāzītais, ka tas tā dzīvā Dieva karapulkus lamā? **27** Tad tie laudis viņam teica tos pašus vārdus un sacīja: tā un tā tam vīram darīs, kas viņu nokaus. **28** Bet Elijabs, viņa vecākais brālis, viņu dzirdēja ar tiem vīriem runājam, un Elijabs apskaitās par Dāvidu un sacīja: kāpēc tad tu esi atnācis? Un pie kā tu to mazo avju pulciņu tuksnesi esi pametis? Es gan zinu tavu lielību un tavu sirds blēdību, jo tu esi nācis kaušanos redzēt. **29** Tad Dāvids sacīja: ko tad nu es esmu darījis? Vai man nav brīvi runāt? **30** Un viņš griezās no tā pie cita un sacīja tos pašus vārdus. Un tie laudis tam atbildēja tā kā papriekš. **31** Kad nu šie vārdi tapa dzirdēti, ko Dāvids runāja, un Saulam tapa sacīti, tad viņš to lika atvest. **32** Un Dāvids sacīja uz Saulu: lai nevienam sirds nezūd viņa pēc. Tavs kalps noies un kausies ar šo Filistu. **33** Bet Sauls sacīja uz Dāvidu: tu nevari nojet pret šo Filistu, ar viņu kauties. Jo tu esi zēns un viņš ir karavīrs no savas jauniņas. **34** Tad Dāvids sacīja uz Saulu: tavs kalps ganīja savā tēva avis, tad nāca lauva un lācis un nonesa avi no ganāmā pulka. **35** Un es tam dzinos pakāļ un to kāvu un izpestīju (to avi) no viņa rikles. Kad viņš nu pret mani cēlās, tad es viņu grābu pie bārdas un to situ un nokāvu. **36** Tavs kalps ir gan lauvu, gan lāci nokāvis; tāpat būs šis neapgrāzītais Filists, tā kā viens no tiem; jo viņš tā dzīvā Dieva karapulkus ir lamājis. **37** Un Dāvids sacīja: Tas Kungs, kas mani pestījis no lauvas un no lāča, mani ari atpestīs no šā Filista rokas. **38** Tad Sauls sacīja uz Dāvidu: ej tad, lai Tas Kungs tev palīdz. Un Sauls apgērba Dāvidu ar savām pašā drēbēm un lika vara cepuri uz viņa galvu un to apgērba ar krūšu bruņām. **39** Un Dāvids apjoza viņa zobenu pār savām drēbēm un sāka staigāt, jo viņš vēl to nebija ieradis. Un Dāvids sacīja uz Saulu: tā es nevaru iet, jo es to vēl neesmu ieradis. Un Dāvids to nolika no sevis nost. **40** Un viņš nēma savu zizli rokā un izlasījās piecus gludus oļus no upes un tās lika tai gana tarbā, kas viņam bija, proti tai kuļē, un viņa linga bija viņa rokā. Tā tas gāja tam Filistam preti. **41** Un tas Filists nāca Dāvidam arvien tuvāk, un viņa

bruņu nesējs viņa priekšā. **42** Kad nu tas Filists skatījās un Dāvidu redzēja, tad viņš to izsmēja, jo tas bija jauneklis sarkaniem vaigiem un skaistu ģīmi. **43** Un tas Filists sacīja uz Dāvidu: vai es esmu suns, ka tu ar koku pie manis nāci? Un tas Filists lādēja Dāvidu pie saviem dieviem. **44** Un tas Filists sacīja uz Dāvidu: nāc šurp pie manis, es tavu miesu došu putniem apakš debess un zvēriem laukā. **45** Bet Dāvids sacīja uz to Filistu: tu nāci pie manis ar zobenu un šķepu un priekšturamām bruņām, bet es nāku pie tevis Tā Kunga Cebao tārīdā, kas ir Israēla karapulku Dievs, ko tu esi zaimojis. **46** Šodien Tas Kungs tevi dos manā rokā, ka es tevi nokauju un tavu galvu no tevis atņemu un Filistu lēgera maitas dodu putniem apakš debess un zvēriem virs zemes, un visa pasaule atzīs, ka Israēlim ir Dievs. **47** Un visi šie pulki atzīs, ka Tas Kungs neizglābj ar zobenu un šķepu: jo tas karš pieder Tam Kungam, Tas jūs dos mūsu rokā. **48** Un notikās, kad nu tas Filists cēlās un nāca un Dāvidam tuvojās, tad Dāvids steidzās un skrēja uz tiem karapulkiem, tam Filistam preti. **49** Un Dāvids bāza roku tarbā un izpjēma vienu oli un meta ar lingu un iesvieda tam Filistam pašā pierē, tā ka tas akmens viņa pierē ieskrēja, un tas krita uz savu vaigu pie zemes. **50** Tā Dāvids pārvareja to Filistu ar lingu un ar oli, un kāva to Filistu un to nokāva, bet Dāvidam zobena nebija rokā. **51** Tad Dāvids pieskrēja un piestājās pie tā Filista un nēma viņa zobenu un to izvilkā no makstīm un to nokāva un tam ar to nocirta galvu. Kad nu Filisti redzēja, ka viņu varenais bija miris, tad tie bēga. **52** Un Israēla un Jūda vīri cēlās un gavilēja un dzinās Filistiem pakaļ, kamēr nāk tai ieļejā un lidz pašiem Ekronas vārtiem; un Filistu nokautie krita uz Zaārim ceļa un lidz Gatai un lidz Ekronai. **53** Un Israēla bērni griezās atpakaļ no Filistu dzīšanas un aplaupīja viņu lēgeri. **54** Un Dāvids nēma tā Filista galvu un to nonesa uz Jeruzālemi, bet viņa bruņas viņš nolika savā teltī. **55** Bet kad Sauls redzēja Dāvidu izejam pret to Filistu, tad tas uz Abneru, to kara lielkungu, sacīja: kam dēls ir šis jauneklis, Abner? Tad Abners sacīja: tik tiešām kā tava dvēsele dzivo, kēniņ, to es nezinu. **56** Tad kēniņš sacīja: vaicājel, kam dēls šis jauneklis ir? **57** Kad nu Dāvids atpakaļ griezās no tā Filista kaušanas, tad Abners viņu nēma un veda Saula priekšā, un tā Filista galva bija viņa rokā. **58** Un Sauls uz to sacīja: kam dēls tu esi, puis? Dāvids sacīja: tava kalpa Isajus, tā Bētlemieša, dēls.

18 Kad nu viņš bija beidzis ar Saulu runāt, tad Jonatāns sirds ar Dāvida sirdi sadraudzējās, un Jonatāns viņu iemīlēja kā savu dvēseli. **2** Un Sauls viņu nēma tai pašā dienā un tam neļāva tēva namā pāriet. **3** Un Jonatāns derēja derību ar Dāvidu, tāpēc ka viņš to mīlēja kā savu dvēseli. **4** Un Jonatāns nojēma savu mētelī, kas viņam bija, un to deva Dāvidam, arī savas drēbes, kā arī savu zobenu un savu stopu un savu jostu. **5** Un Dāvids izgāja visur, kurp Sauls viņu sūtīja, un turējās gudri, un Sauls to iecēla pār tiem karavīriem, un tas patika labi visiem laudim, arī Saula kalpim. **6** Un notikās, kad tie nu pārnāca, un Dāvids atpakaļ griezās no tā Filista kaušanas, tad tās sievas no visām Israēla pilsētām dziedot un dejot izgāja kēniņam Saulam preti ar bungām, ar prieku un ar spēlēm. **7** Un tās sievas diedamas dziedāja un sacīja: Sauls tūkstošus nokāvis, bet Dāvids desmit tūkstošus. **8** Tad Sauls ļoti apskaitās un

šī valoda viņam nepatika un viņš sacīja: tie Dāvidam devuši desmit tūkstošus un man tie devuši tūkstošus; tiešām valstība vēl viņam tiks. **9** Un Sauls skaudīgi skatījās uz Dāvidu no tās dienas un joprojām. **10** Un notikās otrā dienā, kad ļauns gars no Dieva Saulam uzņāca, un tas muldēja savā pašā namā, tad Dāvids spēlēja ar savu roku, kā iekdienas, un Saulam bija šķēps rokā, **11** Un Sauls meta to šķēpu un domāja: es Dāvidu pie sienas noduršu. Bet Dāvids novērsās divreiz no viņa. **12** Un Sauls bijās no Davida, jo Tas Kungs bija ar viņu un bija no Saula atstājies. **13** Un Sauls viņu atstādināja no sevis un to darīja par virsnieku pār tūkstoti; un tas izgāja un iegāja laužu priekšā. **14** Un Dāvids turējās gudri uz visiem saviem ceļiem, un Tas Kungs bija ar viņu. **15** Kad nu Sauls redzēja, ka tas ļoti gudri turējās, tad tas no viņa bijās. **16** Bet viss Israēls un Jūda milēja Dāvidu, jo tas izgāja un iegāja viņu priekšā. **17** Un Sauls sacīja uz Dāvidu: redzi, es tev došu savu vecāko meitu Merabu par sievu; esi man tikai sirdigs vīrs un vedi Tā Kunga karus. Jo Sauls domāja: mana roka nebūs pret viņu, bet lai Filistu roka ir pret viņu. **18** Bet Dāvids sacīja uz Saulu: kas es esmu, un kas ir mana dzīves kārtā un mana tēva radi iekš Israēla, ka man būs palikt kēniņam par znotu? **19** Bet kad tas laiks nāca, ka Meraba, Saula meita, Dāvidam bija jādod, tad tā Adriēlim no Meolas tapa dota par sievu. **20** Bet Mikale, Saula meita, milēja Dāvidu. Kad tas Saulam tapa teikts, tad tas viņam bija pa prātam. **21** Un Sauls sacīja: to es viņam došu, lai tā viņam ir par valgu, un Filistu roka nāk pār viņu. Tāpēc Sauls sacīja uz Dāvidu: ar to otru tu man šodien būsi par znotu. **22** Un Sauls pavēlēja saviem kalpiem: runājiet ar Dāvidu klusinām un sakāt: redzi, kēniņam ir labs prāts uz tevi, un visi viņa kalpi tevi milo, tad palieci kēniņam par znotu. **23** Un Saula kalpi runāja šos vārdus priekš Dāvida ausim. Bet Dāvids sacīja: vai tā ir maza lieta priekš jūsu acīm, kēniņam palikt par znotu? Un es taču esmu nabags un zems vīrs. **24** Un Saula kalpi viņam to stāstīja sacīdam: tā un tā Dāvids ir runājis. **25** Tad Sauls sacīja: sakāt Dāvidam tā: kēniņam negribās kroja naudas, bet simts Filistu priekšādas, lai atriebjamies pie kēniņa ienaidniekiem. Jo Sauls domāja Dāvidu izdeldēt caur Filistu roku. **26** Tad viņa kalpi Dāvidam šos vārdus sacīja, un Dāvidam labi patika, kēniņam palikt par znotu. **27** Bet tās dienas vēl nebija pagalam, tad Dāvids cēlās un nogāja ar saviem viriemi un nokāva no Filistiem divsmit vīrus. Dāvids atnesa viņu priekšādas, un tās kēniņam tapa nodotas pilnā skaitā, ka viņš taptu kēniņa znots. Tad Sauls viņam deva savu meitu Mikali par sievu. **28** Un Sauls redzēja un nomanīja, ka Tas Kungs bija ar Dāvidu, un Mikale, Saula meita, viņu milēja. **29** Tad Sauls no Dāvida vēl vairāk bijās un Sauls ienīdēja Dāvidu, kamēr viņš dzīvoja. **30** Kad nu Filistu lielkungi izgāja (karot), tad notikās viņiem izejot, ka Dāvids bija gudrāks nekā visi Saula kalpi, tā ka viņa vārds kļuva ļoti cienīts.

19 Tad Sauls runāja ar savu dēlu Jonatānu un ar visiem saviem kalpiem, ka tie Dāvidu nokautu. Bet Jonatānam, Saula dēlam, bija labs prāts uz Dāvidu. **2** Un Jonatāns Dāvidam to teica sacīdams: mans tēvs Sauls tevi meklē nokaut; nu tad, sargies jel rītu un paslēpies. **3** Bet es iziešu un stāvēšu savam tēvam sānis laukā, kur tu būsi, un runāšu ar savu tēvu tevis pēc un redzēšu,

kas tur būs, un tev to sacīšu. **4** Tad Jonatāns runāja labu no Dāvida uz savu tēvu Saulu un uz to sacīja: lai kēniņš neapgrēkojās pret savu kalpu Dāvidu, jo viņš pret tevi nav grēkojis, un viņa darbi tev nāk varen ļoti par labu. **5** Jo viņš savu dzīvību ir līcis savā rokā un to Filistu kāvis, un Tas Kungs ir devis lielu pestīšanu visam Israēlim. To tu esi redzējis un priečājies, kāpēc tad tu gribētu apgrēkoties pret nenoziedzīgām asinīm, Dāvidu bez vainas nokaudams. **6** Un Sauls paklausīja Jonatāna balsij, un Sauls nozvērējās: tik tiešām ka Tas Kungs dzīvo, tam nebūs nokautam tapt. **7** Un Jonatāns aicināja Dāvidu, un Jonatāns sacīja Dāvidam visus šos vārdus. Un Jonatāns veda Dāvidu Saula priekšā, un viņš bija šī priekšā kā citkārt. **8** Tad atkal karš cēlās, un Dāvids izgāja un karjoja ar Filistiem un tos kāva ar lielu kaušanu, un tie bēga viņa priekšā. **9** Bet ļauns gars no Tā Kunga nāca pār Saulu, un tas sēdēja savā namā, un viņa šķēps bija viņa rokā, un Dāvids spēlēja uz stīgām ar roku. **10** Tad Sauls gribēja Dāvidu nodurt ar to šķēpu pie sienas, bet šis novērsās no Saula, un tas šķēps ieskrēja sienā; un Dāvids bēga un izbēga tai pašā nakti. **11** Tad Sauls sūtīja vīrus Dāvida namā viņu sargāt un rītu nokaut. Bet Mikale, viņa sieva, to viņam teica un sacīja: ja tu šo nakti savu dzīvību neglābsi, tad tu rītu tapsi nokauts. **12** Un Mikale nolaida Dāvidu pa logu zemē, un tas nogāja un bēga un izglābās. **13** Un Mikale nēma vienu tēlu un to lika uz gultu, un vienu kazu spalvas audums viņa galvgalā un to apsedza ar deķi. **14** Un Sauls sūtīja vīrus, Dāvidu atvest, bet tā sacīja: viņš ir slims. **15** Tad Sauls sūtīja vīrus, Dāvidu aplūkot un sacīja: atnesiet to ar gultu pie manis, ka tas top nokauts. **16** Kad nu tie vīri ienāca, redzi, tad tēls bija gultā, un kazu spalvas audums viņa galvgalā. **17** Tad Sauls sacīja uz Mikali: kāpēc tu mani tā esi pievilusi un manu ienaidnieku atlaidusi, ka tas ir aizbēdzis? Bet Mikale sacīja uz Saulu: viņš uz mani sacīja: atlaid mani, kāpēc man tevi būs nokaut? **18** Tā Dāvids bēga un izglābās un nāca pie Samuēla uz Rāmatu, un stāstīja tam visu, ko Sauls tam bija darijis, un gāja līdz ar Samuēli un palika Najotā. **19** Un Saulam teica un sacīja: redzi, Dāvids ir Najotā pie Rāmatas. **20** Tad Sauls sūtīja vīrus, Dāvidu atvest. Kad tie nu redzēja vienu praviešu pulku runājam praviešu vārdus un Samuēli pie viņiem stāvam par uzraugu, tad Dieva Gars nāca par Saula vīriem, ka tie arī praviešu vārdus runāja. **21** Un kad tas Saulam tapa sacīts, tad viņš sūtīja citus vīrus, - un arī tie runāja praviešu vārdus. Tad Sauls sūtīja vēl trešos vīrus, - tie arīdzan runāja praviešu vārdus. **22** Tad viņš arī pats gāja uz Rāmatu un nāca pie tās lielās akas, kas bija pie Sehus, un vaicāja sacīdams: kur ir Samuēls un Dāvids? Un viņam sacīja: redzi, Najotā pie Rāmatas. **23** Tad viņš gāja uz turieni, uz Najotu pie Rāmatas. Un Dieva Gars nāca arī uz viņu un tas gāja praviešu vārdus runādams, kamēr viņš nāca uz Najotu pie Rāmatas. **24** Un arī viņš tur novilka savas drēbes un runāja praviešu vārdus Samuēla priekšā, un viņš krita kails pie zemes cauru dienu un cauru nakti. Tāpēc saka: vai Sauls arī starp praviešiem?

20 Tad Dāvids bēga no Najotas pie Rāmatas, un nāca un sacīja Jonatāna priekšā: ko es esmu darījis, kas ir mans noziegums un kas ir mani grēki tava tēvā priekšā, ka viņš manu dzīvību meklē? **2** Tad tas uz viņu sacīja: lai Dievs pasargā, tu nemirs! Redzi, mans tēvs nedara ne lielu

ne mazu lietu, ko viņš man papriekš nesacītu, kādēl tad mans tēvs šo lietu priekš manis būtu apslēpis? Tas tā nav. **3** Tad Dāvids turklāt vēl zvērēja un sacīja: tavs tēvs labi zina, ka es žēlastību esmu atradis priekš tavām acīm, tāpēc viņš domā, lai Jonatāns no tā nekā nezina, ka tas par to nenoskumstas. Bet patiesi, tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo un tava dvēsele dzīvo, viens solis vien ir starp mani un nāvi. **4** Un Jonatāns sacīja uz Dāvidu: ko tava dvēsele vēlās, to es tev darišu. **5** Un Dāvids sacīja uz Jonatānu: redzi, rītu ir jauns mēnesis, un man būtu ar kēniņu pie galda jāsēž un jāēd, tad nu palaid mani, ka es laukā apslēpjos līdz trešās dienas vakaram. **6** Ja tavs tēvs pēc manis vaicās, tad saki: Dāvids mani lūgdams lūdzis, ka varētu steigšus noiet uz savu pilsētu Bētlemi, jo tur ir tas gadskārtīgais upuris visiem tiem radiem. **7** Ja nu viņš tā sacīs: tas ir labi, - tad tavam kalpam būs miers. Bet ja viņš par to apskaistās, tad tu vari zināt, ka viņš ļaunu apnēmies. **8** Dari tad žēlastību pie sava kalpa, jo tu ar savu kalpu Tā Kunga derību esi derējis. Bet ja kāds noziegums ir pie manis, tad nokauj tu mani, kāpēc tu mani vēl gribētu vest pie sava tēva? **9** Tad Jonatāns sacīja: lai tas ne mūžam tev nenotieku, ja es tiešām atzītu, ka mans tēvs būtu apnēmies tev ļaunu darit, ka es tev to nesacītu! **10** Tad Dāvids sacīja uz Jonatānu: kas man to sacīs, kad tavs tēvs tev bargi atbildēs? **11** Tad Jonatāns sacīja uz Dāvidu: nāc, ejam laukā. Un tie izgāja abi divi uz lauku. **12** Tad Jonatāns sacīja uz Dāvidu: Kungs, Israēla Dievs, ja es no sava tēva būšu izklausījis ap šo laiku rītu vai parītu, un redzi, kad tas ir labi priekš Dāvida, un es tad pie tevis nesūtu un tev no tā ziņas nedodu, **13** Tad lai Tas Kungs Jonatānam šā un tā dara. Bet ja mans tēvs ko ļaunu pret tevi ir apnēmies, tad es tev par to ari ziņu došu, un tevi palaidīšu, ka tu ar mieru vari aiziet. Un lai tad Tas Kungs ir ar tevi, kā Viņš ir bijis ar manu tēvu. **14** Un kaut tu, kamēr es vēl dzīvoju, kaut tu pie manis parādītu Tā Kunga žēlastību, **15** Un kad es mirstu, ne mūžam neatrautu savu žēlastību no mana nama, ari tad ne, kad Tas Kungs Dāvida ienaidniekus visus no zemes izdeldēs. **16** Tā Jonatāns derēja derību ar Dāvida namu. Un Tas Kungs ir piemeklējis Dāvida ienaidniekus. **17** Un Jonatāns Dāvidu vēl reiz apzvērināja viņu mīlēdams, jo tas viņu mīlēja, itin kā savu dvēseli. **18** Un Jonatāns uz viņu sacīja: rītu ir jauns mēnesis, tad pēc tevis vaicās, jo tava vieta, kur tu sēdi, būs tukša. **19** Bet trešā dienā nonāc drīz un ej uz vietu, kur tu biji paslēpies darba dienā, un apsēdies pie Azel akmens. **20** Tad Es trīs bultas šauš tam sānis, tā kā mērķi šaudams. **21** Un redzi, es sūtišu puisi (sacīdam): ej, meklē tās bultas. Ja es uz to puisi sacīšu: redzi, tās bultas ir šaipus tevis, dabū tās, - tad nāc, jo tev ir miers un nav nekas, tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo. **22** Bet ja es tā uz to puisi sacīšu: redzi, tās bultas ir tavā priekšā viņā pusē, - tad ej, jo Tas Kungs tev ir licis iet. **23** Bet par to lietu, par ko es un tu esam runājuši, redzi, lai Tas Kungs ir starp mani un tevi mūžigi. **24** Tad Dāvids paslēpās laukā, un kad jauns mēnesis bija, tad kēniņš apsēdās pie galda ēst. **25** Kad nu kēniņš apsēdās savā vietā, to brīdi kā ar vienu pie sienas, tad Jonatāns nāca, un Abners apsēdās Saulam sānis, bet Dāvida vieta palika tukša. **26** Bet Sauls nesacīja tai dienā nekā, jo viņš domāja: tam kas ir noticis, ka tas nav šķīsts, - viņš nebūs šķīsts. **27** Bet otrā jauna mēneša

dienā Dāvida vieta palika atkal tukša. Tad Sauls sacīja uz savu dēlu Jonatānu: kāpēc Isajus dēls pie galda nav nācis nedz vakar, nedz šodien? **28** Tad Jonatāns Saulam atbildēja: Dāvids mani lūgdams lūdzis, ka varētu iet uz Bētlemi, **29** Un sacīja: atlaid mani lūdzams, jo mūsu radiem ir upuris tai pilsētā, un mans brālis man pats to ir pavēlējis; nu tad, ja es žēlastību esmu atradis tavās acīs, tad dod man lūdzams valū, savus brāļus apmeklēt. Tādēl viņš nav nācis pie kēniņa galda. **30** Tad Sauls apskaitās pret Jonatānu un uz to sacīja: tu netiklais stūrgalvi, vai es nezinu, ka tu to Isajus dēlu esi izredzējis sev par kaunu un tava netiklai mātei par kaunu? **31** Jo cik ilgi Isajus dēls virs zemes dzīvos, ne tu, nedz tava valstība nepastāvēs. Tad nu nosūti un dabū man viņu šurp, jo viņam jāmirst. **32** Tad Jonatāns savam tēvam Saulam atbildēja un uz to sacīja: kāpēc tam būs mirt? Ko viņš ir darijis? **33** Tad Sauls meta ar šķepu pēc viņa, ka to nodurtu. Un Jonatāns nomanīja, ka viņa tēvs pilnīgi bija apnēmies, Dāvidu nokaut. **34** Tad Jonatāns cēlās no galda ar dusmām un neēda tai otrā jauna mēneša dienā nekā, jo viņam sirds ēdas par Dāvidu, tāpēc ka viņa tēvs to bija negodā licis. **35** Un ritā Jonatāns izgāja laukā, kur ar Dāvidu bija norunāts, un mazs zēns bija viņam līdz. **36** Un viņš sacīja uz savu puisi: tecī, meklē jel tās bultas, ko es šaušu. Tad tas puisis tecēja, un viņš šāva vienu bultu pāri pār to. **37** Kad nu tas puisis uz to vietu nāca, kur Jonatāns to bultu bija aizšāvis, tad Jonatāns tam puism saucu pakāj un sacīja: vai tā bulta nav tavā priekšā viņā pusē? **38** Atkal Jonatāns tam puism saucu pakāj: steidzies čakli, nestāvi! Tad tas puisis Jonatānam lasīja tās bultas un nāca atkal pie sava kunga. **39** Bet tas puisis nezināja nekā; Jonatāns tikai un Dāvids zināja to lietu. **40** Un Jonatāns deva tos rikus savam puism, un uz to sacīja: ej, nes tos pilsētā. **41** Tā tas puisis nogāja, un Dāvids cēlās no dienasvidus puses un metās uz savu vaigu pie zemes un klanījās trīs reiz', un tie skūpstījās un raudāja abi divi, bet Dāvids jo stipri. **42** Tad Jonatāns sacīja uz Dāvidu: ej ar mieru! Ko mēs abi iekš Tā Kunga vārda esam zvērējuši sacīdam: Tas Kungs lai ir starp mani un tevi, un starp manu dzimumu un tatu dzimumu, - tas lai tā paliek mūžigi. Un viņš cēlās un aizgāja, un Jonatāns nāca pilsētā.

21 Tad Dāvids nāca uz Nobu pie priestera Akīmeleka, un Akīmeleks gāja Dāvidam drebēdams preti un uz to sacīja: kāpēc tu nāci viens pats, un neviena tev nav līdz? **2** Tad Dāvids sacīja uz priesteri Akīmeleku: kēniņš man kādu lietu ir pavēlējis un uz mani sacījis: lai nevieni nezin no tās lietas, par ko es tevi esmu sūtījis, un ko es tev esmu pavēlējis; un saviem puīsiem es esmu pavēlējis, tai un tai vietā uz mani gaidīt. **3** Nu tad, kas tev ir pie rokas? Dod man kādas piecas maizes, vai, kas atrodas. **4** Tad tas priesteris Dāvidam atbildēja un sacīja: še man nav ikdienišķas maizes pie rokas, bet vien tās svētās maizes; ja tikai tie puīši no sievām būs noturējušies. **5** Tad Dāvids tam priesterim atbildēja un uz to sacīja: tiešām, sievas no mums ir nost bijušas vakar un aizvakar, kamēr es izgāju, un to puīšu lietas bija svētas. Lai nu tas ceļ gan nav svēts, tomēr tas šodien taps svētīts caur to ieroci. **6** Tad tas priesteris tam deva svētu maizi, tāpēc ka citas maizes tur nebija, kā vien tās priekšliekamās maizes, kas no Tā Kunga vaiga bija atņemtas, ka atkal jaunas taptu uzliktas tai dienā, kad viņas

tieki atņemtas. **7** Un tur bija viens vīrs no Saula kalpiem tai dienā ieslēgts Tā Kunga priekšā, un viņa vārds bija Doēgs, viens Edomietis, virsnieks pār Saula ganiem. **8** Un Dāvids sacīja uz Akīmeleku: vai tavā rokā nav kāds šķēps vai zobens? Jo es nedz savu zobenu nedz savas bruņas neesmu līdzi nēmis, tāpēc ka kēniņa lieta bija steidzama. **9** Tad tas priesteris sacīja: Filista Goliata zobens, ko tu ozolu ielejā nokāvi, redzi, tas ir še vienā drēbē ietīts aiz efoda; ja tu to gribi, tad nēm, jo te cīta nav kā tas vien. Tad Dāvids sacīja: cīta tāda nav, dod man to. **10** Un Dāvids cēlās un bēga tai dienā no Saula un nāca pie Akīsa, Gatas kēniņa. **11** Tad Akīsa kalpi uz to sacīja: vai šis nav Dāvids, tās zemes kēniņiš? Vai no tā netapa dziedāts ar stabulēm un sacīts: Sauls tūkstošus kāvis, bet Dāvids desmit tūkstošus. **12** Un Dāvids šos vārdus nēma pie sīrds un bijās ļoti no Akīsa, Gatas kēniņa. **13** Tāpēc viņš izlikās ārprātīgs priekš viņu acim un kā traks apakš viņu rokām kasīja vārtu durvis, un siekalas tam notecejā bārdā. **14** Tad Akīs sacīja uz saviem kalpiem: raugi, jūs redzat, ka tas vīrs ir traks, kāpēc jūs to pie manis esat atveduši? **15** Vai man traku nav diezgan, ka jūs šo pie manis esat atveduši, manā priekšā trakot, - vai tad tam būs nākt manā namā?

22 Tad Dāvids aizgāja no turienes un bēga uz Adulamu alu. Un viņa brāļi to dzirdēja ar visu viņa tēva namu un nonāca pie viņa uz turieni. **2** Un pie viņa sapulcinājās visi vīri, kas bija spaidos, un visi, kam bija daudz parādu, un visi, kam bija rūgtums sirdi, un viņš tiem palika par virsnieku, un pie viņa bija pie četrīsimt vīru. **3** Un Dāvids gāja no turienes uz Micpu Moaba zemē, un sacīja uz Moaba kēniņu: lai jel mans tēvs un mana māte pie jums dzīvo, tiekams es atzišu, ko Dievs ar mani darīs. **4** Un viņš tos novēda pie Moaba kēniņa un tie palika pie tā, kamēr Dāvids mita kalnos. **5** Tad pravietis Gads sacīja uz Dāvidu: nepaliec uz šiem kalniem, ej un paliec Jūda zemē. Tad Dāvids gāja un nāca Areta mežā. **6** Un Sauls dzirdēja, ka Dāvids bija pamānījis ar tiem vīriem, kas pie viņa bija. Un Sauls sēdēja pie Ģibējas apakš kupla koka uz kalna, un viņa šķēps bija viņa rokā, un visi viņa kalpi stāvēja ap viņu. **7** Tad Sauls sacīja uz saviem kalpiem, kas ap viņu stāvēja: klausiet jel, jūs Benjamīneši, vai Isajus dēls jums visiem dos tirumus un vina dārzus, vai viņš jūs visus cels par tūkstošniekiem un par simtniekiem, - **8** Ka jūs visi pret mani esat sazvērējušies, un neviena nav, kas priekš manām ausīm būtu sacījis, ka mans dēls derību ir derējis ar Isajus dēlu? Un neviena nav jūsu starpā, kam manis būtu zēl, un kas to priekš manām ausīm būtu teicis, ka mans dēls manu kalpu pret mani pamodinājis, ka tas uz mani glūn, kā tas šodien redzams. **9** Tad Doēgs, tas Edomietis, kas pie Saula kalpiem stāvēja, atbildēja un sacīja: es redzēju Isajus dēlu uz Nobu nākam pie Akīmeleka, Akītaba dēlu. **10** Tas To Kungu viņa labad vaicāja un tam deva ceļamaizi un tam deva arī Filista Goliata zobenu. **11** Tad kēniņš nosūtīja un lika aicināt Akīmeleku, priestera Akītaba dēlu, un visu viņa tēva namu, kas priesteri bija Nobā. Un tie nāca visi kēniņa priekšā. **12** Tad Sauls sacīja: klausījel, tu Akītaba dēls! Un tas sacīja: redzi, še es esmu, kungs. **13** Tad Sauls uz to sacīja: kāpēc jūs pret mani esat sazvērējušies, tu un Isajus dēls, ka tu viņam esi maizes devis un zobenu, un Dievu viņa labad vaicājis, ka viņš pret mani celtos un uz mani

glūnētu, kā tas šodien redzams? **14** Tad Akīmeleks kēniņam atbildēja un sacīja: kurš tad starp visiem taviem kalpiem ir tik uzticīgs, kā Dāvids, paša kēniņa znots, kas pie tevis var pielet un tevi klausīt un top godā turēts tavā namā? **15** Vai tad es šodien esmu esīsacīs Dievu viņa pēc vaicāt? Lai Dievs pasargā! Lai kēniņš tādu lietu uz savu kalpu negriež nedz uz visu mana tēvu namu, jo tavs kalps no visām šīm lietām nekā nezin, ne mazu ne lielu. **16** Bet kēniņš sacīja: mirt tev jāmirst, Akīmelek, tev un visam tava tēva namam. **17** Un kēniņš sacīja uz tiem sargiem, kas pie viņa stāvēja: griezāties un nokaujiet Tā Kunga priesterus, tāpēc ka viņu roka arīdzan ir ar Dāvidu, un ka tie zinājuši viņu bēgam un man to nav sacījuši. Bet kēniņa kalpi negribēja savu roku izstiept, Tā Kunga priesterus nokaut. **18** Tad kēniņš sacīja uz Doēgu: griezies tu un kauj tos priesterus. Tad Doēgs, tas Edomietis, griezās un käva tos priesterus un nokāva tai diena astoņdesmit un piecus vīrus, kas to nātnu efodu nesa. **19** Viņš sita ari Nobu, to priesteru pilsētu, ar zobena asmeni, gan vīrus, gan sievas, gan bērnus, gan zīdāmos, gan vēršus, gan ēzelus, gan sīkus lupus viņš nokāva ar zobena asmeni. **20** Tomēr viens no Akīmeleka, Akītaba dēla, dēliem izbēga, ar vārdu Abjatars, un bēga pie Dāvida. **21** Un Abjatars stāstīja Dāvidam, ka Sauls Tā Kunga priesterus bija nokāvis. **22** Tad Dāvids sacīja uz Abjataru: es jau to zināju tai dienā, kad Doēgs, tas Edomietis, tur bija, ka tas Saulam to tiešām atsacīs. Es esmu noziedzīgs pie visām tava tēva nama dvēselēm. **23** Paliec pie manis, nebisties, kas manu dzīvību meklē, tam būs ari tavu dzīvību meklēt, jo pie manis tev būs patvērumi.

23 Un Dāvidam teica un sacīja: redzi, Filisti karo pret Keģilu un aplaupa klonus. **2** Tad Dāvids vaicāja To Kungu un sacīja: vai man būs iet un Filistus kaut? Un Tas Kungs sacīja uz Dāvidu: ej, jo tu Filistus kausi un izglābsi Keģilu. **3** Bet Dāvida vīri uz to sacīja: redzi, mēs bīstamies šeit iekš Jūda: kā mēs varētu iet uz Keģilu pret Filistu karapulkiem? **4** Tad Dāvids vaicāja atkal To Kungu, un Tas Kungs tam atbildēja un sacīja: "Celies, noej uz Keģilu, jo Es Filistus dodu tavā rokā." **5** Tad Dāvids nogāja ar saviem vīriem uz Keģilu un karojā pret Filistiem un aizdzina viņu lopus un sakāva tos lielā kaušanā. Tā Dāvids atpestīja Keģilas iedzīvotājus. **6** Bet kad Abjatars, Akīmeleka dēls, uz Keģilu bēga pie Dāvida, tad viņš nonāca ar to efodu savā rokā. **7** Kad nu Saulam sacīja, ka Dāvids bija nācis uz Keģilu, tad Sauls sacīja: Dievs to nodevis manā rokā, jo viņš ir ieslēgts, ka tas nācis pilsētā, kur aizšaujami vārti. **8** Tad Sauls sasaucā tos ļaudis uz karu, ka tie noietu uz Keģilu, Dāvidu ar viņa vīriem aplenkīt. **9** Kad nu Dāvids nomanīja, ka Sauls šo ļaunumu pret viņu slepeni bija apņēmīs, tad viņš sacīja uz priesteri Abjataru: nes to efodu šurp. **10** Un Dāvids sacīja: Kungs, Israēla Dievs, Tavs kalps to dzīrējis, ka Sauls domā uz Keģilu nākt, to pilsētu samaitāt manis dēl. **11** Vai Keģilas namnieki mani nodos viņa rokā? Vai Sauls arī nāks lejā, kā Tavs kalps dzīrējis? Kungs, Israēla Dievs, saki to jel Savam kalpam. Tad Tas Kungs sacīja: viņš nonāks lejā. **12** Un Dāvids sacīja: vai tad Keģilas namnieki mani un manus vīrus nodos Saula rokā? Tad Tas Kungs sacīja: nodos. **13** Tad Dāvids cēlās ar saviem vīriem, to bija pie sešsimt, un tie izgāja no Keģilas un gāja, kur varēdami. Un kad Saulam sacīja, ka Dāvids no Keģilas aizbēdzis, tad viņš

palika neizgājis. **14** Un Dāvids mita tuksnesi nepieejamās vietās un palika uz kalniem Zifas tuksnesi. Un Sauls to meklēja vienmēr, bet Dievs to nedeva viņa rokā. **15** Un Dāvids redzēja, ka Sauls bija izgājis, viņa dzīvibū meklēt; un Dāvids bija Zifas tuksneša silā. **16** Tad Jonatāns, Saula dēls, cēlās un gāja pie Dāvida silā un stiprināja viņa roku iekš Dieva, **17** Un sacīja uz to: nebūsties, jo mana tēva Saula roka tevi neatradīs, un tu tapsi Israēlim par kēniņu, un es būšu tas tuvākais pie tevis, un to mans tēvs Sauls ari gan zina. **18** Un tie abi derēja derību Tā Kunga priekšā, un Dāvids palika tai silā, bet Jonatāns gāja uz savām mājām. **19** Tad Zifas ļaudis nogāja pie Saula uz Čibēju un sacīja: vai Dāvids neslēpjās pie mums silā nepieejamās vietās, uz Akīlas pakalna, kas tuksnesim pa labo roku? **20** Nu tad, kēniņu, nāc tūdaļ it pēc tava sirds prāta, jo mums pienākas, viņu nodot kēniņa rokā. **21** Tad Sauls sacīja: svētīti jūs esat Tam Kungam, ka jūs par mani esat apžēlojušies. **22** Ejat jel, nēmiet vēl vērā, skatāties un izlūkojet viņa vietu, kur viņu pēdas būs, un kas viņu tur ir redzējis; jo man ir sacīts, ka viņš ļoti gudrs. **23** Tapēc izraugāt un izlūkojet visas malas, kur viņš slēpjās; tad nāciet atkal pie manis ar īstu vēsti, tad es jums iešu līdz. Un ja viņš šai zemē būs, tad es viņam dziļos pakalā starp visiem tūkstošiem iekš Jūda. **24** Tad tie cēlās un nogāja uz Zifu Saulam pa priekšu. Bet Dāvids un viņa vīri turējās Maona tuksneša klajumā, pa labo roku tuksnesim. **25** Un Sauls ar saviem vīriem gāja, viņu meklēt. Bet Dāvidam tapa ziņa dota, un viņš nogāja uz to lielo akmeni un palika Maona tuksnesi. Kad nu Sauls to dzirdēja, tad viņš Dāvidam dzīnās pakāl pa Maona tuksnesi. **26** Un Sauls gāja šai kalna pusē, un Dāvids ar saviem vīriem viņā kalna pusē. Tad Dāvids steidzās no Saula bēgt, bet Sauls ar saviem vīriem Dāvidu un viņa vīrus aplenca, gribēdams tos sagūstīt. **27** Bet viens vēstnesis nāca pie Saula sacīdam: steidzies un ej, jo Filisti zemē ielauzušies. **28** Un Sauls griezās atpakaļ no Dāvida pakaldzīšanās un gāja pret Filistiem; tāpēc šī vieta top nosaukta Zela-Makleket (šķiršanās akmens). **29** Un Dāvids aizgāja no turienes un palika Enģedos nepieejamās vietās.

24 Un notikās, kad nu Sauls no Filistiem bija griezies atpakaļ, tad viņam teica un sacīja: redzi, Dāvids ir Enģedu tuksnesi. **2** Tad Sauls nēma trīstūkstošu izslasītus vīrus no visa Israēla un gāja meklēt Dāvidu ar viņa vīriem uz tiem mežu kazu kalniem. **3** Un viņš nāca pie tiem avju laidiem celīmalā; tur bija viena ala, un Sauls tam iegāja savas kājas apsegā, bet Dāvids un viņa vīri sēdēja alas dibenā. **4** Tad Dāvida vīri uz to sacīja: redzi, šī ir tā diena, par ko Tas Kungs tev ir sacījis: "Redzi, Es tavu ienaidnieku dodu tavā rokā, un tev būs viņam darit, kā tev tīk." Un Dāvids cēlās un nogrieza kļusinām vienu stūri no Saula svārkiem. **5** Bet pēc tam Dāvidam sirds par to lēca, ka viņš to stūri no Saula svārkiem bija nogriezis. **6** Un viņš sacīja uz saviem vīriem: lai Tas Kungs mani no tā pasargā, ka es ko darītu savam kungam, Tā Kunga svaidītam, un savu roku pie viņa pieliktu, - jo viņš ir Tā Kunga svaidītais. **7** Un Dāvids apsauga savus vīrus ar vārdiem un viņiem neļāva pret Saulu celties; un Sauls cēlās no tās alas un gāja pa ceļu. **8** Tad ari Dāvids cēlās un izgāja no alas un sauga Saulam pakāl un sacīja: mans kungs un kēniņ! Tad Sauls skatījās atpakaļ. Un Dāvids locīdādāmies ar savu

vaigu nometās zemē. **9** Un Dāvids sacīja uz Saulu: kāpēc tu klausī cilvēku vārdiem, kas saka: redzi, Dāvids meklē tavu nelaimi? **10** Redzi, šodien tavas acis redz, ka Tas Kungs tevi šodien tai alā bija devis manā rokā. Un gan sacīja, lai es tevi nokauju, bet (mana roka) tevi žēloja, jo es sacīju: es nepielikšu savu roku pie sava kunga, jo viņš ir Tā Kunga svaidītais. **11** Redzi jel, mans tēvs, redzi savu svārku stūri manā rokā; jo kad es to stūri no taviem svārkiem nogriezu, tad es tevi neesmu nokāvis. Atzīsti tad un redzi, ka manā rokā nav nedz launuma nedz blēdības, un ka pret tevi neesmu grēkojis; taču tu meklē manu dvēseli paņemt. **12** Tas Kungs tiesās starp mani un tevi, tiesām Tas Kungs mani pie tevis atriebs, bet mana roka nebūs pret tevi. **13** Tā kā top teikts pēc veca sakāma vārda: no bezdevīgiem nāk bezdevība; bet mana roka nebūs pret tevi. **14** Pret ko tu, Israēla kēniņu, esi izgājis? Kam tu dzenies pakaļ? Vienam nedzīvam sunim, vienai blusai! **15** Bet Tas Kungs būs par tiesnesi un tiesās starp mani un tevi, un redzēs un pārstāvēs manu tiesu un mani izglābē no tavas rokas. **16** Kad nu Dāvids bija beidzis šos vārdus uz Saulu runāt, tad Sauls sacīja: vai šī nav tava balss, mans dēls Dāvid? Un Sauls pacēla savu balsi un raudāja. **17** Un viņš sacīja uz Dāvidu: tu esi taisnāks nekā es. Jo tu man esi labu darījis, bet es tev launu esmu atmaksājis. **18** Un nu tu man ņodien esi parādījis, ka tu pie manis esi labu darījis, kad Tas Kungs mani tavā rokā bija iedevis, bet tu mani neesi nokāvis. **19** Kad, kas savu ienaidnieku atrod, vai viņš tam liks stāigt pa labu ceļu? Lai Tas Kungs tev labu atmaksā par to, ko tu ņodien pie manis esi darījis. **20** Un nu, redzi, es zinu, ka tu tiesām būsi par kēniņu, un ka Israēla valstība stāvēs tavā rokā. **21** Tad zvērē nu man pie Tā Kunga, ka tu manu dzimumu pēc manis negribi izdeldēt, nedz iznīcināt manu vārdu no mana tēva nama. **22** Tad Dāvids zvērēja Saulam. Un Sauls gāja savās mājās, bet Dāvids un viņa vīri gāja uz augšu tai nepieejamā vietā.

25 Un Samuēls nomira un viss Israēls sapulcējās un žēlojās par to un to apraka viņa namā Rāmatā. **2** Tad Dāvids nogāja uz Pārana tuksnesi. Un viens vīrs bija Maonā, kam saimniecība bija Karmeli; un tas vīrs bija ļoti bagāts, un tam bija trīstūkstoš avis un tūkstoš kazas. Un tas bija Karmeli, savas avis cirpt. **3** Un tam vīram bija vārds Nābals, un viņa sievai bija vārds Abigaile, un tā sieva bija ļoti gudra padomā un skaista augumā. Bet tas vīrs bija pikts un launs savos darbos un no Kāleba bērniem. **4** Kad nu Dāvids tuksnesi dzirdēja, ka Nābals savas avis cirpa, **5** Tad viņš sūtīja desmit puišus un sacīja tiem puišiem: ejat uz Karmeli un ejat pie Nābala un sveicinājiet viņu no manas puses, **6** Un sakāt: Dievs palidz, miers lai ir ar tevi un miers ar tavu namu un miers ar visu, kas tev pieder! **7** Un nu es esmu dzirdējis, ka tev ir avju cirpēji. Tad nu tavi gani pie mums ir bijuši, mēs tiem nekā ļauna neesam darijuši, tiem arī nekas nav zudis visu to laiku, kamēr tie Karmeli bijuši. **8** Vaicā savus puišus, tad tie tev to sacīs. Lai tad tie jaunekļi ūželstību atrod priekš tavām acīm, jo mēs labā dienā esam atnākuši. Dod jel saviem kalpiem un savam dēlam Dāvidam, kas tev pie rokas. **9** Kad nu Dāvida puiši bija nākuši un šos vārdus uz Nābalu no Dāvida puses runājuši, tad tie palika klusus. **10** Bet Nābals atbildēja Dāvida kalpiem un sacīja: kas tas tāds Dāvids un kas tas

tāds Isajus dēls? Šīnī laikā ir daudz kalpu, kas no saviem kungiem aizbēg. **11** Vai tad es savu maizi un ūdeni un savus lopus ķemšu, ko es priekš saviem cirpējiem esmu kāvis, un došu viriem, ko es nepazīstu, no kurienes tie ir? **12** Tad Dāvida puiši griezās atpakaļ uz savu ceļu un gāja atpakaļ un nāca un atsacīja viņam visus šos vārdus. **13** Tad Dāvids sacīja uz saviem viriem: apjoziet ikviens savu zobenu. Tad ikviens apjzoja savu zobenu. Un Dāvids apjzoja arīdzan savu zobenu, un tie devās uz augšu Dāvidam pakāļ pie četrsmiņu vīru, un divsmit palika pie rīkiem. **14** Bet Abigailei, Nābala sievai, viens no tiem puišiem to stāstīja un sacīja: redzi, Dāvids ir vēstnešus sūtījis no tuksneša un mūsu kungu licis sveicināt, bet viņš tos izbāra. **15** Bet tie vīri mums ir bijuši ļoti labi, un mums nekā ļauna nav darījuši un mums nekas nav zudis visu to laiku, kad mēs pie tiem mituši, kad bijām laukā. **16** Tie mums bijuši par mūri gan naktim, gan dienām, visu to laiku, kad mēs pie tiem bijuši, avis ganidami. **17** Un nu ķem vērā un raugī, ko tu dari, jo nelaime būs gatava pret mūsu kungu un pret visu viņa namu, un tas ir netikls vīrs, ka viņam nekā never sacīt. **18** Tad Abigaile steidzās un ķem divsmit maizes un divus ādas traukus ar vīnu un piecas kautas avis un piecus pūrus miltu un simts rozīnu raušu un divsmit viņu raušu, un to krāva uz ēzeliem. **19** Un tā sacīja uz saviem puišiem: noejet manā priekšā, redzi, es būšu aiz jums. Bet savam vīram Nābalam, viņa par to tam nedeva ziņas. **20** Kad nu viņa uz ēzeļa jādama nonāca pakalnā, mežā ēnā, redzi, tad Dāvids ar saviem vīriem nonāca viņai preti, un viņa tos sastapa. **21** Bet Dāvida bija sacījīs: tiešām, es esmu velti sargājis visu, kas šim pieder tuksnesi, un tam nekas nav zudis no tā, kas viņam bija, bet viņš man maksā ļaunu par labu. **22** Lai Dievs Dāvida ienaidniekiem šā un tā dara, ja es no visa, kas viņam pieder, lidz rītam vienu atlicināju, kas miž pie sienas. **23** Kad nu Abigaile Dāvidu redzēja, tad viņa steidzās un nokāpa no ēzeļa un Dāvida priekšā krita uz savu vaigu un metās pie zemes. **24** Un tā krita viņam pie kājām un sacīja: ak mans kungs, piedzīni man, man to noziegumu, un lai jel tava kalpone priekš tavām ausīm runā, un klausī tavas kalpones vārdus! **25** Mans kungs, nedusmojies, lūdzams, par šo netiklo vīru, par Nābalu, jo viņš ir tāds, kā viņa vārds skan; Nābals (ģeķis) viņa vārds un ģeķība ir pie viņa, un es, tava kalpone, sava kunga puišus neesmu redzējusi, ko tu esi sūtījis. **26** Nu tad, mans kungs, tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs un tava dvēsele dzīva, Tas Kungs tevi ir noturējis, ka tu neesi nācis asinsgrēkā un neesi atriebīes ar savu roku, un nu, kā Nābals, tā lai top tavi ienaidnieki un tie, kas pret manu kungi ļaunu domā. **27** Un šī nu ir tā svētība, ko tava kalpone savam kungam ir atnesusi; lai to dod tiem puišiem, kas manam kungam staigā pakāļ. **28** Piedod, lūdzams, tavai kalponei to pārkāpumu; jo Tas Kungs tiešām manam kungam dos pastāvīgu namu, tāpēc ka mans kungs karo Tā Kunga karu, un nekāds ļaunums tevi neaizņems ne mūžam. **29** Un kad kāds cilvēks pret tevi celsies, tevi vajāt un tatu dvēseli meklēt, tad mana kunga dvēsele būs iesieta tai dzivo (dvēselu) kūlīti pie Tā Kunga, tava Dieva, bet tatu ienaidnieku dvēsele taps kā no lingas izlingota. **30** Kad nu Tas Kungs manam kungam visu to labu darīs, ko Viņš par tevi runājis, un tevi cels par valdnieku pār Israēli, **31** Tad manam kungam nebūs šis grēks un šis

sirds grūtums, ka tu velti būtu asinis izlējis, un ka mans kungs pats sev būtu palīdzējis; un kad Tas Kungs manam kungam labu darīs, tad tu pieminēsi savu kalponi. **32** Tad Dāvids sacīja uz Abigaili: slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kas tevi šodien man preti sūtījis. **33** Un slavēts lai ir tavs padoms, un svētīta esu tu pati, ka tu man ūdotien noturējusi, ka neesmu nācis asinsgrēkā, un ka ar savu roku neesmu atriebīes. **34** Jo patiesi, tik tiešām kā Tas Kungs, Israēla Dievs, dzīvs, kas mani noturējis tev ļaunu darīt; ja tu nebūtu steigusies un mani preti nākusi, tad Nābalam nebūtu atlicis lidz rīta gaismai neviens, kas miž pie sienas. **35** Tad Dāvids ķem no viņas rokas, ko viņa tam bija atvedusi, un uz to sacīja: ej ar mieru atkal savās mājās! Redz, es tavu balsi esmu klausījis un tatu lūgšanu pieņēmis. **36** Kad nu Abigaile pie Nābala nāca, redzi, tad tam bija dzīres savā namā, tāpat kā ķēniņa dzires, un Nābala sirds priečājās pie sevis, un viņš bija ļoti piedzīrējis. Bet viņa tam ne vārda nesacīja, ne maza, ne liela, lidz rīta gaismai. **37** Un notikās rītā, kad viņs no Nābala bija izgājis, tad viņa sieva tam visu to stāstīja. Tad viņa sirds iekš viņa pamira, un viņš kļuva kā akmens. **38** Un pēc kādām desmit dienām Tas Kungs sita Nābalu, ka tas nomira. **39** Kad Dāvids dzirdēja, Nābalu esam mirušu, tad viņš sacīja: slavēts ir Tas Kungs, kas manu apsmiekuļu pie Nābala atriebīs un Savu kalpu noturējis no ļauna, un ka Tas Kungs Nābalam to ļaunu uz viņa galvu maksājis. Un Dāvids nosūtīja un runāja uz Abigaili, ka viņš to nēmu par sievu. **40** Tad Dāvida kalpi nāca pie Abigailes uz Karmeli un runāja uz to un sacīja: Dāvids mūs pie tevis ir sūtījis, ka viņš tevi nēmu sev par sievu. **41** Tad viņa cēlās un metās uz savu vaigu pie zemes un sacīja: redzi, še ir tava kalpone, ka tā kalpo un mazgā sava kunga kalpu kājas. **42** Un Abigaile steidzās un cēlās un jāja uz ēzeļa ar savām piecām jaunām meitām, kas viņai staigāja pakāļ, un tā gāja Dāvida vēstnešiem pakāļ un viņam palika par sievu. **43** Un Dāvids ķem ari Akīnoamu no Jezreēles, un tā šās abas viņam bija par sievām. **44** Jo Sauls savu meitu Mikali, Dāvida sievu, bija devis Paltam, Laisa dēlam, kas bija no Gallim.

26 Tad Zifieši nāca pie Saula uz Ģibeju un sacīja: vai Dāvids nav paslēpies uz Aķilas pakalna šaipus tuksnešā? **2** Tad Sauls cēlās un nogāja uz Zifas tuksnesi, un viņam lidz trīstūkstoš izlasīti Israēla vīri, Dāvidu meklēt Zifas tuksnesi. **3** Un Sauls apmeta lēgeri uz Aķilas pakalna, kas šaipus tuksneša ceļmalā. Bet Dāvids palika tuksnesi. Un kad viņš redzēja, ka Sauls viņam pakāļ nāca tuksnesi, **4** Tad Dāvids izsūtīja izlūkus un nomanīja Saulu tiešām nākam. **5** Un Dāvids cēlās un nāca uz to vietu, kur Sauls bija apmeties, un Dāvids redzēja to vietu, kur Sauls gulēja ar Abneru, Nera dēlu, savu karalielkungu, un Sauls gulēja starp tiem savestiem lēgera ratiem, un tie ļaudis ap viņu bija apmetušies. **6** Tad Dāvids bilda un sacīja uz Akīmeleku, to Etieti, un uz Abizaju, Cerujas dēlu, Joaba brāli, sacīdams: Kas man ies lidz pie Saula lēgeri? Tad Abizajus sacīja: es iešu tev lidzi. **7** Tad Dāvids un Abizajus nāca pie (Saula) ļaudim nakti, un redzi, Sauls gulēja aizmidzis starp tiem savestiem lēgera ratiem, un viņa šķēps bija viņa galvas galā zemē iedurts, bet Abners un tie ļaudis gulēja ap viņu. **8** Tad Abizajus sacīja uz Dāvidu: Dievs ūdotien tatu ienaidnieku ir devis tavā rokā; lai es nu viņu jel ar vienu

reizi noduru ar šķēpu pie zemes, tad viņam otru reizi vairs nevajadzēs. **9** Bet Dāvids sacīja uz Abizaju: nenonāve viņu, jo kas savu roku varētu pielikt pie Tā Kunga svaidītā un palikt nenoziedzīgs? **10** Un Dāvids sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, - ja Tas Kungs viņu nesītis, vai nu viņa diena nāks, ka tas mirs, vai tas karā ies un ies bojā, - **11** Lai Tas Kungs mani pasargā, ka es savu roku liktu pie Tā Kunga svaidītā! Tāpēc nēm jel nu to šķēpu, kas ir viņa galvas galā, un to ūdens bīkeri un ejam. **12** Tā Dāvids nēma to šķēpu un to ūdens bīkeri no Saula galvas gala, un tie gāja projām, un neviens to nerēdzēja, un neviens to nemanīja, un neviens neuzmodās, bet tie gulēja visi, jo ciets miegs no Tā Kunga tiem bija uzkritis. **13** Kad nu Dāvids uz otru pusī bija pārgājis, tad viņš stāvēja kalna galā no tālienes, ka vēl plata vieta bija viņu starpā. **14** Un Dāvids uzkliedza tiem ļaudīm un Abneram, Nera dēlam, un sacīja: vai tu neatbildi Abner? Tad Abners atbildēja un sacīja: kas tu tāds esi, ka tu tā pret kēniņu kliedzi? **15** Tad Dāvids sacīja uz Abneru: vai tu neesi vīrs? Un kas tev ir līdzīgs iekš Israēla? Kāpēc tad tu savu kungi, to kēniņu, neesi sargājis? Jo viens no tiem ļaudīm ir nācis, kēniņu, tavu kungi, nonāvēt. **16** Tas nav labi, ko tu esi darijis; tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, jo jūs nāvi esat pelnījuši, tāpēc ka jūs savu kungi, Tā Kunga svaidīto, neesat labāki sargājuši. Un nu redzi, kur kēniņa šķēps ir un tas ūdens bīkeris, kas bija viņa galvas gala? **17** Un Sauls pazina Dāvida balsi un sacīja: vai šī nav tava balss, mans dēls Dāvid? Un Dāvids sacīja: mana balss, mans kungs un kēniņi. **18** Un viņš sacīja: kāpēc mans kungs savu kalpu tā vajā? Jo ko es esmu darijis un kāds ļaunums ir manā rokā? **19** Un nu klausījel, mans kungs un kēniņi, sava kalpa vārdus. Ja Tas Kungs tevi pret mani skubina, tad lai viņš ož upura dāvanu, bet ja cilvēku bērni to dara, tad tie lai ir nolādēti priekš Tā Kunga, tāpēc ka tie mani šodien izdzē, ka es nevaru palikt iekš Tā Kunga mantības, sacīdam: ej, kalpo svešiem dieviem. **20** Bet lai nu manas asinīs pie zemes nekrīt tālu no Tā Kunga vaiga, jo Israēla kēniņš ir izgājis vienu blusu meklēt, tā kā irbi medi uz kalniem. **21** Tad Sauls sacīja: es esmu grēkojis, griezies atpakaļ, mans dēls Dāvid, jo es tev vairs ļauna nedarīšu, tāpēc ka mana dvēsele šodien ir dārga bijusi tavās acīs; redzi, es esmu aplam darijis un ļoti noziedzies. **22** Tad Dāvids atbildēja un sacīja: redz, še ir kēniņa šķēps, lai tad viens no tiem puišiem nāk un to panēm. **23** Bet Tas Kungs lai ikvienam maksā pēc viņa taisnības un pēc viņa uzticības; gan Tas Kungs tevi šodien manā rokā bija devīs, bet es savu roku negribēju likt pie Tā Kunga svaidītā. **24** Un redzi, kā tava dvēsele šodien ir augsti turēta manās acīs, tā lai mana dvēsele augsti top turēta Tā Kunga acīs, un lai viņš mani izpesti no visām bēdām. **25** Tad Sauls sacīja uz Dāvidu: svētīts tu esi, mans dēls Dāvid, tiešām ko tu uzņemsies, to tu tiešām arī izvedisi galā. Tad Dāvids gāja savu ceļu, un Sauls griezās atpakaļ uz savu vietu.

27 Un Dāvida domāja savā sirdī: taču man kādā dienā nāks gals caur Saula roku; man labuma nav, ja es glābtin neglābjos uz Filistu zemi, lai Sauls mitā mani joprojām meklēt visās Israēla robežās; tā es no viņa rokas izglābšos. **2** Tad Dāvids cēlās un gāja ar tiem sešsimt vīriem, kas pie viņa bija, pie Akīsa, Maoka dēla, Gatas kēniņa. **3** Un Dāvids palika pie Akīsa Gatā, pats un viņa vīri, ikkatr

ar savu namu, Dāvids ar savām abām sievām, Akīnoamu, to Jezreēlieti, un Abigaili, Nābala sievu, to Karmelieti. **4** Kad nu Saulam sacīja, ka Dāvids aizbēdzis uz Gatu, tad viņš to vairs nemeklēja. **5** Un Dāvids sacīja uz Akīsu: ja es žēlastību esmu atradis priekš tavām acīm, tad lai man dod vietu vienā zemes pilsētā, ka es tur dzīvoju; jo kāpēc tavam kalpam kēniņa pilsētā pie tevis būs dzīvot? **6** Tad Akīs viņam tai dienā deva Ciklagu. Tāpēc Cikлага Jūda kēniņiem pieder līdz šai dienai. **7** Un tas laiks, ko Dāvids Filistu zemē mita, bija viens gads un četri mēneši. **8** Un Dāvids cēlās ar saviem vīriem un uzbruka Gešuriēsiem un Girziešiem un Amalekiešiem, jo tie citkārt bija tie zemes iedzīvotāji līdz Šurai un Ēģiptes zemei. **9** Un Dāvids kāva to zemi un nepameta dzīvus ne vīrus, ne sievas un nēma avis un vēršus un ēzelus un kamieļus un drēbes, un griezās atpakaļ un nāca pie Akīsa. **10** Kad nu Akīs sacīja: kur jūs šodien esat ielauzušies? Tad Dāvids sacīja: pret dienasvidu iekš Jūda, un pret dienasvidu pie Jerameliešiem, un pret dienasvidu pie Keniešiem. **11** Un Dāvids ne vīrus, ne sievas nepameta dzīvus, ka tie netiktu uz Gatu; jo viņš sacīja: lai nenes vēsti pret mums, sacīdam: tā Dāvids mums ir darijis. Un tāds bija viņa darbs, cik ilgi tas Filistu zemē dzīvoja. **12** Un Akīs ticēja Dāvidam un domāja, viņš sev smirdošu darijies priekš saviem Israēla ļaudīm, tāpēc viņš man mūžam būs par kalpu.

28 Tanīs dienās notika, ka Filisti savus pulkus uz karu sapulcināja, ar Israēli karot. Tad Akīs sacīja uz Dāvidu: tev būs zināt, ka tev līdz ar mani jāiet karā, gan tev, gan taviem vīriem. **2** Tad Dāvids sacīja uz Akīsu: tad tu gan manīsi, ko tavs kalps darīs. Un Akīs sacīja uz Dāvidu: tāpēc es tevi ievelšu par savas galvas sargu mūžam. **3** Un Samuēls jau bija nomiris, un viens Israēls par viņu bija žēlojies, un viņu bija aprakusi Rāmatā, viņa pilsētā. Un Sauls zilniekus un burvju bija izdzinis no zemes. **4** Tā nu Filisti sapulcējās un nāca un apmetās Šunemē, un Sauls sapulcēja visu Israēli un tie apmetās Ģilboā. **5** Kad nu Sauls Filistu lēgeri redzēja, tad viņš bijās, un viņa sirds drebeja ļoti. **6** Un Sauls vaicāja To Kungu, bet Tas Kungs tam neatbildēja ne caur sapņiem, ne caur urim(lozēm), ne caur praviešiem. **7** Tad Sauls sacīja uz saviem kalpiem: meklējiet man vienu sievu, kam zilnieka gars, ka es pie tās eju un to vaicāju. Un viņa kalpi uz to sacīja: redz, Endorā ir viena sieva, tai ir zilnieka gars. **8** Un Sauls pārmija savas drēbes un apvilka citas un gāja pats ar diviem vīriem un nāca pie tās sievas nakti un sacīja: zilē man, lūdzama, caur zilnieka garu un uzved man to, ko es tev sacīšu. **9** Tad tā sieva uz to sacīja: redzi, tu zini, ko Sauls ir darijis, ka tas zilniekus un burvju no zemes ir izdzelējis. Kāpēc tu tad manai dvēselei valgus lieci, mani nomaitā? **10** Bet Sauls viņai zvērēja pie Tā Kunga un sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, tev par to lietu nekāds sods neuzsis. **11** Tad tā sieva sacīja: ko man tev būs uzvest? Un tas sacīja: uzved man Samuēli. **12** Kad nu tā sieva Samuēli redzēja, tad tā iebrēcās ar stipru balsi un teica uz Saulu un sacīja: kāpēc tu man esi pievīlis? Tu esi Sauls! **13** Un kēniņš uz to sacīja: nebūsties! Bet ko tu redzi? Tā sieva sacīja uz Saulu: es redzu garu no zemes uzķapjam. **14** Un viņš uz to sacīja: kāds ir viņa ģimis? Un viņa sacīja: tur uzķapj vecs vīrs, apņēmies mēteli. Tad Sauls manīja, ka tas bija Samuēls, un viņš locīdamies nometās uz savu vaigu

pie zemes. **15** Un Samuēls sacīja uz Saulu: kāpēc tu mani nelieci mierā, un man esi līcis nākt augšām? Tad Sauls sacīja: man ir ļoti bail, jo Filisti karō pret mani, un Dievs no manis ir atstājies un man vairs neatbild, nedz caur praviešiem, nedz caur sapņiem; tad es tevi esmu aicinājis, man padomu dot, ko man būs darīt. **16** Tad Samuēls sacīja: kāpēc tad tu mani vaicā, kad Tas Kungs no tevis atstājies un tev palicis par ienaidnieku? **17** Jo Tas Kungs tev ir darijis, ko Viņš caur mani runājis, un Tas Kungs to valstību no tavas rokas ir izrāvis un devis Dāvidam, tavam tuvākam. **18** Tā kā tu uz Tā Kunga balsi neesi klausījis un neesi darijis pēc Viņa bargām dūsmām pret Amaleku, tā Tas Kungs tev šodien to dara. **19** Un Tas Kungs Israēli līdz ar tevi nodos Filistu rokā, jo rītu tu ar saviem dēliem būsi pie manis. Un Tas Kungs Israēla kara spēku dos Filistu rokā. **20** Tad Sauls piepeši krita garšlauku pie zemes, un izbjājis ļoti par Samuēla vārdiem; jo viņam nebija spēka, tādēļ ka visu to dienu un nakti nebija ēdis. **21** Tad tā sieva nāca pie Saula un redzēja, ka viņš ļoti bija izbjīties, un uz viņu sacīja: redzi, tava kalpone tavaī balsij ir klausījusi, un es savu dzīvību savā rokā esmu likusi un tavarām paklausījusi, ko tu uz mani esи runājis. **22** Tad klausītu nācītu, lūdzams, uz savas kalpones balsi, un es tev celšu priekšā kādu kumosu maizes, un ēd, tad tev atkal būs spēks, ka tu vari iet savu ceļu. **23** Bet viņš liezdās un sacīja: es negribu ēst, bet viņa kalpi un tā sieva to piespieda, ka tas viņu balsījus paklausīja. Un viņš cēlās augšā no zemes un apsēdās uz gultu. **24** Un tai sievai bija barots teļš sētā, un viņa steidzās un to nokāva un nēma miltus un tos mīcīja un cepa neraudzētas karašas. **25** Un to cēla priekšā Saulam un viņa kalpiem, un tie ēda un cēlās un aizgāja tai pašā naktī.

29 Un Filistu visus savus pulkus bija sapulcinājuši Afekā, un Israēls apmetās pie Jezreēles akas. **2** Un Filistu lielkungi tur gāja ar simtiem un ar tūkstošiem. Bet Dāvids un viņa vīri gāja ar Akīsu no aizmugures. **3** Tad Filistu lielkungi sacīja: ko šie Ebreji (te dara)? Un Akīs sacīja uz Filistu lielkungiem: vai šīs nav Dāvids, Sauls, Israēla kēniņa, kalps, kas šīs dienas un šos gadus pie manis bijis, un es pie tā nekā neesmu atradis no tās dienas, kad viņš tur ir atkritis, līdz šai dienai? **4** Bet Filistu lielkungi apskaitās par viņu un uz viņu sacīja: lai tas vīrs griežas atpakaļ un lai iet atpakaļ uz savu vietu, ko tu viņam esī devīs; lai viņš neiet karā mums līdz, ka viņš mums nepaliek par pretinieku pašā kaušanā. Jo kā šīs savam kungam labāki varētu patikt, nekā caur šo viru galvām? **5** Vai šīs nav tas Dāvids, par ko tie dejoojot un dziedot sacīja: Sauls ir tūkstošus kāvis, bet Dāvids desmit tūkstošus? **6** Tad Akīs aicināja Dāvidu un uz to sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, tu esī taisns vīrs un tava iziešana un iešana pie manis lēgeri man labi patik, jo es pie tevis neesmu jauna atradis no tās dienas, kad tu pie manis nācis, līdz šai dienai, bet tiem lielkungiem tu neesi patikams. **7** Tad nu griezies atpakaļ un ej ar mieru, ka tu jauna nedari priekš Filistu lielkungu acīm. **8** Tad Dāvids sacīja uz Akīsu: ko es esmu darijis un ko tu pie sava kalpa esī atradis no tās dienas, kad es tāvā priekšā bijis, līdz šai dienai, ka man nu nebūs iet un kauties pret sava kunga, tā kēniņa, ienaidniekiem? **9** Tad Akīs atbildēja un sacīja uz Dāvidu: es gan zinu, tiešām tu manām acīm esī patikams, tāpat kā viens Dieva eņģelis. Bet Filistu lielkungi saka, lai

viņš neiet karā mums līdz. **10** Nu tad celies rītā agri ar sava kunga kalpiem, kas tev līdz nākuši, un celaties rītā agri, kad gaisma būs metusies, un ejat. **11** Tad Dāvids cēlās ar saviem vīriem, iet agri atpakaļ uz Filistu zemi. Bet Filisti cēlās uz Jezreeli.

30 Un notikās, kad Dāvids ar saviem vīriem trešā dienā nāca uz Ciklagu, tad Amalekieši pret dienvidiem un Ciklagā bija ielauzušies un Ciklagu kāvuši un ar uguni sadedzinājuši. **2** Un tās sievas no turienes bija aizveduši, un mazus un lielus, bet nevienu nebija nokāvuši, bet aizveduši un gājuši savu ceļu. **3** Un Dāvids ar saviem vīriem nāca pie tās pilsētas, un redzi, tā bija sadedzināta ar uguni, un viņu sievas un viņu dēli un viņu meitas bija aizvesti. **4** Tad Dāvids ar tiem vīriem, kas pie viņa bija, pacēla savu balsi un raudāja, kamēr tiem vairs spēka nebija raudāt. **5** Ari Dāvida abas sievas, Aķinoama, tā Jezreēliete, un Abigaille, Nābala sieva, tā Karmeliete, bija aizvestas. **6** Un Dāvidam bija ļoti bail, jo tie ļaudis to gribēja akmeņiem nomētāt, jo visiem laudīm sirds ēdās, ikvienam par saviem dēliem un par savām meitām. Bet Dāvids stiprinājās iekš Tā Kunga, sava Dieva. **7** Un Dāvids sacīja uz priesteri Abjataru, Aķimeleka dēlu: dod jel to efodu ūrp! Un Abjatars nesa to efodu pie Dāvida. **8** Tad Dāvids vaicāja To Kungu sacīdam: vai man būs tam pulkam pakaļ dzīties, vai es tos panākšu? Un Viņš tam sacīja: dzenies, tu tos panāksi un patiesi atpestīsi. **9** Tad Dāvids nogāja ar tiem sešsimt vīriem, kas pie viņa bija, un kad tie nāca pie Bezoras upes, tad tur citi apstājās. **10** Un Dāvids tiem dzīnās pakaļ ar četrsimt vīriem, bet divsimt vīri tur palika stāvot, kas bija piekusūši, ka neverāja iet pār Bezoras upi. **11** Un tie atrada vienu Ēģiptieti laukā, to tie atveda pie Dāvida, un deva tam maizes, un viņš ēda, un deva tam ūdeni dzert, **12** Un deva tam vienu šķēli vīgu raušu un divus rozīņu raušus. Un viņš ēda, un viņa gars atkal atgriezās pie viņa, jo viņš nebija maizes ēdis, nedz ūdens dzēris trīs dienas un trīs naktis. **13** Tad Dāvids uz to sacīja: kas tu esī un no kurienes tu esī? Tad tas sacīja: esmu ēģiptiešu puisis, viena Amalekieša kalps, un mans kungs mani atstājis, tāpēc ka es priekš trim dienām esmu slims palicis. **14** Mēs bijām ielauzušies pret dienasvidu pie Krietiem un uz Jūdu un pret dienasvidu pie Kāleba, un Ciklagu ar uguni esam sadedzinājuši. **15** Tad Dāvids uz to sacīja: vai tu gribi mani novest pie šā pulka? Un tas sacīja: zvērē man pie Dieva, ka tu mani negribi nokaut nedz nodot mana kunga rokā, tad es tevi pie šā pulka novēdišu. **16** Un viņš to novēda. Un redzi, tie gulēja izklīduši pa visu klajumu, ēda un dzēra un dejoja par visu to lielo laupījumu, ko tie bija panēmuši no Filistu un Jūdu zemes. **17** Un Dāvids tos kāva no rīta gaismas līdz vakaram otrai dienai sākot, un nevieni no tiem neizspruka, kā vien četrsimt jauni vīri, kas uz kāmielīem jāšus aizbēga. **18** Tā Dāvids izglāba visu, ko Amalekieši bija panēmuši, un Dāvids arī izglāba savas abas sievas. **19** Un no tiem netrūka neviena, ne maza ne liela, ne dēla ne meitas, ne no tā laupījuma, ne no visa, ko tie bija panēmuši, - visu Dāvids veda atpakaļ. **20** Un Dāvids nēma visas avis un vēršus, un tie šos lopus dzina Dāvida priekšā un sacīja: šīs ir Dāvida laupījums. **21** Kad nu Dāvids pie tiem divsimt vīriem nāca, kas bija piekusūši, ka Dāvidam neverāja iet pakaļ, un tāpēc pie Bezoras upes bija pamesti, tad tie Dāvidam un tiem ļaudīm, kas pie

viņa bija, izgāja pretī. Un Dāvids piestājās pie tiem ļaudim un vaicāja pēc viņu labklāšanās. **22** Tad visi netiklie un negantie ļaudis to vīru starpā, kas ar Dāvidu bija gājuši, atbildēja un sacīja: tāpēc ka tie mums nav nākuši līdz, tad mēs tiem arī nekā nedosim no tā laupījuma, ko esam glābuši, kā vien ikkatrām savu sievu un savas bērnus; tos lai tie nem un iet. **23** Bet Dāvids sacīja: tā jums, mani brāļi, nebūs darīt ar to, ko Tas Kungs mums ir devīs, jo Viņš mūs ir pasargājis, un to pulku, kas pret mums nācis, ir devīs mūsu rokā. **24** Kas jūs šinī lietā varētu klausīt? Jo kāda daļa ir tiem, kas gājuši kauties, tāda pat daļa būs arī šiem, kas pie rīkiem palikuši, tiem kopā būs dalities. **25** Un tas no tās dienas nu joprojām tā ir palicis, jo viņš to par likumu un tiesu ir iecēlis iekš Israēla līdz šai dienai. **26** Kad nu Dāvids uz Ciklagu nāca, tad viņš no tā laupījuma Jūda vecajiem, saviem draugiem, sūtīja un sacīja: redz, še jums ir dāvanas no Tā Kunga ienaidnieku laupījuma. **27** (Protī) tiem Bētelē un tiem Rāmatā pret dienasvidu un tiem Jatirā. **28** Un tiem Aroērā un tiem Sipmotā un Estemoā. **29** Un tiem Rakalā un tiem, kas bija Jerameēliešu pilsētās, un tiem, kas Keniešu pilsētās dzīvoja, **30** Un tiem Ormā un tiem KorAzanā un tiem Atakā, **31** Tiem Hebronē, un visām vietām, kur Dāvids bija apkārt gājis, viņš un viņa vīri.

31 Un Filisti karaja pret Israēlu un Israēla vīri bēga no Filistiem un krita nokauti uz Ģilboas kalniem. **2** Un Filisti lauzās uz Saulu un uz viņa dēliem, un nokāva Jonatānu un Abinadabu un Malkizuū, Saula dēlus. **3** Un tā kaušanās bija briesmīga pret Saulu, un strēlnieki to aizņēma ar saviem stopiem, un viņš tapa ļoti ievainots no tiem strēlniekiem. **4** Tad Sauls sacīja uz savu bruņu nesēju: izvelc savu zobenu un nodur mani ar to, ka šie neapgrāzītie nenāk un mani nenodur un mani neliek smieklā. Bet viņa bruņu nesējs negribēja, jo viņš bijās ļoti. Tad Sauls ḥēma zobenu un metās uz to. **5** Kad nu viņa bruņu nesējs redzēja, ka Sauls bija miris, tad tas arīdzan metās savā zobeņā un mira līdz ar viņu. **6** Tā Sauls nomira un viņa trīs dēli un viņa bruņu nesējs un visi viņa vīri tai dienā kopā. **7** Kad nu Israēla vīri, kas bija viņpus tās ielejas un viņpus Jardānes, redzēja, ka Israēla vīri bija bēguši un ka Sauls ar saviem dēliem bija nomiris, tad tie atstāja tās pilsētas un bēga, un Filisti nāca un dzīvoja iekš tām. **8** Un otrā dienā Filisti nāca, tos nokautos aplaupīt, un atrada Saulu un viņa trīs dēlus uz Ģilboas kalniem guļam. **9** Un tie viņam nocirta galvu un novilka bruņas, un sūtīja pa Filistu zemi apkārt, ziņu dot savu elka dievu namos un pa tiem ļaudim. **10** Un tie nolika viņa bruņas Astartes namā un viņa miesas tie pakāra Betšanā pie mūra. **11** Kad nu Jabelas iedzivotāji Gileādā dzirdēja, ko Filisti Saulam bija darījuši, **12** Tad visi specīgie viri cēlās un gāja cauru nakti un ḥēma Saula miesas un viņa dēlu miesas no Betšanas mūra, un tās veda uz Jabelu un tās tur sadedzināja, **13** Un ḥēma viņu kaulus un tos apraka apakš Jabelas kokiem un gavēja septīnas dienas.

Otra Samuela

1 Un notikās pēc Saula miršanas, kad Dāvids no Amalekiešu kaušanas bija atpakaļ griezies, tad Dāvids palika divas dienas Ciklagā. **2** Un redzi, trešā dienā viens vīrs nāca no lēgera, no Saula, un viņa drēbes bija saplošitas, un zeme bija uz viņa galvas. Un kad viņš pie Dāvida nāca, viņš klanījās pie zemes mezdamies. **3** Un Dāvids uz to sacīja: no kurienes tu nāci? Un tas uz viņu sacīja: no Israēla lēgera esmu izbēdzis. **4** Tad Dāvids uz to sacīja: kā tur iet? Teic man jell! Un tas sacīja: tie ļaudis no kaušanās ir bēguši un daudz no tiem ļaudīm krituši un miruši, ari Sauls un Jonatāns, viņa dēls, ir miruši. **5** Tad Dāvids sacīja uz to puisi, kas viņam to teica: kā tu zini, ka Sauls un Jonatāns, viņa dēls, miruši? **6** Tad tas puisis, kas viņam to teica, sacīja: nejauši es nācu uz Ķilboas kalniem un redzi, Sauls bija atspiedies uz savu šķēpu, un redzi, rati un jātnieki tam lauzās vīrus. **7** Tad viņš griezās atpakaļ un mani ieraudzīja un mani sauca. Un es sacīju: še es esmu. **8** Un viņš uz mani sacīja: kas tu es? Un es uz to sacīju: esmu Amalekietis. **9** Un viņš uz mani sacīja: nāc šurp pie manis un nokauj mani, jo izbailes mani pārķēmušas, un mana dzīvība vēl ir vesela iekš manis. **10** Tad es pie tā piegāju un to nokāvu, jo es gan zināju, ka viņš pēc savas krišanas nevarēja dzīvot, un es paņēmu to kroni, kas bija uz viņa galvas, un viņa rokas greznumu un to nesu šurp pie sava kunga. **11** Tad Dāvids sakampa savas drēbes un tās saplēsa, tāpat arī visi tie vīri, kas pie viņa bija. **12** Un tie žēlojās un raudāja un gavēja līdz vakaram par Saulu un par viņa dēlu Jonatānu un par Tā Kunga ļaudīm un par Israēla namu, tāpēc ka tie caur zobenu bija krituši. **13** Un Dāvids sacīja uz to puisi, kas viņam to bija teicis: no kurienes tu es? Un viņš sacīja: es esmu sveša vīra, viena Amalekieša, dēls. **14** Un Dāvids uz to sacīja: kā tu neesi bijies izstiept savu roku, nomaitāt Tā Kunga svaidito? **15** Un Dāvids sauca vienu no tiem puišiem un sacīja: nāc, nokauj viņu. Un tas to kāva, ka tas nomira. **16** Un Dāvids uz to sacīja, tavas asinīs lai paliek uz tavas galvas, jo tava paša mute pret tevi ir liecinājusi sacidama: es Tā Kunga svaidito esmu nokāvis. **17** Tad Dāvids dziedāja šo vaidu dziesmu par Saulu un par viņa dēlu Jonatānu, **18** Un paveleja lai Jūda bērniem to stopa dziesmu mācītu (redzi, tā ir rakstīta tā taisnā grāmatā): **19** Israēla glitums uz taviem kalniem nokauts! Kā tie varenie krituši! **20** Nestāstat to Gatā, neteiciet to Askalonas ielās, ka Filistu meitas nepriecājās, ka neapgrāzīto meitas neliksmojās! **21** Ķilboas kalni, lai rasa un lietus vairs nav uz jums, nedz tirumi upuru dāvanām, jo tur to vareno priekšturamās bruņas ir nomestas, Saula priekšturamās bruņas ar eļļu nesvaidītas. **22** Jonatāna stops nekad nav dzīts atpakaļ un Saula zobens nekad nav pārnācis bez nokauto asinīm un vareno taukiem. **23** Sauls un Jonatāns, miligi un laipni, dzīvībā un nāvē tie nav šķirti; tie bija vieglāki nekā ērgli un stiprāki nekā lauvas. **24** Israēla meitas, raudiet par Saulu, kas jūs krāšņi tērpa ar purpuru, kas jūsu drēbes puškoja ar zelta glitumiem. **25** Kā tie varenie ir krituši kara vidū! Jonatāns ir nokauts uz taviem kalniem. **26** Man ir žēl pēc tevis, mans brāli Jonatān! Tu man biji ļoti mīš, tava mīlestība man bija saldāka, nekā sievas mīlestība. **27** Kā tie varenie krituši un kara ieroči gājuši bojā!

2 Pēc tam Dāvids To Kungu vaicāja un sacīja: vai man būs iet uz vienu no Jūda pilsētām? Un Tas Kungs uz to sacīja: ej. Tad Dāvids sacīja: uz kurieni man būs iet? Un Viņš sacīja: uz Hebronu. **2** Tad Dāvids cēlās uz turieni līdz ar savām divām sievām, Akinoamu, to Jezreeli, un Abigaili, Nābālu, tā Karmelieša, sievu. **3** Un Dāvids ari saviem vīriem, kas pie viņa bija, ikkatram ar savu namu lika iet uz turieni; un tie dzīvoja Hebrones pilsētās. **4** Un tie Jūda vīri nāca un Dāvidu tur svaidīja Jūda namam par kēniņu. **5** Un Dāvidam stāstīja un sacīja: Jabesas vīri Gileādā Saulu ir aprakuši. Tad Dāvids sūtīja vēstnešus pie tiem Jabesas vīriem Gileādā un tiem lika sacīt: svētīti jūs esat Tam Kungam, ka jūs šo mīlestību esat parādījuši savam kungam Saulam un viņu esat aprakuši. **6** Tad lai nu Dievs jums atkal parāda mīlestību un uzticību, un es arīdzan jums gribu labu darīt par to, ka jūs tā esat darijuši. **7** Un nu stiprinājiet savas rokas un esiet droši; jo, kad jūsu kungs Sauls nu ir miris, tad Jūda nams mani svaidījis sev par kēniņu. **8** Bet Abners, Nera dēls, Saula kara lielskungs, nēma īšbošetu, Saula dēlu, un to pārveda uz Mahānāim, **9** Un to iecēla par kēniņu pār Gileādu un pār tiem Asuriešiem un pār Jezreeli un pār Efraīmu un pār Benjaminu un pār visu Israēli. **10** Četrdesmit gadus īšbošets, Saula dēls, bija vecs, kad viņš kalpīja Israēlim par kēniņu, un viņš valdīja divus gadus; bet tie no Jūda nama turējās pie Dāvida. **11** Un viss tas laiks, kamēr Dāvids Hebronē bijis kēniņš pār Jūda namu, ir septiņi gadi un seši mēneši. **12** Un Abners, Nera dēls, izgāja ar īšbošeta, Saula dēla, kalpiem no Mahānāim uz Gibeonu. **13** Un Joabs, Cerujas dēls, izgāja arīdzan ar Dāvida kalpiem, un tie sastapās pie Gibeonas diķa, un palika viens ūkipus diķa un otrs viņpus diķa. **14** Un Abners sacīja uz Joabu: lai jel tie puiši ceļas un cikstas mūsu priekšā. Tad Joabs sacīja: lai ceļas. **15** Tad cēlās un nogāja pēc skaita divpadsmit par Benjaminu un īšbošetu, Saula dēlu, un divpadsmit no Dāvida kalpiem. **16** Un tie sagrāba viens otru pie galvas un iedūra savu zobenu otram sānos, un tie krita visi reizē, un šī vieta tapa nosaukta Elkat-Acurim (asmenų tirums), kas ir pie Gibeonas. **17** Un tai dienā cēlās grūta kaušanās, un Abners un Israēla vīri tapa sakauti no Dāvida kalpiem. **18** Un tur bija trīs Cerujas dēli, Joabs un Abizajus un Azaēls. Un Azaēls bija vieglis uz kājām, kā stirna laukā. **19** Un Azaēls dzīnās Abneram pakāļ un neatstājās no Abnera ne pa labo ne pa kreiso roku. **20** Un Abners skatījās atpakaļ un sacīja: vai tu neesi Azaēls? Un viņš sacīja: es tas esmu. **21** Tad Abners uz to sacīja: atkāpies vai pa labo, vai pa kreiso roku, un satver vienu no tiem puišiem un paņem viņa ieročus. Bet Azaēls no viņa negribēja atstāties. **22** Tad Abners runāja vēl uz Azaēli un sacīja: atstājies no manis, - kāpēc man tevi būs kaut zemē? Kā tad es varēšu savu vaigu pacelt tava brāļa Joaba priekšā? **23** Bet viņš negribēja atstāties. Tad Abners viņam ar šķēpa otru galu iedūra vēderā, ka šķēps pakāļ iznāca ārā, un Azaēls turpat krita un nomira. Un visi, kas uz to vietu nāca, kur Azaēls bija kritis un nomiris, tie tur apstājās. **24** Bet Joabs un Abizajus dzīnās Abneram pakāļ, un saule jau nogāja, kad tie nāca pie Amas pakalna, kas ūkipus Ģias uz Gibeonas tuksneša ceļa. **25** Un Benjamīna bērni sapulcējās Abneram pakāļ vienā pulkā un stāvēja kāda kalna galā. **26** Tad Abners sauca uz Joabu un sacīja: vai tad zobens lai rij mūžam? Vai

tu nezini, ka beidzot celas rūgtums? Un cik ilgi tu tiem ļaudīm nesacīsi, lai saviem brāļiem vairs nedzenās pakal.

27 Tad Joabs sacīja: tik tiešam kā Dievs dzīvo, kad tu nebūtu runājis, tie ļaudis jau no paša rita būtu novērsti, iki viens no sava brāļa nost.

28 Tad Joabs pūta ar bazūni, un visi ļaudis apstājās un nedzinās vairs Israēlim pakal un mitējās kauties.

29 Un Abners un viņa vīri gāja cauru nakti pa to klajumu un cēlās pār Jardāni un gāja caur visu Bitronu un nāca uz Mahānaim.

30 Un Joabs griezās atpakaļ no Abnera un sapulcināja visus ļaudis. Tad no Dāvida kalpiem trūka deviņpadsmit vīri un Azaēls.

31 Bet Dāvida kalpi bija kāvuši no Benjamina un Abnera vīriem trīssimt un sešdesmit vīrus; tie bija nomiruši.

32 Un tie pacēla Azaēli un to apraka viņa tēva kapā Bētlemē. Un Joabs gāja ar saviem vīriem cauru nakti, ka gaisma tiem ausa Hebronē.

3 Un karš starp Saula namu un Dāvida namu vilcinājās. Bet Dāvīds palika jo dienas jo spēcīgāks, un Saula nams jo dienas jo vajāks.

2 Un Dāvidam Hebronē piedzima dēli: viņa pirmsdzimtais bija Ammons, no Akinoamas, tās Jezreēlietes.

3 Un viņa otrs bija Kileabs no Abigailes, Nābala sievas, no Karmela. Un trešais Absalom, no Maākas, Talmaja, Gešuras kēniņa, meitas.

4 Un ceturtais Adonijus, Aģitas dēls. Un piektais Šefatijus, Abitalas dēls.

5 Un sestais Jetreams no Eglas, Dāvida sievas. Šie dzima Dāvidam Hebronē.

6 Kamēr nu karš bija starp Saula namu un Dāvida namu, tad Abners stipri turējās pie Saula nama.

7 Un Saulam bija lieka sieva bijusi, Ricpa vārdā, Ajas meita. Un (Išbošets) sacīja uz Abneru: kāpēc tu guli pie mana tēva liekas sievas?

8 Tad Abners loti apskaitās par Išbošeta vārdiem un sacīja: vai tad es esmu suņa galva, kas pie Jūda turas? Tava tēva Saula namam, viņa brāliem un viņa draugiem es šodien parādu želastību un tevi neesmu nodevis Dāvida roķā, un tu man šodien noziegumu pārmeti tās sievas dēl!

9 Lai Dievs Abneram šā un tā dara, ja es tā nedarišu Dāvidam, kā Tas Kungs viņam ir zvērējis,

10 Noceldams valstību no Saula nama un uzceldams Dāvida goda krēslu pār Israēli un pār Jūdu no Dana līdz Bēršebai.

11 Un tas Abneram ne vārda vairs nevarēja atbildēt, tā tas viņu bijās.

12 Un Abners sūtīja savā vietā vēstnešus pie Dāvida un sacīja: kam tā zeme pieder? Un sacīja: deri deribu ar mani, redzi, tad mana roka būs ar tevi, atgriezt visu Israēli pie tevis.

13 Un viņš sacīja: labi, es ar tevi derēšu deribu, bet vienu lietu es prasu no tevis, proti, tev manu vaigu nebūs redzēt, pirms tu man nebūsi atvedis Mikali, Saula meitu, kad tu nāksi redzēt manu vaigu.

14 Un Dāvīds sūtīja vēstnešus pie Išbošeta, Saula dēla, sacīdams: dod man Mikali, manu sievu, ko esmu precējies ar simts Filistu priekšādām.

15 Un Išbošets nosūtīja un to nēma no vīra, no Paltiēla, Lāisa dēla.

16 Un viņas vīrs gāja viņai līdz, un iedams raudāja viņai pakal līdz Bakurim. Tad Abners uz to sacīja: ej, griezies atpakaļ. Tad viņš griezās atpakaļ.

17 Un Abners bija runājis ar Israēla vecajiem un sacījis: jūs citkārt Dāvidu esat meklējuši sev par kēniņu.

18 Tad dariet nu to, jo Tas Kungs uz Dāvidu ir runājis un sacījis: caur Sava kalpa Dāvida roku Es izpestišu Savus Israēla ļaudis no Filistu rokas un no visu viņu ienaidnieku rokas.

19 Tāpat Abners bija runājis priekš Benjamina ausīm, un Abners nogāja arī priekš Dāvida ausīm Hebronē runāt visu, kas Israēlim un visam Benjamina namam labi patika.

20 Un Abners nāca

pie Dāvida uz Hebronī un divdesmit vīri viņam līdz, un Dāvīds Abneram un tiem vīriem, kas viņam bija līdz, taisīja dzīres.

21 Tad Abners sacīja uz Dāvidu: es celšos un iešu un sapulcināšu visu Israēli pie sava kunga, tā kēniņa, ka tie ar tevi deri, bet tu varēsi valdīt pār visu, kas tavai dvēselei patīk. Tā Dāvīds atlaida Abneru, un tas aizgāja ar mieru.

22 Un redzi, Dāvida kalpi un Joabs griezās atpakaļ no sirošanas un pārnesa lielu laupījumu. Un Abners nebija vairs pie Dāvida Hebronē, bet šis to bija atlaidis, ka tas ar mieru bija aizgājis.

23 Kad nu Joabs un viss tas spēks ar viņu pārnāca, tad Joabam teica un sacīja: Abners, Nera dēls, ir nācis pie kēniņa un tas viņu ir atlaidis, ka viņš ar mieru aizgājis.

24 Tad Joabs gāja pie kēniņa un sacīja: ko tu esi darījis? Redzi, Abners pie tevis ir nācis, - kāpēc tu viņu esi atlaidis, ka tas aizgājis?

25 Tu gan Abneru, Nera dēlu, pazisti, ka tas ir nācis tevi pierunāt, ka viņš vērā liktu tavu iziešanu un ieiešanu un izprastu visu, ko tu dari.

26 Un Joabs izgāja no Dāvida un sūtīja vēstnešus Abneram pakal, kas viņu atkal atveda no Ziras akas; bet Dāvīds par to nezināja.

27 Kad nu Abners uz Hebronī nāca atpakaļ, tad Joabs viņu veda vārtos, klusu ar viņu parunāt, un tur tas viņam dūra vēderā, ka tas nomira, par viņa brāļa Azaēla asinīm.

28 Kad nu Dāvīds to pēcak dzirdēja, tad viņš sacīja: es esmu nenoziedzīgs un mana valstība Tā Kunga priekšā mūžīgi pie Abnera, Nera dēla, asinīm.

29 Lai tās nāk uz Joaba galvu un uz visu viņa tēva namu, un lai Joaba namā netrūkst, kam izpil un kas ir spītalīgs un kas pie spieķa staigā un kas caur zobenu krīt un kam maizes trūkst.

30 Tā Joabs un Abizajus, viņu brālis, nokāvā Abneru par to, ka tas Azaēli, viņu brāli, bija nokāvis kaujā pie Gibeonas.

31 Tad Dāvīds sacīja uz Joabu un uz visiem ļaudīm, kas pie viņa bija: saplēšat savas drēbes un apvelciet maisus un žēlojaties Abnera pēc. Un kēniņš Dāvīds gāja bērēm pakal.

32 Kad nu Abneru apraka Hebronē, tad kēniņš pacēla savu balsi un raudāja pie Abnera kapa, un visi ļaudis raudāja.

33 Un kēniņš žēlojās par Abneru un sacīja: vai Abneram bija jāmirst, kā mirst nelietis?

34 Tavas rokas nebija saistītas nedz tavas kājas liktas vara pinekļos; tu esi kritis, kā krīt caur netikliem. Tad visi ļaudis vēl vairāk par to raudāja.

35 Un visi ļaudis nāca aicināt, lai Dāvīds maizes ēstu, kamēr vēl bija dienas gaisma; tad Dāvīds zvērēja un sacīja: lai Dievs man šā un tā dara, ja es baudišu maizes vai cita kā, pirms saule noiet.

36 Un visi ļaudis to dzirdēja, un tas tiem labi patika; viss ko kēniņš darīja, tas visiem ļaudim labi patika.

37 Un visi ļaudis un viss Israēls noprata tai dienā, ka tas nebija nācis no kēniņa, ka Abners, Nera dēls, bija nokauts.

38 Un kēniņš sacīja uz saviem kalpiem: vai nezināt, ka šodien lielskungs un augsts vīrs ir kritis iekš Israēla?

39 Bet es vēl šodien esmu par jaunu, nule par kēniņu svaidīts. Un šie vīri, Cerujas dēli, man ir par stipriem; Tas Kungs lai atmaksā tiem ļauna darītājiem pēc viņu ļaundarīšanas.

4 Kad nu Saula dēls dzirdēja, ka Abners Hebronē bija miris, tad viņa rokas nogura un viss Israēls iztrūkās.

2 Un Saula dēlam bija divi vīri, sirotāju viirsnieki, un vienam bija vārds Baēna un otram Rekabs, Rimona dēli, no Beērotas, no Benjamina bēriņiem, (jo Beērota arīdzan Benjamina bēriņiem top pieskaitīta;

3 Un tie Beērotieši bija bēguši uz Ģetaim un bija tur piemītēji līdz šai dienai.)

4 Un Jonatānam, Saula dēlam, bija dēls, tas bija tizls uz abējām kājām; pieci gadus viņš bija vecs, kad tā vēsts no Jezreēles nāca par Saulu un Jonatānu, un viņa emma viņu bija uzņēmusi un bēgusi, un tai steigšus bēgot viņš bija kritis un par kropli palicis, un viņa vārds bija Mefibōsets. **5** Un Rimona, tā Beērotieša, dēli, Rekabs un Baēna, nogāja un nāca uz Išbošeta namu pašā dienas karstumā un viņš gulēja uz gultas dienasvidū. **6** Un tie gāja namā iekšā, tā kā kviešus ķemt, un iedūra viņam vēderā, un Rekabs un Baēna, viņa brālis, aizbēga. **7** Tie nāca namā, viņam uz gultas guļot savā gulamā istabā, un to sita un nokāva, un viņam nocirta galvu, un tie nēma viņa galvu un gāja pa klajuma ceļu visu nakti. **8** Un tie nesa Išbošeta galvu pie Dāvida uz Hebronu un sacīja uz kēniņu: redzi, še ir Išbošeta, Saula dēla, tava ienaidnieka, galva, kas tāv dzīvību meklēja. Tā Tas Kungs manu kungu, to kēniņu, šodien ir atriebis pie Saula un viņa dzimuma. **9** Bet Dāvids atbildēja Rekabam un viņa brālim Baēnam, Rimona, tā Beērotieša, dēliem, un uz tiem sacīja: tik tiešām, kā Tas Kungs dzīvs, kas manu dvēseli ir atpestījis no visām bēdām, **10** Kas man to vēsti nesa, sacīdams: redzi, Sauls ir nomiris! Un šķitās labu vēsti nesot, to es sagrābu un nokāvu Ciklagā, dot tam vēstneša algu; **11** Jo vairāk, kad bezdevīgi viri taisnū viru viņa namā uz viņa gultas nokāvuši, - un nu, vai man nebūs meklēt viņa asinīs no jūsu rokām un jūs izdzeldēt no zemes? **12** Un Dāvids pavēlēja saviem puišiem, un tie tos nokāva un nocirta viņiem rokas un kājas un tos uzķāra pie Hebrones diķa. Bet Išbošeta galvu tie nēma un apraka Abnera kapā Hebronē.

5 Tad visas Israēla ciltis nāca pie Dāvida uz Hebronu un runāja sacīdami: redzi, mēs esam no taviem kauliem un no tavām miesām. **2** Arī senāk, kad Sauls mums bija par kēniņu, tad tu Israēli izvadīji un ievadīji. Un Tas Kungs uz tevi ir sacījis: tev būs Manus Israēla ļaudis ganīt, un tev būt Israēlim par valdītāju. **3** Tā visi Israēla vecaji nāca pie kēniņa uz Hebronu, un kēniņš Dāvids derēja derību ar tiem Hebronē prieķi Tā Kunga vaiga, un tie sāvaidīja Dāvidu Israēlim par kēniņu. **4** Trīsdesmit gadus Dāvids bija vecs, kad tas palika par kēniņu, un viņš valdīja četrdesmit gadus. **5** Hebronē viņš valdīja pār Jūdu septiņus gadus un sešus mēnešus, un Jeruzālemei viņš valdīja trīsdesmit un trīs gadus pār visu Israēli un Jūdu. **6** Un kēniņš gāja ar saviem vīriem uz Jeruzālemi pret Jebusiešiem, kas tai zemē dzīvoja, bet tie teica uz Dāvidu un sacīja: tu šurp nenāksi, bet aklie un tizlie tevi atsītis, ar to teikdamī, ka Dāvids tur iekšā netikšot. **7** Bet Dāvids uzņēma Ciānas pilī, - ši ir Dāvida pilsēta. **8** Jo Dāvids sacīja tai dienā: kas Jebusiešus kauj, lai grūž bezdibenī aklos un tizlos, ko Dāvida dvēsele ienist. Tāpēc top sacīts: aksls un tizls namā nenāk. **9** Tā Dāvids dzīvoja tai pilī un to nosauca par Dāvida pilsētu, un Dāvids to uztasīja visapkārt no Millus sākot un uz iekšpusi. **10** Un Dāvids auga augumā vienmēr, un Tas Kungs, tas Dievs Cebaot, bija ar viņu. **11** Un Hirms, Tirus kēniņš, sūtīja vēstnešus pie Dāvida un ciedru kokus un remešus(namdarus) un akmenu cirtējus, un tie uztasīja Dāvidam namu. **12** Un Dāvids manīja, ka Tas Kungs viņu Israēlim bija apstiprinājis par kēniņu, un ka Tas viņa valstību bija pauagstinājis Savu Israēla ļaužu labad. **13** Un Dāvids nēma vēl vairāk lieku sievu un sievu no Jeruzālemes, kad viņš no Hebrones bija atnācis, un

Dāvidam piedzima vēl vairāk dēlu un meitu. **14** Un šie ir to vārdi, kas viņam Jeruzālemē dzimusi: Šamuūs un Zobabs, Nātans un Salamans. **15** Un Jebears un Elizuūs un Nevegs un Japius **16** Un Elišamus un Eliads un Elivalets. **17** Kad nu Filisti dzirdēja, ka Dāvids bija svaidīts Israēlim par kēniņu, tad visi Filisti cēlās, Dāvidu meklēt. Un Dāvids to dzirdēdams nogāja uz to stipro pili. **18** Un Filisti nāca un apmetās Refaim ilejā. **19** Tad Dāvids vaicāja To Kungu un sacīja: vai man būs celties pret Filistiem? Vai Tu tos dosi manā rokā? Un Tas Kungs sacīja uz Dāvidu: celies, jo Es Filistus tiesām došu tavā rokā. **20** Tad Dāvids nāca uz BaālPracim, un Dāvids tos tur kāva un sacīja: Tas Kungs manus ienaidniekus ir saplosījis manā prieķšā, tā kā ūdens izplosa. Tādēļ šo vietu nosauca BaālPracim (plosījums). **21** Un tie tur pameta savus elkadienus, un Dāvids ar saviem vīriem tos panēma. **22** Un Filisti atkal cēlās un apmetās Refaim ilejā. **23** Un Dāvids vaicāja To Kungu, un Tas sacīja: necelies viņiem pretī, bet met likumu viņiem mugurā un uzbrūc tiem pret tiem raudu kokiem. **24** Un kad tu dzirdēsi soļu troksni raudu koku galos, tad traucies, jo Tas Kungs tad ir izgājis tavā prieķšā, kaut Filistu lēgeri. **25** Un Dāvids darija, kā Tas Kungs tam bija pavēlējis, un kāva Filistus no Gibejas līdz Gazerai.

6 Pēc tam Dāvids attkal sapulcināja visus jaunos vīrus iekš Israēla, trīsdesmit tūkstošus. **2** Un Dāvids cēlās un nogāja ar visiem ļaudīm, kas pie viņa bija, uz Baālu Jūdā (Kiriatjearimu), ka no turienes atvestu Dieva šķirstu, pie kā top piesauktas vārds, Tā Kunga Cebaot vārds, kas sēz pār kērubiem. **3** Un tie veda Dieva šķirstu ar jauniem ratiem un nēma to no Abinadaba nama, kas tai pakalnā; un Uza un Ahijus, Abinadaba dēli, vadīja tos jaunos ratus. **4** Kad tie nu Dieva šķirstu nēma no Abinadaba nama, kas tai pakalnā, tad Ahijus gāja šķirsta prieķšā. **5** Un Dāvids un viss Israēla nams liksmojās Tā Kunga prieķšā ar visādiem priežu koka mūzikas rikiem, ar koklēm un ar stabulēm un ar bungām un ar zvārguļiem un ar pulkstenišiem. **6** Kad tie nu nāca pie Nahona klonā, tad Uza izstiepa roku pie Dieva šķirsta un to turēja, jo vēršiem kājas slīdēja. **7** Tad Tā Kunga dusmas iedegās pret Uzu, un Dievs viņu tur kāva tās drošības dēļ un viņš tur nomira pie Dieva šķirsta. **8** Un Dāvidam gāja pie sirds, ka Tas Kungs tādu robu cirtis, Uzu sīzdamis, un to vietu nosauca PerecUza (Uzas robs) līdz šai dienai. **9** Un Dāvids bijās To Kungu tai dienā un sacīja: kā lai pārnāk Tā Kunga šķirsts pie manis? **10** Un Dāvids Tā Kunga šķirstu negribēja vest pie sevis uz Dāvida pilsētu, bet Dāvids to lika vest ObedEdoma, tā Gatieša, namā. **11** Un Tā Kunga šķirsts palika ObedEdoma, tā Gatieša, namā trīs mēnešus, un Tas Kungs svētīja ObedEdomu un visu viņa namu. **12** Tad kēniņam Dāvidam teica un sacīja: Tas Kungs ObedEdoma namu ir svētījis ar visu, kas tam pierē, Dieva šķirsta labad. Tad Dāvids gāja un pārveda Dieva šķirstu no ObedEdoma nama uz Dāvida pilsētu ar prieķu. **13** Un kad Tā Kunga šķirsta nesēji sešus soļus bija pagājuši, tad viņš upurēja vērsi un barotu teļu. **14** Un Dāvids dejoja ar visu spēku Tā Kunga prieķšā, un Dāvids bija apjozies ar nātru efodu. **15** Tā Dāvids un viss Israēla nams pārvēda Tā Kunga šķirstu ar gavilēšanu un bazīju skaņu. **16** Kad nu Tā Kunga šķirsts nāca Dāvida pilsēta, tad Mikale, Saula meita, skatījās pa logu un redzēja kēniņu Dāvidu Tā Kunga

priekšā dejojam un lecam un to niciņāja savā sirdī. **17** Un tie ieveda Tā Kunga šķirstu un to nolika savā vietā tās telts vidū, ko Dāvids priekš tā bija uzcēlis. Un Dāvids upurēja dedzināmos upurus un pateicības upurus Tā Kunga priekšā. **18** Kad nu Dāvids bija pabeidzis upurēt dedzināmos upurus un pateicības upurus, tad viņš tos ļaudis svētīja Tā Kunga Cebaoč vārdā. **19** Un visiem ļaudim, visai Israēla draudzei, gan vīriem, gan sievām, viņš izdalīja ikkatram pa karašai un pa gaļas gabalam un pa vīnogu rausim. Un visi ļaudis nogāja ikviens savā namā. **20** Kad nu Dāvids atpakaļ griezās, sveicināt savu namu, tad Mikale, Saula meita, Dāvidam izgāja preti un sacīja: cik ļoti Israēla kēniņš šodien pagodinājies, kas šodien priekš savu kalpu kalponēm ir atsedzies, tā kā atsedzās neliešu ļaudis! **21** Bet Dāvids sacīja uz Mikali: Tā Kunga priekšā es esmu liksmojies, kas mani izredzējis tava tēva vietā un visa viņa nama vietā, mani ieceldams par valdītāju Tā Kunga ļaudim, Israēlim. **22** Un es vēl vairāk pazemošos nekā tā, un būšu zems savās acīs, un ar tām kalponēm, par ko tu runājusi, ar tām es gribu tikt goda. **23** Un Mikale, Saula meita, palika bez bērna līdz savai miršanas dienai.

7 Un notikās, kad kēniņš savā namā sēdēja un Tas Kungs viņam bija mieru devis no visiem viņa ienaidniekiem visapkārt, **2** Tad kēniņš sacīja uz pravieti Nātanu: redzi, es dzīvoju ciedru namā, un Tā Kunga šķirsts mīt starp telts dekiem. **3** Tad Nātans sacīja uz kēniņu: ej un dari visu, kas tavā sirdī, jo Tas Kungs ir ar tevi. **4** Bet tai pašā naktī Tā Kunga vārds notika uz Nātanu un sacīja: **5** Ej un saki Dāvidam, Manam kalpam: tā saka Tas Kungs: Vai tev būs Man namu celt, Man par mājas vietu? **6** Jo Es namā neesmu mitis no tās dienas, kad Israēla bērnus esmu izvedis no Ēģiptes, līdz šai dienai, bet esmu staigājis teltī un dzīvokli. **7** Visu to laiku, kad Es ar visiem Israēla bērniem esmu staigājis, vai esmu vienu vārdu runājis uz kādu no Israēla ciltīm, kam Es pavēlējis, Manus Israēla ļaudis ganit, sacīdams: kāpēc jūs Man neuztaisiet ciedru namu? **8** Tad nu tev tā būs sacīt uz Manu kalpu Dāvidu: tā saka Tas Kungs Cebaoč: Es tevi no ganības, no sīkiem loipiem esmu ņēmis, būt valdītājam pār Maniem Israēla ļaudim. **9** Un Es ar tevi esmu bijis visur, kur esi staigājis, un esmu izdeldējis visus tavus ienaidniekus tavā priekšā un tev darijis augstu vārdu, kā lieliem kungiem vārds ir virs zemes. **10** Un Saviem Israēla ļaudim Es esmu vietu gādājis un tos dēstījis, ka tie savā vietā dzīvo un vairs netop šaubīti, un ļauni ļaudis tos vairs nespaida, kā senāk. **11** Un no tās dienas, kad Es soģus iecēlu pār Saviem Israēla ļaudim. Un Es tev dodu mieru no visiem taviem ienaidniekiem. Un Tas Kungs tev sludina, ka Tas Kungs tev grib namu celt. **12** Kad tavs laiks būs pagājis un tu dusēsi līdz ar saviem tēviem, tad Es uzcelšu tāvu dzimumu pēc tevis, kas no tavām miesām nāks, tam Es apstiprināšu viņa valstību. **13** Tas uztaisīs namu Manam vārdam, un Es apstiprināšu viņa valstības krēslu mūžīgi. **14** Es viņam būšu par tēvu, un viņš Man būs par dēlu. Kad tas būs noziedzies, tad Es viņu pārmācišu ar cilvēku rīkstēm un ar cilvēka bērnu sitieniem; **15** Bet Savu žēlastību Es no viņa neatraušu, kā Es to esmu atrāvis no Saula, ko Es esmu atmetis tavā priekšā. **16** Un tavs nams un tava valstība pastāvēs tavā priekšā mūžīgi: tavs goda krēsls būs stiprs mūžīgi. **17** Un pēc visiem šiem vārdiem

un pēc visas šīs parādišanas Nātans tā runāja uz Dāvidu. **18** Tad kēniņš Dāvids nāca un palika Tā Kunga priekšā un sacīja: kas es esmu Kungs, Dievs? Un kas ir mans nams, ka Tu mani līdz šejienei esi vadījis? **19** Un taču tas vēl ir maz Tāvās acīs, Kungs, Dievs, bet Tu Sava kalpa namam esi runājis arī par nākošiem ilgiem laikiem, un tā pēc cilvēka vīzes, Kungs, Dievs! **20** Un ko lai nu Dāvids vēl uz Tevi runā? Jo Tu pazīsti Savu kalpu, Kungs, Dievs. **21** Sava vārda dēļ un pēc Savas sīrds Tu visas šās lielas lietas esi darijis un tās Savam kalpam sludinājis. **22** Tāpēc Tu esi augsts, Kungs Dievs. Jo neviena nav kā Tu, un Dieva nav kā Tu vien pēc visa, ko esam dzirdējuši savām ausīm. **23** Un kur gan kāda tauta viņu zemes kā Tāvi ļaudis, kā Israēls? Ko Dievs būtu gājis atpestīt Sev par ļaudim un celt Sev vārdu un priekš viņiem darīt tādas lielas briesmīgas lietas Savai zemei, Savu ļaužu priekšā, ko Tu no Ēģiptes atpestījis, no pagāniem un viņu elkiem. **24** Un Tu Savus Israēla ļaudis Sev esi apstiprinājis par Saviem ļaudim mūžīgi, un Tu, Kungs, tiem esi palicis par Dievu. **25** Un nu, Kungs Dievs, to vārdu, ko Tu esi runājis par Savu kalpu un par viņa namu, piepildi to mūžīgi, un izdari, ko Tu esi runājis. **26** Tad Tavs vārds taps paugstīnāts mūžīgi, un sacīs: Tas Kungs Cebaoč ir Dievs pār Israēli, un Tava kalpa Dāvida nams pastāvēs Tāvā priekšā. **27** Jo Tu, Kungs Cebaoč, Israēla Dievs, Savu kalpa ausi esi atdarījis un sacījis: Es tev celšu namu. Tāpēc Tavs kalps iedrošinājis ar šo lūgšanu Tevi pielūgt. **28** Tad nu, Kungs, Dievs, Tu esi Dievs un Tavi vārdi ir patiesība, un Tu šo labumu uz Savu kalpu esi runājis. **29** Un tas lai nu ir Tavs prāts, svētīt Sava kalpa namu, ka tas ir mūžīgi Tāvā priekšā. Jo Tu, Kungs, Dievs, to esi runājis, un ar Tavu svētību Tava kalpa nams būs svētīts mūžīgi.

8 Un notikās, ka pēc tam Dāvids sīta Filistus un tos pārvarejā, un Dāvids atņēma valdišanas iemauktus Filistu rokām. **2** Viņš sīta arī Moabiešus un pie zemes nometis viņš tos mēroja ar auklu, un mēroja divas dalas nokaujamos un vienu pilnu daļu, ko pameta dzīvus. Tā Moabieši Dāvidam palika par kalpiem un nesa dāvanas. **3** Un Dāvids sīta arī HadadEzeru, Rekaba dēlu, Cobas kēniņu, kad šis nogāja, savu varu atkal uzceļt pie Eifrat upes. **4** Un Dāvids tam paņēma tūkstoš un septiņsimt jātniekus un divdesmit tūkstoš kājniekus, un darija visus zirgus tizlus, un no tiem atlicināja simts zirgus. **5** Un Sīrieši no Damaskus nāca palīgā HadadEzeram, Cobas kēniņam, bet Dāvids kāva no Sīriešiem divdesmit un divtūkstoš vīrus. **6** Un Dāvids ielika karavīrus Damaskū Sīrijā. Un Sīrieši Dāvidam palika par kalpiem un nesa dāvanas; un Tas Kungs Dāvidam visur palīdzēja, kurp viņš gāja. **7** Un Dāvids ņēma tās priekšturamās zelta bruņas, kas HadadEzera kalpiem bija, un tās pārnesa uz Jeruzālemi. **8** Un no Betas un Berotajas, HadadEzera pilsētām, kēniņš Dāvids paņēma arī daudz vara. **9** Kad nu Tojus, Hamatas kēniņš, dzirdēja, ka Dāvids bija kāvis visu HadadEzera karaspēku, **10** Tad Tojus sūtīja savu dēlu Joramu pie kēniņa Dāvida, vaičāt pēc viņa labklāšanās un viņam pateikties par to, ka viņš pret HadadEzeru bija karojis un to bija kāvis, (jo Tojum bija karš ar HadadEzeru) un viņa rokā bija sudraba un zelta un vara trauki. **11** Arī tos kēniņš Dāvids svētīja Tam Kungam, līdz ar to sudrabu un zeltu, ko viņš bija svētījis no visām tautām, ko bija pārvarējis, **12** No Sīrijas un no Moaba un no Amona bērniem

un no Filistiem un no Amalekiešiem un no HadadEzera, Rekaba dēla, Cobas kēniņa, laupījuma. **13** Un Dāvids pelnījās augstu slavu, pārnākdams no Sīriešu kaušanas, kad sāls ieļejā bija kāvis astonpadsmit tūkstošus. **14** Un viņš nolika karavīrus Edomā, visā Edomā viņš nolika karavīrus, un visi Edomieši palika Dāvidam par kalpiem, un Tas Kungs palīdzēja Dāvidam visur, kurp tas gāja. **15** Tā Dāvids valdīja pār visu Israēli, un Dāvids nesa tiesu un taisnību visiem ļaudim. **16** Un Joabs, Cerujas dēls, bija karaspēka virsnieks un Jehošafats, Aķiluda dēls, bija kanclers, **17** Un Cadoks, Akitaba dēls, un Aķimeleks, Abjatara dēls, bija priesteris, un Serajus bija rakstu vedējs, **18** Un Benajus, Jojadas dēls, bija virsnieks pār tiem Krietiem un Plietiem, bet Dāvida dēli bija lielkungi.

9 Un Dāvids sacīja: vai vēl ir kāds, kas atcicies no Saula nama, ka es tam ūelastību parādu Jonatāna dēl? **2** Un Saula namam bija kalps, Cībus vārdā, un tas tapa aicināts Dāvida priekšā. Un kēniņš uz to sacīja: vai tu esi Cībus? Un viņš sacīja: esmu, tavs kalps. **3** Un kēniņš sacīja: vai vēl kāds nav no Saula nama, ka es Dieva ūelastību tam parādu? Un Cībus sacīja uz kēniņu: Vēl ir viens Jonatāna dēls, tizls uz abām kājām. **4** Un kēniņš uz to sacīja: kur tas ir? Un Cībus sacīja uz kēniņu: redzi, viņš ir Mahira, Amiēla dēla, namā, Lodabarā. **5** Tad kēniņš Dāvids nosūtīja un to nēma no Mahira, Amiēla dēla, nama, no Lodabarā. **6** Kad nu Mefibošets, Jonatāna dēls, Saula dēla dēls, pie Dāvida nāca tad viņš metās uz savu vaigu un klanījās. Un Dāvids sacīja: Mefibošet! Un viņš sacīja: redzi, še tavs kalps. **7** Un Dāvids uz to sacīja: nebiesties, es tiešām tev parādišu ūelastību tava tēva Jonatāna dēl, un tev atdošu visus tava tēva Saula tīrumus, un tev būs vienmēr maizi ēst pie mana galda. **8** Un tas paklānījās un sacīja: kas tavs kalps tāds ir, ka tu uzlūko nomirušu suni, kāds es esmu? **9** Tad kēniņš aicināja Cību, Saula kalpu, un uz to sacīja: visu, kas Saulam un viņa namam piederēja, to es esmu devis tava kunga dēlam. **10** Tāpēc strādā tu viņam to zemi, tu ar saviem dēliem un ar saviem kalpiem, un savāc, ka tava kunga dēlam ir maizes ko ēst, un Mefibošets, tava kunga dēls, lai vienmēr ēd maizi pie mana galda. Bet Cībum bija piecpadsmit dēli un divdesmit kalpi. **11** Un Cībus sacīja uz kēniņu: visu, ko mans kungs, tas kēniņš, savam kalpam pavēl, to tavs kalps darīs. Un Mefibošets lai ēd pie mana galda tāpat, kā viens no kēniņa bērniem. **12** Un Mefibošetam bija mazs dēls, vārdā Miha, un visi, kas Cībus namā dzīvoja, tie Mefibošetam bija par kalpiem. **13** Un Mefibošets dzīvoja Jeruzālēmē, tāpēc ka viņš vienmēr ēda pie kēniņa galda. Un viņš bija tizls uz abām kājām.

10 Un pēc tam Amona bērnu kēniņš nomira, un viņa dēls Anons palika par kēniņu viņa vietā. **2** Tad Dāvids sacīja: es darišu ūelastību pie Anona, Nahasa dēla, tā kā viņa tēvs ūelastību darijis pie manis. Un Dāvids nosūtīja un lika viņu iepriecināt caur saviem kalpiem par viņa tēvu; un Dāvida kalpi nāca uz Amona bērnu zemi. **3** Tad Amona bērnu lielkungi sacīja uz savu kungu Anonu: vai Dāvids tavu tēvu godina tavās acīs, ka viņš ir sūtījis iepriecinātājus pie tevis? Vai Dāvids savus kalpus nav tāpēc sūtījis pie tevis, ka viņš šo pilsētu izklausa un izlūko un izposta? **4** Tad Anons nēma Dāvida kalpus un tiem nodzina pusbārdu

un tiem nogrieza vienu drēbju pusi līdz pašiem gurniem un tos atlaida. **5** Kad tas nu Dāvidam tapa zināms, tad viņš tiem sūtīja preti, jo šie vīri bija ļoti apsmieti. Un kēniņš tiem lika sacīt: palieci Jēriķu, tiekams jūsu bārda būs ataugusi, un tad nāciet atpakaļ. **6** Kad nu Amona bērni redzēja, ka tie bija palikuši smirdoši pie Dāvida, tad Amona bērni nosūtīja un saderēja no BetRekabas Sīriešiem un no Cobas Sīriešiem divdesmit tūkstoš kājniekus un no Maākas kēniņa tūkstoš virus un no Tobias vīriem divpadsmit tūkstoš virus. **7** Kad Dāvids to dzirdēja, tad viņš sūtīja Joabu un visu to vareno karaspēku. **8** Un Amona bērni izgāja un taisījās uz kaušanos vārtu priekšā, bet tie Sīrieši no Cobas un Rekabas un tie vīri no Tobias un Maākas bija vieni paši savrup laukā. **9** Kad nu Joabs redzēja, ka karš pret viņu taisījās no priekšas un no aizmugures, tad viņš izlasīja no visiem jauniem Israēla vīriem un nostājās Sīriešiem preti. **10** Un tos citus ļaudis viņš deva savam brālim Abizajum rokā, un tas nostājās pret Amona bērniem. Un viņš sacīja: **11** Ja Sīrieši būs stiprāki nekā es, tad nāc tu man palīgā, bet ja Amona bērni būs stiprāki nekā tu, tad es tev ieuļu palīgā. **12** Turies stipri un lai stipri stāvam priekš mūsu ļaudim un priekš mūsu Dieva pilsētām, bet Tas Kungs lai dara, kā Viņam labi patik. **13** Un Joabs ar tiem ļaudim, kas pie viņa bija, gāja kauties Sīriešiem vīrsū, bet šie bēga viņa priekšā. **14** Un kad Amona bērni to redzēja, ka Sīrieši bēga, tad tie arīdzan bēga Abizajus priekšā un nāca pilsētā, un Joabs griezās atpakaļ no Amona bērniem un nāca uz Jeruzālemi. **15** Kad nu Sīrieši redzēja, ka Israēla priekšā bija sakauti, tad tie atkal sapulcējās. **16** Un HadadEzera nosūtīja un lika tiem Sīriešiem nākt, kas bija viņpus upes, un tie nāca uz Elamu, un Zobaks, HadadEzera kara lielskungs, gāja viņu priekšā. **17** Kad tas Dāvidam tapa sacīts, tad viņš sapulcināja visu Israēli un pārgāja pār Jardāni un nāca uz Elamu, un Sīrieši nostājās Dāvidam preti un ar to kāvās. **18** Bet Sīrieši bēga Israēla priekšā, un Dāvids nokāva no Sīriešiem septiņsim ratus un četrdesmit tūkstoš jātniekus; viņš sita ari Zobaku, viņu kara lielkungu, ka tas tur nomira. **19** Kad nu visi kēniņi, kas bija HadadEzera kalpi, redzēja, ka bija sakauti Israēla priekšā, tad tie derēja mieru ar Israēli un viņam kalpoja, un Sīrieši bijās, uz priekšu nākt palīgā Amona bērniem.

11 Un kad gads bija pagājis, ap to laiku, kad kēniņi mēdz iziet, tad Dāvids sūtīja Joabu un savus kalpus viņam līdz un visu Israēli, un tie postīja Amona bērus un apmetās pret Rabu; bet Dāvids palika Jeruzālēmē. **2** Un notikās ap vakara laiku, ka Dāvids cēlās no savas gultas un staigāja pa kēniņa nama jumtu un redzēja no jumta sievu mazgājamies, un šī sieva bija ļoti skaista no skata. **3** Un Dāvids nosūtīja un lika vaicāt pēc tās sievas; tad sacīja: tā ir Batseba, Elijama meita, Hetieša Ūrijas sieva. **4** Tad Dāvids sūtīja vēstnešus un to lika atvest, un tā nāca pie viņa un viņš pie tās gulēja, un kad viņa no savas nešķistības bija šķistījusies, tad viņa atkal gāja mājās. **5** Un tā sieva tapa grūtu. Tad viņa nosūtīja un deva Dāvidam ziņu un sacīja: es esmu grūta. **6** Tad Dāvids sūtīja pie Joaba sacīdams: sūti to Etieti Ūriju pie manis. Un Joabs sūtīja Ūriju pie Dāvida. **7** Kad nu Ūrija pie viņa atnāca, tad Dāvids vaicāja: kā iet Joabam, kā iet ļaudim un kā iet karā. **8** Un Dāvids sacīja uz Ūriju: noeji savā namā un mazgā savas kājas. Un kad

Ūrija no kēniņa nama izgāja, tad viņam kēniņa dāvanas tapa nestas paka]. **9** Bet Ūrija apgūlās priekš kēniņa nama durvīm ar visiem sava kunga kalpiem un negājā mājās. **10** Un Dāvidam deva ziņu un sacīja: Ūrija nav gājis uz mājām. Tad Dāvids sacīja uz Ūriju: Vai tu nenāci no ceļa? Kāpēc tu nenoej savā namā? **11** Un Ūrija sacīja uz Dāvidu: Dieva šķirsts un Israēls un Jūda paliek teltīs, un mans kungs Joabs un mana kunga kalpi mit laukā; vai tad es ietu mājās ēst un dzert un pie savas sievas gulēt? Tik tiešām kā tu dzīvs un tava dvēsele dzīva, es to nedarišu. **12** Tad Dāvids sacīja uz Ūriju: paliec arī šodien šeitan, tad es tev rītu atlaidīšu. Tā Ūrija palika Jeruzālemē šo un otru dienu. **13** Un Dāvids to aicināja, ka tas viņa priekšā ēda un dzēra, un viņš to piedzīrdināja. Un vakarā viņš izgāja apgulties savās cīsās ar sava kunga kalpiem, un viņš nenogāja mājās. **14** Un otrā rītā Dāvids rakstīja grāmatu Joabam un to sūtīja caur Ūriju. **15** Un tai grāmatā viņš tā bija rakstījis: nostādīet Ūriju tai vietā, kur tā visgrūtāk kaušanās, un novēršaties aiz viņa, ka viņš top kauts un mirst. **16** Un notikās, kad Joabs to pilsetū aplenca, tad viņš nostādīja Ūriju tādā vietā, kur viņš zināja, ka tur bija stipri vīri. **17** Kad nu pilsētas vīri izgāja un ar Joabu kāvās, tad krita kādi no tiem ļaudīm, no Dāvida kalpiem, un Etietis Ūrija arī nomira. **18** Tad Joabs sūtīja un deva Dāvidam ziņu par visām karalietām. **19** Un viņš pavēlēja tam vēstnesim un sacīja: kad tu būsi kēniņam izstātījis visas karalietas, **20** Un kēniņam dusmas celsies un viņš uz tevi sacīs: kāpēc jūs tik tuvu pie pilsētas esat gājuši kauties? Vai jūs nezinājāt, ka no mūra šaus? **21** Kas Abimeleku, JerubBezeta dēlu, ir nokavīs? Vai sieva uz viņu nemeta dzirnu akmeni no mūra, ka tas Tebecā nomira? Kāpēc esat gājuši tik tuvu pie mūra? Tad saki: tavs kalps Ūrija, tas Etietis, arīdzan nomiris. **22** Un tas vēstnesis nogāja un nāca un stāstīja Dāvidam visu, par ko Joabs viņu bija sūtījis. **23** Un tas vēstnesis sacīja uz Dāvidu: tie vīri bija stiprāki nekā mēs, un iznāca pret mums laukā, bet mēs viņiem preti turējāmies līdz pat vārtu durvīm. **24** Tad strēlnieki no mūra šāva uz taviem kalpiem, ka kādi no kēniņa kalpiem nomira, **25** Un tavs kalpus Ūrija, tas Etietis, arīdzan nomiris. Tad Dāvids sacīja uz to vēstnesi: Tā saki uz Joabu: lai tev sirds neēdās šīs lietas dēļ, jo zobens rīj te šo, te citu, stāvi jo stipri karā pret to pilsētu un izposti to, - un tā iedrošini viņu. **26** Kad nu Ūrijas sieva dzirdēja, ka viņas vīrs Ūrija bija miris, tad viņa gaudās par savu kungu. **27** Un kad gaudu laiks bija pagājis, tad Dāvids nosūtīja un to nēma savā namā, un tā viņam palika par sievu un viņam dzemdeja dēlu. Bet šī lieta, ko Dāvids darīja, Tam Kungam nepatika.

12 Un Tas Kungs sūtīja Nātanu pie Dāvida. Un tas gāja pie viņa un uz to sacīja: divi vīri bija vienā pilsētā, viens bagāts un otrs nabags. **2** Un tam bagātam bija loti daudz avju un vēršu. **3** Bet tam nabagam nebija it nekā kā viens vienīgs jēriņš, ko viņš bija pircis un uzaudzinājis, un tas pie viņa bija uzaudzis kopā ar viņa bērniem; tas ēda no viņa kumosa un dzēra no viņa biķera un gulēja viņa klēpī un bija viņam tā kā bērns. **4** Kad nu pie tā bagātā vīra atnāca ceļnieks, tad tam bija žēl ķemt no savām avīm un no saviem vēršiem, ko laba sataisīt tam ceļniekam, kas pie viņa bija atnācis, un viņš nēma tā nabaga vīra jēriņu un to sataisīja tam vīram, kas pie viņa bija atnācis. **5** Tad

Dāvids dusmās ielegās pret to vīru varen loti un viņš sacīja uz Nātanu: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs, tas vīrs, kas to darījis, pelnījis nāvi. **6** Un to jēru tam būs četrkārtīgi atdot, tāpēc ka viņš tā darījis un ka nav žēlojis. **7** Tad Nātans sacīja uz Dāvidu: tu esi tas vīrs. Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Es tevi par kēniņu esmu svaidījis Israēlim, un tevi esmu izpestijis no Saula rokas, **8** Un tev esmu devis tava kunga namu, un tava kunga sievas tavā klēpi, un Es tev esmu devis arī Israēla un Jūda namu. Un ja tas vēl nepietiek, tad Es šo un to vēl gribēju pielikt. **9** Kāpēc tu tad Tā Kunga vārdu esi laidis pār galvu, darīdams, kas ļauns priekš Viņa acīm? To Etieti Ūriju tu esi nokavīs ar zobenu un viņa sievu sev nēmis par sievu, bet viņu tu esi nokavīs ar Amona bērnu zobenu. **10** Nu tad zobens neatstāsies no tava nama ne mūžam, tāpēc ka tu Mani esi nicinājis un tā Hietieša Ūrijas sievu nēmis sev par sievu. **11** Tā saka Tas Kungs: redzi, Es vedušu nelaimi pār tevi no tava paša nama un nēmšu tavas sievas priekš tavām acīm un tās došu tavam tuvākam; tas pie tavām sievām gulēs pašā saulē. **12** Jo tu to esi darījis slepeni, bet Es to darīšu visa Israēla priekšā un pašā saulē. **13** Tad Dāvids sacīja uz Nātanu: es esmu grēkojis pret To Kungi. Un Nātans sacīja uz Dāvidu: tad nu Tas Kungs arī tavus grēkus ir atnēmis; tev nebūs mirt. **14** Tomēr tāpēc ka tu caur šo lietu Tā Kunga ienaidniekiem esi devis tiešām iemeslu zaimot, tad arī tam dēlam, kas tev dzimis, būs mirt. **15** Un Nātans gāja savā namā. Un Tas Kungs sita to bērnu, ko Ūrijas sieva Dāvidam bija dzemdējusi, ka tas palika loti slims. **16** Un Dāvids meklēja Dievu par to bērnu, un Dāvids gaveja un iegāja un gulēja par nakti pie zemes. **17** Tad visi viņa nama vecajai gāja pie viņa un viņu gribēja uzceļt no zemes, bet viņš negribēja un neēda maizes ar tiem. **18** Un septītā dienā tas bērns nomira. Un Dāvida kalpi bijās viņam sacīt, ka tas bērns miris. Jo tie sacīja: redzi, kamēr tas bērns vēl bija dzīvs, tad mēs ar viņu runājām, un viņš negribēja mūsu balsi klausīt, kā tad lai viņam sakām, ka tas bērns miris, lai viņš nepadara ko ļauna? **19** Bet Dāvids redzēja, ka viņa kalpi kļusiņām savā starpā runāja, un Dāvids manija, ka tas bērns miris. Un Dāvids sacīja uz saviem kalpiem: vai tas bērns miris? Un tie sacīja: miris. **20** Tad Dāvids cēlās no zemes un mazgājās un svaidījās un pārmija savas drēbes un gāja Tā Kunga namā un pielūdza. Pēc viņš nāca savā namā un pavēlēja, lai viņam maizi ceļ priekšā, un ēda. **21** Tad viņa kalpi uz viņu sacīja: kas tas ir, ko tu dari? Kad tas bērns bija dzīvs, tad tu gavēji un raudājī, un kad nu tas bērns miris, tad tu celies un ēdi maizi? **22** Un viņš sacīja: kamēr tas bērns vēl bija dzīvs, es gavēju un raudāju, jo es domāju, kas zin, vai Tas Kungs par mani neapžēlosies, ka tas bērns paliek dzīvs. **23** Bet kad tas nu miris, kāpēc man būs gavēt? Vai es to vēl varēšu vest atpakaļ? Es gan iešu pie viņa, bet viņš pie manis atpakaļ negriezīsies. **24** Un Dāvids iepriecināja Batsebu, savu sievu, un iegāja pie tās un gulēja pie tās. Un tā dzemdēja dēlu un tas nosauca viņa vārdu Salamanu. Un Tas Kungs to milēja. **25** Un viņš deva pavēli caur pravieti Nātanu, un šis nosauca viņa vārdu Jedidja (t.i. Dieva milēts) Tā Kunga dēļ. **26** Un Joabs karoja pret Rabu, Amona bērnu pilsētu, un ierēmā to kēniņa pilsētu. **27** Tad Joabs sūtīja vēstnešus pie Davida un sacīja: es pret Rabu esmu karojis un pilsētas lejas daļu jau ierēmīs. **28** Tad nu sapulcini tos atlikušos ļaudis un apmeties pret to

pilsētu un ieņem to, lai es neienemu to pilsētu, un slava par to lai nepalieka man. **29** Tad Dāvids sapulcināja visus laudis un nogāja uz Rabu un karojā pret to un to ieņēma, **30** Un īņema viņu kēniņa kroni no viņa galvas, tam svars bija viens talents zelta un dārgu akmeņu, un tas Dāvidam tapa likts uz galvu; viņš arī loti lielu laupījumu izveda no tās pilsētas. **31** Un tos ļaudis, kas tur bija, viņš izveda un tos lika apakš zāgiem un apakš kuļamiem dzelzs rulliem un apakš dzelzs cirvjiem, un tos lika kieģeļu ceplos. Tā viņš darīja visām Amona bērnu pilsētām. Un Dāvids un visi ļaudis griezās atpakaļ uz Jeruzālemi.

13 Un notikās pēc tam, Absalomam, Dāvida dēlam, bija skaista māsa, Tamāra vārdā, un Ammons, Dāvida dēls, to iemileja. **2** Un Ammons gauži nobēdājās savas māsas Tamāras dēļ, un viņa bija jumprava, fā ka Ammonam rādījās grūta lieta, viņai ko darīt. **3** Bet Ammonam bija draugs, ar vārdu Jonadabs, Šimejus, Dāvida brāla, dēls, un Jonadabs bija loti gudrs vīrs. **4** Tas uz viņu sacīja: kāpēc tu tāds izdzilis, tu kēniņa dēls, un jo dienas jo vairāk? Vai to man negribi sacīt? Tad Ammons uz viņu sacīja: es milu Tamāru, sava brāļa Absaloma māsu. **5** Un Jonadabs uz to sacīja: gulies savā gultā un izliecies slims. Kad nu tavs tēvs nāk, tevi apraudzīt, tad saki uz to, lai jel mana māsa, Tamāra, nāk un man dod maizes ēst un taisa priekš manām acīm ēdienu, ka es to redzu un ēdu no viņas rokas. **6** Tad Ammons gūlās un izlikās slims. Kad nu kēniņš nāca, viņu apraudzīt, tad Ammons sacīja uz kēniņu: lai jel mana māsa Tamāra nāk, un sataisa kādus divus raušus priekš manām acīm, ka es ēdu no viņas rokas. **7** Tad Dāvids sūtīja namā pie Tamāras un sacīja: ej jel Amnona, sava brāļa, namā un taisi viņam ēdienu. **8** Un Tamāra nogāja Amnona, sava brāļa namā, un viņš gulēja gultā. Un tā īņema mīklu un mīcīja un taisija raušus priekš viņa acīm un cepa tos raušus. **9** Un viņa īņema pannu un no tās izlika viņa priekšā, bet viņš liezdās ēst. Tad Ammons sacīja: lai visi no manis iziet ārā. Tad visi izgāja ārā no viņa. **10** Tad Ammons sacīja uz Tamāru: nes man to ēdienu istabā, ka es ēdu no tavas rokas. Tad Tamāra īņema tos raušus, ko bija taisījusi, un nesa tos savam brālim Amnonam istabā. **11** Kad tā tos nu viņam pienesa, ka ēstu, tad viņš to sagrāba un uz to sacīja: nāc šurp, guli pie manis, mana māsa. **12** Bet viņa uz to sacīja: nē, mans brāli, nespiesmēj mani, jo tā tās nepiekļājās iekš Israēla, - nedari tādu trakumu. **13** Jo kur es paliktu ar savu kaunu? Un tu būtu kā ģeķis iekš Israēla. Bet runājel ar kēniņu, jo viņš mani tev neliegs. **14** Bet tas viņas balsij negribēja klausīt, bet stiprāks būdams nekā viņa to piesmēja un piegulēja. **15** Pēc Ammons viņu niēdēmams ienīdēja; un tas naids, ar ko viņš to ienīdēja, bija lielāks nekā tā milestība, ar ko viņš to bija milējis. Un Ammons uz to sacīja: celies un ej projām. **16** Tad viņa uz to sacīja: ne tāl! Šis ļaunums būtu lielāks nekā tas pirmais, ko tu man darījis, ka tu mani izdzēsi. Bet viņš tai negribēja klausīt. **17** Un viņš saucu savu puisi, kas viņam kalpoja, un sacīja: izraidi jel šo no manis ārā un aizslēdz durvis aiz viņas. **18** Un viņai bija svārki ar piedurknēm, jo ar tādiem uzvalkiem kēniņu meitas ģerbās, kas bija jumpravas. Un kad viņa sulainis to bija izraidījis un durvis aiz viņas aizslēdzis, **19** Tad Tamāra meta pelnus uz savu galvu un saplēsa tos svārkus ar piedurknēm, kas tai bija mugurā, un lika savu

roku uz savu galvu un gāja apkārt brēkdama. **20** Un viņas brālis Absaloms uz to sacīja: vai tavs brālis Ammons pie tevis bija? Nu tad, mana māsa, cieti klusu, viņš ir tavs brālis, nejēm šo lietu tā pie sirds. Tā Tamāra palika atstāta sava brāļa Absaloma namā. **21** Un kad kēniņš Dāvids visu šo dzirdēja, tad viņš loti apskaitās. Bet Absaloms nerunāja ar Ammonu nedz ļaunu nedz labu. **22** Jo Absaloms ienīdēja Ammonu par to, ka šis bija piesmējis Tamāru, viņa māsu. **23** Un pēc kādiem diņiviem gadiem Absalomam bija avju cirpšana Baāl Acorā pie Efraima. Un Absaloms aicināja visus kēniņa bērnus. **24** Un Absaloms nāca pie kēniņa un sacīja: redzi jel, nu tavam kalpam ir avju cirpšana, kaut kēniņš ar saviem kalpiem nāktu pie sava kalpa. **25** Bet kēniņš sacīja uz Absalomu: nē, mans dēls, visi mēs neiesim, ka tevi neapgrūtinājam. Un viņš gan to lūdzza, bet tas negribēja iet, bet viņu svētīja. **26** Tad Absaloms sacīja: ja tu negribi, tad lai jel mans brālis Ammons mums nāk līdz. Bet kēniņš uz to sacīja: kāpēc lai tas iet līdz? **27** Un kad Absaloms viņu vēl vairāk lūdzza, tad viņš Ammonu tam laida līdz ar visiem kēniņa bērniem. **28** Un Absaloms pavēlēja saviem pušiem un sacīja: raugāt jel, kad Amnona sirds būs priečīga no vīna, un es uz jums sacīšu: kaujiet Ammonu, - tad nokaujiet viņu, nebūstaties, jo es jums to esmu pavēlējis; turaties stipri un esat droši viri! **29** Un Absaloma puši dārja Ammonam, kā Absaloms bija pavēlējis. Tad visi kēniņa bērni cēlās un metās ikkatrs uz savu zirgēzeli un bēga. **30** Un tiem vēl cēlās esot, vēsts nāc pie Dāvida, un tur sacīja: Absaloms nokāvis visus kēniņa bērnus, ka neviens no tiem nav atlicis. **31** Tad kēniņš cēlās un saplēsa savas drēbes un metās pie zemes, un visi viņa kalpi stāvēja ar saplēstām drēbēm. **32** Un Jonadabs, Šimejus, Dāvida brāla, dēls atbildēja un sacīja: nedomā, mans kungs, ka visi jaunekļi, kēniņa dēli, ir nokauti, bet Ammons vien ir miris. Jo Absaloms to ir apņēmies no tās dienas, kad tas bija piesmējis viņa māsu Tamāru. **33** Un lai nu mans kungs, tas kēniņš, šo lietu tā nejēm pie sirds, domādams, visus kēniņa bērnus esam miruši, jo Ammons vien ir miris. Un Absaloms bēga. **34** Un vaktnieks pacēla savas acis un skatījās, un redzi, daudz ļaudis nāca pa ceļu aiz viņa gar kalnu. **35** Un Jonadabs sacīja uz kēniņu: redzi, kēniņa bērni nāk, tā kā tavs kalps sacījis, tā ir. **36** Un kad viņš bija beidzis runāt, redzi, tad tie kēniņa dēli nāca un pacēla savu balsi un raudāja. Ir kēniņš un visi viņa kalpi raudāja varen lielas raudas. **37** Un Absaloms bēga un gāja pie Talmaja, Amijuda dēla, Gešuras kēniņa. Bet (Dāvids) ūzlojās pēc sava dēla mūžam. **38** Un Absaloms bēga un gāja uz Gešuru, tur viņš sabija trīs gadus. **39** Un tas kēniņu Dāvidu noturēja iziet pret Absalomu, jo viņš jau bija iepriecināts par Ammonu, ka tas miris.

14 Kad nu Joabs, Cerujas dēls, manija, ka kēniņa sirds pēc Absaloma ilgojās, **2** Tad Joabs sūtīja uz Tekou un dabūja no turienes gudru sievu un uz to sacīja: liecies jel ūzlojoties un apvelc sēru drēbes un nesvaides ar eļļu un turies kā sieva, kas sen dienas sērojās par mironi. **3** Un ej pie kēniņa un runā uz to tā un tā. Un Joabs lika tos vārdus viņas mutē. **4** Un tā Tekoiešu sieva sacīja uz kēniņu, uz savu vaigu pie zemes mezdamās un klanīdamās: palīdzi, kēniņ! **5** Un kēniņš uz to sacīja: kas tev kait? Un viņa sacīja: kait gan, esmu atrātne un mans vīrs miris. **6** Un tad vēl tavaī kalponei bija divi dēli, tie abi bārās laukā un tiem

nebija starpnieka, tad viens sita otru un to nokāva. **7** Un redzi, visi radi cēlās pret tavu kalponi un saka: dod šurp to, kas savu brāli nokāvis, lai mēs viņu nokaujam par tā brāļa dzīvību, ko viņš nokāvis, un izdeldam arī šo mantinieku. Tā tie grib izdzēst manu dzirkstelīti, kas atlikusi, un neatstāt manam vīram ne vārda, ne pēcnākamais vīrs zemes. **8** Tad kēniņš uz to sievu sacīja: ej mājas, gan es tevis pēc pavēlēšu. **9** Un tā Tekoiešu sieva sacīja uz kēniņu: mans kungs un kēniņš, lai tas noziegums paliek uz manis un uz mana tēva nama, bet kēniņš un viņa goda krēsls lai paliek nenoziedzīgs. **10** Un kēniņš sacīja: ja kas pret tevi runā, tad atved to pie manis, tad tam tevi vairs nebūs aizskart. **11** Un viņa sacīja: lai jel kēniņš piemin To Kungu, savu Dievu, ka asins atriebēji nevairo to postu, ka tie manu dēlu nemomaitā. Tad viņš sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs, neviens no tava dēla matiem nekrītis pie zemes! **12** Tad tā sieva sacīja: lai jel tava kalpone vienu vārdu uz savu kungu, to kēniņu, runā. Un viņš sacīja: runā! **13** Un tā sieva sacīja: kāpēc tad tu tādu lietu esi nodomājis pret Dieva ļaudim? Kad kēniņš šo vārdu runājis, caur to viņš ir tā kā noziedzīgs, tāpēc ka kēniņš savu atmesto neatved atpakaļ. **14** Jo mirt mums jāmirst un mēs esam kā ūdens, kas zemē izliets netop atkal sasmelts, un Dievs negrib dzīvību atņemt, bet domā uz to, ka neatmet arīdzan tādu, kas atmests. **15** Nu tad es esmu nākusi ar savu kungu, to kēniņu, šo vārdu runāt, jo tie ļaudis mani ir izbiedējuši. Tad tava kalpone sacīja: es runāšu jel ar kēniņu, vai kēniņš nedarīs, ko viņa kalpone saka. **16** Jo kēniņš klausis un izpestis savu kalponi no tā vīra rokas, kas apņēmies mani un manu dēlu kopā izdeldēt no Dieva tautas. **17** Un tava kalpone domāja, lai mana kunga, tā kēniņa, vārds man ir par iepriecināšanu, jo mans kungs, tas kēniņš, ir kā Dieva enģelis, klausīdamies labu un ļaunu; bet Tas Kungs, tavs Dievs, lai ir ar tevi. **18** Tad kēniņš atbildēja un sacīja uz to sievu: neslēp man nekā, ko es tev vaicāšu. Un tā sieva sacīja: runā jel, mans kungs un kēniņu! **19** Un kēniņš sacīja: vai Joaba roka ar tevi nav visās šiniši lietās? Tad tā sieva atbildēja un sacīja: tik tiešām kā tava dvēsele dzīva, mans kungs un kēniņš, citādi nav ne pa labo ne pa kreiso roku ar visu to, kā mans kungs, tas kēniņš, ir runājis; jo tavs kalps Joabs vien, tas man to ir pavēlējis un visus šos vārdus licis tavas kalpones mutē. **20** Šis lietas nodomu gribēdamas aplēpt, tavs kalps Joabs to ir darījis. Bet mans kungs ir gudrs pēc Dieva enģeļa gudrības, zināt visu, kas vīrs zemes notiek. **21** Un kēniņš sacīja uz Joabu: redzi, es šo lietu esmu darījis. Ej tad un atved to puisi Absalomu atpakaļ. **22** Un Joabs klanījās uz savu vaigu pie zemes mezdamies un pateicās kēniņam, un Joabs sacīja: šodien tavs kalps ir manījis, ka es zēlastību esmu atradis tavās acīs, mans kungs un kēniņš, tāpēc ka kēniņš sava kalpa vārdu paklausījis. **23** Tā Joabs cēlās un gāja uz Gešuru un atveda Absalomu uz Jeruzālemi. **24** Un kēniņš sacīja: lai viņš iet savā namā un nenāk priekš manām acīm. Tad Absalom gāja savā namā un nerēdzēja kēniņa vaigu. **25** Bet tāda vīra, tāk skaista un ļoti slavējama kā Absalom, nebija pa visu Israēli; no pēdām līdz galvas galam nekādas vainas pie viņa nebija. **26** Un kad viņš savu galvu apcirpa, (tas notika gadu no gada, ka viņš to apcirpa, jo mati viņam bija visai smagi, tāpēc viņš tos nocirpa), tad viņa galvas mati svēra divsīmt sēkļus

pēc kēniņa svara. **27** Un Absalom piedzima trīs dēli un viena meita, Tamāra vārdā, tā bija ļoti skaista sieviete. **28** Tā Absalom palika Jeruzālemē divus gadus un nerēdzēja kēniņa vaigu. **29** Tāpēc Absalom sūtīja pie Joaba, ka viņš to pie kēniņa sūtītu, bet tas negribēja nākt pie viņa. Tad viņš sūtīja vēl otrreiz, un tas vēl negribēja nākt. **30** Tad viņš sacīja uz saviem kalpiem: redzi, Joaba tīrus ir pie mana klātu, un viņam tur ir mieži; ejat un iedēzinājiet to ar ugumi. Tad Absaloma kalpi iedēzināja to tīrumu ar ugumi. **31** Un Joabs cēlās un nāca Absaloma namā un uz to sacīja: kāpēc tavi kalpi manu tīrumu ar ugumi ir iedēzinājuši? **32** Un Absalom sacīja uz Joabu: redzi, es pie tevis esmu sūtījis sacīdams: nāc šurp, ka es tevi pie kēniņa sūtu un lieku sacīt, kāpēc es esmu nācis no Gešuras? Man būtu labāki, ka es vēl tur būtu. Bet nu es gribu kēniņa vaigu redzēt, un ja vēl kāds noziegums ir pie manis, tad lai viņš mani nokauj. **33** Tad Joabs gāja pie kēniņa un viņam to teica. Tad viņš aicināja Absalomu, un tas nāca pie kēniņa un nometās uz savu vaigu pie zemes kēniņa priekšā, un kēniņš skūpstīja Absalomu.

15 Un pēc tam Absalom sev sagādāja ratus un zirgus un piecdesmit vīrus, kas viņa priekšā skrēja. **2** Un Absalom cēlās no rīta agri un nostājās celā pie vārtiem, un ja kam bija kāda tiesas lieta, par ko viņš pie kēniņa nāca tiesāties, tad Absalom to aicināja pie sevis un sacīja: no kuras pilšētas tu esi? Un kad tas sacīja: tavs kalps ir no šī jeb tās Israēla cilts, **3** Tad Absalom uz to sacīja: redzi, tava lieta ir laba un taisna, bet tev nav izklasīnātāja pie kēniņa. **4** Un Absalom uz to sacīja: ak! Kas mani celtu par zemes soģi, lai, ja kam kāds strīdus vai tiesas lieta būtu, nāktu pie manis un es tam gādātu taisnību! **5** Un kad kāds pie viņa nāca un metās zemē, tad viņš izstiepa savu roku un to satvēra un to skūpstīja. **6** Tā Absalom darīja visam Israēlim, kas pie kēniņa nāca tiesāties. Tā Absalom zaga sirdi Israēla vīriem. **7** Un pēc četriem gadiem Absalom sacīja uz kēniņu: es gribu noiet un savu apsolijumu Hebronē izpildīt, ko es Tam Kungam solījis. **8** Jo tavs kalps ir solijumu solījis, kad es Gešurā Sirijā dzīvoju, sacīdams: ja Tas Kungs mani tiešām vedīs atpakaļ uz Jeruzālemi, tad es kalpošu Tam Kungam. **9** Tad kēniņš uz to sacīja: ej ar mieru. Un viņš cēlās un gāja uz Hebronu. **10** Un Absalom sūtīja izlukus pie visām Israēla ciltim un sacīja: kad jūs dzirdēsiet trumetes skaņu, tad jums būs sacīt: Absalom ir kēniņš Hebronē. **11** Un ar Absalomu gāja divsīmt vīri no Jeruzālemes, kas bija aicināti, bet tie gāja savā vientesibā un nezināja it nenieka. **12** Absalom saucā arī Ahitofelu no Gīlus, Dāvida padoma devēju, no viņa pilšētas Gīlus, kad viņš upurus upurēja. Un dumpinieku derība palikā stipra un laudis pulcējās un vairojās pie Absalomu. **13** Tad nāca vēstnesis pie Dāvida un sacīja: visu Israēlu vīru sirds pieķerūsies Absalomam. **14** Tad Dāvids sacīja uz visiem saviem kalpiem, kas pie viņa bija Jeruzālemē: ceļaties un bēgsmi, citādi mums glābšanās nav priekš Absalomu; ejat steigšus, ka viņš steigdamies mūs nepānāk un nepadara mums nelaimi un nekauj to pilsētu ar zobena asmeni. **15** Tad kēniņa kalpi uz kēniņu sacīja: tā kā mans kungs, tas kēniņš, nodomā, redzi, mēs esam tavi kalpi. **16** Un kēniņš izgāja ar visu savu namu kājām. Un kēniņš atstāja desmit liekas sievas, to namu sargāt. **17** Tā nu kēniņš ar visiem ļaudim kājām izgāja un apstājās

pie pēdējā nama. **18** Un visi viņa kalpi gāja viņam lidzās, ir visi Krieti un visi Plieti ir visi Gatieši, sešsimt vīri, kas viņam no Gatas bija lidz nākuši, tie gāja kēniņa priekšā. **19** Tad kēniņš sacīja uz Itaju no Gatas. Kam tu arīdzan mums grib iet lidz? Ej atpakaļ un palieci pie kēniņa, jo tu esi svešnieks un tik ienācējs savā vietā. **20** Vakar tu esi atrācis, vai man šodieni tevi būs maldināt, mums iet lidz? Jo es eju, kur varēdams; ej atpakaļ un ved savus brālus lidz atpakaļ; žēlastība un uzticība lai ir ar tevi. **21** Bet Itajus atbildēja kēniņam un sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs, un kā mans kungs, tas kēniņš, dzīvs, - tai vietā, kur mans kungs, tas kēniņš, būs, lai būtu vai uz nāvi vai uz dzīvību, tur būs tavs kalps arīdzan. **22** Un Dāvids sacīja uz Itaju: nāc tad, iesim! Tā Itajus no Gatas gāja lidz ar visiem saviem vīriem un ar visiem bērniem, kas pie viņa bija. **23** Un visa zeme raudāja lielas raudas, un visi ļaudis gāja garām. Un kēniņš gāja pāri pār Kidronas upi, un visi ļaudis gāja pāri pa to ceļu uz tuksnesi. **24** Un redzi, arī Cadoks tur bija ar visiem Levitiem, kas Dieva derības šķirstu nesa; un tie nolika Dieva šķirstu un Abjatars tur pienāca - kamēr visi ļaudis no pilsētas bija izgājuši. **25** Tad kēniņš sacīja uz Cadoku: nes Dieva šķirstu atpakaļ pilsētā. Ja es žēlastību atradišu Tā Kunga priekšā, tad Viņš mani vedi atpakaļ un man liks redzēt Viņu pašu ar Viņa dzīvokli. **26** Bet ja Viņš tā sacīs: Man nav labs prāts pie tevis, - redzi, še es esmu, lai Viņš man dara, kā Viņam patik. **27** Un kēniņš sacīja uz priesteri Cadoku: tu redzētāj, ej atpakaļ uz pilsētu ar mieru, un Akīmaācs, tavs dēls, un Jonatāns, Abjatara dēls, jūsu abi dēli ar jums. **28** Redziet, es gaidīšu tuksnesi pie braslām, tiekams kāda vēsts no jums atrāns un man dos zinu. **29** Tā Cadoks un Abjatars Dieva šķirstu nesa atpakaļ uz Jeruzālemi un tur palika. **30** Un Dāvids kāpa uz Ellas kalnu un iedams raudāja un savu galvu bija aptinis un gāja pats basām kājām, arī tie ļaudis, kas pie viņa bija, ikkatrs savu galvu bija aptinis un gāja uz augšu un iedami raudāja. **31** Un Dāvidam teica un sacīja: Ahitofels ir starp dumpiniekim pie Absalomu. Tad Dāvids sacīja: Kungs, darijel Ahitofela padomu par ģekibū! **32** Kad nu Dāvids nāca kalna galā, kur mēdza Dievu pielūgt, redzi, tad Uzajus, tas Arkjets, viņam nāca pretī ar saplēstiem svārkiem un zemi uz galvas. **33** Un Dāvids uz to sacīja: ja tu man nāksi lidz, tad tu man būsi par nastu. **34** Bet ja tu iesi atpakaļ pilsētā un sacīsi uz Absalomu: es būšu tavs kalps, kēniņš, kā cītikārt esmu bijis tava kalps, tā nu es būšu tavs kalps, - tad tu man izmīnīsi Ahitofela padomu. **35** Un vai tur pie tevis nebūs tie priesteri Cadoks un Abjatars? Tāpēc visu, ko tu kēniņa namā dzīrdesi, to saki tiem priesteriem, Cadokam un Abjataram. **36** Redzi, tur ir viņu abi dēli, Akīmaācs Cadoka, un Jonatāns, Abjatara dēls, caur tiem jūs visu, ko dzirdat, sūtāt pie manis. **37** Tā Uzajus, Dāvida draugs, gāja pilsētā, kad Absalomu nāca uz Jeruzālemi.

16 Kad nu Dāvids maķenīt no kalna gala bija nogājis, redzi, tad Cībus, Mefibošēta puisis, viņu sastapa ar pāri apkrautu ēzelu, un uz tiem bija divsmit maizes un simts rožiņu raušu un simts vīgu raušu un ādas trauks ar vīnu. **2** Un kēniņš sacīja uz Cību: kas tas tev tur ir? Tad Cībus sacīja: Tie ēzelī ir priekš kēniņa nama, ko jāt, un tā maize ar tām viģēm priekš tiem puišiem, ko ēst, un tas vīns tiem piekusūšiem tuksnesi, ko dzert. **3** Tad

kēniņš sacīja: Kur tad ir tava kunga dēls? Un Cībus sacīja uz kēniņu: redzi, viņš paliek Jeruzālemē, jo viņš sacīja: Šodien Israēla nams man atdos mana tēva valstību. **4** Tad kēniņš sacīja uz Cību: redzi, tavs lai ir viss, kas Mefibošētam pieder. Un Cībus sacīja: es metos pie zemes, lai es žēlastību atdrotu priekš tavām acīm, mans kungs un kēniņš. **5** Kad nu kēniņš Dāvids nāca lidz Bakurim, redzi, tad no turienes izgāja vīrs no Saula nama radiem, Šimejus vārdā, Gerus dēls. **6** Viņš izgāja un iedams lādeja un métāja akmeņiem Dāvidu un visus kēniņa Dāvida kalpus, lai gan visi ļaudis un visi varenie gāja pa viņa labo un kreiso roku. **7** Un Šimejus sacīja tā lādēdams: ej ārā, ej ārā, tu asinsvīrs, tu negantais! **8** Tas Kungs liek pār tevi nākt visām Saula nama asinim, kura vietā tu palicis par kēniņu. Nu Tas Kungs to valstību dod tavam dēlam Absalomam rokā. Un redzi, nu tu esi nelaimē, jo tu esi asinsvīrs. **9** Tad Abizajus, Cerujas dēls, sacīja uz kēniņu: kāpēc šim nosprāgušam sunim būs lādēt manu kungu, to kēniņu? Es noiešu un viņam noraušu galvu. **10** Bet kēniņš sacīja: kas man ar jums, jūs Cerujas dēli. Lai viņš lād, jo Tas Kungs viņam ir sacījis: lādi Dāvidu. Kas tad sacīs: kāpēc tu tā dari? **11** Un Dāvids sacīja uz Abizaju un visiem saviem kalpiem: redzi, mans dēls, kas no manām mīesām nācis, meklē manu dzīvību, vai ne nu jo vairāk šis Benjaminiets? Laid viņu mierā; lai lād, jo Tas Kungs viņam to ir licis. **12** Varbūt Tas Kungs uzlūko manu noziegumu un Tas Kungs man šodien atkal atdos labumu viņa lāstu vietā. **13** Tā Dāvids gāja ar saviem vīriem pa ceļu, un Šimejus gāja gar kalnu, viņam iepretim, viņu lādēdams, un métāja akmeņiem un putināja pīšliem. **14** Un kēniņš ar visiem ļaudīm, kas pie viņa bija, nonāca uz Ajevīm un tur atspirdzinājās. **15** Bet Absaloms un visi Israēla vīri nāca uz Jeruzālemi, ir Ahitofels ar viņu. **16** Un notikās, kad Uzajus, tas Arkjets, Dāvida draugs, nāca pie Absalomu, tad Uzajus sacīja uz Absalomu: lai dzīvo kēniņš, lai dzīvo kēniņš! **17** Bet Absalomu sacīja uz Uzaju: vai tā ir tava milestība uz tavu draugu? Kāpēc tu neesi gājis ar savu draugu? **18** Un Uzajus sacīja uz Absalomu: nē, bet ko Tas Kungs izredzējis un šie ļaudis un visi Israēla vīri, tam es arī piederēšu un pie tā es palikušu. **19** Un otram kārtam, kam man kalpot? Vai ne viņa dēlam? tā kā es tavam tēvam esmu kalpojis, tāpat es būšu tavā priekšā. **20** Un Absalomu sacīja uz Ahitofelu: dodiet padomu, ko lai darām? **21** Un Ahitofels sacīja uz Absalomu: ieji pie sava tēva liekām sievām, ko viņš astājis, to namu sargāt, tad viss Israēls dzīrdēs, ka tu smirdots tapis savam tēvam, un visu to rokas, kas pie tevis ir, taps stiprinātās. **22** Un tie taisīja Absalomam telti uz jumta, un Absalomu iegāja pie sava tēva liekām sievām, visam Israēlim redzot. **23** Un Ahitofela padoms, ko viņš tanis dienās deva, tā tapa turēts, itin kā Dieva vārds būtu vaicāts, tā bija viss Ahitofela padoms, tik labi pie Dāvida kā pie Absalomu.

17 Un Ahitofels sacīja uz Absalomu: es izlasišu divpadsmit tūkstoš virūs un celšos un dzišos Dāvidam šonakt pakaļ, **2** Un es viņam uzbrukšu, kad viņš piekusis un viņa rokas nogurušas, un viņu izbiedēšu, ka visi ļaudis, kas pie tā ir, bēg, tad es nokaušu kēniņu vienu pašu. **3** Un es vedišu visus ļaudis atpakaļ pie tevis. Kad visi būs griezušies atpakaļ, (jo viņš vien ir tas vīrs, ko tu meklē), tad visi ļaudis būs mierā. **4** Šī valoda labi patika Absalomam un

visiem Israēla vecajiem. **5** Tad Absalomus sacīja: aicinājiet jel Uzaju, to Arķieti, arīdzan, un dzirdēsim, ko viņš saka. **6** Un kad Uzajus pie Absaloma nāca, tad Absaloms uz to runāja un sacīja: tā un tā Ahitofels ir runājis, - vai mums būs pēc viņa vārda darīt, vai ne? Runā tu arīdzan! **7** Tad Uzajus sacīja uz Absalomu: tas padoms, ko Ahitofels šim brižam deviš, nav labs. **8** Un Uzajus sacīja: tu pazīsti savu tēvu un viņa vīrus, ka tie ir varenī un dusmīgu prātu, it tā lācis lauka, kam bērni paņemti, un tavs tēvs ir karavīrs un nepaliks naktī pie tiem laudīm. **9** Redzi, nu viņš ir paslēpies kādā alā vai citā kādā vietā; kad nu notiktu, ka tas iesākumā viņiem uzkrit, tad ikkatrs, kas to dzirdēs, sacīs: tie ļaudis ir sakauti, kas Absalomam iet pakāļ. **10** Tad ir paši varenie, kam sirds kā lauvām, bailot bailosies. Jo viss Israēls zina, ka tavs tēvs ir varonis, un ka tie ir stipri ļaudis, kas pie viņa. **11** Bet mans padoms ir šis: lai pie tevis top sapulcīnāts viss Israēls no Dana līdz Bēršebai tādā pulkā kā smiltis jūrmalā, un tev pašam jāiet viņiem līdz karā. **12** Un kad mēs viju sastapsim kaut kurā vietā, kur viņu atradīsim, tad uzkrītīsim viņam kā rasa krīt uz zemi, un neatliks neviens no viņa un visiem vīriem, kas pie viņa. **13** Un ja viņš metīsies kādā pilsētā, tad viss Israēls tai pilsētai apmetis virves, un mēs to novilksim upē, ka ne zvīrgzdiņš tur vairs neatradīsies. **14** Tad Absalomus un visi Israēla vīri sacīja: Uzajus, tā Arķieša, padoms ir labās nekā Ahitofela padoms. Bet Tas Kungs tā bija nolicis, iznīcināt Ahitofela labo padomu, lai Tas Kungs nelaimi vestu pār Absalomu. **15** Un Uzajus sacīja uz tiem priesteriem, Cadoku un Abjataru: tā un tā Ahitofels padomu deviš Absalomam un Israēla vecajiem, un tā un tā es esmu padomu deviš. **16** Un nu sūtait drīz un dodiet Dāvidam ziņu sacīdam: nepalielc pa nakti tuksnesi pie braslām, bet ej driz pāri, ka kēniņš netop aprīts ar visiem ļaudīm, kas pie viņa. **17** Un Jonatāns un Akīmaācs stāvēja pie Roģela akas. Un viena meita gāja un tiem to sacīja. Tad tie nogāja un to sacīja kēniņam Dāvidam, jo tie nedrikstēja nākt un rādīties pilsētā. **18** Un viens puisis tos redzēja un to sacīja Absalomam, bet tie gāja abi divi steigšus un nāca kāda vīra namā iekš Bakurim, tam bija aka savā pagalmā, un tie tur nokāpa. **19** Un tā sieva nēma un izklāja apsegū pār akas caururom, un uzkaisīja putraimus virsū, ka neko nemaniņja. **20** Kad nu Absalomu kalpi pie tās sievas nāca namā, tad tie sacīja: kur ir Akīmaācs un Jonatāns? Un tā sieva uz tiem sacīja: tie ir gājuši pār šo upīti. Un tie tos meklēja un neatrada, un griezās atpakaļ uz Jeruzālemi. **21** Un kad šie bija aizgājuši, tad tie izķāpa no akas un gāja un to pasacīja kēniņam Dāvidam; un tie sacīja uz Dāvidu: ceļaties un ejat drīz pār ūdeni pāri, jo tā un tā Ahitofels pret jums ir padomu deviš. **22** Tad Dāvids un visi ļaudis, kas pie viņa bija, cēlās un gāja pār Jardāni līdz pat gaismai, un neviena netrūka, kas nebūtu pār Jardāni gājis. **23** Kad nu Ahitofels redzēja, ka nedarīja pēc viņa padoma, tad viņš apsegloja savu ēzelī un cēlās un gāja uz savu namu savā pilsētā un apkopa savu namu un pakārās. Tā viņš nomira un tapa apraksts sava tēva kapā. **24** Un Dāvids nāca uz Mahānaīm, bet Absaloms gāja pāri pār Jardāni, un visi Israēla vīri viņam līdz. **25** Un Absaloms cēla Amasu Joaba vietā par karaspēka vīrsnieku, un Amasus bija dēls vienam Israēlietim, Jetrus vārdā, kas bija gulējis pie Abigailes, Nahasa meitas, Cerujas, Joaba mātes māsas. **26**

Un Israēls un Absaloms apmetās Gileādas zemē. **27** Un kad Dāvids uz Mahānaīm bija nācis, tad Zobi, Nahasa dēls, no Rabas, Amona bērnu pilsētas, un Mahirs, Amiēla dēls, no Lodabaras, un Barzilajus, tas Gileādietis, no Roglim, nesa **28** Guļamas drēbes un kausus un mālu traukus un kviešus un miežus un miltus un taukšētu(grauzdētu) labību un pupas un lēcas, ari taukšētas, **29** Un medu un sviestu un avis un govju sierus, ko ēst, pie Dāvida un pie tiem ļaudīm, kas pie viņa bija, jo tie sacīja: tie ļaudis būs izsalkuši un piekusūši un izslāpuši tuksnesi.

18 Un Dāvids pārlūkoja tos ļaudis, kas pie viņa bija, un iecēla tiem vīrsniekus pār tūkstošiem un vīrsniekus pār simtiem. **2** Un Dāvids lika tos ļaudis, vienu daļu apakš Joaba rokas, un otru daļu apakš Abizajus, Cerujas dēla, Joaba brāļu, un to trešo apakš Itajus no Gatas. **3** Un kēniņš sacīja uz tiem ļaudīm: es pats arīdzan iziešu līdz ar jums. Bet tie ļaudis sacīja: tev nebūs iziet, jo kad mēs bēgsim, tad tie to neliks vērā; un arī kad puse no mums mirst, tad tie to arī neliks vērā, bet tu esi kā desmit tūkstoši no mums. Tāpēc nu būs labāk, kad tu mums no pilsētas nāksi palīgā. **4** Un kēniņš uz tiem sacīja: es darišu, kā jums šķiet par labu. Un kēniņš nostājās pie vārtiem, un visi ļaudis izgāja pa simtiem un pa tūkstošiem. **5** Un kēniņš pavēlēja Joabam un Abizajum un Itajum un sacīja: taupiet to puisi, to Absalomu, un visi ļaudis to dzirdēja, ka kēniņš visiem vīrsniekiem par Absalomu pavēlēja. **6** Tā tie ļaudis izgāja uz lauku Israēlim pretī, un tā kaušanās notika Efraīma mežā. **7** Un Israēla ļaudis tur tapa kauti no Dāvida kalpiem, un tai dienā notika liela kaušana, līdz divdesmit tūkstošiem. **8** Jo tā kauja izpletās tur pa visu to apgalbu, un mežs aprija vairāk ļaužu, nekā zobens aprija tai dienā. **9** Un Absalomus sastapa Dāvida kalpus un Absalomu jāja uz zirgēzelpu. Un kad tas zirgēzelis nāca apakš kāda liela ozola kupliem zariem, tad viņa galva ieķērās cieti pie tā ozola, ka viņš karājās starp debesi un zemi, un viņa zirgēzelis apakš viņa aizskrēja projām. **10** Tad viens vīrs to redzēja un to teica Joabam un sacīja: redzi, es redzēju Absalomu karājamies pie kāda ozola. **11** Tad Joabs sacīja uz to vīru, kas viņam to teica: redzi, tu esi redzējis, kāpēc tad tu viņu tur neesi kāvis zemē? Tad es tev no savas puses būtu deviš desmit sudrabu gabalus un vienu jostu. **12** Bet tas vīrs sacīja uz Joabu: un ne par tūkstoš sudrabu gabaliem, kad tie taptu iesvērti manā rokā, es savu roku neliktu pie kēniņa dēla. Jo kēniņš, mums dzirdot, tev un Abizajum un Itajum ir pavēlējis un sacījis: sargājat ikviens to puisi, to Absalomu. **13** Bet ja es būtu viltu darijis pret viņa dvēseli, un kēniņam jau nekas nepaliiek aplēsts, tad tu pats man būtu stāvējis preti. **14** Un Joabs sacīja: es tā pie tevis nevaru kavēties. Un viņš nēma trīs šķēpus savā rokā un tos iedūra Absalomu sirdi. Un kad tas vēl bija dzīvs pie ozola, **15** Tad desmit puiši, Joaba bruņunesēji, to apstāja un kāva Absalomu un to nokāva. **16** Tad Joabs lika pūst trumetus, un tie ļaudis griezās atpakaļ un Israēlim vairs nedzinās pakal; jo Joabs taupija tos ļaudis. **17** Un tie nēma Absalomu, un to iemeta mežā lielā bedrē, un uzkrāva tam vīrsū ļoti lielu akmeņu kopu. Un viss Israēls bēga, ikkatrs savā dzīvoklī. **18** Bet Absalomus, kamēr vēl bija dzīvs, bija nēmis un uzcēlis sev stabu kēniņa ieļejā. Jo viņš sacīja: man dēla nav, lai mans vārds pie tā top pieminēts. Un viņš to stabu bija nosaucis

pēc sava vārda, un tas vēl šodien top saukts Absaloma stabs. **19** Tad Akīmaācs, Cadoka dēls, sacīja: es skriešu un nesišu kēniņam vēsti, ka Tas Kungs viņam tiesu iznesis no viņa ienaidnieku rokas. **20** Bet Joabs uz to sacīja: šodien tu neesi prieka vēstnesis, citu dienu tu vari vēstīs nest, bet šodien tev labas vēsts nav, ko nest, jo kēniņa dēls ir miris. **21** Un Joabs sacīja uz Kuzu: ej tu un teici kēniņam, ko tu esi redzējis. Tad Kuzus paklanijās Joaba priekšā un aizskrēja. **22** Bet Akīmaācs, Cadoka dēls, runāja vēl uz Joabu: lai būtu kā būdams, liec man jel arī Kuzum skriet pakal. Un Joabs sacīja: kāpēc tad tu gribi skriet, mans dēls? Ej tad, - laba vēsts tā nav, kas ko ienes. **23** (Viņš sacīja:) lai būtu kā būdams, es skriešu! Un viņš uz to sacīja: tad skrej! Tad Akīmaācs skrēja pa klajuma ceļu un Kuzum aiztika priekšā. **24** Un Dāvids sēdēja starp abiem vārtiem. Tad tas sargs kāpa uz vārtu jumtu un mūri un pacēla savas acīs un skatījās, un redzi, tur viņš skrēja viens pats. **25** Un tas sargs sauca un to sacīja kēniņam. Un kēniņš sacīja: ja viņš viens pats, tad būs laba vēsts viņa mutē; un tas nāca arvien tuvāki klāt. **26** Tad tas sargs redzēja otru viru skriņam, un tas sargs sauca uz vārtiem un sacīja: augi, vēl otrs vīrs skrien viens pats. Un kēniņš sacīja: tas arī ir labs vēstnesis. **27** Un tas sargs sacīja: es redzu, ka tā pirmā gaita ir kā Akīmaāca, Cadoka dēla, gaita, un kēniņš sacīja: tas ir labs vīrs un nāks ar labu vēsti. **28** Tad Akīmaācs sauca un sacīja uz kēniņu: miers! Un viņš nometās kēniņa priekšā ar savu vaigu pie zemes un sacīja: slavēts ir Tas Kungs, tavs Dievs, kas tos virus nodevis, kas savu roku pret manu kungu, to kēniņu, bija pacēluši. **29** Tad kēniņš sacīja: vai tas puisis Absalom sveiks vesels? Un Akīmaācs sacīja: es redzēju lielu troksni, kad Joabs tā kēniņa kalpu un mani, tavu kalpu, nosūtīja, bet es nezinu, kas tur bija. **30** Un kēniņš sacīja: ej un nostājies te. Tad viņš gāja un nostājās. **31** Un redzi, Kuzus nāca, un Kuzus sacīja: manam kungam, tam kēniņam, tā labā vēsts, ka Tas Kungs tev šodien ir tiesu iznesis no visu to rokas, kas pret tevi cēlās. **32** Tad kēniņš sacīja uz Kuzu: vai tas puisis Absalom sveiks un vesels? Un Kuzus sacīja: lai tā kā šim jauneklim, iet mana kunga, tā kēniņa, ienaidniekiem un visiem, kas pret tevi ar launumu celās. **33** Tad kēniņš noskuma un gāja vārtu augšistabā un raudāja, un sacīja iedams: mans dēls Absalom! Mans dēls, mans dēls Absalom! Kaut es tāvā vietā būtu miris! Ak Absalom! Mans dēls, mans dēls!

19 Un Joabam tapa sacīts: redzi, kēniņš raud un žēlojās par Absalomu. **2** Un tā uzvara tai dienā palika par žēlabām visiem ļaudīm, jo tie laudis tai dienā dzīrdēja sakām: kēniņam sirds sāp par savu dēlu. **3** Un tie laudis tai dienā nāca zagšus pilsētā, tā kā ļaudis zagšus nāk, kas kaunā krituši, kaujā bēgdamī. **4** Un kēniņš savu galvu bija aptinis un sauca ar stipru balsi: ak mans dēls Absalom! Ak Absalom, mans dēls, mans dēls! **5** Tad Joabs nāca pie kēniņa namā un sacīja: tu šodien esi apkaunojis visu savu kalpu vaigus, kas šodien glābuši tavu dzīvību un tavu dēlu un tavu meitu dzīvību un tavu sievu dzīvību un tavu lieko sievu dzīvību. **6** Bet tu milo, kas tevi ienīsti, un ienīsti, kas tevi milo. Jo tu parādi šodien, ka virsnieki un kalpi priekš tevis nav nekas. Jo es nomanu šodien, kad tikai Absalom būtu dzīvis un mēs visi šodien būtu miruši, tad tas tev būtu pa prātam. **7** Tad celies nu un izej un runā sirsnīgi ar saviem kalpiem, jo es zvērēju pie Tā Kunga, ja tu

neizej, tad neviens vīrs pie tevis nepalikis šo nakti. Un tā tev būs lielākā nelaime, nekā visa nelaime, kas tev notikusi no tavas jaunības līdz šim laikam. **8** Tad kēniņš cēlās un apsēdās vārtos. Un visiem ļaudīm tika teikts un sacīts: redzi, kēniņš sēž vārtos. Tad visi ļaudis nāca kēniņa priekšā. Bet Israēls bēga ikviens savā dzīvokli. **9** Un visi ļaudis visās Israēla ciltīs strīdējās un sacīja: kēniņš mūs ir izglābis no mūsu ienaidnieku rokas un mūs ir atsvabinājis no Filistu rokas, un nu viņam no zemes bija jābēg Absalom priekšā. **10** Un Absalom, ko mēs sev bijām svaidījuši par kēniņu, ir nomiris karā; nu tad, kāpēc jūs kavējaties, kēniņu atkal pārvest? **11** Tad kēniņš Dāvids sūtīja pie tiem priesteriem, Cadoka un Abjatara, sacīdams: runājiet uz Jūda vecajiem un sakāt: kāpēc jūs gribat tie pēdigie būt, kēniņu vest atpakaļ uz viņa namu? (Jo visa Israēla valoda jau bija nākusi pie kēniņa viņa namā.) **12** Jūs esat mani brāli, jūs esat mani kauli un manas miesas - kāpēc tad jūs gribat tie pēdigie būt, kēniņu atkal atvest? **13** Un uz Amasu sakāt: vai tu neesī no maniem kauliem un no manas miesas? Lai Dievs man šā un tā dara, ja tu visu mūžu nebūsi par karalielkungu manā priekšā Joaba vietā. **14** Tā viņš locīja visu Jūda viru sirdi kā viena vienīga vira, un tie sūtīja pie kēniņa (sacīdami): griezies atpakaļ, tu un visi tavi kalpi. **15** Tā kēniņš griezās atpakaļ un nāca pie Jardānes, un Jūda nāca uz Gilgalu, kēniņam preti iedams, ka kēniņu vadītu pār Jardāni pāri. **16** Un Šimejus, Benjamīneša Ģerus dēls, kas no Bakurim bija, steidzās un nonāca ar Jūda vīriem kēniņam Dāvidam preti. **17** Un tūkstoš viri no Benjamina līdz ar viņu, ir Cibus, Saula nama sulainis, ar saviem piecpadsmiti dēliem un saviem divdesmiti kalpiem; un tie cēlās pāri pār Jardāni kēniņa priekšā. **18** Un plosts pārcēlās, pārvest kēniņu namu, un darīt, kas viņam pa prātam, un Šimejus, Ģerus dēls, nometās priekš kēniņa zemē, kad šis pār Jardāni cēlās pāri. **19** Un viņš sacīja uz kēniņu: nepielidzini man, mans kungs, to noziegumu, un nepiemini, ka tavs kalps ir noziedzies tai dienā, kad mans kungs, tas kēniņš, no Jeruzālemes izgāja, un lai kēniņš to neņem pie sirds! **20** Jo tavs kalps to atzist, ka esmu grēkojis; bet redzi, šodien esmu nācis tas pirmais no visa Jāzepa nama, preti iet savam kungam, tam kēniņam. **21** Tad Abizajus, Cerujas dēls, atbildēja un sacīja: vai tad Šimeju par to nebija nokaut, ka viņš Tā Kunga svaidīto lādējis? **22** Tad Dāvids sacīja: kas man daļas ar jums, Cerujas dēli, ka jūs man šodien paliekat par pretiniekiem? Vai šodien esmu tapis par kēniņu pār Israēli? **23** Un kēniņš sacīja uz Šimeju: tev nebūs mirt. Un kēniņš tam zvērēja. **24** Arī Mefibōsets, Saula dēls, nonāca kēniņam preti. Un viņš ne savas kājas ne savu bārdu nebija tīrijis, nedz savas drēbes mazgājis no tās dienas, kad kēniņš bija nogājis, līdz tai dienai, kad kēniņš atkal ar mieru pārnāca. **25** Un kad viņš Jeruzālemē kēniņam preti nāca, tad kēniņš uz to sacīja: kāpēc tu neesī man līdz nācis, Mefibōset? **26** Un viņš sacīja: mans kungs un kēniņš, mans kalps mani pievilis, jo tavs kalps sacīja: es sev likšu ēzeli seglot un jāšu uz tā, un iešu pie kēniņa, jo tavs kalps ir tizls. **27** Un viņš tavu kalpu pie mana kunga, tā kēniņa, ari apmelojis. Bet mans kungs, tas kēniņš, ir kā viens Dieva enģelis, dari, kā tev patīk. **28** Jo viss mana tēva nams tik nāvēs ļaudis vien bijuši priekš mana kunga, tā kēniņa. Taču tu savu kalpu esi licis starp

tiem, kas ēd pie tava galda; kādas tiesības man tad vēl ir, jeb par ko man vēl būs brēkt uz kēniņu? **29** Tad kēniņš uz to sacīja: kāpēc tu vēl runā par savām lietām? Es esmu sacījis: tu un Cībus daliel to tīrumu. **30** Un Mefišosets sacīja uz kēniņu: lai viņš arī visu paņem, ka nu mans kungs, tas kēniņš, atkal ar mieru savā namā pārnācis. **31** Un Barzilajus tas Gileādietis, nāca arīdzan no Roglim un gāja ar kēniņu pār Jardāni, viņu pārvadīt pār Jardāni. **32** Un Barzilajus bija ļoti vecs, pie astoņdesmit gadiem, un kēniņu bija apgādājis, kad tas mita iekš Mahānaim, jo viņš bija ļoti bagāts vīrs. **33** Un kēniņš sacīja uz Barzilaju: tev būs man iet līdz, es tevi apgādāšu pie sevis Jeruzālemē. **34** Bet Barzilajus sacīja uz kēniņu: cik man vēl būs mūža gadu un dienu, ka man ar kēniņu iet uz Jeruzālemi? **35** Es šodien esmu astoņdesmit gadus vecs, vai es vēl varu izšķirt, kas labs, kas nelabs? Un vai tavam kalpam vēl kāda garša, ko viņš ēd un dzer? Vai es vēl varētu sadzīrdēt dziedātājus un dziedātājas? Un kāpēc tavs kalps lai ir par nastu manam kungam, tam kēniņam? **36** Tavs kalps ies mākenīt ar kēniņu pār Jardāni; kāpēc kēniņš man grib darīt tādu lielu zēlastību? **37** Ľauj savam kalpam griezties atpakaļ un mirt savā pilsētā pie sava tēva un pie savas mātes kapa. Un redzi, še ir tavs kalps Kimeams, lai šis iet pāri līdz ar manu kungu, to kēniņu, un dari tam, kā tev patīk. **38** Tad kēniņš sacīja: Kimeamam būs iet man līdz, un es viņam darišu, kā tev patīk, un visu, ko tu no manis prasīsi, es tev gribu darīt. **39** Un kad visi ļaudis pār Jardāni bija pārgājuši, tad arī kēniņš gāja pāri, un kēniņš skūpstīja Barzilaju un to svētīja, un tas griezās atpakaļ uz savu vietu. **40** Un kēniņš gāja tālak uz Gilgalu, un Kimeams tam gāja līdz, un visi Jūda ļaudis kēniņu bija pārveduši, un arī puse no Israēla ļaudim. **41** Un redzi, visi Israēla vīri nāca pie kēniņa un sacīja uz kēniņu: kāpēc mūsu brāli, Jūda vīri, tevi ir zaguši un kēniņu ar viņa namu pār Jardāni pārveduši līdz ar visiem Dāvida vīriem? **42** Tad visi Jūda vīri atbildēja Israēla vīriem: tāpēc ka kēniņš mums ir tuvs radinieks, un kāpēc jums par to dusmas? Vai tad mēs esam dabūjuši ēst no kēniņa, jeb vai viņš mums ir devis dāvanas? **43** Un Israēla vīri atbildēja Jūda vīriem un sacīja: mums ir desmit daļas pie kēniņa un arī pie Dāvida, mums ir vairāk nekā jums. Kāpēc tad jūs mūs esat turējuši tādā negodā? Vai mūsu vārds nav tas pirmais bijis, mūsu kēniņu vest atpakaļ? Bet Jūda vīru valoda bija bargāka nekā Israēla vīru valoda.

20 Un tur gadījās netikls vīrs, Šebus vārdā, Bikra dēls, Benjaminetis; tas pūta trumetes un sacīja: mums daļas nav pie Dāvida, nedz mantibas pie Isajus dēla, - ikviens no Israēla ejat savā dzīvoklī. **2** Tad visi Israēla vīri gāja nost no Dāvida, Šebum, Bikra dēlam, pakaļ. Bet Jūda vīri turējās pie sava kēniņa, no Jardānes līdz Jeruzālemei. **3** Kad nu Dāvids uz Jeruzālemi pārnāca savā namā, tad kēniņš ņēma tās desmit sievas, savas liekas sievas ko viņš bija atstājis, to namu sargāt, un tās ielika kādā sargu namā un tās apgādāja, bet vairs pie tām negāja. Un tās bija ieslēgtas līdz savai miršanas dienai un dzīvoja par atraitnēm. **4** Un kēniņš sacīja uz Amasu: sasauc man Jūda vīrus uz trešo dienu, un stāvi tu arīdzan te. **5** Tad Amasus gāja, Jūdu sasaukt, bet viņš kavējās pāri par nolikto laiku, ko tas viņam bija nolicis. **6** Tad Dāvids sacīja uz Abizaju: nu mums Šebus, Bikra dēls, darīs vairāk ļaunuma nekā Absaloms.

Ņem savu kunga kalpus un dzenies viņam pakal, ka viņš netiek stiprās pilsētās un neizzūd no mūsu acīm. **7** Tad Joaba vīri vijam izgāja pakal, ir tie Krieti un Plieti un visi varenie. Un tie izgāja no Jeruzālemes, Šebum, Bikra dēlam, dzīties pakal. **8** Kad tie nu pie tā līelā akmens nāca, kas ir Gibeonā, tad Amasus tos sastapa, bet Joabs bija apjozies pār savām drēbām, kas viņam bija mugurā, un pār tām bija josta, kur zobens bija piesiets uz viņa gurniem savās makstis, šis izslīdeja un tas (zobens) nokrita zemē. **9** Un Joabs sacīja uz Amasu: vai tev labi klājās, mans brāli? Un Joabs satvēra ar labo roku Amasus bārdu, viņu skūpstīt. **10** Un Amasus nesargājās no tā zobena, kas bija Joaba rokā, un tas viņam to iedura vēderā, ka vina iekšas izgāzās zemē un viņam otras reizes vairs nevajadzēja, un viņš nomira. Bet Joabs un viņa brālis Abizagus dzinās pakal Šebum, Bikra dēlam. **11** Un viens vīrs no Joaba puišiem palika pie viņa stāvot un sacīja: kam labs prāts ir pie Joaba, un kas Dāvidam (pieķeras), tas lai iet Joabam pakal. **12** Bet Amasus vārtījās asinīs ceļa vidū. Kad nu tas vīrs redzēja, ka visi ļaudis tur apstājās, tad viņš Amasu no ceļa novēla uz tīrumu un uzmeta viņam drēbes, tāpēc ka redzēja, ka ikviens, kas pie viņa pienāca, apstājās. **13** Kad viņš nu no ceļa bija novelts, tad visi ļaudis gāja garām, Joabam pakal, Šebum, Bikra dēlam pakal dzīties. **14** Un viņš gāja pa visām Israēla ciltīm uz Abelu un BetMaāku, un pa visu Berim-tiesu, un tie sapulcējās un gāja viņam pakal. **15** Un tie nāca un apmetās pret viņu Abel BetMaākā un uzmeta valni pret to pilsētu un tas stāvēja pie mūra, un visi ļaudis, kas pie Joaba bija, meklēja to mūri postīt un apgāzt. **16** Tad viena gudra sieva no pilsētas sauca: klausiet, klausiet, sakāt jel Joabam: nāc šurp, es ar tevi gribu runāt. **17** Kad viņš nu pie tās atrāca, tad tā sieva sacīja: vai tu esi Joabs? Un viņš sacīja: es tas esmu. Un tā uz viņu sacīja: klausies savas kalpones vārdus. Un viņš sacīja: es klausos. **18** Tad viņa teica un sacīja: vecos laikos tā mēdz runāt: kas vaicā, lai vaicā Abelā, un tā tika galā. **19** Es esmu no tiem mierīgiem un uzticīgiem iekš Israēla, un tu meklē tādu pilsētu izdeldēt, kas ir māte iekš Israēla. Kāpēc tu gribi aprīt Tā Kunga mantību? **20** Tad Joabs atbildēja un sacīja: lai Dievs pasargā, lai Dievs pasargā, ka es aprītu un ka es izdeldētu; tas tā nav. **21** Bet viens vīrs no Efraīma kalniem, Šebus vārdā, Bikra dēls, tas savu roku pacēlīs pret kēniņu, pret Dāvidu; dodiet man to vien, tad es aiziešu projām no pilsētas. Tad tā sieva sacīja uz Joabu: redzi, viņa galva pie tevis taps nomesta pāri pār mūri. **22** Un tā sieva nāca pie visiem ļaudim ar savu gudrību, un tie Šebum, Bikra dēlam, nocirta galvu un to izmeta Joabam ārā. Tad viņš pūta trumetes, un tie izklida no tās pilsētas projām, ikviens savā dzīvoklī, un Joabs griezās atpakaļ uz Jeruzālemi pie kēniņa. **23** Un Joabs bija pār visu Israēla karaspēku, un Benajus, Jojada dēls, pār tiem Krietiem un Plietiem, **24** Un Adorams bija pār tiem darbiniekiem un Jehošafats, Aķiluda dēls, bija kanclers, **25** Un Zejus bija rakstu vedējs, un Cadoks un Abjatars bija priesteri, **26** Un arī Iruš, Jaīra dēls, bija pie Dāvida lielskungs.

21 Un Dāvida laikā bija bads trīs gadus no vietas, un Dāvids meklēja Tā Kunga vaigu. Un Tas Kungs sacīja: tas ir Saula pēc un tā asins nama pēc, tāpēc ka viņš tos Gibeoniešus nokāvis **2** Tad kēniņš aicināja Gibeoniešus un

uz tiem sacīja: (bet Gibeonieši nebija no Israēla bērniem, bet no Amoriešu atlikušiem, un Israēla bērni tiem bija zvērejuši, bet Sauls tos bija meklējis nokaut savā karstumā par Israēla un Jūda bērniem). **3** Un Dāvids sacīja uz Gibeoniešiem: ko man jums būs darīt un ar ko man jūs būs salīdzināt, ka jūs Tā Kunga mantību svētījat? **4** Un Gibeonieši tam atbildēja: mēs neprasām ne sudraba ne zelta Saula un viņa nama pēc; mēs arī negribam, lai kas iekš Israēla top nokauts. Tad viņš sacīja: ko tad jūs sakāt, ko man jums būs darīt? **5** Tad tie sacīja uz kēniņu: to vīru, kas mūs postījis un pret mums ļaunu izdomājis, mūs izdeldēt, lai mūsu nemaz vairs nav Israēla robežas; - **6** Dodiet mums septiņus vīrus no viņa dēliem, ka tos Tam Kungam pakaram Gībejā, Saula, Tā Kunga izredzētā pilsētā. Un kēniņš sacīja: es došu. **7** Bet kēniņš saudzēja Mefibošetu, Jonatāna dēlu, Saula dēla dēlu, tā zvēresta pēc, ko Dāvids un Jonatāns, Saula dēls pie Tā Kunga bija zvērejuši savā starpā. **8** Un kēniņš nēma Ricpas, Ajas meitas, divus dēlus, ko tā Saulam bija dzemdējusi, Armonu un Mefibošetu, un Mikales (māsas), Saula meitas, piecus dēlus, ko tā bija dzemdējusi, Adriēlim, Barzilajus, tā Maālotieša dēlam, **9** Un tos deva Gibeoniešiem rokā, un tie tos pakāra uz tā kalna Tā Kunga priekšā. Un tie septiņi kopā gāja bojā un nomira plaujamā laika iesākumā, kad miežu plaušana sākās. **10** Tad Ricpa, Ajas meita, nēma maisu un to sev izklāja uz to akmeni plaušanas iesākumā, tiekams ūdens no debesim uz tiem pilēja, un viņa ne putniem apakš debess nelika uz tiem nākt dienā, ne lauka zvēriem nakti. **11** Un Dāvidam sacīja, ko Ricpa, Ajas meita, Saula lieka sieva, bija darijusi. **12** Un Dāvids nogāja un nēma Saula un viņa dēla Jonatāna kaulus no tiem namniekiem Jabelā Gileādā, kas tos bija zugāsi no Betšanas ielas, kur Filisti tos bija pakāruši tai dienā, kad Filisti Saulu Ķilboā kāva, **13** Un viņš aizveda no tejiņes Saula kaulus un Jonatāna, viņa dēla, kaulus, un tos sakrāja ar to pakārto kauliem, **14** Un apraka Saula un viņa dēla Jonatāna kaulus Benjamina zemē, Celā, Ķīsa, viņa tēva, kapā, un tie darija visu, ko kēniņš bija pavēlējis. Tā Dievs pēc šim zemei atkal palikja zēlīgs. **15** Pēc tam bija atkal karš starp Filistiemi un Israēli. Un Dāvids nogāja un viņa kalpi līdz ar viņu un karoja pret Filistiemi. Un Dāvids nogura. **16** Un Ježbus no Nobas, viens no Revaeišiem, tam šķēps bija trīs simt vara sēkļus smagumā, un tas bija apjozies ar jaunu (zobenu), šis domāja Dāvidu nokaut. **17** Bet Abizajus, Cerujas dēls, viņam palīdzēja un sita to Filistu un nokāva. Tad Dāvida viri tam zvēreja un sacīja: tev nebūs vairs ar mums iet karā, ka tu to gaišumu iekš Israēla neizdzēsi. **18** Pēc tam bija atkal karš Gobā pret Filistiemi. Tad Zibekajus, Uzata dēls, kāva Zavu, kas bija no Revaeišiem. **19** Un atkal bija karš Gobā pret Filistiemi; tad Elanans, JaēraOrģima dēls, no Bētlemes, kāva Goliata, tā Gatieša, (brāli), kam šķēpa kāts bija kā vēvera (audēja) riestava. **20** Atkal bija karš Gatā, un tur bija ļoti garš vīrs, tam bija ik seši pirksti pie rokām un seši pie kājām, divdesmit četri pa visam, ir tas bija no Revaeišu cilts. **21** Un tas mēdīja Israēli; bet Jonatāns, Šimejus, Dāvida brāļa, dēls to nokāva. **22** Šie četri bija Ravum Gatā dzimuši un krita caur Dāvida roku un caur viņa kalpu roku.

22 Un Dāvids runāja Tā Kunga priekšā šīs dziesmas vārdus tai dienā, kad Tas Kungs viņu bija atpestījis

no visu viņa ienaidnieku rokas un no Saula rokas; un viņš sacīja: **2** Tas Kungs ir mans akmens kalns un mana pils un mans glābējs. **3** Dievs ir mans patvērums, uz ko es paļaujos, manas priekšturamās bruņas un manas pestišanas rags, mans augstais palīgs, un mana glābšana, mans Pestītājs, kas mani no varas darba atpestī. **4** Es piesauku To Kungu, kas teicams, tad es tapšu atpestīt no saviem ienaidniekiem. **5** Jo nāves viļņi mani apnēma un posta upes mani izbiedēja, **6** Elles saites mani apnēma, un nāves valgi mani pārvareja. (*Sheol h7585*) **7** Savās bēdās es piesaucu To Kungu, es piesaucu savu Dievu; tad Viņš klausīja manu balsi no Sava nama, un mana brēkšana nāca Viņa ausīs. **8** Zeme tapa kustināta un drebēja, un debesu stiprumi kustējās un trīcēja, kad Viņš apskaitās. **9** Dūmi uzķāpa no Viņa nāsim un rijoša uguns no Viņa mutes, zibenī no Viņa iedegās. **10** Viņš nolaida debesis un nokāpa, un tumsa bija apakš Viņa kājām. **11** Un Viņš brauca uz keruba un skrēja, un parādījās uz vēja spārniem. **12** Viņš lika tumsu ap Sevi par telti, un melnus ūdeņus un biezus mākoņus. **13** No spožuma Viņa priekšā iedegās ugunīgi zibenī. **14** Tas Kungs lika pērkoniem ribēt no debesim, un tas Visaugstais pacēla Savu balsi. **15** Un Viņš meta bultas un tos izklidināja, Viņš meta zibeņus un tos iztrūcināja. **16** Jūras dibeni rādījās, zemes pamati tapa atklāti no Tā Kunga bāršanas, no Viņa nāšu dvašas pūšanas. **17** Viņš izstiepa (roku) no augstības un satvēra mani, Viņš mani izvilkta no lieliem ūdeņiem. **18** Viņš mani atpestīja no mana stiprā ienaidnieka un no maniem nīdētājiem, jo tie bija jo varenāki nekā es. **19** Tie cēlās pret mani manā bēdu laikā; bet Tas Kungs bija mans patvērums. **20** Un Viņš mani izveda klajumā, Viņš mani izrāva, jo Viņam bija labs prāts uz mani. **21** Tas Kungs man atmaksā pēc manas taisnības, Viņš man atlīdzina pēc manu roku šķīstības. **22** Jo es sargāju Tā Kunga ceļus, un neesmu atkāpies no sava Dieva. **23** Jo visas Viņa tiesas ir manā priekšā, un Viņa likumus es nelieku nost no sevis. **24** Bet es biju bezvainīgs Viņa priekšā un sargājos nozriegties. **25** Un Tas Kungs man atlīdzina pēc manas taisnības, pēc manas šķīstības priekš Viņa acīm. **26** Pie tiem svētiem Tu rādīes svēts, un pie tiem sirdsskaidriem vīriem Tu rādīes skaidrs. **27** Pie tiem šķīstiem Tu rādīes šķīsts, un pie tiem pārvērstīem (un pretdabiskiem) Tu pārvērtīes (un maldini). **28** Jo bēdīgus ļaudis Tu atpestī, un Tavas acis ir pret tiem lepniem, tos pazemot. **29** Jo Tu Kungs esi mans spīdeklis. Tas Kungs dara manu tumsibu gaišu. **30** Jo ar Tevi es varu sadauzīt karaspēku, ar savu Dievu es varu lēkt pār mūriem. **31** Tā stiprā Dieva celš ir bezvainīgs, Tā Kunga valoda ir šķista, Viņš ir par priekšturamām bruņām visiem, kas uz Viņu palaujas. **32** Jo kur ir kāds Dievs, kā vien Tas Kungs? Un kur ir kāds patvērums, kā vien mūsu Dievs? **33** Tas stiprais Dievs ir mans varenais patvērums, un Viņš vada to taisno pa Savu ceļu. **34** Viņš man kājas dara kā stirnām, un mani uzceļ manā augstā vietā. **35** Viņš manas rokas māca karot, ka mans elkonis uzvelk vara stopus. **36** Un Tu man dod Savas pestišanas priekšturamās bruņas, un Tava laipnība mani paaugstina. **37** Maniem soļiem Tu esi darijis platu ceļu apakš manis, ka mani krimšļi nav slīdējuši. **38** Es dzišos pakāl saviem ienaidniekiem, un tos iznicināšu un negriezišos atpakaļ, kamēr tos nebūšu izdeldējis. **39** Es tos izdeldēšu un tos satriekšu, ka tie nevarēs celties, tiem

jākrt apakš manām kājām. **40** Jo Tu mani apjōzīsi ar spēku uz karu, Tu nospiediši apakš manis, kas pret mani celas. **41** Tu maniem ienaidniekiem liksi bēgt manā priekšā un savus nūdētājus es iznīcināšu. **42** Tie skatās visapkārt, bet glābēja nav, - uz To Kungu, bet Viņš tiem neatbild. **43** Es tos sagrūduši kā zemes piļus, es tos samišu un izkaisīšu kā dublus uz ieļām. **44** Tu mani izglābi no manu ļaužu kīldām, Tu mani lieci par galvu tautām: ļaudis, ko es nepazinu, man kalpo. **45** Svešnieku bērni miligi izrādās manā priekšā; kad viņu auss dzird, tad tie man paklausa. **46** Svešnieku bērni nonikst un drebēdam izieš no savām pilim. **47** Tas Kungs ir dzīvs, un slavēts lai ir mans Patvērums, un augsti slavēts lai ir Dievs, manas pestišanas Klints, **48** Tas stiprais Dievs, kas man dod atriebšanu, un tautas nomet apakš manis, **49** Un kas mani izvada no maniem ienaidniekiem. Un Tu mani paaugstini pār tiem, kas pret mani cēlās, no tiem varas darītājiem Tu mani izglābi. **50** Tāpēc es Tevi, Kungs, slavēšu starp tautām un dziedāšu Tavam vārdam. **51** Viņš Savam kēniņam parāda lielu pestišanu un dara labu Savam svaidītam Dāvidam un viņa dzimumam mūžigui.

23 Un šie ir Dāvida pēdigie vārdi. Dāvida, Isajus dēla, vārdi: tā saka tas viņs, kas apstiprināts par Jēkaba Dieva svaidito, un kas miligs Israēla dziesmās: **2** Tā Kunga Gars caur mani runā, un Viņa vārds ir uz manas mēles. **3** Israēla Dievs saka, Israēla patvērums uz mani runā: valdītājs pār cilvēkiem, kas taisns, valdītājs dievbijāšanā, **4** Tas ir kā rita gaisma, kad saule uzelc, kā rīts bez mākoņiem, kā kad no spožuma un lietus zālums zeļ no zemes. **5** Vai tāds nav mans nams ar to stipro Dievu? Jo Viņš man uzcēlis mūžīgu derību, kas visādi labi nolikta un pasargāta. Jo visai manai pestišanai un visam labam prātam, vai Viņš tam neliks plaukt? **6** Bet tie netiklie, tie visi ir kā nomesti ērkšķi, ko rokā neņem. **7** Bet ikviens, kas tos grib aizskart, nem dzelzs ieroci jeb šķēpa kātu rokā; un tos sadedzina ar ugumi tai vietā, kur tie auguši. - **8** Šie ir to varoņu vārdi, kas Dāvidam bijuši: Jazabeams, Akmona dēls, tas augstākais starp tiem virsniekiem. Viņš cilāja savu šķepu un pārvarejā astoņsimt un tos nokāvā vienā reizē. **9** Un pēc tā bija Eleazars, Dodus dēls, Aoka dēla dēls, šis bija starp tiem trim varoņiem ar Dāvidu, kad tie Filistus kaunā lika, kas tur bija sapulcējušies uz karu, un Israēla vīri (pret tiem) cēlās. **10** Šis cēlās un kāva Filistus, tiekams viņa roka piekusa un viņa roka pie zobena pielipa, un Tas Kungs deva tai dienā lielu pestišanu, ka tie ļaudis atgriezās viņam pakaļ, tikai laupit. **11** Pēc viņa bija Šammus, Agas dēls, tas Arariets. Kad Filisti bija sapulcējušies vienā ciemā, un tur bija tīrums ar lēcām, un tie ļaudis bēga priekš Filistiem, **12** Tad viņš apstājās paša tīruma viidu un to aizstāvēja, un kāva Filistus, un Tas Kungs deva lielu pestišanu. **13** Un šie trīs virsnieki starp trīsdesmit vareniem viriem nogāja un nāca plaujamā laikā pie Dāvida, Adulama alā, un Filistu pulki bija apmetušies Refaim ielejā. **14** Bet Dāvids to bridi bija pilskalnā, un Filisti bija ielikuši Bētlemē karavīrus. **15** Un Dāvidam iegribējās un viņš sacīja: kas man dos ūdeni dzert no tās akas pie Bētlemes vārtiem? **16** Tad šie varoņi izlauzās caur Filistu leģeri un smēla ūdeni no Bētlemes akas, kas bija pie vārtiem, un nēma un atnesa to pie Dāvida. Bet viņš to negribēja dzert, bet to izlēja Tam Kungam, **17** Un sacīja: lai Tas Kungs mani pasargā, ka es to nedaru. Vai tās nav to vīru asinis, kas

nogājuši, savu dzīvību netaupidami? Un viņš to negribēja dzert. To šie varoņi darija. **18** Un Abizagus, Joaba brālis, Cerujas dēls, bija arīdzan par virsnieku starp trim. Tas pacēla savu šķepu pret trīs simtiem un tos nokāva, un viņš bija arīdzan slavēts starp trim. **19** No šiem trim viņš bija tas augstākais, tāpēc viņš tiem bija par virsnieku, bet viņš tos trīs (pirmos) nepanāca. **20** Vēl bija Benajus, Jojadās dēls, stipra vīra dēls, kas lielus darbus darījis, no Kabceēles; šis kāva divus stiprus Moabiešu lauvas, viņš arī nogaja un alā kāva vienu lauvu sniega laikā. **21** Viņš arī kāva vienu briesmīgu Ēģiptieti, un tā ēģiptieša rokā bija šķēps, bet viņš nogāja pie tā ar zizli un izrāva to šķēpu no tā ēģiptieša rokas un to nokāva ar viņa paša šķēpu. **22** To Benajus, Jojadās dēls, darija un viņš bija slavēts starp tiem trim varoņiem. **23** Viņš bija tas augstākais starp tiem trīsdesmit, bet tos trīs pirmos viņš nepanāca. Un Dāvids viņu iecēla pār saviem pils karavīriem. **24** Azaēls, Joaba brālis, bija stārp tiem trīsdesmit; Elanans, Dodus dēls, no Bētlemes; **25** Šammus no Arodas; Elikus no Arodas; **26** Elecs, Palta dēls, Irus, Ikesa dēls, no Tekoas; **27** Abiēzers no Anatotas; Mebunājus, Uzata dēls, **28** Calmons, Aoka dēls, Maārajus no Netofas; **29** Elebs, Baēnus dēls, no Netofas; Itajus, Ribaja dēls, no Benjaminiešu Ģibejas; **30** Benajus no Pircatonas; Idajus no Gaāša upēm; **31** Abialbons no Arbas; Asmavetes no Barumas; **32** Elaēba no Zaālbonas; Jazena un Jonatāna bērni; **33** Šammus no Araras; Ajams, Zarara dēls, no Araras; **34** Elivelets, Aāsbaja dēls, Maāhataja dēla dēls. Elijams, Ahitofela dēls, no Ķilonas; **35** Ecrajus no Karmēļa; Paērajus no Arbas; **36** Jegeals, Nātana dēls, no Cobas; Banus no Gada; **37** Celegs no Amona; Naārajus no Beērotes, Joaba, Cerujas dēla, bruņu nesējs; **38** Iruš, Jetrus dēls, Gārebs, Jetrus dēls, **39** Ūrija, tas Etietis. Tie ir pavisam trīsdesmit un septiņi.

24 Un Tā Kunga dusmas atkal iedegās pret Israēli, un viņš Dāvidu skubināja pret tiem sacīdams: ej, skaiti Israēli un Jūdu. **2** Un kēniņš sacīja uz Joabu, karapulku virsnieku, kas pie viņa bija: ej jel apkārt pa visām Israēla ciltīm, no Dana līdz Bēršebai, un skaitīt tos ļaudis, lai es zinu to ļaužu skaitu. Tad Joabs sacīja uz kēniņu: **3** Lai Tas Kungs, tavs Dievs, pie šiem ļaudīm simtkārt vairāk pieliek, nekā viņu ir, ka mana kunga, tā kēniņa, acis to redz; kāpēc tad manam kungam, tam kēniņam, šis lietas gribās? **4** Bet kēniņa vārds palika spēkā pret Joabu un tiem karavirsniekiem. Tā Joabs ar tiem karavirsniekiem izgāja no kēniņa, Israēla ļaudis skaitīt. **5** Un tie gāja pār Jardāni un apmetās pie Aroēra, pa labo roku tai pilsētai, kas Gada ieletas vidū, un pie Jaēzeres. **6** Pēc tie nāca uz Gileādu un uz to ieletas zemi Tahtim Hodši, tie nāca arī uz DanJaānu un apkārt uz Sidonu. **7** Un tie nāca uz to stipro Tirus pilsētu un uz visām Hiviešu un Kanaāniešu pilsētām, un tie iznāca ārā Jūdam pret dienasvidu uz Bēršebu. **8** Tā tie gāja apkārt pa visu zemi un pārnāca pēc deviņiem mēnešiem un divdesmit dienām uz Jeruzālemi. **9** Un Joabs deva kēniņam to uzrakstīto ļaužu skaitu, un iekš Israēla bija astoņsimt tūkstoš karavīru, kas bija zobena vilcēji, un Jūda vīru bija pieciņi tūkstoši. **10** Tad Dāvidam sirds trīcēja, kad tos ļaudis bija skaitījis. Un Dāvids sacīja uz To Kungu: es esmu ļoti grēkojis ar to, ko esmu darījis, un nu Kungs, atnēm lūdzams sava kalpa noziegumu, jo es esmu ļoti aplam darījis. **11** Kad nu Dāvids rīta cēlās, tad Tā Kunga

vārds notika uz pravieti Gadu, Dāvida redzētāju, tā: **12** Ej un runā uz Dāvidu: tā saka Tas Kungs: trīs lietas es tev lieku priekšā, izvēlies vienu no tām, ko lai es tev daru. **13** Un Gads nāca pie Dāvida un teica viņam un uz to sacīja: vai tu gribi septiņus gadus bada laiku savā zemē, jeb vai tu gribi trīs mēnešus bēgt no saviem ienaidniekiem, kas tevi vajās, jeb vai tu gribi, ka trīs dienas tavā zemē nāk mēris? Nem nu vērā un redzi, ko lai es tam atsaku, kas mani sūtījis. **14** Tad Dāvids sacīja uz Gadu: man ir ļoti bail. Es kritišu labak Tā Kunga rokā, jo Viņa žēlastība ir liela, bet cilvēku rokā es negribu krist. **15** Tad Tas Kungs lika mērim nākt iekš Israēla, no rīta līdz tam nospriestam laikam, un ļaužu nomira no Dana līdz Bēršebai septiņdesmit tūkstoši. **16** Un kad tas eņģelis savu roku pār Jeruzālemi izstiepa, lai to nomaitātu, tad Tam Kungam tā ļaunuma bija žēl, un Viņš sacīja uz to eņģeli, kas tos ļaudis nonāvēja: ir gan, atrauj savu roku. Un Tā Kunga eņģelis stāvēja pie Aravnus, tā Jebusieša, klonā. **17** Un Dāvids sacīja uz To Kungu, to eņģeli redzēdams, kas tos ļaudis sita: redzi, es esmu grēkojis un noziedzies, bet ko šīs avis darījušas? Lai Tava roka ir pret mani un pret mana tēva namu. **18** Tad Gads nāca tai dienā pie Dāvida un uz to sacīja: ej uz augšu un uztaisi Tam Kungam altāri uz Aravnus, tā Jebusieša, klonā. **19** Tad Dāvids gāja pēc Gada vārda, kā Tas Kungs bija pavēlējis. **20** Un Aravnus skatījās un redzēja pie sevis nākam kēniņu un viņa kalpus, un Aravnus izgāja un nometās kēniņa priekšā uz savu vaigu pie zemes. **21** Un Aravnus sacīja: kāpēc mans kungs, tas kēniņš, nāk pie sava kalpa? Un Dāvids sacīja: šo klonu no tevis pirkst, ka es Tam Kungam taisu altāri, lai šī mocība no ļaudīm atstājās. **22** Tad Aravnus sacīja uz Dāvidu: lai mans kungs, tas kēniņš, nem un upurē, kā viņam patīk. Redzi, še ir vērši par dedzināmo upuri un kuļami rati un vēršu jūgi malkai. **23** Šo visu, kēniņu, Aravnus dod kēniņam. Un Aravnus sacīja uz kēniņu: lai Tam Kungam, tavam Dievam, ir labs prāts uz tevi. **24** Bet kēniņš sacīja uz Aravnu: nē, bet es pirkdam to tev nopirkšu, jo es negribu Tam Kungam, savam Dievam, dedzināmos upurus velti upurēt. Tā Dāvids to klonu un tos vēršus nopirka par piecdesmit sudraba sēķeljiem. **25** Un Dāvids uztaisīja tur Tam Kungam altāri un upurēja dedzināmos upurus un pateicības upurus. Tā Tas Kungs tai zemei tapa salīdzināts, un tā mocība atstājās no Israēla.

Pirmā Kēniņu

1 Un kad kēniņš Dāvids bija vecs un labi gados, tad viņu gan ar drēbēm apsedza, bet tomēr viņš nesasila. **2** Un vina kalpi uz to sacīja: meklēsim kēniņam, savam kungam, vienu meitu, vienu jumpravu, kas priekš kēniņa lai stāv un viņu apkopj un tavā klēpi gul, ka kēniņš, mans kungs, sasilst. **3** Tā tie meklēja vienu jaunu skaistu meitu pa visām Israēla robežām un atrada Abizagu no Šunemes un to veda pie kēniņa. **4** Un tā meita bija ļoti skaista un palika kēniņam par kopēju un tam kalpoja. Bet kēniņš viņu neatzina. **5** Bet Adonija, Aģitas dēls, lieljās un sacīja: es būšu par kēniņu. Un viņš sev sagādāja ratus un jātniekus un piedešmit virūs, kas viņa priekšā skrēja. **6** Un viņa tēvs to savu mūžu nebija aprājis, sacīdams: Kāpēc tu tā dari? Un viņš arī bija ļoti skaists, un (Aģita) viņu bija dzemdējusi pēc Absaloma. **7** Un viņš ar Joabu, Cerujas dēlu, bija sarunājies un ar priesteri Abjataru; tie Adonijam gāja palīgā. **8** Bet priesteris Cadoks un Benaja, Jojadass dēls, un pravietis Nātans un Šimejus un Rejus un Dāvida varenie nebija ar Adoniju. **9** Un Adonija upurēja avis un vēršus un barotus lopus pie Zoēlet akmens, kas pie Roģela avota, un aicināja visus savus brāļus, kēniņa dēlus, un visus virūs no Jūda, kēniņa kalpus. **10** Bet pravieti Nātanu un Benaju un tos varenos un savu brāļu Salamanu viņš nelūdz. **11** Tad Nātans runāja ar Batsebu, Salamana māti, un sacīja: vai tu neesi dzirdējusi, ka Adonija, Aģitas dēls, ir palicis par kēniņu un mūsu kungs Dāvids to nezin? **12** Un nu nāc, es tev došu padomu, ka tu savu dvēseli un sava dēla Salamana dvēseli izglābi. **13** Noej pie kēniņa Dāvida un saki uz to: vai tu, mans kungs un kēniņ, savai kalponei neesi zvērējis sacīdams: Salamanam, tavam dēlam, būs par kēniņu būt pēc manis, un viņš sēdēs uz mana goda krēsla? Kāpēc tad Adonija palicis par kēniņu? **14** Redzi, kamēr tu vēl ar kēniņu tur runāsi, tad es tev nāķu pakaļ un apstiprināšu tavus vārdus. **15** Tad Batseba gāja pie kēniņa istabā un kēniņš bija ļoti vecs un Abizaga no Šunemes kēniņam kalpoja. **16** Un Batseba locījās un nemētās zemē priekš kēniņa. Un kēniņš sacīja: kas tev kait? **17** Un viņa uz to sacīja: mans kungs, tu savai kalponei pie Tā Kunga, sava Dieva, esi zvērējis: tiešām, tavs dēls Salamans būs par kēniņu pēc manis un tam būs sēdēt uz mana goda krēsla. **18** Bet nu redzi, Adonija ir palicis par kēniņu, un tu, mans kungs un kēniņ, to nezini. **19** Un viņš ir upurējis vēršus un barotus lopus un daudz avis un aicinājis visus kēniņa dēlus, ir priesteri Abjataru un kara virsnieku Joabu, bet tavu kalpu Salamanu viņš nav aicinājis. **20** Bet tu, mans kungs un kēniņ, - visa Israēla acis uz tevi skatās, ka tev tiem būs darīt zināmu, kas sēdēs uz kēniņa, mana kunga, goda krēsla pēc viņa. **21** Un notiks, kad mans kungs, tas kēniņš, būs gājis dusēt pie saviem tēviem, tad es un mans dēls Salamans būsim par grēciniekiem. **22** Un redzi, viņai vēl ar kēniņu runājot, pravietis Nātans atrāca. **23** Un kēniņam tika teikts un sacīts: redzi, pravietis Nātans ir še. Un viņš nāca kēniņa priekšā un metās ar savu vaigu zemē kēniņa priekšā. **24** Un Nātans sacīja: mans kungs un kēniņ, vai tu esi sacījis: Adonijam būs par kēniņu būt pēc manis un tam būs sēdēt uz mana goda krēsla? **25** Jo viņš šodien ir nogājis un upurējis vēršus un barotus lopus un daudz avis

un aicinājis visus kēniņa dēlus, ir tos kara virsnieku un priesteri Abjataru. Un redzi, tie ēd un dzer viņa priekšā un sakā: lai dzīvo kēniņš Adonija! **26** Bet mani, kas esmu tavs kalpus, un priesteri Cadoku un Benaju, Jojadass dēlu, un tavu kalpu Salamanu viņš nav aicinājis. **27** Vai šī lieta no kēniņa, mana kunga, pavēlēta, un vai tu savam kalpam neesi darijis zināmu, kas pēc viņa sēdēs uz kēniņa, mana kunga, goda krēsla? **28** Tad kēniņš Dāvids atbildēja un sacīja: aicinājet man Batsebu; un tā nāca pie kēniņa un stāvēja kēniņa priekšā. **29** Un kēniņš zvērēja un sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, kas manu dvēseli no visām bēdām atpestījis, **30** Tiešām, kā es tev pie Tā Kunga, Israēla Dieva, esmu zvērējis sacīdams: Salamans, tavs dēls, būs par kēniņu pēc manis, un tam būs sēdēt uz mana goda krēsla manā vietā, - tāpat es arī šodien darišu. **31** Tad Batseba klanījās ar savu vaigu pie zemes un metās zemē priekš kēniņa un sacīja: lai dzīvo mans kungs, kēniņš Dāvids, mūžīgi. **32** Un kēniņš Dāvids sacīja: aicinājet man priesteri Cadoku un pravieti Nātanu un Benaju, Jojadass dēlu. Un tie nāca kēniņa priekšā. **33** Un kēniņš uz tiem sacīja: nēmiet sava kunga kalpus līdz un sēdinājiet manu dēlu Salamanu uz manu jājamo zirgēzelieni un noviediet viņu uz Gionu. **34** Un lai priesteris Cadoks un pravietis Nātans viņu tur svaidā par kēniņu Israēlim. Pēc tam pūšat ar bazūnēm un sakāt: lai dzīvo kēniņš Salamans. **35** Un ejat viņam pakaļ un lai tas nāk un sēž uz mana goda krēsla, un lai ir par kēniņu manā vietā. Un es paveļu viņam būt par valditāju pār Israēli un pār Jūdu. **36** Tad Benaja, Jojadass dēls, kēniņam atbildēja un sacīja: Āmen! Tas Kungs, mana kunga, tā kēniņa, Dievs lai tāpat saka. **37** Itin kā Tas Kungs bijis ar manu kungu, to kēniņu, tāpat lai viņš ir ar Salamanu, ka viņa goda krēsls top lielāks nekā mana kunga, kēniņa Dāvida, goda krēsls. **38** Tad priesteris Cadoks un pravietis Nātans un Benaja, Jojadass dēls, un tie Krieti un Plieti nogāja un sēdināja Salamanu uz kēniņa Dāvida jājamo zirgēzelieni un to pavadīja uz Gionu. **39** Un priesteris Cadoks nēma ellāsragu no telts un svaidīja Salamanu. Un tie pūta bazūnes un visi ļaudis sacīja: lai dzīvo kēniņš Salamans. **40** Un visi ļaudis viņam gāja pakaļ, un tie ļaudis stabulēja ar stabulēm un priecājās ar lielu prieku, tā ka zeme no viņu skaņas rībēja. **41** Un Adonija to dzirdēja ar visiem aicinātāmiem, kas pie viņa bija, un tie jau bija beiguši ēst. Un Jobas dzirdēja arīdzan to bazunes skaņu un sacīja: kas tā tāda skaņa un troksnis pilsētā? **42** Un kad tas vēl runāja, redzi, tad nāca Jonatāns, priesteri Abjataru dēls. Un Adonija sacīja: nāc iekšā, jo tu esi godīgs viirs un nesiši labu vēsti. **43** Un Jonatāns atbildēja un sacīja uz Adoniju: bet tiešām, mūsu kungs, kēniņš Dāvids, Salamanu cēlis par kēniņu. **44** Un kēniņš ir sūtījis priesteri Cadoku un pravieti Nātanu un Benaju, Jojadass dēlu, un tos Krietus un Plietus viņam līdz, un tie viņu sēdinājuši uz kēniņa jājamo zirgēzelieni. **45** Un priesteris Cadoks un pravietis Nātans to Gionā svaidījuši par kēniņu un no turienes priecīgi atnākuši, ka pilsēta ribēt rib; šī ir tā skaņa, ko jūs esat dzirdējuši. **46** Un Salamans ir nosēdies uz valdības krēsla. **47** Un kēniņa kalpi ir nākuši mūsu kungam, kēniņam Dāvidam, labu laimi vēlēt, sacīdami: lai tavs Dievs Salamana vārdu cel augstāki nekā tavu vārdu, un viņa goda krēsls lai top augstāks nekā tavs goda krēsls. Un kēniņš Dievu pielūdzis savā gultā. **48** Un kēniņš tā sacījis: slavēts

lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kas šodien vienam devis sēdēt uz mana goda krēsla, ka manas acis to redzējušas. **49** Tad iztrūcinājās un cēlās visi tie aicinātie, kas bija pie Adonijas, un gāja ikvieni savu ceļu. **50** Bet Adonija bijās no Salamana un cēlās un nogāja un satvēra altāra ragus. **51** Un Salamanam teica un sacīja: redzi, Adonija bistas no kēniņa Salamana un redzi, viņš altāra ragus ir satvēris un saka: lai kēniņš Salamans man šodien zvērē, ka viņš savu kalpu ar zobenu nenokaus. **52** Tad Salamans sacīja: ja viņš būs krietns vīrs, tad neviens no viņa matiem nekrītīs zemē, bet ja ļaunums pie viņa atrodas, tad tam būs mirt. **53** Un kēniņš Salamans turp nosūtīja un lika to atvest no altāra. Un tas nāca un metās zemē priekš kēniņa Salamana. Bet Salamans uz viņu sacīja: ej savā namā.

2 Kad nu Dāvidam laiks atrāca mirt, tad viņš pavēlēja savam dēlam Salamanam un sacīja: **2** Es eju visas pasaules ceļu. Tāpēc nēmies drošu prātu un turies kā vīrs. **3** Un sargi, kas jāsargā Tam Kungam, tavam Dievam, staigādams Viņa ceļos, turēdams Viņa likumus, Viņa baušļus un Viņa tiesas un Viņa liecības, tā kā Mozus bauslībā ir rakstīts, ka tu prātīgi turies iekš visa, ko tu dari, un visur, kurp tu griezies. **4** Lai Tas Kungs Savu vārdu apstiprina, ko Tas uz mani runājis, sacīdams: ja tavi dēli savu ceļu sargās, staigādami priekš Mana vaiga uzticīgi ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli, tad, Viņš sacīja, tev netrūks vīra, kas sēdēs uz Israēla goda krēsla. **5** Tu ari gan zini, ko Joabs, Cerujas dēls, man ir darijis, un ko viņš darijis Israēla kara virsniekiem, Abneram, Nera dēlam, un Amasum, Jetera dēlam, ka viņš tos nokāvis, un kara asinis izlējis miera laikā un kara asinis licis pie savas jostas, kas ap viņa gurniem, un pie savām kurpēm, kas pie viņa kājām **6** Tāpēc dari pēc savas gudrības, ka tu viņa sirmiem matiem nelieci ar mieru nākt kapā. (**Sheol h7585**) **7** Bet Barzilajus, tā Gileādieša, dēliem, tev būs labu darīt, ka tie ir starp tiem, kas ēd pie tava galda, jo tā tie turējās pie manis, kad es bēgu priekš tava brāļa Absaloma. **8** Un redzi, pie tevis ir Šimejus, Ģera dēls, tas Benjaminiets no Bakurim, kas mani lādēja ar briesmīgu lādēšanu tai dienā, kad es uz Mahānaim gāju. Bet viņš man nonāca pretī pie Jardānes, un es viņam pie Tā Kunga esmu zvērējis, sacīdams; es tevi ar zobenu nekaušu. **9** Bet tu neturi viņu par nenoziedzīgu, jo tu esi gudrs vīrs un gan zināsi, ko tev viņam būs darīt, ka tu viņa sirmiem matiem ar asinim lieci nākt bedrē. (**Sheol h7585**) **10** Tā Dāvids gāja dusēt pie saviem tēviem un tapa apraksts Dāvida pilsētā. **11** Un tas laiks, kamēr Dāvids kēniņš bijis pār Israēli, ir četrdesmit gadi; septiņus gadus viņš bija valdījis Hebronē un trīsdesmit un trīs gadus Jeruzālēmē. **12** Un Salamans sēdēja uz sava tēva Dāvida goda krēsla, un viņa valstība tapa varen stiprināta. **13** Un Adonija, Agītas dēls, nāca pie Batsebas, Salamana mātes; un tā sacīja: vai tu nāc ar mieru? Un viņš sacīja: ar mieru. **14** Un viņš sacīja: man ar tevi kas jārunā. Un viņa sacīja: runā. **15** Tad viņš sacīja: tu zini, ka man tā valstība piederēja, un visas Israēla acis uz mani skatījās, ka man bija kēniņam būt; bet nu tā valstība ir novērsta un manam brālim tikusi, jo no Tā Kunga tā viņam ir tikusi. **16** Bet nu es no tevis lūdzu vienu vienigu lūgšanu, - neapkauno manu vaigu! **17** Un viņa uz to sacīja: runā. Tad viņš sacīja: runā jel ar kēniņu Salamanu, jo viņš tavu vaigu neliks kaunā, ka viņš

man Abizagu no Šunemes dod par sievu. **18** Un Batseba sacīja: labi, es tevis pēc ar kēniņu runāšu. **19** Tā Batseba nāca pie kēniņa Salamana, Adonijas labad ar viiju runāt. Un kēniņš cēlās viņai preti un paklanijs priekš tās; un viņš apsēdās uz sava goda krēsla un deva kēniņa mātei arī krēslu, un tā sēdēja pa viņa labo roku. **20** Un viņa sacīja: es lūdzos no tevis vienu mazu lūgšanu, - neapkauno manu vaigu. Un kēniņš uz to sacīja: lūdz, mana māte, es tavu vaigu neapkaunošu. **21** Un viņa sacīja: dod Abizagu no Šunemes savam brālim Adonijam par sievu. **22** Tad kēniņš Salamans atbildēja un sacīja uz savu māti: kāpēc tad tu prasi Abizagu no Šunemes priekš Adonijas? Prasi priekš viņa arī to valstību, jo viņš ir mans brālis, vecāks nekā es, priekš viņa un Abjataru, tā priestera, un Joaba, Cerujas dēla! **23** Un kēniņš Salamans zvērēja pie Tā Kunga un sacīja: lai man Dievs šā un tā dara, tiešām, Adonija šo vārdu būs runājis pret savu dzīvību. **24** Un nu, tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, kas mani apstiprinājis un mani sēdinājis uz mana tēva Dāvida goda krēslu, un kas man ir namu cēlis, itin kā viņš runājis, tiešām, Adonija šodien taps nokauts. **25** Un kēniņš Salamans nosūtīja pavēli Benajam, Jojadu dēlam; šis to nokāva, un tas nomira. **26** Un uz priesteri Abjataru kēniņš sacīja: ej uz Anatotu, uz savu tirumu, jo tu esi nāvi pelnījis. Bet es tevi šodeni nenokaušu, tāpēc ka tu Tā Kunga Dieva šķirstur nesis mana tēva Dāvida priekšā, un ka tu līdz panesis visu, ko mans tēvs panesis. **27** Tā Salamans izdzīna Abjataru, ka tas Tam Kungam vairs nebija par priesteri, lai piepildītos Tā Kunga vārds, ko viņš par Elus namu Šilo bija runājis. **28** Kad nu šī vesti pie Joaba nāca (jo Joabs bija turējies pie Adonijas, jebšu nebija turējies pie Absalom), tad Joabs bēga Tā Kunga telti un satvēra altāra ragus. **29** Un kēniņam Salamanam tapa sacīts, ka Joabs bēdzis Tā Kunga telti, un redzi, viņš ir pie altāra. Tad Salamans sūtīja Benaju, Jojadu dēlu, un sacīja: ej, kauj viņu. **30** Un kad Benaja uz Tā Kunga telti nāca, tad viņš uz to sacīja: tā saka kēniņš: ej ārā. Bet viņš sacīja: nē, bet še es gribu mirt. Tad Benaja nesa kēniņam atbildi un sacīja: tā Joabs ir runājis un tā viņš man ir atbildējis. **31** Un kēniņš uz viņu sacīja: dari tā, kā viņš ir runājis, kauj viņu un aproc viņu, ka tu no manis un no mana tēva nama atņem tās asinīs, ko Joabs velti izlējis. **32** Un Tas Kungs lai liek viņa asinīm atkal nākt uz viņa galvu, tāpēc ka viņš ir sitis divus virūs, kas labāki un taisnāki bija nekā viņš, un tos ir nokāvis ar zobenu, bez mana tēva Dāvida ziņas, proti Abneru, Nera dēlu, Israēla kara virsnieku, un Amasu, Jetera dēlu, Jūda kara virsnieku. **33** Viņu asinīs lai atkal nāk uz Joaba galvu un uz viņa dzimuma galvu mūžīgi. Bet Dāvidam un viņa dzimumam un viņa namam un viņa goda krēslam lai ir miers no Tā Kunga mūžīgi. **34** Un Benaja, Jojadu dēls, nogāja un sita viņu un to nokāva. Un viņš tapa apraksts savā namā tuksnesi. **35** Un kēniņš iecēla Benaju, Jojadu dēlu, viņa vietā pār karaspēku, un priesteri Cadoku kēniņš iecēla Abjataru vietā. **36** Un kēniņš nosūtīja un lika Šimeju aicināt, un uz to sacīja: uztaisi sev namu Jeruzālēmē un dzīvo tur un neizej no turienes it nekur; **37** Un notiks, kurā dienā tu iziesi un iesi pār Kidronas upi, tad zini tiešām, ka tu mirdams mirsi, - tavas asinīs lai paliek uz tavas galvas. **38** Tad Šimejus sacīja uz kēniņu: tas ir labs vārds; kā mans kungs, tas kēniņš, ir runājis, tā tavs kalps darīs. Tā Šimejus

dzīvoja Jeruzālemē labu laiku. **39** Un notikās pēc trim gadiem, ka Šimejum divi kalpi aizbēga pie Akīsa, Maēkas dēla, Gatas kēniņa. Un Šimejum teica un sacīja: redzi, tavi kalpi ir Gatā. **40** Tad Šimejus cēlās un apsegloja savu ēzelī un nogāja uz Gatu pie Akīsa, savus kalpus meklēt. Un tā Šimejus nogāja un atveda savus kalpus no Gatas. **41** Un Salamanam tapa sacīts, ka Šimejus no Jeruzālemes bija nogājis uz Gatu un atkal pārnācis. **42** Tad kēniņš sūtīja un saucu Šimeju un uz to sacīja: vai es tevi pie Tā Kunga neesmu apzvērinājis un tev piekodinājis sacidams: kurā dienā tu iziesi un iesi šur vai tur, tad zini tiešām, ka tev jāmirst? Un tu sacīji uz mani: es esmu labu vārdu dzīrējis. **43** Kāpēc tad tu neesi turējis Tā Kunga zvērestu un to pavēli, ko es tev esmu pavēlējis? **44** Un kēniņš sacīja uz Šimeju: tu zini visu to ļaunu, ko tava sirds apzinās, ko tu manam tēvam Dāvidam dārijis, tāpēc Tas Kungs tavam ļaunumam atkal līcis nākt uz tavu galvu. **45** Bet kēniņš Salamans būs svētīts, un Dāvida goda krēsls būs pastāvīgs priekš Tā Kunga mūžīgi. **46** Un kēniņš pavēlēja Benajam, Jojadas dēlam; tas izgāja un viņu sita, un tas nomira. Tā valstība kļuva apstiprināta caur Salamana roku.

3 Un Salamans apdraudzējās ar Faraonu, Ēģiptes kēniņu, un apņēma Faraona meitu un to ieveda Dāvida pilsētā, tiekams viņš pavīsam uztaisīja savu namu un Tā Kunga namu un Jeruzālemes mūrus visapkārt. **2** Bet tie ļaudis upurēja uz kalniem, jo līdz tam laikam vēl nams nebija uztaisīts Tā Kunga vārdam. **3** Un Salamans milēja To Kungu, staigādams sava tēva Dāvida likumos, tomēr viņš upurēja un kvēpināja uz kalniem. **4** Un kēniņš nogāja uz Gibeonu, tur upurēt, jo tur bija tas lielais kalns; tūkstoš dedzināmos upurus Salamans upurēja uz šī altāra. **5** Gibeonā Tas Kungs parādījās Salamanam nakts sapnī; un Dievs sacīja: lūdz, ko Man tev būs dot. **6** Tad Salamans sacīja: Tu Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam, esi parādījis lielu žēlastību, tā kā viņš Tāvā priekšā ir staigājis patiesībā un taisnībā un sirds skaidrībā ar Tevi, un Tu viņam šo lielo žēlastību esi turējis un viņam dēlu devīs, kas sēz uz viņa goda krēsla, tā kā tas šodien ir. **7** Un nu Kungs, mans Dievs, Tu Savu kalpu esi cēlis par kēniņu mana tēva Dāvida vietā. Un es vēl esmu jauns un nezinu ne iziešanu, ne iiešanu. **8** Un Tavs kalpus ir likts Tavas tautas vidū, ko Tu esi izredzējis, kas ir liela tauta, ko nevar ne skaitīt ne pārskatīt aiz lielā pulka. **9** Tad dodi nu Savam kalpam paklausīgu sirdi, Tavus ļaudis tiesāt un gudri izķirt, kas labs un kas ļauns; jo kas prastu tiesāt šo Tavu tik lielu ļaužu pulku? **10** Un šīs vārds Tam Kungam labi patika, ka Salamans bija lūdzis šo lietu. **11** Un Dievs uz to sacīja: tāpēc ka tu šo lietu esi lūdzis un sev neesi lūdzis garu mūžu, nedz sev esi lūdzis bagātību, nedz lūdzis savu ienaidnieku dvēseles, bet ka tu sev esi lūdzis saprāšanu, tiesas lietas izklausīt, **12** Redzi, tad Es daru pēc tava vārda. Redzi, Es tev dodu gudru un prātīgu sirdi, ka tāds kā tu priekš tevis nav bijis un pēc tevis vairs necelsies tāds kā tu. **13** Un ari ko tu neesi lūdzis, Es tev dodu, arī bagātību un godu, ka tāds kā tu neviens nebūs starp kēniņiem visā tavā mūžā. **14** Un ja tu staigāsi Manos cejos, turēdams Manus likumus un Manus baušus, itin kā tavs tēvs Dāvids ir staigājis, tad Es tev došu arī garu mūžu. **15** Un kad Salamans uzmodās, redzi, tad tas bija sapnis. Un viņš nāca uz Jeruzālemi un nostājās priekš Tā Kunga

derības šķirsta un upurēja dedzināmos upurus un nesa pateicības upurus un taisīja visiem saviem kalpiem dzīres. **16** To brīdi nāca divas matukas pie kēniņa un nostājās viņa priekšā. **17** Un tā viena sieva sacīja: mans kungs, es un šī sieva dzīvotām vienā namā, un es pie viņas tai namā esmu dzemdējusi. **18** Un notikās trešā dienā, kad es biju dzemdējusi, tad šī sieva arīdzan dzemdēja. Un mēs bijām kopā, un neviena sveša cilvēka pie mums nebija namā, bet mēs divas vien bijām namā. **19** Un šīs sievas dēls nakti nomiris, tāpēc ka viņa to nogulējusi. **20** Un nakts vidū tā ir cēlusies un paņēmusi manu dēlu no maniem sāniem, kamēr tava kalpone gulēja, un to likusi savā klēpi, un savu mirušo dēlu tā atkal ir likusi manā klēpi. **21** Kad es nu no rīta cēlos savu dēlu zīdit, redzi, tad tas bija nomiris? Bet rītā es viņu labi aplūkoju, un redzi, tas nebija mans dēls, ko es biju dzemdējusi. **22** Tad tā otra sieva sacīja: nē, bet tas dzīvās, tas ir mans dēls, un tas mirušais, tas ir tavs dēls. Un šī atkal sacīja: nē, bet tas mirušais ir tavs dēls, un tas dzīvās ir mans dēls. Tā tās runāja kēniņa priekšā. **23** Tad kēniņš sacīja: šī saka: tas dzīvās ir mans dēls un tas mirušais ir tavs dēls. Un tā otra atkal saka: tas mirušais ir tavs dēls un tas dzīvās ir mans dēls. **24** Un kēniņš sacīja: atnesiet man zobenu. Un tie atnesa zobenu pie kēniņa. **25** Tad kēniņš sacīja: pārcērtot to dzīvo bērnu divējos gabaloš un dodiet vienai vienu gabalu un otru otru. **26** Bet tā sieva, kam tas dzīvās bērns piederēja, sacīja uz kēniņu (jo viņas sirds iekarsa par savu bērnu un tā sacīja): mans kungs! Dodat viņai to dzīvo bērnu, tikai kaut to nenokaujat! Bet tā otra sacīja: lai tas nav ne mans, ne tavs, cērtat viņu uz pusēm! **27** Tad kēniņš atbildēja un sacīja: dodiet viņai to dzīvo bērnu un nenokaujiet to! Tā ir viņa māte. **28** Un viss Israēls dzīrēja šo spriedumu, ko kēniņš bija spriedis, un tie bijās kēniņu; jo tie redzēja, ka Dieva gudrība bija iekš viņa, tiesu spriest.

4 Tā kēniņš Salamans bija par kēniņu pār visu Israēli. **2** Un Šie ir tie lielkungi, kas viņam bija: Azarija, Cadoka dēls, bija tas (pirmais) lielkungs; **3** Elioreps un Ahija, Zizus dēli, bija rakstu vedēji; Jehošafats, Aķiluda dēls, bija kanclers; **4** Un Benaja, Jojadas dēls, bija karaspēka virsnieks; un Cadoks un Abjatars bija priesteri; **5** Un Azarija, Nātana dēls, bija celts pār uzraugiem; un Zabuds, Nātana dēls, bija lielkungs, kēniņa draugs; **6** Un Aīzars bija nama uzraugs, un Adoniram, Abdus dēls, bija pār darbiniekiem celts. **7** Un Salamanam bija divpadsmit uzraugi pār visu Israēli, kas kēniņu un viņa namu apkopa. Ikvienam bija mēnesi par gadu tā apkopšana, **8** Un Šie ir viņu vārdi: Ura dēls bija uz Efraīma kalniem; **9** Dekēra dēls bija Makacā un Zaalbīmā un BetŠemē un Elonā un BetAnana; **10** Ezeda dēls Arubotā, un tam bija vēl Zokus un visa Hefera zeme; **11** Abinadaba dēls bija pār NavatDoru, un Tavata, Salamana meita, tam bija par sievu. **12** Baēnam, Aķiluda dēlam, bija Tānaka un Meģīdus un visa BetZeana, kas ir sānis Cartanai apakš Jezreēla, no BetZeanas līdz Meola klajumam, līdz viņpus Jokmeamai. **13** Gebera dēls bija Rāmotā Gileādā, un tam bija, Jaīra, Manasus dēla, ciemi Gileādā, viņam bija arī Argoba viducis Bazanā, sešdesmit lielas pilsētas ar mūriem un vara aizsūjamību. **14** Aķinadabs, Idus dēls, bija Mahānāimā. **15** Aķimāacs bija iekš Naftalus. Šim arīdzan bija Salamana meita, Basmata, par sievu. **16** Baēna, Uzajus

dēls, bija Ašerā un Lotā. **17** Jehošafats, Paruūs dēls, bija iekš Ūsašara. **18** Šimejus, Elas dēls, bija iekš Benjamina. **19** Čebers, Urus dēls, bija Gileādā, Sihona, Amorietu kēniņa zemē, un Oga, Basanas kēniņa, zemē, un bija tas vienīgais uzraugs tai zemē. **20** Jūda un Israēla ļaužu bija daudz, tik daudz, kā smiltis jūrmalā, tās ēda un dzēra un bija priečigi. **21** Un Salamans valdīja pār visām valstīm no lielās upes un pār Filistu zemi un līdz Ēģiptes robežai; tie nesa dāvanas un kalpoja Salamanam visu viņa mūžu. **22** Un Salamana barība uz vienu dienu bija trīsdesmit kori kviešu miltu, sešdesmit kori citu miltu, **23** Desmit baroti vērši un divdesmit vērši no ganībām un simts avis, bez briežiem un stirnām un meža kazām un barotiem putniem. **24** Jo viņš valdīja pār visu to zemi šaipus lielās upes, no Tivzas līdz Gazai, pār visiem kēniņiem šaipus lielās upes. Un viņam bija miers no visām pusēm visapkārt. **25** Un Jūda un Israēls dzīvoja mierā, ikviens apakš sava vīna koka un apakš sava vīges koka, no Dana līdz Bēršebai visu Salamana mūžu. **26** Un Salamanam bija četrdesmit tūkstoš steliņgu priekš braucamiem zirgiem un divpadsmit tūkstoš jātnieki. **27** Un tie uzraugi apkopa ikviens savā mēnesī kēniņu Salamanu un visus, kas pie kēniņa Salamana galda ēda, - tiem netrūka nenieka. **28** Un miežus un salmus priekš zirgiem un čakliem kamīļiem tie nesa tai vietā, kur viņš bija, ikviens pēc savas kārtas. **29** Un Dievs deva Salamanam gudribu un ļoti dzīļu saprašanu un bagātu zināšanu kā smiltis jūrmalā. **30** Un Salamana gudriba bija lielāka nekā visu austruma zemes bērnu gudriba un nekā visu ēģiptiešu gudriba. **31** Un viņš bija gudrāks pār visiem cilvēkiem, pār Etanu, Ezraka dēlu, un Hemanu un Kalkalu un Dardu, Maālus dēliem, un viņa slava izpaudās pie visām tautām visapkārt. **32** Un viņš runāja trīs tūkstoš sakāmus vārdus un viņa dziesmu bija tūkstoš un piecas. **33** Un viņš runāja par ciedru, no ciedru koka uz Lībanus sākot līdz izapam, kas pie sienas izaug, un viņš runāja arī par lopiem un par putniem un par tāriem un par zīvīm. **34** Un no visām tautām nāca klausities Salamana gudribu, no visiem zemes kēniņiem, kas bija dzirdējuši par viņa gudribu.

5 Un Hirams, Tirus kēniņš, sūtīja savus kalpus pie Salamana. (Jo viņš bija dzirdējis, ka šo bija par kēniņu svaidījuši viņa tēva vietā.) Jo Hirams Dāvidam bija draugs bijis visu mūžu. **2** Un Salamans sūtīja pie Hirama un sacīja: **3** Tu zini, ka mans tēvs Dāvids nevarēja namu uztasīt Tā Kunga, sava Dieva, vārdam, to karu dēļ, kas viņam bija visapkārt, tiekams Tas Kungs tos lika apakš viņa kājām. **4** Un nu Tas Kungs, mans Dievs, man devis mieru visapkārt, ka nav neviena pretinieka nedz cita ļauna kavēķa. **5** Un redzi, es domāju uztasīt namu Tā Kunga, sava Dieva, vārdam, itin kā Tas Kungs uz manu tēvu Dāvidu runājis un sacījis: tavs dēls, ko Es tavā vietā sēdināsu uz tavu goda krēslu, tas uztasīs namu Manam vārdam. **6** Tad nu pavēlī, ka man cērt ciedru kokus no Lībanus, un mani kalpi būs ar taviem kalpiem, un to algu priekš taviem kalpiem es tev došu, tā kā tu saki; jo tu zini, ka pie mums nevienā nav, kas kokus tā māk cirst kā Sidonieši. **7** Un notikās, kad Hirams Salamana vārdus dzirdēja, tad viņš ļoti priečājās un sacīja: slavēts lai ir Tas Kungs šodien, kas Dāvidam gudru dēlu devis pār šo lielo tautu. **8** Un Hirams sūtīja pie Salamana un sacīja: es esmu dzirdējis, par ko tu pie manis

sūtījis. Es darišu visu tavu prātu ar tiem ciedru kokiem un tām priedēm. **9** Maniem kalpiem tos no Lībanus būs novest jūrmalā, un es tos vedišu ar plostiem pa jūru uz to vietu, ko tu man noteiksi, un es tos tur atraisīšu, ka tu tos vari aizvest. Tu arī dariši manu prātu un dosi maizi priekš mana nama. **10** Tā Hirams Salamanam deva ciedru kokus un priedes, kā viņš pats gribēja. **11** Un Salamans Hiramam deva divdesmit tūkstoš koru kviešu maizei priekš viņa nama un divdesmit koru sagrūstas eļļas. To Salamans Hiramam deva ik gadus. **12** Un Tas Kungs Salamanam deva gudribu, itin kā tam bija runājis. Un starp Hiramu un Salamanu bija miers, un tie abi derēja derību. **13** Un kēniņš Salamans uzlika darba klausību visam Israēlim, un to darbinieku bija trīsdesmit tūkstoš viri. **14** Un viņš tos sūtīja uz Lībanu, pa desmit tūkstošiem ik mēnešus pēc kārtas; vienu mēnesi tie bija uz Lībanus un divus mēnešus tie bija mājās, un Adoniramam bija uzraugs pār šiem darbiniekiem. **15** Un Salamanam bija septiņdesmit tūkstoš nastu nesēji un astoņdesmit tūkstoš akmens cīrtejī uz tā kalna, **16** Bez tiem Salamana virsuzraugiem, kas pār šo darbu bija ieceļti; to bija trīs tūkstoš un trīssimt, kas uzraudzīja tos ļaudis, kas to darbu darīja. **17** Un kēniņš pavēlēja, lauzt lielus akmeņus, dārgus akmeņus, apcirstus akmeņus, tam namam likt pamatu. **18** Un Salamana amatnieki un Hirama amatnieki un Ģiblieši tos apcirta un apstrādāja tos kokus un tos akmeņus, to namu uztasīt.

6 Un notikās četrīsimt un astoņdesmitā gadā pēc Israēla bērnu iziešanas no Ēģiptes zemes, ceturtā gadā, kad Salamans valdīja pār Israēli, Ziv mēnesī, (šis ir tas otrs mēnesis), tad viņš taisīja Tā Kunga namu. **2** Un tas nams, ko kēniņš Salamans Tam Kungam taisīja, bija sešdesmit olektis garumā un divdesmit platumā un trīsdesmit olektis augstumā. **3** Un tas pagalms tā nama priekšā bija divdesmit olektis garumā pēc tā nama platuma, un desmit olektis platumā nama priekšā. **4** Un viņš tam namam taisīja logus, kas bija vienā pusē plati un otrā šauri. **5** Un visapkārt pie nama sienas viņš taisīja piebūvi, ap nama sienām visapkārt, ir ap to namu ir ap to visusvētāko vietu, un viņš taisīja sānu kambarus visapkārt. **6** Apakšējās istabu rindas platums bija piecas olektis un videjās platums sešas olektis un trešās platums septiņas olektis, jo viņš lika pakāpes uz ārpusi namam visapkārt, ka nevajadzēja piestiprināšanas nama sienās. **7** Un kad tas nams tapa taisīts, tad to taisīja no pilnīgi gataviem kaltiem akmeņiem, tā ka ne veseris, nedz cirvis, nedz cits kāds dzelzs ierocis netika dzirdēts pie tā nama, kad to taisīja. **8** Un durvis uz apakšējo istabu rindu bija nama labajā pusē, un pa grieztām trepēm bija jāuzkāpj uz vidējo un no vidējās uz trešo. **9** Tā viņš to namu uztasīja un to pabeidza; un viņš noklāja to namu ar ciedru balķiem un galddiem. **10** Un viņš taisīja to piebūvi ap visu to namu, piecas olektis bija viņas augstums, un to piestiprināja pie nama ar ciedru kokiem. **11** Tad Tā Kunga vārda notikā uz Salamanu sacīdams: **12** Šis nams, ko tu uztasīsi - ja tu staigāsi Manos likumos un darīsi Manas tiesas un turēsi visus Manus baušlus, pēc tiem staigādams, tad Es Savu vārdu pie tevis apstiprināšu, ko Es esmu runājis uz tavu tēvu Dāvidu. **13** Un Es dzīvošu Israēla bērnu vidū un neatstāšu Savus Israēla ļaudis. **14** Tā Salamans to namu uztasīja un to pabeidza. **15** Viņš arī apsīta nama sienas no

iekspuses ar ciedru dēliem; no nama grīdas līdz griestiem viņš tās noklāja ar (ciedru) koku iekšpusē, un apsita nama grīdu ar priežu dēliem. **16** Un viņš taisīja vēl divdesmit olektis ar ciedru dēliem nama galā, no grīdas līdz griestiem, to viņš tur taisīja nama iekšpusē dzīlumā par visusvētāko vietu. **17** Un tas nams bija garš četrdesmit olektis, proti tas Dieva nams, kas priekšā. **18** Iekšpusē bija ciedru koki vien pie tā nama, ar izgrieztām pogām un izplaukušām puķēm; viiss bija no ciedra koka, tā ka neviens akmens nebija redzams. **19** Un to visusvētāko vietu dzīlumā nama iekšpusē viņš taisīja, kur nolikt Tā Kunga deribas šķirstu. **20** Un visusvētās vietas iekspuses dzīlumā bija divdesmit olektis garumā un divdesmit olektis platumā un divdesmit olektis augstumā, un viņš to pārvilka ar tīru zeltu, un altāri viņš apsita ar ciedru dēliem. **21** Un Salamans pārvilka nama iekšpusi ar tīru zeltu, un aiztaisīja ar zelta kēdēm to visusvētāko vietu dzīlumā un to pārvilka ar zeltu. **22** Tā viņš visu namu pārvilka ar zeltu, visu namu līdz galam, un visu altāri visusvētākās vietas priekšā dzīlumā viņš pārvilka ar zeltu. **23** Un viņš taisīja tai visusvētās vietās dzīlumā divus kerubus no eļļas koka, desmit olektis augstumā. **24** Piecas olektis bija katrs keruba spārns, no viņa viena spārna gala līdz viņa otrā spārna galam bija desmit olektis. **25** Tāpat arī otram kerubam bija desmit olektis; abiem kerubiem bija vienāds mērs un vienāds izskats. **26** Tas viens kerubs bija desmit olektis augsts un tāpat arī tas otrs. **27** Un viņš tos kerubus lika nama iekštelpas vidū. Un tie kerubi izplēta spārnus, tā ka tā viena spārns sniedzās līdz vienai sienai, un tā otra keruba spārns līdz otrai sienai, bet viņu spārni nama vidū sniedzās spārns līdz spārnam. **28** Un viņš pārvilka tos kerubus ar zeltu. **29** Un viņš izrakstīja visas nama sienas visapkārt ar izgrieziem kerubiem un palmu kokiem un izplaukušām puķēm iekšpusē un ārpusē. **30** Viņš pārvilka arī nama grīdu ar zeltu no iekspuses un no ārpuses. **31** Un dzīlumā visu svētākās vietas priekšā viņš taisīja durvis no eļļas koka; durvis ar stenderēm bija (sienas) piektā daļa. **32** Un tās durvis bija divēju gabalu no eļļas koka, un viņš uz tām rakstīja izgrieztus kerubus un palmu kokus un izplaukušas pukes, un tās pārvilka ar zeltu; viņš pārvilka ir tos kerubus un tos palmu kokus ar zeltu. **33** Un Dieva nama priekšā viņš taisīja stenderes no eļļas koka, (sienas) ceturto daļu. **34** Un tās durvis bija divēju gabalu no priežu koka, tā ka ikkatrai durvyjai pusē bija divi galdi, kas savās enģēs vērās. **35** Un viņš tās izrakstīja ar izgrieziem kerubiem un palmu kokiem un izplaukušām puķēm un pārvilka tos rakstus ar zelta plāksnēm. **36** Un viņš taisīja iekšējo pagalmu no trīm rindām kaltu akmeņu un no vienas rindas ciedru balķu. **37** Ceturta gadā, Ziv mēnesī, lika pamatu Tā Kunga namam. **38** Un vienpadsmitā gadā, Bul mēnesī, (tas ir astotais mēnesis) pabeidza namu ar visām viņa daļām un ar visu viņa vajadzību; un pie tā strādāja septiņus gadus.

7 Bet pie sava nama Salamans strādāja trīspadsmit gadus, kamēr visu namu pabeidza. **2** Un viņš taisīja namu no Lībanus kokiem, simts olektis garumā un piecdesmit olektis platumā un trīsdesmit olektis augstumā, uz četrām ciedru stabu rindām, un uz tiem stabiem bija ciedru sijas. **3** Un ciedru griesti bija virsū uz tām istabām, kas uz tiem stabiem; šo bija četrdesmit pieci pa piecpadsmit ikkatrā

rindā. **4** Un treji griesti bija, tā ka logs logam stāvēja preti trejās kārtās. **5** Un visas durvis un logi bija četrkantīgi no balķiem, un logs logam bija preti trijās kārtās. **6** Viņš arī taisīja namu uz stabiem, piecdesmit olektis garumā un trīsdesmit olektis platumā, un vēl vienu namu šim priekšā, un tiem priekšā stabus un slieksti. **7** Viņš arī taisīja namu goda krēslam, kur tiesis turēja, soģa namu, un to apsita ar ciedru galddiem no grīdas līdz griestiem. **8** Un viņa paša nams, kur viņš dzivoja, otrā pagalmā aiz šī nama, tāpat bija taisīts. Un Faraona meitai, ko Salamans bija apnēmis, viņš taisīja namu, kā šo namu. **9** Viss tas bija no dārgiem, pēc mēra cirstiem un ar zāgiem zāgētiem akmeņiem iekšpusē un ārpusē no pamata līdz jumtam un ārpusē līdz tam lielam pagalmam. **10** Un tie pamata akmeņi bija arī lieli dārgi akmeņi no desmit olektim un akmeņi no astoņām olektim. **11** Un uz tiem bija dārgi, pēc mēra izcirsti akmeņi un ciedru koki. **12** Bet tam lielam pagalmam bija visapkārt trīs rindas cirstu akmeņu un viena rinda ciedru balķu; tāpat bija arī Tā Kunga nama iekšējais pagalms un tā nama priekšnams. **13** Un kēniņš Salamans sūtīja un lika atvest Hiramu no Tirus. **14** Tas bija atraitnes dēls no Naftalus cilts, un viņa tēvs bija bijis vīrs no Tirus, vara kalējs. Tas bija pilns gudrības un saprāšanas un zināšanas, visādā vara darbu darīt. Šis nāca pie kēniņa Salamana un strādāja visus viņa darbus. **15** Un viņš taisīja divus vara stabus; katrs stabs bija astoņpadsmit olektis augsts un divpadsmit olektis bija mērs ap katru stabu. **16** Viņš taisīja arī divus kroņus no vara izlētus, liekamus uz stabu virsgaliem, piecas olektis bija katra kroņa augstums. **17** Un tie kroņi uz tiem stabiem bija aptīti kā ar tikliem un apvīti kā ar kēdēm, septiņas bija vienam kronim un septiņas otram. **18** Tā viņš taisīja tos stabus un divās rindas granātābolu ap to tikla darbu, apsegāt tos kroņus, kas bija augšām; tā viņš taisīja arī tam otram kronim. **19** Un tie kroņi uz tiem diviem stabiem bija kā liljas taisīti tai namā, četras olektis (augstumā). **20** Un tie kroņi bija uz tiem diviem stabiem un augšām pār to apaljumu bija divsmit granātābolu visapkārt rindas aiz tā tikla darba; tāpat arī pie tā otru kroņa. **21** Un viņš uzcēla tos stabus Dieva nama pagalmā, un to stabu, ko viņš pa labo roku bija uzcēlis, viņš nosauca: Jakīn, un to stabu, ko viņš pa kreiso roku bija uzcēlis, viņš nosauca: Boas. **22** Un augšām uz tiem stabiem bija tas lilju darbs. Tā tas stabu darbs tapa pabeigts. **23** Un viņš taisīja arī vara lietu ūdens trauku, desmit olektis bija no viņa vienas malas līdz otrai malai, visapkārt apālu, un piecas olektis bija viņa augstums, un tas mērs visapkārt bija trīsdesmit olektis. **24** Un apakšā pie viņa malas bija pogas visapkārt, desmit uz ikvienu olekti, un ap to trauku bija divas rindas no tādām pogām, vienā lejienā lietas. **25** Un tas stāvēja uz divpadsmit vēriem; no tiem trīs griezās pret ziemeļa pusē un trīs griezās pret vakara pusē un trīs pret dienvidu pusē un trīs pret rīta pusē un tas vara trauks bija virsū uz tiem, un visas viņu pakalpuces bija iekšpusē. **26** Un viņa biezums bija plaukstas platumā, un viņa mala bija kā kāda biķera mala, kā liljas zieds; divi tūkstoši batu mēri tāni sagāja. **27** Viņš taisīja arī desmit vara krēslus, četras olektis bija krēsla garums un četras olektis viņa platums un trīs olektis viņa augstums. **28** Un tie krēslī tā bija taisīti: tiem bija sāngaldi starp līstēm. **29** Un uz tiem

sāngaldiem starp listēm bija lauvas, vērši un ķerubi, un uz tām listēm virs un apakš lauvām un vēršiem bija vēl kroni, kas karājās. **30** Un ikkatram krēslam bija četri vara riteņi ar vara asim. Un viņu četriem stūriem bija turamie, apakš kroņa iekšpusē tam bija olekts liels caurums un tam apkārt bija taisiti apaļa mala no pusotrām olektīm, un tai caurumā bija izrakstītas bildes, un krēslu sānu galdi bija četrkantīgi un neapaļi. **31** Un tie četri riteņi bija tiem sānu galddiem apakšā, un riteņu asis bija pie tiem krēsliem, un ikkatrs ritenis bija pusotras olekts augsts. **32** Un tie riteņi bija taisiti tāpat kā ratu riteņi; viņu asis un viņu rumbas un viņu spieki un viņu loki bija visi lieti. **34** Un tie četri turamie bija uz ikvienu krēsla četriem stūriem uz augšu no tā krēsla. **35** Un augšā uz tā krēsla bija apaļa mala visapkārt pusolekts augstumā, un augšā uz tā krēsla bija viņa turamie un viņa sāngaldi pie viņa. **36** Un uz viņa turamo sāniem un uz viņa sāngaldiem viņš izgrieza ķerubus, lauvas un palmu kokus, kā ikkatram vietas bija, un kroņi bija visapkārt. **37** Tā viņš taisija tos desmit krēslus, visi bija vienādi lieti, pēc viena mēra, pēc viena izskata. **38** Viņš taisija arī desmit vara katlus, ikkatrā katlā sagāja četrdesmit bati, ikkatrs katls bija četras olektis plats, uz ikvienu krēsla no tiem desmit krēsliem bija viens katls. **39** Un viņš lika piecus no tiem krēsliem nama labajā pusē, un piecus viņš lika kreisajā nama pusē, bet to vara trauku viņš lika labajā nama pusē, uz to pusi starp rītiem un dienasvidu. **40** Hirams taisija arī podus, lāpstas un bļodas, un Hirams pabeidza visu to darbu, ko viņš kēniņam Salamanam darīja priekš Tā Kunga nama: **41** (Prot) tos divus stabus un apalus kroņus uz tiem diviem stabiem, un tos divus pinumus, kas apsedza tos divus apālos kroņus stabu virgalos, **42** Un tos četrsimt granātābolus pie tiem diviem pinumiem, divas rindas granātābolu pie ikkatra pinuma, kas apsedza tos divus apālos kroņus uz tiem stabiem, **43** Un tos desmit krēslus un tos desmit katlus krēslu virsu, **44** Un to vienu vara trauku un tos divpadsmīt vēršus apakš tā vara trauka, **45** Un tos podus un tās lāpstas un bļodas. Un visi tie riki, ko Hirams kēniņam Salamanam taisija priekš Dieva nama, bija no spoža vara. **46** Jardānes klajumā kēniņš tos lika liet cietā zemē starp Sukoto un Cartanu. **47** Un Salamans pameta nesvērtus visus šos rikus tā gauži lielā svara dēļ; vara svars palika nezināms. **48** Salamans taisija arī visus rikus priekš Tā Kunga nama, zelta altāri un zelta galdu tām priekšā liekamām maizēm, **49** Un lukturus, piecus pa labo roku un piecus pa kreiso roku, visusvētākās vietas priekšā, no tīra zelta ar zelta puķēm un eļļas lukturišiem un zelta lukts(dakts) šķērēm. **50** Un kausus, nažus un bļodas un karotes un kvēpināšanas traukus no tīra zelta; ir tās durvju enģes nama iekšpusē visusvētākā vietā un pie Dieva nama durvīm bija no zelta. **51** Tā viss darbs tapa pabeigts, ko kēniņš Salamans pie Tā Kunga nama darīja. Un Salamans tur ienesa sava tēva Dāvida Dievam svētītās dāvanas, sudrabu un zeltu un tos rikus, un tos nolika pie Tā Kunga nama mantām.

8 Tad kēniņš Salamans sapulcināja pie sevis Israēla vecajus un visus cilšu priekšniekus un Israēla bērnu tēvu namu virsniekus Jeruzāleme pie kēniņa Salamana, pārvest Tā Kunga deribas šķirstu no Dāvida pilsētas, - ši ir Ciāna. **2** Un visi Israēla vīri sapulcējās pie kēniņa Salamana uz svētkiem

Etanī mēnesī, šis ir tas septītais mēnesis. **3** Un kad visi Israēla vecaji sanāca, tad priesteri nēma to šķirstu **4** Un nesa Tā Kunga šķirstu un saiešanas telti ar visiem svētiem rikiem, kas bija telti, tos priesteri un Leviti nesa. **5** Un kēniņš Salamans un visa Israēla draudze, kas pie viņa bija sapulcējusies, gāja viņam līdz šķirsta priekšā, un upurēja avis un vēršus, neizskaitāmu pulku un neizzināmu skaitu. **6** Tā priesteri nesa Tā Kunga deribas šķirstu savā vietā, Dieva nama dzīlumā, visusvētājā vietā, apakš ķerubu spārniem. **7** Jo tie ķerubi izplēta savus spārnus pār šķirsta vietu, un tie ķerubi aplāja šķirstu un viņa nesamās kārtis no augšienes. **8** Un tās nesamās kārtis bija tilk garas, ka kāršu gali bija redzami no tās svētās vietas tās visusvētās vietas priekšā, bet ārpus tās nebija redzamas, un tās tur ir līdz šai dienai. **9** Tā šķirstā nebija nekā, kā vien tie abi akmens galddini, ko Mozus Horebā bija ielicis, kad Tas Kungs derību derēja ar Israēla bērniem, kad tie izgāja no Ēģiptes zemes. **10** Kad nu tie priesteri izgāja no tās svētās vietas, tad mākonis piepildīja Tā Kunga namu; **11** Un tie priesteri nevarēja stāvēt un kalpot tā mākoņa dēļ. Jo Tā Kunga godība bija piepildījusi Tā Kunga namu. **12** Tad Salamans sacīja: Tas Kungs ir sacījis, ka viņš tumsā gribot dzīvot. **13** Celi esmu cēlis namu tev par dzivokli, mājokli, tev mājot mūžigi. **14** Tad kēniņš atgrieza savu vaigu un svētīja visu Israēla draudzi, un visa Israēla draudze stāvēja, un viņš sacīja: **15** Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kas ar Savu muti runājis uz manu tēvu Dāvidu un ar Savu roku to piepildījis, ko Viņš sacījis: **16** No tās dienas, kad Es savus Israēla laudis esmu izvedis no Ēģiptes, Es nevienu pilsētu neesmu izredzējis starp visām Israēla ciltīm, taisit namu, lai Mans vārds tur būtu. Bet Dāvidu Es esmu izredzējis, ka tas būtu pār Maniem Israēla ļaudīm. **17** Un manam tēvam Dāvidam gan bija prātā, taisit namu Tā Kunga, Israēla Dieva, vārdam. **18** Bet Tas Kungs sacīja uz manu tēvu Dāvidu: ka tu savā sirdi esi apnēmies, taisit namu Manam vārdam, to tu gan esi labi darijis, ka tas tavā sirdi. **19** Bet tev to namu nebūs taisit, bet tavam dēlam, kas nāks no taviem gurniem, tas uztasīs namu Manam vārdam. **20** Un Tas Kungs savu vārdu ir apstiprinājis, ko Viņš runājis. Jo es esmu stājies sava tēva Dāvida vietā, un sēžu uz Israēla goda krēsla, itin kā Tas Kungs runājis, un es esmu uztasījis namu Tā Kunga, Israēla Dieva, vārdam. **21** Un tur esmu taisījis vietu tam šķirstam, kur Tā Kunga derība, ko Viņš derējis ar mūsu tēvem, kad Viņš tos izveda no Ēģiptes zemes. **22** Un Salamans stājās Tā Kunga altāra priekšā, visai Israēla draudzei preti, un izplēta savas rokas pret debesīm un sacīja: **23** Kungs, Israēla Dievs, neviena tāda Dieva nav kā Tu, ne augšā debesīs, nedz apakšā virs zemes; derību un žēlastību Tu turi Saviem kalpiem, kas Tavā priekšā staigā no visas savas sirds. **24** Tu Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam, esi turējis, ko tam esi runājis. Ar Savu muti Tu esi runājis un ar Savu roku to piepildījis, tā kā tas šodien ir. **25** Un nu Kungs, Israēla Dievs, turi Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam, arī to, ko Tu tam vēl esi runājis sacīdams: tev netrūks vīra Manā priekšā, kas sēdēs uz Israēla goda krēsla, ja tikai tavi dēli sargās savu ceļu, staigādami Manā priekšā, itin kā tu esi staigājis Manā priekšā. **26** Nu tad, Israēla Dievs, lai jel Tavs vārds tiešām notiek, ko Tu esi runājis Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam! **27** Vai tad patiesi Tas

Kungs dzīvotu virs zemes? Redzi, debesis un visu debesu debesis Tevi nevar saņemt, kā tad nu vēl šis nams, ko es esmu uztaisījis. **28** Bet griezies pie Sava kalpa lūgšanām un pie viņa piesaukšanām, Kungs, mans Dievs, un klausī to saukšanu un lūgšanu, ko Tavs kalps šodien lūdz priekš Tava vaiga. **29** Lai Tavas acīs stāv atvērtas dienām naktim pār šo namu, pār šo vietu, par ko Tu esi sacījis: Mans vārds lai tur ir; ka Tu klausī to lūgšanu, ko Tavs kalps lūgs šīni vieta. **30** Klausī tad Sava kalpa un Savu Israēla ļaužu sirds lūgšanu, ko tie lūgs šīni vietā, un klausī, kur Tu mīti debesīs, ak klausī un piedod! **31** Ja kāds būs apgrēkojies pret savu tuvāko un viņam liks zvērēt un nodievoties, un šis nāks un zvērēs priekš Tava altāra šīnī namā, **32** Tad klausī Tu debesīs un dari un tiesā Savus kalpus, netaisno notiesādams un atmaksādams viņa ceļu uz viņa galvu, un taisno taisnodams, dodams viņam pēc viņa taisnības. **33** Kad Tavi Israēla ļaudis taps kauti savu ienaidnieku priekšā, tāpēc ka tie pret Tevi būs grēkojuši, un kad tie pie Tevis atgriezīsies un dos godu Tavam vārdam un Tevi pielūgs un no sirds piesauks šīnī namā, **34** Tad klausī Tu debesīs un piedod Savu Israēla ļaužu grēkus un ved tos atkal tai zemē, ko Tu esi devis viņu tēviem. **35** Kad debess būs aizslēgta, ka lietus nelist, tāpēc ka tie pret Tevi grēkojuši, un kad tie šīni vietā lūgs un dos godu Tavam vārdam un atgriezīsies no saviem grēkiem, kad Tu tos pazemojis, **36** Tad klausī Tu debesīs un piedod Savu kalpu un Savu Israēla ļaužu grēkus, ka Tu tiem parādi to labo ceļu, kur tiem jāstāigā, un dod lietu tai zemē, ko Tu devis Saviem ļaudim par mantību. **37** Kad zemei būs bāds, kad būs mēris, bula laiks, rūsa, siseņi, kukainji, kad viņu ienaidnieks zemē ielauzīsies pret viņu vārtiem, vai būs kāda cita mocība vai sērga, **38** Visas lūgšanas, visas piesaukšanas, lai lūgtu kas lūgdams no visiem Taviem Israēla ļaudim, kad tie atzīs savas sirds bēdas un izplētīs savas rokas šīnī namā, **39** Tad klausī Tu debesīs, Savā mājoklī, kur Tu mīti, un piedod un dari un dod ikvienam pēc visiem viņa ceļiem, itin kā Tu pazīsti viņa sirdi, jo Tu vien pazīsti visu cilvēka bērnu sirdis; - **40** Lai tie Tevi bīstas visu savu mūžu, kamēr tie dzīvos tai zemē, ko Tu esi devis mūsu tēviem. **41** Kad arī kāds svešnieks būs, kas nav no taviem Israēla ļaudim, bet atrācis no tālas zemes Tava vārda dēl, **42** (jo tie dzīrdēs par Tavu lielo vārdu un par Tavu stipro roku un par Tavu izstiepto elkonu,) un kad tas nāks un pielūgs šīnī namā, **43** Tad klausī Tu debesīs, Savā mājoklī, kur Tu mīti, un dari visu, par ko tas svešais Tevi piesauks, lai visas tautas vīrs zemes atzīst Tavu vārdu un Tevi bīstas, kā Tavi Israēla ļaudis, un lai tie atzīst, ka Tavs vārds ir saukt pār šo namu, ko es esmu uztaisījis. **44** Kad Tavi ļaudis ies karā pret saviem ienaidniekiem tai celā, kur Tu tos sūtīsi, un pielūgs To Kungu, griezīsies uz šo pilsētu, ko Tu esi izredzējis, un uz šo namu, ko es tavam vārdam esmu uztaisījis, **45** Tad klausī Tu debesīs viņu lūgšanas un viņu sirds saukšanas un nes viņiem tiesu. **46** Kad tie pret Tevi apgrēkosies, (jo neviens cilvēka nav, kas negrēkotu) un Tu par tiem dusmosies, un tos nodosi ienaidniekiem, ka viņu uzvarētāji tos cietumā novēd ienaidnieku zemē, vai tālu, vai tuvu, **47** Un kad tie to atkal nems pie sirds tai zemē, kur tie cietumā aizvesti, un atgriezīsies un Tevi piesauks sava cietuma zemē sacīdamī: mēs esam grēkojuši un ļaunu darījuši, mēs esam bezdevīgi

bijuši; **48** Un kad tie pie Tevis atgriezīsies no visas savas sirds un no visas savas dvēseles savu ienaidnieku zemē, kas tos aizveduši cietumā, un kad tie Tevi pielūgs, griezīsies uz savu zemi, ko Tu devis viņu tēviem, uz to pilsētu, ko Tu izredzējis, un uz to namu, ko es tavam vārdam uztaisījis, **49** Tad klausī Tu debesīs, Savā mājoklī, kur Tu mīti, viņu lūgšanu un viņu sirds saukšanu un nes viņiem tiesu, **50** Un piedod Saviem ļaudim, ko tie pret Tevi grēkojuši, un viņus viņu pārkāpumus, ar ko tie pret Tevi noziegušies, un dod tiem zēlastību atrast pie tiem, kas tos cietumā tur, ka tie par viņiem apzēlojās; **51** Jo tie ir Tavi ļaudis un Tavs īpašums, ko Tu esi izvedis no Ēģiptes no tā dzelzs cepļa. **52** Lai Tavas acīs atvērtas stāv uz Tava kalpa lūgšanu un uz Tavu Israēla ļaužu lūgšanu, ka Tu tos klausī visās lietās, par ko tie Tevi piesauc. **53** Jo Tu tos Sev esi izredzējis par īpašumu no visām pasaules tautām, itin kā Tu esi runājis caur Savu kalpu Mozu, kad Tu mūsu tēvus izvedi no Ēģiptes zemes, Kungs, Dievs! **54** Un notikās, kad Salamans bija pabeidzis lūgt šo lūgšanu un sirds saukšanu uz To Kungu, tad viņš pacelās priekš Tā Kunga altāra, kur viņš bija celos nometīties un savas rokas izpletīs pret debesīm, **55** Un viņš nostājās un svētīja visu Israēla draudzi ar stipru balsi un sacīja: **56** Slavēts lai ir Tas Kungs, kas dusu devis Saviem Israēla ļaudim, itin kā Viņš runājis; neviens vārds nav zemē kritis no visiem Viņa labiem vārdiem, ko Viņš runājis caur Savu kalpu Mozu. **57** Lai Tas Kungs, mūsu Dievs, ir ar mums, itin kā Viņš bijis ar mūsu tēviem. Viņš lai mūs neatstāj un lai mūs neatmet. **58** Lai Viņš mūsu sirdis griež pie Sevis, ka mēs staigājam visos Viņa celos, turēdam Viņa baušlus un Viņa likumus un Viņa tiesas, ko Viņš pavēlējis mūsu tēviem. **59** Un lai šie vārdi, ar ko es lūdzis Tā Kunga priekšā, tuvu ir pie Tā Kunga, mūsu Dieva, dienām naktim, lai Viņš tiesu nes Savam kalpam un Saviem Israēla ļaudim dienu no dienas, **60** Lai visas pasaules tautas atzīst, ka Tas Kungs ir Dievs un cits neviens. **61** Un lai jūsu sirds paliek pilnīgi pie Tā Kunga, mūsu Dieva, ka jūs staigājat Viņa likumos un turat Viņa baušlus, tāpat kā šodien. **62** Un kēniņš un viss Israēls līdz ar viņu upureja upurus Tā Kunga priekšā. **63** Un Salamans upureja pateicības upurus, ko viņš Tam Kungam atnesa, divdesmit un divtūkstoš vēršus un simts un divdesmit tūkstoš avis. Tā kēniņš ar visiem Israēla bēriņiem iesvētīja Tā Kunga namu. **64** Tai dienā kēniņš svētīja to iekšējo pagalmu, kas Tā Kunga nama priekšā, jo viņš tur upureja dedzināmu upuri un ēdamu upuri un pateicības upuru taukus. Jo tas vara altāris Tā Kunga priekšā bija pa mazu priekš tā dedzināma upura un tā ēdama upura un tiem pateicības upuru taukiem. **65** Un tanī laikā Salamans noturēja svētkus ar visu Israēli, lielu draudzi no Hamata robežas līdz Ēģiptes upei Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā, septīnas dienas un atkal septīnas dienas, pavisam četrpadsmit dienas; astotā dienā viņš tos ļaudis atlaida. **66** Un tie svētīja kēniņu un gāja uz saviem dzīvokļiem priečīgi un ar liksmu sirdi par visu to labumu, ko Tas Kungs bija darijis Savam kalpam Dāvidam un Saviem Israēla ļaudim.

9 Kad nu Salamans bija pabeidzis taisīt Tā Kunga namu un to kēniņa namu un visu, uz ko Salamanam bija prieks un ko viņš bija apnēmies taisīt, **2** Tad Tas Kungs Salamanam parādījās otru reiz, kā tas viņam Gibeonā bija parādījies. **3**

Un Tas Kungs uz to sacīja: Es esmu dzirdējis tavu lūgšanu un tāvus sirds saukšanu, ko tu Manā priekšā esi lūdzis; Es šo namu esmu svētījis, ko tu esi uztaisījis, lai Mans vārds tur ir mūžīgi, un lai manas acis un mana sirds tur paliek vienmēr. **4** Un tu, ja tu staigāsi Manā priekšā, kā tavs tēvs Dāvids staigājis, ar bezvainīgu un skaidru sirdi, darīdams visu, ko Es tev esmu pavelējis, un turēdams Manus likumus un Manas tiesas, **5** Tad Es tāvus valstības krēslu pār Israēli stiprināšu mūžīgi, kā Es esmu runājis tavam tēvam Dāvidam sacīdams: tev netrūks vīra uz Israēla goda krēsla. **6** Bet ja jūs ar saviem bērniem nogriezīsities nost no Manis, un neturēsiet Manus bauļus un Manus likumus, ko Es licis priekš jūsu acīm, un iesiet un kalposiet citiem dieviem un metīsities zemē priekš tiem, **7** Tad Es Israēli izdeldēšu no tās zemes, ko Es tiem esmu devis. Un šo namu, ko Es Savam vārdam esmu svētījis, to Es atmetīšu no Sava vaiga, un Israēls būs par sakāmu vārdu un par apsmieku visām tautām. **8** Un šis nams, kas bijis augsts, tam garām iedams ikviens iztrūcināsies un svilpos un sacīs: kāpēc Tas Kungs tā darījis šai zemei un šim namam? **9** Un tad sacīs: tāpēc ka tie ir atstājuši To Kungu, savu Dievu, kas viņu tēvus izvedis no Ēģiptes zemes, un ir pieķerušies citiem dieviem un priekš tiem metušies zemē un tiem kalpojuši, tāpēc Tas Kungs visam šim ļaunumam licis pār viņiem nākt. **10** Un notikās pēc divdesmit gadiem, kad Salamans bija uztaisījis tos divus namus, Tā Kunga namu un to kēniņa namu, **11** Priekš kā Hirams, Tirus kēniņš, Salamanam bija devis ciedru kokus un priežu kokus un zeltu pēc visas viņa vēlēšanās, tad kēniņš Salamans Hiramam deva divdesmit pilsētas Galilejas zemē. **12** Un Hirams no Tirus izgāja tās pilsētas aplūkot, ko Salamans tam bija devis, bet tās viņam nepatika. **13** Un viņš sacīja: kas tās par pilsētām, brāli, ko tu man esi devis? Un tās nosauca par Kabul (nieku) zemi, līdz šai dienai. **14** Jo Hirams bija sūtījis tam kēniņam simts un divdesmit talentus zelta. **15** Un tā tas bija ar to darba klausību, ko Salamans uzlīka, lai uztasītu Tā Kunga namu un savu namu un Millu un Jeruzālemes mūrus un Hacoru un Meğidu un Gazeru. **16** Faraons, Ēģiptes kēniņš, bija nācis un Gazeru uzņēmis un ar uguni sadedzinājis, un nokāvis tos Kanaāniešus, kas tai pilsētā dzīvoja, un to devis līdz par dāvaru savai meitai, Salamana sievai. **17** Un Salamans uztasīja Gazeru un lejas BetOronu, **18** Un Baēlatu un Tadmoru tās zemes tuksnesi, **19** Un visas labības pilsētas, kas Salamanam bija, un ratu pilsētas un jātnieku pilsētas un uz ko Salamanam bija prieks un kas viņam patikās taisīt Jeruzālemē un uz Lībanus un visā savas valsts zemē. **20** Un visiem ļaudim, kas bija atlikuši no Amoriešiem, Hetiešiem, Fereziešiem, Hiviešiem un Jebusiešiem, kas nebija no Israēla bērniem, **21** Viņu bērniem, kas bija atlikuši pēc viņiem tai zemē, ko Israēla bērni nevarēja izdeldēt, tiem Salamans uzlīka klausības darbus līdz šai dienai. **22** Bet no Israēla bērniem Salamans nevienu nedarija par vergu, bet tie bija karavīri un viņa kalpi un viņa lielkungi un viņa karavirsnieki un virsnieki pār viņu ratiem un pār viņa jātniekiem. **23** Un to viruszraugu pie Salamana darbiem bija piecsimt un piecdesmit, kas uzraudzīja tos ļaudis, kas pie tā darba strādāja. **24** Kad Faraona meita pārgāja no Dāvida pils savā namā, ko viņš tai bija taisījis, tad viņš uztasīja Millu. **25** Un Salamans upurēja gadskārtā

trīsreiz dedzināmos upurus un pateicības upurus uz tā altāra, ko viņš Tam Kungam bija taisījis, un kvēpināja uz tā, Tā Kunga priekšā; un tā viņš to namu pabeidza. **26** Un kēniņš Salamans taisīja arī kuģus EceonGeVēberā, pie Elotas, niedru jūras malā, Edoma zemē. **27** Un Hirams sūtīja uz tiem kuģiem savus kalpus, kas bija kuģinieki un jūras pazīnēji, līdzi Salamana kalpiem. **28** Un tie nāca uz Ofiru un pārveda no turienes četrsimt un divdesmit talentus zelta, un to novēda kēniņam Salamanam.

10 Un kad Sabas kēniņiene dzirdēja Salamana slavu, kas tam bija Tā Kunga vārda dēļ, tad viņa nāca, to pārbaudīt ar miklām. **2** Un tā nāca uz Jeruzālemi ar ļoti lielu pulku, ar kamieļiem, kas nesa dārgas zāles un ļoti daudz zelta un dārgu akmeņu. Un tā nāca pie Salamana un runāja ar viņu visu, kas bija viņas sirdi. **3** Un Salamans viņai izstāstīja visus viņas vārdus; nekas kēniņam nebija paslēpts, ko viņš tai nebūtu izstāstījis. **4** Kad nu Sabas kēniņiene redzēja visu Salamana gudribu un to namu, ko viņš bija uztasījis, **5** Un viņa galda ēdienus un viņa kalpu dzīvokļus un viņa sulaiņu vietas un viņu drēbes un viņa dzīriena devējus un to ejamo ceļu, kur viņš gāja Tā Kunga namā, tad viņai tikkā neazīrāvās(elpa), **6** Un tā sacīja uz kēniņu: tā slava ir patiesīga, ko es savā zemē esmu dzirdējusi par tāvu dzīvi un par tāvu gudribu. **7** Un es tai valodai neesmu ticējusi, tiekams esmu atrākusi un savām acīm to redzējusi. Un redzi, man nav ne puse stāstīta; tev ir vairāk gudribas un labuma, nekā tā slava, ko esmu dzirdējusi. **8** Svētīgi tavi ļaudis, svētīgi šie tavi kalpi, kas vienmēr stāv tāvā priekšā, un dzīrd tāvā gudribā. **9** Slavēts lai ir Tas Kungs, tāvs Dievs, kam ir labs prāts uz tevi, ka tevi cēlis uz Israēla goda krēslu; tāpēc ka Tas Kungs Israēli mīlo mūžīgi, Viņš tevi iecēlis par kēniņu, darīt tiesu un taisnību. **10** Un viņa deva kēniņam simts un divdesmit talentus zelta un ļoti daudz dārgu zālu un dārgu akmeņu; tik daudz dārgu zālu vairs tur nenonāca, kā Sabas kēniņiene bija devusi kēniņam Salamanam. **11** Un ari Hirama kuģi, kas no Ofira zeltu atveda, nesa no Ofira ļoti daudz Almuģim koku un dārgu akmeņu. **12** Un kēniņš Salamans taisīja no Almuģim koka stabus priekš Tā Kunga nama un priekš kēniņa nama un kokles un stabules dziedātājiem. Tāds Almuģim koks nebija vēl nācis nedz redzēts līdz šai dienai. **13** Un kēniņš Salamans deva Sabas kēniņienei visu, ko tā gribēja un prasīja, bez tā, ko kēniņš Salamans viņai deva pats no sevis. Un tā griezās atpakaļ un aizgāja ar saviem kalpiem atkal uz savu zemi. **14** Un tā zelta svars, kas Salamanam ienāca vienā gadā, bija sešsimt sešdesmit un seši talenti zelta, **15** Bez tiem ienākumiem no veikalniekiem un no tirgotājiem un no visiem Arābijas kēniņiem un no visiem zemes pārvadniekiem. **16** Un kēniņš Salamans taisīja divsimt priekšturamās bruņas no kalta zelta, sešsimt zelta gabalus viņš deva priekš vienām priekšturamām bruņām, **17** Un trīssimt sedzamās bruņas no kalta zelta, trīs mārcījas zelta viņš deva priekš vienām sedzamām bruņām. Un kēniņš tās ielika Lībanus koku namā. **18** Un kēniņš taisīja arī lielu goda krēslu no ziloņkaula un to pārvilka ar tīru zeltu. **19** Šim krēslam bija seši pakāpieni, un tā krēsla mugura augšpusē bija apāļa, un abējos sānos bija lēnes(roku balsti) ap sēdekli, un divas lauvas stāvēja pie tām lēnēm. **20** Un divpadsmit lauvas tur stāvēja uz

tiem sešiem pakāpieniem abējās pusēs; tāds nevienā valstī nav taisits. **21** Un visi kēniņa Salamana dzeramie trauki bija no zelta, un visi trauki Lībanus koku namā bija no tīra zelta. Sudraba tur nebija, jo Salamana laikā to neturēja par neko. **22** Bet kēniņam bija lieli kuģi jūrā (kopā) ar Hirama kuģiem; šie kuģi nāca pa trim gadiem vienreiz atpakaļ un pārvēda zeltu un sudrabu, zilonkaulu un mērķakus un pāvus. **23** Tā kēniņš Salamans kļuva lielāks nekā visi kēniņi virs zemes bagātība un gudribā. **24** Un visa pasaule meklēja Salamanu redzēt, ka tie viņa gudribu dzirdētu, ko Dievs viņam bija devis sirdi. **25** Un ikkatrs no tiem atnesa dāvanas, sudraba un zelta traukus un drēbes un ieročus un dārgas zāles un zirgus un zīrgēzelus, tā bija gadu no gada. **26** Un Salamans sakrāja ratus un jātniekus, un viņam bija tūkstoš un četrsimt rati un divpadsmit tūkstoš jātnieki, un viņš tos lika tais ratu pilsētās un Jeruzālemē pie kēniņa. **27** Un kēniņš darīja, ka Jeruzālemē bija tik daudz sudraba kā akmeņu, un tik daudz ciedru koku kā meža viģes koku ieļejā. **28** Un Salamanam atveda no Ēģiptes zirgus, un pulks kēniņa tirgotāju pirkā šos pulkiem par naudu. **29** Un rati no Ēģiptes tapa atvesti par sešsimt sudraba gabaliem, un viens zirgs par simt piecdesmit. Un tā caur viņu roku tie tapa atvesti visiem Hetiešu kēniņiem un Sīrijas kēniņiem.

11 Un kēniņš Salamans iemīlēja daudz svešas sievas, bez Faraona meitas vēl Moaba, Ammona, Edoma, Sidona un Hetiešu meitas, **2** No tām tautām, par ko Tas Kungs uz Israēla bērniem bija sacījis: jums nebūs pie tiem iejet, un lai tie tāpat neiejet pie jums; tie patiesi jūsu sirdis locīs saviem dieviem pakāl - šim Salamans pieķeras ar milestību. **3** Un viņam bija septiņsimt sievas no augstas kārtas un trīssimt liekas sievas, un viņa sievas novērsa viņa sirdi. **4** Kad nu Salamans bija vecs palicis, tad viņa sievas viņa sirdi novērsa svešiem dieviem pakāl, un viņa sirds nepalikta pilnīgi pie Tā Kunga, sava Dieva, kā viņa tēva Dāvida sirds. **5** Tā Salamans staigāja pakāl Astartei, Sidonas dieveklei, un Milkomam, Amoniešu negantam elksam. **6** Un Salamans darīja, kas bija ļauns Tā Kunga acis, un nedzinās taisnis pēc Tā Kunga, kā viņa tēvs Dāvids. **7** Tolaik Salamans uztaisīja kalna altāri Kamosam, Moabiešu negantam elksam, tai kalnā Jeruzālemei preti, un Molekam, Amoniešu negantam elksam. **8** Un tā Salamans darīja visām savām svešām sievām, kas saviem elku dieviem kvēpināja un upurēja. **9** Un Tas Kungs iedusmojās par Salamanu, ka tas savu sirdi bija novērsis no Tā Kunga, Israēla Dieva, kas viņam divkārt bija parādījies, **10** Un to viņam bija pavēlējis, svešiem dieviem nestāigāt pakāl, - un viņš taču nebija turējis, ko Tas Kungs bija pavēlējis. **11** Tad Tas Kungs sacīja uz Salamanu: tāpēc ka tas tev prātā nācis, un tu neesi sargājis Manu derību un Manus likumus, ko Es tev esmu pavēlējis, tad Es rautīn atraušu to valstību no tevis un to došu tavam kalpam. **12** Tikai tavā laikā Es to nedarišu tava tēva Dāvida dēl; no tava dēla rokas Es to atraušu. **13** Tikai visu valstību Es neatraušu; vienu cilti Es došu tavam dēlam, Sava kalpa Dāvida dēl un Jeruzālemes labad, ko Es esmu izredzējis. **14** Un Tas Kungs cēla Salamanam pretinieku Hadadu no Edoma; tas bija no kēniņa dzīmuma Edomā. **15** Jo kad Dāvids bija Edomā bijis, un Joabs, tas kara virsnieks, gājis aprakts tos nokautos, un kāvīs visus no viriešu kārtas Edomā, **16** (jo Joabs tur palika sešus mēnešus ar visu Israēli, kamēr visus viriešus

Edomā bija izdzeldējis), **17** Tad Hadads bija izbēdzis un ar viņu citi Edomiešu vīri no viņa tēva kalpiem, un gājis uz Ēģipti, bet Hadads bija vēl mazs puišens. **18** Un tie cēlās no Midijanas un nonāca Pārānā un nēma vīrus no Pārāna sev līdz un nāca uz Ēģipti pie Faraona, Ēģiptes kēniņa, un tas viņam deva namu un nosacīja maizi un viņam deva zemi. **19** Un Hadads atrada lielu žēlastību Faraona acīs, un šis viņam deva par sievu savas sievas, kēniņenes Tapenes, māsu. **20** Un Tapenes māsa viņam dzemdēja dēlu, Ģenubatu; šo Tapene uzaudzināja Faraona namā, un Ģenubats bija Faraona namā starp Faraona dēliem. **21** Kad nu Hadads Ēģiptē dzirdēja, ka Dāvids bija aizgājis dusēt pie saviem tēviem, un ka Joabs, tas kara virsnieks, bija nomiris, tad Hadads sacīja uz Faraonu: atlaidi mani, ka es eju uz savu zemi. **22** Bet Faraons uz to sacīja: kā tev pie manis vēl trūkst? Un redzi, tu gribi iet uz savu zemi? Viņš sacīja: nekā, taču atlaidi mani. **23** Dievs cēla viņam arī par pretinieku Rezonu, Elijada dēlu; tas bija bēdzis no sava kunga HadadEzera, Cobas kēniņa, **24** Un sapulcinājis pret viņu vīrus un bija sirotāju virsnieks, kad Dāvids tos apkāva, un tie gāja uz Damasku un tur dzīvoja un valdīja Damaskā. **25** Un viņš bija Israēla pretinieks, kamēr Salamans dzīvoja, un tas pienāca klāt pie tā ļaunuma, ko Hadads darīja; un viņam rieba Israēls un viņš valdīja pār Sīriju. **26** Vēl bija Jerobeams, Nebata dēls, Efratietis no Caredas, Salamana kalpus, un viņa māte bija Cerua vārdā, atraitne, - tas arī pacēla savu roku pret kēniņu. **27** Un ū ir tā lieta, kāpēc viņš roku pacēla pret kēniņu: kad Salamans Millu taisīja, tad viņš aiztaisīja to gravu sava tēva Dāvida pili. **28** Un Jerobeams bija varens vīrs. Kad Salamans to jaunekli bija redzējis, ka tas bija kriekts strādnieks, tad viņš to iecēla pār visām Jāzepa nama klausībām. **29** Un notikās tanī laikā, kad Jerobeams izgāja no Jeruzālemes, tad pravietis Ahija no Šilo to sastapa ceļā, un viņš bija jaunu mēteli aplicis, un tie abi divi vien bija uz lauka. **30** Un Ahija nēma to jauno mēteli, kas viņam bija mugurā, un to saplēsa divpadsmit gabalos. **31** Un viņš sacīja uz Jerobeamu: nēm sev desmit gabalus. Jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: redzi, Es atraušu to valstību no Salamana rokas un tev došu desmit ciltis; **32** Bet viena cilts viņam paliks mana kalpa Dāvida dēl un Jeruzālemes pilsētas labad, ko esmu izredzējis no visām Israēla ciltim, **33** Tāpēc ka tie Mani atstājuši un metušies zemē priekš Astartes, Sidoniešu dieveklei, un priekš Kamosa, Moabiešu dievai, un priekš Milkoma, Amona bērnu dievai, un nav staigājuši Manos ceļos, nedz darījuši, kas ir pareizi Manās acis, Manus likumus un Manas tiesas, kā viņa tēvs Dāvids. **34** Tomēr Es no viņa rokas neņemšu visu valstību, bet Es viņu atstāju par valditāju, kamēr viņš dzīvo, Mana kalpa Dāvida dēl, ko esmu izredzējis, kas turējis Manus baušlus un Manus likumus. **35** Bet no viņa dēla rokas Es atņemšu to valstību un tev došu desmit ciltis. **36** Un viņa dēlam Es došu vienu cilti, lai Manam kalpam Dāvidam vienmēr paliek gaišums Jeruzālemes pilsētā, ko Sev esmu izredzējis, tur likt Savu vārdu. **37** Es tevi nēmšu, un tev būs valdīt, kā tavai dvēselei patīk, un tu būsi Israēlim par kēniņu. **38** Un ja tu klausīsi visu, ko Es tev pavēlēšu, un staigāsi Manos ceļos un darīsi, kas ir pareizi Manas acis, turēdams Manus likumus un Manus baušlus, kā Mans kalps Dāvids darījis, tad Es būšu ar tevi un tev celšu pastāvīgu

namu, kā Dāvidam esmu cēlis, un tev došu Israēli. **39** Un tāpēc Es pazemošu Dāvida dzimumu, bet ne mūžīgi. **40** Un Salamans meklēja Jerobeamu nokaut, bet Jerobeams cēlās un aizbēga uz Ēģipti pie kēniņa Zizaka un bija Ēģiptes zemē, kamēr Salamans mira. **41** Un kas vēl par Salamanu stāstāms, un viiss, ko viņš darījis, un viņa gudrība, tas ir uzrakstīts tai grāmatā par Salamana darbiem. **42** Un tas laiks, kamēr Salamans par kēniņu bijis Jeruzālemē pār visu Israēli, ir četrdesmit gadi. **43** Un Salamans gāja dusēt pie saviem tēviem un tapa aprakts Dāvida, sava tēva, pilī, un Rekabeams, viņa dēls, palika par kēniņu viņa vietā.

12 Un Rekabeams nogāja uz Šehemi, jo viss Israēls bija nācis uz Šehemi, viņu celt par kēniņu. **1** Un Jerobeams, Nebata dēls, (to) dzirdēja vēl būdams Ēģiptes zemē, (jo viņš no kēniņa Salamana bija bēdzis un dzīvoja Ēģiptes zemē). **3** Tad tie nosūtīja un viņu aicināja. Un Jerobeams un visa Israēla draudze nāca un runāja ar Rekabeamu un sacīja: **4** Tavs tēvs mums ir uzspiedis visai grūtu jūgu; atvieglini nu to grūtu kalpošanu un to smago jūgu, ko tavs tēvs mums uzlīcis, tad mēs tev gribam kalpot. **5** Bet viņš uz tiem sacīja: noejet līdz parītam, tad atnākat atkal pie manis. Un tie laudis aizgāja. **6** Un kēniņš Rekabeams prasīja padomu no tiem vecajiem, kas viņa tēva Salamana priekšā bija stāvējuši, kad tas vēl dzīvoja, un viņš sacīja: Kādu padomu jūs dodat, kā šiem laudim būs atbildēt? **7** Un tie uz viņu runāja un sacīja: ja tu šodien šiem laudim iztiksi un tiem darīsi pa prātam un tos paklausīsi un labus vārdus uz tiem runāsi, tad tie tev būs par kalpiem visu mūžu. **8** Bet viņš atmeta to vecaju padomu, ko tie viņam bija devuši, un prasīja padomu no tiem jauniem, kas ar viņu bija uzauguši un viņa priekšā stāvēja. **9** Un viņš uz tiem sacīja: kādu padomu jūs dodat, kā lai atbildam šiem laudim, kas uz mani runājuši un sacījuši: atvieglini to jūgu, ko tavs tēvs mums uzlīcis? **10** Un tie jaunie, kas ar viņu bija uzauguši, uz to runāja un sacīja: tā tev būs sacīt uz tiem laudim, kas uz tevi runājuši un sacījuši: tavs tēvs mīsu jūgu grūtu darījis, tad atvieglini tu to mums, - tā tev uz tiem būs sacīt: mans mazais pirksts resnāks nekā mana tēva gurni. **11** Ja nu mans tēvs jums uzlīcis grūtu jūgu, tad es to jūgu jums padarišu vēl grūtāku. Mans tēvs jūs pārmācījis ar pātagām, bet es jūs pārmācīšu ar skorpioniem. **12** Un trešā dienā Jerobeams un visi laudis nāca pie Rekabeama, kā kēniņš bija runājis un sacījis: atnākat atkal pie manis trešā dienā. **13** Un kēniņš tiem laudim atbildēja bargi, jo viņš atmeta to vecaju padomu, ko tie viņam bija devuši. **14** Un viņš uz tiem runāja pēc to jauno padoma sacīdam: mans tēvs jūsu jūgu ir darījis grūtu, bet es jums to darišu vēl grūtāku. Mans tēvs jūs pārmācījis ar pātagām, bet es jūs pārmācīšu ar skorpioniem. **15** Un kēniņš neklausīja tos laudis, jo tā tas bija no Tā Kunga nolikts, ka notiktu pēc tā vārda, ko Tas Kungs bija runājis caur Ahiju no Šilo uz Jerobeamu, Nebata dēlu. **16** Kad nu viss Israēls redzēja, ka kēniņš viņiem neklausīja, tad tie laudis kēniņam atkal atbildēja un sacīja: kāda daļa mums ir ar Dāvidu? Mums nav īpašuma pie Isaijus dēla. Israēl, ej savos dzīvokļos; zinies nu par savu namu, Dāvid! Tā Israēls gāja uz saviem dzīvokļiem. **17** Bet tik pār tiem Israēla bērniem, kas dzīvoja Jūda pilsētās, Rekabeams bija kēniņš. **18** Tad kēniņš Rekabeams sūtīja Adoramū, kas bija strādnieku uzraugs; bet viss Israēls to

nomētāja akmeņiem, ka tas nomira. Bet kēniņš Rekabeams kāpa steigšus ratos, bēgt uz Jeruzālemi. **19** Tā Israēls atkrita no Dāvida nama līdz šai dienai. **20** Un kad viss Israēls dzirdēja, ka Jerobeams bija pārnācis, tad tie sūtīja un viņu aicināja uz sapulci un cēla par kēniņu pār visu Israēli. Neviens neturējās pie Dāvida nama, kā Jūda cilts vien. **21** Kad nu Rekabeams nonāca Jeruzālemē, tad viņš sapulcēja visu Jūda namu un Benjamina cilti, simts un astoņdesmit tūkstoš izlasītus kara vīrus, karot ar Israēla namu, valstību atkal vest pie Rekabeama, Salamana dēla. **22** Bet Dieva vārds notika uz Šemaju, Dieva vīru, tā: **23** Runā uz Rekabeamu, Salamana dēlu, Jūda kēniņu, un uz visiem Jūda un Benjamina bērniem un uz tiem citiem laudim un saki: **24** Tā saka Tas Kungs: jums nebūs celties un karā iet pret saviem brāļiem, Israēla bērniem; griežaties atpakaļ, ikkatrs savā namā, jo šī lieta caur mani notikusi. Un tie klausīja Tā Kunga vārdam un griezās atpakaļ un aizgāja pēc Tā Kunga vārda. **25** Un Jerobeams uztaisīja Šehemi Efraīma kalnos un tur dzīvoja, un izgāja no turienes un uztaisīja Pnuēlu. **26** Un Jerobeams domāja savā sirdī: nu tā valstība atkal nāks pie Dāvida nama; **27** Ja šie laudis ies uz Jeruzālemi upurēt Tā Kunga namā, tad šo ļaužu sirds atkal griezīsies pie savu kunga, pie Rekabeama, Jūda kēniņa, un tie mani nokaus un griezīsies atkal pie Rekabeama, Jūda kēniņa. **28** Tāpēc kēniņš aprunājās un taisīja divus zelta tēlus, un sacīja uz tiem (laudim): jums pa daudz, iet uz Jeruzālemi, redzi, še tavs dievs, Israēl, kas tevi no Ēģiptes zemes izvedis. **29** Un viņš lika vienu Bētelē un otru Danā. **30** Un tas bija par apgrēcību; jo tie laudis gāja gan pie tā viena, gan pie tā otra līdz Danam. **31** Viņš taisīja arī kalna altāra namu un iecēla priesterus no visādiem laudim, kas nebija no Levja bērniem. **32** Un Jerobeams turēja svētkus astotā mēnesī piecpadsmitā mēneša dienā, tāpat kā tos svētkus, kas iekš Jūda bija, un upurēja uz tā altāra. Tā viņš Bētelē darīja, tiem teljiem upurēdam, ko viņš bija taisījis; viņš iecēla arīdzan Bētelē priesterus pie tiem kalna altāriem, ko viņš bija taisījis. **33** Un viņš upurēja uz tā altāra, ko viņš Bētelē bija taisījis, piecpadsmitā mēneša dienā, astotā mēnesi, ko viņš pats bija izdomājis; tā viņš Israēla bērniem iecēla svētkus un upurēja uz tā altāra kvēpinādams.

13 Un redzi, viens Dieva vīrs nāca no Jūda caur Tā Kunga vārdu uz Bētelī, un Jerobeams stāvēja pie tā altāra kvēpinādams. **2** Un viņš sauca pret to altāri caur Tā Kunga vārdu un sacīja: altārl! altārl! Tā saka Tas Kungs: Redzi, viens dēls dzims no Dāvida nama, Josija vārdā, un tas upurēs uz tevi tos kalna altāru priesterus, kas uz tevis kvēpina, un cilvēku kauli uz tevis taps sadedzināti. **3** Un viņš tātā pašā dienā deva brīnuma zīmi un sacīja: šī ir tā brīnuma zīme, ko Tas Kungs runājis: Redzi, tas altāris plīsis, un tie pelni, kas uz tā, taps nogāzti. **4** Kad nu kēniņš no Tā Dieva vīra šo vārdu dzirdēja, ko tas sauca pret Bēteles altāri, tad Jerobeams savu roku izstiepa no tā altāra un sacīja: grābijet viņu! Bet viņa roka, ko viņš pret to bija izstiepis, sakalta, un viņš to vairs nevarēja savilkāt pie sevis. **5** Un tas altāris plīsa pušu un tie pelni nogāzās no tā altāra, pēc tās brīnuma zīmes, ko tas Dieva vīrs bija devis caur Tā Kunga vārdu. **6** Tad kēniņš atbildēja un sacīja uz to Dieva vīru: pielūdz jel To Kungu, savu Dievu, un aizlūdz par mani, ka mana roka atkal paliek vesela. Tad tas Dieva

vīrs pielūdza To Kungu, un tā kēniņa roka palika atkal vesela un kļuva tā kā papriekš. **7** Un kēniņš sacīja uz to Dieva vīru: nāc man līdz mājās un atspirdzinājies, un es tev došu dāvanu. **8** Bet tas Dieva vīrs sacīja uz kēniņu: jebšu tu man dotu savu pusnamu, tad es tev negribu līdz iet. Es arī neēdišu maizes un nedzeršu ūdens šīni vietā. **9** Jo tā Tas Kungs man ir pavēlējis caur Savu vārdu sacīdams: tev nebūs nedz maizes ēst nedz ūdens dzert, tev arī nebūs atpakaļ nākt pa to ceļu, pa ko tu esi nogājis. **10** Un viņš gāja pa citu ceļu un negriezās atpakaļ pa to ceļu, pa ko tas bija nācis uz Bētelē. **11** Un viens vecs pravietis dzīvoja Bētelē, tā dēls nāca un viņam teica visu to darbu, ko tas Dieva vīrs tai dienā Bētelē bija darījis, un tos vārdus, ko viņš uz kēniņu bija runājis; un kad tie to savam tēvam bija stāstījuši, **12** Tad viņu tēvs uz tiem sacīja: pa kuru ceļu tas ir aizgājis? Un viņa dēli to ceļu bija redzējuši, pa kuru tas Dieva vīrs bija aizgājis, kas no Jūda bija atnācis. **13** Tad viņš sacīja uz saviem dēliem: apseglojet man ēzeli. Un tie tam apsegloja ēzeli, un viņš uz tā jāja. **14** Un viņš tam Dieva vīram devās pakalj un to atrada apakš ozola sēžam un uz to sacīja: vai tu esi tas Dieva vīrs, kas no Jūda nācis? Un viņš sacīja: es tas esmu. **15** Tad viņš uz to sacīja: nāc ar mani namā un ēd maizi. **16** Bet tas sacīja: es neveru ar tevi atpakaļ griezties nedz ar tevi iet, es arī neēdišu maizes un nedzeršu ar tevi ūdens šīni vietā. **17** Jo uz mani sacīts caur Tā Kunga vārdu: tev tur nebūs maizes ēst nedz ūdens dzert, tev nebūs atpakaļ griezties un nebūs aiziet pa to ceļu, pa ko tu esi nācis. **18** Un viņš uz to sacīja: es arīdzan esmu pravietis, tāpat kā tu, un eīģelis ar mani runājis caur Tā Kunga vārdu sacīdams: ved viņu sev līdz savā namā, ka tas maizi ēd un ūdeni dzer. Bet viņš tam meloja. **19** Tā tas ar viņu griezās atpakaļ un ēda ar viņu maiizi viņa namā un dzēra ūdeni. **20** Un tiem pie galda sēzot Tā Kunga vārds notika uz to pravieti, kas viņu bija atpakaļ vedis, - **21** Un sauca uz to Dieva vīru, kas no Jūda bija nācis, un sacīja: tā saka Tas Kungs: tāpēc ka tu Tā Kunga mutei esi pretī turējies un Viņa pavēli neesi darijis, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev pavēlējis, **22** Bet esi atpakaļ griezies un maiizi ēdis un ūdeni dzeris šai vietā, par ko viņš uz tevi bija runājis: tev nebūs maizes ēst nedz ūdens dzert; tad tavs likis nenāks tavu tēvu kapā. **23** Kad nu tas bija maiizi ēdis un dzērs, tad viņš tam segloja ēzeli, tam pravietim, ko viņš bija atpakaļ vedis. **24** Un tas nogāja un lauva to atrada uz ceļa un to nonāvēja, un viņa likis gulēja ceļā nomestes, un tas ēzelis pie tā stāvēja, un tas lauva stāvēja pie tā lika. **25** Un redzi, kad ļaudis gāja garām un redzēja to liki ceļā nomestu, un to lauvu pie tā lika stāvam, tad tie nāca un to pasludināja tai pilsētā, kur tas vecais pravietis dzīvoja. **26** Kad tas pravietis, kas viņu no ceļa bija atpakaļ vedis, to dzirdēja, tad viņš sacīja: tas ir tas Dieva vīrs, kas Tā Kunga mutei pretī turējies, tāpēc Tas Kungs viņu nodevis lauvām, kas viņu saplēsis un nonāvējis, pēc Tā Kunga vārda, ko viņš uz to runājis. **27** Un viņš runāja uz saviem dēliem sacīdams: apseglojet man ēzeli. Un tie to apsegloja. **28** Tad viņš gāja un atrada viņa liki ceļā nomestu, un tas ēzelis un tas lauva stāvēja pie tā lika. Tas lauva to liki nebija ēdis un to ēzeli nebija saplēsis. **29** Tad tas pravietis pacēla Tā Dieva vīra liki un to lika uz to ēzeli un to vēda atpakaļ; tā tas vecais pravietis nāca pilsētā, viņu apgaust un aprakt.

30 Un viņš viņa liki lika savā kapā un tie to apgauda: vai manu brāli! **31** Un kad viņš to bija apracis, viņš runāja uz saviem dēliem sacīdams: kad es nomirstu, tad aprociet mani tai kapā, kur tas Dieva vīrs apraksts, lieciet manus kaulus pie viņa kauliem. **32** Jo tas vārds notiks, ko viņš caur Tā Kunga vārdu izsaucis pret Bēteles altāri un pret visiem kalnu altāru namiem, kas ir Samarijas pilsētās. **33** Pēc šīm lietām Jerobeams neatgriezās no sava ļaunā ceļa, bet iecēla atkal kalnu altāru priesterus no visādiem ļaudim. Kam gribējās, to viņš iecēla, un tie palika par kalnu altāru priesteriem. **34** Un tas palika par grēku Jerobeama namam, par samaitāšanu un par izdeldēšanu no zemes virsas.

14 Tānī laikā Abija, Jerobeama dēls, saslima. **2** Un Jerobeams sacīja uz savu sievu: celies un pārgērbies, ka neviens tevi nepazīst, ka tu esi Jerobeama sieva, un ej uz Šilo; redzi, tur ir pravietis Ahija, kas par mani runājis, ka es būšot kēniņš pār šiem ļaudīm. **3** Un nēm savā rōkā desmit meizes un raušus un krūzi ar medu, un ej pie viņa; viņš tev dos ziņu, kas tam bērnam notiks. **4** Un Jerobeama sieva tā darija un cēlās un gāja uz Šilo un nāca Ahijas namā. Bet Ahija nevarēja redzēt, jo viņa acis bija tumšas metušas no vecuma. **5** Bet Tas Kungs sacīja uz Ahiju: redzi, Jerobeama sieva nāk, tev ko vaicāt sava dēla pēc, jo tas ir slims. Tā un tā tev uz viņu būs runāt; kad viņa nāks, tad izlikties sveša. **6** Kad nu Ahija dzirdēja viņas kāju troksni, viņai pa durvīm ienākot, tad viņš sacīja: nāc iekšā, Jerobeama sieva, kāpēc tu liecies sveša? Es tev esmu bargs vēstnesis. **7** Ej, saki Jerobeamam: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: tāpēc ka Es tevi paaugstinājis no tiem ļaudim un tevi par valditāju cēlīs pār Maniem Israēla ļaudim, **8** Un atrāvis valstību no Dāvida nama un tev to devīs, un tu neesi bijis kā Mans kalps Dāvids, kas Manus baušļus sargājis un pie Manis turējies ar visu savu sirdi, dāridams vien, kas pareizi Manās acis; **9** Bet tu esi ļaunu darijis vairāk nekā visi, kas priekš tevis bijuši, un nogājis un sev citus dievus taisījis un lietas bildes taisījis, Mani kaitināt, un tu Mani esi atmetis; **10** Tāpēc redzi, Es vedišu ļaunumu pār Jerobeama namu un izdeldēšu no Jerobeama visu, kas miž pie sienas, tos lielos un tos mazos iekš Israēlu, un izmēžīšu Jerobeama nama pēcnākamus, itin kā sūdi top izmēžti, tiekams tas visai būs pagalam. **11** Kas no Jerobeama mirst pilsētā, to sunī ēdis, un kas mirst laukā, to putni apakš debess ēdis, jo Tas Kungs to runājis. **12** Bet tu, celies, ej uz mājām, un kad tavar kājas ieies pilsēta, tad tas bērns mirs. **13** Un viss Israēls viņu nozēlos un viņu apraks, jo šis vien no Jerobeama nāks kapā, tāpēc ka Tas Kungs, Israēla Dievs, iekš tā ko laba atradis Jerobeama namā. **14** Bet Tas Kungs sev iecels kēniņu pār Israēli, kas Jerobeama namu tai dienā izdzeldēs. Un ko? Tas jau ir klātu. **15** Tas Kungs sitīs Israēli, itin kā niedre ūdeni top šaubīta, un izstums Israēli no šās labās zemes, ko Viņš devīs viņu tēviem, un tos izkaisis viņpus upes, tāpēc ka tie sev elkastabus taisījuši, To Kungu kaitinādami. **16** Un Viņš Israēli nodos Jerobeama grēku dēļ, ar ko pats grēkojis un Israēli apgrēcinājis. **17** Tad Jerobeama sieva cēlās un gāja un nonāca Tircā. Kad nu viņa pie nama sliekšņa nāca, tad tas bērns nomira. **18** Un to apraka, un viss Israēls viņu apgauda pēc Tā Kunga vārda, ko Viņš bija runājis caur Savu kalpu, pravieti Ahiju. **19** Un kas vēl par Jerobeamu stāstāms, kā tas karojis un kā tas

valdījis, redzi, tas rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. 20 Un tas laiks, kamēr Jerobeamis kēniņš bijis, ir divdesmit un divi gadi; un tas aizmīga saviem tēviem pakal; un viņa dēls Nadabs palika par kēniņu viņa vietā. 21 Un Rekabeams, Salamana dēls, bija kēniņš pār Jūdu. Četrdesmit un vienu gadu Rekabeams bija vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja septiņpadsmit gadus Jeruzālemes pilsētā, ko Tas Kungs no visām Israēla ciltīm bija izredzējis, tur likt savu vārdu. Un viņa mātes vārds bija Naēma, Amoniete. 22 Un Jūda darīja, kas Tam Kungam nepatika, un tie viņu vairāk apkaitināja, nekā visi viņu tēvi bija darījuši ar saviem grēkiem, ar ko tie bija grēkojuši. 23 Un tie arīdzan taisija sev kalnu altārus un elku bildes un elku stabus uz ikkatra augsta kalna un apakš visiem zāliem kokiem. 24 Un maucinieki bija tai zemē un darīja pēc visām pagānu negantibām, ko Tas Kungs bija izdzinis Israēla bērnu priekšā. 25 Un kēniņa Rekabeama piektā gadā Zizaks, Ēģiptes kēniņš, cēlās pret Jeruzālemi, 26 Un paņēma Tā Kunga nama mantas un kēniņa nama mantas: viņš paņēma visu, ir visas priekšķuramās zelta bruņas viņš paņēma, ko Salamans bija līcis taisīt. 27 Kēniņš Rekabeams viņu vietā taisija priekšķuramās bruņas no varu, un tās deva pils karavīru virsnieku rokā, kas apsargāja kēniņa nama durvis. 28 Kad nu kēniņš uz Tā Kunga namu gāja, tad pils karavīri tās nesa un pēc tie tās atkal nonesa pils karavīru istabā. 29 Kas vēl stāstāms par Rekabeamu un par visu, ko viņš darījis, redzi, tas rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā. 30 Un starp Rekabeamu un Jerobeamu bija karš visu mūžu. 31 Un Rekabeams gāja dusēt pie saviem tēviem un tapa apraksts pie saviem tēviem Dāvida pilsētā. Un viņa mātes vārds bija Naēma, Amoniete, un viņa dēls Abijams palika par kēniņu viņa vietā.

15 Un kēniņa Jerobeamam, Nebata dēla, astoņpadsmitā gadā Abijams palika par kēniņu pār Jūdu. 2 Trīs gadus viņš valdīja Jeruzālemē, un viņa mātei vārds bija Maēka Absalomam mazmeita. 3 Un viņš staigāja visos sava tēva grēkos, ko tas priekš viņa bija darījis, un viņa sirds nebija pilnīgi pie Tā Kunga, sava Dieva, kā viņa tēva Dāvida sirds. 4 Bet Dāvida dēļ Tas Kungs, viņa Dievs, deva gaišumu Jeruzālemē, viņa dēlu pēc viņa ieceldums un Jeruzālemi stiprinādams, 5 Tāpēc kā Dāvids bija darījis, kas pareizi Tā Kunga acīs, un nebija atkāpies no neviena Dieva baušķa visu savu mūžu, bez tā viena notikuma ar Ūriju, to Etieti. 6 Bet starp Rekabeama un Jerobeamam namu bija karš visu vina mūžu. 7 Un kas vēl stāstāms par Abijamu, un viss, ko viņš darījis, tas rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā. Un karš bija starp Abijamu un Jerobeamu. 8 Un Abijams gāja dusēt pie saviem tēviem, un viņu apraka Dāvida pilsētā, un viņa dēls Asa palika par kēniņu viņa vietā. 9 Un Jerobeamam, Israēla kēniņam, divdesmitā gadā Asa palika par kēniņu pār Jūdu 10 Un valdīja četrdesmit un vienu gadu Jeruzālemē. Un viņa vecmātei vārds bija Maēka, Absalomam mazmeita. 11 Un Asa darīja, kas bija pareizi Tā Kunga acīs, itin kā viņa tēvs Dāvids. 12 Jo viņš izdzīna tos mauciniekus no zemes un atmeta visus elkuievus, ko viņa tēvi bija taisījuši. 13 Un savu pašu vecmāti Maēku viņš nocēla no kēniņienes goda, tāpēc ka tā bija cēlusī negantu elka bildi (Ašerai), un Asa izpostīja arī viņas neganto elku bildi un to sadedzināja pie Kidronas upes. 14 Bet kalnu altāri nezuda; tomēr Asas sirds turējās pilnīgi pie Tā Kunga visu cauru mūžu. 15 Un

viņš nonesa Tā Kunga namā sava tēva svētitās dāvanas un savas paša svētitās dāvanas, sudrabu un zeltu un traukus. 16 Un starp Asu un Baešu, Israēla kēniņu, bija karš visu viņu mūžu. 17 Un Baeša, Israēla kēniņš, cēlās pret Jūdu un uztaisīja Rāmu, ka viņš nevienam nevēlētu ne iziet ne iejet pie Asas, Jūda kēniņa. 18 Un Asa nēma visu sudrabu un zeltu, kas vēl atlīka no Tā Kunga nama mantām un no kēniņa nama mantām un to deva saviem kalpim rokā, un kēniņš Asa tos sūtīja pie BenHadada, Tabrimona dēla, Eziana dēla dēla, Sīrijas kēniņa, kas Damaskū dzīvoja, un sacīja: 19 Derība ir starp mani un tevi, starp manu tēvu un tavu tēvu, redzi, es tev sūtu dāvanu, sudrabu un zeltu; ej un lauz savu derību ar Baešu, Israēla kēniņu, ka tas no manis atstājās. 20 Un BenHadads klausīja kēniņu Asu un sūtīja sava karaspēka virsniekus pret Israēla pilsētām, un kāva Ijonu un Danu un AbelBetMaēku un visu Ḳinerotu visā Naftalus zemē. 21 Kad nu Baeša to dzirdēja, tad viņš atstāja Rāmas taisīšanu un palika Tircā. 22 Bet kēniņš Asa lika izsaukt pa visu Jūdu, (neviens netapa atlāists), ka vestu projām akmenus no Rāmas un kokus, ko Baeša tur bija uztaisījis, un kēniņš Asa ar tiem uztaisīja Benjamīna Čebu un Micpu. 23 Un kas vēl par Asu stāstāms, un viss viņa spēks un viss, ko viņš darījis, un visas viņa pilsētas, ko viņš uztaisījis, redzi, tas rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā; bet savā vecumā viņš palika slims ar kājām. 24 Un Asa gāja dusēt pie saviem tēviem un tapa apraksts pie saviem tēviem sava tēva Dāvida pilsētā. Un Jehošafats, viņa dēls, palika par kēniņu viņa vietā. 25 Un Nadabs, Jerobeamam dēls, palika par kēniņu pār Israēli Asas, Jūda kēniņa, otrā gadā un valdīja divus gadus pār Israēli. 26 Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, un staigāja sava tēva ceļos un viņa grēkos, ar ko viņš Israēli bija apgrēcinājis. 27 Un Baeša, Ahijas dēls, no Isašara nama, derēja derību pret viņu, un Baeša to kāva pie Ģibetonas, kas Filistiem piederēja. Jo Nadabs un viss Israēls bija apmetušies pret Ģibetonu. 28 Un Baeša to nokāva Asas, Jūda kēniņa, trešā gadā un palika par kēniņu viņa vietā. 29 Un kad tas nu bija palicis par kēniņu, tad tas apkāva visu Jerobeamam namu; viņš neviena neatlicināja no Jerobeamam, kam bija dvaša, tiekams viņš to bija izdzējis pēc Tā Kunga vārda, ko Viņš bija runājis caur Savu kalpu Ahiju no Šilo, 30 Jerobeamam grēku dēļ, ar ko viņš apgrēkojas un ar ko viņš Israēli bija apgrēcinājis, un viņa kaitināšanas dēļ, ar ko viņš To Kungi, Israēla Dievu, bija apkaitinājis. 31 Un kas vēl stāstāms par Nadabu, un viss, ko viņš darījis, tas rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. 32 Un starp Asu un Baešu, Israēla kēniņu, bija karš visu viņu mūžu. 33 Asas, Jūda kēniņa, trešā gadā Baeša, Ahijas dēls, palika par kēniņu pār visu Israēli Tircā un (valdīja) divdesmit un četrus gadus. 34 Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, un staigāja Jerobeamam ceļā un viņa grēkos, uz ko viņš Israēli bija pavedis.

16 Un Tā Kunga vārds notika uz Jeū, Hananus dēlu, pret Baešu ta: 2 Tāpēc ka Es tevi esmu paaugstinājis no pišķiem un tevi cēlis par valdītāju pār Saviem Israēla laudim, un tu esi staigājis Jerobeamam ceļā un Manus Israēla laudis pavedis uz grēkiem, ka tie Mani ar saviem grēkiem kaitina, 3 Redzi, tad Es atmetīšu Baešas pēcnākamos un viņa nama pēcnākamos, un darīšu ar tavu namu kā ar Jerobeamam, Nebata dēla, namu. 4 Kas no Baešas mirst

pilsētā, to sunī ēdīs, un kas no viņa mirst laukā, to ēdīs putni apakš debess. **5** Un kas vēl stāstāms par Baešu, un ko viņš ir darījis, un viņa spēks, tas rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **6** Un Baeša gāja dusēt pie saviem tēviem un tapa apraksts Tircā, un viņa dēls Ēla palika par kēniņu viņa vietā. **7** Bet Tā Kunga vārds notika caur pravieti Jeū, Hananus dēlu, pret Baešu un viņa namu, visa launa dēļ, ko viņš bija darījis priekš Tā Kunga acim, ka tas viņu bija apkaitinājis ar savu roku darbu un tāds pat bijis kā Jerobeama nams, un ka viņš šo bija apkāvis. **8** Asas, Jūda kēniņa, divdesmit sestā gadā, Ēla, Baešas dēls, palika par kēniņu pār Israēli Tircā, (un valdīja) divus gadus. **9** Un viņa kalps Zimrus, virsnieks pār ratu pulku vienu pusē, sacēlās pret viņu. Kad viņš Tircā dzēra un bija piedzēries Tircas nama uzrauga Arcas namā, **10** Tad Zimrus nāca iekšā un to sita un nokāva Asas, Jūda kēniņa, divdesmit septītā gadā, un palika par kēniņu viņa vietā. **11** Kad viņš nu bija palicis par kēniņu un sēdēja uz sava goda krēslā, tad viņš apkāva visu Baešas namu; viņš neatlicināja neviena, kas pie sienas miž, nedz viņa radus, nedz viņa draugus. **12** Tā Zimrus izdeldēja visu Baešas namu pēc Tā Kunga vārda, ko viņš pret Baešu bija runājis caur pravieti Jeū, **13** Visu Baešas grēku dēļ un Ēlas, viņa dēla, grēku dēļ, ar ko tie bija grēkojuši un Israēla pavedusi uz grēkiem, apkaitinādami To Kungu, Israēla Dievu, ar neliešu elkiem. **14** Un kas vēl stāstāms par ēlu un viss, ko viņš darījis, tas rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **15** Asas, Jūda kēniņa, divdesmit septītā gadā Zimrus palika par kēniņu (un valdīja) septīnas dienas Tircā, un tie ļaudis bija apmetušies pret Ķibetonu, kas Filistiem pieder. **16** Un tie ļaudis, kas tur bija apmetušies, dzirdēja sakām: Zimrus dumpi cēlis un arī kēniņu nokāvis. Tad viss Israēls lēgerī tai dienā cēla karavirsnieku Amru par kēniņu pār Israēli. **17** Un Omrus cēlās un viss Israēls līdz ar viņu no Ķibetona un apmetās pret Tirci. **18** Kad nu Zimrus redzēja, ka pilsēta bija uzņemta, tad viņš gāja kēniņu nama pilī un sadedzināja kēniņa namu un sevi pašu ar ugumi un nomira, **19** Savu grēku dēļ, ar ko viņš bija apgrēkojies, ļaunu darīdams priekš Tā Kunga acim, staigādams Jerobeama celā un viņa grēkos, ko tas darija, Israēli pavezdamas uz grēkiem. **20** Un kas vēl stāstāms par Zimru un viņa dumpi, ko viņš cēlis, tas rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **21** Tad Israēla ļaudis dalījās divējos pulkos, viena ļaužu puse pieķērās Tibnum, Ģinata dēlam, šo celt par kēniņu, un otra puse pieķērās Amrum. **22** Bet tie ļaudis, kas Amrum pieķērās, bija stiprāki, nekā tie ļaudis, kas Tibnum, Ģinata dēlam, pieķērās, un Tibnus nomira un Omrus palika par kēniņu. **23** Asas, Jūda kēniņa, trīsdesmit pirmā gadā Omrus palika par kēniņu pār Israēli, un valdīja divpadsmit gadus; Tircā viņš valdīja sešus gadus. **24** Un viņš pirka Samarijas kalnu no Zemera par diviem talentiem sudraba, un taisīja (pilsētu) tai kalnā un nosauca tās pilsētas vārdu, ko viņš bija uztaisījis, pēc Zemera, tā kalna kunga, vārda Samariju. **25** Un Omrus darija, kas Tam Kungam nepatika, un bija ļaunāks nekā visi, kas priekš viņa bijuši. **26** Un viņš staigāja visos Jerobeama, Nebata dēla, ceļos un viņa grēkos, ar ko tas Israēli bija apgrēcinājis, apkaitinādams To Kungu, Israēla Dievu, ar saviem neliešu elkiem. **27** Un kas vēl stāstāms par Amru, ko viņš darijis, un viņa vara, ko viņš parādījis, tas rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **28**

Un Omrus gāja dusēt pie saviem tēviem un tapa apraksts Samarijā, un viņa dēls Ahabs palika par kēniņu viņa vietā. **29** Un Ahabs, Omrus dēls, palika par kēniņu pār Israēli Asas, Jūda kēniņa, trīsdesmit astotā gadā, un Ahabs, Omrus dēls, valdīja pār Israēli divdesmit un divus gadus Samarijā. **30** Un Ahabs, Omrus dēls, darija, kas Tam Kungam nepatika, vairāk nekā visi, kas priekš viņa bijuši. **31** Un viņam šķita mazu lietu esam, staigāt Jerobeama, Nebata dēla, grēkos. Un viņš nēma Izbeli, Etbaālu, Sidoniešu kēniņu, meitu par sievu, un nogāja un kalpoja Baālam un metās priekš tā zemē. **32** Un viņš uzcelās Baālam altāri Baāla namā, ko viņš Samarijā bija taisījis. **33** Ahabs arī taisīja Ašeru, tā ka Ahabs vairāk darija, kaitinādams To Kungu, Israēla Dievu, nekā visi Israēla kēniņi, kas priekš viņa bijuši. **34** Viņa laikā Ķiels no Bēteles uztaisīja Jēriku; viņa pamatus tas lika par savu pirmszimto dēlu Abiramu, un viņa vārtus tas iecēla par savu jaunāko dēlu Zegubu, pēc Tā Kunga vārda, ko Viņš runājis caur Jozua, Nuna dēlu.

17 Un Elija no Tizbes, no Gileādas iedzīvotājiem, sacīja uz Ahabu: tik tiešām kā Tas Kungs, Israēla Dievs, dzīvo, kā priekšās es stāvu, šīnis gados nebūs nedz rasas nedz lietus, kā vien, kad es to sācišu. **2** Un Tā Kunga vārds uz to notika tā: **3** Ej no ūjienes un griezies pret rītiem un paslēpies pie Krites upes, kas tek pret Jardāni. **4** Un tur tu vari dzert no tās upes, un Es kraukļiem esmu pavēlējis, ka tiem tevi tur būs uzturēt. **5** Un viņš nogāja un darija pēc Tā Kunga vārda, un nogāja un palika pie Krites upes, kas tek pret Jardāni. **6** Un kraukļi viņam atnesa maizi un gaļu rītos un maizi un gaļu vakaros, un viņš dzēra no tās upes. **7** Bet pēc kāda laika tā upe izsika, jo lietus tai zemē nebija. **8** Tad Tā Kunga vārds uz viņu notika tā: **9** Celies un ej uz Sareptu, kas pie Sidones pieder, un paliec turpat; redzi, Es tur esmu pavēlējis vienai atraitnei, tevi uzturēt. **10** Tad viņš cēlās un gāja uz Sareptu Un kad viņš nonāca pie pilsētas vārtiem, redzi, tad tur viena atraitne lasīja malku. Un viņš tai saucu un sacīja: atnes man traukā kādu ūdens malciņu, ko dzert. **11** Un tā gāja to atnest. Un viņš tai saucu un sacīja: atnes man arī kumosu maizes savā rokā. **12** Bet tā sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs, tavs Dievs, dzīvo, man nekā cepta nav, un tik vien ir saujā miltu tīnē un makēnīt ellas krūzē, un redzi, es esmu salasījusi kādu pāri malkas gabaliņu, un nu es iešu un sev un savam dēlam ko pataisīšu, ka ēdam un mirstam. **13** Un Elija uz to sacīja: nebīsties, ej, pataisi to, kā tu sacījusi, bet man taisi no tiem papriekš mazu rausi un iznes man to ārā, un pēc tu arī varēsi taisīt sev un savam dēlam. **14** Jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: milti tīnē neies galā un krūzē ellas netrūks līdz tai dienai, kad Tas Kungs dos lietu virs zemes. **15** Un tā nogāja un darija pēc Elija vārda; tā viņa ēda un viņš un viņas nams labu laiku; **16** Milti tīnē negāja galā un krūzē ellas netrūka pēc Tā Kunga vārda, ko viņš caur Eliju bija runājis. **17** Un pēc tam notikās, ka šīs sievas, tās nama mātes, dēls palika slims un viņa slimība palika ļoti grūta, kamēr viņam dvāšas vairs nebija. **18** Un tā sacīja uz Eliju: kas man ar tevi, tu Dieva vīrs? Tu pie manis esi atnācis, lai mani grēki top pieminēti un mans dēls mirst. **19** Un viņš uz to sacīja: dod man ūrp savu dēlu. Un viņš to nēma no viņas klēpjā un to uznesa augšstābā, kur viņš mita, un to lika uz savu gultu. **20** Un viņš piesauca To Kungu un sacīja: Kungs, mans Dievs! Vai

tad Tu šai atraitnei, pie kuras es piemājoju, tik ļaunu esi darījis un nonāvējis viņas bērnu? **21** Un viņš stiepās pār to bērnu trīs reizes un piesauca To Kungu un sacīja: Kungs, mans Dievs! Lai jel šā bērna dvēsele atkal nāk iekš viņai! **22** Un Tas Kungs klausīja Elījas balsi, un tā bērna dvēsele atkal nāca iekš viņa, un tas atdzīvojās. **23** Un Elīja nēma to bērnu un to nonesa no augstāstaba namā un to deva viņa mātei; un Elīja uz to sacīja: redzi še, tavs dēls dzīvs. **24** Tad tā sieva sacīja uz Elīju: nu es zinu, ka tu esi Dieva vīrs, un Tā Kunga vārds tavā mutē ir patiesība.

18 Un pēc ilga laika Tā Kunga vārds notika uz Elīju trešā gadā tā: ej, rādīs Ahabam, un Es došu lietu zemes vīrsū. **2** Un Elīja nogāja, Ahabam rādīties, bet bads Samarijā bija grūts. **3** Un Ahabs bija aicinājis nama uzraugu Obadiju, un Obadija bija To Kungu loti. **4** Jo kad Izbele bija izdzeldējusi Tā Kunga praviešus, tad Obadija nēma simts praviešus un tos apslēpa pa piecdesmit vienā alā un tos uzturēja ar maizi un ūdeni. **5** Un Ahabs bija sacījis uz Obadiju: ej pa to zemi pie visiem ūdens avotiem un pie visām upēm, vai mēs neatradīsim zāli, ka dzīvus uzturam zirgus un zirgēzelus, ka tie lopī visai neiet bojā. **6** Un tie to zemi dalīja savā starpā, to parstaigāt; Ahabs gaja viens pa vienu ceļu, un Obadija gāja arī dzīvā viens pa otru ceļu. **7** Kad nu Obadija bija ceļā, redzi, tad Elīja tam nāca preti, un viņš to pazīdams metās uz savu vaigu un sacīja: vai tu neesi mans kungs Elīja? **8** Un viņš sacīja: es tas esmu, ej, saki savam kungam: redzi, Elīja ir še. **9** Bet viņš sacīja: ko es esmu grēkojis, ka tu savu kalpu dod Ahabam rokā, ka es topu nokautu. **10** Tik tiešām kā Tas Kungs, tavs Dievs, dzīvo, nav neviens tautas, nedz valsts, kurp mans kungs nebūtu sūtījis, tevi meklēt. Un kad tie sacīja: še viņa nav, tad viņš tai valstij un tai tautai lika zvērēt, ka tie tevi nebija atraduši. **11** Un nu tu saki: ej, saki savam kungam, redzi, Elīja ir še. **12** Un notiks, kad es no tevis aiziešu, un Tā Kunga gars tevi aizņems, kas zin kur, un ja es būtu gājis Ahabam to sacīt, un viņš tevi pēc neatrastu, tad viņš mani nokautu. Bet es tavs kalps bīstos To Kungu no savām jaunām dienām. **13** Vai manam kungam nav sacīts, ko es esmu darījis, kad Izbele nokāva Tā Kunga praviešus, ka es simtu no Tā Kunga praviešiem apslēpu pa piecdesmit vienā alā un tos uzturēju ar maizi un ūdeni? **14** Un nu tu saki: ej, saki savam kungam, redzi, Elīja ir še; tad jau viņš mani nokaus. **15** Tad Elīja uz to sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs Cebaot dzīvo, ka priekšā es stāvu, es šodien viņam rādišos. **16** Tad Obadija nogāja Ahabam preti un viņam to sacīja. Un Ahabs gāja Elījam preti. **17** Un kad Ahabs Elīju ieraudzīja, tad Ahabs uz to sacīja: vai tu tas esi, kas Israēli sajauc? **18** Un viņš sacīja: es Israēli neesmu sajaucis, bet tu un tava tēva nāms, caur to, ka jūs esat atstājuši Tā Kunga baušlus un Baāliem pakal staigājuši. **19** Un nu sūti, sapulcini pie manis visu Israēli Karmeļa kalnā un tos četrīsim un piecdesmit Baāla praviešus un tos četrīsim Ašeras praviešus, kas ēd pie Izbeles galda. **20** Tad Ahabs izsūtīja pie visiem Israēla bēriem un sapulcināja tos praviešus Karmeļa kalnā. **21** Tad Elīja piegāja pie visiem ļaudīm un sacīja: cik ilgi jūs klibosiet uz abējām pusēm? Ja Tas Kungs ir Dievs, tad ejat viņam pakal, bet ja Baāls tas ir, tad ejat tam pakal. Un tie ļaudis tam neatbildēja ne vārda. **22** Tad Elīja sacīja uz tiem ļaudīm: es viens vienīgs esmu

atlicis, Tā Kunga pravietis, bet Baāla praviešu ir četrīsim un piecdesmit. **23** Un dodiet nu mums divus vēršus, un lai tie to vienu vērsi izvēlās un sacērt gabalos un liek uz malku, bet uguni tiem nebūs pielikt; tad es sataisīšu arī to otru vērsi un to likšu uz malku un nelikšu uguni klāt. **24** Tad piesauciet jūs sava dieva vārdu, bet es piesaukuš Tā Kunga vārdu: kurš Dievs nu ar uguni atbildēs, tas lai ir Dievs. Tad visi ļaudis atbildēja un sacīja: šis vārds ir labs. **25** Un Elīja sacīja uz tiem Baāla praviešiem: izvelaties to vienu vērsi un sataisiet to papriekš, jo jūs esat daudzi un piesauciet sava dieva vārdu, bet uguni neliekat klāt. **26** Tad tie nēma to vērsi, ko viņš tiem deva un to sataisīja un piesauca Baāla vārdu no rīta līdz dienasvidum sacīdam: Baāl, paklausī mūs! Bet tur nebija ne balss, ne atbildes! Un tie lēkāja ap to altāri, kas bija taisīts. **27** Un ap dienasvidu Elīja tos apsmēja un sacīja: sauciet stiprā balsi, jo viņš taču ir dievs; viņš laikam ir domās vai darišanās vai ceļā, varbūt ka viņš gul, lai uzmostas. **28** Un tie sauca ar stipru balsi un iegriezās pēc sava ieraduma ar nažiem un ileniem, kamēr tiem asinis tecēja. **29** Kad nu pusdiena jau bija pāri, tad tie vēl muldēja līdz ēdamā upura laikam; bet tur nebija ne balss, ne atbildes, ne uzklausīšanās. **30** Tad Elīja sacīja uz visiem ļaudīm: nāciet šurp pie manis. Tad visi ļaudis pie tā piegāja, un viņš uztaisīja atkal Tā Kunga altāri, kas bija salauzts. **31** Un Elīja nēma divpadsmit akmenus pēc Jēkaba bērnu skaita, uz ko Tā Kunga vārds bija noticis, sacīdam: tavu vārdu būs saukt Israēli. **32** Un viņš uztaisīja no tiem akmeniem altāri Tā Kunga Vārdā, un taisīja bedri ap to altāri, tik platu, ka tur divi mēri labības vareja saitet. **33** Un viņš salika malku un dalīja to vērsi gabalos un to nolika uz to malku. **34** Un viņš sacīja: pildiet četrus traukus ar ūdeni un lejiet to uz to dedzināmo upuri un uz to malku. Un viņš sacīja: dariet to vēl otru reizi. Un tie to darīja otru reizi. Un viņš sacīja: dariet to trešo reizi, un tie to darīja trešo reizi. **35** Un ūdens tecēja ap altāri, un bedre tapa pilna ar ūdeni. **36** Un ap ēdamā upura laiku pravietis Elīja piegāja un sacīja: Kungs, Ābrahāma, Īzaka un Israēla Dievs, šodien lai top zināms, ka Tu esi Dievs iekš Israēla un es Tavs kalps, un ka visu šo esmu darījis uz Tavu vārdu; **37** Paklausī mani, Kungs, paklausī mani, lai šie ļaudis atzīst, ka Tu Kungs esi Dievs, un ka Tu viņu sirdi atgriezi atpakaļ. **38** Tad Tā Kunga uguns krita zemē un aprīja to dedzināmo upuri un to malku un tos akmeņus un to zemu un uzlaizīja arī to ūdeni bedrē. **39** Kad nu visi ļaudis to redzēja, tad tie metās uz savu vaigu un sacīja: Tas Kungs ir Dievs, Tas Kungs ir Dievs. **40** Un Elīja uz tiem sacīja: grābiet Baāla praviešus, ka neviens no tiem neizsprūk! Tad tie tos sagrāba. Un Elīja tos novēda pie Ķizones upes un tos tur nokāva. **41** Tad Elīja sacīja uz Aħabu: celies, ēd un dzer, jo šānc kā uz lietu. **42** Un Ahabs gāja ēst un dzert, bet Elīja gāja Karmeļa kalna galā un metās zemē un lika savu vaigu starp saviem ceļiem. **43** Un viņš sacīja uz savu puisi: ej jel un skaties uz jūru. Tad tas gāja un skatījās un sacīja: tur nav nekā. Tad viņš sacīja: ej atkal! Septiņām lāgām. **44** Un septītā reizē viņš sacīja: redzi, mazs mākonīts, kā vīra plauksta, ceļas no jūras. Tad viņš sacīja: noej, saki Ahabam jūdz un brauc, ka lietus tevi neaizņem. **45** Un pēc tam debess apmācas ar melniem mākoņiem un vētru un stiprs lietus gāzās. Un Ahabs sēdās ratos un brauca uz Jezreeli. **46** Un Tā Kunga

roka nāca pār Eliju, un tas apjoza savus gurnus un skrēja Ahabam pa priekšu līdz Jezreēlei.

19 Un Ahabs teica Izebelei visu, ko Elija bija darijis, un visu, kā viņš tos praviešus ar zobenu bija nokāvis. **2** Tad Izebele sūtīja vēstnesi pie Elias un lika sacīt: lai dievi man šā un tā dara, ja es rīt ap šo laiku tā nedaru tavai dvēselei, kā visām viņu dvēselēm (noticis). **3** Kad viņš to redzēja, tad viņš cēlās un aizgāja savas dzīvibas pēc, un nonāca Bēršēbā, kas ir iekš Jūda, un atstāja tur savu puisi. **4** Bet pats gāja tuksnēs dienas gājumu un nāca un apsēdās apakš paegles krūma un vēlējās, ka viņa dvēsele mirtu, un sacīja: nu ir gan! Nēm nu, Kungs, manu dvēseli, jo es neesmu labāks nekā mani tēvi. **5** Un viņš apgūlās un aizmiga apakš tā paegles krūma. Un redzi, enģelis viņu aizskāra un uz viņu sacīja: celies un ēd! **6** Un viņš skatījās atpakaļ, un redzi, viņa galvas galā bija karaša uz oglēm cepta un krūze ar ūdeni. Un viņš ēda un dzēra un atkal apgūlās. **7** Un Tā Kunga enģelis nāca atkal otrā reize un to aizskāra un sacīja: celies, ēd, jo tev ir garš celjs priekšā. **8** Tā viņš cēlās un ēda un dzēra un gāja ar šās barības spēku četrdesmit dienas un četrdesmit nakts līdz Dieva kalnam Horebam. **9** Un viņš tur iegāja vienā alā un palika tur pa nakti. Un redzi, Tā Kunga vārds uz to notika un viņš uz to sacīja: ko tu še dari, Elija? **10** Un tas sacīja: degt esmu dedzis Tā Kunga, Tā Dieva Cebaot, labad; jo Israēla bērni Tavu derību atstājuši un Tavus altārus nolauzījuši un Tavus praviešus ar zobenu nokāvuši, un es viens esmu atlicis, un tie meklē, man paņemt dzīvibu. **11** Un viņš sacīja: izej un nostājies kalnā Tā Kunga priekšā. Un redzi, Tas Kungs gāja garām, un liela briesmīga vētra, kas kalnus saplosīja un klintis sašķēla, Tā Kunga priekšā, - bet Tas Kungs nebija tai vētra. Un pēc tās vētras bija zemes trīcēšana, bet Tas Kungs nebija tai zemes trīcēšanā. **12** Un pēc tās zemes trīcēšanas nāca uguns, bet Tas Kungs nebija tai ugnī. Un pēc tā ugns nāca klusa un lēna vēsma. **13** Un kad Elija to dzīrēja, tad viņš aplāja savu vaigu ar savu mētelni un izgāja un stāvēja alas priekšā, un redzi, balss uz to nāca un sacīja: ko tu še dari, Elija? **14** Un viņš sacīja: degt esmu dedzis Tā Kunga, Tā Dieva Cebaot, labad; jo Israēla bērni Tavu derību atstājuši, Tavus altārus nolauzījuši un Tavus praviešus ar zobenu nokāvuši, un es viens esmu atlicis, un tie meklē, man paņemt dzīvibu. **15** Un Tas Kungs uz to sacīja: ej un griezies atpakaļ pa savu celu, pa tuksnesi uz Damasku, un ieej un svaidi Azaēli par kēniņu pār Sīriju. **16** Un Jeū, Nimšus dēlu, svaidi par kēniņu pār Israēli, un Elišu, Šafata dēlu no AbelMeolas, svaidi par pravieti savā vietā. **17** Un notiks, kas no Azaēla zobena izglābsies, to nokaus Jeūs, un kas no Jeūs zobena izglābsies, to nokaus Eliša. **18** Un es atlicināšu iekš Israēla septiņus tūkstošus, visus, kas savus celus nav locījuši Baāla priekšā, un visus, kas ar savu muti viņu nav skūpstījuši. **19** Tad viņš no turienes aizgāja un atrada Elišu, Šafata dēlu, un tas ara; divpadsmit jūgi vēršu bija viņa priekšā, un viņš pats bija pie tā divpadsmitā, un Elija piegāja pie viņa un uzmeta viņam savu mētelni. **20** Tad viņš atstāja tos vēršus un skrēja Elijam pakal un sacīja: lauj man jel skūpstīt savu tēvu un savu māti, tad es iešu tev pakal. Un viņš uz to sacīja: ej un griezies atpakaļ, jo(piemini) ko es tev esmu darījis? **21** Un viņš griezās atpakaļ un nēma vienu jūgu vēršu un tos nokāva un vārja

viņu galu ar viņu rīku kokiem un deva to tiem ļaudim ēst. Pēc viņš cēlās un gāja Elijam pakal un tam kalpoja.

20 Un BenHadads, Sīrijas kēniņš, sapulcināja visu savu spēku, un trīsdesmit un divi kēniņi bija viņam līdz un zirgi un rati, un viņš nogāja un apmetās pret Samariju, un karojā pret to. **2** Un viņš sūtīja vēstnešus pilsētā pie Ahaba, Israēla kēniņa, **3** Un lika tam sacīt: tā saka BenHadads: tavs sudrabs un tavs zelts būs mans, ari tava sievas un tavi labākie bērni būs mani. **4** Un Israēla kēniņš atbildēja un sacīja: pēc tava vārda, mans kungs un kēniņš, es esmu tavs, un viiss, kas man ir. **5** Un tie vēstneši nāca atkal atpakaļ un sacīja: tā runā BenHadads un saka: es gan pie tevis esmu sūtījis un licis sacīt: tavu sudrabu un tavu zeltu un tava sievas un tavus bērnus tev man būs dot, **6** Bet rītu ap šo laiku es savus kalpus pie tevis sūtīšu, izmeklēt tavu namu un tavu kalpu namu, un viiss, kas tur skaitis priekš tavam acīm, to tiem būs nemt un aiznest. **7** Tad Israēla kēniņš saaicināja visas zemes vecajus un sacīja: nēmiet jel vērā un redziet, kā šis ļauju meklē. Jo tas pie manis ir sūtījis pēc manām sievām un pēc maniem bērniem un pēc mana sudraba un zelta, un es tam to neesmu liezdis. **8** Bet visi vecajai un visi ļaudis uz viņu sacīja: nepaklausī un nelauj to. **9** Tad viņš sacīja uz BenHadada vēstnešiem: sakāt kēniņam, manam kungam: visu, par ko tu pirmo reizi pie sava kalpa sūtījis, to es darišu, bet šo lietu es nevaru darīt. Tad tie vēstneši nogāja un viņam atsacīja to vārdu. **10** Un BenHadads sūtīja pie viņa un lika sacīt: lai man dievi šā vai tā dara, ja Samarijas pišķi pietiks visu ļaužu saujām, kas man ir līdz. **11** Bet Israēla kēniņš atbildēja un sacīja: atsakiet tā: kas apjodzi, tas lai nelielās kā tas, kas atjodzi. **12** Kad nu tas šo vārdu dzīrēja, ar tiem kēniņiem teltīs dzerot, tad viņš sacīja uz saviem kalpiem taisaties. Un tie taisījās pret to pilsētu. **13** Un redzi, viens pravietis nāca pie Ahaba, Israēla kēniņa, un sacīja: "Tā saka Tas Kungs: vai tu esi redzējis visu šo lielo pulku? Redzi, Es to šodieni došu tavā rokā, lai tu atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs." **14** Un Ahabs sacīja: "Caur ko?" Tad viņš sacīja: "Tā saka Tas Kungs: caur zemes valdnīku puišiem." Un viņš sacīja: "Kas lai uzsāk kauju?" Tad viņš sacīja: "Tu pats." **15** Tad viņš skaitīja tos zemes valdnīku puišus, to bija divsims trīsdesmit un divi. Un pēc tiem viņš skaitīja visus ļaudis, visus Israēla bērnus, to bija septiņi tūkstoši. **16** Un tie izgāja dienasvidū. Bet BenHadads dzēra un piedzērās teltīs ar tiem trīsdesmit un diviem kēniņiem, kas tam bija palīgā. **17** Un tie zemes valdnīku puiši izgāja papriekš. Tad BenHadads izsūtīja, un tie tam teica un sacīja: vīri nāk no Samarijas. **18** Tad viņš sacīja: vai tie nākuši uz mieru, sagrābiet tos dzīvus, vai tie nākuši uz kauju, dzīvus tos sagrābiet! **19** Kad nu šie zemes valdnīku puiši no pilsētas bija izgājuši un ari tas karaspēks, kas tiem gāja pakal, **20** Tad tie kāva vīrs vīru. Un Sīriēši bēga un Israēls tiem dzīnās pakal. Bet BenHadads, Sīrijas kēniņš, izglābās uz zirga un ar jātniekiem. **21** Un Israēla kēniņš izgāja un kāva zirgus un ratus un kāva Sīriēšus lielā kaušanā. **22** Tad tas pravietis nāca pie Israēla kēniņa un uz to sacīja: ej, stiprinājies: nēm vērā un lūko, ko tu dari, jo nākošā gadā Sīrijas kēniņš atkal nāks pret tevi. **23** Jo Sīrijas kēniņa kalpi uz to sacīja: viņu dievi ir kalna dievi, tāpēc tie bijuši stiprāki nekā mēs. Kaut mums ar tiem būtu jākaros kļajumā! Varbūt ka mēs

būtu stiprāki nekā tie. **24** Tāpēc dari tā: atcel tos kēniņus, ikvienu no viņa vietas, un iecel viņu vietā virsniekus. **25** Un taisi sev karaspēku, kāds tas bija, kas tev zudis, un zirgus, kā bija zirgi, un ratus, kā bija rati, un iesim ar tiem kauties klajumā; vai nebūsim stiprāki par tiem? Un tas klausīja viņu balsi un tā darija. **26** Un otrā gadā BenHadads skaitīja Sīriešus un cēlās uz Afeku, karot pret Israēli. **27** Un Israēla bērni arī tapa skaitīti un izrikoti, un gāja tiem preti, un Israēla bērni apmetās tiem preti, kā divi kazu pulciņi, bet zeme bija Sīriešu pilna. **28** Un tas Dieva vīrs nāca un runāja uz Israēla kēniņu un sacīja: “Tā saka Tas Kungs: tāpēc ka Sīrieši sacījuši: Tas Kungs ir kalnu Dievs un ne arī ieļeju Dievs, tad visu šo lielo pulku Es dodu tavā rokā, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs.” **29** Un tie palika apmetušies viens otram pretim septiņas dienas. Un septītā dienā kaušanās sākās, un Israēla bērni nokāva no Sīriešiem simts tūkstoši kājniekus vienā dienā. **30** Un tie atlikušie bēga uz Afekas pilsētu, un mūris sagruva pār divdesmit un septiņtūkstošiem no šiem atlikušiem. Un BenHadads bēga un nāca pilsētā no vienas istabas otrā. **31** Tad viņa kalpi uz to sacīja: redzi, mēs esam dzirdējuši, ka Israēla nama kēniņi ir ūželi kēniņi. Apvilksim maius ap saviem gurniem un virves ap savām galvām, un iesim ārā pie Israēla kēniņi; vai viņš tavar dvēselei neļaus dzīvot. **32** Un tie apvilkta maius ap saviem gurniem un virves ap savām galvām, un nāca pie Israēla kēniņu un sacīja: tavs kalps BenHadads saka: ļauj jel manai dvēselei dzīvot. Tad tas sacīja: vai viņš vēl dzīvs? Viņš ir mans brālis. **33** Un tie vīri saprata šo vārdu sev par labu un steigšus to lika sev apstiprināt no viņa un sacīja: tad BenHadads tavs brālis? Un viņš sacīja: ejat un atvediet to šurp. Tad BenHadads iznāca pie viņa, un viņš tam lika kāpt ratos. **34** Un BenHadads uz to sacīja: tās pilsētas, ko mans tēvs tavam tēvam paņēmis, es gribu atdot, un dari sev ielas Damaskā, itin kā mans tēvs darījis Samarijā. (Un Ahabs sacīja:) ar šo derību es tevi atlaidīšu. Tā viņš ar to derēja derību un to atlaida. **35** Un viens vīrs no praviešu bērniem sacīja uz otru caur Tā Kunga vārdu: sit jel mani. Bet tas vīrs liedzās to sist. **36** Un viņš uz šo sacīja: tāpēc ka tu Tā Kunga balsi neesi klausījis, redzi, tad tevi lauva sitīs, kad tu no manis aiziesi. Kad nu tas no viņa aizgāja, lauva to sastapa un saplēsa. **37** Un viņš atrada citu vīru un sacīja: sit jel mani. Un tas vīrs to sita, un to sīzdamis ievainoja. **38** Tad tas pravietis gāja un nostājās kēniņam ceļā un aptina savu vaigu ar drānu. **39** Kad nu kēniņš gāja garām, tad viņš saucu uz kēniņu un sacīja: tavs kalps bija izgājis kaujā, un redzi, viens vīrs nāca malā un atveda pie manis vienu vīru un sacīja: apsargi šo vīru; ja tas kaut kā nozustu, tad tava dvēsele būs viņa dvēseles vietā, vai tev būs jāmaksā viens talents sudraba. **40** Kad nu tavam kalpam šur tur kas bija jādara, tad viņš nozuda. Un Israēla kēniņš sacīja: tāds tavs spriedums, kā pats spriedis. **41** Tad viņš steigšus noņēma to drānu no sava vaiga, un Israēla kēniņš to pazina, ka tas bija viens no tiem praviešiem. **42** Un viņš uz to sacīja: “Tā saka Tas Kungs: “Tāpēc ka tu šo vīru, ko es liku izdeldēt, esī izlaidis no rokas, tad tava dvēsele būs viņa dvēseles vietā, un tavi ļaudis viņa ļaužu vietā.”” **43** Un Israēla kēniņš nogāja saīdzis un dusmīgs savā namā un aizgāja uz Samariju.

21 Un pēc tam notikās, ka Nābatam, tam Jezreēlietim, bija viņa dārzs Jezreēlē, sānis Ahaba, Samarijas kēniņa, pilij. **2** Un Ahabs runāja ar Nābātu sacīdams: dod man savu vīna dārzu, man par sakņu dārzu, jo tas ir tuvu pie mana nama, un es tev viņu vietā došu labāk vīna dārzu, nekā tas ir; vai ja tev patik, es tev to aizmaksāšu ar naudu. **3** Bet Nābāts sacīja uz Ahabu: lai Tas Kungs mani pasārgā, ka es tev atdotu savu tēvu mantojumu. **4** Tad Ahabs saīdzis un dusmīgs nāca majās tā vārda dēļ, ko Nābāts, tas Jezreēlietis, uz viņu bija runājis sacīdams: es tev nedošu savu tēvu mantojumu. Un viņš metās gultā, apgrīežas uz otru pusī un neēda maizes. **5** Tad Izebele, viņa sieva, pie tā nāca un ar to runāja: par ko tavs prāts tāds saīdzis un tu maizes neēdi? **6** Un viņš uz to sacīja: es runāju ar Nābātu, to Jezreēlieti, un uz to sacīju: dod man savu vīna dārzu par naudu, vai ja tu gribi, es tev došu citu vīna dārzu tai vietā. Bet tas sacīja: es tev nedošu savu vīna dārzu. **7** Tad Izebele, viņa sieva, uz to sacīja: “Tu, vai tāda tava valdišana pār Israēli? Celies, ēd maizi, un lai tava sīrds ir mierā! Es tev dabūšu Nābātu, tā Jezreēlieša, vīna dārzu.” **8** Un tā rakstīja grāmatas Ahaba vārdā un tās aizziegēlēja ar viņa gredzenu, un sūtīja tās grāmatas pie tiem vecajiem un pie tiem cienīgiem viņa pilsētā, kas pie Nābāta dzīvoja. **9** Un tā rakstīja tais grāmatās šos vārdus: izsauciet gavēni un sēdinājet Nābātu augstā vietā ļaužu priekšā. **10** Un stādījet tam pretim divus netiklus virus, kas pret viņu dod liecību un saka: tu Dievu un kēniņu esi zaimojis, un izvediet to un nomētājet to akmeņiem, ka tas mirst. **11** Un viņa pilsētas vīri, tie vecaji un cienīgie, kas viņa pilsētā dzīvoja, darija, kā Izebele tiem bija sacījusi, kā tanīs grāmatās bija rakstīts, ko viņa tiem bija sūtījusi. **12** Un tie izsauca gavēni un sēdināja Nābātu ļaužu priekšā. **13** Tad divi netikli vīri nāca un stājās viņa priekšā, un tie netiklie vīri deva liecību pret Nābātu ļaužu priekšā un sacīja: “Nābāts Dievu un kēniņu zaimojis.” Un tie to izveda no pilsētas ārā un to nomētāja akmeņiem, ka tas mira. **14** Tad tie sūtīja pie Izebeles un lika sacīt: Nābāts akmeņiem nomētāts un miris. **15** Kad nu Izebele dzīrdeja, ka Nābāts akmeņiem bija nomētāts un miris, tad Izebele sacīja uz Ahabu: “Celies, nēm Nābātu, tā Jezreēlieša, vīna dārzu, ko viņš tev liedzies dot par naudu, jo Nābāts nav vairs dzīvs, bet miris.” **16** Kad nu Ahabs dzīrdeja, ka Nābāts bija miris, tad Ahabs cēlās, noiet uz Nābātu, tā Jezreēlieša, vīna dārzu, to paņemt. **17** Tad Tā Kunga vārds notika uz Eliju no Tizbes tā: **18** “Celies, ej Ahabam, Israēla kēniņam, preti, kas ir Samarijā, redzi, viņš ir Nābātu vīna dārzā, turp viņš ir nogājis, to paņemt. **19** Un runā uz viņu un saki: tā saka Tas Kungs: vai tu neesi nokāvis un arī paņēmis? Tad tev uz viņu tā būs runāt un sacīt: tā saka Tas Kungs: tai vietā, kur suni laizījuši Nābātu asinis, tur suni ari laizīs tavas asinis, tiešām tavas.” **20** Tad Ahabs sacīja uz Eliju: “Vai tu, mans ienaidnieks, mani esi atradis? Un tas sacīja: “Es tevi esmu atradis, tāpēc ka tu sevi esi pārdevies, ļauju darīt priekš Tā Kunga acīm. **21** Redzi, Es vedīšu nelaimi pār tevi un atmetīšu tavus pēcnākamos un izdeldēšu no Ahaba ikvienu, kas pie sienas mīž, to mazo un to lielo iekš Israēla. **22** Un Es darīšu tavu namu tāpat kā Jerobeama, Nebata dēla, namu, un kā Baešas, Ahijas dēla, namu, tās kaitināšanas dēļ, ar ko tu Mani esi kaitinājis un ka tu Israēli esi pavedis uz grēkiem. **23** Un par Izbeli Tas Kungs arī runāja un sacīja:

“Suniem Izbeli būs ēst pie Jezreēles mūriem.” **24** Kas no Ahabs mirst pilsētā, to ēdis suņi, un kas mirst laukā, to ēdis putni apakš debess.” **25** (Tāds kā Ahabs neviens nav bijis, kas sevi bija pārdevies, ļaunu darit Tā Kunga acīs, jo viņa sieva viņu tā paveda.) **26** Un viņš darīja daudz negarības, staigādams pakal elkarievim, tā kā bija darījuši Amorīeši, ko Tas Kungs bija izdzinīs Israēla bērnu priekšā.) **27** Kad nu Ahabs šos vārdus dzirdēja, tad viņš saplēsa savas drēbes un uzvilkā maisus uz savu miesu un gavēja un gulēja maisā un staigāja apkārt klusu. **28** Un Tā Kunga vārds notika uz Eliju no Tizbes un sacīja: **29** “Vai tu neesi redzējis, kā Ahabs Manā priekšā pazemojies? Tāpēc nu, ka tas Manā priekšā pazemojies, tad Es to nelaimi nevedīšu pār to viņa dienās; viņa dēla dienās Es vedīšu to nelaimi pār viņa namu.”

22 Un trīs gadus tiem bija miers un kara nebija starp Sīriešiem un Israēli. **2** Bet trešā gadā Jehošafats, Jūda kēniņš, nogāja pie Israēla kēniņa. **3** Un Israēla kēniņš sacīja uz saviem kalpiem: vai jūs nezināt, ka Rāmotā Gileādā pieder mums, un mēs esam klusus un viiju neņemam no Sīriešu kēniņa rokas? **4** Un viņš sacīja uz Jehošafatu: vai tu ar mani gribi iet karā pret Rāmotu Gileādā? Un Jehošafats sacīja uz Israēla kēniņu: es būšu kā tu, un mani ļaudis kā tavi ļaudis, un mani zirgi kā tavi zirgi. **5** Un Jehošafats sacīja uz Israēla kēniņu: vaicā jel šodien Tā Kunga vārdu. **6** Un Israēla kēniņš sapulcināja tos praviešus, četrsimt vīrus, un sacīja uz tiem: vai man būs iet karā uz Rāmotu Gileādā, jeb vai man no tam būs atstāties? Un tie sacīja: celies, jo Tas Kungs viņu dos kēniņa rokā. **7** Bet Jehošafats sacīja: vai še nav vēl kāds no Tā Kunga praviešiem, ka mēs to varētu vaicāt? **8** Un Israēla kēniņš sacīja uz Jehošafatu: vēl ir gan viens vīrs, caur ko To Kungu var vaicāt, bet es viņu ienīstu, jo tas mani nesludina labu, bet ļaunu vien, Miha, Jemlas dēls. **9** Un Jehošafats sacīja: lai kēniņš tā nerunā. **9** Tad Israēla kēniņš aicināja vienu sulaini un sacīja: atved drīz Mihu, Jemlas dēlu. **10** Un Israēla kēniņš un Jehošafats, Jūda kēniņš, sēdēja ikaktrs savā krēslā savās drēbēs ģerbušies tai pagalmā, kur iejet pa Samarijas vārtiem, un visi pravieši sludināja viņu priekšā. **11** Un Cedeķija, Kenaānas dēls, taisīja sev dzelzs ragus un sacīja: tā saka Tas Kungs: ar šiem tu badisi Sīriešus, kamēr tos izdzeldēsi. **12** Un visi pravieši sludināja tā sacīdamī: celies pret Rāmotu Gileādā, jums būs laba laime, jo Tas Kungs viņu dos kēniņa rokā. **13** Un tas vēstnesis, kas bija gājis pēc Mihi, uz to runāja un sacīja: redzi jel, tie pravieši runā vienā mutē labu kēniņam, lai jel tavs vārds tāpat ir kā viņu vārds, un runā labu. **14** Bet Miha sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs, ko Tas Kungs uz mani sacīs, to es runāšu. **15** Un kad viņš nāca kēniņa priekšā, tad kēniņš uz viņu sacīja: Miha, vai mums būs iet karā pret Rāmotu Gileādā, jeb vai mums no tam būs atstāties? Un tas uz viņu sacīja: celies, tev izdosies, jo Tas Kungs viņu dos kēniņa rokā. **16** Tad kēniņš uz viņu sacīja: cik reiz man tev būs piekodināt, cita nekā man nesacīt kā taisnību Tā Kunga Vārda? **17** Un viņš sacīja: es redzēju visu Israēli izklidinātu pa kalniem, itin kā avis, kam gana nav. Un Tas Kungs sacīja: šiem kunga nav, lai ikviens ar mieru iet savā namā. **18** Tad Israēla kēniņš sacīja uz Jehošafatu: vai es tev neesmu sacījis, ka viņš par mani labu nesludina, bet ļaunu? **19** Un (Miha) sacīja: “Tādēļ klausī Tā Kunga vārdu: es redzēju To Kungu sēžam uz Sava goda krēsla un visu debess spēku

ap Viņu stāvam pa labai un pa kreisai rokai. **20** Un Tas Kungs sacīja: “Kurš pierunās Ahabu, lai tas celas un krīt Rāmotā Gileādā?” Un viens runāja šā, otrs tā. **21** Tad viens gars izgāja un nostājās Tā Kunga priekšā un sacīja: “Es viņu pierunāšu.” Tad Tas Kungs uz to sacīja: “Caur ko?” **22** Un viņš sacīja: “Es iziešu un būšu melu gars visu viņa praviešu mutē.” Un Viņš sacīja: “Tu viņu pierunāsi un arī pārspēsi; ej un dari tā.” **23** Un nu redzi, Tas Kungs melu garu devis visu šo tavu praviešu mutē, un Tas Kungs par tevi ļaunu runājis.” **24** Tad Cedeķija, Kenaānas dēls, piegāja un deva Miham pliki un sacīja: kā tad Tā Kunga Gars būtu no manis atstājies, ar tevi runāt? **25** Un Miha sacīja: redzi, to tu redzēsi tai dienā, kad tu no vienas istabas otrā iesi paslēpties. **26** Un Israēla kēniņš sacīja: nēm Mihi un ved to atpakaļ pie Amona, pilsētas virsnieka, un pie Joasa, kēniņa dēla, **27** Un saki: tā saka kēniņš: liekat to cietumā un ēdinājet to ar bēdu maizi un ar bēdu ūdeni, kamēr es atkal laimīgs pārnākšu. **28** Un Miha sacīja: ja tu atkal laimīgs pārnāksi, tad Tas Kungs caur mani nav runājis. Un viņš sacīja: klausāties, visi laudis! **29** Tā Israēla kēniņš un Jehošafats, Jūda kēniņš, cēlās pret Rāmotu Gileādā. **30** Un Israēla kēniņš sacīja uz Jehošafatu: es pārgērbies iešu kaujā, bet tu ķērēbas savās drēbēs. Un Israēla kēniņš pārgērbās un gāja kaujā. **31** Un Sīriešu kēniņš saviem ratu virsniekim (to bija trīsdesmit un divi) bija pavēlejis un sacījis: nelaužaties ne uz mazu ne uz lielu, bet uz Israēla kēniņu vien. **32** Kad nu tie ratu virsnieki Jehošafatu redzēja, tad tie sacīja: tiešām tas ir Israēla kēniņš, un tie griezās un lauzās uz viņu, bet Jehošafats brēca. **33** Kad nu tie ratu virsnieki redzēja, ka šis nebija Israēla kēniņš, tad tie no viņa griezās nost. **34** Un viens vīrs uzvilkā savu stopu no nejauši un iešāva Israēla kēniņam starp sprādzēm un krūšu bruņām. Tad viņš sacīja uz savu ratu vadītāju: griez savu roku un izved mani no kaujas, jo es esmu ievainots. **35** Un kaušanās palika karsta tai dienā, un kēniņš stāvēja savos ratos Sīriešiem preti un nomira vakarā; un asinis tecēja no vainas uz ratu grīdu. **36** Tad pa visu karapulku saulei noejoši sauca un sacīja: ikviens uz savu pilsetu, ikviens uz savu zemi! **37** Tā kēniņš nomira un tapa novests uz Samariju, un kēniņu apraka Samarijā. **38** Kad nu tos ratus mazgāja Samarijas diķi, tad maulkām mazgājoties suni laizīja viņa asinis pēc Tā Kunga vārda, ko viņš bija runājis. **39** Kas nu vēl par Ahabu stāstāms, un viss, ko viņš darījis, un tas zilonkauļu nams, ko viņš taisījis, un visas pilsētas, ko viņš cēlis, tas viss rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **40** Tā Ahabs aizmīga saviem tēviem pakaļ, un Ahazija, viņa dēls, palika par kēniņu viņa vietā. **41** Un Jehošafats, Asas dēls, palika par kēniņu pār Jūdu Ahaba, Israēla kēniņu, ceturtā gadā. **42** Un Jehošafats bija trīsdesmit un piecus gadus vecs, kad viņš palika par kēniņu un valdīja divdesmit un piecus gadus Jeruzālemē. Un viņa mātei bija vārds Azuba, Šilkus meita. **43** Un viņš staigāja visos sava tēva Asas ceļos, viņš no tiem neatstājās un darija, kas Tam Kungam patika. Tik tie kalnu altāri netapa nopostīti, un tie ļaudis upurēja un kvēpināja vēl pa tiem kalniem. **44** Un Jehošafatam bija miers ar Israēla kēniņu. **45** Un kas vēl stāstāms par Jehošafatu un viņa spēks, ko viņš parādījis, un kā viņš karojis, tas viss ir rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā. **46** Viņš arī izdzīna no zemes tos atlikušos maucinieku, kas Asas, viņa tēva, laikā

bija atlikuši. **47** To brīdi neviens kēnina nebija Edomā, bet kēniņa vietnieks valdīja. **48** Un Jehošafats lika taisīt lielus kuģus, brauktu uz Ofiru pēc zelta. Bet tie nenogāja, jo Eceon Čeberā tie kuģi tapa sadragāti. **49** Tad Ahazija, Ahaba dēls, sacīja uz Jehošafatu: lai mani kalpi iet ar taviem kalpiem līdzī uz laivām. Bet Jehošafats negribēja. **50** Un Jehošafats aizmīga saviem tēviem pakāļ un tapa aprakts pie saviem tēviem Dāvida pilsētā. Un viņa dēls Jehoramš palika par kēniņu viņa vietā. **51** Un Ahazija, Ahaba dēls, palika par kēniņu pār Israēli Samarijā Jehošafata, Jūda kēniņa, septiņpadsmitā gadā, un valdīja divus gadus pār Israēli. **52** Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, un staigāja sava tēva ceļā un savas mātes ceļā un Jerobeama, Nebata dēla, ceļā, kas Israēli paveda uz grēkiem. **53** Un viņš kalpoja Baālam un metās zemē priekš tā un apkaitināja To Kungu, Israēla Dievu, tā kā viņa tēvs bija darījis.

Otra Kēniņu

1 Un Moabs atkāpās no Israēla, kad Ahabs bija nomiris. **2** Un Ahazija nokrita caur savas augšstabas treliņiem Samarijā, un sasītās un sūtīja vēstnešus un tiem sacīja: ejat un vaicājet BaālZebubu, Ekronas dievu, vai es palikšu vesels? **3** Bet Tā Kunga enģelis runāja uz Eliju no Tizbes: celies, ej preti Samarijas kēniņa vēstnešiem un runā uz tiem: vai tad Dieva nav iekš Israēla, ka jūs ejat, vaicāt BaālZebubu, Ekronas dievu? **4** Tāpēc Tas Kungs tā sakā: tu necelsies no tās gultas, kur tu guli, bet tev jāmirst. Un Elija aizgāja. **5** Tā tie vēstneši nāca atpakaļ pie viņa, un viņš uz tiem sacīja: kāpēc jūs nākat atpakaļ? **6** Un tie uz viņu sacīja: viens vīrs mums nāca preti un uz mums sacīja: ejat, griežaties atpakaļ pie kēniņa, kas jūs sūtījis, un sakāt tam: tā sakā Tas Kungs: vai tad nav Dieva iekš Israēla, ka tu sūti, vaicāt BaālZebubu, Ekronas dievu? Tāpēc tu necelsies no tās gultas, kur tu guli, bet tev jāmirst. **7** Un viņš uz tiem sacīja: kādu izskatu tas vīrs bija, kas jums preti nāca un šos vārdus uz jums runāja? **8** Un tie uz viņu sacīja: tas bija vīrs spalvas drēbēs un ar ādas jostu apjōzies ap saviem gurniem. Tad viņš sacīja: tas ir Elija no Tizbes. **9** Un viņš pie tā sūtīja virsnieku pār piecdesmit un tos piecdesmit, kas tam bija. Un kad tas pie viņa nonāca, redzi, tad viņš sēdēja kalna galā, un tas uz viņu sacīja: tu Dieva vīrs, kēniņš tev liek sacīt: nāc lejā. **10** Bet Elija atbildēja un sacīja uz to virsnieku pār tiem piecdesmit: ja es esmu Dieva vīrs, tad lai uguns krīt no debesīm un aprīj tevi ar taviem piecdesmit. Tad uguns krita no debesīm un aprīja to un viņa piecdesmit. **11** Bet viņš pie tā sūtīja vēl otru virsnieku pār piecdesmit un tos piecdesmit, kas tam bija, un tas bildināja un uz to sacīja: tu Dieva vīrs, tā kēniņš sakā: nāc tūdaļ lejā. **12** Bet Elija atbildēja un uz tiem sacīja: ja es esmu Dieva vīrs, tad lai uguns krīt no debesīm, un aprīj tevi ar taviem piecdesmit. Tad Dieva uguns nokrita no debesīm un aprīja to un viņa piecdesmit. **13** Bet viņš sūtīja atkal trešo reiz virsnieku pār piecdesmit un tos piecdesmit, kas tam bija. Un tas trešais virsnieks pār piecdesmit nāca augšām un piegāja un metās ceļos priekš Elijas, to lūdza un uz to sacīja: tu Dieva vīrs, lai jel mana dvēsele un šo tavu piecdesmit kalpu dvēseles atrod ūzelstību tavās acīs. **14** Redzi, uguns ir kritis no debesīm un aprījis tos divus pirmos virsnieku pār piecdesmit līdz ar viņu piecdesmitiem, bet nu lai jel mana dvēsele ir dārga tavās acīs. **15** Un Tā Kunga enģelis sacīja uz Eliju: noeji ar viņu un nebīsties no viņa. Tad viņš cēlās un ar to nogāja pie kēniņa, **16** Un sacīja uz to: tā sakā Tas Kungs: tāpēc ka tu vēstnešus esi sūtījis, vaicāt BaālZebubu, Ekronas dievu, kā kad nebūtu Dieva iekš Israēla, kura vārdu varētu vaicāt tāpēc tu necelsies no tās gultas, kur tu guli, bet tev jāmirst. **17** Tā viņš nomira pēc Tā Kunga vārda, ko Elija bija runājis, un Jorams palika par kēniņu viņa vietā, Jehoram, Jehošafata dēla, Juda kēniņa, otrā gadā, jo viņam nebija dēla. **18** Un kas vēl stāstāms par Ahaziiju, ko viņš darijis, tas viss rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā.

2 Kad nu Tas Kungs Eliju vētrā gribēja uzņemt debesīs, tad Elija ar Elišu gāja no Gilgalas. **2** Un Elija sacīja uz Elišu: paliec jel šeitan, jo Tas Kungs mani sūtījis uz Bēteli. Bet Eliša sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs un tava

dvēsele dzīva, es tevi neatstāšu. **3** Un kad tie gāja uz Bēteli, tad tie praviešu bērni, kas bija Bētelē, izgāja pie Elišas un uz to sacīja: vai tu zini, ka Tas Kungs šodien tāvku kungu panems no tavas galvas? Un viņš sacīja: zinu gan, esiet tikai klus! **4** Un Elija uz to sacīja: Eliša, paliec jel šeitan, jo Tas Kungs mani sūtījis uz Jēriku. Bet tas sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs un tāvku kungu šodien panems no tavas galvas? Un tas sacīja: zinu gan, esiet tikai klus! **5** Tad tie praviešu bērni, kas bija Jērikū, piegāja pie Elišas un uz to sacīja: vai tu zini, ka Tas Kungs tāvku kungu šodien panems no tavas galvas? Un tas sacīja: zinu gan, esiet tikai klus! **6** Tad Elija uz to sacīja: paliec jel šeitan, jo Tas Kungs mani sūtījis pie Jardānes. Bet tas sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs un tāvku kungu šodien panems no tavas galvas? Un tas sacīja: zinu gan, esiet tikai klus! **7** Un piecdesmit vīri no praviešu bērniem gāja un nostājās iepretim no tālienes; un tie abi stāvēja pie Jardānes. **8** Tad Elija nēma savu mēteli un to satina un sita ūdenī, un tas dalījās uz abējām pusēm, ka tie abi gāja cauri sausām kājām. **9** Kad tie nu bija cauri izgājuši, tad Elija sacīja uz Elišu: lūdz, ko man tev būs darīt, pirms es topu atņemts no tevis. Un Eliša sacīja: lai jel tavs gars divkārtīgā mērā ir uz manis. **10** Un viņš sacīja: grūtu lietu tu esi lūdzis; ja tu mani redzēsi, kad es ne tevis tapšu atņemts, tad tas tev tā notiks, bet ja ne, tad tas nenotiks. **11** Un šiem tā ejot un runājot, redzi, uguņi rati un uguņi zirgi nāca, kas tos abus šķirā. Tā Elija aizbrauca vētrā uz debesīm. **12** Un Eliša to redzēja un brēca: mans tēvs, mans tēvs! Israēla rati un viņa jātnieki! Un viņš to vairs neredzēja. Un viņš sagrāba savas drēbes un tās saplēsa divos gabalošos. **13** Un viņš pacēla Elijas mēteli, kas tam bija nokritis, un griezās atpakaļ un stāvēja Jardānes malā. **14** Un viņš nēma Elijas mēteli, kas tam bija nokritis, un sita to ūdeni un sacīja: kur nu Viņš, Tas Kungs, Elijas Dievs? Un viņš sita to ūdeni, un tas dalījās uz abējām pusēm, un Eliša gāja cauri. **15** Kad nu tie praviešu bērni iepretim Jērikum viņu redzēja, tad tie sacīja: Elijas gars dus uz Elišas, un tie viņam gāja preti un metās pie zemes viņa priekšā. **16** Un tie uz viņu sacīja: redzi, starp taviem kalpiem ir piecdesmit spēcīgi vīri, lai tie iet un meklē tāvku kungu: kad tik Tā Kunga Gars viņu nav panēmis un nometis uz kādu kalnu vai kādā ielejā. Bet viņš sacīja: nesūtiet. **17** Bet tie vēl vairāk lūdza, kamēr palika vai kauns, un viņš sacīja: sūtiet. Un tie sūtīja piecdesmit virūs un to meklēja trīs dienas un neatradā. **18** Tad tie nāca atpakaļ pie viņa uz Jēriku, kur viņš bija palicis, un viņš uz tiem sacīja: vai es jums nesacīju: neejat? **19** Un tās pilsētas vīri sacīja uz Elišu: redzi jel, šās pilsētas vieta ir gan laba, kā mans kungs redz, bet ūdens ir nelāga un zeme neauglīga. **20** Un viņš sacīja: atnesiet man jaunu kausu un liekat sali iekšā; un tie viņam to atnesa. **21** Un viņš izgāja pie tā ūdens avota un iemeta tur to sali iekšā un sacīja: tā sakā Tas Kungs: es šo ūdeni esmu veseligu darījis, no tejiennes vairs nenāks ne nāve nedz neauglība. **22** Tā tas ūdens palika veselīgs līdz šai dienai pēc Elišas vārda, ko viņš bija runājis. **23** Un viņš no turienes gāja uz Bēteli, un kad viņš pa ceļu uz augšu gāja, tad mazi puikas no pilsētas nāca ārā un to mēdīja un uz to sacīja: plikgalvi, nāc augšā, plikgalvi, nāc augšā! **24** Un viņš apgriezās, un tos ieraudzījis viņš tos nolādēja Tā Kunga Vārda. Tad divi lāči iznāca no meža un no tiem saplosīja četrdesmit un divus

bērnus. **25** Un viņš no turienes gāja uz Karmeļa kalnu, un no turienes viņš griezās atpakaļ uz Samariju.

3 Un Jorams, Ahaba dēls, palika par kēniņu pār Israēli Samarijā, Jehošafata, Jūda kēniņa, astoņpadsmitā gadā un valdīja divpadsmit gadus. **2** Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, bet ne tā, kā viņa tēvs un kā viņa māte, jo viņš lika noņemt to uzcelto Baāla stabu, ko viņa tēvs bija taisījis. **3** Tikai viņš piekērās Jerobeama, Nebata dēla, grēkiem, uz ko tas Israēli bija pavedis, - no tiem viņš neatstājās. **4** Un Mešum, Moaba kēniņam, bija daudz lopu, un viņš deva Israēla kēniņam par mesliem simts tūkstoš jērus un simts tūkstoš aunus ar visu vilnu. **5** Bet kad Ahabs bija nomiris, tad Moaba kēniņš atkrita no Israēla kēniņa. **6** Tad kēniņš Jorams tai laikā cēlās no Samarijas un sarikoja visu Israēli, **7** Un nogāja un sūtīja pie Jehošafata, Jūda kēniņa, sacīdams: Moaba kēniņš no manis atkritis, vai tu līdz ar mani gribi karā iet pret Moabu? Un tas sacīja: es iešu līdz, es būšu kā tu, mani ļaudis kā tavi ļaudis, un mani zirgi kā tavi zirgi. **8** Un viņš sacīja: pa kuru ceļu iesim? Un tas sacīja pa Edoma tuksneša ceļu. **9** Tā tie gāja, Israēla kēniņš un Jūda kēniņš un Edoma kēniņš. Un kad tie bija gājuši septiņu dienu gājumu, tad tiem nebija ūdens, ne karaspēkam, ne lopiem, kas tiem bija līdz. **10** Tad Israēla kēniņš sacīja: Ak vai! Tas Kungs šos trīs kēniņus aicinājis, ka Viņš tos dotu Moaba rokā! **11** Un Jehošafats sacīja: vai še nav kāds no Tā Kunga praviešiem, ka To Kungu caur viņu vaicātu? Tad viens no Israēla kēniņa kalpiem tam atbildēja un sacīja: še ir Eliša, Šafata dēls, kas ūdeni lejā uz Elijas rokām. **12** Un Jehošafats sacīja: Tā Kunga vārds ir pie viņa. Tad pie tā nogāja Israēla kēniņš un Jehošafats un Edoma kēniņš. **13** Bet Eliša sacīja uz Israēla kēniņu: kas man ar tevi? Ej pie savas tēva praviešiem un pie savas mātes praviešiem. Bet Israēla kēniņš uz to sacīja: nē, jo Tas Kungs šos trīs kēniņus ir aicinājis, ka viņš tos dotu Moaba rokā. **14** Un Eliša sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs Cebao dzīvs, priekš kā es stāvu, ja es to nedarītu Jehošafata, Jūda kēniņa, labad, tad es tev ne virsu neskaitot nedz tevi ievērotu. **15** Nu tad, dabūjat man vienu koklētāju. Un tam koklētājam koklējot Tā Kunga roka nāca pār viņu, **16** Un viņš sacīja: tā saka Tas Kungs: rokat grāvi pie grāvja šīn ielēja. **17** Jo tā saka Tas Kungs: jūs neredzēsiet ne vēju ne lietu, tomēr šī ieleja būs pilna ūdens, jums dzert pašiem un jūsu sīkiem un lieliem lopiem. **18** Un tas ir vēl maz priekš Tā Kunga, viņš arī Moabu dos jūsu rokā. **19** Un jums būs kaut visas stiprās pilsētas un visas izredzētās pilsētas, un nocirst visas labos kokus un aizbāzt visas ūdens avotus un samaitāt visas labos tīrumus ar akmeņiem. **20** Un notikās no rīta ap ēdamā upura laiku, redzi, tad ūdens nāca no Edoma puses, un zeme tapa ūdens pilna. **21** Kad nu visi Moabieši dzirdēja, ka tie kēniņi nāca, pret tiem karot, tad tie sasaucā visus, kas spēja bruņas nest, un vēl pārāki(večākie) un tie stājās uz robežām. **22** Un kad tie no rīta agri cēlās un saule bija uzleķusī pār to ūdeni, tad Moabieši no tālienes to ūdeni redzēja sarkanu kā asinis. **23** Un tie sacīja: tās ir asinis; tiešām tie kēniņi pacēlūši zobenu, zobenus viens pret otru un cits citu nokāvusi. Un nu, Moab, celies uz laupīšanu. **24** Bet kad tie nāca pie Israēla lēģera, tad Israēlieši cēlās un kāvā Moabiešus un šie no viņiem bēga. Un tie tur ielauzās un apkāvā Moabiešus, **25** Un nopoštīja tās pilsētas,

un ikkatrs meta savu akmeni uz visiem labiem tīrumiem un tos sameta pilnus, un aizbāza visus avotus un nocirta visus labos kokus, līdz kamēr Kirarezetē akmeņus vien atlicināja. Un lingotāji ap to apmetās un tai svieda virsū. **26** Kad nu Moaba kēniņš redzēja, ka kaušanās tam metās par stipru, tad viņš pie sevis nēma sepiņšimt virus, kas zobenu izvilkla, lauzīties cauri pret Edoma kēniņu, bet tie nespēja. **27** Tad viņš nēma savu pirmdzimušo dēlu, kam viņa vietā bija palikt par kēniņu, un to upurejā par dedzināmo upuri uz mūra. Un Israēli pārņēma lielas dusmas un tie no tā atstājās un griezās atpakaļ uz savu zemi.

4 Un viena sieva no praviešu bērnu sievām piesauca Elišu un sacīja: mans vīrs, tavs kalps, ir nomiris, un tu zini, ka tavs kalps To Kungu bijās. Un nu nāk tas parādu dzinējs, grībedams manus divus bērnus sev nēmt par kalpiem. **2** Un Eliša uz to sacīja: ko man tev būs darīt? Stāsti man, kas ir tavā namā? Un viņa sacīja: tavais kalponei nav it nekā namā, kā tikai krūze ellas. **3** Tad viņš sacīja: ej, aizņemies traukus no ciemtiem, no visiem saviem kaimiņiem lūdz tuksus traukus labu pulku. **4** Tad ej iekšā un aizslēdz durvis aiz sevis un aiz saviem dēliem un lej visos tanis traukos un, kas pilni, tos liec pie malas. **5** Tad tā no viņa aizgāja un aizslēdza durvis aiz sevis un aiz saviem dēliem, tie viņai atnesa tos traukus, un viņa ielēja. **6** Un kad tie trauki bija pilni, tad tā sacīja uz savu dēlu: nes man vēl vienu trauku Bet tas uz viņu sacīja: nav vairs trauka Tad tā ella nostājās. **7** Un tā gāja un to teica tam Dieva vīram. Un viņš sacīja: ej, pārdom to ellu un maksā savu parādu, un no atlikuma uzturties pati ar saviem dēliem. **8** Un notikās kādu dienu, kad Eliša gāja uz Šunemi, tad tur bija viena bagāta sieva, tā viņu uzlūdza, pie viņas ēst. Un notikās, kad viņš tur cauri staigāja, tad viņš tur iegāja, ēst maizi, **9** Un tā sacīja uz savu viru: redzi, es atzīstu, ka tas ir svēts Dieva vīrs, kas še vienmēr cauri staigā. **10** Taisīsim viņam mazu augšstabiņu ar sienām un liksim viņam tur gultu un galdu un krēslu un lukturi, ka tam pie mums nākot ir, kur iejet. **11** Un gadījās kādu dienu, kad viņš tur nonāca, tad tas gāja tai augšstabiņā, tur gulēt. **12** Un viņš sacīja uz Gehazi, savu puisi, pasauc šo Šunemieti. Un viņš to sauca un tā ienāca pie viņa. **13** Un viņš uz to sacīja: saki jel viņai: redzi, mūsu dēl tev ir bijušas visas šās rūpes, ko man tev būs darīt? Vai tev kas jārunā pie kēniņa vai pie karu lielkunga? Bet viņa sacīja: es dzīvoju starp saviem ļaudim. **14** Tad viņš sacīja ko tad lai es viņai daru? Un Gehazis sacīja taču gan, viņai nav dēla un viņas vīrs ir vecs. **15** Tad viņš sacīja pasauc viņu. Un tas viņu sauca, un tā ienāca durvis. **16** Un viņš sacīja: nākošā gadā ap šo laiku tu skūpstīsi dēlu. Bet tā sacīja: ne tā, mans kungs tu Dieva vīrs! Nemelo tu savai kalponei. **17** Un tā sieva tapa grūta un dzemdēja dēlu otrā gadā ap to pašu laiku, kā Eliša uz viņu bija runājis. **18** Kad nu tas bērns paauga, tad tas kādu dienu gāja ārā pie sava tēva pie plāvējiem. **19** Un tas sacīja uz savu tēvu: vai mana galva, mana galva! Un viņš sacīja puīsim: nes to pie viņa mātes. **20** Un tas to nēma un nesa pie viņa mātes, un tā to nēma savā klēpī līdz pusdiennai, tad tas nomira. **21** Un tā gāja augšām un to nolika Tā Dieva vīra gultā un to ieslēdza un izgāja, **22** Un sauca savu vīru un sacīja: sūti man jel vienu no puīsim un vienu ēzeļa māti, es jāšu pie Tā Dieva vīra un atkal pārnākšu. **23** Un viņš sacīja: kāpēc tu šodien iesi

pie viņa? Jo nav nedz jauns mēnesis nedz svēta diena. Bet tā sacīja: paliec mierā! **24** Un viņa apsdedloja ēzeļa māti un sacīja uz savu puisi: dzen steigšus, nekavē mani jājot, kā vien, kad es tev saku. **25** Tā viņa jāja un nāca pie Tā Dieva vīra uz Karmeļa kalnu. Un kad tas Dieva vīrs no tālienes to redzēja, tad viņš sacīja uz savu puisi Gehazi: redzi, tur ir tā Šunemieti. **26** Steidzies jel viņai preti un saki uz to: vai tev labi klājās, un tavam vīram, un tavam dēlam? Un viņa sacīja: labi gan. **27** Un tā nāca kalnā pie Tā Dieva vīra un apkampa viņa kājas. Bet Gehazis piegāja to atstumt. Bet tas Dieva vīrs sacīja: liec to mierā, jo viņas dvēsele ir noskumusi, un Tas Kungs man to apslēpis un man nav darijis zināmu. **28** Un viņa sacīja: vai es esmu lūgusi dēlu no sava kunga? Vai es nesacīju: nevil mani? **29** Tad viņš sacīja uz Gehazi: apjōz savus gurnus un nēm manu zizli savā rokā un ej. Ja tevi kas sastop, tad nesveicini to, un ja kas tevi sveicina, tad neatbildi tam, un liec manu zizli uz tā bērnu vaigu. **30** Bet tā bērnu māte sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs un tava dvēsele dzīva, es tevi neatstāšu. Tad viņš cēlās un tai gāja lidz. **31** Gehazis viņu priekšā bija nogājis un licis to zizli uz tā bērnu vaigu, bet tur nebija ne balss nedz samaņas. Tad viņš griezās atpakaļ tam preti un teica un sacīja: tas bērns nav uzmودies. **32** Kad nu Eliša ienāca namā, redzi, tad tas bērns gulēja nomiris viņa gultā. **33** Un viņš gāja iekšā un aizslēdza durvis aiz abiem un pielūdzza To Kungu. **34** Un viņš uzķāpa un nolikās uz to bērnu un lika savu muti un savas acis uz viņa acīm un savas rokas uz viņa rokām, un nogūlās tā pār tā bērnu miesām, kamēr tās sasila. **35** Un viņš atkal cēlās un gāja istabā reiz šurp un reiz turp un uzķāpa atkal un nogūlās pār to. Tad tas bērns šķaudīja septiņas reizes, pēc tas atdarīja savas acis. **36** Un viņš sauca Gehazi un sacīja: pasauc to Šunemieti. Un viņš to sauca un tā nāca; tad viņš sacīja: nēm savu bērnu. **37** Tad tā nāca un metās viņam pie kājām un nometās zemē un nēma savu dēlu un izgāja ārā. **38** Un Eliša gāja atkal uz Gilgalu; un zemē bija bads, un praviešu bērni sēdēja viņa priekšā, un viņš sacīja uz savu puisi: liec to lielo podu pie ugurs un vāri ēdienu praviešu bērniem. **39** Tad viens izgāja laukā, zāles lasīt un atrada meža gurķu stīgas un no tām salasīja pilnu klēpi meža gurķu un nāca un tos iegrieza tai ēdiena podā, jo tie tos nepazina. **40** Un tie ieļēja tiem vīriem ēst, un kad tie no tā ēdiena ēda, tad tie brēca un sacīja: nāve podā, tu Dieva vīrs! Un nevarēja to ēst. **41** Bet viņš sacīja: atnesiet miltus. Un viņš tos iemeta tai podā un sacīja: lej tiem ļaudim, lai tie ēd. Tad tur vairs nekā nelaba nebija podā. **42** Un viens vīrs nāca no BaālBalizas un atnesa tam Dieva vīram jaunu maizi, divdesmit miežu maizes un taukšētas vārpas savā kulē. Un viņš sacīja: dod tiem ļaudim, lai ēd. **43** Bet viņa sulainis sacīja: ko es došu simts vīriem? Un viņš sacīja: dod tiem ļaudim, lai ēd; jo tā saka Tas Kungs: tie ēdis un vēl atliks. **44** Tad viņš tiem lika priekšā, ka tie ēda, un tur vēl atlika pēc Tā Kunga vārda.

5 Un Naēmans, Sīrijas kēniņa kara lielskungs, bija augsts vīrs priekš sava kunga un no lielas slavas; jo caur viņu Tas Kungs Sīriēsiem bija devis laimi, un viņš bija varens vīrs, bet spītīgs. **2** Un no Sīrijas sirotāji bija izgājuši un aizveduši no Israēla zemes mazu meiteni, kas bija Naēmana sievas kalpone. **3** Un tā sacīja uz savu valdnīcē: kaut mans kungs būtu pie tā pravieša, kas Samarijā, tas viņu gan

atsvabinātu no spītalibas. **4** Un (Naēmans) gāja un to teica savam kungam sacīdam: tā un tā, tā meiteņe runājusi, kas ir no Israēla zemes. **5** Tad Sīrijas kēniņš sacīja: ej, es sūtišu grāmatu Israēla kēniņam. Un tas gāja un nēma lidz desmit talentus sudraba un seštūkstoši sēkļus zelta un desmit svētru drēbes. **6** Un viņš nesa tos grāmatu Israēla kēniņam, kur bija rakstīts: kad ūgrāmata pie tevis esmu sūtījis, redzi, tad es savu kalpu Naēmanu pie tevis esmu sūtījis, lai tu viņu atsvabini no viņa spītalibas. **7** Kad nu Israēla kēniņš šo grāmatu bija lasījis, tad viņš saplēsa savas drēbes un sacīja: vai tad es esmu Dievs, ka varu nokaut un atkal dzīvu darīt, ka šis pie manis sūta vīru, lai to atsvabini no viņa spītalibas? Nemiet vērā un redziet, ka tas iemeslus pie manis meklē. **8** Bet kad Eliša, tas Dieva vīrs, to dzirdēja, ka Israēla kēniņš savas drēbes bija saplēsis, tad viņš sūtīja pie kēniņa un lika sacīt: kāpēc tu savas drēbes esi saplēsis? Lai jel viņš nāk pie manis un atzīst, pravieti esam iekš Israēla. **9** Un Naēmans ar saviem zirgiem un ar saviem ratiem nāca un apstājās priekš Elišas nama durvīm. **10** Un Eliša sūtīja vēstnesi pie tā un lika sacīt: ej un mazgājies septiņas reizes Jardānē, tad tava miesa atkal būs vesela, un tu tapsi šķīsts. **11** Bet Naēmans apskaitās un aizgāja un sacīja: redzi, es domāju, viņš taču nāks pie manis ārā un stāvēs un piesauks Tā Kunga, sava Dieva, vārdū un ar savu roku braucis pār to vietu un atņems to spītalibū. **12** Vai Amana un Farfara, tās upes pie Damaskus, nav labākas nekā visi Israēla ūdeņi, vai es tur nevaru mazgāties, lai topu šķīsts? Un viņš griezās atpakaļ un aizgāja dusmās. **13** Tad viņa kalpi piegāja un ar to runāja un sacīja: mans tēvs, kad tas pravietis tev būtu teicis kādu lielu lietu, vai tu to nedarītu? Kā nu ne, kad viņš tev sacījis: mazgājies, tad tu tapsi šķīsts. **14** Tad viņš nokāpa un mazgājās Jardānē septiņas reizes pēc Tā Dieva vīra vārda, un viņa miesa palika atkal vesela, kā maza bērnu miesa, un viņš tapa šķīsts. **15** Tad viņš griezās atpakaļ pie Tā Dieva vīra ar visu savu pulku un nāca un apstājās priekš tā un sacīja: redzi, nu es zinu, ka cita Dieva nav pa visu pasauli kā vien iekš Israēla. Un nu nēm lūdzams kādu svētību no sava kalpa. **16** Bet tas sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs, priekš kā es stāvu, es to neņemšu. Un viņš tam uztājās, lai nemot, bet tas liezdās. **17** Tad Naēmans sacīja: Ja ne, tad lauj jel dot savam kalpam divu zirģēzelu nastas zemes. Jo tavs kalpus svešiem dieviem vairs nenesīs ne dedzināmus upurus ne kaujamus upurus, kā vien Tam Kungam. **18** Šīni lietā lai Tas Kungs tavam kalpam piedod, kad mans kungs ies Rimona namā tur pielūgt un viņš atspiedsies uz manu roku, un es nometīšos Rimona namā, tad lai Tas Kungs tavam kalpam piedod šo lietu, kad es tā nometos Rimona namā. **19** Un viņš uz to sacīja: ej ar mieru. **20** Kad nu viņš kādu ceļa gabalu no tā bija aizgājis, tad Gehazis, Elišas, Tā Dieva vīra, puisis, domāja: redzi, mans kungs šo Sīrieti Naēmanu ir saudzējis un no viņa rokas neko nav nēmis no tā, ko viņš atnesis; tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs, es tam skriēšu pakal un nēmu ko no viņa. **21** Tā Gehazis skrēja Naēmanam pakal, un kad Naēmans redzēja, sev pakal skrienam, tad viņš nokāpa no saviem ratiem viņam preti un sacīja: vai viss labi? **22** Un tas sacīja: labi. Mans kungs mani sūtījis un liek sacīt: redzi, tagad divi puīši no praviešu bērniem pie manis atnākuši no Efraīma kalniem, dod jel viņiem

talantu sudraba un divas svētku drēbes. **23** Un Naēmans sacīja: nem lūdzams divus talentus. Un tas tam uzstājās un iesēja divus talentus sudraba divos makos un divas svētku drēbes, un tos deva diemviņu no saviem puišiem, kas tos viņa priekšā nonesa. **24** Kad nu viņš nāca pie pakalnes, tad viņš to paņēma no viņu rokām un to nolika namā un tos virūs atlaida, ka tie aizgāja. **25** Bet viņš nāca un tur stāvēja savu kunga priekšā. Un Eliša uz to sacīja: kur tu biji, Gehazi? Un tas sacīja: tavs kalps ne šur ne tur nav bijis. **26** Bet viņš uz to sacīja: vai mana sirds tur lidzi nestāgāja, kad tas vīrs griezās atpakaļ no saviem ratiem tev preti? Vai tas bija laiks, ḥemt sudrabu un drēbes un eļļas kokus un vīna dārzus un avis un vēršus un kalpus un kalpones? **27** Tāpēc Naēmana spītāliba tev pielips un tavam dzimumam mūžam. Tad tas no viņa aizgāja spītālgās kā sniegs.

6 Un praviešu bērni sacīja uz Elišu: redzi jel, tā vieta, kur mēs tavā priekšā dzīvojam, mums ir par šauru. **2** Ejam jel pie Jardānes un īemsim tur ikkatrs vienu balķi, un taisīsim sev tur vietu, kur dzīvot. Un tas sacīja: ejat. **3** Un viens sacīja: nāc lūdzams un ej lidz saviem kalpiem. Un viņš sacīja: es iešu. **4** Tā viņš ar tiem gāja. Un tie nonāca pie Jardānes un nocirta kokus. **5** Un notikās, ka vienam balķi cērtot cirvis iekrita ūdenī; tad tas sāka brēkt un sacīja: vai, mans kungs! Un tas bija palienēts. **6** Un tas Dieva vīrs sacīja: kur tas iekrita? Tad tas viņam rādīja to vietu, un viņš nogrieza koku un iegrūda tur, tad tā dzelzs peldēja. **7** Un viņš sacīja: nem to. Tad tas izstiepa savu roku un to paņēma. **8** Un Sīriešu kēniņš karojā pret Israēli un aprunājās ar saviem kalpiem un sacīja: apmetimies tai un tai vietā. **9** Bet tas Dieva vīrs sūtīja pie Israēla kēniņa un sacīja: sargies, neej šai vietai garām, jo Sīrieši tur grib apmesties. **10** Tad Israēla kēniņš sūtīja uz to vietu, par ko tas Dieva vīrs tam bija sacījis un piekodinājis, un tur apsargājās ne vienu ne otru lāgu vien. **11** Tad Sīriešu kēniņa sirds sašuta par šo lietu, un viņš aicināja savus kalpus un uz tiem sacīja: vai jūs man nevarat sacīt, kurš no mūsējiem tinās ar Israēla kēniņu? **12** Tad viens no viņa kalpiem sacīja: tā nav, mans kungs un kēniņ, bet Israēla pravietis, Eliša, saka Israēla kēniņam tos vārdus; ko tu savā guļamā istabā runā. **13** Un viņš sacīja: ejat un raugāt, kur tas ir, ka es sūtu, viņu atvest. Tad viņam teica un sacīja: redzi, viņš ir Dotanā. **14** Tad viņš uz turieni sūtīja zirgus un ratus un lielu pulku, un tie nāca naktī un apmetās ap to pilsētu. **15** Un Tā Dieva vīra sulainis cēlās agri un izgāja, un redzi, kara pulks ar zirgiem un ratiem bija apmeties ap pilsētu. Tad viņa puisis uz to sacīja: mans kungs, ko darīsim? **16** Un viņš sacīja: nebisties, jo to ir vairāk, kas pie mums, nekā to, kas pie viņiem. **17** Un Eliša pielūdza un sacīja: Kungs, atdarī jel viņam acis, ka tas redzēja, un redzi, kalns bija pilns ugunīgu zirgu un ratu Elišam apkārt. **18** Un tie nonāca pie viņa, un Eliša lūdza To Kungu un sacīja: sit jel šos ļaudis ar aklibu, un Viņš tos sita ar aklibu pēc Elišas vārda. **19** Tad Eliša uz tiem sacīja: šis nav tas ceļš un šī nav tā pilsēta. Nāciet man pakal, es jūs vedīšu pie tā vīra, ko jūs meklējat. Un viņš tos veda uz Samariju. **20** Kad tie nu nonāca Samarijā, tad Eliša sacīja: Kungs, atdarī tiem acis, ka tie redz. Un Tas Kungs atdarīja tiem acis, ka tie redzēja, un redzi, tie bija pašā Samarijas vidū. **21** Un Israēla kēniņš sacīja uz Elišu, kad

viņš tos redzēja: vai man tos būs kaut, vai kaut, mans tēvs? **22** Bet viņš sacīja: tev tos nebūs kaut; ko tu ar savu zobenu un ar savu stopu aizņem, tos kauj. Cel viņiem priekšā maizi un ūdeni, lai tie ēd un dzer un iet atkal pie savu kunga. **23** Un viņš tiem taisīja lielu mielastu, ka tie ēda un dzēra; un viņš tos atlaida, un tie atkal gāja pie savu kunga. Pēc tam Sīriešu sirotāji vairs nenāca Israēla zemē. **24** Un pēc tam notikās, ka BenHadads, Sīriešu kēniņš, sapulcināja visu savu karaspēku un cēlās un apmeta lēgeri ap Samariju. **25** Un liels bads bija Samarijā, jo redzi, tie šo spieda tik ilgi, tiekams ēzela galva maksāja astoņdesmit sudraba gabalus, un ceturtdaļa kaba(apmēram litrs) baložu mēslu pieci sudraba gabalus. **26** Un notikās, kad Israēla kēniņš staigāja pa mūri, tad viena sieva uz to brēca un sacīja: palidzi man, mans kungs un kēniņ! **27** Un tas sacīja: Tas Kungs tev nepalidz, kā tad lai es tev palidzu? Vai no klonā, vai no viņa spaida? **28** Un kēniņš uz to sacīja: kas tev kait? Un tā sacīja: šī sieva uz mani sacīja, dod savu dēlu, ka to šodien ēdam, tad ritu ēdisim manu dēlu. **29** Tad mēs manu dēlu esam vārījušas un ēdušas. Bet kad otru dienu es uz to sacīju: dod nu savu dēlu, ka to ēdam, tad viņa savu dēlu ir aplēpusi. **30** Un kad kēniņš dzirdēja šās sievas vārdu, tad tas saplēsa savas drēbes, pa mūri iedams, un tie laudis redzēja, un redzi, tam bija maiss apakšā uz pašām miesām. **31** Un viņš sacīja: lai Dievs man šā vai tā dara, ja Elišas, Šafata dēla, galva šodien uz viņa paliks. **32** Un Eliša sēdēja namā, un tie vecajai sēdēja pie tā. Un (kēniņš) sūtīja viru savā priekšā. Bet pirms tas vēstnesis pie tā nonāca, Eliša sacīja uz tiem vecajiem: vai esat redzējuši, ka šis slepkavas bērns sūtījis, man galvu noraut? Redziet, kad tas vēstnesis nāk, tad aizslēdziez durvis, ar tām durvīm to grūzdamī arā. Klau, aiz viņa jau viņa kunga kāju troksnis! **33** Un kamēr viņš vēl ar tiem runāja, redzi, tad tas vēstnesis ienāca pie tā un (kēniņš) sacīja: redzi, tas ļaunums nāk no Tā Kunga, ko tad man vēl cerēt uz To Kungu?

7 Tad Eliša sacīja: klausāties Tā Kunga vārdu: tā saka Tas Kungs: ritu ap šo laiku pūrs kviešu miltu maksās vienu sēkeli un divi pūri miežu vienu sēkeli Samarijas vārtos. **2** Tad tas virsnieks, uz kura roku kēniņš atspiedās, atbildēja tam Dieva vīram un sacīja: redzi, jebšu Tas Kungs logus taisītu debesīs, vai šī lieta varētu notikt? Bet tas sacīja: redzi, ar savām acīm tu to redzēsi, bet no tā neēdīsi. **3** Un četri spītālgāi vīri bija vārtu durvis un tie sacīja cits uz citu: ko še paliekam, kamēr mirstam? **4** Ja arī domātu pilsētā tikt, tad pilsētā ir bads, un mēs taču tur mirsim, - un ja te paliksim, tad arī mirsim. Tad nu nāciet, iesim Sīriešu lēgeri, - ja tie mūs pamet dzīvus, tad dzīvosim, un ja tie mūs nokauj, tad mirsim. **5** Un tie cēlās paša novakarē, iet uz Sīriešu lēgeri, un kad tie nonāca pie Sīriešu lēgera malas, redzi, tad tur nebija neviene. **6** Jo Tas Kungs Sīriešu spēkam bija līcis dzirdēt troksni no ratiem un zirgiem un liela karaspēka troksni, tā ka cits uz citu sacīja: redzi, Israēla kēniņš pret mums saderējis Hetiešu kēniņus un ēģiptiešu kēniņus, ka tie mums uzbrūk. **7** Tā tie bija cēlušies un beguši pa krēslu un pametuši savas teltis un savus zirgus un savus ēzeļus, lēgeri, kā tas bija, un bija beguši, glābt tik dzīvibū. **8** Kad nu šie spītālgie nonāca pie lēgera malas, tad tie iegāja vienā telti, ēda un dzēra, un nogāja un apslepa un nāca

atkal un gāja citā teltī, un nēma no turienes arīdzan un nogāja un apslēpa. **9** Tad cits uz citu sacīja: mēs nedarām labi; šī diena ir priečīgas vēsts diena; ja mēs cietīsim klusu un gaidīsim līdz rīta gaismai, tad kritīsim vainā. Nu tad nāciet, iesim un nesim zinu kēniņu namam. **10** Un tie gāja un sauca pilsētas vārtu sargus un tiem teica sacīdami: mēs gājām Sīriešu lēgeri, un redzi, tur nebija neviena un neviena cilvēka balss, kā vien piesieti zirgi un ēzelji un teltis kā papriekš. **11** Tad sasaucu vārtu sargus, un tie nesa to vēsti iekšā kēniņu namā. **12** Un kēniņš cēlās nakti un sacīja uz saviem kalpiem: es jums teikšu, ko Sīrieši mums darījuši. Tie zina, ka mēs esam badā, tāpēc tie no lēģera ir izgājuši apslēpties laukā, domādam: ja tie no pilsētas nāks ārā, tad mēs tos grābsim dzīvus un ielauzīsimies pilsētā. **13** Tad viens no viņa kalpiem atbildēja un sacīja: lai jel nēm tos pieci atlkušos zirgus, kas pilsētā atlkuši, (redzi, tie ir kā viss Israēla pulks, kas atclīces, vai kā viss Israēla pulks, kas aizgājis bojā); tos sūtīsim izlūkot. **14** Tad tie nēma divus ratus ar zirgiem, un kēniņš tos sūtīja Sīriešu karaspēkam pakal un sacīja: ejat un izlūkojet. **15** Un tie laida tiem pakal līdz Jardānei, un redzi, viss ceļš bija pilns drēbju un riku, ko Sīrieši bēgdamai bija nometuši. Un tie vēstneši griezās atpakaļ un to teica kēniņam. **16** Tad tie laudis izgāja un aplaujīja Sīriešu lēgeri, un pūrs kviešu multu maksāja vienu sēkeli, un divi pūri miežu maksāja arī vienu sēkeli, pēc Tā Kunga vārda. **17** Un kēniņš to virsnieku, uz kura roku viņš atspiedās, bija iecēlis pār vārtiem, un tie laudis viņu samina vārtos, ka tas nomira, pēc tiem vārdiem, ko tas Dieva vires bija runājis, kad kēniņš pie viņa nonāca. **18** Jo tas notika tā, kā tas Dieva vires uz kēniņu bija runājis un sacījis: rītu ap šo laiku pūrs kviešu multu maksās vienu sēkeli un divi pūri miežu vienu sēkeli Samarijas vārtos, **19** Tad tas virsnieks tam Dieva vīram bija atbildējis un sacījis: redzi, jebšu Tas Kungs taisītu logus debesis, vai šī lieta varētu notikt? Un tas bija sacījis: redzi, tu to redzēsi ar savām acīm, bet no tā neēdīsi. **20** Un tā viņam notika, jo tie laudis viņu samina vārtos, ka tas nomira.

8 Un Eliša runāja ar to sievu, kuras dēlu viņš bija darījis dzīvu, un sacīja: celies un ej ar savu saimi un piemīti, kur varēdama, jo Tas Kungs badu aicinājis, tas nāks tai zemē septiņus gadus. **2** Tad tā sieva cēlās un darija pēc Tā Dieva vīra vārda un nogāja ar savu saimi un piemita Filistu zemē septiņus gadus. **3** Un kad tie septiņi gadi bija pagājuši, tad tā sieva nāca atpakaļ no Filistu zemes un izgāja, kēniņu piesaukt par savu nāmu un par savu tīrumu. **4** Un kēniņš runāja ar Gehazi, Tā Dieva vīra puisi, un sacīja: stāsti man jel visas lielās lietas, ko Eliša darijis. **5** Kad nu tas patlaban kēniņam stāstīja, ka tas nomirušu bija darijis dzīvu, redzi, tad tā sieva, kuras dēlu viņš bija dzīvu darijis, piesauca kēniņu sava nama un sava tīruma pēc. Un Gehazis sacīja: mans kungs un kēniņš, šī ir tā sieva, un šīs ir viņas dēls, ko Eliša dzīvu darijis. **6** Tad kēniņš vaicāja to sievu, un tā vijam to stāstīja, un kēniņš tai deva līdz vienu kambarjunkuri, sacīdams, lai tai atnod visu, kas tai piedier, arī visus tīruma augļus no tās dienas, kad tā to zemi atstājusi, līdz šīm laikam. **7** Un Eliša gāja uz Damasku, kad BenHadads, Sīriešu kēniņš, bija slims; un viņam teica un sacīja: tas Dieva vires ir atnācis. **8** Tad kēniņš sacīja uz Azaēli: nēm dāvanas savā rokā un ej preti tam Dieva

vīram un vaicā caur viņu To Kungu un prasi: vai es palikšu vesels no šās slimības? **9** Un Azaēls viņam gāja preti un nēma dāvanas savā rokā, visādas Damaskus mantas, nastu četrdesmit kamieliem, un tas gāja un stājās viņa priekšā un sacīja: tavs dēls BenHadads, Sīrijas kēniņš, mani pie tevis sūtījis sacīdams: vai es atkal palikšu vesels no šīs sērgas? **10** Un Eliša uz to sacīja: ej un saki vijam! tu palikši vesels! Bet Tas Kungs man ir rādījis, ka viņš mirdams mirs. **11** Un tas Dieva vires skatījās stipri to uzlūkodams, kamēr šis sarāvās, un viņš raudāja. **12** Tad Azaēls sacīja: kāpēc mans kungs raud? Un tas sacīja: tāpēc, ka es zinu, ko ļauna tu darīsi Israēla bērniem; tu sadedzināsi viņu stiprās pilis ar ugumi un nokausi viņu jaunekļus ar zobenu un satrīksi viņu bērnus un uzķērdisi viņu grūtās sievas. **13** Tad Azaēls sacīja: kas ir tavs kalps, tas suns, kam tādas lielas lietas būs darit? Un Eliša sacīja: Tas Kungs man rādījis tevi kā Sīriešu kēniņu. **14** Un viņš aizgāja no Elišas un nāca pie sava kunga, un tas uz viņu sacīja: ko Eliša tev sacījis? Un tas atbildēja: viņš man sacīja, tu palikšot vesels. **15** Un otrā dienā Azaēls nēma apsegu un to iemērēca ūdenī un pārklaja pār viņa vaigu, ka tas nomira. Un Azaēls palika par kēniņu viņa vietā. **16** Joram, Ahaba dēla, Israēla kēniņa, piektā gadā, kad Jehošafats par kēniņu bija pār Jūdu, Jehoram, Jehošafata dēls, sāka valdīt iekš Jūda. **17** Viņš bija trīsdesmit un divus gadus vecs, kad viņš palika par kēniņu un valdīja astoņus gadus Jeruzālemē. **18** Un staigāja pa Israēla kēniņu ceļiem, kā Ahaba nams darija; jo Ahaba meita bija viņam par sievu, un viņš darija, kas Tam Kungam nepatika. **19** Bet Tas Kungs negribēja Jūdu samaitāt sava kalpa Dāvida dēl, kā viņš tam bija sacījis, ka tam došot gaišumu pie viņa bērniem mūžīgi. **20** Viņa laikā Edomieši atkrita no Jūda pārvaldības un cēla sev kēniņu. **21** Jo Jehoram bija gājis uz Caīru ar visiem saviem ratiem un nakti cēlies un kāvis tos Edomiešus, kas viņu bija apstājuši, līdz ar visiem ratu virsniekiem, bet tie laudis bēga savos dzīvokļos. **22** Tāpēc Edomieši atkrita no Jūda virsvaldības līdz šai dienai. Tai laikā arī Libna atkrita. **23** Un kas vēl stāstāms par Jehoram, un viss, ko viņš darijis, tas ir rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā. **24** Un Jehoram aizmiga saviem tēviem pakal un tapa aprakstie pie saviem tēviem Dāvida pili, un Ahazija, viņa dēls, palika par kēniņu viņa vietā. **25** Joram, Ahaba dēla, Israēla kēniņa, divpadsmitā gadā Ahazija, Jehoramā dēls, sāka valdīt pār Jūdu. **26** Divdesmit un divus gadus Ahazija bija vecs, kad viņš palika par kēniņu, un valdīja vienu gadu Jeruzālemē, un viņa mātei bija vārds Atalija, un bija Omrus, Israēla kēniņa, meita. **27** Un viņš staigāja Ahaba nama ceļā, un darija, kas Tam Kungam nepatika, kā Ahaba nams, jo viņš Ahaba namam bija par znotu. **28** Un viņš gāja karā ar Joramu, Ahaba dēlu, uz Rāmotu Gileādā, pret Azaēli, Sīriešu kēniņu, un Sīrieši ievainoja Joramu. **29** Tad kēniņš Jorams griezās atpakaļ, likties Jezreēlē dziedināties no tām vainām, ko Sīrieši tam bija situši Rāmotā, kad tas karojā ar Azaēli, Sīriešu kēniņu. Un Ahazija, Jehoramā dēls, Jūda kēniņš, nonāca apraudzīt Joramū, Ahaba dēlu, Jezreēlē, jo viņš bija slims.

9 Tad pravietis Eliša sauca vienu no praviešu bērniem un uz to sacīja: apjozi savus gurnus un nēm savā rokā šo eļļas krūzi un ej uz Rāmotu Gileādā. **2** Un turp nonācis lūko, kur Jeūs, Jehošafata dēls, Nimšus dēla dēls, un ej

iekšā un liec viņam celties no saviem brāļiem un ved viņu dibina(tālāk) istabā. **3** Un ḥem to eļļas krūzi un izlej to pār viņa galvu un saki: tā saka Tas Kungs: Es tevi svaidu par kēniņu pār Israēli. Pēc atdarī durvis un bēdz un nekavējies. **4** Un šis jauneklis, tas pravieša puisis, nogāja uz Rāmotu Gileādā. **5** Un viņam ieejot, redzi, kara virsnieki tur sēdēja, un tas sacīja: man ar tevi kas jārunā, kara virsniek. Tad Jeūs sacīja: ar kuru no mums visiem? Un viņš sacīja: ar tevi, kara virsniek. **6** Tad viņš cēlās un gāja namā. Un tas izlēja to eļļu uz viņa galvu un uz to sacīja: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: “Es tevi svaidu par kēniņu pār Tā Kunga laudīm, pār Israēli. **7** Un tev būs sava kunga Ahaba namu kaut, lai Es atriebju pie Izebeles savu kalpu, to praviešu, asinīs un visu Tā Kunga kalpu asinīs. **8** Un viss Ahaba nams ies bojā; un Es izdeldēšu no Ahaba nama visu, kas pie sienas miž, mazu un lielu iekš Israēla. **9** Jo Es darišu Ahaba namu kā Jerobeama, Nebata dēla, namu un kā Baešus, Ahijas dēla namu. **10** Un sunī ēdis Izebeli Jezreēles tirumā, un neviena nebūs, kas to apraks.” Tad viņš atdarīja durvis un bēga. **11** Kad nu Jeūs izgāja pie sava kunga kalpiem, tad tie uz viņu sacīja: vai miers? Kāpēc šis trakais pie tevis nācis? Un viņš uz tiem sacīja: jūs jau pazīstat to vīru un viņa valodu. **12** Bet tie sacīja: tie ir meli, stāsti mums jell! Un tas sacīja: tā un tā tas uz mani runāja un sacīja: tā saka Tas Kungs: “Es tevi svaidu par kēniņu pār Israēli.” **13** Tad tie steidzās un nēma ikkatrs savu drēbi un to lika viņam apakšā uz pakāpēm un pūta bazūnes un sacīja: Jeūs ir kēniņš! **14** Tā Jeūs, Jehošafata dēls, Nimšus dēla dēls, cēla dumpi pret Joramu. Bet Joramš ar visu Israēli bija apmeties ap Rāmotu Gileādā, pret Azaēli, Sīriešu kēniņu. **15** Un kēniņš Joramš bija pārnācis, likties dziedināties Jezreēlē no tām vainām, ko Sīrieši viņam bija situši, kad tas karojā pret Azaēli, Sīriešu kēniņu. Un Jeūs sacīja: ja tas jūsu prāts, tad lai neviens no pilsētas neizmūk un nenoiet, to stāstīt Jezreēlē. **16** Tad Jeūs sēdās ratos un brauca uz Jezreēli, jo Joramš tur gulēja. Un Ahazija, Jūda kēniņš, bija nācis, Joramu apraudzīt. **17** Un tas vaktnieks, kas stāvēja Jezreēles tornī, ieraudzīja Jeūs pulku nākam un sacīja: es redzu vienu pulku. Tad Joramš sacīja: ḥem vienu jātnieku un sūti to viņiem preti, un lai tas prasa: vai miers? **18** Un tas jātnieks tam jāja preti un sacīja: tā saka kēniņš: vai miers? Bet Jeūs sacīja: kas tev par mieru? Stājies man iepakā! Tad tas vaktnieks teica un sacīja: tas vēstnesis pie tiem nonācis, bet nenāk atpakaļ. **19** Tad viņš izsūtīja citu jātnieku, un tas pie tiem nonāca un sacīja: tā saka kēniņš: vai miers? Bet Jeūs sacīja: kas tev par mieru? Stājies man iepakā! **20** Tad tas vaktnieks teica un sacīja: viņš pie tiem nonācis, bet negriežas atpakaļ, un skriēšana ir kā Jeūs, Nimšus dēla, skriēšana, jo viņš skrien kā traks. **21** Tad Joramš sacīja: iejūdziet! Tad viņa rati tapa iejūgti, un Joramš, Israēla kēniņš, izgāja, arī Ahazija, Jūda kēniņš, ikkatrs savos ratos, un tie izgāja Jeūm preti un to sastapa Nābata, tā Jezreēlesā, tirumā. **22** Kad nu Joramš Jeū redzēja, tad viņš sacīja: vai miers, Jeū? Bet tas sacīja: kāds miers, kamēr tavas mātes Izebeles maucība un māni augumā aug? **23** Tad Joramš grieza apkārt un bēga un sacīja uz Ahaziju: viltus, Ahazija. **24** Bet Jeūs kampa stopu rokā un šāva Joramam starp viņa pleciem, ka bulta izskreja caur viņa sirdi, un viņš nokrita savos ratos. **25** Un (Jeūs) sacīja uz savu virsnieku Bidekaru: ḥem un met viņu uz Nabata, tā

Jezreēlesā, tīrumu, Jo atminies, ka es un tu mēs abi jājām pakaļ viņa tēvam Ahabam, un Tas Kungs lika šo spriedumu uz viņu: **26** Tiešām, Es vakar esmu redzējis Nābata asinīs un viņa bērnu asinīs, saka Tas Kungs. Un Es tev to atmaksāšu tai pašā tīrumā, saka Tas Kungs. Un nu ḥem un met viņu uz to tīrumu pēc Tā Kunga vārda. **27** Kad Ahazija, Jūda kēniņš, to redzēja, tad viņš bēga pa dārza nama ceļu. Bet Jeūs tam dzinās pakaļ un sacīja: kaujiet šo arīdzan ratos! - Augšām ejot uz Guru, kas ir pie Jeblaāmas; un viņš bēga uz Meģīdu un tur nomira. **28** Un viņa kalpi to noveda uz Jeruzālemi un to apraka viņa kapā pie viņa tēviem Dāvida pili. **29** Jorama, Ahaba dēla, vienpadsmitā gadā Ahazija bija par kēniņu palicis pār Jūdu. **30** Un kad Jeūs nonāca Jezreēlē un Izebele to dzirdēja, tad viņa svaidīja savas acis un izgreznoja savu galvu un skatījās pa logu ārā. **31** Kad nu Jeūs pa vārtiem ienāca, tad tā sacīja: vai miers Zimrum, sava kunga slepkavam? **32** Un viņš pacēla savas acis uz to logu un sacīja: kas manā pusē, kas? Tad uz to skatījās kādi divi, trīs kambarjunkuri. **33** Un viņš sacīja: gāziet to zemē, un tie to nogāzā, tā ka no viņas asinīm sienā un zirgi tapa aptraipīti, un viņš to samina. **34** Kad nu viņš bija ienācis un ēdis un dzēris, tad viņš sacīja: lūkojet pēc tās nolādētās un aprociet to, jo tā ir kēniņa meita. **35** Bet kad tie nogāja viņu aprakt, tad tie no tās nekā neatradā, kā vien galvaskausu, kājas un roku plaukstas. **36** Tad tie nāca atpakaļ un viņam to stāstīja, un viņš sacīja: tas ir Tā Kunga vārds, ko viņš runājis caur savu kalpu Eliju no Tizbes, sacīdams: Jezreēles tirumā sunīem būs ēst Izebeles miesu, **37** Un Izebeles maita paliks kā sūdi laukā Jezreēles tirumā, ka nevarēs sacīt: tā ir Izebele.

10 Un Ahabam bija septiņdesmit dēli Samarijā, un Jeūs rakstīja grāmatas un tās sūtīja uz Samariju pie Jezreēles virsniekiem, pie tiem vecajiem un Ahaba bērnu uzraugiem ar šiem vārdiem: **2** Kad ū grāmata pie jums nonāk, un jūsu kunga dēli ir pie jums, un rati un zirgi, stipra pilsēta un brūnās, **3** Tad izredziet to labāko un taisnāko no sava kunga dēliem, un iecelat to viņa tēva goda krēslā, un karojiet par sava kunga namu. **4** Bet tie bijās varen loti un sacīja: redzi, divi kēniņi viņa priekšā nav pastāvējuši, kā tad mēs pastāvēsim? **5** Un kas par to namu un pilsētu bija iecelts, un tie vecajai un uzraugai sūtīja pie Jeūs un sacīja: mēs esam tavi kalpi un darīsim visu, ko tu mums sacīsi, mēs nevienu necelsim par kēniņu; dari tu, kas tev patik. **6** Tad viņš tiem rakstīja citu grāmatu ar šiem vārdiem: ja jūs esat manā pusē un gribat klausīt manai balsij, tad ḥemiet sava kunga dēlu galvas un nāciet pie manis rit ap ū laiku uz Jezreēli. (Un to kēniņa dēlu bija septiņdesmit vīri pie pilsētas lielkungiem, kas tos audzināja.) **7** Kad nu ū grāmata pie tiem atrāca, tad tie nēma tos kēniņa dēlus un nokāva visus septiņdesmit un lika viņu galvas kurvjos un tās sūtīja uz Jezreēli. **8** Un kad tas vēstnesis atrāca un viņam to stāstīja sacīdams: tie ir atnesuši kēniņa dēlu galvas, tad viņš sacīja: lieciet tās divējās kopās pie vārtu durvīm līdz rītam. **9** Un no rīta, kad viņš izgāja, tad viņš tur nostājās un sacīja uz visiem laudīm: jūs esat taisni, redzi, es esmu cēlis dumpi pret savu kungu un viņu nokāvis; kas tad šos visus ir kāvis? **10** Tāpēc atzīstiet, ka no Tā Kunga vārda nekas nav kritis zemē, ko Tas Kungs runājis pret Ahaba namu; jo Tas Kungs ir darījis, ko Viņš

runājis caur savu kalpu Eliju. **11** Tad Jeūs arī visus apkāva, kas no Ahaba nama bija atlikušies Jezreēlē, arī visus viņa augstniekus un viņa pazīstamos un viņa svētītajus, kamēr tam neviens vairs neatlika. **12** Un viņš cēlās un gāja un nonāca Samarijā un bija celā vienā namā, kur gani dzīvoja. **13** Tad Jeūs atrada Ahazijas, Jūda kēniņa, brāļus un uz tiem sacīja: kas jūs esat? Un tie sacīja: mēs esam Ahazijas brāļi un esam nākuši apmeklēt kēniņa un kēniņienes bērnus. **14** Tad viņš sacīja: grābiet tos dzīvus. Un tie tos sagrabā dzīvus un tos apkāva pie ganu nama akas, četrdesmit un divus vīrus, un neatlicināja no tiem nevienu. **15** Un no turienes aizgājis viņš atrada Jonadabu, Rekaba dēlu, preti nākam, un to apsveicināja un uz to sacīja: vai tava sirds taisna, kā mana sirds ar tavu sirdi? Un Jonadabs sacīja: ir gan. (Jeūs sacīja:) Ja tā ir, tad dod man savu roku. Un viņš tam deva roku. Un viņš tam lika pie sevis kāpt ratos. **16** Un viņš sacīja: nāc man līdz un skaties manu karstumu priekš Tā Kunga. Un viņš tam lika braukt savos ratos. **17** Tad viņš nonāca Samarijā un apkāva visus, kas Ahabam bija atlikuši Samarijā, tiekams viņš tos izdeldēja, pēc Tā Kunga vārda, ko tas caur Eliju bija runājis. **18** Un Jeūs sapulcināja visus ļaudis un uz tiem sacīja: Ahabs Baālam maz ir kalpojis, Jeūs viņam daudz vairāk kalpos. **19** Tāpēc aicinājiet visus Baāla praviešus, visus viņa kalpus un visus viņa svētītajus pie manis, ka neviens neatraujās, jo man Baālam jaupurē liels upuris. Neviennam, kas atraujās, nebūs palikt dzīvam. Bet Jeūs to darija ar viltību, ka viņš nomaitātu visus Baāla kalpus. **20** Un Jeūs sacīja: svētītijet Baālam svētkus, un tie tos izsaucā. **21** Tad Jeūs sūtīja arī pa visu Israēli, un visi Baāla kalpi atnāca, un neviens neatrāvās, kas nebūtu nācis, un tie nāca Baāla namā, ka Baāla nams līdz galu galam bija pilns. **22** Tad viņš sacīja uz tiem, kas bija iecelti pār to drēbju namu: atnesiet visiem Baāla kalpiem drēbes, un tie viņiem atnesa drēbes. **23** Tad Jeūs ar Jonadabu, Rekaba dēlu, gāja Baāla namā, un viņš sacīja uz Baāla kalpiem: meklējiet un pieraugāt, ka jūsu starpā nav neviena no Tā Kunga kalpiem, bet Baāla kalpi vien. **24** Kad tie nu nāca upurēt kaujamos un dedzināmos upurus, tad Jeūs ārā nolika astondesmit vīrus un sacīja: ja kāds no tiem vīriem, ko es jums dodu rokā, izbēgs, tad jūsu dvēseles būs viņa dvēseles vieta. **25** Kad nu dedzināmās upuris bija pabeigta, tad Jeūs sacīja uz pilī karavīriem un uz virsniekiem: ejat un kaujiet tos, ka neviens neizbēg. Un tie tos apkāva ar zobena asmeni, un tie pilī karavīri un virsnieki tos nometa pie malas un gāja Baāla nama pilī. **26** Un tie iznesa Baāla nama uzelto stabus un to sadedzināja, **27** Un sadragāja Baāla uzelto tēlu un salauzīja Baāla namu un to darija par gānekļu vietu līdz šodienai. **28** Tā Jeūs Baālu izdeldēja no Israēla. **29** Bet no Jerobeama, Nebata dēla, grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem, Jeūs neatstājās, proti no tiem zelta teljiem Bētelē un Danā. **30** Un Tas Kungs sacīja uz Jeū: "Tāpēc ka tev labs prāts bijis darīt, kas Man patik un Ahaba namam visu esi darijis, kas bija Manā sirdī, tad tavi dēli tev sēdēs Israēla krēslā līdz ceturtam augumam." **31** Bet Jeūs nedzinās staigāt Tā Kunga, Israēla Dieva, bauslībā ar visu savu sirdi; viņš neatstājās no Jerobeama grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem. **32** Tāni laikā Tas Kungs Israēli iestāka mazināt, jo Azaēls tos kāva visās Israēla robežās, **33** No Jardānes pušes pret rītiem visu Gileādās

zemi, Gadiēšus un Rūbeniešus un Manasiešus, no Aroēra pie Arnonas upes un Gileādu un Basanu. **34** Un kas vēl par Jeū stāstāms, un viss, ko viņš darijis, un viss viņa spēks, tas ir rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **35** Un Jeūs aizmiga saviem tēviem pakal un viņu apraka Samarijā, un viņa dēls Joakas palika par kēniņu viņa vietā. **36** Un tas laiks, kamēr Jeūs pār Israēli valdījis Samarijā, ir divdesmit un astoņi gadi.

11 Kad nu Atalija, Ahazijas māte, redzēja, ka viņas dēls bija miris, tad viņa cēlās un izdeldēja visu kēniņu dzimumu. **2** Bet Jošeba, kēniņa Jehoramā meita, Ahazijas māsa, nēma Joasu, Ahazijas dēlu, un to nozaga no tiem kēniņa bērniem, kas kļuva nokauti, līdz ar viņa zīditāju guļamā kambarī, un tie viņu apslēpa no Atalijas, ka tas netapa nokauts. **3** Un viņš ar to bija apslēpts Tā Kunga namā sešus gadus, un Atalija valdīja pār zemi. **4** Un septītā gadā Jojada sūtīja un sauka tos virsniekus pār simtiem un sargus un pils karavīrus, lai nāk pie viņa Tā Kunga namā, un derēja deribū ar tiem, lika tiem zvērēt Tā Kunga namā un parādīja tiem to kēniņa dēlu. **5** Un viņš tiem pavēlēja sacīdams: šī tā lieta, ko jums būs darīt. Trešā daļa no jums, kam svētdienā jāstāv kārtā, lai tur vakti pie kēniņa nama, **6** Un otra trešā daļa lai stāv pie Sur vārtiem un trešā daļa pie tiem vārtiem aiz pils karavīriem; tā jums būs turēt vakti un to namu nosargāt. **7** Un divi pulki no jums, visi kas svētdienā tiek valā, lai vakti tur Tā Kunga namā pie kēniņa. **8** Un jums būs stāties ap kēniņu, ikkatram ar savu ieroci rokā. Un kas tais rindās ielauzīsies, tam būs mirt, un esiet pie kēniņa, kad viņš iziet un iejet. **9** Un tie virsnieki pār simtiem darija kā priesteris Jojada tiem bija pavēlējis, un ikkatrs nēma savus vīrus, kam svētdienā bija kārta un kas svētdienā tika valā, un gāja pie priestera Jojadu. **10** Un priesteris tiem virsniekiem pār simtiem deva šķēpus un priekšturamās bruņas, kas kēniņam Dāvidam bija Tā Kunga namā. **11** Un tie pils karavīri stāvēja ikkatrs ar savu ieroci rokā no nama labās puses līdz nama kreisai pusei, pie altāra un pie nama ap kēniņu visapakārt. **12** Un viņš izveda kēniņa dēlu un uzlika viņam kroni un deva viņam liecības (grāmatu), un tie viņu cēla par kēniņu un to svaidīja un plaukšķināja ar rokām un sacīja: lai dzīvo kēniņš! **13** Un kad Atalija dzirdēja to pils karavīru (un) ļaužu kliegšanu, tad tā nāca pie tiem ļaudīm Tā Kunga namā, **14** Un tā skatījās, un redzi, kēniņš stāvēja augstajā vietā, kā bija ieradums, un virsnieki un trumešu pūtēji pie kēniņa, un visi zemes ļaudis priečājās un pūta trumetes. Tad Atalija saplēsa savas drēbes un sauca: dumpis, dumpis! **15** Bet priesteris Jojada pavēlēja tiem virsniekiem pār simtiem, tiem kara spēka vadoniem, un uz tiem sacīja: izvediet to no nama ārā rindām cauri un kas viņai ies pakaļ, to nokaujiet ar zobenu; jo priesteris sacīja: Tā Kunga namā to nebūs nokaut. **16** Un tie pielika rokas pie tās, un tā gāja pa zirgu braucamo ceļu uz kēniņu namu un tur tapa nokauta. **17** Un Jojada derēja deribū starp To Kungu un kēniņu un ļaudīm, ka tie būtu Tā Kunga ļaudis, ir starp kēniņu un ļaudīm. **18** Tad visi zemes ļaudis gāja Baāla namā un to nolauzīja ar viņa altāriem un sadauzīja viņa tēlus pavisam un nokāva Matanu, Baāla svētitāju, altāru priekšā, un priesteris iecēla atkal priekšniekus pie Tā Kunga nama. **19** Un viņš nēma tos virsniekus pār simtiem un tos sargus un pils karavīrus un

visus zemes ļaudis, un tie veda kēniņu no Tā Kunga nama un gāja to ceļu pa pils karavīru vārtiem uz kēniņa namu, un viņš apsēdās kēniņu goda krēslā. **20** Un visi zemes ļaudis priečājās, un pilseči norima, kad tie Ataliju ar zobenu bija nokāvuši pie kēniņa nama. **21** Un Joas bija septiņus gadus vecs, kad tas palika par kēniņu.

12 Jeūs septītā gadā Joas palika par kēniņu un valdīja četrdesmit gadus Jeruzālemē. Un viņa mātei bija vārds Cibea no Bēršebas. **2** Un Joas darīja, kas Tam Kungam labi patika, visu savu mūžu, kamēr priesteris Jojada viņu mācīja. **3** Tikai kalnu altāri netapa nopostīti; jo tie ļaudis upurēja un kvēpināja vēl uz tiem kalnu altāriem. **4** Un Joas sacīja uz tiem priesteriem: visu naudu, kas top dota Dievam par godu un nāk Tā Kunga namā, naudu, kas iet uz galvām, visu naudu, ko spriež par dveseli, un visu naudu, ko dod no labprātības Tā Kunga namā, **5** To priesteriem būs ņemt, ikkatram no sava pazīstama, un tiem būs izlabot tā nama plisumus visur, kur tie plisumus atrod. **6** Un notikās kēniņa Joasa divdesmit un trešā gadā, ka tie priesteri nebija labojuši tā nama plisumus, **7** Tad kēniņš Joas aicināja priesteri Jojadu un tos citus priesterus un uz tiem sacīja: kāpēc jūs nelabojiet tā nama plisumus. Un nu jums vairs nebūs ņemt naudu no saviem pazīstamiem, bet to dot priekš tā nama plisumiem. **8** Tad tie priesteri bija mierā, naudas no ļaudim vairs neņemt, nedz nama plisumus izlabot. **9** Un priesteris Jojada ņēma šķirstu un ieurba tā vākā caurumu, un to lika sānis altārim pa labo roku; kad kāds nāca Tā Kunga namā, tad tie priesteri, kas slieksni sargāja, tur ielika to naudu, ko ienesa Tā Kunga namā. **10** Kad nu redzēja daudz naudas šķirstā esam, tad kēniņa skrīveris un augstais priesteris nāca un sasēja un skaitīja to naudu, ko atrada Tā Kunga namā. **11** Un tie to naudu ieskaitīja rokā darba uzraugiem, kas bija iecelti pār Tā Kunga namu. Un tie to izdeva amatniekiem un nama būvētājiem, kas pie Tā Kunga nama strādāja, **12** Un mūrniekiem un akmeņu cirtējiem, pirkt kokus un cirstus akmeņus, izlabot Tā Kunga nama plisumus un izdot par visu, kas bija vajadzīgs, izlabot Tā Kunga namu. **13** Bet sudrabu kausus, nažus, bļodas, trumetes un visādas zelta un sudrabu lietas priekš Tā Kunga nama netaisīja no tās naudas, ko sanesa Tā Kunga namā, **14** Bet tie to deva strādniekiem, izlabot ar to Tā Kunga namu. **15** Un atbildēšanu neprasīja no tiem vīriem, kam tā nauda bija dota, to dot strādniekiem, bet tie to darīja uz ticību. **16** Nauda no noziegumu upuriem un nauda no grēku upuriem netapa nestā Tā Kunga namā, tā nācās priesteriem. **17** To brīdi Azaēls, Sīriešu kēniņš, cēlās un karaja pret Gatu un to uzņēma. Un Azaēls griezās iet pret Jeruzālemi. **18** Tad Joas, Jūda kēniņš, ņēma visas svētās dāvanas, ko viņa tēvi Jehošafats un Jehoram un Ahazija, Jūda kēniņi, Dievam bija dāvinājuši, ir tās dāvanas, ko viņš pats bija devis, un visu zeltu, kas atradās Tā Kunga namā un pie kēniņa nama mantām, un to sūtīja Azaēlim, Sīriešu kēniņam. Tad šis aizgāja no Jeruzālemes. **19** Un kas vēl par Joasu stāstāms, un viss, ko viņš darījis, tas ir rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā. **20** Un viņa kalpi cēlās un derēja derību un nokāva Joasu Millus namā, kur iet uz Sillu. **21** Jo Jozakars, Šimeata dēls, un Jozabats, Šomera dēls, viņa kalpi, to nokāva, ka tas nomira; un viņu apraka pie viņa tēviem Dāvida pilī. Un viņa dēls Amacīja palika par kēniņu viņa vietā.

13 Joasa, Ahazijas dēla, Jūda kēniņa, divdesmit trešā gadā Joakas, Jeūs dēls, palika par kēniņu pār Israēli un valdīja Samarijā septiņpadsmit gadus; **2** Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, jo viņš staigāja pakaļ Jerobeama, Nebata dēla, grēkiem, kas Israēli pavedis uz grēkiem; no tiem viņš neatstājās. **3** Tad Tā Kunga bardzība iedegās pār Israēli, un Viņš tos nodeva rokā Azaēlim, Sīriešu kēniņam, un BenHadadam, Azaēla dēlam visu to laiku. **4** Bet Joakas pielūdz Tā Kunga vaigu, un Tas Kungs to paklausīja; jo Viņš uzlūkoja to spaidišanu, ar ko Sīriešu kēniņš Israēli spaidīja. **5** Un Tas Kungs Israēlim deva glābēju, ka tie izglābās no Sīriešu rokas, un Israēla bērni dzīvoja savās teltīs kā papriekš. **6** Taču tie neatstājās no Jerobeama nama grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem, bet staigāja iekš tiem; pat Astarte palika Samarijā. **7** Jo no Joakasa ļaudim vairāk nebija atlikuši nekā piecdesmit jātnieki un desmit rati un desmit tūkstoš kājinieki. Jo Sīrijas kēniņš tos bija nokāvis un tos darijīs kā saminamus pišļus. **8** Un kas vēl par Joakasu stāstāms, un viss, ko viņš darijīs, un viss viņa spēks, tas ir rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **9** Un Joakas aizmiga saviem tēviem pakaļ un tapa aprakts Samarijā. Un viņa dēls Jehoas palika par kēniņu viņa vietā. **10** Joasa, Jūda kēniņa, trīsdesmit septītā gadā Jehoas, Joakasa dēls, palika par kēniņu pār Israēli Samarijā, un valdīja sešpadsmit gadus. **11** Un viņš darija, kas Tam Kungam nepatika; viņš neatstājās no visiem Jerobeama, Nebata dēla, grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem, - tanis viņš staigāja. **12** Un kas vēl par Jehoasu stāstāms, un viss, ko viņš darijīs, un viss viņa spēks, kā viņš karojis pret Amacīju, Jūda kēniņu, tas ir rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **13** Un Jehoas aizmiga saviem tēviem pakaļ, un Jerobeams sēdās viņa goda krēslā. Bet Jehoas Samarijā tapa apraksts pie Israēla kēniņiem. **14** Un Eliša sasirga ar slimību, ar ko tas arī nomira. Un Jehoas, Israēla kēniņš, nogāja pie tā un raudāja viņa priekšā un sacīja: mans tēvs! Mans tēvs! Israēla rati un viņa jātnieki! **15** Un Eliša uz to sacīja: dabū stopu un bultas. Un viņš tam dabūja stopu un bultas, **16** Tad viņš sacīja uz Israēla kēniņu: užvelc to stopu ar savu roku! Un tas uzvilka ar savu roku, un Eliša lika savu roku uz kēniņa roku **17** Un sacīja: atveri logu pret rītiem. Un viņš to atvēra. Un Eliša sacīja: šau! Un viņš šāva. Tad viņš sacīja: tā ir Tā Kunga glābēja bulta, glābēja bulta pret Sīriešiem, jo tū kausi Sīriešus Afekā, tiekams tu tos izdeldēsi. **18** Pēc viņš sacīja: nem tās bultas. Un kad tas tās ņēma, tad viņš sacīja uz Israēla kēniņu: sit to zemil! Un viņš sita trīs reizes un apstājās. **19** Tad tas Dieva vīrs par to apskaitās un sacīja: ja tu būtu piecas vai sešas reizes sitis, tad tu Sīriešus būtu kāvis līdz izdeldēšanai, bet nu tu Sīriešus kausi trīs reiz. **20** Un Eliša nomira un to apraka, kad Moabiešu sirotāji gada sākumā ielauzās zemē. **21** Un notikās, kad tie nupat vienu viru gribēja aprakt, redzi, tad tie ieraudzīja to pulku un iemeta to virū Elišas kapā. Un kad tas vīrs dabūja aiztikt Elišas kaulus, tad tas palika dzīvs un cēlās uz savām kājām. **22** Un Azaēls, Sīriešu kēniņš, spaidīja Israēli visu Joakasa mūžu. **23** Bet Tas Kungs tiem bija žēlīgs un apzēlojās par tiem un atgriezās pie tiem Savas derības dēļ ar Abrahāmu, Izaku un Jēkabu un negribēja tos nomaitāt un tos arīdzan neatmeta no Sava vārga līdz šim laikam. **24** Un Azaēls, Sīriešu kēniņš, nomira, un BenHadads, viņa dēls, palika

par kēniņu viņa vietā. **25** Tad Jehoas, Joakasa dēls, atpēma atkal tās pilsētas no BenHadada, Azaēla dēla rokas, ko šis karā bija nēmis no Joakasa, viņa tēva, rokas. Jehoas viņu kāva trīs reizes un atdabūja Israēla pilsētas.

14 Jehoasa, Joakasa dēla, Israēla kēniņa, otrā gada Amacijā, Joasa, Jūda kēniņa, dēls palika par kēniņu. **2** Divdesmit pieci gadus viņš bija vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja divdesmit deviņus gadus Jeruzālemē, un viņa mātei bija vārds Joadane no Jeruzālemes. **3** Un viņš darīja, kas Tam Kungam labi patika, tomēr ne tā kā viņa tēvs Dāvids, bet kā viņa tēvs Joas, tā viņš darīja. **4** Tikai kalnu altāri netapa nopostīti; tie ļaudis upurēja un kvēpināja vēl uz kalniem. **5** Un kad viņš bija stiprinājies savā valstībā, tad tas nokāva savus kalpus, kas viņa tēvu, to kēniņu, bija nokāvuši. **6** Bet to slepkavu bērnus viņš nenokāva, kā rakstīts ir Mozus bauslības grāmatā, kur Tas Kungs pavelejīs sacīdams: tēviem nebūs tapt nokautiem par bērniem, un bērniem nebūs tapt nokautiem par tēviem, bet ikkatram būs tapt nokautam par saviem paša grēkiem. **7** Viņš kāva Edomiešus sāls ieļeja desmit tūkstošus un uzņēma Selukujā, un nosauca viņas vārdu Jokteeli līdz šai dienai. **8** Tad Amacijā sūtīja vēstnešus pie Jehoasa, Joakasa dēla, Jeūs dēla dēla, Israēla kēniņa, un lika sacīt: nāc, skatīsimies acīs. **9** Bet Jehoas, Israēla kēniņš, sūtīja pie Amacijas, Jūda kēniņa, un lika sacīt: Libanus ērkšķu krūms sūtīja pie Libanus ciedru koka, sacīdams: dod savu meitu manam dēlam par sievu. Bet Libanus lauka zvēri gāja pāri un samina to ērkšķu krūmu. **10** Tu gan Edomu esi kāvis, - tāpēc tava sirds lepojās. Paturi to godu un paliec mājās, kāpēc tu gribi dzīties pēc nelaimes, ka tu kriti un Jūda līdz ar tevi? **11** Bet Amacijā neklauzīja. Tad Jehoas, Israēla kēniņš, nāca un Amacijā, Jūda kēniņš, saskatījās acīs pie Betēmesas Jūda zemē. **12** Un Jūda tapa sakauts no Israēla un tie bēga ikkatrs savā dzīvoklī. **13** Un Jehoas, Israēla kēniņš, sagūstīja Amaciju, Joasa dēlu, Ahazijas dēlu dēlu, Jūda kēniņu pie Betēmesas, un nonāca Jeruzālemē un nolauzīja Jeruzālemes mūrus četrīsmi olektis no Efraīma vārtiem līdz Stūra vārtiem. **14** Un viņš nēma visu zeltu un sudrabu un visus rikus, kas atradās Tā Kunga namā un tā kēniņa nama mantās, un bērnus kīlām, un griezās atpakaļ uz Samariju. **15** Un kas vēl par Jehoas stāstāms, ko viņš darījis, un viņa spēks, un kā viņš karojis ar Amaciju, Jūda kēniņu, tas ir rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **16** Un Jehoas aizmiga saviem tēviem pakaļ un tapa apraksts Samarijā pie Israēla kēniņiem, un Jeromeams, viņa dēls, palika par kēniņu viņa vietā. **17** Bet Amacijā, Joasa, Jūda kēniņa, dēls, dzīvoja piecpadsmit gadus, kad Jehoas, Joakasa, Israēla kēniņa, dēls, bija nomiris. **18** Un kas vēl par Amaciju stāstāms, tas ir rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā. **19** Un dumpis cēlās pret viņu Jeruzālemē. Bet viņš bēga uz Lakisu, un viņam sūtīja pakaļ uz Lakisu un viņu tur nokāva. **20** Un viņu atveda uz zirgiem un apraka Jeruzālemē pie viņa tēviem Dāvida pilī. **21** Un visi Jūda ļaudis nēma Azariju, kas bija sešpadsmit gadus vecs, un to cēla par kēniņu viņa tēva Amacijas vietā. **22** Tas uztaisīja Elatu un atdabūja to atkal pie Jūda pēc tam, kad kēniņš bija aizmidzis pakaļ saviem tēviem. **23** Amacijas, Joasa dēla, Jūda kēniņa, piecpadsmitā gadā Jeromeams, Jehoasa dēls, palika par kēniņu pār Israēli Samarijā un valdīja četrdesmit un vienu gadu. **24** Un

viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika; viņš neatstājās no visiem Jeromeama, Nebata dēla, grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem. **25** Viņš atdabūja Israēla robežu no tās vietas, kur iet uz Hamatu, līdz klajumi jūrai, pēc Tā Kunga, Israēla Dieva, vārda, ko Viņš bija runājis caur Savu kalpu, pravieti Jonu, Amitajus dēlu, kas bija no GatEveras. **26** Jo Tas Kungs uzlūkoja, ka Israēla bēdas bija ļoti rūgtas, un arī neviena vairs nebija ne maza ne liela, un ka Israēlim palīga nebija. **27** Un Tas Kungs nebija runājis, ka Israēla vārdu gribot izdeldēt apakš debesīm, bet Viņš tos atpestīja caur Jeromeama, Jehoasa dēlu, roku. **28** Un kas vēl par Jeromeamu stāstāms un viss, ko viņš darījis, un viņa spēks, kā viņš karojis un kā viņš Damasku un Hamatu atkal atdabūjis no Jūda pie Israēla, tas ir rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **29** Un Jeromeams aizmiga pakaļ saviem tēviem Israēla kēniņiem. Un viņa dēls Zaharija palika par kēniņu viņa vietā.

15 Jeromeama, Israēla kēniņa, divdesmit septītā gadā Azarija, Amacijas, Jūda kēniņa, dēls, palika par kēniņu. **2** Viņš bija sešpadsmit gadus vecs, kad viņš palika par kēniņu, un valdīja piecdesmit un divus gadus Jeruzālemē. Un viņa mātei bija vārds Jekalija no Jeruzālemes. **3** Un viņš darīja, kas Tam Kungam labi patika, kā viņa tēvs Amacija bija darījis. **4** Tikai kalnu altāri vien netapa nopostīti, bet ļaudis upurēja un kvēpināja vēl pa kalniem. **5** Un Tas Kungs sita kēniņu, ka tas palika spitālīgs līdz savas miršanas dienai, un viņš dzīvoja slimnieku namā. Bet Jotams, kēniņa dēls, bija pār to namu un tiesāja tās zemes ļaudis. **6** Kas vēl par Azariju stāstāms, un viss, ko viņš darījis, tas ir rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā. **7** Un Azarija aizmiga saviem tēviem pakaļ, un to apraka pie viņa tēviem Dāvida pili, un Jotams, viņa dēls, palika par kēniņu viņa vietā. **8** Azarijas, Jūda kēniņa, trīsdesmit astotā gadā Zaharija, Jeromeama dēls, palika par kēniņu pār Israēli Samarijā, un valdīja sešus mēnešus, **9** Un darīja, kas Tam Kungam nepatika, kā viņa tēvi bija darījuši; viņš neatstājās no Jeromeama, Nebata dēla, grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem. **10** Un Šalums, Jabesa dēls, cēla dumpi pret viņu un to kāva laužu priekšā un to nokāva un palika par kēniņu viņa vietā. **11** Un kas vēl par Zahariju stāstāms, redzi, tas ir rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **12** Šis bija Tā Kunga vārds, ko viņš bija runājis uz Jeū sacīdams: līdz ceturtam augumam tavi bērni sēdēs uz Israēla goda krēsla; un tā tas noticis. **13** Šalums, Jabesa dēls, palika par kēniņu Uzijas, Jūda kēniņa, trīsdesmit devītā gadā un valdīja vienu mēnesi Samarijā. **14** Jo Menaēms, Gadus dēls, cēlās no Tircas un nāca uz Samariju, un kāva Šalumu, Jabesa dēlu, Samarijā un to nokāva un palika par kēniņu viņa vietā. **15** Un kas vēl par Šalumu stāstāms, un tas dumpis, ko viņš cēlis, redzi, tas ir rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **16** Tad Menaēms kāva Tivzu un visu, kas tur bija, un viņas robežas no Tircas nākdams, tāpēc ka tie viņam nebija (vārtus) atdarījuši, un viņš to kāva un pārķēlā visas grūtās sievās. **17** Azarijas, Jūda kēniņa, trīsdesmit devītā gadā Menaēms, Gadus dēls, palika par kēniņu pār Israēli un valdīja desmit gadus Samarijā. **18** Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, un kamēr dzīvoja, viņš neatstājās no Jeromeama, Nebata dēla, grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem. **19** Tad Pūls, Asirijas kēniņš, nāca pret to zemi, un Menaēms deva

Pūlam tūkstoš talentus sudraba, lai viņa roka ar to būtu, ka varētu stiprināties savā valstībā. **20** Un Menaēms to naudu izspieda no Israēla, un ikkatram bagātam bija jādod Asīrijas kēniņam par ikkatru vīru piecdesmit sudraba sēkeli. Tad Asīrijas kēniņš griezās atpakaļ un nepalika vairs tai zemē **21** Un kas vēl stāstāms par Menaēmu, un viss, ko viņš darījis, tas ir rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **22** Un Menaēms aizmīga saviem tēviem pakal, un Pekaju, viņa dēls, palika par kēniņu viņa vietā. **23** Azarijas, Jūda kēniņa, piecdesmitā gadā Pekaju, Menaēma dēls, palika par kēniņu pār Israēli Samarijā, un valdīja divus gadus, **24** Un darija, kas Tam Kungam nepatika; viņš neatstājās no Jerobeama, Nebata dēla, grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem. **25** Un Peka, Remalijas dēls, viņa virsnieks, cēla dumpi pret viņu un to kāva Samarijā, kēniņa nama pagalmā, ar Argobu un ar Arju; un pie viņa bija piecdesmit vīri no Gileādas bērniem, un viņš to nokāva, un palika par kēniņu viņa vietā. **26** Un kas vēl stāstāms par Pekaju, un viss, ko viņš darījis, redzi, tas ir rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **27** Azarijas, Jūda kēniņa, piecdesmit otrā gadā Peka, Remalijas dēls, palika par kēniņu pār Israēli Samarijā un valdīja divdesmit gadus. **28** Un viņš darija, kas Tam Kungam nepatika; viņš neatstājās no Jerobeama, Nebata dēla, grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem. **29** Pekas, Israēla kēniņa, laikā Tiglat Pilezers, Asīrijas kēniņš, atnāca un uzņēma Jonu un AbelBetMaāku un Janoū un Kedesu un Hacoru un Gileādu un Galileju un visu Naftalus zemi, un tos novēda uz Asīriju. **30** Un Hoseja, Elas dēls, cēla dumpi pret Peku, Remalijas dēlu, un to sita un nokāva un palika par kēniņu viņa vietā Jotama, Uzijas dēla, divdesmitā gadā. **31** Un kas vēl par Peku stāstāms, un viss, ko viņš darījis, redzi, tas ir rakstīts Israēla kēniņu laiku grāmatā. **32** Pekas, Remalijas dēla, Israēla kēniņa, otrā gadā Jotams, Uzijas dēls, palika par kēniņu pār Jūdu. **33** Divdesmit pieci gadus viņš bija vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja sešpadsmīt gadus Jeruzālemē, un viņa mātei bija vārds Jeruza, Cadaka meita. **34** Un viņš darija, kas Tam Kungam labi patika, kā viņa tēvs Uzija bija darijis, tā viņš darija. **35** Tikai kalnu altāri vien netapa nopostīti, laudis upurēja un kvēpināja vēl pa kalniem. Šis uztaisīja tos augšvārtus pie Tā Kunga nama. **36** Un kas vēl par Jotamu stāstāms, un viss, ko viņš darījis, tas ir rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā. **37** Tanī laikā Tas Kungs sāka uz Jūdu sūtīt Recinu, Sīriešu kēniņu un Peku, Remalijas dēlu. **38** Un Jotams aizmīga saviem tēviem pakal, un tapa apraksts pie saviem tēviem Dāvida pilī, un Hizkija, viņa dēls, palika par kēniņu viņa vietā.

16 Pekas, Remalijas dēla, septiņpadsmitā gadā Ahazs, Jotama, Jūda kēniņa, dēls, palika par kēniņu. **2** Ahazs bija divdesmit gadus vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja sešpadsmīt gadus Jeruzālemē, un nedarija, kas Tam Kungam, viņa Dievam, patika, kā viņa tēvs Dāvids. **3** Jo viņš staigāja pa Israēla kēniņu ceļiem. Viņš ari savam dēlam lika caur uguni iet pēc pagānu negantības, ko Tas Kungs Israēla bērnu priekšā bija izdzinis. **4** Viņš upurēja un kvēpināja ari pa kalniem un pakalniem un apakš visiem zaliem kokiem. **5** Tad Recins, Sīriešu kēniņš, ar Peku, Remalijas dēlu, Israēla kēniņu, cēlās karā pret Jeruzālemi, un apmeta lēgeri ap Ahazu, bet to nevarēja pārvarēt. **6** Tanī laikā Recins, Sīriešu kēniņš, atdabūja Elatu uz Sīriešu pusī, un izdzina Jūdu no

Elatas, un Sīrieši nāca uz Elatu un tur dzīvoja līdz šai dienai. **7** Bet Ahazs sūtīja vēstnešus pie Tiglat Pilezera, Asīriešu kēniņa, un lika sacīt: es esmu tavs kalps un tavs dēls, nāc šurp un atpestī mani no Sīriešu kēniņa rokas un no Israēla kēniņa rokas, kas pret mani cēlušies. **8** Un Ahazs nēma to sudrabi un zeltu, kas atrādās Tā Kunga namā un kēniņa nama mantās, un sūtīja dāvanas Asīriešu kēniņam. **9** Un Asīriešu kēniņš tam paklausīja, un Asīriešu kēniņš cēlās pret Damasku un to uzņēma un aizveda tos (iedzīvotajus) uz Kiru un nokāva Recinu. **10** Tad kēniņš Ahazs nāca Tiglat Pilezeram, Asīriešu kēniņam, pretī uz Damasku un tur redzēja to altāri, kas bija Damaskū, un kēniņš Ahazs sūtīja priesterim Ūrijam tā altāra līdzību un tēlu, visu tā, kā tas bija taisīts. **11** Un priesteris Ūrija uztaisīja tādu altāri; itin tādu, kādu kēniņš Ahazs no Damaskus bija sūtījis, tādu priesteris Ūrija taisīja, kamēr kēniņš Ahazs no Damaskus pārnāca. **12** Kad nu kēniņš Ahazs no Damaskus pārnāca, tad kēniņš redzēja to altāri, un kēniņš gāja pie tā altāra un uz tā upurejā, **13** Un iedēzināja savu dedzināmo upuri un savu ēdamo upuri un izlēja savu dzeramo upuri un slacijs savu pateicības upura asinis uz to altāri. **14** Bet to vara altāri, kas bija Tā Kunga priekšā, to viņš nocēla no tās vietas nama priekšā, starp (savu) altāri un Tā Kunga namu, un to cēla sānis(savam) altārim pret ziemeļu pusī. **15** Un kēniņš Ahazs pavēlēja priesterim Ūrijam sacīdams: uz tā lielā altāra tev būs iedēzināt rīta dedzināmo upuri un vakara ēdamo upuri, ir kēniņa dedzināmo upuri un viņu ēdamo upuri, ir visu zemes ļaužu dedzināmo upuri un viņu ēdamo upuri un viņu dzeramo upuri, un tev uz to būs slacināt visas asinis no dedzināmiem upuriem un no kaujamiem upuriem, bet par to vara altāri es apdomāšu, ko es darišu. **16** Un priesteris Ūrija darija, kā kēniņš Ahazs bija pavēlējis. **17** Un kēniņš Ahazs nolauzīja tos sānu galdus no tiem krēsliem un noņēma no viņu virsas tos katlus un nocēla to jūru no tiem vara vēršiem, kas apakš tās bija, un to lika uz akmeņu grīdu. **18** Viņš ari pārgrozīja pie Tā Kunga nama tās svētās dienas lieveni, ko tie pie tā nama bija taisījuši, un kēniņa vārtus no āra puses, Asīrijas kēniņa labad. **19** Un kas vēl par Ahazu stāstāms, ko viņš darījis, tas ir rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā. **20** Un Ahazs aizmīga saviem tēviem pakal, un tapa apraksts pie saviem tēviem Dāvida pilī, un Hizkija, viņa dēls, palika par kēniņu viņa vietā.

17 Ahaza, Jūda kēniņa, divpadsmitā gadā Hoseja, Elas dēls, palika par kēniņu pār Israēli Samarijā un valdīja deviņus gadus, **2** Un darija, kas Tam Kungam nepatika, taču ne tā, kā tie Israēla kēniņi, kas bijuši priekš viņa. **3** Pret to cēlās Salmanasers, Asīrijas kēniņš, un Hoseja tam palika par kalpu, un tam deva dāvanas. **4** Bet Asīrijas kēniņš manīja, ka Hoseja bija derējis derību un sūtījis vēstnešus pie Ēģiptes kēniņa Zoūs, un vairs nenonesa dāvanas Asīrijas kēniņam kā gadu no gada, un Asīrijas kēniņš to saņēma ciet un saistītu iemeta cietumā. **5** Jo Asīrijas kēniņš apnēma visu zemi un nāca uz Samariju un apmeta lēgeri pret to trīs gadus. **6** Un Hosejas devītā gadā Asīrijas kēniņš uzņēma Samariju un aizveda Israēli uz Asīriju un tiem lika dzīvot Helahā un pie Haboras, Gozanas upes, un Medijs pilsētās. **7** Un notikās, kad Israēla bērni apgrēkojās pret To Kungu, savu Dievu, kas tos no Ēģiptes bija izvedis, no Ēģiptes

ķēniņa Faraona rokas, un kalpoja citiem dieviem, **8** Un staigāja pēc pagānu likumiem, ko Tas Kungs Israēla bērnu priekšā bija izdzinis, un pēc Israēla kēniņu (likumiem), ko tie bija cēluši, - **9** Un Israēla bērni slepenībā domāja un darija, kas nebija labi, pret To Kungu, savu Dievu, un taisija sev kalnu altārus visās savās pilsētās, gan pilis, gan stiprās pilsētās, **10** Un uztaisija sev elku bildes un Astartes uz visiem augstiem pakalniem un apakš visiem zaļiem kokiem, **11** Un kvēpināja tur uz visiem kalniem, tāpat kā pagāni, ko Tas Kungs viņu priekšā bija aizvedis, un darija jaunas lietas, To Kungu kaitinādami, **12** Un kalpoja elku dieviem, par ko Tas Kungs uz tiem bija sacījis: "Jums to nebūs darīt." **13** Un kad Tas Kungs pret Israēli un pret Jūdu liecību deva caur visiem praviešiem un visiem redzētājiem un lika sacīt: "Atgriežaties no saviem nikniem ceļiem un turat Manus baušlus un Manus likumus, pēc visas bauslības, ko Es jūsu tēviem pavēlējis, un ko Es pie jums esmu sūtījis caur Saviem kalpiem, tiem praviešiem!" **14** Tad tie neklausīja, bet apcietinājās stūrgalvīgi pēc savu tēvu stūrgalvības, kas nebija tiecējuši uz To Kungu, savu Dievu. **15** Un tie niciņāja Viņa baušlus un Viņa derību, ko Tas ar viņu tēviem bija darijis, un Viņa liecības, ko Tas viņu starpā bija apliecinājis, un dzinās uz nelietibū un kļuva nelieši un (gāja) pakaļ apkārtējiem pagāniem, par ko Tas Kungs tiem bija pavēlējis, lai tā nedara kā viņi. **16** Un tie atstājās no visiem Tā Kunga, sava Dieva, baušiem un taisija sev izlietas bildes, divus teļus, un taisija arī Astartes un metās zemē priekš visa debess spēka un kalpoja Baālam. **17** Un tie lika saviem dēliem un savām meitām iet caur uguni un devās uz zilēšanu un vārdošanu, un pārdevās ļaunu darit priekš Tā Kunga acīm, Viņu apkaitinādami. **18** Tad Tas Kungs loti apskaitās par Israēli un tos atmeta nost no Sava vaiga, ka nekā neatlika, kā vien Jūda cilts. **19** Un arī Jūda neturēja Tā Kunga, sava Dieva, baušlus, bet tie staigāja Israēla likumos, ko tie bija cēluši. **20** Tad Tas Kungs atmeta visu Israēla dzimumu un tos iegāza bēdās un tos deva laupītājiem rökā, kamēr tos pavismat atmeta no Sava vaiga. **21** Un Viņš norāva Israēli no Dāvida nama, un tie cēla Jerobeamu, Nebata dēlu, par kēniņu, un Jerobeams novērsa Israēli no Tā Kunga un paveda tos uz lielīm grēkiem. **22** Un Israēla bērni staigāja visos Jerobeama grēkos, ko tas bija darijis; tie no tiem neatstājās, - **23** Tiekiams Tas Kungs Israēli atmeta no Sava vaiga, kā Tas bija runājis caur visiem Saviem kalpiem, tiem praviešiem. Un Israēls no savas zemes tapa aizvests uz Asīriju līdz šai dienai. **24** Un Asīrijas kēniņš atveda (ļaudis) no Bābeles un no Kutas un no Avas un no Hamatas un no Sefarvaimas un tiem lika dzīvot Samarijas pilsētās Israēla bērnu vietā, un tie iemantoja Samariju un dzīvoja tās pilsētās. **25** Kad tie nu tur sāka dzīvot un To Kungu nebijās, tad Tas Kungs sūtīja lauvas viņu starpā, kas citus no tiem saplēsa. **26** Tādēļ tie runāja uz Asīrijas kēniņu un sacīja: tās tautas, ko tu esi aizvedis un kam tu licis dzīvot Samarijas pilsētās, nezina tās zemes Dieva tiesu, tādēļ Viņš starp tiem ir lauvas sūtījis, un redzi, tie tos saplēš, tāpēc ka tie nezina tās zemes Dieva tiesu. **27** Tad Asīrijas kēniņš pavēlēja sacīdam: novediet uz turieni vienu no tiem priesteriem, ko jūs no turienes esat aizveduši; lai tie iet un tur dzīvo un lai viņš māca tās zemes Dieva tiesu. **28** Un viens no tiem priesteriem, kas no Samarijas bija

aizvesti, nāca un dzīvoja Bētelē un tos mācīja, kā To Kungu bīties. **29** Bet ikkatra tauta pati sev taisija dievus un tos uzcela elku kalnu namos, ko Samarijas ļaudis bija cēluši, - ikkatra tauta savās pilsētās, kur tie dzīvoja, **30** Un Bābeles ļaudis taisija SukotBenotu, un Kutas ļaudis taisija Nergelu, un Hamatas ļaudis taisija Azimu, **31** Un Avieji taisija Nibeusu un Tartaku, un Sefarvaimieši sadedzināja ar ugumi savus dēlus Adramelekam un Anamelekam, Sefarvaimiešu dieviem. **32** Un tie bijās arī To Kungu un cēla sev kalnu priesterus no ļaužu vīdus, un tie viņiem upurēja tais kalnu namos. **33** Tie bijās To Kungu un kalpoja arī saviem dieviem, pēc ikkatras tautas ieraduma, no kurienes tie bija atvesti. **34** Un līdz šai dienai tie dara pēc tā pirmā ieraduma; tie nebīstas To Kungu, nedz dara pēc saviem likumiem un pēc savām tiesām, nedz pēc tās bauslības, nedz pēc tā likuma, ko Tas Kungs Jēkaba bērniem pavēlējis, kam Viņš deva Israēla vārdu. **35** Tas Kungs ar tiem bija derējis derību un tiem pavēlējis sacīdams: "Jums nebūs bīties citus dievus, nedz priekš tiem mesties zemē, nedz tiem kalpot, nedz tiem upurēt," **36** Bet Tam Kungam, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes ar lielu spēku un izstieptu elkonī: To jums būs bīties un priekš Tā jums būs mesties zemē un Tam jums būs upurēt. **37** Un jums būs turēt tos likumus un tās tiesas un to bauslību un to pavēlī, ko Viņš jums rakstījis, to darīt visu mūžu, bet citus dievus jums nebūs aizmirst un nebūs bīties citus dievus, **38** Bet jums To Kungu, savu Dievu, būs bīties, tad Tas jūs izglābs no visu jūsu ienaidnieku rokas." **40** Bet tie neklausīja, bet darija pēc sava pirmā ieraduma. **41** Tā šās tautas bijās To Kungu un kalpoja arī saviem elka dieviem, arī viņu bērni un bērnu bērni dara tā pat, kā viņu tēvi darijuši, līdz šai dienai.

18 Un Hosejas, Elas dēla, Israēla kēniņa, trešā gadā Hizkija, Ahaza, Jūda kēniņa, dēls, palika par kēniņu. **2** Un viņš bija divdesmit pieci gadus vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja divdesmit deviņus gadus Jeruzalemē, un viņa mātei bija vārds Abi, Zaharijas meita. **3** Un tas darija, kas Tam Kungam labi patika, tāpat kā viņa tēvs Dāvids bija darijis. **4** Tas nospostīja tos kalnu altārus un nolauzīja tos stabus un izdeldēja Astartes un sadragāja to vara čūsku, ko Mozus bija taisījis; jo līdz tam laikam Israēla bērni tai bija kvēpinājuši un to nosauca Neūstan (vara taisīta). **5** Viņš uzticējās Tam Kungam, Israēla Dievam, un pēc viņa nebija otrs tāds kā viņš no visiem Jūda kēniņiem, arī priekš viņa tāds nebija bijis. **6** Jo viņš piekērās Tam Kungam un viņš no Tā neatkāpās un viņš turēja tos baušlus, ko Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis. **7** Un Tas Kungs bija ar viņu, ka viss, kur viņš izgāja, labi izdevās. Viņš atkāpās arīdzan no Asīrijas kēniņa un tam vairs nekalpoja. **8** Viņš kāva arīdzan Filistus līdz Gazai un viņas robežām, gan pilis, gan stiprās pilsētās. **9** Un kēniņa Hizkijas ceturtā gadā, tas ir Hosejas, Elas dēla, Israēla kēniņa, septītais gads, Salmanasers, Asīrijas kēniņš, cēlās pret Samariju un apmeta lēģeri pret viņu. **10** Un to uzņēma pēc trim gadiem, Hizkijas sestā gada, tas ir Hosejas, Israēla kēniņa, devītais gads, - tad Samarija tapa uzņemta. **11** Un Asīrijas kēniņš aizveda Israēli uz Asīriju un tiem lika dzīvot Halahā un pie Haboras, Gozmanas upes, un Medijas pilsētās, **12** Tāpēc ka tie Tā Kunga, sava Dieva, balsij nebija klausījuši, bet viņa derību pārkāpuši,

un visu, ko Mozus, Tā Kunga kalps, bija pavēlējis, un to nebija nedz klausījuši nedz darijuši. **13** Bet kēniņa Hizkijas četrpadsmitā gadā Sanheribs, Asīrijas kēniņš, cēlās pret visām stiprām Jūda pilsētām un tās uzņēma. **14** Tad Hizkija, Jūda kēniņš, sūtīja pie Asīrijas kēniņa uz Laķisū un lika sacīt: es esmu apgrēkojies, griezies atpakaļ no manis, es nesišu, ko tu man uzlīki. Tad Asīrijas kēniņš Hizkijam, Jūda kēniņam, uzlika trīssimt talentus sudrabu un trīsdesmit talentus zelta. **15** Un Hizkija deva visu sudrabu, kas atradas Tā Kunga namā un tā kēniņa nama mantās. **16** Tanī laikā Hizkija noplēsa (to zeltu) no Tā Kunga nama durvīm un no tiem stabiem, ko Hizkija, Jūda kēniņš, bija apkalis ar zeltu, un to deva Asīrijas kēniņam. **17** Bet Asīrijas kēniņš sūtīja Tartanu (augsto sargu), Rabsarisu (augsto valdoni) un Rabzaku (augsto dzērienu devēju) no Laķisās pie kēniņa Hizkijas ar lielu karaspēku uz Jeruzālemi, un tie cēlās un gāja uz Jeruzālemi. Un kad tie bija cēlušies un nonākuši, tad tie nostājās pie augšēja diķa ūdens grāvja, ceļa malā pie vadmalnieku tiruma. **18** Un tie sauka kēniņu. Tad pie tiem izgāja nama uzraugs Elijaķims, Hilkijs dēls, un skrīveris Šebna un kanclers Joaks, Asafa dēls. **19** Un Rabzakus uz tiem sacīja: sakāt jel Hizkijam: tā saka tas lielais kēniņš, Asīrijas kēniņš: kas tas tāds patvērumus, uz ko tu paļaujies? **20** Tu saki tukšu vārdu, diezgan esot padoma un spēka uz karu. Uz ko tad tu paļaujies, ka tu no manis esi atrkritis? **21** Nu redzi, tu paļaujies uz to salūžušo niedri, uz Ēģipti. Kas uz to atspiežas, tam tā ies rokā un to pārdurs. Tāds ir Faraons, Ēģiptes kēniņš, višiem, kas uz viņu paļaujas. **22** Bet ja jūs uz mani sakāt: mēs paļaujamies uz To Kungu, savu Dievu: vai tas nav, kam kalnus un altārus Hizkija ir nopostījis un sacījis uz Jūdu un Jeruzālemi: priekš šī altāra, kas ir Jeruzāleme, jums būs pielūgt? **23** Nu tad, noderi ar manu kungu, Asīrijas kēniņu, un es tev došu divtūkstoš zirgus, ja tev ir jātnieki, ko tiem likt virsū. **24** Kā tad tu varēsi atsist atpakaļ vienu pašu virsnieku no mana kunga vismazākiem kalpiem? Bet tu paļaujies uz Ēģipti, ratu un jātnieku dēl. **25** Vai tad nu es bez Tā Kunga esmu cēlies pret šo vietu, to izpostīt? Tas Kungs uz mani sacījis: celies pret šo zemi un izposti to. **26** Tad Elijaķims, Hilkijs dēls, un Šebna un Joaks sacīja uz Rabzaku: runājel ar saviem kalpiem sīriski, - mēs to gan protam - un nerūā ar mums jūdiski priekš šo laužu ausīm, kas ir uz mūra. **27** Bet Rabzakus uz tiem sacīja: vai mans Kungs mani sūtījis pie tava kunga un pie tevis, šos vārdus runāt? Vai ne pie tiem viriem, kas sēž uz mūra, kam līdz ar jums būs jāēdi savi sūdi un jādzeri savi mīzai. **28** Un Rabzakus nostājās un sauka ar stipru balsti jūdiski un runāja un sacīja: klausāties tā lielā kēniņa, Asīrijas kēniņa, vārdus. **29** Tā saka kēniņš: lai Hizkija jūs neapmāna, jo viņš jūs nevarēs izglābt no manas rokas. **30** Lai arī Hizkija jums nedara cerību uz To Kungu sacīdams: tiešām, Tas Kungs mūs izglābs un šī pilsēta netaps dota Asīrijas kēniņa rokā. **31** Neklausāties uz Hizkiju. Jo tā saka Asīrijas kēniņš: deriet ar mani mieru un nāciet pie manis ārā, tad ikviens ēdīs no sava vīna koka un ikviens no sava vīges koka un ikviens dzers ūdeni no savas akas, **32** Kamēr es nākšu un jūs aizvedīšu tādā zemē, kāda ir jūsu zeme, labības un vīna zeme, maizes un vīna dārzu zeme, eļļas koku, eļļas un medus zeme, - tad jūs paliksiet dzīvi un nemirsiet. Bet Hizkijam neklasiet, jo viņš jūs pievīl sacīdams: Tas Kungs

mūs izpestīs. **33** Vai gan pagānu dievi ikviens savu zemi izglābuši no Asiriešu kēniņa rokas? **34** Kur ir Hamatas un Arpadas dievi? Kur ir Sefarvaimas, Enas un Ivas dievi? Vai tie gan izglābuši Samariju no manas rokas? **35** Kurš no visas pasaules dieviem izglāb savu zemi no manas rokas? Kā tad Tas Kungs Jeruzālemi izglābs no manas rokas? **36** Bet tie laudis cieta klusus un viņam neatbildēja neviena vārda, jo kēniņš bija pavēlējis un sacījis: jums nebūs viņam atbildēt. **37** Tad nama uzraugs Elijaķims, Hilkijs dēls, un skrīveris Šebna un kanclers Joaks, Asapa dēls, nāca pie Hizkijas ar saplēstām drēbēm un viņam stāstīja Rabzakus vārdus.

19 Kad nu kēniņš Hizkija to dzirdēja, tad viņš saplēsa savas drēbes un apvilka maisu un gāja Tā Kunga namā, **2** Un sūtīja nama uzraugu Elijaķimu un skrīveri Šebnu un tos vecākos priesterus, maisos ģērbušos, pie pravieša Jesajas, Amoca dēla. **3** Un tie uz viņu sacīja: tā saka Hizkija: šī diena ir bēdu un soda un kauna diena. Jo bēri nākuši uz dzimšanu un spēka nav dzemdēt. **4** Vai Tas Kungs, tavs Dievs, nedzīrdēs visus Rabzakus vārdus, ko viņa kungs, Asīrijas kēniņš, ir sūtījis, zaimot to dzīvo Dievu, un nepārmācis par tiem vārdiem, ko Viņš dzirdējis, Tas Kungs, tava Dievs? Tāpēc celies un lūdz par tiem atlikušiem, kas vēl atrodas. **5** Un kēniņa Hizkijas kalpi nāca pie Jesajas. **6** Un Jesaja uz tiem sacīja: tā jums savam kungam būs sacīt: tā saka Tas Kungs: "Nebīsties par tiem vārdiem, ko tu esi dzirdējis, ar ko Asīrijas kēniņa sulaiņi Mani zaimojuši. **7** Redzi, Es tam došu tādu garu, ka tas dzīrdēs baumu un ies atpakaļ uz savu zemi, un Es viņam paša zemē likšu krist caur zobenu." **8** Kad nu Rabzakus gāja atpakaļ, tad viņš atrada Asīrijas kēniņu pret Libnu karojam, jo viņš bija dzirdējis, ka tas no Laķisa jau bija aizgājis. **9** Un kad viņš par Tiraku, Moru kēniņu, dzīrdēja sakām: redzi, viņš ir izgājis ar tevi karot, tad viņš atkal sūtīja vēstnešus pie Hizkijas un sacīja: **10** Tā runājiet uz Hizkiju, Jūda kēniņu, un sakāt: lai tevi nepievīl tavs Dievs, uz ko tu paļaujies, sacīdams: Jeruzāleme netaps rokā dota Asīrijas kēniņam. **11** Redzi, tu esi dzīrdējis, ko Asīrijas kēniņi darijuši visām zemēm, tās izdzēdēdam; un tu domā izglābties? **12** Vai pagānu dievi tos glābuši, ko mani tēvi izpostījuši, Gozanu un Haranu un Recevu un Edeņa bērnus, kas bija Telasarā? **13** Kur ir Hamatas kēniņš un Arpadas kēniņš un Sefarvaimas pilsētas, Enas un Ivas kēniņš? **14** Kad nu Hizkija bija dabūjis tās grāmatas no vēstnešu rokas un tās izlasījis, tad viņš gāja Tā Kunga namā, un Hizkija tās atpleta Tā Kunga priekšā. **15** Un Hizkija pielūdzā Tā Kunga priekšā un sacīja: Kungs, Israēla Dievs, kas sēdi pār kerubiem, Tu viens pats esi Dievs pār visām zemes valstīm, Tu esi radījis debesis un zemi. **16** Atgriez, ak Kungs, Savas ausis un klausies, atveri, ak Kungs, Savas acis un redzi un dzirdi Sanheriba vārdus, ko viņš sūtījis, zaimot To dzīvo Dievu! **17** Patiesi, ak Kungs, Asīrijas kēniņi ir postījuši pagānus un viņu zemi, **18** Un viņu dievus metuši ugnī, jo tie nav dievi, bet cilvēku roku darbs, koks un akmens, tāpēc tie tos ir izpostījuši. **19** Nu tad, Kungs, mūsu Dievs, izpesti mūs jel no viņa rokas, lai visas valstis vīrs zemes atzīst, ka Tu, ak Kungs, vien esi Dievs. **20** Tad Jesaja, Amoca dēls, sūtīja pie Hizkijas un lika sacīt: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: par ko tu Mani pielūdzis pret Sanheribu, Asīrijas kēniņu, to Es esmu klausījis. **21** Šis

ir tas vārds, ko Tas Kungs pret viņu runājis: tevi nievā, tevi apsmēj jumprava, Ciānas meita, aiz tevis krata galvu Jeruzālemes meita. **22** Ko tu esi apsmējis un zaimojis un pret ko tu esi pacēlis savu balsi un augsti uzcēlis savas acis? Pret to Svēto iekš Israēla. **23** Caur saviem vēstnešiem tu To Kungu esi apmēdījis un sacījis: ar saviem ratu pulkiem es uzķāpu kalnu galos, Lībanus virsgalā, un izcērtu viņa augstos ciedru kokus un izlasiņās priedes, un tieku līdz paša gala majoklim, līdz viņa meža lepnumiem. **24** Es roku un dzeru svešus ūdeņus, un no manu kāju pēdām paliek sausas visas Ēģiptes upes. **25** Vai tu neesi dzirdējis, ka Es jau sen iepriekš to esmu sataisījis, jau vecos laikos to esmu apņēmies? Tagad Es tam esmu licis notikt, ka tu izposti stipras pilsētas un dari par akmenē kopām. **26** Tāpēc viņu iedzīvotājiem nogura rokas, un tie iztrūcinājās un tapa kaunā, tie bija kā zāle laukā un kā uzzēlīs zaļums un kā zāle uz jumtiem un kā rūsaina labība, pirms nāk stiebros. **27** Un Es zinu tavu sēdēšanu un tavu iziešanu un tavu ieiešanu un tavu trakošanu pret Mani. **28** Tavas trakošanas dēļ pret Mani un tavas pārgalvības pēc, kas nākusi Manān ausīs, Es Savu kāsi likšu tavās nāsīs un Savus laužpus tavā mutē, un tev likšu griezties atpakaļ pa to ceļu, kur tu esi nācis. **29** Un tas tev būs par zīmi: Šai gadā ēdis papuvē augušu, un otrā gadā ataugu, un trešajā gadā sejiet un plaujet un stādjet vīna dārzus un ēdiet viņu augļus. **30** Un kas no Jūda nama ir izglābtis un atlīcis, sakņos atkal lejup un nesīs augļus augšup; **31** Jo no Jeruzālemes izies atlikuši, un atpestīti no Ciānas kalna. To daris Tā Kunga Cebāot karstums. **32** Tāpēc tā saka Tas Kungs par Asīrijas kēniņu: viņš nenāks šai pilsētā un neiešaus tanī nevienu bultu un nepacels pret to priekšturamās bruņas un neuzmetīs pret to valni. **33** Pa to pašu ceļu, kur viņš nācis, viņam būs griezties atpakaļ, bet šai pilsētā viņš nenāks, saka Tas Kungs. **34** Jo Es šo pilsētu paglabāšu un izpestīšu Sevis labad un Sava kalpa Dāvida labad. **35** Un tai pašā naktī notikās, ka Tā Kunga enģelis izgāja un nokāva Asiriešu lēgeri simts astoņdesmit un pieci tūkstošus. Un kad no rīta agri cēlās, redzi, tad tur viss bija miroņu pilns. **36** Tā Sanheribis, Asīrijas kēniņš, aizgāja un gāja projām un griezās atpakaļ un palika Ninivē. **37** Un notikās, kad viņš pielūdz Nizroka, sava dieva, namā, tad Adrameleks un Sārecers, viņa dēli, to nokāva ar zobenu un aizbēga uz Ararata zemi. Un viņa dēls Asaradons palika par kēniņu viņa vietā.

20 Tanī laikā Hizkija palika slims uz miršanu, un pravietis Jesaja, Amoca dēls, nāca pie viņa un uz to sacīja: tā saka Tas Kungs: apkopi savu namu, jo tu mirsi un nepaliksi vesels. **2** Tad Hizkija savu vaigu pagrieza pret sienu un pielūdz To Kungu un sacīja: **3** Ak Kungs, piemini lūdzams, ka es Tāvā priekšā esmu staigājis patiesībā no visas sīrds un darijīs, kas tev patīk. Un Hizkija gauži raudāja. **4** Un kad Jesaja vēl nebija izgājis ne puscela caur pilsētu, tad Tā Kunga vārds uz viņu notika un sacīja: **5** Ej atpakaļ un saki uz Hizkiju, Manas tautas valdniekuk: tā saka Tas Kungs, tava tēva Dāvida Dievs: Es tavu lūgšanu esmu klausījis, Es tavas asaras esmu redzējis, redzi, Es tevi darišu veselu, trešā dienā tu iesi Tā Kunga namā. **6** Un pie tavām dienām Es vēl pielikšu piecpadsmit gadus, un tevi un šo pilsētu Es izpestīšu no Asīrijas kēniņa rokas un pasargāšu šo pilsētu Sevis labad un Sava kalpa Dāvida labad. **7** Un Jesaja sacīja:

ņemiet viņu rausi. Un tie to nēma un uzlika uz to trumu, tad viņš palika vesels. **8** Un Hizkija sacīja uz Jesaju: kāda ir tā zīme, ka Tas Kungs mani darīs veselu, un ka es trešā dienā iešu Tā Kunga namā? **9** Un Jesaja sacīja: šī būs tā zīme no Tā Kunga, ka Tas Kungs šo lietu darīs, ko viņš runājis. Vai ēnai būs iet desmit kāpienus uz priekšu, vai desmit kāpienus atpakaļ? **10** Tad Hizkija sacīja: tas ir viegli, ēnai iet desmit kāpienus uz priekšu, - to ne, bet lai ēna iet desmit kāpienus atpakaļ! **11** Un pravietis Jesaja piesauca To Kungu, un Tas tai ēnai lika iet desmit kāpienus atpakaļ pa tiem pašiem kāpieniem, ko tā bija gājusi uz priekšu pie Ahaza saules stundeņa. **12** Tanī laikā Berodaks Baladans, Baladana dēls, Bābeles kēniņš, sūtīja grāmatas un dāvanas pie Hizkijas, jo tas bija dzirdējis, ka Hizkija bijis slims. **13** Un Hizkija par tiem priecājās un tiem radīja visu savu mantas namu, sudrabu un zeltu un dārgās zāles un to smalko eļļu un visu savu bruņu namu un visu, kas viņa mantās bija; nekas nebija viņa namā un visā viņa valstī ko Hizkija tiem nebūtu rādījis. **14** Tad pravietis Jesaja nāca pie kēniņa Hizkijas un uz to sacīja: ko šie viri sacījuši un no kurienes tie pie tevis nākuši? Un Hizkija sacīja: tie no tālas zemes atnākuši, no Bābeles. **15** Un tas sacīja: ko tie laba redzējuši tavā namā? Un Hizkija sacīja: tie visu redzējuši, kas manā namā; nekā nav no manām mantām, ko es tiem nebūtu rādījis. **16** Tad Jesaja sacīja uz Hizkiju: klausies Tā Kunga vārdu: **17** Redzi, dienas nāks, ka viss, kas ir tavā namā un ko tavi līdz šai dienai sakrājuši, taps novests uz Bābeli, nekas netaps atlīcināts, saka Tas Kungs. **18** Un no taviem bērniem, kas no tevis nāks, ko tu dzemdināsi, taps nēmti, ka tie būs par kambarjunkuriem Bābeles kēniņa pili. **19** Un Hizkija sacīja uz Jesaju: Tā Kunga vārds ir labs, ko tu runājis. Un viņš sacīja: lai notiek, kad tikai miers un drošība pastāv manā laikā. **20** Un vēl par Hizkiju stāstāms, un viss viņa spēks, un ko viņš darijīs, un par to dīki un ūdens grāvi, un ka viņš ūdeni vadījis pilsētā, tas viss ir rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā. **21** Un Hizkija aizmīga saviem tēviem pakaļ, un Manasus, viņa dēls, palika par kēniņu viņa vietā.

21 Manasus bija divpadsmit gadus vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja piecdesmit un pieci gadus Jeruzālemē. Un viņa mātei bija vārds Evciba. **2** Un viņš darija, kas Tam Kungam nepatika, pēc to pagānu negantības, ko Tas Kungs bija izdzinis Israēla bērnu priekšā. **3** Jo tas uztaisīja atkal kalnu altārus, ko viņa tēvs Hizkija bija iznīcinājis, un cēla Baālam altārus un taisīja Ašeru, kā Ahabs, Israēla kēniņš, bija darijis, un metās zemē priekš visa debesspulkā un tiem kalpoja. **4** Viņš taisīja arī altārus Tā Kunga namā, par ko Tas Kungs sacījis: "Jeruzālemē Es gribu likt Savu Vārdu." **5** Viņš uztaisīja altārus arī visam debess pulkam abos Tā Kunga nama pagalmos. **6** Un viņš lika savam dēlam iet caur uguni un cienīja zilēšanu un vārdošanu un pieturēja pūtējus un burvju, un darija daudz ļaunu priekš Tā Kunga acīm, Viņu kaitinādams. **7** Viņš arī lika Ašeras bildi, ko bija taisījis, tai namā, par ko Tas Kungs bija sacījis uz Dāvidu un viņa dēlu Salamanu: Šai namā un Jeruzālemē, ko Es no visām Israēla ciltīm izredzējis, Es Savu vārdu likšu mūžīgu. **8** Un Israēla kājai Es vairs nelikšu kustēt no tās zemes, ko Es esmu devis viņu tēviem, kad tie tura un dara visu, ko Es tiem esmu

pavēlējis, un visu bauslību, ko Mans kalps Mozus tiem pavēlējis. **9** Bet tie neklausīja, jo Manasus tos apmaldināja, ka tie ļaunāki darīja nekā tie pagāni, ko Tas Kungs Israēla bērnu priekšā bija izdeldējis. **10** Tad Tas Kungs runāja caur Saviem kalpiem, tiem praviešiem, un sacīja: **11** Tāpēc ka Manasus, Jūda kēniņš, darījis šādu negantību, ļaunāki pār visu, ko Amorieši darījuši priekš viņa, un Jūdu arīdzan pavedis uz grēkiem caur saviem elkidieviem, **12** Tāpēc Tas Kungs, Israēla Dievs tā sakā: redzi, Es vedīšu nelaimi pār Jeruzālemi un pār Jūdu, ka ikkatram, kas to dzird, abas ausis skanēs. **13** Jo Es Jeruzālemi izdalīšu kā Samariju un izsvēršu kā Ahaba namu, un izslauču Jeruzālemi, kā blodu izslauka, kas top izslaucītu un uz muti apgāzta. **14** Un Es atmetīšu Savas tautas atlkušos un tos nodošu viņu ienaidnieku rokā, un tie būs par laupījumu un izpostījumu visiem saviem ienaidniekiem. **15** Tāpēc ka tie darījuši, kas Man nepatīk, un Mani apkaitinājuši no tās dienas, kad viņu tēvi izgāja no Ēģiptes, līdz šai dienai. **16** Un Manasus ari izlēja daudz nenoziedzīgas asinis, tiekams Jeruzāleme tapa pilna no viena gala līdz otram, pāri par to grēku, uz ko viņš Jūdu paveda, darīt, kas Tam Kungam nepatika. **17** Un kas vēl par Manasu stāstāms un viss, ko viņš darījis un viņa grēki, ko viņš grēkojis, tas viss ir rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā. **18** Un Manasus aizmīga saviem tēviem pakal un tapa apraksts sava nama dārzā, Uzas dārzā, un viņa dēls Amons palika par kēniņu viņa vietā. **19** Amons bija divdesmit un divus gadus vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja divus gadus Jeruzālemē. Un viņa mātei bija vārds Mezulemeta, Aruca meita, no Jobas. **20** Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, kā viņa tēvs Manasus bija darījis. **21** Un viņš staigāja visos tanis ceļos, kur viņa tēvs bija staigājis, un kalpoja tiem elkidieviem, kam viņa tēvs bija kalpojis, un metās zemē priekš tiem. **22** Un viņš atstāja To Kungu, savu tēvu Dievu, un nestāigāja Tā Kunga ceļos. **23** Un Amona kalpi cēla dumpi pret viņu un nokāva kēniņu viņa namā. **24** Bet tās zemes ļaudis kāva visus, kas dumpi bija cēluši pret kēniņu Amonu. Un tie zemes ļaudis darīja viņa dēlu Josiju par kēniņu viņa vietā. **25** Un kas vēl par Amonu stāstāms, ko viņš darījis, tas viss ir rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā. **26** Un viņš savā kapā tapa apraksts Uzas dārzā, un viņa dēls Josija palika par kēniņu viņa vietā.

22 Josija bija astoņus gadus vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja trīsdesmit un vienu gadu Jeruzālemē. Un viņa mātei bija vārds Jedida, Adajas meita no Backates. **2** Un tas darīja, kas Tam Kungam labi patika un staigāja visos sava tēva Dāvida ceļos un neatkāpās ne pa labo ne pa kreiso roku. **3** Un kēniņa Josijas astoņpadsmitā gadā kēniņš sūtīja skrīveri Safanu, Acalijas dēlu, Mešulama dēla dēlu, Tā Kunga namā un sacīja: **4** Ej pie augstā priestera Hilkijas, saņemt to naudu, kas Tā Kunga namā nest, un ko sliekšņu sargi no tiem laudim sakrājuši, **5** Un to dot tiem darba uzraugiem rokā, kas ir iecelti pār Tā Kunga namu, lai tie to dod tiem strādniekiem pie Tā Kunga nama, izlabot tā nama plisumus, **6** Tiem amatniekiem un nama taisītājiem un mūrniekim, pirkts kokus un cirstus akmeņus, izlabot to namu. **7** Bet lai neprasa atbildēšanu par to naudu, kas viņu rokā dota, jo tie to dara uz ticību. **8** Tad augstais priesteris Hilkija sacīja uz skrīveri Safanu: es bauslības grāmatu esmu atradis Tā Kunga namā. Un Hilkija deva

Safanam to grāmatu; un tas to lasīja. **9** Un skrīveris Safans nāca pie kēniņa un viņam nesa vēsti atpakaļ un sacīja: tavi kalpi ir izbēruši to naudu, kas Tā Kunga namā atrasta, un to devuši rokā tiem darba uzraugiem, kas iecelti pār Tā Kunga namu. **10** Un skrīveris Safans stāstīja kēniņam un sacīja: priesteris Hilkija man devis vienu grāmatu. Un Safans to lasīja kēniņam priekšā. **11** Kad nu kēniņš dzirdēja tās bauslības grāmatas vārdus, tad viņš saplēsa savas drēbes. **12** Un kēniņš pavēlēja priesterim Hilkijam un Aikamam, Safana dēlam, un Akboram, Mikajas dēlam, un skrīverim Safanam un kēniņa kalpam Azajam, un sacīja: **13** Ejat, vaicājet To Kungu priekš manis un priekš tiem laudīm un priekš visa Jūda par šās grāmatas vārdiem, kas ir atrasta. Jo Tā Kunga bardzība ir liela, kas pret mums iedegusies par to, ka mūsu tēvi šās grāmatas vārdus nav klausījuši, nedz to darījuši, kas viss mums tur uzrakstīts. **14** Tad priesteris Hilkija un Aikams un Akbors un Safans un Azaja nogāja pie pravietes Uldas, drēbju sarga, Šaluma, Tikvas dēla, Aras dēla dēla, sievas, kas dzīvoja Jeruzālemes otrā daļā, un tie ar to runāja. **15** Un tā uz tiem sacīja: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: sakāt tam vīram, kas jūs pie Manis sūtījis: **16** Tā saka Tas Kungs: redzi, Es vedīšu nelaimi pār šo vietu un pār viņas iedzīvotājiem, visus tās grāmatas vārdus, ko Jūda kēniņš lasījis, **17** Tāpēc ka tie Mani atstājuši un kvēpinājuši citiem dievieniem un Mani kaitinājuši ar visiem saviem roku darbiem, tāpēc Mana bardzība pret šo vietu iedegsies un nedzīsīs. **18** Bet uz Jūda kēniņu, kas jūs sūtījis, To Kungu vaicāt, jums tā būs sacīt: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par tiem vārdiem, ko tu esi dzirdējis: **19** Tāpēc ka tava sirds mīksta tapusi, un tu priekš Tā Kunga esi zemojies, dzirdēdams, ko Es esmu runājis pret šo vietu un pret viņas iedzīvotājiem, ka tiem būs iet postā un palikt par lāstu, un esi saplēsis savas drēbes un raudājis manā priekšā, tad es tevi arī esmu paklausījis, saka Tas Kungs. **20** Tāpēc, redzi, Es tevi piepulcināšu taviem tēviem, un tu ar mieru tapsi guldīts savā kapā, un tavas acis nerēdzēs to nelaimi, ko Es vedīšu pār šo vietu. Un tie kēniņam atsacīja šo vārdu.

23 Tad kēniņš sūtīja, un pie viņa sapulcinājās visi vecaji no Jūda un Jeruzālemes. **2** Un kēniņš gāja Tā Kunga namā un līdz ar viņu visi Jūda vīri un visi Jeruzālemes iedzīvotāji un visi priesteri un pravieši un visi laudis, gan mazi, gan lieli. Un viņš lasīja priekš viņu ausīm visus vārdus no tās derības grāmatas, kas bija atrasta Tā Kunga namā. **3** Un kēniņš stāvēja tai augstajā vietā un derēja deribu priekš Tā Kunga vaiga, Tam Kungam pakal staigāt un turēt Viņa bauļus un Viņa liecības un Viņa likumus no visas sirds un no visas dvēseles, stipri turēt šās derības vārdus, kas bija rakstīti šai grāmatā. Un visi ļaudis uzņēma šo deribu. **4** Un kēniņš pavēlēja augstajam priesterim Hilkijam, un otras kārtas priesteriem un sliekšņa sargiem, iznest no Tā Kunga nama visus rikus, kas bija taisīti Baālam un Ašerai un visam debess pulkam, un viņš tos sadedzināja ārā aiz Jeruzālemes Kidronas ielejā un viņu pišķus lika nest uz Bēteli. **5** Viņš arī nocēla tos kalnu priesterus, ko Jūda kēniņi bija iecēluši, kvēpināt uz kalniem Jūda pilsētas un ap Jeruzālemi, arī tos, kas kvēpināja Baālam, saulei un mēnesim un zvaigzniem un visam debess pulkam. **6** Viņš arī izmetza to Ašeru no Tā Kunga nama ārā aiz Jeruzālemes pie Kidronas upes un to sadedzināja pie Kidronas upes un to sagrūda pišķos un

nometa vinas pišķus uz ļaužu bērnu kapiem. **7** Viņš noplēsa arī maucinieku namus, kas pie Tā Kunga nama bija, kur sievas auda teltis priekš Ašeras. **8** Un viņš saaicināja visus priesterus no Jūda pilsētām un sagānīja tos kalnu altārus, kur tie svētitāji bija kvēpinājuši, no Ģebas līdz Bēršebai, un noplēsa elku altārus pie vārtiem, to, kas bija Jozuas, pilsētas virsnieka, vārtu priekšā, (un to, kas) bija pa kreiso roku, kad ieiet pilsētas vārtos. **9** Bet kalnu priesteri neupurēja uz Tā Kunga altāra Jeruzālemē, bet tie ēda neraudzētu maizi starp saviem brāļiem. **10** Viņš sagānīja arī Tovetu, Inoma bērnu ielejā, ka neviens savam dēlam vai meitai neliktu caur uguni iet Molokam. **11** Viņš arī atmeta tos zirgus, ko Jūda kēniņi saulei bija cēluši, kur Tā Kunga namā iet, pie kambarjunkura NetanMeleka kambara, kas iekš Parvarim, un sadedzināja arī saules ratus ar uguni. **12** Viņš noplēsa arī tos altārus, kas bija uz Ahaza augšstabas jumta, ko Jūda kēniņi bija taisījuši līdz ar tiem altāriem, ko Manasus bija taisījis Tā Kunga nama abos pagalmos, un tos sagrūda un meta viņu pišķus Kidronas upē. **13** Un kēniņš sagānīja tos kalnu altārus Jeruzālemes priekšā, pa labo roku samaitāšanas kalnam, ko Salamans, Israēla kēniņš, bija uztasījis Astartei, Sidona negantibai, un Kamosam, Moaba negantibai, un Milkonom, Amona bērnu negantibai. **14** Un viņš sadragāja tos stabus un nopostīja tās Ašeras un pildīja viņu vietas ar cilvēku kauliem. **15** Viņš noplēsa arī to altāri, kas bija Bētelē, to kalna namu, ko Jerobeams, Nebata dēls, bija taisījis, kas Israēli paveda uz grēkiem: to altāri un kalna namu viņš noplēsa un sadedzināja to kalna namu un to sagrūda pišķos un sadedzināja to Ašeru. **16** Un Josija apgriezās un redzēja tos kapus, kas tur tani kalnā bija; un viņš sūtīja un nēma tos kaulus no tiem kapiem un tos sadedzināja uz tā altāra un to sagānīja pēc Tā Kunga vārda, ko tas Dieva vīrs bija sludinājis, kas šīs lietas sludināja. **17** Un viņš sacīja: kas tā par kapa zīmi, ko es redzu? Un tās pilsētas ļaudis uz to sacīja: Tas ir Tā Dieva vīra kaps, kas no Jūda atnāca un šās lietas pasludināja, ko tu pie Bēteles altāra darijis. **18** Un viņš sacīja: Lai tas dus mierā, neviens lai neaiztiekt viņa kaulus. Tā tie izglāba viņa kaulus ar tā pravieša kauliem, kas no Samarijas bija nācis. **19** Josija arī noplēsa visus kalnu namus Samarijas pilsētās, ko Israēla kēniņi bija cēluši, to (Kungu) kaitinādamī, un viņš tiem darija, kā viņš Bētelē bija darijis. **20** Un visus kalnu priesterus, kas tur bija, viņš nokāvua uz tiem altāriem un sadedzināja cilvēku kaulus uz tiem; tad viņš griezās atpakaļ uz Jeruzālemi. **21** Un kēniņš pavēlēja visiem ļaudim sacīdams: turat Tam Kungam, savam Dievam, Pasa svētkus, kā šīs derības grāmatā rakstīts. **22** Jo tādi Pasa svētki kā šie nebija turēti nedz soģu laikā, kas Israēli tiesāja, nedz visu Israēla kēniņu, nedz Jūda kēniņu laikā; **23** Bet kēniņa Josijas astonpadsmitā gadā šie Pasa svētki Tam Kungam tapa turēti Jeruzālemē. **24** Un Josija arī izdeldēja pūtējus un burvjuš, tēlus un elkus un visu negantibu, ko vien redzēja Jūda zemē un Jeruzālemē, ka viņš stipri turētu bauslības vārdus, kas bija rakstīti tai grāmatā, ko priesteris Hilkija bija atradis Tā Kunga namā. **25** Un priekš viņa nebija tāds kēniņš, kā viņš, kas pie Tā Kunga būtu atgriezies no visas savas sirds un no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku, pēc visas Mozus bauslības, un arī pēc viņa tāds necēlās, kā viņš. **26** Tomēr Tas Kungs negriezās no Savas

lielās dusmības karstuma, ar ko Viņa bardzība pret Jūdu bija iedegusies, par visu kaitināšanu, ar ko Manasus Viņu bija kaitinājis. **27** Un Tas Kungs sacīja: Es atmetišu arī Jūdu nost no Sava vaiga, kā Es Israēli esmu atmetis, un atmetišu šo pilsētu, ko Es biju izredzējis, proti Jeruzālemi, un to namu, par ko biju sacījis: Mans vārds tur būs. **28** Un kas vēl par Josiju stāstāms un viss, ko viņš darijis, tas rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā. **29** Viņa laikā Faraona Nekus, Ēģiptes kēniņš, cēlās pret Asīrijas kēniņu pie Eifrat upes. Un kēniņš Josija tam gāja preti, un Ēģiptes kēniņš to nokāva pie Megīdus, kad tie sastapās. **30** Un viņa kalpi to aizveda nomirušu no Megīdus un to noveda uz Jeruzālemi un to apraka viņa kapā. Un tās zemes ļaudis nēma Joakusu, Josijas dēlu, un to svaidīja un cēla par kēniņu viņa tēva vietā. **31** Joakas bija divdesmit un trīs gadus vecs, kad viņš palika par kēniņu, un valdīja trīs mēnešus Jeruzālemē. Un viņa mātei bija vārds Amutala, Jeremijas meita no Libnas. **32** Un viņš darija, kas Tam Kungam nepatika, kā viņa tēvi bija darijuši. **33** Bet Faraons Nekus to saistīja Riblatā, Hamatas zemē, lai nebūtu vairs par kēniņu Jeruzālemē, un viņš uzlikā zemei meslus dot, simts talentus sudrabu un vienu talentu zelta. **34** Un Faraons Nekus iecēla par kēniņu Elijakimu, Josijas dēlu, viņa tēva Josijas vietā, un viņam deva citu vārdu, Jojakimu. Bet Joakusu viņš nēma līdz, un tas nāca uz Ēģipti un tur nomira. **35** Un Jojakims Faraonam deva sudrabu un zeltu. Bet viņš lika zemi uzrakstīt, lai varētu to sudrabu dot pēc Faraona pavēles, no ikkatra pēc tā raksta viņš to zeltu un sudrabu piedzina no zemes ļaudim, ko dot Faraonam Nekum. **36** Jojakims bija divdesmit pieci gadus vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālemē. Un viņa mātei bija vārds Zebuda, Pedajus meita, no Rumas. **37** Un viņš darija, kas Tam Kungam nepatika, kā viņa tēvi bija darijuši.

24 Viņa laikā Nebukadnecsars, Bābeles kēniņš, cēlās, un Jojakims viņam bija par kalpu trīs gadus, tad viņš no tā atkal atkrita. **2** Un Tas Kungs sūtīja pret viņu Kaldeju pulkus un Sīriešu pulkus un Moaba pulkus un Amona bērnu pulkus un tos sūtīja pret Jūdu, to izdeldēt, pēc Tā Kunga vārda, ko Viņš bija runājis caur Saviem kalpiem, tiem praviešiem. **3** Tiešām, pēc Tā Kunga vārda Jūdam tā notika, ka Viņš to atmeta nost no Sava vaiga Manasus grēku dēļ ko šis bija darijis, **4** Un to nenoziedzīgo asinu dēļ, ko tas bija izlējis un Jeruzālemi piepildījis ar nenoziedzīgām asinīm; tāpēc Tas Kungs negribēja piedot. **5** Un kas vēl par Jojakimu stāstāms, un viss, ko viņš darijis, tas ir rakstīts Jūda kēniņu laiku grāmatā. **6** Un Jojakims aizmīga saviem tēviem pakal, un viņa dēls Jojakins palika par kēniņu viņa vietā. **7** Un Ēģiptes kēniņš neizgāja vairs no savas zemes, jo Bābeles kēniņš bija visu uzņēmis, kas Ēģiptes kēniņam piederēja no Ēģiptes upes līdz Eifrat upei. **8** Jojakins bija astonpadsmit gadus vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja trīs mēnešus Jeruzālemē. Un viņa mātei bija vārds Neūsta, Elhatana meita, no Jeruzālemes. **9** Un viņš darija, kas Tam Kungam nepatika, tā kā viņa tēvs bija darijis. **10** Tani laikā Nebukadneca, Bābeles kēniņa, kalpi cēlās pret Jeruzālemi un apsēda to pilsētu. **11** Un Nebukadnecsars, Bābeles kēniņš, pats nāca pret to pilsētu, kad viņa kalpi to spaidīja. **12** Tad Jojakins, Jūda kēniņš, izgāja pie Bābeles kēniņa ar savu māti un saviem kalpiem un saviem virsniekiem un

kambarjunkuriem, un Bābeles kēniņš to saņēma gūstā savas valdības astotā gadā. **13** Un viņš no turienes paņēma visas Tā Kunga nama mantas un visas kēniņa nama mantas, un nolaužīja zeltu no visiem rikiem, ko Salamans, Israēla kēniņš, bija taisījis Tā Kunga namā, kā Tas Kungs bija runājis. **14** Un viņš aizveda cietumā visu Jeruzālemi, visus virsniekus un visus varenos, desmit tūkstošus, un visus būvmeistarus un kalējus, nekas neatlika, kā tikai zemes nabaga ļaudis. **15** Un viņš aizveda Jojaķinu uz Bābeli līdz ar kēniņa māti un kēniņa sievām un viņa kambarjunkuriem un zemes vareniem, tos viņš no Jeruzālemes noveda cietumā uz Bābeli. **16** Un visus stipros vīrus, septiņus tūkstošus, un amatniekus un kalējus, kādu tūkstoti, kas visi bija stipri vīri karā, tos Bābeles kēniņš noveda uz Bābeli cietumā. **17** Un Bābeles kēniņš cēla par kēniņu viņa vietā Mataniju, viņa tēva brāli, un viņam deva vārdu Cedeķija. **18** Cedeķija bija divdesmit vienu gadu vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja vienpadsmīt gadus Jeruzālēmē, un viņa mātei bija vārds Amitala, Jeremijas meita, no Libnas. **19** Un viņš darija, kas Tam Kungam nepatika, tāpat, kā Jojaķims bija darijis. **20** Bet tā notika caur Tā Kunga dusmību pret Jeruzālemi un Jūdu, tiekams Viņš tos bija atmetis nost no Sava vaiga. Un Cedeķija atrakta no Bābeles kēniņa.

25 Un notikās viņa valdības devītajā gadā desmitā mēnesi, desmitā mēneša dienā, tad Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, nāca ar visu savu karaspēku pret Jeruzālemi un apmeta lēgeri pret to un uztaisija valni ap to. **2** Un tā pilsēta palika apstāta līdz kēniņa Cedeķijas vienpadsmītam gadam. **3** Un (ceturta) mēneša devītā (dienā), kad bads pilsētu pārvarēja un iedzīvotājiem vairs nebija maizes, **4** Tad ielauzās pilsētā, un visi karavīri bēga naktī pa vārtu ceļu starp abiem mūriem pie kēniņa dārza, (bet Kaldeji bija pilsētai visapkārt) un kēniņš bēga pa klajuma ceļu. **5** Un Kaldeju spēks kēniņjam dzīnās pakāl un to panāca Jērikus klajumā, un viss viņa spēks no viņa izklīda. **6** Un tie sagrāba kēniņu un to noveda pie Bābeles kēniņa uz Riblatu, un turēja tiesu pār viņu. **7** Un tie nokāva Cedeķijas dēlus priekš viņa acīm un izdūra Cedeķijam acīs un to saistīja ar divām vara kēdēm un to noveda uz Bābeli. **8** Un piektā mēneša septītā dienā (tas bija kēniņa Nebukadnecara, Bābeles kēniņa, deviņpadsmītais gads,) NebuzarAdans, pils karavīru virsnieks, Bābeles kēniņa kalps, nāca uz Jeruzālemi **9** Un sadedzināja Tā Kunga namu un kēniņa namu un visus Jeruzālemes namus, visus lielos namus viņš sadedzināja ar ugumi. **10** Un viss Kaldeju spēks, kas bija pie pils karavīru virsnieka, noplēsa Jeruzālemes mūrus visapkārt. **11** Un tos atlikušos ļaudis, kas bija atlikuši pilsētā, un tos bēglus, kas bija aizbēguši pie Bābeles kēniņa, un tautas atlikumu NebuzarAdans, pils karavīru virsnieks, aizveda. **12** Bet no zemniekiem pils karavīru virsnieks citus atlicināja par vīna dārzniekiem un arājiem. **13** Un Kaldeji salauzīja tos vara stabus Tā Kunga namā un tos krēslus un to vara jūru Tā Kunga nama, un noveda to varu uz Bābeli. **14** Tie paņēma arī tos podus un tās lāpstas un dakšas un kausus un visus vara rīkus pie Dieva nama kalpošanas. **15** Un pils karavīru virsnieks paņēma tos ogļu traukus un tās blēdas, kas bija tīra zelta un tīra sudraba, **16** Tos divus stabus, to vienu jūru un tos krēslus, ko Salamans bija taisījis Tā Kunga namam. Visu šo trauku varš bija nesverams. **17** Astoņpadsmīt

olektis augsts bija viens stabs un uz tā vara kronis un tas kronis bija trīs olektis augsts, un tikli un granātāboli apkārt kronim bija visi no vara. Un tāpat bija arī tas otrs stabs ar tiem tikliem. **18** Un pils karavīru virsnieks paņēma augsto priesteri Seraju un otru priesteri Cefaniju un trīs sliekšņa sargus. **19** Un no pilsētas viņš paņēma vienu kambarjunkuri, kas bija pār karavīriem, un piecus vīrus no tiem, kas vienmēr bija kēniņa priekšā un kas pilsētā atradās, un karavīrsneka skrīveri, kas zemes ļaudis rikoja uz karu, un sešdesmit vīrus no zemes ļaudim, kas pilsētā atradās. **20** Un NebuzarAdans, pils karavīru virsnieks, tos nēmis noveda pie Bābeles kēniņa uz Riblatu. **21** Un Bābeles kēniņš tos kāva un nokāva Riblatā Hamatas zemē. Tā Jūda tapa aizvests no savas zemes. **22** Bet pār tiem ļaudim, kas bija atlikuši Jūda zemē, ko Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, bija atlicinājis, viņš iecēla Gedaliju, Aikama dēlu, Safana dēla dēlu. **23** Kad nu visi kara virsnieki ar saviem vīriem dzīrēja, ka Bābeles kēniņš Gedaliju bija iecēlis par valdnieku, tad tie nāca pie Gedalijas uz Micpu, ar vārdu: Ismaēls, Netanijas dēls, un Johananis, Kareūs dēls, un Seraja, Tanumeta dēls, no Netofas, un Jaēzanija, Maēkata dēls, ar saviem vīriem. **24** Un Gedalija tiem un viņu vīriem zvērēja un uz tiem sacīja: nebistaties no Kaldeju kalpīem, paliekat zemē un kalpojet Bābeles kēniņam, tad jums labi klāsies. **25** Bet septītā mēnesi nāca Ismaēls, Netanijas dēls, Elišama dēla dēls, no kēniņa dzīmuma, un desmit vīri ar viņu, un tie kāva Gedaliju, ka tas nomira, līdz ar tiem Jūdiem un Kaldejiem, kas pie viņa bija Micpā. **26** Tad visi ļaudis cēlās, ir mazi, ir lieli līdz ar kara virsniekiem, un gāja uz Ēģipti; jo tie bijās no Kaldejiem. - **27** Un trīsdesmit septītā gadā pēc tam, kad Jojakins, Jūda kēniņš, bija aizvests, divpadsmitā mēnesi, divdesmit septītā mēneša dienā, Evil-Merodaks, Bābeles kēniņš, tai gadā, kad palika par kēniņu, pauaugstināja Jojaķina, Jūda kēniņa, galvu no cietuma nama. **28** Un viņš runāja laipnīgi ar to un lika viņa krēslu pār visiem kēniņu krēsliem, kas pie viņa bija Bābelē. **29** Un viņš pārmija viņa cietuma drēbes, un tas ēda vienmēr viņa priekšā, kamēr dzīvoja. **30** Un viņš tam nosprieda uzturam dienīšķu daļu, ko tas ikdienas dabūja no kēniņa, kamēr dzīvoja.

Pirmā Laiku

1 Adams, Sets, Enos, **2** Kainans, Mahalaleēls, Jareds, **3** Enohs, Metuzala, Lāmehs, **4** Noa, Šems, Hams un Jafets. **5** Jafeta bērni bija: Gomers un Magogs un Madajus un Javans un Tūbals un Mešehs un Tīras. **6** Un Gomera bērni bija: Aškenas un Rifats un Togarmas. **7** Un Javana bērni bija: Elišus un Taršī, Ķītim un Dodanim. **8** Hama bērni bija: Kušs un Micraīm, Puts un Kanaāns. **9** Un Kuša bērni bija: Seba un Havila un Sabta un Raēma un Zabteka. Un Raēmas bērni bija: Šeba un Dedans. **10** Un Kušs dzemdināja Nimrodu, tas sāka varens būt viirs zemes. **11** Un Micraīm dzemdināja Ludim, Ānamim un Leabim un Naftuīm. **12** Un Patrusim un Kasluīm, no kurienes Filisti un Kaftori cēlušies. **13** Un Kanaāns dzemdināja Sidonu, savu pirmsdzimuso, un Hetu **14** Un Jebusi un Amori un Ģirgozi **15** Un Hivi un Arki un Sini. **16** Un Arvadi un Cemari un Hamati. **17** Šēma bērni bija: Elams un Asurs un Arvaksads un Luds un Ārams un Uc un Huls un Ģeters un Mazeķs. **18** Un Arvaksads dzemdināja Šalu, un Šalus dzemdināja Ēberu. **19** Un Ēberam dzima divi dēli, tā pirmaja vārds bija Pelegs, tāpēc ka viņa laikā zeme tapa dalita, un viņa brāļa vārds bija Joktans. **20** Un Joktans dzemdināja Almodadu un Šelefu, Hacarmavetu un Jarahu. **21** Un Hadoram un Uzalu un Dīkelu. **22** Un Obalu un Abimaēlu un Zebu. **23** Un Ofiru un Havilu un Jobabu. Šie visi ir Joktana bērni. **24** Šems, Arvaksads, Šalus, **25** Ēbers, Pelegs, Regus, **26** Serugs, Nahors, Tārus, **27** Ābrams, tas ir Ābrahāms. **28** Ābrahāma bērni bija: Īzaks un Ismaēls. **29** Šis ir viņu ciltis: Ismaēla pirmsdzimtais bija Nebajots, tad Kēdars un Adbeēls. **30** Un Mibzams, Mizmus un Dumus, Mazus, Hadads un Temus, **31** Jeturs, Ravis un Kedmus. Šie bija Ismaēla bērni. **32** Un Ķeturās, Ābrahāma liekas sievas, bērni: tā dzemdeja Zimranu un Jokšanu un Medanu un Midijanu un Jisbaku un Šuahu. Un Jokšana bērni bija: Šebus un Dedans. **33** Un Midijana bērni bija: Ēfa un Efers un Hanoks un Abidus un Eldāūs. Šie visi bija Ķeturās bērni. **34** Un Ābrahāms dzemdināja īzaku; īzaka bērni bija Īsavas un Israēls. **35** Īsava bērni bija: Elifas, Reguēls, Jeūs un Jaēlams un Korahs. **36** Elifasa bērni bija: Temans un Omars, Zefus un Gaētams, Kenas un Timnus un Amaleks. **37** Reguēļu bērni bija: Nahats, Zerus, Šammus un Mizus. **38** Un Seira bērni bija: Lotans un Šobals un Cibeons un Anus un Dišons un Ecers un Dišans. **39** Un Lotana bērni bija: Orus un Omams, un Lotana māsa bija Timna. **40** Šobala bērni bija: Alvans un Manahats un Ebals, Zevus un Onams. Un Cibeona bērni bija Ajus un Anus. **41** Anus bērni bija: Dišons. Un Dišona bērni bija: Amrans un Ešbands un Jetrans un Karans. **42** Ecera bērni bija: Bilhans un Safans, Akans. Dišana bērni bija: Uc un Arans. **43** Un šie ir tie kēniņi, kas Edoma zemē valdījuši, pirms kēniņi valdīja pār Israēla bērniem: Belus, Beora dēls, un viņa pilsētas vārds bija Dinaba. **44** Un Belus nomira, un viņa vietā palika par kēniņu Jobabs, Zeras dēls, no Bacras. **45** Un Jobabs nomira, un Uzams no Temana zemes palika par kēniņu viņa vietā. **46** Un Uzams nomira, un Hadads, Bedada dēls, palika par kēniņu viņa vietā; tas sakāva Midijaniešus Moaba laukā, un viņa pilsētas vārds bija Avite. **47** Un Hadads nomira, un Zamlus no Mazrekas palika par kēniņu viņa vietā. **48** Un kad Zamlus nomira, tad Sauls no Rehobotes pie tās upes palika par kēniņu viņa

vietā. **49** Un kad Sauls nomira, tad BaālAnans, Akbora dēls, palika par kēniņu viņa vietā. **50** Un kad BaālAnans nomira, tad Hadads palika par kēniņu viņa vietā, un viņa pilsētas vārds bija Pagus un viņa sievai vārds Mehetabēēle, Madredas meita, kas bija Mazaāba meita. **51** Un Hadads nomira. Edoma valdniesi bija: Timnas valdniesi, Alvas valdniesi, Jeteta valdniesi, **52** Aholibamas valdniesi, Elas valdniesi, Pinona valdniesi, **53** Ķenasa valdniesi, Temana valdniesi, Micara valdniesi, **54** Magdiēla valdniesi, īrama valdniesi. Šie bija Edoma valdniesi.

2 Šie bija Israēla bērni: Rūbens, Šīmeans, Levis un Jūda, Īsaārs un Zebulons, **2** Dans, Jāzebs un Benjamins, Naftalus, Gads un Ašers. **3** Jūda bērni bija: Gers un Onans un Šelus. Tie trīs viņam dzima no Zuas meitas, tās Kanaānetes. Bet Gers, Jūda pirmsdzimuso, bija ļauns priekš Tā Kunga acīm, tāpēc šis viņu nokāva. **4** Un Tamāre, viņa vedekla, tam dzemdeja Perecu un Zeru; Jūda bērnu pavism bija pieci. **5** Pereca bērni bija: Hecrons un Hamuls. **6** Un Zerus bērni bija: Zimrus un Etans un Hemans un Kalkols un Darus, - to ir pavism pieci. **7** Un Karmus bērni bija: Akors(Akans), kas Israēli apbēdināja, kad viņš pie tā noziedzās, kas bija izdeldams. **8** Un Etana bērni bija: Azarijus. **9** Un Hecrona bērni, kas viņam dzima, bija Jerameēls un Rams un Kalubajus. **10** Un Rams dzemdināja Aminadabu, un Aminadabs dzemdināja Nahšonu, to Jūda bērnu valdnieku. **11** Un Nahšons dzemdināja Zalmu, un Zalmus dzemdināja Boasu. **12** Un Boas dzemdināja Obedu. Un Obeds dzemdināja Isaju. **13** Un Isajus dzemdināja savu pirmsdzimuso Elījabu un Abinadabu, otru, un Šimeju, trešo, **14** Netaneēlu, ceturto, Radaju, piektu, **15** Ocemu, sesto, Dāvidu, septītu. **16** Un viņu māsas bija Ceruja un Abigaile. Un Cerujas bērni bija trīs: Abizajus, Joabs un Azaēls. **17** Un Abigaile dzemdeja Amasu. Un Amasas tēvs bija Jeters, Ismaēlietis. **18** Un Kālebs, Hecrona dēls, dzemdināja bērnu no savas sievas Azubas un no Jerigotas, un šās bērni ir: Jezers un Zobabs un Ardons. **19** Kad nu Azuba bija nomirusi, tad Kālebs apnēma Efratū; tā tam dzemdeja Uru. **20** Un Hurs dzemdināja Ūri. Un Ūris dzemdināja Becaleēli. **21** Un pēc Hecrons iegāja pie Gileāda tēva Mahira meitas, un to apnēma, sešdesmit gadus vecs būdams, un tā tam dzemdeja Zegubu. **22** Un Zegubs dzemdināja Jaīru, un tam bija divdesmit trīs pilsētas Gileāda zemē. **23** Un Gešurs un Arams tiem atnēma Jaīra miestus, Ķenatu ar visām piederiņām vietām, sešdesmit pilsētas. Un šie visi ir Mahira, Gileāda tēva, bērni. **24** Kad Hecrons Kālebs Efratā bija nomiris, tad Abija, Hecrona sieva, tam dzemdeja Azuru, Tekoūs tēvu. **25** Un Jerameēla, Hecrona pirmsdzimuso, bērni bija: Rams, tas pirmsdzimuso, un Bunus un Orens un Ocems un Ahijus. **26** Un Jerameēlim bija vēl viena sieva, ar vārdu Atara, tā bija Onama māte. **27** Un Rāma, Jerameēla pirmsdzimuso, bērni bija: Maācs un Jamins un Ēkers. **28** Un Onama bērni bija Zamajus un Jadus. Un Zamajus bērni bija Nadabs un Abizurs. **29** Un Abizura sievai bija vārds Abikāile, un tā tam dzemdeja Ekbonu un Molidu. **30** Un Nadaba bērni bija: Zeleds un Apāims, un Zeleds nomira bez bērniem. **31** Apāima bērni bija: Jezejus. Un Jezejus bērni bija: Zēzans. Un Zēzana bērni bija: Aklajus. **32** Un Jadus, Zamajus brāļa, bērni bija: Jeters un Jonatāns. Un Jeters nomira bez bērniem. **33** Un Jonatāna bērni bija: Pelets un Zaza. Šie bija Jerameēla bērni. **34** Un Zēzana

dēlu nebija, bet meitas vien. **35** Un Zezanam bija ēģiptiešu kalps, Jarkus vārdā. Un Zezans deva savu meitu Jarkum, savam kalpam, par sievu, un tā tam dzemdejā Ataju. **36** Un Atajus dzemdināja Nātanu. Un Nātans dzemdināja Zabadu. **37** Un Zabads dzemdināja Evlalu. Un Evlals dzemdināja Obedu. **38** Un Obeds dzemdināja Jeū. Un Jeūs dzemdināja Azariju. **39** Un Azarijus dzemdināja Kalecu. Un Kalec dzemdināja Eleazu. **40** Un Eleazus dzemdināja Zisemaju. Un Zisemajus dzemdināja Šalumu. **41** Un Šalums dzemdināja Jekamju. Un Jekamjus dzemdināja Elišamu. **42** Un Kāleba, Jerameēla brāļa, bērni bija: Mezus, viņa pirmdzimušais, šis ir Ziva tēvs, un Marezas, Hebrona tēva, bērni. **43** Un Hebrona bērni bija: Korahs un Tabuūs un Reķems un Šamus. **44** Un Šamus dzemdināja Rakamu, Jarkāāma tēvu. Un Reķems dzemdināja Zamaju. **45** Un Zamajum bija dēls, Maons vārdā, un Maons bija Betcura tēvs. **46** Un Eva, Kāleba lieka sieva, dzemdejā Haranu un Mocu un Gazezu. Un Harans dzemdināja Gazezu. **47** Un Jadajus bērni bija: Reģems un Jotams un Ģezans un Pelets un Epus un Zaāps. **48** Maēka, Kāleba lieka sieva, dzemdejā Zebru un Tirkānu, **49** Un dzemdejā Zaāpu, Madmanu tēvu un Zevu, Makbena tēvu un Ģibeja tēvu. Un Kāleba meita bija Akza. **50** Šie bija Kāleba bērni: BenUrs, tas pirmdzimušais no Efratas, Šobals, KiriatJearima tēvs, **51** Zalmus, Bētlema tēvs, Aravs, Betgaderas tēvs. **52** Un Šobalam, KiriatJearima tēvam, bija dēli: Aroa, puse no Manuota **53** Un KiriatJearima ciltis, Jetrieši un Putieši un Zumatišeši un Mízraieši. No šiem ir nākuši Caregatieši un Estaolieši. **54** Zalmus bērni bija: Bētlems un Netofatieshi, Joaba nama kronis, un puse no Manaķiešiem, Carieši. **55** Un rakstītāju radi, kas Jaēbecā dzīvoja: Tireatieshi un Zimeatieshi un Zukatieshi. Šie ir Kinieši, kas nākuši no Amata, BetRekaba tēva.

3 Šie bija Dāvida bērni, kas tam Hebronē dzimusi: tas pirmdzimušais Ammons, no Jezreēlietes Aķinomas. Otrais Daniēls no Karmelietes Abigāles; **2** Trešais Absalom, Maēkas, Gešura kēniņa Talmajus meitas, dēls, ceturtais Adonijus, Aģitas dēls, **3** Piektais Zevatjus no Abitalas; sestais Jetreams no viņa sievas Eglas. **4** Šie seši viņam dzimusi Hebronē: jo viņš tur valdīja septiņus gadus un sešus mēnešus, un trīsdesmit trīs gadus viņš valdīja Jeruzālēmē. **5** Un šie viņam dzimusi Jeruzālēmē: Zimeis un Zobabs un Nātans un Salamans, četri no Batsebas, Amiēla meitas, - **6** Jebears un Elišamus un Elivalets **7** Un Nogus un Nevegs un Japius **8** Un Elišamus un Elijadus un Elivalets, deviņi. **9** Šie visi ir Dāvida bērni, bez lieku sievu bērniem. Un Tamāra bija viņu māsa. **10** Un Salamana dēls bija Rekabeams, tā dēls Abija, tā dēls Aza, tā dēls Jehošafats, **11** Tā dēls Jehorams, tā dēls Ahazija, tā dēls Joas, **12** Tā dēls Amacija, tā dēls Azarija, tā dēls Jotams, **13** Tā dēls Ahazs, tā dēls Hizkija, tā dēls Manasus, **14** Tā dēls Amons, tā dēls Josija. **15** Un Josijas bērni bija Joanams, tas pirmdzimušais, Joakīms otrs, Cedeķija trešais, Šalums ceturtais. **16** Jojakīma bērni bija Jekanija, tā dēls bija Cedēķija. **17** Un Jekanijas, tā cietumā aizvestā, bērni bija Šealtieli, viņa dēls, **18** Un Malkīrams un Vadajus un Zemneacars un Jekamajus, Ozamus un Nedabijus. **19** Un Vadajus bērni bija Cerubabels un Šimejus. Un Cerubabeļa bērni bija Mešulams un Ananija un Šelomite viņu māsa, **20** Un Hašubus un Oēls un Berekīja un Azadija, Juzab Ezeds, pieci. **21** Un Ananijas bērni bija Platija un Ješaja; Revajas

bērni, Arnana bērni. Obadijas bērni, Šehanijas bērni. **22** Un Šehanijas bērni bija: Šemajus. Un Šemajus bērni bija: Hatus un Jīgeals un Bariaks un Nearija un Šafats, Zezis, seši. **23** Un Nearijas bērni bija: Elioēnajus un Hizkija un Asrikams, trīs. **24** Un Eljoēnajus bērni bija: Obajus, Elijašībs un Pelaja un Akubs un Johanans no Delajus un Hananus, septiņi.

4 Jūda bērni bija: Perecs, Hecrons un Karmus un Hurs un Šobals. **2** Un Reajus, Šobala dēls, dzemdināja Jakatu. Un Jakats dzemdināja Ahumaju un Lahadu, šie ir Caregatiešu radi. **3** Šie ir no Etama tēva: Jezreēls, Jezmus un Jedbas, un viņu māsai bija vārds Aclelpone. **4** Un Pnuēls bija Gedora tēvs, un Ezers bija Uzas tēvs. Šie ir Ura, Efratas pirmdzimušā dēla, Bētlema tēva, bērni. **5** Un Azuram, Tekoūs tēvam, bija divas sievas: Ellea un Naēra. **6** Un Naēra tam dzemdejā Akuzamu un Heferu un Temmu un Akastaru. Šie ir Naēras bērni. **7** Un Elleas bērni bija: Cerets, Jecoars un Etnans. **8** Un Koc dzemdināja Anubu un Acobebu un Aharhēla, Aruma dēla, radus. **9** Un Jaēbecam bija lielāks gods pār saviem brāļiem, un viņa māte viņa vārdu bija saukusi Jaēbecs, sacīdama: es to ar sāpēm esmu dzemdejusi. **10** Jo Jaēbecs piesauca Israēla Dievui un sacīja: kaut tu mani svētīt svētītu un manas robežas vairotu, un tava roka būtu ar mani un darītu, ka jaunums un sāpes mani neaiztieki. Un Dievs tam lika nākt, ko viņš lūdza. **11** Un Kalubs, Zukas brālis, dzemdināja Mēķeru, šis ir Estonia tēvs. **12** Un Estons dzemdināja Betravu un Paseju un Teīnu, Naāsa pilsētas tēvu. Šie ir Rekas viri. **13** Un Kenasa bērni bija: Otniēls un Seraja. Un Otniēla bērni bija: Atats. **14** Un Meonotajus dzemdināja Ovrui. Un Seraja dzemdināja Joabu, amatnieku ieļajās tēvu, jo tie bija amatnieki. **15** Un Kāleba, Jefunna dēla, bērni bija: Irus, Elus un Naāms. Un Elus bērni bija: Kenas. **16** Un Jealeēla bērni bija: Zīvs un Zīva, Tirja un Azareēls. **17** Un Ezras bērni bija: Jeters un Mereds un Hefers un Jalons un Taārs ar Mirjamu un Zamaju un Jezbu, Estemoas tēvu. **18** Un viņa sieva Judija dzemdejā Jeredu, Gedora tēvu, un Heberu, Zokus tēvu, un Jekutiēli, Zanoas tēvu. Šie ir Bitjas, Faraona meitas, bērni, ko Mereds bija apnēmis. **19** Un sievas Hodijas, Nakama māsas bērni bija: Kēgilas tēvs garnīties, un Maēkiets Estemoa. **20** Un Simeana bērni bija: Ammons un Rinnus, Benanans un Tilons. Un Jezeūs bērni bija: Zoēts un BenZoēts. **21** Un Šelus, Jūda dēla, bērni bija: Ģers, Lekas tēvs, un Laēdus, Marezas tēvs, un Azbeas nama vēveru(audēju) radi. **22** Ir Jokims un Košebas vīri un Joas un Zaravs, kas pār Moabiešiem valdījuši, un Jazubi Laēmā; bet tās jau ir vecas lietas. **23** Tie bija podnieki un dzīvoja Netaīmā un Ķederā; pie kēniņa darba tie tur dzīvoja. **24** Simeana bērni bija: Nemuels un Jamins un Jaribs, Zerus, Sauls. **25** Tā dēls bija Šalums, tā dēls Mibzams, tā dēls Mizmus. **26** Un Mizmus bērni bija: Amuels, tā dēls Zakurs, tā dēls Šimejus. **27** Un Šimejum bija sešpadsmit dēli un sešas meitas, bet viņu brāļiem nebija daudz bērnu. Un visi viņu radi nevairojās tik daudz, kā Jūda bērni. **28** Un tie dzīvoja Bēršebā un Moladā un AcarZualā **29** Un Bilā un Ecemā un Toladā **30** Un Betuēlā un Ormā un Ciklagā **31** Un Bet Markabotā un Acurzūmā un Betbiērā un Sāraīma. Šās bija viņu pilsētas, tiekams Dāvids palika par kēniņu. **32** Un viņu ciemi bija Etans un Aīns, Rimons un Tokens un Azans, piecas pilsētas, **33** Un visi viņu ciemi apkārt šīm pilsētām līdz Baālam; šie ir viņu dzīvokļi un

viņu radu raksti. **34** Un Mezobabs un Jamleks un Jošus, Amacijas dēls, **35** Un Joëls un Jeūs, Jozivja dēls, tas bija Serajas, tas Aziēļa dēls, **36** Un Eljoēnajus un Jaēkobus un Jezoaja un Azaja un Adiēls un Jezimeēls un Benaja, **37** Un Zizas, Zivejus dēls, tas bija Alona, tas Jedajas, tas Zimrus, tas Šemajas dēls. **38** Šie vārdiem minetie bija lielkungi saviem radiem, un viņu tēva nama radi izplētās daudzumā. **39** Un tie gāja līdz Gedoras ceļam, ieletas rīta pusē, ganības meklēdami savām avim. **40** Un tie atrada taukas un labas ganības un plāsu zemi, klusu un mierīgu, jo Hama bērni tur senāk dzīvoja. **41** Un tie, vārdiem uzrakstītie, nāca Hizkijas, Jūda kēniņa, laikā, un apkāva viņu teltis un dzīvotājus, kas tur bija, un tos izdzēdēja līdz šai dienai, un dzīvoja viņu vietā, jo tur bija ganības viņu avim. **42** Un no viņiem, no Simeana bērniem, izgāja piecsimt vīri uz Seira kalniem, un Pēlatja un Nearja un Revaja un Uziēls, Jezejus dēli, tiem bija par virsniekiem. **43** Un tie apkāva Amaleka atlikumu, kas bija izglābīes, un tur dzīvoja līdz pat šai dienai.

5 Un Rūbena, Israēla pirmdzimušā dēla, bērni, (jo viņš bija tas pirmdzimušais, bet tāpēc, ka tas bija sagānījis sava tēva gultu, viņa pirmdzimtība tapa dota Jāzepa, Israēla dēla, bērniem, bet to tik neskaitīja (cilts rakstos) par pirmdzimto. **2** Jo Jūda palika varens starp saviem brāļiem, un no viņa bija tas valdnieks, bet Jāzepam palika tā pirmdzimtība). **3** Rūbena, Israēla pirmdzimušā dēla, bērni bija: Hanoks un Palus, Hecrons un Karmus. **4** Joēla bērni bija: Šemajus, tā dēls Gogs, tā dēls Šimejus, **5** Tā dēls Miha, tā dēls Reaja, tā dēls Baāls, **6** Tā dēls Beēra, ko TiglatPilnesers, Asīrijas kēniņš, aizveda cietumā, - tas bija Rūbena bērnu lielskungs. **7** Un viņa brāļi pēc saviem radiem, kā tie savos radu rakstos tapa skaitīti: virsnieks Jejels un Zaharija, **8** Un Belus, Asasa dēls, tas bija Zemas, tas Joēla dēls, tas dzīvoja Aroērā un līdz Nebum un BaālMeonam; **9** Un pret rītiem viņš dzīvoja, līdz kamēr nāk tuksnesī pie Eifrat upes, jo viņu ganāmīe pulki bija vairojušies Gileādas zemē. **10** Un Saula laikā tie karojā pret Agariem; un šie krita caur viņu rokām, un tie dzīvoja viņu teltis visā Gileādas rīta pusē. **11** Un Gada bērni dzīvoja tiem pretī Basanas zemē līdz Zalkai. **12** Joēls tas pirmais un Safans tas otrsais un Jaēnajus un Šafats Basanā. **13** Un viņu brāļi pēc viņu tēvu namiem bija: Mikaēls un Mešulams un Zebus un Jorajus un Jaēkans un Zija un Hebers, septiņi. **14** Šie bija Abikaila bērni, tas bija Ura, tas Jarvas, tas Gileāda, tas Mikaēla, tas Jezizajus, tas Jādas, tas Busa dēls. **15** Akus, Abdiēla dēls, Gunas dēla dēls, bija virsnieks pār viņu tēvu namu. **16** Un tie dzīvoja Gileādā un Basanā un viņu piedierīgās vietās un visā Šaronas apgabalā līdz viņu galim. **17** Visi šie tapa sazīmēti radu rakstos Jotama, Jūda kēniņa, laikā, un Jerobeama, Israēla kēniņa, laikā. **18** Rūbena bērnu un Gada bērnu un Manasus pusciltus, kas bija sirdīgi vīri un bruņas un zobenu nesa un stopu uzvilkā un uz karu mācīti, to bija četrdesmit četri tūkstoši septiņsimt sešdesmit, kas gāja karā. **19** Un tie karojā pret Agariem un Jeturu un Navesu un Nodabu. **20** Bet tiem nāca palīgs pret šiem, un Agari tapa doti viņu rokā un visi, kas ar tiem bija. Jo tie piesauca Dievu kaujā, un viņš no tiem likās pielūgties, tāpēc ka tie uz viņu cerēja. **21** Un tie noveda lopus, piecdesmit tūkstoš kamilēlus, divsimt piecdesmit tūkstoš avis un divtūkstoš ēzelus un simt tūkstoš cilvēkus. **22** Jo daudz krita ievainoti,

tāpēc ka tā kauja bija no Dieva. Un tie dzīvoja viņu vietā līdz cietuma laikam. **23** Un Manasus puscilti bērni dzīvoja tai zemē un vairojās no Basanas līdz Baāl Hermonam un Senirai un Hermona kalnam. **24** Un šie bija viņu tēva namu virsnieki: Hefers un Jezejus un Eliēls un Asriels un Jeremija un Odavija un Jakdiēls, stipri varoņi, slaveni vīri, savu tēvu nama virsnieki. **25** Bet kad tie apgrēkojās pret savu tēvu Dievu un maukoja pakāl to zemes lāužu dievīem, ko Dievs viņu priekša bija izdzēdējis, **26** Tad Israēla Dievs pamodināja Pūla, Asīrijas kēniņa, garu un Tiglat-Pilnesera, Asīrijas kēniņa, garu un aizveda cietumā Rūbena bērnus un Gada bērnus un Manasus puscilti un tos noveda uz Alu un Aboru un Aru un pie Gozanas upes līdz šai dienai.

6 Levja bērni bija: Geršons, Kehāts un Merarus. **2** Un Kehāta bērni bija: Amrams, Jecears un Hebrons un Uziēls. **3** Un Amrama bērni bija: Ārons un Mozus un Mirjame. Un Ārona bērni bija: Nadabs un Abijus, Eleazars un Ītamars. **4** Eleazars dzemdināja Pinehasu. Pinehas dzemdināja Abizū. **5** Un Abizuūs dzemdināja Buku, un Bukus dzemdināja Uzu, **6** Un Uzus dzemdināja Seraju, un Seraju dzemdināja Merajotu, **7** Merajots dzemdināja Amariju, un Amarija dzemdināja Akitubu, **8** Un Akitubs dzemdināja Cadoku, un Cadoks dzemdināja Ākīmaācu, **9** Un Ākīmaācs dzemdināja Azariju, un Azarija dzemdināja Johananu, **10** Un Johanans dzemdināja Azariju, to, kas bija par priesteri tai namā, ko Salamans Jeruzālemē uztaisīja. **11** Un Azarija dzemdināja Amariju, un Amarija dzemdināja Akitubu, **12** Un Akitubs dzemdināja Cadoku, un Cadoks dzemdināja Šalumu, **13** Un Šalums dzemdināja Hilkiju, un Hilkija dzemdināja Azariju, **14** Un Azarija dzemdināja Seraju un Seraja dzemdināja Jocadaku. **15** Bet Jocadaks gāja līdz, kad Tas Kungs Jūdu un Jeruzālemi aizveda caur Nebukadnecara roku. **16** Tad nu Levja bērni ir: Geršons, Kehāts un Merarus. **17** Un šie ir Geršona bērnu vārdi: Libnus un Šimejus. **18** Un Kehāta bērni bija: Amrams un Jecears un Hebrons un Uziēls. **19** Un Merarus bērni bija: Maēlus un Muzus. Un šie ir Levitu radi pēc viņu tēviem: **20** Geršona dēls bija Libnus, tā Jakats, tā Zimus, **21** Tā Joaks, tā Idus, tā Zerus, tā Jeatrajus. **22** Kehāta bērni bija: Aminadabs, tā dēls bija Korahs, tā Asirs, **23** Tā Elkanus, tā AbiAsafs, tā Asirs, **24** Tā Taāts, tā Uriēls, tā Uzija, tā Sauls. **25** Un Elkanus bērni bija: Amasaja un Ākimots. **26** Tā dēls bija Elkanus, tā Elkanus no Covas, tā Nahats, **27** Tā Elijabs, tā Jeroams, tā Elkanus. **28** Un Samuēla bērni bija: tas pirmdzimtais Vaznus un Abija. **29** Merarus bērni bija: Maēlus, tā dēls bija Libnus, tā Šimejus, tā Uzus, **30** Tā Zimeūs, tā Āģija, tā Azaja. **31** Un šie ir tie, ko Dāvids iecēla par dziedātājiem Tā Kunga namā, kur tas šķirsts stāvēja. **32** Un tie kalpoja priekš saiešanas telts dzīvokļā ar dziedāšanu, tiekams Salamans uztaisīja Tā Kunga namu Jeruzālemē. Un tie stāvēja pēc kārtām savā kalpošanā. **33** Un šie ir, kas stāvēja ar saviem bērniem: no Kehāta bērniem Hemans, tas dziedātājs, Joēla dēls, tas bija Samuēla dēls, **34** Tas bija Elkanus, tas Jeroama, tas Eliēla, tas Toūs, **35** Tas Cuva, tas Elkanus, tas Maāta, tas Amasajus, **36** Tas Elkanus, tas Joēla, tas Azarijas, tas Cefanijas, **37** Tas Takala, tas Asira, tas AbiAsafa, tas Korahs, **38** Tas Jeceara, tas Kehāta, tas Levja, tas Israēla dēls. **39** Un viņa brālis Asafs stāvēja viņam pa labo roku. Asafs bija Bereķijas dēls, tas Zimeūs, **40** Tas Mikaēla, tas Baāsejas,

tas Malhijas, **41** Tas Atnus, tas Zerus, tas Adajus. **42** Tas Etana, tas Zimus, tas Šimejus, **43** Tas Jahata, tas Geršona, tas Levja dēls. **44** Un viņu brāļi, Merarus bērni, stāvēja pa kreiso roku, ar vārdu Etans, Kuzus dēls, tas bija Abdus, tas Maluka, **45** Tas Hašabijas, tas Amacījas, tas Hilkijas, **46** Tas Amcus, tas Banus, tas Zamerus, **47** Tas Maēlus, tas Muzus, tas Merarus, tas Levja dēls. **48** Un viņu brāļi, Levja bērni, bija iecelti visādai kalpošanai Dieva nāma dzīvoklī. **49** Un Ārons un viņa dēli upureja uz dedzināmo upuru altāra un uz kvēpināma altāra, un bija iecelti, visādi kalpot visusvētākajā vietā un Israēli salīdzināt, kā Dieva kalpus Mozus bija pavelējis. **50** Un šie bija Ārona bērni: Eleazars, viņa dēls, tā dēls bija Pinehas, tā Abizuūs, **51** Tā Bukus, tā Uzus, tā Seraja, **52** Tā Merajots, tā Amarija, tā Akītubs, **53** Tā Cadoks, tā Akīmaācs. **54** Un šie ir Ārona bērnu, Kehātu radu, dzīvoklī pēc viņu miestiem viņu robežās, jo tur viņiem mesli bija krituši. **55** Un tiem deva Hebronī Jūdu zemē un viņas apgabalu. **56** Bet pilsētas tirumus un viņas ciemus deva Kālebam, Jefunna dēlam. **57** Un Ārona bērniem deva tās glābšanas pilsētas, Hebronī un Libnu un viņas apgabalu, **58** Un Jatiru un Estermoū un viņas apgabalu, un Hilenu un viņas apgabalu, un Debiru un viņas apgabalu, **59** Un Azanu un viņas apgabalu, un Betšemesu un viņas apgabalu, **60** Un no Benjamīna cilts Ķebu un viņas apgabalu, un Alementi un viņas apgabalu, un Anatotu un viņas apgabalu, - visas viņu pilsētas bija trīspadsmīt viņu rados. **61** Bet tiem ciemam Kehāta bērniem pēc viņu radiem no Manasus puscilts nodeva caur mesliem desmit pilsētas **62** Un Geršona bērniem pēc viņu radiem no Īsašara cilts un no Ašera cilts un no Naftalus cilts un no Manasus cilts Basanā kļuva dotas trīspadsmīt pilsētas. **63** Merarus bērniem pēc viņu radiem no Rūbena cilts un no Gada cilts un no Zebulona cilts ieveda caur mesliem divpadsmīt pilsētas. **64** Tā Israēla bērni Levitiem deva pilsētas ar viņu apgabaliem. **65** Un no Jūda bērnu cilts un no Simeana bērnu cilts un no Benjamīna bērnu cilts, nodeva caur mesliem šās ar vārdu sauktās pilsētas. **66** Bet (tiem ciemam) Kehāta bērnu radiem bija savas pilsētas Efraīma ciltī. **67** Jo tiem deva tās glābšanas pilsētas: Šehemi ar viņas apgabalu uz Efraīma kalniem, un Gezeru ar viņas apgabalu, **68** Un Jakmeamu ar viņas apgabalu, un BetOronu ar viņas apgabalu, **69** Un Ajalonu ar viņas apgabalu, un GatRimonu ar viņas apgabalu, **70** Un no Manasus puscilts Aneru ar viņas apgabalu, un Bileāmu ar viņas apgabalu, - tiem ciemam Kehāta bērnu radiem. **71** Geršona bērniem deva no Manasus puscilts radiem: Golantu Basanā ar viņas apgabalu un Astarotu ar viņas apgabalu; **72** Un no Īsašara cilts: Ķedesu ar viņas apgabalu un Dabratu ar viņas apgabalu, **73** Un Rāmotu ar viņas apgabalu un Anemu ar viņas apgabalu, **74** Un no Ašera cilts (deva) Mazalu ar viņas apgabalu un Abdonu ar viņas apgabalu, **75** Un Ukoku ar viņas apgabalu un Rekobu ar viņas apgabalu; **76** Un no Naftalus cilts deva Ķedesu Galilejā ar viņas apgabalu un Amonu ar viņas apgabalu un Kiriataīmu ar viņas apgabalu. **77** Tie citi Merarus bērni no Zebulona cilts dabūja Rimonu ar viņas apgabalu un Tāboru ar viņas apgabalu, **78** Un viņpus Jardānes pie Jērikus, pret Jardānes rita pusī, no Rūbena cilts: Beceru tuksnesi ar viņas apgabalu un Jacu ar viņas apgabalu. **79** Un Ķedemotu ar viņas apgabalu un Mevaātu ar viņas apgabalu;

80 Un no Gada cilts: Rāmotu Gileādā ar viņas apgabalu un Mahānāimū ar viņas apgabalu **81** Un Hešbonu ar viņas apgabalu un Jaēzeru ar viņas apgabalu.

7 Un Īsašara bērni bija: Tonus un Puūs, Jazubs un Šimrons, četri. **2** Un Tonus bērni bija: Uzus un Revaja un Jeriels un Jakmajus un Jebzams un Samuēls, savu tēvu namu virsnieki no Tolus, stipri varoņi savos rados; viņu skaits Dāvida laikā bija divdesmit divi tūkstoši un seši simti. **3** Un Uzus bērni bija: Jezraja. Un Jezrajas bērni bija: Mikaēls un Obadija un Joēls, Jezija, - pavism pieci virsnieki. **4** Un tiem pēc saviem radiem, pēc saviem tēvu namiem bija karaspēka pulki trīsdesmit seši tūkstoši, jo tiem bija daudz sievu un bērnu. **5** Un viņu brāļi visos Īsašara rados bija stipri varoņi pēc uzzīmēšanas pavism astoņdesmit septiņi tūkstoši. **6** Benjamīna (bērni) bija: Belus un Beķers un Jediaēls, trīs. **7** Un Belus bērni bija: Ecbons un Uzus un Uziēls un Jerimots un Iruš, pieci virsnieki savu tēvu namos, stipri varoņi, un pēc uzzīmēšanas divdesmit divtūkstoš trīsdesmit un četri. **8** Un Beķera bērni bija: Zemirus un Joas un Eliēzers un Elioēnajus un Omrus un Jerimots un Abija un Anatots un Alemets, šie visi bija Beķera bērni. **9** Un pēc uzzīmēšanas savos rados tie bija savu tēvu namu virsnieki, stipri varenī ļaudis, divdesmit tūkstoši divi simti. **10** Un Jediaēla bērni bija: Bilhans. Un Bilhana bērni bija: Jeūs un Benjamīns un Eūds un Knaēna un Zetans un Taršīss un Akīzaārs. **11** Visi šie ir Jediaēla bērni, tēvu namu virsnieki, stipri varoņi, septiņpadsmīt tūkstoši divsimt, kas karā gāja. **12** Un Zupims un Hupims bija Īra bērni, un Hušims - Akēra bērni. **13** Naftalus bērni bija: Jakciēls un Gunus un Jecers un Šalums, Bilhas bērni. **14** Manasus bērni bija: Ezriēls, kas viņam piedzima. Un viņa lieka sieva no Arama tam dzemdeja Mahiru, Gileāda tēvu. **15** Un Mahirs nēma par sievu Hupima un Zupima māsu, un viņas vārds bija Maēka. Un tā otra vārds bija Celofehads, un Celofehadam bija meitas. **16** Un Mahira sieva Maēka dzemdeja dēlu un saucu viņa vārdu Peres, un viņa brāļa vārds bija Zares, un šā dēli bija Ulams un Raķems. **17** Un Ulama bērni bija: Bedans. Šie bija Gileāda bērni, tas bija Mahira, tas Manasus dēls. **18** Un viņa māsa Moleķete dzemdeja Izudu un Abiēzeru un Maēlu. **19** Un Zemidas bērni bija: Akejans un Šehems un Likus un Aniams. **20** Un Efraīma bērni bija: Zutelaks, tā dēls Bereds, tā Takats, tā Elada, tā Takats, **21** Tā Zabads, tā Zutelaks un Ezers un Eleads. Un Gatas vīri, tās zemes iedzīvotāji, šos nokāva, tāpēc ka tie bija nākuši lejā, viņu lupus atņemt. **22** Un Efraīms, viņu tēvs, zēlojās ilgu laiku, un viņa brāļi nāca to iepriecināt. **23** Un viņš gāja pie savas sievas, un tā tapa grūta un dzemdeja dēlu un viņš nosauca viņa vārdu Briju, tāpēc ka bēdas aiznēmušas viņa namu. **24** Un viņa meita bija Zeēra; tā uztaisīja Lejas un Kalna BetOronu un UzenZēēru. **25** Un Repus bija viņa dēls, tā dēls Rezeps un Telus, tā dēls Taāns, **26** Tā Laēdans, tā Amjuds, tā Elišama, **27** Tā Nuns, tā Jozuas. **28** Un viņu ipašums un mājvieta bija Bētele ar saviem ciemiem un pret rītiem Naērāna un pret vakara pusī Ģezera ar saviem ciemiem, un Šeheme ar saviem ciemiem, līdz Gazai un viņas ciemiem. **29** Un sānis Manasus bērniem bija Betzeana ar saviem ciemiem, Taēnaka ar saviem ciemiem, Mēgidus ar saviem ciemiem, Dora ar saviem ciemiem. Tanis dzīvoja Jāzepa, Israēla dēla, bērni. **30** Ašera bērni bija: Jemnus un Ješvus un Jisvi un

Berius un Zera, viņu māsa. **31** Un Berius bērni bija: Hebers un Malkiels, šis ir Birzavita tēvs. **32** Un Hebers dzemdināja Javletu un Zomeru un Otamu un Zuū, viņu māsu. **33** Un Javleta bērni bija: Pazaks un Bimeals un Azvats; šie bija Javleta bērni. **34** Un Zomera bērni bija: Akus un Ragus un Jeūbus un Arams. **35** Un viņa brāļa Elema bērni bija: Zefus un Jemnus un Zeles un Amals. **36** Covas bērni bija: Zuūs un Arnevers un Zuals un Berus un Jemrus, **37** Becers un Ods un Šamus un Zilza un Jetrans un Beéra. **38** Un Jetera bērni bija: Jefunnus, Vizvus un Ara. **39** Un Ulas bērni bija: Araks un Aniels un Ricja. **40** Visi šie bija Ašera bērni, tēvu nama virsnieki, izlaisti stipri varoņi, lielkungu virsnieki. Un pēc uzīmēšanas kara spēkā tie bija skaitā divdesmit seštūkstoš vīri.

8 Un Benjamins dzemdināja Belu, savu pirmdzimušo, Abzalu otru, Aru trešo, **9** Nohu ceturto un Rafu piekto. **3** Un Belam bija bērni: Adars un Ģerus un Abiūds **4** Un Abizuūs un Naēmans un Akoa **5** Un Ģerus un Zepupans un Hūrams. **6** Šie ir Eūda bērni, tie bija Ģebas iedzīvotāju tēvu namu virsnieki, un tos aizveda uz Manatu. **7** Proti Naēmans, Ahija un Ģerus; tas tos aizveda un dzemdināja Uzu un Ahijudu. **8** Un Zakaraīms dzemdināja Moaba zemē, kad tas Hušmu un Baeru, savas sievas, bija atlaidis, **9** No Odezas, savas sievas, viņš dzemdināja Jobabu un Cibju un Mezu un Malkamu, **10** Un Jeūcu un Zaķiju un Mirmu. Šie ir viņa dēli, tēvu namu virsnieki. **11** Un no Hušimas viņš dzemdināja Abitobu un Elpaālu. **12** Un Elpaāla bērni ir: Ēbers un Mizeams un Zamers. Šis uztaisija Onu un Ladu un viņu ciemus. **13** Un Brija un Šemus, tie bija Ajalones iedzīvotāju tēvu namu virsnieki; šie izdzina Gatas iedzīvotājus. **14** Un Ahijus, Zazaks un Jeremots **15** Un Zebadija un Arads un Aders **16** Un Mikaēlis un Jespus un Jokus, tie bija Brijas bērni. **17** Un Zebadija un Mešulams un Iksus un Hebers, **18** Un Jezmerajus un Jezlīja un Jobas, tie bija Elpaāla bērni. **19** Un Jaķims un Sihrus un Zabdus **20** Un Elioēnajus un Ciltajus un Eliēls **21** Un Adaja un Braja un Zimrats, tie bija Šimeja bērni. **22** Un Jezpans un Ēbers un Eliēls **23** Un Abdons un Sihrus un Hanans **24** Un Ananaja un Elams un Antotija **25** Un Jepdeja un Pnuēls, tie bija Zazaka bērni. **26** Un ZamSerajus un Zekarija un Atalija. **27** Un Jaērezija un Elija un Sihrus, tie bija Jerokama bērni. **28** Tie bija tēvu namu virsnieki savos rados un valdnieki un dzīvoja Jeruzālemē. **29** Un Gibeonā dzīvoja Gibeona tēvs, un viņa sievai bija vārds Maēka. **30** Un viņu pirmdzimušais dēls bija Abdons, tad Curs un Kis un Baāls un Nadabs. **31** Un Ģedors un Ahijus un Zekers. **32** Un Miklots dzemdināja Zimeū, un tie dzīvoja arīdzan blakām saviem brāļiem Jeruzālemē pie saviem brāļiem. **33** Un Ners dzemdināja Kisu, un Kis dzemdināja Saulu, un Sauls dzemdināja Jonatānu un Malķiū un Abinadabu un Ezbaālu. **34** Un Jonatāna dēls bija Meribaāls, un Meribaāls dzemdināja Mihu. **35** Un Mihas bērni bija: Pitons un Meleks un Taērus un Ahazs. **36** Un Ahazs dzemdināja Joadu, un Joadus dzemdināja Alemetu un Asmavetu un Zimru, un Zimrus dzemdināja Mocu, **37** Un Mocus dzemdināja Bineū, tā dēls bija Ravus, tā Eliazus, tā Acels. **38** Un Acelim bija seši dēli, un šie ir viņu vārdi: Asrikams, Bokrus un Ismaēls un Zearija un Obadija un Hanans. Visi šie ir Acela bērni. **39** Un viņu brāļa Ešeka bērni bija: Ulams, viņa pirmdzimušais,

Jeūs, otrs, un Elivelets, trešais. **40** Un Ulama bērni bija stipri varoņi, kas stopu vilka, un tiem bija daudz bērnu un bērnu bērni, simts piecdesmit; tie visi bija Benjamina bērni.

9 Un viss Israēls tapa uzrakstīts, un redzi, tie ir rakstīti Israēla kēniņu grāmatā. Un Jūda tapa aizvests uz Bābeli savu grēku dēļ. **2** Proti tie pirmie iedzīvotāji, kas savā īpašumā, savās pilsētās dzīvoja: Israēls, priesteri un Leviti un (dieva nama) apkalpotāji. **3** Un Jeruzālemē dzīvoja no Jūda bērniem un no Benjamina bērniem un no Efraīma un Manasus bērniem: **4** Utajus, Amjuda dēls, - tas bija Omra dēls, tas Imra, tas Banus dēls, - no Pereca, Jūda dēla, bērniem; **5** Un no Šiloniešiem: Azajus, tas pirmdzimušais, un viņa bērni; **6** Un no Zerus bērniem: Jeguēls un viņa brāļi, sešiši un deviņdesmit. **7** Un no Benjamina bērniem: Šalus, Mešulama dēls, tas bija Odavijas, tas Aznuas dēls, **8** Un Jēneja, Jeroama dēls, un Elus, Uzus dēls, Mikrus dēla dēls, un Mešulams, Šefatijas dēls, tas bija Reguēla, tas Jebneja dēls, **9** Un viņa brāļi pēc viņu radiem, deviņsimt piecdesmit un seši. Visi tie viri bija virsnieki pār saviem tēvu namiem. **10** Un no priesteriem: Jedaja un Jojaribs un Jaķins, **11** Un Azarija, Hilkijs dēls, tas bija Mešulama, tas Cadoka, tas Merajota, tas Akitoba dēls, Dieva nama priekšnieks. **12** Un Adaja, Jeroama dēls, tas bija Pašhura, tas Malhijas dēls, un Maēzajus, Adiēla dēls, tas bija Jakzera, tas Mešulama, tas Mezilemita, tas Immerra dēls, **13** Un viņu brāļi, savu tēvu namu virsnieki, tūkstoš septiņsimt un sešdesmit, stipri varoņi pie Dieva nama kalpošanas. **14** Un no Levitiem, no Merarus bērniem: Šemaja, Hašuba dēls, tas bija Azrikama, tas Hašabijas dēls, **15** Un Bakbakars, Keres un Galals un Matanija, Mihas dēls, tas bija Sihrus, tas Asafa dēls, **16** Un Obadija, Šemajas dēls, tas bija Ģelala, tas Jedutuna dēls un Bereķija, Asafa dēls, Elkansas dēla dēls, kas dzīvoja Netofatiešu ciemos. **17** Un vārtu sargi bija: Šalums un Akubs un Talmons un Akīmans ar saviem brāļiem, un Šalums bija par virsnieku. **18** Un līdz šim šie ir pie kēniņa vārtiem pret rītiem vārtu sargi Levja bērnu lēgeriem. **19** Un Šalums, Kores dēls, tas bija AbiAsafa, tas Koraha dēls, un viņa brāļi no viņa tēva nama, tie Koraha dēli, bija pēc savas klausības sliekšņu sargi dzīvoklī, kā viņu tēvi bija bijuši durvju sargi Tā Kunga lēgeri. **20** Un Pinehas, Eleazara dēls, bija citkārt tiem par virsnieku; Tas Kungs bija ar to. **21** Zaharija, Me Šelemijas dēls, bija par vārtu sargu pie saiešanas telts durvīm. **22** Par sliekšņu sargiem iecelti bija pavism divsimt divpadsmit; tie bija pierakstīti savos ciemos. Dāvids un Samuēls, tas redzētājs, tos tai amatā bija iecēluši uz tīcību, **23** Ka tie ar saviem bērniem sargātu Tā Kunga namu, telts nama vārtus. **24** Un tie sargi stāvēja pret tiem četriem vējiem, pret rītiem, pret vakariem pret ziemeli un pret dienasvidu. **25** Un viņu brāļiem ciemos katru septiņu dienu bija jānāk kalpot ar tiem. **26** Jo šie četri sargu virsnieki, tie Leviti, bija iecelti uz tīcību pār Dieva nama kambariem un mantām. **27** Un tie palika caurām naktim ap Dieva namu, jo tiem tas bija jaapsargā un ik rītu vārti jāatdara. **28** Un citi no tiem bija iecelti pār dievkalpošanas rīkiem, ko tie pēc skaita ienesa un pēc skaita iznesa. **29** Un citi no tiem bija iecelti pār traukiem un pār visiem svētiem traukiem, un pār tiem kviešu miltiem un vīnu un eļļu un vīraku un

dārgām zālēm. **30** Un no priesteru bērniem citi sataisīja smaržigu svaidāmu eļļu. **31** Un Matatijam no Levitiem, kas bija Šaluma, Koraha dēla, pirmsdzimušais, pannu darbs bija uzticēts. **32** Un no Kehāta bērniem, viņu brāliem, citiem bija uzticēta maizes uzlikšana, ka tā ik svētdienas taptu uzlikta. **33** Un šie, kas bija dziedātāji, Levitu tēvu namu virsnieki, bija atsvabināti no mantu kambariem, jo tie bija kalpošanā dienām naktim. **34** Šie ir Levitu tēvu namu virsnieki pēc saviem ratiem, virsnieki. Šie dzīvoja Jeruzālemē. **35** Bet Gibeonā dzīvoja Jejels, Gibeona tēvs, un viņa sievai bija vārds Maēka. **36** Un viņa pirmsdzimušais dēls bija Abdons, tad Curs un Kis un Baāls un Ners un Nadabs. **37** Un Ģedors un Aājus un Zaharija un Miklots. **38** Un Miklots dzemdināja Zimeamu; šie arīdzan dzīvoja blakām saviem brāliem Jeruzālemē pie saviem brāliem. **39** Ners dzemdināja Kisū, un Kis dzemdināja Saulu, un Sauls dzemdināja Jonatānu un Malkizuū un Abinadabu un Ezbaālu. **40** Un Jonatāna dēls bija Meribaāls, un Meribaāls dzemdināja Mihu. **41** Un Mihas bērni bija Pitons un Meleks un Taērijus. **42** Un Ahazs dzemdināja Jaēru, un Jaērus dzemdināja Alemetu un Asmavetu un Zimru, un Zimrus dzemdināja Mocu. **43** Un Mocus dzemdināja Bineū, tam dēls bija Revaja, tam Eleazus, tam Acel. **44** Un Acelim bija seši dēli un šie ir viņu vārdi: Asrikams, Bokrus un Jezmaāls un Zearija un Obadija un Hanans, - šie ir Aceļa bērni.

10 Un Filisti karojā pret Israēli, un Israēla vīri bēga no Filistiem un krita nokauti uz Gilboas kalniem. **2** Bet Filisti laužas uz Saulu un uz viņu dēliem, un Filisti nokāva Jonatānu un Abinadabu un Malkizuū, Saula dēlus. **3** Un kaušana bija briesmīga pret Saulu, un strēlnieki viņu aiznēma ar saviem stopiemi, ka tam bailes uzņāca no tiem strēlniekiem. **4** Tad Sauls sacīja uz savu bruņu nesējū: izvelc savu zobenu un nodur mani ar to, ka šie neapgraizītie nenāk un mani neliek smieklā. Bet viņa bruņu nesējs negribēja, jo viņš bijās lōti. Tad Sauls nēma zobenu un metās uz to. **5** Kad nu viņa bruņu nesējs redzēja, ka Sauls bija nomiris, tad viņš ari metās uz zobenu un nomira. **6** Tā Sauls nomira un viņa trīs dēli un viss viņa nams nomira kopā. **7** Kad nu visi Israēla ļaudis ieļeja redzēja, ka tie bēga un ka Sauls un viņa dēli bija nomiruši, tad tie atstāja savas pilsētas un bēga, un Filisti nāca un tanis dzīvoja. **8** Un otrā dienā Filisti nāca, tos nokautos aplaupti, un atrada Saulu un viņa dēlus gūlam uz Gilboas kalniem. **9** Un tie tam novilka drēbes un paņēma viņa galvu un viņa bruņas, un tos sūtīja pa Filistu zemi apkārt par priečigu ziņu saviem elkiem un ļaudīm. **10** Un tie nolika viņa bruņas sava dieva namā un viņa galvu tie piekala Dagona namā. **11** Kad nu visi ļaudis Jabešā Gileādā dzirdēja visu, ko Filisti Saulam bija darījuši, **12** Tad visi specīgi vīri cēlās un paņēma Saula miesas un viņa dēlu miesas un tās pārnese uz Jabešu un apraka viņu kaulus Jabešā apakš ozola, un gavēja septiņas dienas. **13** Tā Sauls nomira savos grēkos, ko bija darījis pret To Kungu, Tā Kunga vārda dēļ, ko viņš neturēja, ari ka viņš to zīlnieci bija vaicājis un meklējis, **14** Un nebija vaicājis To Kungu; tāpēc viņš tam lika mirt un piešķira valstību Dāvidam, Isajus dēlam.

11 Un viss Israēls sapulcinājās pie Dāvida Hebronē un sacīja: redzi, mēs esam tavi kauli un tava miesa. **2** Jau

sen, kamēr Sauls bija par kēniņu, tu Israēli esi izvadījis un ievadījis, un Tas Kungs, tavs Dievs, uz tevi sacījis: tev būs manus Israēla ļaudis ganit un tapt par valdnieku pār maniem Israēla ļaudim. **3** Un visi Israēla vecaji nāca pie kēniņa Hebronē, un Dāvids ar tiem derēja deribū Hebronē Tā Kunga priekšā. Un tie svaidīja Dāvidu par kēniņu pār Israēli, pēc Tā Kunga vārda caur Samuēli. **4** Tad Dāvids un viss Israēls nogāja uz Jeruzālemi (šī ir Jebuza), un tur Jebusieši bija tās zemes iedzīvotāji. **5** Un Jebuzas iedzīvotāji sacīja uz Dāvidu: te tu netiksi iekšā. Bet Dāvids uzņēma Ciānas pilī, - šī ir Dāvida pilsēta. **6** Tad Dāvids sacīja: kas pirms Jebusiešus kaus, tas būs par virsnieku un lielkungu. Tad Joabs, Cerujas dēls, visupirkmais tika augšā un palika par virsnieku. **7** Un Dāvids dzīvoja tai pilī, tāpēc to sauca par Dāvida pilsētu. **8** Un viņš uztaisīja to pilsētu visapkārt, no Millus iesākot visapkārt; bet Joabs pameta dzīvus, kas pilsētā atlīkās. **9** Un Dāvids auga augumā un Tas Kungs Cebaoēt bija ar viņu. **10** Un šie ir Dāvida varoņu virsnieki, kas viņa valstībā stipri pie viņa turējās ar visu Israēli, viņu celt par kēniņu pēc Tā Kunga vārda uz Israēli. **11** Un šis ir Dāvida varoņu skaita: Jazabeams, Akmona dēls, tas augstākais no tiem trīsdesmit; viņš pacēla savu šķēpu pret trīs simtiem, kamēr tos nokāva vienā reizei. **12** Un pēc viņa bija Eleazars, Dodus dēls, Aoka dēla dēls, tas bija viens no tiem trim varonjiem. **13** Viņš bija pie Dāvida PasDamiāmā, kad Filisti tur bija sapulcējušies karā; un tur bija druvas gabals ar miežiem, un tie ļaudis bēga no Filistiem. **14** Tad tie nostājās pašā tiruma vidū un to aizstāvēja un kāva Filistus, un Tas Kungs deva lielu pestīšanu. **15** Un trīs no tiem trīsdesmit virsniekiem nogāja pie Dāvida uz to akmens kalnu Adulama alā. Un Filistu karaspēks bija apmeties Refaīm ieļejā. **16** Un Dāvids bija to brīdi pils kalnā, un Filisti bija karavīrus ieliķuši Bētlemē. **17** Un Dāvidam iekārojās un viņš sacīja: kas man dos ūdeni dzert no akas pie Bētlemes vārtiem? **18** Tad tie trīs izlauzās caur Filistu lēgeri un smēla ūdeni no akas pie Bētlemes vārtiem, un nēma un atnesa to pie Dāvida. Bet Dāvids to negribēja dzert, bet to izlēja Tam Kungam. **19** Un sacīja: lai Dievs mani pasargā, ka es to būtu darijis un šo vīru asinis dzēris par viņu dzīvību, jo tie savu dzīvību neatupaīdamīti to atnesuši; un viņš to negribēja dzert. To darija šie trīs varoni. **20** Un Abizajus, Joaba brālis, bija ari par virsnieku pār trim; un tas pacēla savu šķēpu un nokāva trīs simtus. Un tam bija slava starp tiem trim. **21** Starp šiem otriem trim viņš bija jo lielā godā, un viņš tem bija par virsnieku, bet tos pirmajus trīs viņš nepanāca. **22** Benaja, Jojadas dēls, stipra vīra dēls, kas lielus darbus darijis, no Kabceēles, tas kāva divus stiprus Moabiešu lauvas, un nogāja un kāva vienu lauvu pašā alā sniega laikā. **23** Viņš nokāva ari vienu Ēģiptes vīru, vīru pieci olektis garu, un tam Ēģiptietim bija šķēps rokā kā riestava; bet šis tam piegāja ar zizli un izrāva to šķēpu no tā ēģiptieša rokas un to nokāva ar viņa paša šķēpu. **24** To darija Benaja, Jojadas dēls, un šis bija slavens starp tiem trim varonjiem. **25** Un viņš bija tas augstākais starp trīsdesmit, bet tos trīs (pirmajus) viņš nepanāca. Un Dāvids to iecēla par savu padomnieku. **26** Un karaspēka varoni bija: Azaēls, Joaba brālis; Elanans, Dodus dēls, no Bētlemes; **27** Zamots no Aroras, Elecs no Pelonas; **28** Īrus, Ikeša dēls, no Tekoas; Abiēzers no Antotas;

29 Zibekajus, Uzata dēls, Ilajus, Aoka dēls, **30** Makarajus no Retovas; Eleds, Baēnas dēls, no Netofas; **31** Itajus, Ribaja dēls, no Ģibejas Benjamina bērnos; Benaja no Pirkatoas; **32** Urajus no Gaāša upēm; Abiēls no Arbatas; **33** Asmavets no Baērumas; Elijabus, no Zaālbonas. **34** No Azema bērniem no Ģizonas bija: Jonatāns, Zages dēls no Araras; **35** Ahijams, Zakara dēls, no Araras; Elivals, Ura dēls, **36** Hefers no Maķeras; Ahijus no Pelonas; **37** Ecrus no Karmela; Naērājus, Azbajus dēls, **38** Joēls Nātana brālis; Mibears, Agra dēls, **39** Celeks no Amona; Nakerajas no Berotas, bruņu nesējs Joabam, Cerujas dēlam; **40** Īrus, Jetrus dēls, Gārebs, Jetrus dēls, **41** Ūrija, tas Etietis; Zabads, Aķelaja dēls, **42** Adinus, Zizus dēls, tas Rūbenietis, Rūbeniešu virsnieks, un pie viņa bija vēl trīsdesmit; **43** Hanans, Maēkas dēls, un Jehošafats no Matonas; **44** Uzija no Astras; Šamus un Jajels, Otama dēli, no Aroēras; **45** Jediaēls, Zimrus dēls, un Joūs, viņa brālis, no Ticas; **46** Eliēls no Maēvas, un Jeribajus un Jozavijas, Elnaāma dēli; un Jetmus no Moaba; **47** Eliēls un Abeds un Jaēziēls no Mecobajas.

12 Un šie ir, kas pie Dāvida nāca uz Ciklagu, kad tas vēl mita svešumā Saula, Kisa dēla, pēc. Un tie bija arīdzan no tiem varoniem, kara paligi, **2** Stopu nesēji, akmenū metēji ar labo un ar kreiso roku un bultu šāvēji no stopa. Tie bija no Saula brāļiem, no Benjamina. **3** Tie pirmie bija Aķiēzers un Joas, Zaāmas bērni no Ģibeas, tad Jeziēls un Pelecs, Asmaveta bērni, un Barakus un Jeūs no Antotas. **4** Un Jezmaja no Gibeonas bija jo varens starp tiem trīsdesmit un pār tiem trīsdesmit. Un Jeremija un Jaēziēls un Jehohanans un Jozabats no Gederas, **5** Eleūzajus un Jerimots un Bealija un Samarija un Zevataja no Aravas, **6** Elkanus un Jezija un Azareēls un Joēzers un Jazabeams, Koraha dēli, **7** Un Joēlus un Zabadija, Jeroama dēli, no Gedoras. **8** No Gada bērniem arīdzan Dāvidam tai pilskalnā tuksnesi piekrita varenī karavīri, priekšturamu bruņu un šķepu nesēji, no izskata kā lauvas un čakli kā stīrnas pa kalniem. **9** Tas pārākais bija Ezers, otrs Obadija, trešais Elijabs, **10** Ceturtais Mazmanus, piektais Jeremija, **11** Sestais Atajus, septītais Eliēls, **12** Astotais Jehohanans, devītais Ebsabads, **13** Desmitais Jeremija, vienpadsmītais Makbanajus. **14** Sie bija no Gada bērniem, kara virsnieki, tie mazākie viens par simtu, tie lielākie par tūkstoti. **15** Sie ir tie, kas pār Jardāni pārgāja pirmā mēnesi, kad tā bija pilna līdz pašiem krastiem, un tie izdzina visus ieļejas ļaudis pret rītiem un pret vakariem. **16** No Benjamina un Jūda bērniem nāca arīdzan pie Dāvida uz pilskalnu. **17** Un Dāvids tiem izgāja pretī un bildināja un uz tiem sacīja: ja jūs ar miera prātu pie manis esat nākuši, man palīdzēt, tad man būs viena sirds ar jums; bet ja jūs mani ar viltu gribat nodot maniem ienaidniekiem, un tomēr netaisnības pie manis nav, tad lai mūsu Dievs to redz un soda. **18** Bet Tas Gars nāca uz Amaaju, to virsnieku pār trīsdesmit (un tas sacīja): tev mēs piedieram, Dāvid un ar tevi mēs būsim, tu Isajus dēls: miers, miers lai ir ar tevi un miers ar taviem palīgiem, jo tavs Dievs ir tav palīgs. Tad Dāvids tos pieņēma un tos iecēla par karapulkū virsniekiem. **19** Arī no Manasus Dāvidam piekrita, kad tas ar Filistiem nāca pret Saulu karot, bet šiem nepalīdzēja; jo Filistu lielkungi pēc sava padoma to atlaida sacīdam: viņš pāries pie sava kunga Saula un mūsu galvas kritīs. **20** Kad

viņš gāja uz Ciklagu, tad tam no Manasus piekrita Adnaks un Jozabats un Jediaēls un Mikaēls un Jozabads un Elijs un Ciltajus, virsnieki pār Manasus tūkstošiem. **21** Un tie Dāvidam palīdzēja pret (Amalekiešu) sirotājiem, jo tie visi bija stipri varoņi un palika par kara virsniekiem. **22** Un ikdienas Dāvidam piekrita paligi, tiekams tas karaspēks palīgi tik liels kā Dieva karaspēks. **23** Un šis ir to galvu skaits, kas bija apbrūnojušies uz karu un nākuši pie Dāvida uz Hebronu, ka viņam piešķirtu Saula valstību pēc Tā Kunga vārda. **24** Jūda bērnu, kas priekšturamās bruņas un šķepus nesa, bija seši tūkstoši un astoņsimt uz karu gatavi. **25** No Simeana bērniem bija septiņi tūkstoši un simts stipri kara varoņi. **26** No Levja bērniem četrtrūkstoši un sešsimt. **27** Un Jojadus, Ārona bērnu valdnieks, un ar to trīs tūkstoši un septiņsimt. **28** Un Cadoks, jauns stiprs varonis, un no viņa tēva nama bija divdesmit divi virsnieki. **29** Un no Benjamina bērniem bija Saula brāļu trīs tūkstoši; jo līdz tam laikam vēl viss vairums turējās pie Saula nama. **30** Un no Efraīma bērniem divdesmit tūkstoši un astoņsimt stipri varoņi, vīri, kam bija liela slava savu tēvu namā. **31** Un no Manasus puscilts astoņpadsmit tūkstoši, kas ar vārdu tika noteikti, ka nāktu, Dāvidu celt par kēniņu. **32** Un no Izaāra bērniem, kas bija gudri norāst, kas Israēlim katrā laikā bija darāms; šo virsnieku bija divsims, un visi viņu brāļi daria pēc viņu vārda. **33** No Zebulona, kas izgāja karā apbrūnoti ar visādām karabruņām, bija piecdesmit tūkstoši, savā kārtā stāvēdami ar drošu sirdi. **34** Un no Naftalus bija tūkstotis virsnieki un ar tiem trīsdesmit septiņi tūkstoši ar priekšturamām bruņām un šķepiem. **35** Un no Dana bērniem uz karu gatavi divdesmit un astoņi tūkstoši un sešsimt. **36** Un no Ašera, kas izgāja karā, uz kaušanos gatavi, četrdesmit tūkstoši. **37** Un no PārJardānes, no Rūbena un Gada bērniem un no Manasus puscilts ar visādām kara bruņām, simts un divdesmit tūkstoši. **38** Visi šie karavīri, ar drošu sirdi pēc kārtas pulkos stāvēdami, nāca uz Hebronu, Dāvidu celt par kēniņu pār visu Israēli. Un arī visiem citiem no Israēla bija vienāda sirds, Dāvidu celt par kēniņu. **39** Un tie tur bija pie Dāvida trīs dienas, ēda un dzēra, jo viņu brāļi priekš tiem bija sataisījuši. **40** Un kas tuvu pie tiem dzīvoja līdz Īsašaram un Zebulonam un Naftalam, tie nesa maiži uz ēzelīem un kamīlīem un zirģēlīem un uz vēršiem, miltu ēdienus, viģu un rožīnu raušus un viņu un ēļu un vēršus un avis lielā pulkā; jo liksmība bija iekš Israēla.

13 Un Dāvids aprunājās ar tiem virsniekiem pār tūkstošiem un pār simtiem un ar visiem lielkungiem. **2** Un Dāvids sacīja uz visu Israēla draudzi: ja jums šķiet labi esam un ja tas ir no Tā Kunga mūsu Dieva, tad sūtīsim visur apkārt pie saviem citiem brāļiem visās Israēla valstīs un pie tiem priesteriem un Levitiem savās pilsētās un viņu apgalbos, ka tie pie mums sapulcējās, **3** Un atvedīsim sava Dieva šķirstu atkal pie sevis; jo Saula laikā mēs to neesam meklējuši. **4** Tad visa draudze sacīja, lai tā darot, jo Šī valoda patika visiem ļaudim. **5** Tad Dāvids sapulcināja visu Israēli no Ēģiptes Šīhoras, līdz kur nāk uz Hamatu, atvest Dieva šķirstu no KiriatJearima. **6** Tad Dāvids cēlās ar visu Israēli uz Baālu, tā ir KiriatJearima iekš Jūda, no turienes atvest Dieva Tā Kunga šķirstu, Tā Kunga, kas mīt pār ķerubiem, kur viņa vārds top piesaukts. **7** Un tie veda

Dieva šķirstu uz jauniem ratiem no Abinadaba nama, un Uza un Ahijus vadīja tos ratus. **8** Un Dāvids un viss Israēls liksmojušs Dieva priekšā ar visu spēku, ar dziesmām un ar koklēm un somastabulēm un bungām un pulkstenišiem un bazūnēm. **9** Bet kad tie nāca līdz Kīdona klonam, tad Uza izstiepa savu roku, to šķirstu turēt, jo tie vērši (to) gāza. **10** Tad Tā Kunga dusmas iedegās pret Uzaju, un viņš to sita par to, ka tas savu roku bija izstiepis pēc tā šķirsta, un tas tur nomira Dieva priekšā. **11** Un Dāvids noskuma, ka Tas Kungs tādu robu robojis, Uzu sizdams, un to vietu nosauca PerecUza (Uzas robs) līdz šai dienai. **12** Un Dāvids bijās Dievu tai dienā un sacīja: kā lai es Dieva šķirstu atvedu pie sevis? **13** Un Dāvids neveda to šķirstu pie sevis Dāvida pilī, bet to nolika Gatieša ObedEdoma namā. **14** Tā Dieva šķirsts palika pie ObedEdoma viņa namā trīs mēnešus, un Tas Kungs svētīja ObedEdoma namu un visu, kas tam bija.

14 Un īrāms, Tirus kēniņš, sūtīja vēstnešus pie Dāvida un ciedru kokus un mūrniekus un būvmeistarus, viņam uztasīt namu. **2** Un Dāvids manīja, ka Tas Kungs viņu bija apstiprinājis par kēniņu pār Israēli; jo viņa valstība tapa varen paaugstināta viņa Israēla laužu labad. **3** Un Dāvids ņēma vēl vairāk sievu Jeruzālemē un Dāvidam dzima vēl vairāk dēlu un meitu. **4** Un šie ir to bērnu vārdi, kas viņam piedzima Jeruzālemē: Šamuūs un Zobabs, Nātans un Salamans. **5** Un Jebears un Elizūns un Elvalets **6** Un Nogus un Nevegs un Japius **7** Un Elišamus un BaelJadus un Elivalets. **8** Kad nu Filisti dzirdēja, ka Dāvids bija svaidits par kēniņu pār visu Israēli, tad visi Filisti nāca, Dāvidu meklēt. Un kad Dāvids to dzirdēja, tad viņš tiem izgāja preti. **9** Un Filisti nāca un izplētās Refaim ieletā. **10** Tad Dāvids vaicāja Dievam un sacīja: vai man būs iet pret Filistiem, un vai tu tos dosi manā rokā? Un Tas Kungs tam sacīja: celies, jo es tos došu tavā rokā. **11** Un tie gāja uz BaālPracim, un Dāvids tos tur sakāva, un Dāvids sacīja: Dievs aizrāvis manus ienaidniekus caur manu roku, tā kā ūdens rauj. Tādēļ tie nosauca to vietu BaālPracim (rāveju vieta). **12** Un tie tur pameta savus dievus; un Dāvids pavēlēja, tos sadedzināt ar uguri. **13** Bet Filisti atkal nāca un apmetās ieletā. **14** Tad Dāvids atkal vaicāja Dievam, un Dievs uz to sacīja: neej aiz viņiem bet ej apkārt ap viņiem, un ej tiem virsū pret tiem raudu kokiem. **15** Un kad tu dzirdēsi soļus rībam raudu koku galotnēs, tad izej uz kaušanos, jo Dievs iziet tavā priekšā, kaut Filistu karaspēku. **16** Un Dāvids darīja, kā Dievs tam bija pavēlējis; un tie kāva Filistu karaspēku no Gibeonas līdz Gazerai. **17** Tā Dāvida slava izpauðās pa visām zemēm, un Tas Kungs lika bailēm no viņa uziet visiem pagāniem.

15 Un Dāvids uztasīja sev namus Dāvida pilsētā un sataisīja vietu Dieva šķirstam un tam uzcēla telti. **2** Tad Dāvids sacīja: neviens lai nenes Dieva šķirstu kā vien Leviti, jo tos Tas Kungs ir izredzējis, nest Dieva šķirstu un viņam kalpot mūžigai. **3** Un Dāvids sapulcēja visu Israēli uz Jeruzālemi, novest Dieva šķirstu savā vietā, ko viņš tam bija sataisījis. **4** Un Dāvids sasaucā Ārona bērnumus un Levitus: **5** No Kehāta bērniem virsnieku Urieli ar saviem brāļiem, simt un divdesmit; **6** No Merarus bērniem virsnieku Asiju ar saviem brāļiem, divsimt un divdesmit; **7** No Gerzoma bērniem virsnieku Joēli ar saviem brāļiem,

samt un trīsdesmit. **8** No Elicafana bērniem virsnieku Šemaju ar saviem brāļiem, divsimt; **9** No Hebrona bērniem virsnieku Eliēli ar saviem brāļiem, astoņdesmit; **10** No Uziēla bērniem virsnieku Aminadabu ar saviem brāļiem, simt un divpadsmit. **11** Un Dāvids aicināja priesterus Cadoku un Abjataru, un Levitus Uriēli, Azaju un Joēli, Šemaju un Eliēli un Aminadabu. **12** Un uz tiem sacīja: jūs Levitu tēvu namu virsnieki, svētījaties paši ar saviem brāļiem un atvedat Tā Kunga, Israēla Dieva, šķirstu, kur es tam vietu sataisījis. **13** Jo viņu reiz, kad jūs klāt nebījāt, Tas Kungs, mūsu Dievs, izlauza robu mūsu starpā, tāpēc ka to nemeklējām, kā pienācās. **14** Tad tie priesteri un Leviti svētījās, atvest Tā Kunga, Israēla Dieva, šķirstu. **15** Un Levitu bērni nesa Dieva šķirstu, itin kā Mozus bija pavēlējis pēc Tā Kunga vārda, ar kārtīm uz saviem kamiešiem. **16** Un Dāvids pavēlēja Levitu virsniekiem sarikot savus brāļus, tos dziedātājus, ar spēlēm, ar soma stabulēm, ar koklēm un pulkstenišiem, skanī dziedāt un balsi pacelt ar prieku. **17** Tad Leviti iecēla Hemanu, Joēla dēlu, un no viņa brāļiem Asafu, Bereķijas dēlu, un no Merarus bērniem, saviem brāļiem, Etanu, Kuzajas dēlu, **18** Un ar šiem savus brāļus no otras kārtas, Zahariju, Benu un Jaēziēli un Zemiramotu un Jejeēli un Unnu, Elijabu un Benaju un Maāseju un Matitiju un Eliveleju un Mikneju un ObedEdomu un Jeiēli, tos vārtu sargus. **19** Un dziedātāji bija Hemans, Asafs un Etans, skandinādami ar vara pulkstenišiem, **20** Un Zaharija un Aziēls un Zemiramots un Jeiels un Unnus un Elijabs un Maāseja un Benaja ar smalki skanīgām soma stabulēm, **21** Un Matitija un Elivelejus un Mikneja un ObedEdoms un Jeiels un Azajija, priekšā dziedādami ar astoņu stigu koklēm. **22** Un Kananaja bija Levitu vadonis, (dziesmas) uzņemt, viņš tos mācīja uzņemt, jo viņš bija saprātīgs. **23** Un Bereķija un Elkanus bija šķirsta vārtu sargi. **24** Un Zabanija un Jehošafats un Netaneēls un Amasajus un Zaharija un Benaja un Eliēzers, tie priesteri, pūta trumetes Dieva šķirsta priekšā, un ObedEdoms un Jeķija bija šķirsta vārtu sargi. **25** Tā Dāvids un Israēla vecaji un virsnieki pār tūkstošiem nogāja, atvest Tā Kunga derības šķirstu no ObedEdoma nama ar prieku. **26** Un kad Dievs tiem Levitiem palīdzēja, kas Tā Kunga derības šķirstu nesa, tad tie upurēja septiņus vērsus un septiņus aurus. **27** Un Dāvids bija ģērbies nātru svārkos un tāpat visi Leviti, kas to šķirstu nesa, un tie dziedātāji un Kananija, tas dziedātāju vadonis; Dāvidam bija arī linu plecusega. **28** Tā viss Israēls nesa augšās Tā Kunga derības šķirstu ar gavilēšanu un bazūnu skanī un ar trumetēm un ar pulkstenišiem, un spēlēja ar soma stabulēm un koklēm. **29** Un kad Tā Kunga derības šķirsts nonāca Dāvida pilī, tad Mikale, Saula meita, skatījās pa logu ārā un redzēja kēniņu Dāvidu dejojam un spēlējam, un tā to nericināja savā sirdī.

16 Un tie atveda Dieva šķirstu un to nolika tai teltī, ko Dāvids tam bija uzcēlis, un upurēja dedzināmos upurus un pateicības upurus Dieva priekšā. **2** Un kad Dāvids tos dedzināmos upurus un pateicības upurus bija pabeidzis, tad viņš tos ļaudis svētīja Tā Kunga Vārdā. **3** Un viņš izdalīja ikkatram no Israēla, tā vīram kā sievai, pa klapām maizes un pa gabalam galas un pa mēram vīna. **4** Un kādus no Levitiem viņš nolika par kalpotājiem priekš Tā Kunga šķirsta, godāt, teikt un slavēt To Kungu, Israēla

Dievu. **5** Asafs bija par viрsnieku un otrs pēc viна Zaharija; Jeils, Zemiramots, Jekiels un Matitija un Elijs un Benaja un ObedEdoms un Jeiels ar spelēm, somastabulēm un koklēm, un Asafs skandināja ar pulkstenišiem. **6** Un Benaja un Jeaziels, tie priesteri, pūta vienmēr trumetes Dieva derības šķirsta priekšā. **7** Tai dienā Dāvids pirmo reiz deva šo dziesmu, To Kungu slavēt, caur Asafu un viна brāļiem: **8** Teiciet To Kungu, piesauciet Viна vārdu, dariet zināmus starp tautām Viņa darbus. **9** Dziedājet Viņam, slavējet To ar dziesmām, pārdomājiet visus Vina brīnumus. **10** Slavējet viņa svēto vārdu, lai sirds priečājās tiem, kas To Kungu meklē. **11** Vaicājet pēc Tā Kunga un pēc Viņa stipruma, meklējet Viņa vaigu bez mitešanās. **12** Piemini Viņa brīnumus, ko Viņš darījis, Viņa brīnuma zīmes un Viņa mutes tiesas. **13** Tu, Israēl, Viņa kalpa dzimums, jūs Jēkaba bērni, Dieva izredzētie. **14** Viņš ir Tas Kungs, mūsu Dievs, Viņa tiesas iet pār visu zemi. **15** Piemini mūžigi Viņa derību, to vārdu, ko Viņš iecelis tūkstošiem dzimumiem, **16** Ko Viņš derējis ar Ābrahāmu un ko zvērējis Izakam. **17** To Viņš ari Jēkabam iecelis par likumu un Israēlim par mūžigu derību, **18** Sacīdams: tev Es došu Kanaānu zemi, jūs mantības daļu; - **19** Kad jūs bijāt mazs pulciņš, ne daudz, un svešnieki iekš tās. **20** Un tie staigāja no vienas tautas pie otras, un no vienas valsts pie citiem ļaudīm. **21** Viņš nekam nelāva tos spaidit, Viņš ari kēniņus pārmācīja viņu dēl. **22** Neaizskariet Manus svaiditos, un nedariet ļauna Maniem praviešiem. **23** Dziedājet Tam Kungam, visa zeme, sludinājiet ikdienas Viņa pestišanu. **24** Teiciet pagānu starpā Viņa godu, visu tautu starpā Viņa brīnumus. **25** Jo Tas Kungs ir liels un ļoti slavējams un bijājams pār visiem dieviem. **26** Jo visi pagānu dievi ir elki, bet Tas Kungs debesis radijis. **27** Augstība un gods ir Viņa priekšā, spēks un liksmība ir Viņa vietā. **28** Dodiet Tam Kungam, jūs ļaužu tautas, dodiet Tam Kungam godu un spēku, **29** Dodiet Tam Kungam Viņa vārda godu, atnesiet dāvanas un nāciet priekš Viņa vaiga, pielūdziet To Kungu svētā glutinā. **30** Bistaties priekš Viņa, visa pasaule; tiešām zeme stāv un nekustās. **31** Lai debess priečājās un lai zeme liksmojās, un lai saka tautu starpā: Tas Kungs ir kēniņš. **32** Lai jūra kauc un viss, kas iekš tās ir, lai lauki liksmojās ar visu, kas tur virsū. **33** Lai gavīle mežā koki Tā Kunga priekšā, jo Tas nāk, zemi tiesāt. **34** Teiciet To Kungu, jo Viņš ir labs, un Viņa žēlastība paliek mūžigi. **35** Un sakāt: atpestī mūs, Dievs, mūsu Pestītājs, un sapulcīni mūs un izglāb mūs no pagāniem, ka teicam Tavu svēto vārdu un Tevi augsti slavējam. **36** Slavēt lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, mūžigi mūžam, un visi ļaudis lai saka: Āmen, un lai slavē To Kungu. - **37** Tā viņš tur Tā Kunga derības šķirsta priekšā lika palikt Asafam un viņa brāļiem, vienmēr kalpot tā šķirsta priekšā, ikdienas savā kārtā, **38** Un ObedEdomam ar saviem brāļiem, - to bija sešdesmit un astoņi, ObedEdomam, Jedituna dēlam, un Osam par vārtu sargiem, **39** Un priesterim Cadokam un viņa brāļiem, tiem priesteriem, priekš Tā Kunga dzīvokļa uz tā kalna Gibeonā, **40** Tam Kungam upurēt dedzināmos upurus uz dedzināmo upuru altāra vienmēr, rītos un vakaros, tā kā rakstīts Tā Kunga bauslībā, ko viņš Israēlim bija pavēlējis. **41** Un ar viņiem bija Hemans un Jedituns un tie citi izredzētie, kas ar vārdiem bija noteikti, To Kungu slavēt, ka Viņa žēlastība paliek mūžigi. **42** Un ar šiem Hemans un Jedituns, skandināt

ar trumetēm un pulkstenišiem un ar svētu dziesmu spēlēm, bet Jedituna bērni bija par vārtu sargiem. **43** Tā visi ļaudis nogāja ikkatrs savā namā, un Dāvids atgrīzās, savu namu sveicināt.

17 Un notikās, kad Dāvids savā namā dzīvoja, tad Dāvids sacīja uz pravieti Nātanu: redzi, es dzīvoju ciedru namā, bet Tā Kunga derības šķirsts mit starp telts deķiem. **2** Tad Nātans sacīja uz Dāvidu: dari visu, kas ir tavā sīrī, jo Dievs ir ar tevi. **3** Bet tai pašā naktī Dieva vārds notika uz Nātanu sacīdams: **4** Ej un saki manam kalpam Dāvidam: tā saka Tas Kungs: tev nebūs Man namu celt par mājas vietu. **5** Jo Es namā neesmu mitis no tās dienas, kad Israēli esmu izvedis, līdz šai dienai, bet Es esmu gājis no telts uz telti un no dzīvokļa uz dzīvokli. **6** Visu to laiku, kad Es ar visu Israēli esmu staigājis, vai esmu vārdu runājis uz kādu no Israēla soģiem, kam Es pavēlējis Savus ļaudis ganīt, sacīdams: kāpēc jūs Man neuztaisiet ciedru namu? **7** Tad nu saki tā uz Manu kalpu Dāvidu: tā saka Tas Kungs Cebao: Es tevi esmu nēmis no ganības, no sikiem lopiem, lai tu Maniem Israēla ļaudim būtu par valdnieku. **8** Un Es ar tevi esmu bijis visur, kur tu esi gājis, un esmu izdeldējis visus tavus ienaidniekus tavā priekšā un tev cēlis augstu vārdu, kā tiem lieliem kungiem vārds ir viirs zemes. **9** Un Saviem Israēla ļaudim Es esmu gādājis vietu un tos dēstījus, ka tie savā vietā dzīvo un vairs netop šaubiti, un netikli ļaudis tos vairs nespaida, kā senāk, **10** Un no tās dienas, kad Es soģus iecēlu pār Saviem Israēla ļaudim. Un visus tavus ienaidniekus Es esmu pazemojis un tev daru zināmu, ka Tas Kungs tev cels namu. **11** Un notiks, kad tavs laiks būs pagājis, kad tu pie saviem tēviem iesi, tad Es pamodināšu tatu dzimumu pēc tevis, kas būs no taviem bēriem, un apstiprināšu viņa valstību. **12** Tas Man uztaisīs namu un Es apstiprināšu viņa goda krēslu mūžigi. **13** Es tam būšu par tēvu un tas Man būs par dēlu, un Savu žēlastību Es no viņa neatraušu, kā Es to esmu atrāvis no tā, kas bija tavā priekšā. **14** Bet Es to Manā namā un Manā valstībā iecēlu mūžigi, ka viņa goda krēsls pastāv mūžigi. **15** Un kad Nātans pēc visiem šiem vārdiem un pēc šīs parādišanas ar Dāvidu bija runājis, **16** Tad kēniņš Dāvids nāca un palika Tā Kunga priekšā un sacīja: kas es esmu, Kungs Dievs, un kas ir manis nams, ka Tu mani līdz šejienei esi vadījis? **17** Un tas Tev vēl bijis maz, ak Dievs! Bet Tu vēl uz Sava kalpa namu esi runājis par nākošiem ilgiem laikiem un mani esi uzlūkojis pēc cilvēka vizes, Tu Dievs Kungs augstībā. **18** Un ko lai Dāvids vēl uz Tevi saka par Tava kalpa godību? Bet Tu gan pazīsti Savu kalpu. **19** Kungs, Tava kalpa labad un pēc Tavas sirds Tu visas šās lielās lietas esi darijis, un visas šās augstās lietas darijis zināmas. **20** Kungs, neviens nav kā Tu, un neviena dieva nav, kā Tu vien, pēc visa, ko mēs savām ausim esam dzirdējuši. **21** Un kur gan ir kāda tauta vires zemes kā Tavi Israēla ļaudis, ko Dievs gājis atpestīt Sev par ļaudim, un Sev celt lielu un bijājamu vārdu, pagānus izdzīdams Savu ļaužu priekšā, ko Tu no Ēģiptes izglābis? **22** Un Tu Savus Israēla ļaudis Sev esi cēlis par tautu mūžigi, un Tu Kungs tiem esi palicis par Dievu. **23** Tad nu, Kungs, lai tas vārds, ko Tu esi runājis par Savu kalpu un par viņa namu, tiešām tā notiek mūžigi, un dari, kā Tu esi runājis! **24** Tiešām, lai tā notiek, ka Tavs vārds top paaugstināts mūžigi, lai saka: Tas Kungs Cebao, Israēla Dievs, ir Dievs

pār Israēli, un Tava kalpa Dāvida nams lai pastāv Tavā priekšā. **25** Jo tu, mans Dievs, sava kalpa ausi esi atvēris, ka tu tam gribi namu uztasīt, tādēļ tavs kalps ir iedrošinājies pielūgt tava vaiga priekšā. **26** Tad nu, Kungs, Tu esi Dievs, un esi runājis uz Savu kalpu šo labumu. **27** Un nu tas ir Tavs prāts, svētīt Sava kalpa namu, ka tas mūžigi paliek Tavā priekšā; jo Tu, Kungs, svētī, tas paliek svētīs mūžīgi.

18 Un notikās pēc tam, ka Dāvids kāva Filistus un tos pārvārēja un uzņēma Gatu un viņas ciemus no Filistu rokas. **2** Un viņš kāva arī Moabiešus, tā ka Moabieši Dāvidam palika par kalpiem un nesa dāvanas. **3** Dāvids kāva arī HadadEzeru, Cobas kēniņu, Hamatā, kad šis nogāja savu varu atkal uzcelt pie Eifrat upes. **4** Un Dāvids tiem atņēma tūkstoš ratus un septiņtūkstoš jātniekus un divdesmit tūkstoš kājniekus, un Dāvids darīja visus zirgus tizlus un atlicināja no tiem simts zirgus. **5** Un Sīrieši no Damaskus nāca HadadEzeram, Cobas kēniņam, palīgā, bet Dāvids kāva no Sīriešiem divdesmit dienā tūkstoš vīrus. **6** Un Dāvids lika (karavīrus) Damaskū Sīrijā, un Sīrieši Dāvidam palika par kalpiem un nesa dāvanas; jo Tas Kungs palidzēja Dāvidam visur, kur viņš gāja. **7** Un Dāvids nēma tās zelta priekšturamās bruņas, kas HadadEzera kalpiem bija, un tās pārveda uz Jeruzālemi. **8** Dāvids paņēma arī loti daudz vara no Tibeatas un no Kunas, HadadEzera pilsētam; no tā Salamans taisīja to vara jūru un tos stabus un tos vara traukus. **9** Kad nu Tojus, Hamatas kēniņš, dzirdēja, ka Dāvids bija kāvis visu HadadEzera, Cobas kēniņu, karaspēku, **10** Tad viņš savu dēlu Adoramu sūtīja pie kēniņa Dāvida, vaicāt pēc viņa labklāšanās un viņam pateikt, kā tas pret HadadEzeru bija karojis un viņu kāvis, jo HadadEzera bija karš pret Toju. **11** Un visus zelta un sudraba un vara traukus, tos kēniņš Dāvids svētīja Tam Kungam līdz ar to sudrabu un zeltu, ko viņš no visām tautām bija paņēmis, no Edoma un Moaba un no Amona bērniem, no Filistiem un no Amalekiešiem. **12** Abizajus, Cerujas dēls, kāva arīdzan Edomiešus sāls ieļejā, astonpadsmīt tūkstošus. **13** Un viņš lika karavīrus Edomā, un visi Edomieši palika Dāvidam par kalpiem, jo Tas Kungs palidzēja Dāvidam visur, kurp tas gāja. **14** Tā Dāvids valdīja pār visu Israēli un nesa tiesu un taisnību visiem saviem ļaudim. **15** Un Joabs, Cerujas, dēls, bija pār karaspēku, un Jehošafats, Aķiluda dēls, bija kanclers, **16** Un Cadoks, Akitoba dēls, un Abimeleks, Abjatara dēls, bija priesteri, un Zauzus bija skrīveris, **17** Un Benaja, Jojadu dēls bija pār tiem Krietiem un Plietiem, un Dāvida bērni bija tie pirmie pie kēniņa.

19 Un notikās pēc tam, ka Nahas, Amona bērnu kēniņš, nomira, un viņa dēls palika par kēniņu viņa vietā. **2** Tad Dāvids sacīja: es darīšu želastību pie Anona, Nahasa dēla, jo viņa tēvs želastību darījis pie manis. Un Dāvids sūtīja vēstnešus, viņu iepriecināt par viņu tēvu. Tad Dāvida kalpi nāca uz Amona bērnu zemi pie Anona, viņu iepriecināt. **3** Bet Amona bērnu lielkungi sacīja uz Anonu: vai Dāvids godina tavu tēvu tavās acīs, ka tas sūtījis pie tevis iepriecētājus? Vai viņa kalpi nav tāpēc pie tevis nākuši, ka zemi izklausa un izposta un izlūko? **4** Tad Anons nēma Dāvida kalpus un tiem nodzina bārdu un viņiem nogrieza vienu drēbju pusī līdz gurniem un tos atlaida. **5** Un tie aizgāja. Un kad nu Dāvidam ziņu deva par tiem vīriem, tad

viņš tiem sūtīja preti, (jo tie vīri bija loti apsmieti,) un kēniņš tiem lika sacīt: paliek Jēriķu, tiekams jūsu bārda atkal būs ataugusi, tad nācet atpakaļ. **6** Kad nu Amona bērni redzēja, ka bija palikuši smirdoši Dāvida priekšā, tad Anons un Amona bērni sūtīja tūkstoš sudraba talentus, saderēt ratus un jātniekus no Mezopotamijas, no Maēkas un no Cobas. **7** Un tie sev saderēja trīsdesmit un divi tūkstoš ratus un to kēniņu no Maēkas un viņa ļaudis, un tie nāca un apmeta lēgeri pret Medbu. Un Amona bērni arīdzan sapulcējās no savām pilsētām un nāca karā. **8** Kad nu Dāvids to dzirdēja, tad viņš sūtīja Joabu un visu spēku ar tiem vareniem. **9** Un Amona bērni izgāja un nostājās uz kauju priekš pilsētas vārtiem. Bet tie kēniņi, kas bija nākuši, turējās savrup laukā. **10** Kad nu Joabs redzēja, ka karš pret viņu taisījās no priekšas un no aizmugures, tad viņš izlasīja kādus no Israēla jauniem vīriem un nostājās Sīriešiem preti. **11** Bet tos citus ļaudis viņš deva Abizajam, savam brālim, rokā, un tie nostājās pret Amona bērniem. **12** Un viņš sacīja: ja Sīrieši būs stiprāki nekā es, tad nāc tu man palīgā, bet ja Amona bērni būs stiprāki nekā tu, tad es nākušu tev palīgā. **13** Turies droši un lai stipri cīnāmies priekš saviem ļaudim un priekš sava Dieva pilsētām, un Tas Kungs lai dara, kā tam patīk. **14** Un Joabs nāca tuvāki ar saviem ļaudim, kas pie viņa bija, kauties ar Sīriešiem, bet tie bēga viņa priekšā. **15** Un kad Amona bērni redzēja, kā Sīrieši bēga, tad tie arīdzan bēga priekš Abizajus, viņa brāļa, un tie nāca pilsētā, un Joabs nāca uz Jeruzālemi. **16** Kad nu Sīrieši redzēja, ka Israēla priekšā bija sakauti, tad tie sūtīja vēstnešus un lika nākt tiem Sīriešiem, kas viņpus upes dzīvoja, un Šofahs, HadadEzera kara lielskungs, gāja viņu priekšā. **17** Kad to Dāvidam teica, tad viņš sapulcēja visu Israēli un pārgāja pār Jardāni, un nāca pie tiem un nostājās tiem preti. Un Dāvids nostājās Sīriešiem preti uz kauju, un tie ar viņu kāvās. **18** Bet Sīrieši bēga Israēla priekšā, un Dāvids nokāva no Sīriešiem septiņtūkstoš ratus un četrdesmit tūkstoš kājniekus; viņš nokāva arī Šofahu, to kara lielkungi. **19** Kad nu HadadEzera kalpi redzēja, ka Israēla priekšā bija sakauti, tad tie derēja mieru ar Dāvidu un viņam kalpoja. Un Sīrieši negribēja vairs Amona bērniem palīdzēt.

20 Un kad gads bija pagājis, ap to laiku, kad kēniņi iziet, tad Joabs izvadīja karaspēku un izpostīja Amona bērnu zemi, un nāca un apmeta lēgeri pret Rabu. Bet Dāvids palika Jeruzālemē. Un Joabs kāva Rabu un to izpostīja. **2** Un Dāvids nēma viņas kēniņa kroni no viņa galvas un atrada, ka tas svēra vienu talentu zelta, un dārgi akmeņi bija iekš tā, un tas Dāvidam tapa likts galvā; viņš arī izveda loti daudz laupījuma no tās pilsētas. **3** Un viņš izveda tos ļaudis, kas tur bija, un tos lika apakš zāģiem un apakš dzelzs kuļamiem rulliem un apakš dzelzs cirvjiem. Un tā Dāvids darīja visām Amona bērnu pilsētām. Tad Dāvids ar visiem ļaudīm griezās atpakaļ uz Jeruzālemi. **4** Un pēc tam karš cēlās ar Filistiem Gazerā; tad Zibekajus, Uzata dēls, kāva Zibaju, kas bija no milžu ļaužu bērniem, un tos pazemoja. **5** Un atkal karš cēlās ar Filistiem, un Elkanus, Jaīra dēls, kāva Laēmu, Goliata, tā Gatieša, brāli, kam šķēpa kāts bija kā riestava. **6** Un atkal bija karš Gatā, un tur bija viens liels vīrs, tam bija pa sešiem pirkstiem pie rokām un kājām, divdesmit un četri pavism, un tas bija arīdzan

dzimis no milžu ļaudīm. **7** Un tas apmēdīja Israēli, bet Jonatāns, Šimejus, Dāvida brāļa, dēls, to nokāva. **8** Tie no milžu ļaudīm bija dzimuši Gatā, un krita caur Dāvida roku un caur viņa kalpu roku.

21 Un sātans stāvēja pret Israēli un skubināja Dāvidu, skaitīt Israēli. **2** Un Dāvids sacīja uz Joabu un uz tiem ļaužu virsniekiem: ejat, skaitīt Israēli no Bēršebas līdz Danai un atnesiet man to skaitu, ka es to zinu. **3** Tad Joabs sacīja: lai Tas Kungs pie šiem ļaudīm, kā tie nu ir, simtreiz vairāk pieliek, - vai tie visi, mans kungs un kēniņi, nav mana kunga kalpi? Kāpēc mans kungs to meklē? Kāpēc tam būs notikt Israēlim par noziegumu? **4** Bet kēniņa vārds bija stiprāks nekā Joaba. Tāpēc Joabs izgāja un pārstaigāja visu Israēli un nāca atkal uz Jeruzālemi. **5** Un Joabs Dāvidam deva to skaitīt ļaužu skaitu, un viiss Israēls bija vienpadsmīt reiz simts tūkstoš vīri, kas zobena vilceji, un no Jūda bija četrsimt un septiņdesmit tūkstoš vīri, kas zobena vilceji. **6** Bet Levi un Benjamini, tos viņu starpā neskaitīja, jo kēniņa vārds Joabam bija negantība. **7** Un šī lieta Dievam nepatika, un viņš sita Israēli. **8** Tad Dāvids sacīja uz Dievu: es esmu ļoti grēkojis, ka to esmu darijis, bet lūdzams, atnem Sava kalpa noziegumu, jo es esmu ļoti aplam darijis. **9** Un Tas Kungs runāja uz Gadu, Dāvida redzētāju, un sacīja: **10** Ej un runā uz Dāvidu un saki: tā saka Tas Kungs: tris lietas Es tev lieku priekšā, izvēlies vienu no tām, ko lai Es tev daru. **11** Un Gads nāca pie Dāvida un uz to sacīja: tā saka Tas Kungs: izvēlies! **12** Vai trīs gadus bāda laiku, vai trīs mēnešus bēgt no saviem pretiniekiem un no savu ienaidnieku zobena, kas tevi aizņem? - jeb vai trīs dienas Tā Kunga zobenu, tas ir mēri iekš zemes un Tā Kunga maitātāju enģeli visās Israēla robežas? Tad lūko nu, ko lai es Tam atskatu, kas Mani sūtījis. **13** Tad Dāvids sacīja uz Gadu: man ir ļoti bail; lai es jel kritu Tā Kunga rokā, jo Viņa žēlastība ir ļoti liela, bet lai nekrītu cilvēku rokās. **14** Tad Dievs sūtīja mēri pār Israēli, un no Israēla krita septiņdesmit tūkstoš vīri. **15** Un Dievs sūtīja enģeli uz Jeruzālemi, to samaitāt; un kad viņš to samaitāja, tad Tas Kungs uzlūkoja un Viņam bija ķēl par to ļaunumu. Un Viņš sacīja uz to enģeli, to samaitātāju: ir gan, atrauj savu roku. Un Tā Kunga enģelis stāvēja pie Jebusieša Arnana klona. **16** Kad nu Dāvids savas acis pacēla, tad viņš redzēja Tā Kunga enģeli starp debess un zemes stāvam, un tam bija izvilkts zobens rokā, kas bija izstiepts pār Jeruzālemi. Tad Dāvids un tie vecāji, ar maisiem apģērbušies, metās uz savu vaigu, **17** Un Dāvids sacīja uz Dievu: vai es tas neesmu, kas pavēlējis, tos ļaudis skaitīt? Es, es esmu grēkojis un ļaunu darijis, - bet šās avis, ko tās darijušas? Ak Kungs, mans Dievs! Lai jel Tava roka ir pret mani un pret mana tēva namu, bet ne pret Taviem ļaudīm par mocību! **18** Un Tā Kunga enģelis sacīja uz Gadu, lai saka Dāvidam, ka Dāvids lai ietu, Tam Kungam uztaisīt altāri Jebusieša Arnana klonā. **19** Tā Dāvids nogāja pēc Gada vārda, ko tas Tā Kunga Vārda bija runājis. **20** Kad nu Arnans pagriezās, tad viņš redzēja to enģeli, un viņa četri dēli, kas pie viņa bija, paslēpās, bet Arnans kūla kviešus. **21** Un Dāvids nāca pie Arnana, un Arnans skatījās un redzēja Dāvidu un nāca no tā klonā un metās Dāvida priekšā uz savu vaigu pie zemes. **22** Un Dāvids sacīja uz Arnantu: dod man tā klonu vietu, ka es tur Tam Kungam taisu altāri; dod man to par pilnu naudu,

lai šī mocība mitās no tiem ļaudīm. **23** Tad Arnans sacīja uz Dāvidu: Nēm to, un dari, mans kungs un kēniņi, kā tev patik, redzi, es tos vēršus dodu par dedzināmiem upuriem un šos kuļamos ratus malkai un šos kviešus par ēdamu upuri, - visu to es dodu. **24** Bet kēniņš Dāvids sacīja uz Arnantu: nē, bet es to gribu pirkst par pilnu naudu; jo es negribu nemt priekš Tā Kunga, kas tev pieder, un upurēt dedzināmo upuri par velti. **25** Tā Dāvids Arnanam par to vietu deva sešsimt sēķelus zelta. **26** Un tur Dāvids Tam Kungam uztaisīja altāri un upureja dedzināmos upurus un pateicības upurus. Un kad tas To Kungu piesauca, tad viņš tam atbildēja caur uguni no debesīm uz dedzināmo upuru altāri. **27** Un Tas Kungs sacīja uz to enģeli, lai tas savu zobenu bāž savā maksti. **28** Tani laikā, kad Dāvids redzēja, ka Tas Kungs viņam bija atbildējis uz Arnana, tā Jebusieša, klona, tad viņš tur upurēja. **29** Jo Tā Kunga dzīvoklis, ko Mozus tuksnesi bija taisījis, un tas dedzināmo upuru altāris to laiku bija Gibeonas kalnā. **30** Bet Dāvids tur pie tā nevarēja nojet, Dievu meklēt, tā viņš bija iztrūcinājies no Tā Kunga enģēla zobena.

22 Un Dāvids sacīja: šeitan būs būt Dieva Tā Kunga namam, un še būs būt dedzināmo upuru altārim priekš Israēla. **2** Un Dāvids pavēlēja sapulcināt svešiniekus, kas bija Israēla zemē, un viņš saderēja akmenu cirtējus, apcirst akmeņus Dieva nama būvei. **3** Un Dāvids sakrāja daudz dzelzs priekš naglām pie vārtu durvīm un klamburiem un tik daudz vara, ka nebija sverams, **4** Un ciedru koku, ka nebija skaitāmi, jo Sidonieši un Tiriši veda ciedru kokus Dāvidam lielā pulkā. **5** Un Dāvids sacīja: mans dēls Salamans ir jauns un mazs, un tam namam, kas Tam Kungam jātaisa būs jo lielam būt par slavu un godu visās zemēs, tāpēc es viņam sagādāšu krājumu. Tā Dāvids sakrāja lielu krājumu, pirms nomira. **6** Tad viņš aicināja savu dēlu Salamanu un tam pavēlēja namu celт Tam Kungam, Israēla Dievam. **7** Un Dāvids sacīja uz Salamanu: mans dēls, man gan bija prātā, celт namu Tā Kunga, sava Dieva, vārdam. **8** Bet Tā Kunga vārds uz mani notika tā: tu esi izlejis daudz asinis, jo tu esi vedis lielus karus; tev nebūs manam vārdam celт namu, jo tu esi izlejis daudz asinis virs zemes manā priekšā. **9** Redzi, tas dēls, kas tev dzims, būs miera vīrs, jo es viņam došu mieru no visiem viņa ienaidniekiem visapkārt, jo Salamans (miera vīrs) būs viņa vārds, un viņa laikā Israēlim es došu mieru un dusu. **10** Tas manam vārdam cels namu un tas man būs par dēlu, un es tam būšu par tēvu, un es apstiprināšu viņa valstības krēslu pār Israēli mūžīgi. **11** Nu tad, mans dēls, Tas Kungs būs ar tevi un tev labi izdosies, ka tu uzcel Tam Kungam, savam Dievam, namu, kā viņš par tevi runājis. **12** Un Tas Kungs tev dos gudrību un saprāšanu un tevi cels pār Israēli, turēt Tā Kunga, sava Dieva, bauslību. **13** Tad tev labi izdosies, kad tu turēsi un darīsi tos likumus un tās tiesas, ko Tas Kungs Mozum pavēlējis priekš Israēla. Nemies drošu sirdi, nebīsties un neballojies. **14** Un redzi, es esmu rūpējies un sakrājis priekš Tā Kunga nama simt tūkstoš talentus zelta un tūkstoš reiz tūkstoš talentus sudraba, un varu un dzelzi bez svara, jo tā ir ļoti daudz; ir kokus un akmeņus es esmu sakrājis; tu vari vēl gādāt klāt. **15** Tev arī ir pulks strādnieku, akmenu cirtēju un amatnieku pie akmeņiem un kokiem un ļaudis, mācīti uz visādu darbu. **16** Zelta, sudraba un vara un dzelzs

ir neizskaitāms pulks. Celiais un taisi, un lai Tas Kungs ir ar tevi. **17** Un Dāvids pavēlēja visiem Israēla virsniekiem, palīdzēt viņa dēlam Salamanam: **18** Vai Tas Kungs, jūsu Dievs, nav ar jums, un jums nav devis mieru visapkārt? Jo viņš tās zemes iedzīvotājus ir devis manā rōkā, un šī zeme ir pārvārēta Tā Kunga un viņa ļaužu priekšā. **19** Tad nu dzenaties ar savu sirdi un ar savu dvēseli meklēt To Kungi, savu Dievu, un cēlaties un uztasīt Dieva, Tā Kunga, svēto vietu, ka Tā Kunga deribas šķirstu un svētos Dieva traukus var ienest šai namā, kas taps uztasīts Tā Kunga vārdam.

23 Un kad Dāvids bija vecs un savu laiku nodzīvojis, tad tas savu dēlu Salamanu cēla par kēniņu pār Israēli. **2** Un (Dāvids) sapulcēja visus Israēla virsniekus un priesterus un Levitū. **3** Un Leviti tapa skaitīti no trīsdesmit gadiem un pārāk, un viņu skaits pēc viņu virū galvām bija trīsdesmit astoņi tūkstoši. **4** No tiem bija divdesmit četri tūkstoši nolikti pie Tā Kunga nama darba, un seši tūkstoši uzraudīgi un tiesneši. **5** Un četri tūkstoši vārtu sargi un četri tūkstoši Tā Kunga dziedātāji ar spēlēm, ko es esmu iecēlis, Dievu teikt (sacīja Dāvids). **6** Un Dāvids tos dalija kārtās, pēc Levja bērniem, Geršona, Kehāta un Merarus. **7** No Geršona bērniem bija Laēdans un Šimejus. **8** Laēdana bērni bija: Jeiels, virsnieks, un Zetams un Joēls, tie trīs. **9** Šimejus bērni bija: Zalomits un Aziēls un Hārāns, tie trīs; šie bija Laēdana tēvu nama virsnieki. **10** Un Šimejus bērni bija: Jakats, Zinus un Jeūs un Brija; šie četri bija Šimejus bērni. **11** Un Jakats bija pirmais un Zinus otrs. Bet Jeūm un Brijam nebija daudz bērnu, tāpēc tie tapa skaitīti par vienu tēvu namu. **12** Un Kehāta bērni bija: Amrams, Jecears, Hebrons un Uziēls, tie četri. **13** Amrama bērni bija Ārons un Mozus. Un Āronu atšķira, ka tas taptu svētīts visusvētākajā amatā līdz ar saviem dielīm mūžīgi, kvēpināt priekš Tā Kunga vaiga un viņam kalpot un svētīt viņa vārdā mūžīgi. **14** Un Mozus, Tā Dieva vīra, bērni bija skaitīti pie Levitu cilts. **15** Mozus bērni bija: Ģerzoms un Eliēzers. **16** Ģerzoma bērni bija Zebuēls, virsnieks. **17** Un Eliēzeram bērni bija: Rekabeja, virsnieks. Un Eliēzeram nebija citu bērnu. Bet Rekabejas bērni vairojās daudz vairāk. **18** Jeceara bērni bija: virsnieks Zalomits. **19** Hebrona bērni bija: Jerija tas pirmais, Amarija otrs, Jeaziēls trešais, un Jakmeams ceturtais. **20** Uziēla bērni bija: Miha tas pirmais un Jezija otrs. **21** Merarus bērni bija: Maēlus un Muzus. Maēlus bērni bija: Eleazars un Kis. **22** Un Eleazars nomira, un tam dēlu nebija, bet meitas vien, un Kisā bērni, viņu brāļi, tās apņēma. **23** Muzus bērni bija Maēlns, Eders un Jeremots, tie trīs. **24** Šie bija Levja bērni pēc savu tēvu namiem, savu tēvu namu virsnieki, kas pēc vārdiem tapa skaitīti pēc viņu galvām; tie stāvēja kalpošanas darbā Tā Kunga namā, divdesmit gadus veci un vairāk. **25** Jo Dāvids bija sacījis: Tas Kungs, Israēla Dievs, Saviem ļaudim dusu devis, un Viņš Jeruzālemē mājos mūžīgi. **26** Tad arī Levitīem vairs nebija jānes tas dzīvoklis, nedz kādas citas lietas, kas pie tā amata piederēja. **27** Bet pēc Dāvida pēdējiem vārdiem Levja bērni tapa skaitīti, divdesmit gadus veci un vairāk, **28** Ka tiem bija jāstāv apakš Ārona bērnu rokas, kalpot Tā Kunga nama pagalmā un mantas kambaros un tīrit visas svētās lietas un stāvēt Dieva nama kalpošanā, **29** Un pie Dieva priekšā noliekamām maizēm un ēdamo upuru kviešu miltiem un neraudzētām karašām un pannām un ceptiem raušiem un pie visiem

svariem un mēriem, **30** Un ik rītu stāvēt, To Kungu teikt un slavēt, tāpat arī ik vakaru, **31** Un upurēt visus dedzināmos upurus svētdienās, jaunos mēnešos un svētkos pēc sava skaita un tīties Tā Kunga priekšā vienmēr, **32** Un sargāt saiešanas telti un svēto vietu un kalpot saviem brāļiem, Ārona bērniem, Tā Kunga nama kalpošanā.

24 Un šī bija Ārona bērnu kārta. Ārona bērni bija: Nadabs un Abijus, Eleazars un Ītamars. **2** Bet Nadabs un Abijus nomira priekš sava tēva, un tiem bērnu nebija, un Eleazars un Ītamars palika par priesteriem. **3** Un Dāvids tos nodalija, Cadoku no Eleazara bērniem un Akīmeleku no Ītamara bērniem, pēc viņu kalpošanas kārtas. **4** Un Eleazara bērno tapa atrastas vairāk vīriešu galvas, nekā Ītamara bērno, un tie tos nodalija; no Eleazara bērniem bija sešpadsmit tēvu namu virsnieki, bet no Ītamara bērniem bija astoņi virsnieki pēc saviem tēvu namiem. **5** Un tos nodalīja caur meslošanu, tā šos kā viņus, jo virsnieki svētā vietā un virsnieki Dieva priekšā bija no Eleazara un Ītamara bērniem. **6** Un Šemaja, Netaneēla dēls, skrīveris no Levitiem, tos uzrakstīja kēniņa priekšā un lielkungu un priestera Cadoku un Akīmeleku, Abjatara dēla, un priesteru un Levitu tēvu namu virsnieku priekšā; viens tēva nams tapa nemts no Eleazara, un viens tāpat tapa nemts no Ītamara. **7** Un tā pirmā meslu zīme krīta Jojaribam, otrā Jedajam, **8** Trešā Harimam, ceturtā Zeorimam, **9** Piektā Malhijam, sestā Mejaminam, **10** Septītā Akocam, astotā Abijam, **11** Devītā Jezuam, desmitā Šekanijam, **12** Vienpadsmitā Eliazibam, divpadsmitā Jakīmam, **13** Trīspadsmitā Upam, četrpadsmitā Jezebeabam, **14** Piecpadsmitā Bilgam, sešpadsmitā Imeram. **15** Septiņpadsmitā Heziram, astoņpadsmitā Apicecam, **16** Deviņpadsmitā Petahjam, divdesmitā Jēzkelim, **17** Divdesmit pirmā Jakīnam, divdesmit otrā Gamulam, **18** Divdesmit trešā Delajam, divdesmit ceturtā Maāzijam. **19** Ši ir viņu kalpošanas kārta, iet Tā Kunga namā pēc sava likuma caur Āronu, savu tēvu, kā tam Tas Kungs, Israēla Dievs, bija pavēlējis. **20** Un no tiem citiem Levja bērniem: no Amrama bērniem bija Zubaēls, no Zubaēla bērniem Jekdeja. **21** No Rekabejas: Rekabejas bērniem virsnieks bija Jezija. **22** No Jeceara bērniem bija Zalomots, no Zalamota bērniem Jakats. **23** Un (Hebrona) bērniem bija: Jerijs (pirmais), Amarija otrs, Jaēziēls trešais, Jakmeams ceturtais. **24** Uziēla bērni Miħa: no Miħas bērniem: Zamirs. **25** Miħas brālis bija Jezija: no Jezijas bērniem: Zaharija. **26** Merarus bērni bija: Maēlus un Muzus; tā dēls Jaēzija. **27** Merarus bērni no Jaēzijas, viņa dēla, bija: Zoams un Zakurs un Jbrus. **28** No Maēlus bija Eleazars; tam nebija bērnu. **29** No Kisā: Kisā bērni: Jerameēls. **30** Un Muzus bērni bija: Maēlus un Eders un Jeremots. Šie ir Levitu bērni pēc saviem tēvu namiem. **31** Un priekš tiem tapa arī meslots, tāpat tā priekš viņu brāļiem, Ārona dēliem, kēniņa Dāvida priekšā un Cadoka un Akīmeleku un priesteru un Levitu tēvu namu virsnieku priekšā, tā tēvu nama virsniekam, kā mazākam brālim.

25 Un Dāvids ar tiem kara lielkungiem nodalīja pie kalpošanas no Asafa un Hemana un Jedituna bērniem, kas garīgas dziesmas dziedāja ar koklēm un soma stabulem un pulkstenišiem, un to viru skaits, kas savā kalpošanā stāvēja, bija: **2** No Asafa bērniem: Zakurs un Jāzeps un

Netanija un Azarelus; tie bija Asafa bērni apakš Asafa, kas pie kēniņa garīgas dziesmas dziedāja. **3** No Jedituna: Jedituna bērni bija: Ķedalija un Corus un Ješaja, Hašabija un Matatija (un Zimei), tie seši, apakš sava tēva Jedituna ar koklēm garīgas dziesmas dziedādam, To Kungu teikt un slavēt. **4** No Hemana: Hemana bērni bija: Buķija, Matanija, Uziels, Zebuēls un Jerimots, Ananija, Hananus, Eliatus, Ģidaltus, RomamtiEzers, Jazbekazus, Malotus, Otirs, Maēziots. **5** Šie visi bija Hemana bērni, kas bija kēniņa redzētājs Dieva vārdos, pacelt ragu; un Dievs Hemanam deva četrpadsmīt dēlus un trīs meitas. **6** Šie visi bija apakš saviem tēviem pie dziedāšanas Tā Kunga namā ar pulkstenišiem, soma stabulēm un koklēm pie Dieva nama kalpošanas, apakš kēniņa, Asafa, Jedituna un Hemana. **7** Un viņu skaits ar viņu brāļiem, kas Tā Kunga dziesmās bija mācīti, visi dziesmu pratēji bija divsīmt astoņdesmit un astoņi. **8** Un tie meta meslus par savu kalpošanas kārtu visi kopā, tā priekš maza, kā priekš liela, tā priekš mācītāja, kā priekš mācekla. **9** Pirmā meslu zīme krīta Asafam un Jāzepam; otrā Ķedalijam ar viņu brāļiem un viņa dēliem, to bija divpadsmīt. **10** Trešā Zakuram ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **11** Ceturtā Jecrum ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **12** Piektā Netanijam ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **13** Sestā Buķijam ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **14** Septītā Jezreēlim ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **15** Astotā Ješajam ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **16** Devītā Metanijam ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **17** Desmitā Šimejum ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **18** Vienpadsmītā Azareēlim ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **19** Divpadsmītā Hašabijam ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **20** Trispadsmitā Zubuēlim ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **21** Četrpadsmītā Matitijam ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **22** Piecpadsmitā Jeremotam ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **23** Sespadsmītā Ananijam ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **24** Septiņpadsmītā Jazbekazum ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **25** Astorpadsmitā Hananum ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **26** Deviņpadsmītā Malotum ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **27** Divdesmitā Elijatam ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **28** Divdesmit pirmā Otriram ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **29** Divdesmit otrā Ģidaltum ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **30** Divdesmit trešā Maēsiotam ar viņu dēliem un viņu brāļiem, to bija divpadsmīt; **31** Divdesmit ceturtā RomamtiEzeram ar viņu dēliem un ar viņu brāļiem, to bija divpadsmīt.

26 Un vārtu sargu kārtā bija šī: no Koraha bērniem bija: Mešēlejija, Koraha dēls, no Asafa bērniem. **2** Un Me Šeļemijas bērni bija: Zaharija, tas pirmdzimušais, Jediaēls otros, Zebadija trešais, Jatniēls ceturtais, **3** Elams piektais, Jehohanans sestais, Elioēnajus septītais. **4** Un ObedEdoma bērni bija: Šemaja tas pirmdzimušais, Jozabads otros, Joaks trešais, Zakars ceturtais, un Netaneēls piektais, **5** Amiēls sestais, Isašars septītais, Pegultajus astotais, - jo Dievs viņu

bija svētījis. **6** Un viņa dēlam Šemajam arīdzan piedzima dēli, valdnieki sava tēva namā; jo tie bija krietiņi vīri. **7** Šemajas bērni bija: Atnus un Revāeļs un Obeds un Elzabads, viņa brāļi, krietiņi vīri, Elijs un Zemaķija. **8** Šie visi bija no ObedEdoma bērniem, gan paši, gan viņu bērni un viņu brāļi, krietiņi vīri, tikuši (spējīgi ar spēku) pie kalpošanas, sešdesmit divi no ObedEdoma. **9** Un Me Šeļemijam bija bērni un brāļi, krietiņi vīri, astoņpadsmīt. **10** Un Osam no Merarus bērniem bija dēli: Zimrus tas virsnieks; jebšu viņš nebija tas pirmsdzimušais, taču viņa tēvs to iecēla par virsnieku. **11** Hilķija otrs, Tebalija trešais, Zaharija ceturtais: visu Osas bērnu un brāļu bija trīspadsmīt. **12** Šim vārtu sargu nodalām pēc vīriešu galvu skaita piekrīta tā sargāšana līdz ar saviem brāļiem, kalpot Tā Kunga namā. **13** Un tie meta meslus, tā mazaīs, kā lielais, pēc saviem tēvu namiem, par katriem vārtiem. **14** Un tā meslu zīme pret rītiem krīta Me Šeļemijam; arī viņa dēlam Zaharijam, kas bija gudrs padoma devējs, meta meslus, un viņa meslu zīme krīta pret ziemelīiem; **15** ObedEdomam pret dienasvidu un viņa dēliem pie mantu klēts; **16** Zupimam un Osam pret vakariem pie Šalleket vārtiem, kur iela iet uz augšu, vakts pie vakts. **17** Pret rītiem bija seši Leviti, pret ziemelā pusī ikdienas četri, pret dienasvidu ikdienas četri, bet pie klēts pa diviem. **18** Pie Parvara pret vakara pusī četri pie ielas un divi pie Parvara. **19** Šis ir tās vārtu sargu kārtas no Koraha bērniem un no Merarus bērniem. **20** Bet tie Leviti, viņu brāļi, bija pār Dieva nama mantām un pār tām svētām mantām: **21** No Laēdāna bērniem, Laēdāna, Geršona dēla, bērniem, Laēdāna, Geršona dēla, tēvu namu virsnieki bija Jekīēla bērni. **22** Jekīēla bērni, Zetams un viņa brālis Joēls, bija pār Tā Kunga nama mantām. **23** No Imrama, Jeceara, Hebrona, un Uziēla bērniem **24** Zebuēls, Gerzoma, Mozus dēla, dēls bija par virsnieku pār tām mantām. **25** Un viņa brāļi no Eliēzera: tā dēls bija Rekabeja, tā Ješaja, tā Jorams, tā Sihrus, tā Šelomits. **26** Šis Šelomits un viņa brāļi bija pār visām tām svētām mantām, ko kēniņš Dāvids bija svētījis, līdz ar tiem tēvu namu virsniekiem un tiem tūkstošniekiem un simtniekiem un citiem kara virsniekiem. **27** No karu laupījuma tie to bija svētījuši, Tā Kunga namu uzkopt. **28** Un visu, ko Samuēls, tas redzētājs, bija svētījis un Sauls, Kīsa dēls, un Abners, Nera dēls, un Joabs, Cerujas dēls, viss, kas bija svētīts, tas bija rokā Šelomitam un viņa brāļiem. **29** No Jeceara bērniem Ķenanija un viņa dēli bija celti tai darbā ārā pie Israēla, par priekšniekiem un tiesnešiem. **30** No Hebrona bērniem Hašabija un viņa brāļi, varenī laudis, tūkstoš un septiņsimt, bija uzraugi pār Israēli šai Jardānes malā pret vakara pusī pār visu Tā Kunga darbu un kēniņa kalpošanu. **31** No Hebrona bērniem bija Jerīja virsnieks pār Hebrona bērniem, viņu radiem un tēvu namiem. Četrdesmitā Dāvida valdišanas gadā viņu starpā meklēja un atrada krietuņus vīrus Jaēzera Gileādā. **32** Un viņu brāļi bija krietiņi vīri, divtūkstoš un septiņsimt tēvu namu virsnieki. Un kēniņš Dāvids tos iecēla pār Rūbena un Gada bērniem un Manasus puscilti, pār visām Dieva lietām un kēniņa lietām.

27 Šie nu ir Israēla bērni pēc sava skaita, tēvu namu virsnieki un tūkstošnieki un simtnieki un viņu uzraugi, kas kēniņam kalpoja itin pēc noliktas kārtas nākdamī un iedami ik mēnešus cauru gadu; un ikkatrā

kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **2** Pār pirmo kārtu pirmā mēnesī bija Jazabeams, Zabdiēla dēls, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **3** Viņš bija no Pereca bērniem, virsnieks pār visiem kara kungiem pirmā mēnesī. **4** Un pār otra mēneša kārtu bija Dodajus, Akoka dēls, un Miklots bija vadonis viņa kārtai, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **5** Trešais kara virsnieks trešā mēnesī bija virsnieks Benaja, priestera Jojadas dēls, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **6** Šis Benaja bija tas varenais starp trīsdesmitiem un pār tiem trīsdesmitiem, un viņa kārtai bija (vadonis) Amizadabs, viņa dēls. **7** Ceturtais ceturtā mēnesī bija Azaēls, Joaba brālis, un pēc viņa Zabadija, viņa dēls, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **8** Piektais virsnieks piektā mēnesī bija Zameūts, Jezraka dēls, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **9** Sestais sestā mēnesī bija Īrus, Ikeša, dēls, no Tekoas, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **10** Septītais septītā mēnesī bija Elecs no Pelonas, no Efraima bērniem, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **11** Astotais astotā mēnesī bija Zibekajus, Uzata dēls, no Zeraka bērniem, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **12** Devītais devītā mēnesī bija Abiēzers no Antotas, no Benjamīna bērniem, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **13** Desmitais desmitā mēnesī bija Maērajuš no Netofas, no Zeraka bērniem, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **14** Vienpadsmītās vienpadsmītā mēnesī bija Benaja no Pirkatonas, no Efraima bērniem, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **15** Divpadsmītās divpadsmītā mēnesī bija Eldajus no Netofas, no Atnieļa nama, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **16** Un pār Israēla ciltīm bija: pār Rūbena bērniem bija valdītājs Eliēzers, Sihrus dēls, pār Simeana bērniem Šefatija, Maēkas dēls, **17** Pār Levitiem Hašabija, Kēmuēla dēls, pār Ārona bērniem Cadoks; **18** Pār Jūdu Elijus, no Dāvida brāliem; pār Īsaaru Omrus, Mikaēla dēls, **19** Pār Zebulonu Jezmajā, Obadijas dēls, pār Naftalu Jeremots, Asriēla dēls, **20** Pār Efraima bērniem Hošeja, Azazias dēls, pār Manasus puscilti Joēls, Pedajas dēls, **21** Pār Manasus puscilti Gileādā Idus Zaharijas dēls, pār Benjaminu Jaēziels, Abnera dēls, **22** Pār Danu Azareēls, Jeroama dēls, šie ir Israēla cilšu virsnieki. **23** Bet Dāvids tos neskaitīja, kas divdesmit gadus veci un vēl jaunāki, tāpēc ka Tas Kungs bija sacījis, ka Israēli gribot vairot kā debess zvaigznes. **24** Joabs, Cerujas dēls, bija sācis skaitīt, bet nepabeidza, tāpēc ka nāca liela dusmība pār Israēli, un tas skaita netika uzņemts kāniņa Dāvida laiku grāmatu skaitlī. **25** Un pār kāniņa mantām bija Asnavets, Adiēla dēls, un pār labības krājumiem uz laukiem, pilstētās un ciemos un pilis Jonatāns, Uzijas dēls, **26** Un pār zemes strādniekiem un lauku kopējiem bija Ezrus, Kēluba dēls, **27** Un pār vīna dārziem bija Šimejus no Rāmatas; un pār vīna krājumiem vīna dārzos Zabdus no Zevamas. **28** Un pār eļļas dārziem un meža vīgēs kokiem ieļejas bija BaālAnans no Ģederas; un pār eļļas krājumiem Joas; **29** Un pār vēršiem, kas Šaronā ganījās, bija Zitrājus no Šaronas, bet pār tiem vēršiem ieļejas, Šafats, Adlaja dēls, **30** Un pār kamieļiem bija Obils, tas Ismaēlietis; un pār ēzeļu mātēm Jeēdija no Meronotas. **31** Un pār sikiem lopiem bija Jazus, tas Agarietis. Šie visi bija uzraugi pār kāniņa Dāvida mantām. **32** Un Jonatāns, Dāvida brālēns, bija padoma devējs, prātīgs vīrs un rakstu pratējs, un Jēiels, Akmona dēls, bija pie

kāniņa bērniem. **33** Un Ahitofels bija kāniņa padoma devējs, un Uzajus no Arkas, bija kāniņa draugs. **34** Un pēc Ahitofela bija Jojada, Benajas dēls, un Abjatars. Bet Joabs bija kāniņa kara vadonis.

28 Tad Dāvids sapulcēja uz Jeruzālemi visus Israēla lielkungus, cilšu virsniekus un kārtu virsniekus, kas kāniņam kalpoja, tūkstošiekus un simtriekus, un virsniekus pār visām kāniņa un viņa dēlu mantām un ganāmiem pulkiem un kambarjunkurus un varenos un visus stipros vīrus. **2** Un kāniņš Dāvids cēlās kājās un sacīja: klausīties mani, mani braļi un mani ļaudis. Es savā prātā biju apņēmies, dūtas namu uztaisit Tā Kunga derības Šķirstam un par kāju pamieslu mūsu Dievam, un jau biju taisījies to celt. **3** Bet Dievs uz mani sacīja: tev nebūs namu taisīt Manam vārdam, jo tu esi karavīrs un esi asinis izlējis. **4** Nu Tas Kungs, Israēla Dievs, mani izredzējis no visa mana tēva nama būt par kāniņu pār Israēla mūžīgi. Jo viņš Jūdu izredzējis par valdītāju un Jūda ciltī mana tēva namu, un starp mana tēva bērniem viņam labs prāts bijis pie manis, celt mani par kāniņu pār visu Israēli. **5** Un no visiem maniem dēliem, (jo Tas Kungs man devīs daudz dēlu,) viņš izredzējis manu dēlu Salamanu, sēdēt Tā Kunga valstības krēslā pār Israēli. **6** Un Viņš uz mani sacījis: tavs dēls Salamans, tas uztaisīs Manu namu un Manus pagalmus, jo to Es esmu izredzējis Sev par dēlu, un Es tam būšu par tēvu. **7** Un Es apstiprināšu viņa valstību mūžīgi, ja viņš pastāvīgi turēs un darīs Manus baušļus un Manas tiesas itin kā šodien. **8** Un nu, visam Israēlim, Tā Kunga draudzei, redzot un mūsu Dievam dzirdot: turat un meklējet Tā Kunga, sava Dieva, baušļus visus, ka jūs paturat to labo zemi un to atstājat saviem bērniem par mantojumu mūžīgi. **9** Un tu, manis dēls Salamans, atzīsti sava tēva Dievu un kalpo Tam ar visu sirdi un ar labu prātu, jo Tas Kungs izmeklē visas sirdis un saprot visas prāta domas. Ja tu Viņu meklēsi, tad tu Viņu atradīsi, bet ja tu Viņu atstāsi, tad Viņš tevi atmetis mūžīgi. **10** Redzi nu, kad Tas Kungs tevi izredzējis, uztaisīt namu par svētu vietu, tad esi stiprs un dari to. **11** Un Dāvids deva savam dēlam Salamanam priekšīmi no priekšnama un viņa ēkām un mantas kambariem un viņa augstābām un iekštābām un no salīdzināšanas vāka(grēka apkāļšanas) nama, **12** Un priekšīmi no visa, kas viņam bija prātā, proti no Tā Kunga nama pagalmiem un no visiem apkārtējiem kambariem priekš Dieva nama mantām un svētajām mantām, **13** Un priekš priesteru un Levitu kārtām un visa kalpošanas darba Tā Kunga namā un priekš visiem rīkiem pie Tā Kunga nama kalpošanas; **14** Un no zelta, cik zelta nemams katram dievkalpošanas traukam un no visiem sudrabā traukiem, cik svara katram kalpošanas traukam. **15** Un noteica svaru zelta lukturiem un viņu zelta eļļas lukturiem, cik svara katram lukturiem un viņa eļļas lukturiem; ir sudrabā lukturiem, cik svara ikkatram lukturiem, un viņa eļļas lukturiem, kā ikkatram lukturiem vajadzēja. **16** Viņš arī nosacīja zeltu pēc svara priekšliekamās maizes galdiem, cik ikkatram galdam vajadzēja, un sudrabu sudrabu galdiem, **17** Un dakšām un bļodām un kannām no tīra zelta un zelta un sudrabu bīkeriem pēc ikkatras bīķera svara. **18** Un kvēpināšanas altārim no šķistīta zelta pēc svara; arī priekšīmi no ratiem ar zelta kērubiem, kas spārnus izplētuši apsedz Tā Kunga

derības šķirstu. **19** Tas viss stāv rakstos no Tā Kunga rokas, kas mani pamācījis par visiem darbiem pēc šīs priekšzīmes (tā Dāvids sacīja). **20** Un Dāvids sacīja uz savu dēlu Salamanu: nemies drošu prātu un dari to un nebīsties un neballojies, jo Dievs Tas Kungs, mans Dievs, būs ar tevi, Viņš tevi nepametis un neatstās, tiekams tu visu darbu būsi pabeidzis Tā Kunga nama kalpošanai. **21** Un redzi, še ir tās priesteru un Levitu kārtas pie visas Dieva nama kalpošanas; un tev ir uz visādu darbu visādi labprātīgi viri, gudri pie visādas kalpošanas, un lielkungi un visi ļaudis gatavi, darīt pēc tava vārda.

29 Un kēniņš Dāvids sacīja uz visu draudzi: Salamans, mans dēls, tas vienīgais, ko Dievs izredzējis, vēl ir jauns un mazs, un taču šis darbs ir liels, jo tā nav pils kādam cilvēkam, bet Dievam, Tam Kungam. **2** Tad ar visu savu spēku esmu sagādājis priekš sava Dieva nama zeltu zelta rīkiem un sudrabu sudraba rīkiem un varu vara rīkiem un dzelzi dzelzs rīkiem un kokus koka rīkiem, Onika akmenus un ieleiekams akmenus un rubīnus un raibus akmenus, visādus dārgus akmenus un marmora akmenus lielā pulkā. **3** Un turklāt, kad man pie sava Dieva nama ir labs prāts, man ir vēl zelts un sudrabs, un to es dodu klāt savam Dieva namam bez visa tā, ko esmu sakrājis priekš tā svētā nama: **4** Trīstūkstoš talentus zelta no Ofira zelta un septiņtūkstoš talentus šķista sudraba, ēku sienas pārvilkst; **5** Zeltu zelta- un sudrabu sudraba-(traukiem) un ikvienam darbam, ko amatnieku roka taisa. Un kam nu ir labs prāts šodien ar pilnu roku upurēt Tam Kungam? **6** Tad deva ar labu prātu tēvu namu virsnieki un Israēla cilšu virsnieki un tūkstošnieki un simtnieki un kēniņa darba virsnieki. **7** Tie deva Dieva nama vajadzībai piektūkstoš talentus zelta un desmit tūkstoš zelta gabalus un desmit tūkstoš talentus sudraba, astoņpadsmit tūkstoš talentus vara un simts tūkstoš talentus dzelzs. **8** Un pie kā akmeņi atradās, tie tos deva Tā Kunga nama mantā Jekīēla, Geršona dēla, rokā. **9** Un tie ļaudis priečājās labprātīgi dodami, jo tie deva no visas sirds Tam Kungam ar labu prātu. **10** Un kēniņš Dāvids priečājās arī ar lielu prieku, un Dāvids teica To Kungu visas draudzes priekšā. Un Dāvids sacīja: slavēs esi Kungs, mūsu tēva Israēla Dievs, mūžigi mūžam! **11** Tev, Kungs, pieder augstība un spēks un godība un slava un gods, jo viss, kas debesis un zemes virsū, tas Tev pieder. Tava ir tā valstība, un Tu esi paaugstinājies kā galva pār visiem. **12** Un bagātība un gods nāk no Tevis, un Tu esi valdītājs pār visu, un Tavā rokā ir spēks un vara, un Tavā rokā stāv, visu paaugstināt un stiprināt. **13** Tad nu, mūsu Dievs, mēs Tev pateicamies un slavējam Tavas godības vārdu. **14** Jo kas es esmu, un kas ir mani ļaudis, ka mēs spētu labprātīgi dot tādas dāvanas? Jo viss ir no Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam. **15** Jo mēs esam svešinieki un piemitēji Tavā priekšā, kā visi mūsu tēvi; mūsu dienas virs zemes ir kā ēna un bez pastāvības. **16** Kungs, mūsu Dievs, visa šī bagātība, ko esam sakrājuši, Tev namu taisīt Tavam svētam vārdam, tā ir no Tavas rokas, un viss Tev pieder. **17** Un es zinu, mans Dievs, ka Tu sirdi pārbaudi, un skaidriba Tev labi patīk; no savas sirds skaidribas visu šo esmu devis ar labu prātu, un esmu redzējis ar līksmību Tavus ļaudis, kas še sanākuši, Tev dodam labprātīgi. **18** Kungs, mūsu tēvu, Ābrahāma, Izaka un Israēla, Dievs, uzturi to mūžīgi, tādu

prātu un sirdi Saviem ļaudim, un atgriez viņu sirdis pie Sevis, **19** Un manam dēlam Salamanam dod padevīgu sirdi, turēt Tavus bauļus un Tavas liecības un Tavus likumus un visu darīt un uztaisīt šo augsto namu, ko es esmu nolicis. **20** Un Dāvids sacīja uz visu draudzi: teiciet jel To Kungu, savu Dievu! Tad visa draudze teica To Kungu, savu tēvu Dievu, un palocījās un nometās zemē Tā Kunga un kēniņa priekšā. **21** Un tie upureja Tam Kungam upurus, un upureja Tam Kungam dedzināmos upurus otras dienas ritā tūkstoš vēršus, tūkstoš aunus, tūkstoš jērus ar saviem dzeramiem upuriem un kaujamiem upuriem lielā pulkā priekš visa Israēla. **22** Un tie ēda un dzēra tai dienā Tā Kunga priekšā ar lielu līksmību. Un tie cēla Salamanu, Dāvida dēlu, otrā reizē par kēniņu un to svaidīja par valdītāju Tā Kunga priekšā un Cadoku par priesteri. **23** Tā Salamans sēdās Tā Kunga krēslā par kēniņu sava tēva Dāvida vietā, un tam labi izdevās, un viss Israēls tam klausīja. **24** Un visi lielkungi un varenie, ari visi kēniņa Dāvida bērni padevās kēniņam Salamanam. **25** Un Tas Kungs darija Salamanu jo lielu visa Israēla priekšā un deva tam valstības godību, kāda vēl nebija bijusi nevienam Israēla kēniņam priekš viņa. **26** Tā Dāvids, Isajus dēls, bija valdījis pār visu Israēli. **27** Un tas laiks, kamēr viņš valdīja septiņus gadus un Jeruzālemē viņš valdīja trīsdesmit trīs gadus. **28** Un viņš nomira labā vecumā, diezgan piedzīvojis mūža dienu, bagātības un goda, un viņa dēls Salamans palika par kēniņu viņa vietā. **29** Un kēniņa Dāvida lietas, pirmās un pēdējās, redzi, tās ir rakstītas redzētāja Samuēla stāstos un pravieša Nātana stāstos un redzētāja Gada stāstos, **30** Ar visu viņa valdību un varu un tiem laikiem, kas aizgājuši pār viņu un pār Israēli un pār visām valstīm un zemēm.

Otra Laiku

1 Un Salamans, Dāvida dēls, palika spēcīgs savā kēniņa valdībā, jo Tas Kungs, viņa Dievs, bija ar to un darija to ļoti lielu. **2** Un Salamans sacīja uz visu Israēli, uz tūkstošniekiem un simtniekiem un tiesnešiem un visiem Israēla lielkungiem, tēvu namu virsniekiem, **3** Ka tie noietu, Salamans un visa draudze līdz ar viņu, uz to kalnu Gibeonā, jo tur bija Dieva saiešanas telts, ko Mozus, Tā Kunga kalps, tuksnesi bija taisījis. **4** Bet Dieva šķirstu Dāvids bija atvedis no Kiriāt Jearimas uz to vietu, ko Dāvids tam bija sataisījis, jo viņš tam bija uzcēlis telti Jeruzālēmē. **5** Tur bija arī vara altāris, ko Becaleēls, Urus dēls, Ura dēla dēls, bija taisījis priekš Tā Kunga dzīvokļa, un Salamans un tā draudze to apmeklēja. **6** Un Salamans tur upurejā priekš Tā Kunga vaiga uz vara altāra saiešanas telts priekšā, un viņš upurejā uz tā tūkstoš dedzināmos upurus. **7** Tanī naktī Dievs parādījās Salamanam un uz to sacīja: lūdz, ko Man tev būs dot. **8** Un Salamans sacīja uz Dievu: manam tēvam Dāvidam Tu esī parādījis lielu žēlastību un mani Tu esī cēlis par kēniņu viņa vīetā. **9** Tad nu, Kungs Dievs, lai Tavs vārds tiešam tā notiek, kā Tu esī runājis uz manu tēvu Dāvidu, jo Tu mani esī cēlis par kēniņu pār jaudim, kuru tik daudz, kā zemes pišu. **10** Tad dod man nu gudrību un saprašanu, ka es šo lāužu priekšā izeju un ieeju, jo kas varētu tiesāt šo Tavu lielo tautu? **11** Tad Dievs sacīja uz Salamanu: tāpēc ka tas ir tavā sirdi, un tu neesi lūdzies nedz bagātību, nedz mantas, nedz godu, nedz savu ienaidnieku dvēseles, nedz ilgu mūžu, bet esī izlūdzies gudrību un saprašanu, Manus ļaudis tiesāt, pār ko Es tevi esmu iecēlis par kēniņu, **12** Tad tev taps dota gudrība un saprašana, un bagātību un mantas un godu arīdzan Es tev došu, kā nevienam kēniņam nav bijis priekš tevis un pēc tevis arī nevienam nebūs. **13** Tā Salamans nonāca Jeruzālēmē no tā kalna Gibeonā, no saiešanas telts, un viņš valdīja pār Israēli. **14** Un Salamans sakrāja ratus un jātniekus, un viņam bija tūkstoš četrīsimi rati un divpadsmit tūkstoš jātnieki, un viņš tos lika ratu pilsētās un pie kēniņu Jeruzālēmē. **15** Un kēniņš darīja, ka sudraba un zelta bija Jeruzālēmē tik daudz, kā akmeņu, un ciedru koku tik daudz, kā meža vīges koku ieļejās. **16** Un Salamanam veda zirgus no Ēģiptes un visādas preces, un kēniņa tirgotāji pirkā tās preces. **17** Un tie gāja un atveda no Ēģiptes ratus par sešsimt sudraba gabaliem, un vienu zirgu par simt piecdesmit. Un viņi tos izveda arī visiem Hietiešu kēniņiem un Sīriešu kēniņiem.

2 Un Salamans nodomāja celt namu Tā Kunga vārdam un namu savai kēniņa valdībai. **2** Un Salamans noskaitīja septiņdesmit tūkstoš virus pie nastu nešanas un astoņdesmit tūkstoš cirtējus uz kalniem un trīs tūkstoš sešsimt uzraugus pār viņiem. **3** Un Salamans sūtīja pie Hirama, Tirus kēniņa, un lika sacīt: kā tu esī darījis manam tēvam Dāvidam un tam sūtījis ciedru kokus, sev namu celt, kur dzīvot, - **4** Redzi, es gribu namu celt Tā Kunga, sava Dieva, vārdam un Viņam to svētīt, Viņa priekšā kvēpināt ar saldām kvēpināmām zālēm un nolikt vienmēr priekšliekamas maizes un upurēt dedzināmos upurus ik rītu un ik vakaru, svētdienās un jaunos mēnešos un Tā Kunga, mūsu Dieva, augstos svētkos, kā Israēlim mūžigi

pienākas. **5** Un tas nams, ko es celšu, būs liels, jo mūsu Dievs ir lielāks nekā visi dievi. **6** Bet kam tad tik daudz spēka, Viņam namu celt? Jo debesis un visu debesu debesis nespēs Viņu saņemt; kas tad es esmu, ka varētu Viņam celt namu? Bet ka tik vien Viņa priekšā varētu kvēpināt. **7** Un nu sūti man gudru vīru, kas māk izstrādāt zeltu un sudrabu un varu un dzelzi, purpuru, karmežīnu un zilumu, un kas prot strādāt izrakstītu darbu kopā ar tiem gudriem, kas pie manis iekš Jūda un Jeruzālēmē, ko mans tēvs Dāvids gādājis. **8** Sūti man arī ciedru kokus, priedes un algumim kokus no Lībanus; jo es zinu, ka tavi kalpi prot cirst Lībanus kokus. Un redzi, mani kalpi būs pie taviem, **9** Man sacirst kokus lielā vairumā; jo tas nams, ko es celšu, būs liels un apbrīnojams. **10** Un redzi, taviem kalpiem, kas tos kokus cērt, es došu divdesmit tūkstoš koru samaltu kviešu un divdesmit tūkstoš koru miežu, un divdesmit tūkstoš batus vīna un divdesmit tūkstoš batus eļļas. **11** Tad Hirams, Tirus kēniņš, atbildēja caur grāmatām un sūtīja pi Salamanu: tāpēc ka Tas Kungs Savus ļaudis milo, Viņš tevi licis pār tiem par kēniņu. **12** Un Hirams sacīja: slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kas radījis debesi un zemi, kas kēniņam Dāvidam devis gudru, prātīgu un apdomīgu dēlu, kas namu uztasis Tam Kungam un namu savai kēniņa valdībai. **13** Tad es nu sūtu gudru pratēju vīru, Huramu Abivu; **14** Viņa māte ir no Dana meitām, un viņa tēvs Tiešu vīrs. Tas māk izstrādāt zeltu un sudrabu, varu, dzelzi, akmeņus, kokus, purpuru un zilumu un smalkas dzījas, audeklu un karmežīnu, un darīt visādu izrakstītu darbu, izdomāt visādas gudras lietas, ko tam liek, ar taviem gudriem un ar tava tēva, mana kunga, Dāvida, gudriem. **15** Tad nu lai sūta taviem kalpiem tos kviešus un miežus un eļļu un vīnu, ko mans kungs minējis. **16** Tad mēs cīrtīsim Lībanus kokus, cik tev vajag un pie tevis novēdīsim ar plostiem pār jūru uz Joppi, tad tu tos varēsi likt vest uz Jeruzālēmi. **17** Un Salamans skaitīja visus svešiniekus Israēla zemē, pēc tās skaitīšanas, kā viņa tēvs Dāvids tos bija skaitījis, un tur atradās simt piecdesmit trīs tūkstoši seši simti. **18** Un viņš no tiem nēma septiņdesmit tūkstoš nastu nesējus un astoņdesmit tūkstoš cīrtējus uz kalniem un trīs tūkstoš sešsimt uzraugus, ļaudis dzīt pie darba.

3 Un Salamans sāka celt Tā Kunga namu Jeruzālēmē Morijas kalnā, kas viņa tēvam Dāvidam bija rādīts, tai vietā, ko Dāvids bija sataisījis, uz Jebusieša Arnana klona. **2** Un viņš sāka celt otrā mēnesī otrā dienā, savas valdišanas ceturtā gadā. **3** Un Salamans lika pamatu celāmam Dieva namam; pēc tā pirmā mēra tas bija sešdesmit olekšu garumā un divdesmit olekšu platumā. **4** Un priekšnams priekšgalā bija tik garš, cik tas nams plats, divdesmit oblektis, un simts divdesmit olekšu tas bija augstumā, un viņš to iekšpusē pārvilka ar tīru zeltu. **5** Un tam lielam namam viņš grīdu lika no priedes kokiem, pārvilka to ar labu zeltu un uztaisīja palmu kokus un kēdites klāt. **6** Viņš arī tam namam aplika dārgus akmenis par glītumu, un tas zelts bija no Parvāima. **7** Un viņš to namu, balķus, stabus un viņa sienas un viņa durvis apzeltīja un izgrieza ķerubus pie sienām. **8** Un viņš taisīja tās visu svētākas vietas namu; tas bija divdesmit oblektis garš un divdesmit olekts plats, un viņš to pārvilka ar labu zeltu pie sešsimt talentiem. **9** Un tas naglu svars bija pie piecdesmit sēkļiem zelta,

un viņš pārvilka arī tās augšīstabas ar zeltu. **10** Un viņš taisīja tai visu svētākās vietas namā divus kerubus, tēlotāja darbu, un tos pārvilk ar zeltu. **11** Un tie kerubu spārni bija divdesmit olekšu garumā, viens spārns bija piecu olekšu un sniedzās līdz nama sienai, un otrs spārns bija arī piecu olekšu un sniedzās līdz otra keruba spārnam. **12** Tāpat bija arī tā otra keruba spārns piecu olekšu un sniedzās līdz nama sienai, un otrs spārns bija arī piecu olekšu un sniedzās līdz tā otra keruba spārnam. **13** Šo kerubu spārni izplētās divdesmit olektis, un tie stāvēja uz savām kājām, un viņu vaigi bija griezti uz iekšpusi. **14** Un viņš taisīja priekšvelkamo no ziluma, no purpura un dārga sarkanuma un smalkām dzījām un ieauda tam kerubus. **15** Bet tā nama priekšā viņš lika divus stabus trīsdesmit un piecu olekšu augstumā, un tas kronis ikkatram virsū bija piecu olekšu. **16** Un viņš taisīja kēdites pie stīpas un lika tās uz tiem stabu kroņiem un taisīja simts granātābolus un lika tos starp tām kēdītēm. **17** Un viņš uzcēla tos stabus Dieva nama priekšā, vienu pa labo roku un otru pa kreiso, un viņš to pa labo roku nosauca Jaķinu un to pa kreiso Boasu.

4 Un viņš taisīja vara altāri; divdesmit olektis tas bija garš un divdesmit olektis bija viņa platums un desmit olektis bija viņa augstums. **2** Un viņš lēja jūru; tā bija desmit olektis no vienas malas līdz otrai, visapkārt apaļa, un piecas olektis bija viņas augstums, un tas mērs visapkārt bija trīsdesmit olektis. **3** Un vēršu tēli bija apakšā ap viņu visapkārt, desmit uz ikvienu olekti, un tika visapkārt ap to jūru; tādu vēršu bija divas rindas, vienā lējienā līdz ar to jūru lietas. **4** Tā (jūra) stāvēja uz divpadsmīt vēršiem; trīs no tiem griezās pret ziemelā pusī un trīs griezās pret vakara pusī un trīs griezās pret dienasvidu un trīs griezās pret rītiem, un tā jūra bija virsū uz tiem, un viņu aizmugures gali bija iekšpusē. **5** Un viņas biezums bija plaukstas platumā, un viņas mala bija tā darīta kā bīkera mala, pēc lilijs zieda iztaisīta; un trīs tūstoš bati tani sagāja. **6** Un viņš taisīja desmit katlus un lika piecus pa labo un piecus pa kreiso roku priekš mazgāšanas, - kas pie tā dedzināma upura piederēja, to tie tur izskaloja; bet tā jūra bija priekš tam, ka tie priesteri tur mazgātos. **7** Un viņš taisīja desmit zelta lukturus, kā tiem vajadzēja būt, un tos nolika Dieva namā, piecus pa labo un piecus pa kreiso roku. **8** Un viņš taisīja desmit galdu un tos nolika Dieva namā, piecus pa labo un piecus pa kreiso roku, un taisīja arī simts zelta bļodas. **9** Un viņš taisīja to priesteru pagalmu un to lielo pagalmu ar tiem pagalma vārtiem, un vārtu durvis viņš pārvilka ar varu. **10** Un to jūru viņš nolika pa labo roku rita pusē dienasvidum preti. **11** Vēl Hurams taisīja podus un lāpstas un bļodas. Tā Hurams pabeidza to darbu, ko viņš kēniņam Salamanam Dieva namā darīja: **12** Tos divus stabus ar tiem apāļiem kroņiem abēju stabu virsū un tās divas pītās stīpas, tos apāļos kroņus apsegta, kas bija stabu virsū, **13** Un tos četrsimt granātābolus pie tām divām pītām stīpām, divas granātāboli rindas pie katras stīpas, tos apāļos kroņus apsegta, kas bija stabu virsū, **14** Un viņš taisīja tos krēslus, un uz tiem krēsliem viņš taisīja katlus, **15** To vienu jūru, un apakšā tās tos divpadsmīt vēršus. **16** Tāpat podus un lāpstas un bļodas un visus viņu rīkus Hurams Abivus taisīja kēniņam Salamanam priekš Tā Kunga nama no šķista vara. **17** Jardānes klajumā viņš

tos kēniņam lēja cietā zemē starp Sukotu un Caredatu. **18** Un Salamans taisīja visas šās lietas varen lielā pulkā, un vara svars netapa likts vērā. **19** Un Salamans taisīja visas lietas priekš Dieva nama un to zelta altāri un tos galdu, uz ko tās svētās maizes tapa liktas, **20** Un tos lukturus ar viņu eļļas lukturišiem no tīra zelta, ka tie taptu iedēdināti visusvētākās vietas priekšā, tā kā piederējās, **21** Un tās puķes un eļļas lukturus un lukt(dakts)šķēres no zelta: viiss bija no visķistākā zelta. **22** Un naži un bļodas un karotes un kvēpināmie trauki bija no tīra zelta. Un tā nama vārtu durvis iekšpusē uz to visssvētāko vietu un Dieva nama durvis bija no zelta. Tā viiss darbs tapa pabeigts, ko Salamans pie Tā Kunga nama darīja.

5 Un Salamans nonesa visas sava tēva Dāvida svētītās lietas un sudrabu un zeltu un visus traukus un nolika pie tām Dieva nama mantām. **2** Tad Salamans sapulcināja Israēla vecajus un visu cilšu priekšniekus, tos tēvu namu virsnieku starp Israēla bērniem, uz Jeruzālemi, Tā Kunga derības šķirstu uz augšu nest no Dāvida pilsētas, tā ir Ciāna. **3** Un visi Israēla vīri sapulcējās pie kēniņa svētkos. Tas bija tas septītais mēnesis. **4** Un visi Israēla vecaji atnāca, un Leviti pacēla to šķirstu. **5** Un to šķirstu un saiešanas telti tie uznesa augšām līdz ar visām svētām lietām, kas bija teltī, tās priesteri un Leviti uznesa augšām. **6** Bet kēniņš Salamans un visa Israēla draudze, kas pie viņa bija sapulcējusies tā šķirsta priekšā, upurēja avis un vēršus, ko liela pulka dēļ nevarēja ne skaitīt, ne rēķināt. **7** Un priesteri nesa Tā Kunga derības šķirstu savā vietā, nama iekšnamā, tai visusvētākā vietā apakšā tiem kerubru spārniem. **8** Un tie kerubi izplēta savus spārnu pār tā šķirsta vietu, un tie kerubi aplāja to šķirstu un viņa kārtis no virsas. **9** Un nesamās kārtis bija tik garas, ka kārsu galī no šķirsta bija redzami visusvētās vietas priekšā, bet ārpuse tie nebija redzami; un tas tur bija līdz šo dienu. **10** Tai šķirstā nekā nebija iekšā kā vien tie divi galdi, ko Mozus Horebā bija ielicis, kad Tas Kungs derību derēja ar Israēla bērniem, kad tie bija izgājuši no Ēģiptes zemes. **11** Un notikās, kad tie priesteri no tās svētās vietas izgāja, jo visi priesteri, kas atradās, bija svētijušies, tā kā tās kārtas netapa turētas, **12** Un Leviti ar visiem tiem, kas bija apakš Asafu un Hemana un Jedituna un viņu bērniem un brāļiem, ar nātnu drēbēm apģērbti, ar pulkstenišiem un somastabulēm un koklēm, stāvēja pret altāra rīta pusī, un ar tiem kādi simts un divdesmit priesteri, kas pūta ar trumetēm; **13** Un tie vienā skanā pūta un dziedāja, tā ka bija viena vienīga balss, kas To Kungu teica un slavēja; - kad tie nu balsi pacēla ar trumetēm un pulkstenišiem un citiem spēlējamiem rikiem, To Kungu slavēt, ka Viņš labs un Viņa žēlastība paliek mūžīgi, - tad tas nams, Tā Kunga nams, piepildījis ar mākonī, **14** Ka tie priesteri nevarēja stāvēt tā mākoņa dēļ nedz kalpot, jo Tā Kunga godiba bija piepildījusi Dieva namu.

6 Tad Salamans sacīja: Tas Kungs ir sacījis, Viņš gribot tumsā mājot. **2** Un es Tev esmu uztasījis mājas vietu un vietu Tev par mūžigu dzīvokli. **3** Un kēniņš atgrieza savu vaigu un svētīja visu Israēla draudzi un visa Israēla draudze stāvēja, **4** Un viņš sacīja: slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kas ar Savu muti runājis uz manu tēvu Dāvidu un ar

Savu roku to piepildījis, ko sacījis: **5** No tās dienas, kamēr esmu izvedis Savus ļaudis no Ēģiptes zemes, Es nevienu pilsetu neesmu izredzējis no visām Israēla ciltim, namu taisit, ka Mans vārds tur būtu; arī nevienu viru neesmu izredzējis par valdītāju pār Maniem Israēla ļaudim; **6** Bet Jeruzālemi Es esmu izredzējis, ka Mans vārds tur būtu, un Dāvidu Es esmu izredzējis, ka tas būtu pār Maniem Israēla ļaudim. **7** Un tas manam tēvam Dāvidam bija sirdi, namu celt Tā Kunga, Israēla Dieva, vārdam. **8** Bet Tas Kungs sacīja uz manu tēvu Dāvidu: tāpēc ka tu savā sirdi esi apņēmies, celt Manam vārdam namu, tu gan labi esi darījis, ka tas bijis tavā sirdi; **9** Tomēr tev nebūs celt to namu, bet tavam dēlam, kas nāks no taviem gurniem, tam būs namu celt Manam vārdam. **10** Un Tas Kungs ir piepildījis Savu vārdu, ko Viņš runājis, jo es esmu cēlies sava tēva Dāvida vietā un sēžu Israēla goda krēslā, kā Tas Kungs runājis, un esmu namu cēlis Tā Kunga, Israēla Dieva, vārdam. **11** Un tur es esmu nolicis to šķirstu, kur Tā Kunga derība, ko Viņš derējis ar Israēla bērniem. **12** Un viņš stājās Tā Kunga altāra priekšā visai Israēla draudzei preti un izplēta savas rokas. **13** Un Salamans bija taisījis vara pakāpienus un tās līcis pagalma viidū, piecas olektis garas un piecas olektis platas un trīs olektis augstas, un tur viņš uzķāpa un nomētas ceļos visas Israēla draudzes priekšā un izplēta savas rokas pret debesim un sacīja: **14** Kungs, Israēla Dievs, neviens nav tāds Dievs, kā Tu, ne debesīs, ne virs zemes; Tu turi derību un žēlastību Saviem kalpiem, kas ar visu sirdi staigā Tavā priekšā. **15** Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam, Tu esi turējis, ko Tu viņam runājis, jo ar Savu muti Tu esi runājis un ar Savu roku Tu to esi piepildījis, tā kā tas šodien ir. **16** Un nu Kungs, Israēla Dievs, turi Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam, ko Tu tam esi runājis, sacīdams: tev netrūks vīra Manā priekšā, kas sēdēs Israēla goda krēsla, ja tikai tavi dēli sargās savu ceļu, staigādami Manā bauslībā, kā tu esi staigājis Manā priekšā. **17** Tad nu, Kungs, Israēla Dievs, lai jel Tavs vārds tiešām notiek, ko Tu esi runājis Savam kalpam Dāvidam. **18** Jo vai Dievs tiešām dzīvo pie cilvēkiem vīrs zemes? Redzi, debesis un visu debesu debesis tevi never saņemt, ne vēl šīs nams, ko es esmu cēlis? **19** Tomēr, griezies pie Sava kalpa lūgšanām un pie viņa piesaukšanām, Kungs, mans Dievs, un klausīto saukšanu un lūgšanu, ko tavs kalps lūdz priekš Tava vaiga. **20** Lai Tavas acis ir atvērtas dienām naktīm pār šo namu, pār šo vietu, kur Tu esi solījis ieceļt Savu vārdu, klausīt to lūgšanu, ko Tavs kalps lūgs šīni vietā. **21** Klausī tad Sava kalpa un Savu Israēla ļaužu sirds lūgšanu, ko tie lūgs šīni vietā, klausī no tās vietas, kur Tu miti debesis, ak klausī un piedod! **22** Ja kāds būs apgrēkojies pret savu tuvāko un viņam liks zvērēt un nodievoties, un kad šī zvērēšana nāks priekš Tava altāra šīni namā, **23** Tad klausī Tu no debesīm un dari un tiesā Savus kalpus un atmaksā tam bezdievīgam, dodams viņa ceļu uz viņa galvu, un taisno to taisno, dodams tam pēc viņa taisnības. **24** Un kad Tavi Israēla ļaudis būs kauti ienaidnieku priekšā, kad tie pret Tevi būs grēkojuši, un atgriezīsies un apliecinās Tavu vārdu un Tavā priekšā pielūgs un no sirds piesauks šai namā, **25** Tad klausī Tu no debesīm un piedod Savu Israēla ļaužu grēkus un ved tos atpakaļ uz to zemi, ko Tu tiem un viņu tēviem esi devīs. - **26** Kad debess būs aizslēgta, ka lietus

nelīs, tāpēc ka tie pret Tevi būs apgrēkojušies, un tie šīni vietā lūgs un Tavam vārdam dos godu un atgriezīsies no Saviem grēkiem, kad Tu tos apbēdīni, **27** Tad klausī Tu debesīs un piedod Savu kalpu un Savu Israēla ļaužu grēkus, ka Tu tiem rādi to labo ceļu, kur tiem būs staigāt, un lietu dodī tai zemē, ko Tu saviem ļaudīm devīs par mantību. - **28** Kad zemē būs bada laiks, mēris, buļa laiks, rūsa, siseņi un kukaiņi, kad viņu ienaidnieks zemē lauzīsies pret viņu vārtiem, vai būs kāda cita mocība vai sērga, **29** Kas tad lūgs, kas no sirds piesauks, lai būtu kas būdams no visiem Taviem Israēla ļaudīm, kad tie atzīs savas mokas un bēdas un izpletīs savas rokas šīni namā, **30** Tad klausī Tu no debesīm, no tās vietas, kur Tu miti, un piedod un dari un dod ikkatram pēc visiem viņa ceļiem, itin kā Tu viņa sirdi pazīsti, jo Tu vien pazīsti cilvēku bērnu sirdis; - **31** Lai tie tēvi bīstas un arvienu staigā Tavos ceļos, kamēr tie dzīvo tai zemē, ko Tu mūsu tēviem esi devīs. - **32** Kad arī kāds svešinieks būs, kas nav no Taviem Israēla ļaudīm, bet nāk no tālas zemes Tava lielā vārda pēc un Tavas stiprās rokas un Tava izstiepta elkoņa dēļ, un kad tas nāks un šīni namā pielūgs, **33** Tad klausī Tu no debesīm, no tās vietas, kur Tu miti, un dari visu, par ko tas svešais Tevi piesauks, lai visas pasaules ļaudis atzīst Tavu vārdu un Tevi bīstas, tāpat kā Tavi Israēla ļaudis, un lai tie zina, ka Tavs vārds ir sauktus pār šo namu, ko es esmu cēlis. **34** Kad Tavi ļaudis ies karā pret saviem ienaidniekiem, pa to ceļu, kur Tu tos sūtīsi, un Tevi pielūgs, vaigu griezuši uz šo pilsētu, ko Tu esi izredzējies, un pret šo namu, ko es esmu cēlis Tavam vārdam, **35** Tad klausī Tu no debesīm viņu lūgšanas un viņu sirds saukšanas un nes viņiem tiesu. - **36** Kad tie pret Tevi būs apgrēkojušies (jo nav nevienna cilvēka, kas nebūtu grēkojis), un Tu pār tiem būsi apskaitīties un tos nodosi ienaidniekiem, ka viņu uzvarētāji tos novēd cietumā ienaidnieku zemē, vai tālu vai tuvu, **37** Un tie tai zemē, kur ir aizvesti cietumā to atkal īems pie sirds un atgriezīsies un Tevi piesauks sava cietuma zemē, sacīdami: mēs esam grēkojuši un noziegušies, mēs esam bijuši bezdievīgi; **38** Un kad tie pie Tevis atgriežas no visas savas sirds un no visas savas dvēseles sava cietuma zemē, kur tie cietumā top turēti, un tie Tevi pielūgs, vaigu griezuši uz savu zemi, ko Tu devīs viņu tēviem, uz to pilētu, ko Tu esi izredzējies, un pret to namu, ko esmu cēlis Tavam vārdam, **39** Tad klausī Tu no debesīm, no tās vietas, kur Tu miti, viņu lūgšanu un viņu sirds saukšanu un nes tiem tiesu un piedod Saviem ļaudīm, ko tie pret Tevi grēkojuši. - **40** Nu, mans Dievs, lai jel Tavas acis ir atvērtas, un Tavas ausis klausās uz to lūgšanu šīni vietā. **41** Un nu celies šurp, Kungs Dievs, Savā dusas vietā, Tu un Tava spēka šķirsts; lai Tavi priesteri, Kungs Dievs, top apgērbti ar svētību, un Tavi svētie lai priečajās par labumu. **42** Kungs Dievs, neatmet Sava svaidītā vaigu, piemini to žēlastību, kas solita Dāvidam, Tavam kalpam.

7 Kad nu Salamans bija beidzis to lūgšanu, tad uguns krita no debesīm un norīja tos dedzināmos upurus un kaujamos upurus, un Tā Kunga godība piepildīja to namu. **2** Un priesteri neverēja iejet Tā Kunga namā, jo Tā Kunga godība bija piepildījusi Tā Kunga namu. **3** Un kad visi Israēla bērni redzēja to uguni nokriātam un Tā Kunga godību nonākam pār to namu, tad tie nometās uz savu vaigu pie zemes uz grīdu un pielūdzā un teica To Kungu, ka

Viņš labs, ka Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **4** Un kēniņš un visi ļaudis upurēja upurus Tā Kunga priekšā. **5** Un kēniņš Salamans upurēja divdesmit divi tūkstošus vēršus un simts divdesmit tūkstoš avis. Tā kēniņš un visi ļaudis iesvētīja Dieva namu. **6** Un priesteri stāvēja savā kalpošanā un Leviti ar Tā Kunga spēlējamiem rīkiem, ko kēniņš Dāvids bija taisījis, To Kungu slavēt, ka Viņa žēlastība paliek mūžīgi, ar Dāvida dziesmām, ko tie dziedāja, un priesteri pūta ar trumētēm vijiem preti, un viss Israēls stāvēja. **7** Un Salamans svētīja to iekšpagalmu Tā Kunga nama priekšā, jo viņš tur upurēja dedzināmos upurus un pateicības upuru taukus. Jo tas vara altāris, ko Salamans bija taisījis, nevarēja saņemt tos dedzināmos upurus un ēdamos upurus un taukus. **8** Un Salamans tanī laikā svinēja svētkus septiņas dienas, un viss Israēls līdz ar viņu, varen liela draudze, no Hamatas līdz Ēģiptes upeli. **9** Un astotā dienā tie turēja svētku sapulci, jo to altāri tie iesvētīja septiņas dienas, ir svētkus tie turēja septiņas dienas. **10** Bet divdesmit trešā dienā, septītā mēnesī viņš tos ļaudis atlaida uz viņu mājām, priečīgus un ar labu prātu par to labumu, ko Tas Kungs bija darijis Dāvidam un Salamanam un Saviem Israēla ļaudim. **11** Tā Salamans pabeidza Tā Kunga namu un kēniņu namu; un viss ko Salamans bija iedomājies taisīt Tā Kunga namā un savā pašā namā, tas viņam izdevās. **12** Un Tas Kungs parādījās Salamanam naktī un uz to sacīja: Es esmu paklausījis tavu lūgšanu un šo vietu izredzējis Sev par upuru namu. **13** Redzi, kad Es debesis aizslēgsu, ka lietus nebūs, vai kad Es pavelēšu siseņiem zemi noēst, vai kad Es sūtiņu mēri Saviem ļaudim, **14** Un Mani ļaudis, pār kuriem Mans vārds ir saukts, pazemosies un pielūgs un meklēs Manu vaigu un atgriezīsies no saviem ļauniem ceļiem, tad Es no debesīm gribu klausīt un piedot viņu grēkus un dziedināt viņu zemi. **15** Tad nu Manas acis būs atvērtas, un Manas ausis klausīsies uz to lūgšanu šini vietā. **16** Jo Es nu esmu izredzējis šo namu un to svētījis, ka Manam vārdam tur būs būt mūžīgi, un Manas acis un Mana sirds tur būs vienmēr. **17** Un nu, ja tu staigāsi Manā priekšā, kā tavs tēvs Dāvids staigājis, un darisi, kā Es tev esmu pavelējis, un turēsi Manus likumus un Manas tiesas, **18** Tad Es apstiprināšu tavu valstības krēslu, itin kā Es derību esmu derējis ar tavu tēvu Dāvidu, sacīdams: tev nekad netrūks vīra, kas valdis pār Israēli. **19** Bet ja jūs atkāpsities un atstāsiet Manus likumus un Manus baušlus, ko Es jums esmu devis, un iesiet un kalposiet svešiem dieviem un metīsities zemē priekš tiem, **20** Tad Es tos izsaknōsu no Savas zemes, ko Es tiem esmu devis, un atmetīšu no Sava vaiga šo namu, ko Es esmu svētījis Savam vārdam, un to darišu par sakāmu vārdu un apsmieku starp visām tautām. **21** Un par šo namu, kas tik augsts bijis, visiem, kas iet garām, būs iztrūcināties un sacīt: kāpēc Tas Kungs tā ir darijis šai zemei un šim namam? **22** Tad sacīs: tāpēc ka tie atstājuši To Kungu, savu tēvu Dievu, kas tos izvedis no Ēģiptes zemes, un ir turējušies pie citiem dieviem un priekš tiem metušies zemē un tiem kalpojuši, - tādēļ Viņš pār tiem vedis visu šo ļaunu.

8 Un pēc divdesmit gadiem, kad Salamans bija uztaisījis Tā Kunga namu un savu namu, **2** Tad Salamans izbūvēja tās pilsētas, ko Hirams Salamanam bija devis, un lika Israēla bērniem tur dzīvot. **3** Pēc tam Salamans cēlās uz

HamatCovu un to pārvarēja. **4** Viņš arī uztaisīja Tadmoru tuksnesi un visas labības pilsētas, ko viņš Hamatā būvēja. **5** Viņš arī uztaisīja kalna- un Lejas-BetOronu, stipras pilsētas ar mūriem, vārtiem un aizsaujamiem, **6** Un Baēlatu un visas labības pilsētas, kas Salamanam piederēja, un visas ratu un jātnieku pilsētas un visas Salamana prieka pilis, ko tam bija prieks taisīt Jeruzālemē un uz Libanus un visās zemēs viņa valstībā. **7** Visus atlikušos ļaudis no Hetiešiem un Amoriešiem un Fereziešiem un Hiviešiem un Jebusiešiem, kas nebija no Israēla, **8** Šo bērnus, kas pēc tiem tai zemē bija atlikuši, ko Israēla bērni nebija izdeldējuši, tos Salamans spieda pie klausības līdz šai dienai. **9** Bet no Israēla bērniem Salamans neņēma kalpus pie sava darba, bet tie bija karavīri un virsnieki pār viņa bruniniekiem un viņa ratu un jātnieku virsnieki. **10** Un virsuzraugu kēniņam Salamanam bija divsmit un piecdesmit, kas pār tiem ļaudīm valdīja. **11** Un Salamans veda Faraona meitu no Dāvida pils tai namā, ko viņš tai bija taisījis. Jo viņš sacīja: manai sievai nebūs Israēla kēniņa Dāvida namā dzīvot, tāpēc ka tā vieta ir svēta, kur Tā Kunga šķirsts nācis. **12** Tad Salamans upurēja Tam Kungam dedzināmos upurus uz Tā Kunga altāra, ko viņš priekšnama priekšā bija uztaisījis, **13** Ikkatrā dienā savu tiesu upurēdam, itin kā Mozus bija pavelējis, svētdienās un jauno mēnešos un svētkos, trīs reiz gadskārtā, neraudzētās maizes svētkos un nedēļu svētkos un lieveņu svētkos. **14** Un viņš iestādīja pēc sava tēva Dāvida likuma priesteru kārtas, kā tiem bija kalpot, un Levitus, kopt savu kopjamo, slavēt un kalpot priesteru priekšā, kas katrai dienai piekrita, arī vārtu sargus pēc savas kārtas pie ikkatriem vārtiem, jo tā bija Dāvida, Tā Dieva vīra, pavēle. **15** Un no kēniņa pavēles par priesteriem un Levitiem viņi neatkāpās ne kādā lietā, arī ne pie tām mantām. **16** Tā Salamans pabeidza visu savu darbu, no tās dienas, kad Tā Kunga namam lika pamatu, līdz kamēr to pabeidza un Tā Kunga nams pavisam bija gatavs. **17** Tad Salamans gāja uz EceonGeberu un uz Elotu jūrmalā, Edoma zemē. **18** Un Hirams tam sūtīja caur saviem kalpiem lielas laivas, un kalpus, kas jūru pārzināja, un tie gāja ar Salamana kalpiem uz Ofiru un atveda no turienes četrīsim un piecdesmit talentus zelta un to nesa kēniņam Salamanam.

9 Un kad Sabas kēniņiene dzirdēja Salamana slavu, tad tā nāca, pārbaudīt Salamanu ar miklām, uz Jeruzālemi ar varen lielu pulku, ir ar kamieljiem, kas nesa kvēpināmās zāles un daudz zelta un dārgus akmeņus. Un viņa nāca pie Salamana un runāja ar to visu, ko bija apņēmusies savā sirdī. **2** Un Salamans viņai atbildēja uz visiem viņas vārdiem, un nekas Salamanam nebija paslēpts, ko viņš tai nebūtu teicis. **3** Kad nu Sabas kēniņiene redzēja Salamana gudrību un to namu, ko viņš bija uzcēlis, **4** Un viņa galda ēdienus un viņa kalpu dzīvokļus un viņa sulaiņu amatu un viņu drēbes un viņa dzēriena devehus un viņu drēbes un viņa uzejamo vietu, kur viņš gāja Tā Kunga namā, tad viņa tikko nepalika bez dvašas. **5** Un sacīja uz kēniņu: tas ir tiesa, ko es savā zemē esmu dzirdējusi no tavām lietām un no tavas gudrības. **6** Bet es viņu vārdiem neticēju, kamēr es pati nācu un manas acis redzēja; un redzi, man nav ne puse teikta no visas tavas lielās gudrības; tev ir vairāk, nekā tā slava, ko es dzirdēju. **7** Svētīgi tavi ļaudis

un svētīgi šie tavi kalpi, kas vienmēr stāv tavā priekšā un dzird tavu gudribu. **8** Slavēts lai ir Tas Kungs, tavs Dievs, kam labs prāts bijis pie tevis, sēdināt tevi uz savu goda krēslu par kēniņu Tam Kungam, tavam Dievam. Tāpēc ka tavs Dievs Israēli mīlo, gribēdams to uzturēt mūžīgi, viņš tevi iecēlis pār tiem, darīt tiesu un taisnību. **9** Un viņa deva kēniņam simts un divdesmit talentus zelta un kvēpināmās zāles un dārgus akmeņus lielā pulkā, un tādu zāļu nav bijis kā šīs, ko Sabas kēniņiņe deva kēniņam Salamanam. **10** Tāpat arī Hirama kalpi un Salamana kalpi, kas zeltu nesa no Ofira, atnesa arī algumim kokus un dārgus akmeņus. **11** Un kēniņš no tiem algumim kokiem taisija trepes Tā Kunga namā un kēniņa namā, ir kokles un somastabules koklētājiem. Tādi (koki) citkārt nebija redzēti Jūdu zemē. **12** Un kēniņš Salamans deva Sabas kēniņiņei visu, ko tā gribēja un lūdza, bez tā, ko tā kēniņam bija atnesusi, Un tā griezās atpakaļ un gāja ar saviem kalpiem uz savu zemi. **13** Un tas zelta svars, kas Salamanam ikgadus ienāca, bija sešsimt sešdesmit seši talenti zelta, **14** Bez tā, ko viņš dabūja no tirgotājiem un veikalniekiem; ir visi Arābijas kēniņi un zemes lielkungi nesa Salamanam zeltu un sudrabu. **15** Un kēniņš Salamans taisija divsimt priekšturamās bruņas no kalta zelta, - sešsimt zelta gabalus viņš deva priekš ikvienām priekšturamām bruņām, - **16** Un trissimt sedzamas bruņas no kalta zelta, - tur viņš deva tris simt gabalus zelta priekš ikvienām bruņām. **17** Un kēniņš tās ielika Libanus koku namā. Un kēniņš taisija lielu krēslu no ziloņkauliem un to pārvilka ar tīru zeltu. **18** Šim krēslam bija seši pakāpieni un viens kāju pamesls no zelta, kas pie tā krēsla bija piestiprināts, un abējās pusēs tam bija lēnes pie sēdekļa, un divas lauvas stāvēja pie tām lēnēm, **19** Un divpadsmit lauvas stāvēja tur uz tiem sešiem pakāpieniem abējās pusēs. Tāds nekādā valstībā nav taisits. **20** Un visi kēniņa Salamana dzeramie trauki bija no zelta un visi trauki Libanus koku namā bija no tīra zelta, - sudrabu Salamana laikā neko necienīja. **21** Jo kēniņa kuģi gāja uz Taršišu ar Hirama kalpiem; tie Taršiša kuģi pa trim gadiem vienreiz pārnāca un pārveda zeltu un sudrabu un ziloņkaulus un pērtikus un pāvus. **22** Tā kēniņš Salamans tapa lielāks, nekā visi kēniņi virs zemes, bagātībā un gudribā. **23** Un visi kēniņi virs zemes meklēja Salamanā vaigu, viņa gudribu dzīrdēt, ko Dievs tam bija devis sirdi. **24** Un tie atnesa ikkatrus savas dāvanas, sudraba un zelta traukus un drēbes un bruņas un dārgas zāles, zirgus un zirgzēžus ik gadus. **25** Un Salamanam bija četrstūkstoš zirgu stelingū un divpadsmit tūkstoš jātnieki, un viņš tos lika ratu pilsētās un pie kēniņa Jeruzālemē. **26** Un viņš valdīja pār visiem kēniņiem no lielupes līdz Filistu zemei un līdz Ēģiptes robežām. **27** Un kēniņš darīja, ka tik daudz sudraba bija Jeruzālemē kā akmeņu, un ciedru koku tik daudz, kā meža viēges koku ieļejās. **28** Un Salamanam atveda zirgus no Ēģiptes un no citām zemēm. **29** Un kas vēl atliek par Salamana lietām, gan pirmās, gan pēdējās, tas viss rakstīts pravieša Nātana laiku grāmatā un Ahijas, tā Šilonieša, pravieša vārdos un Jēdus, tā redzētāja, parādīšanās pret Jerobeamu, Nebata dēlu. **30** Un Salamans valdīja Jeruzālemē pār visu Israēli četrdesmit gadus. **31** Un Salamans aizmiga pie saviem tēviem, un to apraka viņa tēva Dāvida pilī, un viņa dēls Rekabeams palika par kēniņu viņa vietā.

10 Un Rekabeams gāja uz Šehemī, jo viss Israēls Šehemē bija sanācis, viņu celt par kēniņu. **2** Kad nu Jerobeams, Nebata dēls, to dzīrdēja (jo viņš bija Ēģiptes zemē, kurp no kēniņa Salamana bija bēdzis), tad Jerobeams griezās atpakaļ no Ēģiptes. **3** Un tie nosūtīja un to ataicināja. Un Jerobeams nāca ar visu Israēli un runāja uz Rekabeamu un sacīja: **4** Tavs tēvs mums uzlicis par daudz grūtu jūgu; tad nu atvieglini tu sava tēva grūto kalpošanu un viņa smago jūgu, ko viņš mums uzlicis, tad mēs tev kalposim. **5** Un viņš uz tiem sacīja: pēc trim dienām nāciet atkal pie manis. Un tie ļaudis aizgāja. **6** Un kēniņš Rekabeams meklēja padomu pie tiem vecajiem, kas bija stāvējuši viņa tēva Salamana priekšā, kamēr tas dzīvoja, un viņš sacīja: kādu padomu jūs dodat, kā šiem ļaudim būs atbildēt? **7** Un tie uz viņu runāja un sacīja: ja tu būsi laipnīgs pret šiem ļaudim un tiem rādīsi labu prātu un uz tiem runāsi labus vārdus, tad tie tev būs par kalpiem visu mūžu. **8** Bet viņš atmeta to vecaju padomu, ko tie viņam deva, un meklēja padomu pie tiem jauniem, kas ar viņu bija uzauguši un viņa priekšā stāvēja. **9** Un viņš uz tiem sacīja: kādu padomu jūs dodat, kā šiem ļaudim lai atbildam, kas uz mani runājuši un sacījuši: atvieglini to jūgu, ko tavs tēvs mums uzlicis? **10** Bet tie jaunie, kas ar viņu bija uzauguši, uz to runāja un sacīja: tā tev būs sacīt uz tiem ļaudim, kas uz tevi runājuši un sacījuši: tavs tēvs mums uzlicis visai grūtu nastu, atvieglini tu mums to, - tā tev uz tiem būs sacīt: mans mazais pirksts būs resnāks ne kā mana tēva gurni. **11** Ja nu mans tēvs jums uzlicis grūtu jūgu, tad es to jūgu jums padarišu vēl grūtāku; mans tēvs jūs pārmācījis ar pātagām, bet es jūs pārmācīšu ar skorpioniem. **12** Kad nu Jerobeams un visi ļaudis pie Rekabeama atrāca trešā dienā, kā kēniņš bija runājis un sacījis: atrākāt atkal pie manis trešā dienā, **13** Tad kēniņš tiem atbildēja bargi, un kēniņš Rekabeams atmeta to vecaju padomu, **14** Un runāja uz tiem pēc to jauno padoma un sacīja: mans tēvs jums uzlicis grūtu nastu, bet es jums uzlikšu vēl vairāk; mans tēvs jūs pārmācījis ar pātagām, bet es ar skorpioniem. **15** Tā kēniņš neklausīja tos ļaudis, jo tā bija no Dieva nolikts, ka Tas Kungs savus vārdus apstiprinātu, ko bija runājis caur Ahiju, to Šilonieti, uz Jerobeamu, Nebata dēlu. **16** Kad nu viss Israēls redzēja, ka kēniņš tos neklausīja, tad tie ļaudis kēniņam atbildēja un sacīja: kāda daļa mums ar Dāvidu? Mums nav mantības pie Isajus dēla. Israēl, ej savos dzīvokļos; tad redzi nu tu pēc savu nama, Dāvid! Tā viss Israēls nogāja savos dzīvokļos. **17** Bet pār tiem Israēla bēniem, kas Jūda pilsētās dzīvoja, pār tiem Rekabeams palika kēniņš. **18** Un kēniņš Rekabeams sūtīja Adoram, kas bija iecelts pār darbiniekiem, bet Israēla bēri to nomētāja akmeņiem, ka tas nomira. Un kēniņš Rekabeams kāpa steigšus ratos, bēgt uz Jeruzālemi. **19** Tā Israēls atkāpās no Dāvida nama līdz šai dienai.

11 Un Jeruzālemē nonācis Rekabeams sapulcināja Jūda un Benjamina namu, simts un astoņdesmit tūkstoš jaunus, izlasītus karavīrus, karot pret Israēli, lai valstība atkal tiktu Rekabeamam. **2** Bet Tā Kunga vārds notika uz Šemaju, Dieva vīru, sacīdams: **3** Runā uz Rekabeamu, Salamana dēlu, Jūda kēniņu, un uz visu Israēli Jūdā un Benjamīnā un saki: **4** Tā saka Tas Kungs: jums nebūs iet pret saviem brāļiem karot; griežaties atpakaļ ikkatrus savās

mājās, jo šī lieta no manis notikusi. Un tie klausīja Tā Kunga vārdus un griezās atpakaļ no tā cela pret Jerobeamu. **5** Un Rekabeams dzīvoja Jeruzālemē un uztaisīja pilsētas par stipram pilim Jūdā. **6** Un viņš uztaisīja Bētlemi un Etamu un Tekou **7** Un Betcuru un Zoku un Adulamu **8** Un Gutu un Marezu un Zivu. **9** Un Adorāmu un Lakisu un Azeku **10** Un Careju un Ajalonu un Hebronu, kas Jūdā un Benjamīna bija stipras pilsētas. **11** Un viņš darija šās stiprās pilis vēl stiprākas un lika tanis virsnieku, sakrāja tur barību, ēļu un vīnu, **12** Un ikkatrā pilsētā viņš ielika priekšturamās bruņas un šķēpus un darīja tās loti stipras; tā Jūda un Benjamīns viņam piederēja. **13** Un tie priesteri un Leviti, kas bija starp visu Israēli, atrāca pie viņa no visām savām robežām. **14** Jo Leviti atstāja savus apgabalus un savu dzīvi un gāja uz Jūdu un Jeruzālemi; jo Jerobeams un viņa dēli tos izdzina, lai tie Tam Kungam vairs nebūtu par priesteriem. **15** Un viņš sev iecēla priesterus priekš tiem kalna altāriem un jodiem un teljiem, ko viņš bija taisījis. **16** Un viņiem gāja pakaļ uz Jeruzālemi arī no visām Israēla ciltīm, kas savu sirdi nodeva, meklēt To Kungu, Israēla Dievu, un upuret Tam Kungam, savu tēvu Dievam. **17** Tā tie darija spēcīgu Jūda valstību un stiprināja Rekabeamu, Salamana dēlu, trīs gadus; jo trīs gadus tie staigāja Dāvida un Salamana ceļos. **18** Un Rekabeams nēma par sievu Maēlatu, Jerimota, Dāvida dēlu, meitu, un Abikailu, Elijaba, Isajus dēlu, meitu. **19** Tā tam dzemdēja dēlus: Jeū, Zemariju un Zaāmu. **20** Un pēc tās viņš nēma Maēku, Absaloma meitu; tā tam dzemdēja Abiju un Ataju un Zizu un Šelomitu. **21** Un Rekabeams milēja Maēku, Absaloma meitu, vairāk nekā visas savas sievas un liekās sievas; jo viņš bija nēmis astoņpadsmit sievas un sešdesmit liekas sievas, un dzemdināja divdesmitastoņus dēlus un sešdesmit meitas. **22** Un Rekabeams iecēla Abiju, Maēkas dēlu, par virsnieku un lielkungu starp viņa brāļiem; jo viņš domāja, to celt par kēniņu. **23** Un viņš turējās gudri un izdalīja visus savus dēlus pa visām Jūda un Benjamīna valstīm visās stiprās pilsētās, un deva tiem barības papīlnam un nēma tiem pulku sievas.

12 Kad nu Rekabeams valstību bija stiprinājis un pats bija palicis stiprs, tad viņš atstāja Tā Kunga bauslību un viss Israēls līdz ar viņu. **2** Un kēniņa Rekabeama piektā gadā Zizaks, Ēģiptes kēniņš, cēlās pret Jeruzālemi (jo tie bija apgrēkojušies pret To Kungu) **3** Ar tūkstoš un divsimt ratiem un ar sešdesmit tūkstoš jātniekiem, un to ļaužu bija neizskaitāms pulks, kas ar viņu nāca no Ēģiptes: Lībieši, Zulkieši un Moru ļaudis. **4** Un viņš uzņēma tās stiprās pilsētas, kas bija Jūdā, un nāca līdz Jeruzālemei. **5** Tad pravietis Šemaja nāca pie Rekabeama un pie Jūda lielkungiem, kas Zizaka dēļ Jeruzālemē bija sapulcējušies, un uz tiem sacīja: tā saka Tas Kungs: jūs Mani esat atstājuši, tāpēc Es jūs arīdzan esmu atstājis Zizaka rokā. **6** Tad Israēla lielkungi un kēniņš pazemojās un sacīja: Tas Kungs ir taisns. **7** Kad nu Tas Kungs redzēja, ka tie pazemojās, tad Tā Kunga vārds notika uz Šemaju sacīdam: tie ir pazemojušies, Es tos negribu izdzēdēt, bet Es tos gan drīz izglābšu un neizgāzšu Savu bardzību pār Jeruzālemi caur Zizaka roku. **8** Bet tiem būs viņam par kalpiem būt, lai tie atzist, kas tas ir Man kalpot, un kas tas ir pasaules kēniņiem kalpot. **9** Tad Zizaks, Ēģiptes kēniņš, nāca pret Jeruzālemi un paņēma Tā Kunga nama mantas un kēniņa nama mantas, visu viņš

paņēma; viņš paņēma arī tās zelta priekšturamās bruņas, ko Salamans bija taisījis. **10** Un kēniņš Rekabeams taisīja viņu vietā priekšturamās vara bruņas un tās iedeva pils karavīru virsniekiem rokā, kas vakti turēja priekš kēniņa nama durvīm. **11** Kad nu kēniņš Tā Kunga namā gāja, tad tie pils karavīri nāca un tās nesa, un pēc tie tās atnesa atpakaļ pils karavīru kambari. **12** Un kad tas pazemojās, tad Tā Kunga bardzība no tā novēršās, ka Viņš to pavism neizdeldēja; jo iekš Jūda vēl bija kāds labums, **13** Un kēniņš Rekabeams stiprinājās Jeruzālemē un valdīja. Jo Rekabeams bija četrdesmit vienu gadu vecs, kad tas palika par kēniņu un valdīja septiņpadsmit gadus Jeruzālemē, tai pilsētā, ko Tas Kungs no visām bija izredzējis, tur likt Savu vārdu, un viņa mātei bija vārds Naēma, Amoniete. **14** Un viņš darija ļaunu, jo viņa sirds nebija pastāvīga, To Kungu meklēt. **15** Un tie stāsti par Rekabeamu, gan pirmie, gan pēdējie, tie rakstīti pravieša Šemajas un redzētāja Idus grāmatās, radu rakstos. Un Rekabeama un Jerobeama kari nemitējās visā viņu mūžā. **16** Un Rekabeams aizmiga pie saviem tēviem un tapa aprakts Dāvida pilī; un Abija, viņa dēls, palika par kēniņu viņa vietā.

13 Kēniņa Jerobeama astoņpadsmitā gadā Abija palika par kēniņu pār Jūdu. **2** Viņš valdīja trīs gadus Jeruzālemē, un viņa mātei bija vārds Mikaja, Uriēla meita no Ģibejas. Un karš cēlās starp Abiju un Jerobeamu. **3** Un Abija taisījās uz karu ar varenu kara spēku, ar četrsimt tūkstoš izlasītiem viriemi. Un Jerobeams taisījās pret viņu uz karu ar astoņsimt tūkstoš izlasītiem stipriem kara viriemi. **4** Un Abija uzkāpa uz Cemaraim kalnu Efraīma kalnos un sacīja: klausiet mani, Jerobeam un viss Israēl. **5** Vai jums nav zināms, ka Tas Kungs, Israēla Dievs, valdību pār Israēli devis Dāvidam uz mūžīgiem laikiem, ir viņam, ir viņa dēliem caur sāls (neiznīkstamu) derību? **6** Taču Jerobeams, Nebata dēls, Salamana Dāvida dēla, kalps, sacēlis dumpi pret savu kungu! **7** Un pie viņa sapulcējušies nelieši, netikli ļaudis, un pret Rekabeamu, Salamana dēlu, palikši stipri, kamēr Rekabeams vēl bija jauns un tam bija bailīga sirds, ka pret viņiem nevarēja turēties. **8** Un nu jūs domājat stipri būt pret Tā Kunga valstību Dāvida dēlu rokā; jūs gan esat liels pulks, bet pie jums ir zelta telji, ko Jerobeams jums cēlis par dievimi. **9** Vai jūs Tā Kunga priesterus, Arona dēlus, tos Levitus, neesat izdzinuši un neesat sev priesterus cēluši, kā pasaules tautas? Iki viens, kas nāk savu roku pildīdams ar jaunu vērīsi un septiņiem auniem, tas top par priesteri tādiem, kas nav dievi. **10** Bet ar mums ir Tas Kungs, mūsu Dievs, un mēs Viņu neesam atstājuši, un tie priesteri, kas Tam Kungam kalpo, ir Ārona dēli, un Leviti savā kalpošanā. **11** Un tie Tam Kungam iedēdzina dedzināmos upurus ik ritu un ik vakaru, ari saldas kvēpināmās zāles, un liek to (svēto) maizi uz to šķisto galdu; un tur ir tas zelta lukturis ar saviem ēļas lukturišiem, kas ik vakaru top iedēdzināti; jo mēs turam Tā Kunga, sava Dieva, likumus, bet jūs Viņu esat atstājuši. **12** Un nu redzi, Dievs ir ar mums pašā priekšā un Viņa priesteri ar skanīgām bazūnēm, bazūnēt pret jums. Jūs, Israēla bērni nekarojat ar To Kungu, savu tēvu Dievu; jo tas jums neizdosies. **13** Bet Jerobeams karavīriem lika slepeni apriet apkārt, tiem uzbrukt mugurā, un tā viņi stāvēja Jūda priekšā, un tie glūnētāji viņiem mugurā. **14** Kad nu Jūda atpakaļ skatījās, redzi, tad karš tiem bija

priekšā un mugurā. Un tie piesauca To Kungu, un priesteri bazūnēja ar bazūnēm. **15** Un Jūda vīri kliedza. Un kad Jūda vīri tā kliedza, tad Dievs kāva Jerobeamu un visu Israēli Abijas un Jūda priekšā, **16** Un Israēla bērni bēga Jūda priekšā, un Dievs tos deva viņu rokā, **17** Un Abija ar saviem ļaudim tos sakāva lielā kaušanā, un no Israēla krita nokauti piecīst tūkstoš izlasiši vīri. **18** Tā Israēla bērni tanī laikā tapa pazemoti, bet Jūda bērni tapa vareni, tāpēc ka tie bija paļāvusies uz To Kungu, savu tēvu Dievu. **19** Un Abija dzinās Jerobeamam pakāl un ieņēma viņa pilsētas: Bēteli ar viņas miestiem un Jēzānu ar viņas miestiem, un Efronu ar viņas miestiem. **20** Un Jerobeams vairs netika pie spēka Abijas laikā, bet Tas Kungs to sita, un tas nomira. **21** Un Abija palika spēcīgs un apnēma četrpadsmit sievas un dzemdināja divdesmit divus dēlus un sešpadsmit meitas. **22** Un kas vēl par Abiju stāstāms, viņa ceļi un viņa vārdi, tie rakstīti pravieša Idus stāstos.

14 Un Abija aizmiga pie saviem tēviem, un to apraka Dāvida pilī; un viņa dēls Asa palika par kēniņu viņa vietā. Viņa laikā zemei bija miers desmit gadus. **2** Un Asa darija, kas bija pareizi un Tam Kungam, viņa Dievam, labi patika, **3** Un izdeldēja svešo dievui altārus un elku kalnus un nolauzīja tēlu stabus un nocirta Ašeras. **4** Un pavēlēja, lai Jūda meklē To Kungu, savu tēvu Dievu, un dara bauslibu un pavēli. **5** Un viņš izdeldēja no visām Jūda pilsētām elku kalnus un dievekļus, jo valsts apakš viņa bija mierā. **6** Viņš arī uzcēla stipras pilsētas iekš Jūda, jo zeme bija mierā, un tanīs gados karš pret viņu nebija, jo Tas Kungs viņam deva mieru. **7** Un viņš sacīja uz Jūdu: uzcelsim šīs pilsētas un mūrēsim mūrus apkārt un torņus, un taisīsim vārtus un aizsaujamos; vēl tā zeme mums pieder; jo mēs To Kungu, savu Dievu, esam meklējuši, mēs esam meklējuši, un viņš mums visapkārt devis mieru. Tā tie būvēja un tiem labi izdevās. **8** Un Asam bija karaspēks, trīssimt tūkstoši no Jūda ar šķepiem un priekšturamām bruņām, un no Benjamina divsimt astoņdesmit tūkstoši ar priekšturamām bruņām un stopiem, sie visi bija stipri varoni. **9** Un pret tiem cēlās Zerus, Moru kēniņš, ar karaspēku, ar tūkstoš reiz tūkstošiem un ar trīs simt ratiem, un atnāca līdz Marezai. **10** Bet Asa tiem izgāja preti, un tie nostājās uz kauju Cevatas ieļejā pie Marezas. **11** Un Asa piesauca To Kungu, savu Dievu, un sacīja: Kungs, neviena nav kā Tu, kas var palīdzēt nespēcīgam pret stipro. Palidzi mums, Kungs, mūsu Dievs, jo mēs paļaujamies uz Tevi un Tavā vārdā esam nākuši pret šo lielo pulku. Kungs! Tu esi mūsu Dievs, pret Tevi neviens cilvēks neko neiespēj. **12** Un Tas Kungs sita tos Moru ļaudis priekš Asas un priekš Jūda, un tie Moru ļaudis bēga. **13** Bet Asa un tie ļaudis, kas pie tā bija, tiem dzinās pakāl līdz Ģerarai, un tie Moru ļaudis krita, ka neviens no tiem nepalikā dzīvs; jo tie tapa satriekti priekš Tā Kunga un priekš viņa kara spēka, un viņi dabūja ļoti daudz laupījuma. **14** Un viņi kāva visas pilsētas ap Ģeraru, jo bailes no Tā Kunga bija uz tiem nākušas; un tie aplaupīja visas pilsētas, tāpēc ka tur bija daudz laupījuma. **15** Tie kāva arī lopu teltis un aizveda avis un kamieļus, lielu pulku, un pārnāca atkal Jeruzālemē.

15 Tad Dieva Gars nāca uz Azariju, Odeda dēlu. **2** Un tas izgāja Asam preti un uz to sacīja: klausiet mani, Asa

un viss Jūda un Benjamin. Tas Kungs ir ar jums, kamēr jūs esat ar Viņu, un ja jūs Viņu meklēsiet, Viņš no jums taps atrasts. Bet ja jūs Viņu atstāsiet, tad Viņš jūs arīdzan atstās. **3** Un daudz dienas būs iekš Israēla bez ista Dieva, bez priestera, kas māca, un bez bauslisbas. **4** Taču ja tie savās bēdās atgriezīsies pie Tā Kunga, Israēla Dieva, un Viņu meklēs, tad Viņš no tiem taps atrasts. **5** Un tanis laikos labi neklāsies ne tam, kas iziet, ne tam, kas iejet, bet daudz briesmu būs pār zemes iedzīvotājiem, **6** Tā ka tauta celsies pret tautu, pilsēta sadauzīs pilsētu, jo Dievs tos iztrūcīnās ar visādām bēdām. **7** Bet jūs esat droši, un jūsu rokas lai nenogurst, jo jūsu darbam būs sava alga. **8** Kad nu Asa dzirdēja šos vārdus un pravieša Odeda(dēla) sludināšanu, tad viņš nēmās drošu prātu un izdeldēja tās negantības no visas Jūda un Benjamina zemes un no tām pilsētām, ko bija uzņēmis Efraīma kalnos, un atjaunoja Tā Kunga altāri, kas priekš Tā Kunga priekšnama stāvēja. **9** Un viņš sapulcīnāja visu Jūdu un Benjaminu un tos, kas pie viņiem piemita, no Efraīma un Manasus un no Simeana; jo no Israēla tam daudzi pieķerās, kad tie redzēja, ka Tas Kungs, viņa Dievs bija ar viņu. **10** Un tie sapulcējās Jeruzālēmē trešā mēnesī, Asas valdišanas piecpadsmitā gadā, **11** Un upureja Tam Kungam tai dienā no tā laupījuma, ko tie bija atveduši, septiņsimt vēršus un septiņtūkstoš avis. **12** Un tie atjaunoja to derību, meklēt To Kungu, savu tēvu Dievu no visas savas sirds un no visas savas dvēseles; **13** Bet visus, kas nemeklē To Kungu, Israēla Dievu, nokaut, tā mazus kā lielus, tā virus kā sievas. **14** Un tie Tam Kungam zvēreja ar stipru balsi un gavilēšanu, ari ar trumetēm un bazūnēm. **15** Un viss Jūda priecājās par šo zvērestu, jo tie no visas sirds bija zvērējuši un meklēja Viņu ar visu prātu, un Viņš no tiem likās atrasties, un Tas Kungs tiem deva mieru visapkārt. **16** Viņš arī nocēla Maēku, kēniņa Asas vecmāti, no kēniņienes goda, tāpēc ka tā bija taisījusi negantu elka bildi Ašerai, un Asa izdeldēja arī viņas elka bildi un to sadauzīja un sadedzināja pie Kidronas upes. **17** Bet kalnu altāri netapa izdeldēti iekš Israēla, tikai Asas sirds bija skaidra visu viņu mūžu. **18** Un viņš ienesa Dieva namā visas sava tēva svētītās dāvanas, un ko viņš pats bija svētījis, sudrabu un zeltu un traukus. **19** Un kara nebija līdz trīsdesmit piektam Asas valdišanas gadam.

16 Asas trīsdesmit sestā valdišanas gadā Baeša, Israēla kēniņš, cēlās pret Jūdu un uztaisija Rāmu, ka viņš nevienam nelautu ne iziet nedz iejet pie Asas, Jūda kēniņa. **2** Tad Asa nēma sudrabu un zeltu no Tā Kunga nama un no kēniņa nama mantām, un to sūtīja BenHadadam, Sīrijas kēniņam, kas Damaskū dzīvoja, un lika sacīt: **3** Deriba ir starp mani un tevi un starp manu tēvu un tavu tēvu; redzi, es tev sūtu sudrabu un zeltu: ej un lauz savu derību ar Baešu, Israēla kēniņu, ka tas no manis atstājās. **4** Un BenHadads paklausīja kēniņam Asam un sūtīja savus kara virsniekus pret Israēla pilsētām, un tie sita Ejonu un Danu un AbelMaimu un visas Navtaļa labības pilsētas. **5** Kad nu Baeša to dzirdēja, tad viņš mitējās Rāmu uztaisīt un atstāja savu darbu. **6** Tad kēniņš Asa nēma visu Jūdu, un tie nonesa akmeņus un kokus no Rāmas, ko Baeša bija taisījis, un viņš no tiem uzcēla Ķebu un Mīcpu. **7** Un tanī laikā Hananus, tas redzētājs, nāca pie Asas, Jūda kēniņa, un uz to sacīja: tāpēc ka tu esi paļāvies uz Sīrijas kēniņu un neesi paļāvies

uz To Kungu, savu Dievu, tādēļ Sīrijas kēniņa karaspēks no tavas rokas izsprucis. **8** Vai Moru ļaudis un Lipeji nebija liels karaspēks ar ļoti daudz ratiem un jātniekiem? Taču, kad tu uz To Kungu palāvies, tad Viņš tos devis tavā rokā. **9** Jo Tā Kunga acis skatās pa visām zemēm, ka Viņš tos stiprina, kas ar skaidru sirdi pie viņa turas. Tu še esi aplam darījis; jo no Šī laika būs kari pret tevi. **10** Bet Asa apskaitās pret to redzētāju un to ieliku cietumā; jo viņš par to palika ļauns pret viņu. Un Asa spaidīja kādus no tiem ļaudim tanī laikā. **11** Un redzi, tie stāsti par Asu, ir tie pirmie, ir tie pēdējie, ir rakstīti Jūda un Israēla kēniņu grāmatā. **12** Un savā trīsdesmit devītā valdišanas gadā Asa palika slims ar kājām, un viņa slimība auga lielā augumā; viņš arī savā slimībā nemeklēja To Kungu, bet dziedniekus. **13** Tā Asa aizmiga pie saviem tēviem un nomira savā četrdesmit pirmā valdišanas gadā. **14** Un to apraka viņa kapā, ko viņš priekš sevis bija licis rakt Dāvida pilī, un to lika uz gultu, ko ar dārgām zālēm un visādām kvēpināmām zālēm bija pildījuši pēc zālotāju ziņas, un par viņu dedzināja (dārgas zāles) ar lielu dedzināšanu.

17 Un viņa dēls Jehošafats palika par kēniņu viņa vietā un tas palika spēcīgs pret Israēli. **2** Un viņš ielika karavīrus visās stiprās Jūda pilsētās un karavīrus Jūda zemē un Efraīma pilsētās, ko viņa tēvs Asa bija uzņēmis. **3** Un Tas Kungs bija ar Jehošafatu, jo viņš staigāja sava tēva Dāvida pirmajos ceļos un nemeklēja Baālus. **4** Bet viņš meklēja sava tēva Dievu un staigāja Viņa baušlos un ne pēc Israēla darbiem. **5** Tāpēc Tas Kungs apstiprināja to valstību viņa rokā, un visa Jūda valsts deva Jehošafatam dāvanas, un tam bija bagātības un godības papilnam. **6** Un viņa sirds pieņemās Tā Kunga ceļos, un viņš nopostīja vēl elku kalnus un Ašeras no Jūda. **7** Un savas valdišanas trešā gadā viņš sūtīja savus lielkungus, Benkaēlu un Obadiju un Zahariju un Nataneeli un Mikaju, mācīt Jūdu pilsētās. **8** Un ar tiem bija tie Leviti Šemaja un Neanija un Zebadija un Azaēls un Zemiramots un Jonatāns un Adonija un Tobija un TobAdonija, Leviti, un ar tiem Elišamus un Joram, priesteri. **9** Un tie mācīja Jūdā, un Tā Kunga bauslibas grāmata tiem bija lidz, un tie gāja apkārt visās Jūda pilsētās un mācīja ļaudis. **10** Un bailes priekš Tā Kunga bija pār visām zemes valstīm apkārt ap Jūdu, ka tie pret Jehošafatu nekarojā. **11** Un no Filistiem Jehošafatam atnesa dāvanas, pulka sudraba. Un Arābi viņam deva sīkus lopus septiņtūkstoš un septiņsimt aunas un septiņtūkstoš un septiņsimt āžus. **12** Un Jehošafats arvienu auga lielā augumā un uzcēla Jūdā pilis un labības pilsētas. **13** Un viņam bija daudz mantas Jūda pilsētās un varen stipri karaviri Jeruzālēmē. **14** Un tā tie tapa skaitīt pēc viņu tēvu namiem: Jūdā bija virsnieki pār tūkstošiem: virsnieks Adnus, un tam bija trīs simt tūkstoš kara vīri. **15** Viņam blakām bija virsnieks Johānans, un tam bija divsims tūkstoši ar stopiem un priekšturamām bruņām. **16** Un tam blakām bija Amasija, Sihrus dēls, kas ar labu prātu Tam Kungam bija nodevies, un tam bija divsims tūkstoš kara vīri. **17** Un no Benjamīna bija Elijadus, kara varonis, un tam bija divsims tūkstoši ar stopiem un priekšturamām bruņām. **18** Un tam blakām bija Jozabads, un tam bija simts astoņdesmit tūkstoši uz karu gatavi. **19** Šie kalpoja kēniņam, bez tiem, ko kēniņš bija ielicis stiprās pilsētās pa visu Jūdu.

18 Un Jehošafatam bija daudz bagātības un godības un viņš palika rada Ahabam. **2** Un pēc kādiem gadiem viņš nogāja pie Ahaba uz Samariju. Un Ahabs viņam un tiem ļaudim, kas viņam bija lidz, kāva avis un vēršus lielu pulku, un to paskubināja iet pret Rāmotu Gileādā. **3** Un Ahabs, Israēla kēniņš, sacīja uz Jehošafatu, Jūda kēniņu: vai tu gribi ar mani iet pret Rāmotu Gileādā? Un tas uz viņu sacīja: es būšu kā tu, un mani ļaudis, kā tavi ļaudis, un mēs iesim tev lidz karā. **4** Un Jehošafats sacīja uz Israēla kēniņu: vaicā jel šodien Tā Kunga vārdu. **5** Tad Israēla kēniņš sapulcināja praviešus, četrsimt vīrus, un uz tiem sacīja: vai mums būs iet karā pret Rāmotu Gileādā, jeb vai man nebūs iet? Un tie sacīja: ej, jo Dievs to nodos kēniņa rokā. **6** Bet Jehošafats sacīja: vai šeitan vēl nav kāds no Tā Kunga praviešiem, ka tam varētu vaicāt? **7** Un Israēla kēniņš sacīja uz Jehošafatu: vēl ir viens vīrs, caur ko To Kungu var vaicāt, bet es viņu ienīstu, jo tas man nesludina labas lietas, bet ļaunas vien, Miha, Jemlas dēls. Un Jehošafats sacīja: lai kēniņš tā nerunā. **8** Tad Israēla kēniņš sauca vienu kambarjunkuri un sacīja: atved steigus Mihu, Jemlas dēlu. **9** Un Israēla kēniņš un Jehošafats, Jūda kēniņš, sēdēja ikkatrs uz sava krēsla ar savām drēbēm apģerbtī, un tie sēdēja pagalmā priekš Samarijas vārtiem, un visi tie pravieši sludināja viņu priekšā. **10** Un Cedeķija, Knaēnas dēls, sev taisīja dzelzs ragus un sacīja: tā saka Tas Kungs: ar šiem tu badisi Sīriešus, tiekams tos būsi izdzeldējis. **11** Un visi pravieši sludināja sacīdamī: celies pret Rāmotu Gileādā, tev būs laba laime, jo Tas Kungs to dos kēniņa rokā. **12** Un tas vēstnesis, kas bija gājis Mihu aicināt, uz to runāja un sacīja: redzi jel, tie pravieši runā vienā mutē labu kēniņam, lai jel tavs vārds tāpat ir kā viņu vārds, un runā labu. **13** Bet Miha sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo: ko mans Dievs man sacīs, to es runāšu. **14** Un kad viņš kēniņa priekšā nāca, tad kēniņš uz viņu sacīja: Miha, vai mums būs iet karā pret Rāmotu Gileādā, jeb vai man nebūs iet? Un tas sacīja: ceļaties, jums būs laba laime, jo tie taps doti jūsu rokā. **15** Bet kēniņš uz viņu sacīja: cik reiz lai es tev piekodināju, man cita nekā nesacīt, kā vien kas tiesa Tā Kunga Vārda? **16** Un viņš sacīja: es redzēju visu Israēli izklidinātu pa kalniem, kā avis, kam nav gana, un Tas Kungs sacīja: šiem nav kunga, lai iet ikviens ar mieru savā namā. **17** Tad Israēla kēniņš sacīja uz Jehošafatu: vai es tev neesmu sacījis, ka viņš par mani labu nesludina bet ļaunu vien? **18** Un (Miha) sacīja: tādēļ klausiet Tā Kunga vārdu: es redzēju To Kungu sēzām uz Sava godības krēslu un visu debess spēku ap Viņu stāvam pa labo un pa kreiso roku. **19** Un Tas Kungs sacīja: kas pierunās Ahabu, Israēla kēniņu, ka tas ceļas un krit Rāmotā Gileādā? Un viens runāja šā otrs tā. **20** Tad viens gars izgāja un nostājās Tā Kunga priekšā un sacīja: es viņu pārrunāšu. Bet Tas Kungs sacīja uz to: kā tad? **21** Un viņš sacīja: es iziešu un būšu melu gars visu viņa praviešu mutē. Un viņš sacīja: tev būs viņu pierunāt un tu to ari spēsi, ej un dari tā. **22** Un nu, redzi, Tas Kungs ir devis melu garu šo tavu praviešu mutē, un Tas Kungs ļaunu pret tevi runājis. **23** Tad Cedeķija, Knaēnas dēls, piegāja un sita Miham vaīgā un sacīja: kā gan Tā Kunga Gars no manis būtu atstājies, runāt, ar tevi? **24** Un Miha sacīja: tu to redzēsi tai dienā, kad no vienas istabas otrā iesi paslēpties. **25** Un Israēla kēniņš sacīja: nemiет Mihu

un vediet viņu atpakaļ pie Amona, pilsētas virsnieka, un pie Joasa, kēniņa dēla, **26** Un sakāt: tā saka kēniņš: lieciet šo cietumā un ēdīniet to ar bēdu maizi un ar bēdu ūdeni, kamēr es vesels atkal pārnākšu. **27** Un Miha sacīja: ja tu vesels atkal pārnāksi, tad Tas Kungs caur mani nav runājis. Un viņš sacīja: klausāties, visi laudis! **28** Tā Israēla kēniņš un Jehošafats, Jūda kēniņš, cēlās pret Rāmotu Gileādā. **29** Un Israēla kēniņš sacīja uz Jehošafatu: es pārgērbies iešu kaujā, bet tu apgērbies ar savām drēbēm. Un Israēla kēniņš pārgērbās, un tie gāja kaujā. **30** Un Sīriešu kēniņš saviem ratu virsniekiem bija pavēlējis un sacījis: nelaužaties pret nevienu, ne mazu ne lielu, kā tik vien pret Israēla kēniņu. **31** Kad nu tie ratu virsnieki redzēja Jehošafatu, tad tie sacīja: tas ir Israēla kēniņš. Un tie to apstāja uz viņu lauzdamies. Bet Jehošafats brēca, un Tas Kungs tam palidzēja un Dievs tos no viņa novērsa. **32** Jo kad tie ratu virsnieki redzēja, ka šis nebija Israēla kēniņš, tad tie griezās no viņa atpakaļ. **33** Bet viens vīrs no nejauši uzvilkta savu stopu un iešāva Israēla kēniņam starp sprādzēm un krūšu bruņām. Tad kēniņš sacīja uz savu ratu vadoni: griez un izved mani no kaujas, jo es esmu ievainots. **34** Un kaušanās vairojās tai dienā, un Israēla kēniņš stāvēja savos ratos Sīriešiem preti līdz pat vakaram un nomira, kad saule nogāja.

19 Un Jehošafats, Jūda kēniņš, griezās vesels atpakaļ uz savu namu Jeruzālemē. **2** Un Jeūs, Hananus dēls, tas redzētājs, tam izgāja preti un sacīja uz kēniņu Jehošafatu: vai tev tā tam bezdievīgam bija jāpalidz un tie jāmiļo, kas To Kungu ienist? Tādēļ Tā Kunga dusmība nāk pār tevi. **3** Taču vēl kāds labums pie tevis ir atrasts, ka tu tās Ašeras no zemes esi izpostījis un savā sirdī apņēmies, Dievu meklēt. **4** Tā Jehošafats dzīvoja Jeruzālemē, un izgāja atkal pa laudim no Bēršēbas līdz Efraīma kalniem, un atgrieza tos atkal pie Tā Kunga, viņu tēvu Dieva. **5** Viņš arī iecēla soģus zemē, visās stiprās Jūda pilsētās priekš ikkatras pilsētas. **6** Un viņš sacīja uz tiem soģiem: pieraugāt, ko jūs darāt, jo jūs tiesu nenesat cilvēkiem, bet Tam Kungam, un viņš ir ar jums pie tiesas nešanas. **7** Tad nu lai Tā Kunga bijāšana ir pie jums, sargāties un dariet to. Jo pie Tā Kunga, mūsu Dieva, nav netaisnības nedz cilvēka vaiga uzlūkošanas nedz dāvanu nēmšanas. **8** Arī Jeruzālemē Jehošafats iecēla kādus no Levitiem un priesteriem un no Israēla tēvu namu virsniekiem, Tā Kunga tiesu nest un tiesas lietas izšķirt. Un tie griezās atpakaļ uz Jeruzālemi, **9** Un viņš tiem pavēlēja un sacīja: dariet tā iekš Tā Kunga bijāšanas ar uzticību un ar skaidru sirdi. **10** Un visās tiesas lietās, kas pie jums nāk no jūsu brāļiem, kas savās pilsētās dzīvo, starp asinīm un asinīm, starp bauslibu un bausli un likumiem un tiesām, tad pamāciet tos, lai tie pie Tā Kunga nenoziedzās, un lai nenāk dusmība pār jums un pār jūsu brāļiem; dariet tā, tad jūs nenoziegsities. **11** Un redzi, priesteris Amarija ir tas augstākais pār jums visās Tā Kunga lietās, un Zabadija, Ismaēla dēls, tas lielkungs no Jūda nama, visās kēniņa lietās, bet par uzraudīgiem ir Leviti jūsu priekšā. Nematies drošu prātu un dariet to, un Tas Kungs būs ar to, kas ir labs.

20 Un pēc tam notika, ka Moaba bērni un Amona bērni, un līdz ar tiem kādi no tiem Meunim nāca, karot pret Jehošafatu. **2** Un vēstneši nāca un sacīja Jehošafatam: liels

pulks nāk pret tevi no viņpus jūras, no Sīrijas, un redzi, tie ir AceconaTamarā, tas ir Engēdos. **3** Tad Jehošafats izbijās un grieza savu vaigu, To Kungu meklēt, un izsaucā gavēni pa visu Jūdu. **4** Un Jūda ļaudis sapulcinājās, meklēt no Tā Kunga paligu, un no visām Jūda pilsētām tie nāca, To Kungu meklēt. **5** Un Jehošafats stāvēja Jūda un Jeruzālemes draudzes vidū Tā Kunga namā priekš tā jaunā pagalma **6** Un sacīja: Kungs mūsu tēvu Dievs! Vai Tu neesi Dievs debesis un valdītājs visu ļaužu valstis? Un Tāvā rokā ir spēks un vara, ka neviens pret Tevi nevar celties! **7** Vai Tu, mūsu Dievs, šās zemes iedzīvotājus neesi izdzinis Savu Israēla ļaužu priekšā, un vai to neesi devis Ābrahāma, Sava mīļā, dzimumam uz mūžīgiem laikiem? **8** Un tie tur dzīvojuši un Tev tur taisījuši svētu vietu Tavam vārdam, sacīdami: **9** Kad pār mums nāk nelaimē, zobens, sodība, mēris un bads, tad mēs stāvēsim priekš šī nama un priekš Tava vaiga, tāpēc ka Tavs vārds ir šī namā, un kad Tevi piesauksim savās bēdās, tad Tu paklausīsi un izpestīsi. **10** Un nu, redzi, Amona bērni un Moabs un tie no Seīra kalniem, kur Tu Israēlim neļāvi iet cauri, kad tie nāca no Ēģiptes zemes, bet tie no tiem atstājās un tos neizdeldēja, - **11** Redzi nu, tie mums to atmaksā, nākdami, mūs izdzīt no mūsu zemes, ko Tu mums licis iemantot. **12** Ak mūsu Dievs! Vai Tu nenesiši tiesu pret viņiem? Jo mums nav spēka pret šo lielo pulku, kas pret mums nāk, un mēs nezinām, ko būs darīt, bet mūsu acis griežas uz Tevi. **13** Un visa Jūda valsts stāvēja Tā Kunga priekšā, ari viņu bērni, viņu sievas un viņu dēli. **14** Tad Tā Kunga Gars nāca draudzes vidū pār Jeazieli, Zakarijas dēlu, tas bija Benajas, tas Jeiēla, tas Levita Matanijas dēls, no Asafa bērniem. **15** Un tas sacīja: klausāties, visa Jūda valsts un Jeruzālemes iedzīvotāji, un kēniņ Jehošafat, - tā saka Tas Kungs uz jums: nebīstaties un neizbalojaties priekš šā lielā pulka, jo tas karš nepieder jums, bet Dievam. **16** Ejat rītu tiem preti, redzi, tie nāks augšā pa Cic kalnu, un jūs tos sastapsiet ielejas galā šaipus Jeruēles tuksneša. **17** Šini kaujā jums nebūs jākaujas, ejat tikai klāt, stāviet un redziet Tā Kunga pestišanu, kas ir ar jums. Jūda un Jeruzāleme, nebīstaties un neizbalojaties, izejat rītu viņiem preti, jo Tas Kungs būs ar jums. **18** Tad Jehošafats locījās ar savu vaigu pie zemes, un visi Jūda un Jeruzālemes iedzīvotāji metās pie zemes priekš Tā Kunga un pielūžda To Kungu. **19** Un tie Leviti no Kehātē bērniem un no Koraha bērniem cēlās, augsti slavēt To Kungu, Israēla Dievu ar skanīgu balsi, **20** Un tie cēlās it agri un izgāja uz Tekoas tuksnesi, un tiem izejot Jehošafats stāvēja un sacīja: klausiet mani, Jūda un Jeruzālemes iedzīvotāji, ticiet uz To Kungu, savu Dievu, tad jūs pastāvēsiet; ticiet Viņa praviešiem, tad jums labi izdosies. **21** Un viņš sarunājās ar tiem laudīm un iecēla dziedātājus priekš Tā Kunga, ka tie svētā glītumā slavētu, apbrūpoto priekšā iedami un sacīdami: teiciet To Kungu, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi! **22** Un to bridi, kad tie sāka dziedāt tās priečīgas un teicamās dziesmas, tad Tas Kungs sūtīja glūnētājus pret Amona bērniem, Moabu un tiem no Seīra kalniem, kas bija nākuši uz Jūdu, un tie tika sakauti. **23** Jo Amona bērni un Moabs cēlās pret Seīra kalnu iedzīvotājiem un tos izdeldēja un nomaitāja, un kad tie visus Seīra iedzīvotājus bija nokāvuši, tad tie palidzēja nomaitāt cits citu. **24** Un Jūda nāca kalna galā pie tuksneša un griezās pret tiem pulkiem, un redzi,

tur bija miroņi, kas zemē gulēja, un neviens nebija izbēdzis. **25** Tad Jehošafats un viņa ļaudis nāca un tos aplaupija un atrada pie tiem ļoti daudz mantas un drēbes un dārgus rīkus, un paņēma tik daudz, ka nevarēja panest, un tie laupījumu trīs dienas, jo tur bija ļoti daudz. **26** Un ceturtā dienā tie sapulcējās teikšanas ieļejā, jo tur tie teica To Kungu, tāpēc tie tās vietas vārdū nosauca Teikšanas ieļeja līdz šai dienai. **27** Pēc tam visi vīri no Jūda un Jeruzālemes griezās atpakaļ, un Jehošafats viņu priekšā, un gāja uz Jeruzālemi ar prieku; jo Tas Kungs viņus bija darījis prēcīgus par viņu ienaidniekiem. **28** Un tie nonāca Jeruzālemē ar somastabulēm un koklēm un trumetēm uz Tā Kunga namu. **29** Un bailes no Dieva nāca pār visām zemes valstīm, kad dzirdēja, ka Tas Kungs bija karojis pret Israēla ienaidniekiem. **30** Un Jehošafata valsts bija mierā, un viņa Dievs tam deva mieru visapkārt. **31** Un Jehošafats valdīja pār Jūdu; viņš bija trīsdesmit piecus gadus vecs, kad tas palika par kēniņu, un valdīja divdesmit piecus gadus Jeruzālemē, un viņa mātei bija vārds Azuba, Šilkus meita. **32** Un viņš staigāja sava tēva Asas ceļos un neatstājās no tiem, darīdams, kas Tam Kungam patika. **33** Taču kalnu altāri netapa nopostīti, un vēl tie ļaudis ar savu sirdi pilnīgi neturējās pie savu tēvu Dieva. **34** Un kas vēl par Jehošafatu stāstāms, par viņa pirmām un pēdējām dienām, redzi, tas rakstīts Jeūs, Anana dēla, stāstos, ko viņš sarakstījis Israēla kēniņu grāmatā. **35** Un pēc tam Jehošafats, Jūda kēniņš, sabiedrojās ar Ahaziju, Israēla kēniņu; tas bija bezdievīgs savos darbos. **36** Un viņš ar to vienojās, kuģus taisit, ar ko braukt uz Taršišu, un tie taisīja kuģus EceonGeberā. **37** Bet Eliēzers, Dodava dēls, no Marezas, sludināja pret Jehošafatu sacīdams: tādēļ ka tu ar Ahaziju esi sabiedrojies, Tas Kungs salauzis tavu darbu. Un tie kuģi tika sadragāti un nevarēja tikt uz Taršišu.

21 Un Jehošafats aizmiga pie saviem tēviem un tapa aprakts pie saviem tēviem Dāvida pilī, un viņa dēls Jehorams palika par kēniņu viņa vietā. **2** Un tam bija brāji, Jehošafata dēli, Azarija un Jeiels un Zaharija un Acharija un Mikaēls un Šefatija, šie visi bija Jehošafata, Israēla kēniņa, dēli. **3** Un viņu tēvs tiem deva daudz dāvanas, sudrabu un zeltu un dārgas lietas, arī stipras pilsētas Jūdā, bet valstību viņš deva Jehoramam, tāpēc ka tas bija tas pirmsdzimtais. **4** Kad nu Jehorams bija nācis pie sava tēva valstības un bija palicis spēcīgs, tad viņš nokāva visus savus brāļus ar zobenu, arī kādus no Israēla lielkungiem. **5** Trīsdesmit divi gadus Jehorams bija vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja astoņus gadus Jeruzālemē. **6** Un viņš staigāja Israēla kēniņu ceļos, tā kā Ahaba nams darija; jo viņam Ahaba meita bija par sievu, un viņš darija, kas Tam Kungam nepatika. **7** Bet Tas Kungs Dāvida namu negribēja izdeldēt tās deribas dēl, ko viņš bija derējis ar Dāvidu, un ka bija sacījis, viņam un viņa dēliem dot gaišumu mūžīgi. **8** Viņa laikā Edomieši atkrita no Jūda valdības un iecēla sev kēniņu. **9** Tādēļ Jehorams cēlās ar saviem virsniekiem un ar visiem saviem ratiem, un nogāja naktī un kāva Edomiešus, kas viņu bija apstājuši, un tos ratu virsniekus. **10** Tomēr Edomieši no Jūda valdības atkrita līdz šai dienai. Tai pašā laikā Libna atkrita no viņa valdības; jo viņš To Kungu, savu tēvu Dievu, bija atstājis. **11** Viņš arī cēla altārus Jūda kalnos un darija, kas Jeruzālemes iedzīvotāji maukoja, un pievīla Jūdu. **12** Tad

grāmata pie tā nāca no pravieša Elījas ar šiem vārdiem: tā saka Tas Kungs, tava tēva Dāvida Dievs: tāpēc ka tu neesi staigājis sava tēva Jehošafata un Asas, Jūda kēniņa, ceļos, **13** Bet esi staigājis Israēla kēniņu ceļos un esi darījis, ka Jūda un Jeruzālemes iedzīvotāji maukoja pēc Ahaba nama maukošanas, un arī esi nokāvis savus brāļus no sava tēva nama, kas bija labāki nekā tu, - **14** Redzi, tad Tas Kungs tevi mocīs ar lielu mocību pie taviem ļaudīm, pie taviem bērniem un pie tavām sievām un pie visas tavas mantas. **15** Un tev uzies liela slimība, ka tavas iekšas sirgs, tiekams tavas iekšas caur šo sērgu ar laiku pavism izbeigties. **16** Un Tas Kungs pamodināja pret Jehoramu Filistu un Arābu prātu, kas dzīvo gar Moru zemi. **17** Un tie cēlās pret Jūdu un ielauzās un aizveda visu mantu, kas atradās kēniņa namā, arī viņa bērnus un viņa sievas, tā kā neviens dēls viņam neatlika, kā vien Joakas (Ahazija), viņa jaunākais dēls. **18** Un pēc visa tā Tas Kungs viņu mocīja viņa iekšās ar tādu sērgu, ko nevarēja dziedināt. **19** Tas notika jo dienas jā vairāk, un kad divu gadu laiks bija pagājis, tad viņa iekšas ar to sērgu izbeidzās, ka tas lielās mokās nomira. Un viņa ļaudis par viņu nededzināja tādu dedzināšanu, kā tie bija darijuši viņa tēviem. **20** Viņš bija trīsdesmit divus gadus vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja astoņus gadus Jeruzālemē, un viņš aizgāja, un nevienam viņa nebija žēl, un to apraka Dāvida pilī, bet ne kēniņu kapos.

22 Un Jeruzālemes iedzīvotāji cēla par kēniņu viņa vietā Ahaziju, viņa jaunāko dēlu. Jo visus tos vecākos bija nokāvuši sirotāji, kas ar Arābiešiem bija nākuši lēgeri; tā Jehorama, Jūda kēniņa, dēls Ahazija palika par kēniņu. **2** Divdesmit divus gadus Ahazija bija vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja vienu gadu Jeruzālemē, un viņa mātei bija vārds Atalija, tā bija Omrus meita. **3** Un tas arīdzan staigāja Ahaba nama ceļos, jo viņa māte bija viņa padoma devēja uz bezdievību. **4** Un viņš darija, kas Tam Kungam nepatika, tā kā Ahaba nams, jo tie bija viņa padoma devēji, kad viņa tēvs bija nomiris, viņam par postu. **5** Un pēc viņu padoma viņš arī cēlās un ar Joramu, Ahaba dēlu, Israēla kēniņu, nogāja karā pret Azaēli, Sīrijas kēniņu, uz Rāmotu Gileādu. Un Sīrieši sita Joramu. **6** Un viņš griezās atpakaļ, ka liktos dziedināties Jezreēlē, jo tam bija vātis, kas viņam Rāmā bija sistas, kad tas karojā pret Azaēli, Sīrijas kēniņu. Un Azarija (Ahazija), Jehorama, Jūda kēniņa, dēls, nogāja apraudzīt Joramu, Ahaba dēlu, Jezreēlē, jo tas bija slims. **7** Jo Ahazijam no Dieva tas notikās par postu, ka nāca pie Joramai, jo kad viņš bija nonācis, tad viņš izgāja ar Joramai pret Jeū, Nimšus dēlu, ko Tas Kungs bija svaidījis, Ahaba namu izdeldēt. **8** Kad nu Jeūs par Ahaba namu to sodību izdarīja, tad viņš atrada Jūda lielkungus un Ahazijas brāļus, kas Ahazijam kalpoja, un viņš tos nokāva. **9** Un viņš meklēja Ahaziju, un to sagrāba, jo tas bija paslēpies Samarijā, un tie to atveda pie Jeūs un to nokāva un to apraka; jo tie sacīja: viņš ir Jehošafata dēls, kas no visas savas sirds To Kungu meklējis. Tā Ahazijas namam neviena nebija, kas būtu varējis palikt par kēniņu. **10** Kad nu Atalija, Ahazijas māte, redzēja savu dēlu esam nomirušu, tad tā cēlās un nogalināja visu Jūda nama kēniņa dzimumu. **11** Bet Jozabate, kēniņa meita, nēma Joasu, Ahazijas dēlu, un to nozaga no kēniņa bērnu vidus, kas tapa nokauti, un to ar viņu emmu lika guļamā kambari. Tā Jozabate, kēniņa

Jehorama meita, priestera Jojadas sieva, (jo tā bija Ahazijas māsa) viņu apslēpa priekš Atalijas, ka tā to nenokāva. **12** Un viņš ar tiem bija apslēpts Dieva namā sešus gadus, un Atalija valdīja pār zemi.

23 Bet septītā gadā Jojada iedrošinājās un cēla derību ar tiem virsniekiem pār simtiem, Azariju, Jeroamu dēlu, un Ismaēli, Johanana dēlu, un Azariju, Obeda dēlu, un Maāseju, Adajas dēlu, un Elizavatu, Sihrus dēlu. **2** Un tie gāja pa Jūdu apkārt un sapulcināja Levitus no visām Jūda pilsētām un Israēla tēvu namu virsniekus, un tie sanāca Jeruzālēmē. **3** Un visa draudzē derēja derību Dieva namā ar kēniņu, un viņš uz tiem sacīja: redzi, kēniņa dēlam būs būt par kēniņu, tā kā Tas Kungs runājis par Dāvida dēliem. **4** To nu jums būs darīt: Trešdaļa no jums, kam svētdienā krit kārtā, no priesteriem un Levitiem, lai vakti tur pie durvīm. **5** Un trešdaļa lai stāv kēniņa namā, un trešdaļa pie Pamatu vārtiem. Un visi ļaudis lai stāv Tā Kunga nama pagalmā. **6** Bet nevienam nebūs Tā Kunga namā ieiet, kā vien priesteriem un Levitiem, kas kalpo; tie var ieiet, jo tie ir svēti, bet visi ļaudis lai tur Tā Kunga vakti. **7** Un Leviti lai stājās visapkārt ap kēniņu, ikkatrs ar savu ieroci rokā, un kas namā ieiet, tam būs mirt, bet jums būs būt pie kēniņa, kad tas ieiet un iziet. **8** Un Leviti un visa Jūda valsts darija pēc visa, ko priesteris Jojada bija pavēlējis, un ikviens nēma savus virus, kam svētdienā krita kārta un kam svētdienā kārta beidzās. Jo priesteris Jojada tiem kārtniekiem neļāva aiziet. **9** Un priesteris Jojada deva tiem virsniekiem pār simtniekiem šķēpus un priekštūramās bruņas un tās bruņas, kas kēniņam Dāvidam bijušas, kas bija Dieva namā. **10** Un viņš nostādīja visus ļaudis, ikvienu ar savu ieroci rokā, no nama labās puses līdz nama kreisai pusei, līdz altārim un namam visapkārt ap kēniņu. **11** Un tie izveda to kēniņa dēlu un viņam uzlikā kroni un tam deva to liecības grāmatu un to cēla par kēniņu. Un Jojada ar saviem dēliem to svaidīja un sacīja: lai dzīvo kēniņš! **12** Kad nu Atalija to ļaužu kliegšanu dzirdēja, kas bija saskrējuši un kēniņu slavēja, tad viņa nāca pie tiem ļaudim Tā Kunga namā. **13** Un tā skatījās, un redzi, kēniņš stāvēja savā vietā pie durvīm un lielkungi un taurētāji bija pie kēniņa, un visi zemes ļaudis priečājās un pūta trumetes, un dziedātāji ar saviem rīkiem pavadīja tās slavas dziesmas. Tad Atalija saplēsa savas drēbes un sacīja: dumpis, dumpis! **14** Bet priesteris Jojada lika iziet tiem virsniekiem pār simtiem, tiem kara vadoņiem, un uz tiem sacīja: izvediet to ārā no nama caur rindām, un kas viņai ies pakāl, to būs ar zobenu nokaut. Jo tas priesteris bija sacījis: nenokaujiet to Tā Kunga namā. **15** Un tie tai deva ceļu atkāpdamies uz abējām pusēm, un kad tā iejet pa tiem zirgu vārtiem nāca kēniņa namā, tad tie viņu tur nokāva. **16** Un Jojada derēja derību starp sevi un visiem ļaudim un kēniņu, ka tie būtu Tā Kunga ļaudis. **17** Tad visi ļaudis gāja Baāla namā un to nolauzīja un viņa altārus, un sadauzīja viņa bildes un nokāva Matanu, Baāla priesteri, altāru priekšā. **18** Un Jojada iecēla atkal par uzraugiem pie Tā Kunga nama priesterus, tos Levitus, ko Dāvids bija atšķiris Tā Kunga namam, upurēt Tam Kungam dedzināmos upurus, kā Mozus bauslībā rakstīts, ar prieku un ar dziesmām pēc Dāvida likuma. **19** Un viņš iecēla vārtu sargus pie Tā Kunga nama vārtiem, ka neviens tur neieitet, kas kaut kādas lietas

dēl nešķists. **20** Un viņš nēma tos virsniekušus pār simtiem un varenoši un ļaužu lielkungus, arī visus zemes ļaudis, un novēda kēniņu no Tā Kunga nama un gāja caur augšējiem vārtiem kēniņa namā, un sēdināja kēniņu uz valstības krēslu. **21** Un visi zemes ļaudis priečājās, un pilsēta norima pēc tam, kad Ataliju bija nokāvuši ar zobenu.

24 Joas bija septītus gadus vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja četrdesmit gadus Jeruzālēmē, un viņa mātei bija vārds Cibea, no Bēršebas. **2** Un Joas darīja, kas Tam Kungam labi patika, kamēr priesteris Jojada dzīvoja. **3** Un Jojada tam nēma divas sievas, un tās dzemdināja dēlus un meitas. **4** Pēc tam Joas apnēmās savā sīrdī, atjaunot Tā Kunga namu. **5** Un viņš sapulcināja priesterus un Levitus un uz tiem sacīja: izejiet Jūda pilsētās un sakrājet naudu no visa Israēla, atkal apkopt savu Dieva namu gadu no gada; un steidzaties ar šo lietu. Bet Leviti nesteidzās. **6** Un kēniņš aicināja augsto priesteri Jojadu, un uz to sacīja: kāpēc tu neesi raudzījis uz Levitiem, ka tiem no Jūda un Jeruzālēmes bija sakrāt to meslu naudu, ko Mozus, Tā Kunga kalps, nospriedis, ka Israēla draudzei jādod priekš saiešanas telts? **7** Jo bezdievīgā Atalija un viņas dēli Dieva namu postījuši, un visas svētās dāvanas no Tā Kunga nama izlietojuši Baāliem. **8** Tad kēniņš pavēlēja taisit šķirstu, un to likt ārā pie Tā Kunga nama vārtiem. **9** Un Jūdā un Jeruzālēmē izsauca, lai Tam Kungam atnes meslu naudu, ko Mozus, tas Dieva kalps, Israēlim tuksnesi bija nospriedis. **10** Tad visi lielkungi un visi ļaudis priečājās un atnesa un iemeta tai šķirstā, kamēr tas tapa pilns. **11** Kad nu bija laiks, Levitiem šķirstu atnest pie kēniņa celtiem uzraugiem, un kad redzēja, ka daudz naudas bija iekšā, tad kēniņa skrīveris, un augstā priestera uzraugs, nāca un iztukšoja to šķirstu, un to nēma un atkal nonesa savā vietā; tā tie darija ikdienas un sakrāja daudz naudas. **12** Un kēniņš un Jojada to deva tiem darba vedējiem pie Tā Kunga nama darba, un tie saderēja akmeņu cirtējus un amatniekus, Tā Kunga namu atjaunot, arī dzelzs un vara kalējus, atkal uzkozt Tā Kunga namu. **13** Un tie strādnieki darija savu darbu un darbs veicās caur viņu roku, un tie Dieva namu atkal iztaisīja pareizi un to uzkopa. **14** Kad tie to nu bija pabeiguši, tad tie atnesa atlikušo naudu pie kēniņa un Jojadas, un par to lika rikus taisit Tā Kunga namam, rikus kalpošanai un upurēšanai un bļodas un zelta un sudraba traukus; un tie upurēja vienmēr dedzināmos upurus Tā Kunga namā, kamēr Jojada dzīvoja. **15** Un Jojada palika vecs un bija savu laiku nodzīvojis un nomira; simts un trīsdesmit gadus viņš bija vecs, kad nomira. **16** Un to apraka Dāvida pili pie kēniņiem, jo viņš Israēlim bija labu darījis, ir Dievam, ir viņa namam. **17** Bet kad Jojada bija nomiris, tad Jūda lielkungi nāca un metās zemē kēniņa priekšā; un kēniņš uz tiem klausījās. **18** Un tie atstāja Tā Kunga, savu tēvu Dieva, namu, un kalpoja Ašerām un elkiem. Tad dusmība nāca pār Jūdu un Jeruzālēmi šā viņu nozieguma dēl. **19** Un viņš tiem sūtīja praviesūs, tos atkal atgriezt pie Tā Kunga, un tie gan deva liecību pret viņiem, bet šie savas ausis neatvēra. **20** Bet Tā Kunga Gars nāca uz Zahariju, priestera Jojadas dēlu. Tas uzķāpa kādā augstā vietā ļaužu priekšā un uz tiem sacīja: tā Dievs sakā: kāpēc jūs pārkāpjat Tā Kunga baušlus? Tas jums nebūs par labu! Jūs To Kungu esat atstājuši, Viņš jūs arīdzan atstās. **21** Un tie cēlās pret

viņu un to nomētāja akmeņiem pēc kēniņa pavēles Tā Kunga nama pagalmā. **22** Tā kēniņš Joas nepieeminēja to ūzelstību, ko viņa tēvs Jojada tam bija parādījis, bet nokāva viņa dēlu. Un mirdams tas sacīja: Tas Kungs to redzēs un piemeklēs. **23** Kad nu gads bija pagājis, tad Sīriešu kara spēks cēlās pret viņu; un tie nāca pret Jūdu un Jeruzālemi un nogalināja no tiem laudīm visus ļaužu virsniekus, un sūtīja visu savu laupījumu Damaskus kēniņam. **24** Un jebšu Sīriešu spēks mazā pulkā atrāca, taču Tas Kungs tiem nodeva rokā ļoti lielu kara spēku, tāpēc ka šie bija atstājuši To Kungu, savu tēvu Dievu; un Joas tie sodija. **25** Un šie ir, kas pret viņu bija sacēlušies: Zabads, Amonietes Zimeatas dēls, un Jozabads, Moabites Zimrites dēls. **27** Bet viņa dēli un viņa meslu-naudas krājums un Dieva nama uzkopšana, redzi, tas viss rakstīts kēniņu grāmatas rakstos. Un viņa dēls Amacijā palika par kēniņu viņa vietā.

25 Amacijā bija divdesmit piecus gadus vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja Jeruzālemē divdesmit deviņus gadus, un viņa mātei vārds bija Joadana, no Jeruzālemes. **2** Un viņš darija, kas Tam Kungam labi patika, tomēr ne no visas sirds. **3** Kad nu viņš bija stiprinājies savā valstībā, tad viņš nokāva savus kalpus, kas bija kāvuši viņa tēvu, to kēniņu. **4** Bet viņu bērnus viņš nenokāva, kā ir rakstīts Mozus bauslības grāmatā, kur Tas Kungs pavelejīs sacīdams: tēviem nebūs mirt par bērniem, un bērniem nebūs mirt par tēviem, bet ikviens lai mirst savu paša grēku dēļ. **5** Un Amacijā salpulcināja Jūdu un tos šķira pēc tēvu namiem, pēc tūkstošniekiem un pēc simtniekiem pa visu Jūdu un Benjaminu, un skaitīja no tiem tos, kas divdesmit un vairāk gadus bija veci, un atrada no tiem tris simt reizi tūkstoš izlasītus, kas varēja iet karā un nesa šķēpūs un priekšturamās bruņas. **6** Un viņš saderēja no Israēla simt tūkstoš stiprus karavīrus par simts talentiem sudrabu. **7** Bet viens Dieva vīrs nāca pie viņa un sacīja: kēniņ! Israēla spēks lai tev neiet līdz, jo Tas Kungs nav ar Israēli, ar nevienu no Efraīma bērniem. **8** Bet ja tu iesi un (to) darisi un būsi drošs uz karu, tad Dievs tev liks krist ienaidnieka priekšā; jo Dievam ir spēks palīdzēt un nogāzt, **9** Un Amacijā sacīja uz to Dieva vīru: bet ko tad es darišu ar tiem simts talentiem, ko esmu devīs Israēla karavīriem? Bet tas Dieva vīrs sacīja: Tam Kungam ir vairāk tev ko dot nekā tik daudz. **10** Tad Amacijā atšķira tos karavīrus, kas no Efraīma bija nākuši pie viņa, lai tie ietu uz savām mājām. Bet tie joti apskaitās pret Jūdu un ar lielām dusmām griezās atkal atpakaļ uz savām mājām. **11** Un Amacijā nēmās drošu prātu un izveda savus ļaudis un nogāja sāls ieletā un kāva desmit tūkstošus no Seīra bērniem. **12** Un Jūda bērni sagūstīja no tiem desmit tūkstošus dzīvus un tos veda klints galā un tos nogāzo no paša klints gala, ka tie visi tapa sašķelti. **13** Bet tie karavīri, kam Amacijā bija līcis iet atpakaļ, lai tie ar viņu karā neietu, tie ielauzās Jūda pilsētās no Samarijas līdz BetOronai un kāva no tiem trīs tūkstošus un aiznesa lielu laupījumu. **14** Kad nu Amacijā pārnāca no Edomiešu kaujas un bija atvedis līdz Seīra bērnu dievus, tad viņš tos sev iecēla par dievīem un metās zemē

viņu priekšā un tiem kvēpināja. **15** Tad Tā Kunga bardzība iedegās pret Amaciju, un Viņš sūtīja pie tā pravieti. Tas uz viņu sacīja: kāpēc tu esi meklējis to ļaužu dievus, kas savus ļaudis nevarēja atpestīt no tavas rokas? **16** Kad nu viņš uz to tā runāja, tad tas uz viņu sacīja: vai tu esi iecelis par kēniņu padoma devēju? Esi klusu, kāpēc lai tevi nokauj? Tad tas pravietis apklausīja un sacīja: es gan atzīstu, ka Dievs apņēmies tevi samaitāt, tāpēc ka tu to esi darijis un neesi klausījis manam padomam. **17** Un Amacija, Jūda kēniņš, aprunājās un sūtīja pie Jehoasa, Joakasa dēla, Jeūs dēla dēla, Israēla kēniņa, un sacīt: nāc, griezīsim vaigu pret vaigu! **18** Bet Jehoas, Israēla kēniņš, sūtīja pie Amacijas, Jūda kēniņa, un lika sacīt: ērkšķu krūms uz Lībanus sūtīja pie ciedra koka uz Lībanus un sacīja: dod savu meitu manam dēlam par sievu; bet tie laukā zvēri, kas uz Lībanus, gāja pāri un samina to ērkšķu krūmu. **19** Redzi, tu domā, tu esi kāvis Edomiešus, un tava sirds lepojās un lielās. Nu tad, paliec mājas, kāpēc tu gribi skriet nelaimē, pats krist un Jūda līdz ar tevi? **20** Bet Amacijā neklausīja, jo tas notika no Dieva, lai viņš tos viņiem dotu rokā, tāpēc ka tie bija meklējuši Edomiešu dievus. **21** Un Jehoas, Israēla kēniņš, cēlās, un tie grieza vaigu pret vaigu, viņš un Amacija, Jūda kēniņš, Betšemē iekš Jūda. **22** Un Jūda tapa kauts Israēla priekšā, un tie bēga ikviens uz savu dzīvokli. **23** Un Jehoas Israēla kēniņš, sagūstīja Amaciju, Jūda kēniņu, Joasa dēlu, Joakasa (Ahazijas) dēla dēlu, Betšemēs un to novēda Jeruzālemē un noplēsa Jeruzālemes mūrus no Efraīma vārtiem līdz Stūra vārtiem četrīsimt oļektis. **24** Un viņš nēma visu zeltu un sudrabu un visus traukus, kas Dieva namā tapa atrasti pie ObedEdoma, un kēniņa nama mantas līdz ar tiem galviniekiem un griezās atpakaļ uz Samariju. **25** Un Amacijā, Joasa dēls, Jūda kēniņš dzīvoja pēc tam, kad Jehoas, Joakasa dēls, Israēla kēniņš, bija nomiris, piecpadsmit gadus. **26** Un kas vēl par Amaciju stāstāms, ir par viņa iesākumu, ir par viņa galu, redzi, tas rakstīts Jūda un Israēla kēniņu grāmatā. **27** Un no tā laika, kamēr Amacijā no Tā Kunga bija atkāpies, dumpis pret viņu cēlās Jeruzālemē, un viņš bēga uz Laķisu. Bet tie viņam sūtīja pakaļ uz Laķisu un to tur nokāva, **28** Un to atveda uz zirgiem un apraka pie viņa tēviem Jūda pilsētā.

26 Tad visi Jūda ļaudis nēma Uziju - tas bija sešpadsmit gadus vecs, - un to cēla par kēniņu viņa tēva Amacijas vietā. **2** Tas uztaisīja Elatu un to atkal atdabūja pie Jūda, pēc tam, kad kēniņš bija aizmidzis pie saviem tēviem. **3** Sešpadsmit gadus Uzija bija vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja Jeruzālemē piecdesmit divus gadus, un viņa mātei bija vārds Jekalija no Jeruzālemes. **4** Un viņš darija, kas Tam Kungam labi patika, tā kā viņa tēvs Amacijā bija darijis. **5** Jo viņš meklēja Dievu, kamēr Zaharija dzīvoja, kas bija Dieva parādišanu tulkoņa; kamēr tas nu To Kungu meklēja, Dievs tam lika labi izdoties. **6** Un viņš izgāja un karoja pret Filistiem un nolauzīja Gatas mūri un Jabnes mūri un Ašdodas mūri un uztaisīja pilsētas Ašdodas valstī un Filistu zemē. **7** Un Dievs tam palīdzēja pret Filistiem un pret Arābiem, kas GurBaālā dzīvoja, un pret Meūniešiem. **8** Un Amonieši Uzijam deva dāvanas, un viņa slava izpaudās līdz Ēģiptes robežām, jo viņš palika jo dienas jo varens. **9** Un Uzija taisīja torņus Jeruzālemē pie stūra vārtiem un ieletas vārtiem un pie ciemtiem stūriem, un tos apstiprināja.

10 Viņš uztaisīja arī torņus tuksnesi un izraka daudz akas, jo viņam bija daudz lopu un ieļejā un klajumā arāji un pa kalniem un augļīgiem tīrumiem vīna dārznieki, jo viņš miloža zemes darbu. **11** Un Uzijam bija mācīts karaspēks, kas karā gāja par pulkiem, skaitīti caur rakstu vedēju Jeielu un uzraugu Maāseju, apakš Ananijas, kēniņa lielkunga, rokas. **12** Visi kara spēka tēvu namu virsniekus skaitis bija divi tūkstoši un sešsimt. **13** Un apakš viņu rokas bija tas karaspēks, trissimt septiņtūkstoš piecsimt pilnā spēkā uz karu mācīti, kēniņam palidzēt pret ienaidniekiem. **14** Un Uzija visam kara spēkam lika taisīt priekšsturamās bruņas un šķēpus un bruņu cepures un krūšu bruņas un stopus un lingu akmeņus. **15** Viņš taisīja arī dzīvā Jeruzālēmē lielus kara rīkus, gudru strādnieku darbu, uz torņiem un stūriem, šaut ar bultām un lieliem akmeņiem. Tā viņa slava izpaudās it tālu, jo viņam tapa brīnišķi palīdzēts, kamēr viņš palika varens. **16** Bet kad viņš bija palicis varens, tad viņa sirds pacēlās noziegties, un viņš apgrēkojās pret To Kungu, savu Dievu, jo viņš gāja Tā Kunga namā, kvēpināt uz kvēpināmā altāru. **17** Bet priesteris Azarija tam gāja pakaļ, un līdz ar viņu Tā Kunga astoņdesmit priesteri, krietni vīri. **18** Un tie turējās kēniņam Uzijam pretī un uz to sacīja: tas tev nepiekrit, Uzija, Tam Kungam kvēpināt, bet priesteriem, Ārona dēliem, kas ir svētīti kvēpināt. Izej no svētās vietas, jo tu esi apgrēkojies, un tas tev nav par godu pie Dieva, Tā Kunga. **19** Tad Uzija apskaitās un tas kvēpināmais trauks bija viņa rokā, ko kvēpināt. Kad nu viņš par tiem priesteriem apskaitās, tad spītaliba izsītas viņa pierē to priesteru priekšā Tā Kunga namā priekš tā kvēpināmā altāra. **20** Un augstais priesteris Azarija to uzlūkoja ar visiem priesteriem un redzi, tas bija spītālīgs pierē, un tie viņu steigšus izraidīja no turienes. Viņš pats arī steidzās iziet, jo Tas Kungs viņu bija sitis. **21** Tā kēniņš Uzija bija spītālīgs līdz savas miršanas dienai, un spītālīgs būdams viņš dzīvoja atšķirtā namā, jo viņš bija izslēgts no Tā Kunga nama. Un viņa dēls Jotams bija pār kēniņa namu un tiesāja tās zemes ļaudis. **22** Un kas vēl par Uziju stāstāms, ir tās pirmās, ir tās pēdējās dienas, to pravietis Jesaja, Amoca dēls, uzrakstījis. **23** Un Uzija aizmīga pie saviem tēviem, un to apraka pie viņa tēviem tai tirumā, kur bija kēniņu kapenes; jo tie sacīja: viņš ir spītālīgs. Un viņa dēls Jotams palika par kēniņu viņa vietā.

27 Jotams bija divdesmit piecus gadus vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja Jeruzālēmē sešpadsmit gadus, un viņa mātei bija vārds Jeruza, Cadaka meita. **2** Un viņš darija, kas Tam Kungam labi patika, tā kā viņa tēvs Uzija bija darijis, bez vien ka tas Tā Kunga svētā namā neiegāja. Bet tie ļaudis vēl noziedzās. **3** Šis uztaisīja Tā Kunga namā augšvārtus, arī pie Ofel mūra viņš daudz būvēja. **4** Viņš uztaisīja arī dzīvā pilsetās Jūda kalnos, un mežos viņš taisīja pilis un torņus. **5** Viņš arī karoja ar Amona bērniem kēniņu un tos pārvarēja, un Amona bērniem tai gadā tam bija jādod simts talentu sudraba un desmit tūkstoš koru kvešu un desmit tūkstoš koru miežu; to viņam Amona bērni atnesa arī otrā un trešā gadā. **6** Tā Jotams palika spēcīgs, jo viņš staigāja taisni Tā Kunga, sava Dieva, priekšā. **7** Un kas vēl par Jotamu stāstāms, un viņa kari un viņa ceļi, redzi, tie rakstīti Israēla un Jūda kēniņu grāmatā. **8** Viņš bija divdesmit piecus gadus vecs, kad palika par kēniņu, un

valdīja Jeruzālēmē sešpadsmit gadus. **9** Un Jotams aizmīga pie saviem tēviem, un viņu apraka Dāvida pilī, un Ahazs, viņa dēls, palika par kēniņu viņa vietā.

28 Ahazs bija divdesmit gadus vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja Jeruzālēmē sešpadsmit gadus, un nedarīja, kas Tam Kungam labi patika, kā viņa tēvs Dāvids. **2** Bet viņš staigāja Israēla kēniņu celos un taisīja arī tēlus Baāliem, **3** Un kvēpināja BenHinnoma ieļā un sadedzināja savus dēlus uguni, pēc to pagānu negantības, ko Tas Kungs bija izdzīnis Israēla bērnu priekšā. **4** Viņš upurēja un kvēpināja kalnos un pakalnos un apakš visiem zaļiem kokiem. **5** Tādēļ Tas Kungs, viņa Dievs, to nodeva rokā Sīrijas kēniņam, un tie viņu sita un no tā aizveda lielu pulku cietumā, un tos noveda uz Damasku. Viņš tapa arī nodots Israēla kēniņa rokā, tas viņu kāva lielā kaušānā. **6** Un Peka, Remalijas dēls, kāva iekš Jūda vienā dienā simts divdesmit tūkstošus, kas visi bija kara vīri, tāpēc ka tie bija atstājuši To Kungu, savu tēvu Dievu. **7** Un Sīhrus, varonis no Efraima, nokāva Maāseju, kēniņa dēlu, un Asrikamu, (kēniņa) nama pārvaldnieku, un Elkanu, otro no kēniņa. **8** Un Israēla bērni aizveda no saviem brāļiem divsimt tūkstošus, sievas, dēlus un meitas, un nēma arī daudz laupījuma no tiem, un veda to laupījumu uz Samariju. **9** Un tur bija Tā Kunga pravietis Odeds vārdā, tas izgāja pretī tam kara spēkam, kas uz Samariju nāca, un uz tiem sacīja: redzi, bardzībā par Jūdu, Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, tos ir devis jūsu rokā, un jūs tos esat nokāvuši tādā bardzībā, kas sniedzās līdz debesim. **10** Nu jūs arī domājat Jūdu un Jeruzālemes bērnus sev padarit par vergiem un kalponēm; vai tas jums nav par grēku pret To Kungu, savu Dievu? **11** Nu tad, klausiet mani, vediet atpakaļ tos cietumniekus, ko jūs ne saviem brāļiem esat aizvedusi cietumā, jo Tā Kunga bardzība pret jums ir iekarsusi. **12** Tad no Efraīma bērnu virsniekiem šie vīri, Azarija, Jehohanaņa dēls, Bereķija, Mezilemota dēls, un Jeišķija, Šaluma dēls, un Amasa, Adlaja dēls, cēlās pret tiem, kas no tā karaspēka nāca. **13** Un uz tiem sacīja: nevediet šurp tos cietumniekus, jo jūs tikai gribat, lai apgrēkojamies pret To Kungu, vairot mūsu grēkus un noziegumus, jebšu mūsu noziegums liels un bardzībā pret Israēli ir iedegusies. **14** Tad tie apbrūnotie atstāja tos cietumniekus un to laupījumu virsnieku un visas draudzes priekšā. **15** Un tie vīri, kas ar vārdu minēti, cēlās un nēma tos cietumniekus un apgērba no tā laupījuma visus plikos viņu starpā un tiem deva drēbes un kurpes un ēst un dzert, un tos svaidīja un lika uz ēzeljiem visus, kas bija noguruši, un tos noveda uz Jēriku, to palmu pilsētu, pie viņu brāļiem, un griezās atpakaļ uz Samariju. **16** Tani laikā kēniņš Ahazs sūtīja pie Asīrijas kēniņiem pēc palidzības. **17** Tad vēl arī Edomieši nāca un kāva Jūdu un aizveda cietumniekus. **18** Arī Filisti ielauzās ieļejas pilsetās un Jūda dienvidu pusē un uzņēma Betšemesu un Ajalonu un Ģederotu un Zoku un viņas miestus, un Timnu un viņas miestus, un Čimzu un viņas miestus, un tie tur apmetās. **19** Jo Tas Kungs pazemoja Jūdu Ahaza, Israēla kēniņa, dēļ, jo tas bija bezdievīgi dzīvojis iekš Jūdu un loti noziedzies pret To Kungu. **20** Un Tiglat Pilnezers, Asīrijas kēniņš, nāca pret viņu, un viņu spieda un tam nepalīdzēja. **21** Jebšu Ahazs iztukšoja Tā Kunga namu un kēniņa namu un to lielkungu namu, un deva dāvanas Asīrijas kēniņam, tomēr tas viņam

nepalīdzēja. **22** Un tai laikā, kad to spieda, viņš pret To Kungu vēl vairāk apgrēkojās; tāds bija kēniņš Ahazs. **23** Un viņš upurēja Damaskus dieviem, kas viņu bija sitiši, un sacīja: tāpēc ka Siriešu kēniņu dievi tiem palidz, tad es tiem upurēšu, lai tie arī man palidz; bet tie tam bija par krišanu, ir visam Israēlim. **24** Un Ahazs nēma Dieva nama traukus un sasita Dieva nama traukus un aizsledza Tā Kunga nama durvis un taisīja sev altārus visos Jeruzālemes kaktos. **25** Viņš taisija ari iekatrā Jūda pilsēta altārus, svešiem dieviem kvēpināt, - tā viņš apkaitināja To Kungu, savu tēvu Dievu. **26** Un kas vēl par viņu stāstāms, un visi viņa ceļi, gan pirmie, gan pēdējie, redzi tie ir rakstīti Jūda un Israēla kēniņu grāmatā. **27** Un Ahazs aizmīga pie saviem tēviem, un viņu apraka Jeruzālemes pilsētā. Bet viņu neveda Israēla kēniņu kapenēs. Un viņa dēls Hizkija palika par kēniņu viņa vietā.

29 Hizkija, divdesmit piecus gadus vecs, palika par kēniņu un valdīja divdesmit deviņus gadus Jeruzālemei. Un viņa mātei bija vārds Abija, Zaharijas meita. **2** Un viņš darīja, kas Tam Kungam labi patīka, tā kā viņa tēvs Dāvids bija darījis. **3** Savas valdišanas pirmā gadā, pirmā mēnesi, viņš atdarīja atkal Tā Kunga nama durvis un tās sataisīja. **4** Un viņš lika nākt priesteriem un levitem un tos sapulcināja tai pagalmā pret ritiem **5** Un uz tiem sacīja: klausiet mani, jūs leviti, svētījaties nu paši un svētījat Tā Kunga, savu tēvu Dieva, namu un izmetat to nešķistību no tās svētās vietas. **6** Jo mūsu tēvi grēkojuši un jaunu darījuši Tā Kunga, mūsu Dieva, acīs, tie Viņu atstājuši un savu vaigu novērsuši no Tā Kunga dzivokļa un tam griezuši muguru. **7** Tie arī aizslēguši pagalma durvis un izdzēsuši tos eļļas lukturus un nav kvēpinājuši kvēpināmās zāles nedz upurējuši svētā vietā dedzināmos upurus Israēla Dievam. **8** Tādēļ Tā Kunga liela bardzība nākusi pār Jūdu un Jeruzālemi, un Viņš tos darījis par riebumu un biedēkli un izsmieklu, tā kā paši redzat savām acīm. **9** Jo redzi, mūsu tēvi krituši caur zobenu, un mūsu dēli un mūsu meitas un mūsu sievas tādēļ ir cietumā. **10** Kad nu tas ir manā sirdi, deribu derēt ar To Kungu, Israēla Dievu, lai Viņa bargā dusmība no mums novēršas. **11** Nu tad, mani dēli, neesat kūtri, jo Tas Kungs jūs ir izredzējis, ka jums Viņa priekšā būs stāvēt, Viņam kalpot un būt Viņa kalpīm un kvēpinātājiem. **12** Tad cēlās tie leviti: Makats, Amasajus dēls, un Joēls, Azarijas dēls, no Kehāta bērniem. Un no Merarus bērniem: Kīs, Abdus dēls, un Azarija, Jealeleēla dēls, un no Geršona bērniem: Joūs, Zimas dēls, un Edens, Joūs dēls, **13** Un no Elicafana bērniem: Zimrus un Jeīels; un no Asafa bērniem: Zaharija un Matanija, **14** Un no Hemana bērniem: Jeīels un Zemeja; un no Jedutuna bērniem: Šemaja un Uziēls. **15** Un tie sapulcināja savus brāļus un svētījās un nāca pēc kēniņa pavēles, pēc Tā Kunga vārdiem šķīstīt Tā Kunga namu. **16** Un tie priesteri iegāja Tā Kunga namā, to šķīstīt, un izmeta Tā Kunga nama pagalmā visu nešķistību, ko tie atrada Tā Kunga namā; un tie leviti to nēma un izmeta ārā, Kidronas upē. **17** Un pirmā mēneša pirmā dienā tie sāka svētīt, un astotā mēneša dienā tie nāca Tā Kunga pagalmā un svētīja Tā Kunga namu astoņas dienas un pabeidza pirmā mēnešā sešpadsmitā dienā. **18** Pēc tam tie nāca pie kēniņa Hizkijas iekšā un sacīja: mēs visu Tā Kunga namu esam šķīstījuši, arī dedzināmo upuru altāri un visus viņu rīkus

un to svētās maizes galdu ar visiem viņa rīkiem, **19** Un visus rīkus, ko kēniņš Ahazs, kamēr valdīja, bija apgānījis caur saviem grēkiem, tos mēs esam atkal sataisījuši un svētījuši, un redzi, tie ir Tā Kunga altāra priekšā. **20** Tad kēniņš Hizkija agri cēlās un sapulcināja pilsētas virsniekušus un gāja Tā Kunga namā. **21** Un tie atveda septiņus vēršus un septiņus aunas un septiņus jērus un septiņus āžus par grēku upuri priekš valstības un priekš tās svētās vietas un priekš Jūda. Un viņš paveleja Ārona bērniem, tiem priesteriem, upurēt uz Tā Kunga altāra. **22** Tad tie priesteri nokāva tos vēršus, saņēma tās asinis un tās slacināja uz altāri; tie nokāva arī tos aunas un slacināja tās asinis uz altāri, ir tos jērus tie nokāva un slacināja tās asinis uz altāri. **23** Tad tie atveda tos āžus par grēku upuri kēniņa un visas draudzes priekšā, un šie savas rokas tiem uzlikā. **24** Un tie priesteri tos nokāva un slacināja viņu asinis pret altāri par grēku upuri, visu Israēli salīdzināt; jo kēniņš to dedzināmo upuri un grēku upuri bija pavelejīs nest priekš visa Israēla. **25** Un viņš iecēla levitus Tā Kunga namā ar pulkstenišiem, somaštabulēm un koklēm pēc Dāvida un Gada, kēniņa redzētāja, un pravieša Nātana pavēles; jo šī bija Tā Kunga pavēle caur viņa praviešiem. **26** Tad nu tie leviti stāvēja ar Dāvida mūzikas rīkiem un tie priesteri ar bazūnēm. **27** Un Hizkija paveleja dedzināmo upuri upurēt uz altāru; un līdz kā dedzināmais upuris iesākās, sākās arī Tā Kunga dziesmas ar bazūnēm, vadītas no Dāvida, Israēla kēniņa, mūzikas rīkiem. **28** Un visa draudze metās zemē un dziesmas atskanēja un bazūnes bazūnēja no vienas vietas kamēr dedzināmais upuris bija pabeigts. **29** Kad nu tas upuris bija pabeigts, tad kēniņš nomētās celos un visi, kas pie viņa bija, un pielūdza. **30** Un kēniņš Hizkija un tie lielkungi paveleja levitiem, To Kungu slāvēt ar Dāvida un ar redzētāja Asafa vārdiem, un tie slavēja priečādamies un metās zemē un pielūdza. **31** Un Hizkija atbildēja un sacīja: nu jūs savas rokas esat pildījuši Tam Kungam, ejat klāt un nonesiet kaujamus upurus un pateicības upurus Tā Kunga namā. Un draudze atveda kaujamus upurus un pateicības upurus, un visi, kam bija labs prāts, dedzināmos upurus. **32** Un to dedzināmo upuru skaits, ko draudze atnesa bija septiņdesmit vērši, simts auni, divsimt jēri; tie visi Tam Kungam bija par dedzināmo upuri. **33** Un to svēto pateicības upuru bija sešsimt vērši un trīs tūkstoši avis. **34** Bet priesteru bija par maz un tie neverāja visus dedzināmos upurus nodirāt; tāpēc viņu brāļi, tie leviti, tiem palīdzēja, tiekams darbs tapa pabeigts un tiekams tie priesteri bija svētījusies; jo tie leviti bija dedzīgāki bijuši savā sirdi svētīties nekā tie priesteri. **35** Arī dedzināmo upuru bija liels skaits, līdz ar pateicības upuru taukiem un līdz ar dzeramiem upuriem pie tiem dedzināmiem upuriem. Tā tie pabeidza to kalpošanu pie Tā Kunga nama. **36** Un Hizkija un visi ļaudis priečājās par to, ka Dievs tiem ļaudīm to bija novēlējis; jo šī lieta bija ātri notikusi.

30 Un Hizkija sūtīja pie visa Israēla un Jūda un rakstīja grāmatas arī uz Efraīmu un Manasu, lai nāk Tā Kunga namā uz Jeruzālemi, svētīt Pasa svētkus Tam Kungam, Israēla Dievam. **2** Jo kēniņš ar tiem lielkungiem un ar visu draudzi Jeruzāleme bija nospriedis, svētīt Pasa svētkus otrā mēnesī. **3** Jo īstenā laikā tie tos nepaspēja svētīt, tāpēc ka priesteru nebija diezgan svētījusies, un ļaudīs Jeruzāleme

nebija sapulcējušies. **4** Un ši lieta patika kēniņam un visai draudzei. **5** Un tie pavēlēja, izsaukt pa visu Israēli, no Bēršebas līdz Danai, lai nāk Tam Kungam, Israēla Dievam, svētīt Pasa svētkus Jeruzālemē, - jo lielā sapulcē tie tos nebija turējuši, kā ir rakstīts. **6** Tad skrējēji izgāja ar grāmatām no kēniņa un lielkungu rokas pa visu Israēli un Jūdu, pēc kēniņa paveles sacīdami: jūs Israēla bērni, atgriežaties pie Tā Kunga, Abrahāma, Izaka un Israēla Dieva, tad arī viņš atgriezīties pie tiem izglābtiem, kas jums atlikuši no Asiriešu kēniņu rokas. **7** Un neesat tādi, kā jūsu tēvi un jūsu brāļi, kas noziegušies pret To Kungu, savu tēvu Dievu, kādēļ Viņš tos nodevis postam, kā paši redzat. **8** Nu tad neesat stūrgalvīgi kā jūsu tēvi, dodiet Tam Kungam savu roku un nāciet Viņa svētā vietā, ko Viņš ir svētījis mūžīgi un kalpojiet Tam Kungam, savam Dievam, tad Viņa bargā dusmība no jums novērsies. **9** Jo kad jūs atgriezīsities pie Tā Kunga, tad jūsu brāļi un jūsu bērni dabūs žēlastību pie tiem, kas tos veduši cietumā, tā ka atkal atnāks šaizemē. Jo Tas Kungs, jūsu Dievs, ir žēligs un žēlsirdīgs un nenovērsīs Savu vaigu no jums, ja jūs atgriezīsities pie Viņa. **10** Tā tie skrējēji gāja no pilsētas uz pilsētu pa Efraīmu un Manasu zemi līdz Zebulonam; bet šie tos apsmēja un apmēdīja. **11** Bet taču kādi no Ašera un Manasu un Zebulona pazemojās un nāca uz Jeruzālemē. **12** Ari pār Jūdu bija Dieva roka, un Viņš tiem deva vienādu sirdi, darīt kēniņa un lielkungu pavēli pēc Tā Kunga vārda. **13** Un daudz ļaužu sapulcinājās Jeruzālemē, svētīt neraudzētās maizes svētkus otrā mēnesī, varen liela draudze. **14** Un tie cēlās un noārdīja tos altārus, kas bija Jeruzālemē, un nēma visus kvēpināmos traukus un tos iemeta Kidronas upē. **15** Tad tie nokāva Pasa jērus otrā mēnesī četrpadsmitā dienā. Un priesteri un leviti prata savu kaunu un svētījās un nesa dedzināmos upurus Tā Kunga namā. **16** Un tie stāvēja savā kārtā, pēc savas tiesas, pēc Dieva vīra Mozus bauslibas. Priesteri slacināja asinis no levitu rokas (ņemdami). **17** Jo daudz bija draudzē, kas nebija svētījušies; tādēļ leviti nokāva Pasa jērus priekš visiem, kas nebija šķisti, ka tos Tam Kungam svētītu. **18** Jo liels ļaužu pulks no Efraīma un no Manasu, Īsašara un Zebulona nebija šķistījušies, un taču tie ēda to Pasa jēru, bet ne tā kā ir rakstīts. Bet Hizkija lūdza par tiem un sacīja: Tas Kungs, tas žēlīgais, lai to piedod! **19** Visiems, kas savā sirdi taisījušies, meklēt Dievu To Kungu, savu tēvu Dievu, jebšu ne pēc svētās šķistības. **20** Un Tas Kungs paklausīja Hizkiju un dziedināja tos ļaudis. **21** Tā Israēla bērni, kas Jeruzālemē bija sanākuši, turēja neraudzētās maizes svētkus septīnas dienas ar lielu prieku. Un leviti un priesteri slavēja To Kungu ikdienas ar mūzikas rikiem Tam Kungam par godu. **22** Un Hizkija runāja laipnīgi ar visiem levitiem, kas Tā Kunga kalpošanu labi zināja; un tie ēda svētīku upurus septīnas dienas un upurēja pateicības upurus un teica To Kungu, savu tēvu Dievu. **23** Un visa draudze nosprieda, vēl otras septīnas dienas svētīt, un tie svētīja vēl otras septīnas dienas ar prieku. **24** Jo Hizkija, Jūda kēniņš, deva draudzei tūkstoš vēršus un septiņtūkstoš avis. Un tie lielkungi deva draudzei tūkstoš vēršus un desmit tūkstoš avis. Un tie priesteri svētījās lielā pulkā. **25** Un visa Jūda draudze priečājās līdz ar priesteriem un levitiem, arī visa draudze, kas bija nākusi no Israēla, un tie svešinieki, kas bija atnākuši no Israēla zemes, un kas

iekš Jūda piemita. **26** Tā bija liels prieks Jeruzālemē, jo no Salamana, Dāvida dēla, Israēla kēniņa, laika Jeruzālemē tā nebija bijis. **27** Un priesteri un leviti cēlās un svētīja tos ļaudis, un viņu balss tapa paklausīta, un viņu lūgšana nāca viņa svētā dzīvokli debesis.

31 Kad nu viss tas bija pabeigts, tad viss Israēls, kas bija sanācis, izgāja Jūda pilsētās un nolauzīja tos uzceltos tēlus un nocirta tās Ašeras un izpostīja tos elku kalnus un altārus pa visu Jūdu un Benjamīnu un Efraīmu un Manasu, līdz visu nopostīja. Un tad visi Israēla bērni griezās atpakaļ, ikkatrs uz savām mājām savās pilsētās. **2** Un Hizkija nolika priesteru un levitu kārtas pēc viņu kārtām, ikkatru pēc savas kalpošanas, priesterus un levitus pie dedzināmiem upuriem un pateicības upuriem, kalpot un teikt un slavēt Tā Kunga leģeru vārtos. **3** Un (viņš nosprieda arī) kēniņa daļu no sava padoma pie dedzināmiem upuriem rītos un vakaros un pie dedzināmiem upuriem svētdienās un jaunos mēnešos un svētkos, tā kā Tā Kunga bauslibā rakstīts. **4** Un viņš sacīja uz tiem ļaudim, kas Jeruzālemē dzīvoja, lai priesteriem un levitiem dod savu daļu, ka tie turētos pie Tā Kunga bauslibas. **5** Kad nu šī valoda izpaudās, tad Israēla bērni atnesa bagātīgi pirmajus no labības, vīna un eļļas un medus un no visiem tīruma augļiem, arī desmito(tiesu) no visādām lietām tie atnesa lielā pulkā. **6** Un Israēla un Jūda bērni, kas Jūda pilsētās dzīvoja tie arīdzan atnesa desmito no vēriem un avīm un desmito no tā, ko tie bija svētījuši Tam Kungam, savam Dievam, un to sakrāva kaudžu kaudzēs. **7** Trešā mēnesī tie iesāka tās kaudzes krautu, un septītā mēnesī tie pabeidza. **8** Kad nu Hizkija un tie lielkungi nāca un tās kaudzes redzēja, tad tie teica To Kungu un Viņa tautu Israēli. **9** Un Hizkija vaicāja tiem priesteriem un levitiem par tām kaudzēm. **10** Un augstais priesteris Azarija, no Cadoka nama, runāja uz to un sacīja: kamēr ir sākts nest šo cilājamo upuri Tā Kunga namā, esam ēduši un pādeuši, un daudz vēl atlīcis, jo Tas Kungs ir svētījis Savus ļaudis, tā ka tik pulka ir atlīcis. **11** Tad Hizkija pavēlēja taisīt kambarus pie Tā Kunga nama. **12** Un tos taisīja un tur ienesa to cilājamo upuri un to desmito un tās svētītās dāvanas ar uzticību. Un levits Kananija pār to bija tas virsnieks, un Šimejus, viņa brālis, tas otros. **13** Bet Jeiels un Azazija un Nagats un Azaēls un Jerimots un Jozabats un Eliēls un Jezmaķija un Makats un Benaja bija par uzlūkiem apakš Kananijas un Šimejus, viņa brāļa, caur kēniņa Hizkijas un Azarijas, Dieva nama virsnieka, pavēli. **14** Un levits Korus, Jemnas dēls, tas vārtu sargs pret rītiem, bija iecelts pār tām dāvānām, ko Dievam deva no laba prāta, ka tam bija dot Tā Kunga cilājamo upuri un tās viessvētās dāvanas. **15** Un tam bija pie rokas Edens un Minjamīns un Ješūs un Šērnaja un Amarija un Šehanija priesteru pilsētās, ar uzticību izdalīt saviem brāļiem pēc viņu kārtām, ir lielam, ir mazam; **16** Ari tiem, kas vīriešu radu rakstos tapa skaitīti, trīs gadus un vairāk veci būdami, - no visiem, kas Tā Kunga namā gāja pie tās ikdienišķās kalpošanas, savā amata kalpošanā pēc savas kārtas, **17** Un arī tiem, kas priesteru un levitu radu rakstos tapa skaitīti pēc savu tēvu nama, kas divdesmit un vairāk gadus bija veci, pie viņu kalpošanas pēc savas kārtas, **18** Arī tiem, kas radu rakstos tapa skaitīti ar saviem bērniem, sievām un dēliem un meitām visā draudzē, jo tie svētījās ar uzticību svētai

kalpošanai. **19** Un Ārona bērniem, priesteriem, uz tīrumiem visu viņu pilsētu apgabaloš bija vīri, ar vārdu noteikti, daļu dot visiem priesteriem un radurakstos ierakstītiem levitiem no vīriešu kārtas. **20** Un tā Hizkija darīja par visu Jūdu, un darīja, kas bija labi un pareizi un tiesa Tā Kunga, viņa Dieva priekšā. **21** Un visu darbu, ko viņš iesaka pie Dieva nama kalpošanas un pēc bauslības un likuma, savu Dievu meklēdams, to viņš darīja no visas sirds, un viņam labi izdevās.

32 Pēc šīm lietām un šī ticības darba Sanheribs, Asīrijas kēniņš, nāca un cēlās pret Jūdu un apmetās pret tām stiprām pilsētām un domāja tās raut pie sevis. **2** Kad nu Hizkija redzēja, ka Sanheribs atnāca un bija apnēmies pret Jeruzālemi karot, **3** Tad viņš sprieda ar saviem lielkungiem un varoņiem, aiztaisīt avotu ūdeņus ārpus pilsētas, un tie tam palidzēja. **4** Un daudz ļaužu sapulcējās, kas visus avotus aiztaisīja, arī to upi, kas vidū caur zemi tecēja, jo tie sacīja: kāpēc lai Asīriešu kēniņi nākdamī atrod daudz ūdens? **5** Un viņš nēmās drošu prātu un uztaisīja visu mūri, kur tas bija plīsis, un to uzvilkā līdz torņiem, un ārā viņš taisīja vēl citu mūri un nostiprināja Millu Dāvida pilsētā, un taisīja daudz ieročus un bruņus. **6** Un viņš iecēla kara virsniekus pār tiem ļaudīm un tos sapulcināja pie sevis laukā pie pilsētas vārtiem un tiem piekodināja un sacīja: **7** Esiet stipri un nēmaties drošu prātu, nebistaties un neizballojaties priekš Asīriešu kēniņu, nedz priekš visiem tiem pulkiem, kas pie viņa, jo pie mums ir vairāk, nekā pie viņa. **8** Ar viņu ir miesas elkonis, bet ar mums ir Tas Kungs, mūsu Dievs, mums palidzēt un vest mūsu karus. Un tie laudis palīvās uz Hizkijas, Jūda kēniņa, vārdiem. **9** Pēc tam Sanheribs, Asīrijas kēniņš, sūtīja savus kalpus uz Jeruzālemi (bet viņš pats bija pie Lakisa un pie viņa bija viss viņa valsts spēks) pie Hizkijas, Jūda kēniņa, un pie visas Jūdu cilts, kas bija Jeruzāleme, un lika sacīt: **10** Tā saka Sanheribs, Asīrijas kēniņš: uz ko jūs paļaujaties, palikdamī ieslēgti Jeruzāleme? **11** Vai Hizkija jūs nepiekrājp un jūs nenodod nāvei caur badu un slāpēm, sacīdams: Tas Kungs, mūsu Dievs, mūs atpestis no Asīriešu kēniņa rokas? **12** Vai šīs nav tas Hizkija, kas viņa kalnus un altārus nopostījis un uz Jūdu un Jeruzālemi runājis un sacījis: viena altāra priekšā jums būs pielūgt un uz tā kvēpināt? **13** Vai nezināt, ko es un mani tēvi esam darījuši visām pasaules tautām? Vai pasaules tautu dievi varēja izglābt savas zemes no manas rokas? **14** Kurš ir no visiem šo tautu dieviem, ko mani tēvi izdzēdējuši, kas savus ļaudis varējīs izglābt no manas rokas, ka jūsu Dievs jūs izglābtu no manas rokas? **15** Nu tad, lai Hizkija jūs nepievil, un neliekaties tā pārrunāties un neticat viņam. Jo ja nevienas citas tautas un valsts dievs nav varējis izglābt savus ļaudis no manas rokas un no manu tēvu rokas, tad jūsu Dievs ne tik jūs neizglābs no manas rokas. **16** Un viņa kalpi runāja vēl vairāk pret Dievu, To Kungu, un pret Hizkiju, viņa kalpu. **17** Viņš rakstīja arī grāmatas, To Kungu, Israēla Dievu, zaimodams un pret viņu tā runādams un sacīdams: tā kā pasaules tautu dievi nav izglābuši savus ļaudis no manas rokas, tāpat arī Hizkijas Dievs Savus ļaudis neizglābs no manas rokas. **18** Un tie sauca ar stipru balsi Jūdīski pret Jeruzālemes ļaudīm, kas uz mūra bija, tos izbiedēt un iztrūcīnāt, ka pilsētu varētu ieņemt. **19** Un tie runāja pret Jeruzālemes Dievu

tāpat, kā pret pasaules tautu dieviem, kas ir cilvēku roku darbs. **20** Bet kēniņš Hizkija un pravietis Ezaīja, Amoca dēls, lūdza par to un sauca uz debesīm. **21** Un Tas Kungs sūtīja enģeli, kas nomaitāja visus varenos karavīrus un lielkungus un virsniekus Asīrijas kēniņa lēgeri, ka tas ar kaunu atkal griezīs atpakaļ uz savu zemi. Un kad viņš sava dieva namā gāja, tad tie, kas no viņa miesām bija cēlušies, viņu nokāva ar zobenu. **22** Tā Tas Kungs atpestīja Hizkiju un Jeruzālemes iedzīvotājus no Sanherība, Asīriešu kēniņa, rokas un no visu citu rokas un tos pasargāja visapkārt. **23** Un daudzi nesa dāvanas Tam Kungam uz Jeruzālemi un dārgas lietas Hizkijam, Jūda kēniņam, tā ka viņš pēc tam bija paaugstināts visu tautu priekšā. **24** Tanī laikā Hizkija palika slims uz miršanu un tas lūdza To Kungu, un Viņš uz to runāja un tam deva vienu brīnuma zīmi. **25** Bet Hizkija neatmaksāja tā, kā viņam bija labi darīts, jo viņa sirds sāka lepoties, tāpēc nāca liela dusmība pār viņu un pār Jūdu un Jeruzālemi. **26** Tad Hizkija pazemojās savas sirds lepnības dēļ ar Jeruzālemes iedzīvotājiem, tāpēc Tā Kunga bardzība pār viņiem nenāca, kamēr, Hizkija dzīvoja. **27** Un Hizkijam bija ļoti daudz bagātības un goda un viņš sev taisīja mantu kambarus sudrabam un zeltam un dārgiem akmeņiem un dārgām zālēm un priekšturamām bruņām un visādiem dārgiem rikiem, **28** Un klētis lauku augliem, labībai, vīnam un eļļai un kūtis visādiem lopiem un laidarūs ganāmiem pulkiem. **29** Viņš sev arī uztaisīja pilsētas, un tam bija avis un vērši lielā pulkā; jo Dievs tam deva ļoti lielu mantu. **30** Un šīs Hizkija aiztaisīja Ķiona ūdens augšzīteku un to vadīja uz leju pret vakara pusī uz Dāvida pilsētu, un Hizkijam viss viņa darbs laimējās. **31** Bet kad Bābeles lielkungi, kas pie viņa bija sūtīti, nāca vaicāt pēc tās brīnuma zīmes, kas tai zemē bija notikusi, tad Dievs viņu tā atstāja, ka to kārdināja, lai taptu zināms, kas būtu viņa sirdi. **32** Un kas vēl stāstāms par Hizkiju un viņa dievbijību, redzi, tas rakstīts pravieša Jesajas, Amoca dēla, parādīšanā un Jūda un Israēla kēniņu grāmatā. **33** Un Hizkija aizmiga pie saviem tēviem, un to apraka Dāvida bērnu augstākā kapu vietā, un visa Jūda valsts un Jeruzālemes iedzīvotāji tam parādīja godu, kad tas bija nomiris, un viņa dēls Manasus palika par kēniņu viņa vietā.

33 Manasus bija divpadsmit gadus vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja piecdesmit pieci gadus Jeruzālemē, **2** Un darīja, kas Tam Kungam nepatika, pēc to tautu negantibām, ko Tas Kungs Israēla bērnu priekšā bija izdzīnis. **3** Jo tas uztaisīja atkal kalnu altārus, ko viņa tēvs Hizkija bija nolauzījis, un uztaisīja altārus Baāliem un taisīja Ašeras un metās zemē priekš visa debess spēka un tiem kalpoja. **4** Viņš taisīja altārus arī Tā Kunga namā, par ko Tas Kungs bija sacījis: Jeruzālemē lai ir mans vārds mūžīgi. **5** Un visam debess spēkam viņš cēla altārus Tā Kunga nama abējos pagalmos. **6** Un viņš lika saviem dēliem caur ugumi iet Ben-Inoma ieļejā un zilēja un vārdoja un būra un turēja zīlnieku un pūšķotājus; viņš darīja ļoti daudz, kas Tam Kungam nepatika, viņu kaitinādams. **7** Arī elka tēlu, ko bija taisījis, viņš uzceļa Dieva namā, par ko Dievs uz Dāvidu un viņa dēlu Salamanu bija sacījis: šīnī namā un Jeruzālemē, ko Es esmu izredzējis no visām Israēla ciltīm, Es Savu vārdu iecelšu mūžīgi. **8** Un Israēla kājai Es vairs nelikšu kustēt no tās zemes, ko Es jūsu tēviem

esmu nolicis, ja tie visu turēs un darīs, ko Es tiem esmu pavēlējis, pēc visas bauslības un likumiem un tiesām caur Mozu. **9** Tā Manasus Jūdu un Jeruzālemes iedzīvotājus vedināja uz ļaunu, ka tie niknāki darīja, nekā tie pagāni, ko Tas Kungs Israēla bērnu priekšā bija izdeldējis. **10** Un Tas Kungs gan runāja uz Manasu un uz viņa ļaudim, bet tie neņēma vērā. **11** Tāpēc Tas Kungs timi sūtīja Asīrijas kēniņa kara virsniekus; tie gūstīja Manasu saitēm un to apcietināja ar divām vara kēdēm un to noveda uz Bābeli. **12** Kad tas nu tā bija spaidos, tad tas pielūdzā To Kunga, savu Dievu, un pazemojās loti priekš savu tēvu Dieva. **13** Un lūdza Viņu. Un Viņš no tā lāvās pielūgties un paklausīja viņa sirsnīgo lūgšanu un pārveda to atkal uz Jeruzālemi viņa valstībā. Tad Manasus atzina, ka Tas Kungs ir Dievs. **14** Un pēc tam viņš uztaisīja Dāvida pilsētas āra mūri uz Giona pusi pret vakariem ieļejā līdz tai vietai, kur ieiet pa Zivju vārtiem, un apkārt Ofelam, un to taisīja loti augstu, un ielika arīdzan kara virsniekus visās stiprās Jūda pilsētās. **15** Un viņš nepostīja tos svešos dievus un to elku no Tā Kunga nama, ar visiem altāriem, ko viņš bija uztaisījis Tā Kunga nama kalnā un Jeruzālemē un izmeta tos ārā no pilsētas. **16** Un viņš uzkopa Tā Kunga altāri un upurēja uz tā pateicības upurus un slavas upurus, un pavēlēja Jūda ļaudim, kalpot Tam Kungam, Israēla Dievam. **17** Taču tie ļaudis vēl upurēja kalnos, bet Tam Kungam savam Dievam. **18** Un kas vēl par Manasu stāstāms, un viņa lūgšana uz savu Dievu un to redzētāju vārdi, kas uz viņu runājuši Tā Kunga, Israēla Dieva, vārdā, redzi, tas ir Israēla kēniņu stāstos. **19** Un viņa lūgšana un kā Dievs viņu paklausījis, ari visi viņa grēki un viņa pārkāpumi, un tās vietas, kur viņš uztaisījis elku altārus un uzcelīs Ašeras un elku tēlus, pirms tapa pazemots, tas rakstīts Kazaja stāstos. **20** Un Manasus aizmiga pie saviem tēviem, un to apraka viņa namā, un viņa dēls Amons palika par kēniņu viņa vietā. **21** Amons bija divdesmit divus gadus vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja divus gadus Jeruzālemē. **22** Un viņš darija, kas Tam Kungam nepatika, tā kā viņa tēvs Manasus bija darijis, un Amons upurēja visiem elku tēliem, ko viņa tēvs Manasus bija taisījis, un tiem kalpoja. **23** Bet viņš nepazemojās Tā Kunga priekšā, tā kā viņa tēvs Manasus bija pazemojies; bet šis Amons vairoja noziegumu. **24** Un viņa kalpi sacēlās pret viņu un to nokāva viņa namā. **25** Un tie zemes ļaudis nokāva visus, kas bija sacēlušies pret kēniņu Amonu, un tie zemes ļaudis cēla Josiju, viņa dēlu, par kēniņu viņa vietā.

34 Astoņus gadus Josija bija vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja trīsdesmit vienu gadu Jeruzālemē. **2** Un viņš darija, kas Tam Kungam labi patika, un staigāja sava tēva Dāvida celos un neatkāpās ne pa labo, ne pa kreiso roku. **3** Jo savas valdišanas astotā gada, kad vēl bija jauns, viņš sāka meklēt sava tēva Dāvida Dievu, un divpadsmitā gadā viņš Jūdu un Jeruzālemi sāka šķīstīt no elku kalniem un Ašerām un elku tēliem un lietām bildēm. **4** Un priekš viņa acīm Baālu altāri tapa salaužīti, un tos saules stabus tur virš viņš nocirta, un tās Ašeras un tos elku tēlus un tās lietās bildes viņš salaužīja un tās darija par pīšliem un tos kaisīja uz to kapiem, kas tām bija upurējuši. **5** Un elku priesteru kaulus viņš sadedzināja uz viņu altāriem, un tā viņš šķīstīja Jūdu un Jeruzālemi. **6** Arī pa Manasus un Efraima un Simeana pilsētām līdz Naftalum, pa viņu posta

vietām visapkārt, **7** Viņš nolauzīja tos altārus, un tās Ašeras, un tos elka tēlus viņš satrieja un sadragāja, un nocirta visus saules stabus pa visu Israēla zemi, un griezās atpakaļ uz Jeruzālemi. **8** Savas valdišanas astonpadsmitā gadā, kad to zemi un to namu bija šķīstījis, viņš sūtīja Safanu, Acalijas dēlu, un Maāseju, pilsētas virsnieku, un Joaku, Joakasa dēlu, to kancleri, ka tie atkal uzkoptu Tā Kunga, sava Dieva namu. **9** Un tie nāca pie tā augstā priestera Hilkijas, un tiem deva to naudu, kas bija sanesta Dieva namā, ko leviti, tie sliekšņa sargi, bija sakrājuši no Manasus, no Efraīma un no visiem Israēla atlikušiem un no visas Jūda un Benjamīna cilts un no Jeruzālemes iedzīvotājiem. **10** Un tie to deva tiem darba vedējiem rokā, kas pār Tā Kunga namu bija iecelti, un tie darba vedēji to deva tiem strādniekiem, kas pie Tā Kunga nama strādāja, to namu sataisīt un uzkopt. **11** Un tie to deva tiem amatniekiem un nama taisītājiem, pirkst izcirstus akmeņus un kokus sijām un baļķus tiem namiem, ko Jūda kēniņi bija postā pametuši. **12** Un tie vīri darija savu darbu uzticīgi. Un viņu uzraugi bija Jakats un Obadija, leviti no Merarus bērniem, un Mēšulams no Kehāta bērniem; tie to darbu uzraudzīja; un visi tie leviti mācēja spēlēt mūzikas rīkus, **13** Un bija pār nastu nesējiem un uzraugi pār visiem darba strādniekiem. Un citi leviti bija skrīveri un darba vedēji un vārtu sargi. **14** Un kad tie to naudu izņēma, kas bija sanesta Tā Kunga namā, tad priesteris Hilkija atrada Tā Kunga bauslības grāmatu, kas caur Mozu dota. **15** Un Hilkija atbildēja un sacīja uz skrīveri Safanu: es esmu atradis to bauslības grāmatu Tā Kunga namā. Un Hilkija deva Safanam to grāmatu. **16** Un Safans nesa to grāmatu kēniņam un teica kēniņam un sacīja: visu, ko tu saviem kalpiem pavēlējis, to tie dara. **17** Un tie izbēruši to naudu, kas Tā Kunga namā atrasta, un to devuši tiem darba vedējiem un strādniekiem. **18** Un skrīveris Safans kēniņam teica un sacīja: priesteris Hilkija man ir devis grāmatu; un Safans no tās lasīja kēniņam priekšā. **19** Kad nu kēniņš dzirdēja tos bauslības vārdus, tad viņš saplēsa savas drēbes. **20** Un kēniņš pavēlēja Hilkijam un Aikamam, Safana dēlam, un Abdonam, Mihas dēlam, un skrīverim Safanam, un Azajam, kēniņa kalpam, un sacīja: **21** Ejat, vaicājiet To Kungu par mani un par visiem atlikušiem iekš Israēla un Jūda, par šās grāmatas vārdiem, kas atrasta. Jo Tā Kunga bardzība ir liela, kas pret mums iedegusies, tāpēc ka mūsu tēvi nav turējuši Tā Kunga vārdu, nedz to darijuši, kas viss šai grāmatā rakstīts. **22** Tad Hilkija ar kēniņa vīrem nogāja pie pravietes Uldas, Šaluma, Takeata dēla Azras dēla, tā drēbju sarga sievas, (tā dzīvoja Jeruzālemē otrā pusē,) un to uz viņu runāja. **23** Un viņa uz tiem sacīja: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: sakāt tam vīram, kas jūs pie Manis sūtījis: **24** Tā saka Tas Kungs: redzi, Es sūtišu nelaimišai vietai un viņas iedzīvotājiem, visus tos lāstus, kas tai grāmatā rakstīti, ko tie lasījuši Jūda kēniņa priekšā; **25** Tāpēc ka tie Mani atstājuši un kvēpinājuši citiem dieviem, Mani kaitinādami ar visiem saviem roku darbiem, tad Mana bardzība pret šo vietu iedegsies un neizdzīs. **26** Bet uz Jūda kēniņu, kas jūs sūtījis, To Kungu vaicāt, jums tā būs sacīt: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par tiem vārdiem, ko tu esi dzirdējis. **27** Tādēļ ka tava sirds ir mīksta palikusi un tu esi pazemojies Dieva priekšā, dzirdēdams Viņa vārdus pret šo vietu un viņas iedzīvotājiem, un esi pazemojies

Manā priekšā un saplēsis savas drēbes un raudājīs Manā priekšā, tad Es tevi esmu paklausījis, saka Tas Kungs. **28** Redzi, Es tevi likšu pie taviem tēviem, un tu ar mieru tapsi glabāts savā kapā pie viņiem, un tavas acis nerēdzēs visu to ļaunumu, ko Es sūtīšu šai vietai un viņas iedzīvotājiem. Un tie kēniņam atsacīja šos vārdus. **29** Tad kēniņš sūtīja un sapulcīnāja visus Jūda un Jeruzālemes vecajus. **30** Un kēniņš gāja Tā Kunga namā līdz ar visiem Jūda vīriem un Jeruzālemes iedzīvotājiem, un ar priesteriem un levitiem un visiem ļaudim, lieliem un maziem, un priekš viņu ausīm tapa lasīti visi derības vārdi no tās grāmatas, kas bija atrausta Tā Kunga namā. **31** Un kēniņš stāvēja savā vietā un derēja derību Tā Kunga priekšā, Tam Kungam pakal staigāt un no visas savas sirds un no visas savas dvēseles turēt Viņa bauļus un Viņa liecības un Viņa likumus un darīt tos derības vārdus, kas rakstīti šīnī grāmatā. **32** Un viņš uzņēma tai derību visus, kas Jeruzālemē un Benjaminā atradās, un Jeruzālemes iedzīvotāji darija pēc Dieva, savu tēvu Dieva, derības. **33** Un Josija izdeleja visas negantības no visām zemēm, kas Israēla bēriem piederēja, un darija, ka visi, kas iekš Israēla atradās, kalpoja Tam Kungam, savam Dievam. Kamēr viņš dzīvoja, tie neatkāpās no Tā Kunga, savu tēvu Dieva.

35 Un Josija Tam Kungam noturēja Pasa svētkus Jeruzālemē, un tie nokāva to Pasa pirmā mēneša četrpadsmitā dienā. **2** Un viņš iecēla priesterus, ikvienu savā vietā, un tos iedrošināja pie Tā Kunga nama kalpošanas. **3** Un viņš sacīja uz tiem levitiem, kas visu Israēli mācīja, kas bija svētīti Tam Kungam: noliekat to svēto šķirstu tai namā, ko Salamans, Dāvida dēls, Israēla kēniņš, ir uzcelis; tas jums vairs nav jānes uz kamiešiem. Tad nu kalpojiet Tam Kungam, savam Dievam, un Viņa Israēla ļaudim, **4** Un esat gatavi pēc savu tēvu namiem, pēc savām kārtām, kā Dāvids, Israēla kēniņš, to uzrakstījis, un kā Salamans, viņa dēls, arī uzrakstījis. **5** Un stāviet svētā vietā pēc tēvu namu kārtām par saviem brāliem, tiem ļaužu bēriem, un pēc levitu tēvu namu kārtām, **6** Un kaujiet to Pasa un svētīties un sataisiet to saviem brāliem, daridami pēc Tā Kunga vārda caur Mozu. **7** Un Josija deva tiem ļaudim no sīkiem lopiem jērus un kazlēnu, tos visus par Pasa upuriem, visiem, kas tur atradās, trīsdesmit tūkstošus, un trīs tūkstošus vēršus; tas bija no kēniņa mantas. **8** Arī viņa lielkungi deva labprātības upurus tiem ļaudim, priesteriem un levitiem: Hilķija un Zaharija un Jeīels, Dieva nama virsnieki, deva priesteriem uz Pasa svētkiem divtūkstoš sešsimt jērus un trīssimt vēršus. **9** Un Kananija un Šemaja un Netaneēls, viņa brāli, Hašabija un Jeīels un Jozabads, levitu virsnieki, deva levitiem uz Pasa svētkiem pieci tūkstoš jērus un piecsimt vēršus. **10** Tā Dieva kalpošana tapa ierīkota, un priesteri stāvēja savā vietā un levīt pēc savām kārtām, pēc kēniņa pavēles. **11** Un tie kāva to Pasa, un priesteri slacināja asinis no savām rokām, un levīt noplēsa ādas. **12** Un tie atšķira dedzināmos upurus, ka tos izdalītu ļaužu tēvu namu kārtām, Tam Kungam upurēt, kā Mozus grāmatā rakstīts. Tāpat arī darija ar vēršiem. **13** Un tie cepta to Pasa pie uguns pēc likuma, bet svētos gabalus tie vārīja podos un katlos un pannās un steigšus to nesa visiem ļaudim. **14** Pēc tam tie arī sev sataisīja un priesteriem. Jo priesteri, Ārona dēli, upurēja līdz pašai naktij dedzināmos

upurus un taukus, tādēļ levīti sataisīja priekš sevis un priekš priesteriem, Ārona dēliem. **15** Un tie dziedātāji, Asafa dēli, stāvēja savā vietās, tā kā Dāvids un Asafs un Hemans un Jedutuns, kēniņa redzētājs, pavēlējuši, arī vārtu sargi pie ikkatriem vārtiem. Un tiem nevajadzēja atkāpties no sava darba, bet viņu brāli, tie levīti, to sataisīja priekš viņiem. **16** Tā visa Tā Kunga kalpošana tai dienā tapa izdarīta, Pasa svētki tika noturēti un tie dedzināmie upuri upurēti uz Tā Kunga altāra, kā kēniņš Josija to bija pavelējis. **17** Un Israēla bērni, kas tur atradās, turēja tai laikā Pasa svētkus un neraudzētās maizes svētkus septīnas dienas. **18** Tādi Pasa svētki iekš Israēla vēl nebija turēti no pravieša Samuēla laika, un neviens no Israēla kēniņiem nebija turējis tādus Pasa svētkus, kā Josija turēja ar priesteriem un levitiem un ar visu Jūdu un Israēli, cik tur atradās, un ar Jeruzālemes iedzīvotājiem. **19** Josijas valdišanas astoņpadsmitā gadā šie Pasa svētki tapa turēti. **20** Pēc visa tā, kad Josija to namu bija uzkopis, tad Nekus, Ēģiptes kēniņš, nāca karot pret Karķemisu pie Eifrat upes. Un Josija tam izgāja preti. **21** Bet viņš sūtīja vēstnesus pie tā un sacīja: kas man ar tevi, Jūda kēniņ? Es šodien pret tevi neesmu nācis, bet pret kādu namu, kas karot pret mani, un Dievs ir sacījis, ka man būs steigties; nepretojies tu Dievam, kas ir ar mani, lai tas tevi nesamaitā. **22** Bet Josija nenovērsās no tā, bet sataisījas ar viņu karot, un viņš neklausīja Nekus vārdiem no Dieva mutes un nāca, ar viņu kautīties Megīdus ielejā. **23** Bet strēlnieki šāva uz kēniņu Josiju, un kēniņš sacīja uz saviem kalpiem: vediet mani projām, jo es esmu ļoti ievainots. **24** Tad viņa kalpi to nocēla no ratiem un noveda uz viņa otriem ratiem, un to noveda Jeruzālemē. Un tas nomira un tapa apraksts savu tēvu kapos, un visa Jūda valsts un Jeruzāleme žēlojās par Josiju. **25** Un Jeremija taisīja vienu raudu dziesmu par Josiju, un visi dziedātāji un dziedātājas runāja savās raudu dziesmās par Josiju līdz šai dienai, un to iestādīja par likumu iekš Israēla; un redzi, tās ir rakstītas raudu dziesmās. **26** Un kas vēl par Josiju stāstāms, un viņa dievbījiba pēc Tā Kunga bauslības, **27** Arī viņa pirmās un pēdējās lietas, redzi, tās rakstītas Israēla un Jūda kēniņu grāmatā.

36 Tad tās zemes ļaudis nēma Joakasu, Josijas dēlu, un to cēla par kēniņu viņa tēva vietā Jeruzālemē. **2** Divdesmit trīs gadus Joakas bija vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja trīs mēnešus Jeruzālemē. **3** Jo Ēģiptes kēniņš to nocēla Jeruzālemē un uzlikā tai zemei par mesliem simts talentus sudraba un vienu talentu zelta. **4** Un Ēģiptes kēniņš cēla Elijaķimu, viņa brāli, par Jūda un Jeruzālemes kēniņu, un deva viņam citu vārdu, Jojaķimu; bet Joakasu, viņa brāli, Nekus paņēma un noveda uz Ēģiptes zemi. **5** Divdesmit pieci gadiņi Jojaķims bija vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālemē un darija, kas Tam Kungam, viņa Dievam, nepatika. **6** Pret šo NebukadNecars, Bābeles kēniņš, cēlās un to saistīja ar divām vara kēdēm un to noveda uz Bābeli. **7** Un NebukadNecars aizveda arī kādus no Tā Kunga nama traukiem uz Bābeli, un tos nolika Bābelē savā dieva namā. **8** Un kas vēl stāstāms par Jojaķimu, un viņa negantību, ko viņš darijis, un kas pie viņa aistrasts, redzi, viss tas rakstīts Israēla un Jūda kēniņu grāmatā. Un viņa dēls Jojaķins palika par kēniņu viņa vietā. **9** Aston(padsmit) gadus Jojaķins bija vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja

trīs mēnešus un desmit dienas Jeruzālemē un darīja, kas Tam Kungam nepatika. **10** Un kad jauns gads atnāca, tad kēniņš NebukadNecars sūtīja un to lika novest uz Bābeli līdz ar Tā Kunga nama dārgākiem traukiem un cēla Cedeķiju, viņa brāļi par Jūdu un Jeruzālemes kēniņu. **11** Divdesmit un vienu gadu Cedeķija bija vecs, kad palika par kēniņu, un valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālemē. **12** Un darīja, kas Tam Kungam, viņa Dievam nepatika. Viņš nepazemojās priekš pravieša Jeremijas, kas no Tā Kunga mutes runāja. **13** Viņš atkāpās arī no kēniņa NebukadNecara, kas viņu pie Dieva bija zvērinājis, un tapa stūrgalvīgs un apcietināja savu sirdi, ka neatgriezās pie Tā Kunga, Israēla Dieva. **14** Tāpat arī visi priesteru virsnieki un ļaudis vairoja savus grēkus pēc visām pagānu negantibām un sagānija Tā Kunga namu, ko viņš Jeruzālemē bija svētījis. **15** Un Tas Kungs, viņu tēvu Dievs, tikuši(neatlaidīgi) pie tiem sūtīja savus vēstnešus vienā sūtišanā. Jo viņš ņēloja savus ļaudis un savu mājas vietu. **16** Bet tie apmēdīja Dieva vēstnešus un niciņāja viņu vārdus un apsmēja viņa praviešus, tiekams Tā Kunga bardzība pret viņa laudīm tik augsti cēlās, ka dziedināšanas vairs nebija. **17** Tad viņš pamodināja pret tiem Kaldeju kēniņu, un tas nokāva viņu jaunos vīrus ar zobenu viņu svētā namā, un netaupija nedz jaunekļus nedz jaunavas, nedz vecus nedz sirmgalvījus; Dievs tos visus nodeva viņa rokā. **18** Un visus Dieva nama traukus, lielus un mazus, un Tā Kunga nama mantas, ir kēniņa ir viņa lielkungu mantas, visu viņš nodeva uz Bābeli. **19** Un tie sadedzināja Dieva namu un nolauzīja Jeruzālemes mūrus un sadedzināja visus viņas skaistos namus ar uguni, ka visi viņas dārgumi tapa nopostīti. **20** Un kas no zobena atlīka, tos viņš aizveda cietumā uz Bābeli, un tie viņam un viņa dēliem palika par kalpiem, tiekams Persiešu valdība sākās, **21** Lai piepildītos Tā Kunga vārds caur Jeremijas muti: "kamēr tā zeme būs bagāti baudījusi savu dusēšanu"; visā tai posta laikā tā dusēja, kamēr septiņdesmit gadi piepildījās. **22** Un Kirus, Persiešu kēniņa, pirmā gadā, lai Tā Kunga vārds caur Jeremiju runāts piepildītos, Tas Kungs pamodināja Kirus, Persiešu kēniņa garu, ka tas visā savā valstī lika izsaukt un arī izrakstīt un sacīt: **23** Tā saka Kirus, Persiešu kēniņš: Tas Kungs, debesu Dievs, man devis visas zemes valstis, un tas man pavēlējis, viņam namu uzcelt Jeruzālemē, Jūdu zemē; kas nu jūsu starpā ir no viņa ļaudīm, ar to lai ir Tas Kungs, viņa Dievs, un tas lai noiet.

Ezras

1 Persiešu kēniņa Kirus pirmā gadā, lai piepilditos Tā Kunga vārds caur Jeremijas muti, Tas Kungs pamodināja Persiešu kēniņa Kirus garu, ka viņš ar vārdiem un arī ar grāmatām pa visu savu valsti lika izsludināt un sacīt: **2** Tā saka Kirus, Persiešu kēniņš: Tas Kungs, debesu Dievs, man devis visas pasaules valstis, un Tas man pavēlējis, Viņam namu uzcelt Jeruzālemē, Jūdu zemē. **3** Kas nu jūsu starpā ir no Viņa ļaudīm, lai viņa Dievs ir ar to, un lai tas iet uz Jeruzālemi Jūdu zemē, un lai uzceļ Tā Kunga, Israēla Dieva, namu. Viņš ir tas Dievs, kas Jeruzālemē dzīvo. **4** Un kas vēl atlikuši visās vietās, kur tie piemīt, lai tās vietas ļaudis tiem palīdz ar sudrabu un zeltu un ar mantu un ar lopiem un arī ar laba prāta dāvanu priekš Jeruzālemes Dieva nama. **5** Tad Jūda un Benjamina cilts tēvi un priesteri un leviti cēlās ar visiem, kam Dievs garu pamodināja uz ceļu doties, uzceļ Tā Kunga namu Jeruzālemē. **6** Un visi viņu apkārtējie stiprināja viņu rokas ar sudraba traukiem, ar zeltu, ar mantu un lopiem un dārgiem zemes augļiem, bez tām labprātīgām upuru dāvanām. **7** Un kēniņš Kirus atdeva Tā Kunga nama traukus, ko NebukadNecars no Jeruzālemes bija aizvedis un nolicis sava dieva namā. **8** Un Kirus, Persiešu kēniņš, tos atdeva caur mantas sargu Mitredatu, un tas tos ieskaitīja Šešbacaram, Jūda virsniekam. **9** Un šis ir viņu skaits: trīsdesmit zelta bļodas, tūkstoš sudraba bļodas, divdesmit deviņi naži, **10** Trīsdesmit zelta bīkeri, četrīsim desmit citi sudraba bīkeri un tūkstoš citi trauki. **11** Visu zelta un sudraba trauku bija piectūkstoš četrīsimt. Šos visus Šešbacars pārveda, kad tie aizvestie no Bābeles gāja atpakaļ uz Jeruzālemi.

2 Šie ir tie valsts bērni, kas no cietuma zemes atpakaļ griezās, ko NebukadNecars, Bābeles kēniņš, bija aizvedis uz Bābeli, un tie griezās atpakaļ uz Jeruzālemi un Jūdu, ikkatrs uz savu pilsētu; **2** Tie nāca ar Zerubabeli, Ješuū, Nehemiju, Seraju, Reēlaju, Mordohaju, Bilšanu, Mišparu, Biģevaju, Rehumu un Baēnu. Šis ir Israēla vīru skaits: **3** Pareūs bērni: divtūkstoš simts septiņdesmit un divi; **4** Šefatijas bērni: trīssimt septiņdesmit un divi; **5** Araka bērni: septiņsimt septiņdesmit un pieci; **6** PaātMoaba bērni, no Ješuūs Joaba bēriem: divtūkstoš astoņsimt un divpadsmit; **7** Elama bērni: tūkstoš divsimt piecdesmit un četri; **8** Zatus bērni: deviņsimt četrdesmit un pieci; **9** Zakajus bērni: septiņsimt un sešdesmit; **10** Banus bērni: sešsimt četrdesmit un divi, **11** Bebjaus bērni: sešsimt divdesmit un trīs; **12** Azgada bērni: tūkstoš divsimt divdesmit un divi; **13** Adonikama bērni: sešsimt sešdesmit un seši; **14** Biģevajus bērni: divtūkstoš piecdesmit un seši; **15** Adina bērni: četrīsimt piecdesmit un četri; **16** Atera bērni, no Hizkijas: deviņdesmit un astoņi; **17** Becajus bērni: trīssimt divdesmit un trīs; **18** Joras bērni: simts un divpadsmit; **19** Hašuma bērni: divsimt divdesmit un trīs; **20** Ģiberas bērni: deviņdesmit un pieci; **21** Bētemes bērni: simts divdesmit un trīs; **22** Netofas vīri: piecdesmit un seši; **23** Anatotas viri: simts divdesmit un astoņi; **24** Asmavetas bērni: četrdesmit un divi; **25** KiriātAārimas, Kaviras un Beērotas bērni: septiņsimt četrdesmit un trīs; **26** Rāmas un Gabas bērni: sešsimt divdesmit un viens; **27** Mikmasas vīri:

simts divdesmit un divi; **28** Bēteles un Ajas vīri: divsimt divdesmit un trīs; **29** Nebus bērni: piecdesmit un divi; **30** Makbisa bērni: simts piecdesmit un seši; **31** Otra Elama bērni: tūkstoš divsimt piecdesmit un četri; **32** Harima bērni: trīssimt un divdesmit; **33** Lodus, Adidas un Onus bērni: septiņsimt divdesmit un pieci; **34** Jērikus bērni: trīssimt četrdesmit un pieci; **35** Zenaūs bērni: trīs tūkstoš sešsimt un trīsdesmit. **36** Priesteri: Jedajas bērni, no Ješuūs nama: deviņsimt septiņdesmit un trīs; **37** Imera bērni: tūkstoš piecdesmit un divi; **38** Pašhura bērni: tūkstoš divsimt četrdesmit un septiņi; **39** Harima bērni: tūkstoš un septiņpadsmit. **40** Leviti: Ješuūs un Kadmiēla bērni, no Odavijas bēriem: septiņdesmit un četri. **41** Dziedātāji: Asafa bērni: simts divdesmit un astoņi. **42** Vārtu sargu bērni: Šaluma bērni, Atera bērni, Talmona bērni, Akuba bērni, Atita bērni, Zobaja bērni, pavism: simts trīsdesmit un deviņi. **43** Dieva nama kalpotāji: Cikus bērni, Azuva bērni, Tabota bērni, **44** Ķerus bērni, Zius bērni, Padona bērni, **45** Lebana bērni, Agaba bērni, Akuba bērni, **46** Agaba bērni, Zamlajus bērni, Anana bērni, **47** Ģidela bērni, Gaāra bērni, Rejas bērni, **48** Recina bērni, Nekoda bērni, Gazama bērni, **49** Uzus bērni, Paseūs bērni, Besajus bērni, **50** Asnus bērni, Meūnima bērni, Nevisuma bērni, **51** Bakbuka bērni, Akuba bērni, Arura bērni, **52** Baceluta bērni, Mekīda bērni, Arzas bērni, **53** Barkus bērni, Sisera bērni, Tamus bērni, **54** Necius bērni, Ativus bērni, **55** Salamana kalpu bērni, Sotajus bērni, Sofereta bērni, Prudus bērni, **56** Jaēlus bērni, Darkona bērni, Ģidela bērni, **57** Šefatijas bērni, Atila bērni, Pokereta bērni no Cebaīm, Amja bērni. **58** Visu Dieva nama kalpotāju un Salamana kalpu bērnu bija trīssimt deviņdesmit un divi. **59** Šie ir, kas aizgāja no TelMelakas, TelArzus, Ķeruba, Adana, Imera; bet tie sava tēva namu nevarēja pierādīt nedz savu dzimumu, vai tie bija no Israēla: **60** Delajas bērni, Tobijas bērni, Nekoda bērni: sešsimt piecdesmit un divi. **61** Un no priesteru bēriem: Abajus bērni, Akoca bērni, Barzilajus bērni, kas no Gileādieša Barzilajus meitām sievu bija nēmis un pēc viņas vārda tapa nosaukts. **62** Šie meklēja savus radu rakstus, bet neatradā, tāpēc tie no priestera amata tapa atmesti. **63** Un zemes valdnieks uz tiem sacīja: lai tie neēd no tā visusvētākā, kamēr priesteris celsies ar urim un tumim. **64** Visa draudze kopā bija četrdesmit divtūkstoš trīssimt un sešdesmit, **65** Bez viņu kalpim un kalponēm, - to bija septiņtūkstoš trīssimt trīsdesmit un septiņi; un tiem bija divsimt dziedātāji un dziedātājas. **66** Zirgu viņiem bija septiņsimt trīsdesmit un seši, divsimt četrdesmit un pieci zīrgēzelī, **67** Četrīsimt trīsdesmit un pieci kameļi, seštūkstoš septiņsimt un divdesmit ēzelī. **68** Un kādi cilts virsnieki, kad tie nāca Tā Kunga namā Jeruzālemē, tad tie no laba prāta deva pie Dieva nama, lai tas taptu uzcelts savā vietā. **69** Cik spēja, tik tie deva pie būves naudas: sešdesmit vienu tūkstoti zelta drakmu un piectūkstoš mārcījas sudraba un simts priesteru svārkus. **70** Un priesteri un leviti un tie ļaudis un dziedātāji un vārtu sargi un Dieva nama kalpotāji dzīvoja savās pilsētās un viss Israēls savās pilsētās.

3 Kad nu septītais mēnesis atnāca, un Israēla bērni bija savās pilsētās, tad tie ļaudis sapulcējās Jeruzāleme tā kā viens vienīgs vīrs. **2** Un Ješuūs, Jocadaka dēls, cēlās ar saviem brāļiem, tiem priesteriem un Zerubabels, Šealtiēla

dēls, ar saviem brāļiem, un uzcēla Israēla Dieva altāri, uz viņa upurēt dedzināmos upurus, kā stāv rakstīts Mozus, Tā Dieva vīra, bauslībā. **3** Un tie uzcēla to altāri savā vietā, gan bijamies no tās zemes tautām, un uz tā upurēja dedzināmos upurus Tam Kungam, dedzināmos upurus rītos un vakaros, **4** Un turēja lievenu svētkus, kā stāv rakstīts, un upurēja ikdienas dedzināmos upurus pēc tā skaita, kā pienācās, ikdienas savus; **5** Un pēc tam ari tos nemitejamos dedzināmos upurus un kā nākas jaunos mēnešos un visos, Tam Kungam svētītos svētkos un priekš ikvienna, kas Tam Kungam atnesa kādu labprātības dāvanu. **6** No septītā mēneša pirmās dienas tie iesāka Tam Kungam upurēt dedzināmos upurus; bet Tā Kunga nama pamats vēl nebija likts. **7** Un tie deva naudu akmenū cīrtējiem un amatniekiem un ēst un dzert un eļļu Sidoniešiem un Tiriešiem, lai tie vestu ciedru kokus no Lībanus jūrmalā uz Jazu, kā Kirus, Persiešu kēniņš, tiem bija vēlējis. **8** Tad nu otrā gadā pēc viņu atrākšanas pie Dieva nama Jeruzālemē, otrā mēnesi, Zerubabels, Šealtiēla dēls, un Ješūs, Jocadaka dēls, un tie atlikušie no viņu brāļiem, priesteri un leviti un visi, kas no cietuma zemes bija pārnākuši Jeruzālemē, iesāka un iecēla tos levitus, kas divdesmit gadus veci un pāri, par uzraugiem pie Tā Kunga nama darba. **9** Un Ješūs, viņa dēli un viņa brāļi, Kadmiēls un viņa dēli, un Jūda dēli stāvēja kā viens vienīgs vīrs, uzraugi būdami pār tiem, kas to darbu pie Tā Kunga nama darija, tāpat Henadada bērni, viņu dēli un viņu brāļi, tie leviti. **10** Kad nu tie amatnieki Tā Kunga namam lika pamatu, tad nostādija priesterus amata drēbēs ar bazinēm un levitus, Asafa dēlus, ar pulkstenišiem, To Kungu teikt ar Dāvida, Israēla kēniņa dziesmām. **11** Un tie dziedāja viens par otru, To Kungu teikdami un slavēdami, ka Tas ir labs, un Viņa želastība paliek mūžīgi pār Israēli. Un visi ļaudis gavilēja ar lielu gavilēšanu, To Kungu teikdami, ka pamats bija likts Tā Kunga namam. **12** Bet daudz priesteru un levitu un cilts tēvu, kas bija veci, kas bija redzējuši to pirmo namu, kad tie šim namam redzēja pamatu liekam, tad tie raudāja gauži. Bet daudz atkal pacēla savas balsis ar gavilēšanu un ar prieku, **13** Tā ka tie ļaudis nevarēja izšķirt to gavilu un prieka balsi no ļaužu raudāšanas, jo tie ļaudis gavilēja ar skānu gavilēšanu, un tā skaņa bija tālu dzirdama.

4 Kad nu Jūda un Benjamina pretinieki dzirdēja, ka tie no cietuma pārnākušie atkal ceļ namu Tam Kungam, Israēla Dievam, **2** Tad tie nāca pie Zerubabala un pie tiem cilts tēviem un uz tiem sacīja: mēs celsim līdz ar jums. Jo mēs meklējam jūsu Dievu tāpat kā jūs, un tam esam upurejuši no tā laika, kad EsarHadons, Asirijas kēniņš, mūs atvedis uz šejieni. **3** Bet Zerubabels un Ješūs un tie atlikušie Israēla cilts tēvi uz viņiem sacīja: jums nenākās ar mums celt namu mūsu Dievam, bet mēs gribam priekš sev uzcelt Tam Kungam, Israēla Dievam, kā mums Kirus, Persiešu kēniņš, pavēlējis. **4** Tad tās zemes ļaudis nogurdināja Jūdu ļaužu rokas un atbiedēja tos no celšanas, **5** Un pirkā pret tiem padomniekus, iznīcināt viņu nodomu visā Kirus, Persiešu kēniņa, laikā, līdz Darius, Persiešu kēniņa, valdišanai. **6** Un kad Ahaverus valdīja, viņa valdišanas iesākumā, tie rakstīja sūdzības grāmatu pret Jūdu un Jeruzālemes iedzīvotājiem. **7** Un Artakserksus dienās Bišlams, Mitredats, Tabēels un citi viņu biedri rakstīja Artakserksum, Persiešu

kēniņam. Un tas grāmatas raksts bija sīriski rakstīts un sīriski tulkots. **8** Kanclers Rehums un rakstu vedējs Zimzajus rakstīja grāmatu pret Jeruzālemi kēniņam Artakserksum ar šiem vārdiem: **9** Toreiz (rakstīja): kanclers Rehums un rakstu vedējs Zimzajus un citi viņu biedri, no Dinas, no Arvaksadas, no Tarplas, no Avarzijas, no Arakas, no Bābeles, no Zuzanas, no Deas, no Elama, **10** Un citas tautas, ko tas lielais un slavējamais Aznavars atvedis un tām līcis dzivot Samarijas pilsētās, un tie citi viņpus upes, un tā projām. **11** Un šis ir tas raksts, ko tie viņam, proti kēniņam Artakserksum, sūtīja: tavi kalpi, tie viri viņpus upes, un tā projām. **12** Lai kēniņam ir zināms, ka tie Jūdi, kas no tevis aizgājuši, pie mums atrākuši uz Jeruzālemi, uzceļ to dumpīgo un nikno pilsētu, uztaisa mūrus un izlabo pamatus. **13** Tad nu lai kēniņam ir zināms: kad šī pilsēta taps uzcelta un tie mūri būs uztaisīti, tad tie nedos meslus, tiesu un muitu, un tā kēniņiem nāks zudums. **14** Kad nu mēs visi no kēniņa pils sāli un maizi ēdam, un mums nepiekļājās redzēt kēniņa zudumu, tad esam sūtījuši un kēniņam ziņu par to devuši, **15** Lai meklē tavu tēvu laiku grāmatā, tad tu atzīsi, šo pilsētu esam bijušu dumpīgu un kēniņiem un valstīm pretīgu pilsētu, un ka tie jau no vecu veciem laikiem dumpojušies, - tāpēc šī pilsēta ir izpostīta. **16** Mēs kēniņam darām zināmu, ka, ja šī pilsēta taps uzcelta un viņas mūri taps sataisīti, tēv caur to nekas vairs neatlikis viņpus upes. **17** Tad kēniņš sūtīja atkal grāmatu kanclerim Rehumam un rakstu vedējam Zimzajum un tiem ciemim viņu biedriem, kas Samarija dzīvoja, un tiem ciemim viņpus upes: mieru! Un tā projām. **18** Tā grāmata, ko jūs man esat sūtījuši, manā priekšā skaidri izlasīta. **19** Un es esmu pavēlējis, lai meklē. Un ir atrasts, ka šī pilsēta priekšlaikos pret kēniņiem ir cēlusies, un ka tur ir celts dumpis un nemiers. **20** Varenī kēniņi bijuši Jeruzālemē un valdījuši pār visu zemi viņpus upes, un tiem doti mesli, tiesa un muita. **21** Tāpēc pavēlēt, ka šiem vīriem būs liegt, šo pilsētu uztaisīt, kamēr no manis nāks pavēle. **22** Sargājaties tad, ka nepārskatieties, lai ļaunums nevairojās un kēniņam nenāk zudums. **23** Kad nu kēniņa Artakserksus grāmatas raksts bija izlasīts Rehuma un rakstu vedēja Zimzaja un viņu biedru priekšā, tad tie cēlās steigšus uz Jeruzālemi pret tiem Jūdiem un tos aizkavēja ar varu un spēku. **24** Tad tas darbs pie Dieva nama Jeruzālemē mitējās un palika mierā līdz Persiešu kēniņa Dārija valdišanas otram gadam.

5 Un pravieši Hagaja un Zaharija, Idu dēls, sludināja tiem Jūdiem, kas Jūdā un Jeruzālemē dzīvoja, - Israēla Dieva vārdā tie uz viņiem runāja. **2** Tad Zerubabels, Šealtiēla dēls, un Ješūs, Jocadaka dēls, cēlās un sāka uzcelt Dieva namu Jeruzālemē, un līdz ar tiem tie Dieva pravieši, kas tos iedrošināja. **3** Tani laikā pie tiem atrāca Tatnajs, zemes valdītājs viņpus upes, un ŠetarBoznajs ar saviem biedriem, un uz tiem tā sacīja: kas jums atvēlējis, šo namu uztaisīt un šo mūri uzcelt? **4** Tad mēs viņiem sacījām to viru vārdus, kas šo darbu taisīja. **5** Bet viņu Dieva acs bija pār Jūdu vecajiem, ka tie viņus neaizkavēja, kamēr šī lieta Dārijam nāca zināma un tie grāmatu par to dabūja atpakaļ. **6** Šis ir tās grāmatas raksts, ko Tatnajs, zemes valdītājs viņpus upes, ar ŠetarBoznaju un viņa biedriem, Avarzakiem, kas viņpus upes dzīvoja, rakstīja kēniņam Dārijam. **7** Tie sūtīja viņam grāmatu un tanī tā bija rakstīts: viss miers lai ir

ķēniņam Dārijam. **8** Ķēniņam lai ir zināms, ka mēs esam nogājuši Jūda zemē tā lielā Dieva namā, kas top uzcelts no cirstiem akmeņiem, un balķi top ielikti sienās, un darbs top tikuši(rūpīgi) darits un izdodas labi caur viņu rokām. **9** Mēs tad esam vaicājuši tos vecajus un uz viņiem sacījuši: kas jums atvēlējis, šo namu uzcelt un šo mūri uztasīt? **10** Mēs arī viņu vārdus esam izprasījuši no tiem, tev dot ziņu un rakstīt to viru vārdus, kas viņu virsnieki. **11** Bet tie mums atdeva tādu atbildi un sacīja: mēs esam debesu un zemes Dieva kalpi un uzcelam to namu, kas jau sen priekšgados bijis uzcelts, jo liels Israēla ķēniņš to uzcelīs un pabeidzis. **12** Tādēļ vien ka mūsu tēvi bija apkaitinājuši to debesu Dievu, viņš tos nodevis Kaldeja NebukadNecara, Bābeles ķēniņa, rokā, un tas šo namu nopostījis un tos ļaudis aizvedis cietumā uz Bābeli. **13** Bet Bābeles ķēniņa Kirus pirmā gadā ķēniņš Kirus pavēlējis, šo Dieva namu uzcelt. **14** Un arī Dieva nama zelta un sudraba traukus, ko NebukadNecars izvedis no Dieva nama Jeruzālemē un tos novedis sava dieva namā uz Bābeli, tos ķēniņš Kirus ir ņēmis no Bābeles dieva nama, un tie ir atdoti vienam ar vārdu Šešbacars, ko viņš bija iecēlis par zemes valdītāju. **15** Un viņš uz to sacīja: nem šos traukus, ej un noved tos uz to Dieva namu, kas Jeruzālemē, un lai tas Dieva nams top uzcelts savā vietā. **16** Tad šīs Šešbacars nāca un lika pamatu Dieva namam Jeruzālemē, un tā no tā laika līdz šim ir strādāts, bet ne pabeigts. **17** Ja nu ķēniņam patik, tad lai meklē ķēniņa mantu namā, kas Bābelē, vai tā ir, ka no ķēniņa Kirus pavēlēts, uzcelt Dieva namu Jeruzālemē, un lai ķēniņa pavēle par to mums top sūtīta.

6 Tad ķēniņš Dārijs pavēlēja un sūtīja grāmatu namā, kur mantas noliktas Bābelē. **2** Un Akmetas pilī, kas Medenes valstī, atrada satūtu grāmatu, kur tā bija rakstīts par piemiņu: **3** Ķēniņa Kirus pirmā gadā ķēniņš Kirus pavēlēja par Dieva namu Jeruzālemē: lai uztasa to namu par vietu, kur upurus upurē, un viņa pamatam būs stipram būt; viņa augstums lai ir sešdesmit oblektis un viņa platumats sešsimt oblektis, **4** Trīs sienas lai ir no cirstiem akmeņiem un viena siena no jauniem balķiem. Un to maksu būs dot no ķēniņa nama. **5** Un Dieva nama zelta un sudraba traukus būs atdot ko NebukadNecars no Dieva nama, kas Jeruzālemē, aizvedis un uz Bābeli novedis, ka tie nāk atkal uz Dieva namu Jeruzālemē, savā vietā, un tos būs nest Dieva namā. **6** Tad nu, Tatnaj, tu zemes valdītājs viņpus upes, tu ŠetarBoznaj ar saviem biedriem, tiem Avarzaķiešiem, kas viņpus upes, turaties tālu nost no viņiem. **7** Ľaujat tiem vaļu, pie Ši Dieva nama strādāt, ka Jūdu zemes valdītājs un Jūdu vecaji uzcel to Dieva namu savā vietā. **8** Vēl no manis top pavēlēts, kas jums jādara Jūdu vecajiem pie Šā Dieva nama uzcelšanas, proti, ka no ķēniņa mantas, no muitas viņpus upes būs tikuši(pilnu un bez kavēšanās) maksu dot šiem viriem, ka tie netop aizkavēti. **9** Un visu, ko tiem vajag, jaunus vēršus, aunas un jērus par dedzināniem upuriem tam debesu Dievam, kviešus, sāli, viņu un eļļu, pēc Jeruzālemes priesteru vajadzības, - to viņiem būs ikdienas dot bez atraušanas, **10** Lai tie upurē upurus par saldu smaržu tam debesu Dievam, un lūdz par ķēniņa un viņa bērnu dzīvību. **11** Vēl no manis top pavēlēts, ja kas šo vārdu pārkāps, tad no viņa nama būs balķi ņemt un uzcelt un viņu pie tā pakārt, un viņa namu būs sagāzt gruvešos.

12 Bet tas Dievs, kam vārds tur mājo, lai gāž zemē visus ķēniņus un ļaudis, kas savas rokas izstiepj, preti turēties un postīt to Dieva namu Jeruzālemē. Es Dārijs to esmu pavēlējis, to tikuši(rūpīgi) būs darit. **13** To nu tikuši(rūpīgi) dariaj Tatnajs, zemes valdītājs viņpus upes un ŠetarBoznaj ar saviem biedriem, - tā kā ķēniņš Dārijs bija sūtījis. **14** Un Jūdu vecaji būvēja, un darbs labi izdevās pēc pravieša Hagaja un Zaharijas, Idus dēla, sludināšanas. Un tie to uztasīja un pabeidza pēc Israēla Dieva paveles un pēc Kirus, Dārija un Artakserksus, Persiešu ķēniņu, paveles. **15** Un šo namu pabeidza Adara mēneša trešā dienā; tas bija ķēniņa Dārija valdišanas sestais gads. **16** Un Israēla bērni, priesteri un leviti un tie citi no cietuma pārnākušie iesvētīja šo Dieva namu ar prieku, **17** Un upurēja pie Šā Dieva nama iesvētīšanas simts vēršus, divsimt aunus, četrsimt jērus un divpadsmīt āžus par grēku upuri priekš visa Israēla, pēc Israēla cilšu skaita. **18** Un iecēla priesterus viņu kārtās un levitus viņu kārtās Jeruzālemes Dieva kalpošanai, kā rakstīts Mozus grāmatā. **19** Tie no cietuma pārnākušie turēja arī Pasa svētkus pirmā mēneša četrpadsmītā dienā. **20** Jo priesteri un leviti bija šķistījušies, un visi bija šķisti kā viens vienīgs vīrs, un tie nokāvā tos Pasa jērus priekš visiem no cietuma pārnākušiem un priekš saviem brāliem, tiem priesteriem, un priekš sev pašiem. **21** Tā Israēla bērni, kas no svešuma bija pārnākuši, to ēda līdz ar visiem, kas no tās zemes pagānu nešķistības bija atšķirušies un tiem piebiedrojušies, meklēdamī To Kungu, Israēla Dievu. **22** Un tie turēja neraudzētās maizes svētkus septiņas dienas ar prieku. Jo Tas Kungs tos bija priecīgus darijis un uz tiem pagriezis Asīrijas ķēniņa sirdi, ka viņu rokas tapa stiprinātas pie Dieva, Israēla Dieva, nama darba.

7 Un pēc šiem notikumiem, kad Persiešu ķēniņš Artakserksus valdīja, cēlās Ezra, tas bija Seraja, tas Azarijas, tas Hilķijas, **2** Tas Šaluma, tas Cadoka, tas Akitoba, **3** Tas Amarijas, tas Azarijas, tas Merajota, **4** Tas Zerakijas, tas Uzus, tas Bulkus, **5** Tas Abizūts, tas Pinehas, tas Eleazara, tas augstā priesterā Ārona dēls. **6** Šis Ezra cēlās no Bābeles, un viņš bija rakstu mācītājs, tikuši(prasmīgi) mācīts Mozus bauslībā, ko Tas Kungs, Israēla Dievs, bija devis. Un ķēniņš viņam deva visu, ko viņš lūdz, tāpēc ka Tā Kunga, viņa Dieva, roka bija pār viņu. **7** Arī citi no Israēla bērniem un no priesteriem un levitiem un dziedātājiem un vārtu sargiem un Dieva nama kalpotājiem cēlās uz Jeruzālemi ķēniņa Artakserksus septītā gadā. **8** Un piekta mēnesī viņš nonāca Jeruzālemē; šis bija ķēniņa septītais gads. **9** Jo pirmā mēneša pirmā dienā viņš sāka iet no Bābeles, un piekta mēneša pirmā dienā viņš nonāca Jeruzālemē, tāpēc ka viņa Dieva labā roka bija pār viņu. **10** Jo Ezra savā sirdī bija apņēmies, Tā Kunga bauslību meklēt un darīt un mācīt Isrāelīm likumus un tiesu. **11** Un šis ir tās grāmatas raksts, ko ķēniņš Artakserksus deva priesterim un rakstu mācītājam Ezram; tas bija mācītājs, mācīts Tā Kunga baušu vārdos un viņa likumus priekš Israēla. **12** Artakserksus, tas ķēniņu ķēniņš, priesterim un rakstu mācītājam Ezram, mācītam debesu Dieva bauslību, un tā projām. **13** No manas puses ir pavēlēts, ka ikkatrs no Israēla ļaudim un priesteriem un levitiem manā valstī, kam prāts nesās, iet uz Jeruzālemi, tas lai iet ar tevi. **14** Tāpēc ka tu no ķēniņa un viņa septiņiem padoma devējiem esi sūtīts, izvaicāt

par Jūdu un Jeruzālemi pēc tava Dieva bauslības, kas ir tavā rokā, **15** Un uz turieni novest to sudrabu un zeltu, ko kēniņš un viņa padoma devēji ar labu prātu devuši Israēla Dievam, kam mājas vieta ir Jeruzālemē, - **16** Līdz ar visu to sudrabu un zeltu, ko tu pa visu Bābeles valsti vari atrast, ar tām labprātīgām dāvanām, ko tie ļaudis un priesteri ar labu prātu dod priekš sava Dieva nama Jeruzālemē. **17** Un tev par to naudu būs tikuši(rūpīgi) pirkts vēršus, aunas, jērus un viņu ēdamos upurus un viņu dzeramos upurus un tos upurēt uz jūsu Dieva nama altāru, kas Jeruzālemē. **18** Un kā tev un taviem brāliem prāts nesās darīt ar to citu sudrabu un zeltu, tā jūs varat darīt pēc sava Dieva prāta. **19** Un tos traukus, kas jums atdoti jūsu Dieva namam priekš kalpošanas, tos nododiet Dieva priekšā Jeruzālemē. **20** Un ko tev vēl vajadzēs priekš tava Dieva nama, kas tev būs jāizdod, to lai dod no kēniņa mantu nama. **21** Un no manis, kēniņa Artakserksus, top pavēlēts visiem mantu sargiem, kas viņpus upes, ka jūs visu, ko Ezra, tas priesteris un rakstu mācītājs, mācīts tā debesu Dieva bauslībā, no jums prasīs, to darāt drīz, **22** Līdz simts talentiem sudraba un līdz simts koriem kviešu un līdz simts batiem vīna līdz simts batiem eļļas un sāls bez mēra. **23** Viss, kas no tā debesu Dieva ir pavēlēts, tas lai tikuši(rūpīgi) top darīts pie tā debesu Dieva nama, lai dusmība nenāk pār valsti, kēniņu un viņa bērniem, **24** Un mēs jums dodam ziņu, ka visiem priesteriem un levitiem, dziedātājiem, vārtu sargiem, Dieva nama kalpotājiem un Šī Dieva nama kalpīm nebūs uzlīkt nekādus meslus, tiesu nedz mutu. **25** Bet tu, Ezra, pēc sava Dieva gudribas, kas tev dota, iecel valdniekus un tiesnešus, tiesāt visus laudis viņpus upes, visus, kas jūsu Dieva bauslību zin, un kas to nezin, tiem to mācat. **26** Un par ikvienu, kas jūsu Dieva bauslību un kēniņa bauslību nedarīs, par to lai tikuši(rūpīgi un stingri) sprīz tiesu, vai uz nāvi, vai uz aizdzīšanu, vai uz sodu pie mantas, vai uz cietumu. **27** Slavēts lai ir Tas Kungs, mūsu tēvu Dievs, kas to tā ir devis kēniņa sirdi, izgreznot Tā Kunga namu Jeruzālemē, **28** Un man žēlastību devis pie kēniņa un viņa padoma devējiem un visiem kēniņa vareniem lielkungiem. Tā es stiprinājos, tāpēc ka Tā Kunga, mana Dieva, roka bija pār mani, un sapulcēju Israēla virsniekus, man iet līdz.

8 Sie nu ir viņu cilts virsnieki ar savu radu rakstu, kas ar mani (no Bābeles) aizgāja, kad Bābeles kēniņš Artakserksus valdīja: **2** No Pinehas bērniem: Geršons; no Ītamara bērniem: Daniēls; no Dāvida bērniem: Hatus; **3** No Šekanijas bērniem, (no Pareus bērniem): Zaharija, un ar viņu simts un piecdesmit no vīriešu kārtas skaitīti; **4** No PaātMoaba bērniem: Elioēnajus, Serajas dēls, un ar viņu divsimt no vīriešu kārtas; **5** No Šekanijas bērniem: Jeaziēla dēls, un ar viņu trīssimt no vīriešu kārtas; **6** Un no Adina bērniem: Ebeds, Jonatāna dēls, un ar viņu piecdesmit no vīriešu kārtas; **7** Un no Elama bērniem: Ješaja, Atalijas dēls, un ar viņu septiņdesmit no vīriešu kārtas; **8** Un no Šefatijas bērniem: Zebadija, Mikaēla dēls, un ar viņu astoņdesmit no vīriešu kārtas; **9** No Joaba bērniem: Obadija, Jejeļa dēls, un ar viņu divsimt un astoņpadsmit no vīriešu kārtas; **10** Un no Šelomita bērniem: Josivijas dēls, un ar viņu simts un sešdesmit no vīriešu kārtas; **11** Un no Bebjus bērniem: Zaharija, Bebjus dēls, un ar viņu divdesmit un astoņi no vīriešu kārtas; **12** Un no Azgada bērniem: Johans,

Katana dēls, un ar viņu simts un desmit no vīriešu kārtas; **13** Un no Adonikama pēdējiem bērniem, kam šie vārdi: Elivelets, Jeiels un Šemaja, un ar tiem sešdesmit no vīriešu kārtas; **14** Un no Biģevajus bērniem: Utajus un Zabuds, un ar tiem septiņdesmit no vīriešu kārtas. **15** Un es tos sapulcēju pie tās upes, kas tek uz Aķevu, un mēs tur apmetāmies trīs dienas. Tad es lūkoju uz temi ļaudīm un priesteriem un neatradu nevienu no Levja bērniem. **16** Tad es sūtīju tos virsniekus, Eliēzeru un Ariēlu un Šemaju un Elnatanu un Jaribu un Elnatanu un Nātanu un Zahariju un Mešulamu, un tos mācītājus Jojaribu un Elnatanu, **17** Un sūtīju tos ar pavēli pie virsnieka Idus uz Kasifju. Un es liku tos vārdus viņu mute, ko tiem bija runāt uz Idu un viņa brāliem, Dieva nama kalpotājiem Kazpījā, mums atvest kalpus priekš mūsu Dieva nama. **18** Un tā, kā mūsu Dieva labā roka bija pār mums, tie mums atveda Ižzekelu no Maēlas, Levja dēla, Israēla dēla, bērniem, un Šerebiju ar viņa dēliem un viņa brāliem, astoņpadsmit, **19** Un Hašabiju un arī Jezaju no Merarus bērniem, ar viņa brāliem un ar viņa dēliem, divdesmit, **20** Un no tiem Dieva nama kalpotājiem, ko Dāvids un tie lielkungi bija pielikuši kalpot levitiem, divsimt un divdesmit, kas visi ar vārdu tika nosaukti. **21** Tad es tur izsauku gavēni pie Akevas upes, ka mums bija pazemoties priekš sava Dieva vaiga un no viņa meklēt labu ceļu sev un saviem bērniem un visām savām mantām. **22** Jo man bija kauns, no kēniņa lūgties karaspēku un jātnieku, kas mums palīdzētu ceļā pret ienaidniekiem. Jo mēs uz kēniņu bijām runājuši sacīdami: mūsu Dieva roka ir pār visiem, kas viņu meklē, tiem par labu, bet viņa spēks un bardzība pret visiem, kas no viņa atkāpjas. **23** Tā mēs gavējām un lūdzām savu Dievu, un viņš mūs paklausīja. **24** Un es atšķiru divpadsmit no priestera virsniekiem, Šerebiju, Hašabiju, un desmit no viņu brāliem līdz ar viņiem. **25** Un es tiem iesvēru to sudrabu un zeltu un tos traukus par cilājamo upuri mūsu Dieva namam, ko kēniņš un viņa padoma devēji un viņa lielkungi un viss Israēls, cik atradas, bija dāvinājuši. **26** Es tad viņiem rokā iesvēru sešsimt piecdesmit talentus sudraba un simts talentus sudraba trauku un simts talentus zelta, **27** Un divdesmit zelta biķeru, tūkstoš drakmu vērtībā, un divus vara traukus no spoža laba vara, skaistus kā no zelta. **28** Un es uz tiem sacīju: jūs esat svēti Tam Kungam, un tie trauki ir svēti līdz ar to sudrabu un zeltu, kas ir labprātības dāvana Tam Kungam, jūsu tēvu Dievam. **29** Esīt modrīgi un glabājet to, kamēr jūs to iesverat priesteru un levitu virsniekiem un Israēla cilts virsniekiem Jeruzālemē Dieva nama kambaros. **30** Tad tie priesteri un leviti nēma to iesvērto zeltu un sudrabu un tos traukus, tos nest uz Jeruzālemi uz mūsu Dieva namu. **31** Un mēs aizgājām no Akevas upes pirmā mēneša divpadsmitā dienā, iedāmi uz Jeruzālemi, un mūsu Dieva roka bija pār mums un mūs izglāba no ienaidnieku rokas, un no tiem, kas ceļā uz mums glūnēja. **32** Un mēs nonācām Jeruzālemē un palikām tur trīs dienas. **33** Un ceturtā dienā mēs iesvērām to sudrabu un zeltu un tos traukus mūsu Dieva namā Ūrijas dēlam, priesterim Meremotam rokā, un līdz ar viņu Eleazaram, Pinehas dēlam, un līdz ar viņiem Jozabadam, Ješūs dēlam, un Noadījam, Benujus dēlam, levitiem, **34** Pēc skaita un svara no visa, un viss tas svars tai laikā tapa uzrakstīts. **35**

Un to aizvesto bērni, kas no cietuma bija pārnākuši, upurēja dedzināmos upurus Israēla Dievam, divpadsmit vēršus priekš visa Israēla, deviņdesmit sešus aunus, septiņdesmit septiņas avis, divpadsmit āžus par grēku upuri, visu par dedzināmo upuri Tam Kungam. **36** Un tie atdeva kēniņa pavēles kēniņa zemes valdītājiem un zemes soģiem viņpus upes. Un šie aizstāvēja tos laudis un Dieva namu.

9 Kad tas nu bija pabeigts, tad tie virsnieki nāc pie manis un sacīja: Israēla laudis un priesteri un leviti nav atšķirušies no tās zemes laudim pēc viņu negantībām, no Kanaāniešiem, Hetiešiem, Fereziešiem, Jebusiešiem, Amoniešiem, Moabiešiem, ēģiptiešiem un Amoriešiem. **2** Jo no viņu meitām tie nēmuši priekš sevis un priekš saviem dēliem, un ir sajaukuši to svēto dzimumu ar tās zemes laudim, un virsnieku un valdnīcēku roka ir tā pirmā bijusi šīnī pārkāpšanā. **3** Kad nu šo lietu dzirdēju, tad es saplēsu savas drēbes un savu mēteli un izplēsu matus no savas galvas un savas bārdas, un apsēdos skumīgs. **4** Un pie manis sapulcējās visi, kas to aizvesto ļaužu pārkāpšanas dēļ priekš Israēla Dieva vārdiem drebēja, un es sēdēju skumīgs līdz vakara upurim. **5** Un ap vakara upuri es cēlos no savas pašpazemošanās un saplēsu savas drēbes un savu mēteli, un metos celos un izplētu savas rokas Tā Kunga, sava Dieva, priekšā. **6** Un es sacīju: mans Dievs, es kaunos un bīstos, savu vaigu pacelt tāvā priekšā, mans Dievs, jo mūsu noziegumi vairojušies pār mūsu galvu, un mūsu vaina ir liela līdz debesīm. **7** No savu tēvu dienām mēs esam lielā noziegumā līdz šai dienai, un savu pārkāpumu dēļ mēs, mūsu kēniņi, mūsu priesteri, esam nodoti pagānu kēniņiem rotā, zobenam, cietumam un laupišanai un vaiga apkaunošanai, tā kā tas vēl šodien ir. **8** Un nu mums kādu mazu brīdi žēlastība ir notikusi no Tā Kunga, mūsu Dieva, mums atlicināt kādu atlikumu un mums dot vienu vadzi(telts mietu) viņa svētā vietā, ka mūsu Dievs mūsu acis apskaidrotu un mums dotu druskus atspīrgties mūsu verdzībā. **9** Jo mēs esam vergi; tomēr mūsu Dievs mūs nav atstājis mūsu verdzībā, bet uz mums griezis Persiešu kēniņu žēlastību, ka tie mums drusku dotu atspīrgties, ka varam uzcelt mūsu Dieva namu un uztaisīt viņa postītas vietas, un ka mums dotu vienu mūri iekš Jūda un Jeruzālemes. **10** Un nu, ko lai mēs par to sakām, ak mūsu Dievs! - Jo mēs esam atkāpušies no taviem baušiem, **11** Ko tu esi pavēlējis caur saviem kalpiem, tiem praviešiem, sacīdams: tā zeme, kurp jūs ejat to iemantot, ir nešķīsta zeme caur zemes ļaužu nešķīstību, caur viņu negantību, ar ko tie to piepildījuši no viena gala līdz otram caur savu nešķīstību. **12** Tad nu jums nebūs dot savas meitas viņu dēliem, nedz īemt viņu meitas saviem dēliem, nedz mūžam meklēt viņu mieru, vai labumu, lai jūs topat stipri un varat ēst tās zemes labumu un saviem bērniem atstāt par mantību mūžigi. **13** Un pēc visa tā, kas mums uzņācis mūsu ļauno darbu un mūsu lielās vainas dēļ, tu, mūsu Dievs, mūs esi vairāk saudzējis, nekā mūsu noziegumi (pelnijuši) un mums esi atlicinājis vienu atlikumu, kāds šis ir. **14** Vai tad mums nu atkal bija jānogriežas, lauzt tavus baušus un iedoties rados ar šādas negantības ļaudim? Vai tu pret mums neapskaitīsies līdz kamēr izdeldēsi, ka nebūs nedz atlikuma nedz izglābta? **15** Ak Kungs, Israēla Dievs, tu esi taisns, jo mēs esam atlikuši viens izglābts pulciņš, tā kā tas šodien ir; redzi, mēs esam

priekš tava vaiga savā noziegumā, jo tāpēc neviens nevar tāvā priekšā pastāvēt.

10 Kad nu Ezra tā lūdza un tā sūdzēja raudādams un nomezdamies Dieva nama priekšā, tad no Israēla pie vina sapulcējās ļoti liela draudze vīru un sievu un bērnu; jo tie laudis raudāja lielā raudāšanā. **2** Tad Šehanija, Jeiļa dēls no Elama bērniem, atbildēja un sacīja uz Ezru: mēs esam grēkojuši pret savu Dievu, ka esam apnēmuši svešas sievas no tās zemes ļaudim, bet taču vēl būs cerības priekš Israēla. **3** Derēsim tad nu derību ar savu Dievu, ka izdzēnam visas sievas, un kas no tām ir dzimuši, pēc Tā Kunga padoma un pēc to ļaužu padoma, kas mūsu Dieva baušlus bīstas, un lai tad darām pēc bauslības. **4** Celies, jo šī lieta tev piekrīt, un mēs būsim ar tevi; esi stiprs un izdarī (to). **5** Tad Ezra cēlās un lika priesteru un levitu un visa Israēla virsniekiem zvērēt, darīt pēc šī vārda. Un tie zvērēja. **6** Un Ezra cēlās Dieva nama priekšā un iegāja Jehohana, Elijadzība dēla, kambari, un tur nācis viņš neēda maizes un nedzēra ūdens, jo viņš nobēdājis to aizvesto ļaužu pārkāpšanās dēļ. **7** Un tie lika izsaukt pa Jūdu un Jeruzālemi pie visiem no cietuma pārnākušiem, sapulcēties Jeruzālemē. **8** Un kas triju dienu starpā nenāku pēc virsnieku un vecaju nosacīšanas, tā manta tapšot izdeldēta un pats izstumts no pārnākušo draudzes. **9** Tad visi Jūda un Benjamina vīri triju dienu starpā sapulcējās Jeruzālemē, - tā bija tā divdesmitā diena devītā mēnesī, - un visi ļaudis sēdēja uz ielas priekš Dieva nama tricēdamī šās lietas dēļ un no stipra lietus. **10** Tad priesteris Ezra cēlās un uz tiem sacīja: jūs esat apgrēkojušies, svešas sievas apnēmami, ka jūs vairotu Israēla noziegumu. **11** Tad nu izsūdziet to Tam Kungam, savu tēvu Dievam, un dariet pēc viņa prāta, un šķiraties no tās zemes ļaudim un no tām svešām sievām. **12** Tad visa draudze atbildēja un sacīja ar stipru balsi: pēc taviem vārdiem mums tā jādara. **13** Bet to ļaužu ir daudz un ir lietus laiks, ka never ārā stāvēt; tas arī nav vienas jeb divēju dienu darbs, jo mēs šīnī lietā esam pārlieku grēkojuši. **14** Lai mēs savus virsniekus ieceļam pār visu draudzi, ka visi, kas ir mūsu pilsētās, kas svešas sievas apnēmuši, lai nāk nospriestos laikos un ar tiem ikkātras pilsētās vecajā un viņas soģi, kamēr mēs no sevis novēršam sava Dieva bardzību šīs lietas dēļ. **15** Tad Jonatāns, Azaēla dēls, un Jeazija, Tikvus dēls, tam cēlās preti, un leviti, Mešulams un Šabetajus, tiem palidzēja. **16** Bet tie pārnākušie tā darīja: Tie izraudzīja priesteri Ezru un virus, proti savu tēvu namu virsniekus pēc saviem tēvu namiem, visus ar vārdvu noteiktus. Un tie turēja sapulci desmitā mēneša pirmā dienā, šo lietu izmeklēt. **17** Un tie to izdarīja pie visiem vīriem, kas svešas sievas bija apnēmuši, līdz pirmā mēneša pirmajai dienai. **18** Un no priesteru dēliem tapa atrasti, kas svešas sievas bija apnēmuši, no Ješuūs, Jocadaka dēla, dēliem un viņa brāliem: Maāseja, Eliēcers, Jaribs un Ģedalija. **19** Un tie deva savu roku, ka savas sievas izdzīsot, un noziedzīgi būdami tie deva aunu priekš sava nozieguma. **20** Un no Imera bērniem: Hananus un Zebadija. **21** Un no Harima bērniem: Maāseja un Elija un Šemaja un Jeiels un Uzija. **22** Un no Pazura bērniem: Eliōēnajus, Maāseja, Ismaēls, Netaneēls, Jozabads un Eleaza. **23** Un no levitiem: Jozabads un Šimejus un Ķelaja, (šis ir Kelita), Petahja, Jūda un Eliēcers. **24** Un no dziedātājiem:

Elijašibs. Un no vārtu sargiem: Šalums un Telems un Urus. **25** Un no Israēla, no Pareus bērniem: Ramija un Jezija un Malhija un Mejamins un Eleazars un Malhija un Benaja. **26** Un no Elama bērniem: Metanija, Zaharija, Jeiels un Abdus un Jerimots un Elija. **27** Un no Zatus bērniem: Elioēnajus, Elijadzibs, Matanija un Jerimots un Zabats un Aziza. **28** Un no Beabajus bērniem: Jehohanans, Ananija, Zebajus, Atlajus. **29** Un no Banus bērniem: Mešulams, Malaks un Adaja, Jazubs un Zeals, Jeramots. **30** Un no PaātMoaba bērniem: Adna un Ķelals, Benaja, Maāseja, Matanija Becaleēls un Benujus un Manasus. **31** Un no Harima bērniem: Eliēsers, Jezija, Malhija Šemaja, Sīmeans, **32** Benjamins, Maluks un Zemarija. **33** No Azama bērniem: Matnajus, Matata, Zabads, Elivalets, Jeremajus, Manasus, Šimejus. **34** No Banus bērniem: Maēdajus, Amrams un Uēls, **35** Benaja, Bedija, Ķelujus, **36** Un Naja, Meremots, Elijašibs, **37** Mantanija, Matnaja un Jaēzus, **38** Un Banus un Benujus un Šimejus, **39** Un Šelemija un Nātans un Adaja, **40** Maknadabajus, Zazajus, Zarajus, **41** Azareēls un Šelemija, Samarija, **42** Šalums, Amarija, Jāzeps. **43** No Nebus bērniem: Jeiels, Matitija, Zabads, Zebina, Jadajus un Joēls, Benaja. **44** Visi šie bija svešas sievas apņēmuši, un no tām sievām kādas bija bērnus dzemdējušas.

Nechemijas

1 Šie ir Nehemijas, Hakalijas dēla, stāsti. Un notikās Kisleva mēnesi, divdesmitā gadā, kad es biju Sūsanas pilī, **2** Tad nāca Hanans, viens no maniem brāļiem, līdz ar citiem Jūdiem, kas bija atlikuši no cietuma, un par Jeruzālemi. **3** Un tie uz mani sacīja: tie atlikušie, kas no cietuma tur tai valstī ir atlikuši, tie ir lielā nelaimē un kaunā, un Jeruzālemes mūris ir nolauzīts un viņas vārti ar ugumi sadedzināti. **4** Un kad es šos vārdus dzirdēju, tad es apsēdos un raudāju un biju noskumis kādas dienas un gavēju un lūdzu priekš debesu Dieva vaiga **5** Un sacīju: Ak Kungs, Tu debesu Dievs, Tu lielais un bijājamais Dievs, kas derību un zēlastību turi tiem, kas Tevi mīlo un Tavus baušlus sargā, **6** Lai Tavas ausis jel uzklausa un Tavas acis ir atvērtas, klausīt Tava kalpa lūgšanu, ko es tagad lūdzu Tavā priekšā dienās un naktis, par Israēla bērniem, Taviem kalpiem, un izsūdzu Israēla bērnu grēkus, ko tie pret Tevi grēkojuši; arī es, un mana tēva nams esam grēkojuši. **7** Mēs Tavā priekšā ļoti esam samaitājušies un neesam turējuši tos baušlus nedz tos likumus nedz tās tiesas, ko Tu Savam kalpam Mozum esi pavēlējis. **8** Piemini jel to vārdu, ko Tu Savam kalpam Mozum esi pavēlējis sacīdams: ja jūs apgrēkosities, tad Es jūs izklidināšu pa tām tautām. **9** Ja tad jūs atgrīzīsieties pie Manis un turēsiet Manus baušlus un tos darīsiet, jebšu tad jūsu aizdzītie būtu debess galā, tomēr Es tos no turienes salasišu un atvedīšu uz to vietu, ko esmu izredzējis, lai Mans vārds tur mājo. **10** Tie jau ir Tavi kalpi un Tavi ļaudis, ko Tu esi izpestījis ar Savu lielo spēku un ar Savu stipro roku. **11** Ak Kungs, lai jel Tavas ausis uzklausa uz Tava kalpa lūgšanu un uz Tavu kalpu lūgšanu, kam gribās Tavu vārdu bīties, un lai jel šodien Tavam kalpam labi izdodas, un dod viņam apžēlošanu šā vīra(ķēniņa) priekšā. Bet es biju ķēniņa dzēriena devējs.

2 Un notika Nīsana mēnesī, ķēniņa Artakserksus divdesmitā gadā, kad vīns bija viņa priekšā, tad es pacēlu to vīnu un devu ķēniņam; un es (cītkārt) nebiju noskumis bijis viņa priekšā. **2** Un ķēniņš uz mani sacīja: kādēl tavs vaigs izskatās noskumis? Vai tu esi slims? Tā gan nav, bet tava sirds ir noskumusi. Tad es bijos ļoti. **3** Un es sacīju uz ķēniņu: lai ķēniņš dzīvo mūžīgi! Kā lai mans vaigs nav noskumis? Jo tā pilsēta, kur manu tēvu kapi, ir postā, un viņas vārti no ugums aprīti. **4** Un ķēniņš uz mani sacīja: ko tad tu nu gribi? Tad es pielūdu to debesu Dievu **5** Un sacīju uz ķēniņu: ja tas ķēniņam patīk un ja tavs kalpis ir patīkams tavā priekšā, tad sūti mani uz Jūdu, uz to pilsētu, kur manu tēvu kapi, ka es to uzcelu. **6** Tad ķēniņš uz mani sacīja, ķēniņieneri viņam blakām sēzot: cik ilgi tad tu paliksi celā un kad tu nāksī atpakaļ? Un ķēniņam patīka, mani sūtīt, kad es viņam laiku biju nolīcis. **7** Un es sacīju uz ķēniņu: Ja tas ķēniņam patīk, tad lai man grāmatas dod pie zemes valditājiem viņpus upes, lai tie mani pārvada, tiekams nākšu uz Jūdu, **8** Un arī grāmatu pie Asafa, ķēniņa mežu uzrauga, lai tas man dod baļķus priekš Dieva nama pils vārtu nostiprināšanas un priekš pilsētas mūra un priekš tā nama, kur es ieiešu. Un ķēniņš man deva, tāpēc ka Dieva labā roka bija pār mani. **9** Tad es

nācu pie tiem zemes valditājiem viņpus upes un tiem devu ķēniņa grāmatas. Un ķēniņš man bija sūtījis līdz virsniekus un jātniekus. **10** Kad nu Sanebalats, tas Horonietis, un Tobija, tas kalps, tas Amonietis, to dzirdēja, tad tas viņiem nepavisam nepatika, ka viens cilvēks bija nācis, ko laba meklēt priekš Israēla bērniem. **11** Un es nācu uz Jeruzālemi un tur biju trīs dienas. **12** Tad es cēlos nakti, es un kādi vīri līdz ar mani, un nestāstīju nevienam, ko Dievs manā sīrdī bija devis pie Jeruzālemes darīt, un nekāda lopa man nebija līdz, bez tā, uz kā es jāju. **13** Un es izjāju nakti caur lelejas vārtiem pret Pūķaku līdz Mēslu vārtiem, un es aplūkoju Jeruzālemes mūrus, kas bija nolauzīti un viņas vārtus, kas no ugums bija aprīti. **14** Un es aizjāju uz Akas vārtiem un Ķēniņa diķi, un tas lops, uz kā es jāju, tur nevarēja tikt cauri. **15** Tad es devos nakti augšām gar upi un aplūkoju to mūri un griezos atpakaļ un iejāju caur lelejas vārtiem; tā es griezos atpakaļ. **16** Bet tie valdnieki nezināja, kurp es biju gājis un ko es dariju; jo līdz šim es vēl neko nebiju zināmu darijis ne Jūdiem, ne priesteriem, ne tiem cienīgiem, ne tiem priekšniekiem, ne tiem ciitem, kas to darbu darija. **17** Tad es uz tiem sacīju: jūs redzat to nelaimi, kurā mēs esam, ka Jeruzāleme ir postā un viņas vārti ar ugumi sadedzināti, - nāciet, uzcelsim Jeruzālemes mūrus, ka vairs neesam par apsmieklu. **18** Un es tiem stāstīju sava Dieva roku, kas bija laba bijusi pār mani, un arī ķēniņa vārdus, ko viņš uz mani bija sacījis. Tad tie sacīja: celsimies un būvēsim. Un tie stiprināja savas rokas uz labu. **19** Kad nu Sanebalats, tas Horonietis un Tobija, tas kalps, tas Amonietis, un Gešems, tas Arābs, to dzirdēja, tad tie mūs apsmēja un mūs niciņāja un sacīja: kas tas tāds darbs, ko jūs darāt? Vai jūs gribat dumpi celt pret ķēniņu? **20** Tad es tiem atbildēju un uz tiem sacīju: Dievs debesis mums dos, ka tas mums labi izdosies, un mēs, viņa kalpi, celsimies un (to) uztaisīsim; bet jums nav nekādas daļas, nedz tiesas, nedz piemiņas Jeruzālemē.

3 Un augstais priesteris Elījašibs cēlās ar saviem brāļiem, tiem priesteriem, un uztaisīja Avju vārtus; tie tos iesvētīja un iecēla viņu durvis; tos tie iesvētīja līdz Meas(Simtnieku) tornim, līdz Hananeēla tornim. **2** Un viņiem sānis strādāja Jērikus vīri, un viņiem sānis strādāja Zakurs, Imra dēls. **3** Un Zivju vārtus taisīja Senaās bērni; tie tos salaida un iecēla viņu durvis, viņu atslēgas un aizšaujamos. **4** Un viņiem sānis strādāja Meremots, Ūrijas dēls, Akoca dēla dēls. Un viņiem sānis strādāja Mešulams, Bereķijas dēls, Mešezabēja dēla dēls. Un viņiem sānis strādāja Cadoks, Baēnas dēls, **5** Un viņiem sānis strādāja Tekoše, bet viņu cienīgie nepadeva savu kaklu, kalpot savam Kungam. **6** Un Vecpilsētas vārtus taisīja Jojadus, Paseas dēls, un Mešulams, Besodijas dēls, tie tos salaida un iecēla viņu durvis ar viņu atslēgam un viņu aizšaujamiem. **7** Un viņiem sānis strādāja Gibeonietis Melatijs un Meronietis Jadons, Gibeona un Micpas vīri (kas pieder) pie zemes valdniecek tiesas viņpus upes. **8** Viņiem sānis strādāja Uziels, Harhajas dēls, no tiem sudraba kalējiem. Viņiem sānis strādāja Hananija, zāļu pārdevēja dēls, un Jeruzālemi atkal uztaisīja līdz tam Platajam mūrim. **9** Viņiem sānis strādāja Revaja, Ura dēls, Jeruzālemes pusapriņķa virsnieks. **10** Un viņiem sānis strādāja Jedaja, Arumava dēls, savam namam iepretim. Un viņam sānis strādāja Hatus, Azabenijas dēls. **11** Otru gabalu uztaisīja Malhija, Harima dēls, un Hašubs, PaātMoaba dēls,

un arī to ceplā torni. **12** Un viņiem sānis strādāja Šalums, Āloēs dēls, Jeruzālemes pusapriņķa virsnieks, viņš un viņa meitas. **13** Ilejas vārtus taisīja Hanuns un Zanoas iedzīvotāji; tie tos taisīja un iecēla viņu durvis, viņu atslēgas un viņu aizšaujamos, arī tūkstoš olektis mūra līdz Mēslu vārtiem. **14** Un Mēslu vārtus taisīja Malhija, Rekaba dēls, viņa dārza apgabala virsnieks; viņš tos uztaisīja, un iecēla viņu durvis, viņu atslēgas un viņu aizšaujamos. **15** Un Akas vārtus taisīja Šalums, Kalkosus dēls, Micpas aprīnķa virsnieks; viņš tos uztaisīja un tos apsedza un iecēla viņu durvis, viņu atslēgas un viņu aizšaujamos, tā arī to mūri pie Šelahas diķa, pie kēniņa dārza, līdz tām pakāpēm, kas nonāk no Dāvida pilsētas. **16** Aiz viņa taisīja Nehemija, Azbuka dēls, Betzura pusapriņķa virsnieks, līdz pret Dāvida kapam un līdz Azujas diķim un līdz varoņu namam. **17** Aiz viņa taisīja levīti, Rehums, Banus dēls. Viņam sānis strādāja Hašabija, Keģilas pusapriņķa virsnieks par savu apgabalu. **18** Aiz viņa strādāja viņu brāļi, Bavajus, EnHadada dēls, Keģilas pusapriņķa virsnieks. **19** Viņam sānis strādāja Ezers, Ješuūs dēls, Micpas virsnieks, otru gabalu, turpat pretī, kur uzkāpj pie bruņu nama pašā stūri. **20** Aiz viņa strādāja uzcītīgi Bāruks, Zebagus dēls, otru gabalu, no tā stūra līdz Elijašība, augstā priesteru, nama durvīm. **21** Aiz viņa strādāja Merimots, Ūrijas dēls, Akoca dāla dēls, otru gabalu, no Elijašība nama durvīm līdz Elijašība nama galam. **22** Un aiz viņa strādāja priesteri, tie vīri no (Jardānes) ilejas. **23** Aiz tiem strādāja Benjamins un Hašubs savam namam iepretim. Aiz tiem strādāja Azarija, Maāsejas dēls, Ananijas dēla dēls, pie sava nama. **24** Aiz viņa strādāja Binuūs, EnHadada dēls, otru gabalu, no Azarijas nama līdz kaktam un līdz stūrim, **25** Palals, Uzijus dēls, stūrim iepretim un tam augstam tornim iepretim, kas no augšēja kēniņa nama izceļas un stāv pie cietuma pagalma. Aiz viņa Pedaja, Pareūs dēls. **26** Bet Dieva nama kalpotāji dzīvoja Ofela līdz Ūdens vārtiem pret rita pusi un pret to torni, kas tur izceļas. **27** Aiz tiem strādāja Tekoieši otru gabalu, tam lielam tornim iepretim, kas tur izceļas, un līdz Ofela mūrim. **28** Augšpus Zirgu vārtiem strādāja priesteri, ikviens savam namam iepretim. **29** Aiz tiem strādāja Cadoks, Imera dēls, savam namam iepretim. Un aiz viņa Šemaja, Šehanijas dēls, Rita vārtu sargs. **30** Aiz viņa strādāja Hananija, Šelemijas dēls, un Hanuns, Calafa seastas dēls, otru gabalu. Aiz viņiem strādāja Mešulams, Bereķijas, dēls, savam kambarīm iepretim. **31** Aiz viņa strādāja Malkija, sudrabu kalēja dēls, līdz Dievu nama kalpotāju un zāļu pārdevēju namam, Tiesas vārtiem iepretim, līdz stūra uzkāpēm. **32** Un starp stūra uzkāpēm un Avju vārtiem strādāja sudrabu kalēji un zāļu pārdevēji.

4 Kad nu Sanbalats dzīrdēja, ka mēs to mūri uzcelām, tad viņš apskaitās un palika varen dusmigs un apsmēja Jūdus. **2** Un tas sacīja savu brāļu un Samarijas karaspēka priekšā: ko tie nespēcīgie Jūdi dara? Vai tiem būs dot tādu valu? Vai tie upurēs? Vai viņi vienā dienā to pabeigs? Vai viņi tos sadedzinātos akmeņus no pelnu čupām darīs dzīvus? **3** Un Tobija, tas Amonietis, stāvēja viņam blakām un sacīja: lai tik taisa! Kad tur lapsa uzlēks, tad tā viņu akmeni mūri nogāzis! **4** Klausī, ak mūsu Dievs, kā mēs esam nievāti, un atgriez viņu nievāšanu uz viņu galvu un nodod tos par apsmieku cietuma zemē, **5** Un neapkāl viņu noziegumu, un viņu grēki lai netop izdzēsti Tavā priekšā, jo

tie (Tevi) kaitinājuši to strādnieku priekšā. **6** Bet mēs cēlām to mūri un tas mūris tapa uzelts līdz pusei, tad tie ļaudis jo priečīgi sāka strādāt. **7** Kad nu Sanbalats un Tobija un tie Arābi un Amonieši un Ašdodieši dzīrdēja, ka Jeruzālemes mūri gana augsti bija celti, ka tās starpas jau taisījās cieti, tad tie ļoti apskaitās. **8** Un tie sametās visi uz vienu roku, nākt un karot pret Jeruzālemi un viņu postīt. **9** Bet mēs pielūdzām savu Dievu un likām vakti viņu dēļ dienām naktim viņiem preti. **10** Tad Jūda sacīja: nesēju spēks ir noguris un daudz ir gruvešu, tā ka mēs pie mūra nevaram strādāt. **11** Bet mūsu ienaidnieki sacīja: tiem nemanot un neredzot mēs nāksim viņu vidū un tos nokausim un tam darbam darīsim galu. **12** Un notikās, kad tie Jūdi, kas viņiem sānis dzīvoja, nāca un mums gan desmit reiz sacīja no visām vietām: griežaties atpakaļ pie mums! **13** Tad es tais lejas vietās aiz tā mūra un uz tiem kalniem nostādīju tos ļaudis pēc viņu radiem ar viņu zobeniem, viņu šķēpiem un viņu stopiem. **14** Un es lūkoju un cēlos un sacīju uz tiem virsniekiem un priekšniekiem un tiem citiem ļaudim: nebūstaties no viņiem; pieminiet to lielo bijājamo Kungu un karojiet par saviem brāļiem, saviem dēliem un savām meitām, savām sievām un saviem namiem. **15** Un notikās, kad mūsu ienaidnieki bija dzīrdējuši, ka tas mums tapis zināms, un ka Dievs viņu padomu bija iznīcinājis, tad mēs visi griežamies atpakaļ pie mūra, ikkatrs pie sava darba. **16** Un tos dienas manu jaunekļu viena daļa darīja to darbu, un otra daļa turēja šķēpus un priekšturamās bruņas un stopus un krūšu bruņas, un tie virsnieki stāvēja aiz visa Jūda nama. **17** Kas mūri cēla un kas nastu nesa un kas uzkrāva, tie visi ar vienu roku darīja darbu un ar otru tie turēja kara ieročus. **18** Un tie strādnieki bija jozuši ikviens savu zobenu ap saviem gurniem un tā tie strādāja, bet kas bazūni pūta, tas bija man blakām. **19** Un es sacīju uz tiem virsniekiem un uz tiem valdniekiem un uz tiem citiem ļaudim: tas darbs ir liels un garš, un mēs esam atšķirti tālu cits no cita. **20** Tai vietā, kur jūs dzīrdēsiet bazūnes skaņu, tur jums pie mums būs sapulcēties; mūsu Dievs priekš mums karos. **21** Tā mēs darījām to darbu. Un viena puse no tiem turēja šķēpus no rīta gaismas, līdz kamēr zvaigznes sāka spidēt. **22** Tanī laikā es arī sacīju uz tiem ļaudim: lai ikviens ar savu puisi pa nakti paliek Jeruzālēmē, ka tie mums nakti ir par sargiem un dienā palīdz pie darba. **23** Un ne es, ne mani brāļi, ne mani jaunekļi, ne tie sargi, kas aiz manis stāvēja, mēs nenovilkām savas drēbes un ikkatrām bija savas bruņas pie rokas.

5 Un tie ļaudis un viņu sievās daudz brēca pret saviem brāļiem, tiem Jūdiem. **2** Jo tur bija, kas sacīja: mēs ar saviem dēliem un ar savām meitām esam daudzi, mums vajag labības ko ēst, lai dzīvojam. **3** Tur arī bija, kas sacīja: izdosim kīlām savus tīrumus un savus vīna dārzus un savus namus, ka varam labības dabūt pret badu. **4** Vēl bija, kas sacīja: mēs naudu esam aiznēmuši uz saviem tīrumiem un saviem vīna dārziem priekš kēniņa mesliem. **5** Un tomēr mūsu miesa ir kā mūsu brāļu miesa, mūsu bērni kā viņu bērni, un redzi, mums jādod savi dēli un savas meitas jūgā par kalpiem. Un no mūsu meitām jau kādas ir jūgā padotas un padoma mūsu rokā nav, arī mūsu tīrumi un mūsu vīna dārzi pieder citiem. **6** Tad es ļoti apskaitos, kad dzīrdēju viņu brēķanu un šos vārdus. **7** Un es to

pārdomāju savā sirdī un bāros ar tiem virsniekiem un valdniekiem **8** Un uz tiem sacīju: jūs plēšat augļus viens no otra? Un es pret tiem savedu lielu draudzi un uz tiem sacīju: mēs savus brāļus, tos Jūdus, kas pagāniem bija pārdoti, cik spēdamis esam atpirkuši, un jūs savus brāļus gribat pārdot un lai mēs tos pērkam? Tad tie cieta klusus un nemācēja ne vārda atbildēt. **9** Tad es sacīju: nav labi, ko jūs darāt! Vai jums nebija staigāt mūsu dievbijāšanā, to pagānu, mūsu ienaidnieku nievāšanas dēļ? **10** Ari es un mani brāļi un mani jaunekļi tiem esam devuši naudu un labību. Lai jel šo parādu tiem atlaižam. **11** Atdodiet jel tiem šodien viņu tirumus, viņu vīna dārzus, viņu eļļas dārzus un viņu namus un to simto tiesu naudas un labības un vīna un eļļu, ko jūs no tiem (augļos) esat nēmuši. **12** Tad tie sacīja: mēs atdosim un nemeklēsim no tiem nekā; mēs darisim, kā tu saki. Un es aicināju priesterus un tiem liku zvērēt, ka tā darīs. **13** Es arī izkratīju savu azoti un sacīju: lai Dievs ikkatrai, kas šo vārdu neturēs, tā izkrata no viņa nama un no viņa mantas, un lai tas tā ir izkratīts un iztukšots. Un visa draudze sacīja: Āmen! Un slavēja To Kungu. Un tie lāudis darīja pēc šī vārda. **14** No tām dienām, kad man tapa pavēlēts, būt par zemes valdītāju Jūdu zemē, no kēniņa Artakserksus divdesmitā gada līdz trīsdesmit otram gadam, caurus divpadsmit gadus, arī neesmu ēdis zemes valdītāja maizi, ne es, ne mani brāļi. **15** Jo tie pirmie zemes valdītāji, kas priekš manis bijuši, tie tiem lāudim bija grūti darījuši un no tiem nēmuši maizi un vīnu un vēl četrdesmit sudraba sēkļus; pat viņu jaunekļi valdīja pār tiem lāudim, bet es tā neesmu darījis, Dievu bīdāmies. **16** Es arī pats esmu strādājis pie tā mūra, un tīrumu mēs neesam pirkusi, un visi mani puši tur kopā bija pie darba. **17** Un Jūdi un valdniesi, simts piecdesmit viri, un kas no tiem apkārtējiem pagāniem pie mums nāca, ir bijuši pie mana galda. **18** Un ikkatrā dienā tapa sataisīts viens vērsis, sešas barotas avis un putni man kluva sataisīti, arī daudz vīna priekš ik desmit dienām; tomēr es zemes valdītāja maizi nemeklēju, jo tā kalpošana šiem lāudim bija grūta. **19** Piemini, Dievs, man par labu visu, ko es šiem lāudim esmu darījis!

6 Un notikās, kad Sanbalats un Tobija un Arābs Gešems un mūsu citi ienaidnieki dzirdēja, ka mēs to mūri bijām uzcēluši un iekš tā caurmums neatlikās, (jebšu es līdz šim durvis vēl nebiju iecēlis vārtos), **2** Tad Sanbalats un Gešems pie manis sūtīja un lika sacīt: nāc, saiesim kopā Onus klajuma ciemos. Bet tie domāja, man ļaunu darīt. **3** Un es sūtīju vēstnešus pie tiem un liku sacīt: man liels darbs darāms, ka nevaru nonākt; kāpēc šim darbam būs kavēties, ka es to pamestu un pie jums nonāktu? **4** Un tie gan četras reizes pie manis sūtīja ar šo pašu valodu, un es sūtīju pie tiem atpakaļ ar to pašu valodu. **5** Tad Sanbalats piekātā reizē pie manis sūtīja savu puisi tāpat ar neaiztaisītu grāmatu viņa rokā. Iekš tās bija raksts: **6** Lāudis dzīrd, un Gešems saka, ka tu ar tiem Jūdiem domā atkāpties un tāpēc to mūri uztaisi, un ka tu viņiem gribi būt par kēniņu, - tā runā, - **7** Ka tu arī praviešus iecēlis, kas lai izsauc par tevi Jeruzālemē un saka: viņš ir kēniņš iekš Jūda. Un nu kēniņš tādu valodu dzirdēs; nāc tad jel un lai mēs kopā sarunājamies. **8** Bet es sūtīju pie viņa sacīdams: no tā, ko tu runā, nekas nav noticis; no savas sirds tu to esi izdomājis. **9** Jo visi tie mūs

baidīja un sacīja: viņu rokām būs no tā darba atstāties, ka tas netop darīts. Un nu, stiprīn Tu, (ak Dievs), manas rokas. **10** Kad es nu nācu Šemajas namā, - tas bija Delajas, Mehetabeēla dēla, dēls, (bet viņš bija ieslēdzies), tad viņš sacīja: sanāksim Dieva namā, pašā Dieva nama vidū, un lai mēs Dieva nama durvis aizslēdzam, jo tie nāks, tevi nokaut, pašā naktī tie nāks, tevi nokaut. **11** Bet es sacīju: vai tādam vīram, kā es, būs bēgt? Vai tādam, kā es, Dieva namā būs iet, lai paliku dzīvs? Es neiešu. **12** Jo redzi, es manīju, ka Dievs viņu nebija sūtījis. Bet viņš runāja šo sludināšanu uz mani, tāpēc ka Tobija un Sanebalats viņu bija derējuši. **13** Viņš bija derēts, lai es izbistos un tā daru un apgrēkojos, ka tie kādu ļaunu slavu atrastu, ar ko mani varētu nievāt. **14** Piemini, mans Dievs, Tobiju un Sanbalatu pēc šiem darbiem un arī pravieti Noadiju un tos citus praviešus, kas ir meklējuši, mani darīt bailīgu! **15** Tad nu tas mūris tapa pabeigts Elula mēneša divdesmit piektā dienā, piecdesmit divās dienās. **16** Un kad visi mūsu ienaidnieki to dzirdēja, tad visi apkārtējie pagāni bijās un viņu drošība zuda, jo tie samanīja, ka šis darbs ar mūsu Dieva palīgu bija padarīts. **17** Tanīs dienās arī daudz virsnieki no Jūda rakstīja grāmatas; tās tapa sūtītas pie Tobijas, un Tobija sūtīja atkal pie tiem. **18** Jo daudzi iekš Jūda viņam bija zvērējuši, tāpēc ka tas bija Šehanijas, Arahus dēla, znots, un viņa dēls Jehohanans bija apņēmis Mešulama, Berekijas dēla, meitu. **19** Tie runāja arīdzan labu par viņu manā priekšā, un manus vārdus tie nonesa pie viņa; tad Tobija sūtīja grāmatas, ka tas mani biedinātu.

7 Kad nu mūris bija uztaisīts, tad es iecēlu durvis, un vārtu sargi un dziedātāji un leviti tapa iecelti, **2** Un es pavēlēju savam brālim Hananum un Hananijam, Jeruzālemes pils virsniekam, (jo tas bija uzticams viirs un dievbijīgs pār daudziem), **3** Un uz tiem sacīju: Lai Jeruzālemes vārti netop atdarīti, pirms saule nesilda, un tiem vēl klat esot durvis lai atkal aizslēdz un aizsauj. Un Jeruzālemes iedzīvotājus iecelēt par sargiem, ikkatru uz savu vakti un ikkatru savam namam pretim. **4** Bet pilsēta bija plata un liela un ļaužu tur bija maz un nami nebija uzcēlti, **5** Tad mans Dievs man iedeva sirdi, sapulcīnāt virsniekus un priekšniekus un tos lāudis, lai sarakstītu radu rakstus. Un es atradu vienu radu rakstu grāmatu par tiem, kas pirmie bija pārnākuši, un es atradu, ka tur tā bija rakstīts: **6** Šie ir tie valsts bērni, kas bija pārnākuši no tā cietuma, kur NebukadNecars, Bābeles kēniņš, tos bija aizvedis, un kas ir griezušies atpakaļ uz Jeruzālemi un uz Jūdu, ikiens savā pilsētā; **7** Kas nākuši ar Zerubabeli, ar Ješuū, Nehemiju, Azariju, Raāmiju, Naēmanu, Mordohaju, Bilšanu, Mizperetu, Bičevaju, Neūmu, Baēnu. Šis ir Israēla vīru skaits. **8** Pareūs bērni bija divtūkstoš simt septiņdesmit divi; **9** Zeroatijas bērni: trīssimt septiņdesmit divi; **10** Arus bērni: sešsimt piecdesmit divi; **11** PaātMoaba bērni, no Ješuū un Joaba bērniem: divtūkstoš astoņsimt astoņpadsmit; **12** Elama bērni: tūkstoš divsimt piecdesmit četri; **13** Zatus bērni: astoņsimt četrdesmit pieci; **14** Zakajus bērni: septiņsimt sešdesmit; **15** Banus bērni: sešsimt četrdesmit astoņi; **16** Bebjus bērni: sešsimt divdesmit astoņi; **17** Azgada bērni: divtūkstoš trīssimt divdesmit divi; **18** Adonikama bērni: sešsimt sešdesmit septiņi; **19** Bičevajus bērni: divtūkstoš sešdesmit septiņi; **20** Adina bērni: sešsimt piecdesmit

pieci; **21** Atera bērni no Hizkijas (nama): deviņdesmit astoņi; **22** Hašuma bērni: trīssimt divdesmit astoņi; **23** Becajus bērni: trīssimt divdesmit četri; **24** Ariva bērni: simts divpadsmit; **25** Gibeona bērni: deviņdesmit pieci; **26** Bētlemes un Netofas vīri: simts astoņdesmit astoņi; **27** Anatotas vīri: simts divdesmit astoņi; **28** BetAasmavetas vīri: četrdesmit divi; **29** Kiriatarimas, Kaviras un Beerotas vīri: septiņsimt četrdesmit trīs; **30** Rāmas un Gabas vīri: sešsimt divdesmit viens; **31** Mikmasas vīri: simts divdesmit divi; **32** Bēteles un Ajas vīri: simts divdesmit trīs; **33** Otra Nebus vīri: piecdesmit divi; **34** Otra Elama bērni: tūkstoš divsims piecdesmit četri; **35** Harima bērni: trīssimt divdesmit; **36** Jērikus bērni: trīssimt četrdesmit pieci; **37** Lodas, Adidas un Onus bērni: septiņsimt divdesmit viens; **38** Zenaūs bērni: trīstūkstoš deviņsimt trīsdesmit. **39** Priesteri: Jedajas bērni, no Ješūs nama: deviņsimt septiņdesmit trīs; **40** Imera bērni: tūkstoš piecdesmit divi; **41** Pašura bērni: tūkstoš divsims četrdesmit septiņi; **42** Harima bērni: tūkstoš septiņpadsmit. **43** Leviti: Ješūs bērni no Kadmiļa, no Odavijas bēniem: septiņdesmit četri. **44** Dziedātāji, - Asafa bērni: simts četrdesmit astoņi. **45** Vārtu sargi: Šaluma bērni, Atera bērni, Talmona bērni, Akuba bērni, Atita bērni, Zobaja bērni: simts trīsdesmit astoņi. **46** Dieva nama kalpotāji: Cikus bērni, Azuva bērni, Tabaota bērni, **47** Kerus bērni, Ziūs bērni, Padona bērni, **48** Lebana bērni, Agaba bērni, Zalmajus bērni, **49** Anana bērni, Ģideļa bērni, Gaāra bērni. **50** Reajus bērni, Recina bērni, Nekoda bērni, **51** Gazama bērni, Uzus bērni, Paseišs bērni, **52** Besajus bērni, Meūnima bērni, Nevisima bērni, **53** Bakbuka bērni, Akuva bērni, Arura bērni, **54** Baceluta bērni, Mekida bērni, Arsas bērni, **55** Barkus bērni, Sisera bērni, Tamus bērni, **56** Necius bērni, Ativus bērni, **57** Salamana kalpu bērni, Sotajus bērni, Sofereta bērni, Pridus bērni, **58** Jaēlus bērni, Darkona bērni, Ģideļa bērni, **59** Šefatijas bērni, Atila bērni, Poķereta bērni no Cebāim, Amona bērni, **60** Dieva nama kalpotāju un Salamana kalpu bērnu bija pavisam trīssimt deviņdesmit divi. **61** Un šie pārnāca līdz no TelMelakas, TelArzus, Ķeruba, Adona, Imera. Bet tie savā tēva namu un savu dzimumu nevarēja pierādīt, vai tie bija no Israēla. **62** Delajas bērni, Tobijas bērni, Nekoda bērni: sešsimt četrdesmit divi. **63** Un no priesteriem: Abajus bērni, Akoca bērni, Barzilajus bērni, kas no Barzilajus, tā Gileādieša, meitām sievu bija nēmis, un pēc viņa vārda bija nosaukts. **64** Šie savus radu rakstu meklēja bet neatradā; tāpēc tie no priestera amata tapa atmeti. **65** Un zemes soģis uz tiem sacīja: lai neēd no tā vissvētākā, tiekams priesteris celtos ar urim un tumim. **66** Visa šī draudze bija kopā: četrdesmit divi tūkstoši trīssimt sešdesmit, **67** Bez kalpiem un kalponēm, - šo bija septiņtūkstoš trīssimt trīsdesmit septiņi. Un tiem bija divsims četrdesmit pieci dziedātāji un dziedātājas. **68** Viņu zirgu bija septiņsimt trīsdesmit seši, viņu zirgēzelu divsims četrdesmit pieci, **69** Kamieļu četrsimt trīsdesmit pieci, ēzelu seštūkstoš septiņsimt divdesmit. **70** Un no cilts virsniekiem šie deva ko pie tā darba: zemes soģis piemeta pie tās mantas tūkstoš zelta gabalus, piecdesmit bļodas un piecīsimt trīsdesmit priesteru svārkus. **71** Un no cilts virsniekiem piemeta pie tās mantas uz to darbu divdesmit tūkstoš zelta gabalus un divtūkstoš divsims mārciņas sudraba. **72** Un ko tie citi

laudis meta, tas bija divdesmit tūkstoš zelta gabali un divtūkstoš mārciņas sudraba un sešdesmit septiņi priesteru svārki. **73** Un priesteri un leviti un vārtu sargi un dziedātāji un tie ļaudis un tie Dieva nama kalpotāji un viss Israēls dzīvoja savās pilsētās.

8 Kad nu septītais mēnesis atnāca, un Israēla bērni bija savās pilsētās, tad visi ļaudis sapulcinājās kā viens vienīgs vīrs laukā priekš Īdens vārtiem un sacīja uz Ezru, to rakstu mācītāju, lai tas atnes Mozus bauslības grāmatu, ko Tas Kungs Israēlim bija pavēlējis. **2** Un priesteris Ezra atnesa bauslību draudzes priekšā, vīriem un sievām un visiem, kas to varēja saprast, pirmā dienā septītā mēnesī. **3** Un lasīja no tās uz lauka Īdens vārtu priekšā no pašas gaismas līdz pusdienai vīru un sievu priekšā, kas tik saprata, un visu ļaužu ausis (griezās) uz bauslības grāmatu. **4** Un Ezra, tas rakstu mācītājs, stāvēja uz augsta koka krēsla, ko tie priekš tam bija uztaisījuši, un viņam sānis stāvēja Matatija un Šemus un Anaja un Ūrija un Hilkija un Maāseja viņam pa labo roku, un viņam pa kreiso roku Pedaja un Mišaēls un Malhija un Hašums un Hašbadanus, Zaharija, Mešulams. **5** Un Ezra atdarīja to grāmatu priekš visu ļaužu acīm, jo viņš stāvēja augstāki nekā visi ļaudis, un kad viņš to atdarīja, tad visi ļaudis uzceļās. **6** Un Ezra teica To Kungu, to lielo Dievu, un visi ļaudis atbildēja: Āmen, Āmen! Savas rokas paceldami, un locījās un metās uz savu vaigu zemē priekš Tā Kunga. **7** Un Ješūs un Banus un Šerebija, Jamīns, Akubs, Šabetajus, Hodija, Maāseja, Kelitus, Azarija, Jozabads, Hanans, Pelaja un tie leviti izskaidroja tiem ļaudim bauslību, un tie laudis stāvēja savā vietā. **8** Un tie lasīja no Dieva bauslības grāmatas tulkodami un izskaidrodam, ka lasot to varēja saprast. **9** Tad Nehemija, tas ir tas zemes soģis, un priesteris Ezra, tas rakstu mācītājs, un tie leviti, kas tos ļaudis mācīja, sacīja uz visiem tiem ļaudim: ši diena Tam Kungam, jūsu Dievam, ir svēta, neesiet noskumuši un nerāaudat. Jo visi ļaudis raudājā, kad tie dzirdēja bauslības vārdus. **10** Tad viņš uz tiem sacīja: Ejat, ēdēt treknū un czeriet saldu, un sūtiet daļas tam, kam nekā nav sataisīts. Jo ši diena mūsu Kungam ir svēta. Tad nu neesiet noskumuši, jo prieks pie Tā Kunga ir jūsu stiprums. **11** Un tie leviti apklausījās visus ļaudis sacidami: esiet klusū; jo ši diena ir svēta, tāpēc neesiet noskumuši. **12** Tad visi ļaudis gāja ēst un dzert un daļas sūtit un lielu prieku darīt; jo tie tos vārdus bija sapratuši, kas tiem bija saciti. **13** Un otrā dienā visas tautas cilts virsnieki, priesteri un leviti sapulcējās pie rakstu mācītāja Ezras, klausīties bauslības vārdus. **14** Un tie atrada bauslībā, ka bija rakstīts, ko Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis, lai Israēla bērni lieveņos dzīvo pa tiem svētkiem septītā mēnesī. **15** Un tai tie to izsludina un izsauc pa visām pilsētām un Jeruzālēmē sacidami: ejat ārā kalnos un atnesiet zarus no eļļas kokiem un zarus no meža eļļas kokiem un zarus no mirtu kokiem un zarus no palma kokiem un zarus no (citemi) kupliem kokiem, un taisāt lievenus, tā kā ir rakstīts. **16** Tā tie ļaudis izgāja ārā un atnesa un taisīja sev lievenus, ikkatrais uz sava jumta un savos pagalmos un Dieva nama pagalmos un uz Īdens vārtu lauku un uz Efraīma vārtu lauku. **17** Un visa draudze, tie, kas no cietuma bija pārnākuši, taisīja lievenus un dzīvoja lieveņos. Jo Israēla bērni nebija tā darijuši no Jozuas, Nuna dēla, laika līdz šai dienai, un tur bija varen

liela līksmība. **18** Un Dieva bauslibas grāmata tapa ikdienas lasīta, no pirmās dienas līdz beidzamai dienai, un tie turēja svētkus septiņas dienas un astotā dienā to atsvēti, tā kā bija nolikts.

9 Un tā paša mēneša divdesmit ceturtā dienā Israēla bērni sapulcējās, gavēdamī un maisos un ar zemi uz galvām. **2** Un Israēla dzimums šķīrās no visiem svešniekiem, un tie stāvēja un sūdzēja savus grēkus un savu tēvu noziegumus. **3** Un tie cēlās no savas vietas un vienu cēlienu tie lasija Tā Kunga, sava Dieva, bauslibas grāmatā, un vienu cēlienu tie sūdzēja (savus grēkus) un pielūdza To Kungu, savi Dievu. **4** Un augstā levitu vietā stāvēja: Ješūns un Banus, Kadmiels, Šebanija, Bunus, Šerebija, Banus un Kenanus, un saaca ar stipri balsi uz To Kungu, savu Dievu. **5** Un tad sacīja tie levti Ješūns un Kadmiels, Banus, Azabenija, Šerebija, Hodija, Šebanija, Petahja: ceļaties, teiciet To Kungu, savu Dievu, mūžigi mūžam. Un lai slāvēt top Tavas godības vārds, kas ir augstāks pār visu slavu un teikšanu. **6** Tu esi tas vienīgais Kungs, Tu esi darījis debesis un debesu debesis un visu viņu spēku, zemi un visu, kas zemes virsū, jūru un visu, kas iekš tās, un Tu dari šo visu dzīvu un debesu spēks klanās Tavā priekšā. **7** Tu esi Tas Kungs un Dievs, kas Ābramu izredzējis un viņu izvedis no Ura Kaldejā un viņam devis vārdu Ābrahāmu. **8** Un Tu viņu sirdi esi atradis uzticīgu Sava vaiga priekšā, un ar viņu esi cēlis deribu, viņam dot Kanaāniešu, Hetiešu, Amoriešu un Fereziešu un Jebusiešu un Ģirgoziešu zemi, to dot viņa dzimumam; un Tu Savu vārdu stipri esi turējis, tāpēc ka Tu esi taisns. **9** Un Tu esi redzējis mūsu tēvu bēdas Ēģiptes zemē un viņu brēkšanu klausījis pie Niedru jūras, **10** Un esi zīmes un brīnumus darījis pie Faraona un pie visiem viņa kalpiem un pie visiem viņa zemes ļaudīm. Jo Tu zināji, ka tie pret tiem bijuši pārgalvīgi, un Tu Sev esi darījis slavu, tā kā šodien. **11** Un jūru Tu esi dalījis viņu priekšā, ka tie pa jūras vīdu ir gājuši sausumā; un kas viņiem pakal dzīnās, tos Tu esi iemetis dzīlumos, tā kā akmeni stipros ūdeņos. **12** Un dienā Tu tos esi vadījis ar padebeša stabu un nakti ar uguns stabu, viņiem gaišu darīdams ceļu, kur tiem bija jāiet. **13** Un Tu esi nolaides uz Sinaī kalnu un no debesīm ar tiem runājis un tiem devis taisnas tiesas, īstenu bauslibu, labus likumus un baušlus. **14** Un savu svēto dusas dienu Tu tiem esi darījis zināmu, un baušlus un iestādījumus un bauslibu tiem esi pavēlējis caur Mozu, Savu kalpu. **15** Un maizi Tu tiem esi devis no debesīm, kad tie bija izsalkuši, un ūdeni tiem izvedis no klints, kad tie bija izslāpuši, un esi uz tiem sacījis, lai iejet un iemanto to zemi, pār ko Tu Savu roku pacēli, viņiem to dot. **16** Bet šie, mūsu tēvi, turējušies pārgalvīgi un viņu kakls palika stīvs, un tie nav klausījuši Taviem baušiem, **17** Un ir liegūšies klausīt un nav pieminējuši Tavus brīnumus, ko Tu tiem esi darījis, bet tie palikuši stūrgalvīgi un cēluši virsnieku, iet atpakaļ uz savu kalpošanu, dumpinieki būdami. Bet Tu Dievs žēlotājs, žēlīgs un sirdsžēlīgs, lēnprātīgs un no lielas žēlastības, Tu tos neesi atstājis. **18** Jebšu tie arī taisija lietu telu un sacīja: šis ir tavs dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, - un tevi gauži kaitināja, **19** Tomēr pēc Savas lielās sirdsžēlastības Tu tos neesi atstājis tuksnesi, tas padebeša stabs neatstājās no tiem dienā, tos vezdams pa ceļu, nedz tas uguns stabs nakti, tiem spīdēdams uz ceļa, kur tie gāja. **20** Un Tu esi

devis Savu labo Garu, tos pamācīt, un to mannu Tu neesi atrāvis no viņu mutes, un tiem ūdeni esi devis, kad tie bija izslāpuši. **21** Tā Tu tos tuksnesi esi uzturējis četrdesmit gadus, tiem nekāds trūkums nav bijis, viņu drēbes nav palikušas vecas un viņu kājas nav uztūkušas. **22** Un Tu temi esi devis kēniņu valstis un ļaudis, un tos esi nošķiris šurp un turp. Tā tie ir iemantojuši Sihona zemi un Hešbonas kēniņa zemi un Basanas kēniņa Oga zemi. **23** Un viņu bērnus Tu esi vairojis kā debess zvaigznes un tos ievedis tai zemē, par ko Tu viņu tēviem esi sacījis, ka tie ieies, to iemantot. **24** Tā tie bērni tur ir iegājuši un to zemi iemantojuši, un Tu esi pazemojis tās zemes iedzīvotājus, tos Kanaāniešus, viņu priekšā un nodevis viņu rokās viņu kēniņus un tās zemes ļaudis, lai ar tiem dara pēc sava prāta. **25** Un tie ir uznēmuši stipras pilsētas un treknu zemi un iemantojuši namus, visāda labuma pilnus, izcirstas akas, vīna dārzus un eļļas dārzus un daudz augļu kokus, un tie ir ēduši un paēduši un tauki palikuši, un ir priečājušies caur Tavu lielo labdarīšanu. **26** Bet tie ir palikuši pārgalvīgi un Tev turējušies preti un atmetuši Tavu bauslibu un nokāvuši Tavus praviešus, kas pret tiem liecināja, lai pie Tevis atgriežas, un tie ir padarījuši lielas apkaitināšanas. **27** Tāpēc Tu tos esi devis viņu naidnieku rokā, kas tos spaidījuši. Bet tiem savu spaidu laikā uz Tevi brēcot, Tu esi dzirdējis no debesīm un pēc Savas lielās apžēlošanas Tu temi esi devis pestītājus, kas tos izpestīja no viņu naidnieku rokas. **28** Bet kad tiem bija miers, tad tie atkal daria ļaunu Tava vaiga priekšā; tā Tu tos atstāji viņu ienaidnieku rokā, un tie pār viņiem valdīja. Kad tie nu atgriežas un uz Tevi brēca, tad Tu tos esi klausījis no debesīm un tos dažu reizi izpestījis pēc Savas lielās apžēlošanas. **29** Un Tu tiem esi devis liecību, lai tie atgriežas pie Tavas bauslibas. Bet tie bija pārgalvīgi un neklausīja Taviem baušiem un grēkoja pret Tavām tiesām, ko cilvēkam būs darīt, lai caur to dzīvo, un tie Tev griezuši muguru un savu kaklu darījuši stīvu un nav klausījuši. **30** Un Tu uz tiem esi gaidījis daudz gadus un tiem liecinājis caur Savu Garu, caur Saviem praviešiem: bet tie neatgrieza savas ausis. Tāpēc Tu tos esi nodevis pasaules tautu rokā. **31** Tomēr pēc Savas lielās apžēlošanas Tu tos neesi pavisam iznīcinājis nedz tos atstājis; jo Tu esi žēlīgs un sirdsžēlīgs Dievs. **32** Un nu mūsu Dievs, Tu stiprais, lielais, vareņais un bijājamais Dievs, kas tur derību un sirds žēlastību, - lai Tev nešķiet maza visa šī grūtība, kas mums uzgājusi mūsu kēniņiem, mūsu lielkungiem un mūsu priesteriem un mūsu praviešiem un mūsu tēviem un visiem Taviem ļaudīm, no Asīrijas kēniņa laika līdz šai dienai. **33** Tomēr Tu esi taisns iekš visa, kas mums uznācis, jo Tu esi uzticīgi darījis; bet mēs esam darījuši bezdievīgi. **34** Un mūsu kēniņi, mūsu lielkungi, mūsu priesteri un mūsu tēvi nav turējuši Tavu bauslibu un nav vērā ņēmuši Tavas pavēles un Tavas liecības, ko Tu tiem liecinājis. **35** Jo tie Tev nav kalpojuši savā valstī un iekš Tava lielā labuma, ko Tu tiem biji devis, un tai plašā treknā zemē, ko Tu priekš viņiem biji nolīcis, un nav atgriezušies no saviem ļauniem darbiem. **36** Redzi, mēs šodien esam kalpi; arī tai zemē, ko Tu mūsu tēviem esи devis, viņas augļus un viņas labumu ēst, - redzi, iekš tās mēs esam kalpi. **37** Un viņas augļi vairojās priekš tiem kēniņiem, ko Tu pār mums esи iecēlis mūsu grēku dēļ, un tie valda pār mūsu miesām

un pār mūsu lopiem pēc savas patikšanas. Tā mēs esam lielās bēdās. **38** Un pēc visa tā mēs cēlām taisnu derību un to uzrakstījām; un mūsu lielkungi, mūsu leviti un mūsu priesteri to apziegelēja.

10 Un uz tā apziegelētā stāvēja: Nehemija, tas zemes soģis, Hakalijas dēls, un Cedekija, **2** Seraja, Azarija, Jeremija, **3** Pašhurs, Amarija, Malhija, **4** Hatus, Šebanija, Maluks, **5** Harims, Merimots, Obadija, **6** Daniēls, Ķintuns, Bāruks, **7** Mešulams, Abija, Mejamins, **8** Maazgus, Bilgajus, Šemaja: šie bija priesteri. **9** Un leviti: Ješūs, Azanijas dēls, Binujus no EnHadada bērniem, Kadmiēls, **10** Un viņu brāļi Šebanija, Hodija, Kelitus, Pelaja, Hanans, **11** Miha, Reūbs, Hašabija, **12** Zakurs, Šerebija. Šebanija, **13** Hodija, Banus, Beninus. **14** Tie ļaužu virsnieki: Pareūs, PaātMoabs, Elams, Zatus, Banus. **15** Bunus, Azgads, Bebjaus. **16** Adonija, Bigvājus, Adins, **17** Aters, Hizkija, Azurs, **18** Hodija, Hašums, Becajus, **19** Harips, Anatots, Nebajus, **20** Magpijas, Mešulams, Hezirs, **21** Mešezabeeļs, Cadoks, Jaduūs, **22** Platja, Hanans, Anaja, **23** Hošeja, Hananija, Hašubs, **24** Halouūs, Pilka, Šobeks, **25** Rehums, Hašabnus, Maāseja. **26** Un Ahija, Hanans, Anans, **27** Maluks, Harims, Baēnus. **28** Un tie citi ļaudis, priesteri, leviti, vārtu sargi, dziedātāji, Dieva nama kalpotāji un visi, kas bija atšķirušies no tiem pagāniem tanīs zemēs uz Dieva bauslības pusī, viņu dēli un viņu meitas, visi prātigie un mācītie ļaudis, **29** Šie turējās pie saviem brāļiem, tiem virsniekiem, un svēti apsolījās un zvērēja, staigāt Dieva bauslībā, kas caur Mozu, Dieva kalpu, dota, un turēt un darit Tā Kunga, mūsu Dieva, baušlus un Viņa tiesas un Viņa likumus. **30** Un ka mēs negribam dot savas meitas tiem zemes laudim, nedz ņemt viņu meitas saviem dēliem. **31** Un kad tie zemes ļaudis preces un visādu labību atvedis svētā dienā pārīdot, ka mēs no tiem negribam ņemt svētā dienā vai kādos citos svētkos, un ka mēs septīto gadu gribam turēt par vaļas gadu un atlait visādu nastu. **32** Un tad mēs iecēlām sev bausli, ka ik gadus gribam dot viena sēķelā trešo daļu sava Dieva nama kalpošanai, **33** Tām priekšliekamām maižēm un tam nemītējamam ēdamam upurim un tam nemītējamam dedzinānam upurim svētdienās, jaunos mēnešos un svētkos, tām svētām dāvanām un tiem grēku upuriem, Israēli salidzināt, un visiem darbiem mūsu Dieva namā. **34** Un mēs, priesteri, leviti un tie ļaudis metām meslus par malkas došanu, kas bija pievedama pie mūsu Dieva nama, pēc mūsu tēvu namiem ik gadus savā laikā, dedzināt uz Tā Kunga, mūsu Dieva, altāra, kā tas bauslībā rakstīts; **35** Un ka arī savas zemes pirmajus un visu augļu pirmajus no visādiem kokiem gribam ik gadus nest uz Tā Kunga namu, **36** Un savus pirmsdzīmušos dēlus un lopus, tā kā tas bauslībā rakstīts; un ka mēs savus pirmsdzīmušos vēršus un sikos lopus gribam novest uz sava Dieva namu tiem priesteriem, kas mūsu Dieva namā kalpo; **37** Un ka tos pirmajus no savas miklas un no saviem cilājiem upuriem un visādu koku augļus, viņu un eļļu gribam nest tiem priesteriem sava Dieva nama kambaros, un desmito tiesu no savas zemes tiem levitiem, un ka šie leviti to desmito tiesu dabū visās pilsētās, kur zemi kopjam. **38** Un ka priesterim no Ārona bērniem būs būt pie tiem levitiem, kad leviti to desmito tiesu dabū, un levitiem būs to desmito tiesu no (saviem) desmitiem nest augšām mūsu Dieva

nama mantu kambaros. **39** Jo Israēla bērniem un Levja bērniem cilājamo upuri, labību, viņu un eļļu būs nest tanīs kambaros, kur arī svētās vietas trauki ir un tie priesteri, kas tur kalpo, un vārtu sargi un dziedātāji, ka mēs sava Dieva nama neatstājam.

11 Un tie ļaužu virsnieki dzīvoja Jeruzālemē, bet tie citi ļaudis mesloja, ka pa vienam no desmit būs nākt un dzīvot Jeruzālemē, tai svēta pilsētā, un deviņiem tais citās pilsētās. **2** Un tie ļaudis svētā visus, kas ar labu prātu apnēmās Jeruzālemē dzīvot. **3** Un šie ir tie valsts virsnieki, kas Jeruzālemē dzīvoja. Bet pa Jūda pilsētām dzīvoja ikviens savā iemantotā tēsā, savās pilsētās, Israēlieši, priesteri un leviti un Dieva nama kalpotāji un Salamana kalpu bērni. **4** Un Jeruzālemē dzīvoja no Jūda bērniem un no Benjamina bērniem. No Jūda bērniem: Ataja, Uzijas dēls, tas bija Zaharijas, tas Amarijas, tas Šefatijas, tas Mahalaleēla dēls, no Pereca bērniem, **5** Un Maāseja, Bāruka dēls, tas bija KolHozus, tas Hazajas, tas Adajas, tas Jojariba, tas Zaharijas, tas Šilonus dēls. **6** Visu Pereca bērnu, kas Jeruzālemē dzīvoja, bija četrīsmi sešdesmit astoņi stipri vīri. **7** Un šie ir Benjamina bērni: Sallus, Mešulama dēls, tas bija Joēda, tas Pedajas, tas Kolajas, tas Maāsejas, tas Itiēla, tas Ješajas dēls. **8** Un pēc tā Gabajs un Sallajus, deviņsimt divdesmit astoņi. **9** Un Joēls, Zihrus dēls, bija uzraugs pār tiem, un Jūda, Senuūs dēls, bija otrs pilsētas valdnieks. **10** Un no priesteriem: Jedaja, Jojariba dēls, Jakīns. **11** Seraja, Hilkijs dēls, - tas bija Mešulama, tas Cadoka, tas Merajota, tas Ahitoba dēls, - tas bija Dieva nama virsnieks, **12** Un viņu brāļi, kas to darbu namā darīja, to bija astoņsimt divdesmit divi. Un Adaja, Jeroama dēls, tas Pelalijas, tas Amaca, tas Zaharijas, tas Pašhura, tas Malhijas dēls, **13** Un viņa brāļi, cilts virsnieki, to bija divsimt četrdesmit divi. Un Amasajus, Azareēla dēls, - tas bija Akuzajus, tas Mešilamota, tas Imera dēls, **14** Un viņa brāļi, stipri vīri, to bija simts divdesmit astoņi, Un tas uzraugs pār tiem bija Zabdiēls, Gedolima dēls. **15** Un no levitiem: Šemaja, Hašuba dēls, tas bija Azrikama, tas Hašabijas, tas Bunus dēls, **16** Un Šabetajus un Jozabads no levitu virsniekiem pār to darbu Dieva nama ārpusē. **17** Un Matanija, Mihas dēls, tas bija Zabdus, tas Asafa dēls, tas bija tas pirmais, kas pie Dieva lūgšanas uzņēma to slavas dziesmu. Un Bakbukijus bija tas otrs no saviem brāļiem, un Abdus, Šamuūs dēls, tas bija Galala, tas Jedutuna dēls. **18** Visu levitu tai svētā pilsētā bija divsimt astoņdesmit četri. **19** Un vārtu sargi: Akubs, Talmons un viņu brāļi, kas vārtus sargāja; to bija simts septiņdesmit divi. **20** Bet tie citi no Israēla, no priesteriem un levitiem, bija pa visām Jūda pilsētām, ikviens savā īpašumā. **21** Un tie Dieva nama kalpotāji dzīvoja Ofelā, un Cikus un Ķīspus bija pār Dieva nama kalpotājiem. **22** Un levitu uzraugs Jeruzālemē bija Uzus, Banus dēls, tas bija Hašabijas, tas Matanijas, tas Mihas dēls, no Asafa bērniem, kas bija dziedātāji pie Dieva nama kalpošanas. **23** Jo kēniņa pavēle tiem bija dota un skaidrs nolikums tiem dziedātājiem, kas ikkatrai dienai krit. **24** Un Petahja, Mešezabeeļa dēls, no Zerus, Jūda dēla, bērniem, bija pie kēniņa rokas visās ļaužu lietās. **25** Un pa ciemiem uz saviem tirumiem dzīvoja no Jūda bērniem KiriatArbā un viņas apgalbalā, un Dibonā un viņas apgalbalā, un Jekabceēlā un viņas ciemos, **26** Un Ješūā un Moladā un BePeletā **27** Un

HacarŠualā un Bēršebā un viņas apgabalā, **28** Un Ciklagā un Makonā un viņas apgabalā, **29** Un EnRimonā un Caregā un Jeremutā **30** Un Zanoā, Adulamā un viņas ciemos, Lakisā un viņas tirumos, Azekā un viņas apgabalā. Un tie apmetās no Bēršebas līdz Inoma ieļejai. **31** Bet Benjamina bērni no Gabas dzīvoja Mihmasā un Ajā un Bētelē un viņas apgabalā. **32** Anatotā, Nobā, Ananijā, **33** Hacorā, Rāmā, Gītāmā, **34** Hadadā, Ceboimā, Nebalatā, **35** Lodā un Onā, tai amatnieku ieļejā. **36** Un no levitiem, kam daļa bija Jūdā, kādi dzīvoja iekš Benjamina.

12 Šie ir tie priesteri un leviti, kas bija atnākuši ar Zerubabeli, Šealtiēla dēlu, un Ješuū: Seraja, Jeremija, Ezra, **2** Amarija, Maluks, Hatus, **3** Šekanijus, Rehums, Meremots, **4** Idus, Ģintous, Abija, **5** Mejamins, Maādija, Bilgus, **6** Šemaja un Jojaribis, Jedaja, **7** Sallus, Amoks, Hilkijs un Jedaja. Šie ir priesteru un viņu brāļu virsnieki Ješuūs dienās. **8** Un tie leviti bija: Ješuūs, Binujus, Kadmiels, Šerebija, Jūda, Matanilus, - tas ar saviem brāļiem bija iecelts par dziesmu vadoni. **9** Un Bakbukija un Unnus, viņu brāļi, stāvēja kalpošanā viņiem pretī. **10** Un Ješuūs dzemdināja Jojakimu, un Jojakims dzemdināja Elijašibu, un Elijašibs dzemdināja Jojadu, **11** Un Jojadus dzemdināja Jonatānu, un Jonatāns dzemdināja Jaduū. **12** Un Jojakima dienās bija no priesteriem cilts virsnieki: Serajam Meraja, Jeremijam Hananija, **13** Ezram Mešulams, Amarijam Johanans, **14** Malukam Jonatāns, Šebanijam Jāzeps, **15** Harimam Adnus, Merajotam Ebkajus, **16** Idum Zaharija, Ģintonam Mešulams, **17** Abijam Sihrus, Minjaminam Moadijam Piltajus, **18** Bilgum Šamuūs, Šemajam Jonatāns, **19** Un Jojaribav Matnajus, Jedajam Uzus, **20** Sallajam Kallajus, Amokam Ēbers, **21** Hilkijam Hašabija, Jedajam Netaneijs. **22** Elijašiba, Jojada, Jehohanana un Jaduūs dienās leviti cilts virsnieki tapa uzrakstīti un priesteri apakš Dārija, tā Persieša, valdišanas. **23** Levja bērnu cilts virsnieki laiku grāmatā ir sarakstīti līdz Jehohanana, Elijašiba dēla, dienām. **24** Bet levitu virsnieki bija šie: Hašabija, Šerebija un Ješuūs, Kadmiēla dēls, un viņu brāļi bija viņiem klāt, slavēt un teikt, pēc Dieva vira Dāvida likuma, ikkatrs savu laiku. **25** Matanija un Bukbaķija, Obadijus, Mešulams, Talmons, Akubs, tie bija vārtu sargi, sargāt mantas namus pie vārtiem. **26** Šie bija Jojakima, Ješuūs dēla, Jocadaka dēla dēla, dienās, un Nehemijas, tā zemes soģa, un priestera Ezras, tā rakstu mācītāja, dienās. **27** Un pie Jeruzālemes mūra iesvētišanas meklējā levitus no visām viņu vietām, tos vest uz Jeruzālemi, ka tie noturētu iesvētišanas prieka svētkus ar pateikšanas un teikšanas dziesmām un ar pulkstenišiem un somastabulēm un koklēm. **28** Un tie dziedātāju bērni sapulcējās no Jeruzālemes apgabala un no Netofatas ciemiem, **29** Un no BetGīgalas un no Ģebas tīrumiem un no Asmavetas. Jo dziedātāji bija sev uzcēluši ciemus ap Jeruzālemi. **30** Tad priesteri un leviti šķistījās un šķistīja tos ļaudis un tos vārtus un to mūri. **31** Tad es vedu Jūda virsniekus uz mūri un liku divus lielus dziedātāju pulkus uz svētku gājienu pa labo roku ārpus mūra līdz Mēslu vārtiem. **32** Un tiem gāja pakāl Ozaja un viena puse no Jūda virsniekiem, **33** Un Azarijus un Ezra un Mešulams, **34** Jūda un Benjamins un Šemaja un Jeremija, **35** Un no priesteru bērniem ar bazūnēm: Zaharija, Jonatāna dēls, tas bija Šemajas, tas Matanijas, tas Mikajas, tas Zakura, tas Asafa dēls, **36**

Un viņa brāli Šemaja un Azareīls, Milalajus, Ķilalajus, Maājus, Netaneēls un Jūda, Hananus, ar Tā Dieva vīra Dāvida mūzikas rīkiem; un Ezra, tas rakstu mācītājs, gāja viņu priekšā. **37** Un pie Akas vārtiem, kas bija pretim, tie gāja augšām pa tām pakāpēm uz Dāvida pilsētu, pa mūra uzķapī uz Dāvida namu, un līdz Ūdens vārtiem pret ritiem. **38** Tas otrs dziedātāju pulks gāja it preti, un es viņam pakāl ar otru ļaužu pusī, pa mūri no Ceplā torņa līdz Platajam mūrim, **39** Un pa Efraīma vārtiem, pa Vecpilsētas vārtiem un pa Zivju vārtiem un Hananeēla torni un Meas(Simtnieku) torni un līdz Avju vārtiem, un tie apstājās pie Cietuma vārtiem. **40** Un tā abi dziedātāju pulki stāvēja pie Dieva nama, arī es un valdniekus viena puse līdz ar mani, **41** Un priesteri Elijašiks, Maāseja, Minjamijs, Mikajus, Elioēnajus, Zaharija, Ananija ar bazūnēm, **42** Un Maāseja, Šemaja, Eleazars un Uzus un Jehohanans un Malhija un Elams un Azars. Un dziedātāji dziedāja un Jizraķija bija tas vadonis. **43** Un tie upurēja tai dienā lielus upurus un priečājās; jo Dievs tos bija iepriecinājis ar lielu prieku; tur priečājās arī sievās un bērni, tā ka Jeruzālemes prieks tapa tālu dzirdēts. **44** Tai dienā tur vīri kļuva iecelti pār mantu kambariem, kur tie cilājamie upuri, tie pirmajī un tie desmitie, lai tur sakrāj no pilsētu tīrumiem tās pienākamās daļas prieckās priesteriem un levitiem. Jo Jūda priečājās par tiem priesteriem un levitiem, kas tur stāvēja, **45** Un nēma vērā sava Dieva nama kopšanu un to šķistišanu; tāpat arī dziedātāji un vārtu sargi pēc Dāvida un viņa dēla Salamana likuma. **46** Jo vecos laikos Dāvida un Asafa dienās bija priekšnieki dziedātājiem un Dieva slavas un pateicības dziesmām. **47** Tāpēc viss Israēls Zerubabeļa dienās un Nehemijas dienās deva daļas dziedātājiem un vārtu sargiem, ikdienas savu dienas daļu. Un deva to svēto tiesu levitiem, un leviti deva to svēto tiesu Ārona bērniem.

13 Tai dienā Mozus grāmatā lasīja prieckā ņaužu ausīm un tur atrada rakstītu, ka Amoniešiem un Moabiešiem ne mūžam nebūs nākt Dieva draudzē, **2** Tāpēc ka viņi nebija nākuši preti Israēla bērniem ar maizi un ar ūdeni, bet pret tiem bija derējuši Bileāmu, viņus nolādēt, lai gan mūsu Dievs lāstu pārvērtā par svētību. **3** Tad notikās, ka šo bauslību dzirdot tie visus svešiniekus atšķirā no Israēla. **4** Un priesteris Elijašibs, kas bija iecelts pār mūsu Dieva nama kambari, paprieckā bija sadraudzējies ar Tobiju, **5** Un viņam bija taisījis lielu kambari, kur tie paprieckā bija nolikuši ēdamo upuri, vīraku un rīkus un labibas, viņa un eļļas desmitos, kas kļuva nodoti prieckā levitiem un dziedātājiem un vārtu sargiem, līdz ar priesteru cilājamo upuri. **6** Bet viss tas notika, kamēr es Jeruzālemē nebiju; jo Artakserksus, Bābeles kēniņa, trīsdesmit otrā gadā es nācu pie kēniņa, un pēc kāda laika es to no kēniņa izlūdzos. **7** Kad es nu nācu uz Jeruzālemi un samaniju to ņaunumu, ko Elijašibs prieckā Tobijas bija darījis, viņam kambari taisīdams Dieva nama pagalmos, **8** Tad tas man loti rieba, un es izmetu visas Tobijas nama lietas no tā kambara ārā. **9** Es arī pavēlēju, to kambari šķistīt, un es atkal tur ienesu Dieva nama rīkus ar ēdamo upuri un vīraku. **10** Es arī samaniju, ka levitiem viņu daļa nebija dota, tā ka leviti un dziedātāji, kas to darbu darījuši, bija aizmukuši ikkatrs uz savu tīrumu. **11** Tad es bāros ar tiem virsniekiem un sacīju: kāpēc Dieva nams ir atstāts? Un es tos sapulcināju un tos atkal iecēlu

viņu vietā. **12** Tad visa Jūda valsts atnesa to desmito no labības un no viņa un no elles mantas namos. **13** Un es par mantu sargiem iecēlu priesteri Šelemiju un rakstu mācītāju Cadoku un Pedaju no levitiem, un viņiem pa roku Hananu, Zakura, Matanijas dēla, dēlu; jo šie tapa turēti par uzticamiem, un tiem tapa uzlikts, lai izdala saviem brāļiem. **14** Piemini mani, mans Dievs, par to un neizdeldē manu labdarīšanu, ko esmu darījis pie sava Dieva nama un pie viņa kalpošanas! **15** Tanis dienās es Jūdā redzēju, ka viņa spaidus mina svētā dienā, un ka kūlīšus saņēma, ko uz ēzeljiem krāva, viņu, viņa ķekarus un viñges un visādu nastu, un svētā dienā ienesa Jeruzālemē, un es tai dienā (pret tiem) devu liecību, kad tie barību pārdeva. **16** Tur arī Tirieši dzivoja, kas zivis atnesa un visādu preci, un to pārdeva svētā dienā Jūda bērniem un Jeruzālemē. **17** Tad es bāros ar Jūda virsniekiem un uz tiem sacīju: kas tas par ļaunu darbu, ko jūs darāt un pārkāpjat svēto dienu? **18** Vai jūsu tēvi tā nav darījuši, un mūsu Dievs ir vedis visu šo nelaimi pār mums un pār šo pilsētu? Un jūs vairojet tās dusmas pān Israēli, pārkāpdami svēto dienu! **19** Un notikās svētai dienai nākot, kad tumšs metās Jeruzālemes vārtos, tad es pavēlēju durvis aizslēgt un neatdarīt, kamēr svētā diena pagājusi. Un no saviem puišiem es kādus liku pie vārtiem, ka nekādu nastu tur neienestu svētā dienā. **20** Tad tie zāļu un visādas preces pārdevēji palika pa nakti ārā Jeruzālemes priekšā vienreiz un otrreiz. **21** Un es pret tiem apliecināju un uz tiem sacīju: kāpēc jūs pa nakti paliekat pie mūra? Ja jūs to atkal darisiet, tad es jūs grābšu rokā. No tā laika tie vairs nenāca svētā diena. **22** Un levitiem es sacīju, lai šķīstās un nāk vārtus sargāt, ka svētā diena taptu svētīta. Arī par to piemini mani, mans Dievs, un žēlo mani pēc Tavas lielās žēlastības! **23** Es tanis dienās arī redzēju Jūdus, kas bija apņēmuši Ašdodiešu, Amoniešu un Moabiešu sievas. **24** Un viņu bērni runāja pus Ašdodiski un nemācēja Jūdiski runāt, bet pēc abēju tautu valodas. **25** Tad es ar tiem bāros un tos lādēju un situ kādus no tiem un tiem plūcu matus un tiem liku pie Dieva zvērēt, jums nebūs savas meitas dot viņu dēliem, nedz ķemt viņu meitas saviem dēliem nedz sev. **26** Vai šo dēļ Salamans, Israēla kēniņš, nav apgrēkojies? Jebšu nevienai tautai tāds kēniņš nav bijis, kāds viņš bija, un viņš savam Dievam bija milš, un Dievs viņu bija iecēlis par kēniņu pār visu Israēli, un tomēr ir tādu tās svešās sievas paveda uz grēkiem. **27** Vai tad mēs jums klausīsim un visu tādu lielu ļaunumu darīsim noziegdamies pret savu Dievu, ka apņemam svešas sievas? **28** Un viens no Jojada, Elijašiba dēla, tā augstā priestera, bērniem bija par znotu palicis Sanebalatam, tam Horonietim, tāpēc es viņu aizdzinu no sevis projām. **29** Piemini viņus, mans Dievs, tāpēc ka tie sagānijuši priesteru amatu un priesteru un levitu derību! **30** Tā es tos šķīsti ju no visiem svešiem ieradumiem un noliku priesteriem un levitiem, ikkatram savu darišanu savā kalpošanā, **31** Un to malkas došanu noliktos laikos un tos pirmajus. Piemini, mans Dievs, man to par labu!

Esteres

1 Un notikās Ahasverus laikā, šis ir tas Ahasverus, kas no Indijas līdz Moru zemei valdīja pār simts divdesmit septiņām valstīm, - **2** Tānīs dienās, kad kēniņš Ahasverus sēdēja uz sava goda krēsla Sūsanas pili, **3** Savas valdīšanas trešā gadā viņš darīja dzires visiem saviem lielkungiem un saviem kalpiem, Persiešu un Mēdiešu karavadoņiem, virsniekiem un valsts valdniekiem, kas viņa priekšā, **4** Ka viņš parādītu savas valstības bagāto godību un savas augstības dārgo spožumu, daudz dienas, simts un astoņdesmit dienas. **5** Kad nu šīs dienas bija pagājušas, tad kēniņš visiem ļaudim, kas atradās Sūsanas pili, taisīja dzires, gan maziem, gan lieliem, septīnas dienas tai dārzā kēniņa nama pagalmā. **6** Tur karājās baltas, sarkanas un pazilas gardīnes ar dārgām linu un purpu ra saitēm sudrabā gredzenos pie marmora pilāriem piesietas; sēdekļi bija no zelta un sudrabā uz grīdas no sarkana un balta un dzeltena un melna marmora. **7** Un dzieriņi tapa nests zelta traukos un ikkatrs trauks bija savādāks nekā tie citi, un kēniņa vīna bija papilnam, pēc kēniņa bagātības. **8** Un pie dzeršanas bija nolikums, nevienu nespies, jo tā kēniņš bija stipri pavēlējis visiem sava nama lielkungiem, lai ikviens dara kā tik. **9** Un kēniņiene Vasti arī taisīja dzires tām sievām kēniņa Ahasverus pili. **10** Septītā dienā, kad kēniņa sirds bija līksma no vīna, viņš sacīja uz Meūmanu, Bistu, Arbonu, Bigtu un Abagtu, Zetaru un Karku, tiem septiņiem kambarjunkuriem, kas kēniņa Ahasverus priekšā kalpoja, **11** Lai kēniņieni Vasti atved kēniņa priekšā ar kēniņa kroni, ka viņš tiem ļaudim un lielkungiem rādītu viņas skaistumu, jo tā bija skaista no vaiga. **12** Bet kēniņiene Vasti liezdās nākt uz kēniņa vārdū caur tiem kambarjunkuriem. Tad kēniņš ļoti apskaitās, un viņa bardzība iekš viņa iedegās. **13** Un kēniņš sacīja uz tiem gudriem, kas tos laikus prata, - (jo tā kēniņa lietas bija apspriežamas no visiem likumu un tiesu ziņātājiem; **14** Bet šie bija tie tuvākie pie viņa: Karzenus, Zetars, Admatus, Taršiš, Meres, Marzenus, Memukans, septiņi Persiešu un Mēdiešu lielkungi, kas drīkstēja redzēt kēniņa vaigu un sēdēja tai augstākā vietā valstī): **15** Ko lā dara pēc tīsas ar kēniņieni Vasti, tāpēc ka tā nav darījusi kēniņa Ahasverus vārdu, kas caur tiem kambarjunkuriem viņai bija sacīts. **16** Tad Memukans kēniņa un to lielkungu priekšā sacīja: kēniņiene Vasti ir noziegusies nevien pret kēniņu, bet arī pret visiem lielkungiem un pret visiem ļaudīm, kas dzīvo visās kēniņa Ahasverus valstīs. **17** Jo šī kēniņienes liegšanās izpaudīsies pie visām sievām, ka tās niciņās savus vīrus pie sevis un tā sacīs: kēniņš Ahasverus pavēlēja, lai kēniņieni Vasti pie viņa atved, bet tā nenāca. **18** Tagad Persiešu un Mēdiešu lielmātes sacīs uz visiem kēniņa lielkungiem, kad dzirdēs šo kēniņienes darīšanu, un tad būs ķibeles un dusmu papilnam. **19** Ja kēniņam patik, tad lai no viņa iziet kēniņa pavēle un lai top rakstīts Mēdiešu un Persiešu likumos, tā ka netop pārkāpts, ka Vastij nebūs vairs nākt kēniņa Ahasverus priekšā, un lai kēniņš viņas godu dod citai, kas labāka ir nekā viņa. **20** Un kad kēniņa pavēle taps dzirdēta, kas sūtama pa visu viņa valsti (jo tā ir liela), tad visas sievās savus kungus turēs godā, pie augstiem un zemiem. **21** Un tas vārds patika kēniņam un tiem lielkungiem, un kēniņš darīja

pēc Memukana vārda. **22** Tad grāmatas tapa sūtītas visās kēniņa valstīs uz ikvienu valsti pēc viņas valodas un uz visām tautām pēc viņu mēles, ka ikkatrs vīrs lai ir kungs savā namā, un to sacīja ikkatrai tautai viņas valodā.

2 Pēc tam, kad kēniņa Ahasverus bardzība bija nostājusies, tad viņš pieminēja Vasti, un ko tā bija darījusi, un kas par viņu bija nospriests. **2** Tad kēniņa jaunekļi, kas viņam kalpoja, sacīja: lai kēniņam meklē jaunas jumpravas skaistu vaigu. **3** Un lai kēniņš ieceļ uzraugus visās savās valsts tiesās, ka tie sapulcē visas jaunās jumpravas skaistu vaigu uz Sūsanas pili, uz to sievu namu, apakš Egajus, kēniņa kambarjunkura, tā sievu sarga, un lai pie tām notiek mazgāšana un svaidišana. **4** Un kura jauna meita kēniņam labi patiks, tā lai top par kēniņieni Vasti vietā. Un tas vārds patika kēniņam un viņš tā darīja. **5** Un viens Jūdu vīrs bija Sūsanas pili, vārdā Mardakajs, tas bija Jaira, tas Šimejus, tas Kīsa dēls, Benjaminietis; **6** Tas bija aizvests no Jeruzālemes līdz ar tiem, kas tapa aizvesti ar Jekaniju, Jūda kēniņu, ko NebukadNecars, Bābeles kēniņš, bija aizvedis. **7** Un viņš bija Adasas audžu tēvs, tārī Estere, viņa brālēna meita, jo viņai nebija ne tēva ne mātes. Un viņa bija jauna meita daiļu augumu un skaistu vaigu. Un kad viņas tēvs un viņas māte nomira, tad Mardakajs viņu bija pienēmis par meitu. **8** Kad nu kēniņa vārds un viņa pavēle izpaudās un daudz jaunas meitas tika savestas Sūsanas pili apakš Egajus rokas, tad Estere arī tapa īemta kēniņa namā, apakš Egajus, tā sievu sarga, rokas. **9** Un tā meita viņam patika un atrada žēlastību viņa priekšā, un viņš steidzās tai dot tās svaidāmās zāles priekš mazgāšanās un viņas daļu, un viņš tai deva septiņas dailas jaunas meitas no kēniņa nama, un viņš to noveda ar viņas meitām tai vislabākā vietā sievu namā. **10** Bet Estere nebija teikusi nedz savus ļaudis nedz savus radus, jo Mardakajs viņai bija piekodinājis, lai tā to neteicot. **11** Un Mardakajs staigāja ikdienas gar sievu nama pagalmu, lai dabūtu zināt, kā Esterei klājās un kas ar to būdot. **12** Kad nu ikviennes jaunietes reize atnāca iet pie kēniņa Ahasverus, kad pēc sievu likuma ar to bija darīts divpadsmit mēnešus, (jo tik daudz laika pagāja viņu mazgāšanai un svaidišanai, proti sešus mēnešus ar mirru ēļu un sešus mēnešus ar balzamu un citām sievu zālēm), - **13** Tad tā jauniete nāca pie kēniņa, un ko viņa prasīja, to viņai deva, ka viņa ar to ietu no sievu nama uz kēniņa namu. **14** Vakarā viņa iegāja un ritā viņa gāja atpakaļ uz otru sievu namu, apakš Zaāzgas, kēniņa kambarjunkura, lieko sievu sarga; viņa negāja atkal pie kēniņa, kā vien, kad kēniņš viņu gribēja un viņu pie vārda sauca. **15** Kad nu Esteres, Abikaīla, Mardakaja brālēna, meitas, Mardakaja audzēknēs, reize atnāca, iet pie kēniņa, tad viņa neprasīja ne ko, ka tik vien ko Egajus, kēniņa kambarjunkurs, tas sievu sargs, sacīja. Un Estere atrada žēlastību pie visiem, kas viņu redzēja. **16** Tā Estere tapa īemta pie kēniņa Ahasverus kēniņa namā desmitā mēnesī, tas ir Tebetmēnesis, viņa valdīšanas septītā gadā. **17** Un kēniņš iemīlēja Esteri pār visām sievām, un viņa atrada vairāk žēlastības un laipnības viņa priekšā nekā visas jaunietes, un viņš lika kēniņa kroni uz viņas galvu un to cēla pār kēniņieni Vasti vietā. **18** Un kēniņš taisīja lielas dzires visiem saviem lielkungiem un kalpiem, - tās bija Esteres dzires, - un deva valstīm atvieglošanu un izdalīja dāvanas pēc kēniņa bagātības. **19** Kad nu otrā reizē

tās jaunietes tapa sapulcētas, tad Mardakajs sēdēja kēniņa vārtos. **20** Bet Estere nebija teikusi ne savus radus, ne savus ļaudis, tā kā Mardakajs tai bija pavēlējis; jo Estere darija pēc Mardakaja vārda, kā to laiku, kad viņa pie tā uzauga. **21** Tanis dienās, kad Mardakajs sēdēja kēniņa vārtos, Bigtans un Teres, divi kēniņa kambarjunkuri no tiem sliekšņa sargiem, apskaitās un meklēja rokas pielikt pie kēniņa Ahasverus. **22** Un šī lieta Mardakajum tapa zināma, un viņš to izteica kēniņienei Esterei, un Estere to sacīja kēniņam Mardakaja vārdā. **23** Un tā lieta tapa izmeklēta un tā atrasta, un tie divi tapa pakārti pie koka, un tas tapa ierakstīts laiku grāmatā priekš kēniņa.

3 Pēc tam kēniņš Ahasverus paaugstināja Amanu, Medatus dēlu, to Agaģieti, un to cēla augsti, un lika viņa krēslu pār visiem lielkungiem, kas pie viņa bija. **2** Un visi kēniņa kalpi, kas kēniņa vārtos bija, locījās un klanījās Amana priekšā, jo kēniņš tā viņa pēc bija pavēlējis; bet Mardakajs nelocījās un neklanījās. **3** Tad kēniņa kalpi, kas bija kēniņa vārtos, sacīja uz Mardakaju: kāpēc tu pārkāpi kēniņa pavēli? **4** Un tā tie ikdienas uz viņu runāja, bet viņš tiem neklausīja. Tad tie to stāstīja Amanam, ka redzētu, vai tāda Mardakaja pretestība pastāvētu, - jo tas viņiem bija stāstījis, ka viņš esot Jūds. **5** Kad nu Amans redzēja, ka Mardakajs nelocījās un viņa priekšā neklanījās, tad Amans palika loti dusmīgs. **6** Bet viņam šķita vēl maz esam, roku pielikt pie Mardakaju vien, (jo tie viņam bija izteikuši Mardakaja cilti,) bet Amans meklēja izdeldēt visus Jūdus pa visu Ahasverus valsti, Mardakaja tautu. **7** Pirmā mēnesi, (tas ir Nīsana mēnesis,) kēniņa Ahasverus divpadsmītā gadā, meta meslus, tas ir pur, priekš Amana ikdienas un ik mēnešus līdz tam divpadsmītam mēnesim, tas ir Adara mēnesis. **8** Un Amans sacīja uz kēniņu Ahasveru: viena tauta ir izkaisīta un izdalīta starp ļaudīm visās tavas valsts tiesās, un viņiem ir citāda bauslība, nekā visiem citiem ļaudīm, un kēniņa pavēli tie nedara, tāpēc kēniņam nepiekļājās tos ieredzēt. **9** Ja kēniņam patik, tad lai raksta, ka tie klūst izdeldēti, tad es tiem mantas uzraugiem desmit tūkstoš talentus sudraba iesvēršu rokā, lai to nes kēniņa mantas namā. **10** Tad kēniņš novilka savu gredzenu no savas rokas un to deva Agaģietim Amanam, Medatus dēlam, Jūdu pretiniekam. **11** Un kēniņš sacīja uz Amanu: tas sudrabs lai tev paliek, arī tie ļaudis, ka tu ar tiem dari, kā tev patīk. **12** Tad kēniņa skrīveri tapa saaicināti, trīspadsmitā dienā pirmā mēnesi, un tapa rakstīts, tā kā Amans pavēlēja, uz kēniņa valdītājiem un zemes valdnīkiem, kas bija pār ikkatru valsti, un uz ikkatras tautas virsniekiem, ikvienai valstij pēc viņas valodas un ikvienai tautai pēc viņas mēles; kēniņa Ahasverus vārda tas tapa rakstīts un ar kēniņa gredzenu aiznieglēlēts. **13** Un tās grāmatas tapa sūtītas caur skrējējiem pa visām kēniņa Ahasverus valstīm, ka visi Jūdi taptu izdeldēti, nokauti un nomaitāti, gan jauni, gan veci, bērnīji un sievas, vienā dienā, trīspadsmitā dienā divpadsmītā mēnesi, tas ir Adara mēnesis, un ka viņu manta taptu laupīta. **14** Tais grāmatās bija rakstīts: ka pavēle dota visās valstīs, ka visiem ļaudīm nāktu zināms, lai tie tai pašā dienā būtu gatavi. **15** Un tie skrējēji izgāja steigšus pēc kēniņa vārda; un tā pavēle bija dota Sūsanās pilī. Un kēniņš un Amans sēdēja un dzēra, bet Sūsanās pilsēta iztrūcinājās.

4 Kad nu Mardakajs dabūja zināt visu, kas bija noticis, tad Mardakajs saplosja savas drēbes un apvilkā maisu ar pelniem, un gājā pilsētas vidū, un brēca ar lielu un rūgtu brēķšanu. **2** Un viņš nāca priekš kēniņa vārtiem; jo (pašos) kēniņa vārtos neviens nevarēja iejet ar maisu apgērbīes. **3** Un visās valstīs un vietās, kurp kēniņa vārds un viņa pavēle nonāca, bija lielas bēdas Jūdiem ar gavēšanu un raudāšanu un bēdāšanos, un daudzi gulēja maisos un pelnos. **4** Tad Esteres meitas un viņas kambarjunkuri nāca un viņai to stāstīja, un kēniņiene iztrūcinājās loti un viņa sūtīja drēbes, Mardakaju apgērbt un to maisu viņam atņemt, bet viņš tās nepieņēma. **5** Tad Estere aicināja Ataku, vienu no kēniņa kambarjunkuriem, kas viņai bija iedots, un viņa pavēlēja Mardakaju izvaicāt, kas un kāpēc tas esot? **6** Un Ataks izgāja pie Mardakaju uz pilsētas ielu priekš kēniņa vārtiem. **7** Tad Mardakajs viņam stāstīja visu, kas tam bija noticis, un to nospriesto sudrabu, ko Amans bija solījis kēniņa mantu namā iesvērt par Jūdiem, ka tie taptu izdeldēti. **8** Un viņš tam deva tās rakstītās pavēles norakstu, kas Sūsanā bija dota, ka tie taptu izdeldēti, lai viņš to Esterei rādītu un viņai stāstītu, un viņai pavēlētu, iet pie kēniņa, viņu piesaukt un lūgt savas tautas dēl. **9** Tad Ataks nāca un sacīja Esterei Mardakajam vārdus. **10** Un Estere sacīja uz Ataku un lika Mardakajam teikt: **11** Visi kēniņa kalpi un visi kēniņa valsts ļaudis zina, ka ikkatrs, vīrs vai sieva, kas pie kēniņa nāk iekšējā pagalmā, kas nav aicināts, tam nospriests, to nokaut, (bez vien, kad kēniņš to zelta scepteri viņam piesniedz, ka viņš paliek dzīvs). Bet es neesmu aicināta pie kēniņa nākt nu jau trīsdesmit dienas. **12** Un Esteres vārdus atsacīja Mardakajam. **13** Tad Mardakajs Esterei atkal lika sacīt: nedomā savā prātā, ka tu savu dzīvību kēniņa namā labāki izglābsi nekā tie citi Jūdi. **14** Jo ja tu šīnī laikā klusu cietīsi, tad Jūdiem nāks palīdzība un izglābšana no citas vietas, bet tu un tava tēva nams iesiet bojā. Un kas zina, vai tu šī laika labad neesi iecelta par kēniņiemi? **15** Tad Estere Mardakajam lika sacīt: **16** Ej un sapulcē visus Jūdus, kas Sūsanā atrodas, un gavējet priekš manis un neēdēt, nedz dzeriet trīs dienas, ne dienu ne nakti; es ar savām meitām, mēs tāpat gavēsim, un tā es iešu pie kēniņa, jebšu tas nav pēc likuma; ja tad jāiet bojā, tad jāiet bojā. **17** Tad Mardakajs nogāja un darija visu, ko Estere viņam bija pavēlējusi.

5 Tad Estere apgērbās trešā dienā kā kēniņiene un gāja kēniņa nama iekšējā pagalmā, kēniņa namam preti; un kēniņš sēdēja uz sava goda krēsla kēniņa namā, tām nama durvīm preti. **2** Un kad kēniņš redzēja kēniņiemi Esterei pagalmā stāvam, tad tā atrada žēlastību priekš viņa acīm, tā kā kēniņš to zelta scepteri, kas bija viņa rokā, Esterei piesniedza, un Estere piegāja un aizskāra sceptera galu. **3** Tad kēniņš uz viņu sacīja: kas tev kait, kēniņiene Estere, jeb ko tu prasī? Un pat valsts viena puse tev taps dota. **4** Tad Estere sacīja: ja kēniņam patik, tad lai kēniņš un Amans šodien nāk uz tām dzīrēm, ko es viņam esmu sataisījusi. **5** Un kēniņš sacīja: lai Amans steidzās un dara pēc Esteres vārda. Kad nu kēniņš un Amans nāca uz tām dzīrēm, ko Estere bija sataisījusi, **6** Tad kēniņš sacīja uz Esteri viņu dzerot: ko tu lūdzi, tas tev taps dots, un ko tu prasi, tam būs notikt, arī līdz pusvalstij. **7** Tad Estere atbildēja un sacīja: mana lūgšana un mana prasīšana ir šī. **8** Ja esmu atradusi

žēlastību priekš kēniņu un ja kēniņam ir pa prātam, manu lūgšanu man dot un darit, ko es prasišu, tad lai kēniņš un Amans nāk uz tām dzīrēm, ko es sataisīšu, tad es rītu darišu pēc kēniņa vārda. **9** Tad Amans tai dienā izgāja liksms un ar labu prātu. Bet kad Amans Mardakaju redzēja kēniņa vārtos, ka tas necēlās un priekš viņa nelocījās, tad Amans palika dusmu pilns pret Mardakaju, tomēr viņš savaldījās. **10** Un tas nāca savā namā, un sūtīja un lika nākt saviem draugiem līdz ar Zeresu, savu sievu. **11** Un Amans tiem izteica savas bagātības godu un savu dēlu pulku, un visu, kā kēniņš viņu bija paaugstinājis, un kā tas viņu bija pacēlis pār tiem lielkungiem un kēniņa kalpiem. **12** Un Amans sacīja: un kēniņiene Estere nevienam nav likusi nākt līdz ar kēniņu uz tām dzīrēm, ko tā ir sataisījusi, kā man vien, un arī uz rītu no viņas esmu aicināts līdz ar kēniņu. **13** Bet viss tas man nav gana, kamēr es to Jūdu Mardakaju redzu sēžam kēniņa vārtos. **14** Tad viņa sieva Zeresa un visi viņa draugi uz to sacīja: lai uzceļ koku piecdesmit oblektis augstumā, un saki rītu kēniņam, ka Mardakaju pie tā būs pakārt, un tad ej liksms ar kēniņu uz dzīrēm. Un šis padoms patika Amanam, un viņš to koku lika uzcelt,

6 Tani nakti kēniņam nenāca miegs un viņš pavēlēja, lai atnes laiku grāmatu, kur tās vērā liekamās lietas bija uzrakstītas. **2** Un to lasīja kēniņa priekša. Un tur atrada rakstītu, ka Mardakajs bija zināmu darījis, ka Bigtans un Teres, kēniņa divi kambarjunkuri un sliekšņa sargi, bija meklējuši roku likt pie kēniņa Ahasverus. **3** Tad kēniņš sacīja: kāds gods un kāda paaugstināšana Mardakajam par to notikusi? Un kēniņa jaunekļi, viņa sulaiņi, sacīja: viņam nekas nav noticeis. **4** Tad kēniņš sacīja: kas ir pagalmā? (Bet Amans bija nācis kēniņa nama ārējā pagalmā, kēniņam sacīt, lai Mardakaju pakar pie tā koka, ko viņš tam bija līcis uzcelt.) **5** Un kēniņa jaunekļi uz viņu sacīja: redzi, Amans stāv pagalmā. Tad kēniņš sacīja: lai viņš nāk iekšā. **6** Tad Amans nāca iekšā, un kēniņš uz to sacīja: ko būs darīt tādam vīram, ko kēniņš labprāt grib godāt? Tad Amans domāja savā sirdi: kurš būs, ko kēniņš grib godāt, nekā es pats? **7** Tādēļ Amans sacīja uz kēniņu: Tam vīram, ko kēniņš grib godāt, **8** Tam būs nest kēniņa drēbes, ar ko kēniņš pats mēdz apģērbties, un zirgu, uz kā kēniņš mēdz jāt un kam valstības kronis likts uz galvas. **9** Un to drēbi ar to zirgu būs rokā dot vienam no tiem lielkungiem un to vīru, ko kēniņš grib godāt, ar to būs apģērbt, un viņam likt jāt uz tā zirgu pa pilsētas ielām un viņa priekšā izsaukt: tā dara tam vīram, ko kēniņš grib godāt. **10** Tad kēniņš sacīja uz Amanu: steidzies, nem to drēbi un to zirgu, tā kā tu esi runājis, un dari tā tam Jūdam Mardakajam, kas sēž kēniņa vārtos, un lai netrūkst nevienu vārda no visa, ko tu esi runājis. **11** Tad Amans nēma tās drēbes un to zirgu un apģērba Mardakaju, un lika viņam jāt pa pilsētas ielām un izsauca viņa priekšā: tā dara tam vīram, ko kēniņš grib godāt. **12** Pēc tam Mardakajs griezās atpakaļ kēniņa vārtos; bet Amans steidzās atkal majās, bēdīgs un aizsegtu galvu. **13** Un Amans teica savai sievai Zeresai un visiem saviem draugiem visu, kas viņam bija noticeis. Tad viņa gudrie un Zeresa, viņa sieva, uz to sacīja: ja Mardakajs, kā priekšā tu esi iesācis krist, ir no Jūdu dzimuma, tad tu pret viņu nekā neiespēsi, bet tu viņa priekšā krizdams kritisi. **14** Kad tie

vēl ar viņu runāja, tad kēniņa kambarjunkuri atnāca un steigšus Amanu noveda dzīrēs, ko Estere bija sataisījusi.

7 Kad nu kēniņš un Amans nāca pie kēniņienes Esteres uz dzīrēm, **2** Tad kēniņš sacīja uz Esteri atkal otrā dienā viņu dzerot: ko tu lūdzi, kēniņiene Estere, tas tev taps dots, un ko tu prasi, arī līdz pusvalstij, tam būs notikt. **3** Tad kēniņiene Estere atbildēja: ja es, kēniņ, žēlastību esmu atradusi tavās acīs, un ja kēniņam patīk, tad dod man manu dzīvību uz manu lūgšanu un manus ļaudis uz manu prasišanu. **4** Jo mēs esam pārdoti, es un mani ļaudis, ka topam izdeldēti, nokauti un nomaitāti. Ja mēs būtu pārdoti par kalpiem un kalponēm, tad es būtu klusus cietusi; jo nelaimē neatstās kēniņa traucējumu. **5** Tad kēniņš Ahasverus atbildēja un sacīja uz kēniņienei Esteri: kas tas tāds un kur ir tas, kas to savā prātā ir apņēmies, tā darīt? **6** Tad Estere atbildēja: tas pretinieks un ienaidnieks ir šis niknais Amans. Tad Amans iztrūcinājās kēniņa un kēniņienes priekšā. **7** Un kēniņš cēlās savā bardzībā no dzīrēm un gāja uz tā nama dārzu. Un Amans stāvēja un meklēja savu dzīvību no kēniņienes Esteres, jo viņš redzēja, ka kēniņš par viņu bija nodomājis nelaimi. **8** Un kēniņš griezās atpakaļ no nama dārza uz dzīru namu, un Amans bija nokritis pie tā sēdekļa, uz kā Estere sēdēja. Tad kēniņš sacīja: vai viņš arī pie kēniņienes varas darbu grib darīt pie manis namā? Kad šis vārds no kēniņa mutes izgāja, tad Amanam aizsedza galvu. **9** Un Arbonus, viens no kēniņa kambarjunkuriem, sacīja: redzi, Amana namā stāv koks piecdesmit oblektis augstumā, ko Amans cēlīs priekš Mardakaju, kas runājis labu priekš kēniņa. Tad kēniņš sacīja: pakariet viņu pie tā. **10** Tad tie pakāra Amanu pie tā koka, ko tas Mardakajam bija līcis uzcelt. Tad kēniņa bardzība nostājās.

8 Tani dienā kēniņš Ahasverus deva kēniņienei Esterei Amanu, tā Jūdu ienaidnieka, namu, un Mardakajs nāca kēniņa priekšā, jo Estere bija stāstījusi, kas viņš tai esot. **2** Un kēniņš novilka savu gredzenu, ko no Amanu bija nēmis, un to deva Mardakajam, un Estere iecēla Mardakaju pār Amanu namu. **3** Un Estere runāja vēl kēniņa priekšā un krita viņam pie kājām un raudāja un viņu lūdza, ka viņš atņemtu Amanu, tā Agāgieša, ļaunu mu un viņa nodomu, ko viņš izdomājis pret Jūdiem. **4** Tad kēniņš Esterei piesniedza zelta scepteri, un Estere cēlās un stāvēja kēniņa priekšā. **5** Un viņa sacīja: ja kēniņam patīk, un ja es žēlastību esmu atradusi viņa priekšā, un ja tas pareizi ir kēniņa priekšā, un es patīkama esmu viņa acīs, tad lai top rakstīts, ka Amana, Medatus, tā Agāgieša dēla, grāmatas un domas top iznīcinātas, ko viņš rakstījis, gribēdams Jūdus nomaitāt, kas ir visās kēniņa valstīs. **6** Jo kā es varētu redzēt to nelaimi, kas maniem ļaudim uzieš, un kā es varētu uzlūkot savu radu nomaitāšanu? **7** Tad kēniņš Ahasverus sacīja uz kēniņienei Esteri un uz Jūdu Mardakaju: redzi, Amana namu es esmu devis Esterei, un viņš ir pakārts pie koka, tādēļ ka savu roku pielicis pie Jūdiem. **8** Tad nu jūs rakstiet par tiem Jūdiem, kā jums patīk kēniņa vārdā un aizspiežat to ar kēniņa gredzenu, jo to rakstu, kas kēniņa vārdā rakstīts un ar kēniņa zieģeli aizspieests, to nedrīkst pārgrozit. **9** Tad kēniņa rakstītāji tanī laikā tapa aicināti trešā mēnesī, tas ir Zivana mēnesis, divdesmit trešā dienā, un tapa rakstīts, tā

kā Mardakajs pavēlēja, Jūdiem un valdniekiem un zemes valdītājiem un valsts lieliem kungiem, no Indijas līdz Moru zemei, simts divdesmit septiņās valstis un uz ikvienu valsti viņas rakstā un uz ikvienu tautu viņas valodā, un Jūdiem pēc viņu rakstiem un pēc viņu valodas. **10** Un tas tapa rakstīts kēniņa Ahasverus vārdā un aizspiests ar kēniņa gredzenu. Un tās grāmatas tapa sūtītas caur skrējējim, kas jāja uz čakliem zirgiem no kēniņa stalliem. **11** Kēniņš atļaujot Jūdiem visās pilsetās sapulcēties un savu dzīvību aizstāvēt, izdeldēt, nokaut un nomaitāt visu to ļaužu un valsts spēku, kas nāktu virsū, laupīt bērnus un sievas, un viņu mantu, - **12** Vienā dienā, pa visām kēniņa Ahasverus valstīm, trīspadsmitā dienā divpadsmitā mēnesī, tas ir Adara mēnesis. **13** Tais grāmatas bija rakstīts: ka pavēle dota pa visām valstīm, ka visiem ļaudim nāk zināms, lai Jūdi ir gatavi uz to dienu atriebties pie saviem ienaidniekiem. **14** Tad tie skrējēji izgāja jāšus ar kēniņa čakliem zirgiem ātri steigdamies, pēc kēniņa vārda, un tā pavēle tapa dota Sūsanās pili. **15** Un Mardakajs izgāja no kēniņa ar pazīlām un baltām kēniņa drēbēm un ar lielu zelta kroni un ar uzvalku no dārga audekla un purpura, un Sūsanās pilsetā gavilēja un liksmojās. **16** Pie Jūdiem bija spožums un liksmība un prieks un gods. **17** Un visās valstīs un visās pilsetās, kur kēniņa vārds un pavēle nāca zināmi, bija prieks un liksmība pie Jūdiem, dzires un labas dienas, un daudz no pagāniem palika par Jūdiem, jo bailes no Jūdiem tiem bija uzkritušas.

9 Tad nu divpadsmitā mēnesī, tas ir Adara mēnesis, trīspadsmitā dienā, kad pēc kēniņa vārda un pavēles notikās, tai dienā, kad Jūdu ienaidnieki cerēja tos pārvarēt, bet tas otrādi pārgriezās, ka Jūdi pārvarēja savus nīdētājus, - **2** Tad Jūdi sapulcējās savās pilsetās pa visām kēniņa Ahasverus valstīm, ka tie rokas pieliktu pie tiem, kas viņu nelaimi meklēja, un neviens nepastāvēja viņu priekšā, jo bailes no viņiem bija nākušas pār visiem ļaudim. **3** Un visi lielkungi pa tām valstīm un valdnieki un zemes valdītāji un kēniņa mantas uzraugi godāja Jūdus, jo bailes no Mardakaja pār tiem bija nākušas. **4** Jo Mardakajs bija liels kēniņa namā, un viņa slava izgāja pa visām valstīm, jo tas vīrs Mardakajs tapa jo dienas jo augstāks. **5** Bet Jūdi kāvās pret visiem saviem ienaidniekiem, ar zobenu kaudami un nokaudami un nomaitādami, un darīja ar saviem nīdētājiem pēc sava prāta. **6** Un Sūsanās pili Jūdi ir nokāvuši un nomaitājuši piecīsimt vīrus **7** Un Parzandatu un Dalvonu un Azvatu **8** Un Poratu un Adaliju un Aridatu **9** Un Parmastu un Arisaju un Aridaju un Vajezatu. **10** Amana, Medatus dēla, Jūdu ienaidnieka, desmit dēlus tie nokāva, bet tie savas rokas nepielika pie laupījuma. **11** Tai dienā nokauto skaits tapa zināms kēniņam Sūsanās pili. **12** Un kēniņš sacīja uz kēniņiemi Esteri: Sūsanās pili Jūdi ir nokāvuši un nomaitājuši piecīsimt vīrus, un ari Amana desmit dēlus, ko tad tie nebūs darījuši citās kēniņa valstīs? Un nu, kas ir tava lūgsāna, tas tev taps dots; un kas vēl tava prasišana, tai bū notikt. **13** Tad Estere sacīja: ja kēniņam patik, tad lai tie Jūdi, kas ir Sūsanā, ari rītu dara pēc šīs dienas atvēlēšanas, un lai Amana desmit dēli pie koka top pakārti. **14** Tad kēniņš pavēlēja, lai to dara, un tā pavēle tapa dota Sūsanā, un tie pakāra Amana desmit dēlus. **15** Un tie Jūdi, kas bija Sūsanā, sapulcējās četrpadsmitā dienā,

Adara mēnesī, un nokāva Sūsanā trīssimt vīrus, bet tie savu roku nepielika pie laupījuma. **16** Un tie citi Jūdi, kas bija kēniņa valstis, sapulcējās, ka tie savas dzīvības labad kautos un ka tiem miers būtu no saviem ienaidniekiem, un tie nokāva no saviem nīdētājiem septiņdesmit piecus tūkstošus, bet tie savas rokas nepielika pie laupījuma. **17** Tas notikās trīspadsmitā dienā, Adara mēnesī, un viņa četrpadsmitā dienā tie dusēja, un šo dienu iecēla par dzīru un liksmības dienu. **18** Bet tie Jūdi, kas Sūsanā bija sapulcējušies trīspadsmitā un četrpadsmitā dienā, tie dusēja piecpadsmitā dienā un to iecēla par dzīru un liksmības dienu. **19** Tāpēc tie Jūdi, kas ciemos un miestos dzīvoja, to četrpadsmito Adara mēneša dienu cēla par prieku un dzīru un svētku dienu, un kur cits citam sūtīja dāvanas. **20** Un Mardakajs uzrakstīja šās lietas un sūtīja grāmatas pie visiem Jūdiem, kas bija visās kēniņa Ahasverus valstis tuvu un tālu, **21** Tiem par stipru likumu iestādīdams, lai četrpadsmito un piecpadsmito Adara mēneša dienu ik gadus svēti, **22** Tādēļ ka pār tām dienām Jūdi bija mieru dabūjuši no saviem ienaidniekiem, un tādēļ ka tai mēnesī viņu noskumšana bija pārvērtusies par prieku un viņu bēdas par labām dienām, lai tie tās dara par dzīru un liksmības dienām un sūta cits citam dāvinājumus un nabagiem dāvanas. **23** Un Jūdi pieņēma, kā tie bija sākuši darīt, un ko Mardakajs tiem bija rakstījis. **24** Proti ka Amans, Medatus dēls, tas Agaģietis, visu Jūdu ienaidnieks, pret Jūdiem bija nodomājis, tos izdeldēt, un ka viņš metis meslus, tas ir pur, tos biedināt un nomaitāt. **25** Bet kad (Estere) kēniņa priekšā nākusi, tad šis caur grāmatām pavēlējis, ka viņa niknās domas, ko viņš par Jūdiem bija nodomājis, atgrieztos uz viņa galvu, un tie viņu ar viņa dēliem pakāruši pie koka. **26** Tādēļ tie šās dienas sauca purim, no tā meslu vārda „pur“. Tādēļ pēc visiem tiem vārdiem tai grāmatā, un ko tie paši bija redzējuši un kas tiem bija noticis, **27** Jūdi to iecēla un nolika priekš sevis un saviem bērniem un visiem, kas viņiem pieķerās, ka to nepārkāptu, bet ka svētītu šās divas dienas pēc viņu rakstiem un pēc viņu nospriestā laika ikgadus; **28** Ka šīs dienas taptu pieminētas un turētas pie visiem pēcnākamiem, ikviennā augumā, ikviennā radā, ikviennā valstī un ikviennā pilsetā, un ka tās purim dienas nepārkāptu Jūdu starpā un ka viņu piemiņa netaptu aizmirsta pie viņu bērniem. **29** Un kēniņiemi Estere, Abikaila meita, un Mardakajs, tas Jūds, rakstīja it tikuši(ar visu savu spēku un ieteikmi) apstiprināt šo otru grāmatu par tiem purim. **30** Un viņš sūtīja grāmatas visiem Jūdiem uz visām simts divdesmit septiņām kēniņa Ahasverus valstīm ar miera un uzticības vārdiem, **31** Lai tie šīs purim dienas pastāvīgi svēti savā nospriestā laikā, tā kā Mardakajs, tas Jūds, un kēniņiemi Estere to bija iecēluši, un tā kā tie paši sev un savam dzimumam bija apstiprinājuši, līdz ar to gavēnu un gaudu iestādījumu. **32** Un Estere apstiprināja ar savu pavēli šos purim likumus, un tie tapa ierakstīti grāmatā.

10 Un kēniņš Ahasverus uzlikā klausību zemei un jūras salām. **2** Bet visi viņa varas un viņa stipruma darbi un Mardakaja lielā paaugstināšana, ar ko kēniņš viņu paaugstinājis, tas viss rakstīts Mēdiešu un Persiešu kēniņu laiku grāmatā. **3** Jo Jūds Mardakajs bija otrs pie kēniņa Ahasverus un augsts pie Jūdiem un pieņēmīgs(patīkams)

pie visiem saviem brāļiem; jo viņš meklēja labumu priekš savas tautas, un runāja par visa sava dzimuma labklāšanos.

Ījaba

1 Viens vīrs bija Uca zemē, ījabs vārdā, un tas bija sirdsskaidrs un taisns un dievbījigs un sargājās no ļauna. **2** Un tam dzima septiņi dēli un trīs meitas. **3** Un viņam lopu bija septiņtūkstoš avis un trīstūkstoš kamieļi un piecsmīt jūgi vēršu un piecsmīt ēzeļu mātes un loti liela saime; un viņš bija lielaks nekā visi austruma ļaudis. **4** Un viņa dēli gāja un taisīja dzīres ikvienu namā savā dienā, un sūtīja un aicināja savas trīs māsas, līdz ar tiem ēst un dzert. **5** Kad nu tās dzīru dienas bija apkārt, tad ījabs sūtīja (atgādinājumu šķīstīties) un tos svētīja un cēlās no rīta agri un upurēja dedzināmos upurus pēc visu viņu skaita, jo ījabs sacīja: Varbūt, ka mani dēli apgrēkojušies un Dievam savā sirdī atsacījuši. Tā ījabs darīja ikdienu. **6** Un notikās kādā dienā, kad Dieva bērni nāca stāties Tā Kunga priekšā, tad sātāns arīdzan atnāca viņu starpā. **7** Un Tas Kungs sacīja uz sātānu: no kurienes tu nāci? Un sātāns Tam Kungam atbildēja un sacīja: esmu gājis apkārt pa pasauli un to esmu izstaigājis. **8** Un Tas Kungs sacīja uz sātānu: vai tu neesi līcis vērā Manu kalpu ījabu? Jo neviena tāda nav pasaule kā viņš, sirdsskaidrs, taisns un dievbījigs vīrs, un kas tā sargās no ļauna. **9** Tad sātāns atbildēja Tam Kungam un sacīja: vai tad ījabs velti Dievu bistas? **10** Vai Tu viņu un viņa namu un visu, kas tam pieder, neesi visapkārt aptaisījis tā kā ar sētu? Viņa roku darbu Tu esi svētījis, un viņa lopi ir vairojušies zemē. **11** Bet nu izstiep jel Savu roku un aizskar, kas tam pieder, tiešām viņš Tev vaigā atlīdzības. **12** Un Tas Kungs sacīja uz sātānu: redzi, viss, kas tam pieder, lai ir tavā rokā, tikai pie viņa paša nepieliec savu roku. Un sātāns aizgāja no Tā Kunga. **13** Kad nu kādā dienā viņa dēli un meitas ēda un vīnu dzēra sava pirmszimūšā brāļa namā, **14** Tad vēstnesis nāca pie ījaba un sacīja: vērši ara un ēzeļu mātes pie tiem bija klāt ganos. **15** Tad Arābi ielauzās un tos paņēma un kāva tos puišus ar zobena asmeni, un es viens pats tikai esmu izbēdzis, tev to stāstīt. **16** Kamēr tas vēl runāja, cits atnāca un sacīja: Dievā uguns krita no debess un iedēzināja avis un puišus un tos sadedzināja pavīsim, un es viens pats tikai esmu izbēdzis, tev to stāstīt. **17** Kamēr tas vēl runāja, cits atnāca un sacīja: Kaldeji taisījās trijos pulkos un uzbruka kamieliem un tos paņēma un kāva tos puišus ar zobena asmeni, un es viens pats tikai esmu izbēdzis, tev to stāstīt. **18** Kamēr tas vēl runāja, cits atnāca un sacīja: tavi dēli un tavas meitas ēda un dzēra vīnu sava pirmszimūšā brāļa namā. **19** Un redzi, briesmīga vētra nāca no tuksneša putas un aizņēma tos četrus nama stūrus, ka tas sagruva uz tiem jaunekļiem, un tie nomira, un es viens pats tikai esmu izbēdzis, tev to stāstīt. **20** Tad ījabs cēlās un saplēsa savus svārkus un apcirpa savu galvu un metās pie zemes un pielūža. **21** Un sacīja: kails esmu nācis no savas mātes miesām un kails atkal aiziešu. Tas Kungs ir devīs, Tas Kungs ir nēmis, Tā Kunga vārds lai ir slavēts! **22** Visās šīnīs liešās ījabs neapgrēkojās un neturejās aplam pret Dievu.

2 Un notikās atkal kādā dienā, kad Dieva bērni nāca, stāties Tā Kunga priekšā, tad arī sātāns atnāca viņu starpā, stāties Tā Kunga priekšā. **2** Un Tas Kungs sacīja uz sātānu: no kurienes tu nāci? Un sātāns Tam Kungam atbildēja un sacīja: esmu gājis apkārt pa pasauli un to esmu

izstaigājis. **3** Tad Tas Kungs sacīja uz sātānu: vai tu neesi līcis vērā Manu kalpu ījabu? Jo neviena tāda nav pasaule kā viņš, sirdsskaidrs un taisns, dievbījigs vīrs, un kas tā sargās no ļauna; un viņš vēl turas stipri pie savas sirdsskaidribas, bet tu Mani esi skubinājis pret viņu, viņu velti samaitāt. **4** Tad sātāns Tam Kungam atbildēja un sacīja: ādu par ādu; un visu, kas cilvēkam pieder, to viņš dod par savu dzīvību. **5** Bet izstiep jel Savu roku un aizskar viņa kaulus un viņa miesas; tiešām viņš Tev vaigā atlīdzības. **6** Un Tas Kungs sacīja uz sātānu: redzi, lai viņš ir tavā rokā, bet taipi viņa dzīvību. **7** Tad sātāns aizgāja no Tā Kunga un sita ījabu ar nikniem augoņiem no pēdas līdz galvas virsai. **8** Un viņš nēma poda gabalu, ar to kasīties, un bija apsēdies pelnos. **9** Tad viņa sieva uz viņu sacīja: vai tu vēl stipri turies pie savas sirds skaidribas? Atsaki Dievam un mirsti. **10** Bet viņš uz to sacīja: tu runā kā daža neprātīga runā; vai labumu gan saņemsim no Dieva, bet ļaunumu vis nesaņemsim? Visās šīnīs liešās ījabs neapgrēkojās ar savām lūpām. **11** Kad nu ījaba trīs draugi dzīrēja visu šo nelaimi, kas viņam bija uzgājusi, tad tie nāca ikkatras no savas vietas, Elifas no Temanas un Bildaš no Šuhas un Cofars no Naēmas; jo tie bija sarunājušies, nākt un viņu žēlot un viņu iepriecināt. **12** Un tie pacēla savas acis no tālienes un viņu nepazina; tad tie pacēla savu balsi un raudāja, un ikviens no tiem saplēsa savus svārkus un kaisīja pīšlus uz savām galvām pret debesim. **13** Tā tie pie viņa sēdēja zemē septīnas dienas un septīnas naktis, un nevienis uz to nerunāja ne vārda; jo tie redzēja, ka tās sāpes bija loti lielas.

3 Pēc tam ījabs atdarīja savu muti un nolādēja savu dienu. Un ījabs iesāka un sacīja: **2** Tā diena lai pazīd, kur esmu dzīmis, **3** Un tā nakts, kur sacīja: puisītis ieņemts. **4** Šī diena lai paliek tumša, lai Dievs no augšienes pēc viņas nevaicā, un spožums pār viņu lai nespīd. **5** Tumsa un nāves ēna lai viņu aizņem, padebeši lai viņu aplāj un kas vien dienu aptumšo, lai viņu biedē. **6** Šo nakti lai tumsa apņem, ka tā stāp gada dienām nepriecījās, lai viņa nenāk mēnešu skaitā. **7** Redzi, šī nakts lai paliek neauglīga, ka tanī nerotiek gavilešana. **8** Lai dienu lādētāji to nolād, tie, kas māk Levijatanu uzrīdit. **9** Lai viņas rīta zvaigznes top aptumšotas, lai viņa gaida uz gaismu, bet nekā, un lai viņa nerēdz ausekļā spīdumu. **10** Tāpēc ka tā manām miesām durvis nav aizslēgusi, un bēdas nav noslēpusi priekš manām acīm. **11** Kāpēc es neesmu nomiris mātes miesās un bojā gājis, kad no miesām iznācu? **12** Kāpēc esmu likts klēpī un kāpēc pie krūtim, ka man bija zīst? **13** Jo tad es gulētu un būtu klusus, tad es gulētu, un man būtu dusa, **14** Līdz ar kēniņiem un runas kungiem virs zemes, kas sev kapu vietas uztaisījuši, **15** Vai ar lieliem kungiemi, kam zelts bijis, kas savus namus ar sudrabu pildījuši; **16** Vai kā norakts nelaikā dzīmis bērns es nebūtu nekas, tā kā bērniņi, kas nav redzējuši gaismas. **17** Tur bezdevīgie stājās no trakošanas, un tur dus, kam spēks noguris; **18** Tur cietumnieki visi līdzi ir mierā, tie nedzīrd dzīnēja balsi; **19** Tur ir mazs un liels, un kalps ir valā no savā kunga. **20** Kāpēc (Dievs) dod bēdigam gaismu un dzīvību tiem, kam noskumusi sirds, **21** Kas pēc nāves ilgojās, bet tā nenāk, un rok pēc tās vairāk nekā pēc mantām, **22** Kas priecātos un gavilētu, kas liksmotos, kad kapu atrastu - **23** Viram, kam celš ir apslēpts, un ko Dievs visapkārt apspiedis? **24** Jo

maizes vietā man ir nopūtas, un mana kaukšana izgāzās kā ūdens. **25** Jo briesmas, ko bijos, man uzgājušas, un no kā man bija bail, tas man uzņācis. **26** Man nav miera, man nav dusas, es nedabūju atpūsties, un bēdas nāk uz bēdām.

4 Tad Elifas no Temanas atbildēja un sacīja: **2** Vai ļaunā nemisi, kad tev kādu vārdu teiksim? Bet, - kas varētu klusus ciest? **3** Redzi, dažu labu tu esi pamācījis un nogurušas rokas stiprinājis. **4** Tavi vārdi krituši ir uzcēluši, un drebošus ceļus tu esi spēcinājis. **5** Bet kad tas nu nāk uz tevi, tad tu nogursti, un kad tas tevi aizņem, tad tu iztrūcinājies. **6** Vai uz tavu Dieva bijāšanu nebija tava cerība, vai tu nepālāvies uz saviem nenoziedzīgiem ceļiem? **7** Piemini jel, kurš nenoziedzīgs būdams ir bojā gājis, un kur taisni ir izdeldēti? **8** Tās es gan esmu redzējis: kas netaisnību ar un varas darbu sēj, tie to pašu plauj. **9** Caur Dieva dvašu tie iet bojā, un no viņa bardzības gara tie iznīkst. **10** Lauvas rūķšana un liela lauvu balss un jaunu lauvu zobi ir izlauzti. **11** Vecais lauvu iet bojā, jo laupījuma nav, un vecās lauvas bērni izklīst. **12** Un slēpeni pie manis nācis vārds, un mana auss kādu skaļu no tā ir saņēmusi, **13** Nakts parādišanu domās, kad ciets miegs cilvēkiem uziet. **14** Tad bailes man uzņāca un šaušalas un iztrūcināja visus manus kaulus. **15** Un viens gars man gāja garām, ka visi manas miesas mati cēlās stāvu. **16** Viņš stāvēja, bet es nepazinu viņa ģimi, tēls bija priekš manām acīm un es dzirdēju palēnu balsi: **17** Vai cilvēks taisns Dieva priekšā, vai viņš šķirts priekš sava Raditāja? **18** Redzi, Saviem kalpiem Viņš neuztic, un Saviem enģeļiem Viņš pierāda vainu, - **19** Cik vairāk tiem, kas mālu namos dzīvo, kas ceļas no pīšļiem, kas nicīgi kā kodī. **20** Starp riņķi un vakara laiku tie top sašķelti, ka neviens to nenomana, viņi iet pavism bojā. **21** Vai viņu gods viņiem netop atņemtis? Tie nomirst, bet ne gudribā.

5 Sauc jel, vai būs kāds, kas tev atbild? Un pie kura no svētiem tu gribi griezties? **2** Jo sirdēsti nokauj ģeki, un pārsteigšanās nonāvē nejēgu. **3** Es redzēju ģekki iesakņotu, bet piepeši nolādēju viņa namu. **4** Viņa bērni palika tālu no pestišanas un tapa satriekti vārtos, un nebija glābēja. **5** Viņa plāvumu ēda izsalkuši, un pat no ērkšķu vidus to lasīja, un laupītāji aprija viņa padomu. **6** Jo no pīšļiem neizaug nelaime, un no zemes neizplaukst grūtums. **7** Bet cilvēks uz grūtumu piedzimst, kā dzirksteles no oglēm paceļas skraidīt. **8** Bet es meklētu to stipro Dievu un Dievam pavēlētu savas lietas. **9** Viņš dara lielas lietas, kas nav izprotamas, un brīnumus, ko never skaitīt. **10** Viņš dod lietu virs zemes un ūdenim liek nākt pār druvām. **11** Zemos Viņš liek augstā vietā, un bēdigie tiek celti laimē. **12** Viņš iznīcina viltniekim padomu, ka viņu rokas nekā derīga never padarīt. **13** Viņš satver gudros viņu viltībā, un netikiem padoms ātri krīt. **14** Pa dienu tie skraida tumsā, un dienas vidū tie grābstās kā nakti. **15** Bet Viņš izglābj no zobena, no viņu mutes, un to bēdīgo no varenā rokas. **16** Tā nabagam nāk cerība, bet blēdībai būs turēt muti. **17** Redzi, svētīgs tas cilvēks, ko Dievs pārmāca, tāpēc neņem par ļaunu tā Visuvarenā pārmācību. **18** Jo Viņš ievaino un atkal sasien, Viņš sadauza, un Viņa roka dziedina. **19** Sešās bēdās Viņš tevi izglābs, un septītā tevi ļaunums neaizskars. **20** Bada laikā Viņš tevi izpestis no nāves, un kara laikā no zobena cirtieniem. **21** No ļaunām mēlēm tu tapsi paglābts,

un nebīsies no posta, kad tas nāks. **22** Postišanā un badā tu smiesies, un no zemes zvēriem tu nebīsies. **23** Jo tev būs deriba ar akmeņiem tirumā, un zvēri laukā turēs ar tevi mieru. **24** Un tu samanīsi, ka tavs dzivoklis mierā, un apraudzīsi savu namu un trūkuma nebūs. **25** Un tu samanīsi, ka tava dzimuma būs daudz, un tavi pēcnākam kā zāle virs zemes. **26** Vecumā tu iesi kapā, tā kā kūlīšus ieved savā laikā. **27** Redzi, to mēs esam izmeklējuši, tā tas ir, klausī tu un nēm to labi vērā.

6 Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Kaut manas vaimanas ar svaru svērtu un turpretī manas bēdas svaru kausā liktu! **3** Jo tās tagad ir grūtākas nekā jūras smiltis, tāpēc mana mute muld. **4** Jo tā Visuvarenā bultas ir iekš manis, mans gars dzer viņu ugūnis, Dieva briesmas karō pret mani. **5** Vai gan mežā ēzelis zviedz, kad tam ir zāle? Vai vērsis mauj, kad tam sava barība? **6** Vai jēlu var ēst bez sāls? Vai ir gārdums olas baltumā? **7** Ko mana dvēsele negribēja aizskart, tā nu ir mana bēdu barība. **8** Kaut mana lūgšana notiktu, un Dievs man dotu, ko es gaidu, **9** Kaut Dievs mani sadaužitu, kaut tas Savu roku izstieptu un mani satriegtu! **10** Tas man vēl būtu par prieku, un es vēl savās nežēlīgās sāpēs būtu liksmis, ka neesmu aizliedzis tā Svētā vārdus. **11** Kāds ir mans spēks, ka es vēl varētu cerēt, un kāds ir mans gals, ka manai dvēselei būtu jāpaciešas? **12** Vai mans spēks ir akmeņu spēks, vai mana miesa ir varš? **13** Vai man palīga neatrūkst pavism, un vai man padoms nav visai pagalam? **14** Izsamisūšam žēlastības vajag no sava drauga, citādi tas ari tā Visuvarenā bijāšanu atmet. **15** Mani brāļi mani pievīl kā strauts, kā strauta ūdeņi, kas noteķ; **16** Sajukuši tie bija ar ledu, un sasniguši ar sniegū, - **17** Tai laikā, kad karstums tos spiež, tad tie izsīkst, kad karsts metās, tad tie iznīkst no savas vietas. **18** Viņu ceļi griežas sānis, tie iet uz tuksnesi un izzūd. **19** Uz tiem skatās ceļa ļaudis no Temas un cer Šebas ceļa gājēji. **20** Tie paliek kaunā ar tādu cerību un nosarkst, tur nonākdami. **21** Tiešām nu jūs neesat it nekas, redzat briesmas un iztrūcinājāties. **22** Vai es jeb kad sacīju: nesiet man un dodiet man dāvanas no sava padoma? **23** Jeb glābiet mani no ienaidnieka rokas un pestījiet mani no varas darītāju rokas? **24** Mācat mani, es cietīšu klusu, un pierādīt man, kur es maldījies. **25** Cik spēcīgi ir taisni vārdi, bet ko norāj jūsu rāšana; **26** Vai jūs esat apnēmušies vārdus aprāt? Vējam pieder izsamisūša vārdi. **27** Vai arī bāriņam gribat valgus mest un bedri rakt savam tuvākam. **28** Bet nu, lūdzami, uzlūkojet mani, jums acīs tiešām es nemelošu. **29** Atbildiet jel, lai nenotiek netaisnība, atbildiet, jo mana taisnība vēl stāv. **30** Vai tad uz manas mēlēs būs netaisnība, vai mana mute nemanis, kas ir blēdība?

7 Vai cilvēkam nav karš viņs zemes, un vai viņu dienas nav kā algādža dienas? **2** Tā kā kalps ilgojās pēc ēnas un kā algādzis gaida uz savu algu, **3** Tāpat man nākuši daudz bēdīgi mēneši, un grūtas naktis man ir piešķirtas. **4** Kad apgulos, tad es saku: kad atkal celšos? un vakars vilcinājās, un es apnikstu mētāties gultā līdz gaismai. **5** Mana miesa ir apsegta ar tārpiem un vātīm, mana āda sadzīst un čūlo atkal. **6** Manas dienas ir ātrākas nekā vēvera (audēja) spole un beidzās bez nekādas cerības. **7** Piemini, ka mana dzīvība ir vējš un mana acs labuma vairs nerēdzēs. **8** Acs, kas nu mani redz, manis vairs nerēdzēs. Tavas acis uz mani skatās,

un es vairs neesmu. **9** Mākonis iznīkst un aiziet, - tāpat kas kapā nogrimst, nenāks atkal augšām. (**Sheol h7585**) **10** Viņš neatgriezīsies atkal savā namā, un viņa vieta viņu vairs nepazīs. **11** Tā tad es savu muti neturēšu, es runāšu savās sirds bēdās, es žēlošos savā sirdsrūgtumā. **12** Vai tad es esmu kā jūra, vai kā liela jūras zivs, ka tu ap mani noliec vakti? **13** Kad es sakus: mana gulta man iepriecinās, manas cīsas atvieglinās manas vaimanas, **14** Tad Tu mani izbiedē ar sapņiem, un caur parādišanām Tu mani iztrūcini, **15** Tā ka mana dvēsele vēlās būt nožņaupta, labāki mirti nekā tā izginst. **16** Es esmu apnicis, man netik mūžam dzīvot; atstājies jel no manis, jo manas dienas ir kā nekas. **17** Kas ir cilvēks, ka Tu viņu tik augsti turi un ka Tu viņu lieci vērā, **18** Un viņu piemeklē ik ritu, viņu pārbaudi ik acumirkli, **19** Ka Tu nemaz no manis neatstājies un mani nepameti, ne siekalas ierit? **20** Ja esmu grēkojis, ko es Tev darišu, Tu cilvēku sargs? Kāpēc Tu mani esi līcis Sev par mērķi, ka es sev pašam palicis par nastu? **21** Un kāpēc Tu manus pārkāpumus nepiedod un neatņem manu noziegumu? Jo nu es apgulšos pīšlos, un kad Tu mani meklēsi, tad manis vairs nebūs.

8 Tad Bildads no Šuhas atbildēja un sacīja: **2** Cik ilgi tu tā gribi runāt? tavas mutes vārdi ir kā stiprs vējs, kas greznojās. **3** Vai Dievs pārgroziitu tiesu, un tas Visuvarenais pārgroziitu taisnību? **4** Kad tavi bērni pret Viņu grēkojuši, tad Viņš tos arī nodevis viņu grēku varā. **5** Bet ja tu pie laika to stipro Dievu meklēsi un no tā Visuvarenā ūjelastības lūgsies, **6** Ja tu šķists būsi un taisns, tad Viņš tevi gan uzlūkos un atkal uztaisīs tavas taisnības dzīvokli. **7** Un ja tu iesākumā biji sīks, pēcgalā tu būsi ļoti liels. **8** Jo vaicā jel tiem senajiem, un liec vērā, ko viņu tēvi piedzīvojuši. **9** Jo mēs esam vakarēji un nezinām nenieka; jo mūsu dienas ir kā ēna virs zemes. **10** Viņi tevi gan mācis un tev sacīs un no savas sirds runās. **11** Vai ašķi aug bez dūņām, vai niedres izaug bez ūdens? **12** Vēl zalo, netiek plūktas, bet nokalst ātrāki nekā visa cīta zāle. **13** Tā iet visiem, kas Dievu aizmirst, un blēža cerība iet bojā, **14** Viņa drošums iznīkst, un viņa patvērums ir kā zirnekļa tikls. **15** Viņš atsliens pie savā nama, bet tas nestāv, viņš gan pie tā turas, bet tas nepastāv. **16** Gan viņš ir zaļš, saulei spīdot, un viņa zari izplešas viņa dārzā, **17** Viņa saknes vijās ap akmenēm un kērās pie mūra īkas. **18** Kad viņš to izdeldē no viņa vietas, tad šī viņu aizliedz: Es tevi neesmu redzējusi. **19** Redzi, tāds ir viņa ceļa prieks, un no pīšliem izaug atkal citi. **20** Redzi, Dievs neatmet sirdssakaidro, un neņem bezdievīgo pie rokas. **21** Kamēr Viņš tavu muti piepildis ar smiešanos un tavas lūpas ar gavilēšanu, **22** Tavi ienaidnieki taps apģērbīt ar kaunu, un bezdievīgo dzīvokļa vairs nebūs.

9 Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Patiesi, es zinu, ka tas tā ir: jo kā cilvēks varētu taisns būt tā stiprā Dieva priekšā? **3** Ja viņš grib ar To tiesīties, tad tas Viņam uz tūkstošiem ne vārda never atbildēt. **4** Viņš ir gudrs no sirds un stiprs no spēka; kas pret Viņu var tiepties un pastāvēt? **5** Viņš pārceļ kalnuš, un tie nemana, ka Viņš tos apgāž Savā dusmībā. **6** Viņš kustina zemi no viņas vietas, ka viņas pamati trīc. **7** Viņš pavēl saulei, tad tā neuzele, Viņš aizspiež ziegeli priekš zvaigznēm. **8** Viņš viens izplata debesis un staiga pa jūras augstumiem. **9** Viņš radījis tos vāgus(Lāci), Orijonu un

Sietiņu un tās zvaigznes pret dienasvidu. **10** Viņš dara lielas lietas, ko nevar izprast, un brīnumus, ko nevar izskaitīt. **11** Redzi, Viņš man iet secen, ka To neredzu, Viņš staiga garām, ka To nesamanu. **12** Redzi, kad Viņš aizgrābj, kas Viņu kavēs, kas uz Viņu sacīs: ko Tu dari? **13** Dievs neaptur Savas dusmas, apakš Viņa tā varenā paligi lokās. **14** Kā tad nu es Viņam varētu atbildēt un aistrat vārdus pret Viņu? **15** Jo, kad es arī taisns būtu, taču es nevaru atbildēt, bet man būtu savs soģis jāpielūdz. **16** Jebšu es sauktu, un Viņš man atbildētu, taču es nevarētu ticēt, ka Viņš klausīšot manu balsi. **17** Jo Viņš sagrābtu mani tā kā ar vētru un vairotu manas nepelnītas vainas. **18** Viņš manam garam neļautu atspīrties, bet mani pieēdinātu ar rūgtumiem. **19** Ja spēka vajag, redzi, Viņš ir varens, un ja tiesā jānāk, kas Viņu sauks priekšā? **20** Ja es būtu taisns, tad mana mute mani pazudinātu, ja es būtu skaidrs, taču Viņš man pierādītu vainu. **21** Es esmu nenoziedzīgs, es savu dvēseli nežēloju, man riebji dzīvot. **22** Viena algā! tādēļ es sakus: Viņš izdeldē nenoziedzīgu un bezdievīgu. **23** Kad Viņa rīkste piepeši nonāvē, tad Viņš smejas par nenoziedzīgo izsamišanos. **24** Zeme top dota bezdievīgā rokā, Viņš apkāl viņas tiesnešu vaigus. Ja tas tā nav, kas tad to dara? **25** Manas dienas jo ātras bijušas nekā skrējējs, tās ir aiztecejušas un labuma nav redzējušas. **26** Tās aizgājušas kā vieglas laivas, kā ēnglis, kas šaujas uz barību. **27** Kad es domāju: es gribu aizmirst savas vaimanas un pamest savu skumību un atspīrties, **28** Tad es iztrūkstos par visām savām sāpēm; es zinu, ka Tu mani neturi par nenoziedzīgu, **29** Ja man būs vainigam būt, - kāpēc tad man velti nodarbötis? **30** Jebšu es mazgātos sniegā un šķistītu savas rokas sārmā, **31** Taču Tu mani iemerktu bedrē, tā ka manas drēbes no manis kaunētos. **32** Jo Viņš nav tāds vīrs kā es, kam es varētu atbildēt, ka mēs kopā varētu iet priekš tiesas. **33** Nav mūsu starpā izšķirēja, kas savu roku varētu likt uz mums abiem. **34** Kad Viņš atrēmu Savu rīksti no manis un Viņa biedēklis mani neiztrūcinātu, - **35** Tad es runātu un no Viņa nebitos; jo tā tas ar mani vis nav.

10 Mana dvēsele apnukusi dzīvot; savas vaimanas es neaizturēšu, es runāšu savas dvēseles rūgtumā. **2** Es sacīšu uz Dievu: nepazudini mani, dod man zināt, kāpēc Tu ar mani tiesājies. **3** Vai Tev patīk varas darbu darit, atmest Savas rokas darbu un bezdievīgo padomam dot spožumu; **4** Vai Tev ir miesīgas acis, vai Tu redzi, kā cilvēks redz? **5** Vai Tavas dienas ir kā cilvēka dienas un Tavi gadi kā kāda vīra dienas, **6** Ka Tu manu noziegumu meklē un vaicā pēc maniem grēkiem, **7** Lai gan Tu zini, ka es bezdievīgs neesmu, un ka neviena nav, kas no Tavas rokas izglābj, **8** Tavas rokas mani sataisijušas un darijušas, kāds es viscaur esmu, un tomēr Tu mani aprīj. **9** Piemini jel, ka Tu mani kā mālu esi taisījis, vai Tu mani atkal darīsi par pīšliem? **10** Vai Tu mani neesi izlējis kā pienu, un man līcis sarikt kā sieram? **11** Ar ādu un miesu Tu mani esi apģērbis, ar kauliem un dzīslām mani salaidis! **12** Dzīvību un ūjelastību Tu man esi devis, un Tavas acis sargāja manu dvēseli. **13** Un to Tu Savā sirdī esi slēpis, es zinu, ka tas Tev prātā stāvēja. **14** Kad es grēkoju, tad Tu to gribēji pieminēt un mani neatlaist no maniem noziegumiem. **15** Ja es bezdievīgs biju, ak vai, man! Bet ja biju taisns, taču man nebija galvu pacelt, ar lielu kaunu ieraugot savas bēdas. **16** Un ja es

galvu pacelu, kā lauva Tu mani gribēji vajāt, un arvien atkal brīnišķi pret mani rādīties, **17** Pret mani vest Savus lieciniekus citus par ciemum un vairo Savu dusmību pret mani, celt pret mani vienu kara spēku pēc otra. **18** Kāpēc tad Tu mani esi izvedis no mātes miesām? Kaut es būtu nomiris un neviena acs mani nebūtu redzējusi, **19** Tad es būtu kā kas mūžam nav bijis, no mātes miesām es būtu kapā guldiņš. **20** Vai nav īss mans mūžs? Mities jel, atstājies no manis, ka es mākenit atspīrgstos, **21** Pirms es noeju, un vairs neatgriežos, uz tumsības un nāves ēnas zemi, **22** Uz zemi, kur bieza tumsība kā pusnaks, kur nāves ēna un nekāda skaidrība, un kur gaisma ir kā tumsība.

11 Tad Cofars no Naēmas atbildēja un sacīja: **2** Vai uz tik daudz vārdiem nebūs atbildēt, vai mutīgam cilvēkam lai paliek taisnība? **3** Vai tad ciemum uz tavām blēnām būs klusu ciest, ka tu mēdi, un neviens tevi neapkauno, **4** Un saki: mana mācība ir skaidra, un es esmu šķīsts priekš Tavām acim, (ak Dievs!) **5** Bet tiešām, kaut Dievs runātu un addarītu Savas lūpas pret tevi **6** Un tev stāstītu to apslēpto gudrību, kas ir gudrība pār gudrību, tad tu zinātu, ka Dievs nemaz vēl visus tavus noziegumus nepiemin. **7** Vai tu Dieva apslēptos padomus vari atrast, vai attapt tā Visuvarenā pilnību? **8** Viņa ir augstāka nekā debesis, - ko tu vari darīt? Dzīļaka nekā elle, - ko tu vari zināt? (**Sheol h7585**) **9** Garāka nekā zeme savā mērā, un platāka nekā jūra! **10** Kad Viņš uzbrūk un gūsta, priekš tiesas stāda, kas Viņam to liegs? **11** Jo Viņš pazīst neliešus, Viņš redz negantibū, vai vērā nelikdams. **12** Bet pirms ģeķis nāk pie gudrības, tad mežā lops paliek par cilvēku. **13** Ja tu pacelsi savu sirdi un izplētīsi savas rokas uz Viņu, - **14** Ja tu to ļaunumu, kas tavā rokā, tālu atmetīsi, un netaisnībai neļausi mājot savā dzīvoklī, **15** Tad tu savu vaigu varēsi pacelt bez vainas un varēsi pastāvēt un nebūs jābīstas. **16** Tad tu bēdas varēsi aizmirst, un tās tā piemīnēt, kā ūdeni, kas aizskrien. **17** Un tavs mūžs stāvēs spožāks nekā dienas vidus, un pat tumsa būs kā rīta gaisma. **18** Un tu varēsi ticēt, ka vēl ir cerība, un redzēsi, ka vari mierā dusēt. **19** Un varēsi apgulties, un neviens tevi neizbiedēs, un daudzi vēl tevi godinās. **20** Bet bezdievīgo acis izīgst un viņu patvērumus iet bojā, un viņu cerība izniks kā pēdīgā dvaša.

12 Bet Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Tas ir tiesa, jūs esat ļaudis un ar jums gudrība izmirs. **3** Man arīdzan ir sirds, tāpat kā jums, jūs man priekšā neesat, un kas tad to gudrību nezin? **4** Es pat savam tuvakam esmu par apsmieklu, es, kas Dievu piesaucis un no Viņa esmu paklausījis, par apsmieklu tas taisnais un sirdsskaidrais. **5** Kauns nelaimē pēc laimīga domām; tas gaida to, kam kāja slīd. **6** Postītāju dzīvokļiem labi klājās, un mierā paliek bezdievīgi un kam Dievs ir dūrē. **7** Un tiešām, vaicā jel lopiem, tie tev to mācis, un putniem apakš debess, tie tev to stāstīs. **8** Jeb runā ar zemi, tā tev mācis, un jūras zivis tev to izteiks. **9** Kas neatzīst pie visa tā, ka Tā Kunga roka to darījusi. **10** Viņa rokā ir visu dzīvo dvēsele un visu cilvēku miesu gars. **11** Vai auss nepārbauda vārdus, kā mute baula barību? **12** Pie veciem ir gudrība un ilgs mūžs dod saprāšanu. **13** Pie Viņa ir gudrība un spēks, Viņam ir padoms un prāts. **14** Redzi, Viņš nolauž, un neviens nevar uztasīt. Viņš ko aizslēdz, un neviens nevar atvērt.

15 Redzi, kad Viņš ūdeņus satur, tad tie izsīkst, un kad Viņš tos laiž valā, tad tie zemi griež apkārt. **16** Pie Viņa ir spēks un pastāvība, Viņa priekšā ir, kas maldās un kas maldina. **17** Viņš ved padomu devējus par laupījumu, un tiesnešus Viņš dara par ģeķiem. **18** Kēniņu saites Viņš sarauj un apjož pašiem gurnus ar saitēm. **19** Viņš ved cienīgus par laupījumu, un apgaž varenus. **20** Viņš atnem runātājiem valodu un nonēm vecajiem prātu. **21** Viņš izlej negodu pār lieliem kungiem, un vareniem Viņš jostu raisa valā. **22** Viņš atklāj dzīlumus tumsai, un nāves ēnu Viņš ved gaismā. **23** Viņš vairo laudis un tos izdeldē, Viņš ceļ spēkā tautas un tās izklidinā. **24** Viņš ļauž virsniekiem virs zemes atnem sirdi un tos maldina tuksnesi, kur ceļa nav. **25** Tie grābstā tā kā tumsā, kur gaismas nav, un Viņš tiem liek maldīties kā piedzērušiem.

13 Redzi, to visu mana acs redzējusi, mana auss dzirdējusi un to likusi vērā. **2** Ko jūs protat, to es arīdzan protu, jūs man neesat priekšā. **3** Bet es gribu runāt uz to Visuvareno, un man gribās aizbildināties tā stiprā Dieva priekšā. **4** Jo tiešām, jūs esat melu runātāji, jūs visi esat nelietigi dziednieki. **5** Kaut jūs pavismal klusu būtu, tas jums būtu par gudrību. **6** Klausiet jel manu aizbildināšanos, un nēmiet vērā manas mutes tiesāšanos. **7** Vai gribat netaisnību runāt Dieva labad un Viņa labad izteikt viltību? **8** Vai Viņu gribat aizbildināt un Dievam būt pārstāvētāji? **9** Vai būs labi, kad Viņš jūs meklēs, vai Viņu pievilsiet, kā cilvēku pievil? **10** Sodit Viņš jūs sodīs, ja jūs slepeni vaigu uzlūkojat. **11** Vai Viņa augstība jūs neiztrūcīnās un bailes no Viņa jums neuzkrītis? **12** Jūsu mācības būs kā pelni, un jūsu augstie vārdi kā mālu kopas. **13** Palieciņi man klusu, un es runāšu, lai man notiek, kas notikdams. **14** Kāpēc man savu miesu bija zobos nēmēt, un savu dvēseli likt savā rokā? **15** Redzi, jebšu Viņš mani nokaus, taču es uz Viņu gribu cerēt, es tikai savus celus gribu aizbildināt Viņa priekšā. **16** Jau tas man būs par pestīšanu, ka viltnieks Viņa priekšā nenāks. **17** Klausāties, klausāties manus vārdus, un mana valoda lai skan jūsu ausis. **18** Redzat jel, es esmu gatavs uz tiesu, es zinu, ka man paliks taisnība. **19** Kas ar mani varētu tiesāties? Patiesi tad es ciestu klusu un mirtu. **20** Divas lietas tikai man nedari, tad es neapslēpšos Tava priekšā. **21** Lai Tava roka paliek tālu no manis, un Tava briesmība lai mani neizbiedē. **22** Tad sauc, un es atbildēšu, vai es runāšu, un Tu atbildi man. **23** Cik man ir noziegumu un grēku? Dari man zināmus manus grēkus un manus pārkāpumus. **24** Kāpēc Tu apslēpi Savu vaigu un mani turi par Savu ienaidnieku? **25** Vai Tu biedināsi šaubīgu lapu un vajāsi izkaltušus rugājus. **26** Jo Tu man nospriedi rūgtumus un lieci manīt manas jaunības noziegumus. **27** Tu lieci manas kājas siektā un glūni uz visiem maniem ceļiem un ieslēdzi manas pēdas aplokā, - **28** Un tomēr šis iznīkst kā trūdi, tā kā drēbe, ko kodes saēd.

14 Cilvēks, no sievas dzimis, dzīvo īsu laiku un ir pilns grūtuma. **2** Viņš izaug kā puķe un novīst, viņš bēg kā ēna un nepastāv. **3** Un par tādu Tu atveri savas acis un vedi mani Tavas tiesas priekšā. **4** Kas dos šķīstu no nešķīstiņiem? Nav neviens. **5** Viņa dienas jau ir nospriestas, viņa mēnešu pulks stāv pie Tevis, Tu tam esi licis robežu, to viņš nepārkāps. **6** Griez nost Savas acis no tā, ka atpūšās, ka

tas priečajās kā algādzis, savu dienu nobeidzis. 7 Jo kokam, kad top nocirsts, ir cerība, ka atkal atjaunosis, un viņa atvases nemītās. 8 Jebšu viņa sakne zemē klūst paveca, un viņa celms piļšos mirst, 9 Taču no ūdens smaržas viņš atkal izplaukst un dabū zarus kā iedēstīts. 10 Bet vīrs mirst, un ir pagalam, cilvēks izlaiž dvēseli, - un kur nu ir? 11 Ūdeņi iztek no ezera, un upe izsikst un izķūst. 12 Tāpat cilvēks apgūlās un necēlās vairs; kamēr debesis zūd, tie neuzmodisies, un netaps traucēti no sava miega. 13 Ak, kaut Tu mani apslēptu kapā un mani apsegstu, kamēr Tava dusmība novērstos; kaut Tu man galu nolemtu un tad mani pieminētu! (Sheol h7585) 14 Kad vīrs mirst, vai tas atkal dzīvos? Es gaidītu visu savu kalpošanas laiku, kamēr nāktu mana atsvabināšana. 15 Tu sauktu un es Tev atbildētu; Tu ilgotos pēc Sava roku darba. 16 Bet nu Tu skaiti manus soļus un neapstājies manu grēku dēļ. 17 Mana pārkāpšana ir noglabāta un apziegelēta, un Tu pielieci vēl klāt pie mana nozieguma. 18 Tiešām, kalns sagrūst, kad tas krit, un klints aizceļas no savas vietas. 19 Ūdens izgrauž akmeņus, un viņa plūdi aizpludina zemes piļus, un cilvēka cerībai Tu lieci zust. 20 Tu viju pārvari pavism un viņš aiziet; Tu pārvērti viņa ģimi, un tā Tu viju aizdzeni. 21 Vai viņa bērni tiek godā, viņš to nezin, vai tie ir trūkumā, ir to viņš no tiem nesamana. 22 Viņa paša miesās ir sāpes, un viņa paša dvēselei jažēlojās.

15 Tad Elifas no Temanas atbildēja un sacīja: 2 Vai tad gudram vīram būs runāt tukšas domas un savu sirdi pildit ar vēju? 3 Pārmācīt ar vārdiem, kas nepiekļājas, un ar valodu, kur labums neatlec? 4 Tiešām, tu iznicini Dieva bijāšanu un nicini pielūgšanu Dieva priekšā. 5 Jo tava mute parāda tavu noziegumu, un tu esi uzņēmies runāt, kā gudrinieki runā. 6 Tava mute tevi pazudina, un ne es, tavas lūpas pret tevi dod liecību. 7 Vai tu esi tas pirmais cilvēks piedzīmis, vai tu esi dzemdināts, pirms kalni bija? 8 Vai tu esi dzīrdējis Dieva apslēpto padomu, vai tu gudribu esi ieziidis? 9 Ko tu zini, ko mēs nezinātu, ko tu proti, un mēs to neprastu? 10 Ari mūsu starpā ir sirmi un veci, kas ilgāki dzīvojuši, nekā tavs tēvs. 11 Vai Dieva iepriecināšanas priekš tevis mazas, un vārds, laipnīgi uz tevi runāts? 12 Kāpēc tava sirds tevi tā apmāna, kāpēc tavas acis tā spulgo, 13 Ka tavas dusmas ceļas pret Dievu un izverd tādu valodu no tavas mutes?! 14 Kas ir cilvēks, kas būtu šķirts, un ka būtu taisns, kas no sievas dzimis? 15 Redzi, Saviem svētiem Viņš neuztic un debesis nav šķīstas priekš Viņa acīm. 16 Ne nu vēl tas negantais un samaitātis cilvēks, kas netaisnību dzer kā ūdeni. 17 Es tev stāstišu, klausies mani, un es tev teikšu, ko esmu redzējis, 18 Ko gudrie stāstījuši no saviem tēviem un nav slēpuši, - 19 Tiem vien zeme bija dota, un svešnieks viņu starpā nebija nācis, - 20 Bezdievīgais mokās visu mūžu, un briesmīgais, cik tam gadi nolikti. 21 Viņa ausīs skan briesmas, pašā mierā viņam uzbrūk postītājs. 22 Viņš neuzticās iznākt no tumsības; jo zobens uz viņu gaida. 23 Viņš skraida šurp un turp pēc maizes, kur varētu dabūt; viņš zin tumsības dienu sev tuvu klātu. 24 Bēdas un izbailes viņu biedē, viņu pārvār kā kēniņš, uz kaušanos gatavs. 25 Jo viņš izstiepa savu roku pret Dievu un cēlās pret to Visuvareno. 26 Viņš skrēja pret Viņu ar pašu galvu, ar savu priekšturamo bruņu biezām pumpām. 27 Viņš savu vaigu tauki izbaroja un kopa resnu

vēderu. 28 Viņš dzīvoja izpostītās pilsētās un namos, kur nebija jādzīvo, kuriem nolemts būt par akmeņu kopām. 29 (Tāpēc) viņš nepaliks bagāts, un viņa manta nepastāvēs, un viņa laime neizplētīsies virs zemes. 30 Viņš no tumsības ārā neiznāks, liesma izkaltēs viņa zarus, caur Dieva mutes dvašu viņš aizies. 31 Lai viņš nepalaujas uz nelietību, ar to viņš pievīlas; jo nelietība būs viņa alga. 32 Tā alga nāks priekšlaiku, un viņa zars nezaļos. 33 Viņš zaudēs kā vīna koks savus ķekarus un nometis kā eļļas koks savus ziedus. 34 Jo bezdievīgo saime paliks neauglīga, un uguns noris dāvanu nēmēju dzīvoklū. 35 Tie ir grūti ar netaisnību un dzemdē postu, un savām sirds domām tie pievīlas.

16 Tad Īabs atbildēja un sacīja: 2 Tādas lietas nu papilnam esmu dzīrdējis, jūs visi esat nelāga iepriecinātāji. 3 Vai tie uzpūstie vārdi nu būs galā, vai kas tevi dzen tā atbildēt? 4 Es gan tāpat runātu kā jūs, kad jūsu dvēsele būtu manā vietā, ar vārdiem es pret jums turētos un krātītu savu galvu pār jums. 5 Es jūs stiprinātu ar savu muti, jūs iepriecinātu ar savām lūpām. 6 Kad es runāju, tad manas sāpes nerimst, un kad es klusu ciešu, vai tad tās nostājās? 7 Tiešām, nu Viņš mani nokausējis; Tu esi izklīdinājis visu manu saimi, 8 Un mani darijīs grumbainu, - tas ir par liecību, un mana liecība cēlās pret mani un mani apsūdzēja pašā vaigā. 9 Viņa bardzība mani saplosīja un vajāja, Viņš sakož Savus zobus par mani, mans pretinieks met briesmīgas acis uz mani. 10 Tie atplēš muti pret mani, un lādot tie mani sit vaigā, tie sapulcējās kopā pret mani. 11 Dievs mani nodevis neliešiem un man licis nākt bezdievīgu rokā. 12 Es biju mierā, bet Viņš mani sadauzījis, Viņš mani grābīs pie kakla un mani satricēs un mani licis Sev par mērķi. 13 Viņa bultas ap mani skraida, Viņš sašķelis manas īkstis un nav taupījis, Viņš manu žultī izlejīs zemē. 14 Plosīdams Viņš mani plosot plosījis, Viņš kā pats varenais pret mani lauzies. 15 Es maisu esmu šuvis ap savu ādu un savu ragu licis piļos, 16 Mans vaigs ir nosarcis no raudām, un pār maniem acu vākiem ir nāves ēna, 17 Jebšu netaisnība nav manā rokā, un mana lūgšana ir šķista. 18 Zeme, neapkļāj manas asinīs, un mana saukšana lai nemītās! 19 Jau tagad, redzi, mans liecīnieks ir debesīs, un mans liecības devējs debess augstībā. 20 Mani draugi ir mani mēditāji, bet no manas acs asaras pil uz Dievu, 21 Kaut Viņš tiesu nestu starp vīru un Dievu un starp cilvēka bērnu un viņa draugu! 22 Jo tie noliktie gadi ies galā, un es aiziešu ceļu, kur atpakaļ negriezīšos.

17 Mans gars ir vājš, manas dienas pagalam, kaps man ir klāt. 2 Tiešām, mēditāji mani apstāj un uz viņu tiepšanos jāskatās manām acīm. 3 Galvo jel, pārstāvī Tu mani pie Sevis paša, kur tad cits mani roku dos! 4 Jo viņu sirdim Tu saprāšanu esi apslēpis; tāpēc Tu viņiem virsroku nedosi. 5 Kas savus draugus izdāvā par laupījumu, tā bērnu acis izigs. 6 Bet Viņš mani darijīs ļaudīm par sakāmu vārdu, ka esmu tāds, kam splauj vaigā. 7 Tādēļ mana acs ir tumša no skumības, un visi mani locekļi ir kā ēna. 8 Taisnie par to iztrūcinājās, un nenoziedzīgais iekarst par neganto. 9 Bet taisnais turas pastāvīgi uz sava celā, un kam šķīstas rokas, pieņemas stiprumā. 10 Tad nu jūs visi nāciet tik atkal vien, gudra es neatradīšu jūsu starpā. 11 Manas dienas ir pagājušas, mani padomi iznīcināti, ko mana sirds bija

kopusi. **12** Nakti tie sauc par dienu, un gaismu saka tuvu esam, kur tumsa klātu. **13** Ko man vēl gaidit, kaps būs mans nams; tumsā es uztaišu savu gultu. (*Sheol h7585*) **14** Trūdus es saucu par savu tēvu, tārpus par savu māti un māsu. **15** Kur tad būs mana cerība, manu cerību, kas to redzēs? **16** Kapā tā nogrims, kad it visiem pišķos būs dusa. (*Sheol h7585*)

18 Tad Bildads no Šuhas atbildēja un sacīja: **2** Cik ilgi vēl jūs grābstīties pēc vārdiem? Pieņemiet padomu, un tad runāsim. **3** Kāpēc mēs topam turēti par lopiem, un par muļķiem jūsu acis? **4** Tava dvēsele no dusmām plist; vai tad tevis dēļ zeme paliks tukša un klintis celsies no savas vietas? **5** Tomēr bezdievīgo gaisma izdzīsis, un viņa uguns liesma nespīdēs. **6** Gaišums paliek tumšs viņa dzīvoklī, un viņa spīdeklis pār viņu izdziest. **7** Viņa varas ceļi paliek šauri, un pašā padoms viņu gaž. **8** Jo viņa kājas to iedzen tīklā, un viņš staigā pār slazda valgīem. **9** Valgs saista viņa pēdas, un saites viņu satver. **10** Viņa valgs ir apslēpts zemē, un viņa slazds uz ceļa. **11** Visapkārt balība viņu iztrūcina un viņu dzen uz vienību solījumā. **12** Nelaimē taisās viņu rīt, un posts ir gatavs viņu gāzt. **13** Tas ēd viņa miesas, un nāvēs pirmsdzīmūs rīj viņa loceklus. **14** Viņa cerība tiek atņemta no viņa dzīvokļa, un viņam jānojiet pie briesmu kēniņa. **15** Viņa dzīvoklī dzīvo visai sveši, uz viņa mājas vietu kaisa sēru. **16** No apakšas sakalst viņa saknes, un no augšienes novišt viņa zari. **17** Viņa piemiņa iznīkst no zemes, un slava viņam nepaliel pasaulē. **18** No gaismas to izstumj tumsā un aizdzēn no zemes virsas. **19** Viņam nav nedz bērna, nedz bērnu bērnu savos laudis, un neviens neatliek viņa māju vietās. **20** Kas rietumos, iztrūcinājās par viņa dienu, un kas austrumos, tos pārņem šaušalas. **21** Tiešām, tā notiek netaisno dzīvokliem un tādu ļaužu vietai, kas Dievu neatzīst.

19 Bet Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Cik ilgi jūs manu dvēseli bēdināsiet un mani mocīsiet ar vārdiem? **3** Jūs gan desmitkārt mani likuši kaunā un nekaunaties mani tā nomākt. **4** Un ja es tiešām esmu maldījies, tad tā maldišanās ir mana. **5** Vai tad jums tiešām tā bija lielīties pret mani un pierādīt manu kaunu? **6** Nemet jel vērā, kā Dievs mani lauzis un mani apvaldzinājis ar Savu tīklu. **7** Redzi, es brēcu par varas darbu, bet man neatbild; es kliedzu pēc palīga, bet tiesas nav. **8** Manam celām Viņš licis šķēršļus, ka netieku uz priekšu, un uz manām tekām Viņš licis tumsibu. **9** Manu godu Viņš man novilcis un atņēmis manas galvas kroni. **10** Viņš mani nopostījis visapkārt, ka eju bojā, un manu cerību Viņš izsakņojis kā koku. **11** Viņš iedzedzinājis Savu bardzību pret mani un mani tur kā Savu ienaidnieku. **12** Viņa kara spēki sanākuši kopā un pret mani taisījuši savu ceļu un apmetuši leģeri ap manu dzīvokli. **13** Manus brāļus viņš atšķirīs tālu no manis, un mani draugi man palikuši visai sveši. **14** Mani tuvinieki atstājās, un mani draugi mani aizmirst. **15** Mana saime un manas kalpones tur mani par svešinieku, un es esmu kā sveši viņu acīs. **16** Es saucu savu kalpu, bet tas neatbild, tas man milj jālūdzās ar savu muti. **17** Mana dvaša riebji manai sievai, un mana smaka manas mātes bērnām. **18** Pat puikas mani nicina; kad es ceļos, tad tie man runā pretim. **19** Visi mani uzticamie draugi mani tur par negantību, un ko es mīlējis, tie ir griezušies pret mani. **20** Mani kauli līp

pie manas ādas un pie manas miesas, un maniem zobiem daļa vien atliek. **21** Apžēlojaties par mani, apžēlojaties par mani, mani draugi! Jo Dieva roka mani aizskārusi. **22** Kāpēc jūs mani vajājat, kā tas stiprais Dievs, un no manas miesas nevarat pieēsties? **23** Ak kaut mani vārdi taptu saraksti, ak kaut tie taptu iezīmēti grāmatā! **24** Kaut tie ar dzelzs kaltu un svīnu par mūžigu piemiņu taptu iecirsti akmenī. **25** Bet es zinu, ka mans Pestītājs dzīvs, un pēcgalā Viņš celsies pār pišķiem. **26** Un kad mana āda, kas tā sasiesta, vairs nebūs, tad valā no savas miesas es skatišu Dievu. **27** Tiešām, es Viņu sev skatišu, un manas acis Viņu redzēs, un nebūs svešs. - Mana sirds iekš manis ilgojās. **28** Kad jūs sakāt: Kā mēs to vajāsim? Un ka tā vaina pie manis aistrast: **29** Tad bīstaties no zobena; jo zobens ir tā bardzība par noziegumiem, lai jūs atzīstat, ka ir sodiba.

20 Tad Cofars no Naēmas atbildēja un sacīja: **2** Uz to manas sirds domas mani spiež atbildēt, un es nevaru valdīties. **3** Es dzirdu pārmācīšanu sev par kaunu, bet mans gars savā gudrībā zinās atbildēt. **4** Vai tu nezini, ka mūžam tā bijis, kamēr Dievs cilvēkus licis virs zemes, **5** Ka bezdievīgo lielība ilgi nepastāv, un ka blēdnieka prieks paliek tik acumirkli? **6** Jebšu viņa greznība uzķāptu līdz debesim, un viņa galva sniegtu līdz padobešiem, **7** Taču kā viņa sūds viņš mūžam zudīs; kas viņu redzējuši, tie sacīs: kur viņš ir? **8** Viņš aizskries kā sapnis, ka to nevarēs aistrast, un pazudis kā parādišana naktī. **9** Acs, kas viņu redzējusi, to vairs nerēdzēs, un viņa vieta to vairs neieraudzīs. **10** Viņa bērni pielabīnāsies pie nabagiem, un viņa roka dos atpakaļ viņa mantu. **11** Viņa kauli bija pilni jaunības spēka, bet apgulsies ar viņu pišķos. **12** Jebšu blēdība bijusi salda viņa muitei, un viņš to slēpis apakš savas mēles, **13** Un viņš to mīlējis un nepamatīs, bet to paturējis savā mutē: **14** Taču viņa barība pārvērtīties viņa iekšās, par odžu žultīm tā būs iekš viņa. **15** Mantu, ko ierījis, viņš atkal izvems, un Dievs to izgrūdis viņam no vēdera. **16** Odžu žultis viņš zīdīs, glodeņu dzelonis viņu nokaus. **17** Viņš nerēdzēs upes, kas ieļejās tek no medus un piena. **18** Viņš gan strādās, bet to attodos un no tā nebaudīs; cik viņš arī neiemantos, prieka tam nebūs. **19** Jo viņš nospaidījis un atstājis nabagus, namus viņš laupījis, bet tos neuzcelis. **20** Jo viņa kuņģis nebija pildāms, viņš neizglābsies caur savu mantu. **21** Viņa riklei nekas neizmuka, tādēļ viņa labums nepastāvēs. **22** Pašā bagātā pilnībā viņam būs bēdas, visu apbēdināto roka nāks viņam virsū. **23** Un notiks, lai viņa kuņģis top pilns, tad (Dievs) uz viņu sūtīs savas bardzības karstumu un uz viņu liks lītin lit, lai to rij. **24** Viņš bēgs no dzelzs bruņām, un vara stops viņam izšaus cauri. **25** Viņš izvelk un no viņa miesām nāk ārā, no viņa žultīm spīdoša dzelzs, un nāvēs šausmas viņu pārņem. **26** Višāda tumsība apkāls viņa krājumu, neuzpūsts uguns viņu aprīs, un nomaitās to atlīkumu viņa dzīvoklī. **27** Debess viņa noziegumā darīs zināmu, un zeme celsies pret viņu. **28** Viņa nama krājums aizies, viņam izķīdīs Dieva dusmības dienā. **29** Šī ir bezdievīga cilvēka daļa no Dieva, un viņa nospriesta mantība no tā stiprā Dieva.

21 Bet Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Klausāties, klausāties manu valodu, un tā mani iepriecinājāt. **3** Paciešāties man runājot, pēc apsmejiet manu valodu. **4** Vai tad es vaidu par cilvēkiem, un kā lai mans prāts nav skumiņgs? **5**

Skatāties uz mani, tad jūs iztrūcīnāsities un liksiet roku uz muti. **6** Kad es to pieminu, tad es iztrūkstos, un šaušalas pārņem manu miesu. **7** Kāpēc bezdievīgi paliek dzīvi, top veci, un vareni spēkā? **8** Viņu sēkla pastāv viņu priekšā līdz ar viņiem, un viņu bērni priekš viņu acīm. **9** Viņu namam ir miers bez bailēm, un Dieva rīkste nenāk pār tiem. **10** Viņa vērsis aplēc un nepakēl bez augliem, viņa govs vedās un neizmetās. **11** Savus bērnus tie izlaiž kā avju pulku, un viņu puikas lēkā. **12** Tie ir liksmi ar bungām un koklēm un priecājās ar stabules skaņu. **13** Tie pavada savas dienas labklājībā, un acumirkļi tie iegrīmst kapā. (*Sheol h7585*) **14** Taču tie sacījuši uz Dievu: Nost no mums, jo Tavus ceļus mēs negribam atzīt. **15** Kas ir tas Visuvarenais, ka mēs tam kalpotu, un kāds labums mums atlec, ka to piesauktu? **16** (Bet) redzi, viņu labums nestāv viņu rokā; tādēļ bezdievīgo padoms lai ir tālu nost no manis. **17** Cikkārt tad izdziest bezdievīgo gaišums, un posts tiem uznāk, ka Dievs (tiem) liek valgus Savā dusmībā? **18** Ka tie ir kā rugāji priekš vēja un kā pelus, ko vētra aizrau. **19** Dievs pataupot viņa nelaimi uz viņa bēriem. Lai Viņš to viņam pāšam atmaksā, ka pats to mana. **20** Viņa paša acis lai redz savu postu, un pats lai dzer no tā Visuvarenā bardzības. **21** Jo kādas tam bēdas par savu namu, kad paša vairs nav, kad viņa mēnešu skaits ir beigts. **22** Kas mācītu saprāšanu Dievam, kas arī tos augstos tiesā? **23** Viens nomirst pilnā spēkā visā mierā un laimē; **24** Viņa trauki ir pilni piena, un viņa kauli ir tauki no smadzenēm. **25** Cits atkal mirst ar rūgtu dvēseli un nekad nav baudījis labuma. **26** Tie kopā guļ, pišķos, un abus tārpī apkālāj. **27** Redzi, es zinu jūsu domas un jūsu gudrību, ar ko jūs mani gribat nomākt. **28** Jo jūs sakāt: kur ir tā varenā nams, un kur to bezdievīgo telts un dzīve? **29** Vai neesat vaicājuši, kas tālus ceļus gājuši; vai nezināt, ko tie stāsta? **30** Ka jaunais glābījās nelaimes dienā, un bardzības dienā tie top pasargāti. **31** Kas viņam acīs pārmētis viņa ceļu, kas viņu sodīs, kad tas ko dara? **32** Ar godu viņš top pavadīts kapā, un kaps tam stāv par dzīvu piemiņu. **33** Kapa smiltis ir viņam vieglas, un visi cilvēki iet viņam pakaļ, kā tie priekš viņa bijuši bez skaita. **34** Kā tad jūs mani tik velti iepriecinājat? Jūsu atbildes ir un paliek blēnas.

22 Tad Elifas no Temanas atbildēja un sacīja: **2** Vai Dievam kāds labums no cilvēka? Nē, labums tam pāšam, ka ir prātīgs. **3** Vai tas tam Visuvarenam par labu, kad tu taisns, jeb par mantu, ka tu savus ceļus nenoziedzigi staigā? **4** Vai tad Viņš tavas Dieva bijāšanas dēļ tevi sodis un ar tevi ies tiesā? **5** Vai tava blēdība nav liela un tavi nozīegumi bez gala? **6** Jo savus brāļus tu esi kīlājis bez vainas un novilcis kailiem drēbes. **7** Piekususo tu neesi dzirdinājis ar ūdeni un izsalkušam liedzis maizi. **8** Kur kāds bija varens, tam pieredēja zeme, un kas bija augstā godā, tas tur dzīvoja. **9** Atraitnes tu esi atlaidis tukšā, un bāriju elkoņi ir salauzti. **10** Tādēļ ir virves ap tevi, un izbailes tev piepeši uzgājušas. **11** Jeb vai tu nerēdzi tumsu un ūdens plūdus, kas tevi apkāj? **12** Vai Dievs nav augšām debesīs? Redzi jel zvaigžņu augstumu, cik tās augstas! **13** Un tu saki: ko Dievs zin? Vai Viņš aiz tumšiem mākoņiem māk tiesāt? **14** Padabeši ir Viņa aizsegis, ka nerēdz, un Viņš staigā debesīs. **15** Vai tu vecās pasaules ceļu gribi staigāt, ko netaisnie ļaudis gājuši, **16** Kas priekšlaiku bojā gājuši, - plūdi izgāzušies pār viņu pamatiem. **17** Kas uz to stipro

Dieuva sacīja: Nost no mums! un ko tas Visuvarenais tiem varētu darīt? **18** Tomēr Tas viņu namus bija pildījis ar labumu. Šo bezdievīgo padoms lai ir tālu no manis. **19** Taisnie to redz un priečājās, un nenoziedzīgais par tiem smiesies: **20** Tiešām, izdeldēti ir mūsu ienaidnieki, un uguns aprijs viņu pārējo mantu. **21** Meklē Viņa draudzību, tad paliks mierā, no tā tev nāks labums. **22** Pieņem jel mācību no Viņa mutes un liec Viņa vārdus savā sirdi. **23** Ja tu atgriezies pie tā Visuvarenā un atmetisi netaisnību tālu no sava dzīvokļa, tad tu tapsi uztaisīts. **24** Liec pišķos mantu un upes olos zeltu, **25** Tad tas Visuvarenais tev būs par zeltu un Viņš tev būs par spožu sudrabu. **26** Tad tu par to Visuvareno priečāsies un pacelsi uz Dievu savu vaigu. **27** Tu Viņu piesauksi, un Viņš tevi paklausīs, un tu maksāsi savus solījumus. **28** Ko tu apņēmies, tas tev notiks, un uz taviem ceļiem spīdēs gaišums. **29** Kad iet uz leju, tad tu saki: uz augšu! Un Viņš izglābs to, kam noskumis vaigs. **30** Viņš izpestis to, kas nav nenoziedzīgs; tavu roku šķistības dēļ tas taps izpestīts.

23 Bet Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Vēl šodien man jātiepjas manās vairānās, tā roka uz manis ir smagāka, nekā manas nopūtas. **3** Ak kaut es Viņu zinātu atrast un varētu aiztikt līdz Viņa krēslam. **4** Es Viņam liktu priekšā savu lietu un raudzītu pierādit savu taisnību. **5** Es gribētu dzirdēt tos vārdus, ko Viņš man atbildētu, un vērā ņemt, ko Viņš man sacītu: **6** Vai Viņš pēc Sava lielā spēka ar mani tiesāsies? Nē, Viņš klausīsies uz mani. **7** Tad taisns ar Viņu tiesātos, un es mūžam taptu izglābtos no sava soģa. **8** Bet, ja es eju pret rītiem, tad Viņa tur nav, ja eju pret vakariem, tad Viņu nemanu. **9** Ja Viņš ziemēlos dara Savu darbu, tad es Viņu neraugu, ja Viņš nogriezās uz dienasvidu, tad es Viņu neredzu. **10** Bet Viņš zina manu ceļu; ja Viņš mani pārbaudītu, tad es taptu aistrasts kā zelts. **11** Mana kāja turējās Viņa pēdās, es Viņa ceļu esmu sargājis un neesmu atkāpies. **12** No Viņa līpu pavēles es neesmu atkāpies, Viņa mutes vārdus es vairāk esmu glabājis nekā savu padomu. **13** Bet kad Viņš uz ko pastāv, kas Viņu novērsīs? Ko Viņš grib, to Viņš dara. **14** Jo Viņš izdara, ko Viņš par mani nodomājis, un vēl daudz tādu padomu ir pie Viņa. **15** Tādēļ es iztrūcīnājos priekš Viņa vaiga; kad es to apdomāju, tad es bistro Viņa priekšā. **16** Tas stiprais Dievs manu sirdi darījis bailigu, un tas Visuvarenais mani iztrūcīnājis. **17** Jo tādā tumsībā es vēl neesmu izdzeldēts, lai gan tumsa manu vaigu apkālājusi.

24 Kāpēc tas Visuvarenais nav nolīcis tiesas laikus, un kāpēc tie, kas Viņu pazīst, nerēdz Viņa dienas? **2** Robežas pārceļ, ganāmu pulku laupa un gana. **3** Bāriņu ēzelī aizdzēzen un atraitnes govi kīlā. **4** Nabagus grūž no ceļa un bēdu ļaudīm zemē visiem jāapslēpjās. **5** Redzi, kā mežu ēzelī tuksnesī tie iziet pie sava darba, agri celdamies pēc maizes, tuksnesis tiem ir bāriņa priekš bēriem. **6** Tirumā tie sev plauj lopu ēdamo, un nolasa atlīkas bezdievīgā vīna dārzā. **7** Kaili tie guļ bez drēbēm, apsegā tiem nav pret aukstumu. **8** Tie mirkst no lietus uz kalniem, un bez patvēruma būdami tie apkampī klintis. **9** Bāriņu rauj no krūtim un ņem no nabaga kīlas. **10** Kaili tie iet bez drēbēm, un izsalkuši tie nes kūlīšus. **11** Šiem ēlla jāizspiež starp viņu mūriem, vīna spaids tiem jāmin un jāslāpst.

12 Pilsētās ļaudis nopūšas un ievainoto dvēsele kliedz; un taču Dievs to grēku nesoda. **13** Tie ir gaismas pretinieki, Viņa ceļus tie nepazīst un nepalielk uz Viņa tekām. **14** Gaismai austot slepkava ceļas, nokauj nabagu un bēdīgu, un nakti tas top par zagli. **15** Un laulības pārkāpeja acs gaida krēslību un saka: Neviena acs mani nepazīs; un apslēpj savu vaigu ar apsegū. **16** Tie tumsā ielaužā namos, dienas laikā slēpjās, no gaismas nekā negrib zināt. **17** Jo visiem šiem tumša nakts ir par dienu, jo nakts briesmas tiem ir pazīstamas. **18** Ātri tas nozūd pa ūdens virsu, viņa ežas ir nolādētas virs zemes, tas vairs nestaiķas uz savu vīna dārzu. **19** Bula laiks un karstums aizņem sniega ūdeni, tāpat elle tos, kas grēkojuši. (*Sheol h7585*) **20** Pats mātes klēpis viņu aizmirst, tas ir gardums tārpiem, tas netop vairs pieminēts, netaisnība top salauzta kā sapuvis koks; **21** Jo viņš aplaupija neauglīgo, kas nedzemēdē, un nedarija nekā laba atraitei. **22** Bet Dievs arī uztur varas darītājus ar savu spēku; vēl ceļas kas vairs neticēja, ka dzīvos. **23** Viņš tiem dod drošību un stiprumu, un Viņa acis skatās uz viņu ceļiem. **24** Tie ir augsti cēlušies, un mazs brīdis, tad to vairs nav; tie apgulstās, tiek savākti kā visi citi, un top noplauti kā vārpas. **25** Vai tas tā nav? Kas mani darīs par melkuli un manu valodu pierādis par tukšu?

25 Tad Bildads no Šuhas atbildēja un sacīja: **2** Valdība un briesmas ir pie Viņa, Viņš mieru gādā Savā debess augstībā. **3** Kas var izskaitīt Viņa karapulkus? Un pār ko Viņa gaisma neceļas? **4** Kā tad cilvēks varētu būt taisns Dieva priekšā, un šķirts, kas no sievas dzimis? **5** Skaties uz pašu mēnesi, tas nav skaidrs, un zvaigznes nav šķirts priekš Viņa acīm, **6** Ne vēl cilvēks, kas ir kode, un cilvēka bērns, kas ir tārps?

26 Un Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Kā tu nu palidzējis nestipram un stiprinājis nespēcīgo elkon! **3** Kā tu nu padomu devis negudram un saprāšanu izrādījis loti skaidri! **4** Kam tu teic šos vārdus, un kā dvaša no tevis iziet? **5** Mironi sāk trīcēt apakš ūdeņiem, un tie, kas tur mīt. **6** Elle Viņa priekšā ir atvērta, un nāves bezdibenim nav apsegū. (*Sheol h7585*) **7** Viņš zvaigžņu debesi gaisā izpletis un zemi piekāris, kur nekas. **8** Viņš saņem ūdeni Savos mākoņos, un padabeši apakš Viņa nesaplīst. **9** Viņš aizklāj Savu goda krēslu, Viņš izpleš tam priekšā Savu padebesi. **10** Viņš ap ūdeņiem līcis ežu, līdz kur gaisma un tumsa šķirās. **11** Debess pilāri trīc un iztrūcinājās no Viņa draudiem. **12** Caur Viņa spēku jūra sacelas vilņos, un caur Viņa ziņu augstie vilņi tiek sašķelti. **13** Caur Viņa vēju debess paliek skaidra, un Viņa roka nodur žīglo čūsku. **14** Redzi, tā ir Viņa ceļu maliņa, un kāda lēna balss tikai, ko samanām; kas Viņa varas pērkoni varētu dzirdēt?

27 Un Ījabs teica vēl tālāk savus teikumus un sacīja: **2** Tiktiešām kā Dievs dzīvs, kas man taisnību neizspriež, un tas Visuvarenais, kas manu dvēseli apbēdinājis - **3** Kamēr mana dvēsele vēl ir iekš manis un Tas Gars no Dieva manās nāsis - **4** Manas lūpas nerunās netaisnību, un mana mēle neteiks melus. **5** Es nebūt nevaru teikt, ka jums taisnība; kamēr man dvaša zūd, es aizstāvēšu savu nenoziedzību. **6** Es turešos stipri pie savas taisnības un no tās neatlaidošos; mana sirds mani nekož manu dienu pēc. **7** Manam ienaidniekam būs palikt par blēdi, un manam

pretiniekam par netaisnu. **8** Jo kāda ir blēdnieka cerība, kad Dievs atņem un aizrauj viņa dvēseli? **9** Vai Dievs klausīs viņa saukšanu, kad viņam uzņāk bēdas? **10** Jeb vai viņš var prieku dabūt pie tā Visuvarenā, vai viņš Dievu var piesaukt ikkatrā laikā? **11** Es jums mācišu, kāda ir Dieva roka; kāds tā Visuvarenā padoms, to negribu slēpt. **12** Redzi, jūs visi to redzat, kāpēc tad jūs domājiet tukšas domas? **13** Šī ir bezdievīga cilvēka alga pie Dieva un varas darītāju daļa, ko tie no tā Visuvarenā dabūs. **14** Ja tam daudz bērnu, tad zobens nāk pār tiem, un viņa pēcnākamie nepāēdis maizes. **15** Viņa atlikušos mēris liek kapā, un viņa atraitnes nedabū raudāt. **16** Kad viņš naudu sakrāj kā pīšlus un drēbes sagādā kā mēslus, **17** Tad viņš gan sagādā, bet taisnie tās apvilks, un nenoziedzīgie dalis to naudu. **18** Viņš uztaisījis savu namu kā kode un kā gans uztaisa būdu. **19** Bagāts tas apgūlās, un tad nekad vairs; viņš attarda savas acis, un nav vairs nekas. **20** Bailība tam uzbrūk kā ūdens, nakti viņu aizrauj viesulis. **21** Austrija vējš viņu aizrauj, ka tas aiziet, un aizpūš viņu no savas vietas. **22** (Dievs) šauj uz viņu un netaupa, no Viņa rokas tas bēg šurpu turpu. **23** Par to sasit plaukstas un to aizsvilpo no viņa vietas.

28 Tiešām, sudrabam ir savi ceļi, kur tas rodas, un kausējamam zeltam sava vieta. **2** Dzelzs no zemes top ņemta, un no akmeņiem varš top kausēts. **3** Tumsai gals likts, un caur caurim cilvēks izmeklē arī pašā galējā tumsā apslēptos akmeņus. **4** Viņš izrok ceļu turp, kur neviens nedzīvo, un kur neviena kāja nevered; tur viņš karājās un nolaižās tālu no cilvēkiem. **5** No zemes virsas izaug maize, viņas apakša top apgriezta kā no uguns. **6** Viņas akmeņos ir safīri, un tur rodas zelta graudi. **7** Ne ēenglis šo ceļu nav ieraudzījis, ne vanaga acs to nav redzējusi. **8** Briesmīgi zvēri pa to nav gājuši, un lauvu pa to nav staigājis. **9** Cilvēks pieliek savu roku pie akmeņiem, un izrok kalnu pamatus; **10** Viņš izcērt ceļus akmeņu kalnos, un viņa acs ierauga visādus dārgumus; **11** Viņš aizdara ūdeņus, kā nesūcās cauri, un izved gaismā, kas ir apslēpts. **12** Bet gudrību, kur to atrod, un kur mājo atzīšana? **13** Cilvēks nezin, ar ko lai to pērk un dzīvo zemē to never uziet. **14** Bezdzībenis saka: te viņas nav; un jūra saka: tā nav pie manis. **15** Zeltu par viņu never dot, nedz sudraba maksu par viņu iesvērt. **16** To never uzsverēt ar Ofira zeltu nedz ar dārgiem oniksā un safīra akmeņiem. **17** To neatsver ne zelts, ne spidoši akmeņi, to never izmīt pret zelta glitumiem. **18** Par pērlēm un kristālu nav ko runāt; jo gudrību mantot ir pārāki par pērlēm. **19** Moru zemes topāzs viņai nav līdzīgs, un visu šķīstais zelts viņu nepanāk. **20** Nu tad, no kurienes nāk gudrība un kur mājo atzīšana? **21** Jo tā ir apslēpta priekš visu acīm, kas dzīvo, un putniem apakš debess tā ir nezināma. **22** Elle un nāve saka: ar savām ausīm gan esam dzirdējuši viņas slavu. **23** Dievs pazīst viņas ceļu, un Tas zin viņas vietu. **24** Jo Viņš skatās līdz pasaules galīem, Viņš redz, kas apakš visām debesīm. **25** Kad Viņš vējam deva savu svaru un ūdeni nosvēra pēc mēra, **26** Kad Viņš lietum sprieda likumu un zibenīm un pērkonam ceļu, **27** Tad Viņš to izredzēja un to izteica, Viņš to sataisīja un izdibināja, **28** Un sacīja uz cilvēku: redzi, Tā Kunga bijāšana, tā ir gudrība, un atstāties no ļauna, tā ir atzīšana.

29

Un ļjabs teica vēl tālāk savus teikumus un sacīja: **2** Ak kaut es vēl būtu tāds kā pirmajos mēnešos, kā tai laikā, kad Dievs mani pasargāja; **3** Kad Viņa spīdeklis spīdēja pār manu galvu, un es Viņa gaismā staigāju pa tumsību; **4** Kā es biju savas jaunības laikā, kad Dievs mājoja pār manu dzīvokli, **5** Kad tas Visuvarenais vēl bija ar mani, un mani bērni man apkārt; **6** Kad savus solus mazgāju krējumā, un akmens kalni man izlēja eļļas upes. **7** Kad es pa vārtiem izgāju pilsētā, kad savu krēslu noliku uz tirgus(laukuma); **8** Tad jaunekļi mani redzot stājās pie malas, un sirmgalvi pacēlās un palika stāvot. **9** Virsnieki mitējās runāt un lika roku uz savu muti, **10** Lielkungu balss apklusa, un viņu mēle pielipa pie zoda. **11** Jo kura auss mani dzirdēja, tā mani teica laimīgu, un kura acs mani redzēja, tā deva man liecību. **12** Jo es izglābu nabagu, kas brēca, un bāriņu, kam nebija palīga. **13** Svētība no tā, kas ietu bojā, nāca pār mani, un atraiņu sirdi es iepriecināju. **14** Es apģērboš ar taisnību, un tā mani aptērpa, mana krietiņiba man bija kā mētelis un kā kēniņa cepure. **15** Es biju aklam acs un biju tizlam kāja. **16** Nabagiem es biju par tēvu, un nezināma sūdzību es izvaicāju. **17** Es salaužu netaisnā dzerokšķus un izrāvu laupījumu no viņa zobiem. **18** Un es sacīju: es nomiršu savā ligzda un manu dienu būs daudz kā smiltis. **19** Mana sakne izpleties pie ūdens, un rasa paliks pa nakti uz manām lapām. **20** Mana godība būs vienmēr jauna pie manis, un manam stopam labi izdosies manā rokā. - **21** Uz mani klausījās un gaidīja un klusu saņēma manu padomu. **22** Pēc maniem vārdiem neviens vairs nerunāja, un mana valoda uz tiem pileja. **23** Pēc manis ilgojās kā pēc lietus, un atpleta savu muti kā uz vasaras lietu. **24** Es tiem uzsmaidiju, kad tiem nebija drošības, un mana vaiga gaišumu tie neskumdināja. **25** Es tiem biju ceļa rādītājs un sēdēju goda vietā un mājoju kā kēniņš starp saviem pulkiem, kā noskumušu iepriecinātājs.

30

Bet nu par mani smejas, kas jaunāki nekā es, kuru tēvus es nebūtu cienījis likt pie saviem lopu sujiem. **2** Viņu roku spēku kur es to liktu? viņu zaļums un krietums bija pagalam. **3** No trūkuma un bāda izdēdējuši tie grauzas noras, tumšās tuksnesā un posta vietās. **4** Tie nātres izplūca pa krūmiem un paeglu saknes tiem bija par barību. **5** No ļaužu vidus tie tapa izdzīti un tiem uzklidza kā zagliem. **6** Bailīgās gravās tiem bija jādzīvo, ir zemes un akmeņu caurumos. **7** Krūmos tie brēca, un dadžos tie gūlās, **8** Nesaprāšu un negoda ļaužu bērni, kas no zemes bija izdzīti! **9** Bet nu es tiem esmu tapis par dziesmiņu un esmu tiem par pasaku. **10** Tie mani tura par negantību, atstājās tālu no manis un nekaunas man vaigā spļaudīt. **11** Jo Dievs manu dvēseli ir darījis gurdenu un mani apbēdinājis; tad tie vairs nevaldā manā priekšā. **12** Pa labo roku celās puikas un stumda manas kājas un taisa savu ceļu, mani samaitāt. **13** Tie salauž manu laipu, tie palidz mani gāzt, paši būdami bez palīga. **14** Tie nāk kā caur platu plisumu; ar lielu troksni tie plūst šurpu. **15** Briesmas man uzbrukušas, kā ar vētru aizdzīta mana godība, un kā mākonis nozudusi mana laime. **16** Tādēļ nu mana dvēsele nerimst iekš manis, un bēdu laiks mani aizgrābis. **17** Naktī mani kauli top izurbti iekš manis, un kas mani grauž, nerimst. **18** Caur varenu spēku mans apģērbs pārvērties; tas mani žaudz, kā apkakle. **19** Viņš mani iemetis dubļos, un es esmu tapis

kā pišli un pelni. **20** Es Tevi piesaucu, bet Tu man neatbildi, es gaidu, bet Tu tik skaties. **21** Tu pret mani esi palicis briesmīgs, ar Savu vareno roku Tu man turies preti. **22** Tu mani pacēli, kā vējš mani aiznes, un man izkūst visa laime. **23** Jo es zinu, ka Tu mani nodosi nāvē, kur visi dzīvie kopā aiziet mājot. **24** Tomēr, vai kritot neizstiep roku, jeb vai bojā ejot nebrēc. **25** Vai es nerādāju par grūtdienītai vai mana dvēsele nenoskuma par apbēdināto? **26** Bet kad es nu gaidīju labumu, tad nāca ļaunums; kad es cerēju uz gaišumu, tad nāca tumsība. **27** Manas iekšas verd un nemitās, bēdu dienas man uzgājušas. **28** Es esmu melns, bet ne no saules, es paceļos un kliedzu draudzes vidū. **29** Vilkiem esmu palicis par brāli un pūces bērniem par biedri. **30** Mana āda palikusi melna uz manis, un mani kauli ir izkaltuši no karstuma. **31** Tādēļ mana kokle ir tapusi par zēlabām un mana stabule par vaimanām.

31

Es derību esmu derējis ar savām acīm, ka man nebija uzlūkot sievieti. **2** Bet kādu daļu Dievs man dod no augšienes, jeb kādu mantību tas Visuvarenais no debesīm? **3** Vai netaisnam nepienākas nelaimē un ļauna darītājam nedienas? **4** Vai Viņš nerēdz manus ceļus, vai Viņš neskaita visus manus soļus? **5** Ja esmu dzinīs netaisnību un mana kāja steigusies uz nelietību, - **6** Lai Viņš mani nosver taisnā svaru kausā, tad Dievs atzis manu nenoziedzību. **7** Ja mani soļi no ceļa nokliduši, un mana sirds dzinusies pakāļ manām acīm, ja kas pielipis pie manām rokām: **8** Tad lai es sēju, un cits to ēd, un mani iedēsti lai top izsaknoti. **9** Ja mana sirds ļāvās apmānīties sievas dēļ un ja esmu glūnējis pie sava tuvākā durvīm, **10** Tad lai mana sieva maiļ citam, un svešs lai pie tās pieglaužas. **11** Jo šī ir negantība un noziegums priekš tiesnešiem. **12** Jo tas ir uguns, kas rij līdz pašai ellei un būtu izsakojis visu manu padomu. (*questioned*) **13** Ja esmu nicinājis sava kalpa vai savas kalpones tiesu, kad tiem kas bija pret mani: **14** Ko es tad varētu darīt, kad tas stiprais Dievs celtos, un kad Viņš meklētu, ko es varētu atbildeit? **15** Vai Tas, kas mani radījis mātes miesās, nav radījis viņu arīdzan? Vai Tas pats mūs miesās nav sataisījis(viena veida)? **16** Ja nabagam esmu liedzis, kad tam gribējās, vai licis izgāt atraitnes acīm, **17** Ja esmu ēdis savu kumosu viens pats, tā kā bāriņš no tā arī nebūtu ēdis, - **18** Jo no manas jaunības viņš pie manis ir uzaudzis kā pie tēva, un no savas mātes miesām es viņu esmu žēlojis, - **19** Ja esmu redzējis kādu bojā ejam, kam drēbju nebija, un ka nabagam nebija apsegā; **20** Ja viņa gurni man nav pateikušies, kad viņš bija sasilis no manu jēru ādām; **21** Ja savu roku esmu pacēlis pret bāriņu, kad es redzēju savu palīgu vārtos: **22** Tad lai mans elkonis atkrit no pleca un mana roka lai nolūst no stilba. **23** Jo mani biedina Dieva sods un Viņa augstības priekšā esmu nespēcīgs. **24** Ja uz zeltu esmu licis savu cerību, vai uz šķistu zeltu sacījis: mans patvērumis; **25** Ja esmu priečājies, ka man liela manta un ka mana roka ko laba sakrājusi; **26** Ja saules gaišumu esmu uzlūkojis, kad tas spīdēja, vai menesi, kad tas spoži teceja, **27** Un mana sirds būtu ļāvusies pievilties, ka savu roku no mutes uz tiem būtu pacēlis (tos godināt); **28** Tas arī būtu noziegums priekš tiesnešiem, jo es būtu aizliedzis Dievu augstībā. **29** Ja esmu priečājies par sava nīdētāja nelaimi un lēkājīsi, kad posts to aizņēma. **30** Jo es savai mutei nelāvu grēkot, ka es viņa dvēseli būtu lādējis, - **31** Ja manai saimei

nebija jāsaka: vai kāds pie viņa galda galas nav paēdis? **32** Svešiniekam nebija jāpaliek par nakti ārā, savas durvis es atdarīju pret ceļa pusi - **33** Ja kā Ādams esmu apkālējis savus pārkāpumus, savu noziegumu aplēpdamas savā sirdī **34** Ka man bija bail no tā lielā pulka, vai ka radu pelšana man biedēja, ka es klusu turējos, negūj ārā pa durvīm - **35** Ak kaut man būtu, kas mani klausītu! redzi, še mans raksts, lai Dievs man atbild, un tas raksts, ko mans pretinieks rakstījis! **36** Tiešām, uz saviem kamiešiem es to gribu nest, to sev gribu apsiet kā kroni. **37** Visus savus soļus es tam gribu izstātīt, kā valdniesks es pie tā gribu pieiet - **38** Ja mans tirums par mani kliedz, un viņa vagas kopā raud, **39** Ja es viņa augļus esmu velti ēdis un arāju dvēselei licis nopūstīties: **40** Tad lai man aug dadži kviešu vietā un ērkšķi miežu vietā! Tā ījaba vārdi beidzās.

32 Tad tie trīs vīri mitējās ījabam atbildēt, tāpēc ka tas pats sevi turēja par taisnu. **2** Bet Elihus, Baraheēla dēls, tas Buzietis, no Rāma radiem, apskaitās pret ījabu lielās dusmās, tāpēc ka tas savu dvēseli taisnoja pār Dievu. **3** Viņš ari apskaitās par saviem trim draugiem, ka tie atbildes neatrada un tomēr ījabu pazudināja. **4** Jo Elihus bija gaidījis ar ījabu runāt, tāpēc ka tie bija vecāki nekā viņš. **5** Bet kad Elihus redzēja, ka atbildes nebija to triju vīru mutē, tad viņš apskaitās. **6** Un Elihus, Baraheēla dēls, tas Buzietis, atbildēja un sacīja: es esmu jauns, bet jūs esat veci, tāpēc es esmu gaidījis un bijājies, jums izteikt savu padomu. **7** Es domāju: lai tie gadi runā, un gadu vairums lai izteic gudrību. **8** Bet tas ir Tas Gars iekš cilvēka un tā visuvarenā Dieva dvaša, kas tos dara gudrus. **9** Veci nav tie gudrākie nedz sirmgalvji, kas prot tiesu. **10** Tādēļ es gribu runāt, - klausiet mani, es arīdzan parādišu savu zināšanu. **11** Redzi, es esmu gaidījis uz jūsu vārdiem, esmu klausījies uz jūsu gudrību, vai jūs atrastu tos īstenos vārdus. **12** Kad es nu jūs liku vērā, redzi, tad nav neviena, kas ījabu būtu pārliecinājis, kas uz viņa vārdiem būtu atbildējis jūsu starpā. **13** Tad nu nesakāt: mēs esam dzirdējuši gudrību; Dievs vien viņu pārvāres, un ne cilvēks. **14** Pret mani vēl viņš vārda nav cēlis, un ar jūsu valodu es viņam gan neatbildēšu. - **15** Tie ir izbiedēti, vairs nevar atbildēt, tiem trūkst valodas. **16** Es esmu gaidījis, bet tie nerunā, tie stāv klusu un vairs neatbild. **17** Tad nu es atbildēšu savu tiesu, es arīdzan parādišu savu zināšanu. **18** Jo es esmu tik pilns vārdu, ka gars manu sirdi spiež. **19** Redzi, mana sirds ir kā jauns vīns, kas nestāv valā, tā gribētu plist, kā jauni ādas trauki. **20** Es runāšu, lai es varu atpūsties, es atdarīšu savas lūpas un atbildēšu. **21** Cilvēka vaigu es neuzlūkošu un nerunāšu nevienam pa prātam. **22** Jo cilvēkam pa prātam runāt es nemāku, lai mans Radītājs mani ātri neaizņem projām.

33 Bet tu, ījab, klausī jel manu valodu un nēm vērā visus manus vārdus. **2** Redzi nu, es savas lūpas esmu atdarījis, mana mēle manā mutē runā. **3** Mani teikumi būs sirds taisnība, un manas lūpas skaidri izrunās, ko zinu. **4** Dieva Gars mani radījis, un tā Visuvarenā dvaša man devusi dzīvību. **5** Ja tu vari, atbildi man, klausies pret mani un nostājies. **6** Redzi, es piedero Dievam tā kā tu, no zemes es arīdzan esmu nēmts. **7** Redzi, iztrūcīnāt es tevi neiztrūcīnāšu, un mana roka pār tevi nebūs grūta. **8** Tiešām, tu esi runājis priekš manām ausīm, to vārdu balsi

es esmu dzirdējis: **9** „Es esmu šķīsts, bez pārkāpšanas, es esmu skaidrs, un man nozieguma nav; **10** Redzi, Viņš atrod iemeslus pret mani, Viņš mani tura par Savu ienaīdnieku; **11** Viņš manas kājas liek siekstā, Viņš apsargā visus manus celus.“ **12** Redzi, tur tev nav taisnības; es tev atbildu, ka Dievs ir daudz augstāks pār cilvēku. **13** Kāpēc tu pret Viņu tiepies, kad Viņš neatbild par visiem saviem darbiem? **14** Jo Dievs runā vienreiz, un vēl otrreiz, bet to neliek vērā. **15** Sapni caur nakts parādišanām, kad ciets miegs cilvēkiem uzkrīt, kad tie guļ savā gultā, **16** Tad Viņš atdara cilvēku ausi un apziegelē, ko Viņš tiem grib mācīt. **17** Lai cilvēku novērš no nedarba un pasargā vīru no lepnības. **18** Lai izglābj viņa dvēseli no kapa un viņa dzīvību, ka nekrit caur zobenu. **19** Viņš to arī pārmāca ar sāpēm gultā un lauž visus viņa kaulus. **20** Tā ka viņa sirds neņem pretī maizi, nedz viņa dvēsele kādu gardumu. **21** Viņa miesa nodilst, ka no tās nekā vairs neredz, un kauli nāk ārā, kas nebija redzami, **22** Un viņa dvēsele nāk tuvu pie bedres, un viņa dzīvība pie nāves sāpēm. **23** Ja tad pie viņa nāk vēstnesis, ziņas devējs kā viens no tūkstošiem, rādīt cilvēkam kas pareizi: **24** Tad Viņš tam ir zēlīgs, un saka: atpestī to, ka negrimst kapā, jo esmu atradis salīdzināšanu. **25** Tad viņa miesa būs zaļāka nekā jaunībā, tas nāks atkal pie savas jaunības dienām. **26** Tas lūgs Dievu, un Viņš to žēlos, - tas uzskatīs Dieva vaigu ar prieku, un Dievs cilvēkam atmaksās viņa taisnību. **27** Tad šis izteiks cilvēkiem un sacīs: es biju grēkojis un pārgrozījis tiesu, bet Viņš to man nav pielīdzinājis. **28** Viņš ir atpestījis manu dvēseli, ka tā negrimst kapā, un mana dzīvība redz gaišumu. **29** Redzi, to visu dara tas stiprais Dievs divi un trīskārt cilvēkam, **30** Ka viņa dvēseli novērstu no kapa, ka tā taptu apgaismota dzīvības gaismā. **31** Liec vērā, ījab, klausies mani, ciet klusu, un es runāšu. **32** Jeb, ja tev ir ko sacīt, tad atbildi man; runā, jo es labprāt redzētu tavu taisnību. **33** Ja nav, tad klausies mani, ciet klusu, un es tev mācišu gudrību.

34 Un Elihus atbildēja un sacīja: **2** Klausāties, gudrie, manu valodu, un prātīgie, atgrīzēt ausis pie manis; **3** Jo auss pārbauda vārdus, tā kā mute bauga barību. **4** Lai pārsprīzam savā starpā, lai kopā atzīstam, kas ir labi. **5** Jo ījabs saka: es esmu taisns, bet Dievs ir atņēmis manu tiesu. **6** Lai gan man taisnība, mani tura par melkuli, manas mokas ir nedziedinājamas, lai gan neesmu noziedzies. **7** Kur ir gan cilvēks, kā ījabs, kas zaimošanu dzer kā ūdeni, **8** Un draudējās ar ļaundarītājiem un staigā ar bezdevīgiem? **9** Jo viņš saka: cilvēkam nekā nepalidz, ka tas milo Dievu. **10** Tādēļ, gudrie vīri, klausāties mani. Nevar būt, ka Dievs ir ļauns un tas Visuvarenais netaisns. **11** Jo Viņš cilvēkam maksā pēc viņa darba, un ikkatram liek klāties pēc viņa gājuma. **12** Patiesi, Dievs nedara ļaunu, un tas Visuvarenais nepārgroza tiesu! **13** Kam pasaulei ir pavēlēta, ja ne Viņam, un kas ir radījis visu zemi? **14** Ja Viņš Savu sirdi grieztuz Sevi pašu vien, un Savu garu un Savu dvašu nēmtu pie Sevis: **15** Tad visa miesa kopā mīrtu, un cilvēks taptu atkal par pīšliem. **16** Ja nu tev ir saprāšana, klausī to, nēm vērā manas valodas balsi. **17** Vai jel, kas taisnību ienist, varēs vadīt? Kā tad tev bija tiesāt to Vistaīsnāko? **18** Viņu, kas uz kēniņu var sacīt: tu netikli, un uz valdniesku: tu blēdi; **19** Kas neuzlūko valdniesku vaigu un neieredz bagātus vairāk nekā nabagus, jo tie visi ir Viņa roku darbs. **20** Acumirklī

tie nomirst, un nakts vidū tautas top iztrūcinātas un iet bojā, un varenie top aizrauti un ne caur cilvēka roku. **21** Jo Viņa acis skatās uz cilvēka ceļiem, un Viņš redz visus viņa soļus. **22** Tumsas nav nedz nāves ēnas, kur ļaudaritāji varētu slēpties. **23** Viņam cilvēks ilgi nav jāmeklē, ka lai nāk uz tiesu Dieva priekšā. **24** Viņš satricē varenos bez izmeklēšanas un ieceļ citus viņu vietā. **25** Tāpēc ka Viņš zina viņu darbus, Viņš tos apgāž naktī, ka tie top satrichti. **26** Viņš tos šausta kā bezdievīgus, tādā vietā, kur visi redz. **27** Tāpēc ka tie no Viņa atkāpušies un nav apdomājuši visus Viņa celus. **28** Ka nabaga brēķšanai bija jānāk pie Viņa, un bēdīgā kliegšanu Viņš paklausīja. **29** Kad Viņš dod mieru, kas tad pazudinās? Kad Viņš Savu vaigu apslēpj, kas Viņu skatīs? Tā tas ir ar tautām, tā ar ikvienu cilvēku, **30** Lai nelieša cilvēks nevalda un tautai nav par valgjiem. **31** Jo uz Dievu jāsaka: man bija jācieš, es vairs negrēkošu. **32** Ko es nerēdu, to māci tu man; ja esmu darijis netaisnību, tad to vairs nedarišu. **33** Vai Dievs lai atlīdzīna pēc tava prāta? Jo tu neesi mierā! tad spriedi tu, ne es! Un ko tu taču māki sacīt! **34** Prātīgi ļaudis man sacīs, un ikviens gudrs vīrs, kas uz mani klausījies: **35** Ījabs runājis neprazdams, un viņa vārdi nav bijuši gudri. **36** Kaut ījabs taptu pārbaudīts līdz galam, ka viņš runā, kā bezdievīgi ļaudis. **37** Jo viņš krauj grēku uz grēku, viņš mūsu priekšā zaimo un runā daudz pret to stipro Dievū.

35 Un Elihus vēl atbildēja un sacīja: **2** Vai tev šķiet pareizi esam, ka tu saki: mana taisnība iet pāri par Dieva taisnību, **3** Ka tu saki: kas man no tās atlec, ko es ar to vairāk panāšu nekā ar saviem grēkiem? **4** Es tev vārdu atbildēšu un taviem draugiem pie tevis: **5** Skaties pret debesī un redzi, uzlūko padobešus, kas ir augsti pāri pār tevi. **6** Ja tu grēko, ko tu Viņam vari darīt? Un lai tavu pārkāpumu daudz, ko tu Viņam padarīsi? **7** Ja tu esi taisns, kas Viņam no tā tiek, jeb ko Viņš dabū no tavas rokas? **8** Tev cilvēkam tava bezdievība par postu, un tev cilvēka bērnam tava taisnība nāk par labu. **9** Par varas darbu pulku tie brēc, tie kliedz lielo kungu elkoņa dēļ. **10** Bet neviens nesaka: kur ir Dievs, mans Radītājs, kas ir naktī dod slavas dziesmas, **11** Kas mūs darījis jo izmācītus, nekā lopus virs zemes, un gudrākus pār putniem apakš debess. **12** Tie tur brēc, bet Viņš neatbild ļauno pārgalvības dēļ. **13** Tiešām, Dievs netaisnību nepaklausa un tas Visuvarens to neuzlūko. **14** Jebšu tu saki, ka tu Viņu nerēdzēsi, tā tiesas lieta ir Viņa priekšā, gaidi tik uz Viņu. **15** Bet nu, ka Viņa dusmība vēl nepiemeklē, vai Viņš tādēļ vērā neliek, ka pārkāpumu ir tik daudz? **16** Un tomēr ījabs tukšiem vārdiem atvēris savu muti un daudz runājis bez saprāšanas.

36 Un Elihus vēl runāja un sacīja: **2** Pagaidi man vēl maķenīt, es tev mācišu, jo no Dieva pušes vēl kas jāsaka. **3** Es meklēšu savu atzīšanu no tālienes un gādāšu savam radītājam taisnību. **4** Jo tiešām, mana valoda nav meli; tavā priekšā ir, kam atzīšanas netrūkst. **5** Redzi, Dievs ir varens un tomēr neatmet, Viņš ir varens gudrības spēkā. **6** Viņš bezdievīgam neliek dzīvot, un bēdīgam nes tiesu. **7** Viņš nenovērš savas acis no taisnā, bet pie kēniņiem uz goda krēsla, tur Viņš tiem liek sēdēt mūžam, ka top paaugstināti. **8** Un kur cietuma ļaudis ir kēdēs un top turēti bēdu saitēs, **9** Tur Viņš tiem dara zināmu viņu darbu

un viņu pārkāpumus, ka cēlušies lepnībā. **10** Viņš tiem atdara ausi mācībai, un saka, lai atgriežas no netaisnības. **11** Ja tie nu klausīs un Viņam kalpo, tad tie pavada savas dienas labumā un savus gadus laimē. **12** Un ja tie neklausīs, tad tie krit caur zobenu un mirst bez atzīšanas. **13** Bet kam neskaidra sirds, tie kurn, tie nipesauc, kad Viņš tos saistījis. **14** Tā tad viņu dvēsele mirst jaunībā, un viņu dzīvība pāriet ar mauciniekiem. **15** Bet bēdīgo Viņš izpestī viņa bēdas, un atver viņa ausis bēdu laikā. **16** Tāpat Viņš tevi izraus no bēdu rīkles uz klaju vietu, kur bēdu nav, un tavs galds būs pilns ar treknumu. **17** Bet ja tu esi pilns bezdievīgas tiesīšanās, tad tiesa un sodība tevi kers. **18** Lai sirds rūgtums tev jel neskubina zaimot, un tā lielā pārbaudišana lai tevi nenovērš. **19** Vai tu ar brēķšanu no bēdām tiksi vaļā, vai cīnidamies ar visu spēku? **20** Neilgojies pēc tās nakts, kas noceļ tautas no savas vietas. **21** Sargies, negriezies pie netaisnības, jo tā tev vairāk patīk nekā pacietība. **22** Redzi, Dievs ir augsts savā spēkā; kur ir tāds mācītājs, kā Viņš? **23** Kas Viņam raudzīs uz Viņa celu, vai kas uz Viņu sacīs: Tu dari netaisnību? **24** Piemini, ka arī tu paaugstīni Viņa darbu, par ko ļaudis dzied. **25** Visi ļaudis to skatās ar prieku, cilvēks to ierauga no tālienes. **26** Redzi, Dievs ir augsts un neizmānāms, Viņa gadu pulku nevar izdibināt. **27** Viņš savelk ūdens lāsites, un lietus līst no viņa miglas. **28** Tas līst no padobešiem un pil uz daudz cilvēkiem. **29** Vai var izprast, kā padobeši izplešas, un kā Viņa dzīvoklis rib? **30** Redzi, Viņš ģērbjas zibenū spīdumā un apkājās ar jūras dzīļumiem. **31** Jo tā Viņš soda tautas un dod barības papilnam. **32** Viņa abejās rokās spīdumi, un Viņš tiem rāda, kur lai sper. **33** Pērkona balss sludina Viņu nākam, un ganāmi pulki, ka Viņš tuvu.

37 Patiesi, par to trīc mana sirds un uzlec no savas vietas. **2** Klausiet, jel klausiet, kā Viņa pērkons rūc, un kāda balss no Viņa mutes iziet. **3** Viņš to izlaiž pa visām debesīm, un Savu spīdumu pa visiem zemes galiem. **4** Pēc tam rūc Viņa balss, Viņš liek pērkonam ribēt ar varenu skanu un neaiztur tos (zibeņus), kad Viņa balss nāk dzīrdama. **5** Tas stiprais Dievs ar Savu balsi liek pērkonam rūkt brīnišķi, Viņš dara lielas lietas, ko neizprotam. **6** Jo Viņš saka uz sniegu: kriti uz zemi, un uz stipro lietu, tad stiprais lietus ir klāt ar varu. **7** Viņš aizzieglē visu cilvēku roku, lai Viņu pazīst visi ļaudis, ko viņš radījis. **8** Zvēri iet savā alā un paliek savā vietā. **9** No dienvidu pušes nāk vētra un no ziemeļu pušes aukstums. **10** Caur tā stiprā Dieva pūšanu nāk salna, ka platas upes aizsalst. **11** Viņš arī apkrauj ar ūdeņiem biezos mākoņus un izplēš Savus ugunīgos padobešus. **12** Tie griežas apkārt pēc Viņa gudrā prāta, ka tie padara visu, ko Viņš tiem pavēl pa visu plato pasauli, **13** Vai par rīksti savai zemei, vai par labu Viņš tā liek notikt. **14** Liec to vērā, ījab, stāvī klusu, un apdomā tā stiprā Dieva brīnumus. **15** Vai tu zini, kad Dievs nodomājis, Savu debesu spīdumam likt spīdēt? **16** Vai tu zini padobešu lidināšanos, tā Visuzinātaja brīnumus? **17** Tu, kam drēbes paliek karstas, kad Viņš zemi svilina dienas vidus bulā. **18** Vai tu ar Viņu esi izpletis tot spožos padobešus, kas cieti stāv kā liets spiegleis? **19** Stāsti mums, ko mums Viņam būs sacīt, jo aiz tumsības mēs nekā nevarām izdarīt. **20** Vai Viņam lai saka, ka es runāšu? Jo kurš cilvēks vēlētos, lai viņu aprīj! **21** Un nu gan saules gaismu nerēdz, kas pie

debesīm spoži spīd, bet kad vējš pūš, tā skaidrojās. **22** No ziemeljiem nāk zelts, - bet Dievs mājo bijājamā godībā. **23** To Visuvareno, to mēs nepanāksim, kas liels spēkā, bet tiesu un taisnības pilnību Viņš negroza. **24** Tāpēc cilvēki Viņu bistas, Viņš neuzlūko nevienu pašgudru.

38 Tad Tas Kungs ļabam atbildēja no vētras un sacīja:
2 Kas tas tāds, kas (Dieva) padomu aptumšo ar neprātīgiem vārdiem? **3** Apjoz jel kā vīrs savus gurnus, tad Es tev gribu vaicāt, un tu Mani māci. **4** Kur tu biji, kad Es zemei liku pamatu? Izteic to, ja tev ir tāds gudrs prāts. **5** Vai tu zini, kas viņai mēru licus, jeb kas pār viņu ir vilcis mēra auklu? **6** Uz ko viņas pamati ierakti, jeb kas licus viņas stūra akmeni, **7** Kad rīta zvaigznes kopā priešīgi dziedāja, un visi Dieva bērni gavilēja? **8** Jeb kas jūru aizslēdzis ar durvīm, kad tā izlauzās, un iznāca kā no mātes miesām, **9** Kad Es to ģērbu ar padebešiem, un krēslībā ietinu tā kā tinamos autos, **10** Kad Es tai noliku Savu robežu, un liku aizšaujamos un durvis, **11** Un sacīju: tiktāl tev būs nākt un ne tālāki, un še būs apgulties taviem lepniem vilniem? **12** Vai tu savā mūžā rītam licus aust, vai auseklīm rādījis savu vietu, **13** Lai satver zemes stūrus, ka tie bezdievīgie no tās top izkratīti; **14** Ka tā pārvēršas kā zieģeļa vasks un visas lietas rādās kā apģērbā, **15** Un bezdievīgiem zūd viņu gaišums, un pacelts elkonis salūst? **16** Vai tu esi nācis līdz jūras avotam un staigājis bezdībenu dzīlumos? **17** Vai tev atdarījušies nāves vārti, un vai tu esi redzējis nāves ēnas vārtus? **18** Vai esi skatījies līdz pasaules malām? Stāsti, ja tu visu to zini. **19** Kur ir tas celš, kur gaisma mājo, un tumsa - kur ir viņas vieta? **20** Vai tu to varētu pārvest viņas robežā un izzināt viņas nama ceļus? **21** Tu to zini, jo tai laikā tu biji piedzīmis, un tev ir daudz to gadu! **22** Vai tu esi nācis, kur tie sniega krājumi, un vai esi redzējis krusas krājumus, **23** Ko Es taupu uz spaidu laiku, uz kaušanas un kara dienu? **24** Pa kuru ceļu gaisma dalās un kā austrenis izplešas virs zemes? **25** Kas lietum rādījis, kur lai gāžas, un ceļu zibeniem un pērkoniem, **26** Ka lietus list, kur cilvēka nav, tuksnesi, kur neviens nedzīvo, **27** Ka viņš dzirdina tukšo posta vietu un zālītei liek dīgt? **28** Vai lietum ir tēvs, vai kas dzemdinājis rasas lāsi? **29** No kura klēpja cēlies ledus, un no kā dzimusi debess salna, **30** Ka ūdeni sastingst kā akmens, un jūras dzīlumi aizsalst cieti? **31** Vai tu vari sasiet Sietiņa saites, vai atraisīt Orijona zvaigžņu saiti? **32** Vai tu zvaigznes vari izvest savā laikā un vadit debess vāgus un viņu ratus? **33** Vai tu zini debess likumus, jeb vai proti, kā tie valda vīrs zemes? **34** Vai tu savu balsi vari pacelt uz padebešiem, lai ūdeni plūst zemē uz tevi? **35** Vai vari sūtīt zibeņus, ka tie iet un uz tevi saka: redzi, še mēs esam? **36** Kas lika gudrību tumšos mākoņos un prātu debess spīdumos? **37** Kas skaita mākoņus ar gudrību, un kas māk apgāzt padebešus, **38** Ka pišķi top aplieti, ka tie saskrien un salip pītēs? **39** Vai tu māki medīt laupījumu priekš lauvas un pildīt jauno lauvu tukšo vēderu, **40** Kad tie nogulstas alās un biezos krūmos glūn? **41** Kas gāda krauklim barību, kad viņa bērni uz Dievu brēc un šurpu turpu skraida, kad nav ko ēst?

39 Vai tu zini to laiku, kad mežu kazas dzemdē, vai tu esi manijis stirnu dzemdešanu? **2** Vai tu vari skaitīt tos mēnešus, kad tās nesās, un vai zini to laiku, kad tās vedās, **3** Kad tās lokās, saviem bērniem liek izplēsties cauri un

nokrata savas sāpes? **4** Viņu bērni nāk spēkā, uzaug laukā, tie iziet un neatgriežas pie tām atpakaļ. **5** Kas meža ēzelim licus valā staigāt, un kas tā zvēra saites ir atraisījis, **6** Kam Es klajumu esmu devis par māju un tuksnesi par dzīvokli? **7** Viņš apsmēj pilsētas troksni, un dzinēja brēkšanu tas nedzīrd. **8** Tas dzenās pa kalniem, kur viņam ir barība, un meklē visādu zālu zāli. **9** Vai tu domā, ka meža vērsis tev kalpos, vai tas naktī paliks pie tavas siles? **10** Vai tu meža vēris ar dzēņaukstēm māki piesiet pie arkla, vai tas pēc tava prāta ecēs ieļejās? **11** Vai tu uz to vari palauties, ka tam daudz spēka, un viņu nemisi savā darbā? **12** Vai tu viņam vari uzticēt, ka tas tev atkal savāks tavu izsējumu un savedis tavā piedarbā? **13** Strausa spārni jautri plivinājās, vai tie ir milīgi, kā stārķa spārni un spalvas? **14** Tas savas olas atstāj zemē, lai smiltis silst, **15** Un aizmirst, ka kāja tās var samīt, un lauka zvēri tās var samidīt. **16** Tas nežēlo savus bērnus, tā kā tie tam nepiederētu; un ka velti dējis, par to tas nebēdā. **17** Jo Dievs tam atņēmis gudrību un nav devis daļu pie saprāšanas. **18** Bet kad tas projām šaujas, tad tas apsmēj zirgu un jātnieku. **19** Vai tu zīrgam vari dot spēku un viņam kaklu pušķot ar krēpēm? **20** Vai tu tam vēlējies lēkt kā sisenim? Kad tas lepni šņāc, tad jaizbīstas. **21** Viņš cērt ar kāju ieļāj un ir priečigs ar spēku un iziet preti apbrūpotam pulkam. **22** Viņš smejas par bailēm un netrūkstas un nebēg atpakaļ no zobena. **23** Kad bultas skan makā un šķepi un zobeni zib, **24** Tad tas raustās, trako un uzcērt zemi un nav turams uz vietas, kad trumetes skan. **25** Kad trumetes skan, tad tas iezviedzās, un samana kaušanu no tālienes, kara kungu saušanu un kara troksni. **26** Vai caur tavu padomu vanags lidinājās un izplēš savus spārnus pret dienasvidu? **27** Vai uz tavu vārdu ēenglis dodas uz augšu, un taisa savu ligzdu augstumā? **28** Viņš dzīvo akmens kalnos un tur paliek uz augstām klintīm un kalnu galiem. **29** No turienes viņš lūko pēc barības, un viņa acis redz tālu. **30** Viņa bērni dzer asinīs, un kur maitas, tur viņš ir.

40 Un Tas Kungs atbildēja ļabam un sacīja: **2** Vai vainotājs ies tiepties ar to Visuvareno? Kas Dievu pamāca, lai uz to atbild! **3** Bet ļabs atbildēja Tam Kungam un sacīja: **4** Redzi, es esmu mazs, ko lai es Tev atbildu? Es likšu roku uz muti. **5** Es reiz esmu runājis, bet vairs neatbildēšu; un otru reiz, bet vairs to nedarišu. **6** Un Tas Kungs atbildēja ļabam no vētras un sacīja: **7** Apjoz jel kā vīrs savus gurnus, tad Es tev gribu vaicāt, un tu mani māci. **8** Vai tu Manu tiesu iznīcināsi, vai tu Mani pazudināsi, ka tu būtu taisns? **9** Jeb vai tev ir tāds elkonis kā tam stipram Dievam, vai tev ir pērkona balss kā viņam? **10** Aptērpies tad ar greznību un augstību, un apģērbies ar lielu godu un godību. **11** Izgāz savas dusmības bardzību, un uzlūko visus lepnos un pazemo tos. **12** Uzlūko visus lepnos un gāz tos zemē un satriebi tos bezdievīgos savā vietā. **13** Guldī tos kapā pišķos un sedz viņu vaigus ar tumsību. **14** Tad arī Es tevi teikšu, ka tava labā roka tev palīdzējusi. **15** Redzi nu, beēmots (upes-zirgs), ko Es līdz ar tevi esmu radījis, ēd zāli kā vērsis. **16** Redzi jel, viņa spēks ir viņa gurnos un viņa stiprums viņa vēdera dzīslās. **17** Viņš kustina savu asti kā ciedra koku, viņa cīsku dzīslas kopā ir sapītas. **18** Viņa kauli ir kā ciets varš, viņa locekļi kā dzelzs mieti. **19** Viņš ir Dieva ceļu pirmais; kas viņu radījis, Tas viņam devis

savu zobenu. **20** Kalni viņam izdod barību, un tur trencās visi lauka zvēri. **21** Koku biezumā viņš apgulstas, niedrēs un dūņās paslēpies. **22** Koku biezums viņu apsedz ar savu ēnu, upes kārkli viņu apslēpj. **23** Redzi, kad upe plūst, tad viņš nedreb, viņš ir drošs, kad Jardāne pat līdz viņa mutei celtos. **24** Vai viņu var gūstīt, viņa acīm redzot? vai viņam virvi var viltk caur nāsim?

41 Vai tu levijatanu vari ķert ar makšķeri, jeb viņa mēli ar dziļi iemestu virvi? **2** Vai tu viņam rīnķi māki likt nāsim un ar asmeni izdurt viņa žaunas? **3** Vai tu domā, ka tas tevis daudz lūgsies un labus vārdus uz tevi runās? **4** Vai viņš derēs derību ar tevi, ka tu viņu vari ļemt par mūžīgu vergu? **5** Vai tu ar viņu varēsi spēlēties kā ar putniņu, jeb viņu saistīsi savām meitām? **6** Vai zvejnieku biedribā viņu pārdod, vai viņu izdala pircējiem? **7** Vai tu viņa ādu vari piedurt pilnu ar šķēpiem, jeb viņa galvu ar ūberķliem? **8** Kad tu savu roku viņam pieliksi, tad pieminēsi, kāds tas karš, un vairs to nedarīsi. **9** Redzi, tāda cerība ir velti; jau viņu ieraugot krit gar zemi. **10** Neviens nav tik drošs, viņu kaitināt, - kas tad būtu, kas Man varētu celties pretim? **11** Kas Man ko laba papriekš darijis, ka Man to bija atmaksāt? Kas ir apakš visām debesīm, tas Man pieder. **12** Un lai vēl pieminu viņa locekļus, stiprumu un viņa vareno augumu. **13** Kas drīkstētu viņa bruņas atsegta, kas list viņa zobu starpā? **14** Kas viņa vaiga žoklus var atlēst? Ap viņa zobiem ir briesmas. **15** Lepni ir viņa bruņu zvīnas, cieti kā ar zieģeli saspiesti kopā. **16** Viens tik tuvu pie otra, ka ne vējš netiek starpā. **17** Tie līp viens pie otra, un turas kopā, ka nešķiras. **18** Viņš šķauda ugunis, un viņa acis ir kā rīta blāzmas stari. **19** No viņa mutes šaujās ugunis, degošas dzirksteles no tās izlec. **20** No viņa nāsim iziet dūmi kā no verdošā poda un katla. **21** Viņa dvašā varētu iededzināt ogles, un liesmas iziet no viņa mutes. **22** Viņa kakls ir visai stiprs, un viņa priekšā lec bailes. **23** Viņa miesas locekļi kā sakalti, tie turas cieti kopā, ka nevar kustināt. **24** Viņa sirds ir cieta kā akmens un cieta kā apakšējais dzirnu akmens. **25** Kad viņš ceļas, tad stiprie izbīstas, no bailēm tie pagābst. **26** Kad viņam cērt ar zobenu, tas nekož, nedz šķēps, ne bulta, ne ūberķlis. **27** Dzelzs priekš viņa kā salmi, un varš kā sapraulējis koks. **28** Bulta viņu neaiztrieks; lingas akmeņi viņam ir kā pelus. **29** Lielas bozes viņam ir kā pelus, viņš smejas, kad šķēps svelpj. **30** Viņa pavēderē asī kasīkli, un kā ar ecešām viņš brauc pa dubļiem. **31** Viņš dara, ka dzīlumi verd kā pods, un sajauc jūru kā zalves virumu. **32** Kur viņš gājis celš spīd; tie ūdens vilni ir kā sudraboti. **33** Virs zemes cits viņam nav līdzinājams, viņš tāds radīts, ka nebīstas. **34** Viss, kas ir augsts, viņam nav nekas; viņš visu lepno zvēru kēniņš.

42 Tad Ījabs Tam Kungam atbildēja un sacīja: **2** Es atzīstu, ka Tu visu iespēji, un nekāds padoms Tev nav neizdarāms. **3** Kas tas tāds, kas Dieva padomu neprātīgi aptumšo? Tā tad es esmu runājis, ko nesapratu, man visai brīnišķas lietas, ko nezināju. **4** Klausī jel, un es runāšu, es tev vaicāšu, un Tu mani pamāci. **5** Ausīm es no Tevis biju dzirdējis, bet nu mana acs Tevi redzējusi. **6** Tāpēc man ir ņel un sirds man sāp par to pišlos un pelnos. - **7** Un notikās, kad Tas Kungs šos vārdus uz Ījabu bija runājis, tad Tas Kungs sacīja uz Elifasu no Temanas: manas dusmas ir

iedegušās pret tevi un pret taviem diviem draugiem, jo jūs neesat pareizi runājuši par mani, kā Mans kalps Ījabs. **8** Tādēļ nemēt sev septiņus vēršus un septiņus aunas un ejat pie Mana kalpa Ījaba un upurejiet dedzināmos upurus priekš sevis, un lai Mans kalps Ījabs par jums lūdz; jo viņu Es uzlūkošu, ka Es jums nedarū pēc jūsu ģeķibas; jo jūs neesat pareizi par Mani runājuši, kā Mans kalps Ījabs. **9** Tā Elifas no Temanas un Bildads no Šuhas un Cofars no Naēmas nogāja un darija, kā Tas Kungs uz tiem bija sacījis, un Tas Kungs uzlūkoja Ījabu. **10** Un Tas Kungs novērsa Ījaba cietumu, kad viņš par saviem draugiem lūdz; un Tas Kungs atdeva Ījabam visu ottrītk kā tam bijis. **11** Un visi viņa brāļi un visas viņa māsas un visi, kas viņu iepriekš bija pazinuši, nāca pie viņa un ēda maizi ar to viņa namā, un ūloja viņu un iepriecināja viņu par visu nelaimi, ko Tas Kungs tam bija uzlicis. Un tie viņam deva ikkatrī vienu kesitu naudas un ikkatrī vienu zelta pieres rotu. **12** Un Tas Kungs svētīja Ījabu beidzot vairāk nekā papriekš, ka tam bija četrpadsmit tūkstoš avis un seštūkstoš kamieļi un tūkstoš jūgi vēršu un tūkstoš ēzeļu mātes. **13** Viņam arī dzima septiņi dēli un trīs meitas. **14** Un viņš nosauca tās pirmās vārdu Jemimu un tās otras vārdu Ķeciju un tās trešās vārdu Ķerenapuku. **15** Un visā tai zemē tiks skaistas sievas neatrada kā Ījaba meitas. Un viņu tēvs tām deva mantību starp viņu brāļiem. **16** Un Ījabs dzīvoja pēc tam simts četrdesmit gadus un redzēja bērnus un bērnu bērnus līdz ceturtām augumam. **17** Un Ījabs nomira vecs un labi padzīvojis.

Psalmi

1 Svētīgs tas cilvēks, kas nestraigā bezdievīgo runās, nedz stāv uz grēcinieku ceļā, nedz sēž mēditāju biedrībā; **2** Bet kam labs prāts pie Tā Kunga bauslibas, un kas Viņa bauslibu pārdomā dienās, naktis. **3** Jo tas ir kā koks stādīts pie ūdens upēm, kas savus augļus nes savā laikā, un viņa lapas nesavīst, un viss, ko viņš dara, tas labi izdodas. **4** Tā nav bezdievīgiem, bet tie ir kā pelus, ko vējš izputina. **5** Tāpēc bezdievīgie nepastāvēs sodā, nedz grēcinieki taisno draudzē. **6** Jo Tas Kungs pazīst taisno ceļu, bet bezdievīgo ceļš ies bojā.

2 Kāpēc pagāni trako, un ļaudis domā uz nelietību? **2** Kēniņi virs zemes saceļas un valdnieki sadomājās kopā pret To Kungu un pret Viņu svaidīto. **3** Saraušim viņu saites un atmetīsim viņu virves! **4** Bet kas debesīs valda, smejas, un Tas Kungs tos tur par nieku. **5** Tad Viņš runās uz tiem Savās dusmās, un ar Savu bardzību Viņš tos iztrūcīnās. **6** Bet Es Savu kēniņu esmu svaidījis pār Cīānu, Savu svēto kalnu. **7** Es slūdināšu likumu: Tas Kungs uz mani sacījis: tu esi Mans Dēls, šodien Es tevi esmu dzemdinājis. **8** Prasi Man, tad Es tev došu tautas par mantību, un pasaules galus par īpašumu. **9** Tu tos satrīksi ar dzelzs rīksti, kā podnieka trauku tu tos sadauzīsi. **10** Nu tad, jūs kēniņi, paliekat prātīgi, liekaties pamācīties, jūs soģi virs zemes. **11** Kalpojet Tam Kungam ar bijāšanu un priecājaties ar drebēšanu. **12** Skūpstāt To Dēlu, lai Viņš nedusmo un jūs bojā neejat uz ceļā, jo drīz Viņa dusmas iedegsies, bet svētīgi visi, kas pie Viņa tveras.

3 Dāvida dziesma, kad tas bēga no sava dēla Absaloma. Ak Kungs! cik daudz manu pretinieku! Daudz, kas ceļas pret mani **2** Daudz saka uz manu dvēseli: tai pestīšanas nav pie Dieva.(Sela.) **3** Bet Tu, Kungs, esi par bruņām ap mani, mana godība un kas pacel manu galvu. **4** Es piesaucu To Kungu ar savu balsi, un Viņš mani paklausa no Sava svēta kalna. (Sela) **5** Es apgūlos un aizmigu, un atmodos, jo Tas Kungs mani uztur **6** Es nebīstos no daudz tūkstošiem ļaužu, kas visapkārt pret mani stājās. **7** Celies, Kungs, glābi mani, mans Dievs, jo Tu visiem maniem ienaidniekiem siti vaigā, Tu bezdievīgiem salauzi zobus. **8** Pie Tā Kunga ir pestīšana! Tava svētība pār Taviem ļaudīm! (Sela)

4 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim uz koklēm. Kad es saucu, tad paklausī mani, Tu, manas taisnības Dievs; bēdās Tu mani esi iepriecinājis; esi man žēlīgs un paklausī manu lūgšanu. **2** Cilvēku bērni, cik ilgi mans gods paliks kaunā? Cik ilgi jūs milēsiet nīcīgas lietas un meklēsiet melus? (Sela) **3** Atzīstiet jel, ka Tas Kungs brīnišķi vadījis to, kas Viņu bīstas; Tas Kungs mani paklausa, kad es Viņu piesaucu. **4** Dusmojiet, bet negrēkojiet, runājiet savā sirdī uz savām gultām un esiet klus (Sela) **5** Upurējiet taisnības upurus un paļaujaties uz To Kungu. **6** Daudzi sakā: kas mums rādis labumu? Pacel, ak Kungs, pār mums Sava vaiga gaišumu. **7** Tu manai sirdij deviš vairāk prieka nekā viņiem, kad tiem labības un vīna papilnam. **8** Es apgūšos ar mieru un aizmīgu, jo Tu vien, Kungs dari, ka es droši dzīvoju.

5 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim uz stabulēm. Ak Kungs, klausies uz maniem vārdiem, nēm vērā manas domas. **2** Samani manas kliegšanas balsi, mans kēniņi un mans Dievs, jo es Tevi gribu pielūgt. **3** Rītos, ak Kungs, klausī manu balsi, rītos es uz Tevi gribu sataisīties un skatīties. **4** Jo Tu neesi tāds Dievs, kam bezdievība patik; kas ir ļauns, tas pie Tevis nepaliek. **5** Trakotāji nepastāvēs priekš Tavām acīm, Tu ienīsti visus ļauna darītājus. **6** Tu nomaitā melkuļus, asins vainīgie un viltnieki Tam Kungam ir negantība. **7** Bet es iešu Tavā namā caur Tavu lielo žēlastību, es pielūgšu Tava svētuma mājokli, Tevi bidamies. **8** Kungs, vadi mani pēc Savas taisnības, manu glūnētāju dēļ, dari ļidzenu Savu ceļu manā priekšā. **9** Jo viņu mutē nav nekādas patiesības, viņu sirdīs ir ļaunums, viņu rīkle ir atvērts kaps, ar savu mēli tie glauda. **10** Sodi tos, ak Dievs, lai tie krit no saviem padomiem; atstum tos viņu lielos noziegumos, jo tie pret Tevi sacēlušies, **11** Bet lai priecājās visi, kas uz Tevi cerē, mūžīgi lai tie gavilē, jo Tu tos pasargi; lai līksmojās iekš Tevis, kas Tavu vārdu milo. **12** Jo Tu, Kungs, svētīsi to taisno, un to pušķosi ar žēlastību kā ar bruņām.

6 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim uz koklēm ar astoņām stīgām. Ak Kungs, nesodi mani Savā dusmībā, un nepārmāci mani Savā bardzībā! **2** Kungs, esi man žēlīgs, jo es esmu noguris, dziedini mani, Kungs, jo mani kauli ir iztrūkušies, **3** Un mana dvēsele ir ļoti iztrūkusies, bet Tu, Kungs, cik ilgi? **4** Griezies atpakaļ, Kungs, izglābi manu dvēseli, atpestī mani Tavas žēlastības dēļ. **5** Jo nāvē Tevi nepiemin; kas kapā Tevi slavēs? (Sheol h7585) **6** Es esmu piekusis no savas vaidēšanas, uz savas gultas es raudu cauru nakti, mana guļama vieta plūst no asarām, **7** Mana aks ir nogindusi no skumības, un ir novītusi manu ienaidnieku dēļ. **8** Atkāpjaties no manis, visi ļauna darītāji, jo Tas Kungs klausī manu raudu balsi. **9** Tas Kungs klausī manu lūgšanu, manu pielūgšanu Tas Kungs pieņem. **10** Visi mani ienaidnieki paliks kaunā, tie ļoti iztrūksies, atkāpsies un paliks kaunā piepeši.

7 Dāvida dziesma, ko viņš Tam Kungam dziedāja, par Benjamini Kušu. Kungs, mans Dievs, uz Tevi es paļaujos, atpestī mani no visiem maniem vajātājiem un izglābi mani, **2** Ka tas manu dvēseli nelaupa kā lauva, to saplosīdams, tādēļ ka glābēja nav. **3** Kungs, mans Dievs, ja to esmu darījis, ja netaisnība ir manās rokās, **4** Ja esmu ļaunu maksājis tam, kas mierīgi ar mani dzīvoja, vai aplaupijis to, kas mani bez vainas apbēdināja, **5** Tad lai ienaidnieks manu dvēseli vajā un panāk, lai samīn manu dzīvību pie zemes un noliek manu godu pišķos. (Sela) **6** Celies, ak Kungs, Savā dusmībā, stājies preti manu spaidītāju bardzībai, uzmostīties manis labad; Tu tiesu turēsi. **7** Tautu pulks lai metās ap Tevi, bet Tu pār to atkal pacelies augstībā. **8** Tas Kungs nesīs tiesu tām tautām; tiesā mani, Kungs, pēc manas taisnības un manas bezvainības. **9** Lai jel beidzās bezdievīgo niknumi, bet stiprini to taisno, jo Tu pārbaudi sirdis un ikstis, ak taisnīas Dievs! **10** Manas priekšturamās bruņas ir Dieva rokā, Viņš palīdz tiem sirds taisnīem. **11** Dievs ir taisns soģis un tāds Dievs, kas ikdienas biedina. **12** Ja kas negrib atgriezties, tad viņš savu zobenu trinīs, savu stopu uzvilcis un sataisījis, **13** Un priekš tā nāvīgus

ieročus salicis, savas bultas darījis degošas. **14** Redzi, kāds ienem netaisnību un nesās ar nelaimi, bet dzemdē nieku. **15** Tas bedri racis un izmetis, bet iekritis tai bedrē, ko taisjis. **16** Viņa ļaunums atgriezīsies uz viņa galvu, un viņa varas darbs nometīsies uz viņa galvas virsu. **17** Es slavēšu To Kungu Viņa taisnības dēļ, un dziedāšu Tā Kunga, tā Visaugstākā, Vārdam.

8 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim, uz Ģittit. Kungs, mūsu valdītājs, kāds augsti godājams ir Tavs Vārds visā zemēs, kas esi cēlis Savu godību pār debesim! **2** No bērniņu un zīdāmo mutes Tu esi sataisījis spēku, Savu pretinieku dēļ, apklausīnāt ienaidnieku un atriebēju. **3** Kad es redzu Tavu debesi, Tavu pirkstu darbu, mēnesi un zvaigznēs, ko Tu esi taisījis: - **4** Kas ir tas cilvēks, ka Tu viņu piemini, un tas cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko? **5** Tu viņu mazliet no Dieva esi atšķiris, un ar godību un jaukumu Tu viņu esi pušķojis. **6** Tu viņu esi iecēlis par valdnīku pār Tavu roku darbiem, visu Tu esi līcis apakš viņa kājām, **7** Avis un vēršus visnotal, arī lauka zvērus, **8** Putnus apakš debess, zivis jūrā, kas jūras ceļus pārstaigā. **9** Kungs, mūsu valdītājs, kāds augsti godājams ir Tavs Vārds visās zemēs!

9 Dāvida dziesma, dziesmu vadonim, pēc „mūt-laben.“ Es pateikšos Tam Kungam no visas sirds, es sludināšu visus Tavus brīnumus. **2** Es priecāšos iekš Tevis un liksmošos, es dziedāšu Tavam Vārdam, ak Visaugstākais. **3** Ka mani ienaidnieki ir griežušies atpakaļ, krituši un bojā gājuši Tavā priekšā. **4** Jo Tu esi iztiesājis manu tiesu un manu tiesas lietu, Tu sēdi uz Sava godības krēsla, taisns soģis. **5** Tu rāji pagānus un nomaitā bezdevīgo, viņu vārdu Tu izdzeldi mūžīgi mūžam, **6** Ienaidnieks pagalam! Mūžīgi izpostīts! Pilsētas Tu esi nopostījis, viņu piemiņa ir iznīkusi līdz ar viņām. **7** Bet Tas Kungs valda mūžīgi, Savas godības krēslu Viņš sataisījis uz tiesu. **8** Un Viņš tiesās pasauli ar taisnību, un spriedis par tautām ar patiesību. **9** Un Tas Kungs būs patvērum tam nabagam, patvērum bēdu laikā. **10** Un uz Tevi cerēs, kas Tavu Vārdu pazīst, jo Tu, ak Kungs, neatstāj, kas Tevi meklē. **11** Dziedājiet Tam Kungam, kas Cīānā mājo, sludinājiet tiem ļaudīm Viņa darbus. **12** Jo Viņš piemeklē asinīs, Viņš tās piemin, Viņš neaizmirst nabaga brēķšanu. **13** Esi man ūžīgs, ak Kungs, uzlūko manas bēdas, kas man notiek no maniem ienaidniekiem; Tu mani paaugstīni no nāves vārtiem. **14** Tādēļ es sludināšu visu Tavu slavu Cīānas meitas vārtos, es liksmošos par Tavu pestišanu. **15** Pagāni nogrimusi tai bedrē, ko tie bija rakuši, viņu kāja ir gūstīta tai tīklā, ko tie bija aplēpuši. **16** Tas Kungs ir parādījies, Viņš tiesu nesis, bezdevīgais ir satīstījies savā roku darbā: (kokļu skāna). (Sela) **17** Bezdevīgie griežīsies atpakaļ uz elli, visi pagāni, kas Dievu aizmirst. (**Sheol h7585**) **18** Jo nabags nemūžam netaps aizmirsts, un bēdu ļaužu cerība neies bojā ne mūžam. **19** Celies, ak Kungs, ka cilvēki nepārvār, lai pagāni top tiesāti priekš Tava vaiga. **20** Met, ak Kungs, bailību uz tiem, lai pagāni atzīst, ka tie ir cilvēki. (Sela)

10 Kāpēc Tu, Kungs, stāvi no tālienes, paslēpies bēdu laikā? **2** No bezdevīgā lepnības bailes nāk nabagam; lai tie top gūstīti savās blēķās, ko tie izdomājuši. **3** Jo bezdevīgais lielās ar savas dvēseles karibu, plesējs lād, viņš zaimo To Kungu. **4** Bezdevīgais savā lielā lepnībā nebēdā

par nevienu; visas viņa domas ir: Dieva neesam. **5** Viņa ceļi allaži izdodas, Tava sodība ir tālu no viņa; šākdamas viņš turas pret visiem saviem pretiniekiem. **6** Viņš saka savā sirdi: es netapšu kustināts, jo ļaunumā es nenākšu līdz radu radiem. **7** Viņa mute pilna lāstūr un viltus un varmācības, apakš viņa mēles ir grūtums un bēdas. **8** Viņš, sēz paslēpies aiz sētām, viņš nokauj nenozēdīgo slepenā vietās, viņa acis glūn uz nabagu. **9** Viņš glūn slepenībā kā lauvu savā alā, viņš glūn sakampt bēdīgo, viņš sakampj bēdīgo, to ievilkdamas savā tīklā. **10** Viņš tup un nometās un uzkrīt ar varu nelaimīgiem. **11** Viņš saka savā sirdi: Dievs ir aizmirsis, Viņš Savu vaigu aplēpis, Viņš nerēdz ne mūžam. **12** Celies, ak Dievs Kungs, pacel Savu roku, neaizmirst bēdīgos. **13** Kādēļ bezdevīgais Dievu zaimos un sacīs savā sirdi: Tu nemeklēsi? **14** Tu gan redzi, jo Tu uzlūko mokas un sirdēstus, likdamas to Savās rokās; nelaimīgais uz Tevi paļaujas, Tu esi bāriņa palīgs. **15** Salauz bezdevīgā elkonī un meklē ļaunā bezdevību, ka to vairs neatrod. **16** Tas Kungs ir kēniņš mūžīgi mūžam; pagāni ir bojā gājuši no Viņa zemes, **17** Nabagu ilgošanos Tu klausī, ak Kungs! Tu viņiem sirdi stiprinī, Tava auss to liek vērā, **18** Tiesu nesdams bāriņam un apspiestam, lai cilvēks, kas no zemes, vairs nedara varas darbus.

11 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Es paļaujos uz To Kungu. Kā tad jūs sakāt uz manu dvēseli: skrej uz saviem kalniem kā putns! **2** Jo redzi, bezdevīgie uzvelk stopu, tie liek savas bultas uz auklām, slepeni šaut tos, kas sirds taisni. **3** Jo pamati top nopostīti; ko darīs taisnais? **4** Tas Kungs ir Savā svētā namā, Tā Kunga godības krēsls ir debesis, Viņa acīs skatās, Viņa acu skati pārmana cilvēku bērnus. **5** Tas Kungs pārbauda taisno, bet bezdevīgo un varas darbu miljotāju Viņa dvēsele ienīst. **6** Pār bezdevīgiem Viņš liks līt valgiem, ugunij un sēram, un varena vētra būs viņu daļa. **7** Jo Tas Kungs ir taisns, Viņš milo taisnību, Viņa vaigs uzlūko taisno.

12 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim uz astoņām stīgām. Palīdz, ak Kungs! Jo svētie ir zustin zuduši, un ticīgo ir maz starp cilvēku bērniem. **2** Tie runā nelietību ikviens ar savu tuvāko; lūpāmi smaidīdami, ar divējādu sirdi tie runā. **3** Lai Tas Kungs izdeldē visu liekulību, to mēli, kas runā lielību, **4** Kas saka: mēs pārvarēsim ar savu mēli, mūsu mute ir ar mums; kas mums ir par kungu? **5** Tad nu nabagu postišanas dēļ un bēdīgo nopūšanās dēļ Es celšos, saka Tas Kungs: Es došū pestišanu tam, kas pēc tās ilgojās. **6** Tā Kunga vārdi ir šķisti vārdi, kā sudrabs mālu traukā kausēts un septiņkārt šķīstīts. **7** Kaut Tu, ak Kungs, tos gribētu pasargāt, kaut Tu mūs gribētu paglabāt no šīs cilts mūžīgi. **8** Bezdevīgie lepni staigā visapkārt, kur netiklība augsti celas starp cilvēku bērniem.

13 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Cik ilgi, ak Kungs, Tu mani it visai aizmirsti? Cik ilgi Tu aplēpi Savu vaigu priekš manis? **2** Cik ilgi man būs padomu meklēt savā dvēselē un savā sirdī ikdienas bailīties? Cik ilgi mans ienaidnieks pār mani paaugstināsies? **3** Skaties, paklausi mani, ak Kungs, mans Dievs, apgaismo manas acis, ka es nāvē neaizmiegū, **4** Ka manis ienaidnieks nesaka: es viņu esmu pārvarējis, un ka mani pretinieki nepriecājās, ka es šaubos. **5** Bet es cerēju uz Tavu žēlastību, mana

sirds liksmojās iekš Tavas pestīšanas. **6** Es dziedāšu Tam Kungam, ka Viņš man labu dara.

14 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Ģeķi saka savā sirdī Dieva nav; tie ir samaitājušies un sagānijušies ar savu darbošanos, nevienna nav, kas labu dara. **2** Tas Kungs skatās no debesīm uz cilvēku bērniem, raudzīt, vai jel kas būtu prātīgs, kas meklē Dievu. **3** Bet tie visi atkāpušies, visnotāl smirdoši tapuši, nevienna nav, kas labu dara, nav it nevienna. **4** Vai tad nav nekādas atzišanas tiem ļauna daritājiem, kas ēd manus ļaudis, tā kā ēd maizi, bet To Kungu tie nepiesauc? **5** Tad tie bīdāmies izbīstas, jo Dievs ir pie tās taisnās cilts. **6** Jūs nievājat nabaga padomu, bet Tas Kungs ir viņa patvērumums. **7** Ak! Kaut no Cīanas nāktu Israēla pestīšanai! Kad Tas Kungs atkal atved Savus cietuma ļaudis, tad Jēkabs priečāsies un Israēls liksmosies.

15 Dāvida dziesma. Kungs, kas mājos Tavā dzīvokli? un kas dzīvos uz Tava svētā kalna? **2** Kas bezvainīgi staigā un taisnību dara un patiesību runā no sirds dzīluma; **3** Kas ar savu mēli citu neaprūnā, savam tuvākam ļauna nedara, un necēļ kauna valodu pret savu tuvāko; **4** Kas bezdevīgo neciena, bet godā tos, kas To Kungu bīstas, kas zvērējis sev par skādi, un to nepārkāpj; **5** Kas savu naudu nedod uz netaisniem augļiem un neņem dāvanas pret nenoziedzīgo. Kas tā turas, tas nešaubīsies ne mūžam.

16 Dāvida sirds dziesma. Pasargi mani, ak Dievs! jo es paļaujos uz Tevi. **2** Es saku uz To Kungu: Tu esi Tas Kungs, bez Tevis man labuma nav. **3** Pie tiem svētiem, kas virs zemes, un tiem godīgiem ir viss mans labais prāts. **4** Tiem, kas pieņem citu dievu, būs lielas sāpes; es neupurēšu viņu asiņu dzeramos upurus, un neņemšu savā mutē viņu vārdu. **5** Tas Kungs ir mana tiesa un mana daļa, Tu glabā manu mantas tiesu. **6** Man daļa tikusi jaukā vietā, tiešām, man ir nākusi skaista manta. **7** Es slavēšu To Kungu, kas man dod padomu, pat nakti mana sirds mani pamāca. **8** Es turu To Kungu bez mitēšānās savā priekšā, jo Viņš man ir pa labai rokai, - es nešaubīšos. **9** Tādēļ mana sirds priečājās, un mans gods liksmojās, un pat mana miesa dzīvus droši. **10** Jo Tu manu dvēseli nepamatīsi kapā, Savam Svētam Tu neliksi redzēt satrūdēšanu. (**Sheol h7585**) **11** Tu man dari zināmu dzīvības ceļu, priekš Tava vaiga ir liksmošānās pilnība, un prieks un jaukums pie Tavas labās rokas mūžigai.

17 Dāvida lūgšana. Kungs, nēm vērā taisnību, klausies uz manu brēķanu, griez savas ausis uz manu lūgšanu, kas nenāk no viltīgām lūpām. **2** No tava vaiga lai nāk mana tiesa; tavas acis skatās uz to, kas ir taisnība. **3** Tu pārbaudi manu sirdi, Tu piemeklē to naktis, Tu mani esi kausējis un nekā neatradis; es esmu apņēmies, ka manai mutei nebūs pārkāpt. **4** Pie cilvēku darbiem es sargs caur Tavas mutes vārdu no pārkāpejā pēdām. **5** Uzturi manu gājienu uz Taviem ceļiem, ka mani soli nešaubās. **6** Es Tevi piesaucu, jo Tu mani paklausi, ak Dievs! Griez! Savu ausi pie manis, klausī manu valodu. **7** Parādi brīnišķi Savu želastību, Tu, kas glābi no pretiniekiem tos, kas tvērās pie Tavas labās rokas. **8** Pasargi mani kā acs raugu aci, apslēp mani savu spārnu pavēni! **9** No bezdevīgo vaiga, kas mani posta, no maniem nikniem ienaidniekiem, kas ap mani apmetās. **10** Savu cieto sirdi tie aizslēguši, ar savu muti tie

runā lepni. **11** Tie nu ir visapkārt ap mums mūsu ceļos, ar savām acīm tie glūn, mūs gāzt pie zemes. **12** Viņa ģimis ir kā lauva, kas tīko saplosīt, un kā jauns lauva, kas sēž paslēpies. **13** Celies, Kungs, steidzies viņam preti, nogāz viņu, izglāb ar Savu zobenu manu dvēseli no bezdevīgā, **14** No tiem ļaudim ar Savu roku, ak Kungs! no šās pasaules ļaudim, kam sava tiesa ir šai dzīvībā, kam vēderu Tu pildi ar Savu mantu, kam dēlu papilnam, un kas savu mantu atstāj saviem bērniem. **15** Bet es skatišu Tavu vaigu iekš taisnības, uzmodies mielošos no Tava ģimja.

18 Dziedātāju vadonim, Dāvida, Tā Kunga kalpa, dziesma. Šīs dziesmas vārdus viņš runājis uz To Kungu, kad Tas Kungs viņu bija izglābis no visu ienaidnieku rokas un no Saula rokas; tad viņš sacīja: No sirds dzīluma es Tevi milēju, Kungs, mans stiprums. **2** Tas Kungs ir mans akmens kalns, mana pils un mans glābējs, mans stiprais Dievs, mans patvērumus, uz ko es paļaujos, manas priekšturamās bruņas un mans pestīšanas rags un mans augstais palīgs. **3** Es piesauku To Kungu, kas teicams, tad es tapšu atpestīts no saviem ienaidniekiem. **4** Nāves saites ap mani tinās, un Beliala(iznīcības) upes mani izbiedēja. **5** Elles saites mani apņēma, un nāves valgi mani pārvareja. (**Sheol h7585**) **6** Savās bēdās es piesaucu To Kungu un kliedzu uz savu Dievu, tad Viņš klausīja manu balsi no Sava nama, un mana brēķana Viņa priekšā nāca Viņa ausis. **7** Zeme tapa kustināta un drebēja, un kalnu pamati trīcēja un kustējās, kad Viņš apskaitās. **8** Dūmi uzķāpa no Viņa nāsim, un rijoša uguns no Viņa mutes, zibeņi no Viņa iedegās. **9** Viņš nolaida debesis un nokāpa, un tumsa bija apakš Viņa kājām. **10** Un Viņš brauca uz keruba un skrēja, Viņš skrēja ātri uz vēja spārniem. **11** Viņš lika tumsību Sev par apsegū, Viņa dzīvoklis ap Viņu bija ūdeņu tumsība un biezi padeboši. **12** No spožuma Viņa priekšā šķēlās Viņa padebeši ar krusu un degošiem zibenīem. **13** Tas Kungs lika pērkonim ribēt no debesīm, un tas Visuaugstais pacēla Savu balsi, krusu un degošus zibeņus. **14** Un Viņš meta Savas bultas un tos izklīdināja, un daudz zibeņus un tos iztrūcināja. **15** Un ūdeņu dzīlumi rādījās un zemes pamati tapa atklāti no Tavas bāršanās, - ak Kungs, no Tavu nāšu dvašas pūšanas. **16** Viņš izstiepa roku no augstības un nēma mani, Viņš mani izvilkā no lieliem ūdeņiem. **17** Viņš mani atpestīja no mana stiprā ienaidnieka un no maniem nīdētājiem, jo tie bija jo vareni ne kā es. **18** Tie cēlās pret mani manā bēdu laikā; bet Tas Kungs bija mans patvērumus. **19** Un Viņš mani izveda klajumā, Viņš mani izrāva, jo Viņam bija labs prāts uz mani. **20** Tas Kungs man atmaksā pēc manas taisnības, pēc manu roku šķistības Viņš man atdod. **21** Jo es esmu sargājis Tā Kunga celus, un neesmu atkāpies no sava Dieva. **22** Jo visas Viņa tiesas ir manā priekšā, un Viņa likumus es nelieku nost no sevis. **23** Bet es esmu bezvainīgs Viņa priekšā un sargs no grēkiem. **24** Un Tas Kungs man atdos pēc manas taisnības, pēc manu roku šķistības priekš Viņa acīm. **25** Pie tiem svētiem Tu rādies svēts un pie tiem sirdsskaidriem Tu rādies skaidrs. **26** Pie tiem šķistīiem Tu rādies šķists, un pie tiem pārvērstiem (un pretīdabiskiem) Tu pārvērties (un maldini). **27** Jo bēdigus ļaudis Tu atpestī un lepnas acis Tu pazemo. **28** Jo Tu apgaismo manu spīdeklī; Tas Kungs, mans Dievs, dara gaišu manu tumsību. **29** Jo ar Tevi es varu sadauzīt kara spēku,

un ar savu Dievu es varu lēkt pār mūriem. **30** Tā stiprā Dieva ceļš ir bezvainīgs, Tā Kunga valoda ir šķista, Viņš ir par priekšturamām bruņām visiem, kas uz Viņu palaujas. **31** Jo kur ir kāds Dievs kā vien Tas Kungs? Un kur ir kāds patvērumās kā vien mūsu Dievs? **32** Dievs, tas mani apjož ar spēku un dara manus celus bezvainīgus. **33** Viņš man kājas dara kā stirnām, un mani uzelē manā augstā vietā. **34** Viņš manu roku māca karot, tā ka mans elkonis uzvelk vara stopus. **35** Un Tu man dod Savas pestīšanas priekšturamās bruņas, un Tava labā roka mani satur, un Tava laipnība mani paaugstina. **36** Maniem soliem Tu esi darijīs platu ceļu apakš manis, ka mani krimšķi nav slīdējuši. **37** Es dzīšos pakal saviem ienaidniekiem un tos panāķšu, un negriezīšos atpakaļ, kamēr tos būšu izdeldējis. **38** Es tos sadauzīšu, ka tie nevarēs celties, tiem jākrit apakš manām kājām. **39** Jo Tu mani apjodzi ar spēku uz karu, Tu nospiedisi apakš manis, kas pret mani ceļas. **40** Tu maniem ienaidniekiem liksi bēgt manā priekšā, un savus nīdetājus es iznīcināšu. **41** Tie brēks, bet glābēja nav, uz To Kungu, bet Viņš tiem neatbild. **42** Es tos sagrūdišu kā piļus veja priekšā, un tos izārdišu kā dubļus uz ielām. **43** Tu mani izglābsi no ļaužu ķildām, Tu mani iecelsi tautām par galvu; laudis, ko es nepazinu, man kalpos. **44** Tie man klausīs ar paklausīgām ausīm, svešnieku bērni manā priekšā mīlīgi rādisies. **45** Svešnieku bērni noniks un drebēdamis izies no savām pilim. **46** Tas Kungs ir dzīvs, un slavēts lai ir mans patvērums, un augsti slavēts lai ir Dievs, mans Pestītājs. **47** Tas stiprais Dievs, kas man dod atriebšanu, un tautas nomet apakš manis; **48** Kas mani izrauj no maniem ienaidniekiem; Tu mani paaugstini pār tiem, kas pret mani ceļas, Tu mani izglāb no varas darītājiem. **49** Tāpēc, ak Kungs, es Tevi gribu slavēt starp tautām un dziedāt Tavam vārdam, **50** Jo Tu glābi Savu kēniņu ar lielu glābšanu, un parādi žēlastību Savam svaiditam, Dāvidam un viņa dzimumam mūžīgi.

19 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Debesis izteic tā stiprā Dieva godu, un izplatījums pasludina Viņa roku darbu. **2** Diena dienai to liecina, un nakts naktij to dara zināmu. **3** Nav ne valodas ne runas, kur viņu balsi nedzird. **4** Viņu skaņa iziet pa visu zemes virsu, un viņu valoda līdz pasaules galam. Viņš saulei telti tur darijīs. **5** Un tā iziet kā brūtgāns no sava kambara, un priecājās kā kāds varonis ceļu tecēt. **6** No viena debess gala viņa uzlec un tek apkārt līdz otram galam, un priekš viņas karstuma nekas nav apslēpts. **7** Tā Kunga bauslība ir pilnīga un atspirdzina dvēseli, Tā Kunga liecība ir patiesīga un dara neprātīgo gudru. **8** Tā Kunga pavēles ir taisnas un dara sirdi priecīgu, Tā Kunga bauslis ir šķists un apskaidro acis. **9** Tā Kunga bijašana ir šķista un pastāv mūžīgi, Tā Kunga tiesas ir patiesība un visas kopā taisnas. **10** Tās ir vairāk iekārojamas nekā zelts un daudz tīra zelta un, tās ir saldākas nekā medus un tirs medus. **11** Arī tavs kalps caur tām top skaidri pamācīts, tam ir daudz algas, kas tās tur. **12** Kas samana tās maldīšanās? Šķisti mani no apslēptām vainām. **13** Pasargi Savu kalpu arī no tīsiem grēkiem, ka tie nevalda pār mani; tad es būšu bezvainīgs un šķists no lielām pārkāpšanām. **14** Lai Tev patik manas mutes valoda un manas sirds domas Tavā priekšā, ak Kungs, mans patvērums un mans Pestītājs.

20 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Lai Tas Kungs tevi paklausa bēdu laikā, lai Jēkaba Dieva vārds tevi paaugstina. **2** Lai Viņš tev palīdzību sūta no svētās vietas un tevi spēcina no Cīanas. **3** Lai Viņš piemin visus tavus upurus, un tavus dedzināmos upurus tur par trekniem. **4** Lai Viņš tev dod pēc tavas sirds, un piepilda visus tavus padomus. **5** Mēs priečāsimies par tavu pestīšanu, un sava Dieva vārdā mēs celsim karogu; lai Tas Kungs piepilda visas tavas lūgšanas. **6** Nu es zinu, ka Tas Kungs Savam svaiditam palīdz; Viņš to paklausīs no Savām svētām debesīm caur Savas labās rokas stipro pestīšanu. **7** Šie palaujas uz ratiem un sie uz zirgiem, bet mēs pieminam Tā Kunga, sava Dieva, vārdu. **8** Tie ir gāzušies un krituši, bet mēs esam cēlušies un stāvam. **9** Ak Kungs, palidzi kēniņam! Lai viņš mūs paklausa tai dienā, kad saucam.

21 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Kungs, par Tavu spēku kēniņš priečājās, un cik loti viņš liksmojās par Tavu pestīšanu! **2** Tu viņam dod, ko viņa sirds kāro, un neliedzi, ko viņa mute lūdz. (Sela) **3** Jo Tu nāci viņam pretim ar labu svētīšanu, Tu lieci uz viņa galvu kroni no šķista zelta. **4** Viņš lūdz no Tevis dzīvību, to Tu viņam esi devis, ilgu dzīvošanu mūžīgi mūžam. **5** Viņam ir liela godība caur Tavu pestīšanu, Tu lieci godību un jaukumu uz viņu. **6** Jo Tu viņu iecēli par svētību mūžīgi, Savā priekšā Tu viņu iepriecini ar prieku. **7** Jo kēniņš cerē uz To Kungu, un caur tā Visuaugstākā žēlastību viņš nešaubīsies. **8** Tava roka atradis visus Tavus ienaidniekus, Tava labā roka atradis Tavus nīdetājus. **9** Tu tos darīsi kā degošu cepli Savas dusmības laikā; Tas Kungs tos aprīs Savā bardzībā, un uguns tos norīs. **10** Viņu augļus Tu nomaitāsi no zemes virsas un viņu dzimumu no cilvēku bērniem. **11** Jo tie jaunu pret Tevi darijūsi, tie izdomāja negantību, bet nespēja to izdarīt. **12** Tu darīsi, ka tie griež muguru, Savu stopu Tu stiepsi pret viņu vaigiem. **13** Paaugstinājies, Kungs, Savā stiprumā, tad dziedāsim un teiksim Tavu varu ar dziesmām.

22 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim pēc: „rīta blāzmās stirna“. Mans Dievs! Mans Dievs! Kāpēc Tu mani esi atstājis? Tu esi tālu no manas palīdzības, no manas kaušanas vārdiem. **2** Mans Dievs, es saucu dienā, bet Tu man neatbildi, un nakti es ari klusu neciešu. **3** Bet Tu esi svēts, dzīvodams stārp Israēla slavas dziesmām. **4** Uz Tevi mūsu tēvi cerējuši, tie ir cerējuši, un Tu tos esi izglābis. **5** Uz Tevi tie sauķusi un ir izpestīti, tie cerējuši uz Tevi un nav palikuši kaunā. **6** Bet es esmu tārps un ne cilvēks, cilvēku apsmiekls un ļaužu niciņāts. **7** Visi, kas mani redz, mani apmēda, atpleš lūpas un krata galvu sacīdamī: **8** Viņš to Tam Kungam sūdzējis; lai Tas viņu izrauj un viņu izglābj, ja Tam pie viņa ir labs prāts. **9** Tomēr Tu tas esi, kas mani izvedis no mātes miesām; Tu man līcis paļauties uz Tevi no mātes krūtīm. **10** Uz Tevi es esmu mests no mātes klēpjā, no mātes miesām Tu esi mans Dievs. **11** Neesi tālu no manis, jo bailība ir tuvu, jo palīga nav. **12** Lieli vērši mani apstājuši, trekni buļļi ap mani apmetušies. **13** Tie atpleš savu rikli pret mani kā lauva, plezdams un rūkdams. **14** Es esmu izgāzts kā ūdens, visi mani kauli ir izlauzti, mana sirds ir manās miesās kā izkausēts vasks. **15** Mans spēks ir izkaltis kā poda gabals, un mana mēle līp pie mana zoda,

un Tu mani nolieci nāves pišķos, **16** Jo suņi mani apstājuši, un ļaudarītāju bars ap mani ir apmeties, tie manas rokas un manas kājas ir izurbuši. **17** Es visus savus kaulus varu skaitīt, bet viņi skatās un lūko uz mani ar prieku. **18** Tie dala manas drēbes savā starpā un met kauliņus par manu apģērbu. **19** Bet Tu, ak Kungs, neesi tālu, mans stiprums, steidzies man palīgā. **20** Izglāb manu dvēseli no zobena, manu vientoļi no suņu varas. **21** Izpesti mani no lauvas rikles un paklausī mani no vēršu ragiem. **22** Es sludināšu Tavu vārdu saviem brāliem, es Tevi slavēšu draudzes vidū. **23** Slavējiet To Kungu, jūs, kas Viņu bīstaties, viss Jēkaba dzimums lai Viņu godā, un bīstaties, viss Israēla dzimums. **24** Jo Viņš nav niciņajis nedz apsmējis bēdīga bēdas, nedz no tā apslēpis Savu vaigu, un kad tas Viņu piesauca, tad Viņš pāklausīja. **25** No Tevis es dziedāšu tai lielā draudzē, es maksāšu savus solijumus to priekšā, kas Viņu bīstas. **26** Tie bēdīgie ēdis un būs paēduši, un kas To Kungu meklē, Viņu slavēs; jūsu sirds dzīvos mūžīgi. **27** Visi zemes gali to piemīnē un atgriezīsies pie Tā Kunga, un visas pagānu tautas klanīties Viņa priekšā. **28** Jo Tam Kungam pieder tā valstība, un Viņš valda pār tām tautām. **29** Visi treknie virs zemes ēdis un pielūgs, visi, kas pišķos gul, klanīties Viņa priekšā, arī tie, kas nevarēja uzturēt savu dzīvību. **30** Viņam būs dzimums, kas Viņam kalpos, par To Kungu sludinās līdz radu radiem; **31** Nāks un sludinās Viņa taisnību tiem laudīm, kas vēl dzims, ka Viņš to ir darījis.

23 Dāvida dziesma. Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka. **2** Viņš man liek ganīties uz zālainām ganībām, Viņš mani vada pie palēna ūdens. **3** Viņš atspirdzina manu dvēseli, Viņš mani ved uz taisnības ceļiem Sava Vārda dēļ. **4** Jebšu es ari staigātu nāves ēnas ieļejā, taču ļaunuma nebistos; jo Tu esi pie manis, Tavs koks(ganu vēzda) un Tavs zizlis mani iepriecina. **5** Tu sataisi manā priekšā galdu pret maniem ienaidniekiem, Tu svaidi manu galvu ar eļļu, mans bikeris ir papilnam pielets. **6** Tiešām, labums un žēlastība mani pavadīs visu manu mūžu, un es palikšu Tā Kunga namā vienmēr.

24 Dāvida dziesma. tā zeme pieder Tam Kungam ar savu pilnumu, zemes virsas, un kas uz tā dzīvo. **2** Jo Viņš to pie jūras stādījis un pie upēm to stiprinājis. **3** Kas kāps uz Tā Kunga kalnu? Un kas stāvēs Viņa svētā vietā? **4** Kam ir nenoziedzīgas rokas un šķista sirds, kam dvēsele nenesās uz nelietību, un kas ar viltu nezvērē. **5** Tas dabūs svētību no Tā Kunga, un taisnību no Dieva, sava Pestītāja. **6** Šī tā cilts, kas pēc Viņa vaicā, kas tavu vaigu meklē iekš Jēkaba. (Sela) **7**Jūs vārti, paceliet savas palodas, un topiet paaugstinātās, jūs mūžīgās durvis, lai tas godības Kēniņš iejet! **8** Kas tas tāds godības Kēniņš? Tas Kungs, stiprs un varens, Tas Kungs, varens karā. **9** Jūs vārti, paceliet savas palodas, un paaugstinājaties, jūs mūžīgās durvis, lai tas godības Kēniņš iejet! **10** Kas tas tāds godības Kēniņš? Tas Kungs Cebao, tas ir tas godības Kēniņš. (Sela)

25 Dāvida dziesma. Mana dvēsele ilgojās, Kungs, pēc Tevis. **2** Mans Dievs, uz Tevi es cerēju, nepamet mani kaunā, lai mani ienaidnieki par mani nepriecājās. **3** Jo neviens, kas uz Tevi gaida, nepaliek kaunā; tie top kaunā, kas velti dudas uz viltību. **4** Kungs, dari man zināmus Tavus

ceļus, māci man Tavas tekas. **5** Vadi mani Tavā patiesībā un māci mani, jo Tu esi mans Dievs un Pestītājs; cauru dienu es Tevi gaidu. **6** Piemini, Kungs, Savu apžēlošanu un Savu žēlastību, kas no mūžības. **7** Nepiemini manas jaunības grēkus nedz manas pārkāpšanas, bet piemini mani pēc Tavas žēlastības, Tavas lēnības dēļ, ak Kungs! **8** Tas Kungs ir labs un taisns, tāpēc Viņš grēciniekiem māca to ceļu. **9** Pazemīgos Viņš vada taisnībā, un māca pazemīgim Savu ceļu. **10** Tā Kunga ceļi visi ir žēlastība un patiesība tiem, kas tur Viņa derību un liecību. **11** Tava vārda dēļ, ak Kungsl piedod manu noziegumu, jo tas ir liels. **12** Kas ir tas, kas To Kungu bistas? tam Viņš mācis to ceļu, kas uzņemams. **13** Viņa dvēsele mitīs labumā, un viņa dzimums iemantos zemi. **14** Tā Kunga noslēpums ir pie tiem, kas Viņu bīstas, un Viņa derība tiem dod saprašanu. **15** Manas acis vienmēr raugās uz To Kungu, jo Viņš izvilks manu kāju no tīkla. **16** Griezies pie manis un esi man žēlīgs, jo es esmu vientoļis un bēdīgs. **17** Mana sirds bailība ir varen liela, izved mani no manām bēdām. **18** Uzlūko manas bēdas un manas mokas, un piedod visus manus grēkus. **19** Redzi, ka daudz ir manu ienaidnieku, un ka tie ar briesmīgu nīdēšanu mani ienīst. **20** Pasargi manu dvēseli un izglāb mani, nepamet mani kaunā, jo es paļaujos uz Tevi. **21** Sirds skaidriba un taisnība lai mani pasārgā, jo es gaidu uz Tevi. **22** Ak Dievs, izpesti Israēli no visām viņa bēdām.

26 Dāvida dziesma. Kungs, spried man tiesu, jo es staigāju savā sirds skaidribā un paļaujos uz To Kungu - es nešaubīšos. **2** Pārbaudi mani, Kungs, un izmeklē mani, izlūko manas īkstis un manu sirdi. **3** Jo Tava žēlastība ir priekš manām acīm, un es staigāju Tavā patiesībā. **4** Es nesežos pie neliešiem un netinos ar viltniekiem. **5** Es ienīstu ļaudarītāju draudzi, un nesežu pie bezdevīgiem. **6** Es mazgāju savas rokas nenoziedzībā un esmu, Kungs, ap Tavu altāri, **7** Lai ar teikšanas balsi daru zināmus un sludināju visus Tavus brīnumus. **8** Kungs, es milēju Tava nama mājokli un Tavas godības telts vietu. **9** Neaizrauj manu dvēseli līdz ar grēciniekiem nedz manu dzīvību līdz ar asins ļaudīm; **10** Viņu rokās ir negantība, un viņu labā roka ir pilna dāvanu. **11** Bet es staigāju savā sirds skaidribā; atpesti mani un apžēlojies par mani. **12** Mana kāja stāv uz līdzēna ceļa, draudzes sapulcēs es teikšu To Kungu.

27 Dāvida dziesma. Tas Kungs ir mans gaīsums un mana pestīšana, no kā man bīties? Tas Kungs ir manas dzīvības stiprums, no kā man baļoties? **2** Kad ļaunie, mani pretinieki un ienaidnieki, uz mani laužas manu miesu ēst, tad tiem būs piedauzīties un krist. **3** Kad arī pulki pret mani apmetās, taču mana sirds nebīstas; kad karš pret mani celas, tad es paļaujos uz Viņu. **4** Vienam lietu es no Tā Kunga lūdzos, to es meklēju tikuši(mana sirds vēlēšanās), ka es varu dzīvot Tā Kunga namā visu savu mūžu, raudzīt Tā Kunga laipnību un pielūgt Viņa svētā vietā. **5** Jo ļaunā dienā Viņš mani paslēpj Savā dzīvokli Viņš mani sargā Savas telts ēnā, Viņš mani paaugstina uz akmens kalnu. **6** Un nu mana galva taps paaugstināta pār maniem ienaidniekiem, kas ir ap mani; un es upurešu Viņa telti teikšanas upurus, es dziedāšu un slavēšu To Kungu. **7** Klausī, ak Kungs, manu balsi; kad es saucu, tad žēlo mani un atbildi man. **8** Mana sirds saka uz tevi: „Meklējiet

Manu vaigul!“Es meklēju, Kungs, Tavu vaigu. **9** Neapslēp Savu vaigu priekš manis, neatstum Savu kalpu dusmībā, - Tu esi mans palīgs; neatmet mani un neatstāj mani, ak Dievs, mans Pestītājs. **10** Jo mans tēvs un mana māte mani atstājuši, bet Tas Kungs mani uzņem. **11** Māci man, Kungs, Tavu ceļu, un vadi mani uz īstenu ceļu, manu ienaidnieku dēļ. **12** Nenodod mani manu pretinieku prātam, jo viltīgi liecinieki ceļas pret mani un runā netaisnību. **13** Ja es nebūtu tīcējis, ka es redzēu Tā Kunga labumu dzīvības zemē, (tad es būtu bojā gājis). **14** Gaidi uz To Kungu, esī drošs un stiprs savā sirdī, un gaidi uz To Kungu.

28 Dāvida dziesma. Tevi es piesaucu, Kungs, mans patvērums, nestāvi man klusus; ja Tu man klusus stāvēsi, tad es tapšu līdzīgus tiem, kas grimst bedrē. **2** Klausī manas sirds lūgšanas balsi, kad uz Tevi kliedzu, kad savas rokas paceļu pret Tava nama viissvēto vietu. **3** Neaizrauj mani ar tiem bezdievīgiem un ļaudarītājiem, kas no miera runā ar savu tuvāko, bet ļaunums ir viņu sirdī. **4** Dod tiem pēc tā, ko tie dara, un pēc viņu blēdīgiem darbiem, dod tiem pēc viņu roku darbiem, atmaksā tiem pēc viņu nopelna. **5** Jo tie neņem vērā, ko Tas Kungs dara, nedz viņa rokas darbu. Viņš tos sadauzis un tos neuztaisīs. **6** Slavēts lai ir Tas Kungs, jo Viņš ir klausījis manas sirds lūgšanas balsi. **7** Tas Kungs ir mans stiprums un manas priekšturamās brūnas; mana sirds paļaujas uz Viņu, un man top palīdzēts; par to mana sirds priečājās, un es Viņam pateikšu ar dziesmām. **8** Tas Kungs tiem ir par stiprumu, Viņš ir Sava svaidītā stiprums un pestīšana. **9** Atpestī Savus ļaudis un svēti Savu īpašumu, un gani tos un paaugstini tos mūžigi.

29 Dāvida dziesma. Dodiet Tam Kungam, jūs varenie, dodiet Tam Kungam godu un spēku. **2** Dodiet Tam Kungam Viņa Vārda godu, pielūdziet To Kungu svētā glitumā. **3** Tā Kunga balss pār ūdeņiem, tas stiprais, godības pilnais Dievs liel pērkoniem rūkt, Tas Kungs pār lieliem ūdeņiem. **4** Tā Kunga balss iet ar spēku, Tā Kunga balss iet ar godību. **5** Tā Kunga balss salauž ciedra kokus, Tas Kungs salauž ciedra kokus uz Libanus. **6** Un liek tiem lēkāt kā telām, Libanum un Sirjonam kā jaunam vērsim. **7** Tā Kunga balss cērt ar uguns liesmām. **8** Tā Kunga balss dara tuksnesi drebam, Tas Kungs dara drebam Kadēšas tuksnesi. **9** Tā Kunga balss iztrūcina stīrnas un atklāj mežus, un Viņa svētā vietā ikviens slavē Viņa godu. **10** Tas Kungs nosēdes, sūtīt ūdens plūdus; Tas Kungs sēdes, viens kēniņš mūžigi. **11** Tas Kungs dos Saviem ļaudim stiprumu, Tas Kungs svētis Savus ļaudis ar mieru.

30 Dziesma pie Dāvida nama iesvētīšanas. Es Tevi augsti teikšu, Kungs, jo Tu mani augsti esī cēlis, un maniem ienaidniekiem neesi ļavis priečāties par mani. **2** Kungs, mans Dievs, kad es Tevi piesaucu, tad Tu mani dziedināji. **3** Kungs, Tu manu dvēseli esī izvedis no elles, Tu mani dzīvu esī uzturējis, ka neesmu nogrimis kapā. (**Sheol h7585**) **4** Dziedājiet Tam Kungam, jūs Viņa svētie, un teiciet Viņa svēto piemiņu. **5** Jo Viņa dusmība pastāv acumirkli, Viņa ļelastība cauru mūžu: vakarā nāk raudāšana, bet rītā prieks. **6** Es gan saciju, kad man labi klājās: es nešaubīšos ne mūžam, **7** Jo, Kungs, caur Tavu labprātību Tu manu

kalnu esī darījis pastāvīgu; bet kad Tu Savu vaigu paslēpi, tad es iztrūcīnājos. **8** Tevi es piesaucu, Kungs, un pielūdzu Tevi, ak Kungs no sirds. **9** Kāds labums atlec no manām asinīm, kad es būšu kapā grīmis? Vai pišķi Tevi slavēs? Vai tie sludinās Tavu patiesību? **10** Klausī, Kungs, un apzēlojies par mani: Kungs, esī man par palīgu! **11** Manas žēlabas Tu esī pārvērtis par liksmību, Tu man to maius esī novilcis un mani apjozis ar prieku. **12** Tāpēc Tev dziedās mans gods un nestāvē klusus; Kungs, mans Dievs, es Tev pateikšos mūžigi.

31 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Uz tevi, Kungs, es paļaujos, nepamat mani kaunā mūžīgi, izglāb mani caur Tavu taisnību. **2** Atgriez Savu ausi pie manis, izglāb mani drīz, esī man par stipru patvērumu, par stipru pili man palīdzēt. **3** Jo Tu esī mans akmens kalns un mana stiprā pils, un Tava Vārda dēļ ved un vadi mani. **4** Izved mani no tikla, ko tie priekš manis paslēpuši, jo Tu esī mans stiprums. **5** Tavā rokā es pavēlu savu garu, Tu mani esī atpestījis, Kungs, Tu stiprais patiesības Dievs. **6** Es ienīstu tos, kas dodas uz blēnu mācībām, bet es paļaujos uz To Kungu. **7** Es priecāšos un liksmošos par Tavu ļelastību, ka Tu uzlūko manas bēdas, un vērā lieci manu dvēseli bailēs, **8** Un nenodod mani ienaidnieka rokā; Tu manām kājām lieci stāvēt plašā vietā. **9** Esi man žēligs, ak Kungs! Jo man ir bail¹, no skumības ir sarucis mans vaigs, mana dvēsele un mana miesa. **10** Jo mana dzīvība ir nonīkusi caur noskumšanu un mani gadi caur nopūšanos, mans spēks caur manu nozīegumu ir sakritis, un mani kauli ir sanīkuši. **11** Caur visiem saviem pretiniekem es esmu par kaunu tapis saviem kaimiņiem, un saviem pazīstamiem par biedēkli; kas mani uz ielām redz, tie bēg no manis. **12** Es sirdis esmu aizmirsts kā mironis, esmu tapis kā sadauzīts trauks. **13** Jo es dzirdu no daudziem lamāšanās: bailība ir visapkārt; kad tie kopā sarunājās pret mani, tie domā pagājēt manu dzīvību. **14** Bet es cerēju uz Tevi, Kungs; es saku tā: Tu esī mans Dievs. **15** Mani laiki stāv Tavā rokā; izglāb mani no manu ienaidnieku rokas un no tiem, kas mani vajā. **16** Liec Savam vaigam spīdēt pār Savu kalpu, atpestī mani caur Tavu ļelastību. **17** Kungs, neliec man kaunā palikt, jo es Tevi piesaucu; lai bezdievīgie paliek kaunā un top klusināti ellē. (**Sheol h7585**) **18** Lai mēmas paliek melkuļu lūpas kas bezkaunīgi runā pret taisno ar lepnību un nicināšanu. **19** Cik liels ir Tavs labums, ko Tu esī glabājis tiem, kas Tevi bīstas, un sataisījis tiem, kas cilvēku priekšā uz Tevi paļaujas. **20** Tu tos slēpi Sava vaiga ēnā priekš cilvēku dumpjiem, Tu tos glabā kā namā priekš rējēju mēlēm. **21** Slavēts lai ir Tas Kungs, jo Viņš brīnišķi man parādījis Savu ļelastību tā kā stiprā pilsētā. **22** Gan es saciju savās bailēs: es esmu atmests no Tava vaiga; taču Tu klausīji manas sirds lūgšanas balsi, kad es Tevi piesaucu. **23** Milējet To Kungi, visi Viņa svētie; Tas Kungs pasargā tos ticīgos, un atmaksā papilnam tam, kas dara pārgalvību. **24** Esiet droši un stipri savā sirdī, visi, kas cerējet uz To Kungu.

32 Dāvida pamācīšana. Svētīgs ir tas, kam pārkāpumi piedoti, kam grēki apkārti. **2** Svētīgs tas cilvēks, kam Tas Kungs nozīegumus nepielidzina, un kura garā viltības nav. **3** Kad es klusu cietau, tad panika mani kauli caur manu kaukšanu cauru dienu. **4** Jo Tava roka dienām naktīm

bija grūta uz manis, ka mans zaļums nokalta kā vasaras bullā. (Sela) **5** Savus grēkus es Tev sūdzu un neapklāju savus noziegumus; es sacīju: es izteikšu Tam Kungam savus pārkāpumus, tad Tu piedevi manu grēku noziegumus. (Sela) **6** Par to Tevi pielūgs visi svētie ištenā atrašanas laikā; tādēļ jebšu lieli ūdens plūdi nāktu, taču tie tos neizņems. **7** Tu esi mans patvērums, no bailēm Tu mani pasargāsi; Tu liksi atskanēt ap mani pestīšanas gavilēm. (Sela) **8** "Es tev došu saprašanu un tev mācišu to ceļu, pa kuru jāiet; Es došu padomu, Mana acs būs pār tevi. **9** Neesiet kā zirgi un zirgežēļi, kam prāta nav, kam iemaukti un laužni jāliek mutē, kad negrib nākt pie tevis." **10** Bezdievīgam ir daudz sāpes, bet kas uz To Kungu cer, to žēlastība apkamps. **11** Priecājaties iekš Tā Kunga un liksmojaties, jūs taisnie, un slavējet, visi jūs sirds skaidrie.

33 Dziedājiet priecīgi Tam Kungam, jūs taisnie; tiem sirds skaidriem pieklājas teikšana. **2** Pateicet Tam Kungam ar kokiem un dziedājiet Viņam ar desmit stīgu spēlēm. **3** Dziedājiet Viņam jaunu dziesmu, skandinājiet jauki ar bazuļu skaņu. **4** Jo Tā Kunga vārds ir taisns, un viss Viņa darbs ir pastāvīgs. **5** Viņš milo taisnību un tiesu; zeme ir pilna Tā Kunga žēlastības. **6** Caur Tā Kunga vārdu debesis darītas, un viss viņu spēks caur Viņa mutes garu. **7** Viņš sakrāj jūras ūdeni kā kopu, un liek dzīļumus slepenībā. **8** Bīstaties no Tā Kunga, visa pasaule, baiļojaties priekš Viņa, visi zemes iedzīvotāji. **9** Kad Viņš runā, tad notiek, kad Viņš pavēl, tad stāv. **10** Tas Kungs iznīcīna tautu padomu, Viņš salauž ļaužu domas. **11** Tā Kunga padoms pastāv mūžīgi, Viņa sirds domas uz radu radiem. **12** Svētīga tā tauta, kam Tas Kungs ir par Dievui, tie ļaudis, ko Viņš Sev izredzējis par iņšušu. **13** Tas Kungs skatās no debesim un uzlūko visus cilvēku bērnus. **14** Viņš raugās no Sava stiprā krēsla uz visiem, kas dzīvo virs zemes. **15** Viņš sataisa visas viņu sirdis, Viņš liek vērā visus viņu darbus. **16** Kēniņam nepalīdz viņa lielais spēks, vareno neizglābs viņa lielais stiprums. **17** Arī zirgi nevar palidzēt, un viņu lielais spēks nevar izglābt. **18** Redzi, Tā Kunga acs uzlūko tos, kas Viņu bīstas, kas cerē uz Viņa žēlastību. **19** Ka Tas viņu dvēseli izpesti no nāves, un bada laikā tos uztur dzīvus. **20** Mūsu dvēsele gaida uz To Kungu; Viņš mums ir par paligu un par priekšturamām bruņām. **21** Jo mūsu sirds priecājās iekš Viņa, un mēs paļaujamies uz Viņa svēto vārdu. **22** Lai, ak Kungs, Tava žēlastība pār mums paliek, itin kā mēs uz Tevi cerējam.

34 Dāvida dziesma, kad viņš izlikās negudrs Abimeleka priekšā, kas viņu aizdzina, un viņš aizgāja. Es teikšu To Kungu allažiņ, Viņa teikšana būs manā mutē vienmēr. **2** Mana dvēsele lielīties ar To Kungu; pazemīgie to dzirdēs un priecāsies. **3** Teicet augsti To Kungu līdz ar mani; mēs kopā augsti slavēsim Viņa vārdu. **4** Es meklēju To Kungu, un Viņš man atbildēja, un izglāba mani no visām manām izbailēm. **5** Kas Viņu uzlūko un Viņam pieskrien(tuojās priecīgi), to vaigs netaps kaunā. **6** Kad šis bēdīgais sauca, tad Tas Kungs klausīja un to izpestīja no visām viņa bēdām. **7** Tā Kunga enģelis apmetās ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglāb. **8** Baudāt un redzat, ka Tas Kungs ir labs; svētīgs tas viņš, kas uz Viņu palaujas. **9** Bīstaties To Kungu, jūs Viņa svētie, jo kas Viņu bīstas, tiem netrūkst nenieka. **10**

Jaunie lauvas cieš trūkumu un badu, bet kas To Kungu meklē, tiem netrūkst nekāda labuma. **11** Nāciet šurp, bērni, klausiet mani, es jums mācīšu Tā Kunga bijāšanu. **12** Kas tas viņš, kam gribās dzīvot? Kam tik redzēt labas dienas? **13** Pasargi savu mēli no ļauna un savas lūpas no viltīgas valodas; **14** Atkāpīs no ļauna un darbu, meklē mieru un dzenies tam pakal. **15** Tā Kunga acīs lūko uz taisniem, un Viņa ausis uz viņu kliegšanu. **16** Tā Kunga vaigs ir preti tiem, kas ļaunu dara, ka Tas viņu piemiņu izdēldē no zemes. **17** Kad taisnie sauc, tad Tas Kungs klausia, un tos izglābji no visām viņu bēdām. **18** Tas Kungs ir tuvu tiem, kam satriektas sirdis, un palidz tiem, kam sagrauzts prāts. **19** Taisnam ir daudz bēdu, bet no visām tām Tas Kungs to izpesti. **20** Viņš pasargā visus viņa kaulus, ka neviens no tiem netiek salauzts. **21** Blēdība nokaus bezdievīgo, un kas taisno ienīst, tie būs noziedzīgi. **22** Tas Kungs izpesti Savu kalpu dvēseli, un visi, kas tic uz Viņu, nebūs noziedzīgi.

35 Dāvida dziesma. Ej tiesā, Kungs, ar tiem, kas ar mani iet tiesā, karo ar tiem, kas ar mani karo. **2** Sagrāb priekšturamās bruņas un ieroci un celies man par palīgu. **3** Izvelc šķēpu un zobenu pret tiem, kas man dzenās pakāpā; saki uz manu dvēseli: Es esmu tava pestīšana. **4** Lai top kaunā un par apsmieklu, kas manu dvēseli meklē, lai top dzīti atpakaļ un likti kaunā, kas pret mani ļaunu domā. **5** Lai tie top kā pelavas vējā, un Tā Kunga enģelis lai tos aizdzēn. **6** Viņu celš lai paliek tumšs un slidens, un Tā Kunga enģelis lai tos vajā. **7** Jo bez vainas tie priekš manis aplēpuši sava tikla bedri, bez vainas tie priekš manas dvēseles rakuši bedri. **8** Posts tam užies, kad viņš to nezin, un viņa tikls, ko tas ir paslēpis, sagūstīs viņu pašu; sev par postu viņš tur iekritis. **9** Bet mana dvēsele priecāsies iekš Tā Kunga, un liksmosies par Viņa pestīšanu. **10** Visi mani kauli saciš: Kungs, kas ir kā Tu? Tu bēdīgo izglābi no tā, kas ir stiprāks, nekā viņš, arī bēdīgo un nabagu no viņa laupītāja. **11** Viltus liecinieki celas, tie prasa no manis, ko es nezinu. **12** Tie man maksā ļaunu par labu; mana dvēsele ir atstāta. **13** Bet es, kad tie bija neveseli, apvilku maišu un mērđeju savu dvēseli ar gavēšanu un lūdzu no sirds dibina. **14** Es tā staigāju, tā kā viņš man būtu par draugu un brāli, es gāju noskumis, nospiests, tā kā kas žēlojās par savu māti. **15** Bet kad es straipalēju, tad tie priecājās un sapulcējās, nelieši, ko es nepazinu, sapulcējās pret mani; tie plosās un nepaliek klusu. **16** Ar viltīgiem mēditājiem un kumos lišķiem tie griež zobus pret mani. **17** Kungs, cik ilgi Tu to gribi redzēt? Izglāb manu dvēseli no viņu postīšanas, manu vientuli no jauniem lauvām. **18** Es Tev pateikšos lielā draudzē, ļaužu pulkā es Tevi slavēšu **19** Lai par mani nepriecājās, kas mani ienīst par nepatiess, nedz mirķķina ar acīm, kas mani nīdē bez vainas. **20** Jo no miera tie nerunā, bet izgudro viltīgus vārdus pret tiem kļusiem iekš zemes. **21** Tie atpleš savu muti pret mani, tie saka: tā, tā, mūsu acs to redzējusi! **22** Kungs, Tu to redzi, neciet klusu, Kungs, neesi tālu no manis! **23** Uzmودies un celies par manu tiesu, mans Dievs un mans Kungs, par manu lietu. **24** Tiesā mani pēc Tavas taisnības, Kungs, mans Dievs, ka tie par mani nepriecājās. **25** Lai tie nesaka savā sirdī: labi, tas mums pa prātam; lai tie nesaka: mēs viņu esam aprijuši. **26** Lai kopā top kaunā un par apsmieklu, kas priecājās par manu nelaimi; lai top apgērbti ar kaunu un

negodu tie, kas pret mani lielās. **27** Priečīgi lai dzied un liksmojās, kam patīk mana taisnība, lai tie saka vienmēr: augsti slavēts lai ir Tas Kungs, kam labs prāts pie Sava kalpa labklāšanās. **28** Tad mana mēle sludinās Tavu taisnību, un ikdienas Tavu slavu.

36 Dāvida, Tā Kunga kalpa, dziesma. Dziedātāju vadonim. Savā sirds dzīlumā es nomanu vienu Dieva vārdū par bezdievīgā pārkāpšanu: ka Dieva bijāšanas nav priekš viņa acīm. **2** Jo tas pārrunājās pats savās acīs, ka viņa noziegumu neatradis un nenīdēs. **3** Viņa mutes vārdī ir nelietība un viltība, viņš vairs neprot laba darīt. **4** Viņš izdomā nelietību savā gultā, viņš iet pa tādu ceļu, kas nav labs, jaunu viņš neatmet. **5** Ak Kungs, Tava žēlastība sniedzās līdz pat debesim, un Tava patiesība līdz padabešiem. **6** Tava taisnība stāv tāpat kā Dieva kalni, Tavas tiesas kā lieli dzīlumi; Kungs, Tu palīdzi cilvēkiem un lopiem. **7** Cik dārga ir, ak Dievs, Tava žēlastība, ka cilvēku bērni patveras apakš Tavu spārnu ēnas! **8** Tie top pildīti no Tava nama taukumiem, un Tu tos dzirdini no Tava garduma upēm, **9** Jo pie Tevis ir dzīvības avots, Tavā gaismā mēs redzam gaismu. **10** Izplet Savu žēlastību pār tiem, kas Tevi pazīst, un Savu taisnību pār sirds skaidriem. **11** Lai lepno kāja nenāk pār mani, un bezdievīgo roka lai mani nevajā. **12** Redzi, jaundarītāji krīt; tie top zemē gāzti un vairs nevar celties.

37 Dāvida dziesma. Neapskaities par bezdievīgiem, neiegarsies par ļauna darītājiem, **2** Jo tā kā zāle tie drīz top nocirsti, un savītis kā zaļa zāle. **3** Cerē uz To Kungu un dari labu, paliec savā zemē un uzturies ar uzticibu. **4** Priečājies iekš Tā Kunga, tad Viņš tev dos tavas sirds lūgšanas. **5** Pavēli Tam Kungam savu ceļu un cerē uz Viņu, tad Viņš gan darīs. **6** Viņš liks aust tavai taisnībai kā gaismai un tavai tiesai kā dienas spožumam. **7** Ciet klusu Tam Kungam un gaidi uz Viņu, neapskaities par to, kam celš labi izdodas, par vīru, kas dodas uz blēdigiem padomiem. **8** Atstājies no dusmības un mities no bardzības, nesaskaities, ka tu ļauna nedari. **9** Jo ļaunie taps izdeldēti; bet kas uz To Kungu gaida, tie zemi iemantos. **10** Mazs brīdis vēl, un bezdievīgā vairs nav; un kad Tu raudzīsi pēc viņa vietas, tad tā vairs nav. **11** Bet lēnrātīgie iemantos zemi un priečāsies lielā mierā. **12** Bezdievīgais glūn uz taisno un sakož savus zobus pret viņu. **13** Bet Tas Kungs par viņu smejas, jo tas redz, ka viņa diena nāks. **14** Bezdievīgais izvelk zobenu un uzelk savu stopu, gāzt bēdigo un nabagu un nokaut tos, kas uz taisniem ceļiem. **15** Bet viņu zobens ies viņu pašu sirdi, un viņu stopi taps salauzti. **16** Tas mazums, kas taisnam, ir labāks, nekā tā bagātība, kas daudz bezdievīgiem. **17** Jo bezdievīgiem elkonis taps salauzts, bet Tas Kungs uztur taisnos. **18** Tas Kungs zina sirds skaidro dienas, un viņu manta paliks mūžīgi. **19** Bēdu laikā tie netaps kaunā, un bada laikā tie taps paēdināti. **20** Jo bezdievīgie ies bojā, un Tā Kunga ienaidnieki kā laukumi jaukums izniķi, tie izniķi kā dūmi. **21** Bezdievīgais aizņem uz parādu un neatdod, bet taisnais ir ūželīgs un devīgs. **22** Jo Tā Kunga svētitie iemantos zemi, bet Viņa nolādētie taps izdeldēti. **23** No Tā Kunga būs stiprināti tāda vīra soļi, un ved tādu, kura ceļš viņam patīk. **24** Ja viņš krīt, tad nepaliek guļam, jo Tas Kungs viņu tur pie rokas. **25** Es esmu jauns bijis un arī vecs palicis, bet es neesmu redzējis

taisno atstātu, nedz viņa dzimumu meklējam maizi. **26** Vienmēr viņš apželojis un aizdod, un viņa dzimums ir par svētību. **27** Atstājies no ļauna un dari labu, tad tu paliksi mūžīgi. **28** Jo Tas Kungs mil tiesu un neatstās Savus svētos; tie top mūžīgi pasargāti, bet bezdievīgo dzimums top izdeldēti. **29** Taisnie iemantos zemi, un dzīvos iekš tās mūžam. **30** Taisnā mute izteic gudribu, un viņa mēle runā tiesu. **31** Dieva bauslība ir viņa sirdī, viņa solī nestraipelēs. **32** Bezdievīgais glūn uz taisno un meklē viņu nokaut. **33** Bet Tas Kungs to nepamet viņa rokā, un to nepazudina, kad to tiesā. **34** Gaidi uz To Kungu un sargi Viņa celu, tad Viņš tevi paaugstinās, ka tu zemi iemanto; tu redzēsi, ka bezdievīgie taps izdeldēti. **35** Es esmu redzējis vienu bezdievīgu, tas darīja varas darbus un zaļoja kā paša audzis koks. **36** Bet tas iznika, un redzi, tā nebija vairs; es pēc viņa vaicāju bet viņš netapa atrasts. **37** Nēm vērā sirds skaidro un uzlūko taisno, jo tādam vīram beidzot labi klāsies. **38** Bet pārkāpejī kopā taps samaitāti, bezdievīgie taps beidzot izdeldēti. **39** Bet taisno palidzība ir no Tā Kunga; Tas tiem ir par stiprumu bēdu laikā. **40** Un Tas Kungs tiem palidzēs un tos izglābs, Viņš tos izglābs no bezdievīgiem, un tos izpestis, jo tie paļaujas uz Viņu.

38 Dāvida dziesma, par piemiņu. Kungs, nesodi mani Savā dusmībā, un nepārmāci mani Savā bardzībā. **2** Jo Tavas bultas man ir iespielūdās, un Tava roka pār mani nolaides. **3** Nekādas veselības nav pie manas miesas caur Tavu dusmību, nekāda miera nav manos kaulos caur maniem grēkiem. **4** Jo mani noziegumi iet pāri pār manu galvu, kā grūta nastā tie man palikuši par daudz grūti. **5** Manas vātis smird un tek manas ģeķības dēļ. **6** Es eju salicis un ļoti nospiests, cauru dienu es eju noskumis. **7** Jo manas iekšas ir moku pilnas, nekādas veselības nav pie manas miesas. **8** Es esmu pavīsam sastindzis un sasists, es cauku savas sirds vaimanās. **9** Kungs, Tavā priekšā ir visa mana kārošana, un mana nopūšanās Tev nav aplēsta. **10** Mana sirds trīc, mans spēks mani atlājis, arī pat manu acu gaismīnās man vairs nav. **11** Mani milē un mani draugi stāv tālu nost no manas mocības, un mani tuvākie stāv no tālienes. **12** Un kas manu dvēseli meklē, liek man valgus, un kas manu nelaimi meklē, runā postu un izdomā viltību cauru dienu. **13** Bet es esmu kā kurls, kas nedzird, un kā mēms, kas neatver savu muti. **14** Un es esmu kā vīrs, kas nedzird, un kam mutē vārdū pretim nav. **15** Jo es gaidu, Kungs, uz Tevi, Tu paklausīsi, Kungs, mans Dievs. **16** Jo es saciju: lai tie par mani nepriecājās; kad mana kāja šaubās, tad tie lai nelielās pret mani. **17** Jo es esmu pie pašas krišanas un manas sāpes ir vienmēr manā priekšā. **18** Jo savu noziegumu es izsūdzu, un man ir bail manu grēku dēļ. **19** Bet mani ienaidnieki dzīvo un ir vareni, un kas mani par nepatiesu ienīst, tie vairojās. **20** Un kas ļaunu par labu maksā, tie stāv man pretim, tāpēc ka es uz labu dzenos. **21** Neatstājies no manis, Kungs, mans Dievs! neesi tālu no manis nost, **22** Steidzies man palīgā, Kungs, mana pestišana!

39 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim, Jedutunam. Es esmu apnēmies, ka savu ceļu sargāšu, ka negrēkošu ar savu mēli; es sargāšu savu muti kā ar iemaukiem, kamēr bezdievīgais manā priekšā. **2** Es esmu palicis kā mēms

un klusu cietis, un nepieminu vairs labuma, bet manas sāpes vairojās. **3** Mana sirds ir iekarsusi iekš manis; kad es uz to domāju, tad es iedegos kā uguns; es runāju ar savu mēli: **4** Kungs, māci man manu galu un kāds ir manu dienu mērs, lai es zinu, cik nīcīgs es esmu. **5** Redzi, Tu manas dienas esi licis plaukstas platumā, un mans mūzs ir kā nekas Tavā priekšā; tiešām niecība vien ir ikviens cilvēks savā stiprumā. (Sela.) **6** Cilvēks staigā kā ēna un nieka dēļ raizejās; viņš krāj, bet nezin, kas to dabūs. **7** Nu tad, uz ko man būs gaidīt, Kungs? Es cerēju uz Tevi. **8** Izglāb mani no visām manām pārkāpšanām, un neliec man ģeķiem palikt par apsmieklu. **9** Es esmu klusus un neatdaru savu muti; jo Tu to esi darijis. **10** Atņem Savu mocību no manis, jo es nīkstu no Tavas rokas grūtuma. **11** Kad Tu cilvēku pārmāci par noziegumiem, tad Tu iznīcīni viņa skaistumu kā kodes; tiešām: visi cilvēki ir niecība. (Sela.) **12** Klausī, Kungs, manu lūgšanu, ļem vērā manu saukšanu, un neciet klusus pie manām asarām, jo es esmu svešnieks un piedzīvotājs Tavā priekšā, tā kā visi mani tēvi. **13** Atstājies no manis, ka es atspīgostos, pirms noeju un vairs neesmu.

40 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Es gaidīdams uz To Kungu, Viņš griežas pie manis un paklausa manu kliegšanu. **2** Jo Viņš mani izvilkta no briesmīgas bedres un no dublāinām dūņām un cēla manas kājas uz akmens kalnu un stiprināja manus soļus. **3** Un ir licis manā mutē jaunu dziesmu, teikšanas dziesmu mūsu Dievam; daudzi to redzēs un bisies un cerēs uz To Kungu. **4** Svetīgās tas vīrs, kas savu cerību liek uz To Kungu, un negriežas pie tiem lepniem un pie tiem, kas ar meliem tinās. **5** Kungs, mans Dievs, lieli ir Tavi brīnumi, ko Tu mums parādi, un Tavi padomi; nekas Tev nav līdzinājams. Es tos gribu pasludināt un iztekt, tie nav izskaitāmi. **6** Upuri un ēdamī upuri Tev nepatīk, ausis Tu man esi atvēris; dedzināmos upurus un grēku upurus Tu neprasi. **7** Kad es sacīju: Redzi, es nāku, grāmatā stāv par mani rakstīts. **8** Man ir prieks, darīt Tavu prātu, mans Dievs, un Tava bauslība ir manā sirds dzīlumā. **9** Es sludināšu taisnību lielā draudzē; redzi, savas lūpas es neaizdarīšu; Kungs, Tu to zini. **10** Tavu taisnību es neslēpuj savā sirdī, no Tavas patiesības un pestīšanas es runāju, Tavu žēlastību un uzticību es neslēpuj lielā draudzē. **11** Tu, ak Kungs, nenovērs Savu apžēlošanu no manis; lai Tava žēlastība un patiesība vienmēr mani pasargā! **12** Jo ap mani ir apmetušās bēdas, ko nevar skaitīt, mani noziegumi mani sagrābuši, ka nevaru redzēt; viņu ir vairāk, nekā matu uz manas galvas, un manā sirds mani atstājusi. **13** Lai tev patīk, Kungs, mani izglāb, steidzies, ak Kungs, man palīg! **14** Lai top kaunā un kopā paliek par apsmieklu, kas manu dvēseli meklē, to samaitāt; lai top dzīti atpakaļ un paliek kaunā, kas par manu nelaimi priecājās! **15** Lai savas bezkaunības dēļ tie iztrūcinājās, kas no manis saka: tā, tā. **16** Lai priecājās un liksmojās iekš Tevis visi, kas Tevi meklē, un lai tie, kas Tavu pestīšanu miļo, allažīn saka: Tas Kungs ir augsti teicams. **17** Gan es esmu bēdīgs un nabags, bet Tas Kungs par mani gādā. Tu esi mans palīgs un mans glābējs; ak, mans Dievs, nekavējies!

41 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Svetīgās tas, kas nabagu apgādā; to Tas Kungs izglābs ļaunā dienā. **2**

Tas Kungs to pasargās un uzturēs pie dzīvības, Viņš tam liks labi klāties virs zemes un to nenodos viņa ienaidnieku prātam. **3** Tas Kungs to atspirdzinās uz neveselības gultas; Tu viņam palidzēsi gulā no visas viņa sērgas. **4** Es sacīju: ak Kungs, esi man žēligs, dziedini manu dvēseli, jo es pret Tevi esmu grēkojis. **5** Mani ienaidnieki runā ļaunu no manis; kad viņš nomirs un viņa vārds ies bojā? **6** Un kad tie nāk, mani apraudzīt, tad tie viltu runā; ar savu sirdi tie sameklē niekus, iziet ārā un izplukšķ. **7** Visi, kas mani ienīst, musina kopā pret mani, un domā ļaunu pret mani. **8** Blēnu darbu tie apnēmušies savā prātā: kad tas gul, tad viņš vairs necelsies! **9** Un pat mans draugs, kam es uzticējos, kas manu maizi ēda, mani min pa kājām. **10** Bet Tu, ak Kungs, esi man žēligs, un uzcel mani, tad es tiem to maksāšu! **11** Pie tam es zinu, ka Tev labs prāts pie manis, ka mans ienaidnieks par mani negavilēs. **12** Bet Tu mani uzturi manā nenoziedzībā, un mani iecel Savā priekšā mūžīgi. **13** Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, mūžīgi mūžam! Āmen, Āmen.

42 Koraha bērnu mācība, dziedātāju vadonim. Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc, ak Dievs, pēc Tevis! **2** Manai dvēselei slāpst pēc Dieva, pēc tā dzīvā Dieva; kad nākšu turp un parādišos priekš Dieva vaiga? **3** Manas asaras ir mana barība dienām naktīm, tāpēc ka vienmēr uz mani saka: kur ir tavs Dievs? **4** To es pieminu un izgāžu savu dvēseli pie sevis paša, jo es gribētu labprāt noiet ar to draudzī un ar tiem uz Dieva namu staigāt, ar priecīgām dziesmām un teikšanām tai pulkā, kas svētkus tur. **5** Ko tu bēdājies, mana dvēsele, un esi tik nemierīga iekš manis? Cerē uz Dievu, jo es viņam vēl pateikšu par viņa vaiga pestīšanu. **6** Mans Dievs, mana dvēsele ir noskumusi, tāpēc es Tevi piemīnu no Jardānes un Hermona zemes, no Micar kalna. **7** Tavi plūdi šņāc, un jūra uz jūru rūc, visas Tavas bangas un Tavi vilni iet pāri pār manu galvu. **8** Dienā Tas Kungs ir cēlis savu žēlastību, un nakti es viņam dziedē, es pielūdzu savas dzīvības Dievu, **9** Un saku uz Dievu, savu akmens kalnu: kāpēc Tu mani esi aizmiršis? Kāpēc man būs staigāt noskumušam, kad ienaidnieks spaida? **10** Manu pretinieku mēdišana ir kā nāve manos kaulos, kad tie uz mani vienmēr saka: kur ir tavs Dievs? **11** Ko tu bēdājies, mana dvēsele, un esi tik nemierīga iekš manis? Cerē uz Dievu, jo es Viņam vēl pateikšos, ka tas manam vaigam par pestīšanu un mans Dievs.

43 Tiesā mani, Dievs, un iztiesā manu tiesu pret tiem nesvētiem laudīm, izglāb mani no tiem viltīgiem un netaisniem. **2** Jo Tu esi mans stiprais Dievs, kāpēc Tu mani atstūmi? Kāpēc man būs staigāt noskumušam, kad ienaidnieks spaida? **3** Sūti Savu gaišumu un Savu patiesību, ka tie mani vada un noved uz Tavu svēto kalnu un Tavā dzīvokli; **4** Ka es ieeju pie Dieva altāra, pie tā stiprā Dieva, kas man par prieku un liksmību, un Tev uz koklēm pateicos, ak Dievs, mans Dievs! **5** Ko tu bēdājies, mana dvēsele, un esi tik nemierīga iekš manis? Cerē uz Dievu, jo es Viņam vēl pateikšos, ka tas manam vaigam par pestīšanu un mans Dievs.

44 Koraha bērnu pamācība. Dziedātāju vadonim. Dievs, ar savām ausīm mēs to esam dzirdējuši, mūsu tēvi to mums ir teikuši: vienu darbu Tu esi darijis viņu laikā

sendienās. **2** Ar savu roku pagānus Tu esi izdzinis, bet viņus Tu esi dēstījis; tautas Tu esi mocījis, bet viņus Tu esi izplatījis. **3** Jo tie to zemi caur savu zobenu nav iemantouši, un viņu elkonis tiem nav palīdzējis, bet Tava labā roka un Tavs elkonis un Tava vaiga gaišums, jo Tev bija labs prāts pie tiem. **4** Tu tas esi, ak Dievs, mans kēniņš; sūti Jēkabam pestīšanu. **5** Ar Tevi mēs gribam sadauzīt savus ienaidniekus, Tavā vārdā gribam samīt, kas mums ceļas pretim. **6** Jo es neceru uz savu stopu, un mans zobens man nevar palidzēt. **7** Bet Tu mūs izglābi no mūsu pretiniekiem, un Tu mūsu ienaidniekus lieci kaunā. **8** Ar Dievu mēs lielāmies cauru dienu un pateicamies Tavam vārdam mūžigi. (Sela) **9** Bet nu Tu mūs atstūmi un lieci mūs kaunā un neizej ar mūsu karaspēku. **10** Tu mūs dzeni atpakaļ priekš mūsu pretiniekiem, ka mūsu ienaidnieki mūs aplaupa. **11** Tu mūs nodevi kā avis par barību, un mūs izkāsi starp pagāniem. **12** Tu pārdevi Savus ļaudis pa velti, un nespriedi priekš viņiem nekādas maksas. **13** Tu mūs celi par apsmieklu mūsu kaimiņiem, par nievāšanu un apmēdišanu tiem, kas ir ap mums. **14** Tu mūs dari par sakāmu vārdu starp pagāniem, ka tautas par mums galvu krata. **15** Cauru dienu mans negods man ir klāt, un kauns apkāj manu vaigu. **16** Mēditāju un zaimotāju valodas pēc, ienaidnieku un atriebēju dēl. **17** Viss tas mums uzgājis, taču mēs Tevi neesam aizmiruši, nedz viltīgi darijuši pret Tavu deribu. **18** Mūsu sirds nav atpakaļ griezusies, nedz mūsu soļi nokļuši no Taviem ceļiem, **19** Ka Tu mūs tā satricē zvēru vidū, un mūs apkāj ar nāves ēnu. **20** Ja mēs būtu aizmiruši sava Dieva vārdu, un pacēluši savas rokas uz kādu svešu dievu, **21** Vai Dievs to nevarētu samanīt? Jo Viņš zina sirds noslēpumus. **22** Bet Tevis pēc mēs topam nāvēti visaugošu dienu, un topam turēti līdzi kaujamām avīm. **23** Uzmanīties, Kungs, kāpēc Tu guli? Mosties, neatstum mūžigi. **24** Kāpēc Tu aplēpi Savu vaigu un aizmirsti mūsu bēdas un mokas? **25** Jo mūsu dvēsele ir nospiesta pišķos, mūsu vēders lip pie zemes. **26** Celiņes mums par paligu, un izglāb mūs Savas žēlastības dēļ.

45 Koraha bērnu mīlestības dziesma un pamācība.
Dziedātāju vadonim, pēc „lilijas.“ Mana sirds izverda košu vārdu; es dziedāšu Kēniņam; mana mēle ir veikla rakstītā rakstāmais. **2** Tu esi tas skaistākais starp cilvēku bērniem, Tavas lūpas ir laipnības pilnas, tādēļ Dievs Tevi svētī mūžigi. **3** Apjozi Savu zobenu pie Saviem gurniem, Tu varenais, Savu godību un jaukumu. **4** Lai Tev labi izdodas Tavā godībā, celies patiesībai, lēnībai un taisnībai par labu, tad Tava labā roka Tev mācīs brīnuma darbus. **5** Tavas bultas ir asas kēniņa ienaidnieku sirdi; tautas apakš Tevis kritis. **6** Tavs godības krēsls, ak Dievs, paliek mūžīgi mūžam, Tavas valstības scepteris ir taisns scepteris. **7** Tu mīlo taisnību un ienisti bezdievību, tādēļ Dievs, Tavs Dievs, Tevi svaidījis ar prieka eļļu pāri pār Taviem biedriem. **8** Visas Tavas drēbes ir (smaržu pilnas ar) mirres, alvejas un kasija(kanēlis), zilonjaulu namos stīgu spēles Tevi iepriecina. **9** Tavā glītumā staigā kēniņu meitas, brūte stāv Tev pa labo roku šķīstā Ofira zeltā. **10** Klausies, meita, un redzi un griez šurp savas ausis, un aizmirsti savus ļaudis un savu tēva namu. **11** Tad Kēniņam patiks tavs skaistums, jo Viņš ir tavs Kungs, un tev būs Viņu pielūgt. **12** Cora meita būs klāt ar dāvanām, bagāti ļaudis tavā priekšā pielūgs. **13**

Viscaur skaistums ir kēniņa meitas pili, viņas apģērbs ir no rakstīta zelta darba! **14** Izrakstītās drēbēs viņa top vadīta pie Kēniņa, viņas draudzenes, tās jaunavas, kas iet viņai pakaļ, top vestas pie Tevis! **15** Ar prieku un līksmību tās top vadītas, un ieiet Kēniņa pilī. **16** Tavu tēvu vietā Tev būs dēli, tos Tu celsi par lieliem kungiem pār visu zemi. **17** Es pieminēšu Tavu vārdu uz visiem radu radiem, tādēļ tautas Tevi teiks mūžīgi mūžam.

46 Koraha bērnu dziesma. Dziedātāju vadonim, augstām balsīm. Dievs ir mūsu patvērumus un stiprums, īsti varens palīgs bēdu laikā. **2** Tādēļ nebūstamies, lai ari zeme pazūd, un kalni pašā jūras vidū nogrimst, **3** Lai viņas ūdeņi kauc un plosās un no viņas greznošanās kalni dreb. (Sela) **4** Taču upes strautiņi iepriecinās Dieva pilsētu, kur tā Visuaugstākā svētie dzīvokli. **5** Dievs ir viņas vidū; tā nešaubīsies, Dievs viņai palīdzēs rītam austot. **6** Pagāni kauc, valstis krīt, zeme izķūst, kad Viņš paceļ Savu balsi. **7** Tas Kungs Cebaot ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu augstais patvērumus. (Sela) **8** Nāciet un raugāt Tā Kunga darbus, kas postīšanu sūta virs zemes, **9** Kas kariem liek mitēties pa visu pasauli, kas stopus salauž un šķēpus sadauza, kas ratus ar uguni sadedzina. **10** Nostājaties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs. - Es būšu paaugstināts starp pagāniem. Es būšu paaugstināts zemes virsū. **11** Tas Kungs Cebaot ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu augstais patvērumus. (Sela)

47 Koraha bērnu dziesma. Dziedātāju vadonim. Plaukšinājiet priečīgi, visi ļaudis, un gavilējet Dievam ar priečīgu balsi. **2** Jo Tas Kungs, tas visuaugstais, ir bijājams, liels kēniņš pa visu zemi. **3** Viņš sadzīs tautas apakš mums, un ļaudis apakš mūsu kājām. **4** Viņš mums izrauga mūsu mantojumu, Jēkaba godību, ko Viņš mīlo. (Sela) **5** Dievs uzķāpj ar gavilēšanu, Tas Kungs ar skaņu bazūni. **6** Dziediet Dievam, dziedājiet; dziediet mūsu Kēniņam, dziedājiet. **7** Jo Dievs ir Kēniņš pār visu zemi, dziediet Viņam dziesmu. **8** Dievs valda pār pagāniem, Dievs sēž uz Sava svētā krēsla. **9** Tautu lielkungi sapulcējušies par tautu Ābrahāma Dievam, jo zemes varenie pieder Dievam; Viņš ir ļoti paaugstināts.

48 Koraha bērnu dziesma. Dziedātāju vadonim. Tas Kungs ir liels un ļoti teicams mūsu Dieva pilsētā Viņa svētā kalnā. **2** Jauki paceļas Ciānas kalns, visas zemes prieks, ziemeļa pusē, tā lielā Kēniņa pilsēta. **3** Dievs viņas pilis ir atzīts par patvērumu. **4** Jo redzi, kēniņi sapulcējās un atnāca kopā; **5** Tie redzēja un brinījās, tie iztrūcinājās un steidzās projām. **6** Drebēšana tos tur aizņēma, mokas tā kā sievu bērnu sāpēs. **7** Tu sadauzī lielos jūras kuģus caur austriju. **8** Tā kā bijām dzirdējuši, tā to esam redzējuši Tā Kunga Cebaot pilsētā, mūsu Dieva pilsētā. Dievs to stiprinās mūžigi. (Sela) **9** Ak Dievs, mēs pieminam Tavu žēlastību Tavā svētā namā. **10** Ak Dievs, tā kā Tavs vārds, tāpat ir Tava slava līdz pasaules galam, Tava labā roka ir taisnības pilna. **11** Lai Ciānas kalns priečājās un Jūda meitas lai līksmojās Tavu tiesu labad. **12** Ejat ap Ciānu un apmetaties ap viņu, skaitiet viņas torņus. **13** Liekat vērā viņas mūrus, apraugāt viņas augstos namus, ka pēcnākamiem radiem to varot izteikt. **14** Jo šis Dievs ir mūsu Dievs mūžīgi mūžam. Viņš mūs vadis līdz mūža galam.

49 Koraha bērnu dziesma. Dziedātāju vadonim. Klausāties
to, visi ļaudis, grieziet ausis šurp, visi pasaules
iedzīvotāji, **2** Tā zemi kā augsti, bagāti kā nabagi kopā. **3**
Manas mutes runa ir gudrība, un manas sirds domas ir
prātīgas. **4** Es griezišu savu ausi pie viena sakāma vārda, un
izteikšu savu miklu uz koklēm. **5** Kāpēc man būtīs jaunās
dienās, kad manu vajātāju noziegums ap mani metās? **6**
Tie pāļaujas uz savu padomu un greznojās ar savu lielo
bagātību. **7** Savu brāli neviens nevar atpestīt nedz Dievam
par to dot atpirkšanas maksu, **8** (Jo visai dārga ir viņu
dvēseles atpestišana un no(tā) tam jāatstājas mūžīgi,)
9 Ka tas dzīvotu mūžam un kapu nerēdzētu. **10** Tiešām
redzēs, ka gudri mirst, ka ģeķi un neprātīgi kopā iet bojā
un savu mantu pamet citiem. **11** Tās ir viņu sirdsdomas,
ka viņu namiem būs stāvēt mūžīgi, viņu dzīvokļem līdz
radu radiem; tie nosauc valstis pēc saviem vārdiem. **12**
Bet cilvēks greznībā nepastāv, viņš līdzinājās lopiem, ko
nokauj. **13** Šis ir tas ceļš ģeķiem un tiem, kas viņiem iet
pakaļ un kam viņu vārdi patīk. (Sela) **14** Tie taps noguldīti
ellē kā avis, nāvē tos ganī; bet tie taisnie par tiem valdīs
rītam austot, un viņu augumu aprīs elle, ka nebūs, kur
palikt. (**Sheol h7585**) **15** Bet Dievs atpestīs manu dvēseli no
elles varas, jo Viņš mani pieņems. (Sela) (**Sheol h7585**) **16**
Nebēdājies par to, kad kāds top bagāts, kad viņa nama gods
top liels. **17** Jo viņš mirdams neko neņems līdz, viņa godība
tam neies pakaļ. **18** Jebšu viņš savu dvēseli svēti, kamēr
viņš dzīvo, un tevi teic, ka tu sev labas dienas sagādājis. **19**
Tomēr tu noiesi pie viņa tēvu radiem, kas gaismu nerēdz
ne mūžam. **20** Cilvēks, kas greznībā un nav prātīgs, tas
līdzinājās lopiem, ko nokauj.

50 Asafa dziesma. Tas stiprais Dievs, Dievs Tas Kungs,
runā, un sauc zemi no rītiem līdz vakariem. **2**
No Ciānas, kur tas pilnīgais skaistums, Dievs parādās
ar spožumu. **3** Mūsu Dievs nāk un necieš klusus; rijoša
uguns iet Viņa priekšā, un Viņam apkārt liela vētra. **4**
Viņš sauc debesim augšā, un zemei, tiesāt Savus ļaudis. **5**
Sapulcīnājiet Man Manus svētos, kas Manu derību derējuši
ar upuriem. **6** Un debesis stāsta Viņa taisnību, jo Dievs pats
ir soģis. (Sela) **7** Klausiet, Mani ļaudis, Es runāšu; Israēl,
Es došu liecību pret tevi: Es, Dievs, esmu tavs Dievs. **8**
Tavu upuru pēc Es tevi nepārmācu, nedz tavu dedzināmo
upuru pēc, kas vienmēr Manā priekšā. **9** No tava nama Es
vēršus nejēmšu, nedz āžus no taviem laidariem. **10** Jo visi
meža zvēri Man pieder, tie lopi uz kalniem pa tūkstošiem.
11 Es zinu visus putnus uz kalniem, un tie zvēri laukā
ir manā priekšā. **12** Ja Man gribētos ēst, tad Es tev to
nesacītu, jo Man pieder pasaule un viņas pilnums. **13** Vai
Man ēst vērsa galu un dzert āžu asinīs? **14** Upurē Dievam
pateicību un maksā tam Visuaugstam savus solījumus.
15 Un piesauc Mani bēdu laikā, tad Es tevi gribu izraut,
un tev būs Mani godāt. **16** Bet uz bezdievīgo Dievs saka:
kā tu drīksti daudzināt Manus likumus un Manu derību
ņemt savā mutē. **17** Kad tu tomēr ienīsti pārmācību, un
laidi pār galvu Manus vārdus? **18** Kad tu zagli redzi, tad tu
viņam skrej līdz, un tev ir dalība ar laulibas pārkāpējiem.
19 Ar savu muti tu dodies uz ļaunu, un tava mēle dzen
viltibu. **20** Tu sēdi runādams pret savu brāli, tavas mātes
dēlu tu apmelo. **21** To tu dari, un kad Es ciešu klusus, tad tu
domā, ka Es tāds pat esmu kā tu; bet Es tevi pārmācīšu

un tev to turēšu priekš acīm. **22** Saprotiet jel to, jūs, kas
Dievu aizmirstat, lai Es nesaplosu, un izglābēja nav. **23** Kas
pateicību upurē, tas Mani tur godā; un tas ir tas ceļš, kā Es
tam rādišu Dieva pestišanu.

51 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Kad pravietis
Nātans pie viņa nāca, kad viņš bija gājis pie Batsebas.
Apžēlojies par mani, ak Dievs, pēc Savas žēlastības, izdeldē
manus pārkāpumus pēc Savas lielās sirdsžēlastības! **2**
Mazgā mani labi no manas noziedzības un šķisti mani no
maniem grēkiem. **3** Jo es atzīstu savus pārkāpumus, un
mani grēki ir manā priekšā vienmēr. **4** Tev vienam es esmu
grēkojis un ļaunu darījis priekš Tavām acīm, ka Tu palieci
taisns Savos vārdos un šķista Savā tiesā. **5** Redzi, noziedzībā
esmu dzemdināts, un grēkos māte mani ieņēmusi. **6** Redzi,
tev patīk sirds patiesība, tad dari man zināmu to aplēpto
gudribu. **7** Šķistī mani no grēkiem ar īzapa, ka topu šķists,
mazgā mani, ka topu baltāks nekā sniegs. **8** Liec man
dzirdēt prieku un līksmību, ka tie kauli līksmojās, ko Tu
esi satricis. **9** Apslēp Savu vaigu no maniem grēkiem
un deldē visu manu noziegumu. **10** Radi iekš manis, ak
Dievs, šķistu sirdi un atjauno iekš manis pastāvīgu garu. **11**
Nemet mani nost no Sava vaiga, un neatņem no manis
Savu Svēto Garu. **12** Atdod man atkal Savas pestišanas
prieku, un uzturi mani ar labprātīgu garu. **13** Tad es mācišu
pārkāpējiem Tavus celus, ka grēcinieki pie Tevis atgriežas.
14 Izglābī mani no asins vainām, ak Dievs, tu Dievs mans
Pestītājs; tad mana mēle slavēs Tavu taisnību. **15** Kungs,
atdari manas lūpas, tad mana mute izteiks Tavu slavu. **16** Jo
Tev netik upuris, citādi es to gribētu dot, dedzināms upuris
Tev nepatīk. **17** Dieva upuris ir satriekts gars; salauztu un
sagrauztu sirdi Tu, Dievs, nesmādēsi. **18** Dari labu Ciānai
pēc Savas labprātības, uztaisi Jeruzālemes mūrus. **19** Tad
Tev patiks taisnības upuri, dedzināmais un visa(kopējais)
sadedzināmais upuris, tad upurēs vēršus uz Tava altāru.

52 Dāvida mācības dziesma dziedātāju vadonim, Kad
Doēgs, tas Edomietis, nāca un Saulam sludināja un
tam sacīja: Dāvids ir nācis Akīmeleka namā. Ko tu lielies ar
launumu, tu varmāka? Dieva žēlastība pastāv vienmēr. **2**
Tava mēle meklē postu kā trīts dzenāms nazis, tu viltus
perētājs. **3** Tu mīlo ļaunumu vairāk nekā labumu, un melus
vairāk nekā taisnību. (Sela) **4** Tu labprāt runā posta vārdus,
tu viltus mēle. **5** Tad Dievs arī tevi postis mūžīgi, Viņš
tevi sagrābs un tevi izraus no dzīvokļa, un izsakņos no
dzīvības zemes. (Sela) **6** Un tie taisnīe to redzēs un bīsies
un smiesies par viņu: **7** Redzi, tas ir tas vīrs, kas Dievu
neturēja par savu spēku, bet palāvās uz savu lielo bagātību;
tas bija varens savā ļaunumā. **8** Bet es būšu kā zaļš ellas
koks Dieva namā, es palaujos uz Dieva žēlastību mūžīgi
mūžam. **9** Es Tev pateikšos mūžam, ka Tu to esi darījis, un
gaidīšu uz Tavu Vārdu, jo tas ir labs priekš Taviem svētiem.

53 Dāvida mācības dziesma. Dziedātāju vadonim ar
stabulēm. Ģeķis saka savā sirdī: Dieva nav. Tie
samaitājās un sagānās ar netaisnību, nav neviena, kas labu
dara. **2** Dievs skatās no debesīm uz cilvēku bērniem, redzēt,
vai jel kas esot prātīgs, kas Dievu meklē. **3** Bet tie visi
atkāpūšies, tie kopā samaitājušies; nav, kas labu dara, it
neviena. **4** Vai tad to neatzīst tie ļauna darītāji, kas manus
ļaudis ēd, kā ēd maizi, bet Dievu tie nepiesauc. **5** Tad

tiem uzkrita bailes, kur bailes nebija; jo Dievs izklidināja tavu spaidītāju kaulus; Tu tos liki kaunā, jo Dievs tos bija atmetis. **6** Ak, kaut Israēla pestīšana nāktu no Ciānas! Kad Dievs novērsīs Savu ļaužu cietumu, tad Jēkabs priečasies un Israēls liksmosies.

54 Dāvida mācības dziesma. Dziedātāju vadonim, uz koklēm. Kad Zifeši nāca un Saulam sacīja: vai Dāvids pie mums nav paslēpies? Ak Dievs atpesti mani caur Savu vārdu un nes man tiesu caur Savu varu. **2** Ak Dievs, klausī manu lūgšanu, liec vērā, ko mana mute runā. **3** Jo svešnieki celas pret mani, un briesmīgi ļaudis meklē manu dvēseli; tie netur Dievu priekš savām acīm. (Sela) **4** Redzi, Dievs man ir par paligu; Tas Kungs ir tas, kas manu dvēseli uztur. **5** Viņš maksās to ļaunumu maniem nincinātījumiem; izdeldē tos pēc Tavas uzticības. **6** Tad es Tev upurēšu ar labu prātu, es pateikšos, Kungs, Tavam Vārdam, ka tas ir tik labs. **7** Jo Viņš mani izglābis no visām bēdām, ka mana acs ar prieku uzlūko manus ienaidniekus.

55 Dāvida mācības dziesma, dziedātāju vadonim, uz koklēm. Griezies, ak Dievs, pie manas lūgšanas un nepaslēpies no manām sirds nopūtām. **2** Liec mani vērā un paklausī mani; es esmu pilns nemiera savās raizēs, ka man jānopūšas. **3** Tāpēc ka ienaidnieks kliedz un bezdievīgais spaida; jo tie gāž postu uz mani un ienīst mani ar dusmām. **4** Mana sirds mokās iekš manis, un nāves izbailes man uzkritušas. **5** Trīcēšana un drebēšana man uzgājusi, un bailes man uzbrukušas. **6** Es sacīju: kaut man būtu spārni kā balodim; es gribētu skriet, kur varētu palikt. **7** Redzi, es tālu nobēgtu un apmestos tuksnesī. (Sela) **8** Steigšus es izglābtos no bargas aukas un vētras. **9** Aprīj tos, Kungs, sajauc viņu mēles; jo es redzu varas darbus un ķildas pilſētā. **10** Dienām naktīm tādas lietas ir pa viņas mūriem, un netaisnība un varas darbs ir viņas vidū. **11** Posts tur iekšā, pārestība un viltība neatstājās no viņas ielām. **12** Jo tas nav ienaidnieks, kas mani apkauno, to es varētu panest; tas nav mans nīdētājs, kas pret mani lielās, priekš tā es varētu aplēpties; **13** Bet tu esi cilvēks no manas kārtas, mans biedrs un mans draugs. **14** Mēs kopā miļi sarunājamies un kopā gājām Dieva namā. **15** Lai nāve tiem uzbrūk, lai tie dzīvi nogrīmst elē, jo blēdības ir iekš viņu dzīvokļiem pašā viņu vidū. (**Sheol h7585**) **16** Bet es piesaukšu Dievu, un Tas Kungs mani izpestīs. **17** Vakaros un ritos un dienas vidū es nopūtīšos un žēlošos, tad Viņš klausīs manu balsi. **18** Viņš uz mieru atpesti manu dvēseli no tiem, kas pret mani karo, jo to ir liels pulks man pretim. **19** Tas stiprais Dievs, kas mūžam paliek, mani paklausīs un tos pazemos. (Sela) Jo tie nemaz neatgriežas un Dievu nebista!

20 Jo tie pieliek savas rokas pie viņa draugiem un sagāna viņa derību. **21** Viņu mute ir glumāka nekā sviests, bet viņu sirdi ir karš; viņu vārdi ir mīkstāki nekā eļļa, un ir taču pliki zobeni. **22** Met savu nastu uz To Kungu, Tas tevi uzturēs; Viņš ne mūžam nejaus, ka taisnais šaubās. **23** Bet Tu, ak Dievs, tos nometīsi dzīļā bedrē. Tie asins kārigie un viltnieki nepanāks ne pusmūžu; bet es uz Tevi paļaujos.

56 Dāvida sirds dziesma dziedātāju vadonim, pēc: „mēmāis balodis svešumā“; kad Filisti Gačā viņu bija saņēmuši. Apžēlojies par mani, ak Dievs, jo cilvēki mani grib aprīt; cauru dienu pretinieks mani apbēdina. **2** Mani

ienaidnieki cauru dienu mani grib aprīt, jo daudz ir, kas man preti stāv lepnībā. **3** Baiļu dienā es uz Tevi paļaujos. **4** Iekš Dieva es slavēšu Viņa vārdu, es paļaušos uz Dievu un nebīšos; ko miesa man darīs? **5** Cauru dienu tie pārgroza manus vārdus, visas viņu domas pret mani ir uz ļaunu. **6** Tie turas kopā un glūn, tie attrsā manas pēdas, tā kā kas pēc manas dvēseles tiko. **7** Vai tad tie ar tādu netaisnību izglābsies? Gāz zemē, ak Dievs, tos ļaudis iekš dusmības! **8** Tu skaiti manas bēgšanas, saņem traukā manas asaras; vai tās nav Tavā grāmatā? **9** Tad mani ienaidnieki griezīsies atpakaļ tai dienā, kad es saukšu; to es zinu, ka Dievs ir ar mani. **10** Iekš Dieva es slavēšu to vārdu, iekš Tā Kunga es slavēšu to vārdu. **11** Es paļaujos uz Dievu, es nebīšos; ko cilvēki man var darīt? **12** Tev, Dievs, es esmu apsolijies, Tev es maksāšu pateicības upurus. **13** Jo Tu manu dvēseli esi izglābis no nāves, ir manu dvēseli no slīdešanas, ka es priekš Dieva vaiga staigāju dzīvības gaismā.

57 Dāvida sirds dziesma. Dziedātāju vadonim, pēc: „nesamaitā“; kad tas no Saula bēga alā. Apžēlojies par mani, ak Dievs, apžēlojies par mani, jo uz Tevi cerē mana dvēsele, un apakš Tavu spārnu ēnas es gribu cerēt, kamēr nelaimē būs pārgājusi. **2** Es piesaukšu Dievu, to visu augsto, to stipro Dievu, kas par mani visu izdarīs. **3** Viņš sūta no debesīm un palidz man, un apkauno manu aprījēju. (Sela) Dievs sūta Savu žēlastību un patiesību. **4** Mana dvēsele ir starp lauvām; es guļu starp cilvēku bērniem kā starp liesmām; viņu zobi ir šķēpi un bultas, un viņu mēle ass zobens. **5** Parādi, Dievs, Savu augstību pār debesīm, un Savu godību pār visu pasaulli! **6** Tie izpleš tīklu maniem solīem, mana dvēsele ir nospiesta; manā priekšā tie bedri rakuši, paši krituši iekšā. (Sela) **7** Mana sirds ir droša, Dievs, mana sirds ir droša, es dziedāšu un slavēšu. **8** Uzmanīties, mans gods, uzmostaties, stabules un kokles, es uzmodīšos ar rīta blāzmu. **9** Es Tev pateikšos, Kungs, starp tiem laudīm, es Tevi slavēšu starp tautām. **10** Jo Tava žēlastība ir liela lidz debesīm, un Tava patiesība lidz padabešiem. **11** Parādi, Dievs, Savu augstību pār debesīm, Savu godību pār visu pasaulli.

58 Dāvida sirds dziesma. Dziedātāju vadonim, pēc: „nesamaitā.“ Vai tad jūs esat mēmi, ka nerunājat taisnību un nepareizi tiesājat, jūs cilvēku bērni? **2** Tiešām, savā sirdī jūs darāt netaisnību virs zemes, ar savām rokām jūs dzenaties uz varas darbu. **3** Bezdievīgie maldās no mātes klēpja, kas melus runā, alojās no pašām mātes miesām. **4** Tiem ir tāds niknumis kā čūsku dzelonis, kā kurlai odzei, kas savu ausi aizbāž, **5** Ka tā nedzīrd vārdotāja balsi, kas labi māk apvārdot. **6** Ak Dievs, salauzi viņiem zobus mutē, ak Kungs, izrauj jauno lauvu dzerokļus! **7** Lai tie izšķīst kā ūdens, kas noteik; kad tie uzvelk savas bultas, tad lai tās ir kā aplauztas, **8** Tā kā gliemezis, kas izķūst, tā lai tie izgaist tā kā sievas nelaikā dzīmis bērns, tā lai tie neredz saules. **9** Pirms jūsu ērkšķi dabūs asus galus, viņš tos aizraus dzīvus, kā ar karstu dusmību. **10** Tas taisnais priečasies, kad viņš redz atriebšanu, viņš mazgās savas kājas bezdievīgo asinīs. **11** Un cilvēki sacīs: tam taisnam būs augļi; tiešām, Dievs ir soģis virs zemes.

59 Dāvida sirds dziesma, pēc: „nesamaitā”; kad Sauls nosūtīja, vaktēt to namu, ka viņu nokautu. Izglāb mani, mans Dievs, no maniem ienaidniekiem, pasargi mani no tiem, kas pret mani ceļas. **2** Izglāb mani no ļauna daritājiem un atpesti mani no asins ļaudim. **3** Jo redzi tie glūn uz manu dvēseli, vareni sapulcējās pret mani, lai gan neesmu grēkojis nedz noziedzies, ak Kungs! **4** Bez vainas tie tek un sataisās. Uzmanīties man palīgā un skaties! **5** Tu, ak Kungs, Dievs Cebao, Israēla Dievs, uzmanīties, piemeklēt visus pagānus, neapželojies par nevienu, kas tik viltīgi dodas uz netaisnību. (Sela) **6** Vakarā tie atrāk, rūc kā suni, un tekā(skraida) apkārt pa pilsētu. **7** Redzi, tie ar savu muti plukšķi, zobeni ir viņu lūpās, jo - kas to dzird? **8** Bet Tu, Kungs, par tiem smiesies, Tu apmēdīsi visus pagānus. **9** Pret viņu varu es gaidīšu uz Tevi, jo Dievs ir mans patvērums. **10** Dievs man bagātīgi parāda Savu īelastību, Dievs man liek ar prieku uzlūkot savus pretiniekus. **11** Nenokauj tos, ka mani ļaudis to neaizmirst, izklidini tos ar Savu varu, un nogāz tos, ak Kungs, mūsu priekšturamās bruņas! **12** Tiri grēķi ir viņu lūpu vārdi, tāpēc lai tie top sagūstīti savā lepnībā, viņu lādešanas un to melu pēc, ko tie runā. **13** Izdeldē tos dusmībā, izdeldē tos, ka to vairs nav, un lai atzīst, ka Dievs ir valdītājs iekš Jēkaba līdz pasaules galam. (Sela) **14** Vakarā tie atrāk, rūc kā suni, un tekā apkārt pa pilsētu. **15** Tie skraida šurp un turp barības pēc, un kad nav paēduši, paliek pa nakti. **16** Bet es dziedāšu no Tava stipruma un teikšu rītos Tavu īelastību, jo Tu man esī bijis augsts patvērums un glābšana bēdu dienā. **17** No Tevis es dziedāšu, mans stiprums, jo Tu, Dievs, esī mans patvērums, mans ūžīgais Dievs!

60 Dāvida sirds dziesma. Dziedātāju vadonim, iemācīt pēc: „lilja ir liecība“; Kad viņš kāvās ar Sīriešiem no Mezopotamijas un ar Sīriešiem no Cobas, un Joabs nāca atpakaļ un sakāva no Edomiešiem divpadsmīt tūkstošus sāls ieļejā. Dievs, Tu mūs esī atmetis, izkaisījis, Tu esī bijis dusmīgs, griezies atkal pie mums. **2** Tu zemi esī kustinājis un šķēlis, dziedini viņas plisumus, jo viņa šaubās. **3** Tu Saviem ļaudim grūtumu esī līcis redzēt, ar reibuma vīnu Tu mūs esī dzirdinājis. **4** Tiem, kas Tevi bīstas, Tu esī devis karogu, celties patiesības labad. (Sela) **5** Lai Tavi milie taptu atsvabināti, tad palīdzi nu ar Savu labo roku un paklausi mūs! **6** Dievs runā Savā svētā vietā, par to es priečājos; es dalīšu Šehemi un mērošu Sukota ieļeju. **7** Gileāds Man pieder, un Manasus Man pieder, un Efraīms ir Manas galvas stiprums, Jūda ir Mans valdības zīzlīcis. **8** Moabs ir Mans mazgājamais traucks; Savu kāju Es stiepjū pār Edomu; tu, Filistu zeme, kliedzi par Mani! **9** Kas mani vadīs tai stiprā pilsētā? Kas mani pavadīs līdz Edomam? **10** Vai ne tu, Dievs, kas mūs biji atmetis un neizgāji, ak Dievs, ar mūsu karaspēku? **11** Dod mums paligu bēdu laikā, jo cilvēku pestīšana nav nekas. **12** Ar Dievu darīsim stiprus darbus. Viņš samīdīs mūsu pretiniekus.

61 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim, uz koklēm. Klausī, ak Dievs, manu saukšanu, ḥem vērā manu lūgšanu. **2** No zemes gala es Tevi piesaucu, kad mana sirds bēdājās; vadi Tu mani uz akmens kalnu, jo man tas par augstu. **3** Jo Tu man esī patvērums, stiprs tornis pret maniem ienaidniekiem. **4** Es palikšu Tavā dzīvoklī mūžīgi,

es patveršos Tavu spārnu pavēnī. (Sela) **5** Jo Tu, Dievs, esi klausījis manas solišanas, Tu devis mantību tiem, kas Tavu Vārdu bīstas. **6** Tu vairosi kēniņam dzīvības laiku; viņa gadi paliks līdz radu ratiem. **7** Viņš sēdēs mūžīgi Dieva priekšā; parādi viņam ūžīstību un patiesību, kas viņu pasargā. **8** Tad es dziedāšu Tavam Vārdam mūžīgi, lai es maksāju savus soliņumus dienu no dienas.

62 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim, Jedutunam. Tiešām, mana dvēsele ir klusu uz Dievu, no Viņa nāk mana pestīšana. **2** Tiešām, Viņš ir mans akmens kalns un mans Pestītājs, mans patvērums, ka es daudz nešaubīšos. **3** Cik ilgi jūs visi vienam krīt virsū, to satriciet kā ielikušu sienu un iedauzītu mūri? **4** Viņi uz to vien domā, viņu nogāzt no viņa godības; tiem patīk meli; ar savu muti tie svēti, bet sirds dzīlumā tie lād. (Sela) **5** Tiešām, mana dvēsele, esi klusu uz Dievu, jo no Viņa ir mana cerība. **6** Viņš vien ir mans akmens kalns un mans Pestītājs, mans patvērums, ka es nešaubīšos, **7** Pie Dieva ir mana pestīšana un mans gods, mana stipruma klints, mana cerība stāv uz Dievu. **8** Cerējiet uz Viņu vienmēr, jūs lāutīni, izgāziet savu sirdi Viņa priekšā; Dievs mums ir par patvērumu. (Sela) **9** Tiešām, cilvēku bērni nav nekas, lieli ļaudis ir nelietība; uz svariem likti tie kopā būtu vieglāki nekā vējš. **10** Nepalaujaties uz netaisnību un uz laupījumu neliekat tukšu cerību; kad bagātība vairojās, tad nedodaties uz to ar savu sirdi. **11** Dievs vienu vārdu ir runājis, to dažkārt esmu dzirdējis, ka Dievs ir varens. **12** Un Tu, ak Kungs, esi ūžīgs, jo Tu maksā ikvienam pēc viņa darba.

63 Dāvida dziesma, kad viņš bija Jūda tuksnesī. Ak Dievs! Tu esī mans stiprais Dievs, Tevi es meklēju pašā ritā, pēc Tevis slāpst manai dvēselei, pēc Tevis ilgojās mana mīsa sausā un izkaltušā zemē, kur ūdens nav. **2** Tā es svētā vietā pēc Tevis esmu skatījies, redzēt Tavu spēku un Tavu godību. **3** Jo Tava īelastība ir labāka nekā dzīvība; manas lūpas Tevi slavē. **4** Tā es Tevi gribētu teikt mūžām, un pacelt savas rokas Tavā Vārdā. **5** Tad mana dvēsele taptu paēdināta kā ar taukumiem un gardumiem, un mana mute Tevi slavētu ar priečīgām lūpām. **6** Es Tevi pieminu apguldamies, un uzmozdamies es domāju uz Tevi. **7** Jo Tu esī mans palīgs, un Tavu spārnu pavēnī es dziedāšu priečīgi. **8** Mana dvēsele Tev pieķeras, Tava labā roka mani tura. **9** Bet tie, kas manu dvēseli meklē izpostīt, nogrimis pašos zemes dzīlumos. **10** Tos nodos zobena asmenim un tie būs lapsām par barību. **11** Bet kēniņš priečāsies iekš Dieva; kas pie tā zvēr, tas lielīses; jo melkuļu mute taps aizbāzta.

64 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Klausī, ak Dievs, manu balsi, kad es ūžojos; pasargi manu dzīvību no ienaidnieku briesmām. **2** Apslēp mani no ļaunu ļaužu padomiem, no ļaundarītāju trakošanas. **3** Tie savas mēles trīn kā zobenu, un uzvēlē savas bultas, savus rūgtos vārdus, **4** Šaut slepeni nenoziedzīgam; tie šauj viņam piepeši un nebīstas. **5** Tie iedrošinājās paši ļaunā padomā, tie runā, slepeni likt valgus, un saka: kas to redzēs? **6** Tie domā uz visādu blēdību, tiem gatavs ir viņu gudrais padoms, prātu un sirdi nevienam nevar izdibināt. **7** Bet Dievs ar bultu tos šaus piepeši, ka tiem gan sāpēs. **8** Caur savu pašu mēli tie

taps apgāzti; ikkurš, kas uz tiem skatās, bēgs. **9** Un visi cilvēki bisies un sacīs: to Dievs ir darjis, un spratīs, ka tas ir Viņa darbs. **10** Tas taisnais priečasīs iekš Tā Kunga, un paļausies uz Viņu, un visi sirdsskaidrie teiktin teikšies.

65 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Dievs, klusībā iekš Ciānas Tu topi slavēts, un solijumi Tev top maksāti. **2** Tu paklausi lūgšanas, visa miesa nāk pie Tevis. **3** Noziegumi mūs ir pārvarējuši, - mūsu pārkāpumus, tos Tu salīdzini! **4** Svetīgs tas, ko Tu izredzi, un kam Tu vāļu dod pie Tevis nākt un dzīvot Tavos pagalmos; mēs tapisim paēdināti no Tava nama labumu Tāvā svētā dzīvoklī. **5** Paklausi mūs pēc tās taisnības, kas brīnišķas lietas dara, ak Dievs, mūsu Pestītājs, Tu patvērumis visām zemes robežām, un tiem, kas tālu pie jūras dzīvo. **6** Tu stiprini kalnus ar Savu spēku, Tu apjodzi ar varu, **7** Tu klusini jūras kaukšanu, viņas viļņu kaukšanu un ļaužu troksni, **8** Ka tie, kas dzīvo tanis robežās, bīstas no Tavām zīmēm. Tu iepriecini visu, kas kust, vakarā un ritā. **9** Tu piemeklē zemi un to dzīrdini un to dari ļoti bagātu. Dieva upīte ir ūdens pilna. Tu liec viņu labībai labi izdoties, jo tā Tu zemi apkopi. **10** Tu slacini viņas vagas, un liec lietum lit uz viņas arumiem; Tu tos dari mīkstus caur lāsēm, Tu svētī viņas asnus. **11** Tu pušķo gadu ar Savu labumu, un Tavas pēdas pil no taukumiem. **12** Tuksneša ganības pil un pakalni ar prieku ir apjodzi. **13** Lauki ir apgērbti ar ganāniem pulkiem, un ieļejas ar labību apkļātas, ka gavilē un dzied.

66 Dziesma dziedātāju vadonim. Gavilējet Dievam, visa zeme! **2** Dziediet Viņa vārda godībai, teiciet Viņa godu. **3** Sakait uz Dievu: kāds bijājams Tu esi Savos darbos! Tavi ienaidnieki Tev padosis Tavas lielās varas pēc. **4** Lai visa zeme Tevi pielīdz un Tev dzied, lai dzied Tavam Vārdam! (Sela) **5** Nāciet un raugāt Dieva darbus. Viņš ir bijājams Savos darbos pie cilvēku bērniem. **6** Viņš pārvērtā jūru par sausumu, kājām varēja iet caur upi; par to mēs iekš Viņa priečājamies. **7** Viņš valda mūžigi ar Savu spēku, Viņa acis raugās uz tautām, Viņš atkāpējiem neļauj paaugstināties. (Sela) **8** Teiciet mūsu Dievu, jūs tautas, liekat dzīrdēt Viņa teikšanas slavu. **9** Viņš uztur dzīvas mūsu dvēseles un neliek slidēt mūsu kājām. **10** Jo Tu, Dievs, mūs esi pārbaudījis; Tu mūs esi kausējis, kā sudrabu kausē. **11** Tu mums esi līcis iekrist valgos, uz mūsu muguru Tu esi līcis grūtu nastu. **12** Tu cilvēkiem esi līcis celties pār mūsu galvu; mēs bijām nākuši ugnī un ūdenī, bet Tu mūs esi izvedis pie atspīgšanas. **13** Es iešu Tāvā namā ar dedzināniem upuriem, es Tev maksāšu savu apsolījumu, **14** Uz ko manas lūpas ir atdarījušās, un ko mana mute runājusi, kad man bija bail. **15** Es tev upurēšu taukus dedzināmos upurus ar kvēpīnāšanu no auniem; es Tev upurēšu vēršus ar āžiem. (Sela) **16** Nāciet, klausāties visi, kas Dievu bīstaties: es jums izteikšu, ko Viņš darijis pie manas dvēseles. **17** Viņu es piesaucu ar savu muti, un Viņš tapa slavēts no manas mēles. **18** Ja es netaisnību atrastu savā sirdī, tad Tas Kungs mani nebūtu klausījis. **19** Bet tiešām, Dievs ir klausījis, manas lūgšanas balsi Viņš nēmis vērā. **20** Slavēts Dievs, kas nav atmetis manu lūgšanu, nedz novērsis Savu žēlastību no manis.

67 Dziesma dziedātāju vadonim, dziedama uz koklēm. Lai Dievs par mums apžēlojās un mūs svētī, lai Viņš

apgāismo Savu vaigu pār mums! (Sela) **2** Ka virs zemes Tavs ceļ top zināms, starp visiem pagāniem Tava pestišana. **3** Tev, Dievs, pateicās ļaudis, Tev pateicās visi ļaudis. **4** Tautas priečājās un gavilē, ka Tu ar taisnību tiesā ļaudis, un vadi tautas zemes virsū. **5** Tev, Dievs, pateicās ļaudis, Tev pateicās visi ļaudis. **6** Zeme izdod savus augļus; Dievs, mūsu Dievs, svēti mūs! **7** Svēti mūs, Dievs, un visi zemes gali lai Viņu bīstas!

68 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim dziedama. Lai Dievs celās, ka Viņa ienaidnieki top izklīdināti, un Viņa nīdētāji bēg Viņa priekšā. **2** Izdzēn tos, tā kā dūmi top izdzītī; tā kā vasks ugnī top kausēts, tāpat bezdievīgie ies bojā Dieva priekšā. **3** Bet taisnie priečasies un liksmosies Dieva priekšā, un no sirds dibina(dzīluma) priečasies. **4** Dziediet Dievam, dziediet Viņa vārdam, sataisiet ceļu Tam, kas brauc pa tuksnešiem. Viņa vārds ir Kungs, - un liksmojaties Viņa priekšā. **5** Viņš ir bāriņu tēvs un atraitņu tiesnesis, Viņš ir Dievs Savā svētā dzīvoklī, **6** Tāds Dievs, kas vientulīgi dod namā dzīvot, kas cietumniekus izved pie labklāšanās; bet atkāpējiem jādzīvo tukšumā. **7** Dievs, kad Tu gāji Savu ļaužu priekšā, kad Tu staigāji tuksnesi, (Sela) **8** Tad zeme drebēja un debesis pilēja Dieva priekšā, un tas Sinaī, Tā Dieva priekšā, kas ir Israēla Dievs. **9** Tu, Dievs, devi nolīt bagātam lietum; Savu iemantojamo tiesu, kas bija noguruši, Tu spīrdzināji, **10** Ka Tava draudzite tur var dzīvot; Tu, Dievs, atspīrdzini bēdīgos ar Savu labumu. **11** Tas Kungs dod vēsti ar lielu pulku priecas sludinātāju. **12** Karaspēku kēniņi bēga, tie bēga, un nama dzīvotāja izdalīja laupījumu. **13** Kad leģerī esat apmetušies, tad jūs spīdīet kā baložu spārni ar sudrabu apkļāti, un kam ir spalvas kā zalgans zelts. **14** Kad tas Visuvarenais tur kēniņus izkaisa, tad ir balts kā sniegs uz Zalmona. **15** Dieva kalns ir Basanas kalns, kalns ar daudz virsotnēm ir Basanas kalns. **16** Kāpēc jūs apskaužat, jūs augstie kalni to kalnu, kur Dievam patīk mājot? Tiešām, Tas Kungs tur dzīvos mūžam. **17** Dieva ratu ir daudz tūkstošu tūkstoši, Tas Kungs ir viņu vidū, tā kā uz Sinaī Savā svētumā. **18** Tu esi uzķāpis augstībā, cietumu Tu esi vedis cietumā, par dāvanām Tu esi dabūjis cilvēkus, arī atkāpējus, ka tie dzīvo, ak Kungs Dievs. **19** Slavēts lai ir Tas Kungs, ikdienas Viņš nes mūsu nastu; Dievs ir mūsu pestišana. (Sela) **20** Dievs mums ir Dievs, kas pilnīgi izpesti, un pie Tā Kunga Dieva ir izvešana no nāves. **21** Tiešām, Dievs sadauzīs pieri Saviem ienaidniekiem, un matu pilno galvu tiem, kas staigā savos noziegumos. **22** Tas Kungs saka, Es atvedīšu, Es atvedīšu atkal no Basanas, Es atvedīšu atkal no jūras dzīlumiem. **23** Tādēļ tu mērksi savu kāju ienaidnieku asinīs, un tavi suņi tās laizis. **24** Tavi gajumi, ak Dievs, top redzēti, mana stiprā Dieva, mana kēniņa, gajumi svēta vieta. **25** Dziedātāji iet papriekš, speletāji pakal bungotāju meitu starpā. **26** Teiciet Dievu, To Kungu, draudzes sapulcē, jūs, kas no Israēla avota. **27** Tur pār tiem valda mazais Benjamins, Jūda lielkungi ar saviem pulkiem, Zebulona lielkungi, Naftalus lielkungi. **28** Tavs Dievs ir pavēlējis tavai valstij būt stiprai; stiprini, ak Dievs, ko Tu mums par labu esi darijis. **29** Tava nama dēļ Jeruzālemē kēniņi Tev atnesīs dāvanas. **30** Rāj to zvēru niedrēs, to vēršu pulku ar tautu teļiem, lai tie zemē metās ar sudraba gabaliem. Viņš izklīdina tautas, kam tik karot. **31** Lieli kungi nāks no Ēģiptes, Moru zeme steigies, izstiept savas rokas

uz Dievu. **32** Jūs pasaules valstis, dziediet Dievam, dziediet Tam Kungam, (Sela) **33** Tam, kas brauc pa debesu debesīm, kas no iесākuma. Redzi, Viņš dos Savam pērkonam spēcīgu skaņu. **34** Dodiet Dievam godu! Viņa augstība ir pār Israēli, un Viņa spēks pār augstiem padobešiem. **35** Dievs, Tu esi bijājams no Savas svētās vietas, Tu stiprais Israēla Dievs. Viņš dod tiem ļaudim stiprumu un spēku, - slavēts lai ir Dievs!

69 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim, pēc: „lilijas”. Dievs, palidz man; jo ūdeņi ir nākuši līdz pašai dvēselei. **2** Es grimstu dzīļos dubļos, kur never stāvēt, es esmu nācis dzīļos ūdeņos un vilji mani apkālaj. **3** Es esmu piekusis no savas saukšanas, mans kakls ir aizsmacis, manas acis īgst, - tomēr es gaidu uz savu Dievu. **4** Vairāk nekā matu uz manas galvas ir to, kas mani bez vainas ienīst; varenī tie, kas mani grib samaitāt, kas mani par nepatiessu ienīst; man jāmaksā, ko es neesmu laupījis. **5** Ak Dievs, Tu zini manu ģeķību, un mani noziegumi Tev nav aplēpti. **6** Lai pie manis netop kaunā, kas Tevi gaida, ak Kungs, Dievs Cebaot! lai pie manis netop kaunā, kas Tevi meklē, ak Israēla Dievs! **7** Jo Tevis pēc es nesu negodu; mans vaigs ir apkālts ar kaunu. **8** Es esmu palicis sveš saviem brāļiem un svešinieks savas mātes bērniem. **9** Jo karstums Tava nama labad mani ir ēdis, un Tavu zaimotāju zaimošana ir kritusi uz mani. **10** Un es raudu, un mana dvēsele gavē, bet tas man ir tapis par kaunu. **11** Es esmu apvilcis maisu, bet es tiem esmu tapis par sakāmu vārdu. **12** Kas vārtos sēž, tie plukšķ par mani, un es esmu par smieku vīna dzērājiem. **13** Bet es Tevi pielūdu, Kungs, pieņēmīgā laikā; pēc Savas lielās žēlastības, ak Dievs, paklausī mani, pestīdams pēc Savas patiesības. **14** Izrauj mani no dubliem, ka es neapslikstu, ka es topu izglābtos no nīdētājiem un no dzīļiem ūdeņiem. **15** Lai ūdens vilji mani neapklāj, un dzīlumi lai mani neaprij, un bedres malas lai nesagāžas kopā pār mani. **16** Paklausī mani, ak Kungs, jo Tava žēlastība ir laba; griezies pie manis pēc Savas lielās sirds žēlastības! **17** Un neapslēp Savu vaigu priekš Sava kalpa, jo man ir bail; steidzies, paklausī mani. **18** Nāc klāt pie manas dvēseles, atpestī to, izglāb mani manu ienaidnieku dēļ. **19** Tu zini manu kaunu un manu negodu un manu apsmieklu; visi mani pretinieki ir Tava priekšā. **20** Kauns man lauž sirdi, un es nīkstu; es gaidīju, vai kādam nebūtu ūžel, bet nav, - un uz iepriecinātājiem, bet es neatrodu. **21** Un tie man žultī dod ēst un etīki dzert, kad es gauži izslāpis. **22** Lai viņu galds viņu priekšā top par valgu, par atmaksu un par slazdu. **23** Lai viņu acis top apstulbotas, ka tie neredz, un lai viņu gurni allažīn ūaubās. **24** Izgāz pār tiem Savu dusmību, un Tava karsta bardzība lai viņus sagrābj. **25** Viņu māja lai top par posta vietu, un neviens lai nav, kas dzīvo viņu dzīvoklōs. **26** Jo tie to vajā, ko Tu esi sitis, un apsmēj mokas tiem, ko Tu ievainojis. **27** Lai tiem krājās noziegums uz noziegumu, ka tie nenāk pie Tavas taisnības. **28** Izdeldē tos no dzīvības grāmatas, ka tie ar tiem taisniem netop uzrakstīti. **29** Bet es esmu bēdīgs un moku pilns; ak Dievs, Tava pestīšana lai mani pacēl. **30** Es slavēšu Dieva vārdu ar dziesmu un Viņu paaugstināšu ar pateicību. **31** Tas patiks Tam Kungam vairāk nekā vērsis, kam ragi un nagi. **32** Tie bēdīgie raugās un priečājās, un jūs, kas Dievu meklējat, jūsu sirds dzīvos. **33** Jo Tas Kungs pakausa nabagus, un nenicina Savus cietumniekus. **34** Lai

Viņu teic debesis un zeme, jūra un viiss, kas iekš tās kustās. **35** Jo Dievs atpestī Ciānu un uztaisīs Jūda pilsētas, un tie tur dzīvos un to iemantos. **36** Un Viņa kalpu dzimums to iemantos, un kas Viņa Vārdu miļo, tie tur dzīvos.

70 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim, par piemiņu. Steidzies, ak Dievs, mani izglābt, ak Kungs, man palidzēt. **2** Lai top kaunā un kļūst apkaunoti, kas manu dvēseli meklē, lai top atpakaļ dzīti un paliek kaunā, kas priečājās par manu nelaimi. **3** Lai tie griežas atpakaļ sava kauna dēļ, kas saka: Tā, tā! **4** Iekš Tevis lai priečājās un liksmojās visi, kas Tevi meklē; lai tie, kas Tavu pestīšanu miļo, vienmēr saka: augsti slavēts ir Dievs. **5** Bet es esmu bēdīgs un nabags; - ak Dievs, steidzies pie manis. Tu esi mans palīgs un mans glābējs, ak Kungs, nekavējies!

71 Uz tevi, Kungs, es paļaujos, ne mūžam neliec man palikt kaunā. **2** Izglāb mani caur Savu taisnību un atsvabini mani, atgriez Savu ausi pie manis un atpestī mani. **3** Esi man par patvērumu, kur es varu dzīvot, kur vienmēr varu bēgt. Tu esi solījis, mani atpestīt, jo Tu esi mans kalns un mana stiprā pils. **4** Mans Dievs, izglāb mani no bezdievīgā rokas, no netaisnī un varas darītāja rokas, **5** Jo Tu esi mana cerība, Kungs, Dievs, mana drošība no manas jaunības. **6** Uz Tevi es esmu paļāvies no mātes miesām, Tu mani esi izvilkis no mātes miesām, mana dziesma Tevi teic bez mitēšanās. **7** Es esmu daudziem par ērnu, bet Tu esi mans stiprais patvērums. **8** Lai mana mute pildās ar Tavu teikšanu, cauru dienu ar Tavu godu. **9** Neatmet mani vecumā, neatstāj mani, kad spēks man zūd. **10** Jo mani ienaidnieki mani aprunā, un kas uz manu dvēseli glūn, tie kopā spriež padomu **11** Sacīdami: Dievs viņu ir atstājis, dzenaties pakal, sagrābiet viņu, jo glābēja nav. **12** Dievs, neesi tālu no manis, mans Dievs, steidzies man palīgā. **13** Lai top kaunā, lai iet bojā, kas manai dvēselei turas pretī, ar kaunu un smieku lai top apsegti, kas meklē manu nelaimi. **14** Bet es vienmēr cerēšu un vairošu visu Tavu slavu. **15** Mana mute izteiks Tavu taisnību, cauru dienu Tavu pestīšanu, jebšu to nemāku izskaitit. **16** Es staigāšu Tā Kunga spēkā, es pieminēšu Tavu taisnību, Tevi vien. **17** Ak Dievs, Tu mani esi mācījis no manas jaunības; un lidz šim es pasludināju Tavus brīnumus. **18** Tad nu arīdzan, kad vecums un sirmi mati ir klāt, neatstāj mani, ak Dievs, tiekams es Tavu elkonī būšu pasludinājis bērnu bērniem un Tavu stiprumu visiem pēcnākamiem. **19** Tava taisnība, ak Dievs, ir it augsta, Tu dari lielas lietas; Dievs, kas ir tāds kā Tu? **20** Tu man lieci redzēt daudz bēdas un mokas, Tu mani darīsi atkal dzīvu, un mani izvilksti no zemes dzīlumiem. **21** Vairo manu godu, un iepriecini mani atkal. **22** Es Tevi arī slavēšu ar stigu skaņām par Tavu uzticību, mans Dievs; es Tevi slavēšu ar koklēm, ak Svētais iekš Israēla! **23** Manas lūpas gavilēs, kad es Tev dziedāšu, un mana dvēsele, ko Tu esi atpestījis. **24** Un arī mana mēle Tavu taisnību izrunās cauru dienu, jo tie ir tapuši kaunā un apkaunoti, kas meklē manu nelaimi.

72 Salamana dziesma. Dievs, dod Savas tiesas kēniņam, un Savu taisnību kēniņa dēlam, **2** Ka viņš Tavus ļaudis tiesār taisnību, un Tavus bēdīgos ar tiesu. **3** Kalni nesīs tiem ļaudīm mieru, ir pakalni caur taisnību. **4** Viņš nesīs tiesu bēdu ļaudīm un palīdzēs nabagu bērniem un

sadauzīs niciņatājus. 5 Tevi bīsies, kamēr saule būs un mēnesis spīdēs, līdz radu radiem. 6 Viņš nolaidsies kā lietus uz zāli, kā lāses, kas zemi slacina. 7 Viņa laikā ziedēs taisnais un liels miers, tiekams mēneša vairs nebūs. 8 Viņš valdīs no jūras līdz jūrai, no tās lielās upes līdz zemes galiem. 9 Viņa priekšā locīties, kas tuksnesī dzīvo, un Viņa ienaidnieki laizis pīšļus. 10 Kēniņi no Taršiā un no tām salām atnesīs meslus, Arābijas un Šebas kēniņi atvedīs dāvanas. 11 Visi kēniņi Viņa priekšā klanīties, visi pagāni Viņam kalpos. 12 Jo Viņš izglābs to bēdīgo, kas sauc, un to nabagu, kam palīga nav. 13 Viņš apžēlosies par nabagu un bēdīgo, un bēdīgo dvēseli Viņš izglābs. 14 Viņš atsvabinās viņu dvēseles no viltības un varas darba, un viņu asinis būs dārgas Viņa acīs. 15 Un Viņš dzīvos, un Viņam taps dots no Arābijas zelta, un vienmēr priekš Viņa lūgš, ikdienas Viņu teiks. 16 Zeme būs labības pilna līdz kalnu galiem, viņas augļi vilņos tā kā Lībanus, un tie, kas pilsētā ir, zaļos kā zāle virs zemes. 17 Viņa vārds paliks mūžīgi; kamēr saule būs, Viņa vārds auglosies, un iekš Viņa svētīsies; visi pagāni Viņu slavēs. 18 Slavēts lai ir Dievs Tas Kungs, Israēla Dievs, kas vien brīnumus dara, 19 Un slavēts lai ir Viņa godības vārds mūžīgi, un visa zeme lai top pilna Viņa godības. Āmen, Āmen. 20 Še Dāvida, Isajus dēla, lūgšanās beidzās.

73 Asafa dziesma. Tiešām, Dievs ir Israēla labums, tiem, kam sirdis ir šķīstas. 2 Bet gandrīz es būtu paklupis ar savām kājām, mani soli tik (tikko) nelisidēja. 3 Jo man bija dusmas par lielīgiem, kad es redzēju, ka bezdievīgiem tik labi klājās. 4 Jo vārgšanas tiem nav līdz nāvei, un tie resni nobarojušies. 5 Tie nav bēdās kā citi ļaudis, un netop mocīti kā citi cilvēki. 6 Tādēļ ar lepnību tie izrotājās un ar blēdību tie apgērbjas kā ar skaistām drēbēm. 7 No taukiem spīd viņu acs, viņu sirdsdomās plūst pāri. 8 Tie zobo, runā nikni no varas darba, tie lielās pārlieku. 9 Tie paceļas ar savu muti līdz debesīm, un viņu mēle šaujās pa zemes virsu. 10 Tādēļ ļaudis piemētās tiem klāt, un tiem rodas ūdens papilnam, 11 Un tie saka: kā Dievs zinās? Un vai tas Visuaugstais ir zinātājs? 12 Redzi, tādi ir tie bezdievīgie, un tomēr tiem arvien labi klājās pasaule, un tie vairo savu bagātību. 13 Tiešām, velti es esmu šķīstījis savu sirdi un mazgājis savas rokas nenoziedzībā, 14 Un biju mocīts cauru dienu, un sods bija man klāt ik rītu. 15 Tomēr ja es sacītu: es runāšu tāpat kā viņi, redz, ar to es apgrēkotos pie Tavu bērnu draudzes. 16 Tāpēc es domāju, ka es to varētu saprast, bet tas bija visai grūti priekš manām acīm, 17 Tiekmē es gāju Dieva svētumā un nēmu vērā, kas viņiem pēcgalā notiek. 18 Tiešām, tu tos vedi uz滑denām vietām un tos nogāzi, ka tie iet postā. 19 Kā viņi tik piepeši iet bojā! Tie iznīkst un iet bojā ar briesmām. 20 Tā kā sapnis zūd, kad uzmostas, tā tev, Kungs, ceļoties viņi nebūs nekas. 21 Kad rūgtā taptu man sirds un riebtu man ikstis, 22 tad es būtu neprātīgs un nezinātu nekā; es būtu kā lops Tavā priekšā. 23 Bet pie Tevis es palieku vienmēr; Tu mani turi pie manas labās rokas. 24 Tu mani vadisi pēc Sava padoma, un pēc mani uzņemsi godā. 25 Kad Tu esi mans, tad man nevajag ne debess, ne zemes. 26 Jebšu man ari mirtu mises un sirds, taču Tu, Dievs esī manas sirds patvērumus un mana daļa mūžīgi. 27 Jo redzi, kas tālu no Tevis, tie ies bojā; Tu izdeldē visus, kas no Tevis atkāpjās. 28 Bet man tas ir

prieks, tuvu būt pie Dieva, ka es savu cerību lieku uz To Kungu Dievu, ka es izteicu visus Tavus darbus.

74 Asafa pamācība. Ak Dievs, kāpēc Tu mūs mūžīgi atstūmis, un Tava dusmība kūp pār Tavas ganības avīm? 2 Piemini Savu draudzi, ko Tu mantojis no veciem laikiem, un Sev par mantību atpestījis, Ciānas kalnu, uz kā Tu dzīvo. 3 Cel Savas kājas uz to mūžīgo postījumu; ienaidnieks visu ir samaitājis svētā vietā. 4 Tavi pretinieki rūc Tavā namā, savas zīmes tie likuši par zīmēm. 5 Tie izrādās, tā kā biezā mežā cirtēji cirvju cilā. 6 Un nu tie viņas izgreznojumu visnotāl sadausa ar cirvjiem un veseriem. 7 Tie Tavā svētā vietā met uguni, līdz zemei tie sagāna Tava vārda mājas vietu. 8 Tie saka savā sirdī: izpostīsim tos(namus) pavīsam; visus Dieva lūgšanas namus tai zemē tie ir sadedzinājuši. 9 Savas zīmes mēs neredzam: nevienna pravieša vairs nav, nedz kāda cita pie mums, kas zinātu, cik ilgi tā būs. 10 Cik ilgi, ak Dievs, pretinieks nievās, un ienaidnieks zaimos Tavu vārdu mūžam? 11 Kāpēc Tu atrauj Savu roku, ak, Savu labo roku? Izvelc to no Savas azotes un dari galu. 12 Taču Dievs ir mans kēniņš no iesākuma, kas pasniedz visu paligu zemes virsū. 13 Tu caur Savu spēku jūru esi pāršķiris, Tu esi salauzījis pūķu galvas ūdeni. 14 Tu esi satricies levijatana galvas, Tu to esi devis par barību tai tautai tuksnesī. 15 Tu esi izķķelis avotus un upes, Tu esi izkaltējis varenas upes. 16 Tiem pieder diena un nakts, Tu esi radījis gaismu un sauli. 17 Tu zemei esi licis visas robežas, vasaru un ziemu Tu esi darījis. 18 Piemini to, ka ienaidnieks To Kungu nievā, un ģeķu ļaudis zaimo Tavu vārdu. 19 Nenodod zvēram Savas ūbeles dvēseli, Savu bēdīgo pulku neaizmirsti mūžam. 20 Piemini to derību, jo zemes alas ir palikušas par slepkavu bedrēm. 21 Lai nospiestais neaiziet ar kaunu, lai bēdīgie un nabagi slavē Tavu vārdu. 22 Celies, Dievs, iztiesā Savas tīsas, piemini tās nievāšanas, kas Tev notiek no tiem ģeķiem ik dienas. 23 Neaizmirsti Savu pretinieku kliegšanu; to troksni, kas vienmēr pret Tevi no Taviem ienaidniekiem.

75 Asafa dziesma, dziedātāju vadonim, dziedama, pēc: „nesamaitāl” Mēs Tev pateicāmies, Dievs, mēs pateicāmies, ka Tavs vārds ir it tuvu; Tavi brīnumi top slavēti. 2 „Kad Es išto laiku pratīšu, tad Es it taisni tiesāšu. 3 Zeme un visi viņas iedzīvotāji trīc, bet Es viņas pilārus esmu stiprinājis.”(Sela.) 4 Es sacīju uz tiem lielīgiem: nelielāties; un uz tiem bezdievīgiem: nelepojaties ar varu; 5 Nelielāties ar varu, un nerunājiet tik pārgalvīgi. 6 Ka (nekāds palīgs nenāks) nedz no rīta puses, nedz no vakara puses, nedz no tuksneša kalniem. 7 Bet Dievs ir soģis, kas citu pazemo un citu paaugstina. 8 Jo Tam Kungam bikeris ir rokā, kur stiprs vīns papilnam iejauktus, un Viņš dod no tā dzert; bet visiem bezdievīgiem vīrs zemes būs dzert un izsūkt tās mieles. 9 Bet es to pasludināšu mūžīgi, es dziedāšu Jēkaba Dievam, 10 Un salauzīšu visiem bezdievīgiem galvas, kā taisniem galvas top paaugstinātas.

76 Asafa dziesma, dziedātāju vadonim, dziedama ar koklēm. Dievs ir atzits iekš Jūda, iekš Israēla viņa vārds ir liels; 2 Un Salemē ir Viņa telts, un Ciānā Viņa dzivoklis. 3 Tur Viņš salauza stopa bultas, priekšturamās bruņas un zobenu un karu.(Sela.) 4 Spožs Tu esi un augsts

uz kalniem, kur laupījumu sakrāj. **5** Tie sirds lepnie ir aplaupīti un gul savā miegā; visiem vareniem ļaudīm rokas nogurūsas. **6** No Tavas rāšanās, ak Jēkaba Dievs, nāves miegā nogāzti rati un zirgi. **7** Tu, Tu esi bijājams, un kas Tāvā prieķšā var pastāvēt Tavas dusmības laikā? **8** No debesīm Tu lieci dzirdēt tiesu, zeme bīstas un top kļusa, **9** Kad Dievs celas uz sodību, palīdzēt visiem bēdīgiem virs zemes. (Sela) **10** Kad cilvēki bargojās, tad Tavs gods paaugstinājās, un ar visukarstām dusmām Tu apjozies. **11** Solāties un maksājiet Tam Kungam, savam Dievam. Visi, kas ap Viņu, lai nes dāvanas Tam bijājamam, **12** Kas sirdi paņem lieliem kungiem, un ir bijājams pasaules kēniņiem.

77 Azava dziesma, dziedātāju vadonim Jedutunam. Es saucu ar savu balsi uz Dievu un brēcu, es saucu uz Dievu, un Viņš klausās uz mani. **2** Bēdu laikā es meklēju To Kungu, mana roka izstiepjās nakts un nenogurst, mana dvēsele negribās būt iepriecināma. **3** Kad es Dievu pieminu, tad es nopūšos; kad es apdomāju, tad mana sirds bēdājās. (Sela) **4** Tu turi nomodā manas acis es esmu tā izmīsis, ka nespēju runāt. **5** Es pieminu vecos laikus, senos gadus, **6** Es atminu savu dziesmu nakts, mana sirds ir domu pilna, mans gars meklē gaismu. **7** Vai tad Tas Kungs atstums mūžīgi un vairs nebūs žēlīgs? **8** Vai tad Viņa žēlastība mitēsies mūžam? Vai tā solišana pagalam uz bērnu bērniem? **9** Vai tad Dievs ir aizmiris žēlot? Vai Viņš aizslēdzis dusmībā Savu sirds žēlastību? (Sela) **10** Tad es saku: tās ir manas bēdas; tā Visaugstākā labā roka to var nogriezt. **11** Es pieminu Tā Kunga darbus, es tiešām pieminu Tavus brīnumus no veciem laikiem. **12** Es pārdomāju visus Tavus darbus un pieminu, ko Tu dari. **13** Ak Dievs, Tavs ceļš ir svēts; kur ir tāds liels Dievs, kā Tu, Dievs? **14** Tu esi tas stiprais Dievs, kas brīnumus dara; Savu spēku Tu esi darijis zināmu tautu starpā. **15** Savus ļaudis Tu esi atpestījis ar stipru elkonu, Jēkaba un Jāzepa bērnius. (Sela) **16** Ūdeņi Tevi redzēja, ak Dievs! ūdeņi Tevi redzēja un drebēja, pat dzīlumi trīceja. **17** Biezie padebēji izgāza ūdeņus, augstie padebēji izlaida pērkonus, un Tavas bultas šaudījās. **18** Tavi pērkonī rūca viesuli, zibeņi apspulgoja zemi, zeme trīcēja un drebēja. **19** Tavs ceļš bija jūrā un Tavs gājums dzīlošs ūdeņos, un Tavas pēdas nebija manāmas. **20** Tu vadīji Savus ļaudis kā avju pulku caur Mozu un Aronu.

78 Asafa pamācība. Klausiet, mani ļaudis, manu mācību, atgriziet savas ausis uz manas mutes valodu. **2** Es atdarīšu savu muti sakāmos vārdos un izrunāšu lidzības no veciem laikiem. **3** Ko esam dzirdējuši un zinām, un ko mūsu tēvi mums ir stāstījuši, **4** To mēs viņu bērniem neslēpsim, bet izteiksim tiem pēcnākamiem Tā Kunga teicamo slavu un Viņa stiprumu un Viņa brīnumus, ko Viņš darījis. **5** Jo Viņš ir iecēlis liecību iekš Jēkaba un licis bauslību iekš Israēla, ko Viņš mūsu tēviem pavēlejis, to mācīt saviem bērniem. **6** Ka tie pēcnākamie to zinātu, tie bērni, kas vēl dzims; ka tie celtos un to stāstītu arī saviem bērniem. **7** Un ka tie savu cerību liktu uz Dievu un neaizmirstu Dieva darbus, bet sargātu Viņa paveles; **8** Un ka tie nebūtu tādi kā viņu tēvi, atkāpeja un pārgalvīga tauta, kas savā sirdi nebija pastāvīga, un kam gars neturējās pie Dieva. **9** Efraīma dēli, apbrūnoti strēlnieki ar stopiem, atkāpās kaušanas dienā. **10** Tie neturēja Dieva derību un liezdās staigāt Viņa bauslībā,

11 Un aizmirsa Viņa darbus un brīnumus, ko Viņš bija parādījis. **12** Viņu tēvu priekšā Viņš darīja brīnumus Ēģiptes zemē, Coana laukā. **13** Viņš pāršķira jūru un lika tiem cauri iet, un pacēla ūdeņus stāvu kā kopu; **14** Un vadīja tos ar padebesi dinis un cauri nakti ar uguns gaīsumu. **15** Viņš pāršķēla klintis tuksnesi un tos dzirdināja papilnam kā no dzīlumiem. **16** Viņš arī izveda upes no akmens un lika tecēt ūdenim straumēm. **17** Taču tie joprojām grēkoja pret Viņu un apkaitināja to Visaugstāko tuksnesi, **18** Un kārdināja Dievu savā sirdī, barību prasīdam i savai dvēselei, **19** Un runāja pret Dievu un sacīja: vai Dievs gan varēs sataisīt galdu tuksnesi? **20** Redzi, Viņš gan klini sitis, ka ūdens iztecejīs un upes izplūdušas, vai Viņš arī maizi varēs dot, vai Viņš varēs gādāt galu Saviem ļaudīm? **21** Kad Tas Kungs to dzirdēja, tad tas apskaitās, un uguns iedegās pret Jēkabu, un bardzība cēlās pret Israēli. **22** Tāpēc, ka tie neticēja uz Dievu, nedz cerēja uz Viņa pestišanu. **23** Tad Viņš pavēlēja padebēšiem augšām un atdarīja debesu durvis, **24** Un lika mannai uz tiem lit, ko ēst, un deva tiem labību no debesīm. **25** Ikkurš no tiem ēda debesu maizi, Viņš tiem sūtīja barības papilnam. **26** Viņš lika celties austriņam no debesīm un atveda dienvidus vēju caur savu Spēku, **27** Un bīrdināja galu uz tiem kā puteklus un spārnainus putnus kā jūras smiltis, **28** Un lika tiem kristi viņu lēgera vidū, visapkārt ap viņu dzīvokliem. **29** Tad tie ēda un pārēdās; un Viņš tiem lika notikt pēc viņu kārības. **30** Bet pirms tie savu kārību bija pildījuši, kamēr viņu barība vēl bija viņu mutē, **31** Tad Dieva dusmība pret tiem cēlās un nokāvā viņu stipros un nomaitāja Israēla jaunekļus. **32** Par visu to tie taču vēl vairāk grēkoja un neticēja Viņa brīnumiem. **33** Tādēļ Tas nobeidza viņu dzīvību nīcībā un viņu gadus ātrā postā. **34** Kad Viņš tos kāva, tad tie vaicāja pēc Viņa un atgriezās un steigšus meklēja Dievu, **35** Un atminējās, Dievu esam viņiem par patvērumu, un to visaugstāko Dievu esam viņiem par Pestītāju. **36** Un tie Viņam smaidīja ar savu muti un Viņam meloja ar savu mēli. **37** Jo viņu sirds nepastāvēja pie Viņa, un tie nebija uzticīgi Viņa derībā. **38** Bet Viņš bija sirds žēlīgs un piedeva noziegumu un tos nesamaitāja, bet novēra dažkārt Savu dusmību un nepamodināja visu Savu bardzību. **39** Jo Viņš pieminēja, ka tie ir miesa, tā kā vējš, kas aizskrien un atpakaļ negriežas. **40** Cik reiz tie Viņu apkaitināja tuksnesi un Viņu tirināja tai tukšā vietā! **41** Jo tie kārdināja Dievu allaž no jauna un noskundināja Israēla svēto. **42** Tie nepieminēja Viņa roku nedz to dienu, kad Viņš tos no tā spaidītāja izglāba, **43** Kad Viņš Savas zīmes parādīja Ēģiptē un Savus brīnumus Coana klajumā, **44** Un pārvērta viņu upes par asinim un viņu strautus, ka nevarēja dzert, **45** Un sūtīja starp tiem kukaiņus, kas tos ēda, un vardes, kas tos samaitāja, **46** Un deva viņu auglus spradžiem, un viņu darbus siseņiem, **47** Un nomaitāja viņu vīnakokus caur krusu un viņu vīges kokus ar lieliem krusas gabaliem, **48** Un nokāvā viņu govīs ar krusu un viņu sīkos lopus ar zibeņiem, **49** Un uzgāza tiem Savu karsto dusmību, bardzību un postu un bēdas, un uzlaida tiem nelaimes enģeļus, **50** Un deva valū Savai dusmībai un neatrāva viņu dvēseles no nāves, un nodeva viņu lopus mērim, **51** Un kāva visus pīrmdzimušos Ēģiptē, vīru pīrmdzemdinātos Hama dzīvokļos, **52** Un veda Savus ļaudis kā avis un vadīja tos tuksnesi kā ganāmu pulku, **53** Un vadīja tos bez bēdām, ka

tie nebījās, bet viņu ienaidniekus jūra apkāja. **54** Un Viņš tos veda Savās svētās robežās, uz šo kalnu, ko Viņa labā roka uzņemusi. **55** Un izdzina viņu priekšā pagānus, un tos izdalīja par mantības daļu un Israēla ciltīm lika dzīvot viņu mājās. **56** Taču tie kārdināja un apkaitināja to visuaugstāko Dievu un neturēja Viņa liecības, **57** Un atkāpās un atmēta tīcību, tā kā viņu tēvi; tie atmuka kā viltīgs stops, **58** Un Viņu apkaitināja ar saviem elku kalniem un to tirināja ar savām bildēm. **59** Dievs dzirdēja un apskaitās, un Israēls Tam ļoti rieba. **60** Un Dievs atstāja to dzīvokli iekš Silo, to telti, ko Viņš bija nēmis par mājas vietu cilvēku starpā. **61** Un deva viņu spēku cietumā un viņu godību pretinieka rokā; **62** Un nodeva Savus laudis zobenam un apskaitās pret Savu tautu. **63** Uguns aprija viņu jaunekļus, un viņu jaunavām nedziedāja kāzu dziesmas. **64** Viņu priesteri krita caur zobenu, un viņu atraitnes neraudāja. **65** Tad Tas Kungs uzmodās kā viens, kas gulējis, tā kā varonis kliedz, kas viņu dzēris, **66** Un sita Savus pretiniekus no aizmugures, un lika tos kaunā uz mūžīgiem laikiem, **67** Un atmēta Jāzepa dzīvokli, un neizvēlēja Efraīma cilti, **68** Bet izvēleja Jūda cilti, Cīānas kalnu, ko Viņš milēja; **69** Un uztaisīja Savu svēto vietu kā debes'augstumu, stipru, kā pasauli, ko uz mūžīgiem laikiem radijis. **70** Un Viņš izredzēja Dāvidu, Savu kalpu, un nēma to no avju laidariem, **71** No ziditāju avīm Viņš tam lika nākt, ganīt Jēkabu, Savu tautu un Israēli, Savu mantību. **72** Un viņš tos ganīja ar skaidru sirdi, un tos valdīja ar prātīgu roku.

79 Asafa dziesma. Ak Dievs, pagāni Tavā tautā ir ielauzušies, tie ir sagānījuši Tavu svēto namu un Jeruzālemi darījuši par akmeņu kopām; **2** Tavu kalpu apkautas miesas tie ir devuši putniem apakš debess par barību, Tavu svēto miesas zemes zverīem. **3** Viņu asinīs tie ir izlējuši ap Jeruzālemi kā ūdeni, un neviena nebija, kas apraka. **4** Mēs saviem kaimiņiem esam palikuši par apsmieklu, mūs apmēda un apsmēj tie, kas ap mums. **5** Cik ilgi, ak Kungs, vai tad Tu gribi mūžīgi dusmot? Vai tad Tavai bardzībā būs degt kā ugumij? **6** Izgāz Savu dusmību pār tiem pagāniem, kas Tevi nepazist, un pār tām valstīm, kas Tavu Vārdū nepiesauc. **7** Jo tie Jēkabu ēduši un postījuši viņa dzīvokļus. **8** Neipiemi mums mūsu tēvu noziegumus; steidzies, Tava sirds žēlastība lai mums nāk pretim, jo mēs esam ļoti panikuši. **9** Palidzi mums, ak Dievs, mūsu Pestītājs, Sava godājamā vārda dēļ un izglāb mūs un piedod mūsu grēkus Sava vārda dēļ. **10** Kāpēc pagāniem būs sacīt: kur ir viņu Dievs? Lai pagāni priekš mūsu acīm atzīst, ka Tu atriebi Savu kalpu izlietās asinīs. **11** Lai cietumnieku nopūšanās nāk Tavā priekšā: uzturi dzīvus nāves bērnus pēc Tava lielā elkonā, **12** Un atmaksā septiņkārt mūsu kaimiņiem viņu klēpi to nievāšanu, ar ko tie Tevi, Kungs, nievājuši. **13** Tad mēs, Tavi ļaudis un Tavas ganības avis, Tevi teiksim mūžīgi, Tavu slavu sludināsim uz radu radiem.

80 Asafa dziesma dziedātāju vadonim, pēc: „Lilijas ir liecība“. Israēla gans, klausies, Tu, kas Jāzepu vadi kā avis; Tu, kas sēdi pār ķerubiem, parādies ar spožumu! **2** Uzmodini savu varu priekš Efraīma, Benjamina un Manasus, un nāc mūs pestīt. **3** Ak Dievs, atgriez mūs un liec Savam vaigam spīdēt, tad tapsim pestīti. **4** Kungs, Dievs Cebaot, cik ilgi Tava dusmība kūpēs pie Tavu ļaužu lūgšanas? **5**

Tu tos ēdini ar asaru maizi un tos dzirdini ar lielu mēru asaru. **6** Tu mūs esi licis par ķildu mūsu kaimiņiem, un mūsu ienaidnieki mūs apmēda. **7** Dievs Cebaot, atgriezi mūs un liec Savam vaigam spīdēt, tad tapsim pestīti. **8** Vienu vīna koku Tu esi atvedis no Ēģiptes, pagānus Tu esi izdzinis un to dēstījis. **9** Vietu priekš viņa Tu esi sataisījis un viņam licis iesaknoties, ka viņš zemi piepildījis. **10** Kalni ar viņa ēnu ir apkārti un Dieva ciedru koki ar viņa zariem. **11** Viņš izplēta savus zarus līdz pat jūrai un savus jaunus zariņus līdz tai lielai upei. **12** Kāpēc tad Tu vina sētu esi salauzījis, ka visi, kas iet garām, viņu plosa? **13** Mežacūka viņu izrakusi, un lauka zvēri viņu noēduši. **14** Dievs Cebaot, atgriezies jel, skaties no debesīm un redzi un uzlūko šo vīna koku, **15** To stādu, ko Tava labā roka dēstījusi, un To Dēlu, ko Tu Sev esi izredzējis! **16** Viņš ar uguni ir sadedzināts un izcirsts; no Tava vaiga rāšanas tie iet bojā. **17** Tava roka lai ir pār to viru pie Tavas labās rokas, pār To Cīlveķa Dēlu, ko Tu Sev esi izredzējis. **18** Tad mēs neatkāpsimies no Tevis; uzturi mūs dzīvus, tad mēs Tavu vārdū piesauksim. **19** Ak Kungs, Dievs Cebaot, atgriez mūs, liec Savam vaigam spīdēt, tad tapsim pestīti.

81 Asafa dziesma, dziedātāju vadonim uz Ģittit. Dziediet prieциgi Dievam, mūsu stiprumam, gavīlējet Jēkaba Dievam. **2** Uzdziedat dziesmas un dodiet šurp bungas, mīligas kokles ar stabulēm. **3** Pūtiet trumetes jaunā mēnesi, pilnā mēnesi, mūsu svētku laikā. **4** Jo tas ir likums iekš Israēla, tiesa no Jēkaba Dieva. **5** To Viņš licis par liecību iekš Jāzepa, kad izgāja pār Ēģiptes zemi, kad es dzirdēju valodu, ko nesapratu. **6** „Viņa kamiešiem Es esmu atnēmis nastu, un viņa rokas atsvabinājis no nestavas. **7** Kad tu Mani piesauci bēdās, tad Es tevi izglābu; Es tevi paklausiju, paslēpies pērkona padebešos, Es tevi pārmanīju pie bāršanās ūdens. **8** Klausāties, Mani ļaudis, Es jums došu liecību; Israēl, kaut tu Mani klausītu! **9** Lai tavā starpā nav cita Dieva, un tev nebūs pielūgt svešu Dievu. **10** Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes; atplet savu muti, lai Es to pildu. **11** Bet Mani ļaudis neklausa Manu balsi un Israēlim Manis negribās. **12** Tad Es tos ari esmu pametis viņu cietam sirds prātam, ka tie staigā pēc saviem padomiem. **13** Kaut Mani ļaudis Man klausītu, un Israēls staigātu uz Maniem ceļiem! **14** Es pazemotu viņu ienaidniekus drīz un grieztu Savu roku pret viņu spaidītājiem. **15** Kas To Kungu ienist, tiem bija Viņam padoties, tad tie mūžīgi pastāvētu. **16** Un Viņš tos barotu ar briedušiem kviešiem, un ar medu no akmens kalna Es tevi piee dinātu.”

82 Asafa dziesma. Dievs stāv Savā draudzē, Viņš tura tiesu starp tiem dievīem. **2** Cik ilgi jūs gribat netaisni tiesat un uzlūkot bezdievīgo ļaužu vaigu? (Sela) **3** Izdodiet tiesu nabagam un bāriņam, taisnojeti bēdīgo un nabagu. **4** Izglābiet nabagu un bēdīgo, izraujiet viņu no bezdievīgo rokas. **5** Bet tie to neatzīst un nesaprot, tie staigā tumsībā; par to zemes pamatiem jāšaubās. **6** Gan Es esmu sacījis; jūs esat dievi, un visi tā Visu augstākā bērni. **7** Bet jūs nomirsiet kā cilvēki un iesiet bojā tāpat kā citi lieli kungi. **8** Celies, ak Dievs, tiesā pasauli, jo Tev būs par mantību visas tautas.

83 Asafa dziesma. Ak Dievs, neciet klusus, neesi kā mēms un nekavējies, ak stiprais Dievs! **2** Jo redzi, Tavi ienaidnieki trako un Tavi nīdētāji paceļ galvu. **3** Tie nēmās

viltīgus padomus pret Taviem ļaudim un sarunājās pret tiem, ko Tu glabā. **4** Tie saka tā: nāciet, izdeldēsim tos, ka tie vairs nav tauta, un ka Israēla vārds vairs netop piemiņēts. **5** Jo no sirds tie kopā ir sarunājušies un derību pret Tevi derējuši, **6** Edoma un Ismaēliešu teltis, Moabs un Hagareši, **7** Gebals, Amons un Amaleks, Filistīti ar Tirus iedzīvotājiem. **8** Arī Asurs stāv viņiem klāt un ir Lata bērniem par elkonī. (Sela) **9** Dari tiem kā Midijanam, kā Siseram, kā Jabinam pie Kisones upes. **10** Tie ir samaitāti Endorā un palikuši zemei par mēšliem. **11** Dari tos un viņu lielos kungus tā kā Orebu un Zebu, un visus viņu virsnieku kā Zebahu un Calmunu, **12** Kas sacīja: nemsim to jauko Dieva zemi sev par mantu. **13** Mans Dievs, dari tos par viesuli, par pelavām vēja priekšā. **14** Tā kā uguns mežu sadedzina, un kā liesma kalnus iedzedzina; **15** Tāpat dzenies tiem pakalj ar Savu vētru un iztrūcini tos ar Savām aukām. **16** Pildi viņu vaigus ar kaunu, ka tie, Kungs, meklē Tavu Vārdu. **17** Lai tie top kaunā un iztrūcinājās mūžigi mūžam un kļūst apkaunoti un iet bojā. **18** Lai tie atzīst, ka Tu vien ar Savu Vārdu esi Tas Kungs, tas Visuaugstākais pār visu pasaulli.

84 Koraha bērnu dziesma uz Ķittit, dziedātāju vadonim.
Cik milīgas ir Tavas mājvietas, ak Kungs Cebaot!
2 Mana dvēsele iekārōjās un ilgojās loti pēc Tā Kunga pagalmiem, mana sirds un mana miesa priecājās iekš tā dzīvā Dieva. **3** Putnīš ir atradis namu un bezdelīga savu ligzdu, kur tā savus bērnus izperē, - pie Taviem altāriem, Kungs Cebaot, mans kēniņš un mans Dievs. **4** Svētīgi ir, kas Tava namā dzīvo, tie Tevi slavē vienmēr. (Sela) **5** Svētīgi tie cilvēki, kas savu stiprumu meklē pie Tevis, kam sirdis stāv Tavi ceļi, **6** Kas caur raudu ieļeju staigājot to dara par avoksnainu zemi; un lietus to pušķo ar svētību. **7** Tie iet no spēka uz spēku, tie parādās Dieva priekšā iekš Ciānas. **8** Kungs, Dievs Cebaot, klausī manu lūgšanu, atgriez ausis, ak Jēkaba Dievs. (Sela) **9** Dievs, mūsu priekšturamās bruņas, skaties un uzlūko Sava svaidītā vaigu. **10** Jo viena diena Tavos pagalmos ir labāka nekā tūkstošas cītas; man gribas labāki pie Dieva nama sliekšņa stāvēt, nekā mājot bezdievības dzīvokļos. **11** Jo Dievs Tas Kungs ir saule un priekšturamās bruņas; Tas Kungs dod žēlastību un godu, Viņš neatrauj labumu tiem, kas nenoziedzībā staigā. **12** Kungs Cebaot, svētīgs ir tas cilvēks, kas uz Tevi paļaujas.

85 Koraha bērnu dziesma, dziedātāju vadonim. Tu, ak Kungs, Savai zemei lēnīgs bijis un Jēkaba cietumu novērsis, **2** Tu Savu ļaužu noziegumu esi piedevijs, visus viņu grēkus aplājis; (Sela) **3** Tu visu Savu dusmību atņēmis, no Savas karstās bardzības atstājies: **4** Atved mūs atpakaļ, ak Dievs, mūsu Pestītājs, un lai Tava dusmība pret mums mitās. **5** Vai tad Tu mūžīgi pret mums gribi dusmutes un Tavu bardzību turēt uz bērnu bērniem? **6** Vai tad Tu negribi mūs atkal atspirdzināt, ka Tavi ļaudis iekš Tevis var priecāties? **7** Parādi mums, Kungs, Tavu žēlastību un dod mums Tavu pestišanu. **8** Es klausīšu, ko Tas Kungs, tas stiprais Dievs, runā, jo Viņš sola mieru Saviem ļaudim un Saviem svētiem, lai tie negriežas uz ģēķību. **9** Tiešām, Viņa palīdzība ir tuvu klāt tiem, kas Viņu bistas, ka mūsu zemē gods mājo, **10** Ka žēlastība un uzticība sastopas, ka taisnība un miers skūpstās, **11** Ka patiesība no zemes izaug un taisnība no debesīm skatās. **12** Un Tas Kungs dos labumu

un mūsu zeme dos savus auglus. **13** Taisnība staigās Viņa priekšā un nemsies Viņa pēdas par ceļu.

86 Dāvida lūgšana. Kungs, atgriez Savas ausis, paklausī mani, jo es esmu bēdīgs un nabags. **2** Pasargi manu dvēseli, jo es esmu bezvainīgs; palīdz, mans Dievs, Savam kalpam, kas uz Tevi paļaujas. **3** Esi man ūžīgs, ak Kungs! jo es saucu uz Tevi cauru dienu. **4** Iepriecīni Sava kalpa dvēseli, jo mana dvēsele, Kungs, nesās uz Tevi. **5** Jo Tu, Kungs, esi labs, un piedod labprāt no lielas žēlastības visiem, kas Tevi piesauc. **6** Kungs, klausies uz manu lūgšanu un nēm vērā manas piesaukšanas balsi. **7** Bēdu laikā es Tevi piesaucu, jo Tu mani paklausī. **8** Neviens starp tiem dieviem nav kā Tu, Kungs, un tā nav nekas kā Tavi darbi. **9** Visas tautas, Kungs, ko Tu esi radījis, nāks un pielūgs Tavā priekšā, un godās Tavu vārdu. **10** Jo Tu esi liels un dari brīnumus, Tu esi Dievs, Tu vien. **11** Māci man, Kungs, Tavu ceļu, es staigāšu iekš Tavas patiesības; valdi manu sirdi pie tā viena, Tavu vārdu bīties. **12** Kungs, mans Dievs, es Tevi slavēšu no visas sīrīs, un godāšu Tavu vārdu mūžīgi. **13** Jo Tava žēlastība ir liela pār mani un Tu manu dvēseli esi atpestījis no tās dzīlās elles. (**Sheol h7585**) **14** Ak Dievs, lepni ļaudis celās pret mani un varas darītāju bars meklē manu dvēseli un Tevi netur priekš savām acīm. **15** Bet Tu, Dievs Kungs, esi sirds ūžīgs un lēnprātīgs, pacietīgs un no lielas žēlastības un uzticības. **16** Atgriezies pie manis un esi man ūžīgs, dod Savu spēku Savam kalpam, un atpestī Savas kalpones dēlu. **17** Dari zīmi pie manis, ka man labi klājās, ka mani nīdētāji to redz un kaunas, ka Tu, Kungs, man palīdzi un mani iepriecīni.

87 Koraha bērnu dziesma. Viņas pamati ir likti uz svētīem kalniem. **2** Tas Kungs miļo Ciānas vārtus pār visiem Jēkaba dzīvokļiem. **3** Teicamas lietas par tevi topi sludinātas, tu Dieva pilsēta. (Sela) **4** Es pieskaitīšu Rahabu un Bābeli pie tiem, kas mani pazīst; redzi, Filisti un Tirus ar Moru ļaudim: šis tur ir dzimis. **5** Un par Ciānu sacīs: šis un tas tur ir dzimis, un tas Visuaugstais pats to stiprina. **6** Tas Kungs skaitīs un rakstīs tās tautas: šis tur ir dzimis. (Sela) **7** Un dziedot un dejot sauks: visi mani avoti, (ak Ciāna), ir iekš Tevis.

88 Koraha bērnu dziesma, dziedātāju vadonim, ar stabulēm dziedama. Hemana, Ezraka dēla, pamācība. Kungs, Dievs, mans Pestītājs, es Tevi piesaucu dienām naktim. **2** Lai nāk mana lūgšana Tavā priekšā, atgriez Savu ausi pie manas kliegšanas. **3** Jo mana dvēsele ir bēdu pilna, un mana dzīvība ir tikusi klāt pie elles. (**Sheol h7585**) **4** Es topu lidzinātām tiem, kas bedrē nogrimst, es esmu kā vīrs, kam spēka nav. **5** Pie tiem nomirušiem es esmu piešķirts, tā kā tie nokautie, kas kapā guļ, ko Tu vairs nepiemini, un kas no Tavas rokas ir atšķirti. **6** Tu mani esi licis visdzīļākā bedrē, tumsībā un dzīlumā. **7** Tava bardzība mani spiež, Tu mani apbēdīni ar visiem Saviem plūdiem. (Sela) **8** Manus draugs Tu esi licis tālu no manis, tiem Tu mani esi darijis par negantību: es esmu kā cietumā un nevaru tikt ārā. **9** Mana aks īgst no bēdām, ak Kungs. Es Tevi piesaucu ikdienas, es izstiepu savas rokas uz Tevi. **10** Vai tad Tu pie mirušiem darīsi brīnumus? Jeb vai aizmigušie celsies un Tev pateiksies? (Sela) **11** Vai kapā sludinās Tavu žēlastību un Tavu uzticību nāves vietā? **12** Vai Tavus brīnumus

tumsībā atzīs un Tavu taisnību tai zemē, kur neko vairs nepiemin? **13** Bet es Tevi piesaucu, Kungs, un mana lūgšana nāk agri Tavā priekšā. **14** Kāpēc Tu atstūmi, Kungs, manu dvēsli un paslēpi Savu viagu priekš manis? **15** Es esmu bēdīgs un novārdzis no pašas jaunības, es ciešu Tavas briesmas, ka es gandrīz izmīstu. **16** Tava bardzība iet pār mani, Tavas briesmas mani nospāida. **17** Tās mani apņem kā ūdens plūdi cauru dienu, tās visai(pilnīgi) mani apstāj. **18** Tu dari, ka draugi un tuvākie paliek tālu nost no manis; mani pazīstamie priekš manis aplēpjās.

89 Etana, Ezraka dēla, pamācība. Es dziedāšu no Tā Kunga žēlastības mūžīgi un darīšu zināmu Viņa patiesību ar savu muti līdz radu radiem. **2** Jo es saku: "Mūžīga žēlastība uzcelta debesīs; tur Tu piestiprini Savu patiesību." **3** "Es esmu derību derējis ar Savu izredzēto, Es Dāvidam, Savam kalpam, esmu zvērējis. **4** Es apstiprināšu tavu dzimumu mūžīgi un uztaisīšu tavu goda krēslu līdz bērnu bērniem." (Sela) **5** Par to debesis slavē, ak Kungs, Tavus brīnumus, ir Tavu patiesību tai svētā draudzē. **6** Jo kas ir debesis Tam Kungam līdzīgs? Kas ir kā Tas Kungs starp Dieva bērniem? **7** Tas stiprais Dievs ir ļoti bijājams to svēto draudzē un bīstams pār visiem, kas ir ap Viņu. **8** Kungs, Dievs Cebaot, kas ir tāds kā Tu, tāds varens, ak Kungs! Un Tava patiesība ir ap Tevi. **9** Tu valdi pār grezno jūru; kad viņas vilņi celas, tad Tu tos klusini. **10** Tu satrici Rahabu kā nokautu, Tu izkaisi Savus ienaidniekus ar Savu vareno elkonu. **11** Tev pieder debesis, ari zeme Tev pieder; zemes virsu un viņas pilnumu Tu esi radījis. **12** Ziemeli un dienasvidu tu esi radījis; Tābors un Hermons gavilē par Tavu vārdu. **13** Tev ir spēcīgs elkonis, stipra ir Tava roka un augsta Tava labā roka. **14** Taisnība un tiesa ir Tava valdības krēsla pamati, žēlastība un patiesība iet Tavā priekšā. **15** Svētīgi tie ļaudis, kas māk gavilēt; ak Kungs, tie staigā Tava vaiga gaišumā. **16** Par Tavu vārdu tie priečājās vienmēr un caur Tavu taisnību tie ir paaugstināti. **17** Jo Tu esi viņu stipruma rota, un caur Tavu labprātību Tu mūsu ragu paaugstini. **18** Jo mūsu priekšūramās bruņas ir no Tā Kunga, un no Israēla Svētā ir mūsu kēniņš. **19** Cītkārt Tu runāji caur parādišanu Savam svētam un sacīji: Es esmu vienam varenam paligu sniedzis, Es esmu paaugstinājis vienu izredzētu no tiem ļaudīm. **20** Es Dāvidu, Savu kalpu, esmu atradis, ar Savu svēto eļļu Es to esmu svaidījis. **21** Mana roka būs līdz ar to vienmēr, un Mans elkonis viņu spēcīnās; **22** lenaīdnieks viņu nevajās un ļaundarīs viņu nespaidīs. **23** Bet Es satiekšu viņa pretiniekus viņa priekšā un sadauzišu viņa ienaidniekus. **24** Un Mana uzticība un žēlastība būs ar viņu, un viņa rags caur Manu vārdu taps paaugstināts. **25** Un Es viņu roku likšu līdz jūrai, un viņa labo roku līdz tām lielupēm. **26** Viņš Mani piesauks: Tu esi mans Tēvs, mans Dievs un manas pestišanas patvērums. **27** Un Es viņu ieceļušu par to pirmsdzīmušo, par to visaugsto stārp tiem kēniņiem virs zemes. **28** Savu žēlastību Es viņam turēšu mūžīgi, un Mana deriba ar viņu paliks pastāvīga. **29** Es viņam došu dzimumu mūžīgi un darīšu viņa goda krēslu kā debesu dienas. **30** Bet kad viņa bērni Manu bauslību atstās un Manās tiesās nestāigās; **31** Kad tie Manus likumus sagānīs un Manus bauļus neturēs; **32** Tad Es viņu pārkāpumus piemeklēšu ar rīksti un viņu noziegumus ar sitieniem. **33** Bet Savu žēlastību Es no viņa neatraušu un Savu patiesību

Es neaizliegšu. **34** Es Savu derību nesagānišu un, ko Manas lūpas runājušas, to Es nepārgrozišu. **35** Vienu lietu pie Savas svētības Es esmu zvērējis: tiesām, Es Dāvidam nemelošu. **36** Viņa dzimums būs mūžīgi, un viņa goda krēsls manā priekšā kā saule. **37** Viņš būs mūžīgi stiprs kā mēnesis un būs pastāvīgs, kā tas liecinieks padabešos. (Sela) **38** Bet nu Tu viņu esi atstūmis un atmetis, Tu esi apskaities pret Savu svaidīto. **39** Tu Sava kalpa derību esi iznīcīnājis, viņa kroni Tu esi nometis zemē. **40** Tu esi salauzis visus viņa mūrus, viņa stiprās pilis Tu esi licis drupās. **41** Visi, kas iet garām, viņu aplaupa; viņš saviem kaimiņiem ir palicis par apsmieklu. **42** Tu paaugstināji viņa spaidītāju labo roku, Tu iepriecināji visus viņa ienaidniekus. **43** Arī viņa zobena asmeni Tu esi atrēmis un neesi licis viņam pastāvēt karā. **44** Tu viņa glītumam licis mitēties un nogāzis zemē viņa goda krēslu. **45** Tu esi paīsinājis viņa jaunības dienas, Tu viņu apsedzis ar kaunu. (Sela) **46** Cik ilgi, ak Kungs, Tu gribi pilnīgi aplēpties, un cik ilgi Tava bardzība degs kā uguns? **47** Piemini, kāds ir mans mūžs, cik nīcīgus Tu visus cilvēku bērnus esi radījis? **48** Kurš cilvēks dzīvo, kas nāvi nerēdzežs? Kas savu dveseli izglābs no kapa varas? (Sela) (**Sheol h7585**) **49** Kungs, kur ir Tava senējā žēlastība, ko Tu Savā uzticībā Dāvidam esi zvērējis? **50** Piemini, ak Kungs, Savu kalpu kaunu, ko es savā sirdi nesu, no visām pasaules tautām, **51** Ka Tavi ienaidnieki nievā, ak Kungs, ka tie nievā Tava svaidītā pēdas. **52** Slavēts lai ir Tas Kungs mūžīgi! Āmen, Āmen.

90 Mozus, Tā Dieva vīra, lūgšana. **2** Kungs, Tu mums esi par patvērumu uz radu radiem; pirms kalni radušies un Tu zemi un pasauli biji sataisījis, Tu esi mūžīgi mūžam tas stiprais Dievs. **3** Tu cilvēkus dari par pišķiem un saki: griezīties atpakaļ, jūs cilvēku bērni. **4** Jo tūkstoši gadi Tava priekšā ir kā tā diena, kas vakar pagājusi, un kā vienas nakts vaktis. **5** Tu tos aizrauj kā plūdos; tie ir kā miegs, tie ir agrumā kā zāle, kas atzel, **6** Kas ritā zaļo un atzel, un vakarā top noplauta un kalst. **7** Jo caur Tavu dusmību mēs iznīkstam un caur Tavu bardzību mēs topam izbiedēti. **8** Tu lieci mūsu noziegumus Savā priekšā, mūsu aplēptos grēkus priekš Savā vaiga gaišuma. **9** Jo visas mūsu dienas aiziet caur Tavu dusmību; mēs pavadām savus gadus kā pasaku. **10** Mūsu dzīvības laiks stāv septiņdesmit gadus, vai, ja kas ļoti stiprs, astoņdesmit gadus, un viņas labums ir grūtums un bēdas; jo tā aiziet ātri un mēs skrienam nost. **11** Bet kas atzīst Tavas dusmības stiprumu un Tavu bardzību, Tevi bīdamies? **12** Māci mums mūsu dienas tā skaitīt, ka gudru sirdi dabūjam. **13** Atgriezies, Kungs, atkal pie mums, - cik ilgi tad tas būs? un esi Saviem kalpiem žēligs. **14** Paēdini mūs agri ar Savu žēlastību, tad mēs gavilēsim, un priecāsimies visu savu mūžu. **15** Iepriecini mūs pēc tām dienām, kur Tu mūs apbēdinājis, pēc tiem gadiem, kur esam redzējuši ļaunumu. **16** Parādi Saviem kalpiem Savus darbus un Savu godu viņu bērniem. **17** Un Tā Kunga, mūsu Dieva, laipnība lai paliek pār mums! Un pašķir pie mums mūsu roku darbu, mūsu roku darbu, to Tu pašķir!

91 Kas sēž tā Visuaugstākā patvērumā un mīt tā Visuvarenā ēnā, **2** Tas saka uz To Kungu: mana cerība un mana stipra pils, mans Dievs, uz ko es palaujos. **3** Jo Viņš tevi glābj no mednieka valgiem, no kaitīgā mēra. **4** Viņš

tevi sedz Saviem spārniem, un apakš Viņa spārniem tu esi glābt; Viņa patiesība ir par apsegū un par priekšturamām bruņām, **5** Ka tev nav ko būties no nakts baideklīem, no bultām, kas dienā skraida, **6** No mēra, kas tumsā liet, no sērgas, kas dienas vidū samaitā. **7** Jebšu tūkstoši krīt tev sānis, un desmit tūkstoši pie tavas labās rokas, taču tevi neaiznems. **8** Tiešām, ar savām acīm tu uzlūkosi un redzēsi, kā bezdievīgiem top atmaksāt. **9** Tu, Kungs, esi mans patvērumi! To Visuaugstāko tu esi licis par savu stiprumu. **10** Ľaunums tev neuzies, un pie tava dzīvokla mokas nepiestāsies. **11** Jo Viņš Saviem enģēliem par tevi pavēlēs, tevi pasargāt uz visiem taviem celjiem. **12** Tie tevi uz rokām nesīs, ka tu savu kāju pie akmens nepiedauzīsi. **13** Pār lauvām un odzēm tu kāpsi un samisi jaunos lauvas un pūķus. **14** „Viņš tveras pie Manis, un Es viņu izglābšu; Es viņu paaugstināšu, jo viņš pazist Manu vārdu. **15** Viņš Mani piesauc, un Es viņu paklausīšu. Es viņam klāt esmu bēdās, Es viņu gribu izraut un viņu pagodināt. **16** Ar ilgu dzīvošanu Es viņu gribu paēdināt un viņam parādīt Savu pestišanu“.

92 Dziesma svētdienā dziedama. Laba lieta ir, To Kungu slavēt un dziedāt Tavam Vārdam, Tu Visuaugstākais, **2** Rītos izteikt Tavu žēlastību un naktis Tavu uzticību, **3** Uz tām desmit stīgām un uz stabulēm, ar spēlēšanu uz koklēm. **4** Jo, Kungs, Tu mani iepriecini ar Saviem darbiem; es gavilēju par to, ko Tava roka dara. **5** Ak Kungs, cik lieli ir Tavi darbi, cik loti dziļas Tavas domas! **6** Nejēga to neatziņst, un ģeķis to nesaprot. **7** Gan bezdievīgie zaļo kā zāle, un visi ļauna darītāji zel; tomēr tie top izdeldēti mūžīgi mūžam. **8** Bet Tu, Kungs, esi tas augstākais mūžīgi. **9** Jo redzi, Tavi ienaidnieki, ak Kungs, redzi, Tavi ienaidnieki iet bojā, visi ļaudarītāji top izkāsīti. **10** Bet Tu paaugstini manu ragu kā vērša ragu; es esmu apliepts ar jaunu ellu. **11** Un manas acis uzlūko ar prieku manus nicinātājus, manas ausis iepriecinājās par tiem, kas ļaunā prātā pret mani ceļas. **12** Taisnais zaļo kā palma koks, viņš aug kā ciedru koks uz Lībanus. **13** Kas Tā Kunga namā ir stādīti, tie zaļo mūsu Dieva pagalmos. **14** Vēl pašā vecumā tie nes auglus, tie ir auglīgi un zaļi, **15** Un stāsta, ka Tas Kungs, mans patvērumi, ir taisns, un netaisnības nav pie Viņa.

93 Tas Kungs ir kēniņš un ar godību ėrbies, Tas Kungs ir ērbies un apjōzies ar spēku; tādēl pasaule stāv stipra, ka nešaubās. **2** Tavs valdības krēsls stāv stipris no sendienām; Tu esi no mūžības. **3** Upes pacēl, ak Kungs, upes pacēl savu kaukšanu, upes pacēl savu krākšanu. **4** Pār lielu ūdeņu krākšanu, pār varenām jūras bangām Tas Kungs ir jo varens augstībā. **5** Tavas liecības ir visai uzticamas; svētums ir Tava nama jaukums, ak Kungs, mūžīgi.

94 Kungs, Dievs, Tu atriebējs, ak Tu stiprais Dievs, Tu atriebējs, parādies! **2** Celies, Tu pasaules soģi, atmaksā tiem lepniem pēc viņu nopolna. **3** Cik ilgi tiem bezdievīgiem, Kungs, cik ilgi tiem bezdievīgiem būs priečaties? **4** Pārplūstot tie runā pārgalvīgi, un visi ļaudarītāji greznojās. **5** Ak, Kungs, tie samin Tavus laudis un nospiež Tavu īpašumu, **6** Atraites un svešniekus tie nokauj un nomaitā bāriņus, **7** Un saka: Tas Kungs to nerēdz, un Jēkaba Dievs to nemana. **8** Nemiet vērā, jūs bezprātīgi starp tiem ļaudīm, un jūs ģeķi, kad jūs palikstiet

gudri? **9** Kas ausi ir dēstījis, vai tas nedzirdēs? Kas aci darījis, vai tas nerēdzēs? **10** Kas tautas pārmāca, vai tas nesodis? Tas, kas cilvēkiem māca atzīšanu, **11** Tas Kungs zin cilvēku domas, ka tās ir nelietīgas. **12** Svētīgs tas vīrs, ko Tu, Kungs, pārmāci, un kam Tu māci Savu bauslību, **13** To mierināt bēdu dienās, tiekams bezdievīgam bedri raks. **14** Jo Tas Kungs neatstums Savus ļaudis un nepamatīs Savu mantas tiesu. **15** Jo pie taisnības jāgriežas tiesai, un tam piekrītis visi sirdsskaidrie. **16** Kas mani aizstāv pret netaisniem? Un kas man stāv klāt pret ļaudarītājiem? **17** Ja Tas Kungs nebūtu mans paligs, tad gan mana dvēsele drīz gulētu klusumā. **18** Kad es jau sacītu: kāja man slīd, tad Tava žēlastība, ak Kungs, mani tur. **19** Kad man daudz sirdēstu, tad Tava iepriecināšana ieliksmo manu dvēseli. **20** Vai Tu biedrs būtu tam posta krēslam, kas blēdību izperē taisnības vietā? - **21** Tie sapulcējās pret taisnā dvēseli un pazudina nenoziedzīgas asinīs. **22** Bet Tas Kungs ir mans patvērumi, un mans Dievs mana pils, kur glābjos. **23** Un Viņš tiem atmaksā viņu noziegumu un tos izdeldēs viņu blēdībā. Tas Kungs, mīsu Dievs, tos izdeldēs.

95 Nāciet, dziedāsim Tam Kungam priečīgi, gavilēsim savas pestišanas patvērumam. **2** Ejam priekš Viņa vaiga ar pateikšanu, gavilēsim Viņam ar dziesmām. **3** Jo Tas Kungs ir tas lielais un stiprais Dievs un tas lielais kēniņš pār visiem dievīem. **4** Viņa rokā ir zemes dzīlumi, un kalnu augstumi Viņam pieder. **5** Viņam pieder jūra, jo Viņš to radījis, un Viņa rokas sausumu ir cēlušas. **6** Nāciet, pielūgīsim, klanīsimies un metīsimies celos priekš Tā Kunga, sava radītāja. **7** Jo Viņš ir mūsu Dievs, un mēs esam Viņa ganības ļaudis un Viņa rokas avis. **8** Šodien, kad jūs Viņa balsi dzirdiet, tad neapcietinājet savas sirdis, tā kā Merībā, tā kā Māsa tuksnesī, **9** Kur jūsu tēvi Mani kārdināja, Mani pārbaudīja, lai gan Manus darbus redzēja. **10** Man četrdesmit gadus raizes ir bijušas ar šo tautu, tā ka Es sacīju: tie ir ļaudis, kam sirds maldās un kas Manus celus nepazist. **11** Tādēl Es Savā dusmībā esmu zvērējis: tiešām, tiem nebūs nākt pie Manas dusas.

96 Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, dziediet Tam Kungam visa pasaule; **2** Dziediet Tam Kungam, teiciet Viņa Vārdu, sludinājet dienu no dienas Viņa pestišanu. **3** Izteiciet pagānu starpā Viņa godu, visu tautu starpā Viņa brīnumus. **4** Jo Tas Kungs ir liels un loti teicams, Viņš ir bijājams pār visiem dievīem. **5** Jo visi tautu dievi ir elki, bet Tas Kungs ir radījis debesis. **6** Augstība un godība ir Viņa priekšā, spēks un glītums Viņa svētā vietā. **7** Dodiet Tam Kungam, jūs ļaužu tautas, dodiet Tam Kungam godu un spēku. **8** Dodiet Tam Kungam Viņa vārda godu, nesiet dāvanas un nāciet Viņa pagalmos. **9** Pielūdziet To Kungu svētā glītumā, priekš Viņa vaiga lai dreb visa pasaule. **10** Sakait starp tautām: Tas Kungs ir kēniņš: tādēl pasaule stāv stipra, ka nešaubās; Viņš tiesās tos laudis ar taisnību. **11** Priecājies, debess, un līksmojies, zeme, jūra lai krāc un viss, kas tur iekšā. **12** Lauks lai priečājās ar visu, kas tur stāv, visi meža koki lai gavilē. **13** Priekš Tā Kunga vaiga, jo Viņš nāk, jo Viņš nāk pasauli tiesāt. Zemes virsu Viņš tiesās ar taisnību un tos ļaudis ar Savu patiesību.

97 Tas Kungs ir kēniņš, - lai priečājās zeme, un salas lai līksmojās lielā pulkā. **2** Padebesis un krēslība ir ap

Viņu, taisnība un tiesa ir Viņa godibas krēsla stiprums. **3** Uguns iet Viņa priekšā un iedēdzina visapkārt Viņa pretiniekus. **4** Viņa zibenī apgaismo pasauli; zemes virsas to redz un dreb. **5** Kalni izkūst kā vaski Tā Kunga priekšā, tā visas pasaules Kunga priekšā. **6** Debesis izstāsta Viņa taisnību, un visi ļaudis redz Viņa godu. **7** Kaunā top visi, kas bildēm kalpo un lielās ar elkiem; pieļūdziet Viņu, visi dievi. **8** Ciāna klausās un priečājās, Jūda meitas līksmojās, Kungs, kad Tu tiesā. **9** Jo Tu, Kungs, esi tas Visu augstākais pār visu pasauli, ļoti paaugstināts pār visiem dieviem. **10** Ienīstiet ļaunu, jūs, kas To Kungu milojiet; Viņš pasārgā Savu svēto dvēseles, no bezdievīgo rokas Viņš tos izglābs. **11** Taisnam aust gaišums, un prieķis sirdsskaidriem. **12** Priečājaties iekš Tā Kunga, jūs taisnie, un teiciet Viņa svēto vārdu.

98 Dziesma. Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, jo Viņš dara brīnumus; Viņš palīdz ar Savu labo roku un ar Savu svēto elkonī. **2** Tas Kungs ir zināmu darījis Savu pestišanu, tautu priekš Viņš parādījis Savu taisnību. **3** Viņš piemiņējis Savu ķēlastību un Savu uzticību Israēla namam, un visi zemes gali redz mūsu Dieva pestišanu. **4** Gavilējet Tam Kungam, visa zeme, skandinājet priečīgi, līksmojaties priečīgi un dziediet. **5** Dziediet Tam Kungam ar koklēm, ar koklēm un dziesmas skaņu, **6** Ar trumētēm un ar bazūņu skaņu, gavilējet tā kēniņa, Tā Kunga priekšā. **7** Lai jūra krāc un kas iekš tās ir, zemes virsas un kas tur dzīvo. **8** Lai upes plaukšķina, un kalni lai kopā līksmojās **9** Tā Kunga priekšā, jo Viņš nāk zemi tiesāt; Viņš tiesās pasauli ar taisnību un tos ļaudis ar tiesu.

99 Tas Kungs ir kēniņš, - tautas dreb; Viņš sēž pār kērubiem, - zeme trīc. **2** Tas Kungs ir liels iekš Ciānas, un Viņš ir augsts pār visiem ļaudim. **3** Tavu lielo un bijājamo Vārdu lai teic, jo Tas ir svēts; **4** Ar taisnību Tu esi nodibinājis kēniņa stiprumu, kas tiesu milo; Tu esi iecēlījis tiesu un taisnību iekš Jēkaba. **5** Paaugstinājiet To Kungu, mūsu Dievu, un pieļūdziet Viņa kāju pamesla priekšā; Viņš ir svēts. **6** Mozus un Ārons starp Viņa priesteriem, un Samuēls starp tiem, kas piesauc Viņa Vārdu; tie piesauca To Kungu, un Viņš tos paklausīja. **7** Viņš runāja uz tiem padabeša-stabā; tie turēja Viņa liecības un tos likumus, ko Viņš tiem bija devis. **8** Kungs, mūsu Dievs, Tu tos paklausīji, Tu stiprais Dievs tiem piedevi un biji atriebējs par viņu darbiem. **9** Paaugstinājiet To Kungu, mūsu Dievu, un pieļūdziet Viņa svētā kalnā, jo Tas Kungs, mūsu Dievs, ir svēts.

100 Pateicības dziesma. Gavilējet Tam Kungam, visa pasaule. **2** Kalpojet Tam Kungam ar prieku, nāciet priekš Viņa vaiga ar gavilēšanu. **3** Atzīstiet, ka Tas Kungs ir Dievs; Viņš mūs ir darījis, un ne mēs paši, par Saviem ļaudim un par Savas ganības avīm. **4** Ieejat pa Viņa vārtiem ar pateikšanu, Viņa pagalmos ar teikšanu; pateiciet Viņam, slavējiet Viņa Vārdu. **5** Jo Tas Kungs ir labs; Viņa ķēlastība paliek mūžīgi, un Viņa patiesība līdz radu radiem.

101 Dāvida dziesma. No ķēlastības un tiesas es gribu dziedāt, - Tev, Kungs, es dziedāšu. **2** Es likšu vērā nenoziedzības ceļu, - kad Tu nāksi pie manis? - Es staigāšu ar skaidru sirdi savā namā. **3** Uz ļaunām lietām es nelūkošu, grēka darbu es ienīstu, ka tas nebūs pie manis. **4** Nikna

sirds lai ir tālu no manis, ļauna es negribu zināt. **5** Kas savu tuvāko slepeni aprunā, to es izdeldēšu, kam lepnas acis un grezna sirds, to es necietīšu. **6** Manas acis raugās uz tiem uzticīgiem iekš zemes, ka tie paliek pie manis; kas taisnu ceļu staigā, tas man kalpos. **7** Kas blēdību dara, tas nepaliks manā namā; kas melus runā, nepastāvēs priekš manām acīm. **8** Ik rītus es nomaitāšu visus bezdievīgos iekš zemes, ka es izdeldu visus ļaundarītājus no Tā Kunga pilsētas.

102 Bēdu cilvēka lūgšana, kad tas ir noskumis un savas žēlabas izgāž Tā Kunga priekšā. Ak Kungs, klausī manu lūgšanu, un mana saukšana lai nāk pie Tevis. **2** Neapslēp Savu vaigu priekš manis, atgriez Savu ausi pie manis bēdu laikā; tai dienā, kad es saucu, paklausī mani drīz. **3** Jo manas dienas ir iznīkušas kā dūmi, un mani kauli ir izdegusi kā pagale. **4** Mana sirds ir sasista un izkaltusi kā zāle, tā ka es aizmirstu pat savu maizi ēst. **5** Mani kauli līp pie manas miesas no kaukšanas un nopūšanās. **6** Es esmu tā kā dumpis tuksnesi, es esmu kā apogs (pūce) izpostītās vietās. **7** Es esmu nomodā un tāpat kā vinentulis putns uz jumta. **8** Mani ienaidnieki mani nievā cauru dienu; kas pret mani trako, tie mani dara par lāsta vārdu. **9** Jo es ēdu pelnus kā maizi un sajaucu savu dzērienu ar asarām, **10** Tavas bardzības un dusmības pēc, jo Tu mani esi pacēlis un atkal nogāzīs. **11** Manas dienas ir kā ēna pavakarē, un es kalstu kā zāle. **12** Bet Tu, Kungs, paliec mūžīgi un Tava piemiņa līdz radu radiem. **13** Kaut Tu celtos un apžēlotos par Ciānu, jo jau ir laiks par viņu apžēloties, jo tas nospriestais laiks ir atnācis. **14** Jo Tavi kalpi milo vijas akmeņus un ķēlojās, ka tā guļ pišķos. **15** Tad pagāni bīsies Tā Kunga Vārdu, un visi kēniņi virs zemes Tavu godību, **16** Kad Tas Kungs Ciānu uztaisīs un parādisies Savā godībā. **17** Viņš griežas pie bēdu ļaužu lūgšanas un nerīcīna pielūgšanu. **18** Lai tas top uzkratīsts pēcnākamiem, un tie ļaudis, kas vēl taps radīti, slavēs To Kungu. **19** Jo Viņš skatās no Sava svēta augstuma, Tas Kungs lūko no debesīm uz zemi, **20** Ka Viņš dzīdz cietumnieku nopūšanos un atsvabina nāves bērnus; **21** Ka Tā Kunga vārds top sludināts Ciānā un Viņa slava Jeruzālemē, **22** Kad tautas sapulcējās kopā un valstis, Tam Kungam kalpot. **23** Bet Viņš ir pazemojis ceļā manu spēku un pāsinājis manas dienas. **24** Es sakū; mans Dievs, neņem mani nost pusmūžā. Tavi gadi paliek līdz radu radiem. **25** Senlaikus Tu esi nodibinājis zemi, un debesis ir Tavu roku darbs. **26** Tās zudis, bet Tu pastāvēsi; tās sadils visas, kā drēbes; Tu tās pārvērtīsi kā drānas, un tās pārvērtīsies; **27** Bet Tu palieci tas pats, un Tavi gadi nebeigties. **28** Tavu kalpu bērni paliks, un viņu dzimums būs pastāvīgs Tavā priekšā.

103 Dāvida dziesma. Teici To Kungu, mana dvēsele, un viss, kas iekš manis, Viņa svēto vārdu. **2** Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev laba darījis. **3** Viņš piedod visus tavus grēkus un dziedina visas tavas vainas. **4** Viņš izglābj tavu dzīvību no samaitāšanas un pušķo tevi ar ķēlastību un apžēlošanām. **5** Viņš pieēdīna tavu muti ar labumu, ka tu atjaunojies kā ērglis. **6** Tas Kungs izdod taisnību un tiesu visiem, kas top apbēdināti. **7** Viņš Mozum darījis zināmus Savus ceļus, Israēla bērniem Savus darbus. **8** Žēligs un lēnīgs ir Tas Kungs, pacietīgs un no lielas ķēlastības. **9** Viņš ķildu neturēs mūžam un

nedusmosies mūžigi. **10** Viņš mums nedara pēc mūsu grēkiem un mums nemaksā pēc mūsu noziegumiem. **11** Jo cik augstas debesis ir pār zemi, tīk spēcīga Viņa žēlastība pār tiem, kas Viņu bistas. **12** Cik tālu rīti no vakariem, tīk tālu Viņš liek mūsu pārkāpumus nost no mums. **13** Tā kā tēvs apžēlojās par bērniem, tā Tas Kungs žēlo tos, kas Viņu bistas. **14** Jo Viņš zin, kāds radijums mēs esam, Viņš piemin, ka mēs esam pišķi. **15** Cilvēks savā dzīvībā ir kā zāle, viņš zied kā puķe laukā. **16** Kad vejš pār to pāriet, tad viņas vairs nav, un viņas vietu vairs nepazīst. **17** Bet Tā Kunga žēlastība paliek mūžigi mūžam pār tiem, kas Viņu bistas, un Viņa taisnība līdz bērnu bērniem. **18** Pie tiem, kas Viņa deribu tur un Viņa baušļus piemin, ka tie tos dara. **19** Tas Kungs ir stiprinājis Savu godības krēslu debesīs, un Viņa valstība valda pār visu. **20** Teiciet To Kungu, Viņa enģeli, jūs stiprie karotāji, kas Viņa vārdu izdara, klausīdamī Viņa vārda balsi. **21** Teiciet To Kungu, visi Viņa spēcīgie pulki, jūs Viņa sulaiņi, kas dara pēc Viņa prāta. **22** Teiciet To Kungu, visi Viņa darbi višas vietās, kur Viņš valda. Teici To Kungu, mana dvēsele.

104 Teici To Kungu, mana dvēsele! Kungs, mans Dievs, Tu esi ļoti liels, ar augstību un godību aptēries. **2** Tu ģerbies gaišumā kā apģērbā; tu izklāj debesis kā telti. **3** Tu ūdenus augstībā sev lieci par grīdu, tu dari padebēsus par saviem ratiem, tu staigā uz vēja spārniem. **4** Tu dari vējus par Saviem enģeliem un uguns liesmas par Saviem sulaiņiem. **5** Zemi Tu esi dibinājis uz viņas pamatiem, ka tā nešaubas ne mūžam. **6** Ar jūras dzīlumiem Tu to apsedzis kā ar apģērbu, ūdeņi stāvēja pār kalniem. **7** No Taviem draudumi tie bēga, no Tava pērkona tie steidzās projām; **8** Kalni cēlās un lejas nogrima tai vietā, ko Tu tām biji līcis. **9** Tu esi līcis robežas, tās tie (ūdeņi) nepārkāps un zemi vairs neapklās. **10** Tu izvadī avotus pa ieļajām, ka tie tek starp kalniem. **11** Tie dzirdina visus lauka zvērus, tur atdzeras meža ēzeļi. **12** Pie tiem mīt debespītni, zaros tie dzied. **13** Tu slapini kalnus no augšienes; ar augliem, ko Tu radi, zeme top piepildīta. **14** Tu liec zālei augt priekš lopiem un sējai cilvēkam par labu, lai nāk maize no zemes. **15** Un vīns, kas iepriecina cilvēka sirdi, ka viņa vaigs top skaistāks nekā no eļļas, un ka maize spēcīna cilvēka sirdi. **16** Tā Kunga koki top papilnam slacināti, ciedra koki uz Libanus, ko Viņš ir dēstījis. **17** Tur putni dara ligzdas un stārkī dzīvo uz piedēm. **18** Augstie kalni ir priekš mežu kazām, klintis kalna āpšiem par patvērumu. **19** Tu esi darijīs mēnesi laikmetiem, saule zin savu noešanu. **20** Tu dari tumsu, ka nakts metās; tad kustās visi meža zvēri. **21** Jaunie lauvas rūc pēc laupījuma, meklēdamī savu barību no Dieva. **22** Un kad saule lec, tad tie atkal aizbēg un apgulgas savās alās. **23** Tad cilvēks iziet pie sava darba, pie sava lauka darba līdz vakaram. **24** Cik lieli ir Tavi darbi, ak Kungs! Tos visus Tu esi darijīs ar gudrību, - zeme ir Tava padoma pilna. **25** Redži, jūra, liela un plata uz abējām pusēm! Tur mudžēt mudž neskaitāmā pulkā visādi zvēri, lieli, mazi. **26** Tur iet lielas laivas un Levijatans, ko Tu esi darijīs, tur dzīvoties. **27** Tie visi uz Tevi gaida, ka Tu tiem barību dodī savā laikā. **28** Kad Tu tiem dod, tad tie salasa; kad Tu Savu roku atveri, tad tie ar labumu top pieēdināti. **29** Tu apslēpi Savu vaigu, tad tie iztrūkstas; Tu atņem viņiem dvašu, tad tie mirst un paliek atkal par pišķiem. **30** Tu sūti Savu Garu, tad tie

top radīti, un Tu atjauno zemes ģimi. **31** Tā Kunga godība paliek mūžīgi; Tas Kungs priečājs par Saviem darbiem. **32** Viņš uzlūko zemi, tad tā dreb; Viņš aizskar kalnus, tad tie kūp. **33** Es dziedāšu Tam Kungam, kamēr es dzīvoju; es slavēšu savu Dievu ar dziesmām, kamēr šeit esmu. **34** Manas domas Viņam lai patīk; es priečāšos iekš Tā Kunga. **35** Grēcinieki no zemes lai izzūd un bezdievīgo lai vairs nav. Teici To Kungu, mana dvēsele, Alleluja.

105 Pateiciet Tam Kungam, piesauciet Viņa Vārdu, dariet zināmus starp tiem ļaudīm Viņa darbus. **2** Dziediet Viņam, slavējet Viņu ar dziesmām, pārdomājet visus Viņa brīnumus. **3** Slavējet Viņa svēto vārdu; lai tās sirdis priečājs, kas To Kungu meklē. **4** Vaicājet pēc Tā Kunga un pēc Viņa spēka, meklējet vienmēr Viņa vaigu. **5** Pieminiet Viņa brīnumus, ko Viņš ir darijis, Viņa brīnuma darbus un Viņa mutes tiesas, - **6** Tu Ābrahāma, Viņa kalpa dzimums, jūs Jēkaba bērni, Dieva izredzētie! **7** Viņš ir Tas Kungs, mūsu Dievs; Viņa tiesas iet pār visu zemi. **8** Viņš piemin Savu deribu mūžam, to vārdu, ko Viņš ir iecēlis tūkstošiem dzimumiem, **9** Ko Viņš ar Ābrahāmu derējis un ko zvērējis Īzakam. **10** To Viņš arī Jēkabam ir iecēlis par likumu, Israēlim par mūžīgu derību, **11** Sacīdams: tev Es došu Kanaāna zemi, jūsu mantības daļu; **12** Kad tie vēl bija mazs pulciņš, ne daudz, un svešinieki iekš tās, **13** Un staigāja no vienas tautas pie otras, no vienas valsts pie otras valsts ļaudīm, **14** Viņš nevienam nejāva tos apbēdināt, Viņš arī kēniņus sodija viņu dēl: **15** Neaizskariet Manus svaidītos un nedariet ļauna Maniem praviešiem! **16** Viņš aicināja badu pār zemi, Viņš atņēma visu maizes padomu. **17** Viņš sūtīja viņu priekšā vienu virū; Jāzeps tapa pārdots par kalpu. **18** Viņa kājas tapa spaidītas siekstā, viņa miesas nāca dzelzīs, **19** Tiecams viņa vārds notika, un Tā Kunga sludinājums to pārbaudīja. **20** Tas kēniņš sūtīja un lika to atraišit, tas ļaužu valdītājs to atlaida valā. **21** Viņš to iecēla par kungu savam namam un par valdnieku visai savai mantai. **22** Ka tas saistītu viņa lielkungs pēc sava prāta un mācītu gudrību viņa vecākajiem. **23** Tā Israēls nāca Ēģiptes zemē un Jēkabs piemita Hama zemē. **24** Un Viņš Saviem ļaudīm lika augumā augt un tos darija jo varenus nekā viņu pretiniekus. **25** Viņš pārvērsa viņu sirdi, ienidēt Viņa laudis un ar viltu glūnēt uz Viņa kalpiem. **26** Viņš sūtīja Mozu, Savu kalpu, un Āronu, ko Viņš bija izredzējis. **27** Tie darija viņu starpā Dieva brīnumus un brīnuma zīmes Hama zemē. **28** Viņš sūtīja tumsu, tad kļuva tumšs; un tie Viņa Vārdam neturējās preti. **29** Viņš pārvērsa viņu ūdenus par asinīm un nokāva viņu zivis. **30** Viņu zeme mudžēja no vardēm viņu kēniņu kambaros. **31** Viņš runāja, tad nāca kukaiņi, utis visās viņu robežās. **32** Viņš tiem deva krusu lietus vietā, uguns liesmas viņu zemē, **33** Un sasita viņu vīna kokus un viņu vīges kokus un salauzīja kokus viņu robežās. **34** Viņš runāja, tad nāca siseņi un vaboļes neizskaitāmā pulkā, **35** Kas apēda visu zāli viņu zemē, un norija viņu zemes augļus. **36** Viņš kāva arī visus pirmsdzimtos viņu zemē un visu viņu pirmo stiprumu. **37** Un tos izveda ar sudrabu un zeltu, un neviena gurdena nebija viņu ciltis. **38** Ēģiptes zeme priečājs, kad tie izgāja, jo viņu bailes uz tiem bija kritušas. **39** Viņš deva padebesi par apsegū, un uguni naktī par gaismu. **40** Tie lūdza un viņš lika nākt paipalām un tos ēdināja ar debes'maiži. **41** Viņš

pāršķēla klinti, tad ūdens iztečēja, un upes skrēja tuksnesī. **42** Jo Viņš pieminēja Savu svēto vārdu un Ābrahāmu, Savu kalpu. **43** Tā Viņš izveda Savus ļaudis ar prieku un Savus izredzētos ar gavilēšanu, **44** Un tiem deva pagānu zemes; tie iemantoja tautu sviedrus, **45** Lai turētu Viņa likumus un sargātu Viņa bauslību. Alleluja.

106 Alleluja! Pateciet Tam Kungam, jo Viņš ir labs, un Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **2** Kas var izteikt Tā Kunga varenos darbus un izstāstīt visu Viņa teicamo slavu? **3** Svētīgi tie, kas tiesu tur un dara taisnību vienmēr. **4** Piemini mani, ak Kungs, pēc Sava labā prāta uz Saviem ļaudim, piemeklē mani ar Savu pestišanu; **5** Ka redzam labumu pie Taviem izredzētiem un priečājamies par Tavu ļaužu prieku un lielāmies ar Tavu īpašumu. **6** Mēs esam grekojuši līdz ar saviem teviem, esam noziegūšies un bijuši bezdievīgi. **7** Mūsu tēvi Ēģiptē nelika vērā Tavus brīnumus, tie nepieminēja Tavu lielo žēlastību, bet bija pārgalvīgi jūrmalā pie niedru jūras. **8** Viņš tiem palīdzēja Sava vārda dēļ, ka tiem parādītu Savu varu. **9** Un Viņš rāja niedru jūru, ka tā sasika, un Viņš vadīja caur dzīļumiem kā pa tuksnesi. **10** Un Viņš tos atpestīja no ienaidnieku rokas un tos atsvabināja no nīdētāju rokas. **11** Ūdeņi apsedza viņu pretiniekus, ka neviens no tiem neatlika. **12** Tad tie ticēja Viņa vārdiem, tie dziedāja Viņa slavu. **13** Bet steigšus tie aizmirsa Viņa darbus, tie nenogaidīja Viņa nodomu; **14** Bet kārot iekārojās tuksnesi un kārdināja Dievu tai posta vietā. **15** Tad Viņš tiem deva pēc viņu kāribas, bet darija viņu dvēseles nikstam. **16** Un tie apskauda Mozu lēgeri un Āronu, Tā Kunga svēto. **17** Zeme atvērās un aprija Datanu un aplāja Abirama biedrus. **18** Un uguns iedegās viņu pulkā, liesma sadedzināja tos bezdievīgos. **19** Tie taisija teļu Horebā un klanijās tās bildes priekšā, **20** Un pārvērsa savu godu par vērša ģimi, kas ēd zāli. **21** Viņi aizmirsa Dievu, savu Pestītāju, kas lielas lietas bija darījis Ēģiptes zemē, **22** Brīnumis Hama zemē, briesmīgus darbus pie niedru jūras. **23** Tā ka Viņš nodomāja tos izdeldēt, ja Mozus, Viņa izredzētais, nebūtu stājies tai plaisumā Viņa priekšā, novērst Viņa bardzību, lai nesamatātu. **24** Tie necienīja to jauko zemi, tie neticēja Viņa Vārdam, **25** Bet kurnēja savās teltīs un nepaklausīja Tā Kunga balsī. **26** Tāpēc Viņš pacēla pret tiem Savu roku, tos nosist tuksnesi **27** Un nogāzt viņu dzīmumu starp pagāniem un tos izkaisīt pa tām zemēm. **28** Tie pieķērās arī BaālPeoram un ēda mirušu upurus, **29** Un apkaitināja To Kungu ar saviem darbiem, ka mocība starp viņiem ielauzās. **30** Tad Pinehas cēlās un sodīja, un tā mocība mitējās. **31** Un tas viņam tapa pielīdzināts par taisnību uz bērnu bērniem mūžīgi. **32** Un tie Viņu apkaitināja pie bāršanās ūdens, ka Mozum viņu dēļ ļaunums uzgāja. **33** Jo tie padarīja viņa sirdi rūgtu, ka viņš neapdomīgi runāja ar savām lūpām. **34** Tie ari neizdeldēja tās tautas, kā Tas Kungs tiem bija pavēlējis; **35** Bet tie sajaucās ar pagāniem un mācījās viņu darbus; **36** Un kalpoja viņu elkiem, un tie viņiem palīka par valgu. **37** Pat savus dēlus un savas meitas tie upureja nešķistiem gariem, **38** Un izlēja nenoziedzīgas asinis, savu dēlu un savu meitu asinis, ko tie upureja Kanaāna elkiem, tā ka zeme tapa apgānīta caur asins vainām. **39** Un tie sagānījās ar saviem darbiem un maukoja ar savām darišanām. **40** Par to Tas Kungs ļoti iedusmojās pret Saviem ļaudim un

turēja par negantību Savu īpašumu; **41** Un Viņš tos nodeva pagānu rokā, un viņu nīdētāji par tiem valdīja. **42** Un viņu ienaidnieki tos apbēdināja un tos pazemoja apakš savas rokas. **43** Viņš tos izglītāba daudzkārt, taču tie Viņu apkaitināja ar savu padomu un iznīka savu noziegumu dēļ. **44** Bet Viņš uzlūkoja viņu bēdas un dzirdēja viņu kliegšanu, **45** Un pieminēja viņu labad Savu derību, un Viņam bija žēl pēc Savas lielās žēlastības, **46** Un lika tiem atrast sirds žēlastību pie visiem, kas tos turēja cietumā. **47** Atpesti mūs, Kungs, mūsu Dievs, un sapulcini mūs no tiem pagāniem, ka mēs pateicamies Tavam svētam vārdam un lielāmies ar Tavu slavu. **48** Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, mūžīgi mūžam, un visi ļaudis lai saka: Āmen! Alleluja.

107 Pateciet Tam Kungam, jo Viņš ir labs, un Viņa žēlastība paliek mūžīgi! **2** Lai tā saka tie, ko Tas Kungs ir atpestījis, ko Viņš izglītābis no spaiditāju rokas **3** Un sapulcinājis no tām zemēm, no rītiem un vakariem, no ziemeļiem un no jūras. **4** Tie, kas tuksnesī maldījās pa nestāgātīmiem ceļiem un neatrada pilsētu, kur varēja dzīvot, **5** Izsalkuši un izslāpuši, ka viņa dvēsele nogura. **6** Tad tie To Kungu piesauca savās bēdās, un Viņš tos izglītāba no viņu bailēm, **7** Un Viņš tos vadīja pa taisnu ceļu, ka tie gāja uz to pilētu, kur varēja dzīvot: **8** Tiem būs Tam Kungam pateikties par Viņa žēlastību un par Viņa brīnumiem pie cilvēku bērniem, **9** Ka Viņš paēdinājis iztvikušo un ar labumu piepildījis izsalkušo. - **10** Tie, kas tumsībā sēdēja un nāves ēnā, saistīti bēdās un dzelzīs, **11** Tāpēc ka tie bija pretī turējušies Dieva baušīem un nincīnājuši tā Visu augstākā padomu; **12** Tādēļ viņu sirds tapa apbēdināta ar grūtumu, un tie pakrita un palīga nebija. **13** Tad tie To Kungu piesauca savās bēdās, un Viņš tos izglītāba no viņu bailēm **14** Un tos izveda no tumsības un nāves ēnas un saraustīja viņu saites: **15** Tiem būs Tam Kungam pateikties par Viņa žēlastību un par Viņa brīnumiem pie cilvēku bērniem, **16** Ka Viņš salauž vara durvis un sadauda dzelzs bultas. - **17** Tie ģeķi, kas tapa mocīti savu grēku ceļu un savu noziegumu dēļ, **18** Tā ka viņu dvēselei riebās visa bariņa, un ka tie nogrima līdz pat nāves vārtiem. **19** Tad tie To Kungu piesauca savās bēdās, un Viņš tos izglītāba no viņu bailēm. **20** Viņš sūtīja Savu vārdu un tos dziedināja un tos izrāva no viņu bedrēm: **21** Tiem būs Tam Kungam pateikties par Viņa žēlastību un par Viņa brīnumiem pie cilvēku bērniem, **22** Un pateikšanas upurus upurēt un Viņa darbus izteikt ar prieku. - **23** Tie, kas ar lielām laivām pa jūru ligojās un strādāja savu darbu uz lieliem ūdeņiem, **24** Kas Tā Kunga darbu redzējuši un Viņa brīnumus jūras dzīlumos, **25** Kad Viņš runāja un pacēla vētru, kas viļņus paaugstināja, **26** Un tie tā kā uz debesīm kāpa un atkal nogrima dzīlumos, ka viņu dvēsele no bailības izkusa, **27** Un tapa mētāti un zvalstījās, kā piedzēruši un visa viņu gudrība iznīka. **28** Tad tie To Kungu piesauca savās bēdās, un Viņš tos izglītāba no viņu bailēm; **29** Viņš klusināja vētru, tā ka viļņi norima; **30** Un tie priečājās, ka norima, un Viņš tos uzsūtīja, kurp tiem gribējās: **31** Tiem būs Tam Kungam pateikties par Viņa žēlastību un par Viņa brīnumiem pie cilvēku bērniem. **32** Un Viņu paaugstināt ļaužu draudzē un Viņu slavēt vecaju vīdu. **33** Viņš upes padara par tuksnesi un ūdens avotus par izkaltušām vietām, **34** Un augligu zemi Viņš padara par neaugligu viņas iedzīvotāju blēdības dēļ;

35 Un tuksnesi viņš atkal padara ūdeņainu un sauso zemi avoksainu. **36** Un liek tur dzīvot tiem izsalkušiem, ka tie var uzzelt pilsētu, kur mājot. **37** Un apsēt tirumus un dēstīt vīna dārzus, kas nes bagātus augļus. **38** Un Viņš tos svēti, ka tie loti vairojās, un viņu lopi nenonikst. **39** Un viņi bija mazumā gājuši un panikuši caur nelaimes varu un bēdām. **40** Viņš izgāž nievāšanu uz lieliem kungiem un liek tiem aloties tuksnesi, kur ceļa nav; **41** Bet paaugstina bēdīgo no viņa bēdām un vairo viņa dzīnumu kā avju pulku. **42** To sirdsskaidrie redz un priečājās, un visai blēdībāi jāturi mute. **43** Kas gudrs, lai to nēm vērā un lai atzīst Tā Kunga žēlastības darbus.

108 Dāvida dziesma. Ak Dievs, mana sirds ir droša, es dziedāšu un slavēšu ar dziesmām, mans gods arīdzan. **2** Mostaties, stabules un kokles, ar auseklī es modīšos. **3** Es Tev pateikšos, Kungs, starp ļaudim, es Tev dziedāšu starp tautām. **4** Jo Tava žēlastība ir liela līdz pat debesīm un Tava patiesība līdz augstiņiem padabešiem. **5** Paaugstinājies, Dievs, pār debesim un Savu godību pār visu pasauli, **6** Lai Tavi milje top atsvabināti; atpesti caur Savu labo roku un paklausī mani. **7** Dievs runā Tavā svētā vietā: "Par to Es priečājos. Es dalīšu Šehemi un mērošu Sukota leju. **8** Gileāds Man pieder, ir Manasus Man pieder, Efraīms ir Manas galvas stiprums, Jūda ir Mans valdības zizlis. **9** Moābs ir Mans mazgājamais trauks, Savu kurpi Es metu pār Edomu, par Filistu zemi Es gavilēju." **10** Kas mani vadīs tai stiprā pilsētā? Kas man pavadis līdz Edomam? **11** Vai ne Tu, Dievs, kas mūs biji atmetis un neizgāji, ak Dievs, ar mūsu karaspēku? **12** Dod mums paligu bēdu laikā, jo cilvēku pestīšana nav nekas. **13** Ar Dievu mēs darīsim stiprus darbus; Viņš saspārdīs mūsu spaidītājus.

109 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim. Ak Dievs, ko es slavēju, nestāv klus! **2** Jo bezdievīgu muti un viltīgu muti tie pret mani ir atvēruši, tie runā uz mani ar melu mēli. **3** Ar naidigiem vārdiem tie metās ap mani un karō pret mani bez vainas. **4** Par to, ka es tos milēju, tie turas man pretī; bet es lūdzu Dievu. **5** Tie man maksā ļaunu par labu un ienaidību par mīlestību. **6** Cel pār to vienu bezdievi, un viens pretinieks lai viņam stāv pa labo roku. **7** Kad viņš top tiesāts, tad lai top pazudināts, un viņa Dieva lūgšana lai viņam top par grēku. **8** Lai viņa dienas iet mazumā, un viņa amatu cits lai dabū. **9** Viņa bērni lai paliek par bāriņiem un viņa sieva par atraitni. **10** Lai viņa bērni skraida apkārt un ubago un maizes meklē tālu no savām izpostītām māju vietām. **11** Lai tas parādu dzinējs izplēš visu, kas tam pieder, un sveši lai aplaupa viņa pelnu. **12** Lai tam nav, kas parāda žēlastību, un lai nav, kas zēlo viņa bāriņus. **13** Lai viņa pēcnākamie top izdeldēti; viņu vārds lai izzūd otrā augumā. **14** Viņa tēvu noziegums lai top pieminēts Tā Kunga priekšā, un viņa mātes grēki lai neizzūd. **15** Lai tie vienmēr paliek Tā Kunga priekšā, un viņa piemiņa lai no zemes top izdeldēta. **16** Tādēļ ka viņš nebūt nepieminēja žēlastību darit, bet vajāja bēdīgo un nabagu un to, kam bija noskumusi sirds, ka viņš to nokautu. **17** Tāpēc ka viņš lāstu gribēja, tas viņam nāks; un svētības viņam negribējās, tad tā arī paliks tālu no viņa. **18** Un viņš aptērpās ar lāstu, tā kā ar drēbēm, un tas nāca viņa iekšas kā ūdens un kā eļļa viņa kaulos.

19 Tad lai tas viņam ir kā apgērbs, ar ko tas apsedzās, un josta, ar ko tas allaž apjožas. **20** Šī alga lai notiek no Tā Kunga maniem pretiniekiem un tiem, kas ļaunu runā pret manu dvēseli. **21** Bet Tu, ak Kungs, dari ar mani Sava vārda pēc, jo Tava žēlastība ir laba; izglāb mani. **22** Jo es esmu bēdīgs un nabags, un mana sirds iekš manis ir ievainota. **23** Es aizeju kā ēna pavakarē, un topu vajāts kā senisenis. **24** Mani ceļi šķēršļi no gavēšanas, un mana miesa izdilusi, ka treknuma vairs nav. **25** Un es tiem esmu par apsmieklu; kad tie mani redz, tad tie krata galvu. **26** Palīdz man, Kungs, mans Dievs, atpesti mani pēc Savas žēlastības! **27** Tad tie atzīs, ka tā Tava roka, ka Tu, Kungs, to darījis. **28** Kad tie lād, tad Tu svēti; kad tie ceļas, tad lai top kaunā; bet Tavs kalps lai priečājās. **29** Mani pretinieki lai ar kaunu top apgērbti un ar savu negodu apsegti kā ar svārkiem. **30** Es Tam Kungam no sirds pateikšu ar savu muti un Tam dziedāšu lielā draudzē. **31** Jo tam bēdigam Viņš stāv pa labo roku, to atpestīdams no tiem, kas viņa dvēseli notiesā.

110 Dāvida dziesma. Tas Kungs sacījis uz manu Kungu: "Sēdies pa Manu labo roku, tiekams Es Tavus ienaidniekus lieku par pamēslu Tavām kājām." **2** Tas Kungs sūtīs Tava stipruma scepteri no Ciānas; valdi Savu ienaidnieku vidū. **3** Tavā kara dienā Tavi ļaudis labprātīgi parādās svētā glītumā; Tavi jaunekļi Tev nāk kā rasa no ausekļa. **4** Tas Kungs ir zvērējis un Tam nebūs žēl: "Tu esi priesteris mūžīgi pēc Melhizedeka kārtas." **5** Tas Kungs pie Tavas labās rokas satrieks kēniņus Savas dusmības dienā. **6** Viņš turēs tiesu pagānu starpā; Viņš piepildīs zemi ar mironīem. Viņš satrieks to, kas ir galva pār lielu zemi. **7** Viņš dzers no upes uz ceļa, tādēļ Viņš pacels galvu.

111 Alleluja! Es pateicos Tam Kungam no visas sirds to taisno vidū un draudzē. **2** Tā Kunga darbi ir lieli; tie top meklēti no visiem, kam pie tiem labs prāts. **3** Viņa darbi ir slava un godība, un Viņa taisnība pastāv mūžīgi. **4** Viņš saviem brīnumiem ir cēlis piemiņu, tas žēligais un sirds žēligais Kungs. **5** Viņš dod barību tiem, kas Viņu bīstas, un Savu derību Viņš piemin mūžīgi. **6** Viņš Saviem ļaudīm dara zināmus Savus spēcīgos darbus, ka Viņš tiem dod pagānu mantību. **7** Viņa roku darbi ir patiesība un tiesa; visi Viņa baušļi ir uzticami. **8** Tie ir stipri mūžīgi mūžam un notiek patiesi un taisni. **9** Viņš sūta pestīšanu Saviem ļaudīm, Viņš pavēl, ka Viņa derībai būs stāvēt mūžīgi; svēts un bijājams ir Viņa Vārds. **10** Tā Kunga bijāšana ir gudrības iesākums; tam ir laba saprāšana, kas to (baušļus) dara; viņa gods pastāv mūžīgi.

112 Alleluja! Svētīgs ir tas vīrs, kas To Kungu bīstas, kam pie Viņa baušļiem labs prāts. **2** Tā dzīums būs varens virs zemes; taisno cilts taps svētīta. **3** Padoms un bagātība ir viņa namā, un viņa taisnība pastāv mūžīgi. **4** Taisniem tumsībā aust gaīšums; jo Viņš ir žēlings, sirds žēlings un taisns. **5** Labi tam cilvēkam, kas apzēlojās un aizdod, tiesā tas savu lietu vedis galā. **6** Jo tas nešaubīties ne mūžam; taisnais paliks mūžīgā piemiņā. **7** No ļaunas slavas tas nebistas viņa sirds ir stipra un palaujas uz To Kungu. **8** Viņa sirds ir droša un nebīstas; tiekams ar prieku skatās uz saviem pretiniekiem. **9** Viņš izdala un dod nabagiem; viņa taisnība paliek mūžīgi, viņa rags top paaugstināts ar godu.

10 Bezdievīgais to redzēs un apskaitīsies, viņš sakodis savus zobus un iznīks; ko bezdievīgie kāro, ies bojā.

113 Alleluja! Teiciet, jūs Dieva kalpi, teiciet Tā Kunga vārdu. **2** Slavēts lai ir Tā Kunga vārds no šī laika mūžīgi mūžam. **3** No saules uzlēkšanas lidz viņas noešanai lai slavēts ir Tā Kunga vārds. **4** Tas Kungs ir augsts pār visām tautām, Viņa gods iet pār debesīm. **5** Kas ir tāds kā Tas Kungs, mūsu Dievs? Kas ļoti augsti ir apsēdies; **6** Kas dzīļi noskatās debesis un virs zemes; **7** Kas nabagu paceļ no pīšiem un bēdigo paaugstina no dubļiem, **8** Ka Viņš to sēdina pie lieliem kungiem, pie savu ļaužu lielkungiem; **9** Kas neaugligai liek dzīvot namā, ka tā top priecīga dēlu māte. Alleluja!

114 Kad Israēls izgāja no Ēģiptes, Jēkaba nams no svešas valodas ļaudim, **2** Tad Jūda Viņam tapa par svētu daļu, un Israēls par Viņa valstību. **3** Jūra redzēja un bēga, Jardāne griezās atpakaļ; **4** Kalni lēkāja kā auni, pakalni kā jēri. **5** Kas tev bija, jūra, ka tu bēdz, un tev, Jardāne, ka tu atpakaļ griezies? **6** Jums, kalni, ka jūs lēkājāt kā auni, pakalni, kā jēri? **7** Priekš Tā Kunga drebi, zeme, Jēkaba Dieva priekšā, **8** Kas klinti pārvērsa par ezeru un akmeņus par ūdens avotiem.

115 Ne mums, ak Kungs! ne mums, bet Savam vārdam dod godu, pēc Savas žēlastības un patiesības. **2** Kāpēc pagāniem būs sacīt: kur nu ir viņu Dievs? **3** Bet mūsu Dievs ir debesis; visu, ko Viņš grib, to Viņš dara. **4** Viņu dievekļi ir sudrabs un zelts, cilvēku roku darbs. **5** Tiem ir mute, bet tie nerunā, tiem ir acis, bet tie nerēdz; **6** Tiem ir ausis un tie nedzīrd, tiem ir deguns un tie neož; **7** Rokas tiem ir, bet tie netausta; tiem ir kājas, bet tie nestāgā; tie nerunā ar savu rikli. **8** Kas tos taisa, ir tādi pat kā viņi, tādi pat visi, kas uz tiem paļaujas. **9** Israēl, cerē uz To Kungu! Viņš tiem ir palīgs un priekšturamās bruņas. **10** Ārona nams, cerē uz To Kungu! Viņš tiem ir palīgs un priekšturamās bruņas. **11** Jūs visi, kas To Kungu bīstaties, cerējet uz To Kungu! Viņš tiem ir palīgs un priekšturamās bruņas. **12** Tas Kungs mūs piemin un mūs svētī; Viņš svētīs Israēla namu, Viņš svētīs Ārona namu. **13** Viņš tos svētīs, kas To Kungu bīstas, ir mazus, ir lielus. **14** Tas Kungs lai jūs vairo, jūs un jūsu bērnus. **15** Jūs esat Tā Kunga svētitie; Viņš radījis debesis un zemi. **16** Debesu debesis Tam Kungam pieder, bet zemi Viņš devis cilvēku bērniem. **17** Nomirušie To Kungu neslavēs nedz tie, kas nogrimuši klusumā. **18** Bet mēs gribam slavēt To Kungu, no šī laika mūžīgi. Alleluja!

116 Es milu(to Kungu), ka Tas Kungs klausī manu balsi un manu pielūgšanu. **2** Jo Viņš griež Savu ausi pie manis, tādēļ es Viņu piesaukušu visu mūžu. **3** Nāves saites mani bija apņēmušas, un elles bēdas man bija uzugājušas, bēdas un bailes man nāca viršu. (**Sheol h7585**) **4** Bet es piesaucu Tā Kunga vārdu: ak Kungs, izglāb manu dvēseli! **5** Tas Kungs ir ūžīgs un taisns, un mūsu Dievs ir sirds ūžīgs. **6** Tas Kungs pasārgā vientesīgos; kad es biju bēdās, tad Viņš man palidzēja. **7** Esi atkal mierā, mana dvēsele, jo Tas Kungs tev dara labu. **8** Jo tu manu dvēseli esī izglābis no nāves, manas acis no asarām, manu kāju no slīdēšanas. **9** Es staigāšu Tā Kunga priekšā dzīvo zemē. **10** Es ticu, tāpēc es runāju. Es biju ļoti apbēdināts; **11** Es sacīju savās bailēs:

visi cilvēki ir melkuļi. **12** Kā es Tam Kungam maksāšu visas labdarīšanas, ko Viņš pie manis darījis? **13** Es pacelšu to pestišanas biķeri un piesaukušu Tā Kunga vārdu. **14** Es maksāšu Tam Kungam savus solījumus visu Viņa ļaužu priekšā. **15** Viņa svēto nāve ir dārga Tā Kunga acīs. **16** Ak Kungs, es esmu tiešām Tavs kalps, es esmu Tavs kalps, Tavas kalpon dēls, Tu manas saites esī atraisījis. **17** Tev es upurēšu pateicības upurus un piesaukušu Tā Kunga vārdu. **18** Es maksāšu Tam Kungam savus solījumus visu Viņa ļaužu priekšā, **19** Tā Kunga nama pagalmos, tavā vidū, Jeruzāleme. Alleluja!

117 Teiciet To Kungu, visas tautas, slavējet Viņu, visi ļaudis. **2** Jo Viņa žēlastība un patiesība ir varena pār mums mūžīgi. Alleluja!

118 Pateiciet Tam Kungam, jo Viņš ir laipnīgs, un Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **2** Lai saka Israēls: Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **3** Lai saka Ārona nams: Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **4** Lai saka, kas To Kungu bīstas: Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **5** No bēdām es To Kungu piesaucu, un Tas Kungs mani paklausīja plašā vietā. **6** Tas Kungs ir ar mani, es nebīstos; ko cilvēki man var darīt? **7** Tas Kungs ir mans palīgs, un es ar prieku skatišos uz saviem nīdētājiem. **8** Labāki ir, paļauties uz To Kungu, nekā cerēt uz cilvēkiem. **9** Labāki ir, paļauties uz To Kungu, nekā cerēt uz lieliem kungiem. **10** Visi pagāni apmetās ap mani, bet Tā Kunga Vārdā es tos izdeldēšu. **11** Tie metās pret mani visapkārt, bet Tā Kunga Vārdā es tos izdeldēšu. **12** Tie apmetās ap mani kā bites, bet tie izdziest kā uguns ērkšķos; Tā Kunga Vārdā es tos izdeldēšu. **13** Tu man grūdin pagrūdi, lai es krītu; bet Tas Kungs ir mans palīgs. **14** Tas Kungs ir mans stiprums un mana dziesma un ir mans Pestītājs. **15** Gavilēšanas un pestišanas balss (atskan) taisno dzīvokļos; Tā Kunga labā roka dara varenus darbus **16** Tā Kunga labā roka ir paaugstināta, Tā Kunga labā roka dara varenus darbus. **17** Es nemiršu, bet dzīvošu un izteikšu Tā Kunga darbus. **18** Gan Tas Kungs mani pārmāca, bet taču Viņš mani nenodod nāvei. **19** Atdarīet man taisības vārtus, ka es pa tiem ieeju un Tam Kungam pateicos. **20** Šie ir Tā Kunga vārti, pa tiem tie taisnie ieies. **21** Es tev pateicos, ka tā mani esi paklausījis un man bijis par Pestītāju. **22** Tas akmens, ko tie nama taisītāji atmetuši, ir palicis par stūra akmēni. **23** Tas ir no Tā Kunga, un ir brinums mūsu acīs. **24** Ši ir tā diena, ko Tas Kungs darijis; priečāsimies un liksmosimies par to. **25** Ak Kungs, palīdz nu! ak Kungs, lai labi izdodas! **26** Slavēts lai ir, kas nāk Tā Kunga Vārdā; mēs svētījam jūs no Tā Kunga nama. **27** Tas Kungs ir tas stiprais Dievs, kas mūs apgaismo. Piesieniet svētku upurus ar saitēm līdz altāra ragiem. **28** Tu esi mans Dievs, un es Tev pateicos; mans Dievs, es Tevi paaugstināšu. **29** Pateiciet Tam Kungam, jo Viņš ir laipnīgs, un Viņa žēlastība paliek mūžīgi.

119 Svētīgi tie, kas nenoziedzīgi savos celos, kas staigā Tā Kunga bauslībā. **2** Svētīgi tie, kas Viņa liecības tur, kas no visas sirds Viņu meklē, **3** Netaisību nedara, bet staigā pa Viņa ceļiem. **4** Tu esi pavēlējis, Tavus baušļus cieti sargāt. **5** Kaut mani ceļi uz to vien dzītos, Tavus likumus sargāt. **6** Kad es raudzīšos uz visiem Taviem baušļiem, tad

netapšu kaunā. **7** Es Tev pateikšos ar skaidru sirdi, kad būšu mācījies Tavas taisnības tiesas. **8** Es turēšu Tavus likumus; neatstāj mani pavism. **9** Kā jauneklis savu ceļu turēš šķistu? Kad viņš turas pēc Taviem vārdiem. **10** Es Tevi meklēju no visas sirds; neliec man nomaldīties no Taviem baušiem. **11** Es paturu Tavus vārdus savā sirdi, ka negrēkoju pret Tevi. **12** Slavēts es Tu, Kungs; māci man Tavus likumus. **13** Ar savām lūpām es izteikšu visas Tavas mutes tiesas. **14** Es priečājos par Tavas liecības ceļu kā vien par kādu mantu. **15** Es pārdomāju Tavas pavēles un nemu vērā Tavus ceļus. **16** Es priečājos par Taviem likumiem; Tavu vārdu es neaizmirstu. **17** Dari labu Savam kalpam, ka es dzīvoju un pasargu Tavu vārdu. **18** Atdari manas acis, ka es uzlūkoju Tavas bauslības brīnumus. **19** Es esmu svešinieks virs zemes; neapslēp priekš manis Tavus baušus. **20** Mana dvēsele ir satiekta caur ilgošanos pēc Tavām tiesām vienmēr. **21** Tu rāji pārgalvju, tos nolādētos, kas no Taviem baušiem nomaldās. **22** Novērs no manis kaunu un negodu, jo es turu Tavas liecības. **23** Kaut arī lieli kungi sež un runā pret mani, bet Tavs kalps apdomā Tavus likumus. **24** Tavas liecības ir mans prieks un padoms. **25** Mana dvēsele lip pie pišķiem; dari man dzīvu pēc Tava Vārda. **26** Es izteicu savus ceļus, un Tu mani paklausī; māci man Tavus likumus. **27** Liec man saprast Tavu likumu ceļus, ka es varu pārdomāt Tavus brīnumus. **28** Mana dvēsele raud noskumusi; stiprini mani ar Tavu Vārdu. **29** Novērs no manis viltības ceļu un dāvinī man Tavu bauslību. **30** Patiesības ceļu es esmu izredzējies, Tavas tiesas esmu licis savā priekšā. **31** Es turos pie Tavām liecībām, ak Kungs, nepamat mani kaunā. **32** Kad Tu manu sirdi atvieglini, tad es teku Tavas bauslības ceļu. **33** Māci man, Kungs, Tavu likumu ceļus, ka es tos pasargu līdz galam. **34** Dod man saprāšanu, ka es Tavu bauslību sargu un to turu no visas sirds. **35** Vadi mani uz Tavas bauslības ceļu, jo pie tā man ir labs prāts. **36** Loki manu sirdi pie Tavām liecībām, un ne pie mantu kārības. **37** Nogriez manas acis, ka tās neskataš uz nelietību, dari mani dzīvu uz Tava ceļa. **38** Apstiprini Savam kalpam Tavu vārdu, tiem par labu, kas Tevi bistas. **39** Novērs manu kaunu, par ko es bīstos, jo Tavas tiesas ir labas. **40** Redzi, es milu Tavas pavēles; dari mani dzīvu pēc Tavas taisnības. **41** Kungs, lai man nāk Tava žēlastība, Tava pestīšana pēc Tava vārda, **42** Ka varu atbildēt savam mēditājam, jo es palaujos uz Tavu vārdu. **43** Un neatrauj pavism no manas mutes patiesības vārdu, jo es ceru uz Tavām tiesām. **44** Es turēšu Tavu bauslību vienmēr, mūžīgi mūžam. **45** Un es staigāšu bez bēdām, jo es meklēju Tavas pavēles. **46** Par Tavām liecībām es runāšu kēniņu priekšā un nepalikšu kaunā. **47** Es priečājos par Taviem baušiem, ko es milēju. **48** Un es pacelju savas rokas pie Taviem baušiem, ko es milēju, un pārdomāju Tavus likumus. **49** Piemini Savam kalpam to vārdu, uz ko Tu man lieci cerēt. **50** Šī ir mana iepriecināšana manās bēdās, jo Tava apsolīšana mani dara dzīvu. **51** Pārgalvji mani apsmej pārlieku, bet es neatkāpjos no Tavas bauslības. **52** Kungs, kad es pieminu Tavas tiesas no senlaikiem, tad topu iepriecināts. **53** Lielas dusmas mani pārņēmušas to bezdievīgo dēļ, kas Tavu bauslību atstāj. **54** Tava bauslība ir mana dziesma manas svešniecības namā. **55** Kungs, nakti es pieminu Tavu vārdu un turu Tavu bausli. **56** Tā ir mana manta, ka es turu Tavas pavēles. **57** Tu,

Kungs, esi mana daļa; es esmu soljis, turēt Tavus Vārdus. **58** Es Tevi pielūdu no visas sirds; esi man ūlīgs pēc Tavas apsolīšanas. **59** Es apdomāju savus ceļus un griežu savas kājas pie Tavām liecībām. **60** Es steidzus un nekavējos, Tavus baušus turēt. **61** Bez dievīgie man apmetuši valgus, taču es neaizmirstu Tavu bauslību. **62** Nakts viidu es ceļos, Tev pateikties par Tavas taisnības tiesām. **63** Es piebiedrojos visiem, kas Tevi bīstas, un visiem, kas tur Tavas pavēles. **64** Kungs, zeme ir pilna Tavas žēlastības; māci man Tavus likumus. **65** Tu dari labu Savam kalpam, ak Kungs, pēc Sava vārda. **66** Māci man labu saprāšanu un atzišanu, jo es ticu Taviem baušiem. **67** Pirms tapu pazemots, es alojos; bet nu es turu Tavu Vārdu. **68** Tu esi labs un dari labu, māci man Tavus likumus. **69** Pārgalvji izperē melus pret mani, bet es turu Tavas pavēles no visas sirds. **70** Viņu sirds ir bieza kā tauki, bet es priečājos par Tavu bauslību. **71** Labi man, ka esmu apbēdināts, lai mācos Tavus likumus. **72** Tavas mutes bauslība man ir labāka nekā tūkstoši zelta un sudraba. **73** Tavas rokas mani radījušas un taisījušas; dari mani gudrus, ka es mācos Tavus baušus. **74** Kas Tevi bīstas, mani uzlūko un priečājās; jo es gaudu uz Taviem vārdiem. **75** Es zinu, Kungs, ka Tavas tiesas ir taisnas, un Tu mani esi pazemojis pēc Tavas uzticības. **76** Lai jel Tava žēlastība man ir par iepriecināšanu, tā kā Tu Savam kalpam esi soljis. **77** Lai Tava žēlastība man noteik, ka es dzīvoju, jo Tava bauslība ir mans prieks. **78** Lai top kaunā pārgalvju, kas mani ar meliem nos pieduši; bet es pārdomāju Tavas pavēles. **79** Lai pie manis griežas, kas Tevi bīstas, un kas pazist Tavas liecības. **80** Lai mana sirds ir skaidra pie Taviem likumiem, ka netopu kaunā. **81** Manai dvēselei slāpst pēc Tavas pestišanas; es ceru uz Taviem vārdiem. **82** Manas acis ilgojās pēc Tavām apsolīšanām, ka es saku: kad Tu mani iepriecināsi? **83** Jo es esmu kā ādas trauks dūmos; taču es neaizmirstu Tavus likumus. **84** Cik tad Tavam kalpam dienu? Kad Tu turēsi sodu pār maniem vajātājiem? **85** Pārgalvji man rok bedres, tie, kas neturas pēc Tavas bauslības. **86** Visi Tavi bauši ir patiesiba; tie mani vajā ar meliem, - palidzi man! **87** Tie mani gandrīz iznīcinājuši virs zemes, bet es neesmu atstājis Tavas pavēles. **88** Atspirdzini mani pēc Tavas žēlastības, tad es sargāšu Tavas mutes liecību. **89** Kungs, Tavs vārds pastāv mūžīgi debesī. **90** Tava patiesība stāv līdz radu radiem. Tu zemi esi stiprinājis, ka tā stāv. **91** Pēc Taviem likumiem tie vēl šodieni stāv, jo viss Tev kalpo. **92** Ja Tava bauslība nebūtu bijusi mans prieks, tad es jau sen būtu bojā gājis savās bēdās. **93** Tavas pavēles es neaizmiršu ne mūžam, jo caur tām Tu mani esi atspirdzinājis. **94** Tavs es esmu, atpestī mani; jo es meklēju Tavas pavēles. **95** Bez dievīgie glūn uz mani, mani samaitāt, bet es lieku vērā Tavas liecības. **96** Es esmu redzējis, ka ikvienam stiprumam ir gals, bet Tavs bauslis pastāv bez gala. **97** Cik loti es milēju Tavu bauslību! To es pārdomāju ikdienas. **98** Ar Saviem baušiem Tu dari mani gudrāku pār maniem ienaidniekiem, jo tie (bauši) ir mūžam pie manis. **99** Es esmu vairāk izmācīts nekā visi mani mācītāji, jo es pārdomāju Tavas liecības. **100** Es esmu prātīgāks nekā tie vecie, jo es turu Tavas pavēles. **101** Es atrauju savu kāju no visiem blēžu ceļiem, ka es sargāju Tavu vārdu. **102** Es neatkāpjos no Tavām tiesām, jo Tu mani māci. **103** Cik saldi ir Tavi vārdi manai mutei, saldāki par medu manām lūpām! **104** Caur Tavām pavēlēm es topu

prātīgs, tādēļ es ienīstu visus viltus celus. **105** Tavs vārds ir manas kājas spideklis un gašums uz maniem ceļiem. **106** Es esmu zvērējis un to turēšu stipri, ka es sargāšu Tavas taisnības tiesas. **107** Es esmu ļoti apbēdināts, Kungs, atspirdzini mani pēc Tava vārda. **108** Ak Kungs, lai Tev jel patīk manas mutes upuri, un māci man Tavas tiesas. **109** Mana dvēsele stāv vienmēr manā rokā, taču es neaizmirstu Tavu bauslību. **110** Bezdievīgie man liek valgus, taču es nealojos no Tavām pavēlēm. **111** Tavas liecības es turu par savu mantu mūžīgi, jo tās ir manas sirds liksmība. **112** Es griežu savu sirdi, darīt Tavus likumus mūžīgi līdz pat galam. **113** Es ienīstu tos divprātīgos un milēju Tāvu bauslību. **114** Tu esi mans patvērums un manas priekšturamās bruņas; uz Tavu vārdu es gaidu. **115** Atstājaties no manis, jūs ļauna darītāji, ka es varu turēt sava Dieva baušlus. **116** Uzturi mani pēc Tava Vārda, ka es dzīvoju, un lai es kaunā netopu savā cerībā. **117** Stiprini mani, ka topu vesels, tad es skatīšos uz Taviem likumiem vienmēr. **118** Tu atmeti visus, kas no Taviem likumiem nomaldās; jo meli ir viņu viltus būšana. **119** Tu atmeti visus bezdievīgos virs zemes kā sārļus, tādēļ es miloju Tavas liecības. **120** Es tā bīstos no Tevis, ka šaušalas pāriet pār manām miesām, un man ir bail no Tavām sodībām. **121** Es daru tiesu un taisnību; nenodod mani maniem varas darītājiem. **122** Aizstāvi Tu Savu kalpu uz labu, ka pārgalvji mani nepārvar. **123** Manas acīs ilgojās pēc Tavas pestišanas un pēc Tava taisnā vārda. **124** Dari pēc Savas žēlastības Savam kalpam un māci man Tavus likumus. **125** Es esmu Tavs kalps; dari man gudru, ka es atzīstu Tavas liecības. **126** Laiks ir, ka Tas Kungs Savu darbu dara; tie lauzuši Tavu bauslību. **127** Tādēļ es miloju Tavu bauslību vairāk nekā zeltu un šķistu zeltu. **128** Tādēļ es turu visas pavēles par it taisnām; ikkatru viltus ceļu es ienīstu. **129** Tavas liecības ir brīnišķas, tādēļ mana dvēsele tās tur. **130** Kad Tavi Vārdi atveras, tad tie apgaismo un dara vientesigos gudrus. **131** Savu muti es atdaru ilgodamies, jo Tavu baušju man gribās. **132** Griezies pie manis un esi man ūželīgs, kā Tu mēdzī darīt tiem, kas Tavu vārdu mil. **133** Stiprini manus solus iekš Taviem vārdiem, un lai ļaunums nevalda pār mani. **134** Atpestī mani no cilvēku spaidiem, tad es turēšu Tavas pavēles. **135** Apgaismo Savu vaigu pār Savu kalpu un māci man Tavus likumus. **136** Manas acīs izraud asaru upes, tāpēc ka netur Tavu bauslību. **137** Kungs, Tu esi taisns un Tavas tiesas ir taisnas. **138** Taisnībā Tu esi piekodinājis un lielā patiesībā Savas liecības. **139** Mans karstums mani gandrīz nomācis, tāpēc ka mani pretinieki aizmirst Tavus vārdus. **140** Tavi Vārdi ir ļoti šķisti, un Tavs kalps tos milojo. **141** Es esmu mazs un nievāts, bet Tavas pavēles es neaizmirstu. **142** Tava taisnība ir taisnība mūžīgi, un Tava bauslība ir patiesība. **143** Bēdas un bailes man uzgājušas, bet Tavi baušļi ir mans prieks. **144** Tavu liecību taisnība ir mūžīga; liec man to saprast, tad es dzīvošu. **145** Es saucu no visas sirds, paklausī mani, Kungs, tad es turēšu Tavus likumus. **146** Es Tevi piesaucu, palīdzi man, ka turu Tavas liecības. **147** Es nāku ar mazu gaismīju un kliedzu; uz Tavu Vārdu es ceru. **148** Agri manas acīs mostas, pārdomāt Tavus Vārdus. **149** Klausī manu balsi pēc Tavām tiesām. **150** Kas dzenās pēc blēdības, tie laužas uz mani, tie atkāpjās tālu no Tavas bauslības. **151** Kungs, Tu esi tuvu, un visi

Tavi baušļi ir patiesība. **152** No iesākuma es zinu, ka Tu Savas liecības esi stiprinājis uz mūžību. **153** Uzlūko manās bēdās un izglāb mani, jo Tavu bauslību es neaizmirstu. **154** Iztiesā Tu manu tiesu un atpestī mani, atspirdzini mani pēc Taviem Vārdiem. **155** Pestišana paliek tālu no bezdievīgiem, jo tie nemeklē Tavus likumus. **156** Kungs, liela ir Tava apžēlošanās; atspirdzini mani pēc Tavām tiesām. **157** Daudz ir manu vajātāju un pretinieku; bet es neatkāpjos no Tavām liecībām. **158** Es redzu parkapējus, un man sāp, ka tie netur Tavus Vārdus. **159** Uzlūko, ka es Tavas pavēles miloju; ak Kungs, atspirdzini mani pēc Tavas žēlastības. **160** Tavs vārds visnotāl ir patiesība, un visas Tavas taisnās tiesas paliek mūžīgi. **161** Lieli kungi mani vajā bez vainas, bet mana sirds bīstas no Taviem Vārdiem. **162** Es priečajos par Tavu Vārdu, kā kas dabūjis lielu laupījumu. **163** Es ienīstu melus un turu tos par negantību; Tavu bauslību es miloju. **164** Es Tevi teicu septiņkārt dienā par Tavām taisnām tiesām. **165** Kas Tavu bauslību milo, tiem ir liels miers un tie nekur nepiedurās. **166** Ak Kungs, es gaidu uz Tavu pestišanu un daru pēc Taviem baušļiem. **167** Mana dvēsele tur Tavas liecības, un es tās ļoti miloju, **168** Es pasargu Tavas pavēles un Tavas liecības, jo visi mani ceļi ir Tavā prieķšā. **169** Ak Kungs, lai mana saukšana nāk prieķš Tava vaiga! Dari mani gudru pēc Tava Vārda! **170** Lai mana sirds lūgšana nāk prieķš Tava vaiga! Izglāb mani pēc Tava Vārda! **171** Manas lūpas teiktn teiks Tavu slavu, kad tu man māci Tavus likumus. **172** Mana mēle dziedās no Taviem vārdiem, jo visi Tavi baušļi ir taisnība. **173** Lai Tava roka man nāk palīgā, jo Tavas pavēles es esmu izredzējies. **174** Kungs, man gribās Tavas pestišanas, un Tava bauslība ir mans prieks. **175** Lai dzīvo mana dvēsele, ka tā Tevi var teikt, un lai Tavas tiesas man palīdz. **176** Es maldos kā pazudusi avs, - meklē Savu kalpu, jo es neaizmirstu Tavas pavēles.

120 Svētku dziesma. Es piesaucu To Kungu savās bēdās, un Viņš mani paklausa. **2** Kungs, izglāb manu dvēseli no melkuļu lūpām un viltnieku mēlēm. **3** Ko viltīgā mēle Tev dos, jeb ko viņa Tev pieliks? **4** Tā ir kā varoņa asas bultas, kā degošas paegļu ogles. **5** Ak vai, man, ka esmu svešnieks iekš Mešeha, un ka man jādzīvo Kedara dzīvoklōs. **6** Par ilgu manai dvēselei dzīvot pie tiem, kas mieru ienīst. **7** Es turu mieru, bet tikko es runāju, tad tie ceļ kīldu.

121 Svētku dziesma. Es pacelju savas acīs uz tiem kalniem, no kurienes man nāk palīdzība. **2** Mana palīdzība nāk no Tā Kunga, kas debesis un zemi radījis. **3** Viņš tavar kājai neliks slidēt; kas tevi pasargā, Tas nesnauž. **4** Redzi, Israēla sargs nesnauž un neguļ. **5** Tas Kungs tevi pasargā; Tas Kungs ir tava ēna pa tavu labo roku, **6** Ka diena saule tevi nespiež, nedz mēnesis nakti. **7** Tas Kungs lai tevi pasargā no visa ļauna, lai Viņš sarga tavu dvēseli. **8** Tas Kungs lai pasargā tavu iziešanu un ieiešanu, no šī laika mūžīgi.

122 Dāvida svētku dziesma. Es priečajos ar tiem, kas uz mani saka: iesim Tā Kunga namā. **2** Mūsu kājas stāvēs tavos vārtos, Jeruzāleme. **3** Jeruzāleme, kas atkal par pilsētu uzcelta, kas visapkārt sastiprināta, **4** Kurp tās ciltis iet, Tā Kunga ciltis, kā Israēlim pavēlēts, pateikt Tā Kunga vārdam. **5** Jo tur tie tiesas krēslī likti, Dāvida nama krēslī. **6**

Vēlējiet mieru Jeruzālemei; lai labi klājās tiem, kas tevi mīlo. 7 Miers lai ir iekš taviem mūriem, labklāšana iekš taviem skaistiem namiem. 8 Savu brāļu un savu draugu labad es tev vēlēšu mieru. 9 Tā Kunga, mūsu Dieva, nama labad, es meklēšu tāvu labumu.

123 Svētku dziesma. Es pacelū savas acis uz Tevi, kas sēdi debesis. 2 Redzi, kā kalpu acis uz sava kunga rokām, un kā kalpoju acis uz savas valdniecees rokām, tā mūsu acis skatās uz To Kungu, mūsu Dievu, tiekams Viņš mūs žēlos. 3 Esi mums žēligs, ak Kungs, esi mums žēligs, jo mēs esam pārlieku nievāti. 4 Mūsu dvēsele pārlieku top mēdīta no grezniem un nievāta no augstprātīgiem.

124 Dāvida svētku dziesma. Ja Tas Kungs pie mums nebūtu bijis, tā lai jel Israēls saka, 2 Ja Tas Kungs pie mums nebūtu bijis, kad cilvēki pret mums cēlās: 3 Tad tie mūs dzīvus būtu aprijuši, kad viņu dusmība pret mums apskaitās; 4 Tad ūdens mūs būtu aplūcinājis, un upes būtu plūdušas pār mūsu dvēseli; 5 Tad augsti vilņi būtu gājuši pār mūsu dvēseli. 6 Lai Tas Kungs ir slavēts, kas mūs nav nodevis viņu zobiem par laupījumu. 7 Mūsu dvēsele ir izglābta, kā putns no mednieka valgiem: valgs pārrauts, un mēs esam izglābti. 8 Mūsu palīdzība ir iekš Tā Kunga vārda, kas radījis debesis un zemi.

125 Svētku dziesma. Kas uz To Kungu cerē, tie nešaubīsies, bet mūžigi stāvēs, kā Ciānas kalns. 2 Ap Jeruzālemi ir kalni, bet Tas Kungs ir ap Saviem ļaudim no šī laika mūžīgi. 3 Jo bezdievības scepteris nepaliks pār taisno laužu mantas daļu, ka tie taisnie neizstiepj savas rokas pie netaisnības. 4 Kungs, dari labu labiem un tiem, kas savā sirdi skaidri. 5 Bet kas nogriežas uz saviem likiem ceļiem, tos Tas Kungs aizdzīs ar ļauna darītājiem; bet miers lai ir pār Israēli.

126 Svētku dziesma. Kad Tas Kungs atkal atveda Ciānas cietumniekus, tad mēs bijām tā kā kas sapņus redz; 2 Tad mūsu mute bija pilna smiešanās un mūsu mēle pilna gavilešanas; tad sacīja starp pagāniem: Tas Kungs lielas lietas pie šiem ir darijis. 3 Tas Kungs lielas lietas pie mums ir darijis, par to priecājamies. 4 Ak Kungs, atved atpakaļ mūsu cietumniekus, kā upes dienvidu zemē! 5 Kas ar asarām sēj, ar gavilešanu plaus; 6 Tie aiziet un raud, dārgu sēklu nesdami, bet tiešām ar prieku tie atkal nāks un nesīs savus kūlišus.

127 Salamana svētku dziesma. Ja Tas Kungs namu neuztaisa, tad darbojās velti, kas pie tā strādā; ja Tas Kungs pilsētu neapsargā, tad sargs velti nomodā. 2 Velti jums, agri celties un vēlu palikt nomodā un ēst savu maizi ar bēdām. Tiešām, Saviem mīliem Viņš dod miegā. 3 Redzi, bērni ir manta no Tā Kunga, un miesas auglis ir dāvana. 4 Tā kā bultas stipra vīra rokās, tāpat ir jaunie bērni. 5 Svētīgs tas vīrs, kas savu bultu maku ar to pildījis; tie netaps kaunā, kad tiem vārtos nāk runas ar saviem ienaidniekiem.

128 Svētku dziesma. Svētīgs ikviens, kas To Kungu bīstas un staigā vina celos. 2 Tu mitināsies no savu roku darba; svētīgs tu esi, tev labi klājās. 3 Tava sieva būs kā auglīgs vīna koks ap tāvu namu, tavi bērni kā eļļas zari

ap tāvu galdu. 4 Redzi, tā ir svētīts tas vīrs, kas To Kungu bīstas. 5 Tas Kungs lai tevi svētī no Ciānas, ka tu redzi Jeruzālemes labumu visas savas mūža dienas, 6 Un redzi savu bērnu bērnus: Miers lai ir pār Israēli.

129 Svētku dziesma. Tie mani daudzkārt apbēdinājuši no manas jaunības, tā lai Israēls saka; 2 Tie mani daudzkārt apbēdinājuši no manas jaunības, bet tie mani nav pārvarējuši. 3 Arāji ir aruši uz manas muguras, tie savas vagas garas dzinuši. 4 Tas Kungs ir taisns, Viņš sacirtis bezdievīgo valgus. 5 Lai top kaunā un atpakaļ dzīti visi kas Ciānu ienīst. 6 Lai tie top kā zāle uz jumtiem, kas nokalst, pirms tā top plūkta, 7 Ar ko plāvējs nepilda savu roku, nedz kopīju sējējs savu klēpi. 8 Un tie, kas garām iet, lai nesaka: Tā Kunga svētība lai nāk pār jums, mēs jūs svētījam Tā Kunga Vārdā.

130 Svētku dziesma. No dīzlumiem es Tevi piesaucu, Kungs. 2 Ak Kungs, klausī manu balsi, lai Tavas ausis uzmana uz manas sirds lūgšanas balsi. 3 Ja Tu, Kungs, gribi noziegumus pielīdzināt, - ak Kungs, kas pastāvēs? 4 Bet pie Tevis ir piedošana, lai Tevi bīstas. 5 Es gaidu uz To Kungu, mana dvēsele gaida, un es ceru uz Viņa vārdu. 6 Mana dvēsele gaida uz To Kungu vairāk nekā uz rīta gaismu sargi, kas rītu gaida. 7 Israēls lai cerē uz To Kungu, jo pie Tā Kunga ir želastība un daudz pestīšanas pie Viņa. 8 Un Viņš atpestīs Israēli no visiem viņa noziegumiem.

131 Dāvida svētku dziesma. Kungs, mana sirds nav lepna, un manas acis nav grezna; es netinos ar lielām lietām, kas man ir visai brīnišķas. 2 Tiešām, savu dvēseli es esmu remdējis un klusinājis, kā bērnu, kas atšķirts no savas mātes; mana dvēsele ir pie manis kā atšķirts bērns. 3 Israēl, cerē uz To Kungu no šī laika un mūžīgi!

132 Svētku dziesma. Kungs, piemini Dāvidu un visas viņa rūpes. 2 Tas Tam Kungam zvērējis un solījies Jēkaba varenajam: 3 Es neiešu sava nama dzīvoklī, es nekāpšu savas gultas cisās; 4 Es nedošu savām acīm miegu redzēt nedz snaust savīmu acu vākiem; 5 Līdz kamēr būšu atradis vietu Tam Kungam un mitekli Jēkaba varenajam.

6 Redzi, mēs par to esam dzirdējuši Efratā, mēs to esam atraduši Jaāra laukos. 7 Iesim Viņa mājas vietā un pielūgīsim priekš Viņa kāju pamesla. 8 Celies, Kungs, uz Savu dusas vietu, Tu un Tavas spēcības šķirsts; 9 Lai Tavi priesteri apģērbjās ar taisnību, un Tavi svētie lai gavilē. 10 Neatmet Sava svaidītā vaigu, Sava kalpa Dāvida dēļ. 11 Tas Kungs Dāvidam tiešām ir zvērējis, no tā Viņš nenovērsīsies: No tavas miesas augļiem būs, ko celšu uz tāvu godības krēslu.

12 Ja tavi bērni turēs Manu derību un Manu liecību, ko Es tiem mācišu, tad ari viņu bērni sēdēs uz tāva godības krēsla mūžīgi. 13 Jo Tas Kungs Ciānu ir izredzējis, tur Viņšam gribās dzīvot. 14 Šī ir Mana dusas vieta mūžīgi, šeit Es dzīvošu, jo tās Man gribās. 15 Svētīdams Es svētīšu viņas barību un paēdināšu viņas nabagus ar maizi, 16 Un apģērbšu viņas priesterus ar pestīšanu, un viņas svētie gavilēt gavilēs. 17 Tur Es Dāvidam uzcelšu ragu, došu spidekli Savam svaiditam. 18 Viņa ienaidniekiem Es apģērbšu ar kaunu, bet viņam ziedēs viņa kronis.

133 Dāvida svētku dziesma. Redzi, cik jauki un cik mīligi, kad brāļi dzīvo vienprātīgi. **2** Tas ir, kā tā vislabākā ēja, kas no Ārona galvas noteik viņa bārdā, kas noteik līdz viņa drēbju vilei, **3** Tā kā rasa, kas no Hermona nokrīt uz Ciānas kalniem; jo Tas Kungs tur apsolā svētību un dzīvību mūžīgi.

134 Svētku dziesma. Redzi, teiciet To Kungu, visi Tā Kunga kalpi, kas nakti stāvat Tā Kunga namā. **2** Paceliet savas rokas pret to svēto vietu un teiciet To Kungu. **3** Tas Kungs, kas debesis un zemi radījis, Tas lai tevi svēti no Ciānas.

135 Alleluja! Slavējiet Tā Kunga vārdu, slavējiet jūs, Tā Kunga kalpi, **2** Kas stāvat Tā Kunga namā, mūsu Dieva nama pagalmos, **3** Slavējiet To Kungu, jo Tas Kungs ir labs, dziediet Viņa vārdam, jo Viņš ir miligs. **4** Jo Tas Kungs Jēkabu Sev izredzējis, Israēli par Savu ipašumu. **5** Jo es zinu, ka Tas Kungs ir liels, un mūsu Kungs lielāks nekā visi dievi. **6** Visu, ko Tas Kungs grib, to Viņš dara, debesis un virs zemes, jūrā un visos dzīlumos. **7** Viņš uzved miglu no zemes galiem, dod zibeņus pie lietus, izved vēju no viņa kambariem. **8** Viņš nokāva Ēģiptes pirmdzīmušos, gan cilvēkus gan lopus. **9** Viņš sūtīja zīmes un brīnumus tavā vidū, Ēģiptes zemē, pret Faraonu un visiem viņa kalpiem. **10** Viņš kāva daudz tautas un nokāva varenus kēniņus, **11** Sihonu, Āmoriešu kēniņu, un Ogu, Basanas kēniņu, un visas Kanaāna valstis; **12** Un deva viņu zemi par mantību, par mantību Saviem Israēla ļaudīm; **13** Kungs, Tavs vārds paliek mūžīgi, Kungs, Tava piemiņa paliek līdz radu radiem. **14** Jo Tas Kungs tiesās Savus ļaudis un apžēlosies par Saviem kalpiem. **15** Pagānu elki ir sudrabs un zelts, cilvēku roku darbs. **16** Tiem ir mute, bet tie nerunā, tiem ir acis, bet tie nerēdz, **17** Tiem ir ausis, bet tie nedzīrd, ir dvašas tiem nav mutē. **18** Tādi pat kā viņi, ir tie, kas tos taisa, un visi, kas uz tiem palaujas. **19** Jūs, Israēla nams, teiciet To Kungu; jūs, Ārona nams, teiciet To Kungu. **20** Jūs Levja nams, teiciet To Kungu; jūs, kas To Kungu bīstaties, teiciet To Kungu. **21** Slavēts lai ir Tas Kungs no Ciānas, kas dzīvo Jeruzālemē. Alleluja!

136 Pateiciet Tam Kungam, jo Viņš ir laipnīgs, un Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **2** Pateiciet tam dievu Dievam, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **3** Pateiciet tam kungu Kungam, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **4** Tam, kas vien lielus brīnumus dara, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **5** Kas debesis ar godrību radījis, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **6** Kas zemi pār ūdeniem izplatījis, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **7** Kas lielus spīdeklus darījis, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **8** Sauli, lai dienu valda, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **9** Mēnesi un zvaigznēs, lai nakti valda, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **10** Kas ēģiptiešiem viņu pirmdzimtos nokāvis, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **11** Un Israēli no viņu vidus izvedis; jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **12** Ar stipru roku un izstieptu elkonu, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **13** Kas Niedras jūru pārkīris, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **14** Un Israēli caur viņu cauri izvedis, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **15** Un Faraonu ar viņa karaspēku iegāzis Niedras jūrā, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **16** Kas savus ļaudis pa tuksnesi vadījis, jo Viņa

žēlastība paliek mūžīgi; **17** Kas lielus kēniņus kāvis, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **18** Un nokāvis varenus kēniņus, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **19** Sihonu, Āmoriešu kēniņu, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **20** Un Ogu, Basanas kēniņu, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **21** Un deviš viņu zemi par mantību, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **22** Par mantību Israēlim, savam kalpam, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **23** Kas mūs pieminējis mūsu bēdās, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **24** Un mūs izrāvis no mūsu spaiditājiem, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **25** Kas visai miesai dod barību, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **26** Pateiciet Dievam debesīs, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi.

137 Pie Bābeles upēm, tur mēs sēdējām un raudājām, kad pieminējām Ciānu. **2** Savas kokles tur pakārām vītolos. **3** Jo mūsu aizvedēji cietumā tur no mums prasīja dziesmas un mūsu spaiditāji liksmību: Dziediet mums dziesmu no Ciānas. **4** Kā mēs varētu dziedāt Tā Kunga dziesmu svešā zemē? **5** Ja es tevi aizmirstu, Jeruzāleme, tad lai mana labā roka top aizmirsta. **6** Mana mēle lai plielīp pie mana zoda, ja es tevi nepieminu, ja es nepacēlu Jeruzālemi par savu vislielāko prieku. **7** Kungs, piemini Jeruzālemes dienu Edoma bērniem, kas sacīja: Nopostiet, nopostiet to līdz pat viņas pamatiem. **8** Tu posta pilna Bābeles meita, svētīgs ir, kas tev atmaksā, kā tu mums esi darijusi; **9** Svētīgs būs, kas tavus jaunos bērnus sagrābs un tos satrieks pie akmens.

138 Dāvida dziesma. Es Tev pateicos no visas savas sirds, dievu priekšā es Tev gribu dziedāt. **2** Es pielūgšu Tavā svētā namā, un pateikšos Tavam vārdam par Tavu žēlastību un patiesību, jo Tu pāri par Savu vārdu esi paaugstinājis Savas apsolīšanas. **3** Tai dienā, kad es piesaucu, tad Tu mani paklausīji, Tu manai dvēselei esi devis drošību un spēku. **4** Visi kēniņi virs zemes Tev pateiksies, Kungs, kad tie dzirdēs Tavas mutes vārdus, **5** Un tie dziedās no Tā Kunga ceļiem, jo Tā Kunga godība ir liela. **6** Jo Tas Kungs ir augsts, un taču Viņš uzlūko pazemīgo un pazīst lepno no tālienes. **7** Kad es staigāju pašā bēdu vidū, tad Tu mani atspirdzini; Tu izstiep Savu roku pret manu ienaidnieku dusmību, un Tava labā roka man palidz. **8** Tas Kungs to priekš manis izdarīs. Tava žēlastība, Kungs, paliek mūžīgi; Savu roku darbu Tu neatstāsi.

139 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim. Kungs, Tu mani pārmanī un pazīsti. **2** Tu zini manu sēdēšanu un celšanos, Tu noproti manas domas no tālienes. **3** Lai eju, lai gulū, Tu esi ap mani, un Tev zināmi visi mani ceļi. **4** Jo nav ne vārda uz manas mēles; redzi, Kungs, to visu Tu zini. **5** Tu meties ap mani pakaļā un priekšā un turi Savu roku pār mani. **6** Šī atzīšana man ir visai brīnišķa un augsta, es to nevaru izprast. **7** Kur man būs aiziet no Tava Gara, un kur man būs bēgt no Tava vaiga? **8** Ja es kāptu debesīs, tad Tu tur esi; ja es nogultos ellē, redzi, Tu tur arīdzan esi. (*Sheol h7585*) **9** Ja es nemitu ausekļa spārnus un paliktu jūras galā. **10** Tad arī tur Tava roka mani vadīs, un Tava labā roka mani turēs. **11** Ja es sacītu: Lai tumsība mani aplājā un par nakti lai paliek gaisma ap mani: **12** Tad ir tumsība Tavā priekšā nebūtu tumša, un nakts spīdētu kā diena, tumsība būtu kā gaisma. **13** Jo Tu esi radījis manas īkstis, Tu mani esi apsedzis manas

mātes miesās. **14** Es Tev pateicos, ka es loti brīnišķi esmu darīts, brīnišķi ir Tavi darbi, un mana dvēsele to it labi zin. **15** Mani kauli Tev nebija apslēpti, kad es slepenībā tapu darīts, kad es tapu iztaisīts zemes dzīlumos. **16** Tavas acis redzēja mani, vēl neiztaisīti pīti(miesas iedigļi), un visas nākamās dienas bija rakstītas Tavā grāmatā, kad vēl nebija neviens. **17** Cik dārgas man ir Tavas domas, ak Dievs! Cik liels ir viņu skaits! **18** Kad tās jāskaita, tad viņu vairāk nekā smiltis. Es uzmostos un vēl esmu pie Tevis. **19** Ak Dievs, kaut Tu bezdievīgo nokautu, un kaut asinsvainīgie no manis atstātos. **20** Tie par Tevi runā ar negantību un Tavi ienaidnieki lepojās ar viltu. **21** Vai man nebūs ienidēt, kas Tevi, Kungs, iemīst, un ieriebt, kas pret Tevi celjas? **22** Ienidēt es tos ienīstu, tie man ir ienaidnieki. **23** Pārbaudi mani, ak Dievs, un atzīsti manu sirdi, izmeklē mani un atzīsti manas domas, **24** Un redzi, vai es esmu negantā celā, un vadi mani uz mūžīgu ceļu.

140 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim. Izglāb mani, Kungs, no ļauniem cilvēkiem, izrauji mani no varas darītājiem, **2** Kas ļaunu domā savā sirdi, kas ikdienas sacēkaru. **3** Tie trin savu mēli kā čūska, odžu dzelonis ir apakš viņu lūpām. (Sela) **4** Pasargi mani, Kungs, no bezdievīgo rokām, izglāb mani no varas darītājiem, kas domā nostumti manas kājas. **5** Tie lepnies man liek valgus un virves, tie man izpleš tiklu cejmālā un liek man slazdus. (Sela) **6** Es saku uz To Kungu: Tu esi mans Dievs, klausies, ak Kungs, uz manas sirds lūgšanas balsi. **7** Kungs, Dievs, mans stiprais Pestītājs, Tu apsedz manu galvu kaušanas laikā. **8** Nedod, ak Kungs, tam bezdievīgam, ko viņš kāro, un lai viņa padoms neizdodas, jo tie greznojās. (Sela) **9** Tiem, kas ap mani metās, lai nāk uz viņu galvu tā nelaime, par ko tie runā. **10** Degošās ogles lai krit uz tiem. Viņš tos gāzis ugnī, dzīlās bedrēs, ka tie vairs necelsies. **11** Lielmutis nepastāvēs virs zemes, nelaime varmāku vajās un trieks. **12** Es zinu, ka Tas Kungs iztiesās nabaga lietas un bēdīgā tiesu. **13** Tiešām, taisnīe Tavam vārdam pateikties, sirdsskaidrie pastāvēs Tāvā priekšā.

141 Dāvida dziesma. Kungs, Tevi es piesaucu, steidzies pie manis, klausies uz manu balsi, kad es Tevi piesaucu. **2** Lai mana lūgšana Tāvā priekšā top cienīta kā kvēpināmais upuris, manu roku pacelšana kā vakara upuris. **3** Kungs, sargi manu muti un pasargi manas lūpas. **4** Nedod manai sirdij griezties uz ļaunu, bezdievīgu darbu darīt ar ļaundarītājiem, ka nebaudu no viņu kārumiem. **5** Lai taisnais mani sit, tā būs žēlastība, un lai viņš mani pārmāca, tā būs ēla uz manu galvu, tam lai mana galva neliedzās; bet es vienmēr lūdzu pret viņu ļauniem darbību. **6** No akmens kalniem viņu soģi lai top nogāzti; tad dzirdēs manus vārdus, ka tie miligi. **7** Kā zemi uzplēš un uzar, tā mūsu kauli ir izkaisiti līdz pašam kapam. (*Sheol h7585*) **8** Bet uz Tevi, Kungs, Dievs, manas acis raugās, uz Tevi palaujos, neatstum manu dvēseli. **9** Pasargi mani no tā valga, ko tie man ir izmetuši, un no ļauna darītāju slazdiem. **10** Bezdievīgie kritis savos tīklos, kamēr es iešu garām.

142 Dāvida pamācība; lūgšana, kad viņš bija alā. Es piesaucu To Kungu ar savu balsi, es lūdzu To Kungu ar savu balsi. **2** Es izgāžu savu žēlošanos Viņa priekšā, es izstāstu Viņa priekšā savas bēdas. **3** Kad mans gars

iztrūcināts, tad Tu zini manu ceļu; tie man liek valgus celā, kur es eju. **4** Skaties pa labo roku un redzi, tur nav neviens, kas mani grib pazīt: es nekur nevaru izbēgt, neviens nebēda par manu dvēseli. **5** Tevi es piesaucu, Kungs; es saku: Tu esi mana cerība, mana daļa dzīvo zemē. **6** Nem vērā manu kliegšanu, jo es esmu loti nonīcis; izglāb mani no maniem vajātājiem, jo tie man ir visai vareni. **7** Izved manu dvēseli no cietuma, ka es pateicos Tavam vārdam; par mani gavilēs taisnie, kad Tu man labu darīsi.

143 Dāvida dziesma. Ak Kungs, klausī manu lūgšanu, nem vērā manas sirds lūgšanas Savas patiesības dēļ, paklausi mani Savas taisnības dēļ! **2** Un neej sodā ar Savu kalpu, jo Tāvā priekšā neviens, kas dzīvo, nav taisns. **3** Jo ienaidnieks vajā manu dvēseli, viņš samīn manu dzīvību pie zemes, viņš mani liek tumsībā, kā tos, kas jau sen miruši. **4** Un mans gars iekš manis iztvīcīs, mana sirds iekš manis nonīkusi. **5** Es pieminu senos laikus, es pārdomāju visus Tavus darbus, es runāju pie sevis par to, ko Tava roka darījusi. **6** Es izplešu savas rokas uz Tevi, mana dvēsele ir Tāvā priekšā kā izkaltusi zeme. (Sela) **7** Steidzies mani paklausīt, Kungs, - mans gars nonīcīs; neapslēp Savu vaigu priekš manis, lai netopu kā tie, kas grimst bedrē. **8** Liec man agri dzirdēt Tavu žēlastību, jo es paļaujos uz Tevi; dari man zināmu to ceļu, pa ko man jājet; jo uz Tevi nesās mana dvēsele. **9** Izglāb mani, Kungs, no maniem ienaidniekiem, Tev es pavēlos(iekš Tevis es patveros). **10** Māci man darīt pēc Tava prāta, jo Tu esi mans Dievs, Tavs labais Gars lai mani vada pa taisnu ceļu. **11** Tava vārda dēļ ak Kungs, atspirdzini mani, izved manu dvēseli no bēdām Savas taisnības dēļ. **12** Un izposti manus ienaidniekus Savas žēlastības dēļ, un iznīcīni visus, kas manu dvēseli apbēdīna, jo es esmu Tavs kalps.

144 Dāvida dziesma. Slavēts lai ir Tas Kungs, mans patvērums, kas manām rokām māca kauties, un maniem pirkstiem karot, **2** Mans žēlotājs un mana stiprā pils, mans patvērums un mans izglābējs, manas priekšturamās bruņas, uz ko es paļaujos, kas manus ļaudis man dara paklausīgus. **3** Kungs, kas ir cilvēks, ka Tu viņu piemini? Un cilvēka bērns, ka Tu viņu lieci vērā? **4** Cilvēks ir kā dvaša, viņa laiks ir kā ēna, kas aiziet. **5** Kungs, nolaids Savas debesis un kāp zemē, aizskar kalnus, ka tie kūp. **6** Met zibeņus un izkaisi tos, šaudi Savas bultas un izbiedē tos. **7** Izstiep Savas rokas no augstības, atpesti mani un izglāb mani no lieliem ūdeņiem, no svešinieku rokas! **8** Viņu mute runā melus, un viņu labā roka ir viltus roka. **9** Ak Dievs, es Tev dziedāšu jaunu dziesmu, es Tev dziedāšu ar desmit stigu koklēm. **10** Tu kēniņiem dod pestīšanu, un izglābi Savu kalpu Dāvidu no nikna zobena. **11** Izglābi mani un atpesti mani no svešinieku rokas, kas ar savu muti melus runā, un viņu labā roka ir viltus roka; **12** Ka mūsu dēli uzaug savā jaunībā kā stādi, mūsu meitas kā izcirsti stūra pilāri pils namos. **13** Ka mūsu klētis ir pilnas un izdod visādu mantu, ka mūsu ganāmie pulki pa tūkstošiem vedās un pa simts tūkstošiem mūsu laidoši; **14** Ka mūsu liellopi auglojās, un ka postīšanas, laupīšanas, vaidešanas nav pa mūsu ielām. **15** Svētīga tā tauta, kam tā klājās, svētīga tā tauta, kam Tas Kungs ir par Dievu.

145

Dāvida teikšana. Es Tevi augsti teikšu, mans Dievs, Tu Kēniņ, un slavēšu Tavu vārdu mūžigi mūžam. **2** Ikdienas es Tevi grību teikt un slavēšu Tavu vārdu mūžigi mūžam. **3** Tas Kungs ir liels un ļoti slavējams, un Viņa augstība ir neizdibinājama. **4** Bērnu bērni slavēs Tavus darbus un stātīs Tavu varu. **5** Es teikšu Tavas godības augstību un pārdomāšu Tavus brīnuma darbus. **6** Par Taviem vareniem spēka darbiem runās, un es sludināšu Tavu augstību. **7** Tavas lielās lēnības piemīnu teikšu teiks un Tavu taisnību slavēs ar dziesmām. **8** Žēlīgs un sirds žēlīgs ir Tas Kungs, pacietīgs un no lielas lēnības. **9** Tas Kungs ir labs visiem, un Viņa apžēlošanās parādās pie visiem Viņa darbiem. **10** Visi Tavi darbi, Kungs, Tevi teiks, un Tavi svētie Tevi slavēs. **11** Tie izteiks Tavas valstības godību un runās par Tavu varu; **12** Lai cilvēku bērniem Tava vara top zināma un Tavas valstības augstība un godība. **13** Tava valstība ir mūžīga valstība, un Tava valdīšana paliek līdz visiem radu radiem. **14** Tas Kungs ir atspāids visiem, kas krīt, un uzceļ visus nospiestos. **15** Visas acīs gaida uz Tevi un Tu tiem dod viņu barību savā laikā: **16** Tu atveri Savu roku un pieēdini visus, kas dzīvo, ar labu prātu. **17** Tas Kungs ir taisnis visos Savos celos un svēts visos Savos darbos. **18** Tas Kungs ir tuvu visiem, kas Viņu piesauc, visiem, kas Viņu bīstas, un klausia viņu kliegšanu un tiem palīdz. **20** Tas Kungs pasargā visus, kas Viņu miļo, un izdeldēs visus bezdievīgos. **21** Mana mute runās Tā Kunga slavu un visa miesa teiks Viņa svēto vārdu mūžīgi mūžam.

146

Alleluja! Slavē To Kungu, mana dvēsele. **2** Es slavēšu To Kungu, kamēr dzīvošu, es dziedāšu savam Dievam, kamēr vēl še būšu. **3** Nepalaujaties uz lieliem kungiem, uz cilvēku bērniem, kas nekā nevar palīdzēt. **4** Cilvēka garam jāzījet, viņam jāpaliek atkal zemes kārtā, tai dienā visi viņa nodomi iet bojā. **5** Svētīgs tas, kam Jēkaba Dievs par palīgu un kam cerība stāv uz To Kungu, savu Dievu! **6** Viņš debesis un zemi radījis, jūru un visu, kas tur iekšā; Viņš uzticību tur mūžīgi. **7** Viņš tiesu nes tiem, kas varas darbus cieš, dod maizi izsalkušiem. Tas Kungs atsvabina cietumniekus. **8** Tas Kungs atdara akliem acīs, Tas Kungs uzceļ nospiestus; Tas Kungs miļo taisnus. **9** Tas Kungs pasargā svešiniekus un bāriņus un uztur atraitnes, bet bezdievīgiem Viņš ceļus samaitā. **10** Tas Kungs valdīs mūžīgi, tavs Dievs, ak Ciāna, līdz radu radiem. Alleluja!

147

Teiciet To Kungu, jo ir labi, mūsu Dievu slavēt; šī teikšana ir milīga un pieklājās. **2** Tas Kungs uztaisa Jeruzālemi, Viņš sapulcina Israēla ļaudis, kas bija izdzīti. **3** Viņš dziedina tos, kam satriketas sirdis, un remēdē viņu sāpes. **4** Viņš skaita zvaigžņu pulku, Viņš sauc tās višas pa vārdam. **5** Mūsu Kungs ir liels un varens spēkā, Viņa gudrība ir neizmērojama. **6** Tas Kungs paceļ bēdīgos un pazemo bezdievīgos līdz zemei. **7** Pateiciet Tam Kungam ar slavas dziesmām, teiciet mūsu Dievu ar koklēm! **8** Viņš debesi apkāj ar mākoņiem, Viņš lietu dod zemei, Viņš liek zālei augt uz kalniem; **9** Viņš lopiem dod barību, jauniem kraukļiem, kad tie sauc. **10** Viņam nav labs prāts pie zirga stipruma, Viņam nepatīk vīra lieli. **11** Tam Kungam patīk tie, kas Viņu bīstas, kas gaida uz Viņa žēlastību. **12** Teici To Kungu, Jeruzāleme, slavē savu Dievu, Ciāna. **13** Jo Viņš

stiprina tavu vārtu aizšaujamos, Viņš svētī tavus bērnus tur iekšā. **14** Viņš dod mieru tavām robežām, Viņš tevi paēdina ar briedusiem kviešiem. **15** Viņš sūta Savas apsolīšanas virs zemes, Viņa vārds tek(izplatās) ar steigšanos. **16** Viņš dod sniegus kā vilnu, Viņš kaisa salnu kā pelnus. **17** Viņš met Savu krusu kā kumosus. Kas var pastāvēt priekš Viņa aukstuma? **18** Viņš sūta Savu vārdu, un kūst, Viņš liek savam vējam pūst, tad ūdeņi noteik. **19** Viņš Jēkabam dara zināmu Savu vārdu, Israēlim Savus likumus un tiesas, **20** Tā Viņš nedara nevienai citai tautai; Viņa tiesas tās nepazīst. Alleluja!

148

Alleluja! Teiciet To Kungu debesis, teiciet Viņu augstībā. **2** Teiciet Viņu, visi Viņa enģeli, teiciet Viņu, visi Viņa karapulki; **3** Teiciet Viņu, saule un mēnessis, teiciet Viņu visas spožas zvaigznes; **4** Teiciet Viņu, jūs debesu debesis, un jūs ūdeņi, kas ir pār debesīm. **5** Lai tie Tā Kunga vārdu teic, jo kad Viņš pavēlēja, tad tie tapa radīti. **6** Viņš tiem liek pastāvēt mūžīgi mūžam, Viņš tiem ir likumu līcis, ko tie nevar pārkāpt. **7** Teiciet To Kungu virs zemes, jūs lielās jūras zivis un visi dzīlumi, **8** Uguns un krusa, sniegs un migla, vējš un auka, kas Viņa vārdu izdzā, **9** Kalni un visi pakalni, augļu koki un visi ciedru koki, **10** Meža zvēri un visi lopi, tārpī un spārnainie putni, **11** Jūs ķēniņi virs zemes un visi ļaudis, lieli kungi un visi zemes soņi, **12** Jaunekļi un jaunietes, veci ar jauniem: **13** Tiem būs teikt Tā Kunga vārdu, jo Viņa vārds vien ir augsts, Viņa augstība ir pārāka par zemi un debesi, **14** Un Viņš ir paaugstinājis Savu ļaužu ragu, slavu visiem Saviem svētiem, Israēla bērniem, tiem ļaudīm, kas Viņam tuvu. Alleluja!

149

Alleluja! Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, svēto draudzei lai Viņu teic. **2** Israēls lai priečājās iekš save Raditāja, Ciānas bērni lai liksmojās par savu ķēniņu! **3** Lai tie Viņa vārdu teic ar stabulēm, lai tie Viņam dzied ar bungām un koklēm. **4** Jo Tam Kungam labs prāts pie Saviem ļaudīm, Viņš pagodina bēdīgos ar pestišanu. **5** Svētie priečāsies godā, tie liksmosies savās gultās. **6** Viņu mute paaugstinājis Dievu, un viņu rokās būs abejās pusēs griezīgs zobens, **7** Atriebties pie pagāniem un sodīt tautas, **8** Saistīt viņu ķēniņus kēdēs un viņu lielkungus dzelzs pinekļos, **9** Darīt tiem pēc tās tiesas, kas ir rakstīta. Tāds gods būs visiem Viņa svētiem. Alleluja!

150

Alleluja! Teiciet Dievu Viņa svētā vietā, teiciet To Kungu Viņa stiprā izplatījumā. **2** Teiciet Dievu par Viņa lielo varu, teiciet To Kungu Viņa lielās augstības pēc. **3** Teiciet Viņu ar bazīnes skāpu, teiciet Viņu ar stabulēm un koklēm. **4** Teiciet Viņu ar bungām un stabulēm, teiciet Viņu ar stīgām un svilpēm. **5** Teiciet Viņu ar skāpiem pulksteņiem, teiciet Viņu ar gavilēšanas pulksteņiem. **6** Viss, kam ir dvaša, lai slavē To Kungu. Alleluja!

Salamana Pamācības

1 Salamana, Dāvida dēla, Israēla kēniņa, sakāmie vārdi,
2 Atzit gudrību un mācību, un saprast prātīgu valodu,
3 Pienemties apdomībā, taisnībā, tiesā un skaidrībā, **4** Ka tiem vēl nejēgām tiek samaņa, jauniem atzišana un apdomīgs prāts. **5** Kas gudrs, klausis un pieaugs mācībā, un kas prātīgs, nemsies labus padomus, **6** Ka izprot sakāmus vārdus un miklas, gudro valodas un viņu dzījos vārdus. **7** Tā Kunga bijāšana ir atzišanas iesākums; gudrību un mācību ģeķi nīcina. **8** Klausī, mans bērns, sava tēva pārmācībai un nepamat savas mātes mācību; **9** Jo tas ir jauks krāšķums tava galvai un zelta rota tavam kaklam. **10** Mans bērns, kad grēcinieki tevi vilina, tad neklaususi! **11** Kad tie saka: „Nāc mums līdz, glūnēsim uz asinīm, glūnēsim uz nenoziedzīgo par nepatiesu! **12** Kā elle norisim viņus dzīvus, un sirds skaidrus kā tādus, kas bedrē grimst. (**Sheol h7585**) **13** Mēs atradīsim visādas dārgas mantas, pildīsim savus namus ar laupījumu. **14** Tava daļa tev būs mūsu starpā, viens pats maks būs mums visiem.“ **15** Mans bērns, nestāigā vienā ceļā ar tiem; sargi savu kāju no viņu pēdām; **16** Jo viņu kājas skrien uz ļaunu un steidzās asinis izliet. **17** Bet lai ari tiklu izplāta visiem putniem priekš acīm; tas ir par velti! **18** Tā arī viņi glūn uz savām pašu asinīm un glūn uz savu pašu dzīvību. **19** Tā iet visiem, kas plēš netaisnu mantu; kam šī ir, tam tā paņem dzīvību. **20** Dieva gudrība skaņi sauc uz lielceliem, uz ielām tā paceļ savu balsi; **21** Tā izsaucās, kur ļaužu vislielais troksnis; kur iejet pilsētas vārtos, tā runā savu valodu: **22** Cik ilgi, nejēgas, jūs milēsiet nejēdzību, un smējējiem gribēsies apsmiet, un ģeķi ienīdēs atzišanu? **23** Griežaties pie manas mācības! Redzi, es jums došu savu garu un jums darišu zināmus savus vārdus. **24** Tādēļ nu, ka es aicināju, un jūs liezdzaties, ka savu roku izstiepu, un nav, kas uzklauza, **25** Un jūs visu manu padomu atmetiet un manas pārmācības negribet; **26** Tādēļ ari es smiešos par jūsu postu, es smiešos, kad jums izbailes uzies, **27** Kad pār jums izbailes nāks kā auka, un posts jums uzbruki kā vētra, kad briesmas un bailes jums uzies. **28** Tad tie mani sauks, bet es neatbildēšu, tie mani meklēs agri, bet mani neatradīs, **29** Tādēļ ka tie atzišanu ienīdējuši un Tā Kunga bijāšanu nav pierēmuši. **30** Tiem negribējās mana padoma, tie ir niciņājuši visu manu pārmācīšanu; **31** Tādēļ tie ēdīs no sava ceļa augļiem, un būs pāēduši no saviem padomiem. **32** Jo nesaprašu nomaldišānās tos nokauj, un ģeķu pārdrošība tos nomaitā. **33** Bet kas mani klausī, tas dzīvos droši, un savā mierā tas ļauna nebīsies.

2 Mans bērns, ja tu pieņemsi manus vārdus, un sirdi glabāsi manu mācību, **2** Savu ausi griezt uz gudrību un savu sirdi uz atzišanu, **3** Tiešām, ja tu atzišanas lūgšies un savu balsi pacels pēc saprāšanas, **4** Ja tu viņu meklēsi kā sudrabu un tai pakāļ dzīsies kā mantai; **5** Tad tu sapratīsi Tā Kunga bijāšanu un atradīsi Dieva atzišanu; **6** (Jo Tas Kungs dod gudrību, no viņa mutes nāk atzišana un saprāšana; **7** Viņš taisniem paglabā labklāšanos un ir par bruņām tiem, kas bezvainībā staigā, **8** Sargādams taisnības celus un pasargādams savu taisno tekas;) **9** Tad tu atzīsi, kas taisnība un tiesa, un kas skaidrība un celš uz visu labu, **10** Ja gudrība nāks tavā sirdi, un atzišana tavai dvēselei būs

mīla, **11** Tad labs padoms tevi pasargās un saprāšana tevi paglabās, **12** Ka tā tevi izglābj no ļauna ceļa, no vīra, kas netiklību runā, **13** Kas atstājuši skaidrības celus, staigā pa tumsības ceļiem, **14** Kas priečājās ļaunu darīt un prieku atrod netiklībā un viltībā, **15** Kuru ceļi ir grezī, un kas savās tekās netikli; **16** Ka tā tevi izglābj no svešas sievas, no svešnieces ar mīkstiem vārdiem, **17** Kas atstāj savas jaunības vīru, un aizmirst sava Dieva derību; **18** (Jo viņas nams pašķiebās uz nāvi, un viņas ceļi pie miroņiem; **19** Visi, kas pie tās iejet, negriežas atpakaļ, nedz atrod dzīvības celus;) **20** Ka, lai tu staigā pa labo ceļiem un sargi taisno tekas; **21** Jo taisnie dzīvos zemē, un sirdsskaidrie tur paliks; **22** Bet bezdievīgie no zemes taps izdeldēti, un kas ticību netur, no tās taps izsakņoti.

3 Mans bērns, neaizmirsti manu mācību, bet lai tava sirds patur manus baušļus. **2** Jo tie tev pieliks daudz dienu un dzīvības gadus un mieru. **3** Žēlastība un tīcība tevi neatstās; sieni tos ap savu kaklu un ieraksti tos savas sirds galdīnā; **4** Tad tu atradīsi žēlastību un labprātību Dieva un cilvēku acīs. **5** Paļaujies uz To Kungu no visas savas sirds un nepaļaujies uz savu gudrību. **6** Visos savos ceļos nēm Viņu vērā, tad Viņš darīs lidzenas tavas tekas **7** Neesi gudrs savās acīs; bisties To Kungu un atkāpīes no ļauna. **8** Tās būs tavai miesai zāles, kas dziedina, un atspīrgāna taviem kauliem. **9** Godā To Kungu no savas mantas, un no visa sava ienākuma pirmajiem, **10** Tad tavi šķūni pildīsies ar pilnību, un tavi vīna spaidi plūdis no jauna vīna. **11** Mans bērns, neatmet Tā Kunga pamācīšanu, un lai viņa pārmācīšana tev nerriebj; **12** Jo to Tas Kungs milo, to Viņš pārmāca, kā tēvs dēlu, pie kā tam labs prāts. **13** Svētīgs tas cilvēks, kas atradis gudrību, un cilvēks, kam tiek saprāšana. **14** Viņu marrot ir labākī nekā sudrabu marrot, un viņu krāt labākī nekā spožu zeltu. **15** Viņa ir dārgāka pār pērlēm un viss, ko tu kārotos, tai netiek līdzi. **16** Garš mūžs ir viņas labā rokā, un viņas kreisā bagātība un gods. **17** Viņas ceļi ir jauki ceļi, un visas viņas tekas ir miers. **18** Viņa ir dzīvības koks tiem, kas viņu tver, un kas viņu cieti tur, tas ir laimīgs. **19** Tas Kungs ar gudrību licis pamatus zemei, ar saprāšanu viņš sataisījis debesis. **20** Caur viņa ziņu plūda ūdens plūdi, un padabeši pilēja ar rasu. **21** Mans bērns, lai tās neizzūd no tavām acīm, pasargi apdomīgu prātu un samaņu. **22** Jo tā būs tavas dvēseles dzīvība un glītums tavam kaklam. **23** Tad tu savu ceļu staigāsi droši, un tava kāja nepiedauzīsies; **24** Apguldāmies tu nebīsies, bet gulēsi, un tavs miegs būs gards. **25** Tu nebīsies no piepešas izbailes, nedz no bezdievīgo posta, kad tas nāk; **26** Jo Tas Kungs būs tavs patvērumus un pasargās tavu kāju no valgiem. **27** Neliedzies labu darīt, kam tas nākas, ja Dievs devis, ka tev pie rokas, to darīt; **28** Nesaki uz savu tuvāko: „Ej un nāc, es tev rīt došu!“ un tev tomēr ir. **29** Neperē ļaunu pret savu tuvāko, kad tas tev uzticēdamies pie tevis dzīvo. **30** Nebaries par nepatiesus ar cilvēku ja viņš tev ļauna nav darijis. **31** Neapskaudi varas darījāju un neizraugies sev neviena no viņa ceļiem; **32** Jo netiklais Tam Kungam ir negantība, bet viņam ir draudzība ar sirdsskaidriem. **33** Tā Kunga lasti ir bezdievīga namā, bet taisno mājas vietu viņš svēti. **34** Smējējus tiešām viņš apsmies, bet pazemīgiem dos žēlastību. **35** Gudrie iemantos godu, bet ģeķi atradis kaunu.

4 Klausāties, mani bērni, tēva pamācīšanu un meklējiet atzišanu mācīties; **2** Jo es jums dodu labu mācību, neatmetiet manu bauslibu! **3** Jo es biju sava tēva dēls, savai mātē luteklitis un vienīgais; **4** Un viņš mani mācīja un sacīja: Lai tava sirds pieņem manus vārdus, turi manus baušus, tad tu dzīvos; **5** Manto gudribu, manto atzišanu; neaizmirsti un negriezies nost no manas mutes vārdiem; **6** Neatstāj to, tad viņa tevi paglābs; mīlo viņu, tad viņa tevi pasargās. **7** Gudribas iесākums ir: Manto gudribu un ar visu savu padomu samanto atzišanu. **8** Turi viņu augsti, tad viņa tevi paaugstinās, viņa tevi cels godā, ja tu viņu apkampsi. **9** Viņa dos jauku glītumu tavai galvai; krāšņu kroni viņa tev dāvinās. **10** Klausies, mans bērns, un pieņem manus vārdus, tad vairoties tavas dzīvības gadi. **11** Es tev mācīšu gudribas ceļu, es tevi vadišu uz taisna ceļa, **12** Ka staigājot tavi soļi nemetās, un tekot tu nepiedauzies. **13** Turies cieti pie pamācības, neatstājies no tās, sargi to; jo tā ir tava dzīvība. **14** Uz bezdievīgo tekas nenāc un uz ļauno ceļa neej! **15** Stājies no tā, nestāgā uz viņu; raujies no tā un ej garām! **16** Jo tie neaiziet gulēt, pirms nav ļauna darījuši, un tiem nenāk miegs, pirms nav kādu zemē gāzuši. **17** Jo tie ēd bezdievības maiži un dzer negantības vinu. **18** Bet taisno celiņš ir kā spožs gaišums, kas spīd un spīd, līdz diena aust. **19** Bezdievīgo ceļš ir kā akla tumsiba; tie nezin, pār ko tie kritīs. **20** Nēm vērā, mans dēls, manus vārdus, griez savu ausi uz manu valodu, **21** Lai tie nezūd no tavām acīm; paglabā tos savā sirds dzīlumā; **22** Jo tie ir dzīvība tiem, kas tos atrod, un visai viņu miesai zāles, kas dziedina. **23** Pār visu, kas jāsāgā, sargi savu sirdi; jo no tās iziet dzīvība. **24** Atstādini no sevis netiklu muti, un netaisnas lūpas lai ir tālu no tevis. **25** Lai tavas acis taisni skatās, un tavi acu raugi taisni tavā priekšā. **26** Nosver savu kāju soļus, tad visi tavi ceļi labi izdosies. **27** Negriezies ne uz labo ne kreiso pusī; sargi savu kāju no ļauna.

5 Mans bērns, nēm vērā manu gudribu, griez savu ausi pie manas mācības, **2** Ka tu sargi apdomību, un tavas lūpas glābā atzišanu. **3** Jo svešas sievas lūpas pil kā tīrs medus, un viņas mute ir glumāka nekā eļļa; **4** Bet gals tai ir rūgt kā vērmeles, un ass kā abejās pusēs griezīgs zobens. **5** Viņas kājas nokāpj nāvē, viņas soļi aizsniedz elli; (*Sheol h7585*) **6** Lai neapdomā dzīvības ceļus, viņas pēdas grozās, ka nezin kur. **7** Nu tad, bērni, klausiet man un neatkāpjaties no manas mutes vārdiem. **8** Lai tavs ceļš paliek tālu no viņas, un nenāc tuvu pie viņas nama durvīm, **9** Ka tu nedod svešām savu jaunības spēku un savus gadus tam briesmīgam, **10** Ka sveši nepieēdās no tava spēka, un tavs grūtais pūliņš nenāk svešā namā, **11** Un tev pēcgalā nav jānopūšas, kad tava āda un miesa diltin nodilusi, **12** Un tev nav jāsaka: „Ak, kā es esmu nīdejīs pamācīšanu, un mana sirds smējusies par rāšanu, **13** Un neesmu klausījis savu pamācītāja balsi, un savu ausi neesmu griezis uz tiem, kas mani mācīja! **14** Tikko nelaimē vēl neesmu visai(dzīļi) iestidzis, pašā draudzes un ļaužu vidū!“ **15** Dzer ūdeni no savas akas, un tekošu ūdeni no sava avota. **16** Vai tavi avoti lai iztek laukā, un ūdens upes uz ielām? **17** Lai tās tev vien piedur, un nevienam svešam līdz ar tevi. **18** Tavs avots lai ir svētīts, un tu priecājies par savas jaunības sievu. **19** Ak kāda tā milīga, kā stirna, un daiļa, kā kalnu kazal! Pie viņas krūtim pieglaudies allažiņ un ar viņas mīlestību

ieliksmojies vienmēr! **20** Un kādēl tu, mans bērns, ar citu gribi jautkies un svešas sievietes krūtis apkampt! **21** Jo cilvēka ceļi stāv priekš Tā Kunga acīm, un Tas sver visus viņa solus. **22** Bezdievīgo gūstis viņa paša noziegumi, un ar savu grēku saitēm viņš taps saistīts. **23** Bez pamācīšanas palicis, viņš nomirs, un savā lielā ģeķībā viņš gāzīsies.

6 Mans bērns, ja tu priekš sava tuvākā galvojis un roku devis priekš cita, **2** Tad tu esi sasaistīts ar savas mutes valodu un savaldzināts ar savas mutes vārdiem. **3** Tad dari jel tā mans bērns, un izglābies, ja tu savam tuvākam rokā esi nācis; ej, meties zemē priekš viņa un spied savu tuvāko; **4** Nedod savām acīm miega, nedod savām acīm dusas; **5** Izglābies kā stirna no viņa rokas un kā putns no mednieka rokas! **6** Ej pie skudras, slinki, skaties viņas ceļus un topi gudrus! **7** Lai tai nav valdnieka, ne vīrsnieka, ne kunga, **8** Tā tomēr savu maizi sagādā vasarā, savu barību sakrāj plaujamā laikā. **9** Cik ilgi tu gulēsi, sliņķi? Kad tu celsies no sava miega? **10** Guli makenīt, snaudi makenīt, saliec makenīt rokas miegā! **11** Tad tava nabazība tev pienāks nākdama, un tavs trūkums, kā apbrūnots vīrs. **12** Nelieša cilvēks ir tāds negants vīrs, kas staigā ar netiklu muti, **13** Met ar acīm, piegrūž ar kājām, zīmē ar pirkstiem. **14** Netikliba ir viņa sirdi, viņš domā vienmēr uz ļaunu, saceļ kildas. **15** Tādēl viņam nelaime nāks piepeši, viņš ātri taps satriekts un dziedināšanas nebūs. **16** Šās sešas lietas Tas Kungs ienīst, un tā septītā viņam ir negantība: **17** Lepnas acis, melu mēle un rokas, kas nenoziedzīgas asinis izlej, **18** Sirds, kas negantus nodomus perē; kājas, kas mudīgas uz ļaunu skriet; **19** Viltīgs liecinieks, kas droši melus runā, un kas kīldu ceļ starp brāliem. - **20** Mans bērns, glābā sava tēva pamācīšanu un nepamet savas mātes mācību. **21** Sasien to allažiņ uz savas sirds un sien to ap savu kaklu. **22** Kad tu staigā, tad tā tevi pavadīs; kad tu apgulies, tad tā tevi apsargās, un kad tu uzmودies, tad tā ar tevi runās; **23** Jo pamācīšana ir spīdeklis, un mācība gaišums, un kad pārmāca un rāj, tas ir dzīvības ceļš; **24** Ka tās tev izsārgā no negodīgas sievas, no svešas sievietes mīkstās mēles. **25** Nekāro savā sirdī pēc viņas skaistuma, un lai viņa tevi nesagūsta ar savām acīm; **26** Jo caur mauku tiek līdz maizes drupekļiem, un vīra sieva tev notvers pat dārgo dzīvību. **27** Vai arī uguni var klēpī nēmt, un drēbes nesadegtu? **28** Vai uz kvēlošām oglēm var iet un nesadedzinātu kājas? **29** Tāpat, kas ieiet pie otra sievas; nesodits nepaliks, kas to aizskar. **30** Zaglim nepiedod vis, ka zog izsalcis, vēderu pildit. **31** Bet pieķerts tas septiņkārt atlīdzinās, visu sava nama padomu tas atdos. **32** Kas ar sievu laulību pārkāpj, tam prāta nav; to tik dara, kas sev dzīvību grib nogalināt. **33** Tam būs kāviens un kauns un negods bez gala; **34** Jo viņas vīra dusmas iekarsušās netapaīs atriebšanas laikā. **35** Tas nebēdās ne par kādu līdzību(izpirkumu), un nebūs miera, cik dāvanu arī nedotu.

7 Mans bērns, sargi manus vārdus un glabā pie sevis manu mācību. **2** Sargi manu pamācīšanu, tad tu dzīvos, un manu mācību kā savu acu raugu. **3** Sien to ap saviem pirkstiem, ieraksti to savas sirds galddiņā. **4** Saki uz gudribu: Tu esi mana māsa! un atzišanu sauc par savu radinieci, **5** Ka tu sevi pasargi no svešas sievas, no svešinieces ar mīkstiem vārdiem. **6** Jo es skatījos pa sava nama logu, caur

saviem skadriņiem, **7** Un redzēju nejēgu vidū un ieraudzīju starp zēniem neprātīgu jaunekli. **8** Tas gāja pa ielu ap nama stūri, staigāja pa viņas nama ceļu, **9** Pavakarē, krēslā, nakti vidū un tumsā. **10** Un redzi, viņu sastapa sieva, maukas apģerbā un viltu sirdi. **11** Šī bija trakule un palaidne, viņas kājas nemetās mājā; **12** Te viņa ārā, te uz ielām un glūn aiz visiem stūriem. **13** Un tā viņu apkampa un skūpstīja kā bezkauņa un uz to sacīja: **14** „Pateicības upuri man bija jānes; šodien es savu solijumu esmu pildījusi. **15** Tādēļ esmu izgājusi tev preti, tava vaigu meklēt un tevi esmu atradusi. **16** Ar apsegiem esmu klājusi savu gultu, ar strīpainiem Ēģiptes palagiem. **17** Savu gultu esmu izkvēpinājusi ar mirrēm, alvejām un kanēli; **18** Nāc, lai izbaudām kāribas līdz ritam, lai izpriečājamies milestībā; **19** Jo vīrs nav mājās, viņš aizgājis tālā ceļā, **20** Viņš naudas maku nēmīs līdz, tik uz svētkiem vēl pārnāks mājās.“ **21** Viņa to pierunāja ar savu vārdu drūzmu, ar savu mīksto mēli tā viņu aizrāva. **22** Uz reizi tas viņai gāja pakal, kā vērsis iet pie kaušanas un kā nelietis, saistīts uz sodu, **23** Kamēr bulta viņa aknas pārķel; tā putns skriem sprostā un nezin, ka tas pret viņa dzīvību. **24** Nu tad, bērni, klausiet mani, un nemiņ vērā manas mutes vārdus. **25** Lai tava sirds neromaldās uz viņas ceļiem un nenoklisti uz viņas gaitām; **26** Jo daudz ir to nokauto, ko tā gāzusi zemē, un liels pulks, ko viņa nogalinājusi. **27** Viņas nams ir ceļi uz elli, kas novada nāves kambaros. (Sheol h7585)

8 Vai gudrība nesauc, un atzīšana nepacelē savu balsi? **2** Kalnu virsgalā tā stāv, ceļmalā uz ceļu jūtīm; **3** Pie vārtiem pilsētas priekšā, kur pa vārtiem iejet, viņa skanī sauc: **4** „Uz jums, vīri, es saucu, un mana balss iet pie cilvēku bērniem. **5** Nemiņ vērā, nejēgas, gudrību, un, ģeķi, paliekat prātīgi! **6** Klausāties, jo es runāšu augstas lietas un atdarīšu savu muti ar skaidiņiem vārdiem. **7** Jo mana mute runās patiesību, un bezdievība manām lūpām ir negantība. **8** Visi manas mutes vārdi stāv taisnībā, iekš tiem nav netiklības, nedz viltības. **9** Tie ir visnotāl taisni tam, kas tos saprot un skaidri tiem, kas atzīšanu atraduši. **10** Pieņemiet manu mācību labāki nekā sudrabu, un atzīšanu vairāk nekā tīru zeltu; **11** Jo gudrība ir labāka pār pērlēm, un viss, ko tu kārotu, tai netiek līdz. **12** Es, tā gudrība, mitu pie samaņas un atrodu vērtīgu padomu. **13** Tā Kunga bijāšana ir: ienīdēt ļaunu, lepnību, augstprātību un ļaunu ceļu, un es ienīstu netiklu muti. **14** Pie manis ir padoms un palīgs; es esmu atzīšana, man ir spēks. **15** Caur mani valda kēniņi, un dod taisnus likumus valdītāji; **16** Caur mani valda varenie un lielkungi, visi zemes soģi. **17** Es mīlēju tos, kas mani mil, un kas mani tikuši(centīgi) meklē, tie mani atrod. **18** Bagātība un gods ir pie manis, paliekama manta un taisnība. **19** Mani augli ir labāki nekā zelts un tīrs zelts, un mans ienākums nekā šķirts sudrabs. **20** Es vadu uz taisnības ceļa, taisnas tiesas pēdās, **21** Ka tiem, kas mani mil, dodu iemantot pilnību un pildu viņu mantu. **22** Tas Kungs mani nolika par savu ceļa iesākumu, par savu radījumu pirmaju no mūžības. **23** No mūžības es esmu iecelta, no iesākuma, no pasaules gala. **24** Kad dzīlumi vēl nebija, tad es piedzimu, kad avoti vēl nebija, no ūdeņiem grūti. **25** Pirms kalnu pamati tapa nolikti, priekš pakalniem, tad es piedzimu. **26** Viņš vēl nebija radījis zemi nedz klajumus, nedz sācis pasaules pišķus; **27** Kad viņš debesis sataisīja, tad es tur

biju; kad viņš izplatīja debess velvi pār dzīlumiem, **28** Kad viņš padebešus augšām nostiprināja, kad dzīlumu avoti krākdami krāca, **29** Kad viņš jūrai lika robežas, ka ūdeņi neplūsti pār viņas malām, kad viņš nostiprināja zemes pamatus: **30** Tad es biju pie viņa tā izdarītāja un biju viņa prieks dienu dienas un līksmojos viņa priekšā vienmēr: **31** Es līksmojos viņa pasaules virsū un mans prieks ir pie cilvēku bērniem. **32** Tad klausiet nu mani, mani bērni; jo svētīgs, kas manus ceļus sargā. **33** Klausiet pamācīšanai un topiet gudri, un neatmetat viņu. **34** Svētīgs tas cilvēks, kas mani klausīs, kas kavējās pie manām durvīm dienu no dienas, sargāt manu durvju stenderus; **35** Jo kas mani atrod, tas atrod dzīvību un dabūs žēlastību no Tā Kunga. **36** Bet kas pret mani grēko, tas dara varu savai dvēselei; kas mani ienīst, tie visi līdz milo nāvi.“

9 Dieva gudrība ir uztaisījusi savu namu, viņa uzcirtusi savus septiņus pilārus; **2** Viņa nokāvusi savus kaujamos, jaukusi savu vīnu, ir jau klājusi savu galdu; **3** Viņa izsūtījusi savas kalpones; viņa sauc no pilsētas augstākām vietām: **4** „Kas nejēga, lai griežas šurp!“ kas neprātīgs, uz to viņa saka: **5** „Nāciet, ēdiet no manas maizes, un dzeriet no vīna, ko esmu jaukusi. **6** Atstājiet nejēdzību, tad dzīvosiet, un staigājiet pa atzīšanas ceļu!“ **7** Kas smējēju pamāca, tas dabūs kaunu, un kas bezdievīgo pārmāca, apsmieku. **8** Nepamāci smējēju, ka viņš tevi neienīst; pamāci prātīgo, tas tevi milēs. **9** Dod prātīgam, tad viņš tiks jo prātīgs, māci taisnu, tad viņš pieauga mācībā. **10** Tā Kunga bijāšana ir gudrības iestākums, un izprast, kas svēts, tā ir atzīšana. **11** Jo caur mani taps daudz tavu dienu un vairoties tev dzīvības gadi. **12** Ja tu gudrs, tad tu sev gudrs; ja tu smējējs, tad tu viens pats to nesi. **13** Nejēdzība ir sieva tītīga, ģeķīga, kas neatjēd nenieka **14** Tā sēz savā nama durvis uz goda krēsla pilsētas augstās vietās, **15** Aicināt tos, kas iet garām pa ceļu, kas staigā savās taisnīas tekās. **16** Kas nejēga, lai griežas šurp! Un kas neprātīgs, uz to viņa saka: **17** „Zagts ūdens ir salds, un slēpta maize garda!“ **18** Bet tas nemana, ka tur mironī, un elles dzīlumos viņas viesi! (Sheol h7585)

10 Salamana sakāmie vārdi. Gudrs dēls ir tēva prieks, bet ģeķīgs mātes sirdēsti. **2** Netaisnas mantas nelīdz nenieka, bet taisnība izpestī no nāves. **3** Tas Kungs taisnai dvēselei neliek bāda ciest; bet bezdievīga negausību viņš izšķiež. **4** Kas slinku roku strādā, top nabags; bet čakla roka dara bagātu. **5** Kas vasarā sakrāj, ir prātīgs; bet kas plaujamā laikā guļ, paliek kaunā. **6** Svētība pār taisnā galvu, bet bēdas aizbāzīs bezdievīgiem muti. **7** Taisnam piemiņa paliek svētīta, bet bezdievīgiem slava iznīks. **8** Kam gudra sirds, tas pieņem mācību, bet kas muti palaiž, ies bojā. **9** Kas skaidrībā staigā, tas staigā ar mieru; bet kas savus ceļus groza, to pienāks. **10** Kas ar acīm met, tas pieved bēdas; un kas muti palaiž, ies bojā. **11** Taisnam mute ir dzīvības avots; bet bēdas aizbāzīs bezdievīgiem muti. **12** Ienaids ceļ bāršanos; bet milestība aplāj visus pārkāpumus. **13** Uz prātīga lūpām rodas gudrība, bet pār ģeķa muguru nāk rīkste. **14** Prātīgie pietur savu padomu, bet ģeķu mute ir briesmas tuvumā. **15** Bagātam manta ir viņa stiprā pils, bet tukšinieku briesmas ir viņu nabadzība. **16** Taisna krājumiņš ir uz dzīvību, bet bezdievīga ienākums uz grēku. **17** Pārmācīšanu pieņemt ir ceļš uz dzīvību,

bet kas par mācību nebēdā, tas maldās. **18** Viltīgas lūpas slēpj ienaidu, un kas niknu slavu ceļ, ir nelga. **19** Vārdu pulkā netrūkst grēku, bet kas savas lūpas valda, ir gudrs. **20** Taisnam mēle ir tīrs sudrabs, bezdievīgā sirds neder nekam. **21** Taisna lūpas daudziem ganiba, bet ģeķi nomirs savā sirds ģeķibā. **22** Tā Kunga svētība dara bagātu, un rūpes tur nekā nepieliek. **23** Ģeķim prieks, blēns darīt, bet prātīgam vīram gudrība. **24** No kā bezdievīgais bītas, tas vinam uzieš, un ko taisnie vēlās, to Viņš tiem dod. **25** Tā kā vētra pārskrien, tāpat bezdievīgā vairs nebūs, bet taisnais pastāv mūžīgi. **26** Kā skābums zobiem un dūmi acīm, tā slīpkis tiem, kas to sūta. **27** Tā Kunga bijāšana vairo dienas, bet bezdievīgo gadi top paīsināti. **28** Ko taisnie gaida, būs liksmība, bet bezdievīgo cerība zudīs. **29** Tā Kunga ceļš sirdsskaidriem ir par stiprumu, bet ļauna darītājiem par izbailēm. **30** Taisnais nešaubīsies ne mūžam, bet bezdievīgie nepaliks zemes virsū. **31** No taisnā mutes zaļo gudrība, bet netikla mēle taps izdeldēta. **32** Taisnā lūpas zin, kas pieklājās, bet bezdievīgo mute ir netikla.

11 Viltīgs svars Tam Kungam ir negantība, bet pilnīgs svara akmens Viņam patīk. **2** Kur nāk lepnība, tur arī nāk kauns, bet pie pazemīgiem ir gudrība. **3** Taisno sirdsskaidriba tos vada, bet neliešu netiklība tos posta. **4** Manta nepalidz atriebšanas dienā, bet taisnība izpesti no nāves. **5** Skaidram taisnība līdzina ceļu, bet bezdievīgais kritis caur savu bezdievību. **6** Taisno taisnība tos izglābs, bet nebēdnieki savaldzināsies savā kāribā. **7** Kad bezdievīgs cilvēks mirst, tad viņa cerība iznīkst, un netaisno gaidīšana ir pagalam. **8** Taisnais tiek izglāblts no bēdām, un bezdievīgais nāk viņa vietā. **9** Blēdis savu tuvāko bendē ar muti, bet taisnie, to manot, paglābjas. **10** Kad taisnī labi kājās, tad pilsēta priečājās, un gavilē, kad bezdievīgais iet postā. **11** Caur taisna svētību pilsēta ceļas, bet caur bezdievīga muti tā top nobopīsta. **12** Kas savu tuvāko nicina, tam nav saprāšanas; bet gudrs vīrs cieš klusus. **13** Mēlnīses apkārt lienot izmuld, kas slēpjams; bet kam uzticīgs prāts, tas to aplāj. **14** Kur vadišanas nav, tur ļaudis nikst; bet kur padoma devēju papilnam, tur labi izzdodas. **15** Kas par svešu galvo, tam būs bēdu gan; bet kas galvošanu ienīst, tas paliek mierā. **16** Mīlīga sieva panāk godu, tā kā varenie panāk bagātību. **17** Žēligs vīrs savai paša dvēselei dara labu, bet niknais savai paša miesai dara grūti. **18** Bezdievīgais pelnās tukšu algu, bet kas taisnību sēj, tam alga pastāvīga. **19** Kā taisnība ir uz dzīvību, tā ļaunam pakaļ dzīties ir uz nāvi. **20** Kam netikla sirds, tas Tam Kungam ir negantība; bet kam skaidrs ceļš, tas Viņam patīk. **21** Uz radu radiem paliek blēža vaina; bet taisno dzīmums taps izglāblts. **22** Skaista sieva, kas goda neprot, ir zelta gredzena cūkas purnā. **23** Ko taisnie vēlās, ir visnotāl labums; bet bezdievīgo cerība ir pārgalvība. **24** Cits izkaisa, un tam vēl krājās; un cits taupa pārlieku, bet tik uz trūcību. **25** Tā dvēsele, kas svētī, tiks trekna, un kas dzīrdina, tas atkal taps dzīrdināts. **26** Kas aiztur labību, to ļaudis lād, bet svētība būs pār pārdevēja galvu. **27** Kas dzenās pēc laba, tas ir patīkams, bet kas meklē ļaunu, tam tas arī nāks. **28** Kas uz savu bagātību palaižās, tas iznīks, bet taisnie zaļos kā lapas. **29** Kas savu namu pilda ar nemieru, tas mantos vēju, un ģeķis būs par kalpu tam, kam ir gudra sirds. **30** Taisna auglis ir dzīvības koks, un gudrais manto sirdis. **31**

Redzi, taisnam virs zemes top atmaksāts, cik vairāk vēl bezdievīgam un grēciniekam.

12 Kas labprāt panes pārmācīšanu, tas miļo atzišanu, bet kas nepanes rājienu, tas paliek muļķis. **2** Kas labs, tas Tam Kungam patīkams, bet vīru, kas viltu perē viņš pazudina. **3** Cilvēks nepastāvēs, kad ir bezdievīgs, bet taisno sakne netaps kustināta. **4** Tikla sieva ir sava vīra kronis, bet netikla ir kā puve viņa kaulos. **5** Taisno domas ir tiesa, bet bezdievīgo padomi viltība. **6** Bezdievīgo vārdi glūn uz asinim; bet taisno mute tos izpesti. **7** Bezdievīgie top iznīcīnāti, ka to vairs nav; bet taisno nams pastāvēs. **8** Kā kuram saprāšana, tā viņam slava; bet par apsmieklu būs, kam netikla sirds. **9** Labāks tas zemais, kas sev pašam par kalpu, nekā kas lepojās, un maizes nav. **10** Taisnais gādā par sava lopa dzīvību, bet bezdievīgo sirds ir nezēlīga. **11** Kas savu zemi kopj, būs maizes pāēdis, bet kas niekus triec, tam nav jēgas. **12** Bezdievīgais traucās pēc blēžu medijuma; bet taisno sakne nes augļus. **13** Ļaunais savaldzinājās savas mutes grēkos; bet taisnais izies no bēdām. **14** Pēc savas mutes augliem ikviens top pieēdināts ar labumu, un cilvēkam top maksāts pēc viņa roku darbiem. **15** Ģeķa ceļš ir taisns paša acīs, bet kas padomam klausī, tas ir gudrs. **16** Ģeka apskaišanās tūdāl top zināma; bet kas slēpj, ka ir apkaunots, tas ir gudrs. **17** Kas patiesību runā, tas saka taisnību; bet nepatiess liecīnieks teic melus. **18** Dažs aplam runājot kā ar zobenu iedur; bet gudro mēle ir zāles, kas dziedina. **19** Patiesa mute pastāvēs mūžīgi, bet viltīga mēle tik acumirkli. **20** Viltība ir sirdi tiem, kas ļaunu perē; bet kas dod miera padomu, dara prieku. **21** Taisnam nekāds ļaunums nenotiks, bet bezdievīgiem ļaunuma užies papilnam. **22** Viltīgas lūpas Tam Kungam ir negantība; bet kas uzticību dara, tas viņam labi patīk. **23** Gudrs cilvēks neizteic savu padomu; bet nejēgu sirds izkliebz ģeķību. **24** Čakla roka valdīs, bet slinka dos meslus. **25** Raizes sirdi nospiež cilvēku, bet labs vārds to iepriecina. **26** Taisnais savam tuvākam rāda ceļu, bet bezdievīgo ceļš maldina. **27** Sliņķis neceps savu medijumu, bet uzcītīgam cilvēkam ir skista manta. **28** Uz taisnības ceļa ir dzīvība, un uz viņas ceļa tekām nav nāve.

13 Gudrs dēls klausī tēva pārmācīšanai, bet mēditājs neklausī rāšanai. **2** Ikvieni baudīs labumu no savas mutes augliem, bet netiklo prieks ir mokas. **3** Kas sarga savu muti, tas pasārgā savu dvēseli; bet kas muti palaiž, tam briesmīgi klāsies. **4** Sliņķa dvēsele iekāro, - bet nekā; bet čaklo dvēsele dabū papilnam. **5** Taisnais ienīst melu valodu, bet bezdievīgais paliek kaunā un apsmieklā. **6** Taisnība pasārgā to, kas bezvainīgs savā ceļā, bet bezdievība gāz grēkos. **7** Cits lielās, ka bagāts, kam nav it nenieka, un cits turas kā nabags, un tam liela manta. **8** Bagātam, kad apvainojies, par dvēseli jāmaksā; bet kas nabags, tas nedzīrd draudus. **9** Taisno gaišums spīdēs priečīgi, bet bezdievīgo spīdeklis apdzīsis. **10** Caur lepnību nāk riešana vien, bet gudrība dara apdomīgus. **11** Manta vēja grābeklim iet mazumā, bet kas rokā sakrāj, tas to vairo. **12** Cerība, kas kavējās, grauž sirdi, bet kad nāk, ko gaida, tas ir dzīvības koks. **13** Kas par vārdu nebēdā; tas dara sev postu; bet kas mācību tur godā, tam labi klāsies. **14** Gudra vīra mācība ir dzīvības avots, izsargāties no nāves valgiem. **15** Mīlīgs

prāts dara patīkamu, bet netiklā ceļš dara sāpes. **16** Gudrais (savu darbu) dara apdomīgi, bet ģeķis dara aklus darbus.

17 Bezdievīgs kalps iekritīs nelaimē, bet uzticams kalps ir zāles, kas dziedina. **18** Kas par mācību nebēdā, tam nāk tukšība un kauns; bet kas pamācīšanu pieņem, tas kļūs godā. **19** Kad notiek, ko cerē, tas dvēselei gards; bet atstāties no ļauna ģeķiem ir negantība. **20** Kas draudzējās ar gudriem, tas taps gudrs; bet kas ģeķiem biedrs, tiks postā. **21** Nelaime dzīsies grēciniekiem pakal, bet taisniem ar labu tiks atmaksāts. **22** Kas ir labs, tā manta nāk uz bērnu bērniem; bet grēcinieka krājums taisnam top pataupīts. **23** Daudz maizes ir nabagu vagās, bet citi iet postā caur savu netaisnību. **24** Kas rīksti taupa, tas ienīst savu dēlu; bet kas viņu miļo, tas to pārmāca driz. **25** Taisnais ēd, kamēr viņa dvēselei gan; bet bezdievīgo vēders paliek tukšs.

14 Gudra sieva uztaida savu namu, bet neprātniece to noposta pati savām rokām. **2** Kas savā skaidribā staigā, tas bīstas To Kungu; bet netiklais savā ceļā nebēdā par Viņu. **3** Ģeķa mutē ir viņa lepnības rīkste, bet gudro lūpas viņus pasargā. **4** Kur vēršu nav, tur sile tira; bet caur vēršu spēku nāk liela raža. **5** Patiess liecinieks nemelo, bet nepatiess liecinieks izverd melus. **6** Garzobis meklē gudrību un neatrod; bet prātīgam atzišana nāk lēti. **7** Ei nost no ģeķa acīm; jo gudru valodu tu nedzīrēsi! **8** Prātīga viņa gudrība ir šī, savu ceļu saprast; bet nejēju ģeķība ir aloties. **9** Ģeķiem grēku upuris nelidz, bet pie taisniem ir labpatīkšana. **10** Sirds pati vien zina savas sāpes, un cits neviens nenomana viņas prieku. **11** Bezdievīgo namis taps nopostīts, bet taisno būdiņa zaļos. **12** Dažs ceļš liekās iesākumā labs, savā galā ved nāvē. **13** Pat smejoties sirds brižam sāp, un līksmība beidzās bēdās. **14** Kas atkāpjās, tā sirds baudīs savu darbu auglus, tāpat labs viņs savus. **15** Nejēja tic visu, bet prātīgais nēm vērā savus soļus. **16** Gudrais bīstas un izsārgās no ļauna, bet ģeķis ir kā uguns un drošs. **17** Ātrs dusmas dara ģeķību, un niķainu cilvēku ienīst. **18** Nesaprašu mantība ir ģeķība, bet prātīgo kronis atzišana. **19** Ľauniem jākļānās priekš labiem, un bezdievīgiem taisna vārtos. **20** Pat draugs nabagu ienīst, bet bagātiem milētāju daudz. **21** Kas pulgo savu tuvāko, grēko; bet svētīgs, kas par nabagu apžēlojās. **22** Vai tad neceļā nekļūs, kas ļaunu perē? bet kam prāts uz labu, panāks ūzelību un uzticibu. **23** Kur sviedriem strādā, tur kas atliek; bet kur vārdi vien, tur trūcība. **24** Bagātība ir gudriem par kroni, bet nejēju ģeķība paliek ģeķība. **25** Patiess liecinieks izpesti dvēseles, bet kas melus runā, ir blēdis. **26** Tā Kunga bijāšanā ir liela drošība, un tā būs vina bērniem par patvērumu. **27** Tā Kunga bijāšana ir dzīvības avots, izsāgtīties no nāves valgiem. **28** Kēniņa gods stāv ļaužu pulkā, bet ļaužu trūkums ir valdnieku vaidi. **29** Lēnprātīgam liela gudrība, bet ātrais ir liels ģeķis. **30** Ķēniņa sirds ir miesas dzīvība, bet ātrs prāts ir puveši kaulos. **31** Kas nabagu nospiež, pulgo viņa Radītāju; bet kas par sērdieni apžēlojās, tas godā Dievu. **32** Bezdievīgais pazūd savā postā, bet taisnais arī savā nāvē ir drošs, **33** Prātīgo sirdi gudrība dus, bet ģeķu starpā tā parādās. **34** Taisnība tautu paaugstina, bet grēks ir ļaužu posts. **35** Tiklam kalpam kēniņa ūzelību, bet viņa dusmas bezkaunīgam.

15 Ķēniņa atbilde klusina bardzību, bet rūgta valoda ceļ dusmas. **2** Gudra mēle dara mācību milīgu, bet ģeķu mute izverd ģeķību. **3** Tā Kunga acis ir visās malās un nēm vērā ļaunus un labus. **4** Mēle, kas mierina, ir dzīvības koks, bet netikla lauz sirdi. **5** Ģeķis smejas par sava pamācīšanu, bet kas mācību pieņem, pieaugs gudrība. **6** Taisna namā ir liela svētība, bet pie bezdievīga ienākuma posts. **7** Gudro lūpas sēj atzišanu, bet ģeķu sirds tāda vis nav. **8** Bezdievīgo upuris Tam Kungam ir negantība, bet taisno lūgšana viņam labi patik. **9** Bezdievīga ceļš Tam Kungam ir negantība, bet kas pēc taisnības dzenās, to viņš mil. **10** Grūta pārmācīšana būs tam, kas no ceļa atstājās; kas pamācīšanu ienīst, tas nomirs. **11** Elle un viņas bezdibenis ir Tā Kunga priekšā, vai tad ne jo vairāk cilvēku bērnu sirdis! (**Sheol h7585**) **12** Mēditājs nemil to, kas viņu pamāca, viņš nemetās pie gudriem. **13** Priecīga sirds dara vaigu priecīgu, bet sirdēsti nospiež garu. **14** Prātīga viņa sirds meklē atzišanu, bet ģeķu vaigs ganās ģeķībā. **15** Bēdīga cilvēka dienas ir visas līdz ļaunas, bet priecīgai sirdij ir dzīres bez mitēšanās. **16** Labāk ir mazumiņš ar Tā Kunga bijāšanu, nekā liela manta, kur raizes klāt. **17** Kāpostu virums ar milestību ir labāks, nekā barots vērīs ar naidu. **18** Sirdīgs(dusmīgs) viņs ceļ kildu, bet lēnprātīgais klusina bāršanos. **19** Sliņķa ceļš ir kā ērkšķu krūms, bet taisno tekas ir lidzenas. **20** Gudrs dēls ieprīcina tēvu, bet ģeķīgs cilvēks pulgo savu māti. **21** Ģeķība neprātīgiem ir prieks, bet prātīgs viņs staigā pareizi. **22** Kur padoma nav, tur nodoms netiek galā, bet caur daudz padoma devējiem tas izdodas. **23** Virs priecījās par savas mutes atbildi, un vārds īstenā laikā, cik tas labs! **24** Gudram dzīvības ceļš iet uz augšu, lai izbēg no elles apakšā. (**Sheol h7585**) **25** Lepniem Tas Kungs namu noposta, bet uztaida atraitnes ežas. **26** Ľauna viņa nodomi Tam Kungam ir negantība, bet laipnīga valoda šķista. **27** Rautin raujot cilvēks izposta savu namu, bet kas kukuļus ienīst, tas dzīvos. **28** Taisna sirds apdomā, ko atbildēt, bet bezdievīgo mute izverd launumu. **29** Tas Kungs ir tālu no bezdievīgiem, bet taisno lūgšanu viņš paklausa. **30** Spožas acis ieprīcina sirdi; laba vēsts stiprina kaulus. **31** Auss, kas klausīs dzīvības mācībai, mājos gudro vidū. **32** Kas mācību atmet, tas zaudē dvēseli; bet kas mācībai klausī, nēmas gudrībā. **33** Tā Kunga bijāšana ir pamācīšana uz gudrību, un pazemība ved godā.

16 Cilvēks sirdī gan apņemas, bet no Tā Kunga nāk, ko mēle runā. **2** Cilvēka ceļi visi ikkatram savās acīs šķisti; bet Tas Kungs pārbauda sirdi. **3** Pavēli savus darbus Tam Kungam, tad tavi nodomi pareizi izdosies. **4** Tas Kungs visu ir darijis pēc savas ziņas, arī bezdievīgo uz ļauno dienu. **5** Iki viens, kam lepna sirds, Tam Kungam ir negantība, tiešām tiesa, tas nesodīts nepaliks. **6** Caur ūzelību un tīcību noziegumi top salīdzināti, un caur Tā Kunga bijāšanu cilvēks izsārgās no ļauna. **7** Kad cilvēka ceļi Tam Kungam patik, tad tas pat viņa ienaidniekus ar to salīdzina. **8** Labāk ir mazumiņš ar taisnību, nekā liels ienākums ar netaisnību. **9** Cilvēka sirds nodomā savu ceļu, bet Tas Kungs pašķir viņa gājumu. **10** Dieva padoms ir uz kēniņa lūpām; viņa mutei neviļās tiesā. **11** Taisni svari un svara kausi ir no Tā Kunga, un visi svara akmenī maisā viņa darbs. **12** Bezdievību darīt kēniņiem ir negantība; jo caur taisnību goda krēsls top stiprināts. **13** Taisnas lūpas

kēniņiem labi patik; un kas patiesību runā, to tie mīlo. **14** Kēniņa dusmas ir nāves vēsts, bet gudrs vīrs tās remdē. **15** Kēniņa vaiga spīdumā ir dzīviba, un viņa laipnība kā vēlais lietus. **16** Gudrību iemantot, cik daudz labāki tas ir pār zeltu, un saprašanā nēmties sver vairāk nekā sudrabs. **17** Taisna ceļš ir izsāgāties no ļauna, kas savu ceļu sargā, tas pasārgā savu dvēseli. **18** Lepojies un tu iesi postū; lielies un tu kritīsi. **19** Labāki ir pazemīgam būt ar pazemīgiem, nekā laupījumu dalit ar lepniem. **20** Kas gudrs visās lietās, atrod labumu; un svētīgs, kas uz To Kungu paļaujas. **21** Kam samaniņa sirds, to sauc par gudru, un milīgas lūpas vairo atzišanu. **22** Saprašana ir dzīvs avots tam, kam tā ir; bet ģeķu pamācīšana paliek ģeķība. **23** Gudra sirds māca savu muti un vairo uz savām lūpām atzišanu. **24** Laipnīga valoda ir tīrs medus, dvēselei salda un kauliem zāles, kas dziedina. **25** Dažs ceļš liekās iesākumā labs, bet savā galā ved nāvē. **26** Kas (citu) apgrūtina, apgrūtina sev pašu; jo tāds savu muti atdara pret sev pašu. **27** Nelietis sacēl nelaimi, un uz viņa lūpām ir kā degots uguns. **28** Netiks cilvēks celē kīldas, un lišķis sarīdina radus. **29** Kas savu tuvāko kārdina un viņu noved uz nelabu ceļu, tas padara varas darbu. **30** Kas ar acīm met, tas nodomā blēķas; kas lūpas sakož, tas gatavus uz ļaunu; **31** Sirmi mati ir goda kronis; uz taisnības ceļa to atrod. **32** Lēnprātīgais ir labāks nekā stiprais; un kas sevi pašu valda, labāks nekā, kas pilsētu ieņem. **33** Meslus met klēpī, bet Tas Kungs ir tas nolēmējs.

17 Sauss kumoss ar mieru ir labāks, nekā pilns nams ar kaujamiem, kur kīldas. **2** Gudrs kalps valdīs pār netiklu dēlu un dalīs mantojumu starp brāļiem. **3** Kausējamais katls sudrabu, un ceplis zeltu, bet Tas Kungs pārbauda sirdis. **4** Netiklis klausās uz blēnu valodām, melkulis griež ausi uz neliešu mēlēm. **5** Kas nabagu apsmej, tas nievā viņa Radītāju, un kas par viņa bēdām priečajās, nepaliks nesodīts. **6** Sirmgalju kronis ir bērnu bērni, un bērnu goda rota ir viņu tēvi. **7** Ģeķiem nepieder augsti vārdi, nedz lielam kungam melot. **8** Kam ir ko dot, tam tas ir kā dārgs akmens; kur tik tas griežas, tur labi izdodas. **9** Kas grēku apkālā, tas iekopj draudzību; bet kas vainu no jauna aizņem, sarīdina radus. **10** Aprāšana vairāk satricē prātīgo, nekā simts sītieni ģeķi. **11** Dumpinieks meklē tik ļaunu vien, bet bargs vēstnesis pret viņu taps sūtīts. **12** Labāki lāču māti sastapt, kurai bērni paņemti, nekā ģeķi viņa ģeķībā. **13** Kas labu ar ļaunu atmaksā, no tā nama ļaunums neatstāsies. **14** Kīldu sākt ir kā ūdens dambi izplešt; pirms sāk jaukties, atstājies. **15** Kas bezdevīgu taisno un taisnu pazudina, tie abi Tam Kungam ir negantība. **16** Ko palidz ģeķim maksā rokā, gudrību pirkt, kad jēgas nav. **17** Draugs mīlo ikkatrā laikā, bet brālis piedzen bēdu dienā. **18** Tas ir negudrs, kas roku dod galvodams priekš sava tuvākā. **19** Kas kīldu mīlo, tas mīlo grēku; un kas savas durvis taisa augstas, tas meklē nelaimi. **20** Kam nelieša sirds, tas laba neatradīs; un kam netikla mēle, tas iekritīs nelaimē. **21** Kas ģeķi dzemdnīna, tam tas būs par skumjām, un ģeķa tēvs nevar priečāties. **22** Priecīga sirds dziedina vainas, bet sagrauzts gars izkaltē kaulus. **23** Bezdevīgais nēm slepeni dāvanas, locīt taisnības ceļu. **24** Prātīga cilvēka vaīga ir gudriba, bet ģeķa acis laistās līdz pasaules galim. **25** Ģeķīgs dēls savam tēvam par sirdēstiem, un rūgtums tai, kas viņu dzemdējusi. **26** Jau nav labi, taisno sodīt, ne vēl goda vīru sist taisnības dēl.

27 Kas savu muti valda, tam ir samaņa, un kam lēns gars, tas ir prāta vīrs. **28** Pat ģeķi, kad tik klusu cieš, notur par gudru, un par prāta vīru, kamēr savu muti tur.

18 Kas ar citiem kopā neturas, tas savu gribu tik meklē, un ir kavēklis visās lietās. **2** Ģeķīm netik gudra valoda, bet tik vien atklāt savu paša sirdi. **3** Bezdievīgam staigā līdz negods un ar apsmieklu kauns. **4** Vārdi cilvēka mutē ir dzīļ ūdens, un gudrības avots ir tekoša ūdens upīte. **5** Nav labi bezdevīga vaigu cienīt un nospiest taisno tiesā. **6** Ģeķa lūpas ieved kīldā, un viņa mute brēc pēc sītieniem. **7** Ģeķa mute sev pašai par postu, un viņa lūpas paša dvēselei par slazda valgu. **8** Lišķa vārdi ir kā saldi kumosi un iet visai pie sirds. **9** Kas laisks pie darba, tas palaidnā brālis. **10** Tā Kunga vārds ir stipra pils; tur taisnais glābjas un top izglābts. **11** Bagātām manta ir viņa stiprā pils un viņam šķiet augsts mūris. **12** Priekš bojātiešanas cilvēka sirds top lepna, bet pazemība ved godā. **13** Kas atbild, pirms dzirdējis, tas tam par ģeķību un kaunu. **14** Vīra gars panes savas bēdas, bet kad gars izmisis, kas to var panest? **15** Prātīga sirds iemantot atzišanu, un gudra auss meklē atzišanu. **16** Dāvanas cilvēkam līdzinā ceļu un viņu ved kungu priekšā. **17** Kas pirmais sūdz, tam taisnība; kad nu nāk viņa pretinieks, tad to tirda. **18** Mesli nobeidz kīldas un izšķir varenos. **19** Apkaitināts brālis ir cietāks nekā stipra pils, un kīlda nekā pils vārtu aizsaujamais. **20** No mutes augļiem ikkatrs savu vēderu pildīs, un viņa lūpu padoms to ēdinās. **21** Nāve un dzīvība stāv mēles galā; kā kurš runā, tā tam būs. **22** Kas sievu atradīs, tas atradīs labumu un mantojis žēlastību no Tā Kunga. **23** Nabags runā lūgdamies, bet bagāts atbild bargi. **24** Citam daudz draugu uz postu; bet ir draugi, kas labāki nekā brālis.

19 Nabags savā vientesībā staigādams ir labāks, nekā ģeķis ar netiklu muti. **2** Arī pārsteigšanās bez ziņas nav laba, un ātri skrejot klūp. **3** Ģeķība cilvēkam sajauce ceļus, ka viņa sirds kurn pret To Kungu. **4** Manta pieved daudz draugu, bet nabagu draugs atstāj. **5** Nepatiess liecinieks nesodīts nepaliks, un kas melus runā, neizglābsies. **6** Augstam kungam daudz pieglaužas, un ikkatrs ir devīgam viram draugs. **7** Nabagu ienist visi viņa brāļi, cik vairāk viņa draugi no viņa atraujas; meklē tos pirmos vārdus, to nav. **8** Kas gudrību panāk, mil savu dvēseli; kas ar prātu dzīvo, atrod labumu. **9** Nepatiess liecinieks nesodīts nepaliks, un kas droši melus runā, aizies postā. **10** Ģeķīm nepieder kārumā dzīvot, ne vēl kalpam pār kungiem valdīt. **11** Prātīgs cilvēks ir lēns uz dusmām, un viņa rota ir, kaitināšanu aizmirst. **12** Kēniņa dusmība ir kā jauna lauvas rūķšana; bet Viņa žēlastība kā rasa uz zāles. **13** Ģeķīgs dēls ir tēvam par sirdēstiem, un sievas riešana ir pilēšana bez gala. **14** Namu un mantu manto no vecākiem, bet prātīgu sievu no Tā Kunga. **15** Slinkums iemidzīna miegā, un kūtra dvēsele cietis badu. **16** Kas mācību sargā, tas sargā savu dvēseli; kas savu ceļu neņem vērā, tas mirs. **17** Kas par nabagu apžēlojās, tas aizdod Tam Kungam, un tas tam atmaksās viņa labdarīšanu. **18** Pārmāci savu dēlu, kamēr vēl cerība, bet nedod savai dvēselei vālas, viņu nokaut. **19** Kam liela sirds, tam jācieš sods; jo gribi novērst, jo iet vairumā. **20** Klausī padomam un pieņem mācību, ka tu pēcgalā palieci gudrs. **21** Cilvēka sīrdī ir daudz nodomu,

bet Tā Kunga padoms, tas pastāv. **22** Cilvēka gods ir labu darīt, un nabags ir labāks, nekā melkulis. **23** Tā Kunga bijāšana ir uz dzīvību; jo tāds būs paēdis un dzīvos, jauna neaizskarts. **24** Slinkis slēpj roku azotē, pat pie mutes viņš to neliek. **25** Per garzobi, tad tas nejēga atjēgs, un pamāci prātīgo, tad viņš atzis, kas der. **26** Kas tēvu posta un māti izdzen, tas ir bezkauniņš un negants bērns. **27** Neklausi, mans bērns, mācībai, kas nomaldina no godrības vārdiem. **28** Nelieša liecinieks apsmēj tiesu, un bezdievīgo mute ierij netaisnību. **29** Garzobiem sodība gatava un pēriens ģeķu mugurai.

20 Vīns ir zobgalis, stiprs dzēriens trakgalvis; kas no tā straipalē, nav godrs. **2** Kēniņa draudi ir kā jauna lauvas rūķšana; kas viņu apkaitīna, tas grēko pret savu dzīvību. **3** Viram gods, būt tālu no bāršanas; bet kas vien ģekis, iemaisās. **4** Aukstuma dēļ slinkis near; plaujamā laikā viņš meklēs auglus, bet nekāl. **5** Vīra padoms sirdī ir dzīļš ūdens, bet godrs vīrs to izsmēj. **6** Ir daudz, kas katrs savu labu sirdi teic; bet uzticamu vīru, kas to atradīs! **7** Taisnais staigā savā skaidribā; svētīgi būs viņa bērni pēc viņa! **8** Kēniņš, uz soģa krēsla sēžot, izdeldē visu jaunu ar savām acīm. **9** Kas var sacīt: Es esmu šķiņts savā sirdī, es esmu tīrs no grēkiem? **10** Divējāds svars un divējāds mērs, šie abi Tam Kungam ir negantība. **11** Jau pie bērna darbošanās var norānot, vai viņa vīra darbi būs skaidri un taisni. **12** Ausi dzirdošu un aci redzošu, abas darijis Tas Kungs. **13** Nemīle miegu, ka nepalieci par nabagu; atdari savas acis, tad būsi maizes paēdis. **14** „Slikts, sliksts!”saka pircējs; bet aizgājis, tad lielās. **15** Ja arī zelta un pērļu ir daudz, tomēr tas skaistākais glītums ir godras lūpas. **16** „Atnem viņam drēbi, jo tas priekš sveša galvojis, un tā nezināmā parādnieka vietā kīlā tu to!” **17** Zagta maize dažām salda, bet pēcgalā viņa mute būs pilna zvīrgzdu. **18** Ar padomu ved nodomus galā, un karu tu vedi ar godriem padomiem. **19** Mēlnessis apkārt lienot izplurķstē, kas slēpjams; bet tu netinies ar to, kas savu muti nevalda. **20** Kas tēvu un māti lād, tā spīdeklis izdzīsis visu dzīļāku tumsībā, **21** Mantība, ko no pirmā gala ieégūst, beidzamā galā nebūs svētīga. **22** Nesaki: Es atriebšu jaunu! Gaidi uz To Kungu, un viņš tevi izpestīs. **23** Divējāds svars Tam Kungam negantība, un viltīgs svara kauss nav labs. **24** No Tā Kunga ir cilvēka soli; kā gan cilvēks izprastu savu ceļu! **25** Svētas lietas aplam solit un pēc apdomāt, būs cilvēkam par valgu. **26** Godrs kēniņš izdeldē bezdievīgos un ved skrituli pār tiem. **27** Dieva gaišums ir cilvēka dvēsele, kas pārzina visu sīrds dzīlumu. **28** Žēlastība un ticība pasargā kēniņu, un caur žēlastību stāv stiprs viņa goda krēsls. **29** Jaunekļu krāšņums ir viņu spēks, un sirmi mati veco goda kronis. **30** Zilu un jēlu sapērt, tā nelieti noberž tīru un ar sitieniem līdz kauliem.

21 Kēniņa sirds ir Tā Kunga rokā kā ūdens upes, un viņš to loka, kurp gribēdams. **2** Ikvienam savi ceļi liekās taisni; bet Tas Kungs pārbauda sīrdis. **3** Darīt, kas taisnība un tiesa, Tam Kungam vairāk patīk, nekā upuris. **4** Acu lepnība un sīrds greznība, bezdievīga spīdeklis, ir grēks. **5** Darbīga cilvēka nodomi ved tik pie vairuma; bet kas pārsteidzīgs, tiek pie trūkuma. **6** Mantas ar meliem krāt ir zūdošs tvaiks tiem, kas meklē nāvi. **7** Bezdievīgo varas darbi posta pašus, ka liedzās taisnību darīt. **8** Likus

ceļus staigā blēdis, bet taisnais ir skaidrs savā darbā. **9** Nama augšā kaktiņā dzīvot ir labāki, nekā namā kopā ar rējēju sievu. **10** Bezdievīga dvēsele kāro jaunu; viņa acīs tuvākais neatrod zēlastības. **11** Per garzobi, tad tas nejēga atjēgs; un pamāci prātīgo, tad viņš atzis, kas der. **12** Taisns (Dievs) skatās uz bezdievīgānamu; viņš bezdievīgos gāž nelaimē. **13** Kas ausi aizbāž priekš nabaga kliegšanas, tas arīdzan saukus un netaps paklausīts. **14** Dāvanas, klusus dotas, klusina bardzību, un dāvanas klēpi bargas dusmas. **15** Prieks ir taisnam taisnību darīt, bet jaundarītājiem būs izbailes. **16** Cilvēks, kas nomaldījies no labiem ceļiem, dabūs dusu miroņu draudzē. **17** Par tukšinieku paliks, kas liksmībā dzīvo, un kas viņu un ēļu mīlo, tas nepaliks bagāts. **18** Bezdievīgais priekš taisnā top nodots, un nelietis sirdsskaidrā vietā. **19** Labāk dzīvot tukšā zemē, nekā pie rējējas un dusmīgas sievas. **20** Gudra dzīvoklī ir miliga manta un ēlla; bet ģeķa cilvēks to izšķērdē. **21** Kas dzenās pēc taisnības un apžēlošanas, atrādis dzīvību, taisnību un godu. **22** Gudrais uzņem varenu jaunu pilsētu un apgāž stiprumu, uz ko viņi paļaujas. **23** Kas muti un mēli sargā, tas pasargā savu dvēseli no briesmām. **24** Kas pārgalvis un lepnis, to pareizi sauc par zaimotāju, un ko viņš dara, ir traika pārgalvība. **25** Slinkam gan iegribās, bet tas mirst; jo rokas liezdās strādāt. **26** Cauru dienu viņam gribās un gribās; bet taisnais dod un neliedzās. **27** Bezdievīgo upuris ir negantība; jo vairāk, kad to upurē jaunā sirds padomā. **28** Melu liecinieks ies bojā; bet vīrs, kas dzirdējis, varēs vienmēr runāt. **29** Bezdievīgam pierē bezkauniņa drošība; bet taisnais, šis drošs savā ceļā. **30** Nedz godrība, nedz saprašana, nedz padoms palīdz pret To Kungu. **31** Zirgu gan sakopj uz kaujas dienu; bet no Tā Kunga nāk uzvarēšana.

22 Laba slava der vairāk, nekā liela bagātība; milestība pie jaudim labāka, nekā sudrabs un zelts. **2** Bagāts sastopas ar nabagu; Tas Kungs viņus visus radījis. **3** Gudrais paredz nelaimi un paglābjas; bet neprāta jaudis skrien vien un dabū ciest. **4** Pazemības, proti Dieva bijības alga ir bagātība un gods un dzīvība. **5** Ērkšķi un valgi ir netiklam ceļā; kas savu dvēseli sargā, palikis tālu no tiem. **6** Māci bērnam viņa ceļu, tad viņš, arī vecs palicis, no tā neatkāpsies. **7** Bagātās valda pār nabagiem, un kas aiznēmās, ir aizdevēja kalps. **8** Kas netaisnību sēj, tas bēdas plāus un ies bojā caur savas blēdības rīksti. **9** Žēliga acs taps svētīta; jo viņa no savas maizes dod nabagam. **10** Izdzen garzobi, tad aizies kīlda, un riešana mitēsies un kauns. **11** Kam šķiņta sirds un mute mīlīga, tam kēniņš ir par draugu. **12** Tā Kunga acis pasargā, kam atzišana; bet nelieša vārdus viņš izdeldē. **13** Slinkais saka: „Lauva ir ārā; ielas vidū mani saplosīs!“ **14** Maukas mute ir dzīla bedre; ko Tas Kungs ienīst, tas krit tur iekšā. **15** Blēņas lip bērna sīrī; bet pārmācības rīkste tās izdzen tālu. **16** Kas no nabaga plēš, savu mantu vairot, tas to atkal dos bagātam līdz pat trūcībai. **17** Griez savu ausi un klausies godro vārdu un loki savu sīrī pie manas atzišanas. **18** Jo tas būs jaukums, ja tu tos sīrī pasargāsi un tos visnotāl stādīsi uz savām lūpām. **19** Lai tava cerība stāv uz To Kungu. Šodien es tevi mācu, tiešām tevi! **20** Vai tev jau sen to neesmu rakstījis ar padomiem un mācībām, **21** Ka tev rādītu taisnus un patiesīgus vārdus, atbildēt patiesības vārdus tiem, kas tevi sūta. **22** Neaplaupi nabagu, tādēļ ka tas nabags, un

nenospaidi sērdieni tiesas priekšā; **23** Jo Tas Kungs iztiesās viņu tiesu un laupīs dvēseli tiem, kas tos laupa. **24** Netinies ar bargu, un nesameties ar to, kam ātras dusmas, **25** Kad tu nemācies viņa tekas un nesavaldzini savu dvēseli. **26** Neturies pie tiem, kas ar roku apsolās un par parādu galvo; **27** Kad tev nebūs ko maksāt, tad nojems tavu gultu apakš tevis. **28** Neatcel vecās robežas, ko tavi tēvi likuši. **29** Ja tu vīru redzi, kas tikuši (prasmīgi) savu darbu dara, tas stāvēs kēniņu priekšā, un nestāvē šādu ļaužu priekšā.

23 Kad tu sēdies, maizi ēst ar valdnieku, tad nēm labi vērā, kas tavā priekšā. **2** Tu nazi lieci pie savas rīkles, ja esi negausis cilvēks. **3** Neiegribies viņa gardumu; jo tā ir viltus maize. **4** Nedzenies bagāts tapt, atmet tādu savu padomu. **5** Vai tu savām acīm ļausi laisties, kur nav nekā? Jo tas tiešām nemsies spārnus, kā ērglis, kas pret debesi skrien. **6** Neēd tā maizi, kam skaudīga acs, un nekāro viņa gardumus; **7** Jo kādas viņa sirds domas, tāds viņš ir. „Ēd un dzer!“ Tā viņš tev saka, bet viņa sirds nav ar tevi. **8** Tavi kumosi, ko tu ieēdis, tev būs jāaizvemj, un tavi milīgje vārdi būs bijuši veltīgi. **9** Nerunā priekš ģeķa ausim; jo viņš tilk nievās tavus prātīgos vārdus. **10** Neatcel vecās robežas un nenāc uz bāreņu tīrumiem; **11** Jo viņu atriebējs ir varens; tas iztiesās viņu tiesu pret tevi. **12** Loki savu sirdi pie pamācīšanas un savas ausis pie prātīgas valodas. **13** Neatrauj bērnam pārmācību; ja tu viņu ar rīkstēm šaustīsi, tad tādēļ jau nemirs. **14** Tu viņu šaustīsi ar rīkstēm un izglābsi viņa dvēseli no elles. (*Sheol h7585*) **15** Mans dēls, ja tava sirds gudra, tad mana sirds priecāsies, tiešām tā priecāsies; **16** Un manas ikstis no prieka lēks, ja tavas lūpas runās skaidribu. **17** Lai tava sirds nedeg uz grēciniekiem; bet turies vienmēr Tā Kunga bijāšanā. **18** Jo tiešām nāks pastara diena, un tava gaidīšana nebūs veltīga. **19** Klausies tu, mans bērns, un esi gudrs un turi savu sirdi taisnā celā. **20** Neesi ar vina dzērājiem, kas rijot savu pašu miesu rij; **21** Jo dzērājs un rījējs panīks, un paģirās vilks skrandras mugurā. **22** Klausī savam tēvam, kas tevi dzemdiņājis, un nenicini savu māti, kad tā būs veca. **23** Pērc patiesību, un nepārdod gudribu, pamācīšanu un atzīšanu. **24** Ar lielu prieku priecāsies taisnā tēvs, un kas gudru dzemdinga, tas liksmosies par viņu. **25** Lai tavs tēvs un tava mātē priecājās, un lai liksmojās, kas tevi dzemdējusi. **26** Dod man savu sirdi, mans dēls, un lai mans celš tavām acīm labi patik. **27** Jo mauka ir dzīla bedre, un sveša sieva šaura aka. **28** Tiešām tā glūn kā laupītājs, un vairo atkāpējus pasaulē. **29** Kam gaudas? Kam vaidi? Kam bāršanās? Kam želabas? Kam skrambas par velti? Kam neskaidras acis? **30** Tiem, kas pie vīna kavējās, tiem, kas nāk salda dzēriena meklēt. **31** Neskaties pēc vīna, ka viņš tāds sarkans, ka bikerī tas zvīlo, ka tik vēlīgi nostāgā lejā. **32** Pēc viņš dzel kā čūska un dur kā odze. **33** Tavas acis skatās pēc svešām sievām, un tava sirds runā netiklibu, **34** Un tu esi, kā kas jūras vidū gul, un kā kas masta virsgalā gul. **35**, „Mani sit, bet man nesāp; mani grūsta, bet es nejūtu. Kad jel uzmodīšos? Tad sākšu atkal no gala!“

24 Neiekarsies uz nelabiem cilvēkiem un nekāro būt ar viņiem; **2** Jo viņu sirds domā uz postu, un viņu lūpas runā mokas. **3** Ar gudribu uzceļ namu un ar saprāšanu to stiprina, **4** Un ar samālu pilda kambarus ar visādu dārgu un jauku bagātību. **5** Gudrs vīrs ir spēcīgs, un vīrs, kam

atzišana, ir varens spēkā; **6** Jo ar gudriem padomiem tu izvedīsi savu karu, un uzvarēšana ir, kur padoma devēju papilnam. **7** Ģeķim gudriba ir neaizsniedzama; savu muti lai tas neatdara pilsētas vārtos. **8** Kas tišām ļauju dara, tas jāsauc blēdis pār visiem blēžiem. **9** Ģeķibas nodomi ir grēks, un mēditājs cilvēkiem ir negantība. **10** Ja tu bēdu dienā nogursi, tad tavs spēks pagalam. **11** Glāb, kas uz nāvi pazudināti, un kas pie kaušanas top vesti, vai tu no tiem atrausies? **12** Ja tu saki: „Redzi, mēs to nezinām!“ Vai tad tas, kas sirdis pārmana, to nemana, un kas tavu dvēseli pasārgā, to nezin un cilvēkiem neatmaksās pēc viņu darba? **13** Ēd, mans dēls, medu, jo tas ir labs, un tīrs medus ir saldi tāvā mutē; **14** Tāpat tavai dvēselei būs gudribas atzišana, ja tu to atrodi; jo ir pastara diena, un tava gaidīšana nebūs veltīga. **15** Neglūn, tu bezdievīgais, uz taisnā dzīvokli, neposti viņa vietu; **16** Jo taisnais krit septiņ reiz un ceļas augšām; bet bezdievīgie nogrimst nelaimē. **17** Nepriecājies, kad tavs ienaidnieks krit, un lai tava sirds neliksmojās, kad viņš klūp, **18** Ka Tas Kungs to nerēdz, un tas viņa acīm nerējb, un viņš savu dusmību no tā nenovērš. **19** Neapskaities par ļauniem un neiekarsies par bezdievīgiem! **20** Jo ļaunam nenāk cerētās gals; bezdievīgo spīdeklis izdzīsis. **21** Mans dēls, bīsties To Kungu un kēniņu, un nejaucies ar dumpiniekiem. **22** Jo piepeši nāks viņiem nediena, - un abēju sodu, kas to zin! **23** Arī šie ir gudro vārdi: Tiesā cilvēka vaigu uzlūkot nav labi. **24** Kas uz vainigo saka: „Tev taisnībal“ to cilvēki lād un ļaudis ienīst. **25** Bet tie (viņiem) miļi, kas (tādu) pārmāca, un pār tiem nāks visu labākā svētību. **26** Kas pareizi atbildējis, ir kā saldu muti devis. **27** Padari savu darbu laukā un apkopies tirumā, un tad vēl uztaisi savu namu. **28** Nedod velti liecību pret savu tuvāko! Vai tu mānīsi ar savām lūpām? **29** Nesaki: „Kā viņš man darijis, tā es viņam darišu; es tam atmaksāšu pēc viņa darba!“ **30** Es gāju gar sliņķa tirumu un gar ģeķa vīna kalnu. **31** Un redzi, tur auga tik nātres vien, un dadži pārņēma visu, un viņa akmeņu mūris bija sagruvis. **32** Un es to ieraudzīju, to liku vērā: es to redzēju, nēmos mācību: **33** Guli maķenīt, snaud maķenīt, saliec maķenīt rokas miegā; **34** Tad tava nabadzība tev pienāks nākdama, un tavs trūkums kā apbruņots vīrs.

25 Šie arīdzan ir Salamana sakāmie vārdi, ko Hizkijas, Jūda kēniņa, vīri ir sakrājuši. **2** Dieva gods ir, kādu lietu aplēpt, bet kēniņu gods ir, kādu lietu izdibināt. **3** Debess ir augsta, un zeme dzīla, un kēniņu sirds neizdibinājama. **4** Atšķir sārpus no sudraba, tad tiek kausētājam trauks; **5** Atšķir bezdievīgo nost no kēniņa, tad viņa goda krēsls ar taisnību top stiprināts. **6** Nelielies kēniņa priekšā un nestājies lielu kungu vietā. **7** Jo tas ir labāki, ka tev saka: „Virzies augšup!“ nekā ka tevi pazemo vareno priekšā, ko tavas acis redz. **8** Nepārsteidzies stridēties; jo citādi, ko tu galā dariši, kad tavs tuvākais tevi gānjis. **9** Izšķir pats savas kildas ar savu tuvāko un neatklāj cita noslēpumu, **10** Ka tevi nerāj, kas to dzīrd, un tavam kaunam nav gala. **11** Vārds istenā laikā runāts ir zelta āboli sudraba traukos. **12** Gudrs pamācītājs paklausīgām ausim ir zelta gredzens un zelta kēdes. **13** Kā sniega dzestrumi plaujamā laikā, tāds ir uzticams kalps tam, kas to sūta; jo tas atspirdzina savu kunga dvēseli. **14** Kas ar dāvanām lielās melodams, ir kā mākoņi un vējš bez lietus. **15** Ar lēnu garu pierunā

valdniku un ar mīkstu mēli lauž kaulus. **16** Medu atradis, ēd savu tiesu, ka tu pārēdies to neizvem. **17** Reti vien cel savu kāju tuvākā namā, ka viņš tevis neapnīkst un tevis neienīst. **18** Kas pret savu tuvāko dod nepatiņst un tevis iecību, ir kā veseris un zobens un asa bulta. **19** Uz neuzticamu paļauties bēdu dienā ir izlūzis zobs un kliba kāja. **20** Kas noskumūšai sirdī dziesmas dzied, ir kā kad drēbes novelķiem laikā un kā etiķis uz sāls. **21** Kad tavs ienaidnieks izsalcis, ēdini vipu ar maizi, un kad izslāpis, dzirdini viņu ar ūdeni; **22** Jo tā tu sakrāsi kvēlošas ogles uz viņa galvas, un Tas Kungs tev to atmaksās. **23** Ziemelis dzemdē lietu, un glūnētāja mēle skābu ģimi. **24** Nama augšā kaktiņā dzīvot ir labāki, nekā namā kopā ar rējēju sievu. **25** Laba ziņa no tālas zemes ir dzestrs ūdens izslāpušai dvēselei. **26** Taisnais, kas bezdievīga priekšā lokās, ir sajukusi aka un sajaukts avots. **27** Daudz medus ēst nav labi, un savu paša godu meklēt nav gods. **28** Kas prātu nemāk valdīt, ir izlauzta pilsēta bez mūriem.

26 Kā sniegs vasarai un lietus plaujamam laikam, tā ģeķim nepieder gods. **2** Kā putns nolidinājās, kā bezdelīga aizskrien, tā nenopelnīti lāsti neaizpem. **3** Zīrgam pātaga, ēzelim iemaukti un ģeķa mugurai rīkste. **4** Neatbildi ģeķim pēc viņa ģeķības, ka tu viņam līdzi netopi. **5** Atbildi ģeķim pēc viņa ģeķības, ka viņš pats neturās par gudru. **6** Darbu uzticēt nelgam rokā, ir nocirst kājas un izbaudīt briesmas. **7** Kā klibam karājās kājas, tā ģeķa mutē gudribas vārdi. **8** Kas ģeķim dod godu, ir kā kas akmeni piesien pie lingas. **9** Kā ērkšķi, kas tikuši piedzēruša rokā, tāds ir sakāms vārds ģeķu mutē. **10** Manīgs visu izdara; bet kas nelgu der, sader tekuli. **11** Kā suns atiet pie saviem vēmekļiem, tā pat ģeķis atgriežas atpakaļ pie savas ģeķības. **12** Kad tu redzi viru, kas savās acīs gudrs, tad no mulķa vairāk cerības, nekā no tāda. **13** Sliņķis saka: „Jauns lauva uz ceļa, lauva uz ielām!“ **14** Durvis grozās enģēs, un sliņķis savā gultā. **15** Sliņķis slēpj savu roku azotē, un tam grūti to atkal pi mutes likt. **16** Sliņķis savā prātā gudrāks nekā septiņi, kas runā prātīgi. **17** Kas garām ejot iejaucās citu kīldā, ir kā kas suni nem aiz ausim. **18** Tā kā, kad (ārprātīgs) par smieklu šautu ar šķēpiem un nāvīgām bultām, **19** Tā pat ir, kas savu tuvāko pievilis saka: Vai to par smieklu vien nedariju? **20** Kad malkas nav, tad uguns izdziest, un kad lišķa nav, tad kilda rimst. **21** Kā ogles liesmu un malka uguni, tā rējējs cilvēks sacel ķildu. **22** Lišķa vārdi ir kā saldi kumosi un iet visai pie sirds. **23** Dedzīgi vārdi, bet neganta sirds ir poda gabals pārvilkts ar netīru sudrabu. **24** Kas tevi ienīst, ir ar muti draugs, bet savā sirdī viņš domā uz viltu. **25** Kad tas milīgi runā, tad netici viņam, jo septiņas negantības viņa sirdi. **26** Lai gan ienaidu aizsedz ar viltu, tomēr viņa niknumus ļaužu priekšā nāks gaismā. **27** Kas bedri rok, tas tanī iekritīs, un kas akmeni veļ uz to tas atvelsies. **28** Viltus mēle ienīst to, kam pati dzēlusī, un mīksta mute padara nelaimi.

27 Nielielies ar rītdienu; jo tu nezini, ko diena atnesīs. **2** Lai cits tevi slavē un ne paša mute, svešs un ne paša lūpas. **3** Akmens ir grūts un smiltis smagas, bet ģeķa sēras sūrakas nekā abi. **4** Nežēlība ir briesmīga lieta un bardzība ir kā plūdi; bet priekš skaudības, kas tur pastāvē! **5** Labāki skaidri pārmācīt, nekā mīlestība, ko nedabū redzēt.

6 Drauga sitieni nāk no labas sirds, bet viltīga ir nīdētāja skūpstīšana. **7** Paēdis arī tīru medu min pa kājām, bet izsalkušam ikviens rūgtums ir salds. **8** Kā putns, kas savu ligzdu atstājis, tāds ir cilvēks, no dzimtenes aizgājis. **9** Eļļa un kvēpināšana iepriecina sirdi; tāds milīgs ir draugs, kas padomu dod no sirds. **10** Neatstāj savu draugu, nedz savu tēva draugu, un savā bēdu laikā neej savu brāļa namā; labāks ir kaimiņš tuvumā, nekā brālis tālumā. **11** Esi gudrs, mans dēls, tad mana sirds priečasies, un es varēšu atbildēt saviem nievātājiem. **12** Gudrais paredz nelaimi un paglābījās; bet neprāta laudis skrien vien un dabū ciest. **13** „Atņem tam drēbi; jo viņš priekš sveša galvojis, un tā nezināmā vietā kīla to.“ **14** Ja arī cilvēks no paša rīta skaņā balsī savu tuvāko svētī, to viņam tomēr var pāргriezt par lāstiem. **15** Bez gala pil, kad lietus list, un rējēja sieva tāda pat. **16** Kas tādu grib valdīt, tas valda vēju un tur eļļu savā rokā. **17** Dzelzs trinās pie dzelzs un cilvēks trinās pie cilvēka. **18** Kas viņēs koku kopj, ēdis viņa augļus, un kas par savu kungu gādā, taps godā. **19** Kā vaigam vaigs atspīd ūdeni, tā cilvēka sirds cilvēkam. **20** Elle un bezdzībenis nav pildāmi, tāpat cilvēka acis nav pildāmas. (**Sheol h7585**) **21** Kausējams katlis sudrabam, ceplis zeltam, un vīrs pēc savas slavas. **22** Ja tu ģeķi piestār a pierastu putraimos sagrūstu, ģeķība no viņa neatstāsies. **23** Liec labi ziņā savus sīkos lopus un nēm vērā savus ganāmos, **24** Jo mantas nepaliek mūžigi, nedz kēniņa kronis uz radu radiem. **25** (Bet) kad siens noplauts, un jauns zaļums nācis, un zāles uz kalniem salasītas, **26** Tad tev jēri būs apģērbam, un āži par tiruma maksu, **27** Un kazu piena būs diezgan tev un tavam namam par barību un par uzturu tavām kalponēm.

28 Bezdievīgais bēg, kur dzinēja nav; bet taisnie ir droši, kā jauns lauva. **2** Caur dumpjiem zemei tiek daudz valdnieku; bet ja laudis prātīgi un apdomīgi, tad valdnieks paliek ilgi. **3** Nabaga kungs, kas nabagus apspiež, ir kā plūdu lietus, un maizes nav. **4** Kas paši mācību atstāj, tie slavē bezdievīgus; bet kas mācību tura, tie ļaunojās par tiem. **5** Ľauni ļaudis neatzīst, kas Dieva tiesa, bet kas To Kungu meklē, tie atzīst visu. **6** Labāks ir nabags, kas staigā skaidribā, nekā bagāts netiklā ceļā. **7** Kas glabā mācību, tas ir prātīgs bērns; bet kas rījēju biedrs, dara tēvam kaunu. **8** Kas savu mantu vairo ar augļošanu un augļus nēmot, tas to krāj tādam, kas par nabagiem apzēlojās. **9** Kas savu ausi nogriež no Dieva bauslības, pat tāda cilvēka lūgšana ir neganta. **10** Kas maldina bezvainīgus uz ļauniem ceļiem, tas pats kritis savā bedrē; bet tie sirdsskaidrie iemantos labumu. **11** Bagāts vīrs savā prātā gudrs; bet nabags, kas prātīgs, to izmāna. **12** Kad taisnie gavilē, tas ir liels jaukums; bet kad bezdievīgie galvu pacel tad laudis slēpjās. **13** Kas savus pārkāpumus apkāj, tam tas neizdosies; bet kas tos izsūdz un atstāj, tas dabūs zēlastību. **14** Svetīgās, kas Dievu bīstas vienmēr; bet kas savu sirdi apcietina, kritis postā. **15** Bezdievīgais, kas valda pār nabagu ļaudīm, ir rūkdams lauva un izsalcis lācis. **16** Valdnieks nav gudrs, ja mudīgs uz varas darbiem; bet kas labprāt neplēš, dzīvos ilgi. **17** Pie kā rokām cilvēka asinis līp, tas bēgs līdz bedrei; palīga tas nedabūs. **18** Kas staigā vientesībā, tam labi klāsies; bet blēdis pa diviem ceļiem vienā klups. **19** Kas savu zemi kopj, būs maizes pāedis; bet kas niekus triec, būs bada pāedis. **20** Godīgs vīrs būs bagāti svētīts, bet kas dzenās bagāts palikt,

nebūs nenoziedzīgs. **21** Nav labi, cilvēka vaigu uzlūkot; jo tāds arī par maizes kumosu dara netaisnību. **22** Kas ar skaudīgu aci dzenās pēc bagātības, neapdomā, ka viņam trūcība pienāks. **23** Kas cilvēku aprāj, tas pēc atradis vairāk pateicības, nekā tāds, kam mīksta mēle. **24** Kas savu tēvu vai māti laupa un saka: „**Tas nav grēks!**“ tāds ir slepkavas biedrs. **25** Negausis sacē nemieru; bet kas uz To Kungu cerē, tas būs turigs. **26** Kas uz savu sirdi paļaujas, ir ģeķis; bet kas ar gudrību staigā, tiks izglābtis. **27** Kas nabagam dod, tam nepietrūks; bet kas savas acis priekš tā aizslēdz, tam užies daudz lāstu. **28** Kad bezdievīgie paceļ galvu, tad laudis slēpjas; bet kad tie beigt, tad taisnie iet vairumā.

29 Vīrs, kas pārmācīts, tomēr ciets, taps piepeši salauzts, un nebūs, kas dziedina. **2** Kad taisnie iet vairumā, tad laudis priečājās; bet kad bezdievīgais valda, tad laudis nopūšās. **3** Kas gudrību miļo, iepriecina savu tēvu; bet kas ar maikām pinās, tas izplītē savu mantu. **4** Caur tiesu un taisnību kēniņš dara valsti pastāvam; bet kas dāvanas plēš, tas to izposta. **5** Kas otram mīksti pieglaužas, met tiklu viņa soliem. **6** Bezdievīgais savaldzinājās savos grēkos, bet taisnais priečājās un liksmojās. **7** Taisnais nēm vērā nabaga žēlošanos; bezdievīgais par to nemaz nebēdā. **8** Kam viss tik smiekls, sakurina pilsētu; bet gudrie aplāpē kaislibu. **9** Gudrs ar ģeķi pie tiesas, tad skaistās, tad smejas, galā netiek. **10** Asins viri ienīst bezvainīgo, bet taisnie rūpējās par viņa dvēseli. **11** Ģeķis izkrata visu savu padomu, bet gudrs vīrs to patur pie sevis. **12** Kungs, kas uz meliem klausīta, tam visi kalpi blēži. **13** Nabagi un mantas plēsēji sastop viens otru; abiem Tas Kungs dod acu gaismu. **14** Kēniņš, kas nabagiem nes taisnu tiesu, tā goda krēsls pastāvēs mūžīgi. **15** Rīkste un pārmācība dod gudrību; bet bērns savā valā dara mātei kaunu. **16** Kur bezdievīgie iet vairumā, tur vairojās grēki; bet taisnie redzēs viņu krišanu. **17** Pārmāci savu dēlu, tad tev būs prieks no viņa un tavai dvēselei liksmība. **18** Kur Dieva mācības nav, tur ļaudis nevaldāmi; bet svētīgus, kas mācību sargā. **19** Kalps ar vārdiem nav mācamis; lai gan labi prot, taču neklausa, **20** Kad tu vīru redzi, kam veikla mēle, tad no mulķa vairāk cerības nekā no tāda. **21** Kad kalpu no pirmā gala izlutina, tad pēcgalā grib būt par pašu dēlu. **22** Ātrs cilvēks sacēl bāršanos, un sīrdīgs vīrs padara daudz grēku. **23** Cilvēka lepnība viņu gāzis, bet pazemīgs gars panāks godu. **24** Kas ar zagli dalās, tas ienīst savu dvēseli; viņš dzird Dieva lāstus un nepierāda. **25** Priekš cilvēkiem drebēt ieved valgos; bet kas uz To Kungu paļaujas, ir drošā vietā. **26** Daudzi meklē valdnieka vaigu; bet no Tā Kunga nāk katram tā tiesa. **27** Netaisnais riebja taisniem, un kas bezvainīgs savā celā, riebja bezdievīgam.

30 Agura, Jakes dēla, vārdi šā vīra sludināšana un mācība. Es esmu nodarbojies ar Dievu, esmu nodarbojies ar Dievu un noguris. **2** Jo es esmu nejēga pār citiem, un man nav cilvēka saprāšanas! **3** Es arī gudrības neesmu mācījies, nedz svētu atzišanu atzinis. **4** Kas ir uzķāpis debesīs un nācis zemē? Kas sagrābj vēju savās rokas? Kas saista ūdeni drēbē? Kas liek zemei visas robežas? Kāds viņam vārds, un kāds viņa dēlam vārds, ja tu to zini? **5** Visi Dieva vārdi ir šķisti; Viņš ir par priekšturamām bruņām tiem, kas uz Viņu paļaujas. **6** Nepieliec nekā pie viņa vārdiem, ka viņš tevi nesoda, un tu netopi atrasts melkulīs. **7** Divas lietas lūdzos

no tevis, neliedz man tās, pirms es mirstu: **8** Nelietība un meli lai paliek tālu no manis; nabadzību un bagātību nedod man, bet paēdini mani ar manu dienišķu maizi, **9** Ka es paēdis tevi neaizliedzu un nesaku: Kas ir Tas Kungs? vai nabags palicis nezogu un sava Dieva vārdu velti nevalkāju. - **10** Neapmelo kalpu pie viņa kunga, ka viņš tevi nelād, un tu netopi noziedzīgs. **11** Ir suga, kas tēvu lād un māti nesvēti; **12** Ir suga, kas pati savās acīs šķista, bet no saviem sārniem nav mazgāta; **13** Ir suga, cik augsti tā cel acis, cik augsti acu plakstiņus! **14** Ir suga, zobeni ir viņas zobi un naži viņas dzerokļi, rīt nabagus no zemes nost un sērdienīsus cilvēku starpā. - **15** Asins sūcējai ir divas meitas: „**Dod šurp, dod šurp!**“- Šās trīs nav pieēdināmas, un tā ceturtā nesaka: Gan. **16** Elle, neauglīgais klēpis, zeme, nepiedzīrdināma ar ūdeni, un uguns nesaka: Gan. - (**Sheol h7585**) **17** Acs, kas tēvu apsmej un liezdās mātei klausīt, to izknābs kraukļi pie upes, un jaunie ērgļi to ēdīs. **18** Šās trīs lietas man ir visai brīnumi, un to ceturto es neizprotu: **19** Ērgļa ceļš debesīs, čūskas ceļš pār klinti, laivas ceļš jūras vidū un vīra ceļš pie meitas. **20** Tāds pat ir sievas ceļš, kas laulību pārkāpj; viņa ēd, noslauka muti un saka: Es ļauna neesmu darījusi. - **21** Par trim lietām nodreb zeme, un ceturto tā never panest: **22** Par kalpu, kad tas paliek par kungu, un par ģeķi, kad tas maizes paēdis, **23** Par noplētu, kad tā tiek pie vīra, un par kalponi, kad tā top savas saimnieces mantiniece. **24** Šie četri ir mazi virs zemes un tomēr gudrāki nekā tie gudrie: **25** Skudras, nespēcīga tauta, tomēr savu barību vasarā sagādā; **26** Truši, nespēcīga tauta, tomēr liek savus namus akmens kalnos; **27** Sīseniem nav kēniņa, tomēr viņi visi iziet, pulkosi dalīti; **28** Zirneklis auž abām rokām, un tomēr ir kēniņu pilis. - **29** Šiem trim ir laba gaita, un tas ceturtais iet it lepni: **30** Vecs lauva, varens starp zvēriem, kas nevienam ceļu negriež. **31** Ēzelis, kam labi gurni, vai āzis, un kēniņš, savus ļaudis vedot. **32** Ja tu ģeķis bijis, paaugstinādāmies, un ko nodomājis, tad: roku uz muti! **33** Satricini pienu, būs sviests; satricini degunu, būs asinis; un satricini dusmas, būs plēšanās.

31 Kēniņa Lemuēla vārdi, tā mācība, ko viņa māte tam mācīja. **2** Ak, mans dēls! ak manas miesas dēls! tu manu solijumu dēls. **3** Nedod sievām savu spēku, nedz savu ceļu tām, kas kēniņus samaitā. **4** Kēniņiem nebūs, ak Lemuēl, kēniņiem nebūs viņa dzert, nedz valdniekiem stipra dzēriena iekārot, **5** Ka dzerdami neaizmirst likumus, un nepārgroza tiesu visiem sērdiešiem. **6** Dodiet stipru dzērienu tam, kas iet bojā, un vīnu, kam noskumusi sirds: **7** Tāds lai dzer, ka aizmirst savu nabadzību, un vairs nepiemin savas bēdas. **8** Atdziari savu muti par mēmo un par visiem, kas ir atstāti. **9** Atdziari savu muti, tiesā taisni un nes tiesu nabagam un sērdienim. **10** Tikušu (tikumīgu) sievu, kas tādu atrod, pāri par pērlēm ir viņas dārgums. **11** Uz viņu uzticas vīra sirds un labuma tam netrūkst nekāda. **12** Tā dara tam labu, ne ļaunu visās sava mūža dienās. **13** Viņa gādā par vilnu un liniem un strādā priecīgām rokām. **14** Tā ir kā laivinieka laiva, sagādā maizi no tālienes. **15** Jau pašā naktī tā celas un dod barību savai saimei un kalponēm iespriesto tiesu. **16** To zemes stūri, ko cerē, tā dabū, no savu roku augliem tā dēsta viņa dārzu. **17** Ar spēku tā jož savus gurnus un savas rokas ar stiprumu. **18** Tā mana, ka viņas pūliņš labi sokas, un gaisma tai neapdzīest naktī. **19**

Tā stiepj savu roku pie kodeļa un tver ar pirkstiem ratiņu.
20 Tā sērdienus mīlīgi apkampj un pasniedz nabagiem roku.
21 Savam namam tā nebīstas sniega, jo saime divkārtīgi
ģērba. **22** Tā sev taisa apsegus, dārgs audeklis un purpurs
tai ir apģērbs. **23** Tai vīrs ir pazistams vārtos, kad tas sēž ar
zemes vecajiem. **24** Viņa auž linu svārkus un pārdod, un
izdod pircējiem jostas. **25** Stiprums un gods tai apģērbs; tā
smejas par nākamo laiku. **26** Savu muti tā atdara ar gudribu,
un uz viņas mēles ir jauka mācība. **27** Viņa skatās pēc
visām sava nama gaitām un neēd savu maizi ar slinkumu.
28 Viņas bērni piecejas un teic viņu laimīgu; viņas vīrs,
tas to slavē: **29** Daudz mātes meitām ir goda tikums, bet
tu esi pāri par visām! **30** Dailums viļ un skaistums paiet;
dievbijīga sieva, tā ir teicama! **31** Teiciet viņu par viņas
roku augļiem, un viņas pašas darbi lai viņu ļaudīs teic!

Salamans Mācītājs

1 Dāvida dēla, Jeruzālemes kēniņa, mācības vārdi. **2** Niecība vien, saka tas mācītājs, niecība vien, viss ir niecība. **3** Kāds labums cilvēkam atlec no visa viņa grūta darba, ar ko viņš nodarbojās pasaulē. **4** Cits dzimums aiziet un cits dzimums nāk; bet zeme pastāv mūžīgi. **5** Saulē lec un saule noiet un steidzās uz savu vietu, kur tā atkal uzlec. **6** Vējš iet pret dienasvidu un iet apkārt pret ziemēla pusē; tas pūš visapkārt griezdamies un riņķi apgrīežas atpakaļ. **7** Visas upes ietek jūrā, tomēr jūra netop pilnāka. Tai vietā, no kurienes upes nāk, turp tās atkal atgriežas atpakaļ. **8** Visās lietās ir tik daudz grūtuma, ka neviens to nevar izteikt. Acīm nepieciek redzot, un ausīm nepieciek dzirdot. **9** Kas jau ir bijis, tas vēl būs; un kas jau ir darīts, tas vēl taps darīts; un it nekā jauna nav pasaulē. **10** Vai ir kas, par ko varētu sacīt: redzi, tas ir jauns? Tas jau ilgi bijis vecos laikos, kas bijuši priekš mums. **11** Kas pagājis, netop pieminēts; un kas nāks, to ari nepieminēs tie, kas pēc tam būs. **12** Es, tas mācītājs, biju kēniņš pār Israēli Jeruzālemē. **13** Un apņemos savā sirdi, ar gudribu izmeklēt un izdibināt visu, kas apakš debess notiek. Šo grūto pūliņu Dievs cilvēku bērniem ir uzlicis, lai ar to nopūlejās. **14** Es uzlūkoju visus darbus, kas pasaulē notiek, un redzi, viss bija niecība un grābstišanās pēc vēja. **15** Kas liks, nevar palikt taisns; un kā nav, to nevar skaitīt. **16** Es runāju savā sirdi un sacīju: redzi, es gudribā esmu augsti cēlies un pienēmies vairāk nekā visi, kas priekš manis bijuši Jeruzālemē, un mana sirds ir redzējusi gudribas un zinības papilnam. **17** Un es apņemos savā sirdi, atzīt gudribu un zinību, neprātību un ģeķību. Bet es samaniju, ka tā ir grābstišanās pēc vēja. **18** Jo kur daudz gudribas, tur ir daudz grūtības, un jo vairāk atzišanas, jo vairāk bēdu.

2 Es sacīju savā sirdi: nu tad, gribu baudīt priekus un redzēt labas dienas; bet redzi, ari tā ir niecība! **2** Uz smiešanos es sacīju: tu esi neprātīga, un uz prieku: ko tu dari? **3** Tad es savā sirdi apņemos, mielot savu miesu ar vīnu, un kamēr sirds uz gudribu dotos, ari baudīt ģeķību, tiekams es redzētu, kas cilvēku bērniem labi būtu, kas tiem jādara apakš debess savā dzīvibas laikā. **4** Es dariju lielus darbus; es uzcēlu sev ēkas, dēstīju vīna dārzus; **5** Es sev kopu dārzus un jaukas birzes un stādīju tur visādus augļu kokus. **6** Es sev izraku diķus, no tiem slacināt birzi, kur koki zaļoja. **7** Es pirku kalpus un kalpones, man bija ari dzimta saime un vēršu un avju lielāks pulks, nekā visiem, kas priekš manis bijuši Jeruzālemē. **8** Es sev ari sakrāju sudrabu un zeltu un dārgumus no kēniņiem un valstīm. Es sev sagādāju dziedātājus un dziedātājas, un ko cilvēku bērni medž iekārot, sievas pār sievām. **9** Un es paliku lielāks un lielāks un pienēmos pār visiem, kas priekš manis bijuši Jeruzālemē, ari mana gudriņa man palika. **10** Un visu, ko manas acis iekāroja, to es tām neatrāvu; es neliedzu savai sirdij nekāda prieka; jo mana sirds priečājās par visu manu pūliņu, un ši bija mana daļa no visa mana pūliņa. **11** Tad es uzlūkoju visus savus darbus, ko manas rokas bija darijušas, un to pūliņu, ar ko es grūti biju pūlējies, un redzi, viss bija niecība un grābstišanās pēc vēja, un labuma nav pasaulē. **12** Un es griezos, redzēt gudribu un neprātību un

ģeķību. Jo ko tas cilvēks (darīs), kas nāks pēc kēniņa? to pašu, kas jau sen darīts. **13** Un es redzēju, ka gudriņa ir labāka nekā ģeķība, tā kā gaisma labāka nekā tumšība. **14** Gudram acis stāv galvā, un ģeķis staigātumsībā; bet es ari maniju, kā viņiem visiem vienādās liktenis. **15** Tad es sacīju savā sirdi: kad man tāds pat liktenis kā ģeķim, kāpēc tad es tik pārlieku esmu dzinies pēc gudrības? Un es sacīju savā sirdi: Ari tā ir niecība. **16** Jo gudro tāpat mūžam nepiemin ka ģeķi; jo kas tagad ir, tas nākoša laikā viss top aizmirsts, un tāpat gudrais mirst kā ģeķis. **17** Tādēļ es ienīdēju šo dzīvību, jo es turēju par ļaunu, kas pasaulē notiek; jo viss tas ir niecība un grābstišanās pēc vēja. **18** Es ari ienīdēju visu savu pūliņu, ar ko es biju nopūlējies pasaulē, ka man tas bija jāpamet cilvēkam, kas būs pēc manis. **19** Jo kas zin, vai viņš būs gudrs vai ģeķis; un tomēr viņš valdīs pār visu manu darbu, ar ko esmu nopūlējies, un ko ar gudribu esmu padarījis pasaulē; ari tā ir niecība. **20** Tāpēc es griezos, ka mana sirds apnikusi atstātos no visa tā pūliņa, ar ko biju nopūlējies pasaulē. **21** Jo jebšu kas savu darbu ar gudribu un ziņu un pareizi dara, taču viņam sava daļa jāpamet citam, kas pie tā nav strādājis; ari tā ir niecība un liela nelietība. **22** Kas tad cilvēkam atlec no visa viņa darba un viņa sirds pūliņa, ar ko viņš nopūlējies pasaule? **23** Jo visas viņa dienas ir sāpes, un viņa darbi ir sirdēsti, ari nakti viņa sirds nedus; tā ir arīdzan niecība. **24** Vai tad nebūs labāki cilvēkam, ka viņš ēd un dzer un savai dvēselei ļauj labumu baudīt pie sava pūliņa? Bet es esmu redzējis, ka ari tas nāk no Dieva rokas. **25** Kas gan var ēst un kas var ko baudīt bez Viņa? **26** Jo cilvēkam, pie kā Viņam labs prāts, Viņš dod gudribu un atzīšanu un prieku, bet grēciniekam Viņš dod grūtumu, ka tas kopj un krāj un tomēr atstāj tam, pie kā Dievam labs prāts. Ari tā ir niecība un grābstišanās pēc vēja.

3 Katram darbam ir nolikts laiks un katram nodomam apakš debess ir savs brīdis. **2** Savs laiks piedzimt, savs laiks mīr, savs laiks dēstīt un savs laiks dēstīto ravēt. **3** Savs laiks nokaut un savs laiks dziedināt, savs laiks nolauzt un savs laiks uzcelt. **4** Savs laiks raudāt un savs laiks smieties, savs laiks vaidēt un savs laiks diet. **5** Savs laiks akmeņus mest un savs laiks akmeņus kraut, savs laiks apkampt un savs laiks šķirties. **6** Savs laiks meklēt un savs laiks zaudēt, savs laiks glabāt un savs laiks nomest. **7** Savs laiks saplēst un savs laiks sašūt, savs laiks klusu ciest un savs laiks runāt. **8** Savs laiks milēt un savs laiks nīdēt, savs laiks karam un savs laiks mieram. **9** Kāds labums strādniekiem no sava pūliņa? **10** Es esmu redzējis grūtumu, ko Dievs cilvēku bērniem uzlicis, ar to mocities. **11** Viņš visu jauki ir darijis savā laikā; pat mūžību viņš licis viņu sirdīs; tik cilvēks nevar izprast Dieva darbu, ne viņa iесākumu, ne galu. **12** Es samaniju, ka priekš viņiem nekas nav labāks, nekā priečāties un labu darīt savā laikā, **13** Un ka ikkatrs cilvēks ēd un dzer un ko laba bauda pie visa sava pūliņa: tā ir Dieva dāvana. **14** Es zinu, ka viss, ko Dievs dara, tas paliek mūžīgi, tam neko never plielikt nedz no tā ko atraut, un Dievs to dara, lai Viņu bīstas. **15** Kas jau bijis, tas tagad ir, un kas vēl būs, tas jau bijis; un Dievs atjauno to, kas bija pagājis. **16** Un es vēl pasaulē esmu redzējis tressietu, - tur bija bezdievība, un taisnības vietu, - tur bija bezdievība. **17** Es sacīju savā sirdi: Dievs tiesās taisno un bezdievīgo;

jo katram nodomam ir tur sava laiks, un visi darbi (taps tiesāti). **18** Es sacīju savā sirdi: tas ir cilvēku bērnu dēļ, Dievs tos grib pārbaudīt un tiem rādīt, ka tie paši par sevi ir kā lopi. **19** Jo kāds cilvēku bērnu liktenis, tāds lopu liktenis; tiem ir viens liktenis: kā viens mirst, tā otrs mirst, - tiem visiem ir viena dvaša, un cilvēks nav pārāks pārlopiem; jo viss ir niecība. **20** Visi nojet vienā vietā, visi ir no pīšiem un visi griežas atpakaļ pīšos. **21** Kas pārmana cilvēku bērnu dvašu, vai tā augšup iet, un lopu dvašu, vai tā lejup nokāpj? **22** Tādēļ es redzēju, ka nekas nav labāks, nekā ka cilvēks priečājās pie sava darba; jo tā ir viņa daļa. Jo kas viņu vedis tai vietā, kur tas varētu redzēt, kas pēc viņa notiks?

4 Un es griezos un redzēju visus spaidus, kas notiek pasaulē, un redzi, tur bija apspiesto asaras, un iepriecinātāja tiem nebija, un viņu spaidītā roka tiem darija pāri, un iepriecinātāja tiem nebija. **2** Tad es slavēju tos mirušos, kas jau bija nomiruši, vairāk nekā tos dzīvos, kas vēl dzīvi. **3** Un vēl labāki nekā tiem abiem ir tam, kas vēl nemaz nav, kas nemaz vēl nav redzējis to blēdību, kas notiek pasaulē. **4** Vēl es redzēju visādu pūliņu un visādu darba izveicību, ar ko cits citam grib tikt pāri(skaudībā); arī tā ir niecība un grābstīšanās pēc vēja. **5** Ģekis saliek savas rokas un ēd savu paša miesu. **6** Sauja pilna ar mieru ir labāka nekā abas rokas pilnas ar pūliņu un grābstīšanos pēc vēja. **7** Atkal es griezos un redzēju niecību pasaulē. **8** Tur ir viens pats un ne divi, viņam arī nav ne dēla ne brāļa, un viņam ir pūliņu bez gala, un viņa acīm bagātības nepietiek. Kam tad par labu es pūlējos un atrauju savai dvēselei labumu? Tā ir arīdzan niecība un liels grūtums. **9** Diviem ir labāki nekā vienam, jo tiem ir laba alga no sava pūliņa. **10** Jo kad tie krit, tad draugs draugu uzceļ; bet vai tam, kas viens, kad tas krit un otra nav, kas viņu uzceļ. **11** Kad divi kopā guļ, tad tiem ir silti, bet kā viens var sasildīties? **12** Un ja kas to vienu pārvarētu, tad tie divi tam taču var pretī stāvēt, un trīskārtīgu auklu drīz nepārrauris. **13** Labāki nabaga bērns, kas gudrs, nekā vecs kēniņš, kas ir ģeķis, un vairs nezin mācības pieņemt. **14** Jo šis nāk no cietuma nama un top par kēniņu, lai gan nabags bija piedzimis savā valstī. **15** Es ieraudzīju visus, kas dzīvo pasaulē, staigājam ar šo jaunekli, to otru, kam bija stāvēt viņa vietā. **16** Visu to ļaužu, kam viņš par priekšnieku, bija bezgalīgs pulks; bet tie, kas vēl pēc būs, par viņu nepriecāsies. Tiešām tā arī ir niecība un grābstīšanās pēc vēja.

5 Sargi savu kāju, kad tu ej Dieva namā, un nāc labāk klausīties nekā upurēt kā ģeķi, jo tie nezina, ka tie ļauņu dara. **2** Neesi ātrs ar savu muti un lai tava sirds nepārsteidzās, kādu vārdu Dieva priekšā izrunāt. Jo Dievs ir debesīs un tu virs zemes, tāpēc lai ir maz tavu vārdu. **3** Jo kā sapnis nāk, kur liešas rūpes, tā ģeķa valoda, kur aplam daudz vārdu. **4** Ja tu Dievam solijumu solijs, tad nekavējies to maksāt; jo viņam nav labs prāts pie ģeķiem. **5** Ko tu esi apsolījis, to pildi; labāki nesolit, nekā solit un nepildīt. **6** Nedod savai mutei valas, savu miesu apgrēcināt, un nesaki Dieva vēstneša priekšā, man ir misējies. Kāpēc Dievs lai apskaitās par tavu valodu un iznīcīna tavu roku darbu? **7** Jo kur daudz sapņu un arī, kur daudz vārdu, tur ir niecība; bet tu bīsties Dievu. **8** Kad tu redzi, ka nabagu apspiež kādā

valstī un atrauj tiesu un taisnību, tad nebrīnies par to; jo vēl ir viens augstāks pār to augsto; tas liek vērā, un tas Visuaugstākais ir pār tiem visiem. **9** Pie visa tā zemei par labu: kēniņš, kam rūp zemes kopšana. **10** Kas naudu mīlo, tam naudēs netiek gan; un kas bagātību mīlo, tas no tās laba nerēdzēs, - arī tā ir niecība. **11** Kur manta vairojās, tur vairojās ēdāji; kāds tad labums tam, kam tā pieder, kā tik acīm skatīties? **12** Strādniekiem miegs gards, vai maz vai daudz ēdis; bet bagātās, kas pieēdies, netiek piemiega. **13** Tas ir liels ļaunums, ko es redzēju pasaulē, kad bagātība tam, kas to sargā, pāšam paliek par nelaimi. **14** Jo tāda bagātība iet bojā caur kādu nelaimi, un kad tam dēls dzīmis, tad šim nekā nav pie rokas. **15** Tā kā viņš nācis no mātes miesām, tāpat viņš pliks atkal aizies, kā atrācīs; viņš arī nejems nekā līdz no sava pūliņa, ko savā rokā varētu aiznest, **16** Un arī tas ir liels ļaunums, ka viņš itin tā atkal aiziet, kā atrācīs. Kāds labums tad viņam atlec, ka viņš velti pūlējies, **17** Ka viņš arī visu mūžu tumsā ēdis un lielos sirdēstos un vājībā un dusmās? **18** Tad nu uzkatu par labu, ka jauki ir ēst un dzert, un labumu baudīt pie visa sava pūliņa, ar ko kāds pūlējās pasaulē to īso mūžu, ko Dievs tam dod; jo tā ir viņa daļa. **19** Jo kuram cilvēkam Dievs devīs bagātību un mantu, un tam dod valū no tās ēst un savu daļu ķemt un priecāties pie sava darba, tā ir Dieva dāvana. **20** Jo viņš daudz nepiemin savas dzīvības dienas, tāpēc ka Dievs viņa sirdi ar prieku apdāvina.

6 Ir ļaunums, ko es redzēju pasaulē, kas grūti panesams cilvēkiem: **2** Vīrs, kam Dievs devīs bagātību un mantu un godu, un viņam priekš savas sirds nekāda trūkuma nav no visa, kas tik viņam gribās, un Dievs viņam nedod valas no tā ēst, bet svešs vīrs to apēd; tā arī niecība un liels ļaunums. **3** Ja vīrs simts bērnus dzemdinātu un daudz gadus dzīvotu, un tam būtu garš mūžs, un viņa dvēsele nebautītu no tā labuma, un tam arī netiktu ne kapa vieta, tad es saku, ka nelaika(nedzīvi pārdzīmušam) bērnam labāki ir nekā tādam. **4** Jo niecībā šis nāk, un tumsībā šis aiziet, un ar tumsību šī vārds top aizklāts. **5** Arī sauli šis nav redzējis nedz atzinis, - šim labāka dusa nekā tam. **6** Un jebšu tas divtūkstoš gadus dzīvotu un laba nerēdzētu, - vai visi nenojēt uz vienu vietu? **7** Viess cilvēka pūliņš ir priekš viņa mutes, bet sirds no tā nepādās. **8** Jo kas atlec gudram vairāk nekā ģeķim? Kas nabagam, kas zin staigāt cilvēku vidū? **9** Labāki ir acīm redzēt, nekā sirdi iekārot; arī tā ir niecība un grābstīšanās pēc vēja. **10** Kas notiek, tā vārds jau sen ir nosaukts, un ir nolikts, kas cilvēks būs, un viņš nespēj tiesāties ar to, kas ir stiprāks nekā viņš. **11** Tiešām, daudz vārdu ir, kas vairo niecību; un kas tur cilvēkam atlec? **12** Jo kas zin, kas cilvēkam ir par labu šīnī mūžā, ko viņš savā niecībā pavada kā ēnu? Jo kas cilvēkam var stāstīt, kas pēc viņa notiks pasaulē?

7 Laba slava ir labāka nekā salda eļļa, un miršanas diena labāka nekā dzīšanas diena. **2** Labāki ir vaidu namā iet nekā dzīru namā; jo tas ir visu cilvēku gals, un tas, kas dzīvo, to nem pie sirds. **3** Noskumt ir labāki nekā smieties; jo kad vaigs noskumis, tas sirdīj labi. **4** Gudru ļaužu sirds ir vaidu namā, bet ģeķu sirds ir prieku namā. **5** Labāk ir klausīties gudra vīra rāšanu, nekā klausīties ģeķa dziesmu. **6** Jo kā ērkšķi sprakst apakš poda, tāpat ir ģeķa smiešanās, -

tā ir arī niecība. **7** Tiešām, netaisna peļņa arī gudru padara neprātīgu, un dāvanas samaitā sirdi. **8** Labāks ir kādas lietas gals nekā viņas iesākums. Lēnprātīgais ir labāks nekā lepnais. **9** Neesi ātrs savā prātā dusmot, jo dusmība mājo ģeķu azotē. **10** Nesaki: kā tās nāk, ka senās dienas bijušas labākas nekā šīs! Jo ar gudrību tu to nevaicā. **11** Gudrība ir tik laba kā mantība un labums tiem, kas sauli redz. **12** Jo gudrības pavēni ir kā naudas pavēni; un tas ir atzišanas labums, ka gudrība dod dzīvību tiem, kam tā ir. **13** Uzlūko Dieva darbu, jo kas to var darīt taisnu, ko viņš ir darījis liku? **14** Baudi labumu labā dienā, bet ļaunu dienu nēm arī par labu; jo Dievs dara gan šo gan to, tāpēc ka cilvēkam nebūs zināt, kas būs pēc viņa. **15** Visu to esmu redzējis savas niecības dienās: Cits ir taisns, kas savā taisnībā iet bojā, un cits ir bezdievīgs, kas savā blēdībā ilgi pastāv. **16** Neesi pārlieku taisns un neturēs pats par visai gudru, - kāpēc tu gribi iet bojā? **17** Neesi pārlieku bezdievīgs, un neesi visai ģekīgs; kāpēc tu gribi nomirt nelaikā? **18** Labi ir, ka tu šo satver un arī no tā otru savu roku neatrauj; jo kas Dievu bīstas, tas no visā tā izsprūk. **19** Gudrība stiprina gudro vairāk nekā desmit varenī, kas ir pilsētā. **20** Tiešām, nav neviens cilvēka, kas taisns būtu virs zemes, kas labi darītu un negrēkotu. **21** Neliel arī vērā visus vārdus, kas top runāti, lai tev nav jādzird, ka tavs kalps tev lād. **22** Jo daudzķārt arī tava sirds zin, ka arī tu citus esi lādejīs. **23** Visu šo es ar gudrību esmu izmeklējis. Es saciju: es dabūšu gudrību, bet viņa bija vēl tālu no manis. **24** Tālu ir, kas ir, un ļoti dzīļš; kas to var atrast? **25** Es griezos ar savu sirdi, ka es zinātu un izvaičātu un meklētu gudrību un skaidrību, un ka es atzītu bezdievību par ģekību un neprātību par nelietību. **26** Un es atradu vienu lietu rūgtāku nekā nāvi: sievu, kā sirds ir tīkli un valgi un kā rokas ir saites. Kas labs ir Dieva priekšā, tas no viņas izglābsies, bet grēcinieks caur viņu taps sagūstīts. **27** Redzi, šo esmu atradis, saka tas mācītājs, citu pēc cita, ka es to galavārdū atrastu. **28** To mana dvēsele vēl meklē, un to es vēl neesmu atradis: Starp tūkstošiem es vienu vīru esmu atradis, bet sievu starp šiem visiem es neesmu atradis. **29** Bet redzi, to tikai es esmu atradis, ka Dievs cilvēku ir radījis taisnu, bet tie dodas uz daudz gudrošanām.

8 Kas ir kā gudrais un kas zin sacīt, kādas tās lietas ir? Cilvēka gudrība dara gaišu viņa vaigu un viņa bargums pārvēršās. **2** Es (saku): liec vērā kēniņa pavēli, kā tu Dievam esi zvērējis. **3** Nesteidzies no viņa vaiga iet nost, netinies nekādā ļaunā darbā; jo visu, ko viņš grib, to viņš dara. **4** Kur kēniņa vārds ir, tur ir vara, un kas uz viņu var sacīt: ko tu dari? **5** Kas bausli tur, tas neredzēs ļauna; un gudra sirds zin laiku un tiesu. **6** Jo ikkatram padomam ir sava laiks un sava tiesa; jo cilvēka ļaunums to smagi spiež. **7** Jo viņš nezin, kas notiks un kas viņam sacīs, kā tas būs? **8** Cilvēka nav, kam būtu vara pār garu, to garu aizturēt; viņam arī nav varas pār miršanas dienu, un nav atlaišanas karā; tā arī bezdievība to neizglābs, kas to dara. **9** Visu to es esmu redzējis, un esmu griezis savu sirdi uz ikvienu darbu, ko dara pasaulē. Dažākāt cilvēks pār cilvēku valda sev par nelaimi. **10** Es arī vēl redzēju bezdievīgus, kas tika aprakti un nāca pie dusas; bet tālu aizgāja no svētās vietas un tika aizmirstī pilsētā, kas bija darījuši taisnību; arī tā ir niecība. **11** Kad tiesu par ļauno darbu nenes drīzumā, tad cilvēku

bērnu sirds paliek droša, ļaunu darīt. **12** Jebšu grēcinieks simts reizes ļaunu dara un dzīvo ilgi, tomēr es zinu, ka dievbijigiem labi klāsies, kas priekš viņa bīstas. **13** Bet bezdievīgam labi neklāsies, un viņš ilgi nedzīvos, tā kā ēna; tādēļ ka viņš priekš Dieva nebīstas. **14** Niecība ir, kas notiek virs zemes, ka ir taisni cilvēki, kam tā klājās, tā kā būtu darījuši bezdievīgi, un ir bezdievīgi, kam tā klājās, tā kā būtu darījuši taisni; es saciju: arī tā ir niecība. **15** Tādēļ es slavēju to prieku, ka cilvēkam cita labuma nav pasaulē, kā vien ēst un dzert un priečāties, un tas viņam atlec no viņa pūliņa viņa dzīvības laikā, ko Dievs viņam dod pasaulē. **16** Kad es apņēmos, gudrību atzīt un ieraudzīt to grūtumu, kas virs zemes notiek, ka dažs ne dienu ne nakti miegu nerēdz savām acīm. **17** Tad es redzēju visu Dieva darbu, ka cilvēks to darbu nevar izprast, kas notiek pasaulē; jebšu cilvēks darbojās izdomāt, tomēr viņš to neizdibinās, un jebšu arī tas gudrais sacītu, ka viņš to zina, tomēr viņš to nevar aistrast.

9 Tiešām, visu to es esmu nēmis pie sirds, visu to skaidri saprast, ka taisnie un gudrie ar saviem darbiem ir Dieva rokā. Un cilvēks arī nezin, vai piedzīvos mīlestību vai ienaīdību. **2** Visas lietas notiek visiem vienlīdzīgi, un viens liktenis taisnam un bezdievīgam, labam un šķistam kā arī nešķistam, tam, kas upurē, kā tam, kas neupurē, labam kā grēciniekam, tam, kas aplam zvēr, kā arī tam, kas no zvēresta bīstas. **3** Tā ir ļauna lieta pie visa, kas notiek pasaulē, ka visiem viens liktenis; un arī cilvēku bērnu sirds ir pilna ļaunuma, un neprātība ir viņu sīrdis, kamēr tie dzīvo, un pēc tiem jāmirst. **4** Jo kas vien vēl dzīvs, priekš tā ir cerība; jo dzīvs suns ir labāks nekā nomiris lauvu. **5** Jo tie dzīvie zin, ka tiem jāmirst; bet tie nomirušie nezin it nekā, tiem arī vairs nav algas. **6** Bet viņu piemiņa ir aizmirsta, un viņu mīlestība un viņu naids un viņu skaudība jau ir iznikusi, un tiem nav vairs daļas ne mūžam pie nekā, kas notiek pasaulē. **7** Ei tad, ēd savu maizi ar prieku, un dzer savu viņu ar labu prātu; jo Dievam jau ir labs prāts pie tava darba. **8** Lai tavas drēbes allažīn ir baltas, un elles lai tavai galvai netrūkst. **9** Baudi šo dzīvību ar to sievu, ko tu mīlo, kamēr tev ir šī niecīgā dzīvība, ko viņš tev ir devis pasaulē, visu savu niecīgo mūžu; jo šī ir tava daļa šīnī mūžā un pie tava pūliņa, ar ko tu pūlejies pasaulē. **10** Visu, ko tava roka atrod, kas jādara, to dari tikuši(ar visu spēku), jo ne darba, ne padoma, ne ziņas, ne gudrības nav kapā, kur tu noeji. (*Sheol h7585*) **11** Atkal es redzēju pasaulē, ka pie skriešanas nepalidz čaklam būt, pie karosanas nepalidz stipram būt, pie maizes pelnišanas nepalidz gudram būt, pie bagātības nepalidz prātīgam būt, pie goda nepalidz mācītam būt, bet tiem visiem nāk sava laiks un sava laime. **12** Un cilvēks arī nezin savu laiku; kā zivis, kas top zvejotas ar ļaunu tiklu, un kā putniņi, kas ar valdziņiem top notverti, tāpat cilvēku bērni top savaldzināti nelabā dienā, kad tā piepeši tiem uzbrūk. **13** Ari šo gudrību es esmu redzējis pasaulē, un tā man rādījās liela: **14** Maza pilsēta un ne daudz ļaužu iekš tās, un pret to nāca liels kēniņš un to apstāja un uztaisīja lielas skanstes ap viņu. **15** Un tur atradās nabaga vīrs, tas bija gudrs, tas to pilsētu izpestīja caur savu gudrību, un neviens cilvēks šo nabaga vīru nepiemiņēja. **16** Tad es saciju: gudrība ir labāka nekā stiprums, un tomēr tā nabaga gudrība top nicināta, un viņa vārdi netop klausīti **17** Gudro

vārdi, kas mierā top klausīti, ir labāki, nekā valdnieka brēkšana ģeķu vidū. **18** Gudrība ir labāka nekā kara bruņas; bet viens vienīgs blēdis samaitā daudz labuma.

10 Nosprāgušas mušas dara smirdam un rūgstam aptiekāra zāles; tāpat no lielāka svara, nekā gudrība un gods, ir maķenit ģekības (tāpat arī mazliet ģekības pārsver cienījama vīra gudrību un godu). **2** Gudra vīra sirds ir pa viņa labo roku, bet ģeķa sirds ir pa viņa kreiso roku. **3** Un arī kad ģekis pa ceļu staigā, tad viņam prāta trūkst, un viņš saka uz ikkatru, ka esot ģekis. **4** Ja valdnieka dusmība pret tevi celas, tad neatstājies no savas vietas, jo lēnprātība klusina lielus grēkus. **5** Vēl ir ļaunums, ko pasaulē esmu redzējis, proti misēklis, kas celas no valdnieka. **6** Dažs ģekis top celts lielā godā, un bagātie sēž zemajā vietā. **7** Es esmu redzējis kalpus uz zirgiem, un lielus kungus kājām tāpat kā kalpus. **8** Kas bedri rok, tas kritis iekšā; un kas sētu ārda, tam čūska iedzels. **9** Kas akmenus vel, tas no tiem dabūs sāpes; kas malku skalda, tas ievainosies. **10** Kad dzelzs ir nodilusi un viņas asmens netop tecināts(asināts), tad vairāk spēka jāpieliek; bet gudrība veicina darbu. **11** Kad čūska iedzēlusi, pirms apvārdota, tad vārdotājam pelħas nav. **12** Vārdi no gudra vīra mutes ir jauki; bet ģeķa lūpas pašu aprij. **13** Viņa mutes vārdu iesākums ir ģekība, un viņa valodas gals ir neprātība un posts. **14** Ģekis gan daudz runā, bet cilvēks nezin, kas notiks, un kas būs pēc viņa; kas viņam to teiks? **15** Ģeķa pūlinišķi nogurdina, jo tas nezina ceļu uz pilsētu. **16** Ak vai, tev, zeme, kam kēniņiš ir bērns, un kam lielkungi rīta laikā plītē. **17** Labi tev, zeme, kam kēniņiš ir cienījams, un kam lielkungi istā laikā ēd, stiprināties un ne plītēt. **18** Caur kūtribu sijas gāžas, un aiz slinkām rokām namam pil cauri. **19** Dzīres top taisitas par prieku, un vīns ieliksmo tos, kas dzīvo, un nauda visu to gādā. **20** Nelādi kēniņu savā sirdi, un nelādi bagātu savā guļamā kambari, jo putni apakš debess aiznes to skaņu un ar spārniem skriedami izpauž to valodu.

11 Met savu maizi ūdeni, ar laiku tu to atdabūsi. **2** Izdalī to septiniem vai astoņiem, jo tu nezini, kāda nelaimē būs virs zemes. **3** Kad padebeši pilni, tad tie izlej lietu uz zemi; un kā koks kritīs pret dienvidu vai pret ziemeli, - kur koks krīt, tur tas arī paliek. **4** Kas uz vēju mana, tas nesēj, un kas uz padebešiem raugās, tas nepļauj. **5** Tā kā tu nezini, kāds ceļš ir vējam, jeb kā kauli aug grūtas sievas miesās, tāpat tu nezini Dieva darbu, ko Viņš visu padara. **6** No rīta sēj savu sēklu un neliec mierā savu roku vakarā; jo tu nezini, kā jo labi izdosies, vai šā vai tā; un kad abejādi izdots, tad būtu jo labi. **7** Gaišums ir salds un acīm tik sauli redzēt. **8** Bet jebšu cilvēks daudz gadus dzīvo un arvienu priecājās, tad lai tomēr viņš arī piemīn tās nebaltās dienas, jo viņu būs daudz. Viss, kas nāk, ir niecība. **9** Priečājies, jaunekli, savā jaunībā, un lai tava sirds tur labu prātu savas jaunības dienās, un staigā kā tava sirds kāro un kā tavām acīm patīk; bet zini, ka Dievs par visu šo tevi vedis priekš tiesas. **10** Tad izmet nu skumību no savas sirds un aizdzen ļaunumu no savām miesām; jo jaunība un rīta blāzma(bērnība) ir niecība.

12 Piemini savu Radītāju savā jaunībā, pirms tās ļaunās dienas nāk un tie gadi tuvojās, kur tu sacīsi: tie man nepatīk. **2** Pirms saule un gaišums un mēnesis un zvaigznes

aptumšojās, un padebeši nāk atkal pēc lietus, **3** Tai laikā, kad tie nama sargi trīcēs, un tie stiprie vīri locīsies, un tie malēji stāvēs klusū, tāpēc ka viņu palicis maz, un tie, kas pa logiem skatās, paliks tumši, **4** Un tās divas durvis pret ielu taps aizslēgtas, tā ka malšanas skaņa paliks lēnāka, un viņš uzmostas, kad putniņa balsi dzīrd, un kad klusu skan visas dziesmas, **5** Kad arī kalnus bisies un baiļosies, pa ceļu ejot, un kad tas mandeļu koks ziedēs, un sisenis būs par nastu, un liksmība zudis; jo cilvēks iet uz savu mūža namu, un tie želotāji ies apkārt pa ielām; **6** Pirms tā sudrabā virve trūks, un tas zelta traugs saplīst un tas smeļamais pie avota izkalst, un tas skritulis pie akas salūst; **7** Jo pišliem būs atkal zemē griezties, kā tie ir bijuši, un garam atkal pie Dieva, kas to ir devis. **8** Niecība vien! sakā tas mācītājs, viss ir niecība! **9** Nu vēl atliek: šis mācītājs bija gudrs, un viņš ļaudim mācīja atzīšanu, un sadomāja un izmeklēja un sastādīja daudz sakāmus vārdus. **10** Tas mācītājs meklēja, skaistus vārdus atrast un taisnības vārdus pareizi sarakstīt. **11** Gudru vīru vārdi ir kā dzenuļi, un kā iesistas naglas viņu (atziņas) krājumi, no viena Gana doti. **12** Un beidzot: sargies, mans dēls! Grāmatu rakstišanai nav gala un daudz lasišanas nopūlē miesu. **13** Visas mācības gala vārds ir šis: bīsties Dievu un turi Viņa bauļus, jo tas pienākas visiem cilvēkiem. **14** Jo Dievs ikkatru darbu vedis tiesā līdz ar visu, kas ir apslēpts, vai tas labs vai ļauns.

Augstā Dziesma

1 Salamana augstā dziesma. **2** Lai viņš mani skūpstā ar savas mutes skūpstīšanu; jo tava milestība ir jo milīgāka nekā vīns. **3** Tavai ēllai ir salda smarža; tavs vārds ir izlieta ēlla, tāpēc jaunavas tevi mil. **4** Velc mani, tad mēs tev tecēsim pakal; kēniņš mani ved savos kambaros; mēs liksmosimies un priečāsimies par tevi; mēs pieminēsim tavu milestību vairāk nekā vīnu; patiesīgi tevi mil. **5** Es esmu melna, bet milīga, jūs Jeruzālemes meitas, tā kā Kēdara teltis, kā Salamana gardines(aizkari). **6** Neuzlūkojet mani, ka esmu pamelna, jo saulē esmu nodegusi; manas mātes bērni pret mani apskaitušies, tie mani likuši par vīna dārzu sargātāju; savu pašu vīna dārzu neesmu apsargājusi. **7** Saki man, tu, ko mana dvēsele mil, kur tu gani, kur tu gulies pusdienā? Jo kāpēc man būs aloties pie tavu biedru ganāniem pulkiem? **8** Ja tu to nezini, tu visu skaistākā starp sievām, tad ej jel pa avju pēdām un gani savus kazlēnus pie ganu teltīm. **9** Es tevi līdzināju, mana draudzene, ar tiem zirgiem pie Faraona ratiem. **10** Tavi vaigi ir milīgi sprādzēs, tavs kakls pērļu rotā. **11** Mēs tev taissim zelta sprādzes ar sudraba podziņām. **12** Kamēr kēniņš pie galda, mana nardes puķite dod savu smaržu. **13** Mans draugs man ir mirru pušķis, pie manām krūtīm piesprausts. **14** Mans draugs man ir vīna ķekars Engēdi vīna dārzos. **15** Redzi, tu esi skaista, mana draudzene, redzi, tu esi skaista, tavas acis ir kā baložu acis. **16** Redzi, tu esi skaists, mans draugs, un milīgs, un mūsu dusas vieta zaļo. **17** Mūsu namu baļķi ir ciedri, mūsu sijas ir cipreses.

2 Es esmu roze Šaronā un lilija ieletā. **2** Tā kā lilia starp ērkšķiem, tāda ir mana draudzene starp tām meitām. **3** Tā kā ābele starp meža kokiem, tāds ir mans draugs starp tiem dēliem. Es ilgojos sēdēt viņa pavēni, un viņa auglis manai mutei salds. **4** Viņš mani ved vīna namā, un milestība ir viņa karogs pār mani. **5** Atspirdzinājiet mani ar vīna ogām un speciņajiet mani ar aboliem; jo es nīkstu no milestības. **6** Viņa kreisā roka ir apakš manas galvas, un viņa labā roka mani apkampi. **7** Es jūs milī lūdzu, jūs Jeruzālemes meitas, pie tām stirnām un kalnu kazām laukā, neuztraucat un nemodinājat milestību, kamēr tai pašai patik. **8** Šī ir mana drauga balss; redzi, viņš nāk un lēkā pa tiem kalniem un deij pa tiem pakalniem. **9** Mans draugs ir līdzīgs stirnai vai jaunam briedim. Redzi, viņš stāv aiz sienas, skatās caur logiem un raugās caur skadriņiem. **10** Mans draugs atbild un saka uz mani: celies, mana draudzene, mana skaistā, un nāc! **11** Jo redzi, ziema ir pagājusi, stiprais lietus jau ir pārgājis un nost. **12** Puķes rādās laukā, dziesmu laiks atrāciņš, un ūbeles balss dzirdama mūsu zemē. **13** Vīges koks dabūjis pumpurus, un vīna koki plaukst un dod smaržu; celies, nāc, mana draudzene, mana skaistā, nāc šurp! **14** Mans balodis akmeņu kalnos, aplēptos plāsumos, parādi man savu vaigu, dod man savu balsi dzirdēt; jo tava balss ir salda, un tavs vaigs ir milīgs. **15** Gūstat mums lapsas, tās mazās lapsas, kas vīna dārzas maitā, jo mūsu vīna dārzi stāv ziedos. **16** Mans draugs ir mans, es esmu viņa, kas pa tām lilijām gana. **17** Kamēr diena metās dzestra un ēnas bēg, atgriezies, mans draugs, kā stirna, vai kā jauns briedis pa kalnu plāsumiem.

3 Naktī savā gultā es meklēju to, ko mana dvēsele mil; es meklēju, bet viņu neatradu. **2** Es celšos jel un iešu pilsētā apkārt pa gatvēm un ielām; es meklēšu to, ko mana dvēsele mil. Es meklēju, bet viņu neatradu. **3** Sargi mani atrada, kas pilsētā iet apkārt: vai jūs neesat redzējuši to, ko mana dvēsele mil? **4** Kad es maķenīt tiem biju pagājusi garām, tad es atradu to, ko mana dvēsele mil; es viņu turu un to neatlaidišu, kamēr es viņu vedišu savas mātes namā, savas dzemētājas kambari. **5** Es jūs milī lūdzu, jūs Jeruzālemes meitas, pie tām stirnām un kalnu kazām, neuztraucat un nemodinājat milestību, kamēr tai pašai patik. **6** Kas ir šī, kas no tuksneša nāk kā dūmu stabs, apkvēpināta ar mirrēm un vīraku, ar visādām veikalnieku zālēm? **7** Redzi, ap Salamana krēslu apkārt ir sešdesmit varoņi no Israēla varonjiem. **8** Tie visi tur zobenus, mācīti karot; ikkatram savs zobens pie gurniem pret nahts bailēm. **9** Kēniņš Salamans sev licis taisīt nesamu krēslu no Libanus kokiem. **10** Viņa stabus viņš taisīja no sudraba, to lēni no zelta, to sēdeklī no purpura, viņa iekšpusē bija izpušķota no Jeruzālemes meitu milestības. **11** Ejat ārā un uzlūkojet, Ciānas meitas, kēniņu Salamanu ar to kroni, ar ko viņa māte to kronēja viņa kāzu dienā un viņa sirds liksmības dienā.

4 Redzi, tu esi skaista, mana draudzene, redzi, tu esi skaista; tavas acis ir kā baložu acis aiz tava galvas apsegā. Tavi mati ir kā kazu pulks, kas guļ uz Gileād kalna. **2** Tavi zobi ir kā avju pulks, kas cirptas un iznāk no peldēšanas, kas visas dviņus vedās, un neviena starp viņām nav neauglīga. **3** Tavas lūpas ir kā purpura aukla, un tava mute ir milīga. Tavi vaigi ir kā granātābola puses aiz tava galvas apsegā. **4** Tavs kakls ir kā Dāvida tornis, kas taisīts, lai tur ierocūs uzkar, kur tūkstošas priekšturamās bruņas uzkārtas, visādas stiprus vīru bruņas. **5** Tavas krūtis ir kā divas jaunas stirnas, kā kalnu kazas dviņi, kas liliju stārpā ganās. **6** Kad diena metās dzestra, un ēnas bēg, tad iešu pie mirru kalna un pie vīraka pakalna. **7** Tu esi visai skaista, mana draudzene, un pie tevis nav vainas. **8** Nāc man līdz no Libanus, mana brūte, nāc man līdz no Libanus. Skaties no Amana kalna gala, no Senira un Hermona gala, no lauvu alām, no leopardu kalniem. **9** Tu man sirdi esi paņēmusi, mana māsa, milā brūte; tu man sirdi esi paņēmusi ar vienu actiņu, ar vienu kakla kēdīti. **10** Cik skaista ir tava milestība, mana māsa, milā brūte! Cik labāka ir tava milestība pār vīnu, un tavas ēllas smarža pār visām kvēpināmām zālēm. **11** Tavas lūpas, ak brūte! Pil no kausētā medus; medus un piens ir apakš tavas mēles, un tava drēbju smarža ir kā Libanus smarža. **12** Tu esi aizslēgts dārzs, mana māsa, milā brūte, aizslēgts avots, aizslēgta aka. **13** Tavi zari ir kā jauks dārzs, kur granātu ābeles ar dārgiem augļiem, kovera puķes ar nardēm, **14** Narde un safrans, kalmes un kanēlis, ar visādiem vīraka kokiem, mirres un alvejas, līdz ar vislabākām smaržīgām zālēm. **15** Tā kā dārzu aka (tu esi), kā aka ar dzīvu ūdeni, un kā strauti no Libanus. **16** Celies, ziemeli, un nāc, dienvidu vējš, pūt pa manu dārzu, ka viņa zāles pil (smaržas no dārza augiem). Mans draugs lai nāk savā dārzā, un lai ēd savus skaistos augļus.

5 Es nāku savā dārzā, mana māsa, milā brūte; es plūcu savas mirres un savu balzamu, es ēdu savas šūnas ar

savu medu, es dzeru savu vīnu un savu pienu. Ēdiet, mīlie, dzeriet un padzeraties, draug! 2 Es guļ, bet mana sirds ir nomodā; tā ir mana drauga balss, kas klaudzina: atdarī man, mana māsa, mana draudzene, mans balodis, mana sirds skaidrā; jo mana galva ir rasas pilna, mani mati ar nakts lāsēm. 3 „Es savus svārkus esmu novilkusi, kā man tos atkal būs apvilkst? Es savas kājas esmu mazgājusi, kā man tās atkal būs darīt netīras?“ 4 Mans draugs savu roku stiepa pa logu, un mana sirds par to trīceja. 5 Es pacēlos, savam draugam atdarīt, un no manām rokām pilēja mirres un no maniem pirkstiem tekošas mirres pie durvju atslēgas. 6 Es savam draugam atdarīju, bet mans draugs bija projām, viņš bija aizgājis. Mana dvēsele izgāja pēc viņa vārdiem. Es viņu meklēju, bet es viņu neatradu; es viņu saucu, bet viņš man neatbildēja. 7 Sargi, kas pilsētā iet apkārt, mani atrada; mani sita un mani ievainoja; tie mūru sargi norāva manu apsegū no manis. 8 Es jums piekodināju, Jeruzālemes meitas, kad jūs manu draugu atrodat, ko jūs viņam sacīsiet? Ka es esmu apsīrgusi no milestības. 9 Kāds tad ir tavs draugs pār citiem draugiem, tu visuskaistākā starp sievām? Kāds ir tavs draugs pār citiem draugiem, ka tu mums tā esi piekodinājusi? 10 Mans draugs ir balts un sarkans, pārāks pār tūkstošiem. 11 Viņa galva ir visušķistākais zelts, viņa mati ir kupli jo kupli, melni kā krauklis. 12 Viņa acis ir kā baložu acis pie ūdens strautiem, ar pienu mazgātas, skaistā pilnumā. 13 Viņa vaigi ir kā balzama dobes, tā kā smaržīgas puķes uz pakalniem. Viņa lūpas ir kā rozes, kur pil tekošas mirres. 14 Viņa rokas ir kā zelta gredzeni ar turķizu akmeniem pilditi. Viņa miesa ir kā daīls ziloņkaulu darbs, ar safiriem pušķots; 15 Viņa lieli ir kā marmora pilāri uz visušķistākā zelta pamatiem. Viņa augums ir kā Lībanus, dižens kā ciedri. 16 Viņa mute ir salda, un visa viņa būšana ļoti miliga. Tāds ir mans draugs, un tāds ir mans miljākais, Jeruzālemes meitas.

6 Kurp tavs draugs ir nogājis, tu visu skaistākā starp sievām? Uz kuru pusi tavs draugs ir griezies, ka mēs līdz ar tevi viņu meklējam. 2 Mans draugs ir nogājis savā dārza, pie tām smaržīgām dobēm, pa dārzu pastaigāties un lilijas lasīt. 3 Mans draugs ir mans un es esmu viņa, kas starp lilijām gana. 4 Tu esi skaista, mana draudzene, tā kā Tirca, milīga kā Jeruzāleme, briesmīga kā kara spēki ar karogiem. 5 Nogriez savas acis no manis, jo tās mani pārvarejūšas. Tavi mati ir kā kazu pulks, kas guļ uz Gileād kalna. 6 Tavi zobi ir kā avju pulks, kas nāk no peldēšanas, kas visas dvīņus vedās, un neviena starp viņām nav neauglīga. 7 Tavi vaigi ir kā granātābola puses aiz tava galvas apsegā. 8 Sešdesmit ir kēniņienes un astoņdesmit liekas sievas un tas jaunavu pulks nav izskaitāms. 9 Bet viena vienīga ir mans balodis, mana sirds skaidrā, tā vienīgā savai mātei, tā miljākā savai dzemdētājai. Kad tās meitas viņu redz, tad tās viņu teic, kēniņienes un liekās sievas viņu slavē. 10 Kas tā tāda, kas spīd kā auseklis, skaista kā mēnesis, skaidra kā saule, briesmīga kā karaspēki ar karogiem? 11 Es nogāju riekstu dārza, redzēt zaļos augļus pie upes, un lūkot, vai viņa koks zied un granātu koki plaukst. 12 Es nesajutu, ka mana dvēsele mani bija pacēlusī uz manas slavētās tautas goda ratiem. 13 Atgriezies, atgriezies, ak Sulamite! Atgriezies, atgriezies, ka mēs tevi varam skatīt. Ko jūs redzat pie Sulamites? Kā diešanu pie Mahānāima.

7 Cik skaista ir tavi soļi kurpēs, tu valdnieka meita. Tavi gurni tā ir salikti kā divas sprādzes, ko gudra meistara roka darījusi. 2 Tavs kleķis ir kā apāļs bikeris, kam dzēriena netrūkst; viņš ir kā kviešu kopa, apsprausta ar lilijām. 3 Tavas krūtis ir kā divas stirnas, kā kalnu kazas dvīņi. 4 Tavs kakls ir kā tornis no ziloņkauliem, tavas acis ir kā tie diķi Hešbonē pie Batrabim vārtiem, tavas deguns ir kā tornis uz Lībanus, kas pret Damasku skatās. 5 Tava galva uz tevis ir kā Karmels, un tavi kuplie galvas mati kā purpuris, kēniņš ar bizēm saistīts. 6 Cik skaista un cik milīga tu esi, ak milestība ar saviem jaukumiem! 7 Šīs tavs augums ir līdzīgs palma kokam un tavas krūtis vīna ķekariem. 8 Es sacīšu: es kāpšu uz palma koku, es tveršu viņa zarus, lai tavas krūtis ir kā ķekari pie vīna koka, un tava vaiga smaržā kā āboli, 9 Un tava mute kā labs vīns, kas manam draugam viegli ieiet un miegaine lūpas dara runājam. 10 Es piederu savam draugam, un sirds viņam nesās uz mani. 11 Nāc, mans draugs, ejam laukā, mitīsim ciemos. 12 Iesim agri uz vīna dārziem, lūkosim, vai vīna koks zied, vai jaunie pumpuri sprāgst, un granātu koki plaukst. Tur es tev rādišu savu milestību. 13 Tie dudaīm dod smaržu, un pie mūsu durvīm ir visādi dārgi augļi, jauni un veci; mans draugs, es tos priekš tevis esmu glabājusi.

8 Kaut tu būtu mans brālis, kas zīdis manas mātes krūtis? Kad es tevi atrastu ārā, es tevi skūpstītu un netaptu niciņāta. 2 Es tevi vadītu, es tevi vestu savas mātes namā, ka tu mani mācītu; tad es tev dotu dzert jauktu vīnu un no savu granātābolu sulas. 3 Viņa kreisā roka ir apakš manas galvas, un viņa labā roka mani apkampj. 4 Es jūs mīli lūdzu, Jeruzālemes meitas, ko jūs uztraucat un modinājāt milestību, pirms tai pašai patīk? 5 Kas tā tāda, kas nāk no tuksneša un atsliens uz savu draugu? Apakš ābeles es tevi esmu uzmodinājis; tur tava māte tevi ar sāpēm ir dzemējusi, tur sāpes ir bijušas tavai dzemētājai. 6 Liec mani kā zieģeli pie savas sirds, kā gredzenu pie savas rokas! Milestība ir stipra kā nāve un viņas karstums ir varenš kā elle; viņas liesmas ir degošas liesmas, Dieva liesmas. (**Sheol h7585**) 7 Lielu ūdeņi milestību nevar apdzēst, nedz upes viņu apslīcināt. Jebšu kas visu sava nama mantu gribētu dot par milestību, tomēr viņš paliktu tikai par apsmieklu. 8 Mums ir viena maza māsa, kam krūšu vēl nav, - ko mēs ar savu māsu darīsim tai dienā, kad viņu precēs? 9 Ja viņa ir mūris, tad mēs uz viņu uztaisīsim sudrabu torni; ja viņa ir durvis, tad mēs tās sargāsim ar ciedru dēļiem. 10 Es biju mūris un manas krūtis bija kā torni; tad es viņa acīs atradu mieru. 11 Salamanam bija vīna dārzs BaālAmonā, šo vīna dārzu viņš izdeva sargiem, iķviens par viņu augļiem deva tūkstoš sudrabu gabalus. 12 Mans vīna dārzs, kas man pieder, ir manā priekšā. Tie tūkstoš sudrabu gabali ir priekš tevis, Salaman! Bet divsīmt ir priekš viņa augļu sargiem. 13 Tu, kas tais dārzos dzīvo, tie biedri tavu balsi nēm vērā, dodi man to dzirdēt. 14 Steidzies, mans draugs, un esi tā kā sturma vai kā jauns briedis pa smaržīgiem puķu kalniem.

Jesajas

1 Jesajas, Amoca dēla, parādišana, ko viņš redzējis par Jūdu un Jeruzālemi Uzijas, Jotama, Ahaza un Hizkijas, Jūda kēniņu, dienās. **2** Klausāties, debesis, un nemi vērā, zeme, jo Tas Kungs runā: "Bērnus Es esmu uzaudzinājis un izvilcis, bet tie no Manis atkāpušies. **3** Vērsis pazīst savu kungu un ēzelis sava kunga sili; Israēls nepazīst, Mani ļaudis nesaprobt." **4** Ak vai, tai grēcīgai tautai, tiem ļaudīm, kas grūti noziegušies, tam ļaudaritāju dzimumam, tiem bērniem, kas samaitājās; tie ir atstājuši To Kungu, nicinājuši to Svēto iekš Israēla, nogriezušies atpakaļ. **5** Par ko jūs vēl vairāk būs sist, kad jūs vienmēr atkāpjaties? Visa galva ir vāja, un visa sirds nogurusi. **6** No pēdas līdz pat galvai tur nav veseluma, bet vātis un brūces un jaunas vaines, kas nav izspiestas nedz sasietas nedz ar ēlu mīkstinātas. **7** Jūsu zeme ir postaža, jūsu pilsētas ar uguni sadedzinātas, jūsu tīrumus, sveši ļaudis tos ēd, jums klāt esot, un ir posts, kā sveši ļaudis posta. **8** Un Ciānas meita atlikusi kā būdiņa vīna dārzā, tā kā pieguļnieka vietīņa gurķu dārzā, kā aplēgerēta pilsēta. **9** Ja Tas Kungs Cebaot mums nebūtu atlicinājis kādu mazumui, mēs būtu kā Sodoma, mēs būtu tā kā Gomora. **10** Klausiet Tā Kunga vārdu, Sodomas virsnieki, nemi vērā mūsu Dieva mācību, Gomoras ļaudis. **11** Kas man no jūsu upuru pulka? Saka Tas Kungs; Es esmu apnicis aunu dedzināmos upurus un barotu teļu taukus, un vēršu un jēru un āžu asinis Es negribu. **12** Kad jūs nākat parādīties Manā priekšā, kas to no jums prasa, ka jūs saminat Manus pagalmus? **13** Nenesiet vairs nelietīgu ēdamu upuri, tā Man ir neganta kvēpināšana; jaunos mēnešus un svētdienas un draudzes sapulces Es neierēdu, jūsu svētki ir bledība. **14** Mana dvesele ienīst jūsu jaunos mēnešus un jūsu svētku laikus. Tie Man ir par nastu, Es esmu piekusis tos panest. **15** Un kad jūs savas rokas izpletisiet, Es apslēpjū Savas acis no jums, un kad jūs daudz lūgšanas turiet, tomēr Es neklausau, jo jūsu rokas ir asīnu pilnas. **16** Mazgājaties, šķīstaties, atmetat savus ļaunos darbus no Manā acīm nost, nedarāt vairs ļauna. **17** Mācīties labu darīt, meklējat tiesu, atgrēzat varas darītāju, izdodiet bāriņam tiesu, aizstāviet atraitni. **18** Tad nāciet nu, tiesāsimies, saka Tas Kungs: kad jūsu grēki tik sarkani būtu kā asinis, taču tie taps balti kā sniegs, un jebšu tie būtu kā purpurs, taču tie kļūs tāpat kā vilna. **19** Ja jūs grībēsiet un klausīsiet, tad jūs ēdisiet zemes labumu. **20** Bet ja jūs liedzaties un turaties pretī, tad jūs no zobena tapsiet apriti; jo Tā Kunga mute to runājusi. **21** Kā tā ticīgā pilsēta palikusi par mauku? Tā bija pilna tiesas, taisnība tur mājoja, bet nu slepkavas. **22** Tavs sudrabs ir tapis par sārniem, tavs vīns ir jaukts ar ūdeni. **23** Tavi virsnieki ir atkāpēji un zagļu biedri; tie visi kāro dāvanas un dzenās pēc maksa; bāriņam tie neizdod tiesu un atrautnes sūdziba nenāk viņu priekšā. **24** Tādēļ saka Tas Kungs Dievs Cebaot, Israēla Varenais; ak vail Es iepriecināšos par Saviem pretiniekiem, es atriebšos pie Saviem ienaidniekiem. **25** Un Es griezīšu Savu roku pret tevi un tīrišu kā ar sārmu tavus sārņus un nošķiršu visu tavu alvu. **26** Un Es tev atkal došu soģus kā senāk, un padoma devējus kā vecos laikos. Pēc tam tu tarsi saukta taisnības pils, ticīgā pilsēta. **27** Ciāna caur tiesu taps izpestiņa un viņas(dēli) atgriezīsies caur taisnību. **28** Bet tie

pārkāpēji un grēcīnieki visi taps satriekti, un kas no Tā Kunga atkāpjās, ies bojā. **29** Jo tie taps kaunā to ozolu dēl, ko jūs bijāt iekārojuši, un jūs kaunesīties to dāru dēl, ko bijāt izredzējušies. **30** Jo jūs būsiet tā kā ozols, kam lapas savīst, un kā dārzs, kam ūdens nav. **31** Tad varenais būs kā pakulas, un viņa darbs kā dzirkstele, un abi kopā degs un nebūs neviena, kas dzēš.

2 Šis ir tas vārds, ko Jesaja, Amoca dēls, redzējis par Jūdu un Jeruzālemi. **2** Un notiks pastara laikā, tad Dieva nama kalns stāvēs pāri pār visiem kalniem un būs paaugstināts pār pakalniem, un visi pagāni uz viņu plūdis, **3** Un daudz tautas ies un sacis: ejam, kāpsim uz Tā Kunga kalnu, uz Jēkaba Dieva namu, lai Viņš mums māca Savus celus, un lai staigājam Viņa tekās, jo no Ciānas iziet mācība, un Tā Kunga vārds no Jeruzālemes. **4** Un Viņš tiesās starp pagāniem un pārmācīs daudz tautas, un tie pārkals savus zobenus par lemešiem un savus šķēpus par cirpēm(ecešām). Jo tauta pret tautu nepacels zobenu un vairs nemācīties karu. **5** Jēkaba nams, nāc, staigāsim Tā Kunga gaismā. **6** Bet Tu esi atstājis Savus ļaudis, Jēkaba namu, jo tie ir pilni austruma ļaužu (bezdievības) un ir zilnieki tā kā Filisti, un ar svešinieku bērniem tiem ir draudzība. **7** Un viņu zeme ir pilna sudraba un zelta, un mantas tiem bez gala, un viņu zeme ir pilna zirgu, un ratu tiem bez gala. **8** Un viņu zeme ir pilna elka dievu, un savu roku darbu tie pielūdz, to, ko pašu pirksti taisījuši. **9** Bet ļaudis tiek pazemoti, un viri gāzti, un piedot tu viņiem nepiedosī. **10** Lieni klints alā un paslēpies pīšlos priekš Tā Kunga iztrūcināšanas un priekš viņa augstās godības. **11** ļaužu lepnās acis taps pazemotas, un viru augstība taps locīta, bet Tas Kungs vien būs augsts tanī dienā. **12** Jo Tā Kunga Cebaot diena būs pret visu lepnumu un lielumu, un pret visu augstumu, kas tas top pazemots, **13** Un pret visiem lieliem un augstiem Libanus ciedru kokiem un pret visiem Basanas ozoliem **14** Un pret visiem lieliem kalniem un pret visiem augstiem pakalniem. **15** Un pret visiem augstiem torņiem un pret visiem stipriem mūriem **16** Un pret visiem jūras kuģiem un pret visiem skaistiem tēliem. **17** Un ļaužu lepnība taps locīta, un viru augstība pazemota, bet Tas Kungs vien būs augsts tanī dienā. **18** Un elkadievi ies pavisam bojā. **19** Tad ies kalnu alās un zemes plaisirmos priekš Tā Kunga iztrūcināšanas un priekš viņa augstās godības, kad viņš celsies, iztrūcināt zemi. **20** Tai dienā cilvēks savus sudraba elkus un savus zelta elkus, ko tie sev bija taisījuši pielūgt, nometīs kurmjiem un sikspārniem, **21** Un ies klints aizās un kalnu alās, priekš Tā Kunga iztrūcināšanas un priekš Viņa augstās godības, kad Viņš celsies, iztrūcināt zemi. **22** Tad nepālaujaties uz cilvēku, kam dvaša nāsis; jo par ko tas turams?

3 Jo redzi, Tas Kungs Dievs Cebaot atnems no Jeruzālemes un Jūda patvērumu un padomu, visu maizes padomu un visu ūdens padomu, **2** Vareno un karavīru, soģi un pravieti un gudro un vecaju, **3** Virsnieku pār piecdesmit un godināto un padoma devēju un amata pratēju un apvārdotāju. **4** Un Es viņiem došu puikas par virsniekiem, un nesaprāšas pār viņiem valdīs. **5** Un tie ļaudis māksies virsū cits citam, ikkatris savam tuvākam, puika trakos pret sirmgalvi un nelga pret cienīgo. **6** Tad satvers viens otru

sava tēva namā un (sacīs): tev ir drēbes, esi mums par virsnieku, un lai tava roka nogriež šo postu. **7** Bet viņš tai dienā atbildēs un sacīs: es negribu būt tas dziedinātājs, manā namā ne maizes ne drēbju, neceļat mani par ļaužu virsnieku. **8** Jo Jeruzāleme gruvusi, un Jūda ir kritis, tādēļ kā viņu mēles un darbi ir pret To Kungu, kaitināt Viņa godibas acis. **9** Viņu vaiga izskats dod liecību pret viņiem, un savus grēkus tie izteic, tā kā Sodoma, un tos neapslēpj. Vai viņu dveselēm! Jo tie sev pašiem dara ļaunu. **10** Sakait par taisno, ka tam labi klāsies, jo tas ēdis savu darbu auglus. **11** Ak vai, tam bezdievīgam! Tam labi neklāsies, jo pēc viņa rokas darba viņam taps maksāts. **12** Mani ļaudis! Viņu dzinēji ir bērni, un sievas valda pār tiem; Mani ļaudis! Tavi vadoni tevi maldina un to ceļu, kur tev jāstaigā, tie samaitā. **13** Tas Kungs ceļas, tiesāties un stāv, tiesu spriest tautām. **14** Tas Kungs nāk uz tiesu ar Savu ļaužu vecajiem un viņu lieliem kungiem: un jūs to vīna dārzu esat noēduši; nabaga laupījums ir jūsu namos. **15** Kas jums prātā, ka jūs saminat Manus ļaudis un satricat bēdīgo vaigus? Saka Tas Kungs Dievs Cebaot. **16** Vēl Tas Kungs saka: tādēļ ka Čiānas meitas lepojās un staigā izstieptu kaklu un mirkšķina ar acīm un iet maziem solišiem, skandinādamas savu kāju gredzenus, **17** Tad Tas Kungs Čiānas meitām darīs pakausi pliku un atsegs viņu kaunumu. **18** Tai dienā Tas Kungs atnems tos skaistos kāju gredzenus, tās saulītes un tos mēnestiņus, **19** Tos ausu glītumus, tās roku sprādzes un tos vaīga apsegus, **20** Tās cepures un prievides un jostas un ožamos traucījus un pestejus. **21** Tos pirkstu gredzenus un tās pieres sprādzes, **22** Tās svētku drēbes un tos mētelus un apsegus un makus, **23** Un tos spieģelus un dārgos kreklus un tos galvas lakatus un uzvalkus. **24** Un smaržas vietā būs puvums, un jostas vietā valgs, un sprogaino matu vietā plika galva, un plata mēteļa vietā šaurs maiss, un skaistuma vietā uguns vātis. **25** Tavi vīri kritis caur zobenu un tav spēks(varoņi) karā. **26** Un viņas vārti bēdāsies un želosies, un iztukšota viņa sēdēs zemē.

4 Un septīnas sievas sagrābs vienu vīru tanī dienā un sacīs: mēs ēdīsim savu pašu maizi un ģērbsimies ar savām pašu drēbēm, lai mēs tikai topam nosauktas pēc tava vārda, - atnem mūsu negodu. **2** Tanī dienā Tā Kunga Atvase būs par glītumu un par godu, un tas zemes Auglis par augstumu un krāšnumu Israēla izglābtīem. **3** Un Čiānas atlikušie un Jeruzālemes atlicinātie taps nosaukti Viņam svēti, ikkatrs, kas Jeruzālemē rakstīts uz dzīvību. **4** Kad Tas Kungs nomazgās Čiānas meitu sārņus un Jeruzālemes asinsvainas izdeldēs no viņas vidus caur sodibas Garu un caur uguns Garu. **5** Un Tas Kungs radis pār visu Čiānas kalna vietu un pār viņas svētku sapulcēm padebesi dienā un dūmus un uguns liesmas spožumu naktī; jo pār visu godību būs apsegus. **6** Un būs telts par pavēni dienā pret karstumu un par glābšanu un par patvērumu pret plūdiem un lietu.

5 Nu tad, es dziedāšu savam mīlam, sava drauga dziesmu par Viņa vīna dārzu: manam mīlam bija vīna dārzs taukā pakalnā. **2** Un Viņš to aptaisīja ar sētu un tirīja no akmeniem un tur stādīja labus vīna kokus un uztaisīja torni vidū un raka vīna spaidu iekšā un gaidīja, ka tas nesis labus ogu ķekarus, bet tas nesa sūrus ķekarus. **3** Nu tad,

Jeruzālemes iedzīvotāji un Jūda vīri, tiesājat jel starp Mani un Manu vīna dārzu. **4** Ko tad vēl vairāk bija darīt pie Mana vīna dārza, nekā Es esmu darijis? Kāpēc Es esmu gaidījis, ka tas labus ogu ķekarus nestu, un viņš nesis sūrus ķekarus? **5** Nu tad, Es jums teikšu, ko Es ar Savu vīna dārzu darišu. Es atnemšu viņa sētu, ka viņš top noganīts, Es noārdīšu viņa mūri, ka viņš top samīts. **6** Un Es viņu darišu par postažu: viņš netaps apragaižīts nedz apkapāts, bet dadži un ērkšķi tur uzzigs, un Es pavelēšu padobešiem, ka uz to nebūs lit lietum. **7** Tiešām, Tā Kunga Cebaot vīna dārzs ir Israēla nams, un Jūda vīri ir Viņa liksmības stādi. Viņš gaida uz tiesu, un redzi, asins plūdi, uz taisnību, un redzi, vaidi! **8** Ak vai, tiem, kas rauj namu pie nama, krāj tirumu pie tiruma, kamēr vietas vairs neatliek, un ka jūs paliekat tie vienīgie iedzīvotāji zemē! **9** Tas Kungs Cebaot saka manās ausīs: tiešām, daudz namu būs postā, lieli un skaisti bez iedzīvotāja. **10** Tiešām, desmit vīna dārza birzumi nesīs vienu vienīgu batu, un viens gomers sēklas nesīs vienu ēfu. **11** Ak vai, tiem, kas agri cēlušies skrien pēc stipra dzīreniņa, un kavējās līdz tumsai, kamēr vīns tos sakarsē! **12** Un tur ir kokles un soma stabules, bungas un stabules un vīns viņu dzīrēs; bet Tā Kunga darbu tie nerūluko, uz Viņa roku darbu tie nerauga. **13** Tādēļ Mani ļaudis cietumā plati aizvesti no nejausi, un viņu cienīgjie cietis badu, un viņu dzīrenieki iztviks no slāpēm. **14** Tādēļ elle atpletus savu rīkli un atdarījusi savu muti bez mēra, ka nogrimst (Jeruzālemes) greznums un viņas ļaužu drūzma, un viņas troksnis, un kas tur liksmojās. (**Sheol h7585**) **15** Tad ļaudis taps locīti un vīri pazemoti, un lepno acīs taps pazemotas. **16** Bet Tas Kungs Cebaot parādisies augsts tiesā, un Dievs, tas svētais, parādisies svēts taisnībā. **17** Tad jēri (tur) barosies kā savās ganībās, un svešinieki noēdīs bagāto izpostītās vietas. **18** Ak vai, tiem, kas netaisnību velk ar nelietības valgiem, un grēku kā ar ratu virvēm! **19** Kas saka: Lai Viņš steidzās, lai Viņš drīz dara Savu darbu, ka mēs to redzam, un lai tuvojās un nāk tas padoms, kas Israēla Svētajam, ka mēs to manam. **20** Ak vai, tiem, kas ļaunu saka labu esam un labu esam ļaunu, kas tumsību dara par gaismu un gaismu par tumsību, kas rūgtu dara par saldu un saldu par rūgtu! **21** Ak vai, tiem, kas gudri savās acīs un prātīgi pēc pašu prāta! **22** Ak vai, tiem, kas varoju uz vīna dzēšanu un spēka vīri uz stipru dzīreniņu. **23** Kas dāvanu dēļ bez dievīgo attaisno un taisniem atrauj taisnību! **24** Tādēļ tā kā uguns liesmas aprīj rugājus un kā svelmē siens sagrūst, tāpat būs viņu sakne kā prauli, un viņu ataugas izputēs kā putekļi, tādēļ ka tie atmet Tā Kunga Cebaot bauslibu un nicīna Israēla Svētaja vārdus. **25** Tādēļ Tā Kunga dusmība iedegās pret Viņa ļaudim, un Viņš izstiepj Savu roku pret tiem un tos sit, ka kalni dreb, un viņu mirojī ir kā dubļi ielas vidū. Ar visu to Viņa dusmība nenovēršas, un Viņa roka vēl ir izstiepta. **26** Un Viņš paceļ karogu tiem pagāniem, kas tālu, un pasvilps kādam no zemes gala. Un redzi, ātri un steigšus tas nāk. **27** Neviens nepiekūst un neklūp viņu starpā, neviens nesnauž nedz gul, nedz viņa gurnu josta ir atraisīta, nedz viņa kurpjus siksna sarauta. **28** Viņa bultas ir asas un visi viņa stopi uzvilkti, viņa zirgu nagi tik cieti kā akmens, un viņu rati kā viesulis. **29** Viņu rūķšana ir kā briesmīgām lauvām, un tie rūc kā jauni lauvas un tas kauc un satver laupījumu un aiznes, un glābēja nav. **30** Un tas

kauc pret viņiem tai diena, kā jūra kauc; kad zemi uzlūko, redzi, tā ir tumša, rīb un zib, tumši pār tiem arī debesis.

6 Tani gadā, kad kēniņš Uzija nomira, tad es To Kungu redzēju sežam uz augsta un uzcelta godības krēsla, un Viņa (drēbju) vīles piepildīja Dieva namu. **2** Serafi stāvēja augšā ap viņu; ikvienam bija seši spārni; ar diviem tas apsedza savu vaigu, un ar diviem tas apsedza savas kājas, un ar diviem tas skrēja. **3** Un tie cits uz citu saucu un sacīja: svēts, svēts, svēts ir Tas Kungs Cebaot, visa zeme ir pilna viņa godības! **4** Un sliekšņa pamati trīcēja no tām saucēju balsīm, un tas nams tapa pilns dūmu. **5** Tad es sacīju: Ak vai, man! Jo man jājiet bojā, jo es esmu vīrs nešķistām lūpām un dzīvoju starp ļaudīm, kam nešķistas lūpas; jo manas acis redzējušas to Kēniņu, To Kungu Cebaot! **6** Tad viens no tiem serāfiem atskrēja pie manis, un viņa rokā bija degoša oglē, ko viņš ar stangām bija nēmis no altāra. **7** Un viņš ar to aizskāra manu muti un sacīja: redzi, šī tavas lūpas aizskārusi, tā tavs noziegums no tevis atņems, un tavi grēki salīdzinātā. **8** Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: ko Es sūtišu un kas mums ies? Tad es sacīju: redzi, še es esmu, sūti mani. **9** Tad Viņš sacīja: ej un saki uz šiem ļaudīm: dzirdēt dzirdēt, bet nesaprojiet, un redzēt redziet, bet neņemiet vērā. **10** Apcietini šo ļaužu sirdi un dari viņu ausis biezas un apstulbo viņu acis, ka tie savām acīm nerēdz un savām ausīm nedzird un ar savu sirdi nesaproj un neatgriežas un netop dziedināti. **11** Tad es sacīju: cik ilgi, Kungs? Un Viņš sacīja: līdz kamēr pilsētas būs izpostītas, ka vairs nav iedzīvotāja, un nami, ka vairs nav cilvēka, un zeme nopostīta par tuksnesi. **12** Jo Tas Kungs cilvēkus aizdzis tālu nost, un atstātu vietu būs daudz zemes vidū. **13** Un ja tanī vēl desmitā tiesa paliks, tad tā atkal ies postā. Bet kā ozols un kā liepa, kam celms paliek, kad to nocert, - svēts dzimums būs tas celms.

7 Un notikās Ahaza, Jūda kēniņa, dienās, - tas bija Uzijas dēla Jotama dēls, - ka Recins, Sīrijas kēniņš, un Pekas, Remalijas dēls, Israēla kēniņš, uz Jeruzālemi cēlās, pret viņu karot, bet karodamī pret viņu tie nekā neiespēja. **2** Un Dāvida namam teica un sacīja: Sīriēši apmetušies pret Efraīmu. Tad viņa sirds un viņa ļaužu sirds drebēja, tā kā meža koki dreb no vēja. **3** Un Tas Kungs sacīja uz Jesaju: izej jel Ahazam preti, tu un tavs dēls ŠearJašubs, augšēja diķa grāvja galā, ceļmalā, pie vadmalnieku tīruma, **4** Un saki uz viņu: sargies un esi klusus, nebīsties, un lai tava sirds nebaiļojās no šiem diviem kūpošiem prauliem, no Recina un Sīriēšu un Remalijas dēla karstām dusmām. **5** Tādēļ ka Sīriēši pret tevi ļauju sadomājuši ar Efraīmu un Remalijas dēlu sacīdamī: **6** Celsimies pret Jūdu un izbiedēsim to un uzņemsim to un celsim tur Tabeala dēlu par kēniņu; - **7** Tā saka Tas Kungs Dievs: tas nenotiks un nebūs. **8** Bet Damaskus būs Sīrijas galva, un Recins Damaskus galva, un vēl būs sešdesmit pieci gadi, tad Efraīms taps satriekts, ka vairs nebūs tauta. **9** Un Samarija būs Efraīma galva, un Remalijas dēls Samarijas galva. Ja neticēsiet, tad nepastāvēsiet. **10** Un Tas Kungs runāja vēl uz Ahazu un sacīja: **11** Prasies kādu zīmi no Tā Kunga, sava Dieva, prasi to, vai dzīļi dzīlumā vai augsti augstumā! **12** Tad Ahaz sacīja: es neprasīšu, es arī To Kungu nekārdināšu. **13** Tad viņš sacīja: klausiet jel, jūs no Dāvida nama, vai tas jums vēl

maz, kaitināt cilvēkus, ka nu arī kaitinājiet manu Dievu? **14** Tādēļ Tas Kungs pats jums dos zīmi: redzi, jumprava būs grūta un dzemdēs dēlu un nosauks viņa vārdu Immanuel (Dievs ar mums). **15** Sviestu un medu viņš ēdis, kad viņš zin ļaunu atmost un labu uzņemt, zeme būs izposta, no kuras diviem kēniņiem tev bailes. **17** Un Tas Kungs atvedis pār tevi un pār taviem ļaudīm un pār tavu tēva namu dienas, kādas nav nākušas no tā briža, kamēr Efraīms no Jūda ir atkāpies, proti Asīrijas kēniņu. **18** Jo tai dienā Tas Kungs pasvilps tām mušām, kas ir Ēģiptes upju galā, un to biti, kas Asīrijas zemē. **19** Un tie nāks un apmetīsies visi dzīlās ieļejas un kalnu gravās un visos ērkšķu krūmos un visās ganībās. **20** Tai dienā Tas Kungs ar derētu dzenamu nazi, kas viņpus upes, caur Asīrijas kēniņu, nodzis galvu un kāju matus, ir visu bārdu Viņš nodzīs. **21** Un tai dienā cilvēks turēs kādu gotiņu un kādas divas aitīnas. **22** Un tie tik daudz piena dos, ka tas sviestu ēdis, jo ikkatrīs, kas tai zemē atlīks, tas ēdis sviestu un medu. **23** Un tai dienā notiks, ka ikkatrā vietā, kur bijuši tūkstoš vīna koki, kas maksāja tūkstoš sudrabu gabalus, tur būs ērkšķi un krūmi, **24** Ka ar bultām un stropiem tur būs jājet, jo visa tā zeme būs ērkšķi un krūmi. **25** Un uz visiem tiem kalniem, ko citkārt apkāpāja ar kapļiem, tur tu neiesi, bīdāmies no ērkšķiem un krūmiem, bet lieli lopi tur staigās, un siki lopi tos midīs.

8 Un Tas Kungs sacīja uz mani: nem lielu galdu un raksti uz to ar cilvēka rakstu: „Māer šalal, kaš bas“ (laupījums steidzās, laupišana nāk ātri). **2** Un es sev nēmu uzticamus lieciniekus, priesteri Ūriju, un Zakariju, Jeberekijas dēlu. **3** Un es gāju pie tās pravietes, un tā tapa grūta un dzemdēja dēlu. Un Tas Kungs sacīja: nosauc viņa vārdu: Māer šalal, kaš bas. **4** Jo pirms tas zēns māk sāukt: mans tēvs, mana māte! Tad Damaskus mantu un Samarijas laupījumu nesis Asīrijas kēniņa priekšā. **5** Tas Kungs vēl runāja uz mani un sacīja: **6** Tādēļ ka šie ļaudis nicina Šiloas ūdeni, kas lēniņām tek, un tiem ir prieks pie Recina un Remalijas dēla, **7** Redzi, tad Tas Kungs pār tiem atvedis stipro un vareno lielupes ūdeni, Asīrijas kēniņu un visu viņa godību, un tas plūdīs pār visiem saviem krastiem un ies pār visām savām malām, **8** Un tas ielaizsies Jūdā un to pārplūdīs, un ies cauri un sniegšies līdz pat kaklam, un tas izstieps savus spārnus un piepildīs visu tavu zemi, Immanuel! **9** Trakojiet, tautas, un topat satriektais! Nemiet vērā, visi pasaules galī! Jožaties un topat satriekti, jožaties un topat satriekti! **10** Izdomājiet padomu, bet tas iznihs, runājiet vārdu, bet tas nenotiks, jo ar mums ir Dievs (Immanueli.) **11** Jo tā Tas Kungs uz mani runājis, mani satverdams ar Savu roku, un mani mācījis, nestāgāt šo ļaužu ceļu, un sacījis: **12** Jums nebūs sacīt, „deriba“ visur, kur šie ļaudis saka „deriba“, un nebūs bīties, kur tie bīstas, nedz bailoties. **13** To Kungu Cebaot, to jums būs svētīt, un Viņš lai ir jūsu bijāšana, un Viņš lai ir jūsu bailiba. **14** Tad Viņš jums būs par svētumu, bet par pieduršanās akmeni un par piedauzišanās klinti abiem Israēla namiem, par valgu un slazdu Jeruzālemes iedzīvotājiem. **15** Un daudzi no tiem klups un kritis un taps satriekti un savaldzināti un sagūstīti. **16** Sasins to liecību, aizziegēlē to mācību iekš maniem mācekļiem, **17** Un es ceru uz To Kungu, kas Savu vaigu apslēpis no Jēkaba nama, un es gaidu uz Viņu. **18** Redzi, es un tie bērni, ko Tas Kungs

man devīs, par zīmēm un par brīnumiem iekš Israēla no Tā Kunga Cebao, kas mājo Ciānas kalnā. **19** Kad tie nu uz jums sacīs: vaicājet tos paregus un zīmju cienītājus, kas čirkst un čukst, (tad sakāt): vai ļaudīm nebūs vaicāt savu Dievu? Vai tad mirušus būs vaicāt priekš dzīvīm? **20** (Griezaties) Pie bauslības un liecības! Ja tie tā nerunās (saskaņā ar šo Vārdu), tad auseklis(gaisma) tiem neausīs. **21** Bet tie ies apkārt, grūti apbēdināti un izsalkuši. Un kad būs izsalkuši, tad tie dusmosies un lādēs savu kēniņu un savu dievu. Un kad tie skatās uz augšu, **22** Vai uzlūko zemi, redzi, bēdas un tumsība; tie ir apstulboti bēdas un maldās tumsībā.

9 Bet tumsība nepaliks, kur (tagad) bēdas; pirmajā laikā Viņš kaunā līcis Zebulona zemi un Naftalus zemi, bet pastara laikā Viņš cels godā jūrmalu, Aizjardāni un pagānu Galileju. **2** Tie ļaudis, kas staigā tumsībā, redz lielu gaīšumu; kas dzīvo nāves ēnas zeme, pār tiem spīd spožums. **3** To tautu Tu esi vairojis; lielu prieku Tu tai esi devīs; tie priečāses Tavā priekšā, tā kā priečājas plaujamā laikā, tā kā liksmojās laupījumu dalot. **4** Jo viņu nastas jūgu un viņu muguras rīksti un viņu dzinēja dzenuli Tu esi salauzis kā Midijana laikā. **5** Jo kurpes, autas uz kara troksni, un drēbes, apgānītas asinīm, taps sadedzinātas un no uguns aprītas. **6** Jo viens bērns mums dzimis, viens dēls mums dots, un valdība ir uz Viņa kamieša; un Viņa vārds top sauktus: Brīnums, Padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžigais tēvs, Miera lielkungs. **7** Lai valdība top vairota, un mieram nav gala uz Dāvida goda krēsla un Viņa valstībā, ka Viņš to sataisa un stiprina ar tiesu un taisnību no šī laika mūžīgi. To darīs Tā Kunga Cebao karstums. **8** Tas Kungs vienu vārdu ir sūtījis pie Jēkaba, un tas ir nolaides pie Israēla. **9** Un visi ļaudis to samanīs, Efraīms un Samarijas iedzīvotāji, kas lielībā un sirds lepnībā saka: **10** Kieģeli gruvuši, bet ar cirstiem akmeņiem atkal uztāsisim, meža viģu koki ir nocirsti, bet viņu vietā stādīsim ciedru kokus. **11** Jo Tas Kungs paaugstina Recina pretiniekus pār viņu un saskubina viņa ienaidniekus, **12** Sīriēs no rītiem un Filistus no vakieriem, ka tie Israēli ēd pilnā mutē. Ar visu to Viņa dusmība nenovēršas, un Viņa roka vēl ir izstiepta. **13** Bet tie ļaudis negriežas pie Tā, kas tos sit, un nemeklē To Kungu Cebao. **14** Tādēļ Tas Kungs nocīrtis no Israēla galvu un asti, zaru un celmu vienā dienā. **15** Vecajui un augstie ir tā galva, bet pravietis, kas melus māca, tā aste. **16** Jo šo ļaužu vadoti ir viltnieki, un kas no tiem top vadīti, tie iet bojā. **17** Tādēļ Tas Kungs par viņu jaunekļiem nepriečāsies un neapzēlosies par viņu bāriņiem un atraitnēm, jo tie visi ir blēži un ļaundari, un ikvienna mute runā blēķas. Ar visu to Viņa dusmība nenovēršas, un Viņa roka vēl ir izstiepta. **18** Jo bezdevība deg kā uguns un aprīj ērkšķus un dadžus un aizdedzina mežu biezumus un augsti dūmi paceļas gaisā. **19** Jo caur Tā Kunga Cebao bardzību zeme kvēlo, un ļaudis ir kā uguns barība, un viens otru nežēlo. **20** Pa labo roku rij, un tomēr ir izsalkuši, un pa kreiso roku ēd, un tomēr nav paēduši, ikkatrā ed sava elkoja miesu, **21** Manasus Efraīmu, un Efraīms Manas, un abi kopā pret Jūdu. Ar visu to Viņa dusmība nenovēršas, un Viņa roka vēl ir izstiepta.

10 Ak vai, tiem, kas ceļ netaisnus likumus, un tiem rakstītājiem, kas raksta grūtu tiesu, **2** Ka nabagiem tiesu neizdod un tiesu laupa tiem bēdigiem starp Maniem

laudīm, ka atraitnes aplaupa un bāriņus posta! **3** Bet ko jūs darīsiet piemeklēšanas dienā un tai postā, kas nāk no tālienes? Pie kā bēgsiet pēc palidzības, un kur glabāsiet savu godību? **4** Bet jūs locīsities starp gūstītiem un kritīsiet starp nokautiem. Ar visu to Viņa dusmība nenovēršas, un Viņa roka vēl ir izstiepta. **5** Ak vai, Asuram! Tas ir Manas dusmības rīkste, un viņa rokā Manas bardzības zīlīzis. **6** Es viņu sūtu pret viltīgiem ļaudīm un viņam pavēlu pret ļaudīm, par kuriem Es apskaities, lai viņš tos laupīdams laupa un postīdams posta, un tos samin kā dubļus uz ielām. **7** Bet viņam tā nešķiet, un viņa sirds tā nedomā; jo viņš apņēmies izdeldēt un izsaknot daudz tautas. **8** Jo viņš saka: vai mani virsnieki visi kopā nav kēniņi? **9** Vai Kalno nav kā Karķemis? Vai Hamata nav kā Arvada? Vai Samarija nav kā Damaskus? **10** Tā kā mana roka dabūjusi tās elku dievu valstis, jebšu viņu dievekļu bija vairāk nekā to, kas Jeruzālemē un Samarijā, - **11** Vai es nevarētu darīt pie Jeruzālemes un pie viņas elkiem tāpat, kā esmu darijis pie Samarijas un viņas elkiem? **12** Bet kad Tas Kungs visu Savu darbu būs pabeidzis Ciānas kalnā un Jeruzālemē, tad (sacīs): Es piemeklēšu to sirds lepnības augli pie Asīrijas kēniņa un viņa acu augsto greznību. **13** Jo tas saka: caur savas rokas spēkis es to esmu darijis un caur savu gudribu, jo es esmu prātīgs. Es esmu atnēmis tautu robežas un laupījis viņu mantas un kā varonis zemē gāzīs valdniekus. **14** Un mana roka atradusi tautu bagātību kā ligzdu, un es esmu sagrābis visu pasauli, kā sagrābj atstātas olas, un nevienis nav bijis, kas spārnu būtu kustinājis vai muti atdarījis vai pikstējis. **15** Vai tad cirvis lai lielās pret to, kas ar to cērt? Jeb vai zāģis lai turas pret tam, kas to velk! tā kā zīlīzis to turētu, kas viņu pacēl, tā kā rīkste to cilātu, kas nav koks! **16** Tādēļ Tas Kungs Dievs Cebao sūtis diloni starp viņa (Asura) trekniem, un apakš vīna godības dedzin degs, kā uguns deg. **17** Un Israēla gaīšums būs uguns, un viņa Svētās būs liesma, kas sadedzinās un norīs viņa ērkšķus un dadžus vienā dienā. **18** Un viņš aprīs viņa meža un viņa dārza godību, līdz ar dvēseli un miesu, un tas novārgs kā vārgulis. **19** Un viņa meža atlikušie koki būs mazs pulciņš, ka zēns tos varētu sarakstīt. **20** Tāni dienā Israēla atlikušie, un Jēkaba nama izglābtie nepalausies vairs uz to, kas viņu sītis, bet uzticībā palauzies uz To Kungu, to Svēto iekš Israēla. **21** Tie atlikušie atgriezīsies, Jēkaba atlikušie, pie tā visuvarenā Dieva. **22** Jo jebšu tavi ļaudis, Israēl, ir kā jūras smiltis, tomēr (tikai) viņu atlikums atgriezīsies. Jo gals ir nospiests pilnīgā taisnībā. **23** Jo Tas Kungs Dievs Cebao nolikto gala spriedumu izdarīs pa visu zemes virsu. **24** Tāpēc Tas Kungs Dievs Cebao saka tā: Mani ļaudis, kas dzīvojat Ciānā, nebilstatis no Asura, kad tas jūs sit ar rīksti, un savu zizli pacēl pret jums, kā notika Ēģiptē. **25** Jo vēl mazs brīdis, tad dusmība būs pagalam, un Mana bardzība tos izdeldēs. **26** Jo Tas Kungs Cebao pacels pātagu pret to, kā Viņš sita Midijanu pie Horeba kalna, un Ciāna zīlīzis ir pār jūru un viņš to pacēl kā Ēģiptes zemē. **27** Un tai dienā viņaasta atstāsies no tava kamieša un viņa jūgs no tava kakla, un tas jūgs šķidīs no treknuma. **28** Tas nāk uz Ajatu, tas iet caur Migroru, Mikmasā tas atstāj savas lietas. **29** Tie iet caur ūsurumu, Gebā tie paliek par nakti, Rāma dreb, Saula Ģibeja bēg. **30** Kliedz stiprā balī, Galima meita! Klausies, Lašai nabaga Anatota! **31** Madmena bēg, Ģebimas

iedzīvotāji glābjās. **32** Vēl šodien tas apmetīsies Nobā, pacels roku pret Ciānas meitas kalnu, pret Jeruzālemes pakalnu. **33** Redzi, Tas Kungs Dievs Cebaot nokapā tōs zarus ar briesmīgu varu, un tie, kas ir augsti augumā, top nocirsti, un tie lielie pazemoti. **34** Un Viņš nocērt ar dzelzi biezos mežā krūmus, un Lībanus krit caur vareno.

11 Un atvase nāks no Isajus celma, un zars no viņa saknēm nesīs auglus. **2** Un uz Tā dusēs Tā Kunga Gars, gudribas un saprašanas Gars, padoma un stipruma Gars, atzišanas un Dieva bijāšanas Gars. **3** Un salda smarža Viņam ir Tā Kunga bijāšana. Un Viņš netiesās pēc tam, ko Viņa acis redz, un nesodīs pēc tam, ko Viņa ausis dzird. **4** Bet Viņš tiesās nabagus ar taisnību un spriedis pazemīgiem tai zemē pēc patiesības un sitīs zemi ar Savas mutes zizli un nokaus bezdievīgo ar Savu lūpu dvašū. **5** Jo taisnība būs josta ap Viņa gurniņu, un patiesība būs josta ap Viņa īkstīm. **6** Un vilks mājos pie jēra, un pardelis(pantēra) apgulsies pie kazlēna. Un teļš un jauns lauvu un trekni lopu būs kopā, un maz puiseņs tos ganīs. **7** Govs un lāču mātē būs kopā ganos, un viņu bērni gulssies kopā, un lauva ēdis salmus kā vērsis. **8** Un zidāms bērns priečās pie odzes cauruma, un no krūts atšķirts bāzis savu roku pūķa alā. **9** Ľauna nekur vairs nedaris nedz noziegsies visā Manā svētā kalnā; jo zeme ir pilna Tā Kunga atzišanas, ta kā ūdens apklaļ jūras dibenu. **10** Un notiks tai dienā: pagāni vaicās pēc Isajus saknes, kas tautām stāv par karogu, un viņa dusas vieta būs godība. **11** Un notiks tai dienā: Tas Kungs otram kārtam atkal izstieps Savu roku, sadabūt Savu ļaužu atlikušos, kas būs atlikuši no Asura un no Ēģiptes un no Patrus un Moru zemes un no Elama un no Sineāra un no Hamata un no jūras salām. **12** Un Viņš uzcels karogu pagāniem un sapulcēs Israēla aizdzītos un Jūda izkaisītos no visiem četriem zemes stūriem. **13** Un Efraima skaudība mitēsies, un Jūda pretinieki taps izdzēdēti; Efraīms neapskauds Jūdu, un Jūda nespādīs Efraīmu. **14** Un tie skrieks Fīlistiem uz pleciem pret vakara pusī, tie kopā aplaupīs tos iedzīvotājus pret rītiem, pret Edomu un Moabu tie izstieps savu roku, un Amona bērni tiem būs paklausīgi. **15** Un Tas Kungs izdzēdēs Ēģiptes jūras mēli un cilās Savu roku pret lieplielu Savā karstā dusmībā, un to sasītis septiņās upītēs, ka ar kurpēm varēs iet cauri. **16** Un staigājams ceļš būs Viņa ļaužu atlikušiem, kas būs atlikuši no Asura, tā kā Israēlim notika tai dienā, kad izgāja no Ēģiptes zemes.

12 Un tai dienā tu sacīsi: es Tev pateicos, Kungs, ka Tu dusmīgs bijis uz mani, un Tava dusmība ir novērsusies, un Tu mani iepriecini. **2** Redzi, Dievs ir mana pestīšana, es cerēšu un nebišos, jo Tas Kungs Dievs ir mans stiprums un mana slavas dziesma, un Viņš man ir par pestīšanu. **3** Un ar prieku jūs smelsiet ūdeni no pestīšanas avotiem **4** Un sacisiet tai dienā: pateicīties Tam Kungam, piesauciet Viņa vārdu, dariet zināmūs Viņa darbus starp tautām, pieminiet, ka Viņa vārds ir paaugstināts. **5** Dziedājiet Tam Kungam, jo Viņš ir darijis augsti teicamas lietas, lai tas tiek zināms pa visām zemēm. **6** Gavilē un slavē, Ciānas iedzīvotāja, jo Israēla Svētais ir liels tavā vidū.

13 Spriedums par Bābeli, ko Jesaja, Amoca dēls, redzējis.

2 Izcelat karogu augstā kalnā, paceļat balsi, metat ar

roku, lai iejet pa valdniku vārtiem. **3** Es esmu pavēlējis Saviem svētītiem, ari Savus stipros aicinājis uz Savu dusmību, tos, kas priečājās par Manu godību. **4** Ľaužu troksnis ir kalnos, kā no lielas tautas, trokšņa skaņa no sapulcinātu tautu valstīm. Tas Kungs Cebaot pārlūko karaspēku. **5** Tie nāk no tālas zemes, no pasaules gala, Tas Kungs ar Savas dusmības rīkiem, postīt visu zemi. **6** Kauciet, jo Tā Kunga diena ir tuvu, viņa nāk kā posts no tā Visuvarena. **7** Tādēļ visas rokas būs nogurušas, un visu cilvēku sirdis izkusis. **8** Un tie iztrūcināsies, mokas un bēdas tos sagrābs, tiem būs sāpes, kā sievai, kas dzemdē; tie skatās kā stulbi cits uz citu, viņu vaigi deg kā liesmās. **9** Redzi, Tā Kunga diena nāk briesmīga, ar dusmām un ar karstu bardzību, un dara zemi par tuksnesi un izdeldē grēciniekus no viņas nost. **10** Jo debess zvaigznes un viņas spīdumi nedos savu gaismu, saule uzelcot aptumšosies, un mēness neļauš spīdēt savam gaišumam. **11** Jo Es piemeklēšu bezdievību pie pasaules, un viņu netaisnību pie ļauniem, Es iznīcināšu lepniem lielību un nogāzīšu vareniem greznību, **12** Ka vīrs būs dārgāks nekā tīrs zelts, un cilvēks dārgāks nekā Ofira dārgumi. **13** Tāpēc es darišu debesi drebam, un zeme taps kustināta no savas vietas, caur Tā Kunga Cebaot bardzību un caur viņa karstās dusmības dienu. **14** Un tie būs kā izbiedināta stīrna un kā avis, ko neviens nesapulcina; ikviens griezīsies pie savas tautas, un ikviens bēgs uz savu zemi. **15** Ikvienu, ko atradīs, nodurs, un ikviens, ko gūstīs, kritis caur zobenu. **16** Un viņu bērniņi taps satraksti priekš viņu acīm, viņu nami taps nopostīti, un viņu sievas piesmietais. **17** Redzi, Es pamodināšu pret tiem Mēdiešus, kas sudrabu neciņi un zelta nekāro **18** Un tie nošaudis jaunekļus ar stopiem un nežēlos bērnus mātes miesās, bērnus viņu acis nesaudzēs. **19** Un Bābele, valstu glītums, Kaldeju skaistums un lepnums, būs tā kā Sodoma un Gomora, ko Dievs apgāzis. **20** Tur ne mūžam neviens vairs nedzīvos, tur neviens nemājos līdz radu radiem, Arābi tur neapmetīsies, gani tur neganīs. **21** Bet tuksneša zvēri tur mitis, un viņu namos mājos pūces pa pulkiem, un tur dzīvos strausi un jodi tur lēkās. **22** Un vilki kauks cits pret citu viņas atstātos namos, un pūķi tanīs lepnās pilīs. Un viņas laiks jau tuvu nācis, un viņas dienas nekavēsies.

14 Jo Tas Kungs apžēlosies par Jēkabu un atkal izredzēs Israēli un tos pārvēdīs savā zemē. Un svešinieki ar tiem biedrosies un pieķersies Jēkaba namam. **2** Un tautas tos nems un vadīs uz viņu vietām, un Israēla nams Tā Kunga zemē tos iemantos par kalpiem un kalponēm, un tie tos turēs cietumā, kas viņus bija cietumā turējuši, un valdis par saviem dzinējiem. **3** Un notiks tai dienā, kad Tas Kungs tev dusu dos no tavām sāpēm un no tavām izbailēm un no tās grūtās kalpošanas, ar ko tie tevi kalpinājuši, **4** Tad tu šo dziesmu dziedāsi pret Bābeles kēniņu un sacīsi: Kā tas dzinējs pagalam! Kā tie spaidi pagalam! **5** Tas Kungs bezdievīgiem salauzis zizli, valdītājiem rīksti, **6** Kas laudis briesmīgi mocīja ar mokām bez mitēšanās, kas ar bardzību valdīja pār tautām, ar spaidīšanu bez gala. **7** Visa zeme dus un atpūšas, tā skanēt skan no gavilēšanas. **8** Un priedes priečājās par tevi un ciedru koki uz Lībanus (un saka): kamēr tu guli pie zemes, neviens nenāk, mūs nocirst. **9** Elle apakšā tevis dēl rib, tev pretim ejot; kad tu nāci, viņa tevis dēl uzmodina mirušos, visus zemes lielkungus, viņa visiem

tautu kēniņiem liek celties no krēsiem. (**Sheol h7585**) **10** Tie visi runā un saka uz tevi: arī tu esi palicis bez spēka tā kā mēs, tu mums palicis līdzīgs. **11** Tava greznība nogrimusi ellē un tavu kokļu skaņa; kodes būs tavas cīsas, un tārpi tavs apsegs. (**Sheol h7585**) **12** Kā tu esi kritis no debesim, tu rīta zvaigzne, tu ausekļa dēls! Kā tu nociरts zemē, kas tautas pārvarej? **13** Un tu sacīji savā sirdī: es uzķāpu debesis, es paaugstināšu savu goda krēslu pār Dieva zvaigznēm, es apsedīšos uz saiešanas kalna ziemeļu galā, **14** Es uzķāpu padabešu kalnos, tam Visuaugstajam es līdzināšos. **15** Tiešām, ellē tu esi nogāzts, pašā bedres dzīlumā. (**Sheol h7585**) **16** Kas tevi redz, tie uz tevi skatās un tevi aplūko: vai šis tas virs, kas zemi kustināja un darija valstis drebam. **17** Kas pasauli pārvērtā par tuksnesi un viņas pilsētas postīja, kas viņas ļaudis no cietuma neatlaida mājās? **18** Visi tautu kēniņi, tie visi guļ zemē ar godu, ikviens savā namā. **19** Bet tu esi tālu atmests no sava kapa, kā nieka žagars, apklasts ar nokautiem, zobena nodurtiem, kas grimst akmeņu bedrē, - tā kā samīta maita. **20** Ar viņiem kopā tu nebūsi kapā; jo savu zemi tu esi postījis un nōkāvis savus ļaudis; ļauna darītāju dzimums netiks pieminēts mūžīgi. **21** Taisāties kaut viņa bērnus viņu tēvu nozieguma dēļ, ka tie neceļas un zemi neiemanto un nepiepilda pasauli ar pilsetām. **22** Jo Es celšos pret tiem, saka Tas Kungs Cebao, un izdeldēšu no Bābeles vārdu un dzimumu un bērnu un bērna bērnu, saka Tas Kungs. **23** Un Es to došu par iipašumu ežiem un par ūdens purvu, un Es tos izmēžuši ar izdeldēšanas slotu, saka Tas Kungs Cebao. **24** Tas Kungs Cebao ir zvērējis un sacījis: tiešām, kā Es esmu nodomājis, tā notiks, un kā Es esmu nospriedis, tā būs, **25** Ka Es Asuru satriekšu Savā zemē, un uz Saviem kalniem viņu samīdišu, ka viņa jūgs no tiem top atņemts un viņa nastā zūd no viņu pleciem. **26** Šis ir tas padoms, kas nosprieži pār visu zemi, un šī ir tā roka, kas izstiepta pār visām tautām. **27** Jo Tas Kungs Cebao to nodomājis; kas to iznīcīnās? Un Viņa roka ir izstiepta, kas to novērsīs? **28** Tai gadā, kad kēniņš Ahazs nomira, notika šis spriedums: **29** Nepriecājies, visa Filistu zeme, kā tā rīkste salauzta, kas tevi sita. Jo no čūskas saknes nāk odze, un viņas auglis būs spārnains pūķis. **30** Jo visupēdīgie nabagi baudīs pilnību, un tulšinieki apgulsies ar mieru. Bet tavu saknī Es nokaušu caur badu, un tavus atlikušos viriņus kaus zemē. **31** Kauciet, vārti! Kliedz, pilse! Izkūsti, visa Filistu zemu! Jo no ziemeļa puses nāk dūmi, un neviens no viņa pulkiem nenoklist. **32** Un ko tad atbildēs tautu vēstnešiem? Ka Tas Kungs Ciānu stiprinājis un Viņa ļaužu bēdīgie tur atrod patvērumu.

15 Spriedums par Moabu. Moaba Ara pa nakti postīta, izdeldēta! Tiešām, Moaba Ķire pa nakti postīta, izdeldēta. **2** Uz Baītu un Dibonu, uz elku kalniem iet raudāt; uz Nebus un uz Medbas Moabs kauc. Visas viņu galvas ir nodzītas plikas un visiem bārda nogriezta. **3** Savās ielās tie iet apjusošies ar maisiem, pa saviem jumtiem un ceļiem visi kauc un plūst asarās. **4** Hešbona un Eleale brēc, viņas balss top dzirdēta līdz Jācai. Tādēļ vaid paši Moaba apbrūnotie, dvēsele viņam trīc. **5** Mana sirds brēc par Moabu; viņa bēgļi bēg līdz Coārai, līdz EglatŠilišijai; jo uz Luķitu kāpj ar raudāšanu, un ceļā pret Horonāim kliedz par izpostīšanu. **6** Jo Nimrim ūdeņi izsikuši; jo zāle nokaltusi, zaļums iznīcis, nekas vairs nezel. **7** Tāpēc to krājumi, ko

sakrājuši, un ko glabājuši, to tie ved pār kārkuli upi. **8** Jo brēkšana iet pa Moaba robežām, viņa kaukšana līdz Eglāim, viņa kaukšana līdz Elim akai. **9** Jo Dimonas ūdeņi ir pilni asiņu. Jo vēl vairāk Es uzlikšu Dimonai, lauvu tiem, kas Moabā izglābūšies un tai zemē atlikuši.

16 Sūtait jērus zemes valdītājam no Zelas pa tuksnesi uz Ciānas meitas kalnu. **2** Jo kā putni no ligzdas izdzīti skraida, tā būs Moaba meitas pie Arnonas pārceļamām vietām. **3** Dodiet padomu, nesiet tiesi, dariet pavēni pašā dienas vidū kā nakti; apslēp izdzītos, nedari bēdēju zināmu! **4** Lai mani izdzītie tavā starpā piemīt, Moab, es tu viņiem par patvērumu no postītāja! Jo spaidītājam nāks gals, postīšana beigties, samīnejo no zemes taps izdeldēti. **5** Un goda krēsls ir stiprināts caur žēlastību, un uz tā sēž ar patiesību Dāvida dzīvoklī tās, kas tiesi spriež un tiesi kopj un prot taisnību. **6** Moaba lepnību esam dzirdējuši, ka tas ļoti lepns, viņa augstprātību un lepnību un viņa pārgalvību un viņa tukšo lielibu. **7** Tādēļ Moabs kauks par Moabu, visi kopā kauks; par Kirarezetes pamatiem jūs nopūtīsieties, tie pavisam salauzīti. **8** Jo Hešbonas druvas postītas, arī Sibmas vīna koks - tautu valdniesi samīnuši viņa brangos stādus, tie sniedzās līdz Jaēzerai un stiepās pa tuksnesi, viņa zari izplētās un cēlās pār jūru. **9** Tāpēc es gauži raudu kā Jaēzera par Sibmas vīna koku; es tevi slacināju ar savām asarām, Hešbona un Eleale; jo pār taviem vasaras augļiem un pār tavu plāušanu nākusi kara kliegšana. **10** Tā ka prieks un liksmība atņemti no dārziem, un vīna kalnos nedzied un negavīlē. Vīna spiedējs vīna nemīn vīna spaīdā, prieķa dziesmām esmu licis mitēties. **11** Tāpēc manas iekšas trīc par Moabu kā kokle un mana sirds par Kirarezeti. **12** Un notiks, kad Moabs rādisies un nomocīsies elku kalnā un ies pilūgt savā svētā vietā, tad viņš nespēs nenieka. **13** Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs ir runājis pret Moabu sen laiku. **14** Bet nu Tas Kungs runā un saka: pa trim gadiem, kādi ir algādā gadi, Moaba godība taps kaunā ar visu lielu ļaužu pulku, un kas atliek, to būs gauži maz, ne daudz.

17 Spriedums par Damasku: Redzi, Damaska taps nomesta, ka vairs nav pilsēta, bet sagruvusi akmeņu kopa. **2** Aroēra pilsētas būs atstātas ganāmiem pulkiem; tie tur apmetīsies un neviens tos neizbiedēs. **3** Un stiprums zudis no Efraima un valdišana no Damaskas, un kas no Sīriešiem atlikuši, tie būs kā Israēla bērnu godība, saka Tas Kungs Cebao. **4** Un notiks tai dienā, kā Jēkaba godība ies mazumā, un viņa treknā mīesa izdilis. **5** Jo tā būs, kā plāvējs sakampj labību, un viņa roka plāju vārpas, un būs, kā kad vārpas lasa Refaīm ilejā. **6** Tomēr atlikums tur atlikties, kā pie ēlijas koka, kad to nokrata, kādas divas trīs ogas pašā koka galā, un kādas četrass piecas pie viņa augļīgiem zariem, saka Tas Kungs, Israēla Dievs. **7** Tanī dienā cilvēks skatīsies uz savu Raditāju, un viņa acis raudzīsies uz to Svēto iekš Israēla. **8** Un neskaitīsies uz tiem altāriem, ko paša rokas cēlušas, un neraudzīsies uz to, ko viņa pirksti ir taisījuši, nedz uz tām Ašerām nedz uz tiem saules stabiem. **9** Tanī dienā viņa stiprās pilsētas būs kā mežos un kalnos sagruvušas pilis, ko tie atstājuši, no Israēla bērniem bēgdamī, un būs posts. **10** Jo tu esi aizmirsis Dievu, savu Pestītāju, un neesi pieminējis sava patvēruma klinti. **11** Tādēļ tu gan stādīji skaistus dārzus un apstādīji ar svešas

zemes stādiem. Tai dienā, kad tu tos stādīji, tu tos gan apkopi, un strādāji, ka tavam sējumam agri bija jāzied, bet tas plaujamais iznihs bēdu laikā un nāves skumjās. **12** Vai, lielu tautu rūksana, kas kauc, kā jūra kauc, un ļaužu pulku troksnis, kas rūc, kā vareni ūdeņi krāc. **13** Tautas rūc, kā lieli ūdeņi krāc, bet Viņš to aprāj, un tas bēg tālu nost un top dzēnāts kā pelus pa kalniem no vēja, kā putekļi no viesuļa. **14** Vakara laikā, - redzi, briesmas; pirms gaisma aust, pagalam! Šī ir tā alga mūsu laupitājiem, un tā tiesa mūsu postītājiem.

18 Ak vai, zeme, kur spārni žvingst, viņpus Kūsa upēm; **2** Tā sūta vēstnešus pār jūru un niedru laivās pār ūdeņiem. Ejat, jūs čaklie vēstneši, pie tautas, kas bijājama tālu tālu, pie tautas, kas pavelētāja un saminēja, kam upes zemi dala. **3** Visi jūs pasaules iedzivotāji un jūs laudis virs zemes, kad karogs taps izcelts kalnos, tad redziet, un kad trumete skanēs, tad dzirdiet! **4** Jo tā Tas Kungs uz mani sacījis: "Es turēšos klusu un skatišos no Sava mājoklā, kā karstums spiež saulei spīdot un padebesis raso plaujama laika karstumā." **5** Jo priekš pašas plaujas, kad ziedi noziedējuši un kad no ziediem ķekari jau ietekās, tad Viņš stīgas nogriezīs ar dārza nazi un zarus atņems un nokapās. **6** Tie visi taps atstāti kalnu ērgliem un zemes zvēriem, un tie ērgli tur paliek pa vasaru un visi zemes zvēri tur mīt pa ziemu. **7** Tanī laikā Tam Kungam Cebaot nesis dāvanas no tās tautas, kas lielu slaiku augumu, un no tās tautas, kas bijājama tālu tālu, no tās tautas, kas pavelētāja un saminēja, kam upes zemi dala, uz to vietu, kur Tā Kunga Cebaot vārds, uz Ciānas kalnu.

19 Spriedums par Ēģipti. Redzi, Tas Kungs brauc uz vieglā padebeša un nāk uz Ēģiptes zemi; un Ēģiptes elkarlievi dreb Viņa priekšā, un ēģiptiešu sirds iekš tiem izķūst. **2** Jo Es saridinu Ēģipti pret Ēģipti, ka tie karos ikkatrs pret savu brāli, un ikkatrs pret savu tuvāko, pilsēta pret pilsētu, valsts pret valsti. **3** Un ēģiptiešu prāts panīks viņu sirdi, un viņu padomu Es iznicināšu; tad tie vaicās savus dievekļus un tos vārdotājus un zilniekus un zīmu cienītājus. **4** Un Es Ēģipti nodošu bargu kungu rokā, un briesmīgam kēniņam būs pār tiem valdit, saka Tas Kungs Dievs Cebaot. **5** Un ūdens izzūs jūrā, un tā upe izsīks un izzūs. **6** Un strauti smirdēs, Ēģiptes grāvji paliks sekli un sausi, niedres un ašķi(meldri) savītīs. **7** Upes liči, upes malas un viss sējums pie upes savītīs, izputēs un izzūdis. **8** Un zvejnieki ūlošies un visi bēdāsies un vaidēs, kas makšķeri met upē, un kas tīklu met ūdeni. **9** Un kaunā paliks, kas smalkas dzījas vērpj un kas baltas drānas auž. **10** Un zemes pilāri būs satriekti, un visi algādži apbēdināti. **11** Tīri ģeki ir Coana virsnieki, Faraona gudrie padoma devēji; padoms ir palicis par ģekibū. Kā jūs varat sacīt uz Faraonu: es esmu gudru ļaužu dēls, vecu kēniņu dēls. **12** Kur nu ir tavi gudrie? Lai tie tev dara zināmu, ka tu atzīsti, ko Tas Kungs Cebaot nodomājis par Ēģipti. **13** Coana virsnieki ir palikuši par ģekiem, Nofas virsnieki pievilās un Ēģipti paved uz maldīšanos viņas cilšu galvas. **14** Tas Kungs pār viņiem izlējis maldu garu, ka tie apmāna ēģiptiešus visā viņu darīšanā, un šie kā piedzērušies vārtās savos vēmekļos. **15** Un tad ēģiptiešiem nekāds darbs neizdosies, ne galvai, ne astei, ne celmam, ne zaram. **16** Tai dienā

ēģiptieši būs kā sievas un bēdāsies un baiļosies no Tā Kunga Cebaot paceltās rokas, ko Viņš pret tiem paceļ. **17** Un Jūda zeme būs Ēģiptei par briesmām; kas viņu pieminēs, tas baiļosies no Tā Kunga Cebaot padoma, ko Viņš pret tiem nodomājis. **18** Tai dienā piecas pilsētas Ēģiptes zemē runās Kanaāna valodu un zvērēs Tam Kungam Cebaot; vienu sauks Irhāeres (saules pilsēta, vai posta pilsēta). **19** Tai dienā Tam Kungam būs altāris Ēģiptes vidū un piemiņas stabs pie viņas robežām priekš Tā Kunga. **20** Un tas būs Tam Kungam Cebaot par zīmi un par liecību Ēģiptes zemē; kad tie brēks uz To Kungu apspiedēju dēļ, tad Viņš tiem sūtīs pestītāju un aizstāvētāju, kas tos atpestis. **21** Un Tas Kungs Sevi darīs zināmu Ēģiptei, un Ēģiptē tai dienā To Kungu atzis un Viņam kalpos ar kaujamiem un ēdamiem upuriem un Tam Kungam solis solijumus un tos nomaksās. **22** Un Tas Kungs sitīs Ēģipti, Viņš to sitīs un dziedinās, un tie atgrīzīsies pie Tā Kunga, un Viņš no tiem ļausies pielūgties un tos dziedinās. **23** Tai dienā būs liels celš no Ēģiptes uz Asīriju, un Asīrija ies uz Ēģipti un Ēģiptē uz Asīriju, un Ēģiptē lidz ar Asīriju kalpos (Tam Kungam.) **24** Tai dienā Israēls būs tas trešais ar Ēģipti un Asīriju, par svētību viirs zemes. **25** Jo Tas Kungs Cebaot tos svētīs sacīdams: svētītī lai ir Mani ļaudis, Ēģiptē un Asurs, Manu roku darbs, un Israēls, Mana mantība.

20 Tanī gadā, kad Tartans gāja uz Ašdodu, Asīrijas kēniņa Zargona sūtīts, un karaja pret Ašdodu un to uzņēma, - **2** Tai laikā Tas Kungs runāja caur Jesaju, Amoca dēlu, sacīdams: ej un atraiši to maisu no saviem gurniem, un novelc savas kurpes no savām kājām. Un viņš tā darīja un staigāja pliks un basām kājām. **3** Tad Tas Kungs sacīja: tā kā Mans kalps Jesaja staigā pliks un basām kājām, trīs gadus par zīmi un priekšzīmi Ēģiptei un Moru zemei, - **4** Tā Asīrijas kēniņš aizvedis Ēģiptes cietumniekus un Moru ļaužu aizdzītos, jaunus un vecus, plikus un basām kājām, ar atsegutu pakalpu Ēģiptei par kaunu. **5** Un iztrūcināsies un kaunāsies Moru ļaužu dēl, uz ko palāvās, un Ēģiptes dēl ar ko lieljās. **6** Un šīs jūrmalas ļaudis sacīs tai dienā: redzi, vai šīs ir mūsu patvērumi, kurp mēs skrējām pēc palīga, ka tiktu izglābtī no Asīrijas kēniņa? Kā nu mēs izglābsimies?

21 Spriedums par jūras tuksnesi. Tā kā aukas no dienvidiem(Negebas), kas visu apgāž, tā nāks no tuksneša, no briesmīgas zemes. **2** Grūta parādīšana man darīta zināma. Laupītājs laupa, postītājs posta. Nāc šurp, Elam, apstāj, Medija! Visām nopūtām par tiem es darišu galu. **3** Tādēļ mani gurni dreb, raizes mani sagrābušas, kā dzemdētājas raizes. Es lokos, ka vairs nedzirdu, un iztrūcinājos, ka vairs nerēdu. **4** Mana sirds trīc, izbailes mani iztrūcina, milā nakts tumsa man palikusi par biedēkli. **5** Sataisi galdu, nostādi vaktis, ēd, dzer! Ceļaties, virsnieki, svaidat bruņas. **6** Jo tā Tas Kungs uz mani sacījis: ej, nostādi vaktnieku, lai tas stāsta, ko redz. **7** Un viņš redzēja ratus, jātniekuši pa pāriem, ēzeļu pulku, kamieļu pulku, un viņš klausīdamies klausījās it uzmanīgi, **8** Un sauca ar lauvas balsi: Kungs, es stāvu uz vakti tornā visu cauru dienu un vaktēdams vaktēju caurām naktīm. **9** Redzi, tur nāk rati ar viriem un jātnieki pa pāriem. Tad viņš atbildēja un sacīja: kritusi, kritusi Bābēle, un visi viņas dievekļu tēli ir sadauzīti pie zemes. **10** Ak tu mans izkultais, tu mana

klona labībiņai! Ko es esmu dzirdējis no Tā Kunga Cebaot, Israēla Dieva, to jums esmu pasludinājis. **11** Spriedums par Dumu: uz mani sauc no Seīra: sargs, cik gara vēl naktis? Sargs, cik gara vēl naktis? **12** Tas sargs sakā: rits nāk un atkal naktis. Ja gribat vaicāt, vaicājiet! Atgriežaties, nāciet! **13** Spriedums par Arābiju: Arābijas tuksnešos paliekat par nakti, jūs Dedana ceļa vīri. **14** Nāciet izslāpušiem preti ar ūdeni, jūs Temas zemes iedzīvotāji, pasniedziet maizi bēdzējiem. **15** Jo tie bēg no zobena, no izvilkta zobena un no uzvilkta stopa un no briesmīgas kaujas. **16** Jo tā Tas Kungs uz mani sacījis: gada laikā, kādi ir algādža gadi, tad beigties visa Kēdara godība. **17** Un strēlnieku atlukums no tiem vareniem Kēdara bērniem būs mazums; jo Tas Kungs, Israēla Dievs, to ir runājis.

22 Spriedums par parādišanas ieļeju. Kas tev ir, ka jūs visi kāpiet uz juntiem? **2** Tu biji trokšņa pilna, ļaužu pilna pilsēta, līksma pils. Tavi nokautie nav ar zobenu nokauti nedz karā krituši. **3** Visi tavi vīrsnieki kopā bēguši, bez stopiņiem tie ir gūstīti, visi, kas pie tevis top atrasti, ir sasieti, tie tālu bēguši. **4** Tādēļ es saku: Atstājaties nost no manis, lai es gauži raudu, nepūlējaties, mani iepriecināt par manas tautas nopostīšanu. **5** Jo tā ir trokšņa un posta un jukas diena no Tā Kunga Dieva Cebaot parādišanas ieļejā, kur mūri grūst, un brēkšana atskan kalnos. **6** Jo Elams nes bultu maku, tur ir viri uz ratiem, tur ir jātnieki, un Kire nāk ar spožām priekšturamām bruņām. **7** Un tavas jaukās ieļejas būs pilnas ratu, un jātnieki apmetīsies pret vārtiem. **8** Viņš atsegis apsegū no Jūda, un tai dienā tu lūkosī pēc tām bruņām ciedru koku namā. **9** Un jūs redzat Dāvida pilsētas plaisas esam daudz, un jūs krājat lejas diķa ūdeni. **10** Un jūs skaitiet Jeruzālemes namus un nolaužat namus, mūri stiprināt. **11** Jūs rokat arīdzan grāvi starp abējiem mūriem priekš vecā diķa ūdens. Bet jūs neskataitās uz to, kas to dara, un nelūkojet uz to, kas to sen nolicis. **12** Un tai dienā Tas Kungs Dievs Cebaot aicinās raudāt un želoties, un apcirpties un maišus apvilkt. **13** Bet redzi, prieks un līksmība, vēršu kaušana un avju kaušana, galas ēšana un vīna dzeršana: ēdīsim un dzersim, jo ritu mums jāmirst! **14** Bet Tas Kungs Cebaot darījis zināmu manās ausis: tiešām, šis noziegums jums netaps piedots, kamēr jūs mirsiet, saka Tas Kungs Dievs Cebaot. **15** Tā saka Tas Kungs Dievs Cebaot: celies, ej pie šī mantas sarga, pie Šebnas, kas celts pār to namu, (un saki) **16** Ko tu še dari, un kam tu še to dari, ka tu še kapu sev izcērt, ka kalnā roc savu kapu, klinti sev izcērt mājokli? **17** Redzi, Tas Kungs ar varenu sviedienu tevi nosviedis, cieti tevi sagrābis. **18** Velšus Viņš tevi aizvels ar tādu velšānu kā lodi uz zemi, lielu un plāšu; tur tu nomirs, tur paliks tavas godības rati, tu negods sava kunga namam. **19** Un Es tevi nogāžušu no tavas vietas, un no tava amata Es tevi nocelšu. **20** Un notiks tai dienā, tad Es aicināšu Savu kalpu Elijaķimu, Hilkijas dēlu, **21** Un Es viņu apģērbšu ar taviem svārkiem un viņu apjozīšu ar tavu jostu, un tavu valdišanu Es nodošu viņa rokā, un viņš būs par tevu Jeruzālemes iedzīvotājiem un Jūda namam. **22** Un Es Dāvida nama atslēgu likšu uz viņa pleciem, un kur viņš atvērs, tur neviens neaizslēgs, un kur viņš aizslēgs, tur neviens neatvērs. **23** Un Es viņu iesitišu kā naglu stiprā vietā, un viņš būs par goda krēslu sava tēva namā. **24** Un pie viņa pieķersies visa viņa tēva nama godība, bērni un

bērnu bērni, visi mazie trauki, bļodas un krūzes. **25** Tai dienā, saka Tas Kungs Cebaot, tā nagla lieksies, kas stiprā vietā bija iesista, tā lūzīs un kritis, un tā nastā pie tās ies bojā; jo Tas Kungs to ir runājis.

23 Spriedums par Tiru. Kauciet, Taršiša kuģi, jo tur ir posts, ka nama vairs nav, neviens vairs uz turieni neiet. No Kitiju zemes viņiem šī ziņa nākusi. **2** Paliekat klusu, jūs jūrmalas iedzīvotāji! Sidonas veikalnieki, tie jūras braucēji tevi citkārt pildija. **3** Un tā sēkla no Šihora un tās upes labība pa lieliem ūdeņiem vesta, bija viņas krājums, un tur bija tas tautu tirgus. **4** Kaunies, Sidona! Jo tā jūra, tā jūras pils runā un saka: es neesmu bijusi grūta, nedz dzemēdžusi, ne jaunekļus, ne jaunietes es neesmu uzaudzinājusi. **5** Kad vēsts nonāk uz Ēģipti, tad iztrūcināsies, kas par Tiru dzirdēs. **6** Ceļaties pāri uz Taršišu, kauciet, jūs jūrmalas iedzīvotāji. **7** Vai šī ir jūsu līksmā pilsēta, kas cēlusies no vecu veciem laikiem? Viņas kājas to tālu aiznesušas, svešās zemēs apmestīties? **8** Kas to nolēmis par Tiru, to kronētāju, kam veikalnieki ir lielkungi, kam tirgotāji ir tie cienīgie vīrs zemes? **9** Tas Kungs Cebaot to ir nolēmis, ka Viņš kaunā liktu ikvienu glītu greznumu, un negodā visus cienīgos vīrs zemes. **10** Pārplūsti pār savu zemi kā upe, tu Taršiša meita! Nava vairs, kas tevi saista. **11** Viņš Savu roku ir izstiepis pār jūru, valstis Viņš dara drebam. Tas Kungs pavēlējis par Kanaānu, viņas stiprās pilis izdeldēt. **12** Un Viņš sacījis: tu neliksmosies vairs, tu apsmietā jaunava, Sidonas meita. Celies pie Kitijiem, ej projām, ari tur tev dujas nebūs. **13** Redzi Kaldeju zemi, šī tauta, kas nav bijusi, (Asurs to tuksneša zvēriem ir sataisījis), tie savus stipros torņus ir uzcēluši un Tirus skaistos namus apgāzuši un to nopostījuši. **14** Kauciet, Taršiša kuģi, jo jūsu stiprās pilis ir izpostītas. **15** Un notiks tai dienā, tad Tirus taps aizmirstis septiņdesmit gadus, viena kēniņa mūžu; bet kad tie septiņdesmit gadi būs pagalam, tad Tiram tā ies, kā par mauku dzied: **16** Nem kokli, ej apkārt pa pilsētu, tu aizmirstā mauka! Spēlē jautri, dziedi daudz, lai tevi piemin! **17** Un notiks pēc septiņdesmit gadiem, tad Tas Kungs piemeklēs Tiru, un Tirus atkal tiks pie savas maucības algas, un dzīs maucību ar visām pasaules valstīm, kas vīrs zemes. **18** Bet viņa peļņa un viņa maucības alga Tam Kungam tiks svētīta, tā netaps sakrāta nedz glabāta; bet viņu peļņa būs tiem, kas Tā Kunga priekšā dzīvo, ka tie ēd un paēd un glīti apģērbjās..

24 Redzi, Tas Kungs zemi dara tukšu, un to izposta un pārvērš viņas seju un izklidina viņas iedzīvotājus. **2** Un kā tiem ļaudīm, tāpat klāsies priesterim; kā kalpam, tāpat viņa kungam; kā kalponei tāpat viņas saimnieci; kā pircējam, tāpat pārdevējam; kā aizdevējam, tāpat aiznēmējam; kā pagaidu dzinējam, tāpat pagaidu maksātajam. **3** Postīt to zemi izpostīs, un laupīt viņu izlaupīs; jo Tas Kungs šo vārdu ir runājis. **4** Zeme tvīkst un nikst, zemes virsas gurst un vīst, ļaužu augstie tai zemē gurst. **5** Jo zeme ir sagānīta no saviem iedzīvotājiem, jo tie pārkāpj bauslibu un pārgroza likumu un lauž to mūžigo derību. **6** Tādēļ lāsti zemi noēd, un kas tur dzīvo, tiem jācieš; tādēļ zemes iedzīvotāji nokalst un maz cilvēku atliks. **7** Vīns nonīcis, vīna koks savitis, visi, kam bija priecīga sirds, nopūšas. **8** Bungu prieks aplūkis, līksmu ļaužu

troksnis nostājies, kokles prieks pagalam. **9** Vīnu vairs nedzer ar dziesmām, stiprais dzēriens dzērājiem rūgts. **10** Tukšā pilsēta izpostīta, visi nami aizslēgti, ka never iejet. **11** Vina pēc žēlojās uz ielām, zuduši visi prieki, zemes liksmība ir projām. **12** Posts vien pilsētā atlicis, un vārti salauzti drupu drupās. **13** Jo tā notiks pa zemes virsu tautu starpā, kā kad ēllas koku nokrata, tā kā kad atlakis lasa pēc ķekaru noņemšanas. **14** Tie pacēl savu balsi un dzied priecīgi, pār Tā Kunga godibu tie gavilē no jūras puces. **15** Tādēļ godinājiet To Kungu austruma zemē, tais jūras salās Tā Kunga, Israēla Dieva, vārdu. **16** No zemes gala mēs dzirdam dziesmas par godu tam taisnam. Bet man jāsaka: nelaime, nelaime, ak vai, man! Laupītāji laupa, laupīdami laupa laupītāji. **17** Briesmas un bedre un valgs pār tevi, tu zemes iedzīvotājs! **18** Kas no briesmu balss izbiedēts bēgs, tas kritīs bedrē, un kas no bedres izķaps, tas taps sagūstīts valgā. Jo augstības logi atvērti un zemes pamati trīcī. **19** Zeme sprāgdama sprāgs, zeme plīsdama plīsis, zeme trīcēdama trīcēs, **20** Zeme streipuļos kā piedzēris vīrs un šūposies kā ūpulis, un viņas grēki uz viņas būs smagi, un viņa kritīs un necelsies vairs augšām. **21** Un tai dienā Tas Kungs piemeklēs to augstības karaspēku augstībā un tos zemes kēniņus vīrs zemes. **22** Un tie taps ieslodzīti kā cietumnieki bedrē, un taps saslēgti cietumā, un pēc ilga laika tie atkal taps piemeklēti. **23** Un mēnēsis nosarks, un saule nobālēs, jo Tas Kungs Cebaoš ir kēniņš Cīānas kalnā un Jeruzālemē, un viņas vecaju priekšā būs godība.

25 Kungs, Tu esi mans Dievs, es Tevi gribu paaugstināt, slavēt Tavu vārdu; jo Tu esi darijis brīnumus. Tavi padomi no sen dienām ir patiesība un uzticība. **2** Jo Tu pilsētu esi padarijis par akmeni kopu, stipru pili par gruvešiem, svešu ļaužu skaistos namus, ka tā vairs nav pilsēta, - nemūžam to vairs neuzceļs. **3** Tāpēc Tevi slavēs stipra tauta, varenu ļaužu pilsētas Tevi bīsies. **4** Jo Tu esi patvērumus nabagam, patvērumus vājam viņa bēdās, aizsegs pret plūdiem, pavēnīs pret karstumu; jo tie briesmīgie šņāc kā plūdi pret mūri. **5** Tā kā karstumu izkaltušā zemē, tā Tu nospiedi svešo ļaužu trakumu; kā karstums caur padebešā ēnu, tā briesmīgo ļaužu dziesma apkusa. **6** Un Tas Kungs Cebaoš darīs uz šī kalna visām tautām taukas dzīres, dzīres no veca vīna, no taukiem ēdieniem un no veca izkāsta vīna. **7** Un Viņš izdzeldēs uz šī kalna to vaiga apsegū, ar ko visas tautas ir apsegtais, un to deki, ar ko visi pagāni aplāti. **8** Viņš nāvi aprīs mūžīgi. Un Tas Kungs Dievs noslaucīs asaras no visiem vaigiem un atnems Savu ļaužu negodu no visas zemes virsas; jo Tas Kungs to ir runājis. **9** Un tai dienā sacīs: redzi, šis ir mūsu Dievs, uz Viņu esam gaidījuši, ka Viņš mūs izpesti. Šis ir Tas Kungs, uz Viņu esam gaidījuši, lai priecājamies un liksmojamies par Viņa pestišanu. **10** Jo Tā Kunga roka dusēs uz šā kalna. Bet Moabs taps samīts apakš Viņa, tā kā salmi top samīdīti mēslos. **11** Un Viņš tur izpletīs Savas rokas tā kā peldētājs tās izpleš peldēdam, un Dievs pazemos viņa greznību līdz ar viņa roku viltību. **12** Un tavus augstos stipros pils mūrus Viņš gāzis, pazemos un pīšlos metīs pie zemes.

26 Tai dienā šo dziesmu dziedās Jūda zemē: mums ir stipra pilsēta, pestišanu Viņš mums ceļ par mūri un par stipru pili. **2** Atveriet vārtus, lai taisni ļaudis iejet, kas

ticību tur. **3** Kam nešaubīgs prāts, tam Tu uzturi pastāvīgu mieru, jo uz Tevi viņš palaujas. **4** Paļaujaties uz To Kungu mūžīgi, jo Tas Kungs Dievs ir viens akmens kalns mūžīgi. **5** Jo Viņš nogāž, kas augstībā dzīvo, to augsto pili, to Viņš met pīšlos. **6** Kājas viņu samīs, zemu ļaužu kājas, nabagu pēdas, **7** Taisnam ceļš ir līdzens, taisnam tekū Tu līdzīgi. **8** Uz Tevi, uz Tavas tiesāšanas ceļu mēs arī gaidām, Kungs; pēc Tava vārda un pēc Tavas piemiņas dvēsele karol! **9** Mana dvēsele ilgojās pēc Tevis nakti, un mans gars iekš manis agri Tevi meklē. Jo kad Tava sodība parādās vīrs zemes, tad pasaules iedzīvotāji mācās taisnību. **10** Kad bezdievīgam parāda žēlastību, tad viņš nemācās taisnību; viņš dara netaisnību taisnā zemē, jo viņš nerēdz Tā Kunga augstību. **11** Kungs, Tava roka ir paaugstināta, to tie nerēdz; tie redzēs kaunēdamies to karstumu par Taviem ļaudīm, un uguns aprīs Tavus pretiniekus. **12** Kungs, Tu mums dosi mieru, jo visu mūsu darbu Tu mums esi padarījis. **13** Kungs, mūsu Dievs, citi kungi bez Tevis pār mums valdījuši; bet caur Tevi vien mēs pieminam Tavu vārdu. **14** Tie ir nomiruši un netaps dzīvi, tie ir ēnas un vairs necelsies; tā Tu tos esi piemeklējis un izdeldējis un visu viņu piemiņu iznīcinājis. **15** Tu, Kungs, esi vairojis tos ļaudis, vairojis tos ļaudis, parādījis savu godību, tālu aizcēlis visas zemes robežas. **16** Kungs, bēdās tie Tevi meklē, kad Tu tos pārmāci, tad tie gauži lūdzās. **17** Tā kā grūtai sievai ir sāpes, kad viņai dzemdēšana uziet, un tā brēc savās raizēs, tā mēs bijām, Kungs, Tavā priekšā. **18** Mēs bijām grūti, mēs bijām raizēs, bet dzemdējam tilk vēju; mēs tai zemei nevarējām palidzēt, un pasaules iedzīvotāji nedzima. **19** Tavi mirušie dzīvos, mani miroņi celsies augšām. Uzmanītās un gavilējiet, jūs, kas pīšlos guliet; jo Tava rasa ir kā rasa uz zāli, un mirušos zeme izdos ārā. **20** Ejat, Mani ļaudis, ejat savos kambaros, un aizslēdzat savas durvis aiz sevis, paslēpjaties kādu mazu brīdi, kamēr tā dusmība pāriet. **21** Jo redzi, Tas Kungs izies no Savas vietas, piemeklēt netaisnību pie zemes iedzīvotājiem, un zeme atsegs savas asinīs un neapklās vairs savus nokautos.

27 Tai dienā Tas Kungs ar Savu cieto, lielo un stipro zobenu piemeklēs Levijatanu, to žiglo čūsku, un Levijatanu, to lunkano čūsku, un nokaus to lielo pūķi, kas jūrā. **2** Tai dienā būs jaugs vīna dārzs, dziediet par to. **3** Es, Tas Kungs, to pasargu, ik acumirkli Es to slacinu, lai neviens to neaiztiekt, nakti un dienu Es to sargāju. **4** Dusmu Man vairs nav. - Ja būtu Manā priekšā ērkšķi un dadži, karā Es pret tiem celtos un tos visus sadedzinātu, **5** Ja tie nemeklē Manu palīgu, un nerēder mieru ar Mani, mieru ja nerēder ar Mani. **6** Nākošā laikā Jēkabs iesaknēsies, Israēls zaļos un ziedes un zemes virsu pildis ar augļiem. **7** Vai Viņš to tā sitīs, kā Viņš viņa sītejus sitīs? Vai Viņš to tā kāvis, kā Viņš viņu kāvejus kāvis? **8** Mēreni Tu viņu sodīji, kad to liki aizvest, to gauži vētīdams rīta vēja dienā. **9** Tādēļ Jēkaba noziegums caur to top salīdzināts, un kad viņa grēki atnemti, tad šie ir visi tie augļi, ka visus altāra akmeņus darīs par izkaisītiem gruvekļiem; Ašeras un saules stabī nepastāvēs. **10** Jo tā stiprā pilsēta būs tukša, tās mājvietas taps pamestas un atstātas kā tuksnēs; tur telī taps ganīti, un tur tie gulsies un noēdis viņa krūmus. **11** Kad viņa zari būs nokaltuši, tad tie taps nolauzti, un sievas nāks un ar

tiem kurinās. Jo tie ir laudis, kam prāta nav, tādēļ viņu Radītājs par tiem neapžēlosies, un kas tos ir darījis, tas vienīm zēlastības neparādis. **12** Un notiks tai dienā, tad Tas Kungs auglus sakrās no lielupes malas līdz Ēģiptes upei; un jūs visi līdz tapsiet salasīti, Israēla bērni. **13** Un tai dienā ar lielu bazūni taps bazūnēts, un tad nāks, kas pazuduši Asura zemē un kas izdzīti Ēģiptes zemē, un pielūgs To Kungu uz tā svētā kalna Jeruzālemē.

28 Ak vai, tam kronim, ar ko lepojās Efraīma piedzērušies, vai tai savītušai puķei, viņu goda glutumam, kas pušķo bagātās ieļejas galvu tiem, kas vina pārvareti. **2** Redzi, viens stiprs un varens no Tā Kunga tā kā barga krusa, kā briesmīga vētra, tā kā vareni ūdens plūdi, kas varen uzplūst, tā Viņš gāzis pie zemes ar varu. **3** Kājām samīs to kroni, ar ko lepojās Efraīma piedzērušies. **4** Un tai vīstošai puķei, viņu goda glutumam, kas pušķo tās bagātās ieļejas galvu, notiek kā agri ienākušai viģei priekš lasām laika; tiklīdz kas to redz un dabū savā rokā, tas to tūdaļ apēd. **5** Tai dienā Tas Kungs Cebaot būs par skaistu kroni un par krāšņu vainagu Savu ļaužu atlukumam, **6** Un par tiesas Garu tiem, kas sēž tiesas amatā, un par stiprumu tiem, kas karu(ienaidu) dzen atpakaļ līdz vārtiem. **7** Bet arī šie streipuļo no vīna un sajukuši no stipra dzēriena. Priesteris un pravietis streipuļo no stipra dzēriena, tie ir vīna pārvareti, tie sajukuši no stipra dzēriena, tie streipuļo pie parādišanām un klūp tiesu spriezdami. **8** Jo visi galdi ir pilni netīru vēmekļu, ka vietas vairs nav. **9** Kam tad tas atzišanu mācīs, un kam tas mācību darīs zināmu? Tiem no piena atradinātiem, tiem no krūtim nošķirtiem? **10** Jo (tie saka:) pavēlī uz pavēlī, pavēlī uz pavēlī, likumu uz likumu, likumu uz likumu, maķenīt še, maķenīt tel! **11** Tāpēc ar lūpām, kas stostās, un ar svešu mēli viņš runās uz šiem laudim, kam viņš bija sacījis: **12**, „Še ir dusa, dodiet piekusūšam atpūsties! Un še ir atspīrgšana, – bet tie to negribēja dzirdēt. **13** Tādēļ tiem notiks Tā Kunga vārds: pavēlī uz pavēlī, pavēlī uz pavēlī, likumu uz likumu, likumu uz likumu, maķenīt še, maķenīt te, ka tie ies un atpakaļ kritis un sadauzīsies un taps salvadzināti un sagūstīti. **14** Tādēļ klausiet Tā Kunga vārdu, jūs mēditāji, kas valda pār šiem Jeruzālemes ļaudim. **15** Jo jūs sakāt, mēs derību esam derējuši ar nāvi un esam saderējušies ar elli; lai arī tādas pātagas nāk kā plūdi, tomēr tās mūs neaiznems; jo melus esam likuši sev par patvērumu, un apakš viltus esam apslēpušies. (*Sheol h7585*) **16** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es esmu, kas Cīānā liek pamata akmeni, izraudzītu akmeni, dārgu stūra akmeni, kas it stipri nolikts: kas tic, tas nebēgs. **17** Un Es iecelšu tiesu par mēru un taisnību par svaru, un krusa aizraus to melu patvērumu, un ūdens pārpludinās to slēpšanas vietu. **18** Un jūsu derība ar nāvi taps iznīcināta, un jūsu līgums ar elli, tas nepastāvēs. Kad tās pātagas nāks kā plūdi, tad jūs no tām tapsiet samīti. (*Sheol h7585*) **19** Cikkārt tās nāks, tās jūs aizraus, jo ik ritu tās nāks, dienu nakti. Tikai briesmas būs, dzirdēt to sludināšanu. **20** Jo gulta ir īsa, ka never izstiepties, un apsegs šaurs, ka never ietīties. **21** Jo Tas Kungs tāpat celsies kā pie Pracim kalna, Viņš tāpat dusmosies kā Gibeones ieļejā, Savu darbu darīt, – Viņa darbs būs divains, un Savu strādāšanu pastrādāt, Viņa strādāšana būs divaina. **22** Nu tad, nemēdīt vairs, ka jūsu saites netop cietākas, jo es

esmu dzīrdējis izdeldēšanu, noliktu no Tā Kunga Dieva Cebaot pār visu zemi. **23** Griežat šurp ausis un klausiet manu balsi, nēmiet vērā un klausiet, ko es runāju. **24** Vai tad arājs vienmēr ars, kad grib sēt, kārtos un ecēs savu zemi? **25** Vai nav tā? Kad viņš to virsu ir līdzinājis, tad kaisa dilles un met kīmenes, vai sēj kviešus pēc kārtas, vai miežus, vai ruzdzus, ikgatru savā vietā. **26** Un viņa Dievs viņam rādījis, kā piederas, un viņu pamācījis. **27** Jo dilles netop kultas ar rulliem, nedz bluķi top vesti par kīmenēm, bet dilles top kultas ar spriguli, un kīmenes ar kultekli. **28** Vai maizes labība top sagrūsta? Nē, to nesakuļ pavisam; to izkuļ ar saviem bluķiem un zirgiem, bet nesagrūž. **29** Arī tas nāk no Tā Kunga Cebaot, Viņš ir brīnišķīgs padomā un liels gudrībā.

29 Ak vai, Ariel, Ariel, pilsēta, kur Dāvids mitis, lai vēl gads ar gadu mijās, lai vēl svētki savā rīndā pāriet. **2** Tad Es Arieli gribu apbēdināt, un tur būs vaidi un skumjas, un Man tomēr būs kā Ariels (Dieva lauva). **3** Jo Es gan apmetīšos visapkārt pret tevi un tevi spaidīšu ar karaspēku un uzcelšu pret tevi valļus. **4** Tad tu tapsi pazemota, tu runāsi no zemes, un tava valoda skanēs klusīpām no pišķiem, un tava balss būs kā buryja balss no zemes, un tava valoda čukstēs no pišķiem. **5** Un tavu ienaidnieku pulks būs tāpat kā smalki putekļi, un tas varas darītāju pulks kā vieglas pelavas, un tas notiks vienā acumirkli piepeši. **6** Tu tapsi piemeklēta no Tā Kunga Cebaot ar pērkoni un ar zemes trīcēšanu un ar lielu rūķšanu, ar viesuli un ar aukām un ar rijošu uguns liesmu. **7** Bet kā sapņa parādišana nakti, tā būs visu pagānu pulks, kas karos pret Arieli, un visi, kas karos pret viņu un pret viņa pilim un to spaidīs. **8** Tas būs tā, kā kad izsalcis sapnī redz, ka tas ēd, bet kad uzmostas, tad viņa sirds tulķa, vai kā kad izslāpis sapnī redz, ka tas dzer, bet kad uzmostas, tad vēl ir izslāpis, un viņa sirds tvīkst. Tā būs ar visu pagānu pulku, kas karos pret Cīānas kalnu. **9** Iztrūcinājties un brīnāties, paliekat stulbi un akli! Tie ir piedzērušies, bet ne no vīna, tie streipuļo, bet ne no stipra dzēriena. **10** Jo Tas Kungs pār jums izlējis grūta miega garu, un jūsu acis, tos praviešus, Viņš ir aizdarījis, un jūsu galvas, tos redzētājus, apstulbojis. **11** Tādēļ jums visa parādišana palikusi kā aizziegelētas grāmatas vārdi, ko vienam dod, kas māk lasit, un saka: lasi jel šo! Un viņš saka: es nevaru, ja tā ir aizziegelēta. **12** Un to grāmatu dod vienam, kas nemāk lasit, un saka: lasi jel šo! Un viņš saka: es nemāku lasit. **13** Jo Tas Kungs ir sacījis: tādēļ ka šie ļaudis pie Manis nāk ar savu muti un Mani godā ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu no Manis nost, un ka tie Mani bistas pēc cilvēku baušiem, kas tiem top mācīti, **14** Tādēļ, redzi, Es joprojām ar šiem ļaudim darīšu brīnišķi, brīnišķi un apbrīnojam, ka viņu gudro gudrība zudīs, un viņu prātīgo prāts apslēpsies. **15** Ak vai, tiem, kas savu padomu dzīli grib apslēpt no Tā Kunga, un kuru darbi notiek tumsībā, un kas saka: kas mūs redz un kas mūs pazīst? **16** Ak tavu bezprātību! Vai māls turams podniekam līdzi, ka darbs sacītu par savu darītāju: viņš mani nav darījis, un tēls par savu tēlotāju: viņš neprot? **17** Vai nav tikai mazs bridis vēl, ka Lībanus taps darīts par augligu tirumu, un augligais tirums taps turēts par mežu? **18** Un tai dienā kurlie dzīrdēs grāmatas vārdu, un aklo acis redzēs no krēslas un tumsas. **19** Un bēdīgiem būs atkal prieks iekš Tā Kunga, un nabagi

starp cilvēkiem līksmosies iekš Israēla Svētā, **20** Ka varas darītājam gals klāt, un mēditājs beigts, un visi izdeldēti, kas uz blējām domā, **21** Kas viena vārda dēļ cilvēku notiesā un liek valgus tam, kas vārtos pārmāca, un taišo nospiež ar viltu. **22** Tādēļ Tas Kungs, kas Ābrahāmu atpestījis, saka uz Jēkaba namu: Jēkabs vairs netaps kaunā, un viņa vaigs vairs nenobālēs. **23** Jo kad viņš, kad viņa bērni redzēs Manu roku darbu savā vidū, tad tie svētis Manu Vārdū un svētis to Svēto iekš Jēkaba un bisies Israēla Dievu. **24** Un tie, kam gars alojās, nāks pie saprašanas, un kurnētāji pieņems mācību.

30 Ak vai, tiem stūrgalvīgiem bērniem, saka Tas Kungs, kas padomu ņemas, bet ne no Manis, un derību der, bet bez Mana Gara, un krāj grēku uz grēku! **2** Kas ceļas iet uz Ēģipti, nevaicādami Manu muti, un stiprinājas ar Faraona spēku un meklē patvērumu apakš Ēģiptes ēnas. **3** Faraona spēks jums būs par kaunu, un tas patvērumus apakš Ēģiptes ēnas par apsmieklu. **4** Jo viņa (t.i. Jūda) virsnieki gan bijuši Coanā, un viņa vēstneši nākuši līdz Hanesai, **5** Bet visi palikis kaunā pie tās tautas, kas viņiem nederēs nedz par paligu, nedz par citu labumu, bet būs par kaunu vien un par apsmieklu. **6** Spriedums par dienvidu Beēmotu(zvēru). Pa bēdu un izbailu zemi, kur lauvu mātes un lauvas, odzes un skrejoši pūķi, tie savu mantu vedis kumeļu mugurā, un savu bagātību uz kameļu kupriem, pie tautas, kas nekā nepalidz. **7** Jo Ēģiptes zeme nav nekas un it nekā nepalidzēs; tādēļ Es to nosaucu par lielmuti, kas paliek sēzot uz vietas. **8** Nu tad ej, raksti to viņu priekšā uz galdu un ieraksti to grāmata, ka tas paliek uz nākamām dienām mūžigi mūžam. **9** Jo tā ir stūrgalvīga tauta, tie ir melkuļu bērni, bērni, kas Tā Kunga bauslību negrib klausīt, **10** Kas uz redzētājiem saka: neredziet! Un uz sludinātājiem: nesludinājet mums patiesīgu mācību! Runājiet uz mums ar mīkstu mēli! Sludinājiet viltu! **11** Atkāpjas no cela, atstājaties no tekas, lai paliek nost no mums Israēla Svētais! **12** Tādēļ Israēla Svētais tā saka: Tāpēc ka jūs šo vārdu atmetat un ceriet uz varas darbu un blēdību un uz to paļaujaties, **13** Tāpēc jums šis noziegums būs tā kā plaisums ielikušā kritošā augstā mūrī, kas piepeš vienā acu mirklī sagrūs. **14** Un tas tots sadauzis tāpat kā podnieks sadauza trauku, ko dauzot netaupa, un kad tas satriekts, neviena gabaliņa neatliek, ar ko uguni varētu ņemt no ugunkura vai ūdeni smelt no akas. **15** Jo tā saka Tas Kungs Dievs, tas Svētais iekš Israēla: caur atgriešanos un norimšanu jūs taptu izglābti, caur klusu sirdi un cerību jūs varētu stipri būt, bet jūs neesat gribējuši. **16** Un jūs sakāt: nē, bet uz zirgiem mēs gribam skriet: tāpēc jums būs skriet; un uz čakliem zirgiem mēs gribam jāt: tāpēc arī tie jās čakli, kas jums dzenās pakāļ. **17** Viens tūkstotis (bēgs) no viena vienīga (vira) draudiem, no piecu draudiem jūs bēgsiet, līdz kamēr no jums atlīkies tik kā masta koks kalna galā un kā karogs pakalna virsū. **18** Un tādēļ Tas Kungs gaidīs, pirms jums būs žēlis, un augsti pacelsies, pirms par jums apžēlosies; jo Tas Kungs ir Dievs, kas tiesās: svētīgi visi, kas uz Viņu cerē. **19** Jo tu, Cīānas tauta, kas dzīvo Jeruzālēm, raudot tu vienmēr neraudāsi, apželodamies Viņš par tevi apžēlosies uz tavas saukšanas balsi; kad Viņš tevi dzirdēs, tad tev atbildēs. **20** Tas Kungs jums dos bēdās maizi un izbailēs ūdeni. Un tavi mācītāji vairs neapslēpsies,

bet tavas acis redzēs tavus mācītājus. **21** Un tavas ausis dzirdēs aiz tevis šo vārdu: šis ir tas ceļš, staigājet pa to! Kad jūs nogriezušies vai pa labo vai pa kreiso roku. **22** Un jūs sagānīsiet savu izgriezto sudraba bilžu uzvalkus un savu izlieto zelta bilžu drēbes; tās tu nomētīs tā kā sārnus un sacīsi uz tām: nost! **23** Tad Viņš dos lietu tavai sēklai, ar ko tu savu zemi esi apsējis, un maiži no zemes augliem, un tā būs trekna un tauka. Un tavi lopi tai dienā taps ganīti plašās ganības. **24** Un tie vērši un ēzelī, ar ko zemi strādās, ēdis salītu mistru, kas vētīts ar liekšķeri un vētekli. **25** Un pa visiem augstiem kalniem un pa visiem lieliem pakalniem būs upītes un ūdens strauti, tās lielās kaušanas dienā, kad torņi sagrūs. **26** Un mēness gaišums būs kā saules gaišums, un saules gaišums septiņkārt gaišaks nekā septiņu dienu gaišums, tai dienā, kad Tas Kungs Savu ļaužu vainu sasies un to vāti dziedinās, ar ko tie ievainoti. **27** Redzi, Tā Kunga vārds nāk no tālienes, Viņa dusmība deg un ir grūti nesama, Viņa lūpas ir bardzības pilnas, un Viņa mēle tā kā rijoša uguns. **28** Un Viņa dvaša ir kā ūdens plūdi, kas sniedzās līdz kaklam, ka Viņš pagānu sijā ar posta sietu un tautām žokļos liek iemauktus, kas maldina. **29** Tad pie jums dziedās kā svētku nakti, un jūsu sirds priečās it(kā tiem), kas ar stabulēm nāk uz Tā Kunga kalnu, uz Israēla akmens kalnu. **30** Un Tas Kungs liks dzirdēt Savas balss godību un liks redzēt Savu izstiepto elkonī ar bargām dusmām un ar rijošu uguns liesmu, ar zibenī un ar plūdiem un ar krusu. **31** Jo Asurs iztrūcināsies no Tā Kunga balss, kad Viņš ar riksti sitis. **32** Un pie katra cirtiena ar to nospriesto riksti, ko Tas Kungs laidis Asuram virsū, skanēs bungas un kokles, un ar karstu karosanu Viņš pret to karos. **33** Jo bedre jau sen ir gatava, arī priekš kēniņa tā ir gatava, dzīļa un plata; viņas uguns- un malkas-kopa ir varen liela; Tā Kunga dvaša to iededzinās kā sēra strautu.

31 Ak vai, tiem, kas uz Ēģipti iet pēc palidzības un paļaujas uz zirgiem un cerē uz ratiem, tāpēc ka to ir daudz, un uz jātniekiem, tāpēc ka to ir liels pulks, bet uz to Svēto iekš Israēla nerauga un To Kungu nemeklē. **2** Bet arī Viņš ir gudrus un liek jaunumam nākt un neņem atpakaļ Savus vārdus, bet ceļas pret bezdievīgo namu un pret ļauna darītāju paligu. **3** Jo ēģiptieši ir cilvēki un ne Dievs, un viņu zirgi ir miesa un ne gars. Un Tas Kungs izstieps Savu roku, un tas palīgs klūp un, kam top līdzēts, tas krīt, un tie visi kopā iet bojā. **4** Jo tā Tas Kungs uz mani sacījis: tā kā lauva un kā jauns lauva rūc par savu laupījumu, un, jebšu pret viņu liels ganu pulks top sasaukts, tomēr viņš neizbīstas priekš viņu balss un nebaidās no viņa lielā pulka, tāpat Tas Kungs Cebact nolaidīsies, karot uz Cīānas kalna un uz viņas augstuma. **5** Tā kā putni lidinājās, tāpat Tas Kungs Cebact apkāls Jeruzālēmi, un apkāladams izpestis un žēlodams izglābš. **6** Atgriežaties, Israēla bērni, pie Tā, no kā tik tālu esat atkāpušies. **7** Jo tai dienā tie atmetis ikkatras savus sudraba elkus un savus zelta elkus, ko jūsu rokas ir taisījušas sev par grēku. **8** Un Asurs kritis caur zobenu, bet ne caur vīra zobenu, un to norīs, bet ne cilvēka zobens, un tas bēgs no zobena un viņa jaunekļi palīks par vergiem. **9** Un viņa kalns trīces no bailēm, un viņa lielkungi iztrūcināti bēgs no karoga; to saka Tas Kungs, kam Cīāna uguns un Jeruzālēmē ugunkurs.

32 Redzi, viens kēniņš valdīs ar taisnību, un lielkungi valdīs pēc tiesas **2** Un ikkatrs būs kā patvērumus pret vēju un pavēni pret negaisu, tā kā ūdens upes izkaltušā zemē, kā varena klints kalna ēna iztvikušā zemē. **3** Un redzētācī acis nebūs vairs aptumšotas, un klausītājū ausis klausīties. **4** Un neapdomīgum sirds zinās saprast, un tiem, kam grūta valoda, mēle būs čakla un runās skaidri. **5** Ģeķi vairs nesaiks par lielkungu, un blēdi vairs nesaiks par cienīgu. **6** Jo ģeķis runā ģeķību, un viņa sirds dara blēdas, tas dzen negantību, un runā māņus pret To Kungu un pamet izsalkušā dvēseli tukšu un nedod dzert noslāpušam. **7** Jo blēža padomi ir neganti, viņš izdomā viltu, samaitāt bēdu ļaudis ar melu valodu, arī kad nabags taisnību runā. **8** Bet tiem cienīgiem ir cienīgas domas un tie pastāvīgi turas pie tam, kas cienījams. - **9** Ceļaties, lepnās sievas, klausiet manu balsi, jūs meitas, kas tik droši dzīvojat, nemat vērā manu valodu. **10** Pēc gada un kādām dienām jūs drošās drebēsiet; jo vina ogas nelasis un dārza auglus nesaņems. **11** Trīciet, lepnās! Drebiet, drošās, noģerbjaties un atsedzaties un apjozaties ap saviem gurniem (ar maisu)! **12** Raudot sitīsiet pie krūtim par tiem jaukiem tīrumiem, par tiem augļigiem vīna kokiem. **13** Manu ļaužu zemē uzdzīgs ērkšķi un dadži, ir visos prieka namos tai liksmā pilsētā. **14** Jo tie augstie nami taps atstāti, pilsetas troksnis aplukis, torni un pils vietas būs par alām mūžigi, meža ēzeliem par liksmību un ganāniem pulkiem par ganību, - **15** Līdz kamēr pār mums top izliets Tas Gars no augšienes. Tad tuksnesis būs par auglīgu tīrumu, un auglīgais tīrumus kā mežs. **16** Un tiesta dzīvos tuksnesi, un taisnība mājos uz auglīgu tīruma. **17** Un taisnības nopeļns būs miers, un taisnības auglis būs klusums un drošība mūžigi. **18** Un mani ļaudis dzīvos miera namos un drošos dzīvokļos un netraucētos mitekļos. **19** Bet krusa būs, kad mežs gāzīsies, un pilsēta nogrims zemībā. **20** Svētīgi jūs, kas sējat pie visiem ūdeņiem, kas vērša un ēzeļa kāju tur varat palaist vaļā.

33 Ak vai, tev, postītāj, kas pats neesi postīts, un laupitāj, kas neesi aplaupis; kad būsi beidzis postīt, pats tapsi postīts, kad būsi beidzis laupīt, tad tevi aplaupis. **2** Kungs, esī mums žēligs, uz Tevi mēs gaidām; esī viņu elkonis ikkatru rītu, un mūsu pestišana bēdu laikā. **3** Tautas bēg no trokšņa ribešanas, pagāni izklīst, kad tu celies. **4** Jūsu laupījumu sagrābj, tā kā vaboles lauku noēd, tā kā siseņi skraida, tā tur skraida. **5** Tas Kungs ir paaugstināts, jo viņš dzīvo augstībā, viņš Ciānu piepildījis ar tiesu un taisnību. **6** Un tavā laikā būs tīcība, pestišanas bagātība, gudrība un atzišana, Tā Kunga bijāšana būs Viņa manta. **7** Redzi, viņu varenie ārā brēc, tie miera vēstneši gauži raud. **8** Lielceļi ir tukši, un tur nav cela gājēju, Viņš lauz derību, Viņš atmēt pilsetas un nebēdā par cilvēkiem. **9** Zeme vaid un tvīkst, Libanus kaunās un kalst, Šarona ieļeja palikusi kā tuksnesis, Basans un Karmels birdina savas lapas. **10** Nu Es celšos, saka Tas Kungs, nu Es paaugstināšos, nu Es parādīšos liels. **11** Jūs nesaties ar salmiem, rugājus jūs dzemēsiet; jūsu trakums ir uguns, kas pašus aprīs. **12** Tautas taps dedzinātas kā kalķi, ar uguni taps sadedzināti, kā nocirsti ērkšķi. **13** Klausiet jūs, kas esat tālu, ko Es esmu darījis, un kad esat tuvu, atzīstiet Manu varu. **14** Grēcinieki Ciānā ir izbijušies, drebēšana uzkrīt bezievīgiem, (tie saka): kurš no mums var dzīvot rijošā uguni? Kurš no mums

var palikt mūžīgās liesmās? **15** Kas taisnībā staigā un runā patiesību, kas netaisnu peļņu ienīst, kas savas rokas sargā no dāvanu nemšanas, kas savas ausis aizbāž, neklausīties uz asins padomu, kas savas acis aizdara, nelūkot uz ļaunu, - **16** Tas dzīvos augstībā, kalnu stiprumi viņam būs par patvērumu; viņam būs sava maize, ūdens viņam nepietrūks. **17** Tavas acis redzēs kēniņu viņa skaistumā. Tās redzēs plašu zemi. **18** Tava sirds pieminēs to bailību un sacīs: Kur ir tas rakstītājs, kur ir tas svērējs, kur ir tas torņu uzzīmētājs **19** To briesmīgo tautu tu vairs nerēdzēsi, tos laudis, kam sveša mēle, ka nevar izprast, kas valodā stostās, ka nevar saprast. **20** Redzi Ciānu, mūsu saiešanas pilsētu! Tavas acis redzēs Jeruzālemi, drošu dzīvokli, telti, kas netop aizvesta, kam vadži netop izvilkti ne mūžam, un kam virves netop saraustītas. **21** Jo Tas Kungs būs tur pie mums, tas augsti teicamais; tā būs vieta, kur upes un plati strauti, ka laiva ar ariem tur neies, un liela laiva tur necelsies pāri. **22** Jo Tas Kungs ir mūsu tiesātājs, Tas Kungs ir mūsu bauslības devējs, Tas Kungs ir mūsu kēniņš. Viņš mūs atpestīs. **23** Tavas virves būs valējas, tās masta koku stingri neturēs, arī karogs nebūs izplests, - tad taps daudz laupījuma izdalīts, kā arī tizlie laupīs laupījumu. **24** Un neviens iedzīvotājs nesacīs: es esmu vājš; jo tiem ļaudim, kas tur dzīvo, grēki būs piedoti.

34 Nāciet klāt, pagāni, klausīties, un tautas, nemiet vērā! Lai dzird zeme un kas tur mīt, pasaule un viss, kas tur rodas! **2** Jo Tā Kunga dusmība ir pār visiem pagāniem un bardīza pār visu viņu pulku; Viņš tos izdeldēs un tos nodos uz kaušanu. **3** Un viņu nokautie taps nosvisti, un no viņu likiem celsies smaka, un kalni izkušis no viņu asinīm. **4** Un viss debesu pulks iznīkst, un debesis tot satītas kā grāmatu rullis, un viss viņu pulks savīst, tā kā lapas vīst pie vīnakoka, un kā tās vīst pie vīges koka. **5** Jo Mans zobens ir dusmu pilns debesīs; redzi, tas nolaidsies par sodību uz Edomu un uz tiem ļaudim, ko Es izdeldēšu. **6** Tā Kunga zobens aptraipās asinīm un taukiem, jēru un āžu asinīm, aunu īkšķu(nieru) taukiem; jo Tam Kungam ir upurešana Bocrā un liela kaušana Edoma zemē. **7** Tad sumbri līdz ar viņiem kritis pie zemes, un jauni vērši līdz ar barotiem, un viņu zeme būs piedzērusies no asinīm un viņu pīšli taps trekni no taukiem. **8** Jo ši būs atriebšanas diena Tam Kungam, atmaksāšanas gads, lai Ciāna dabū taisnību. **9** Un (Edoma) upes pārvērtīties par darvu un viņa pīšli par sēru, un viņa zeme taps par degošu darvu. **10** Ne nakti, ne dienu tas neizdzīsīs, bet viņas dūmi uzķaps mūžigi, līdz cilšu ciltīm tā būs postā, neviens tur nestāigās ne mūžam. **11** Bet pelikāns un ezis to iemantos, un pūce un krauklis tur mājos; jo viņš to atmēros tuksnesim un nosvērs postam. **12** Viņas cienīgie, - tiem vairs nebūs kēniņa, ko lai izsauc, un visi viņas lielkungi būs par nieku. **13** Un viņas skaistos namos uzdzīgs ērkšķi, nātres un dadži viņas pilis, un būs mājas vieta vilkiem un pagalms jauniem strausiem. **14** Tur satiekās tuksneša vilki un šakāji, un jods(āzkāja) brēc uz jodu, ir nakts biedēkļi tur apmetīties un dušēs. **15** Un tas lēkātājs zalktis tur darīs ligzdu un dēs un perēs un sapulcīnās savu perēkli apakš savas ēnas, arī vanagi viens ar otru tur pulcesies. **16** Meklējiet Tā Kunga grāmatā un lasiet! Nevienna no tiem netrūkst, tie visi sarodas kopā; jo (Tā Kunga) mute to ir pavēlējusi, un Viņa Gars tos

sapulcīnās. **17** Un Viņš pats tiem to daļu nolēmis, un Vina roka tiem to ir nomērojusi par tiesu, mūžam tie to paturēs, uz dzimumu dzimumumiem tie tur mitīs.

35 Sausā un tukšā zeme priecāsies, un klajums liksmosies un ziedēs kā rozes. **2** Ziedēt tas ziedēs un liksmosies ar prieku un gavilēšanu; Lībanus godība tam ir dota, Karmeļa un Šarona glītums, - tie redzēs Tā Kunga godību, mūsu Dieva glītumu. **3** Stiprinājiet nogurušās rokas un dariet stingrus gurdenos ceļus. **4** Sakāt tām samisušām sirdīm; esiet stipras, nebistaties! Redzi, jūsu Dievs! Atriebšana nāk, atmaksāšana no Dieva; Viņš nāk un jūs atpestis. **5** Tad aklu acis taps atvērtas un kurlu ausis atdaritas. **6** Tad tizlais lēkās kā stirna, un mēmu mēle slavēs priecīgi. Jo tuksnesi izvirs ūdeņi, un upes klajumos. **7** Un sausums taps par ezeru un izkaltusi zeme par ūdens avotiem. Taniš vīetas, kur vilki mituši, būs zāle ar niedrēm un ašķiem(ezera meldrs). **8** Un tur būs liels ceļš. Ceļš, ko nosauks par svētu ceļu; kas nešķists, pa to nestāigās, jo tas pieder šķīstiem, kas pa to ceļu staigā, - pašas nesaprašas tur never maldīties. **9** Tur nebūs lauvas, un plēsīgs zvērs tur nerādīsies un neatradīsies, bet tie atpestītie pa to staigās. **10** Un Tā Kunga atpirktie griezīsies atpakaļ un nāks uz Ciānu ar gavilēšanu, un mūžīga liksmība būs pār viņu galvām; prieks un liksmība tos apkamps, bet skumjas un bēdas bēgs projām.

36 Un notikās kēniņa Hizkijas četrpadsmitā gadā, tad Sanheribs, Asīrijas kēniņš, cēlās pret visām stiprām Jūda pilsetām un tās uzņēma. **2** Un Asīrijas kēniņš sūtīja Rabzaku no Laķisa uz Jeruzālemi pie kēniņa Hizkijas ar varen lielu karaspēku, un viņš stāvēja pie augšēja dīķa grāvjiem, vadmalnieka tīruma ceļa malā. **3** Tad pie viņa izgāja nama uzraugs Elijaķim, Hilķijas dēls, un skrīveris Šebna, un kanclers Joaks, Asafa dēls. **4** Un Rabzakus uz tiem sacīja: sakāt jel Hizkijam: Tā saka tas lielais kēniņš, Asīrijas kēniņš: Kas tas tāds patvērums, uz ko tu paļaujies? **5** Es saku: tas ir tukšs vārds, ka diezgan esot padoma un spēka uz karu; uz ko tad tu paļaujies, ka tu no manis esi atkritis? **6** Redzi, tu paļaujies uz to salūžušo niedri, uz Ēģipti. Kas uz to atspiežas, tam tā ies rokā un to pārdurs. Tāds ir faraons, Ēģiptes kēniņš, visiem, kas uz viņu paļaujas. **7** Bet ja tu uz mani saki: Mēs paļaujamies uz To Kungu, savu Dievu, - vai tas nav tas pats, kam kalnus un altārus Hizkija ir nopostījis un sacījis uz Jūdu un Jeruzālemi: priekš šī altāra še jums būs pielūgt? **8** Nu tad, noderi jel ar manu kungu, Asīrijas kēniņu, un es tev došu divtūkstoš zirgus, ja tev ir jātnieki, ko tiem likt virsū. **9** Kā tad tu varēsi atsist atpakaļ vienu pašu virsnieku no mana kunga vismazākiem kalpiem? Bet tu paļaujies uz Ēģipti, ratu un jātnieku dē]. **10** Vai tad nu es bez Tā Kunga esmu cēlies pret šo zemi, to izpostīt? Tas Kungs uz mani sacījis: Celies pret šo zemi un izposti to! **11** Tad Elijaķims un Šebna un Joāks sacīja uz Rabzaku: Runā jel ar saviem kalpiem sīriski, mēs to gan protam, un nerunā ar mums jūdiski priekš šo ļaužu ausīm, kas ir uz mūra. **12** Bet Rabzakus sacīja: Vai mans kungs mani sūtījis pie tava kunga un pie tevis, šos vārdus runāt, vai ne pie tiem vīriem, kas sež uz mūra, kam līdz ar jums būs jāed savi sūdi un jādzeri savi mīzali? **13** Un Rabzakus nostājās un sauca ar stipru balsi jūdiski un sacīja: klausāties tā lielā kēniņa, Asīrijas kēniņa, vārdus! **14** Tā saka kēniņš: Lai Hizkija jūs

neapmāna, jo viņš jūs nevarēs izglābt. **15** Lai arī Hizkija jums nedara cerību uz To Kungu, sacīdams: tiešām, Tas Kungs mūs izglābs, šī pilsēta netaps dota Asīrijas kēniņa rokā! **16** Neklausāties uz Hizkiju. Jo tā saka Asīrijas kēniņš: Deriet ar mani mieru un nākat pie manis ārā, tad ikviens ēdis no sava vīna koka un ikviens no sava viģes koka, un ikviens dzers ūdeni no savas akas, **17** Kamēr es nāšu, un jūs aizvedīšu tādā zemē, kā jūsu zeme, zeme, kur ir labība un vīns, zeme, kur ir maize un vīna dārzi. **18** Lai Hizkija jūs nepieviļ, sacīdams: Tas Kungs mūs izglābs! Vai gan pagānu dievi ikviens savu zemi izglābuši no Asīrijas kēniņa rokas? **19** Kur ir Hamatas un Arpadas dievi, kur ir Sefarvaimas dievi? Vai tie gan Samariju izglābuši no manas rokas? **20** Kurš no visiem šo zemju dievīem savu zemi izglābis no manas rokas? Kā tad Tas Kungs Jeruzālemi izglābs no manas rokas? **21** Bet tie cieta klusus un viņam neatbildēja neviena vārda, jo kēniņš bija pavēlējis un sacījis: Jums nebūs viņam atbildēt. **22** Tad nama uzraugs Elijaķim, Hilķijas dēls, un skrīveris Šebna un kanclers Joaks, Asafa dēls, nāca pie Hizkijas ar saplēstām drēbēm un viņam stāstīja Rabzakus vārdus.

37 Kad nu kēniņš Hizkija to dzirdēja, tad viņš aplēsa savas drēbes un apsedzās ar maisu un gāja Tā Kunga namā, **2** Un sūtīja nama uzraugu Elijaķim un skrīveri Šebnu un tos priesteru vecajus, maisos ģerbušos, pie pravieša Jesajas, Amoca dēla. **3** Un tie uz viņu sacīja: Tā saka Hizkija: Šī diena ir bēdu- un sodības- un kauna- diena; jo bērni nākuši uz dzimšanu, un spēka nav dzemdēt. **4** Kaut Tas Kungs, tavs Dievs, dzirdētu Rabzakus vārdus, ko viņa kungs, Asīrijas kēniņš, ir sūtījis, zaimot to dzīvo Dievu, un pārmācītu par tiem vārdiem, ko Viņš ir dzirdējis, Tas Kungs, tavs Dievs! Cielies tad un lūdz par tiem atlikušiem, kas vēl atrodas. **5** Un kēniņa Hizkijas kalpi nāca pie Jesajas. **6** Un Jesaja uz tiem sacīja: tā jums būs sacīt savam kungam: tā saka Tas Kungs: nebīsties par tiem vārdiem, ko tu esi dzirdējis, ar ko Asīrijas kēniņa sulaiji Mani zaimojuši. **7** Redzi, Es tam došu tādu garu, ka tas dzirdēs baumas un ies atpakaļ uz savu zemi, un Es viņam likšu krist caur zobenu viņa zemē. **8** Tad Rabzakus gāja atpakaļ un atrada Asīrijas kēniņu pret Libunu karojam, jo viņš bija dzirdējis, ka tas no Laķisa jau bija aizgājis. **9** Un viņš par Tiraku, Moru kēniņu, dzirdēja sakām: viņš ir izgājis, ar tevi karot. **10** Kad viņš to dzirdēja, tad viņš atkal sūtīja vēstnešus pie Hizkijas un sacīja: tā runājiet uz Hizkiju, Jūda kēniņu, un sakāt: lai tevi nepieviļ tavs Dievs, uz ko tu paļaujies sacīdams: Jeruzāleme netaps dota Asīrijas kēniņa rokā. **11** Redzi, tu esi dzirdējis, ko Asīrijas kēniņi darījuši visām zemēm, tās izdeldēdam; un tu domā izglābties? **12** Vai pagānu dievi tos glābuši, ko mani tēvi postījuši, Gozanu un Haranu un Recevu un Edeņa bērnus, kas bija Telasarā. **13** Kur ir Hamatas kēniņš un Arpadas kēniņš un Sefarvaimas pilsētas, Enas un Ivas kēniņš? **14** Kad nu Hizkija bija dabūjis tās grāmatas no vēstneša rokas un tās izlasījis, tad viņš gāja Tā Kunga namā, un Hizkija tās atpleta Tā Kunga priekšā. **15** Un Hizkija pielūdza Tā Kunga priekšā un sacīja: **16** Ak Kungs Cebao, Tu Israēla Dievs, kas sež pār kerubiem, Tu viens pats esī Dievs pār visām zemes valstīm, Tu esi radījis debesis un zemi. **17** Atgriez, ak Kungs, Savas ausis un klausies, atveri, ak Kungs, Savas acis un redzi, un dzirdi

visus Sanheriba vārdus, ko viņš sūtījis, zaimot to dzīvo Dievu. **18** Patiesi, Kungs, Asīrijas kēniņi ir postījuši visas zemes malas ar visām viņu valstīm, **19** Un viņu dievus metuši uguni, jo tie nebija dievi, bet cilvēku roku darbs, koks un akmens, tāpēc tie tos ir postījuši. **20** Nu tad, ak Kungs, mūsu Dievs, izglāb mūs jel no viņa rokas, lai visas valstis vīrs zemes atzīst, ka Tu vien esi Tas Kungs. **21** Tad Jesaja, Amoca dēls, sūtīja pie Hizkijas un lika sacīt: Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: par ko tu Mani esi pielūdzis pret Sanheribu, Asīrijas kēniņu, - **22** Šīs ir tas vārds, ko Tas Kungs pret viņu runājis: tevi nievā, tevi apsmēj jaunava Ciānas meita, aiz tevis galvu krata Jeruzālemes meita. **23** Ko tu esi apsmējis un zaimojis, un pret ko tu esi pacēlis balsi un augsti uzcelīs savas acis? Pret To Svēto iekš Israēla. **24** Caur saviem kalpiem tu To Kungu esi apmēdījis un sacījis: ar savu ratu pulku es uzķāpu kalnu galos, Lībanus virsgalā, un izcērtu viņa augstos ciedru kokus un izlāstīs priedes, un tieku līdz pat viņa galam, viņa koplākam mežam. **25** Es roku un dzeru ūdeni un no manu kāju pēdām paliek sausas visas Ēģiptes upes. **26** Vai tu neesi dzirdējis, ka Es jau sen iepriekš to esmu sataisījis, jau vecos laikos to esmu apnēmies. Un tagad Es tam esmu līcis notikti, ka tu izposti stipras pilsētas un dari par akmeņu kopām. **27** Tāpēc viņu iedzīvotājiem nogura rokas, un tie iztrūcinājās un tapa kaunā, un tie bija ka zāle laukā un kā uzzēlis zaļums, tā kā zāle uz jumtiem, kā rūsaina labība, pirms nāk stiebros. **28** Bet Es zinu tavu sēdēšanu un tavu iziešanu un tavu iešanu un tavu trakošanu pret Mani. **29** Tavas trakošanas dēļ pret Mani un tavas pārgalvības pēc, kas nākusi Manās ausīs, Es Savu kāsi likšu tavās nāsīs un Savus laužņus tavā mutē, un Es tev likšu griezties atpakaļ pa to ceļu, kur tu esi nācis. **30** Un tas tev būs par zimi: šai gadā ēdis papuvē augušu un otrā gadā ataugu, bet trešā gadā sējat un plaujat un stādāt vīna dārzus un ēdat viņu augļus. **31** Un kas no Jūda nama ir izglābts un atlicis, sakņos atkal zemjup un nesīs augļus augšup. **32** Jo no Jeruzālemes izies atlikuši un atpestīti no Ciānas kalna. To daris Tā Kunga Cebaoš karstums. **33** Tādēļ tā saka Tas Kungs par Asīrijas kēniņu: viņš šai pilsētā nenāks un tanī neiešaus nevienu bultu un nepacels pret to priekšturamās bruņas un neuzmetīs pret to valni. **34** Pa to pašu ceļu, kur viņš nācis, viņam būs griezties atpakaļ, bet šai pilsētā viņš nenāks, saka Tas Kungs. **35** Jo Es šo pilsētu paglabāšu un izpestišu, Sevis labad un Sava kalpa Dāvida labad. **36** Tad Tā Kunga enģelis izgāja un nokāva Asiriešu lēgeri simts astondesmit piecus tūkstošus. Un kad no rīta agri cēlās, redzi, tad tur viiss bija pilns mironu. **37** Tā Sanheribs, Asīrijas kēniņš, aizgāja un gāja projām un griezās atpakaļ un palika Niniivē. **38** Un kad viņš pielūdzza Nizroka, sava dieva, namā, tad Adrameleks un Sarecers, viņa dēli, to nokāva ar zobenu un aizbēga uz Ararat zemi. Un viņa dēls Asaradons palika par kēniņu viņa vietā.

38 Tanī laikā Hizkija palika slims uz miršanu, un pravietis Jesaja, Amoca dēls, nāca pie tā un uz to sacīja: Tā saka Tas Kungs: Apkopi savu namu, jo tu mirsi un nepaliksi vesels. **2** Tad Hizkija savu vaigu pagrieza pret sienu un pielūdz To Kungu un sacīja: **3** Ak Kungs, piemini jel, ka es Tavā priekšā esmu staigājis patiesībā no visas sirds un darijis, kas Tev patīk. Un Hizkija raudāja gauži. **4** Tad Tā Kunga vārds tā notika uz Jesaju: **5** Ej un saki Hizkijam: Tā

saka Tas Kungs, tava tēva Dāvida Dievs: Es tatu lūgšanu esmu klausījis, Es tavas asaras esmu redzējis. Redzi, Es tavām dienām pielikšu vēl piecpadsmi gadus. **6** Un tevi un šo pilsētu es izpestišu no Asīrijas kēniņa rokas un pasargāšu šo pilsētu. **7** Un šī būs tā zime no Tā Kunga, ka Tas Kungs šo lietu darīs, ko Viņš runājis: **8** Redzi, tai ēnai, kas ar Sauli pa tiem kāpieniem pie Ahaza saules stundēnu uz priekšu gājusi, Es likšu iet atpakaļ desmit kāpienius. Un saule gāja atpakaļ desmit kāpienius pa tiem pašiem kāpieniem, kā tā bija gājusi uz priekšu. **9** Šīs ir Hizkijas, Jūda kēniņa, raksts, kad viņš bija slims bijis un no savas slimības palicis vesels. **10** Es sacīju: Pašas savās labākās dienās man jānokāpj kapa vārtos, mani atliekamie gadi man top atņemti. (*Sheol h7585*) **11** Es sacīju: Es vairs nerēdzēšu To Kungu, To Kungu tai zemē, kur tie dzīvie, es vairs neieraudzīšu cilvēkus tai vietā, kur tie aizmigušie mājo. **12** Mans nams top nooplēsts un aizcelts, kā ganu būdiņa; es savu dzīvību satinu kā audējs (savu audeklī). Viņš mani nogriež kā no riestavas. Pirms nakti metās, Tu man dari galu. **13** Es gaidīju līdz rītam, bet kā lauva Viņš salauž visus manus kaulus. Pirms nakti metās, Tu man dariši galu. **14** Es kliedzu kā dzērve un bezdelīga, es vaidēju kā balodis, manas acis nogura uz augšu skatoties. Ak Kungs, man ir bail, izpesti mani! **15** Ko lai es sakū? Kā viņš man solījis, tā viņš ir darijis; klusus es nu staigāšu visu savu mūžu manas dvēseles skumju dēļ. **16** Ak Kungs! No tā cilvēks atdzīvojās, un iekš tā visa stāv mana gara dzīvība, Tu mani atspirdzināsi un mani atkal dariši dzīvu. **17** Redzi, rūgtums palicis man par svētību, pats rūgtums, bet Tu manu dvēseli mīlīgi esi apkampis, ka tā nenāktu trūdēšanas bedrē, jo Tu visus manus grēkus esi metis aiz Sevi. **18** Jo elle Tevi neteic, un nāve Tevi neslavē, tie, kas grimst bedrē, necerē uz Tavu patiesību. (*Sheol h7585*) **19** Tie dzīvie, tie dzīvie, tie Tevi slavē, kā es šodien; tēvs bērniem dara zināmu Tavu patiesību. **20** Tas Kungs ir man par pestīšanu, un mēs dziedāsim savas dziesmas, kamēr dzīvosim Tā Kunga namā. **21** Un Jesaja sacīja: Lai nēm vienu viņu rausi un liek plāksteri uz to trumu, tad viņš paliks vesels. **22** Un Hizkija sacīja: Kāda ir tā zime, ka es noiešu Tā Kunga namā?

39 Tanī laikā Merodaks BalAdans, BalAdana dēls, Bābeles kēniņš, sūtīja grāmatas un dāvanas pie Hizkijas, jo tas bija dzirdējis, ka viņš bija slims bijis un atkal palicis vesels. **2** Un Hizkija priečajās par tiem un tiem rādīja savu mantas namu, to sudrabu un zeltu, tās dārgās zāles un to smalko eļļu un visu savu bruņu namu un visu, kas viņa mantās bija; nekas nebija visā viņa namā un visā viņa valstī, ko Hizkija tiem nebūtu rādījis. **3** Tad pravietis Jesaja nāca pie kēniņa Hizkijas un uz to sacīja: Ko šie vīri sacījuši un no kurienes tie pie tevis nākuši? Un Hizkija sacīja: Tie no tālas zemes pie manis nākuši, no Bābeles. **4** Un viņš sacīja: Ko tie laba redzējuši tavā namā? Un Hizkija sacīja: Tie visu redzējuši, kas manā namā, nekā nav no manām mantām, ko es tiem nebūtu rādījis. **5** Tad Jesaja sacīja uz Hizkiju: Klausies Tā Kunga Cebaoš vārdu. **6** Redzi, dienas nāks, ka viss, kas ir tavā namā, un ko tavi tēvi līdz šai dienai sakrājuši, taps novests uz Bābeli, nekas netaps atlicināts, saka Tas Kungs. **7** Un no taviem dēliem, kas no tevis nāks, ko tu dzemdināsi, viņi nems, ka tie būs par kambar junkuriem Bābeles kēniņa pilī. **8** Un Hizkija sacīja uz Jesaju: Tā Kunga vārds ir labs, ko

tu runājis. Un viņš sacīja: Kad tik miers un drošība pastāv manā laikā.

40 Iepriecinājiet, iepriecinājiet Manus ļaudis, saka jūsu Dievs. **2** Runājiet laipnigi ar Jeruzālemi un sauciet uz viņu, ka viņas karošana pagalam, ka viņas noziegums salīdzināts, ka viņa divkārtīgu tiesu dabūjusi no Tā Kunga rokas par visiem saviem grēkiem. **3** Saucēja balss ir tuksnesī: sataisiet Tam Kungam ceļu, dariet klajumā staigājamu ceļu mūsu Dievam. **4** Visas ieļejas taps paaugstinātas un visi kalni taps pazemoti, un kas nelidzens, taps lidzens, un kas celmains, taps klajums. **5** Un Tā Kunga godība taps parādīta un visa miesa kopā to redzēs, jo Tā Kunga mute ir runājusi. **6** Balss saka: Sau! Un viņš saka: Ko man būs saukt? Visa miesa ir zāle, un viss viņas labums kā puķe laukā. **7** Zāle nokalst, puķe savīst, kad Tā Kunga Gars pūš virsū; tiešām tie laudis ir zāle. **8** Zāle nokalst, puķe savīst, bet mūsu Dieva vārds pastāv mūžīgi. **9** Cīāna, labas vēsts sludinātāja, kāp uz augstu kalnu; Jeruzāleme, labas vēsts sludinātāja, pacel savu balsi ar spēku, pacel to, nebsties! Saki Jūda pilsētām: redzi, jūsū Dievs! **10** Redzi, Tas Kungs Dievs nāk varens, un Viņa elkonis valdis, redzi, Viņa alga ir pie Viņa, un Viņa atmaksāšana Viņa priekšā. **11** Viņš ganīs Savu ganāmo pulku kā gans, Viņš sapulcinās tos jērus Savās rokās un nesīs Savā klēpi un vedīs lēnītiņām tās grūtās avju mātes. **12** Kas izmērojis ūdeni ar sauju un apņēmis debesis ar spridi un satvēris zemes pišļus ar sieciņu(mērtrauku) un nosvēris kalnus ar svaru un pakalnus svaru kausā. **13** Kas ir pamācījis Tā Kunga Garu un bijis Viņa padoma devējs, kas Viņam būtu mācījis gudribu? **14** Pie kā Viņš padomu meklējis, ka tas Viņam saprašanu būtu devīs un Viņam būtu mācījis tiesas ceļu, un Viņam būtu mācījis atzišanu un Viņam zināmu darījis gudribas ceļu? **15** Redzi, tautas ir kā pilite pie spaīna un kā puteklītis svaru kausā; redzi, Viņš salas pacel kā putekļus. **16** Un ar Libanu nepietiek priekš dedzināšanas, un ar viņa zvēriem priekš Viņa dedzināmiem upuriem. **17** Visas tautas ir kā nekas priekš Viņa, un pie Viņa top turētas par nieku un par neko. **18** Kam jūs līdzināsiet to stipro Dievu? Jeb kādu līdzību jūs Viņam gribat taisīt? **19** Gan amatnieks lej bildi un sudrabkalnis to apvelk ar zeltu un pielej sudraba ķēdes klāt. **20** Kas ir nabags, kam maz pie rokas upurēt, tas izmeklē koku, kas nesatrūd, viņš sev meklē gudru meistarū, taisīt bildi, kas neškobās. **21** Vai jūs nezināt? Vai jūs nedzirdat? Vai jums no iesākuma nav stāstīts? Vai jūs neesat izpratuši zemes radišanu? **22** Viņš sēž pār zemes virsu, un viņas iedzīvotāji ir kā siseņi. Viņš debesis izklāj kā smalku palagu un tās izpleš kā telti, kur dzīvo. **23** Viņš lielus kungus dara par nieku un zemes soģus par neko. **24** Tā kā tie nebūtu ne dēstīti, ne sēti, nedz viņu celms iesaknōjies zemē; kad Viņš uz tiem pūtis, tad tie nokaltīs, un viesulis tos aizvedīs kā pelus. **25** Ar ko tad jūs Mani līdzināsiet, kam Es būtu līdzīgs? Saka tas Svētais. **26** Pacelat savas acis uz augšu un skatāties, kas šīs lietas ir radījis un izved viņu pulku pēc skaita? Viņš tos visus sauc pie vārda pēc sava lielā spēka, un viņa stiprumis ir tik varens, ka neviena netrūkst. **27** Kāpēc tad tu saki, Jēkab, un tu Israēl, runā: mans celš ir priekš Tā Kunga paslēpts, un mana tesa aiziet manam Dievam garām? **28** Vai tu to nezini, vai tu to neesi dzirdejīs? Mūžīgs Dievs ir Tas Kungs,

kas zemes galus radījis; viņš nepiekūst un nenogurst, viņa prāts ir neizprotams. **29** Viņš piekusūšiem dod spēku un vairo stiprumu nespēcīgiem. **30** Jaunie piekusīs un nogurs, un jaunekļi kritin kritis: **31** Bet kas uz To Kungu paļaujas, dabūs jaunu spēku; tie skries uz augšu ar spārniem kā ērgļi, tie tecēs un nepiekusīs, tie staigās un nenogurs,

41 Ciešat Man klusu, salas, un lai tautas nemas jaunu spēku. Lai tie atrāk, lai nu runā, ejam kopā tiesāties. **2** Kas no austruma puses to uzmodinājis, kam taisnība iet līdz, kur viņš staigā? Kas tautas viņa priekšā ir nodevis un darījis, ka viņš valda pār kēniņiem, un tos devīs viņa zobenam kā pišļus un viņa stopam kā izkaisītas pelavas, **3** Ka viņš tiem dzenās pakāļ un neaiztikts iet ceļu, kur viņa kāja nebija gājusi? **4** Kas to ir darījis un pastrādājis? Tas, kas cilveku ciltis aicinājis no iesākuma. Es Tas Kungs esmu tas pirmais un pie tiem pēcnākamiem Es vēl esmu tas pats. **5** Salas to redzēja un bijājās, zemes gali drebēja; tie atrāca tuvu un piegāja klāt. **6** Viens palidzēja otram un sacīja uz savu brāli: Esi stiprs! **7** Un kalējs drošināja sudrabkali, kas ar veserī gludina to, kas sit uz laktu, un sacīja par to taisīto darbu: Tas būs labs; pēc viņš to stiprināja ar naglām, lai nekust. **8** Bet tu, Israēl, Mans kalps, Jēkab, ko Es esmu izredzējis, Ābrahāma, Mana miļā, dzimums, **9** Tu, ko Es esmu sagrābīs no pasaules galīem un esmu aicinājis no viņas malām, un uz ko Es sacījis: Tu esi Mans kalps, tevi Es esmu izredzējis un tevi neesmu atmetis, - **10** Nebisties, jo Es esmu ar tevi, neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs; Es tevi stiprināju, Es tev arī palidzu, Es tevi arī turu ar Savas taisnības labo roku. **11** Redzi, kaunā taps un par apsmieklu visi, kas pret tevi iedegās; izniks un ies bojā tie ļaudis, kas ar tevi strīdās. **12** Tu tos meklēsi, bet tos neatradīsi; tie ļaudis, kas ar tevi strīdās, izniks, un kas ar tevi karos, taps par nieku. **13** Jo Es Tas Kungs, tavs Dievs, satveru tavu labo roku, Es, kas uz tevi sakū: Nebisties, Es tev palidzu. **14** Nebisties, tārpiņ Jēkab, Israēla pulcīn; Es tev palidzu, saka Tas Kungs, un tavs Pestītājs ir Tas Svētais iekš Israēla. **15** Redzi, Es tevi daru par asiem jauniem kuļamiem ratiem, kam asas naglas, tu kalnus sakulsi un satrieksi un darīsi pakalnus par pelavām. **16** Tu tos vētīsi, ka vējš tos aiznes un viesulis tos izkaisa. Bet tu priečāsies iekš Tā Kunga un lielīsies iekš Israēla svētā Dieva. **17** Tie bēdīgie un nabagi meklē ūdeni, un nav, viņu mēle kalst no tvīkšanas. Es Tas Kungs tos paklausīšu, Es, Israēla Dievs, tos neatstāšu. **18** Es upes izlaidīšu no plikiem kalniem un avotus pašās ieļejas; Es tuksnesi darišu par ūdens ezeru un sausu zemi par ūdens avotiem. **19** Es tuksnesi stādišu ciedrus, akācijas un mirtes un ellās kokus; Es sausā klajumā stādišu priedes, egles un buksu kokus kopā. **20** Lai tie redz un atzīst, apdomā un visi kopā saprot, ka Tā Kunga roka to ir darījusi, un tas Svētais iekš Israēla to ir radījis. **21** Nesiet šurp savas tiesas lietas, saka Tas Kungs, atnesiet, ar ko jūs savu taisnību varat pierādīt, saka Jēkaba kēniņš. **22** Lai nāk un mums sludina tās lietas, kas vēl notiks. Stāstiet tās pirmās lietas, kas ir bijušas, ka mēs tās savā sirdi ievērojam un zinām viņu galu, vai sludinājiet mums tās nākamās lietas. **23** Stāstiet tās zimes, kas vēl būs, ka atzīstam, jūs esam dievus. Un dariet ko darīdami, vai labu, vai launu, tad saskatīsimies un to kopā redzēsim. **24** Redzi, jūs neesat nekas, un jūsu darbs nav it nekas; negantība ir, pēc jums

kārot. **25** Es to pamodināju no ziemeļa puses, un viņš nāk no saules lēkšanas, kas piesauc Manu vārdu; viņš ies pār valdniekiem kā pār dubļiem, un kā podnieks min mālus. **26** Kas to stāstījis no iesākuma, ka mēs to zinātu, jeb pagājušos laikos, ka mēs sacītu? Taisnība? Bet nevienna nav, kas to stāstījis, un nevienna, kas ko labu sludinājis, un nevienna, kas no jums būtu dzirdējis vārdus. **27** Es tas pirmais saku uz Ciānu: Redzi, te tas ir! - un uz Jeruzālemi: Es došu prieka vēstnesi. **28** Un Es skatos, bet tur nav nevienna, un viņu starpā tur nav padoma devēja, ka Es tos vaicātu un tie dotu atbildi. **29** Redzi, tie visi nav nekas, viņu darbi nav it nekas, viņu lietās bildes ir tukšs vējš.

42 Redzi, Tas ir Mans kalps, kam Es palīdzu, Manis izredzēts, pie kā Manai dvēselei labs prāts. Es savu Garu esmu licis uz Viņu, tautām iznest tiesu. **2** Viņš nebrelks nedz pacels Savu balsi, un Viņa balsi nedzirdēs pa ielām. **3** Ielūzušu niedri Viņš nesalauzis un kvēlošu dakti Viņš neizdzēsīs, Viņš tiesu nesīs ar patiesibu. **4** Viņš nenogurs un nesalūzīs, kamēr ieceļs tiesu virs zemes, un jūras salas cerēs uz Viņa bauslibu. **5** Tā saka Dievs, Tas Kungs, kas debesis radijs un izplāta, kas zemi izklājis ar viņas augliem, kas dvašu dod tiem ļaudim, kas tur mīt, un garu tiem, kas virs tās staigā. **6** "Es Tas Kungs Tevi esmu aicinājis iekš taisnības un Tevi satveru pie Tavas rokas un Tevi pasargāju un Tevi ieceļu par derību ļaudīm, par gaišumu pagāniem, **7** Atvērt akliem acis un saistītos izvest no cietuma un no cietuma nama tos, kas sēž tumsībā. **8** Es esmu Tas Kungs, tas ir Mans vārds, un Savu godu Es citam nedošu, nedz Savu slavu elkiem. **9** Redzi, kas papriekš sludināts, tas ir noticis, un jaunu Es stāstu; pirms tas izplaukst, Es jums to dodu dzirdēt." **10** Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, Viņa slavu no zemes galīem; jūras braucēji ar viņas pilnumu, salas ar saviem iedzīvotajiem. **11** Tuksnesis un viņa pilsētas lai paceļ balsi, un ciemi, kur Kēdars dzīvo; lai gavilē, kas dzīvo klints kālnos, lai tie sauc no kālnu galīem. **12** Lai Tam Kungam dod godu un lai pasludina Viņa slavu salās. **13** Tas Kungs iziet kā varonis, kā karavīrs Viņš iekarsis dusmās; Viņš sauc, Viņš kliedz, Saviem ienaidniekiem Viņš rādās varens. **14** Sen laiku Es esmu klusus cietis, esmu klusus bijis un savaldījies. Bet nu Es brēķušu, kā sieva, kas dzemdē, elzdamas un pūzdamas ar varu. **15** Es postišu kālnus un pakalnus un likšu sakalst visam viņu zaļumam un darišu upes par salām, un izķāvēšu ezerus. **16** Un Es vadišu aklus pa ceļu, ko tie nav zinājuši, Es tiem likšu staigāt pa tekām, ko tie nav pazinuši, Es darišu tumsību priekš viņu acīm par gaismu un nelīdzenumu par lidzenumu. Tā Es darišu un tos neatstāšu. **17** Bet atpakaļ būs griezties un palikt visiem kaunā, kas paļaujas uz elkiem un saka uz lietām bildēm: Jūs esat mūsu dievi. **18** Klausāties, kurlie, un skatāties, aklie, un redziet. **19** Kas ir tik aklš kā Mans kalps un tik kurlis kā Mans vēstnesis, ko Es sītu? Kas ir tik aklš kā Tas mīlais, un tik aklš kā Tā Kunga kalps? **20** Tu esi daudz redzējis, bet neesi ievērojis, ausis atdarījis, bet viņš nedzird. **21** Tam Kungam bija labs prāts Savas taisnības dēļ, dot lielu un augstu bauslibu. **22** Bet tie ir postīti un aplaupīti ļaudis, visi saistīti alās un apslēpti cietuma namos, tie ir palikuši par laupījumu, un nav nevienna, kas tos izglābj, par postījumu, un nav nevienna, kas saka: Atdod atpakaļ. **23** Kas jūsu starpā to liek vērā, kas uzmanā un klausās, kas pēc

būs? **24** Kas Jēkabu nodeva uz postu un Israēli laupītājiem? Vai ne Tas Kungs, pret ko esam grēkojuši? - Jo tie negribēja staigāt Viņa celos un neklausīja Viņa bauslibai. **25** Tāpēc Viņš pār tiem ir izgāzis Savas dusmības bardzību un kara briesmas, ka visapkārt dega; bet tie to neatzina, - un Viņš tos iededzināja, bet tie to neņēma pie sirds.

43 Bet nu Tas Kungs, tavs Raditājs, Jēkab, un tavs darītājs, Israēl, saka tā: nebīsties, jo Es tevi esmu atpestījis, Es tevi esmu saucis pie tava vārda; tu esi Mans. **2** Kad tu iesi caur ūdeņiem, tad Es būšu pie tevis, un caur upēm, tad tās tevi nepārplūdis. Kad tu iesi caur uguni, tad tu nesadegsi, un liesma tevi neaizdedzinās. **3** Jo Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, tas Svētais iekš Israēla, tavs Pestītājs. Ēģipti Es dodu par tavu izpirķšanas maksu, Moru zemi un Sabu tavā vietā. **4** Tāpēc ka tu esi dārgs Manās acis un cienīgs, un Es tevi mīloju, Es esmu devis cilvēkus tavā vietā un tautas par tavu dvēseli. **5** Nebīsties, jo Es esmu pie tevis, Es atvedišu tavu dzimumu no rīta puses un tevi sapulcināšu no vakara puses. **6** Es sacīšu uz ziņēli: Dod šurp! Un uz dienvidu: Neaiztur! Atved Manus dēlus no tālienes un Manas meitas no zemes galīem, **7** Ikkatrū, kas pēc Mana Vārda nosaukti, un ko Es esmu radījis Sev par godu, ko esmu taisījis un darijis. **8** Atved tos aklos ļaudis, kam tomēr acis, un tos kurlos, kam tomēr ausis. **9** Lai visi pagāni top sapulcināti, un tautas lai sanāk kopā. Kurš no tiem to stāstīs? Lai tie mums stāsta tās pagājušās lietas, lai tie atved savus lieciniekus un taisnojās, ka šie dzird un saka: Tas ir tiesta. **10** Jūs esat Mani liecinieki, saka Tas Kungs, un Mans kalps, ko esmu izredzējis, lai jūs atzīstat un Man ticat un saprotat, ka Es tas esmu. Priekš Manis neviens dievs nav bijis un pēc Manis neviens nebūs. **11** Es, Es esmu Tas Kungs, un Pestītāja nav kā vien Es. **12** Es esmu pasludinājis, Es esmu palidzējis, Es esmu zināmu darijis, un sveša(dieva) nebija jūsu starpā. Un jūs esat Mani liecinieki, saka Tas Kungs, ka Es esmu Dievs. **13** Arī no šīs dienas Es esmu tas pats, un nevienna nav, kas var izglābt no Manas rokas; ko Es daru, kas to var novērst? **14** Tā saka Tas Kungs, jūsu Pestītājs, tas Svētais iekš Israēla: jūsu dēļ Es uz Bābeli esmu sūtījis un visus Kaldejušus aizdzinās, ka bija jābēg ar tām laivām, ar kurām bija līksmojušies. **15** Es esmu Tas Kungs, jūsu Svētais, Israēla Raditājs, jūsu kēniņi! **16** Tā saka Tas Kungs, kas ceļu darijis jūrā un teku stipros ūdeņos, **17** Kas izved ratus un zirgus, kara pulku un spēku, - kopā tie ir apgūlušies, tie necelsies atkal augšām, tie ir izdzēsti, kā dakti tie ir izdzisūši. **18** Nepieminiet tās vecās lietas un nedomājiet vairs uz to, kas pagājis. **19** Redzi, Es daru jaunas lietas; jau plaukst, jūs to atzīset; Es darišu ceļu tuksnesī un upes tukšās vietās. **20** Zvēri laukā Mani godās, šakāli un strausi, jo Es ūdeni došu tuksnesī un upes tukšā vietā, dzirdināt Savus ļaudis, Savus izredzētos. **21** Šos ļaudis Es Sev esmu radījis, tie teiks Manu slavu. **22** Un tu Mani neesi piesaucis, Jēkab, nedz Manis pēc pūlējies, Israēl! **23** Tu Mani neesi atnēsi savu dedzināmo upuru avis, nedz Mani godājis ar saviem kaujamiem upuriem. Es tevi neesmu kalpinājis ar ēdamiem upuriem, nedz tevi apgrūtinājis ar viraku. **24** Tu Mani neesi par naudu pircis smaržīgas kalmes un neesi Mani mielojis ar saviem grēkiem, tu Mani esi apgrūtinājis ar saviem noziegumiem. **25** Es, Es tas esmu, kas izdeldu

tavus pārkāpumus Sevis dēl un nepieminu tavus grēkus. **26** Atgādini Mani, lai mēs kopā tiesājamies, teic jel, kā tu vari taisnoties. **27** Tavs pirmais tēvs ir grēkojis un tavi aizstāvētāji pret Mani noziegušies. **28** Tāpēc Es esmu licis negodā svētuma virsniekušus un Jēkabu nodevis lāstam un Israēli kaunam.

44 Bet nu klausies, mans kalps Jēkab, un Israēl, ko esmu izredzējis. **2** Tā saka Tas Kungs, kas tevi radījis un taisījis no mātes miesām, kas tev palīdz: Nebisties, Mans kalps Jēkab, un tu Ješurun, ko Es esmu izredzējis. **3** Jo Es liešū ūdeni uz iztvikušiem un straumes uz izkaltušiem. Es izliešu Savu Garu uz tavu dzimumu un Savu svētību uz taviem bērnu bērniem, **4** Ka tie zaļos kā zāle, kā vītolī pie ūdens strautiem. **5** Šis sacīs: Es piederu Tam Kungam! Un cits sauks Jēkaba vārdu, un třešais rakstīs ar savu roku: Es padodos Tam Kungam! Un godās Israēla vārdu. **6** Tā saka Tas Kungs, Israēla kēniņš un viņa Pestītājs, Tas Kungs Cebaot: Es esmu tas pirmsais un Es esmu tas pēdigais, un cita Dieva nav, kā Es vien. **7** Un kas tā var sludināt kā Es, lai saka un lai liek Man priekšā, kamēr Es esmu licis pirmos ļaudis pasaulē. Lai tie jel stāsta tās nākamās lietas un kas notiks. **8** Neizbalojaties un nebīstaties, - vai Es to sen jau tev neesmu darijis zināmu un stāstījis? Un jūs esat Mani liecinieki, vai ir cits Dievs nekā Es vien? Tiešām, nav cita akmens kalna, Es nezinu nevienu. **9** Elku taisītāji visi nav nekas, un viņu mīluliši neder nekam, un paši ir viņu liecinieki, ka tie nerēdz un nesaprot; tādēļ tie paliks kaunā. **10** Kas ir dievu taisījīs un elku lējis, kas nekam neder? **11** Redzi, visi viņu biedri paliks kaunā, jo tie taisītāji ir cilvēki. Tad lai tie visi gan sapulcīnājas un ceļas, tomēr tie izbīsies un kopā paliks kaunā. **12** Kalējs taisa cirvi un strādā svēlmē un to pataisa ar veseriem un to izstrādā ar sava elkoņa stiprumu; viņš cieš arī badu, ka paliek bez spēka, viņš nedzer ūdeni, ka paliek gurdens. **13** Kas koka darbu strādā, izvelk mēra auklu, nozīmē to ar sarkanu krītu, aptēš to ar cirvjiem un apraksta to ar cirkuli un dara to pēc vīra ģimja, kā skaistu cilvēku, lai stāv namā. **14** Viņš sev cērt ciedru kokus, nēm kļavu vai ozolu, un izlasās kādu starp meža kokiem; osi viņš dēstījis un lietus to ir uzaudzinājis. **15** Tie ir cilvēkam dedzināt, un viņš nem no tiem un sildās, un iededzina un cep maizi un arī iztaisa dievekli un to pielūdz, dara elku un metās priekš tā celos. **16** Vienu pusi viņš sadedzina uguni, no tās pusēs viņš ēd gaļu, viņš cep cepešus un paēd, pats arī sildās un saka: nu labi, man paliek silti, es samanu uguni. **17** Un to, kas atliek, viņš taisa par dievu, sev par elku; priekš tā viņš metās celos un klanās un to pielūdz un saka: izpesti mani, jo tu esi mans dievs. **18** Tie neatzīst un nesaprot, jo viņu acis aizlipušas, ka tie nerēdz, un viņu sirdis, ka tie nesaprot. **19** Un neviens to neņem pie sirds, un nav ne atzīšanas, ne saprāšanas, ka sacītu: vienu pusi es esmu sadedzinājis ar uguni un uz tām oglēm arī maizi cepis, es gaļu pie tā esmu cepis un ēdis, vai nu man to, kas atliek bija darīt par negantību, vai man priekš koka gabala bija celos mesties? **20** Kam prāts nesās uz pelniem, to apmānītā sirds maldina, un viņš neizglābj savu dvēseli un nesaka: vai nav viltība manā labā rokā? **21** Piemini to, Jēkab un Israēl, jo tu esi Mans kalps; Es tevi esmu radījis, tu esi Mans kalps, Israēl, neaizmirsti Mani. **22** Es izdeldu tavus pārkāpumus kā miglu un tavus grēkus ka mākonī.

Atgriezies pie Manis, jo Es tevi esmu atpestījis. **23** Gavilējat, debesis, jo Tas Kungs to ir darījis, sauciet priecīgi, zemes dzīlumi, celāt troksni, kalni, ar prieku dziesmām, meži un visi koki iekš tā; jo Tas Kungs Jēkabu atpestījis un Israēli pagodinājis. **24** Tā saka Tas Kungs, tavs Pestītājs, kas tevi taisījis no mātes miesām. Es esmu Tas Kungs, kas visu dara, kas debesi izpletis, Es viens pats, un kas zemi izklājis, bez cita nevienu, **25** Kas iznīcīna zīlnieku zīmes un zvaigžņu cienītajus dara trakus, kas gudriem liek atpakaļ griezties un viņu gudribu dara par ģekību. **26** Kas apstiprina Sava kalpa vārdu un liek izdoties Savu vēstnešu padomam; kas uz Jeruzālemi saka, lai tur atkal ļaudis dzīvo, un uz Jūda pilsētam: Jūs tapsiet atkal uztasītas, un Es uztasīšu viņas postītās vietas; **27** Kas uz dzīlumu saka: Izsīksti! Un tavus strautus Es darišu sausus; **28** Kas uz Kiru saka: Mans gans! Un viņš izdarīs visu Manu prātu, sacīdams uz Jeruzālemi: topi celta! Un Dieva nams lai top taisīts!

45 Tā saka Tas Kungs uz savu svaidīto, Kiru: Es to satveru pie viņa labās rokas, ka Es tautas viņa priekšā metu pie zemes, un atraisu kēniņu jostas, un atdaru priekš viņa durvis, un vārti nepaliiek aizslēgti. **2** Es iešu tavā priekšā un darišu lidzenus nelidzenos ceļus, es salauzīšu vara durvis un sadaužīšu dzelzs aizšaujamos. **3** Un Es tev došu mantas, kas tumsā, un apslēpto bagātību, lai tu atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs, kas tevi sauc pie vārda, tas Israēla Dievs, **4** Jēkaba, Mana kalpa dēļ, un Israēla, Mana izredzētā, dēļ. Un Es tevi saucu pie tava vārda, Es tevi mīlīgi uzrunāju, kad tu Mani vēl nepazini. **5** Es esmu Tas Kungs, un cits neviens, dieva nav, kā Es vien. Es tevi esmu apjōzis, jebšu tu Mani nepazini, **6** Lai zināms top no saules uzlēkšanas un noiešanas, ka nevienna nav bez Manis: Es esmu Tas Kungs, un cits neviens. **7** Es ceļu gaismu un radu tumsu, Es daru mieru un radu ļaunumu. Es Tas Kungs daru to visu. **8** Piliet, debesis, no augšienes, un padabeši lai izlej taisnību; lai zeme atveras un izdod pestīšanu, un taisnība lai līdz izaug: Es Tas Kungs to esmu radījis. **9** Vai tam, kas pretī runā savam radītājam, poda gabals starp poda gabaliem no zemes! Vai gan māls saka uz savu taisītāju: ko tu dari? Jeb vai tavs darbs sacīs: viņam nav rokas? **10** Ak vai, tam, kas saka uz tēvu: kam tu dzemdiņi? Un uz māti: kam tu dzemde? **11** Tā saka Tas Kungs, tas Svētās iekš Israēla un viņa Radītājs: Vaicājiet no Manis nākamas lietas; Manus bērnus un Manas rokas darbu pavēliet Man. **12** Es esmu darijis zemi un radījis cilvēku zemes virsū. Es tas esmu, Manas rokas izplātījušas debesis, un Es pavēlu visam viņu spēkam. **13** Es viņu esmu uzmodinājis taisnībā un darišu visus viņa ceļus lidzenus. Viņš uzceļs Manu pilsētu un atlaidis Manus cietumniekus, ne par maksu un ne par dāvanām, saka Tas Kungs Cebaot. **14** Tā saka Tas Kungs: ēģiptiešu padoms, Moru ļaužu manta un Zabieši, vīri garu augumu, nāks pie tevis un tev piederēs, un staigās tev pakal; saistīti tie atnāks un klanīsies priekš tevis, tie tevi pielūgs: Patiesi, Dievs ir ar tevi, un nav cita Dieva. **15** Patiesi, Tu esi apslēpts Dievs, Israēla Dievs, Pestītājs. **16** Tie taps kaunā un par apsmieklu visi; tie aizies kopā ar kaunu, kas taisa elka dievus. **17** Bet Israēls top atpestīt caur To Kungu ar mūžīgu pestīšanu; jūs netapsiet kaunā nedz par apsmieklu mūžīgi mūžam. **18** Jo tā saka Tas Kungs, kas debesis radījis, tas Dievs, kas zemi iztaisījis un darijis; Viņš

to ir cēlis, Viņš to nav radījis, ka būtu tukša, bet Viņš to taisījis, lai tur dzīvo: Es esmu Tas Kungs, un cits neviens. **19** Es neesmu slepeni runājis kādā tumšā zemes vietā: Es uz Jēkaba dzīmumu neesmu sacījis: meklējiet Mani velti! Es esmu Tas Kungs, kas runā taisnību un sludina patiesību. **20** Sapulcējaties un nāciet, tuvojaties visi līdz, kas izglābtī no pagāniem! Tie nezin neieka, kas apkārt nēsā savus izgrieztos koka tēlus, un pielūdz dievu, kas nevar izpestīt. **21** Sludiniet un nāciet klat, sarunājaties kopā. Kas to ir darījis zināmu no veciem laikiem, kas to sen stāstījis? Vai ne Es, Tas Kungs? Un cita Dieva nav, kā Es vien, taisnā Dieva un Pestītāja neviena nav, kā Es vien. **22** Griezaties pie Manis, tad jūs tapsiet pestīti, visas pasaules gali, jo Es esmu Dievs, un cits neviens. **23** Es esmu zvērējis pie Sevis paša, taisnība no Manas mutes izgājusi, vārds, kas nav pārgrozāms: tiešām, visi ceļi Manā priekšā locīsies, visas mēles Man zvērēs. **24** Par Mani sacīs: tiešām, iekš Tā Kunga ir taisnības darbi un stiprums. Pie Viņa ies. Bet kas Viņam turas pretī, paliks kauna. **25** Iekš Tā Kunga taps taisnoti un lielīsies visi, kas no Israēla dzīmuma.

46 Bels grūst, Nebus krīt, viņu tēlus uzliek kustonīem un lopiem; ko jūs nesat, ir nesama nasta piekusūšiem (lopiem). **2** Tie visi kopā klūp un krīt, tie nevar izglābt to nastu, bet iet paši cietumā. **3** Klausies uz Mani, Jēkaba nams, un visi atlikušie no Israēla nama, ko esmu nesis no mātes miesām un uzņēmis no mātes klēpja. **4** Un līdz pašam vecumam Es būšu tas pats, kamēr jūs topat sirmi, Es nesišu. Es to esmu darījis, un Es jūs uzņemšu, un Es nesišu un izglābšu. **5** Kam jūs Mani lidzīnāsiet un turēsiet lidzīgu? Ar ko Mani salidzīnāsiet, ka būtu vienādi? **6** Tie izber zeltu no maka un sver sudrabu ar svaru, tie sader sudraba kalēju, un tas to iztaisa par dievekli, tie metās ceļos un to pielūdz. **7** Tie to ceļ uz pleciem, to nes, un to nolieks savā vietā. Tur viņš stāv un neatstājās no savas vietas; viņu ari piesauc, bet tas neatbild un neviena neizglābj no bēdām. **8** Pieminiet to un turaties stipri, jūs pārkāpēji, ķemiet to pie sirds. **9** Pieminiet pagājušās lietas no vecu veciem laikiem; jo Es esmu Dievs, un cits neviens, Es esmu Dievs, un nav neviena kā Es, **10** Kas no iesākuma galu dara zināmu, un no senlaikiem to, kas vēl nav noticeis, kas saka: Mans padoms pastāvēs, un Es darišu visu, kas Man patik. **11** Es aicināju ērgli no rīta puses un viru pēc Sava padoma no tālas zemes. Es to esmu runājis un tam likšu nākt, Es to esmu apnēmies, Es to ari izdarīšu. **12** Klausāties uz Mani, cietsirdīgie, kas esat tālu no taisnības. **13** Es Savu taisnību tuvu esmu atnesis, tā nebūs tālu, un Mana pestīšana nekavēsies, jo Es došu pestīšanu Ciānā, iekš Israēla Savu godību.

47 Kāp zemē un sēdi pīšos, jaunava, Bābeles meita; sēdies zemē, Kaldeju meita, goda krēsla nav! Jo tevi vairs nesaugs par smalku un kāru(miligu). **2** Nēm dzirnas un mal miltus, atklāj savu apsegū, atsedz kājas, atklāj ceļus, briēn caur upēm. **3** Tavs kailums taps atsegt, un tavs kaunums būs redzams, Es atriebšos un nežēlošu neviena. **4** Mūsu Pestītāja vārds ir Kungs Cebao, tas Svētās iekš Israēla. **5** Sēdi klusu un lien tumsā, Kaldeju meita, jo tevi vairs nesaugs par valstu valdnieci. **6** Es biju dusmīgs par Saviem ļaudīm, Es liku negodā Savu mantības tiesu, un tos nodevu tavā rokā. Bet tu viņiem neparādīji žēlastības, tiem

veiciem tu uzliku savu loti grūto jūgu, **7** Un sacīji: Es būšu mūžīgi valdniece; tā ka tu šīs lietas neesi pie sirds nēmusi, tu neesi apdomājusi galu. **8** Tad nu, klausies šo, tu vēlīgā, kas bez bēdām sēdi un saki savā sirdī: es un cita neviena! Es nepalikšu par atraitni un nebūšu bez bērniem. **9** Tomēr šīs divas lietas piepeši nāks pār tevi vienā dienā: bērnu nebūs, un atraitne būsi, ar pilnu mēru tas nāks pār tevi, ar visu tavu lielo buršanu un ar visu tavu varen lielo vārdošanu. **10** Jo tu esi paļavusies uz savu blēdību un sacījusi: neviens mani nerēdz. Tava gudrība un tava zināšana tevi pievīlusi, un tu esi sacījusi savā sirdī: es un cita neviena! **11** Tādēļ pār tevi nāks ļaunums ko tu nemācēsi atburst, un uz tevi kritis posts, ko tu ar upuriem nevarēsi novērst, jo piepeši pār tevi nāks nelaime, ko tu neparedzi. **12** Paliec jel pie savas vārdošanas un pie savas lielās buršanas, ar ko tu esi darbojusies no savas jaunības, varbūt varēsi izpestīties, varbūt ko izbiedēt! **13** Tu esi piekususi no savu padomu pulka. Lai jel nu ceļas un lai tevi glābj tie debess dalītāji un zvaigžņu skaitītāji, kas pēc mēnešiem ziņo to, kas pār tevi nāks. **14** Redzi, tie ir kā rugāji, uguns tos aprīs, tie savas dvēseles nevarēs izglābt no varenas liesmas. Tās nebūs ogles, kur sildīties, nedz uguns, pie ka atsēsties. **15** Tādi tev būs tie, ar ko esi darbojusies, tavi biedri no tavas jaunības; ikviens maldīsies pa savu celu, neviens tevi neizpestīs.

48 Klausāties šo, Jēkaba nams, ko sauc pēc Israēla vārda un kas iztečējuši no Jūda avota, kas zvērējāt pie Tā Kunga vārda un pieminat Israēla Dievu, bet nevis patiesībā nedz taisnībā! **2** Jo tie nosaucās pēc tās svētās pilsētas un palaujas uz Israēla Dievu; Kungs Cebao ir viņa vārds. **3** “Tās priekšējās lietas Es sen jau esmu pasludinājis, un no Manas mutes tās nākušas, un Es tās esmu darijis zināmas. Piepeši tās esmu izdarījis, un tās notikušas. **4** Es zināju tevi esam stūrgalvīgu, un ka tavs pakausis ir dzelzs gabals un tava pierē varš. **5** Tādēļ tev to sen esmu pasludinājis, pirms tās notika, Es tev to esmu devis dzirdēt, ka tu nesacītu: mans elkadiems to darijis un mans tēls un mana bilde to pavēlējuši. **6** Tu to esi dzirdējis, redzi nu visu to! Vai tad jums to nebūs pasludināt? No šā briža Es tev daru zināmas jaunas lietas un aplēptas lietas, ko tu nezini. **7** Tagad tās radītas un nevis sen, un ne dienu iepriekš tu no tām neesi dzirdējis, lai nevari sacīt: redzi, es to esmu zinājis. **8** To tu neesi ne dzirdējis ne zinājis nedz tava auss senāk bijusi atdarīta. Jo Es zināju, ka tu esi pavisam neuzticams, un ka no mātes miesām tevi sauc (par) pārkāpēju. **9** Sava vārda dēļ Es Savu dusmību pavilcināju, un Savas slavas dēļ Es savaldos tev par labu, ka tevi neizdeldu. **10** Redzi, Es tevi esmu šķīstījis, tomēr nekā sudrabu, Es tevi esmu pārbaudījis bēdu cepli. **11** Manis dēļ, Manis dēļ Es to daru, lai(Mans vārds) netop zaimots. Un Savu godu Es nedošu citam. **12** Klausāties uz Mani, Jēkab, un Israēl, Manis aicināts, Es tas esmu, Es tas pirmais un Es tas pēdīgais. **13** Tiešām, Mana roka zemi ir likusi, un Mana labā roka izplātījusi debesis; kad Es uz tām saucu, tad tās visnotā stāv. **14** Sapulcējaties visi un klausāties, kurš no šiem šīs lietas pasludinājis? Tas, ko Tas Kungs mil, tas izdarīs Viņa prātu pret Bābeli, un Viņa elkonis būs pret Kaldejiem. **15** Es, Es to esmu runājis, un Es viņu esmu aicinājis, Es viņam likšu nākt, un viņu celš labi izdosies. **16** Nākat klāt pie Manis, klausāties šo: no iesākuma Es nekā neesmu runājis

slepenībā, (bet) no tā laika, kad tas sācies, es še esmu.” Un nu Tas Kungs Dievs mani sūtījis un Viņa Garu. **17** Tā saka Tas Kungs, tavs Pestītājs, tas Svētais iekš Israēla: Es Tas Kungs, tavs Dievs, Es tevi mācu, kas piederas, Es tevi vadu pa to ceļu, kur jāiet. **18** Kaut tu Manus baušus liktu vērā, tad tav miers būtu kā upe, un tava taisnība kā jūras viļņi. **19** Un tavs dzīmums būtu kā smiltis, un tava mīses augli kā viņu zvīrgzdes, un viņa vārds neizzustu nedz taptu izdeldēts Manā priekšā. **20** Ejat ārā no Bābeles, bēdžiet no Kaldejiem, ar prieka balsīm sludinājiet, dariet to zināmu, izpaudiet to lidz zemes galiem, sakāt: Tas Kungs Savu kalpu Jēkabu atpestījis. **21** Un tie neizslāpa, kad Viņš tos vadīja pa tuksnesi, Viņš tiem ūdeni iztecināja no klints un šķēla klinti, ka ūdens izteceja. **22** Bet bezdievīgiem nav miera, saka Tas Kungs.

49 Klausāties uz mani, salas, un nēmiet vērā, tauta no tālienes: Tas Kungs mani aicinājis no mātes mīsām, Viņš manu vārdu minējis, kad es vēl biju mātes mīsās. **2** Un Viņš manu muti darijis kā asu zobenu, Savas rokas ēnā Viņš mani apslēpis. Viņš mani iecēlis par spožu bultu un glabājis Savā bultu makā. **3** Un Viņš uz mani sacījis: tu esi Mans kalps, Israēl, pie kā Es pagodināšos. **4** Bet es sacīju: es esmu velti strādājis, es savu spēku esmu tērējis par neko un velti; tomēr mana tiesa ir pie Tā Kunga un mana alga pie mana Dieva. **5** Un nu saka Tas Kungs, kas no mātes mīsām mani darijis Sev par kalpu, Jēkabu atkal atvest pie Viņa un Israēli pie Viņa sapulcīnāt - un es esmu pagodināts Tā Kunga acīs, un mans Dievs ir mans stiprumis. **6** Viņš saka: tas ir maz, ka tu esi Mans kalps, uztaisīt Jēkaba ciltis un atkal atvest Israēla izsargātos; bet Es tevi arī pagāniem esmu iecēlis par gaišumu, ka tu esi Mana pestišana līdz pasaules galiem. **7** Tā saka Tas Kungs, Israēla Pestītājs, viņa Svētais, uz to, kam dvēsele top nīcināta, ko ļaudis tur par negantību, kas varas darītājem par kalpu. Kēniņi redzēs un pacelsies, lielkungi metisies zemē Tā Kunga dēļ, kas ir uzticīgs, Israēla Svētā dēļ, kas tevi izredzējis. **8** Tā saka Tas Kungs: Es tevi esmu paklausījis labā pieņemīgā laikā, un tev esmu palidzējis pestišanas dienā. Un Es tevi pasargāšu un tevi iecēlu tautai par derību, zemi uztaisīt, ka ikviens iemanto savu postito daļu, **9** Un sacīt uz tiem, kas cietumā: ejat ārā! Uz tiem, kas tumsā: nāciet gaismā! Tie ganīsies ceļmalā un ganība tiem būs visās augstās vietās. **10** Tie ne izsalks, nedz izslāps, tos arī nespiedis ne karstums, ne saule; jo viņu apžēlotājs tos vadīs un tos vedīs lēniņām pie ūdens avotiem. **11** Un Es darišu visus Savus kalnus par ceļu, un Mani lielcelī taps paaugstināti. **12** Redzi, šie nāks no tālienes, un redzi, šie no ziemela puses un no jūras, un šie no Sinimas zemes. **13** Gavilējat, debesis, un priečājies, zeme, sākat gavilēt, kalnī, jo Tas Kungs ieprecina Savus ļaudis un apžēlojās par Saviem bēdīgiem. **14** Bet Cīāna saka: Tas Kungs mani atstājis, un Tas Kungs mani aizmirsis. **15** Vai sieva var aizmirst savu zīdāmo bērnu, neapžēlodamās par savu mīses dēlu? Un jebšu viņa to aizmirstu, tomēr Es tevi neaizmiršu! **16** Redzi, Savās rokās Es tevi esmu rakstījis, tavi mūri ir vienmēr Manā priekšā. **17** Tavi bērni steigīsies šurp, bet tavi postītāji un izdeldētāji ies projām no tevis. **18** Pacel savas acis visapkārt, un redzi: visi šie sapulcīnājās un nāk pie tevis. Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs, tu tapsi ar visiem šiem apģērbta tā kā ar

glītumu un apjozīsies ar tiem kā brūtē, **19** Jo tava aplaupītā, iztukšotā, nopostītā zeme tev nu taps visai šaura tik daudz iedzīvotāju dēļ, un tavi aprijēji atkāpsies tālu no tevis. **20** Tad tie bērni, kas bija zuduši, sacis priekš tavām ausīm: tā vieta priekš manis ir šaura; ej tālāk, ka es varu dzīvot. **21** Bet tu sacīsi savā sirdi: kas man šos dzemdinājīs, jo es biju bez bērniem, vienteile, es biju cietumā vesta un atstumta; kas tad šos man ir uzaudzinājīs? Redzi, es biju atstāta viena, kur tad šie bija? **22** Tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es pacelšu Savu roku uz pagāniem un izcelšu tautām Savu karogu, tad tie tavus dēlus atnesīs klēpī, un tava meitas nesīs uz kamiešiem. **23** Un kēniņi būs tavi audzinātāji un viņu kēniņienes tavas ziditājas. Tie metīsies uz vaigu zemē priekš tevis un laizīs tavu kāju pišķus. Tad tu manīsi, ka Es esmu Tas Kungs, pie kā netop kaunā, kas uz Mani cerē. **24** Vai gan varenam var atņemt laupījumu? Jeb vai taisni var izsprukt no viņa cietuma? **25** Bet nu Tas Kungs tā saka: tiešām, cietumnieki varenajam taps atņemti, un laupījums izspruks varas darītājam; jo taviem pretiniekim Es stāšos preti, un tavus bērnus Es izpestišu. **26** Un tavus spaidītājus Es ēdināšu ar viņu pašu mīsām, un tie piedzīrsies no savām pašu asinīm kā no salda vīna, un visa mīsa manīs, ka Es esmu Tas Kungs, tavs Pestītājs un tavs izglābējs, tas Varenais iekš Jēkaba.

50 Tā saka Tas Kungs: Kur ir jūsu mātes šķiršanās grāmata, ar ko Es viņu būtu atstādinājis, un kur ir Mans parādu dzinējs, kam Es jūs būtu pārdevīs? Redzi, jūs savu noziegumu dēļ esat pārdoti, un jūsu pārkāpumu dēļ jūsu māte ir atstādināta. **2** Kāpēc Es nācu, un neviens tur nebija? Kāpēc Es saucu, un neviens neatbildēja? Vai tad Mana roka īsināsīta, ka tā nevar atpestīt? Jeb vai Man spēka nav izglābt? Redzi, ar Saviem draudiem Es jūru daru sausū, pārvēršu straumes par tuksnesi, ka viņu zivis smird, jo ūdens nav, un tās mirst aiz slāpēm. **3** Es apģērbju debesis ar krēslību un daru maišu viņām par apsegū. **4** Tas Kungs Dievs man ir devis mācītu mēli, ka es zinu ar vārdīmu stiprināt nogurušus. Viņš uzmodina ik ritu, Viņš uzmodina manu ausi, klausīties kā tie, kas mācās. **5** Tas Kungs Dievs man ausi ir atdarījis, un es neesmu bijis stūrgalvīgs un neesmu atkāpies atpakaļ. **6** Es savu muguru devu tiem, kas mani sita, un savu viagu tiem, kas mani plūca; es neapslēpu savu viagu no nievāšanas un splaudalām. **7** Jo Tas Kungs Dievs man palīdz, tādēļ es nepaliku kaunā. Tāpēc es savu viagu esmu darijis kā kramu, jo es zinu, ka nepalikšu kaunā. **8** Viņš ir tuvu, kas mani taisno, kas gan ar mani tiesāsies? Saiesim kopā! Kas ir mans pretinieks tiesā? Lai nāk klāt pie manis! **9** Redzi, Tas Kungs Dievs man palīdz; kas mani pazudinās? Redzi, tie visi sadils kā drēbe, kodes tos ēdis. **10** Kurš jūsu starpā bīstas To Kungu, un klausīta Viņa kalpa balsī? Kas tumsībā staigā, kur gaismas nav, tas lai palaujas uz Tā Kunga vārdu un cerē uz savu Dievu. **11** Redzi, jūs visi, kas uguni sakurat un sataisāt ugunīgas bultas, ejat paši savās uguns liesmās un tais bultās, ko esat iedzedzinājuši! Tas jums notiek no Manas rokas, sāpēs jums jāgūl.

51 Klausāties uz Mani, kas taisnībai dzenaties pakal, kas To Kungu meklējat. Uzlūkojet to akmens kalnu, no kā esat cirsti, un to akas bedri, kur esat izrakti. **2** Uzlūkojet Abrahāmu, savu tēvu, un Sāru, kas jūs dzemdejusi. To Es aicināju, kad viņš vēl bija viens pats, un Es to svētīju un

vairoju. **3** Jo Tas Kungs iepriecinās Ciānu, Viņš iepriecinās visas viņas tukšās vietas un darīs viņas tuksnesi kā Edeni un viņas lauku kā Tā Kunga dārzu; prieku un liksmību tur atradīs, pateikšanu un slavas dziesmas. **4** Nēm Mani vērā, Mana tauta, atgriežat ausis pie Manis, Mani ļaudis, jo no Manis iziet bausliba, un Savu tiesu Es iecelšu tautām par gaišumu. **5** Mana taisnība ir tuvu klāt, Mana pestišana parādās, un Mans elkonis sodīs tautas. Uz Mani salas gaida un cerē uz Manu elkonī. **6** Paceliet savas acis uz debesīm un skatāties uz zemi apakšā; jo debesis izniiks kā dūmi, un zeme nodilks kā drēbe, un viņas iedzīvotāji nomirs kā mušas. Bet Mana pestišana pastāvēs mūžīgi, Mana taisnība netiks apgāzta. **7** Klausāties uz Mani, kas taisnību pazīstat, ļaudis, kam Mana bausliba ir sirdi. Nebīstāties par cilvēku nievāšanu un neiztrūcīnājāties no viņu zaimošanām. **8** Jo tārpi tos ēdīs kā drēbi, un kodes tos sakapās kā vilnu, bet Mana taisnība pastāvēs mūžīgi un Mana pestišana uz cilšu ciltim. **9** Uzmosties, uzmosties, apvelc stiprumu, Tā Kunga elkonis, uzmosties kā sendienās, vecu vecos laikos! Vai Tu neesi tas, kas Rahabu (Ēģipti) pārķēlīs un to pūki nodūris? **10** Vai Tu neesi, kas jūru darijis sausus, tos lielos ūdeņu dzīlumus darijis par ceļu, ka tie atpestītie gāja cauri? **11** Un Tā Kunga atpirktie griezīsimi atpakaļ un nāks uz Ciānu ar gavilešanu, un mūžīga liksmība būs pār viņu galvām; prieks un liksmība tos apkamps, skumjas un bēdas bēgs projām. **12** Es, Es esmu jūsu iepriecinātājs: kas tu esi, ka bīsties no cilvēkiem, kam jāmirst, un no cilvēku bērniem, kas iznīkst kā zāle, **13** Un aizmirsti To Kungu, savu Raditāju, kas debesis izpletis un zemi dibinājis, un bīsties bez mitēšanās cauru dienu no spaidītāja bardzības, kad tas taisnās maitāt? Bet kur nu ir tā spaidītāja bardzība? **14** Steigšus saslēgtais tiek svabads un nemomirs bedrē, un maizes viņam netrūks. **15** Jo Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas kustina jūru, ka viņas vilni kauc: Kungs Cebao ir Viņa vārds. **16** Un Es lieku Savus vārdus tavā mutē un tevi aplāju ar Savas rokas ēnu, ka Es dēstu debesis un stādu zemi un saku uz Ciānu: tu esi Mana tauta. **17** Uzmosties, uzmosties, celiess Jeruzāleme, kas no Tā Kunga rokas esi dzērusi Viņa bardzības bīkeri; reibuma bīkeri tu esi izdzērusi un izsūkusi. **18** No visiem bērniem, ko tā ir dzemēdējusi, neviena nebija, kas viņu būtu vadījis (drošībā un miera vietā), un no visiem bērniem, ko tā uzaudzinājusi, neviena, kas viņu pie rokas būtu nēmis. **19** Šīs divējas lietas tev ir notikušas, kas tad tevi žēlos? Posts un nelaimē un bads un zobens, kas tad tevi var iepriecināt? **20** Tavi bērni pamirši, tie gul uz visu ielu stūriem kā stīrna tīklā, tie bija pilni Tā Kunga bardzības, tava Dieva draudu. **21** Tāpēc klausies jel šo, tu apbedinātā un apreibusi, bet ne no viņa. **22** Tā saka tavs Kungs, Tas Kungs, un tavs Dievs, kas Saviem ļaudīm tiesu nesīs: redzi, Es nēmu no tavas rokas to reibuma bīkeri, Savas bardzības bīkeri, tev vairs to nebūs dzert. **23** Bet Es to došu rokā taviem spaidītājiem, kas uz tavu dvēseli saka: lokies, ka mēs ejam pāri, un noliec savu muguru pār zemi un par ielu tiem, kas staigā pāri.

52 Uzmosties, uzmosties! Apvelc savu stiprumu, Ciāna! Apvelc savas goda drēbes, svētā pilsēta Jeruzāleme! Jo neviens, kas neapgrāzīts un nešķists, pie tevis vairs nenāks. **2** Nokrati pīšļus, celiess, apsēdies, Jeruzāleme! Atraisi sava kakla saites, apcietinātā Ciānas meita! **3** Jo tā saka Tas Kungs: jūs esat par velti pārdoti, jūs arī bez naudas

tapsiet atpirkti. **4** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: vecos laikos Mani ļaudis nogāja uz Ēģipti, tur piemist, un Asurs tos bez vainas apbedinājis. **5** Un nu, kas nu Mani še? Saka Tas Kungs. Jo Mani ļaudis ir par velti atņemti, viņu pārvarētāji gavilē, saka Tas Kungs, un Mans Vārds top zaimots bez mitēšanās cauru dienu. **6** Tādēļ Mani ļaudis Manu Vārdu pazīsti tai dienā, ka Es tas esmu, kas saka: Še Es esmu. **7** Cik jaukas ir uz kalniem prieka vēstnešu kājas, kas sludina mieru, sola labumu, sludina pestišanu un uz Ciānu saka: tavs Dievs ir kēniņš! **8** Klau, tavu sargu balss! Tie paceļ balsi un gavilē visi, jo tie acīm redz, ka Tas Kungs Ciānu atkal ved atpakaļ. **9** Sauciet, gavilējet, visas Jeruzālemes mūru drupas, jo Tas Kungs Savus ļaudis ir iepriecinājis, Viņš Jeruzālemi atpestījis. **10** Tas Kungs ir atsedzis Savu svēto elkonī priekš visu pagānu acīm, un visas zemes gali redzēs mūsu Dieva pestišanu. **11** Ārā, ārā, izejet no turienes ārā, neaizskarēt nešķīstu, ejat ārā no viņu vidus, šķīstaties, kas Tā Kunga rikus nesat. **12** Neizejat steigšus un neejat projām bēgšus, jo Tas Kungs ies jūsu priekšā, un jums pakal ies Israēla Dievs. **13** Redzi, Mans kalps darīs prātīgi, viņš būs pauagstināts un augsti celts un loti augsti turēts. **14** Kā daudz tevis dēļ ir iztrūkušies, - tik nejaunks bija viņa vaigs un ne pēc cilvēka, un viņa ģimis ne pēc cilvēka bērniem, - **15** Tā viņš iztrūcinās daudz tautas, un kēniņi saturēs savu muti viņa priekšā. Jo kam par to nebija sludināts, tie to redzēs, un kas to nebija dzirdējuši, tie to samanīs.

53 Kas tic mūsu sludināšanai? Un kam Tā Kunga elkonis ir parādīts? **2** Jo Tas uzaug Viņa priekšā tā kā zariņš un kā sakne no sakaltušas zemes. Viņam nebija nekāda jaukuma nedz skaistuma, un mēs viņu uzlūkojām, un tur nebija nekāda krāšņuma, kas mums būtu paticis. **3** Viņš bija nievāts un ļaužu atstāts, pulgots, pilns sāpju un vājības. Un Viņš bija pulgots, ka vaigu priekš Viņa apslēpa, un mēs Viņu necienījām. **4** Tiešām, Viņš nesa mūsu sērgas un uzkrāvās mūsu sāpes; bet mēs Viņu turējām par soditu, Dieva sasistu un nospaidītu. **5** Bet Viņš mūsu pārkāpumu dēļ ir ieavainots un mūsu grēku dēļ sagrauzt. Tā sodiba guļ uz Viņa, caur ko mums miers nāk, un caur Viņa brūcēm mēs esam dziedināti. **6** Mēs visi maldījāmies kā avis, mēs raudzījāmies ikviens uz savu ceļu, bet Tas Kungs Viņam uzlikā visus mūsu grēkus. **7** Vārdzināts Viņš zemojās un neatdarīja Savu muti, tā kā jērs, kas top vestes pie kaušanas un kā avis, kas klusu paliek priekš sava cirpēja; tāpat Viņš neatdarīja Savu muti. **8** No bailības un sodibas Viņš ir izrauts, bet kas no Viņa cilts to apdomāja, ka Viņš tapa aizrauts no dzīvo zernes un bija mocīts Manas tautas pārkāpumu dēļ? **9** Kapu Viņam lēma pie bezdievigiem, un pie tā bagātā Viņš bija Savā nāvē, lai gan netaisni nebija darijis nedz viltība bijusi Viņa mutē. **10** Bet Tas Kungs gribēja Viņu sagrauzt ar sāpēm: Kad Tu Viņa dvēseli būsi nodevis par nozieguma upuri, tad Viņš redzēs dzimumu un dzīvos ilgi, un Tā Kunga prāts labi izdosies caur Viņa roku. **11** Tādēļ ka Viņa dvēsele grūti strādājusi, Viņš redzēs prieku (panākumu) papilnam. Caur Savu atzīšanu Mans kalps, Tas Taisnais, darīs daudz taisnus, jo Viņš nesīs viņu noziegumus. **12** Tāpēc Es Viņam došu lielu pulku par daļu, un Viņš dalīs tos varenos kā laupījumu, tādēļ ka Viņš līdz pat nāvei pazemojies un ir pieskaitīts pārkāpējiem; un Viņš daudzu grēkus nesīs un par pārkāpējiem lūdzis.

54 Dziedi priecīgi, neauglīgā, kas neesi dzemēdējusi, liksmodamies slavē un gavilē, kam bērnu sāpes nav bijušas. Jo tai vientulei ir vairāk bērnu, nekā tai laulātai, saka Tas Kungs. 2 Paplēti savas telts vietu, un paplašini savu dzīvokļa aizkarus, nekavē, pagarinī savas virves un stiprini savus telts mietus. 3 Jo tu vairošies pa labo un pa kreiso roku, un tavs dzimums iemantos tautas un dzīvos postītās pilstētās. 4 Nebisties, jo tu netapsi kaunā, un nekaunies, jo tu netapsi apsmiekā, jo tu aizmirsī savas jumpravības kaunu un savas atraitnības negodu tu vairs nepieminēsi. 5 Jo tavs Radītājs ir tavs vīrs, Kungs Cebao ir Viņa vārds, un tas Svētais iekš Israēla ir tavs Pestītājs, - Viņš tiek saukts visas pasaules Dievs. 6 Jo Tas Kungs tevi aicinājis kā atstātu un no sirds noskumušu sievu, un kā jaunības sievu, kas bija niciņāta, saka tavs Dievs. 7 Mazu acumirkli Es tevi biju atstājis, bet ar lielu žēlastību Es tevi gribu sapulcīnāt. 8 Dusmu brīdi Es Savu vaigu esmu apslēpis no tevis kādu acumirkli, bet ar mūžigu žēlastību Es par tevi gribu apžēloties, saka Tas Kungs, tavs Pestītājs. 9 Jo tas Man būs kā Noas ūdeņi, kur Es zvērēju, ka Noas ūdeņiem nebija vairs pārplūst zemi; tāpat Es esmu zvērējis, ka Es par tevi vairs negribu dusmoties, nedz tevi rāt. 10 Jo kalni atkāpsies un pakalni šaubīties, bet Mana žēlastība no tevis neatkāpsies, un Mana miera derība nešaubīties, saka Tas Kungs, tavs apžēlotājs. 11 Tu apbēdinātā, vētrām šaubītā, tu nieepriecinātā, redzi, Es tavus akmeņus likšu skaistumā un tevi uztaisīšu uz safiriem. 12 Un tavus logus Es darišu no kristāla un tavus vārtus no rubīna akmeņiem un visas tavas robežas no dārgiem akmeņiem. 13 Un visi tavi bērni būs no Tā Kunga mācīti, un tavu bērnu miers būs liels. 14 Caur taisnību tu tapsi stiprināta. Tu būsi tālu no bēdām, jo tev nav ko bīties, un no briesmām, jo tās tev neuznāks. 15 Redzi, pulcēt sapulcējās, bet tas nav no manis; kas vien pret tevi pulcējās, tas tevis pēc kritīs. 16 Redzi, Es kalēju esmu radījis, kas ogles uzpūš ugūni un ieroci taisa pēc sava amata, arī to postītāju Es esmu radījis priekš postīšanas. 17 Nevienam ierocim, kas pret tevi taisits, neizdosies, un tu notiesāsi katru mēli, kas celās tiesā pret tevi. Šī ir Tā Kunga kalpu daļa, un viņu taisnība ir no Manis, saka Tas Kungs.

55 Nu tad, visi iztvikušie, nāciet pie ūdens, un kam naudas nav, nāciet, pērciet un ēdēt, nāciet un pērciet bez naudas un bez maksas, viņu un pienu. 2 Kāpēc jūs naudu nosverat par to, kas maize nav, un savu pelņu par to, no kā nevar paest? Klausāties, klausāties uz Mani tad baudisiet labumu un jūsu dvēsele atspirdzināsies taukumos. 3 Griežat šurp savu ausi un nāciet pie Manis, klausiet, tad jūsu dvēsele dzīvos! Jo Es jums celšu mūžīgu derību: Dāvida pastāvīgas apžēlošanas. 4 Redzi, Es viņu esmu iecēlis tautām par liecinieku, tautām par virsnieku un valdītāju. 5 Redzi, tu sauksi tautas, ko nepazini, un ļaudis, kas tevi nepazina, pie tevis steigties, Tā Kunga, tava Dieva, Israēla Svētā, dēl, jo Tas tevi pagodinājis. 6 Meklējiet To Kungu, kamēr Tas atrodams, piesauciet Viņu, kamēr Tas tuvu. 7 Lai bezdievīgais atstāj savu celu un jaundarītājs savas domas un atgriežas pie Tā Kunga, tad Viņš par to apžēlosies un pie mūsu Dieva, jo pie Viņa ir daudz piedeošanas. 8 Jo Manas domas nav jūsu domas un jūsu ceļi nav Mani ceļi, saka Tas Kungs. 9 Jo tā kā debesis augstākas nekā zeme, tā Mani ceļi augstāki nekā jūsu ceļi, un Manas domas nekā jūsu

domas. 10 Jo tā kā lietus un sniegs nāk no debesīm un turp neatgriežas, bet slapina zemi un dara to auglīgu un zaļojam, ka tā dod sēklu sējējam un maizi ēdējam, 11 Tāpat būs Mans vārds, kas iziet no Manas mutes; tas neatgriezīsies pie Manis tukšs, bet darīs, kas Man patīk, un izdosies labi, par ko Es to sūtu. 12 Jo ar prieku jūs iziesiet un ar mieru jūs tapsiet vadīti, kalni un pakalni jūsu priekšā gavilēs gavilēdam, un visi koki laukā plaukšķinās. 13 Erķšķu vietā uzaugs priedes, un dadžu vietā uzaugs mirtes, un tas Tam Kungam būs par slavu un par mūžīgu zīmi, kas netaps izdzeldēta.

56 Tā saka Tas Kungs: turiet tiesu un dariet taisnību; jo Mana pestīšana ir tuvu nākusi, un Mana taisnība parādīsies. 2 Svētīgs tas cilvēks, kas to dara, un tas cilvēka bērns, kas stipri pie tā turas, kas svētdienu svēti un to nesagāna, un sargā savu roku, ka nedara ļauna. 3 Un tas svešnieks, kas Tam Kungam piekeras, lai nerunā un nesaka: Tas Kungs mani patiesi atšķirs no saviem ļaudim; un, kas rāmits(kastrēts), lai nesaka: redzi, es esmu sakaltis koks. 4 Jo tā saka Tas Kungs uz tiem rāmitiem: kas svētī Manas svētdienas un to pieņem, kas Man patīk, un stipri turas Manu derību, 5 Tiem Es došu vietu Savā namā un Savos mūriņos, un vārdu, kas labāks nekā dēli un meitas, mūžīgu vārdu Es tiem došu, kas netaps izdzeldēts: 6 Un tos svešniekus, kas Tam Kungam piekeras, Viņam kalpot un Tā Kunga vārdu milēt, Viņam būt par kalpiem, - visus, kas svētdienu svēti un to nesagāna, un kas stipri turas pie Manas derības, 7 Tos Es nesišu uz Savu svēto kalnu un tos iepriecināšu Savā lūgšanas namā; viņu dedzināmie un viņu kaujamie upuri būs patikami uz Mana altāra. Jo Mans nams taps nosaukts lūgšanas nams visām tautām. 8 Tas Kungs Dievs, kas sapulcīna Israēla izdzītos, saka: Es pie viņa vel vairāk sapulcīnāšu pār tiem, kas jau ir sapulcīnāti. 9 Visi lauka zvēri, nāciet ēst, arī visi meža zvēri. 10 Visi viņu sargi ir akli, tie nezīn nekā, tie visi ir mēmī suni, kas nemāk riet, sapnodami tie gul, iemīl miegu. 11 Un šie suni ir plēsīgi un nepieēdināmi. Un šie ir gani, kam pašiem nav saprašanas, tie visi līdz beidzamam iet ikviens pa savu ceļu, pēc savas peļņas. 12 Nāciet šurp, (tie saka) es dabūšu viņu, un dzersim stipru dzērienu un rīta lai ir kā šodien, papilnam, jo vairāk jo labāk.

57 Taisnais iet bojā, un nav neviena, kas to nēm pie sirds, un dievbjigje top aizrauti, un neviens to neliek vērā. Jo taisnais top aizrauts, pirms jaunums nāk. 2 Kas savu taisno ceļu gājuši, nāk pie miera un dus savos kambaros. 3 Bet jūs, nākat šurp, zilniece bērni, laulības pārkāpēja un maucinieces dzimums. 4 Par ko jūs smejetās? Pret ko jūs atpļešat savu muti un izstiepjat savu mēli? Vai jūs neesat pārkāpēju bērni un viltnieku dzimums? 5 Jūs esat sakarsuši uz dievekļiem apakš visiem zāļiem kokiem un nokāvāt bērnu pie upēm apakš akmens kalnu stūriem. 6 Pie gludeniem upes akmeņiem bija tava daļa, tā bija tava tiesa, un tiem tu izlēji dzeramu upuri un upurēji ēdamu upuri; vai Man ar to bija mierā būt? 7 Tu taisīji savu gultu lielā un augstā kalnā, ir tur tu uzkāpi, upurus upurēt. 8 Un aiz durvīm un stenderēm tu liki savu piemiņas zīmi, jo atstādāmies no manis tu atsedzi un kāpi un taisiji platu savu gultu un liki ar tiem. 9 Tu iemīlēji viņu gultu un

uzlūkoji to vietu. Tu gāji ar eļļu pie kēniņa un nesi daudz smaržīgu zālu, un tālu sūtīji savus vēstnešus un meties zemē līdz ellei. (Sheol h7585) **10** Tu nopūlējies savā garā ceļā un nesacījī: velti! Tu atradi jaunu spēku, tāpēc tu nenoguri. **11** Bet no kā tev bija bail un ko tu bijies? Jo tu paliki par meli un Mani nepiemiņēji un nejēmi pie sirds. - Vai nav tā, kad Es sen dienām klusu cietis, tad tu Manis nebisties? **12** Es darišu zināmu tavu taisnību un tavus darbus, ka tie tev nepalidzēs. **13** Kad tu brēksi, tad lai tev palīdz tavs (dievekļu) pulks; bet vējš tos visus aiznesīs, un vēsma tos aizraus. Bet kas uz Mani paļaujas, tas iemantos zemi un Manu svēto kalnu. **14** Un Viņš sacīs: līdziniet, līdziniet, sataisiet ceļu, atņemat šķēršļus no Manu ļaužu ceļa. **15** Jo tā saka tas Augstais un Varenais, kas dzīvo mūžīgi un kā vārds ir svēts: Es dzīvoju augstībā un svētā vietā un pie tā, kam sagrauzts un pazemīgs gars, ka dzīvu daru garu pazemīgiem un dzīvu daru sirdi sagrauztiem. **16** Jo Es nebāršos mūžīgi nedz dusmošos bez gala; jo priekš Mana vaiga noniktu gars un tās dvēseles, ko esmu radījis. **17** Es biju apskaities par viņu grēcīgo mantas kāribu un tos situ un apslēpos un apskaitos, taču tie atkāpušies aizgāja pa savas sirds ceļu. **18** Es ieraudzīju viņu celus, un tos dziedināšu, un Es tos vadišu un došu prieku tiem, kas dziedināšu. **19** Es radīšu lūpu augļus: miers, miers lai ir tiem, kas tālu un kas tuvu, saka Tas Kungs, un Es tos dziedināšu. **20** Bet tie bezdevīgie ir kā aizkustināta jūra, kas never nostāties, un viņas vilni izmet dūnas un dubļus. **21** Bezdevīgiem nav miera, saka mans Dievs.

58 Sauc pilnā kaklā, netaupi, pacel savu balsi kā bazūni, un pasludini Maniem ļaudim viņu pārkāpumus un Jēkaba namam viņa grēkus. **2** Jo Tie Mani meklē ikdienas, tā kā tiem būtu labs prāts pie Manu ceļu atzišanas. Kā ļaudis, kas darījuši taisnību un nebūtu atstājuši sava Dieva tiesu, tie prasa no Manis taisnības tiesu; tie grib, lai Dievs tiem tuvojās. **3** Kāpēc (tā tie saka) mēs gavējam, un tu to neuzlūko? Kāpēc mēs mērdējam savu dvēseli, un tu to negribi zināt? Redzi, tai dienā, kad jūs gavējat, tad jūs ejat pēc savas peļņas un dzenat visus savus strādniekus. **4** Redzi, jūs gavējat bārdamies un riedamies un bezdevīgi kaudamies ar dūri. Jūs negavējat, kā pieklājās, lai jūsu balsis būtu dzirdamas augstībā. **5** Vai tāda ir gavēšana, kas Man patīk, diena, kur cilvēks savu dvēseli mērdē? Kad galvu nokar kā niedre un gulstas uz maisa un pelnos, vai jūs to saucat par gavēšanu un par dienu, kas Tam Kungam patīk? **6** Vai tā nav gavēšana, kas Man patīk: atraisīt no netaisnām saitēm, no jūga atsvabināt, spaiditus atlaist valā un salauzt ikkatru jūgu? **7** Vai tā nepiederas, maiži lauzt izsalkušiem, namā ievest nabaga izdzītus, kailu ieraugot, to apsegīt un neapslepties no sava tuvāka? **8** Tad ausis tava gaisma kā dienas blāzma, un tava dzīvība no jauna zels, un tava taisnība ies tāvā priekšā, un Tā Kunga godība tevi pavadīs. **9** Tad tu sauksi, un Tas Kungs atbildēs, tu brēksi, un Viņš sacīs: redzi, še Es esmu. Ja no sava vidus izraudīsi varmācību, mitēsies ar pirkstiem rādīt un nerunāsi ļauna, **10** Un ja tu izsalkušām atdarīsi savu sirdi un paēdināsi apbēdināto dvēseli, tad tava gaisma atspīdēs tumšībā, un tava krēsla būs kā dienas vidus; **11** Un Tas Kungs tevi vadis bez mitēšanās un pieēdinās tavu dvēseli tuksnesi un stiprinās tavus kaulus. Un tu būsi kā slacināts dārzs

un kā ūdens avots, kam ūdens netrūkst. **12** Un tavi bērni uzcels vecu vecās posta vietas, tu atjaunosi pagājušu cilšu pamatus un tevi sauks (par) plāsumu aizmūrētāju un ceļu atjaunotāju, kur var dzivot. **13** Ja tu savu kāju savaldi svētdienā un nedari, kas tev patīk, Manā svētā dienā, un ja tu ducas dienu nosauci par līksmību, par Tā Kunga svēto (dienu), kas cienījama, un tu tā viņu godā turi, ka nestāgā savus ceļus nedz ej pēc savas peļņas nedz runā liekus vārdus. **14** Tad tu priečasies iekš Tā Kunga, un Es tevi vadišu pār zemes augstumiem, un Es tevi mielošu ar tava tēva Jēkaba mantību; jo Tā Kunga mute to runājusi.

59 Redzi, Tā Kunga roka nav paīsināta, palīdzēt, un Viņa auss nav bieza, dzīrdēt. **2** Bet jūsu noziegumi jūs atšķir no jūsu Dieva, un jūsu grēki aplēpj Viņa vaigu no jums, ka Viņš neklausa. **3** Jo jūsu rokas ir sagānītas ar asinīm un jūsu pirksti ar netaisnību, jūsu lūpas runā viltību, un jūsu mēle izdomā nepatiesību. **4** Neviena nav, kas taisnību sludina, un neviena, kas uzticīgi tiesā; tie paļaujas uz tukšiem niekiem un runā viltu, tie nesās ar nelietību un dzemdē postu. **5** Tie perē čūsku pautus(olas) un auž zirnekļa tiklus. Kas no viņu pautiem ēd, tam jāmirurst, un kad vienu samin, tad odze izlec. **6** Viņu audumi neder drēbēm, un ar viņu darījumiem nevar apsegīties, viņu darbi ir nelietīgi darbi, un varmācība ir viņu rokas. **7** Viņu kājas skrien uz ļaunumu un steidzās izliet nenoziedzīgas asinis, viņu domas ir nelietīgas domas, posts un nelaimē ir uz viņu ceļiem. **8** Miera ceļu tie nezin, un tiesa nav viņu gājumos, tie groza savus ceļus; neviens, kas pa tiem staigā, nezin mieru. **9** Tādēļ tiesa ir tālu no mums, un taisnība mūs nepanāk, mēs gaidām uz gaismu, bet redzi, te ir tumsa, - uz spožumu, bet mēs staigājam krēslā. **10** Mēs grābstāmies gar sienām, kā akli, un kā kam acu nav, tā mēs grābstāmies; mēs piedauzamies dienas vidū tā kā krēslā, pašā zaļā dzīvībā esam kā miruši. **11** Mēs rūcam visi kā lāči, vaidam kā baloži, gaidām uz tiesu bet nav, uz pestīšanu, bet tā no mums tālu. **12** Jo mūsu pārkāpumu ir daudz Tāvā priekšā, un mūsu grēki dod pret mums liecību. Jo mūsu pārkāpumi ir mūsu priekšā, un mēs zinām savus noziegumus, **13** Mēs esam atkāpušies un To Kungu aizliegusi, nogriezušies no sava Dieva, runājam varmācību un bezdevību, sadomājam un izgāžam no sirds melu valodu. **14** Tiesa ir atstumta nost, un taisnība stāv no tālienes, jo patiesība klūp uz ielas, un skaidrība netiek iekšā. **15** Tiešām, patiesība palikusi reta, un kas no ļauna atkāpjas, paliek par laupījumu. Tas Kungs to redzēja, un tas viņam nepatika, ka taisnības nav. **16** Un Viņš redzēja, ka neviena nav, un brīnījās, ka aizstāvētāja nav. Un Viņam palīdzēja Viņa elkonis, un Viņa taisnība Viņu turēja. **17** Un Viņš apvilka taisnību kā krūšu bruņas un lika galvā pestīšanas bruņu cepuri, un Viņš apvilka par apgērbu atriebšanas drēbes un apņēma karstu dusmību kā mētelī. **18** Tā kā pelnījuši, tā Viņš atmaksās, bardzību Saviem pretiniekiem, atmaksu Saviem ienaidniekiem, salām Viņš atlīdzinās, kā pelnījušas. **19** Tad bīsies Tā Kunga vārdu no vakara pušes un no saules uzlēkšanas Viņa godību; jo Viņš nāks kā uzplūdusi upē, ko Tā Kunga dvaša dzen. **20** Un Pestītājs nāks Cīānai un tiem, kas iekš Jēkaba atgriežas no pārkāpšanas, saka Tas Kungs. **21** "Šī ir Mana derība ar tiem," saka Tas Kungs: "Mans Gars, kas uz tevi, un mani vārdi, ko esmu licis tavā mutē, tie neatstāsies no tavas

mutes, nedz no tava dzimuma mutes, nedz no tavu bērnu bērnu mutes,” saka Tas Kungs, “no šī laika mūžigi mūžam.

60 Cielies, topi apgaismota, jo tava gaisma nāk, un Tā Kunga godiba uzleč pār tevi. **2** Jo redzi, tumsība apkālā zemi un krēslība ļaudis, bet pār tevi uzlēks Tas Kungs, un Viņa godiba pār tevi rādīsies. **3** Un pagāni staigās tavā gaismā un kēniņi tai spožumā, kas pār tevi uzlēcis. **4** Pacel savas acis visapkārt un skaties: visi tie ir sapulcināti un nāk pie tevis. Tavi dēli nāk no tālienes, un tavas meitas uz rokām top atnestas. **5** Tad tu redzēsi un izplūdisi kā upe, un tava sirds brīnīsies un izpletīsies, jo jūras draudze pie tevis atgriezīsies un pagānu spēks nāks pie tevis. **6** Tevi apkāls kamiļu pulks, čaklie kamiļi no Midijanas un Epas, visi tie nāks no Sabas, zeltu un vīraku tie atnesīs un teiks Tā Kunga slavu. **7** Visas avis no Kēdara sapulcēsies pie tevis, tie auni no Nebajota tev kalpos, tie nāks par labprātību uz Manu altāri, un Es pagodināšu Savas godības namu. **8** Kas ir tie, kas skriedami nāk kā padobeši, un kā baloži pie saviem logiem? **9** Jo salas gaida uz Mani un Taršīša kuģi iet papriekš, tavus bērnus atvest no tālienes, un viņu zeltu un sudrabu līdz ar tiem, Tā Kunga, tava Dieva vārdam un tam Svētajam iekš Israēla; jo Viņš tevi pagodinājis. **10** Un sveši uzcelis tavus mūrus, un viņu kēniņi tev kalpos; jo Savā dusmībā Es tevi esmu sitis, bet Savā žēlastībā Es par tevi esmu apžēlojies. **11** Un tavi vārti stāvēs vienmēr valā un netaps aizslēgti ne dienu ne nakti, ka pie tevis var atvest pagānu spēku un viņu kēniņus ar pavadišanu. **12** Jo tās tautas un valstis, kas tev negrib kalpot, ies bojā, un šīs tautas pavisam taps izdeldētas. **13** Libanus godība nāks pie tevis, priede, kļava un bukses koks, tie visi, un pušķos Mana svētuma vietu, un Es pagodināšu to vietu, kur Manas kājas dus. **14** Un pazemīgi nāks pie tevis tavu spaidītāju bērni, un visi, kas tevi zaimojuši, kļanīties līdz tavām pēdām un tevi nosauks par Tā Kunga pilsētu, par Ciānu, kur tas Israēla Svētais. **15** Par to, ka tu esi bijusi atstāta un ienīdēta un neapmeklēta, Es tevi iecelšu par mūžigu greznumu, par prieku līdz cilšu ciltīm. **16** Un tu zīdīsi pagānu pienu, un kēniņu krūtis tu zīdīsi. Un tu atzīsi, ka Es, Tas Kungs, esmu tavs Pestītājs un tavs izglābējs, tas varenais iekš Jēkaba. **17** Vara vietā Es atnesīšu zeltu, un dzelzs vietā Es atnesīšu sudrabu un koku vietā varu un akmeņu vietā dzelzi, un darišu mieru par tavu valdītāju un taisnību par tavu uzraugu. **18** Varas darbs tavā zemē vairs netaps dzirdēts, un ne posts ne pazušana tavās robežās, bet tu nosauksi pestīšanu par saviem mūriem un slavu par saviem vārtiem. **19** Saule tev vairs nebūs par gaismu dienā, nedz mēnesis tev spīdēs par spīdeklī, bet Tas Kungs tev būs par mūžigu gaismu, un tavs Dievs par tavu greznumu. **20** Tava saule vairs nenojies un tavs mēnesis vairs nemainīsies; jo Tas Kungs tev būs par mūžigu gaismu, un tavām skumju dienām būs gals. **21** Un tavi ļaudis būs visnotāl taisni, tie turēs to zemi par ipašumu mūžam, tie būs Manis dēstīts zars un Manu roku darbs, Man par godu. **22** Tas mazākais paliks par tūkstoti un tas sīkākais par varenu tautu. Es Tas Kungs to pasteigšu (izpildīt) savā laikā.

61 Tā Kunga Dieva Gars ir uz manis, jo Tas Kungs mani svaidījis, nabagiem sludināt prieka vēsti, mani sūtījis, sagrauztas sirdis dziedināt, cietuma ļaudīm sludināt

atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu atraisīšanu, **2** Pasludināt Tā Kunga žēlastības gadu un mūsu Dieva atriebšanas dienu, iepriecināt visus noskumušos, **3** Tiem apbēdinātiem iekš Ciānas uzlīkt un dāvināt glītumu pelnu vietā, prieka eļļu skumības vietā, skaistas drēbes izmisuša prāta vietā, ka tie top nosaukti stipri taisnības koki, Tā Kunga iedēsti Viņam par godu. **4** Un tie uztaisīs vecās posta vietas un uzcelis senlaiku drupas un atjaunos sagruvušas pilsētas, kas jau priekš cilšu ciltīm bijušas postā. **5** Un svešinieki stāvēs un ganīs jūsu lopus, un svešuma bērni būs jūsu arāji un jūsu viņa dārznieki. **6** Bet jūs tapsiet saukti Tā Kunga priesteri, uz jums sacīs: mūsu Dieva kalpi. Jūs ēdīsiet pagānu spēku un mantosiet viņu godību. **7** Sava kauna vietā jūs dabūsiet divkārtīgi (godu), un negoda vietā tie gavilēs par savu tiesu. Jo tie mantos savā zemē divkārtīgu daļu, un tiem būs mūžīga liksmība. **8** Jo Es Tas Kungs milu tiesu un ienīstu netaisnu laupījumu. Un Es tiem dodu viņu algu pēc taisnības un daru ar tiem mūžīgu derību. **9** Un viņu dzimums taps pazīstams starp pagāniem, un viņu bērni stārp tautām; visi, kas tos redzēs, tos pazīs, jo tie ir dzimums, ko Tas Kungs svētījis. **10** Es priečājos ar lielu prieku iekš Tā Kunga, mana dvēsele liksmojās iekš mana Dieva. Jo Viņš mani apgērbis ar pestīšanas drēbēm, ar taisnības svārķi Viņš mani apsedzis, tā kā brūtgāns ģērbjās svētku glītumā, un kā brūte greznojās savā skaistā apgērbā. **11** Jo kā zeme izdod savus augļus, un kā dārzs liek uzdigt savam sējumam, tā Tas Kungs Dievs liks izplaukt taisnībai un slavai priekš visām tautām.

62 Ciānas dēļ es klusu necietīšu un Jeruzālemes labad es nerimšu, kamēr viņas taisnība aust kā spožums un viņas pestīšana iedegās kā uguns. **2** Un tautas redzēs tavu taisnību un visi kēniņi tavu godību, un tevi sauks ar jaunu vārdu, ko Tā Kunga mute skaidri noteiks. **3** Un tu būsi skaists kronis Tā Kunga rokā un kēniņu galvas glītums tava Dieva rokā. **4** Uz tevi vairs nesacīs: atstāta, un uz tavu zemi vairs nesacīs: izposta. Bet tevi nosauks: pie kā Man ir labs prāts, - un tavu zemi: tā laulātā. Jo Tam Kungam ir labs prāts pie tevis, un tava zeme taps laulāta. **5** Jo kā jauneklis laulājās ar jaunavu, tā ar tevi laulāties tavi bērni, un kā brūtgāns priečājās par brūti, tā par tevi priečāsies tavs Dievs. **6** Jeruzāleme, Es iecelšu sargus uz taviem mūriem, kas nekad ne dienu ne nakti necietis klusū! Jūs, kas To Kungu piesaucat, nestāviet klusū! **7** Nelielat Viņu mierā, kamēr Viņš stiprina Jeruzālemi un to padara slavenu virs zemes. **8** Tas Kungs ir zvērējis pie Savas labās rokas un pie Sava stiprā elkoņa: Tavu labību Es vairs nedošu ēst taviem ienaidniekiem, un svešinieki nedzbers vairs tavu viņu, ar ko tu esi pūlējies. **9** Bet kas to sakrāj, tie to ēdis un slavēs To Kungu, un kas to lasīs, tie to dzers Manos svētos pagalmos. **10** Izejet, izejet pa vārtiem, sataisiet tiem ļaudīm ceļu, lidziniet, lidziniet staigājamu ceļu, atņemiet akmeņus, izcelat karogu pār tautām. **11** Redzi, Tas Kungs sludina līdz pasaules galam: sakāt Ciānas meitai: redzi, tava pestīšana nāk, redzi, Viņa alga ir pie Viņa un Viņa atmaksā ir Viņa priekšā. **12** Un tos sauks: „Svētā tauta“, „Tā Kunga atpestītie“ un tevi sauks „Meklētā“, „neatstātā pilsēta“.

63 Kas tas ir, kas nāk no Edoma, sarkanām drēbēm no Bocras, grezns Savā apgērbā, lepns Savā lielā

spēkā? Es, kas runāju taisnību, un varens esmu atpestīt. **2** Kāpēc tad tavs apgērbs tik sarkans un tavas drēbes kā vīna spaida minējam? **3** Es to spaidu esmu minis viens pats, un neviens no tautām nebija ar Mani. Un Es tos esmu minis Savā dusmībā un saminis Savā bardzībā. Tad viņu sula aplacīnāja Mans drēbes, un viss Mans apgērbs tapa aptraipīts. **4** Jo atriebšanas diena ir Manā sirdi, un Mans pestīšanas gads ir atnācis. **5** Jo Es skatījos, un palīga nebija, un Es brīnījos, bet atspaida nebija; tāpēc Man palidzēja Mans elkonis, un Mana bardzība Man bija par atspaidu. **6** Un Es saminu tautas Savā dusmībā un tās piedzīrdināju Savā bardzībā un nometu zemē viņu spēku. **7** Es pieminēšu

Tā Kunga žēlastību, Tā Kunga teicamo slavu par visu, ko Tas Kungs mums parādījis, un par to lielo labumu pie Israēla nama, ko Viņš tiem darijīs pēc Savas bagātās žēlastības un pēc Savas lielās apžēlošanas. **8** Jo Viņš sacīja: tie tomēr ir Mani ļaudis, bērni, kas nevils; un Viņš tiem palika par Pestītāju. **9** Visās viņu bēdās Viņš par tiem bēdājās, un Viņa vaiga enģelis tos izglāba. Caur Savu milestību un caur Savu žēlastību Viņš tos atpestīja un uzņēma un tos nesa no veciem laikiem allažiņ. **10** Bet tie turējās pretī un apkaitināja Viņa Svēto Garu, tāpēc Viņš tiem pārvērtās par ienaidnieku, Viņš pats karoja pret tiem. **11** Tad Viņa tauta pieminēja vecos Mozus laikus: Kur ir, kas tos no jūras izveda ar Sava ganāmā pulka ganu? Kur ir, kas viņu sirdis deva Savu Svēto Garu? **12** Kas Mozu pie labās rokas pavadīja ar Savas godības elkonī, kas ūdeņus pārķēlā viņu priekšā un Sev darija mūžīgu vārdu? **13** Kas tos vadīja caur dzīlumiem, kā zirgu pa klajumu, un tie neklupa? **14** Tā kā ganāmās pulks nokāpj ieļejā, tā Tā Kunga Gars tos vadījis pie dusas. Tā Tu Savus ļaudis esi vadījis, ka Tu Sev darītu slavenu vārdu. **15** Raugies no debesīm un skaties zemē no tās vietas, kur Tava svētā godība mājo. Kur ir Tava karstā milestība un Tava vara, Tava lielā sirds iežēlošanās un Tava žēlastība? Tās turas cieti pret mani. **16** Tu tomēr esi mūsu Tēvs, jo Ābrahāms mūs nezin un Israēls mūs nepazīst. Tu, Kungs, esi mūsu Tēvs, mūsu Pestītājs, no veciem laikiem tas ir Tavs vārds. **17** Kungs, kāpēc Tu mums lieci maldīties no Taviem ceļiem, kāpēc Tu mūsu sirdi apcietini, ka Tevi nebūstamies? Griezies atpakaļ Savu kalpu dēl, to cilš labad, kas Tava mantība. **18** Uz ūsu laiku Tava svētā tauta bija mantojusi, - mūsu pretinieki samina Tavu svēto vietu. **19** Mēs esam palikuši tā kā tādi, par kuriem Tu ne mūžam neesi valdījis, un kas nav nosaukti pēc Tava vārda.

64 Ak kaut Tu pārplēstu debesis un nonāktu zemē, ka kalni izkustu Tavā priekšā! **2** Tā kā uguns iedēdzina žagarus, un kā uguns ūdeni dara uzverdam, - ka Tavs vārds tiktu zināms Taviem pretiniekim, ka pagāni drebētu Tavā priekšā; **3** Caur tiem brīnumiem, ko Tu dari mums negaidot, kaut Tu nonāktu zemē, kaut kalni izkustu Tavā priekšā! **4** Nemūžam nav dzirdēts, nedz samanīts, nedz acīm redzēts cits Dievs, kā vien Tu, kas tā dara tam, kas uz Viņu gaida. **5** Tu nāci tiem tuvu, kas taisnība dara ar prieku, kas Tevi piemin uz Taviem ceļiem. Redzi, Tu esi apskaities, tāpēc ka mēs esam grēkojuši, un ilgi tā esam palikuši; vai tapsim izglābtī? **6** Mēs visi esam kā nešķisti, un visa mūsu taisnība kā sārņaina drēbe. Un mēs visi novistam kā lapa, un mūsu grēki mūs aizrauj kā vējš. **7** Un neviena nav, kas Tavu Vārdu piesauc, kas uzmostas un tveras pie

Tevis. Jo Tu apslēpi Savu vaigu no mums un liec mums nīcin iznikt caur mūsu grēkiem. **8** Nu tad, Kungs, Tu esi mūsu Tēvs, mēs esam māls, un Tu esi mūsu darītājs, un mēs visi esam Tavas rokas darbs. **9** Neapskaisties, Kungs, tik ļoti, un nepiemiņi noziegumu mūžīgi, redzi, uzlūko jel, ka mēs visi esam Tavi ļaudis. **10** Tavas svētās pilsētas palikušas par tuksnesi, Ciāna par tuksnesi, Jeruzāleme par postažu. **11** Mūsu svētais un skaistais Dieva nams, kur mūsu tēvi Tevi slavējuši, ir sadedzināts ar uguni, un viss mūsu acu prieks ir bojā gājis. **12** Kungs, vai Tu būsi ciets, šās lietas redzēdams? Vai Tu klusu cietīsi, un mūs tik ļoti apbēdināsi?

65 Es topu meklēts no tiem, kas pēc Manis nevaicāja,

Es topu atrasts no tiem, kas Mani nemeklēja. Es esmu sacījis uz tautu, kas Manu vārdu nepiesauca: redzi, še Es esmu, redzi, še Es esmu. **2** Es izplešu Savas rokas cauru dienu uz pārgalvīgiem ļaudīm, kas uz nelaba ceļa staigā pēc savām pašu domām, **3** Uz ļaudīm, kas vienmēr Mani kaitīna, kas Manā priekšā upurē dārzos un kvēpina uz kieģeļiem, **4** Kas sēz pie kapenēm un kapu alās paliek pa naktim un ēd cūku galu, un negantas sulas ir viņu traukos. **5** Kas saka: paliec, nenač man klāt, jo es esmu svēts priekš tevis. Šie būs par dūmiem Manā dusmībā, par uguni, kas deg cauru dienu. **6** Redzi, tas ir Manā priekšā rakstīts: Es necietīšu klusu, bet Es atmaksāšu, un pat viņu azotē Es atmaksāšu **7** Jūsu noziegumus un jūsu tēvu noziegumus kopā, saka Tas Kungs, ka ir kvēpinājuši uz kalniem un Mani zaimojuši uz pakalniem; tāpēc viņu algū Es papriekš atmaksāšu viņu azotē. **8** Tā saka Tas Kungs: tā kā kad vīnu atrod ķekarā un saka: nemaitā to, jo svētība tur iekšā, tāpat Es darišu Savu kalpu dēl, ka Es tos visus nenomaitāju. **9** Bet Es no Jēkaba radīšu dzīmumu un no Jūda, kas manto Manus kalnus, un Mani izredzētie to iemantos, un Mani kalpi tur dzīvos. **10** Un Šarons taps par avju ganībām, un Ahora ieļeja par lopu laidaru priekš Maniem ļaudīm, kas Mani meklējuši. **11** Bet jūs, kas no Tā Kunga atkāpušies, kas Manu svēto kalnu aizmirstat un galdu sataisiet tam Gad (Liktenim) un dzeramus upurus ieļejat tai Meni (Laimei), - **12** Es jūs ar nolikšu zobenam, ka jums visiem būs locīties pie kaušanas, tāpēc ka Es esmu aicinājis, bet jūs neesat atbildējuši, Es esmu runājis, un jūs neesat klausījuši, bet darījuši, kas ļauns bija Manās acīs, un izraudzījušies, kas Man nepatika. **13** Tādēļ Tas Kungs Dievs tā saka: redzi, Mani kalpi ēdis, bet jūs būsiet izsalkuši; redzi, Mani kalpi dzers, bet jūs iztvīkset; redzi, Mani kalpi priečāses, bet jūs tapsiet kaunā; **14** Redzi, Mani kalpi gavilēs sirds priekā, bet jūs brēksiet sirdētos un kauksiet satriektā garā. **15** Un jūs atstāsiet savu vārdu Maniem izredzētiem par lāstu vārdu, un Tas Kungs Dievs tevi nokaus, bet Savus kalpus Viņš nosauks ar citu vārdu; **16** Un kas vīrs zemes svētīties, tas svētīties pie tā patiesā Dieva, un kas vīrs zemes zvērēs, tas zvērēs pie tā patiesā Dieva; jo tās pirmās bēdas būs aizmirstas un priekš Manām acīm apslēptas. **17** Jo redzi, Es radu jaunas debesis un jaunu zemi, un tās pirmās lietas vairs nepieminēs, un tās vairs nenāks prātā. **18** Bet priečājaties un liksmojaties mūžīgi mūžam par to, ko Es radu. Jo redzi, Es radīšu Jeruzālemi par prieku un viņas ļaudis par liksmību. **19** Un Es priečāšos par Jeruzālemi un liksmošos par Saviem ļaudīm, un tur vairs netaps dzirdēta

ne raudāšanas balss, ne kaukšanas balss. **20** Tur nebūs vairs bērniņi, kas ilgi nedzīvos, nedz veci, kas savas dienas nepiepilda; bet jauneklis mirs simts gadus vecs būdams, un bezdievīgais taps nolādēts simts gadus vecs būdams. **21** Un tie uztasīs namus un dzīvos iekš tiem, tie dēstīs vīna dārzu un ēdis viņu augļus. **22** Tie neuztasīs, lai cits tur dzīvo, un nedēstīs, lai cits to ēd; jo Manu ļaužu mūžs būs ka koku mūžs un Mani izredzētie baudīs savu roku darbu. **23** Tie nestrādās velti, nedz dzemēs bērnus briesmīgam galam. Jo tie ir Tā Kunga svētīto dzimums un viņu bērnu bērni līdz ar tiem. **24** Un notiks, pirms tie sauc, tad Es atbildēšu, kad tie vēl runā, tad Es klausīšu. **25** Vilki un jēri ies kopā ganos un lauva ēdis salmus kā vērsis, un piši būs čūskas barība; tie nedarīs ļauna un nedarīs posta visā Manā svētā kalnā, saka Tas Kungs.

66 Tā saka Tas Kungs: Debesis ir Mans goda krēsls, un zeme ir Mans kāju pamēls; kur būtu tas nams, ko jūs Man taisītu, un kur būtu vieta priekš Manas dusas? **2** Jo Mana roka visas šīs lietas radījusi, un tā visas tās cēlušās, saka Tas Kungs; bet uz to Es skatījos, proti uz nabagu, un kam sagrauzts gars, un kas priekš Mana Vārda dreb. **3** Kas vērsi nokauj, ir kā kas vīru nokauj; kas jēru upurē, ir kā kas sunim lauž kaklu; kas ēdamu upuri upurē, ir kā kas upurē cūku asinis; kas vīraku dedzina par piemiņas upuri, ir kā kas elku teic. Jo tie izvēlās savus pašu celus, un viņu dvēselei ir labs prāts pie savām negantībām. **4** Tad arī Es tiem novēlēšu mokas un atvedīšu pār tiem briesmas, tāpēc ka Es saucu, un neviens neatbildēja, Es runāju, un neviens neklausīja, bet tie ir darījuši, kas launs priekš Manām acīm, un izvēlējušies, kas Man nepatika. **5** Klausiet Tā Kunga vārdu, kas Viņa vārdu bistaties. Jūsu brāli, kas jūs ienīst, kas jūs atstumj Mana Vārda dēļ, saka: lai Tas Kungs pagodinājās, ka mēs redzam jūsu prieku; bet tie taps kaunā. **6** Trokšņa balss būs pilsētā, balss no Dieva nama, Tā Kunga balss, kas Saviem ienaidniekiem atmaksā, kā tie pelnījuši. **7** Pirms nāca bērnu sāpes, viņa ir dzemdējusi, pirms viņai uzgāja bailiba, viņai dēls ir dzīmis. **8** Kas jel jebkad šo dzirdējis, kas šādas lietas redzējis? Vai zeme var piedzīmt vienā dienā, vai tautu var dzemēt vienā reizē? Jo Ciāna, tikko tai bērnu sāpes uznāca, arī dzemdējusi savus bērnus. **9** Vai Es liktu nākt līdz dzīmšanai un neļautu dzemēt? Saka Tas Kungs: Vai Es, kas dod spēku dzemēt, atkal aizturētu? Saka tavs Dievs. **10** Priecājaties ar Jeruzālemi un liksmojaties par viņu visi, kas to mīlējāt, priecājaties priečādamies ar viņu visi, kas par to bijāt noskumuši, **11** Ka zīžat un papilnam dabūjat no viņas iepriecināšanas krūtīm, ka baudāt un atspirdzinājaties no viņas godības pilnuma. **12** Jo tā saka Tas Kungs: redzi, Es vedišu mieru pār to kā upi un pagānu godību kā izplūdušu strautu; tad jūs zīdīsiet, tapsiet klēpi nesti un uz ceļiem milī auklēti. **13** Tā kā tādu, ko māte iepriecina, tāpat Es jūs iepriecināšu, un Jeruzālemē jūs tapsiet iepriecināti. **14** Un jūs to redzēsiet, un jūsu sirds liksmosis, un jūsu kauli zaļos kā zāle. Tad Tā Kunga roka būs zināma visiem Viņa kalpiem, un Viņa ienaidniekiem Viņa dusmas. **15** Jo redzi, Tas Kungs nāks ar ugumi, un Viņa rati kā viesulis, bargi izgāzt Savu dusmību un rāt ar ugumi liesmām. **16** Jo ar ugumi Tas Kungs tiesās un ar Savu zobenu visu miesu, un liels pulks būs Tā Kunga nokauto. **17** Kas svētījās un šķīstās elku dārzos cits par citu un ēd cūkas gaļu

un negantību un peles, tie kopā taps izdeldēti, saka Tas Kungs. **18** Bet Es (zinu) viņu darbus un viņu domas! Notiks, ka Es sapulcināšu visas tautas un mēles, un tie nāks un redzēs Manu godību. **19** Un Es tiem celšu zīmi un sūtišu no tem izglābtiem pie pagāniem uz Taršišu, Pulu un Ludu, pie tiem stopu strēlniekiem, pie Tūbala un Javana, uz tālejām salām, kas Manu slavu nav dzirdējuši un Manu godību nav redzējuši, un tie tām tautām darīs zināmu Manu godību. **20** Un tie atvedis visus jūsu brāļus no visām tautām Tam Kungam par upuri, uz zirgiem un ratiem un uz nestavām un uz zirgēzeljiem un uz čākliem kameļiem, pie Mana svētā kalna uz Jeruzālemi, saka Tas Kungs, tā kā Israēla bērni upuri atnes šķīstā traukā uz Tā Kunga namu. **21** Un arī no tiem Es nēmšu par priesteriem un par levitiem, saka Tas Kungs. **22** Jo tā kā tās jaunās debesis un tā jaunā zeme, ko Es radu, stāvēs Manā priekšā, saka Tas Kungs, tāpat stāvēs arī jūsu dzimums un jūsu vārds. **23** Un notiks, ka visa miesa nāks ik jaunus mēnešus un ik svētdienas un pielūgs Manā priekšā, saka Tas Kungs. **24** Un tie izies ārā un redzēs to nomirušo miesas, kas no Manis atkāpušies. Jo viņu tārps nemirs un viņu ugums neizdzīsis, un tie būs negantība visai miesai.

Jeremijas

1 Jeremijas vārdi, kas bija Hilkjās dēls, no tiem priesteriem Anatotā Benjamina zemē. **2** Uz to Tā Kunga vārds notika Josijas, Amona dēla, Jūda kēniņa dienās, viņa valdīšanas trīspadsmitā gadā. **3** Tāpat uz viņu notika Jojakima, Josijas dēla, Jūda kēniņa dienās, kamēr beidzās Cedeķijas, Josijas dēla, Jūda kēniņa, vienpadsmitais gads, kad Jeruzālemes ļaudis tapa aizvesti piektā mēnesī. **4** Un Tā Kunga vārds notika uz mani un sacīja: **5** Pirms Es tevi radīju mātēs miesās, Es tevi esmu pazinis, un pirms tu iznāci no mātēs miesām, Es tevi esmu svētījis; tautām par pravieti Es tevi esmu līcis. **6** Tad es sacīju: ak Kungs, Dievs, redzi, es neprotu runāt, jo es esmu jauns. **7** Bet Tas Kungs uz mani sacīja: nesaki, es esmu jauns; jo visur, kurp Es tevi sūtīšu, tev būs iet, un visu, ko Es tev pavēlēšu, tev būs runāt. **8** Nebīsties no viņiem, jo Es esmu ar tevi un tevi izglābšu, saka Tas Kungs. **9** Un Tas Kungs izstiepa Savu roku un aizskāra manu muti, un Tas Kungs sacīja uz mani: redzi, Es lieku Savus vārdus tavā mutē. **10** Redzi, Es tevi šodien ieceļu pār tautām un pār valstīm, izraut un salauzīt un izdzelēt un izpostīt, tad uztasīt un dēstīt. **11** Un Tā Kunga vārds uz mani notika un sacīja: ko tu redzi, Jeremija? Un es sacīju: es redzu zizli (mandelju koka zaru). **12** Un Tas Kungs uz mani sacīja: tu esi labi redzējis; jo Es būšu nomodā par Savu vārdu, ka Es to daru. **13** Un Tā Kunga vārds notika uz mani otru reiz un sacīja: ko tu redzi? Un es sacīju: es redzu verdošu podu no ziemeļa puses. **14** Un Tas Kungs uz mani sacīja: no ziemeļa puses ļaunums gāzīsies pār visiem zemes iedzīvotājiem. **15** Jo redzi, Es saucu visas kēniņu valstu ciltis no ziemeļa puses, saka Tas Kungs, un tie nāks un cels ikviens savu krēslu priekš Jeruzālemes vārtu durvīm un pret visiem viņas mūriem visapkārt un pret visām Jūda pilsetām. **16** Un Es sprieduši Savu sodibū pret viņiem par visu viņu ļaunu, ka tie Mani atstājuši un kvēpinājuši citiem dieviem un klanījušies priekš savu roku darba. **17** Tu tad apjōz savus gurnus un celies un runā uz tiem visu, ko Es tev pavēlēšu; neiztrūcinājies priekš viņiem, lai Es tevi neiztrūcināju viņu priekšā. **18** Jo redzi, Es tevi šodien ceļu par stipru pilsētu un par dzelzs stabu un par vara mūri pret visu šo zemi, pret Jūda kēniņiem, pret viņu lielkungiem, pret viņu priesteriem un pret tās zemes ļaudīm. **19** Un tie karos pret tevi, bet nekā neiespēs pret tevi; jo Es esmu ar tevi, saka Tas Kungs, tevi izglābt.

2 Un Tā Kunga vārds uz mani notika un sacīja: **2** Ej un sauc Jeruzālemes ausīs un saki: Tā saka Tas Kungs: Es tevi pieminēju, kad tu vēl biji milīga meita un mila brūte, kad tu Man stāgāji pakal tuksnesī, neapsētā zemē. **3** Israēls bija Tam Kungam svētīts un viņa augļu pirmajī; visi, kas to ēda, tie tapa noziedzīgi, ļaunums nāca pār tiem, saka Tas Kungs. **4** Klausiet Tā Kunga vārdu, Jēkaba nams, visas Israēla nama ciltis. **5** Tā saka Tas Kungs: kādu netaisnību jūsu tēvi pie Manis atraduši, ka tie tālu no Manis atkāpušies un nelietībai dzinušies pakal un tapuši nelieši, **6** Un nav sacījuši: kur ir Tas Kungs, kas mūs izveda no Ēģiptes zemes, kas mūs vadīja tuksnesī, tukšā un nestāigātā zemē, izkaltušā un nāves ēnas zemē, tai zemē, kur neviens negāja cauri un kur neviens cilvēks nedzīvoja? **7** Un Es jūs

ievedu auglīgā zemē, ēst viņas auglus un viņas labumu. Bet kad jūs nācāt iekšā, tad jūs Manu zemi sagānījāt un darijāt Manu īpašumu par negantību. **8** Priesteri nesacīja: kur ir Tas Kungs? Un bauslības mācītāji Mani nepazina un gani atkāpās no Manis, un pravieši mācīja Baāla vārdā un dzinās pakaļ tiem, kas nekā neder. **9** Tāpēc Es vēl ar jums tiesāšos, saka Tas Kungs, un ar jūsu bērnu bērniem Es tiesāšos. **10** Jo ceļaties pāri uz Kitiju salām un lūkojet un sūtiet uz Kēdaru un nēmiet labi vērā un raugiet, vai tur tā noticis. **11** Vai kādi pagāni dievus pārmijuši, jebšu tie nav dievi? Bet Mani ļaudis savu godību pārmijuši ar to, kas nekā neder. **12** Iztrūcinājaties par to, debesis, un trīciet un drebiet loti, saka Tas Kungs. **13** Jo Mani ļaudis dara divkārtīgu ļaunumu: tie Mani atstāj, to dzīvo ūdens avotu, un izcērt sev akas, cauras akas, kas ūdeni netur. **14** Vai Israēls ir kalps jeb dzimts vergs? Kāpēc tad viņš ir palicis par laupījumu? **15** Jaunie lauvas rūc pret viņu, tie paceļ savas balsis un posta viņa zemi; viņa pilsētas ir sadedzinātas, ka neviens tur nedzīvo. **16** Ari Nofas un Takvanesas bērni tev nogana galvu. **17** Vai tu pats sev to nedari, ka tu To Kungu, savu Dievu atstāji tanī laikā, kad Viņš tevi veda uz ceļu? **18** Un nu, ko tev iet Ēģiptes ceļu, dzert Šihora ūdeni? Un ko tev iet Asura ceļu, dzert lielās ūpes ūdeni? **19** Tava blēdība tevi pārmācis, un tava atkāpšanās tevi sodis. Tāpēc atzīsti un redzi, ka tas ir ļauni un rūgti, ka tu To Kungu, savu Dievu, atstāji, un Manas bijāšanas nav pie tevis, saka Tas Kungs Dievs Ceabot. **20** Jo no veciem laikiem tu savu jūgu esi salauzusi un savas saites saraustījusi un saki: es nekalpošu; jo uz visiem augstiem pakalniem un apakši visiem zāliem kokiem tu skraidīji, maucību dzit. **21** Es tevi biju dēstījis par jauku vīna koku, par it taisnu sēklu; kā tad tu Man esi pārvērtusies par sveša vīna koka rūgto meža zaru? **22** Jo jebšu tu mazgātos ar sārmu un nēmtu daudz ziepes klāt, tomēr tavs noziegums paliek iezīmēts manā priekšā, saka Tas Kungs Dievs. **23** Kā tu vari sacīt, es neesmu sagānījusies, es Baāliem neesmu dzinusies pakal? Redzi savu ceļu tai ielejā, nēm vērā, ko tu esi darijusi, **24** Tu čāklā kamieļu mātē, kas šurpu turpu skraida, meža ēzelu mātē, ar tuksnesi apradusi, kas savā kārībā elš, - kas viņas karstumu savaldīs? Kas to grib meklēt tam nav jāpiekūst; jaunā mēnesī to var atrast. **25** Neskrej tā, ka tev apavi nokrit un ka tu noslāpsti. Bet tu saki: tas ir velti, nekā! Jo es mīlēju tos svešos un dzīšos tiem pakal. **26** Tā kā zaglis kaunas, kad to pienāk, tā Israēla nams taps kaunā, paši, viņu kēniņi, viņu lielkungi un viņu priesteri un viņu pravieši, **27** Kas uz koku saka: tu esi mans tēvs, - un uz akmeni: tu mani esi dzemdinājis. Jo tie Man piegriež muguru, ne vaigu. Bet nelaimes dienā tie saka: celies un izpesti mūs. **28** Kur tad ir tavi dievi, ko tu sev esi taisījusi? Lai tie ceļas, vai tie bēdu laikā tevi var izpestīt; jo cik tev pilsētu, tik tev ari dievu, Jūda! **29** Kāpēc jūs stridaties pret Mani? Jūs visi no Manis esat atkāpušies, saka Tas Kungs. **30** Jūsu bērnus Es esmu velti sitis, tie to pārmācību nav pieņēmuši. Jūsu zobens ir aprījis jūsu praviešus, kā plēsīgs lauva. **31** Ak tu tauta, nēm jel vērā Tā Kunga vārdu! Vai tad Es Israēlim esmu tuksnesis vai tumša zeme? Kāpēc tad Mani ļaudis saka: mēs iesim savā valā, mēs nenāksim vairs pie Tevis? **32** Vai jaunava aizmirst savu rotu, vai brūte savu greznumu? Bet Mani ļaudis Mani ir aizmirsuši jau neskaitāmas dienas. **33** Cik bringi tavi

celi, meklēt mīlestību! Tāpēc tu arī radini savus ceļus uz blēdībām. **34** Pat pie tavu drēbju vilēm atrodas nabagu nenoziedzīgu dvēselju asinis, ko tu nepienāci kā ielauzušos. Bet par to visu (Es ar tevi tiesāšos). **35** Un tu saki: es esmu nenoziedzīga, tāpēc lai viņa bardzība no manis nogriežas. Redzi, Es par to tiesāšos ar tevi, ka tu saki: es neesmu grēkojusi! **36** Kam tu tik ļoti steidzies pārgrozi savu ceļu? Pie Eģiptes tu tāpat paliksi kaunā, ka tu kaunā palikusi pie Asura. **37** Arī no turienes tu iziesi, rokas pār galvu sasizdama. Jo Tas Kungs ir atmetis, uz ko paļaujies, un tev ar viņiem labi neizdosies.

3 Un Viņš saka: kad vīrs atstumj savu sievu, un tā aiziet no viņa un ķem citu vīru, vai tas viņu atkal drikst pieņemt? Vai tāda zeme netaptu ļoti sagānīta? Bet tu ar daudz draugējiem esi maucību dzīnus un griezies atkal pie Manis, saka Tas Kungs. **2** Pacel savas acis uz tiem elku kalniem un skaties: kur tu neesi tapusi apsmieta! Tu viju dēl esi ceļmalā sēdējusi kā Arābs tuksnesī; tā tu zemi esi sagānījusi ar savu maucību un ar savu blēdību. **3** Tādēļ agrais lietus top aizturēts, un vēlais lietus nenāk. Bet tev ir maukas pierē, tu negribi kaunēties. **4** Un taču no šī laika tu Mani piesauci: mans Tēvs! Tu esi manas jaunības draugs! **5** Vai Viņš vienmēr dusmosies, vai Viņš bardzību turēs mūžīgi? Redzi, tā tu runā un dari ļaunu cik spēdama. **6** Un Tas Kungs sacīja uz mani kēniņa Josījas dienās: Vai esi redzējis, ko Israēla cilts atkāpdamās darījusi? Viņa gāja uz ikkatra elka kalnu un apakš visiem zaliem kokiem un tur maukoja. **7** Un Es sacīju, kad tā visu to bija darījusi, atgriezies pie Manis; bet tā neatgriezās; un to redzēja viņas māsa, tā neuzticīgā Jūda cilts. **8** Un Es redzēju, lai gan Es tādēl, ka tā pārkāpēja Israēla cilts laulību bija pārlauzusi, viņu biju atstājis un tai devis šķiršanās grāmatu, ka tomēr viņas māsa, neuzticīgā Jūda cilts, nebija, bet nogāja un dzina pati arīdzan maucību. **9** Un ar savas maucības slavu tā ir sagānījusi zemi, jo tā lauza laulību ar akmeniem un kokiem. **10** Un pie visa tā arī viņas māsa, neuzticīgā Jūda cilts, pie Manis nav atgriezusies no visas savas sirds, bet ar viltu, saka Tas Kungs. **11** Un Tas Kungs sacīja uz mani: Israēla cilts, tā atkāpēja, izturas taisnāki, nekā neuzticīgā Jūda cilts. **12** Ej un sauc šos vārdus pret ziemeļa pusē un saki: atgriezies, Israēla cilts, tu atkāpēja, saka Tas Kungs, tad Es Savu dusmību negriežu uz tevi. Jo Es esmu ūjīgs, saka Tas Kungs, Es negribu mūžīgi dusmoties. **13** Atzisti tikai savu noziegumu, ka tu esi apgrēkojusies pret To Kungu, savu Dievu, un ūjīspurpuri esī skraidījusi pie svešiem, apakš ikkatra zaļa koka, bet Manai balsīj jūs neesat paklausījuši, saka Tas Kungs. **14** Atgriezaties, atkāpēji bērni, saka Tas Kungs, - jo Es jūs esmu precējis un jūs uzņemtu, vienu no pilsetas un divas no cilts, un Es jūs vedišu uz Cīānu. **15** Un Es jums došu ganus pēc Mana prāta, un tie jūs ganīs ar ziņu un prātu. **16** Un notiks, kad jūs vairosties un būsiet auglīgi tai zemē tanis dienās, saka Tas Kungs, tad vairs nesacīs: „Tā Kunga derības šķirsts“ un tas arī vairs prāta nenāks un to arī vairs nepieminēs nedz meklēs nedz to atkal uztaisīs. **17** Tanī laikā Jeruzāleme taps nosaukta: „Tā Kunga goda krēsls“, un pie viņas visi pagāni taps sapulcināti, tādēļ ka Tā Kunga vārds ir Jeruzāleme; un tie nestaiņās vairs pēc savas niknās sirds domām. **18** Tanī dienās Jūda nams ies pie Israēla nama, un tie nāks kopā no

ziemeļu zemes uz to zemi, ko es jūsu tēviem esmu devis par mantību. **19** Es gan sacīju: kā Es tevi stādišu starp tiem bērniem un tev došu jauku zemi, visglītāko mantību starp tautu glutumiem! Un sacīju: „Mans Tēvs!“jūs Mani sauksiet un no Manis neatkāpīties. **20** Patiesi, tā kā sevi savam draugam ir neuzticīga, tā jūs esat bijuši neuzticīgi pret Mani, jūs no Israēla nama, saka Tas Kungs. **21** Balss taps dzirdēta uz kalniem, Israēla bērnu raudāšana un ūlošanās, ka tie pārgroziņi savu ceļu un aizmirsusi To Kungu, savu Dievu. **22** Atgriezaties, atkāpēji bērni, Es jūs atkāpšanos dziedināšu. Redzi, mēs nākam pie Tevis, jo Tu, Kungs, esi mūsu Dievs. **23** Patiesi, tas ir viltus ar tiem pakalniem un ar visiem tiem kalniem; patiesi, pie Tā Kunga, mūsu Dieva, ir Israēla pestīšana. **24** Jo tas kauna darbs ir apēdis mūsu tēvu pūliņu no mūsu jaunības, viņu avis un viņu vēršus, viņu dēlus un viņu meitas. **25** Mēs guļam savā kaunā, un mūsu negods mūs apkļāj. Jo mēs esam grēkojuši pret To Kungu, savu Dievu, mēs un mūsu tēvi no savas jaunības līdz šai dienai, un neesam klausījuši uz Tā Kunga, sava Dieva, balsi.

4 Ja tu atgriezīsies, Israēl, saka Tas Kungs, pie Manis atgriezīsies, un ja tu savas negantības Manā priekšā atstāsi un neskraidiši apkārt, **2** Un ja tu zvērēsi: „tik tiesām kā Tas Kungs dzīvo!“Ar patiesibu, ar tiesu un ar taisnību, tad tautas iekš viņa svētīsies un ar viņu lielisies. **3** Jo tā saka Tas Kungs uz Jūda un Jeruzālemes viriem: ariet sev jaunu zemi un nesējat ērkšķos. **4** Apgraizaties Tam Kungam un atņemt nost savas sirds priekšādu, Jūda viri un Jeruzālemes iedzīvotāji, ka Mana bardzība neizšaujās kā uguns un nedeg, ka neviens nevar dzēst, jūsu nedarbu dēl. **5** Sludinājiet Jūdā un Jeruzālemē, liekat to dzirdēt un stāstiet, bazūnējat ar bazūni tai zemē, sauciet ar pilnu muti un sakāt: sapulcīnāties un iesim stiprās pilsetās. **6** Paceljat karogu uz Cīānu, bēgat, nestāvāt. Jo Es atvedu nelaimi no ziemeļa puses un lielu postu. **7** Lauva ceļas no sava biezuma, un tautu maitātājs nāk; viņš ir izgājis no savas vietas, tavu zemi darīt tukšu, lai tavas pilsetas top izpostītas, ka neviens tur vairs nedzīvo. **8** Tādēļ apjoziņt maisus, ūlojaties un kauciet, jo Tā Kunga bardzības karstums no mums neatstājās. **9** Tai dienā, saka Tas Kungs, izniķi kēniņa sirds drošība un lielo kungu sirds drošība, un priesteri izbīsies, un pravieši iztrūcināsies. **10** Tad es sacīju: ak Kungs, Dievs! Patiesi, šiem ļaudim un Jeruzālemei Tu esi ļāvis kļūt lielā viltū, ka sacīja: jums būs miers! Kur tomēr zobens sniedzās līdz pat dvēselei. **11** Tanī laikā sacīs uz šiem ļaudim un uz Jeruzālemi: sauss vējš nāk no augstiņiem tuksneša kalniem pret Manu tautu, ne vētīšanas, ne tirīšanas pēc. **12** Vējš Man nāks, kas stiprāks būs nekā viņi, tad arī Es nesišu tiesu pret viņiem. **13** Redzi, viņš cēlās kā debesis, un viņa rati ir kā viesulis, viņa zirgi ir čaklāki nekā ērgli, - ak vai, mums, jo mēs esam postā! **14** Mazgā savu sirdi no ļaumuma, Jeruzāleme, ka topi izglābta; cik ilgi tu savas nelietības domas glābāsi savā sirdī? **15** Jo balss sludina no Dana un zijo bēdas no Efraima kalniem: sargi nāk no tālās zemes, un tie pacel savu balsi pret Jūda pilsetām. **17** Kā sargi ap tīrumu, tā tie būs visapkārt pret viņu, tādēļ ka tā pret Mani cēlusies, saka Tas Kungs. **18** Tavs ceļš un tavi nedarbi tev to padara; tā ir tava blēdība, kas tik rūgta, ka tā sniedzās līdz pat tavai sirdij. **19** Ak

manas iekšas, manas iekšas! Kā bērnu sāpes man spiežas caur manu sirdi, mana sirds lec iekš manis, es nevaru kļusu ciest, jo mana dvēsele dzīrd bazīnes skauju un kara troksni. **20** Posts pār postu tiek daudzināts. Jo visa zeme ir postīta, piepēši ir postīti mani dzīvokļi, acumirklī manas teltis. **21** Cik ilgi jel man būs redzēt karogu, dzīrdēt bazīnes skauju? **22** Tiešām, mani ļaudis ir traki un mani nepazīst; tie ir ģeķīgi bērni un neprātīgi. Tie gan ir gudri, ļaunu darit, bet labu darit tie nemāk. **23** Es uzlūkoju zemi, un redzi, tā ir tumša un tukša, - un debesi, un viņai nav sava gaišuma. **24** Es uzlūkoju kalnus, un redzi, tie dreb, un visi kalni trīc. **25** Es lūkoju, un redzi, neviena cilvēka nav, un visi putni apakš debess ir aizskrējuši. **26** Es lūkoju, un redzi, auglīgais lauks ir tuksnesis, un visas viņa pilsētas ir salauztas priekš Tā Kunga un priekš Viņa bardzības karstuma. **27** Jo tā saka Tas Kungs: visa tā zeme būs postā, tomēr Es to neizpostīšu pavisam. **28** Tādēļ zeme bēdāsies, un debess augšām aptumšosies, jo Es to esmu runājis un apņēmies, un tas Man nebūs ūžel, un no tā Es neatkāpšos. **29** Visas pilsētas bēgs no jātnieku un strēlnieku trokšņa, tie ies biezos mežos un kāps uz klints kalniem, visas pilsētas taps atstātas, un neviena nebūs, kas tur dzīvos. **30** Ko tu tad darīsi, tu postītā? Jebšu tu apgērbssies ar purpuru, jebšu tu izgredzinosies ar zelta glītumu, jebšu tu savas acis darīsi jaukas, tad tu tomēr velti izgredzinosies. Tie draugēļi tevi apsmies, tie meklēs tavu dvēseli. **31** Jo Es dzīrdu kā dzemētājas balsi, vaidēšanu, kā no tās, kas cieš pirmās bērnu sāpes, Cīnās meitas balsi; tā vaid un izpleš savas rokas: ak vai, man! Jo manu dvēseli nomāc slepkavas.

5 Ejat apkārt pa Jeruzālemes ielām un pieraugāt jel un ķemiet vērā un meklējiet pa viņas platām ielām, vai jūs varat kādu atrast, vai ir kāds, kas taisnību dara un patiesību meklē, - tad Es viņai piedeošu. **2** Un jebšu tie visi saka: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, tomēr tie zvēr nepatiesi. **3** Ak Kungs! Vai Tavas acis (neraugās) uz ticibu? Tu tos siti, bet tie nejūt sāpes, Tu tos apbēdini, bet tie negrib pieņemt pārmācību; tie savus vaigus apcietinājuši vairāk nekā akmeni, tie negrib atgriezties. **4** Un es sacīju: tiešām, tie ir nabagi, tie ir neprātīgi, tādēļ ka tie nezin Tā Kunga ceļu, sava Dieva tiesu, **5** Es iešu pie tiem lieliem un runāšu ar tiem, jo tie zin Tā Kunga ceļu, sava Dieva tiesu. Bet tie visi kopā to jūgu salauzuši un tās saites saraustījuši. **6** Tādēļ tos sitis lauva no meža, un vilks no tuksneša tos postīs, pardelis(leopards) glūn pret viņu pilsētām, visi, kas no turienes iziet, taps saplosīti. Jo viņu grēki ir vairojušies, viņu pārkāpumi augumā auguši. **7** Kādēļ tad lai Es tevi žēloju? Tavi bērni Mani atstāj un zvērē pie tā, kas dievs nav. Kad Es nu tos esmu pieēdinājis, tad tie lauž laulību un iet pa pulkiem mauku namā. **8** Kā baroti ērzelī tie celās agri, ikviens zviedz pēc sava tuvākā sievas. **9** Vai Man tos nebūs piemeklēt, saka Tas Kungs, jeb vai Manai dvēselei nav jāatriebjās pie tādiem ļaudim, kā šie? **10** Kāpjat uz viņas mūriem un samaitājet tos, bet neizpostiet tos pavisam. Atņemiet viņas stīgas, jo tās nav no Tā Kunga. **11** Jo Israēla nams un Jūda nams palikuši visai neuzticīgi pret Mani, saka Tas Kungs. **12** Tie aizliedz To Kungu un saka: viņš nav tas, un mums ļaunums neuzies, mēs neredzēsim nedz zobenu nedz badu. **13** Arī pravieši aizies vējā, jo (Dieva) vārds nav pie viņiem; pašiem tiem tas tā notiks. **14** Tādēļ saka

Tas Kungs, tas Dievs Cebao: Tāpēc ka jūs šo vārdu sakāt, redzi, Es Savu vārdu tavā mutē darīšu par uguni un šos laudis par malku, un tas tos aprīs. **15** Redzi, Es atvedīšu pār jums tautu no tālienes, Israēla nams, saka Tas Kungs. Tā ir stipra tauta, veca tauta, tauta, kam valodu tu nesaproti, un nesajēdzi, ko tā runā. **16** Viņas bultu maks ir kā atvērts kaps, tie visi ir varoni. **17** Un tā ēdis tavu plāvumu un tavu maizi, tā ēdis tavus dēlus un tavas meitas, tā ēdis tavas avis un tavus vēršus, tā ēdis tavu vina koku un tavu vīges koku; tavas stiprās pilsētas, uz ko tu paļaujies, tā izpostis ar zobenu. **18** Tomēr ir tanīs dienās Es jums pavisam negribu galu darīt, saka Tas Kungs. **19** Un kad jūs sacisiet: kādēļ Tas Kungs, mūsu Dievs, mums visas šās lietas ir darījis? Tad tev uz viņiem būs sacīt: tā kā jūs Mani esat atstājuši un kalpojuši svešiem dieviem savā zemē, tāpat jūs kalposiet svešiem zemē, kas jums nepieder. **20** Sludinājet to Jēkaba namā, liekat to dzīrdēt iekš Jūda un sakāt: **21** Klausiet jel to, ģeķīgie un neprātīgie ļaudis, kam acis ir, un neredz, kam ausis ir, un nedzīrd. **22** Vai jūs Mani negribat bities? Saka Tas Kungs, vai Manā priekšā negribat drebēt? Es smiltis lieku jūrai par ežu, par mūžīgu robežu, ka par to nebūs iet pāri; jebšu viņas vilņi kust, tad tie tomēr nekā neiespēj, jebšu tie gan kauc, tad tie tomēr pār to neiet pāri. **23** Bet šiem ļaudim ir bezdievīga un stūrgalvīga sirds, tie atkāpjās un aiziet, **24** Un nesaka savā sirdi: lai jel bīstamies To Kungu, savu Dievu, kas mums dod lietu agri un vēlu - savā laikā, kas mums pasargā plaujamā laika noliktās nedēļas. **25** Jūsu noziegumi to aizkavē, un jūsu grēki to labumu jums aizturi. **26** Jo starp Maniem ļaudim atrodas bezdievīgi; tie glūn, kā mednieki mēdz, tie liek valgus un gūsta cilvēkus. **27** Kā putnu sprosts ir pilns putnu, tā viņu nams ir pilns viltības, tādēļ tie ir palikuši lieli un bagāti. **28** Tie ir tauki, tie ir gludenī, no tiem plūst ļaunums, tie neiztiesā tiesu nedz bāriņa lietas, ka šiem būtu labi, un nabagiem tie tiesu neizdod. **29** Vai Man tos nebūs piemeklēt? saka Tas Kungs. Vai Manai dvēselei nebūs atriebties pie tādiem ļaudim, kā šie? **30** Briesmīgas un negantas lietas notiek šai zemē. **31** Pravieši māca viltīgi, un priesteri valda pēc sava padoma, un Maniem ļaudim tas tā patik. Bet ko tad jūs pēcgalā darīsiet?

6 Bēgat, Benjamina bērni, no Jeruzālemes, bazīnējat Tekoā, ceļat ugunszīmi BetKeremē, jo bēdas rādās no ziemeļa pušes un liels posts. **2** Es izdeldu Cīnās meitu, to jauko un vēlīgo. **3** Gani uz viņu nāks ar saviem ganāniem pulkiem, tie uzcels teltis visapkārt ap viņu, tie noganis ikviens savu vietu. **4** Taisīties uz karu pret viņu, ceļaties, ejam pašā dienas vidū. Ak vai, (bēdas) mums! Jo vakars metās un ēnas paliek garākas. **5** Ceļaties, un ejam pašā naktī un izpostīsim viņas jaukos namus. **6** Jo tā saka Tas Kungs Cebao: nocērtiet kokus un uzmetiet valni pret Jeruzālemi; šī ir tā pilsēta, kas taps piemeklēta. Viņas vidū ir tik netaisnība vien. **7** Kā avots izverd savu ūdeni, tā viņa izverd savu ļaunumu. Varasdaru un postu tur dzīrd, kaušāns un plēšanās bez mitēšanās ir manā priekšā. **8** Pieņem mācību, Jeruzāleme, lai Mana dvēsele no tevis nenogrīežas, lai Es tevi nedarū par tuksnesi, par zemi bez iedzīvotāja. **9** Tā saka Tas Kungs Cebao: kas atliek no Israēla, to tie otrā reizē nolasīs kā vīna koku. Nēm traukus atkal rokā kā vīna ogu lasītājs. **10** Uz ko lai es runāju un dodu liecību, ka tie

to dzird? Redzi, viņu ausis ir neapgraizītas, ka tie nevar dzirdēt. Redzi, Tā Kunga vārds tiem ir par apsmieklu, pie tā tiem nav labs prāts. **11** Tādēļ es esmu pilns Tā Kunga bardzības, ka nevaru valdīties. Izgāz to ari pār bērniem uz ielām, un pār to jaunekļu draudzi kopā, jo vīri un sievas tiks aizņemti, veci un kas mūžu piedzīvojuši. **12** Un viņu nami taps ciemam līdz ar tīrumiem un sievām; jo Es izstiepšu Savu roku pret tās zemes iedzīvotājiem, saka Tas Kungs. **13** Jo visi ir mantas kārīgi, tā mazi kā lieli; tā pravietis kā priesteris, visi dzen viltību. **14** Un tie dziedina Manas tautas vainu kā par nieku, sacīdami: miers, miers! Kur tomēr miera nav. **15** Tie krituši kaunā, ka darijuši negantību. Bet tie nemaz nekaunas un neprot kauna. Tāpēc tie kritis starp tiem kritušiem; kad es tos piemeklēšu, tad tiem būs krist, saka Tas Kungs. **16** Tā saka Tas Kungs: stājaties uz ceļiem un raugāt un vaicājet pēc tiem senajiem ceļiem, kurš tas labais ceļš, un staigājet pa to, tad jūs atradisiet dusu savai dvēselei. Bet tie saka: mēs negribam staigāt. **17** Es ari esmu iecēlis sargus pār jums, klausāties uz trumetes skaņu. Bet tie saka: mēs negribam klausīties. **18** Tāpēc klausāties, tautas, un nēm vērā, draudze, kas viņu starpā notiek. **19** Klausies, zeme! Redzi, Es vedišu ļaunumu pār šiem ļaudīm, viņu padomu augļus, jo tie neklausās uz Manu vārdu, un Manu bauslibu tie atmet. **20** Par ko tad Man tas vīraks, kas nāk no Sabas, un tās labās niedres no tālās zemes? Jūsu dedzināmie upuri Man nepatik, un jūsu kaujamie upuri Man nemilami. **21** Tādēļ Tas Kungs tā saka: redzi, Es šiem ļaudīm likšu piedauzekļus, un tēvi un bērni kopā pie tiem piedauzīsies, kaimiņš ar kaimiņu ies bojā. **22** Tā saka Tas Kungs: redzi, tauta nāk no ziemela zemes, un liela tauta celsies no pasaules malām; **23** Tā nes stopus un šķēpus, tā ir briesmīga un nežēliga, viņu balss kauc kā jūra, un tie jāj uz zirgiem; tie ir apbrūnoti kā karavīri pret tevi, Ciānas meita. **24** Kad mēs par viņiem baumas dzirdējām, tad mūsu rokas nogura, bailiba mums uzbruka un sāpes kā dzemētājai. **25** Neizejat laukā un nestāigājat pa ceļu, jo ienaidnieka zobens ir visapkārt par iztrūcināšanu. **26** Ak, mana tauta, apjōz maisu un nometies pelnos, žēlojies kā par vienīgo dēlu, bēdājies gauži, jo postītājs nāk pār mums piepeši. **27** Es tevi esmu iecēlis par pārbauðītāju starp Maniem ļaudīm kā stipru pili, ka tev viņu ceļu būs atzīt un pārbaudit. **28** Tie visi ir tie lielākie atkāpēji un staigā viltībā, tie ir varš un dzelzs, tie visi ir samaitātāji. **29** Plēšas ir sadegušas, no viņu uguns nāk tikai svins, kausētājs velti kausējis, jo sārni nav atšķirti. **30** Tie top nosaukti par atmostu sudrabu, jo Tas Kungs tos ir atmetis.

7 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju no Tā Kunga, kas sacīja: **2** Stājies Tā Kunga nama vārtos un sludini tur šo vārdu un saki: klausiet Tā Kunga vārdu, visi no Jūda, kas caur šiem vārtiem ieejat, To Kungu pielūgt. **3** Tā saka Tas Kungs Cebao, Israēla Dievs: daret taisnus savus celus un savus darbus, tad es jums likšu dzīvot šini vietā. **4** Nepaļaujaties uz melu vārdiem, kad saka: šis ir Tā Kunga nams, Tā Kunga nams, Tā Kunga nams! **5** Bet ja patiesi darīsiet labus savus celus un savus darbus un nesisiet tikuši(taisnīgu) tiesu cits citam, **6** Ja neapbēdināsiet svešinieku, bāriju un atraīnu un neizliesiet nenoziedzīgas asinis šīnī vietā un nedzīsies pakal svešiem dieviem, sev pašiem par postu, **7** Tad Es jums likšu dzīvot šai vietā, tai

zemē, ko Es esmu devis jūsu tēviem, mūžigi mūžam. **8** Redzi, jūs paļaujaties uz melu vārdiem, kas nekam nelīdz. **9** Vai tad jums bija zagt, nokaut un laulību pārkāpt un nepatiessi zvērēt un Baālam kvēpīnat un dzīties pakal citiem dieviem, ko nepazīstat, **10** Un tad nākt un stāties Manā priekšā šīni namā, kas nosaukts pēc Mana Vārda, un sacīt: mēs esam glābti, šo negantību darit? **11** Vai tad šīs nams, kas nosaukts pēc Mana Vārda, ir slepkavu bedre jūsu acīs? Redzi, Es to gan esmu redzējis, saka Tas Kungs. **12** Jo ejat jel uz Manu vietu, kas bija Šilo, kur Es Savam vārdam papriekš liku mājot, un lūkojiet, ko Es tur esmu darijis Savu Israēla ļaužu ļaunuma dēļ. **13** Un nu tādēļ ka jūs visus šos darbus darāt, saka Tas Kungs, un Es uz jums tikuši(nemitigi) esmu runājis, bet jūs neesat klausījuši, Es jūs esmu aicinājis, bet jūs neesat atbildējuši, **14** Tad Es šim namam, kas pēc Mana Vārda nosaukts, uz ko jūs paļaujaties, un pie šās vietas, ko Es jums un jūsu tēviem esmu devis, tāpat darišu, kā esmu darijis Šilo. **15** Un Es jūs atmetīšu no Sava vaiga, tā kā esmu atmetis visus jūsu brāļus un visu Efraīma dzimumu. **16** Tu tad nelīdz priekš šiem ļaudīm un nenes Manā priekšā par viņiem ne piesaukšanu ne lūgšanu, un neaizlūdz pie Manis, jo Es tevi neklausīšu. **17** Vai tu nerēdzi, ko tie dara Jūda pilsētās un Jeruzālemes ielās? **18** Bērni salasa malku, un tēvi kurina uguni, un sievas mīca miklu un taisa raušus debess kēniņienei un upurē dzeramus upurus citiem dieviem, Mani kaitināt. **19** Bet vai tad tie Mani apkaitīna? saka Tas Kungs. Vai tie to (nedara) sev pašiem par kaunu? **20** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Mana dusmība un Mana bardzība izgāzīsies pār šo vietu, pār cilvēkiem un lopiem un meža kokiem un zemes augļiem un degs un neizdzīsīs. **21** Tā saka Tas Kungs Cebao, Israēla Dievs: liekat savus dedzināmos upurus klat pie saviem kaujamiem upuriem un ēdat gaļu. **22** Jo jūsu tēviem, kad Es tos izvedu no Ēģiptes zemes, Es neesmu ne teicis ne pavēlējis par dedzināmiem upuriem nedz kaujamiem upuriem. **23** Bet šo vārdu Es tiem esmu pavēlējis un sacījis: klausiet Manu balsi, tad Es jums būšu par Dievu un jūs Man būsiet par ļaudīm, un staigājiet pa visiem tiem ceļiem, ko Es jums pavēlēšu, lai jums labi klājās. **24** Bet tie nav klausījuši nedz savas ausis atgriezuši, bet staigājuši pēc savas ļaunās sirds padoma un prāta, un Man ir pagriezuši muguru un ne vaigu. **25** No tās dienas, kad jūsu tēvi izgājuši no Ēģiptes zemes līdz šai dienai, Es vienā sūtišanā pie jums esmu sūtījis visus Savus kalpus, tos praviešus. **26** Bet tie Mani nav klausījuši, nedz savas ausis atgriezuši, bet bijuši stūrgalvīgi, niknāki turēdamies nekā viņu tēvi. **27** Tu gan visus šos vārdus uz viņiem runāsi, bet tie tevi neklausīs, tu tos gan aicināsi, bet tie neatbildēs. **28** Tāpēc saki uz tiem: šie ir tie ļaudis, kas Tā Kunga, sava Dieva, balsi neklausa un mācību nepieņem. Patiesība bojā gājusi un iznikusi no viņu mutes. **29** Nocērp savas galvas greznumu un met to nost, un raudi gauži uz kailiem kalniem, jo Tas Kungs atmetis un atstājis šo Savas dusmības cilti. **30** Jo Jūda bērni ir darijuši, kas ļauns Manās acīs, saka Tas Kungs. Tie savus negantos elkus likuši tai namā, kas nosaukts pēc Mana Vārda, to sagānidami; **31** Un ir uzcēluši Tovetes altārus Ben-Inoma ieļejā, sadedzināt savus dēlus un savas meitas ar ugumi, ko Es neesmu pavēlējis, un kas nav nācis Manā sirdī. **32** Tādēļ redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka to vairs nesaucks

par Toveti un Ben-İnoma ieļeju, bet par slepkavu ieļeju, un Tovetē apbedis, jo citur vietas nebūs. **33** Un šo ļaužu mirojī būs par barību putniem apakš debess un zvēriem virs zemes, un neviens tos neaizdzīs. **34** Un Es darišu, ka Jūda pilsētās un Jeruzālemes ielās mitēsies prieka balss un liksmības balss, brūtgāna balss un brūtes balss; jo tā zeme būs postā.

8 Tani laikā, saka Tas Kungs, Jūda kēniņu kaulus un viņu lielkungu kaulus un viņu priesteru kaulus un praviešu kaulus un Jeruzālemes iedzīvotāju kaulus izmetīs no viņu kapiem. **2** Un izmētās pret sauli un pret mēnesi un pret visu debess pulku, ko tie milējuši un kam tie kalpojuši un kam tie dzinušies pakal un ko tie meklējuši un ko tie pielūguši. Ne tos sakrās, ne tos apraks, tie būs par mēsiem zemes virsū. **3** Un nāvi vēlēsies dzīvības vietā visi atlikusie, kas no šās niknās cilts atlikis visās malās, kurp Es tos atlukusos būšu aizdzinis, saka Tas Kungs Cebao. **4** Un sakti uz tiem: tā saka Tas Kungs: kad krit, vai atkal neceļas: kad nogriežas, vai atkal negriežas atpakaļ? **5** Kāpēc tad šie Jeruzālemes ļaudis atkāpjās bez mitēšanās atkāpdamies? Tie stipri turas pie viltus un liedzās atgriezties. **6** Es esmu vērā nēmis un dzirdējis: tie runā, kas nepareizi; neviena nav, kam būtu žēl savas blēdības, kas sacītu: ko esmu darījis? Visi atkāpjās, skriedami kā traks ērzelis kas karā. **7** Stārkis apakš debess zin savus laikus, un ūbele un dzērve un bezdelīga nēm vērā savu atnākšanas laiku, bet mani ļaudis neatzīst Tā Kunga tiesu. **8** Kā tad jūs sakāt: mēs esam gudri, un Tā Kunga bauslība ir pie mums? Tiešām, redzi, rakstu mācītāju viltigie raksti to pārvērtuši par meliem. **9** Gudrie top apkaunoti, iztrūcināti un sagūstīti; redzi, Tā Kunga vārdu tie ir atmetuši, kāda gudrība tad tiem ir? **10** Tādēl Es viņu sievas došu ciemiem, viņu firumus svešiem mantiniekiem; jo mazi un lieli, visi kāri pēc mantas; pravietis un priesteris, abi dzen viltību. **11** Un tie dziedina Manas tautas vaimu kā par nieku un saka: miers! Miers! Kur tomēr miera nav. **12** Tie ir tapuši kaunā, tāpēc ka darījuši negantību, bet tie nemaz nekaunas un kauna neprot; tādēl tie kritis starp tiem kritušiem, savas piemeklēšanas laikā tie gāzīsies pie zemes, saka Tas Kungs. **13** Es tos rautin aizraušu, saka Tas Kungs, ka ķekari nepaliks pie vīna koka nedz vīges pie vīges koka, ir lapas nokritis, un Es tiem dodu, kas pār tiem nāks. **14** Ko tad kavējamies? Pulcējaties un iessim stīprās pilsētās un meklēsim tur galu! Jo Tas Kungs, mūsu Dievs, mums nolicis galu un mūs dzirdinājis ar žulti, tāpēc ka esam apgrēkojušies pret To Kungu. **15** Gaida mieru, bet nav labuma, dziedināšanas laiku, bet redzi, izbailes. **16** No Dana jau dzirdama viņa zirgu šķākšana; visa zeme dreb no viņa ērzelu zviegšanas skaņas; tie nāk un noēd zemi ar viņas pilnumu, pilsētas un kas tur dzīvo. **17** Jo redzi, Es sūtu jūsu starpā čūskas un odzes, pret ko nepalidz vārdošana, - tās jūs kodis, saka Tas Kungs! **18** Kas mani iepriecinās skumjās! Mana sirds man gurst. **19** Redzi, Manas tautas kliegsānas balss skan no tālās zemes: vai tad Tas Kungs vairs nav Ciānā? Vai viņas kēniņš tur nav? Kāpēc tie Mani apkaitinājuši ar saviem dievekļiem, ar svešām nelietībām? **20** Plauja ir pagājusi, augļu laiks pagalam, bet mēs neesam atpestīti. **21** Es esmu satriksts savas tautas posta dēļ, es esmu noskumis, izbailes mani sagrābušas. **22** Vai tad zāļu

nav Gileādā? Vai tur nav ārsta? Kāpēc tad manas tautas sērga nav dziedināta?

9 Ak kaut manā galvā jel būtu ūdens un manas acis taptu par asaru avotiem, tad es dienām naktim apraudātu savas tautas nokautos. **2** Ak kaut man tuksnesi būtu celavīra mājas vieta, tad es savus ļaudis atstātu un no tiem aizietu, jo tie visi ir laulības pārkāpēji, blēžu draudze. **3** Tie uzvelk savu mēli kā stopu uz meliem un ne uz patiesību, tie top vareni virs zemes, tie dodas no ļaunuma uz ļaunumu, bet Mani tie nepazīst, saka Tas Kungs. **4** Sargājaties ikviens no sava drauga, un nepāļaujaties ne uz savu brāli; jo brālis brāli krāpj, un draugs staigā draugu aprunādams. **5** Cits pret citu dzen viltību un nerunā patiesību, tie māca savu mēli melot, tie nopūlējās netaisnību darīdam. **6** Tava mājas vieta ir pašas viltības vidū, caur viltību tie liezdās Mani pazīt, saka Tas Kungs. **7** Tādēl, tā saka Tas Kungs Cebao: redzi, Es tos kausešu un pārbaudišu, - jo kā lai Es citādi daru Savas tautas priekšā? **8** Viņu mēle ir nāvīga bulta, tā runā viltu, ikviens ar savu muti runā par mieru ar savu tuvāku, bet savā sirdi tam liek valgus. **9** Vai Man tos nebūs piemeklēt? saka Tas Kungs. Vai Manai dvēselei nebūs atriebties pie tādiem ļaudim, kā šie? **10** Man jāsāk raudāšana un kaukšana par kalniem un raudu dziesma par ganībām tuksnesi; jo tās ir nodedzinātas, ka neviens tur nestāigā, un ganāmā pulka balsi tur nedzīrd; putni apakš debess un lopi ir aizskrējuši un aizgājuši. **11** Un Jeruzālemi Es likšu par akmeņu kopu un par mājokļu tuksneša zvēriem, un Jūda pilsētas Es darišu par postāžu bez iedzīvotājiem. **12** Kas ir tāds gudrs vīrs, kas to saprot? Un uz ko Tā Kunga mute runājusi, ka tas to var pasludināt? Kādēl zeme iet bojā un izdeg kā tuksnesis, kur neviens nestāigā? **13** Un Tas Kungs sacīja: tādēl ka tie atstājuši Manu bauslību, ko Es tiem esmu licis priekšā, un nav klausījuši Manu balsi nedz pēc tās staigājuši, **14** Bet staigājuši pēc savas sirds stūrgalvības un Baāliem pakal, kā viņu tēvi tos mācījuši. **15** Tādēl, tā saka Tas Kungs Cebao, Israēla Dievs: Redzi, Es šos ļaudis ēdināšu ar vērmelēm un tos dzirdināšu ar žultim. **16** Un Es tos izkaisīšu starp tautām, ko tie nav pazinuši nedz viņu tēvi, un sūtišu zobenu tiem pakal, tiekams Es tos būšu izdeldējīs. **17** Tā saka Tas Kungs Cebao: nemiет to vērā un aicinājet raudu sievas, lai tās nāk, un sūtāt pēc tām gudrām sievām, lai tās atnāk, **18** Un steigšus sāk par mums raudāšanu, ka mūsu acis tek asarām un mūsu acu plakstīni plūst ūdenim. **19** Jo kaukšanas balss dzirdama no Ciānas: ak! Kā esam postīti, loti kaunā likti, jo mēs atstājam zemi, jo tie apgāzuši mūsu mājokļus! **20** Klausiet tad Tā Kunga vārdu, sievas, un lai jūsu auss uzņem viņa mutes vārdu, un mācat savām meitām raudu dziesmas, un viena otrai lai māca gaudas. **21** Jo nāve kāpj iekšā pa mūsu logiem, tā nāk mūsu jaukos namos, nokaut bērniņus pa ielām un jaunekļus pa gatvēm. **22** Runā, tā saka Tas Kungs: miroņu miesas gulēs kā mēslī uz tiruma un kā kūli aiz plāvēja, ko neviens nesaņem. **23** Tā saka Tas Kungs: gudrais lai nelielās ar savu gudrību, stiprais lai nelielās ar savu stiprumu, bagātais lai nelielās ar savu bagātību. **24** Bet kas grib lielīties, tas lai lielās ar to, ka viņš Mani pazīst un zin, ka Es esmu Tas Kungs, kas dara žēlastību, tiesu un taismību vīrs zemes; jo pie tām Man ir labs prāts, saka Tas Kungs. **25** Redzi, nāk dienas, saka Tas Kungs, ka Es piemeklēšu apgrāzītos līdz

ar neapgraizītiem, **26** Ēģiptes zemi un Jūdu un Edomu un Amona bērnus un Moabu un visus, kam apcirptas bārdas, kas tuksnesi dzīvo. Jo visi pagāni ir neapgraizīti, bet Israēla namam ir neapgraizīta sirds.

10 Klausiet to vārdu, ko Tas Kungs uz jums runā, Israēla nams. **2** Tā saka Tas Kungs: nemācaties pagānu ceļu un neizbīstaties no debess zīmēm, jebšu pagāni no tām izbīstas. **3** Jo pagānu likumi ir nelietība. Jo tas ir koks, mežā cirsts, darbs no amatnieka rokām ar cirvī. **4** Viņš to izgrezno ar sudrabu un ar zeltu, stiprina ar naglām un ar āmuriem, ka nešaubās. **5** Tie ir kā tēsti stabī un nerunā, tie top apkārt nēsāti, jo paši nestāgā. Nebīstaties no viņiem, jo tie nedara jauna, arī labu darīt tie nevar. **6** Bet nu neviena nav, kā Tu, Kungs! Tu esi liels, un liels ir Tavs vārds ar spēku. **7** Kas Tevi nebītos, Tu tauzi Ķēniņi? Jo tas Tev nākas, tādēļ ka starp visiem pagānu gudriem un visās viņu valstis neviena tāda nav, kā Tu. **8** Tiešām, tie visi kopā ir neprātīgi un ģekīgi. Jo viņu mācība ir nelietība, tie ir koks. **9** Izkalts sudrabs top atvesta no Taršīša un zelts no Ūpaza, kalēja darbam un kausētāja rokām; pazilas drēbes un purpurs ir viņu apgērbs; tie visi ir amatnieku darbs. **10** Bet Tas Kungs ir patiesi Dievs, Viņš ir dzīvs Dievs un mūžīgs Ķēniņš. No Viņa bardzības zeme dreb, un tautas Viņa dusmību nevar panest. **11** Tā jums uz tiem būs sacīt: tiem dievīem, kas debesi un zemi nav darijuši, tiem būs iet bojā no zemes un no šīs pasaules. **12** Viņš zemi radijis caur Savu spēku un pasauli dibinājis caur Savu gudrību un debesis izpletis caur Savu padomu. **13** Kad Viņa balss atskan, tad udeņi krāc debesis, un Viņš liek miglai celties no zemes galīnai, Viņš dara zibeņus ar lietu un liek vējam nākt no Viņa alām. **14** Visi cilvēki paliek stulbi bez saprāšanas, visi kaušētāji top kaunu ar saviem tēliem, jo ko tie lej, ir meli, un dvašas tur nav. **15** Tie ir nelietība un apsmējams darbs; piemeklēšanas laikā tie iet bojā. **16** Tā kā šie nav Jēkaba daļa, jo Viņš ir visu lietu Radītājs, un Israēls ir Viņa mantības cīlts, - Kungs Cebao ir Viņa vārds. **17** Pacel savu paunu no zemes, tu kas sēdi spaidos. **18** Jo tā saka Tas Kungs: redzi, šoreiz Es metu projām tās zemes iedzīvotājus kā ar lingu, un Es tos spaidišu, ka tiek atrasti. **19** Vai manu bēdu! Mana vaina ir sāpīga! Bet es saku: tās ir gan sāpes, bet man tās jāpanes. **20** Mana telts ir postīta, un visas manas virves ir sarautas; mani bērni no manis aizgājuši un to vairs nav. Neviena nav, kas manu dzīvokli uztaisa un manas teltis uzceļ. **21** Jo tie gani palikuši stulbi un nav To Kungu meklējuši, tādēļ tiem nav labi izdevies, bet viss viņu ganāmais pulks izklidis. **22** Klau, ko dzīr! Redzi, nāk liels troksnis no ziemeļa zemes, postā likt Jūda pilsētas un darīt par mājokli tuksneša zverīiem. **23** Es zinu, ak Kungs, ka cilvēka ceļš pie viņa paša nestāv; tas nestāv pie vīra, kā lai staigā, kurp tas lai sper savus soļus. **24** Pārmāci mani, ak Kungs, bet ar žēlastību, ne savā bardzībā, ka Tu mani neiznīcini. **25** Izgāz Savu dusmību pār tiem pagāniem, kas tevi nepazīst, un pār tām ciltim, kas Tavu vārdu nepiesauc. Jo tie Jēkabu aprijuši, tie viņu apēduši un viņu izdeldējuši un viņa druvas izpostījuši.

11 Šis ir tas vārds, kas no Tā Kunga tā notika uz Jeremiju: **2** Klausiet šās deribas vārdus un runājiet uz Jūda vīriem un uz Jeruzālemes iedzīvotājiem. **3** Un saki uz tiem:

tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: nolādēts lai ir tas cilvēks, kas neklausa šās deribas vārdiem, **4** Ko Es jūsu tēviem esmu pavēlējis, kad tos izvedu no Ēģiptes zemes, no tā dzelzs cepļa, un sacīju: klausiet Manu balsi, un darīt to, tā kā Es jums pavēlu, tad jūs Man būsiet par ļaudīm, un Es jums būšu par Dievu, **5** Lai Es to zvērestu piepildu, ko Es jūsu tēviem esmu zvērējis, viņiem dot zemi, kur piens un medus tēti, tā kā tas šodien ir. Tad es atbildēju un sacīju: Amen, Kungs! **6** Un Tas Kungs sacīja uz mani: izsauc visus šos vārdus pa Jūda pilsētām un pa Jeruzālemes ielām, un saki: klausiet šās deribas vārdus un darīt tos. **7** Jo Es jūsu tēviem skaidri esmu apliecinājis tai dienā, kad tos izvedu no Ēģiptes zemes, līdz šai dienai, tikuši(vienmēr) liecību dodams, un sacīju: klausiet Manu balsi. **8** Bet tie nav klausījuši nedz savas ausis atgriezuši, bet staigājuši ikviens pēc savas niknās sirds stūrgalvības. Tāpēc Es liku pār tiem nākt visiem šīs deribas vārdiem, ko Es pavēlēju darīt, un tie nav darijuši. **9** Un Tas Kungs uz mani sacīja: sabiedriba rodas starp Jūda vīriem un Jeruzālemes iedzīvotājiem. **10** Tie ir atgriezušies pie savu vectēvu nozīegumiem, kas liegušies Maniem vārdiem klausīt, un citiem dievīem dzinušies pakaļ, tiem kalpot. Israēla nams un Jūda nams pārkāpuši Manu derību, ko Es ar viņu tēviem esmu cēlis. **11** Tādēļ tā saka Tas Kungs: redzi Es pār tiem vedīšu jaunumu, no kā tie nevarēs izbēgt; kad tie tad uz Mani brēks, tad Es tos neklausīšu. **12** Un Jūda pilsētas un Jeruzālemes iedzīvotāji noies un brēks uz tiem dievīem, kam tie kvēpinājuši; bet pestīt tie tos neatpestis viņu nelaimes laikā. **13** Jo cik tev pilsētu, Jūda, tik ari tavu dievu, un cik Jeruzālemē ielu, tik altāru jūs esat cēluši par kaunu, altārus Baālam kvēpināt. **14** Tu tad nelūdz par šiem ļaudīm un nenes par tiem piesaukšanu un lūgšanu, jo Es neklausīšu, kad tie Mani piesauks par savu nelaimi. **15** Kas Manam mīlam ir Manā namā, kur tā top darīts, tāda blēdība no tāda pulka! Vai solijumi un upura gaļa atnems nelaimi no tevis? Tad tu varētu gavilēt. **16** Tas Kungs tevi nosauca par zaļu eļļas koku, kas jaiks un auglīgs, bet nu Viņš tam uguni pielicis ar lielu trokšņa skaņu, un viņa zari lūst. **17** Jo Tas Kungs Cebao, kas tevi dēstījis, tas par tevi nospriедis nelaimi, Israēla nams un Jūda nams niknuma dēļ, ko tie savā starpā dara, Mari apkaitināt, Baālam kvēpinādami. **18** Nu Tas Kungs man to ir zināmu darījis, un es to zinu; Tu man esī rādījis viņu padomu. **19** Un es biju tā kā lēna avs, ko ved pie kaušanas, un es nezināju, ka tie pret mani bija domājuši tādas domas: lai to koku ar viņa augļiem maitājam un viņu izdeldām no dzīvo zemes, ka viņa vārdu vairs nepieeminētu. **20** Bet Tu, Kungs Cebao, taisnais soģi, kas pārbaudi īkstis un sirdis, liec man redzēt Tavu atriebšanu pie viņiem, jo Tev es esmu pavēlējis savu tiesas lietu. **21** Tādēļ tā saka Tas Kungs pret Anatotas vīriem, kas tavu dvēseli meklē un saka: neludini pret mums Tā Kunga Vārdā, ja negribi mirt caur mūsu rokām. **22** Tādēļ tā saka Tas Kungs Cebao: redzi, Es tos piemeklēšu un tiem jaunekļiem būs mirt caur zobenu, viņu dēli un viņu meitas mirs badā, ka no tiem nekas neatlikši. **23** Jo nelaimē Es likšu nākt pār Anatotas vīriem viņu piemeklēšanas gadā.

12 Tu, ak Kungs, palieci taisns, kad es ar Tevi gribētu tiesāties; tomēr par tiesu ar Tevi gribu runāt. Kāpēc bezdievīgiem celš labi izdodas, un visiem, kas dara viltu,

labi klājās? **2** Tu tos esi dēstījis, un tie ir iesakņojušies un aug un nes auglus; Tu gan esi tuvu viņu mutei, bet tālu no viņu sirdīm. **3** Bet mani, ak Kungs, Tu pazīsti, mani Tu redzi un pārbaudi manu sirdi, kāda tā ir tavā priekšā. Aizrauj viņus kā avis uz kaušanu un nolieci tos uz nokaušanas dienu! **4** Cik ilgi tad zemei lai bēdājās un zāle visur laukā lai savist? Iedzīvotāju blēdības dēļ lopi un putni iet bojā. Jo tie sakā: viņš nerēdz, kā mums pēcgalā kļasies! **5** Kad tu skrēji ar kājniekiem un tie tevi nokausēja, kā tad tu varētu skrieties ar zirgiem? Un ja tu jūties drošs miera zemē, ko tad tu darīsi Jardānes varenos biezumos? **6** Jo, pat tavi brāļi un tavs tēva nams ir neuzticīgi pret tevi un sauc pilnā balsi tev pakāj. Neuztīcīes tiem, kad tie laipni ar tevi runā. **7** Es Savu namu esmu atstājis un atmējis Savu mantas tiesu un to, ko Mana dvēsele miļo, nodevis viņa ienaidniekiem rokā. **8** Mana mantība Man ir palikusi kā lauva mežā; tā savu balsi pret Mani pacēlusi, tādēļ Es to esmu ienīdējis. **9** Mana mantība Man ir kā raibs putns, kam putni uzkrīt no visām pusēm. Nāciet, sapulcinājaties, visi zvēri laukā, nāciet un ēdiet. **10** Daudz gani maitājuši Manu vīna dārzu, tie ir saminiusi Manu tirumu, Manu jauko tirumu tie darījuši par tukšu postažu. **11** Tas ir postā, izpostīts tas bēdājās Manā priekšā; visa zeme ir postīta, jo neviena nav, kam sirds to nem vērā. **12** Pa visiem tuksnēša kalniem postītāji nākuši, jo Tā Kunga zobens rij no viena zemes gala līdz otram, un miera nav nevienai miesai. **13** Tie sēj kviešus, bet ērkšķus tie plauj, tie gan grūti strādā, bet nepelna nekā. Tā tad topat kaunā ar saviem augļiem caur Tā Kunga karsto bardzību. **14** Tā saka Tas Kungs par visiem maniem nikniem kaimiņiem, kas aizskar to mantību, ko Es esmu devis mantot Saviem Israēla ļaudīm: Es tos izraušu no viņu zemes un Jūda namu Es izraušu no viņu vidus. **15** Un notiks, kad Es tos būšu izrāvis, tad Es atkal par tiem apžēlošos, Es tos vedišu atpakaļ, ikkatru savā daļā un ikkatru savā zemē. **16** Un ja tie Manu ļaužu ceļu tikuši(rūpīgi) mācīsies un zvērēs pie Mana Vārda: „Tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo!“ Tā kā tie Manus ļaudis ir mācījuši pie Baāla zvērēt, - tad tie taps uzņemti Manu ļaužu vidū. **17** Bet ja tie neklausīs, tad Es šo tautu izraušu un to pavism izdzēdēšu, saka Tas Kungs.

13 Tā Tas Kungs uz mani sacījis: ej un pēc sev nātnu(linu) jostu un jozies ar to ap saviem gurniem, bet neliec to ūdeni. **2** Tad es pirku jostu pēc Tā Kunga vārda un apjozos ar to ap saviem gurniem. **3** Un Tā Kunga vārds notika uz mani otru reiz un sacīja: **4** Nēm to jostu, ko tu esi pircis, kas ap taviem gurniem, un celies, ej pie Eifrates un apslēp to tur kādā klints plaismā. **5** Un es gāju un to apslēpu pie Eifrates, kā Tas Kungs man bija pāvelējis. **6** Tad pēc ilgāka laika Tas Kungs uz mani sacīja: celies, ej pie Eifrates un nēm to jostu no turienes, ko Es tev esmu pāvelējis, tur apslēpt. **7** Tad es gāju pie Eifrates un raku un nēmu to jostu no tās vietas, kur to biju apslēpis, un redzi, tā josta bija maitāta un nederēja vairs nekam. **8** Tad Tā Kunga vārds uz mani notika un sacīja: **9** Tā saka Tas Kungs: tāpat Es maitāšu Jūda lepnību un Jeruzālemes lielo lepnību. **10** Šie niknie ļaudis, kas negrib klausīt Manus vārdus un staigā pēc savas sirds stūrgalvibas un dzenās ciitem dievīem pakal, viņiem kalpot un priekš viņiem klanīties, tie būs kā šī josta, kas nekam vairs neder. **11** Jo kā josta pieglaužas pie vīra gurniem, tā Es

visu Israēla namu un visu Jūda namu esmu sev pieglaužis, saka Tas Kungs, ka tie Man būtu par ļaudīm un par vārdū un par slavu un par godu, bet tie nav klausījuši. **12** Tāpēc saki uz tiem šo vārdu: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: visi trauki top ar viņu pildīti. Kad tie uz tevi sacīs: Vai tad mēs to nezinām, ka visi trauki ar viņu top pildīti? **13** Tad tev uz viņiem būs sacīt: tā saka Tas Kungs: redzi, visus šās zemes iedzīvotājus, un kēniņus, kas uz Dāvida goda krēsla sēž, un priesterus un praviešus un visus Jeruzālemes iedzīvotājus Es pildīšu ar reibumu. **14** Un Es tos sadauzīšu vienu pret otru, tēvus un bērnus, visus kopā, saka Tas Kungs, Es nesaudzēšu un netaupišu, nedz apžēlošos, ka Es tos neizdzeldētu. **15** Klausiet un nēmiet vērā, nelepojaties, jo Tas Kungs to runājis. **16** Dodiet Tam Kungam, savam Dievam, godu, pirms tumsa metās, un pirms jūsu kājas piedauzās pie krēslības kalniem, un jūs uz gaismu gaidāt, bet Viņš to darīs par nāves ēnu un pārvērtīs par tumšību. **17** Bet kad jūs to neklausīsiet, tad mana dvēsele raudās slepeni tādas lepnības dēļ. Un manas acis izlies gaužas asaras un asārām plūdīs, tādēļ ka Tā Kunga ganāmais pulks top aizvests cietumā. **18** Saki uz kēniņu un uz kēniņiņi: zemojaties, sēzaties zemē, jo viss jūsu galvas glītums, jūsu godības kronis, ir nokritis. **19** Pilsētas pret dienvidiem ir aizslēgtas, un nav, kas tās atver, visa Jūda cilts ir aizvesta, tā ir pavism aizvesta. **20** Paceļat savas acis un raugāt, kas nāk no ziemeljiem. Kur ir tas ganāmais pulks, kas tev bija dots, tava godības avis? **21** Ko tu sacīsi, kad Viņš tev cels par galvu tos, ko tu sev pielabinājis par draugiem? Vai tad tevi sāpes nesagrābs, kā sievu, kas dzemē? **22** Kad tu tad savā sirdī sacīsi: Kāpēc man tas notiek? Tavu lielo noziegumu dēļ tavy drēbju viles ir atsegtais un tava kājas piesmietais. **23** Vai Moru vīrs var savu ādu pārvērst jeb pardelis(leopards) savus raibumus? Tad arī jūs varētu labu darīt, kad esat ieraduši ļaunu darīt. **24** Tādēļ Es tos gribu izkaisīt kā pelavas, kas izput no tuksnēša vēja. **25** Šī būs tava daļa, tā tiesa, ko Es tev esmu nospriedis, saka Tas Kungs, tāpēc ka tu mani esi aizmirusi un paļāvusies uz meliem. **26** Tad arī Es tava drēbju viles atsegšu pār tavy vaigu, ka tavs kauns top redzams. **27** Jo Es esmu redzējis tavy laulības pārkāpšanu, tavy nešķisto iekārošanu, tavy negarito maukošanu uz elku kalniem, laukā tavy negantību. Ak vai, tev, Jeruzāleme! Vai tad tu negribi palikt šķista, cik ilgi tas vēl būs?

14 Šis ir Tā Kunga vārds, kas noticis uz Jeremiju, par to bula(sausuma) laiku. **2** Jūda bēdājās, un viņa vārti tvīkst, sērodamies tie guļ pie zemes, un Jeruzālemes brēkšana kāpj uz augšu. **3** Un viņu cienīgie sūta savus zemos pēc ūdens; tie nāk pie akām, neatrod ūdens, atgriežas ar saviem traukiem tukšā, top kaunā un noskumst un apsedz savu galvu. **4** Tāpēc ka zeme iztrūkusies, ka lietus nav vīrs zemes, arāji ir nokauņējušies, apsedz savu galvu. **5** Pat stirna laukā atnesās un atstāj (savus bērnus), tāpēc ka zāles nav. **6** Un mežā ēzelji stāv pakalnos un tvarstarā vēju, kā tuksnēša vilki; viņu acis pamirst, tāpēc ka zāles nav. **7** Ak Kungs, jebšu mūsu noziegumi liecina pret mums, tomēr palīdzī Tava Vārda dēļ, jo mūsu atkāpšanās ir liela, pret Tevi esam grēkojuši. **8** Ak Israēla cerība, viņa Pestītājs bēdu laikā, kāpēc Tu gribi būt kā svešinieks šai zemē, jeb kā celavīrs, kas nāk, tik palikt par nakti? **9** Kāpēc

Tu gribi būt kā vīrs, kas iztrūcīes, kā varonis, kas nevar glābt? Tomēr Tu Kungs esi mūsu vidū, un mēs pēc Tava Vārda esam nosaukti, neatstājies no mums! **10** Tā saka Tas Kungs uz šiem ļaudīm: tie miļo šurp un turp skraidīt un nevalda savas kājas, tāpēc Tam Kungam nav labs prāts pie tiem. Nu Viņš pieminēs viņu nozegumu un piemeklēs viņu grēkus. **11** Un Tas Kungs sacīja uz mani: nelūdz par šiem ļaudīm, tiem par labu. **12** Jebšu tie gavē, taču Es viņu brēkšanu neklausīšu, un jebšu tie upurē dedzināmus upurus un ēdamus upurus, tad Man tomēr pie tiem nebūs labs prāts, bet caur zobenu un caur badu un caur mēri Es tos izdeldēšu. **13** Tad es sacīju: ak Kungs, Dievs! Redzi, pravieši saka uz tiem: jūs neredzēsiet zobenu, un bads jūs neaiznemēs, bet es jums došu īstenu mieru šini vietā. **14** Un Tas Kungs sacīja uz mani: tie pravieši sludina melus Manā Vārdā, Es tos neesmu sūtījis nedz tiem pavēlējis nedz uz tiem runājis. Tie jums sludina melu parādīšanu un zilēšanu un nelietību un savu pašu sirds viltību. **15** Tādēļ saka Tas Kungs tā par tiem praviešiem, kas Manā Vārdā sludina, ko Es neesmu sūtījis, un kas saka, zobens nebūs nedz bads šīni zemē: caur zobenu un caur badu šie pravieši taps aprīti. **16** Un tie ļaudis, kam šie sludina, gulēs uz Jeruzālemes ielām aiz bada un zobena, un nebūs, kas tos aprok ar viņu sievām un ar viņu dēliem un ar viņu meitām; tā Es viņu ļaunumu izgāzīšu pār viņiem. **17** Tāpēc saka uziem Šo vārdu: manas acis plūst asarām dienās un naktīs un nemītās; jo tā jaunava, manu ļaužu meita, ir satiekta ar lielu triecienu, ar varen lielu mocību. **18** Kad es izeju laukā, tad redzi, tur ir zobena nokauti, kad es nāku pilsetā, tad redzi, tur gul badu miruši. Un pravieši un priesteri iet apkārt pa zemi, ko tie nepazīst. **19** Vai tad Tu Jūdu pavisam esi atmetis, jeb vai Tava dvēsele Cīānu apnikusi? Kāpēc Tu mūs esi sitis, ka mums dziedināšanas vairs nav? Gaida uz mieru, bet labuma nav, un uz dziedināšanas laiku, bet redzi, izbailes. **20** Kungs, mēs atzīstam savu bezdievību un savu tēvu nozegumu, ka pret tevi esam grēkojuši. **21** Neatmet mūs Tava Vārda dēļ, un lai Tavs godības krēsls netop nievāts; piemini un neiznīcīni Savu derību ar mums. **22** Vai ir starp pagānu elkiem, kas liek lietum līt, jeb vai debess var dot lietu? Vai Tu tas neesi, ak Kungs, mūsu Dievs? Tāpēc mēs uz Tevi gribam gaidīt, jo Tu dari visas šīs lietas.

15 Un Tas Kungs sacīja uz mani: jebšu pat Mozus un Samuēls Manā priekšā stāvētu, tomēr Man nebūtu labs prāts pie šiem ļaudīm; dzen tos nost no Mana vaiga, lai tie iet projām. **2** Un kad tie uz tevi sacīs: kurp mums būs iet? Tad saki uz tiem: tā saka Tas Kungs: kam nāve uziet, tam lai uziet, un kam zobens uziet, tam lai uziet, un kam bads uziet, tam lai uziet, un kam cietums uziet, tam lai uziet. **3** Jo Es tos piemeklēšu ar četrkārtīgām mocībām, saka Tas Kungs: ar zobenu tos nokaudams un ar suniem tos rauštīdams un ar putniem apakš debess un ar zemes zvēriem, ka tie top aprīti un izdeldēti. **4** Un Es tos nodošu uz vārdzināšanu visās pasaules valstīs, Manasus, Hizkijas dēla, Jūda kēniņa dēl, par to, ko viņš Jeruzālēmē darījis. **5** Jo kas tevi saudzēs, Jeruzāleme, jeb kas tevi žēlos, jeb kas noies, vaicāt pēc tavas labklāšanās? **6** Tu mani esi astājīusi, saka Tas Kungs, tu esi atpakaļ gājusi; tāpēc Es Savu roku pret tevi grību izstiept un tevi izdeldēt; Es esmu apnīcis

želot. **7** Un Es tos ar vētekli izvētišu ārā pa zemes vārtiem, un Es Saviem ļaudīm nolaupišu bērnus un tos izdeldēšu, tādēļ ka tie neatgriežas no saviem ceļiem. **8** Atraitņu Man būs vairāk viņu starpā nekā jūras smiltis. Es tiem uzvedišu pār jaunekļu māti postītāji dienas vidū, Es piepeši uz to metīšu bailes un briesmas. **9** Kas septiņus bērnus dzemdējusi, iztviks un izlaidīs savu dvēseli. Viņas saule noies vēl dienas laikā, viņa taps kaunā un par apsmieklu; un viņu atlikušos Es nodošu zobernam viņu ienaidnieku priekšā, saka Tas Kungs. **10** Ak vai, man, mana māte, ka tu mani esi dzemdējusi, strīdus vīru un kildas vīru visai zemei! Es neesmu aizdevis un man nav aizdevuši tomēr visi mani lād. **11** Tas Kungs sacīja: tiešām, Es tevi stiprināju uz labu, tiešām, Es daru, ka nelaimes laikā un spaidu laikā ienaidnieks lūgdamies pie tevis griezīties. **12** Vai tad ar dzelzi var salauzt, ziemeļa dzelzi un varu? **13** Tavu padomu un tavu mantu Es nodošu par laupījumu bez maksas, un to visu tavu grēku dēļ pa visām tavām robežām. **14** Un Es likšu taviem ienaidniekiem to nest uz zemi, ko tu nepazīsti. Jo Manas bardzības uguns ir iedzedzies, tas degs pār jums. **15** Ak Kungs, Tu to zini, piemini mani un piemeklē mani un atrieb mani pie maniem vajātājiem! Pēc Savas lēnprātības nejēm mani nost; zini, ka es Tevis dēļ topo nievāts. **16** Kad Tavs Vārds man notika, tad es to esmu uzņēmis, un Tavs Vārds man ir bijis par prieku un par sirds līksmību, jo es esmu nosaukts pēc Tava Vārda, ak Kungs Dievs Cebao! **17** Es neesmu sēdējis smējēju draudzē un neesmu priečājies (ar tiem); Tavas rokas dēļ es esmu vinentulis sēdējis, jo Tu mani esi pildījis ar skumību. **18** Kāpēc tad manas sāpes nemītās, un mana mocība ir tik grūta, ka negribās dziedinājumu? Vai Tu man gribi būt kā viltīga upe, kā īdens, kas izsīkst. **19** Tāpēc Tas Kungs tā saka: ja tu atgriezīsies, tad Es tevi griezīšu atpakaļ un tu stāvēsi Manā priekšā. Un ja tu izšķirsi to, kas cienīgs no tā, kas niecīgs, tad tu būsi tā kā Mana mute. Tiem būs pie tevis griezīties, bet tu negriezīsies pie viņiem. **20** Jo Es tevi ceļu ūsiem ļaudīm par stipru vara mūri; tie gan pret tevi karos, bet tevi nepārspēs; jo Es esmu ar tevi, tevi atpestīt un tevi izglābt, saka Tas Kungs. **21** Tiešām, Es tevi atpestīšu no ļauno rokas un tevi izglābšu no briesmīgo dūres.

16 Un Tā Kunga vārds uz mani tā notika: **2** Tev nebūs sievu ķemt, tev arī nebūs šīnī vietā dzemdināt ne dēlus ne meitas. **3** Jo tā saka Tas Kungs par tiem dēliem un par tām meitām, kas šai vietā piedzimuši, ir par viņu mātēm, kas tos dzemēdē un par viņu tēviem, kas tos dzemdzina šai zemē: **4** Tie nomirs ar nāvigām sērgām, tie netaps apraudāti nedz aprakti, tie būs par mēsiem virs zemes; tie taps aprīti caur zobenu un caur badu, un viņu miesas būs par barību putniem apakš debess un zvēriem virs zemes. **5** Jo tā saka Tas Kungs: tev nebūs iet raudu namā, un neej gaust nedz par tiem žēloties. Jo tā saka Tas Kungs: No ūsiem ļaudīm Es esmu atņēmis Savu mieru, žēlastību un apžēlošanu, **6** Tā ka lieli un mazi šai zemē nomirs un netaps aprakti, tie arī netaps apraudāti un nevienam nebūs graizīties, nedz apcirpties viņu dēļ. **7** Tiem arī nebūs lauzt sēru maizi, tos iepriecināt par mirušu, un tos nebūs dzirdināt ar iepriecināšanas biķeri par tēvu vai māti. **8** Tāpat neej dzīru namā pie tiem sēdēt ēst un dzert. **9** Jo tā saka Tas Kungs Cebao, Israēla Dievs: redzi,

šinī vietā priekš jūsu acīm un jūsu dienās Es likšu mitēties prieka balsij un līksmības balsij, brūtgāna balsij un brūtes balsij. **10** Un kad tu šiem ļaudīm visus šos vārdus teiksi un tie uz tevi saka: Kāpēc Tas Kungs pret mums runā visu šo lielo ļaunumu? Un kas ir mūsu noziegums, un kas ir mūsu grēks, ar ko esam apgrēkojušies pret To Kungu, savu Dievu? **11** Tad tev uz tiem būs sacīt: tādēļ ka jūsu tēvi Mani atstājuši, saka Tas Kungs, un citiem dieviem dzinušies pakalj un tiem kalpojuši un tos pielūguši, bet Mani atstājuši un nav turējuši Manu bauslibu. **12** Un jūs esat niknāki darījuši nekā jūsu tēvi. Jo redzi, jūs staigājat ikviens pēc savas niknās sirds stūrgalvības un Mani neklasiet. **13** Un tā tad Es jūs izmetišu no šīs zemes uz zemi, ko nepazināt, ne jūs ne jūsu tēvi, un tur jūs kalposiet citiem dieviem dienām naktim, tādēļ ka Es jums neparādišu žēlastību. **14** Tādēļ redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka vairs nesacīs: „Tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, kas Israēla bērnus no Ēģiptes zemes izvedis, – **15** Bet: „Tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, kas Israēla bērnus no ziemēlu zemes izvedis un no visām zemēm, kurp viņš tos bija aizdzinīs“; jo Es tos atkal atvedīšu viņu zemē, ko esmu devis viņu tēviem. **16** Redzi, Es sūtišu pēc daudz zvejniekiem, saka Tas Kungs, - tiem tos būs zvejot, un pēc tam Es sūtišu pēc daudz medniekiem, tie tos medīs pa visiem kalniem un pa visiem pakalniem, un pat akmens kalnu plāsumos. **17** Jo Manas acīs redz visus viņu ceļus, Manā priekšā tie nav apslēpti, nedz viņu noziegums apkālts priekš Manām acīm. **18** Bet papriekš Es viņu noziegumu un viņu grēku atmaksāšu divkārtīgi, tāpēc ka tie Manu zemi sagānījuši ar savu elka dievu maitām un Manu mantas tiesu piepildījuši ar savām negantibām. **19** Ak Kungs, tu esi mans spēks un mans stiprums un mans patvērums bēdu dienā. Pie tevis nāks tautas no pasaules galīem un sacīs: tiešām, mūsu tēvi turējuši viltīgus un nelietīgus dievekļus, kas nekā neverēja palidzēt. **20** Vai tad cilvēkam sev būs dievus taisit, kas dievi nav? **21** Tādēļ redzi, Es, šim bridīm, tiem darišu zināmu, Es tiem darišu zināmu Savu roku un Savu varu, un tiem būs atzīt, ka Mans vārds ir: Tas Kungs.

17 Jūda grēki ir rakstīti ar dzelzs rakstīmo, ar dimanta asmeni, tie ir ierakstīti viņu sirds galā un uz jūsu altāru ragiem, **2** Tā ka viņu bērni piemin savus altārus un savas Ašeras pie zāļiem kokiem uz augstiem pakalniem. **3** Bet Es Savu kalnu līdz ar to tirumu, tavu padomu un visas tavas mantas nodošu par laupījumu līdz ar taviem elku kalniem, to grēku dēļ, kas visās tavās robežās. **4** Tā tu caur savu paša vainu no savas daļas tapsi izdzīts, ko Es tev biju devīs. Un Es tev likšu kalpot taviem ienaidniekiem zemē, ko tu nepazisti; jo jūs Manas bardzības ugumi esat iedēzinājuši, kas degs mūžigi. **5** Tā saka Tas Kungs: Nolādēts tas cilvēks, kas palaujas uz cilvēkiem un ieceļ miesu par savu elkonī, un kā sirds no Tā Kunga atkāpjās. **6** Jo tas būs tā kā vientulis koks klajumā un nerēdzēs labumu nākam, bet paliek izkaltušās tuksnēša vietās, neauglīgā zemē, kur neviens nedzīvo. **7** Svētīgs tas cilvēks, kas uz To Kungu paļaujas, un kura cerība ir Tas Kungs. **8** Jo tas būs kā koks, kas pie ūdens dēstīts, kas savas saknes izlaiž pie upes un nejūt, kad karstums nāk; viņa lapas paliek zaļas, un sausā gada viņš nebēda un nemītās augļus nest. **9** Sirds ir viltīga pār visām lietām un samaitāta, kas to var izzināt?

10 Es, Tas Kungs, izmanu sirdi un pārbaudu īkstis un dodu ikvienam pēc viņa ceļiem, pēc viņa darbu augļiem. **11** Tā kā irbe perē olas, ko nav dējusi, tāpat ir, kas bagātību sakrāj, bet ne ar taisnību; pusmūžā viņam tā jāatstāj un galā viņš ir ģeķis. **12** Bet Tu godības sēdeklis, augsts no iesākuma, mūsu svētuma vieta, **13** Ak Kungs, Tu Israēla cerība, visi, kas Tevi atstāj, taps kaunā! “Tie, kas no Manis atkāpjās, taps zemē rakstīti, jo tie atstāj To Kungu, to dzīvā ūdens avotu.” **14** Dziedini mani, ak Kungs, tad es būšu dziedināts, atpestī mani, tad es būšu atpestīts, jo tu esi mana slava. **15** Redzi, tie uz mani saka: kur ir Tā Kunga vārds? Lai jel nāk. **16** Bet es neesmu liedzies, par ganu būt, Tev pakalj iet, un nelaimes dienas es neesmu vēlējies. Tu to zini: kas no manas mutes izgājis, tas ir atklāts Tavā priekšā. **17** Neesi man par briesmām! Tu esi mans patvērums ļaunā dienā. **18** Lai mani vajātāji top kaunā, bet lai es netopu kaunā; lai tie top iztrūcināti, bet lai es netopu iztrūcināts; lai nāk pār tiem nelaimes diena, un satriegs tos ar divkārtīgu satriekšanu. **19** Tā Tas Kungs uz mani sacīs: ej un stāvi ļaužu vārtos, kur Jūda kēniņi iejet, un kur tie iziet, un visos Jeruzālemes vārtos, **20** Un saki uz tiem: klausiet Tā Kunga vārdu, Jūda kēniņi, un visa Jūda cilts, un visi Jeruzālemes dzīivotāji, kas pa šiem vārtiem iejet. **21** Tā saka Tas Kungs: sargājaties par savām dvēselēm, un neneset nekādu nastu svētdienā, un neviedet nekā pa Jeruzālemes vārtiem. **22** Un neiznesiet nastas no saviem namiem svētdienā un nedariet nekādu darbu, bet svētījet to svēto dienu, kā Es jūsu tēviem esmu pavēlējis. **23** Bet tie nav klausījuši nedz savas ausis atgriezuši, bet tie bijuši stūrgalvīgi un nav klausījuši un mācību nav pieņēmuši. **24** Tad nu tā notiks: ja jūs Mani klausīt klausīsiet, saka Tas Kungs, un nenesīsiet nastas pa šīs pilsētas vārtiem svētdienā, un svētīsiet to svēto dienu, tai dienā nekādu darbu nedarīdam, **25** Tad pa šīs pilsētas vārtiem ies kēniņi un lielkungi, kas sēz uz Dāvida goda krēsla un brauks ar ratiem un zirgiem, tie un viņu lielkungi, Jūda vīri un Jeruzālemes dzīivotāji, un šī pilsēta stāvēs mūžīgi. **26** Un nāks no Jūda pilsētām un no Jeruzālemes apkārtnes un no Benjamīna zemes un no lejas un no kalniem un no dienvidu (Negebas) un atnesīs dedzināmu upuri un kaujamu upuri un ēdamu upuri un vīraku, un pienesīs teikšanas upuri Tā Kunga namā. **27** Bet ja jūs Mani neklausīsiet, svēto dienu nesvētidami un svētdienā nastas nedamī pa Jeruzālemes vārtiem, tad Es viņas vārtos iedēzināšu uguni, kas aprīs Jeruzālemes skaistos namus un neizdzīsīs.

18 Šis ir tas vārds, kas no Tā Kunga tā notika uz Jeremiju: **2** Cielies un noej podnieka namā, un tur Es tev likšu dzirdēt Savus vārdu. **3** Tad Es nogāju podnieka namā, un redzi, viņš strādāja darbu uz skritulā. **4** Un tas pods, ko viņš no māliem taisija, neizdevās podnieka rokā, tad viņš no tā atkal taisija citu podu, kā tas podniekam patika. **5** Tad Tā Kunga vārds uz mani tā notika: **6** Vai Es jums tā nevaru darīt, kā šis podnieks, tu Israēla nams? Saka Tas Kungs. Redzi, kā māls podnieka rokā, tā jūs esat Manā rokā, tu Israēla nams. **7** Vienreiz Es runāju par vienu tautu un par vienu valsti, ka Es to gribu izdeldēt un postīt un nomaitāt. **8** Bet ja šī tauta atgriežas no sava launuma, par ko Es esmu runājis, tad Man tā ļaunuma arī būs žēl, ko Es viņai gribēju darīt. **9** Un atkal Es par vienu tautu un par vienu valsti

runāju, ka Es to gribu uztasīt un dēstīt. **10** Bet ja tā priekš Manām acīm ļaunu dara un Manu balsi neklausa, tad Man arī būs žēl tā labuma, ko Es biju solījis viņai darīt. **11** Un nu runā jel uz Jūda vīriem un uz Jeruzālemes iedzīvotājiem un saki: tā saka Tas Kungs: redzi, Es pret jums daru ļaunumu un Man ir nodoms pret jums. Atgriežaties jel ikviens no sava ļaunā ceļa un griežaties uz labiem ceļiem un pie labiem darbiem. **12** Bet tie saka: velti! Jo mēs staigāsim pēc savām domām un darisim ikviens pēc savas ļaunas sirds stūrgalvības. **13** Tādēļ tā saka Tas Kungs: vaicājiet jel starp pagāniem, kas tādas lietas dzirdējis? Israēla meita dara ļoti negantas lietas. **14** Vai Libanus sniegs atstājās no lauku klints? Vai svešie aukstie tekošie ūdeņi izsīkst? **15** Jo Mani ļaudis Mani aizmirsuši; tie kvēpina tiem nelietīgiem; šie tos darījuši klūpam viņu celos uz tām vecām tekām, ka tiem bija jāstaigā pa nestraigātā ceļa tekām, **16** Ka viņu zeme paliek postā un par apsmieklu mūžigi; visi, kas tur iet garām, iztrūcināsies un kratis savu galvu. **17** Kā rita vējš, tā Es tos izkaisīšu ienaidnieku priekšā, Es tiem rādišu mugurū un ne vaigu viņu nelaimes dienā. **18** Tad tie sacīja: nāciet, sadomāsim padomu pret Jeremiju, jo bauslība never zust priesteriem nedz padoms godriem nedz mācība praviešiem. Nāciet, kausim to ar mēli un neklausīsim nepavism viņa vārdiem. **19** Kungs, nēm mani vērā un klausī uz manu pretinieku balsi! **20** Vai tad labu būs atmaksāt ar ļaunu? Jo tie manai dvēselei bedri rakuši. Piemini, ka es tavā priekšā esmu stāvējis un priekš tiem labu runājis, novērst tavu dusmību no viņiem. **21** Tāpēc nodod viņu bērnus badam, un lai tie aiziet caur zobena varu, un lai viņu sievas paliek bez bērniem un par atraīnēm, un lai viņu vīri kautin top nokauti un viņu jaunekļi ar zobenu nosisti karā. **22** Lai brēkšana top dzirdēta viņu namos, kad piepeši pār tiem nāk karapulki; tāpēc ka tie bedri rakuši, mani gūstīt, un slepeni valgus likuši manām kājām. **23** Jo Tu, Kungs, zini visu viņu padomu pret mani, ka tie mani grib nokaut; neliecies salīdzināties par viņu noziegumiem un neizdeldē viņu grēkus Tavā priekšā, bet lai tie top nogāzti Tavā priekšā; tā dari ar tiem Tavas bardzības laikā.

19 Tā saka Tas Kungs: ej un pērc sev no podnieka māla krūzi, un nēm pie sevis kādus no ļaužu vecajiem un no priesteru vecajiem. **2** Un ej ārā uz Ben-Inoma ieļeju, kas ir priekš Kieģeļu vārtiem, un slidini tur tos vārdus, ko Es uz tevi runāšu, **3** Un saki: klausiet Tā Kunga vārdu, Jūda kēniņi un Jeruzālemes iedzīvotāji! Tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: redzi, Es vedīšu nelaimi pār šo vietu, no kā visiem, kas to dzirdēs, ausīs skanēs. **4** Tāpēc ka tie Mani atstāj un šo vietu svešiem nodevuši un tur kvēpinājuši svešiem dieviem, ko ne viņi, ne viņu tēvi, ne Jūda kēniņi nav pazinuši, un to vietu piepildījuši ar nenoziedzīgam asinīm, **5** Un Baālam uztasījuši altārus un savus bērnus ar ugumi sadedzinājuši Baālam par dedzināniem upuriem, ko Es neesmu paveļējis, un neesmu runājis, un kas Man nav nācis sirdi. **6** Tādēļ, redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka šī vieta vairs netaps nosaukta Tovete vai Ben-Inoma ieļeja, bet slepkavu ieļeja. **7** Jo Es iznīcināšu Jūda un Jeruzālemes padomu šīnī vietā, un tiem likšu krist caur zobenu priekš viņu ienaidniekiem un caur to rokām, kas viņu dvēseli meklē, un Es nodošu viņu miesas par barību putniem apakš debess un zvēriem virs zemes. **8** Un šo pilsētu Es likšu

par posta vietu un par apsmieklu; visi, kas iet garām, tie iztrūksies un svilpos par visām viņu mokām. **9** Un Es tiem došu ēst viņu dēlu miesas un viņu meitu miesas, un tie ēdis ikviens sava tuvāka miesas tais bēdās un bailēs, ar ko tos spaidīs viņu ienaidnieki un kas viņu dvēseles meklē. **10** Tad tev to krūzi būs sadauzīt priekš to viru acīm, kas tev gājuši līdz, **11** Un uz tiem sacīt: tā saka Tas Kungs Cebaot: tāpat es šos ļaudis un šo pilsētu sadauzīšu, tā kā sadauza māla trauku, kas vairs nevar vesels tapt, un Tovetē raks liķus, tāpēc ka citas kapu vietas nebūs. **12** Tā es šai vietai darišu, saka Tas Kungs, un viņas iedzīvotājiem, un darišu šo pilsētu kā Toveti. **13** Un Jeruzālemes nami un Jūda kēniņu nami būs sagānīti, tā kā Tovetes vieta, un visi tie nami, uz kuru jumtiem tie kvēpinājuši visam debess spēkam un dzeramus upurus upurējuši svešiem dieviem. **14** Kad nu Jeremija no Tovetes pārnāca, kurp Tas Kungs viņu bija sūtījis sludināt, tad viņš nostājās Tā Kunga nama pagalmā un sacīja uz visu tautu: **15** Tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: redzi, Es likšu nākt pār šo pilsētu un visām viņas pilsētām visai nelaimei, ko Es par to esmu runājis, tādēļ ka tie savu pakausi apcietinājuši un Manus Vārdus nav klausījuši.

20 Kad nu priesteris Pašhurs, Imera dēls, kas Tā Kunga nāmā bija iecelts par uzraugu, dzirdēja, ka Jeremija šos vārdus sludināja, **2** Tad Pašhurs sita pravieti Jeremiju un viņu ielika cietumā, kas bija augšējos Benjamina vārtos pie Tā Kunga nama. **3** Un otrā dienā Pašhurs Jeremiju izveda ārā no cietuma, un Jeremija uz viņu sacīja: Tas Kungs tavu vārdu nenosauc Pašhur, bet Magur Misabib. **4** Jo tā saka Tas Kungs: redzi, Es tevi darišu par izbailēm tev un visiem taviem draugiem, un tie kritis caur savu ienaidnieku zobenu, tavām acīm to redzot. Un visu Jūdu Es nodošu Bābeles kēniņam rokā; tas tos aizvedis uz Bābeli un tos sitis ar zobenu. **5** Un visu šīs pilsētas padomu un visu viņas sagādu(krājumus) un visus viņas dārgumus un visas Jūda kēniņu mantas Es nodošu viņu ienaidniekiem rokā, un tie tos aplaupīs un tos nems un tos vedīs uz Bābeli. **6** Un tu, Pašhur, un visi tava nama iedzīvotāji, iesiet cietumā, un tu nāksi uz Bābeli un tur nomirsi un tur tarsi apraksts, tu un visi tavi draugi, kam tu melus esi sludinājis. **7** Kungs, Tu mani esi pārrunājis, un es esmu licies pārrunāties, Tu esi stiprāks bijis ne kā es un pārvarējis. Bet es esmu cauru dienu par apsmieklu, visi tie mani apmēda. **8** Jo kamēr es runāju, brēcu un saucu par varas darbu un postu, tikmēr man Tā Kunga vārds ir tapis par apsmieklu un apmēdišanu katru dienu. **9** Tad es domāju: es Viņu vairs nepieminēšu un nerunāšu vairs Viņa vārdā. Bet tas manā sirdi bija kā degots uguns, ieslēgts manos kaulos, un es piekus to visu ciest, un nevarēju. **10** Jo es esmu dzirdējis no daudziem aprunāšanu: bailība visapkārt! Apsūdziet to, lai to apsūdzam! Visi mani draugi glūn uz manu klupšanu; tie saka, tas gan taps pārrunāts un mēs to pārspēsim un pie tā atriebsimies. **11** Bet Tas Kungs ir pie manis stiprs un varens, tāpēc mani vajātāji klups un neiespēs nekā, tie visai taps kaunā, ka tie neprātīgi darījuši, ar mūžīgu negodu, ko neaizmirsīs. **12** Tad, Kungs Cebaot, kas pārbaudi to taisno, kas redzi ikstis un sirdis, lai es pie tiem redzu Tavu atriebšanu; jo Tēv es savu lietu esmu paveļējis. **13** Dziediet Tam Kungam, slavējiet To Kungu, jo viņš nabaga dvēseli atpestījis no ļaundarītāju rokas. **14** Nolādēta lai ir tā

dienas, kad es esmu dzimis; tā diena, kad mana māte mani dzemdējusi, lai tā nav svētīta. **15** Nolādēts lai ir tas vīrs, kas manam tēvam to prieku teicis un sacījis: tev dēlinš piedzīmis, prieka vēsti tam atnesams. **16** Šis vīrs lai ir kā tās pilsētas, ko Tas Kungs ir apgāzis bez žēlastības; lai tas agri dzird brēkšanu un pusdienu kara troksni, **17** Ka viņš mani nav nokāvis mātes miesās, ka mana māte būtu bijusi mans kaps un viņas miesas mūžam būtu palikušas grūtas. **18** Kāpēc es esmu izgājis no mātes miesām, redzēt grūtumun sirdēstus, un pavadīt savas dienas ar kaunu?

21 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju no Tā Kunga, kad kēniņš Cedeķija pie viņa sūtīja Pašhuru, Malhijas dēlu, un priesteri Cefaniju, Maāsejas dēlu, un sacīja: **2** Vaicājel To Kungu par mums; jo Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, pret mums karo. Varbūt ka Tas Kungs ar mums darīs pēc saviem brīnumiem, ka šis no mums atstātos. **3** Tad Jeremija uz tiem sacīja: sakāt tā Cedeķijam: **4** Tā saka Tas Kungs Israēla Dievs: redzi, Es griezīšu atpakaļ tos kara ieročus, kas ir jūsu rokās, ar ko jūs karojat pret Bābeles kēniņu un pret Kaldejiem, kas pret jums ārpus mūriem apmetušies, un tos sapulcināšu šis pilsētas vidū. **5** Un Es pats pret jums karošu ar izstieptu roku un ar stipru elkonu un ar bardzību un ar karstumu un lielām dusmām. **6** Un Es kaušu šās pilsētas iedzīvotājus, gan cilvēkus, gan lopus; caur lielu mēri tiem būs mirt. **7** Un pēc tam, saka Tas Kungs, Es nodošu Cedeķiju, Jūda kēniņu, un viņu kalpus un tos ļaudis, kas šai pilsētā atlikuši no mēra, no zobena un no bada, Nebukadnecara, Bābeles kēniņa, rokā un viņu ienaudnieku rokā un to rokā, kas viņu dzīvību meklē. Un viņš tos sitis ar zobena asmeni, viņš tos nesaudzēs, netaupīs, nežēlos. **8** Un uz šiem ļaudim tev būs sacīt: tā saka Tas Kungs: redzi, Es jums lieku priekšā dzīvības ceļu un nāves ceļu. **9** Kas šai pilsētā paliek, tie mirs caur zobenu, caur badu un caur mēri. Bet kas iziet un dodas pie tiem Kaldejiem, kas pret jums ir apmetušies, tas dzīvos un mantos savu dvēseli. **10** Jo Es Savu vaigu esmu griezis pret šo pilsētu par ļaunu un ne par labu, saka Tas Kungs; tā Bābeles kēniņam taps rokā dota un viņš to sadedzinās ar uguni. **11** Un par Jūda kēniņa namu klausiet Tā Kunga vārdu: **12** Ak Dāvida nams, tā saka Tas Kungs, nesiet ik ritu tiesu un izglābiet aplaupīto no spaidītāja rokas, ka Mana dusmība neizšaujās kā uguns un nedeg, ka neviens never dzēst, jūsu darbu ļaunuma dēl. **13** Redzi, Es celšos pret tevi, kas dzīvo ieļājā, tā klajuma klints, saka Tas Kungs, pret jums, kas teiciet: kas mums varētu uzbrukt vai nākt mūsu māju vietā? **14** Es jūs piemeklēšu pēc jūsu darbu augļiem, saka Tas Kungs, un Es iedzīnāšu viņas mežā uguni, tas aprīs visu viņas apkārtni.

22 Tā saka Tas Kungs: noej Jūda kēniņa namā un runā tur šo vārdu **2** Un saki: klausī Tā Kunga vārdu, Jūda kēniņ, kas sēdi Dāvida goda krēslā, tu un tavi kalpi un tavi ļaudis, visi, kas ieejat pa šiem vārtiem. **3** Tā saka Tas Kungs: nesiet tiesu un taisnību un izglābiet aplaupīto no spaidītāja rokas, un neplēšat svešinieku, bāriņu, atraitni, nedariet varas darbu un neizlejat šai vietā nenoziedzīgas asinis. **4** Jo kad jūs tā darīsiet, tad pa šā nama vārtiem ieies kēniņi, kas sēdēs uz Dāvida goda krēsla, un brauks ar ratiem un zirgiem, pats un viņa kalpi un viņa ļaudis. **5** Bet ja jūs šos vārdus neklausīsiet, tad Es pie Sevis esmu

zvērējis, saka Tas Kungs, ka šim namam būs palikt par posta vietu. **6** Jo tā saka Tas Kungs par Jūda kēniņa namu: tu Man esi kā Gileāda, kā Libanus galva, bet tiešām, Es tevi darišu par tuksnesi un tās pilsētas bez iedzīvotājiem. **7** Jo Es pret tevi iecelšu postītājus, ikvienu ar saviem ieročiem; tie nocīrtīs tavus labākos ciedrus kokus un tos metīs uguni. **8** Tad daudz pagānu šai pilsētai ies garām un sacīs cits uz citu: kādēļ Tas Kungs šai lielai pilsētai tā darījis? **9** Un tie sacī: tādēļ ka tie atstājuši Tā Kunga, sava Dieva, derību un zemē metušies priekš citiem dieviem un tiem kalpojuši. **10** Neraudiet par nomirušo un nežēlojet viju; raudiet raudādami par to, kas aiziet, jo tas neatgriezīsies atpakaļ, redzēt savas dzimtenes zemi. **11** Jo tā saka Tas Kungs par Šallumu, Josijas dēlu, Jūda kēniņu, kas valda sava tēva Josijas vietā, kas no šās vietas aizgājis: viņš vairs negriezīsies atpakaļ, **12** Bet tai vietā, kurp tie viņu aizveduši, viņš mirs un šo zemi viņš vairs nerēdzēs. **13** Vai tam, kas savu namu uztaisa ar netaisnību un savas istabas ar viltu, kas savam tuvākam liek velti strādāt, un tam nedod savu algu, **14** Kas domā: es sev uztaisīu augstu namu un plāsas istabas, un liek sev logus izcirst un ar ciedru kokiem apsegit un ar sarkanumu apsvaidit. **15** Vai tu domā valdīt, tādēļ ka tu ar ciedru kokiem greznojies? Vai tās tēvs neēda un nedzēra un darīja tiesu un taisnību? Tad viņam labi klājās. **16** Viņš izdeva tiesu nabagam un bēdigam, tad viņam labi klājās. Vai tas nav mani atzīt? saka Tas Kungs. **17** Bet tavas acis un tava sirds uz citu neskataš kā vien mantu krāt un nenoziedzīgas asinis izliet, apspiest un darīt varas darbu. **18** Tādēļ, tā saka Tas Kungs par Jojakimu, Josijas, Jūda kēniņa dēlu: par to nevaidēs: vai, mans brāli! Vai, mana māsa! par to nevaidēs: vai, kungs! Vai, cienīgais. **19** Bet kā ēzeli aprok, tā viņu apraks, un viņš taps rauts un izmests tālu no Jeruzālemes vārtiem. **20** Kāp uz Libanu un sauc un pacel savu balsi Basanā un brēc no Abarima, jo visi tavi miluļi ir satriekti. **21** Es runāju uz tevi, kad tev vēl labi klājās, bet tu sacīji: es neklausīšu. Tas ir tavs ceļš no pašas jaunības, ka tu Manu balsi neesi klausījis. **22** Vējš aizraus visus tavus ganus, un tavi miluļi ies cietumā; tad tu tiešām tapsi kaunā un par apsmieku visas savas blēdības dēļ. **23** Tu uz Libanu dzīvo un ciedru kokos taisi ligzdas, kā tev klāsies, kad tev sāpes uziez, mokas, kā dzemdētājai? **24** Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs: kaut arī Kanija, Jojakima dēls, Jūda kēniņš, būtu pie Manas labās rokas spiežamais gredzens, tomēr Es tevi no tejiennes aizraušu. **25** Un Es tevi nodošu rokā tiem, kas tavu dvēseli meklē, un tiem rokā, priekš kā vaiga tu bisties, proti Nebukadnecera, Bābeles kēniņa, un Kaldeju rokā. **26** Un Es izmetīšu tevi un tavu māti, kas tevi dzemdējusi, uz citu zemi, kur jūs neesiet dzimusi, un tur jums būs jāmirst. **27** Un tai zemē, kurp viņu dvēselei gribēsies atpakaļ griezties, turp tie neatgriezīsies. **28** Vai šis virs Kanija ir viens nieka sadauzāms pods, jeb vai viņš trauks, kas nevienam nepatik? Kāpēc viņš un viņa dzimums atnesti uz to zemi, ko tie nepazist? **29** Ak zeme, zeme, zeme! Klausī Tā Kunga vārdu! **30** Tā saka Tas Kungs: pieraksti šo vīru par neaugligu, par vīru, kam savu mūžu labi neizdosies. Jo nevienam no viņa dzimuma labi neklāsies, kas varētu sēdēt uz Dāvida goda krēsla un turpmāk valdīt pār Jūdu.

23 Ak vai, jums, gani, kas Manas ganības avis nomaitājat un izklidinājāt, saka Tas Kungs. **2** Tādēļ tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par tiem ganiem, kas Manus ļaudis gana: Jūs Manas avis esat izklidinājuši un tās esat izdzinuši un par tām neesiet zinājuši. Redzi! Es jūs piemeklēšu jūsu ļauno darbu dēļ, saka Tas Kungs. **3** Un Es pats sapulcīnāšu Savas atlikušās avis no visām zemēm, kurp tās esmu izdzinis, un tās atkal atvedīšu uz viņu ganibām, un tās būs auglis un vairoties. **4** Un Es pār tām iecelšu ganus, kas tās ganīs, un tās vairs nebīsies, nedz baiļosies, nedz taps piemeklētas, saka Tas Kungs. **5** Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, kad Es Dāvidam uzcelšu taisnības Atvasi, un Tas valdīs kā kēniņš, un Viņam labi izdosies, un Viņš darīs tiesu un taisnību virs zemes. **6** Viņa laikā Jūda taps atpestīts un Israēls dzīvos droši. Un tas būs Viņa vārds, ar ko Viņš taps nosaukts: Tas Kungs mūsu taisnība. **7** Tāpēc redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka vairs nesacīs: "Tik tiešām ka Tas Kungs dzīvo, kas Israēla bērnus izvedis no Ēģiptes zemes", **8** Bet: „Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, kas Israēla nama dzimumu izvedis un atvedis no tās zemes pret ziemeļa pusī, un no visām zemēm, kurp Es to biju aizdzinīs“, jo tie dzīvos savā zemē. **9** Par tiem praviešiem mana sirds iekš manis ir salauza, visi mani kauli dreb, es esmu kā piedzēris virs un kā vīrs, ko vīns pārvārējis Tā Kunga priekšā un priekš Viņa svētiem vārdiem. **10** Jo zeme ir pilna laulības pārkāpēju, jo zeme bēdājās lāstu dēļ tuksneša ganības izkalst, tādēļ ka viņu ceļš ir ļauns, un viņu vara netaisna. **11** Jo tā pravietis kā priesteris ir nesvēti, pat Savā namā Es atrodu viņu blēdību, saka Tas Kungs. **12** Tāpēc viņu ceļš būs kā slidenuma tumsībā, tur piedauzīsies un kritis. Jo Es vedišu pār tiem nelaimi viņu piemeklēšanas gadā, saka Tas Kungs. **13** Pie tiem praviešiem Samarijā Es gan redzēju ģeķību, jo tie sludināja caur Baālu un pievīla Manus Israēla ļaudis. **14** Bet pie tiem praviešiem Jeruzālemē Es redu negantību; tie pārkāpj laulību un tinās ar viltību un stiprina ļaudarītāju rokas, ka tie neatgriežas neviens no sava ļaunuma; tie visi Man ir kā Sodoma un viņas iedzīvotāji kā Gomora. **15** Tāpēc Tas Kungs Cebaoē par šiem praviešiem tā saka: redzi, Es tos ēdināšu ar vērmelēm un tos dzirdināšu ar žultīm, jo no Jeruzālemes praviešiem bezkaunība izgājusi pa visu zemi. **16** Tā saka Tas Kungs Cebaoē: neklausiet to praviešu vārdiem, kas jums sludina; tie jūs ved nelietībā, tie runā savas sirds parādišanu, ne no Tā Kunga mutes. **17** Tie saka allažīn uz tiem, kas Mani zaimo: Tas Kungs ir runājis, ka jums būs miers, un uz visiem, kas pēc savas sirds stūrgalvības staigā, tie saka: nelaimē nenāks pār jums. **18** Jo kas bijis Tā Kunga padoma devejīs? Kas viņa vārdu redzējis vai dzirdējis? Kas viņa vārdu vērā nēmis un klausījis? **19** Redzi, Tā Kunga vētra celsies ar bardzību, un briesmīgs viesulis, tas gāzīsies bezdievīgiem uz galvu. **20** Tā Kunga bardzība negriezīsies atpakaļ, tiekams Viņš nebūs padarījis un piepildījis Savas sirds domas; nākamās dienās jūs to gan manīsiet. **21** Es nesūtīju praviešus, un tomēr tie tecēja; Es nerunāju, un tomēr tie sludināja. **22** Bet ja tie būtu stāvējuši Manā padomā, tad tie Manu vārdu būtu darijuši zināmu Maniem ļaudim un tos būtu nogriezuši no viņu ļaunā ceļa un no viņu ļauniem darbiem. **23** Vai Es esmu Dievs, kas tikai ir tuvu, saka Tas Kungs, un neesmu arī Dievs, kas ir tālu? **24** Vai kas laban arī var tverties apslēptās vietās, ka

Es to neredzētu? saka Tas Kungs. Vai Es nepiepildu debesis un zemi? saka Tas Kungs. **25** Es to esmu dzirdējis, ko tie pravieši saka, kas Manā Vārdā sludina melus un saka: es esmu sapni redzējis, es esmu sapni redzējis. **26** Cik ilgi tas būs to praviešu sirdi, kas sludina melus un sludina savas sirds viltību, **27** Kas uz to dodas, lai Mani ļaudis Manu vārdu aizmirst caur viņu sapniem, ko tie cits citam stāsta, kā viņu tēvi Manu vārdu aizmirsuši caur Baālu? **28** Lai tas pravietis, kas sapņus redz, sapņus stāsta, un pie kā Mans vārds ir, tas lai Manu vārdu runā patiesībā. Kāda daļa pelavām ar graudiem? saka Tas Kungs. **29** Vai Mans vārds nav kā uguns, saka Tas Kungs, un kā veseris, kas sagrauž akmens kalnus? **30** Tādēļ redzi, Es celšos, saka Tas Kungs, pret tiem praviešiem, kas Manus vārdus zog cits citam. **31** Redzi, Es celšos, saka Tas Kungs, pret tiem praviešiem, kas runā savus pašus vārdus un saka: Viņš to runājis! **32** Redzi, Es celšos pret tiem, kas sludina melu sapņus, saka Tas Kungs, un tos stāsta un pieviļ Manus ļaudis ar saviem meliem un ar savām tukšām blēnām, un Es tomēr tos neesmu sūtījis un tiem nekā neesmu pavelējis, un tie nepavismi neder šiem ļaudīm, saka Tas Kungs. **33** Kad nu šie ļaudis vai kāds pravietis vai priesteris tev vaicās un sacīs: kas ir Tā Kunga nasta? Tad tev tiem būs sacīt, jūs esat tā nasta, un Es jūs grību atmet, saka Tas Kungs. **34** Un ja būs kāds pravietis, vai priesteris, vai cilvēks, kas sacīs: Tā Kunga nasta, - to vīru un viņa namu Es piemeklēšu. **35** Tā jums būs sacīt ikvienam uz savu tuvāku un ikvienam uz savu brāli: ko Tas Kungs atbildējis, un ko Tas Kungs runājis? **36** Bet Tā Kunga nastu jums vairs nebūs pieminēt, jo ikvienam savs vārds būs par nastu, tāpēc ka jūs esat pārgrožīši tā dzīvā Dieva, Tā Kunga Cebaoē, mūsu Dieva, vārdus. **37** Tā tev būs sacīt uz to pravieti: ko tev Tas Kungs atbildējis, un ko Tas Kungs runājis? **38** Bet tāpēc ka jūs sakāt: Tā Kunga nasta, tad Tas Kungs tā saka: Tāpēc ka jūs šo vārdu sakāt: Tā Kunga nasta, - kur Es taču pie jums esmu sūtījis un sacījis, jums nebūs sacīt: Tā Kunga nasta, - **39** Tādēļ, redzi, Es jūs pavismi aizmirsišu un jūs atmetišu no Sava vaiga, ar visu to pilsētu, ko Es jums un jūsu tēviem esmu devīs. **40** Un Es pār jums celšu mūžīgu kaunu un mūžīgu negodu, ko neaizmirsīs.

24 Tas Kungs man rādīja un redzi, tur bija nolikti divi viņu kurvji Tā Kunga nama priekšā, kad Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, bija aizvedis Jekoniju, Jojakima dēlu, Jūda kēniņu līdz ar Jūda lielkungiem, un amatniekus un kalējus, un tos bija novēdis no Jeruzālemes uz Bābeli. **2** Vienā kurvī bija ļoti labas viņes, kā agrejās viņes, bet otrā kurvī bija ļoti nelāga viņes, ko nevarēja ēst aiz viņu nelāguma. **3** Un Tas Kungs sacīja uz mani: ko tu redzi, Jeremija? Un es sacīju: viņes. Tās labās viņes ir ļoti labas un tās nelāga viņes ir ļoti nelabas, ka nevar ēst aiz nelāguma. **4** Tad Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **5** Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: tā kā šās viņes labas, tā Es atzišu par labiem tos, kas no Jūda aizvesti, ko no šās vietas esmu aizsūtījis uz Kaldeju zemi. **6** Un Es Savu aci uz tiem metīšu par labu, un tos atvedīšu atpakaļ uz šo zemi, un tos uztaisīšu un nenolauzīšu, Es tos dēstīšu un neizraušu. **7** Un Es tiem došu sirdi, Mani atzīt, ka Es esmu Tas Kungs, un tie Man būs par ļaudim, un Es tiem būšu par Dievu; jo tie pie Manis atgriezīsies no visas savas sirds. **8** Bet kādas tās nelāga viņes ir, ko nevar ēst aiz nelāguma, tā saka Tas Kungs, par tādiem Es darišu Cedekiju,

Jūda kēniņu, un viņa lielkungus un Jeruzālemes atlikušos, kas atlikuši šai zemē un kas dzīvo Ēģiptes zemē. **9** Un Es tos nodošu uz vārdzināšanu, uz nelaimi visās pasaules valstis, uz nievāšanu un uz lamāšanu, uz mēdišanu un lādēšanu visās vietās, kurp tos būšu aizdzinis. **10** Un Es tiem sūtīšu zobenu, badu un mēri, tiekams tie būs izdzelēti no tās zemes, ko Es tiem un viņu tēviem esmu devis.

25 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju par visiem Jūda laudīm Jūda kēniņa Jojakīma, Josijas dēla, ceturtā gadā; tas bija Nebukadnecara, Bābeles kēniņa, pirmais gads; - **2** To pravietis Jeremija runājis uz visiem Jūda laudīm un uz visiem Jeruzālemes iedzīvotājiem un sacījīs: **3** No Jūda kēniņa Josijas, Amona dēla, trīspadsmitā gada līdz šai dienai, šos divdesmit trīs gadus, Tā Kunga vārds uz mani noticis, un es uz jums esmu runājis vienā runāšanā, bet jūs neesat klausījuši, **4** Un Tas Kungs pie jums vienmēr sūtījis vienā sūtīšanā visus Savus kalpus, tos praviešus, bet jūs neesat klausījuši un neesat savas ausis atgriezuši paklausīt. **5** Tie sacīja: atgriežaties jel ikviens no sava niknā ceļa un no sava darba ļaunuma, tad dzīvosit tai zemē, ko Tas Kungs devis jums un jūsu tēviem, mūžīgi mūžam. **6** Nedzenaties citiem dieviem pakāl tiem kalpot un tos pielūgt, un neapkaitinājat Mani caur savu roku darbu, ka Es jums nedaru ļauna. **7** Bet jūs Mani neesat klausījuši, saka Tas Kungs, Mani kaitinādam ierīko savu roku darbu, sev pašiem par ļaunu. **8** Tādēļ tā saka Tas Kungs Cebao: Tāpēc ka jūs neesat klausījuši Manus Vārdus, **9** Redzi, tad Es sūtīšu un nemēšu visas ciltis no ziemeļa puses, saka Tas Kungs, līdz ar Nebukadnecaru, Bābeles kēniņu, Savu kalpu, un tās vedišu pār šo zemi un pār viņas iedzīvotājiem un pār visiem laudīm visapkārt, un Es tos izdeldēšu un tos darišu par biedēkli un par apsmieklu un mūžīgu tuksnesi. **10** Un Es tiem izmīnīšu prieka balsi un liksmības balsi, brūtgāna balsi un brūtes balsi, dzirnavu troksni un sveces spīdumu. **11** Un visa šī zeme palikis par posta vietu un par tuksnesi. Un Sie ļaudis kalpos Bābeles kēniņam septiņdesmit gadus. **12** Bet kad tie septiņdesmit gadi būs pilni, tad Es, saka Tas Kungs, piemeklēšu pie Bābeles kēniņa un pie šiem laudīm, viņu noziegumu, tāpat pie Kaldeju zemes, un to darišu par mūžīgu tuksnesi. **13** Un Es vedišu pār šo zemi visus Savus Vārdus, ko Es par to esmu runājis, visu, kas šai grāmatā rakstīts, ko Jeremija par visiem šiem laudīm sludinājis. **14** Jo arī tos kalpinās varenas tautas un lieli kēniņi. Tā Es tiem atmaksāšu pēc viņu darīšanas un pēc viņu roku darbiem. **15** Jo tā Tas Kungs, Israēla Dievs, uz mani sacījis: nem no Manas rokas šo bīkeri bardzības vīna un dodi to dzert visiem ļaudīm, pie kā Es tevi sūtu, **16** Lai tie dzer, streipuļo un trako caur to zobenu, ko Es viņu starpā sūtīšu. **17** Un es nēmu to bīkeri no Tā Kunga rokas un devu visiem ļaudīm dzert, pie kā Tas Kungs mani bija sūtījis, **18** Protī Jeruzālemei un Jūda pilsētām un viņas kēniņiem un viņas lielkungiem, tos darīt par postu un par biedēkli, par apsmieklu un par lāstu, tā kā tas šodien ir, **19** Faraonam, Ēģiptes kēniņam un viņa kalpiem un viņa lielkungiem un visiem viņa ļaudīm, **20** Un visām jauktām tautām, un visiem kēniņiem Uc zemē un visiem kēniņiem Filistu zemē un Askalonai un Gazai un Ekronei un Ašdodas atlikušiem, **21** Edomam un Moabam un Amona bērniem, **22** Un visiem Tirus kēniņiem un visiem Sidonas kēniņiem,

tiem kēniņiem, kas salās viņpus jūras, **23** Dedanam un Temanam un Buzam un tiem, kam apcirptas bārda, **24** Un visiem Arābijas kēniņiem un visiem kēniņiem pār jauktām tautām, kas tuksnesī dzīvo, **25** Un visiem Zimrus kēniņiem un visiem Elama kēniņiem un visiem Medijas kēniņiem, **26** Un visiem ziemeļu kēniņiem tuvu un tālu, vienam kā otram, un visām zemes valstīm, kas vīrs zemes, un Šešaka kēniņš dzers pēc viņiem. **27** Tev uz tiem būs sacīt: tā saka Tas Kungs Cebao, Israēla Dievs: dzieret un piedzeraties un vemjat un kīrat, ka jūs atkal necelaties priekš tā zobena, ko Es sūtīšu jūsu starpā. **28** Un kad tie liegsies to bīkeri nēmt no tavas rokas un dzert, tad tev uz tiem būs sacīt: tā saka Tas Kungs Cebao: tiešām, jums būs dzert. **29** Jo redzi, tai pilsētā, kas nosaukta pēc Mana Vārda, Es iesāku ar to ļaunumu; vai jūs paliksiet itin bez soda? Jūs nepaliksiet bez soda, jo Es zobenu atsaucu pār visiem zemes iedzīvotājiem, saka Tas Kungs Cebao. **30** Tad tev visus šos vārdus tiem būs sludināt un uz tiem sacīt: Tas Kungs rūks no augšienes un pacels Savu balsi no Savas svētās vietas, Viņš rūkdams rūks pret Savu mājokli, Viņš kliegšanu cels, kā vīna minēji, pret visiem zemes iedzīvotājiem. **31** Skaņa ies līdz pasaules galam, jo Tam Kungam ir strīdus ar tautām, Viņš turēs tiesu pār visu miesu; bezdievigos Viņš nodod zobenam, saka Tas Kungs. **32** Tā saka Tas Kungs Cebao: redzi, nelaimē izies no tautas uz tautu, un liela vētra celsies no pasaules gala. **33** Un Tā Kunga nokautie gulēs tai dienā no viena pasaules gala līdz otram, tie netaps žēloti nedz salasiti nedz aprakti, tie būs par mēsliem virs zemes. **34** Kauciet, gani, un brēciet un vārtaties pelnos, ganāmā pulka lepnie; jo jūsu dienas ir piepildītas uz kaušanu, un Es jūs izklidināju, ka jūs kīrat kā dārgs trauks. **35** Un tie gani nevarēs izbēgt, un tā ganāmā pulka lepnie neizmuks. **36** Klau! Gani brēc un ganāmā pulka lepnie kauc, jo Tas Kungs viņu ganību postījis. **37** Un miera lauki taps postīti caur Tā Kunga bardzības karstumu. **38** Viņš kā jauns lauva atstājis Savu dzīvokli; jo viņu zeme ir tapusi par posta vietu caur to briesmīgo dusmību un Viņa bardzības karstumu.

26 Jojakīma, Josijas dēla, Jūda kēniņa, valdišanas iesākumā šis vārds no Tā Kunga notika sacīdams: **2** Tā saka Tas Kungs: stājies Tā Kunga nama pagalmā, un runā uz visām Jūda pilsētām, kas nāk pielūgt Tā Kunga namā, visus vārdus, ko Es tev esmu pavēlējis uz tiem runāt, neatrauj ne vārda. **3** Varbūt tie klausīs un atgriezīsies ikviens no sava niknā ceļa, tad Man arī būs žēl tā ļaunuma, ko Es tiem domāju darīt viņu darbu ļaunuma dēl. **4** Saki tad uz tiem: tā saka Tas Kungs: ja jūs Man neklausīsiet un nestāigāsiet Manā bauslībā, ko Es jums esmu devis, **5** Ka jūs klausiet Manu kalpu, to praviešu, vārdiem, ko Es vienmēr pie jums sūtu vienā sūtīšanā, kam jūs taču neesat klausījuši, **6** Kad Es šo namu darišu tā kā Šilo, un šo pilsētu Es likšu par lāstu visām zemes tautām. **7** Un priesteri un pravieši un visi ļaudis dzirdēja Jeremiju šos vārdus runājam Dieva namā. **8** Kad Jeremija bija pabeidzis visu runāt, ko Tas Kungs bija pavēlējis runāt uz visiem ļaudīm, tad priesteri un pravieši un visi ļaudis viņu sagrāba un sacīja: tiešām, mirt tev jāmirst. **9** Kā tu driksti Tā Kunga Vārdā sludināt un sacīt: šis nams būs tā kā Šilo, šī pilsēta būs postā bez iedzīvotāja! Un visi ļaudis sapulcējās pret Jeremiju Tā Kunga namā. **10** Kad nu Jūda lielkungi to

dzirdēja, tad tie nogāja no kēniņa nama uz Tā Kunga namu un apsēdās priekš Tā Kunga jauno vārtu durvīm. **11** Tad tie priesteri un tie pravieši runāja uz tiem lielkungiem un uz visiem ļaudīm un sacīja: šis vīrs ir nāvi pelnījis, jo viņš pret šo pilsētu ir sludinājis, kā jūs savām ausīm dzirdējuši. **12** Bet Jeremija runāja uz visiem lielkungiem un uz visiem ļaudīm un sacīja: Tas Kungs mani sūtījis, sludināt pret šo namu un pret šo pilsētu visus vārdus, ko jūs esat dzirdējuši. **13** Nu tad, griezāties uz labiem ceļiem un pie labiem darbiem, un paklausiet Tā Kunga, sava Dieva, balsīj, tad Tam Kungam būs žēl tā ļaunuma, ko Viņš pret jums runājis. **14** Bet es, redzi, es esmu jūsu rokās, dariet man, kā jūsu acīs labi un pareizi! **15** Bet tomēr ziniet, kad jūs mani nokausiet, tad jūs nenoziedzīgas asinis krāsiet uz sevi un uz šo pilsētu un uz viņas iedzīvotājiem, jo Tas Kungs mani patiesi pie jums sūtījis, visus šos vārdus runāt jūsu ausīs. **16** Tad tie lielkungi un visi ļaudis sacīja uz tiem priesteriem un uz tiem praviešiem: pie šā vīra nav nāves vainas, jo viņš uz mums runājis Tā Kunga, mūsu Dieva, vārdā. **17** Ari citi viri no zemes vecajiem cēlās un runāja uz visu ļaužu draudzi un sacīja: **18** Miha no Marezas ir sludinājis Hizkijas, Jūda kēniņa dienās, un uz visiem Jūda ļaudīm runājis un sacījis: tā saka Tas Kungs Cebaot: Ciāna taps arta kā tīrums, un Jeruzāleme būs par akmeņu kopu, un šā nama kalns taps par meža kalnu. **19** Vai Hizkija, Jūda kēniņš, un visa Jūda cilts viņu nokāvuši? Vai viņš nebījās To Kungu un nepielūdzā Tā Kunga priekšā. Tad Tam Kungam bija žēl tā ļaunuma, ko Viņš pret tiem bija runājis. Un vai mēs lai darām lielu ļaunumu pret savām dvesēlēm? **20** Un atkal viens vīrs bija sludinājis Tā Kunga Vārdā, Ūrija, Šemajas dēls, no Kiriatlearimas, un tas sludināja pret šo pilsētu un šo zemi ar tādiem pat vārdiem kā Jeremija. **21** Kad nu kēniņš Jojakims un visi viņa varenie un visi lielkungi viņa vārdus dzirdēja, tad kēniņš viņu meklēja nokaut. Bet Ūrija to dzirdējis bijās un bēga un nāca uz Ēģiptes zemi. **22** Bet kēniņš Jojakims sūtīja vīrus uz Ēģiptes zemi, Elnatanu, Akbora dēlu, un citus vīrus uz Ēģipti. **23** Tie izveda Ūriju no Ēģiptes un atveda pie kēniņa Jojakima, un tas viņu nokāva ar zobenu, un meta viņa miesas zemu ļaužu kapos. **24** Bet Aīkama, Safana dēla, roka bija ar Jeremiju, ka viņš tiem ļaudīm netapa rokā dots, viņu nokaut.

27 Jojakima (Cedeķijas), Josijas dēla, Jūda kēniņa valdišanas iesākumā šis vārds no Tā Kunga notika uz Jeremiju: **2** Tā saka Tas Kungs uz mani: taisi sev saites un jūgus un liec tos pie sava kakla, **3** Un sūti tos pie Edoma kēniņa, pie Moaba kēniņa, pie Amona bērnu kēniņa un pie Tirus kēniņa un pie Sidonas kēniņa ar tiem vēstnešiem, kas nākuši uz Jeruzālemi pie Jūda kēniņa Cedeķijas; **4** Un pavēli tiem sacīt uz saviem kungiem: tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: tā jums saviem kungiem būs sacīt: **5** Es esmu radījis zemi un cilvēkus un lopus, kas vīrs zemes, ar Savu lielo spēku un ar Savu izstiepto elkonu, un Es to dodu tam, kas Manām acīm patiks. **6** Nu tad visas šās zemes Es dodu rokā Nebukadnecaram, Bābeles kēniņam, Savam kalpam, un pat zvērus laukā Es dodu viņam kalpot. **7** Un visiem ļaudīm būs kalpot viņam un viņa dēlam un viņa dēla dēlam, tiekams laiks nāks arī viņa zemei, tad lielas tautas un lieli kēniņi viņu sev kalpinās. **8** Un tos ļaudis un to valsti, kas viņam, Nebukadnecaram, Bābeles kēniņam,

nekalpos, un kas savu kaklu negribēs likt apakš Bābeles kēniņa jūga, to tauto Es piemeklēšu ar zobenu un ar badu un ar mēri, saka Tas Kungs, tiekams Es tos būšu izdeldējis caur viņa roku. **9** Jūs tad neklausiet saviem praviešiem un saviem zilniekiem un saviem sapnotājiem un saviem vārdātājiem un saviem burvjiem, kas uz jums runā un saka: jūs nekalposiet Bābeles kēniņam. **10** Jo tie jums sludina melus, lai Es jūs tālu aizvedu no jūsu zemes, un lai Es jūs izdzenu, un lai jūs ejat bojā. **11** Bet tiem ļaudīm, kas savu kaklu pados Bābeles kēniņa jūgam un kalpojet viņam un viņa ļaudīm, tad jūs dzīvosiet. **13** Kāpēc jūs gribat mirt, tu un tavi ļaudis, caur zobenu, caur badu un caur mēri, kā Tas Kungs runājis par tiem ļaudīm, kas Bābeles kēniņam nekalpos? **14** Tad neklausiet to praviešu vārdiem, kas uz jums runā un saka: jūs nekalposiet Bābeles kēniņam, - jo tie jums sludina melus. **15** Jo Es tos neesmu sūtījis, saka Tas Kungs, un tie Manā Vārdā sludina melus, lai Es jūs izdzenu, un jūs ejat bojā, jūs un tie pravieši, kas jums sludina. **16** Es runāju arī uz tiem priesteriem un uz visiem šiem ļaudīm un sacīju: tā saka Tas Kungs: neklausiet savu praviešu vārdiem, kas jums sludina un saka: redzi, Tā Kunga nama trauki drīz taps pārvesti no Bābeles, jo tie jums sludina melus. **17** Neklausiet tiem, kalpojet Bābeles kēniņam, tad jūs dzīvosiet. Kāpēc tad šai pilsētai būs tapt postītai? **18** Bet ja tie ir pravieši, un ja Tā Kunga vārds ir pie viņiem, tad lai tie jel To Kungu Cebaot pielūdz, ka tie trauki, kas Tā Kunga namā un Jūda kēniņa namā un Jeruzāleme atlikuši, nenāk uz Bābeli. **19** Jo tā saka Tas Kungs Cebaot par tiem pilāriem un par to jūru un par tiem krēsliem un par tiem atlikušiem traukiem, kas šai pilsētā atlikuši, **20** Ko Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, nav paņēmis, kad viņš Jekaniju, Jojakima dēlu, Jūda kēniņu, no Jeruzālemes aizveda uz Bābeli līdz ar visiem Jūda un Jeruzālemes cienīgkiem - **21** Jo tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, par tiem rīkiem, kas atlikuši Tā Kunga namā un Jūda kēniņa namā un Jeruzāleme: **22** Tie taps aizvesti uz Bābeli, un tur tie būs līdz tai dienai, kad Es tos piemeklēšu, saka Tas Kungs, jo Es tos atvedīšu atpakaļ uz šo vietu.

28 Un tanī gadā, Cedeķijas, Jūda kēniņa, valdišanas iesākumā, ceturtā gadā, piektā mēnesī, pravietis Kananija, Acura dēls, no Gibeonas, runāja uz mani Tā Kunga namā priekš priesteru un visu ļaužu acīm un sacīja: **2** Tā runā Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, un saka: Es Bābeles kēniņa jūgu esmu salauzis. **3** Vēl būs divi pilni gadi, tad Es atkal uz šo vietu atvedīšu visus Tā Kunga nama rikus, ko Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, ir paņēmis no šīs vietas un aizvedis uz Bābeli. **4** Un Jekaniju, Jojakima dēlu, Jūda kēniņu, un visus no Jūda aizvestos, kas uz Bābeli nākuši, Es atvedīšu uz šo vietu, saka Tas Kungs, jo Es salauzīšu Bābeles kēniņa jūgu. **5** Tad pravietis Jeremija sacīja uz pravieti Kananiju priekš priesteru un visu ļaužu acīm, kas tur stāvēja Tā Kunga namā, **6** Un pravietis Jeremija sacīja: Āmen! Tā lai Tas Kungs dara, lai Tas Kungs tavus vārdus apstiprina, ko tu esi sludinājis, ka Viņš atved Dieva nama rikus un visus aizvestos no Bābeles atkal uz šo vietu. **7**

Bet klausī jel šo vārdu, ko es runāšu priekš tavām ausīm un priekš visu ļaužu ausīm. **8** Tie pravieši, kas no sen laikiem priekš manis un priekš tevis bijuši, tie pret daudz zemēm un lielām vālstim sludinājuši par karu un par postu un par mēri. **9** Bet tas pravietis, kas mieru sludina, kad tā pravieša vārds notiek, tiks atzīts par pravieti, ko Tas Kungs tiešām sūtījis. **10** Tad pravietis Kananija nēma to jūgu no pravieša Jeremijas kakla un to salauza. **11** Un Kananija runāja priekš visu ļaužu acīm un sacīja: tā saka Tas Kungs: tāpat Es salauzīšu Nebukadnecara, Bābeles kēniņa, jūgu, no visu ļaužu kakla, pirms divi gadi būs pagalam. Un pravietis Jeremija gāja savu celu. **12** Tad Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju, kad pravietis Kananija to jūgu no pravieša Jeremijas kakla bija salauzis, un sacīja: **13** Ej un runā uz Kananiju un saki: tā saka Tas Kungs: koka jūgus tu esi salauzis, bet viņu vietā taisījis dzelzs jūgus. **14** Jo tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: dzelzs jūgu Es visiem šiem ļaudim esmu līcis ap kaklu, ka tiem būs kalpot Nebukadnecaram, Bābeles kēniņam, un tiem būs viņam kalpot, jo pat zvērus laukā Es viņam esmu devis. **15** Un pravietis Jeremija sacīja uz pravieti Kananiju: klausī jel, Kananija! Tas Kungs tevi nav sūtījis, un tu dari, ka šie ļaudis paļaujas uz meliem. **16** Tādēļ Tas Kungs tā saka: redzi! Es tevi atmetīšu no zemes virsas, šini gadā tu mirsi, jo tu esi mācījis atkāpties no Tā Kunga. **17** Tā pravietis Kananija nomira tanī gadā, septītā mēnesī.

29 Un šie ir tās grāmatas vārdi, ko pravietis Jeremija sūtīja no Jeruzālemes tiem atlikušiem vecajiem, kas bija aizvesti, un tiem priesteriem un tiem praviešiem un visiem ļaudīm, ko Nebukadnecars no Jeruzālemes bija aizvedis uz Bābeli; **2** Kad kēniņš Jekanija un kēniņiene un kēniņa sulaini un Jūda un Jeruzālemes lielkungi līdz ar tiem amatniekiem un kalejiem no Jeruzālemes bija projām, - **3** Caur Eleazu, Safana dēlu, un Gemariju, Hilkijas dēlu, ko Cedeķija, Jūda kēniņš, uz Bābeli sūtīja pie Nebukadnecara, Bābeles kēniņa: **4** Tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, uz visiem aizvestiem, kas no Jeruzālemes aizvesti uz Bābeli; **5** Uztasiet namus un dzivojiet iekš tiem un dēstiet dārzus un ēdīet no viņu augļiem. **6** Nemet sievas un dzemdinājet dēlus un meitas un vediet saviem dēliem sievas un dodiet savas meitas vīriem, lai tās dzemdē dēlus un meitas, un vairojties tur un neejat mazumā, **7** Un meklējiet tās pilsetas labklāšanos, kurp Es jūs esmu līcis aizvest, un pielūdziet To Kungu viņas dēļ, jo kad viņai labi klāsies, tad arī jums labi klāsies. **8** Jo tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: lai jūsu pravieši un jūsu zilnieki, kas jūsu vidū, jūs nepievil, un neklausiet saviem sapņiem, ko jūs sapnojat. **9** Jo tie jums sludina melus Manā Vārdā; Es tos neesmu sūtījis, saka Tas Kungs. **10** Jo tā saka Tas Kungs: tiešām, kad septiņdesmit gadi Bābelē būs pagalam, tad Es jūs piemeklēšu un jums likšu notikt pēc Sava ūžīgā vārda un jūs atvedīšu atpakaļ uz šo vietu. **11** Jo Es zinu, kādas domas Es par jums domāju, saka Tas Kungs: miera domas un ne ļaunas domas, ka Es jums dodu to cerēto galu. **12** Tad jūs Mani piesauksiet un iesiet un Mani pielūgsiet, un Es jūs paklausašu. **13** Un jūs meklēsiet un Mani atradīsiet, kad jūs pēc Manis vaicāsiet no visas savas sirds. **14** Un Es no jums likšos atrasties, saka Tas Kungs, un atgriezīšu (atpakaļ no) jūsu cietuma un jūs sapulcināšu no visām

tautām un no visām vietām, kurp Es jūs esmu aizdzinis, saka Tas Kungs, un jūs vedišu atkal uz to vietu, no kurienes Es jūs esmu līcis aizvest. **15** Kad jūs sakāt: Tas Kungs mums Bābelē praviešus cēlis - **16** Tiešām, tā saka Tas Kungs, par to kēniņu, kas sēz uz Dāvida goda krēsla, un par visiem ļaudīm, kas šai pilsetā dzīvo, par jūsu brāļiem, kas ar jums nav gājuši cietumā, **17** Tā saka Tas Kungs Cebaot: redzi, Es sūtīšu starp viņiem zobenu, badu un mēri, un darišu tos kā nelāga vīges, ko neverā ēst aiz nelāguma. **18** Un Es tiem dzīšos pakaļ ar zobenu, ar badu un ar mēri, un tos nodošu uz vārdzināšanu visās zemes valstīs, par lāstu, par biedēkli un par apsmieklu un par negodu starp visām tautām, kurp Es tos aizdzīšu: **19** Par to, ka tie Maniem vārdiem nav klausījuši, saka Tas Kungs, kad Es Savus kalpus, tos praviešus, pie tiem tikuši(neatlaidīgi) sūtīju vienā sūtišanā; bet jūs neesat klausījuši, saka Tas Kungs. **20** Tad klausiet Tā Kunga vārdu, jūs visi, kas esat aizvesti, ko Es no Jeruzālemes uz Bābeli esmu nosūtījis. **21** Tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, pret Ahabu, Kolajas dēlu, un pret Cedeķiju, Mazejas dēlu, kas jums melus sludina Manā Vārdāl Redzi, Es tos nodošu Nebukadnecaram, Bābeles kēniņam, rokā, tas tos sitīs priekš jūsu acīm; **22** Un no tiem celsies lāstu vārdi pie visiem no Jūda aizvestiem, kas ir Bābelē, un sacīs: lai Tas Kungs tev dara kā Cedeķijam un kā Abaham, ko Bābeles kēniņš pie uguns cepis, **23** Tādēļ ka tie ģeķibū darījuši iekš Israēla un laulibū pārkāpuši ar savu tuvāko sievām un runājuši melu vārdus Manā Vārdā, ko Es tiem nebiju pavēlējis, un Es esmu Tas, kas to zin un apliecina, saka Tas Kungs. **24** Un pret Nekalamiņi Šemaju runā un saki: **25** Tā runā Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, un saka: tādēļ, ka tu grāmatas sūtījis savā vārdā visiem ļaudīm Jeruzālemē un priesterim Cefanijam, Mazejas dēlam, un visiem priesteriem ar tiem vārdiem: **26** Tas Kungs tevi līcis par priesteri priestera Jojadas vietā, ka jums būs uzraugiem būt Tā Kunga namā pār ikkatru viru, kas trako un sevi par pravieti turas, ka tev tos būs likt cietumā un siekstā; **27** Nu tad, kāpēc tu Jeremiju no Anatotas neesi aprājis, kas jūsu starpā turas par pravieti? **28** Tāpēc ka viņš pie mums uz Bābeli sūtījis un sacījis: būs ilgi, uztasiet namus un dzivojiet un dēstiet dārzus un ēdīet viņu augļus. **29** Un priesteris Cefanija lasīja šo grāmatu priekš pravieša Jeremijas ausīm. **30** Tad Tā Kunga vārds tā notika uz Jeremiju: **31** Sūti jel pie visiem aizvestiem un saki: tā saka Tas Kungs pret Nekalamiņi Šemaju: tādēļ ka Šemaja jums ir sludinājis, un Es to neesmu sūtījis, un ir darijis, ka jūs paļaujaties uz meliem, **32** Tādēļ Tas Kungs tā saka: redzi, Es piemeklēšu Nekalamiņi Šemaju un viņa dzimumu; viņam neviena nebūs, kas šo ļaužu vidū dzīvos un redzēs to labumu, ko Es Saviem ļaudim darišu, saka Tas Kungs, jo viņš ir mācījis atkāpties no Tā Kunga.

30 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju no Tā Kunga sacīdams: **2** Tā runā Tas Kungs, Israēla Dievs, un saka: raksti sev grāmatā visus šos vārdu, ko Es uz tevi esmu runājis. **3** Jo redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka Es vedišu atpakaļ Savu Israēla ļaužu un Jūda cietumniekus, saka Tas Kungs; un Es vedišu atpakaļ uz to zemi, ko Es viņu tēviem esmu devis, to iemantot. **4** Un šie ir tie vārdi, ko Tas Kungs runājis par Israēli un par Jūdu. **5** Jo tā saka Tas Kungs: mēs dzirdam briesmu balsi, tur ir bailes un

nemiers. **6** Vaicājiet jel un raugāt, vai vīrietis dzemdē? Kāpēc tad es redzu, ka ikkatrās vīrs savas rokas uz ciskām tura, tā kā sieva, kas dzemdē, un visi vaigi palikuši bāli? **7** Ak vai! Jo tā diena ir tik liela, ka citas tādas nav, un tas ir Jēkaba bēdu laiks; tomēr viņš no tā taps izpestīts. **8** Jo notiks tai dienā, saka Tas Kungs Cebaot, ka Es nolauzīšu viņa jūgu no tava kakla un saraustīšu tavas saites, ka sveši viņu vairs nekalpinās. **9** Bet tie kalpos Tam Kungam, savam Dievam, un Dāvidam, savam kēniņam, ko Es tiem celšu. **10** Bet tu nebisties, Mans kalps jēkab, saka Tas Kungs, un nebaļojies, Israēl. Jo redzi, Es tevi izpestīšu no tās tālās zemes, un tavu dzimumu no viņa cietuma zemes, un Jēkabs pārnāks un dzīvos mierīgi un droši un neviens viņu netraucēs. **11** Jo Es esmu pie tevis, saka Tas Kungs, ka Es tevi izglābju. Jo Es daru galu visiem pagāniem, kurp Es tevi esmu izklīdinājis, bet tev Es nedarišu galu, bet Es tevi pārmācišu pēc taisnības, un nepārmācītu tevi nepametišu. **12** Jo tā saka Tas Kungs: tava vaina ir nāviga, tava vāts nav dziedinājama. **13** Nevienna nav, kas tavu vainu pārrauga un aizsien: dziedinājamas zāles tev nav. **14** Visi tavi mīlotāji tevi aizmirsuši, tie nevaicā pēc tevis; jo Es tevi esmu sitis ar ienaidnieka sitienu, ar briesmīgu pārmācīšanu tavu daudzo noziegumu dēļ tāpēc ka tavu grēku loti daudz. **15** Ko tu kliedz par savu vainu, un ka tavas sāpes ir nāvīgas? Tavas lielās noziedzības dēļ ka tavu grēku ir loti daudz, Es tev to esmu darijis. **16** Tādēļ visi, kas tevi rij, taps aprīti, un visi tavi pretinieki, tie visi ies cietumā, un kas tevi aplaupa, būs paši par laupījumu, un visi, kas tevi posta, tos Es nodošu, ka taps izpostīti. **17** Jo Es atkal aizsiešu tavas vātis un dziedināšu tavas vainas, saka Tas Kungs, tāpēc ka tie tevi nosauc par aizdzītu: „šī ir Ciāna, neviens pēc tās nevaicā“. **18** Tā saka Tas Kungs: redzi, Es vedīšu atpakaļ Jēkaba dzīvokļu cietumniekus un apžēlošos par viņa mājas vietām, un tā pilsēta taps uztaisīta uz sava kalna, un tas augstais nams stāvēs savā vecā vietā. **19** Un no tiem izies pateikšana un līksmošanās balsis, un Es tiem likšu vairumā iet un ne mazumā, un Es tos pagodināšu, ka vairs nebūs nievājami. **20** Un viņa dēli būs kā citkārt, un viņa draudze Manā priekšā pastāvēs, un Es piemeklēšu visus viņa spaidītājus. **21** Un viņa cienīgais būs no viņa, un viņa valdnieks nāks no viņa vidus, un Es viņam likšu nākt tuvu, un viņš nāks pie Manis klāt. Jo kas tas tāds, kas iedrošinātos Man tuvoties? saka Tas Kungs. **22** Un jūs Man būsiet par ļaudim, un Es jums būšu par Dievu. **23** Redzi, vētra no Tā Kunga celsies ar bardzību, briesmīga vētra, tā gāzīsies bezdievīgiem uz galvu. **24** Tā Kunga bardzības karstums nemītēsies, tiekams Viņš izdaris un piepildīs Savas sirds domas. Nākamās dienās jūs gan to samanisiet.

31 Tanī laikā, saka Tas Kungs, Es visām Israēla cilītīm būšu par Dievu, un tās Man būs par ļaudim. **2** Tā saka Tas Kungs: Tie ļaudis, kas atlikuši no zobena, atraduši žēlastību tuksnesī; Es iešu, Israēla vest pie dusas. **3** Tas Kungs man parādījies no tālienes: Es tevi esmu mīlojis ar mūžīgu milētību, tādēļ Es tevi ūlēgi esmu vilcis pie Sevis. **4** Es tevi atkal uztaisīšu, un tu tapsi uzcelta, Israēla meita! Tu atkal pušķosies ar savām bungām un iziesi priečigī diedama. **5** Tu atkal dēstīsi vīna dārzus Samarijas kalnos, dēstītāji tos dēstis un droši baudīs. **6** Jo būs diena, kad sargi sauks uz Efraīma kalniem: ceļaties, ejam augšā uz

Ciānu pie Tā Kunga, mūsu Dieva. **7** Jo tā saka Tas Kungs: sauciet par Jēkabu ar līksmību un gavilējet par tautu galvu, sludinājet, teicet un sakiet: ak Kungs, pēsti Savus ļaudis, Israēla atkušos! **8** Redzi, Es tos atvedīšu no ziemeļu zemes un tos sapulcināšu no zemes galiem; viņu starpā būs akli un tizli, grūtas un dzemdētājas kopā, lielā pulkā tie šurp atgriezīsies. **9** Tie nāks ar raudāšanu, un ar plīlgāšanu Es tos gribu vest un vadīt pie ūdens strautiem pa līdzenu ceļu, kur tie nepaklups; jo Es esmu Israēlim palicis par tēvu un Efraīms ir Mans pīrmdzimtais. **10** Klausiet Tā Kunga vārdu, jūs tautas, un sludiniet pa tām salām, kas tālu, un sakāt: kas Israēli izklīdinājis, Tas viņu atkal sapulcinās un to sargās kā gans savu ganāmo pulku. **11** Jo Tas Kungs Jēkabu atpircis un viņu izglābis no rokas, kas bija stiprāka nekā viņš. **12** Un tie nāks un gavilēs Ciānas kalnā un plūdis pie Tā Kunga dāvanām, pie labības un pie vīna un pie eļļas un pie jauniem jēriem un vēriem, un viņu dvēsele būs kā mitrs dārzs, un tie vairs nebūs noskumuši. **13** Tad jaunava priečāsies diedama un jaunekļi un sirmgalvji kopā. Jo Es pārvērtīšu viņu skumbī par prieku un tos iepriecināšu un ielisksmošu pēc viņu noskumšanas **14** Un Es mīlošu priesteru dvēseli ar taukumiem, un Mani ļaudis taps pieēdināti ar Manu labumu, saka Tas Kungs. **15** Tā saka Tas Kungs: brēķšana ir dzirdama Rāmā, žēlošāns un gauža raudāšana; Rahēle apraud savus bērnu, un negribās iepriecinājuma par saviem bērniem, jo to vairs nav. **16** Tā saka Tas Kungs: atrauj savu balsi no raudāšanas un savas acis no asarām, jo tur ir alga tavam darbam, saka Tas Kungs; tie atgriezīsies no ienaidnieka zemes. **17** Un cerība ir tavai nākamībai, saka Tas Kungs: jo tavi bērni nāks atpakaļ savā robežās. **18** Es klausīt esmu klausījies, ka Efraīms žēlojās: Tu mani esi pārmācījis, un es esmu pārmācīts kā nevaldāms teļš. Atgriez mani, tad es atgriezīšos. Jo Tu, Kungs, esi mans Dievs. **19** Tiešām, kad es nogriezos, tad man nāca žēlums, un kad es to atzinu, tad es situ uz saviem gurniem, jo es esmu apkauņots un kaunā tapis, nesdams savas jaunības negodu. **20** Vai Efraīms Man nav dārgs dēls un miļš bērns, ka cikkārt Es par viņu runāju, pieminēdams Es viņu pieminu? Tāpēc Mana sirds trīc par viņu, ka Es apželodamies par viņu apžēlojos, saka Tas Kungs. **21** Uzelc sev stabus, liec sev zīmes, un nēm vērā to ceļu, ko tu staigājis: Griezies atpakaļ, Israēla meita, griezies atpakaļ uz šīm savām pilsētām. **22** Cik ilgi tu maldīsies, tu atkāpēja meita? Jo Tas Kungs ir radījis ko jaunu virs zemes: sieva būs ap vīru. **23** Tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: „Šo vārdu tie vēl runās Jūda zemē un viņas pilsētās, kad Es atpakaļ vedīšu viņa cietumniekus: lai Tas Kungs tevi svēti, tu taisnības mājokli, tu svētais kalns! **24** Un Jūda ar visām savām pilsētām kopā tur dzīvos, arāji un kas staigā ar ganāniem pulkiem. **25** Jo Es dzirdināšu iztvikušo dvēseli un atspirdzināšu ikkatru noskumušu dvēseli.“ **26** Tāpēc es uzmodos un skatījos, un mans miegs man bija gards. **27** Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka Es Israēla namu un Jūda namu auglošu ar cilvēku dzimumu un ar lopu dzimumu. **28** Un kā Es pret tiem esmu bijis nomodā, tos izraudams un nolauzdams un postīdams un samaitādams un mocīdams, tā Es par tiem gribu nomodā būt, tos uztaisīdams un dēstīdams, saka Tas Kungs, **29** Tanīs dienās vairs nesacīs: tēvi ēduši skābas vīnogas, un bērniem zobi apmīzejuši. **30** Bet ikvienam sava

nozieguma dēļ būs mirt, ikviens cilvēks, kas ēd skābas vīnogas, tam zobi apmizēs. **31** Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka Es jaunu derību celšu ar Israēla namu un ar Jūda namu, **32** Ne tādu derību, kā esmu cēlis ar viņu tēviem, kad tos pie rokas satvēru un izvedu no Ēģiptes zemes; to Manu derību tie iznīcīnājuši, tad Es arīzdan par tiem neesmu bēdājis, saka Tas Kungs. **33** Bet šī ir tā derība, ko Es ar Israēla namu celšu pēc šim dienām, saka Tas Kungs: Es došu Savu bauslibu viņu prāta un to rakstīšu viņu sirdi, un Es tiem būšu par Dievu, un tie Man būs par tautu. **34** Un tad draugs draugu vairs nemācis nedz brālis brāli, sacīdams: atzīstiet To Kungu! Jo tie visi Mani atzīs, ir viņu mazie, ir viņu lielie, saka Tas Kungs. Jo Es piedošu viņu noziegumus un nepieminēšu vairs viņu grēkus. **35** Tā saka Tas Kungs, kas sauli dienā dod pār spīdeklī, mēnesi un zvaigznes pēc saviem likumiem par spīdeklīem naktī, kas jūru kustina, ka viņas vilni kauc, Kungs Cebaot ir Viņa vārds: **36** Kad šie likumi Manā prieķā zudīs, saka Tas Kungs, tad arī Israēla dzimums zudīs, ka nebūs vairs tauta Manā prieķā mūžīgi. **37** Tā saka Tas Kungs: Kad debesis augšām varēs mērot un zemes dibenus apakšā varēs izmanīt, tad Es arī atmetīšu visu Israēla dzimumu, visa tā dēļ, ko tie darījuši, saka Tas Kungs. **38** Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka šī pilsēta Tam Kungam taps uzelcta no Hananeēla torņa līdz stūru vārtiem. **39** Un mēra aukla izstiepsies tālāki uz prieķu līdz Gāreba pakalnam un griezīses uz Goātu. **40** Un visa mīroņu un pelnu ieleja, un visi tirumi līdz Kidronas upei, līdz zirgu vārtu stūrim pret ritiem, būs Tam Kungam svēti; tur vairs neko neizdeldēs nedz nolauzis ne mūžam.

32 Šis ir tas vārds, kas uz Jeremiju notika no Tā Kunga, Cedeķijas, Jūda kēniņa, desmitā gadā, - šis gads bija Nebukadnecara astorpadsmitais gads. **2** To brīdi Bābeles kēniņa karaspēks bija apmeties pret Jeruzālemi, un pravietis Jeremija bija ieslēgts cietuma pagalmā Jūda kēniņa namā. **3** Jo Cedeķija, Jūda kēniņš, viņu bija cietumā ieslēdzis un sacījis: Kāpēc tu sludini un saki: tā saka Tas Kungs: redzi, Es nododu šo pilsētu Bābeles kēniņa rokā, un viņš to uzņems, **4** Un Cedeķija, Jūda kēniņš, neizspruks no Kaldeju rokas, bet viņš tiešām taps nodots Bābeles kēniņa rokā, un viņš to bildinās muti pret muti un to redzēs aci pret aci, **5** Un tas novēdis Cedeķiju uz Bābeli, un tur viņš paliks, kamēr Es viņu piemeklēšu, saka Tas Kungs. Jo kad jūs pret Kaldejiem karosiet, tad tas jums labi neizdosies. **6** Un Jeremija sacīja: Tā Kunga vārds uz mani tā noticis: **7** Redzi, Hanameēls, tava tēva brāļa Šaluma dēls, nāks pie tevis un sacīs: pērc manu tirumu Anatotā; jo tev krit atpirkšanas tiesa, viņu pirkst. **8** Un Hanameēls, mana tēva brāļa dēls, nāca pie manis cietuma pagalmā pēc Tā Kunga vārda un sacīja uz mani: pērc jel manu tirumu, kas ir Anatotā Benjamina zemē, jo tev krit mantošanas un atpirkšanas tiesa, pērc to sev. **9** Tad es nomanīju, ka tas bija Tā Kunga vārds, un es pirkstu no Hananeēla, sava tēva brāļa dēla, to tirumu Anatotā, un es vijam ievēru to naudu, septiņus sēkļus un desmit sudrabu gabalus, **10** Un es rakstīju to grāmatā un to aizieģelēju un to liku apliecināt caur lieciniekiem un ievēru to naudu uz svariem, **11** Un es paņēmu to aizieģelēto pirkšanas norakstu, pirkšanas grāmatu ar to norunu un nosacījumu, un arī to neaizieģelēto. **12** Un es devu to pirkšanas norakstu Bārukam, Nerijas, Makazejas

dēla, dēlam prieķ Hanameēla, sava tēva brāļa, acīm, un prieķ to liecinieku acīm, kas bija parakstījušies pirkšanas norakstā un prieķ visu Jūdu acīm, kas sēdēja cietuma pagalmā. **13** Un es pavēlēju Bārukam prieķ viņu acīm un sacīju: **14** Tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: nem šos rakstus, šo pirkšanas norakstu, to aizieģelēto, un šo neaizieģelēto norakstu, un liec tos mālu traukā, ka tie ilgi var pastāvēt. **15** Jo tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: vel šai zemē taps pirksti nami un tirumi un vīna dārzi. **16** Un es pielūdzu To Kungu, kad es to pirkšanas norakstu biju devis Bārukam, Nerijas dēlam, un sacīju: **17** Kungs, redzi, debesis un zemi Tu esi radījis ar Savu lielo spēku un ar Savu izstiepto elkonī, Tev nekas nav neiespējams. **18** Tu dari žēlastību pie tūkstošiem un atmaksā tēvu noziegumu uz viņu bērnu galvām pēc viņiem, tu lielais un varenais Dievs, kam vārds ir Kungs Cebaot, **19** Lielis padomā un varens darbos; jo Tavas acis ir atvērā pār visiem cilvēku bērnu ceļiem, ikvienam dot pēc viņa ceļiem un pēc viņa darbu augļiem; **20** Zīmes un brīnumus Tu esi darījis Ēģiptes zemē līdz šai dienai, gan pie Israēla, gan pie (citiem) cilvēkiem, un es Sev vārdu cēlis, kā tas šodien ir. **21** Un Savus Israēla ļaudis Tu esi izvedis no Ēģiptes zemes ar zīmēm un brīnumiem un ar stipriku roku un izstieptu elkonu un lielām briesmām, **22** Un tiem es devišo zemi, ko Tu viņu tēviem biji zvērējis, tiem to dot, zemi, kur piens un medus tek. **23** Un tie ir nākuši un to iemantojuši, bet Tavu balsi tie nav klausījuši un Tavā bauslibā tie nav staigājuši; neko, ko Tu viņiem es iepavēlējis darit, tie nav darījuši; tad Tu visam šim ļaunumam es ielikis nākt pār viņiem. **24** Redzi, tie valji nākuši līdz pat pilsētai, to uzņemt, un tā pilsēta caur zobenu un badu un mēri taps dota Kaldeju roka, kas pret to karo, un ko Tu esи runājis, tas tā noticis, un raugi, Tu pats to redzi! **25** Un tomēr Tu, Kungs, Dievs, uz mani esi sacījis: pērc sev tirumu par naudu, un lai liecinieki to apliecina, jebšu tā pilsēta ir dota Kaldeju rokā. **26** Tad Tā Kunga vārds tā notika uz Jeremiju: **27** Redzi, Es esmu Tas Kungs, Dievs pār visu miesu. Vai kāda lieta Man neiespējama? **28** Tāpēc tā saka Tas Kungs: redzi, Es šo pilsētu nododu Kaldeju rokā, Bābeles kēniņa Nebukadnecara rokā, un viņš to uzņems. **29** Un Kaldeji, kas pret šo pilsētu karo, nāks un iediedzinās šo pilsētu ar ugumi un to sadedzinās līdz ar tiem namiem, uz kuru jumtiem tie kvēpinājuši Baālam un citiem dieviem upurējuši dzeramus upurus, mani kaitinādami. **30** Jo Israēla bērni un Jūda bērni ir darījuši tikai, kas ļauns Manās acis, no savas jaunības, tiešām, Israēla bērni Mani tikai kaitinājuši ar savu roku darbiem, saka Tas Kungs. **31** Jo šī pilsēta Mani ir kaitinājusi uz dusmību un uz bardzību no tās dienas, kad tie to cēluši līdz šai dienai, tā ka tā Man jāatmet no Mana vaiga, **32** Visa Israēla bērnu un Jūda bērnu ļaunuma dēļ ko tie darījuši, Mani kaitinādami, viņi, viņu kēniņi, viņu lielkungi, viņu priesteri un viņu pravieši un Jūda vīri un Jeruzālemes iedzīvotāji. **33** Tie Man griezuši muguru un ne vaigu. Jebšu Es tos vienmēr pamācīju vienā mācīšanā, tomēr tie neklausīja, mācību pieņemt. **34** Bet tie savas negantības ir likuši tai namā, kas pēc Mana Vārda nosaukts, to sagānidami. **35** Un tie ir altārus cēluši Baālam Ben-Inoma ieļejā, un savus dēlus un savas meitas tie upurējuši Molokam, ko Es tiem neesmu pavēlējis un kas nav nācis Manā sirdī, ka tiem bija šo

negantību darīt un Jūdu apgrēcināt. **36** Un nu tāpēc Tas Kungs, Israēla Dievs, tā saka par to pilsētu, par ko jūs sakāt: tā ir Bābeles kēniņam rokā dota caur zobenu un caur badu un caur mēri: **37** Redzi, Es tos sapulcīnāšu no visām zemēm, kurp tos esmu aizdzināis Savā karstumā un Savā bardzībā un Savā lielā dusmībā, un tos vedišu atpakaļ uz šo vietu, un tiem likšu dzīvot bez bailēm. **38** Un tie Man būs par tautu, un Es tiem būšu par Dievu. **39** Un Es tiem došu vienādū sirdi un vienādū ceļu, ka tie Mani bīstas visu savu mūžu, sev pašiem par labu un saviem bērniem pēc viņiem. **40** Un Es ar tiem derēšu mūžīgu derību, ka Es negribu mitēties labu darīt, un Es Savu bijāšanu viņiem došu sirdi, ka tie no Manis neatkāpjās. **41** Un Es priecāšos viņiem labu darīt, un Es tos šai zeme dēstišu uzticībā, no visas Savas sirds un no visas Savas dvēseles. **42** Jo tā saka Tas Kungs: (Tā) kā Es šiem ļaudim esmu uzvedis visu šo lielo ļaunumu, tā Es tiem atvedišu visu labu, ko Es par tiem runājis. **43** Un tīrumi taps pirkti šai zemē, par ko jūs sakāt: tā ir postaža bez cilvēka un lopa, tā ir dota Kaldejiem rokā. **44** Tīrumi taps par naudu pirkti un grāmatas rakstītas un aizziegēlētas, un liecinieki to apliecinās Benjaminais zemē un ap Jeruzālemi un pa Jūda pilsētām un pa kalnu pilsētām un pa ieļejas pilsētām un pa dienvidu(Negebas) pilsētām; jo Es vedišu atpakaļ viņu cietumniekus, saka Tas Kungs.

33 Un Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju otru reizi, kad viņš vēl bija ieslēgts cietuma pagalmā, sacīdams: **2** Tā saka Tas Kungs, kas to dara, Tas Kungs, kas to izdara, lai tas notiek - Kungs ir viņa vārds - **3** Piesauc Mani, tad Es tev atbildēšu un tev darišu zināmas lielas un brīnišķas lietas, ko tu nezini. **4** Jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par šis pilsētas namiem un par Jūda kēniņa namiem, kas tiek nolauzīti valņu un zoberna priekšā, **5** Par tiem, kas nāk karot pret Kaldejiem, lai tos (namus) pilda ar miroņu miesām, ko Es nokauju Savā bardzībā un Savā dusmībā, un tādēļ ka Es Savu vaigu no šis pilsētas esmu apslēpis, visa viņu ļaunuma dēļ: **6** Redzi, Es to sasiešu un dziedināšu, un tos darišu veselus, un tiem parādišu pilnīgu un pastāvīgu laimi. **7** Un Es vedišu atpakaļ Jūda cietumniekus un Israēla cietumniekus, un tos uzaitsīšu tā kā papriekš. **8** Un Es tos šķistišu no visa viņu nozieguma, ar ko tie pret Mani grēkojuši, un Es tiem piedošu visus viņu pārkāpumus, ar ko tie pret Mani grēkojuši un ar ko tie no Manis atkāpušies. **9** Un tad(Jeruzāleme) Man būs par prieka vārdu, par slavu un par godu pie visām tautām virs zemes, kas dzirdēs visu to labumu, ko Es tiem daru, un tās bīsies un drebēs par visu to labumu un par visu to mieru, ko Es viņai dodu. **10** Tā saka Tas Kungs: šīnī vietā, par ko jūs sakāt, tā ir postaža bez cilvēka un lopa, pa Jūda pilsētām un pa Jeruzālemes ielām, kas ir postītas, ka tur nav ne cilvēka, ne iedzīvotāja, ne lopa, **11** Tur atkal dzīrdēs prieka balsi un liksmības balsi, brūtgāna balsi un brūtes balsi, balsi no tiem, kas saka: teiciet To Kungu Cebaot, jo Tas Kungs ir labs, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi, - un kas nes pateicībās upuri Tā Kunga namā. Jo Es vedišu atpakaļ tās zemes cietumniekus kā papriekš, saka Tas Kungs. **12** Tā saka Tas Kungs Cebaot: šīnī vietā, kas ir postaža bez cilvēka un lopa, un visās apkārtējās pilsētās būs atkal ganu dzīvokļi, kas ganis ganāmus pulkus. **13** Pa kalnu pilsētām un lejas pilsētām un pa dienvidu(Negebas) pilsētām un Benjamina zemē un ap Jeruzālemi un pa Jūda

pilsētām ganāmi pulki atkal ies apakš skaitītāju rokām, saka Tas Kungs. **14** Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka Es piepildīšu to labo vārdu, ko Es esmu runājis uz Israēla namu un Jūda namu. **15** Tanis dienās un tanī laikā Es Dāvidam likšu izplaukt taisnības Zaram, un tas darīs tiesu un taisnību virs zemes. **16** Tanis dienās Jūda taps atpestīts, un Jeruzāleme dzīvos bez bailēm, un šis ir tas (vārds), ar ko Viņu sauks: Tas Kungs mūsu taisnība. **17** Jo tā saka Tas Kungs: Dāvidam netrūks vīra, kas sēdēs Israēla nama goda krēslā. **18** Arī priesteru, levitu netrūks Manā priekšā, kas upurē dedzināmos upurus un iedzedzina ēdamus upurus un sataisa kaujamus upurus mūžigi. **19** Un Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju un sacīja: **20** Tā saka Tas Kungs: ja jūs varat iznīcināt Manu derību ar dienu un Manu derību ar nakti, ka dienas un nakts vairs nav savā laikā, **21** Tad arī izniķis Mana derība ar Manu kalpu Dāvidu, ka tam dēla nebūs, kas valda uz viņa goda krēsla, un (Mana derība) ar levitiem, priesteriem, Maniem kalpotājiem. **22** Tā kā debess pulku never skaitīt un jūras smiltis never mērot, tāpat Es vairošu Sava kalpa Dāvida dzimumu un levitus, kas Man kalpo. **23** Un Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju sacīdams: **24** Vai tu nerēdzi, ko šie ļaudis runā un saka? Tās divas ciltis, ko Tas Kungs bija izredzējis, Viņš nu atmetis, un tie nievā Manus ļaudis, tā kā tie vairs nebūtu tauta viņu priekšā. **25** Tā saka Tas Kungs: ja Mana derība ar dienu un nakti nepastāv, ja Es debess un zemes likumus neesmu cēlis, **26** Tad Es arī atmetišu Jēkaba un Sava kalpa Dāvida dzimumu, ka neņemu no viņa dzimuma valdītājus pār Ābrahāma, Īzaka un Jēkaba dzimumu. Jo Es vedišu atpakaļ viņu cietumniekus un apzēlošos par viņiem.

34 Šis ir tas vārds, kas uz Jeremiju notika no Tā Kunga, kad Nebukadnecsars, Bābeles kēniņš, un viiss viņa karaspēks un visas pasaules valstis, kas bija apakš viņa valdišanas, un visas tautas karoja pret Jeruzālemi un visām viņas pilsētām: **2** Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: ej un runā uz Cedekiju, Jūda kēniņu, un saki uz to: tā saka Tas Kungs: Redzi, Es šo pilsētu dodu Bābeles kēniņam rokā, un viņš to sadedzinās ar uguni. **3** Un tu neizbēgsi no viņa rokas, bet tapsi grābtin sagrābtis un viņam dots rokā, un tavas acis redzēs Bābeles kēniņa acis un viņš ar tevi runās muti pret muti un tu nāksi uz Bābeli. **4** Bet klausī Tā Kunga vārdu, Cedekija, Jūda kēniņ! Tā saka Tas Kungs uz tevi: tu nemirsi caur zobenu, **5** Tu nomirsi mierā. Un kā sārtu dedzinājuši taviem tēviem, tiem agrākajiem kēniņiem, kas priekš tevis bijuši, tāpat tev dedzinās un par tevi žēlosies: "Ak vai, Kungs!" Jo Es šo vārdu esmu runājis, saka Tas Kungs. **6** Un pravietis Jeremija sacīja visus šos vārdus uz Cedekiju, Jūda kēniņu, Jeruzālemē, **7** Kad Bābeles kēniņa kra spēks karoja pret Jeruzālemi un pret visām atlikušām Jūda pilsētām, pret Lakisu un pret Azeku; jo šis stiprās pilsētas bija atlikušas no Jūda pilsētām. **8** Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju no Tā Kunga, kad kēniņš Cedekija bija derību derējis ar visiem ļaudīm, kas Jeruzālemē, viņiem izsaukt svabadiņas gadu, **9** Ka ikvienam bija atlaist savu kalpu un ikvienam savu kalponi, kas vien no Ebreju cilts, ka Jūdu starpā neviens savu brāli nekalpinātu. **10** Tad paklausīja visi lielkungi un visi ļaudī, kas šo derību bija derējuši, ka ikviens savu kalpu un savu kalponi atlaistu vaļā un vairs nekalpinātu, - tie paklausīja un tos atlaida.

11 Bet pēc tie tiem kalpiem un tām kalponēm, ko tie bija atlaiduši valā, lika nākt atkal atpakaļ un tos spieda atkal būt par kalpiem un par kalponēm. **12** Tādēļ Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju no Tā Kunga sacīdams: **13** Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Es esmu derību derējis ar jūsu tēviem, kad tos izvedu no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama, un sacīju: **14** Septītā gāda jums būs atlaist ikviens savu brāli, kas ir Ebrejs, kas tev ir pārdots un sešus gadus tev kalpojis, un tev būs viņu atlaist no sevis svabadi; bet jūsu tēvi Mani neklausija un nepiegrieza savas ausis. **15** Tad jūs nu šodien bijāt atgriezušies un darijuši, kas bija tiesa Manā acīs, izsaukdami svabadību ikviens savam tuvākam, un jūs bijāt derību derējuši Manā priekšā, tai namā, kas pēc Mana Vārda nosaukts. **16** Bet jūs esat atkāpušies, Manu Vārdu sagānījuši un nēmuši atpakaļ ikviens savu kalponi, ko bijāt atlaiduši svabadus savā valā, un esiet tos spieduši, būt par kalpiem un par kalponēm. **17** Tādēļ tā saka Tas Kungs: jūs Mani neesat klausījuši, svabadību izsaukt ikviens savam brālim un ikviens savam tuvākam. Redzi, tad Es pret jums izsaucu svabadību, saka Tas Kungs, zobenam, mērim un badam, un Es jūs nodošu uz vārdzināšanu visās pasaules valstīs. **18** Un Es nodošu tos vīrus, kas Manu derību pārkāpuši, kas nav turējuši tās derības vārdus, ko tie Manā priekšā derējuši, tā kā to teļu, ko tie divējos gabalos pārcirtuši un kuru gabalu starpā gājuši cauri, **19** Jūda lielkungus un Jeruzālemes lielkungus, kēniņu sulaiņus un priesterus un visus zemes ļaudis, kas starp tā teļa gabaliem gājuši cauri. **20** Un Es tos nodošu viņu ienaidniekiem rokā, tiem rokā, kas viņu dvēseli meklē, un viņu miesas būs par barību putniem apakš debess un zvēriem virs zemes. **21** Un Cedekiju, Jūda kēniņu, un viņa lielkungus es nodošu viņu ienaidniekiem rokā un tiem rokā, kas viņu dvēseli meklē, proti Bābeles kēniņa karaspēka rokā, kas tagad no jums aizcēlies. **22** Redzi, Es došu pavēli, saka Tas Kungs, un tos atvedīšu atkal uz šo pilsētu, un tie pret to karos un to uzņems un to sadedzinās ar ugumi, un Es izpostīšu Jūda pilsētas, ka nevienam tur nebūs dzīvot.

35 Šīs ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju no Tā Kunga, Jojaķima, Josijas dēla, Jūda kēniņa, dienās sacīdams: **2** Noej pie Rekabiešiem un runā ar tiem un ved tos Tā Kunga namā, vienā no tiem kambariem, un dod tiem vinu dzert. **3** Tad es nēmu Jaazaniju, Jeremijas dēlu, Habacinijas dēlu dēlu, līdz ar viņa brāliem un visiem viņa dēliem un visu Rekabiešu namu, **4** Un tos vedu Tā Kunga namā Jegdalijas dēla, Dieva vira Anana dēlu kambari, kas ir sānis lielkungu kambarim, virs duryju sarga Mazejas, Šaluma dēla, kambara. **5** Un Rekabiešu nama bērniem es cēlu priekšā kausus pilnus ar vīnu un biķerus un uz tiem sacīju: dzeriet vīnu! **6** Bet tie sacīja: mēs nedzeram vīna, jo Jonadabs, Rekaba dēls, mūsu tēvs, mums pavēlējis un sacījis: jums nebūs vīna dzert, ne jums, ne jūsu bērniem ne mūžam. **7** Un namus jums nebūs taisīt nedz sēklu sēt nedz vīna dārzaus dēstīt nedz turēt, bet jums būs teltīs dzīvot visu savu mūžu, ka ilgi dzīvojat tai zemē, kur jūs piemītat. **8** Tad mēs Jonadaba, Rekaba dēla, sava tēva, balsīj esam klausījuši visās lietās, ko viņš mums pavēlējis, tā ka mēs vīna savu mūžu nedzeram, ne mēs, ne mīsu sievas, ne mīsu dēli, ne mīsu meitas, **9** Un ka mēs namus neuztaisam sev par mājokli, arī vīna dārzu mums nav, ne tīruma, ne sējuma;

10 Bet mēs mītam teltis, un klausam un darām visu, ko mums mīsu tēvs Jonadabs pavēlējis. **11** Bet notikās, kad NebukadNecars, Bābeles kēniņš, pret šo zemi cēlās, tad mēs sacījām: nāciet, iesim uz Jeruzālemi no Kaldeju kara spēka un no Siriešu spēka; tā mēs esam apmetušies Jeruzālemē. **12** Tad Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju sacīdams: **13** Tā saka Tas Kungs Cebaoz Israēla Dievs: ej un saki Jūda vīriem un Jeruzālemes iedzīvotājiem: Vai negribat mācību pieņemt un klausīt Maniem Vārdiem? saka Tas Kungs. **14** Jonadaba, Nekaba dēla, vārdi tiek pastāvīgi turēti, kas saviem bērniem aizliedzis vīnu dzert, un tie līdz šai dienai nav dzēruši, bet klausījuši sava tēva pavēlei. Bet Es uz jums esmu runājis vienmēr vienā runāšanā, un jūs Man neesat klausījuši. **15** Un Es pie jums esmu sūtījis bez mitas vienā sūtīšanā visus Savus kalpus, tos praviešus, un sacījis: atgriežaties jel ikviens no sava niknā ceļa un dariet labus darbus un nedzenaties citiem dievīem pakaļ, tiem kalpot, tad jūs paliksiet tai zemē, ko esmu devīs jums un jūsu tēviem. Bet jūs savas ausis neesat atgriezuši nedz Mani klausījuši. **16** Jonadaba, Rekaba dēla, bērni pastāvīgi ir turējuši sava tēva pavēli, ko viņš pavēlējis, bet šie ļaudis Man neklausa. **17** Tādēļ, tā saka Tas Kungs, tas Dievs Cebaoz, Israēla Dievs: redzi, Es vedīšu pār Jūdu un pār visiem Jeruzālemes iedzīvotājiem visu ļaunumu, ko Es pret tiem esmu runājis, tādēļ ka Es uz tiem esmu runājis, bet tie nav klausījuši, Es tos esmu aicinājis, bet tie nav atbildējuši. **18** Un uz Rekabiešu namu Jeremija sacīja: tā saka Tas Kungs Cebaoz, Israēla Dievs: tādēļ ka jūs esat klausījuši Jonadaba, sava tēva, likumam un sargājuši visas viņa paveles un darijuši visu, ko viņš jums bija pavēlējis, **19** Tādēļ tā saka Tas Kungs Cebaoz, Israēla Dievs: Jonadabam, Rekaba dēlam, ne mūžam netrūks vīra, kas stavēs Manā priekšā.

36 Un Jojaķima, Josijas dēla, Jūda kēniņa, ceturtā gadā notika uz Jeremiju šis vārds no Tā Kunga: **2** Nem sev grāmatu un raksti tanī visus vārdus, ko Es uz tevi esmu runājis par Israēli un par Jūdu un par visām tautām, kamēr Es uz tevi esmu runājis, no Josijas dienām līdz šai dienai. **3** Varbūt ka Jūda nams liks vērā visu to ļaunumu, ko Es tiem domāju darīt, ka ikviens atgriežas no sava ļaunā ceļa, un Es piedeošu viņu noziegumus un viņu grēkus. **4** Tad Jeremija aicināja Bāruku, Nerijas dēlu, un Bāruks rakstīja no Jeremijas mutes grāmatā visus Tā Kunga vārdus, ko viņš uz to bija runājis. **5** Un Jeremija pavēlēja Bārukam un sacīja: es topu aizturēts, ka nevaru iet Tā Kunga namā. **6** Tad ej tu un lasi no tās grāmatas, ko tu no manas mutes esi rakstījis, Tā Kunga vārdus priekš to ļaužu ausīm Tā Kunga namā gavēnā dienā, arī priekš visas Jūda cilts ausīm, kas atnāk no savām pilsētām, tev tos būs lasīt. **7** Varbūt ka tie zemē metīsies un pielūgs Tā Kunga priekšā un atgriezīties ikviens no sava ļaunā ceļa, jo tā dusmība un bardzība ir liela, ko Tas Kungs ir runājis pret šiem ļaudim. **8** Un Bāruks, Nerijas dēls, darija, tā kā pravietis Jeremija viņam bija pavēlējis, un lasīja no tās grāmatas Tā Kunga vārdus Tā Kunga namā. **9** Un notikās Jojaķima, Josijas dēla, Jūda kēniņa, piektā gadā, devītā mēnesi, tad izsauca gavēni Tā Kunga priekšā visiem ļaudīm Jeruzālemē un visiem ļaudīm, kas no Jūda pilsētām nāca uz Jeruzālemi. **10** Tad Bāruks no tās grāmatas lasīja priekš visu ļaužu ausīm Jeremijas vārdus Tā Kunga namā, rakstītāja Ģemarijas, Safana dēla,

kambarī, augšējā pagalmā, pie Tā Kunga nama jauniem vārtiem. **11** Kad nu Mikaja, Ģemarijas dēls, Safana dēla dēls, no tās grāmatas dzirdēja visus Tā Kunga vārdus, **12** Tad viņš nogāja kēniņa namā, rakstītāja kambarī, un redzi, tur sēdēja visi lielkungi, rakstītājs Elišamus un Delaja, Šemajas dēls, un Elnatans, Akbora dēls, un Ģemarija, Safana dēls, un Cedekija, Kananijas dēls, un viņi lielkungi. **13** Un Mikaja tiem teica visus tos vārdus, ko bija dzirdējis Bāruku no tās grāmatas lasam priekš ūzū ausim. **14** Tad visi tie lielkungi sūtīja pie Bāruka Jehūdi, Netanijas dēlu, kas bija Kušijas dēla Šelamijas dēls, un sacīja: to grāmatu, no kuras tu esi lasījis priekš ūzū ausim, nēm savā rokā un nāc. Tā Bāruks, Nerijas dēls, nēma to grāmatu savā rokā un gāja pie tiem. **15** Un tie uz viņu sacīja: apsēdies un lasi to priekš mūsu ausim. Un Bāruks lasīja priekš viņu ausim. **16** Un kad tie visus tos vārdus dzirdēja, tad cits uz citu bailīgi skatījās, un tie sacīja uz Bāruku: tiešām, visi šie vārdi mums jāsaka kēniņam. **17** Un tie Bāruku vaicāja un sacīja: teic mums jel, kā tu visus šos vārdus no viņa mutes esi rakstījis? **18** Un Bāruks uz tiem sacīja: viņš visus šos vārdus no savas mutes uz mani teica, un es tos ar tinti rakstīju grāmatā. **19** Tad tie lielkungi sacīja uz Bāruku: ej un paslēpies, tu un Jeremija, un lai neviens nezin, kur jūs esat. **20** Tad tie gāja pie kēniņa pils pagalmā, bet to grāmatu tie nolika rakstītāja Elišamus kambarī, un teica priekš kēniņa ausim visus šos vārdus. **21** Tad kēniņš sūtīja Jehūdi pēc tās grāmatas, un tas to nēma no rakstītāja Elišamus kambara, un Jehūdis lasīja priekš kēniņa ausim un priekš visu lielkungi ausim, kas pie kēniņa stāvēja. **22** Bet kēniņš sēdēja ziemas namā devītā mēnesī, un viņa priekšā uguns kurējās. **23** Un kad Jehūdis trīs vai četrus gabalus bija lasījis, tad viņš to sagrieza ar spalvas nazi un iemeta uguni ugunskurā, tiekams visa grāmata sadega tai ugnin, kas bija ugunskurā. **24** Un tie neizbijās nedz saplēsa savas drēbes, ne kēniņš, ne viņa kalpi, kas bija dzirdējuši visus šos vārdus. **25** Un lai gan Elnatans un Delaja un Ģemarija kēniņu lūdza, to grāmatu nesadedzināt, viņš tos neklausīja. **26** Un kēniņš pavēlēja Jerameēlim, Ameleķa dēlam, un Serajam, Asriēla dēlam, un Šelamijam, Abdeēla dēlam, sagrābt rakstītāju Bāruku un pravieti Jeremiju, bet Tas Kungs tos bija aplēpis. **27** Tad Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju, kad kēniņš to grāmatu un tos vārdus bija sagedzinājis, ko Bāruks no Jeremijas mutes bija sarakstījis, sacīdams: **28** “Nem sev atkal citu grāmatu un raksti tanī visus tos pašus vārdus, kas stāvēja tai pirmā grāmatā, ko Jojakims, Jūda kēniņš, sagedzinājis. **29** Un saki par Jojakimu, Jūda kēniņu: tā saka Tas Kungs: tu šo grāmatu esi sagedzinājis un sacījis: Kāpēc tu tanī esi rakstījis un sacījis: Bābeles kēniņš nācin nāks un samaitās šo zemi un no tās izdeldēs cilvēkus un lopus. **30** Tāpēc Tas Kungs tā saka par Jojakimu, Jūda kēniņu: viņam nebūs nevienna, kas sēdēs uz Dāvida goda krēsla, un viņa likis nomests gulēs dienas karstumā un nakts aukstumā. **31** Un Es pie viņa un pie viņa dzimuma un pie viņa kalpiem piemeklēšu viņa noziegumu, un vedišu pār tiem un pār Jeruzālemes iedzīvotājiem un pār visiem Jūda vīriem visu to ļaunumu, ko Es pret tiem esmu runājis, bet tie nav klausījuši.” **32** Un Jeremija nēma citu grāmatu un to deva rakstītājam Bārukam, Nerijas dēlam, un tas no Jeremijas mutes tanī rakstīja visus tās grāmatas vārdus, ko Jojakims,

Jūda kēniņš, bija satedzinājis ar uguni, un pie tiem vēl tapa pielikti daudz tādi pat vārdi.

37 Un kēniņš Cedekija, Josijas dēls, valdīja Jekanijas, Jojakīma dēla, vietā; to Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, bija iecēlis par kēniņu Jūda zemē. **2** Bet ne viņš, ne viņa kalpi, ne tie laudis tai zemē neklausīja Tā Kunga vārdiem, ko viņš bija runājis caur pravieti Jeremiju. **3** Un kēniņš Cedekija sūtīja Juhalu, Šelemijas dēlu, un priesteri Cefaniju, Mazejas dēlu, pie pravieša Jeremijas un lika sacīt: lūdz jel par mums To Kungu, mūsu Dievu. **4** Jo Jeremija gāja vēl iekšā un ārā starp tiem laudīm un vēl nebija cietumā ielikts. **5** Un Faraona karaspēks bija cēlies no Ēģiptes zemes, un tie Kaldeji, kas ap Jeruzālemi bija apmetušies, to baumi par tiem dzirdējuši, no Jeruzālemes bija aizgājuši. **6** Tad Tā Kunga vārds notika uz pravieti Jeremiju sacīdams: **7** Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: tā jums būs atsatīc Jūda kēniņam, kas jūs pie Manis sūtījis, Mani vaicāt: redzi, Faraona karaspēks, kas jums izgājis palīgā, griezīsies atpakaļ uz savu zemi, uz Ēģipti. **8** Un Kaldeji nāks atpakaļ un karos pret šo pilsētu un to uzņems un to satedzinās ar uguni. **9** Tā saka Tas Kungs: nepievilāt savas dvēseles, sacīdami: Kaldeji tiešām no mums aizies projām, - jo tie neaizies. **10** Jo jebšu jūs kautu visu Kaldeju spēku, kas pret jums karos, un atlītos no tiem (tikai) kādi ievainoti vīri, tad tie celsies ikkatrs savā teltī un satedzinās šo pilsētu ar uguni. **11** Un notikās, kad Kaldeju spēks no Jeruzālemes bija aizgājis priekš Faraona karaspēka, **12** Tad Jeremija izgāja no Jeruzālemes, iet uz Benjamina zemi un tur uzņemt savu daļu to ūzū vidū. **13** Un kad viņš nāca Benjamina vārtos, tad tur bija tas sargu virsnieks, Jerija vārdā, Šelemijas dēls, Kananijas dēla dēls, tas sagrāba pravieti Jeremiju un sacīja: tu gribi pāriet pie Kaldejiem. **14** Un Jeremija sacīja: tas nav tiesa, es nepāriešu pie Kaldejiem. Bet Jerija viņu neklausīja un sagrāba Jeremiju un to noveda pie tiem lielkungiem. **15** Un tie lielkungi apskaitās par Jeremiju un viņu sita un lika cietumā, rakstītāja Jonatana namā, jo to tie bija darījuši par cietumānamu. **16** Tā Jeremija gāja cietumā tais pagrabos, un tur Jeremija sēdēja daudz dienas. **17** Tad kēniņš Cedekija sūtīja un lika viņu atvest, un kēniņš viņu vaicāja paslepeni savā namā un sacīja: vai ir kāds vārds no Tā Kunga? Un Jeremija sacīja: ir. Un viņš sacīja: tu Bābeles kēniņam tapsi dots rokā. **18** Un Jeremija sacīja uz kēniņu Cedekiju: ko es esmu grēkojis pret tevi un pret taviem kalpiem un pret šiem laudīm, ka jūs mani esat likuši cietumā? **19** Kur nu ir jūsu pravieši, kas jums sludināja un sacīja: Bābeles kēniņš nenāks pret jums nedz pret šo zemi? **20** Tad nu, klausījel, ak kungs un kēniņi! Lai jel mana lūgšana tavā priekšā ir pienēmīga, un neved mani atpakaļ rakstītāja Jonatana namā, ka es tur nemirstu. **21** Tad kēniņš Cedekija pavēlēja, lai Jeremiju tura cietuma pagalmā, un viņam ikdienas tapa dots viens maizes rieciens no cepēju ielas, tiekams visa maize pilsētā bija apēsta. Tā Jeremija palika cietuma pagalmā.

38 Bet Šefatija, Matana dēls, un Gedalija, Pašhura dēls, un Juhals, Šelemijas dēls, un Pašhurs, Malhijas dēls, dzirdēja tos vārdus, ko Jeremija uz visiem laudīm runāja sacīdams: **2** Tā saka Tas Kungs: kas šai pilsētā paliek, tas mirs caur zobenu, caur badu un caur mēri, bet kas iet

ārā pie Kaldejiem, tas dzīvos un savu dvēseli paturēs un dzīvos. **3** Tā saka Tas Kungs: šī pilsēta dotin taps dota Bābeles kēniņa karaspēkam rokā, ka tas to uzņem. **4** Tad tie lielkungi sacija uz kēniņu: liec jel šo viru nokaut; jo tā viņš rokas dara gurdenas tiem karavīriem, kas vēl atliek šai pilsētā, un rokas visiem ļaudim, kad viņš tādus vārdus uz tiem runā; jo šis virs nemeklē šo ļaužu labumu, bet viņu ļaunumu. **5** Un kēniņš Cedeķija sacīja: redzi, viņš ir jūsu rokas, jo kēniņš pret jums nekā nespēj. **6** Tad tie nēma Jeremiju, un to iemeta Malhijas, kēniņa dēla, bedrē, kas bija cietuma pagalmā, un Jeremiju nolaida ar virvēm, bet tai bedrē nebija ūdens, bet dubļi, un Jeremija iegrīma dubļos. **7** Un Ebedmelehs, Moru virs, kēniņa sulainis, kas bija kēniņa namā, dzirdēja, ka tie Jeremiju bija metuši bedrē, un kēniņš sēdēja Benjamina vārtos. **8** Tad Ebedmelehs izgāja no kēniņa nama un runāja uz kēniņu un sacīja: **9** Mans kungs un kēniņš, šie viri ir ļaunu darijuši ar visu, ko tie darijuši pravietim Jeremijam, ko tie metuši bedrē, un viņam savā vietā badu jāmirst, tāpēc ka maizes pilsētā vairs nav. **10** Tad kēniņš Ebedmeleham, tam Moru virām, pavelēja un sacīja: nēm no šejienes trīsdesmit viirus līdz un izvelc pravieti Jeremiju no bedres, pirms viņš mirst. **11** Tad Ebedmelehs nēma tos virus un nāca kēniņa namā apakš mantu kambara un nēma no turienes kādas vecas saplīsušas drēbju lupatas un tās nolaida ar virvēm pie Jeremijas bedrē. **12** Tad tas Moru virs Ebedmelehs sacīja uz Jeremiju: liec jel tās vecās saplīsušās drēbju lupatas apakš savām roku padusēm ap tām virvēm, un Jeremija tā darīja. **13** Un tie Jeremiju izvilkta ar tām virvēm un viņu izcela no bedres, un Jeremija palika cietuma pagalmā. **14** Tad kēniņš Cedeķija nosūtīja un lika atvest pravieti Jeremiju pie sevis trešajā ieejamā vietā pie Tā Kunga nama. Un kēniņš sacīja uz Jeremiju: es tev ko vaicāšu, neapslēp man nekā. **15** Tad Jeremija sacīja uz Cedeķiju: kad es tev to sacīšu, tad tu mani kautin nokausi, un kad es tev padomu došu, tad tu tomēr mani neklausīsi. **16** Un kēniņš Cedeķija Jeremijam zvērēja paslepeni un sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, kas mums šo dvēseli radījis, es tevi nenokaušu un tevi nenodošu šiem virièrem rokā, kas tāvus dvēseli meklē. **17** Tad Jeremija sacīja uz Cedeķiju: tā saka Tas Kungs, tas Dievs Cebaot, Israēla Dievs; ja tu iet iziesi pie Bābeles kēniņa lielkungiem, tad tava dvēsele dzīvos, un šī pilsēta netaps ar ugumi sadedzināta, un tad tu dzīvos, tu un tavs nams. **18** Bet ja tu neiziesi pie Bābeles kēniņa lielkungiem, tad šī pilsēta Kaldejiem taps dota rokā, un tie to sadedzinās ar ugumi, un tu no viņu rokas neizspruksi. **19** Un kēniņš Cedeķija sacīja uz Jeremiju: es bistro no tiem Jūdiem, kas Kaldejiem piekrituši, ka mani nenodod viņu rokā, un tie mani neapmēda. **20** Un Jeremija sacīja: tevi nenodos; klausī jel Tā Kunga balsīj, ko es uz tevi runāju, tad tev labi klāsies, un tava dvēsele dzīvos. **21** Bet ja tu liedzies iet ārā, tad šis ir tas vārds, ko Tas Kungs man parādījis: **22** Redzi, visas sievas, kas Jūda kēniņa namā atliek, taps izvestas pie Bābeles kēniņa lielkungiem, un tās sacīs: tavi draugi tevi pievīluši un tevi pārvarējuši, un kad nu tavas kājas iegrīmušas dubļos, tad tie griezušies atpakaļ. **23** Un visas tavas sievas un visi tavi bērni taps izvesti pie Kaldejiem, un tu pats neizspruksi no viņu rokām, bet tu tapsi sagrābtas caur Bābeles kēniņa roku un sadedzināsi šo pilsētu ar ugumi. **24** Tad Cedeķija sacīja uz Jeremiju:

lai neviens nezin par šiem vārdiem, ka tu nemirsti. **25** Un kad tie lielkungi dzirdēs, ka es ar tevi esmu runājis, un tie nāk pie tevis un uz tevi saka: saki mums jel, ko tu ar kēniņu esi runājis, neslēp to mums, tad mēs tevi nenokausim, un ko kēniņš uz tevi runājis? **26** Tad tev uz tiem būs sacīt: es pakriti lūgdams kēniņa priekšā, ka tas mani neliktu vest Jonatana namā, tur mirt. **27** Kad nu visi lielkungi pie Jeremijas nāca un viņu vaicāja, tad viņš tiem sacīja pēc visiem šiem vārdiem, ko kēniņš bija pavelējis. Un tie viņu atstāja mierā, jo tie to lietu nedabūja dzirdēt. **28** Un Jeremija palika cietuma pagalmā līdz tai dienai, kad Jeruzāleme tapa uzņemta.

39 Un notikās, kad Jeruzāleme bija uzņemta: (Cedeķijas, Jūda kēniņa, devītā gadā, desmitā mēnesī, Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, un viss viņa karaspēks nāca pret Jeruzālemi un apmetās ap viņu; **2** Vienpadsmītā Cedeķijas gadā, ceturtā mēnesī, devītā mēneša dienā tie ielauzās pilsētā) **3** Tad visi Bābeles kēniņa lielkungi iegāja iekšā un apstājās pie vidējiem vārtiem, proti NergalSarecers, SamgarNebo, kambarjunkuru virsnieks Sarzekīms, gudro virsnieks NergalSarecers, un visi citi Bābeles kēniņa lielkungi. **4** Un notikās, kad Cedeķija, Jūda kēniņš, un visi karavīri tos redzēja, tad tie bēga un izgāja naktī no pilsētas ārā pa to ceļu pie kēniņa dārza, pa vārtiem starp tiem diviem mūriem, un viņš gāja pa klajuma ceļu. **5** Bet Kaldeju spēks viņiem dzinās pakaļ un panāca Cedeķiju Jērikus klajumos un to saņēma un veda augšām pie Nebukadnecara, Bābeles kēniņa, uz Riblu Hamatas zemē, un tas par viņu sprieda tiesu. **6** Un Bābeles kēniņš nokāva Cedeķijas bērnus Riblā priekš viņa acīm, un vīsus ciņīgos no Jūda Bābeles kēniņš nokāva. **7** Un viņš lika izdurēt Cedeķijas acis un to saistīja ar divām vara kēdēm, viņu aizvest uz Bābeli. **8** Un Kaldeji sadedzināja kēniņa namu un tos ļaužu namus ar uguni un noārdīja Jeruzālemes mūrus. **9** Bet tos atlikušos ļaudis, kas pilsētā bija atlikuši, un tos bēglus, kas pie viņa bija pārgājuši, līdz ar tiem ciemtiem ļaudīm, kas bija atlikuši, pils karavīru virsnieks Nebuzaradans novēda uz Bābeli. **10** Bet no tiem ļaudīm, kas bija zemas kārtas, kam nekā nebija, pils karavīru virsnieks Nebuzaradans, pameta Jūda zemē un deva tiem tai dienā vīna dārzus un tīrumus. **11** Bet par Jeremiju Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, bija pavelējis pils karavīru virsniekam Nebuzaradanam un sacījis: **12** Nēm viņu un lūko labi pēc viņa un nedari viņam nekā ļauna, bet kā viņš tev sacīs, tā dari ar viņu. **13** Tad sūtīja pils karavīru virsnieks Nebuzaradans un kambarjunkuru virsnieks Nebuzazbans un gudro virsnieks NergalSarecers un Bābeles kēniņa virsnieki visi, **14** Tie sūtīja un nēma Jeremiju no cietuma pagalma un nodeva viņu Gedalijam, Aikama dēlam, Safana dēla dēlam, viņu vest namā; tā viņš palika pie tiem ļaudīm. **15** Bet Tā Kunga vārds bija noticis uz Jeremiju, kad viņš vēl cietuma pagalmā tapa turēts, sacīdams: **16** Ej un runā uz to Mora viru Ebedmelehu un saki: tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: redzi, Es Saviem vārdiem likšu nākt pār šo pilsētu par ļaunu un ne par labu, un tai dienā tas būs priekš tavām acīm. **17** Bet tevi Es tai dienā gribu izglābt un tu netapsi nodots tiem vīriem rokā, no kā tu bīsties. **18** Jo Es tiešām tevi izglābšu un tu nekrītīs caur zobenu, bet savu dvēseli paturēsi, tāpēc ka tu esi paļavies uz Mani, saka Tas Kungs.

40 Šis ir tas vārds, kas uz Jeremiju notika no Tā Kunga, kad pils karavīru virsnieks Nebuzaradans viņu nēma un atlaida no Rāmas, kur viņš bija kēdēs saslēgts starp visiem Jeruzālemes un Jūda ļaudim, kas tapa aizvesti uz Bābeli cietumā. **2** Bet pils karavīru virsnieks lika Jeremiju atvest un sacīja uz viņu: Tas Kungs, tavs Dievs, šo ļaunumu par šo vietu runājis, **3** Un Tas Kungs tam ir līcis nākt un dārijis, kā viņš ir runājis, jo jūs esat grēkojuši pret To Kungu un neesat klausījuši viņa balsījus, tāpēc jums tā noticis. **4** Tad nu redzi, es tevi šodien laiž valā no tām kēdēm pie tavām rokām; ja tev patik man nākt līdz uz Bābeli, tad nāc, es labi par tevi gādāšu. Bet ja tas tev nepatik, man nākt līdz uz Bābeli, tad lai paliek. Redzi, visa zeme ir tāvā priekšā, kurp iet tev liekās labi un taisni, turp ej. **5** Un viņam vēl projām neejot, tas sacīja: tad griezies pie Gedalijas, Aīkama dēla, Safana dēla dēla, ko Bābeles kēniņš iecēlis pār Jūda pilsētām, un dzīvo pie tā starp tiem ļaudim, jeb visur, kur tev patik iet, turp ej. Un pils karavīru virsnieks viņam deva ceļa maizi un dāvanu un viņu atlaida. **6** Tā Jeremija nāca pie Gedalijas, Aīkama dēla, uz Micpu, un dzīvoja pie tā starp tiem ļaudim, kas bija atlikuši tai zemē. **7** Kad nu visi kara virsnieki, kas laukā turējās līdz ar saviem karavīriem, dzirdēja, ka Bābeles kēniņš Gedaliju, Aīkama dēlu, bija iecēlis pār to zemi, un ka viņš tam bija novēlējis virus un sievas un bērnīnus un tās zemes ļaudis no zemas kārtas, kas uz Bābeli nebija aizvesti, **8** Tad tie nāca pie Gedalijas uz Micpu, proti Ismaēls, Netanijas dēls, un Jehohanans un Jonatans, Kareūs dēli, un Seraja, Tanumeta dēls, un Evajus dēli no Netofas un Jaazanija, Maāhatus dēls, līdz ar saviem vīriem. **9** Un Gedalija, Aīkama dēls, Safana dēla dēls, zvērēja tiem un viņu vīriem un sacīja: nebistaties Kaldejiem kalpot, palieciet šai zemē un kalpojet Bābeles kēniņam, tad jums labi klāsies. **10** Un redzi, es dzīvoju Micpā, stāvēt Kaldeju priekšā, kas pie mums nāk; tad nu krājiet vinu un labību un eļļu un liekat to savos traukos un dzīvojet savās pilsētās, ko esat uzņēmuši. **11** Un visi Jūdi, kas bija Moābā un pie Amona bērniem un Edomā un visās tanis valstīs, kad dzirdēja, ka Bābeles kēniņš kādus bija atstājis iekš Jūda, un pār tiem bija iecēlis Gedaliju, Aīkama dēlu, Safana dēla dēlu, **12** Tad visi Jūdi griezās atpakaļ no visām vietām, kurp tie bija aizdzīti, un nāca uz Jūda zemi pie Gedalijas uz Micpu un sakrāja vīnu un labību lielā pulkā. **13** Bet Jehohanans, Kareūs dēls, un visi kara virsnieki, kas laukā turējās, nāca pie Gedalijas uz Micpu **14** Un sacīja uz viņu: vai tu gan zini, ka Baālis, Amona bērnu kēniņš, ir sūtījis Ismaēli, Netanijas dēlu, tev nēmt dzīvību? Bet Gedalija, Aīkama dēls, viņiem neticēja. **15** Tad Jehohanans, Kareūs dēls, runāja uz Gedaliju paslepeni Micpā un sacīja: lūdzams liec man iet un nokaut Ismaēli, Netanijas dēlu, ka neviens to nezin. Kāpēc viņam tevi būs nokaut un visiem Jūdiem, kas pie tevis sapulcinājušies, izklis un tiem atlikušiem no Jūda iet bojā? **16** Bet Gedalija, Aīkama dēls, sacīja uz Jehohanantu, Kareūs dēlu: Nedari tā, jo tu runā melus par Ismaēli.

41 Bet septītā mēnesī Ismaēls, Netanijas dēls, Elišama dēla dēls, no kēniņa dzimuma, un kēniņa virsnieki nāca līdz ar desmit vīriem pie Gedalijas, Aīkama dēla, uz Micpu, un tie tur kopā ēda maizi Micpā. **2** Un Ismaēls, Netanijas dēls, cēlās ar tiem desmit vīriem, kas pie viņa

bija, un sita ar zobenu Gedaliju, Aīkama dēlu, Safana dēla dēlu; tā viņš to nokāva, ko Bābeles kēniņš bija iecēlis pār to zemi. **3** Un Ismaēls kāvā arī visus Jūdus, kas Micpā bija pie viņa, pie Gedalijas, un tos Kaldejus, kas tur atradās, tos karavīrus. **4** Un otrā dienā pēc Gedalijas nokaušanas, kad neviens par to nezināja, **5** Tad vīri nāca no Sihemas, no Šilo un no Samarijas, astoņdesmit vīri, ar nodzītu bārdu un saplēstām drēbēm un iegraizītām miesām, un viņu rokā bija ēdams upuris un viraks, ka to nestu Tā Kunga namā. **6** Un Ismaēls, Netanijas dēls, izgāja no Micpas viņiem pretī, un raudāja iedams. Un kad tos sastapa, tad viņš uz tiem sacīja: nāciet pie Gedalijas, Aīkama dēla. **7** Bet kad tie nāca pilsētas vidū, tad Ismaēls, Netanijas dēls, tos nokāva (un iemeta) bedrē, viņš un tie vīri, kas bija pie viņa. **8** Bet starp tiem bija desmit vīri, tie sacīja uz Ismaēli: nenokauj mūs, jo mums ir apslēptas mantas tirumā, kvieši un mieži un eļļa un medus. Tad viņš tos atstāja un nenokāva ar viņu brāļiem. **9** Un tā bedre, kurp Ismaēls nometa to vīru likus, ko viņš līdz ar Gedaliju bija nokāvis, bija tā pati, ko kēniņš Asa bija racis pret Baēšu, Israēla kēniņu; še Ismaēls, Netanijas dēls, pildīja ar tiem nokaušiem. **10** Un Ismaēls aizveda visus atlikušos ļaudis, kas bija Micpā, proti kēniņa meitas un visus ļaudis, kas Micpā bija atstāti, ko pils karavīru virsnieks Nebuzaradans bija atstājis pie Gedalijas, Aīkama dēla, un Ismaēls, Netanijas dēls, tos aizveda un gāja pāri pie Amona bērniem. **11** Kad nu Jehohanans, Kareūs dēls, un visi kara virsnieki, kas bija pie viņa, dzirdēja to ļaunumu, ko Ismaēls, Netanijas dēls, bija darījis, **12** Tad tie nēma visus (kara)virus, un gāja karot pret Ismaēli, Netanijas dēlu, un to atrada pie tā lielā ūdens, kas ir pie Gibeonas. **13** Un kad visi ļaudis, kas bija pie Ismaēla, redzēja Jehohanantu, Kareūs dēlu, un visus kara virsniekus, kas pie viņa, tad tie priecājās. **14** Un visi ļaudis, ko Ismaēls no Micpas bija aizvedis, griezās un gāja atpakaļ pie Jehohanantu, Kareūs dēla. **15** Tomēr Ismaēls, Netanijas dēls, ar astoņiem vīriem izmuka no Jehohanantu un gāja pie Amona bērniem. **16** Tad Jehohanans, Kareūs dēls, un visi kara virsnieki, kas bija pie viņa, paņēma visus atlikušos ļaudis, ko viņš atkal bija atvedis no Ismaēla, Netanijas dēla, no Micpas, kad šis bija nokāvis Gedaliju, Aīkama dēlu, karavīrus, sievas un bērnus un kēniņa sulaiņus, ko viņš no Gibeonas atkal bija atvedis, **17** Un gāja un apmetās Ķimkama mājas vietā pie Bētlemes, iedami uz Ēģipti Kaldeju priekšā. **18** Jo tie bijās no viņiem, tāpēc ka Ismaēls, Netanijas dēls, bija nokāvis Gedaliju, Aīkama dēlu, ko Bābeles kēniņš bija iecēlis pār to zemi.

42 Tad visi kara virsnieki, Jehohanans, Kareūs dēls, un Jaazanija, Ozajas dēls, un visi ļaudis, mazi un lieli, piegāja **2** Un sacīja uz pravieti Jeremiju: lai jei mūsu sirsnīgā lūgšāna tev ir pienēmīga, un lūdz mūsu dēl To Kungu, savu Dievu, par siem atlikušiem, jo no daudziem mēs mazums esam atlikušies, kā tavas acis mūs redz, **3** Ka Tas Kungs, tavs Dievs, mums darītu zināmu to ceļu, pa ko mums jāstaigā un to vārdu, pēc kā mums jādaral! **4** Un pravietis Jeremiju uz tiem sacīja: es paklausīšu, redzi, es pielūšu To Kungu, jūsu Dievu, pēc jūsu vārdiem, un visu, ko Tas Kungs atbildēs, to es jums sacīšu un nekā neslēpšu. **5** Tad tie sacīja uz Jeremiju: lai Tas Kungs pret mums ir patiesīgs un taisns liecinieks, ja mēs nedarīsim pēc ikkatra vārda, ko Tas Kungs, tavs Dievs, mums pavēlēs. **6** Lai būtu labs, lai ļauns,

mēs klausīsim Tā Kunga, sava Dieva balsij, pie kā mēs tevi sūtam; lai mums labi klājās, kad mēs Tā Kunga, sava Dieva, balsij klausīsim. **7** Un pēc desmit dienām Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju. **8** Tad viņš acināja Jehohanānu, Kareūs dēlu, un visus kara virsnieku, kas bija pie viņa, un visus ļaudis, mazus un lielus. **9** Un viņš uz tiem sacīja: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, pie kā jūs mani esat sūtījuši, jūsu līgšanu nest priekš Viņa vaiga. **10** Ja jūs paiksiet dzīvot šai zemē, tad Es jūs gribu uztasīt un nenolauzīt, Es jūs gribu dēstīt un neizraudīt, jo Man jau ir zēl tā ļaunuma, ko Es jums esmu darījis. **11** Nebistaties no Bābeles kēniņa, no kā vaiga jūs bīstaties; nebīstaties no viņa, saka Tas Kungs; jo Es esmu ar jums, jūs atpestīt un jūs izglābt no viņa rokas. **12** Un Es jums došu zēlastību, ka viņš par jums apžēlojās un jūs atkal atlaiž uz jūsu zemi. **13** Bet ja jūs sacīsiet: mēs šai zemē negribam palikt, un neklausīsiet Tā Kunga, sava Dieva, balsij, **14** Un sacīsiet: Nē, bet mēs iesim uz Ēģiptes zemi, kur neredzēsim karu un nedzīrēsim trumetes balsi, nedz būsim izsalkuši pēc maizes, un tur mēs gribam dzīvot! **15** Nu tad klausiet Tā Kunga vārdu, jūs atlikušie no Jūda! Tā saka Tas Kungs Cebao, Israēla Dievs: ja jūs savu vaigu griezīsiet, iet uz Ēģipti un iesiet tur piemājot, - **16** Tad tas zobens, no kā jūs bīstaties, jūs panāks Ēģiptes zemē, un tas bads, par ko jūs bēdājaties, jums tur noies pakal, un jūs tur nomirsiet. **17** Tā visiem vīriem, kas savu vaigu griež, iet uz Ēģipti, tur piemājot, būs mirt caur zobenu un caur badu un caur mēri, un no tiem neviens neatlikš un neizbēgs no tā ļaunuma, ko Es pār tiem vedišu. **18** Jo tā saka Tas Kungs Cebao, Israēla Dievs: tā kā Mana dusmība un Mana bardzība ir izgāzta pār Jeruzālemes iedzīvotājiem, tā Mana bardzība pār jums izgāzīsies, kad jūs iesiet uz Ēģipti, un jūs būsiet par lāstu un briesmām un par apsmieklu un kaunu, un vairs neredzēsiet šo vietu. **19** Tas Kungs pret jums runājis, jūs atlikušie no Jūda: neejat uz Ēģipti. Ziniet zinādami, ka es šodien pret jums esmu liecību devīs. **20** Jo jūs pievīlat savas dvēseles: Jūs mani esat sūtījuši pie Tā Kunga, sava Dieva, un sacījuši: lūdz par mums To Kungu, mūsu Dievu, un tā kā Tas Kungs, mūsu Dievs, sacīs, tā mums to dari zināmu, un mēs to gribam darīt. **21** Nu es jums to esmu sacījis, bet jūs neklausāt Tā Kunga, sava Dieva, balsīj, nedz tam, ar ko Viņš mani pie jums sūtījis. **22** Tad ziniet nu, ka jūs caur zobenu, caur badu un caur mēri mirsiet tai vietā, kurp gribat iet, tur piemājot.

43 Un kad Jeremija bija beidzis runāt uz visiem ļaudim visus Tā Kunga, viņu Dieva, vārdus, ar ko Tas Kungs, viņu Dievs, viņu pie tiem bija sūtījis, (proti) visus šos vārdus, **2** Tad runāja Azarija, Ozajas dēls, un Jehohanans, Kareūs dēls, un visi tie nebēdnieki, un sacīja uz Jeremiju: tu runā melus; Tas Kungs, mūsu Dievs, tevi nav sūtījis nedz sacījis: jums nebūs iet uz Ēģipti, tur piemīst. **3** Bet Bāruks, Nerijas dēls, tevi pret mums skubina, mūs nodot Kaldejiem rōkā, lai tie mūs nokauj un aizved uz Bābeli. **4** Un Jehohanans, Kareūs dēls, un visi tie kara virsnieki un visi tie ļaudis neklausīja Tā Kunga balsij, palikt Jūda zemē. **5** Bet Jehohanans, Kareūs dēls, un visi tie kara virsnieki nēma visus Jūda atlkušos, kas no visām tautām, kurp tie bija aizdzīti, bija griezušies atpakaļ dzīvot Jūda zemē, **6** Vīrus un sievas un bērnus un kēniņa meitas, un visas tās dvēseles, ko pils karavīru virsnieks Nebuzaradans, bija

atstājis pie Gedalijas, Aīkama dēla, Safana dēla dēla, ir pravieti Jeremiju un Bāruku, Nerijas dēlu, **7** Un tie gāja uz Ēģiptes zemi, jo tie neklausīja Tā Kunga balsij, un tie nāca uz Takvanesu. **8** Tad Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju Takvanesā sacīdams: **9** Nem savā rokā lielus akmeņus un ieroc tos mālos akmeņu bruģi, kas ir pie Faraona nama durvīm Takvanesā, prieķ Jūdu vīru acīm, un saki uz tiem: **10** Tā saka Tas Kungs Cebao, Israēla Dievs: redzi, Es sūtišu un atvedišu Nebukadnecaru, Bābeles kēniņu, Savu kalpu, un celšu viņa goda krēslu pār šiem akmeniem, ko Es esmu ieracis, un viņš izplētīs savu skaisto telti tur virsū. **11** Un viņš nāks un sitīs Ēģiptes zemi; kam nāve uziet, tam lai uziet, un kam cietums uziet, tam lai uziet, un kam zobens uziet, tam lai uziet. **12** Un Es iedēdzināšu ugumi Ēģiptes dievu namos, un viņš tos sadedzinās un aizvedīs. Un viņš apvilks Ēģiptes zemi, ka gans apvelk savu mētelī, un viņš izīzies no turienes ar mieru. **13** Un viņš satrīeks BetŠemes (saules dieva) pilārus Ēģiptes zemē un sadedzinās Ēģiptes dievu namus ar ugumi.

44 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju pret visiem Jūdiem, kas Ēģiptes zemē dzīvoja, kas Migdolā dzīvoja un Takvanesā un Novā un Patros zemē, sacīdams: **2** Tā saka Tas Kungs Cebao, Israēla Dievs: jūs esat redzējuši visu ļaunumu, ko Es esmu vedis pār Jeruzālemi un pār visām Jūda pilsētām, un redzi, tā ir šodien posta vieta bez iedzīvotāja, **3** Viņu bezdievības dēļ ko tie darījuši, Mani kaitinādami, kad tie gāja kvēpināt un kalpot citiem dievīem, ko tie nepazina, ne paši, ne jūs, ne jūsu tēvi. **4** Un Es pie jums vienmēr esmu sūtījis vienā sūtīšanā visus Savus kalpus, tos praviešus, un sacījis: nedariet jel šo negantību, ko Es ienīstu. **5** Bet tie nav klausījuši, nedz savas ausis griezuši, ka atgrieztos no savas bezdievības, nekvēpināt citiem dievīem. **6** Tāpēc Mana bardzība un Mana dusmība izgāzīsies un degusi Jūda pilsētās un Jeruzālemes ielās, tā kā tās palikušas par tuksnesi un posta vietu, tā kā tas šodien ir. **7** Un nu, tā saka Tas Kungs Cebao, Israēla Dievs: Kāpēc jūs darāt tādu lielu ļaunumu pret savām dvēselēm, ka top izdzeldēti jūsu starpā vīrs un sieva, bērns un zīdāmais no Jūda vidus, un nekā no jums neatliek, **8** Mani kaitinādami ar savu roku darbiem un kvēpinādami citiem dievīem Ēģiptes zemē, kurp jūs esat gājuši, tur piemājot, lai paši sev sataisāt izdzeldēšanu un topat par lāstu un apsmieklu starp visām zemes tautām? **9** Vai esiet aizmiršuši savu tēvu bezdievību un Jūda kēniņu bezdievību un viņu sievu bezdievību un savu bezdievību un savu sievu bezdievību, ko tie darījuši Jūda zemē un Jeruzālemes ielās? **10** Un tomēr tie līdz šai dienai vēl nav sagrauzti un nebīstas nedz staigā Manā bauslībā un Manos likumos, ko Es esmu licis prieķā jums un jūsu tēviem. **11** Tādēļ tā saka Tas Kungs Cebao, Israēla Dievs: redzi, Es griezīšu Savu vaigu uz jums par ļaunumu un izdzeldēšu visu Jūdu. **12** Un Es nēmšu Jūda atlkušos, kas savu vaigu griezuši, iet uz Ēģiptes zemi, tur piemājot, un tie visi dabūs galu Ēģiptes zemē, tie kritis caur zobenu, caur badu tiem būs gals, gan maziem gan lieliem, caur zobenu un caur badu tie mirs un būs par lāstu un briesmām un par apsmieklu un kaunu. **13** Es ari tos piemeklēšu, kas dzīvo Ēģiptes zemē, tā kā es Jeruzālemi esmu piemeklējis ar zobenu, ar badu un ar mēri. **14** Un neviens neizbēgs un neizspruks no Jūda atlkušiem, kas nākuši uz Ēģiptes

zemi, tur piemājot, lai varētu atgriezties uz Jūda zemi, uz kurieni viņu dvēsele ilgojās atpakal griezties un tur dzīvot; jo tie negriezīsies atpakal, bez tiem vien, kas izbēg.

15 Tad visi vīri, kas zināja savas sievas citiem dieviem kvēpinām, un visas sievas, kas tur stāvēja lielā pulkā, līdz ar visiem ļaudīm, kas dzīvoja Ēģiptes zemē iekš Patros atbildēja Jeremijam un sacīja: **16** Uz to vārdu, ko tu mums esi sacījis Tā Kunga Vārdā, mēs tev negribam klausīt, **17** Bet mēs darīsim pēc visiem vārdiem, kas no mūsu mutes nākuši, un kvēpināsim debess kēniņienei un upurēsim viņai dzeramus upurus, tā kā mēs esam darījuši paši un mūsu tēvi, mūsu kēniņi un mūsu lielkungi pa Jūda pilsētām un Jeruzālemes ielām; tad mums bija maizes papilnam un mēs bijām līksmi un nerēdējām ļauna. **18** Bet no tā briža, ka esam mitējušies kvēpināt debess kēniņienei un viņai upurēt dzeramus upurus, tad mums ir bijis visāds trūkums, un mēs ejam bojā caur zobenu un caur badu. **19** Un kad mēs tai debess kēniņienei kvēpinām un viņai upurējam dzeramus upurus, vai tad mēs bez savu vīru ziņas tai taisām raušus, to tēlodami, un tai upurējam dzeramus upurus? **20** Tad Jeremija runāja uz visiem ļaudīm, uz vīriem un uz sievām un uz visiem ļaudīm, kas viņam to vārdu bija atbildējuši, un sacīja: **21** Vai Tas Kungs nav piemēnījis un pie sirds nēmīs to kvēpināšanu, ko jūs esat kvēpinājuši pa Jūda pilsētām un Jeruzālemes ielām, jūs un jūsu tēvi, jūsu kēniņi un jūsu lielkungi un tās zemes ļaudis? **22** Un Tas Kungs vairs nevarēja paciest to bezdievību, ko jūs darijāt un to negantību, ko jūs darijāt. Tādēļ jūsu zeme ir tapusi par postu un par briesmām un par lāstu, ka neviens tur nedzīvo, kā tas šodien ir. **23** Tāpēc ka jūs esat kvēpinājuši un pret To Kungu grēkojuši un neesat klausījuši Tā Kunga balsij nedz staigājuši viņa bauslībā un viņa likumos un viņa liecībās, tādēļ jums šīs ļaunums noticis, kā tas šodien ir. **24** Un Jeremija sacīja uz visiem ļaudīm un uz visām sievām: klausiet Tā Kunga vārdu, jūs visi no Jūda ciltis, kas esat Ēģiptes zemē. **25** Tā runā Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, sacīdams: jūs un jūsu sievas ar savu muti esat runājuši un ar savām rokām to darijāt. Jūs esat sacījuši: mēs turēsim savus solijumus, ko esam apsolījuši, kvēpināt debess kēniņienei un tai upurēt dzeramus upurus. Nu tad turat stipri savus solijumus un dariet, ko esat apsolījuši. **26** Tad nu klausiet Tā Kunga vārdu, jūs visi no Jūda, kas dzīvojat Ēģiptes zemē: redzi, Es zvērēju pie Sava lielā vārda, saka Tas Kungs, ka Mans Vārds no nekāda vīra mutes vairs netaps saukts visā Ēģiptes zemē, kas sacītu: tik tiešām kā Tas Kungs Dievs dzīvo! **27** Redzi, Es būšu nomodā pār tiem uz ļaunu un ne uz labu, un viši vīri no Jūda, kas Ēģiptes zemē, taps izdeldēti ar zobenu un ar badu, tiekams būs pagalam. **28** Bet kas izbēgs zobenam, tie griezīsies atpakal, no Ēģiptes zemes uz Jūda zemi, mazs pulciņš, un tad visi Jūda atlikušie, kas nākuši piemist Ēģiptes zemē, atzīs, kura vārds pastāvēs, vai Mans, vai viņu. **29** Un tas jums būs par zīmi, saka Tas Kungs, ka Es jūs šai vietā piemeklēšu, lai zināt, ka Mani vārdi piepildīsies pie jums uz ļaunu. **30** Tā saka Tas Kungs: redzi, Es nodošu Faraonu Hofru, Ēģiptes kēniņu, viņa ienaidniekiem rokā, un tiem rokā, kas meklē viņa dvēseli, tā kā Es Cedēķiju, Jūda kēniņu, esmu devis rokā Nebukadnecaram, Bābeles kēniņam, viņa ienaidniekiem, un tiem, kas viņa dvēseli meklēja.

45 Šis ir tas vārds, ko pravietis Jeremija runājis uz Bāruku, Nerijas dēlu, kad viņš šos vārdus no Jeremijas mutes rakstīja grāmatā, Jojakima, Josijas dēla, Jūda kēniņa, ceturtā gadā, sacīdams: **2** Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, uz tevi, Bāruk: **3** Tu sak: vai man! Jo Tas Kungs bēdas pielicis manām sāpēm; es esmu piekusis no savas vaidēšanas un neatrodju miera. **4** Tā tev būs sacit uz viņu: tā saka Tas Kungs: redzi, ko Es esmu uztaisījis, to Es nolaužu, un ko esmu dēstījis, to Es izrauju, un tā klāsies visai šai zemei. **5** Un tu sev meklē lielas lietas? Nemeklē tās! Jo redzi, Es vedu ļaunu pār visu miesu, saka Tas Kungs. Bet tev Es došu paturēt tavu dvēseli visur, kur vien tu iesi.

46 Šis ir Tā Kunga vārds, kas notika uz pravieti Jeremiju pret pagānu tautām: **2** Pret Ēģipti, pret Faraonu Nekus, Ēģiptes kēniņu, karaspēku, kas bija pie Eifrat upes, pie Karķemisa, ko Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, sakāva Jojakima, Josijas dēla, Jūda kēniņa, ceturtā gadā. **3** Taisiet gatavas bruņas un sedzamas bruņas un ejat karā. **4** Sedlojet zirgus un kāpiet virsū, jātnieki, nostājaties vara cepurēs, triniet šķēpus, apvelciet krūšu bruņas. **5** Kāpēc Es tos redzu bailigus un atpakaļ bēgam, un viņu varenos sakautus un bēgam, ka neskataš atpakaļ? Briesmas visapkārt, saka Tas Kungs. **6** Ne čaklais var izbēgt, ne varenais izsprukt; pret ziemeli pie Eifrat upes krasta tie klūp un krit. **7** Kas tas, kas ceļas, kā upe, kam ūdeņi veļas kā straumes? **8** Ēģiptes zeme ceļas kā upe, un viņas ūdeņi veļas kā straumes un saka: "Es celšos liela, es apklāšu zemi, es maitāšu pilsētas, un kas tur dzīvo." **9** Ceļaties, zirgi, rībiet, rati! Lai varoņi iziet, Moru ļaudis un no Puta, kas bruņas tura, un Līdieši, kas stopu nes un uzelvēk. **10** Šī diena ir Tā Kunga, Tā Kunga Cebaot atriebšanās diena, ka Viņš atriebījas pie Saviem pretiniekim, un zobens ēdis un ris un piedzērsies no viņu asinīm. Jo Tam Kungam, Tam Kungam Cebaot, ir kauja ziemelu zemē pie Eifrat upes. **11** Ej augšā uz Gileādu un dabū zalves(balzāmu), jaunava, Ēģiptes meita! Velti, ka tu daudz zālojies, jo dziedināšanas tev nav. **12** Tautas dzird tavu kaunu, un zeme ir pilna tavas kaušanas, jo ir straipelejuši varonus uz varoni, un abi kopā krituši. **13** Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs runāja uz pravieti Jeremiju par Nebukadnecara, Bābeles kēniņu, nākšanu, kaut Ēģiptes zemi: **14** Sludinājet Ēģiptes zemē, dariet zināmu Migdalā, sauciet to arī Novā un Takvanesā, sakāt: celies un taisies gatava, jo zobens ir aprījis, kas ap tevi. **15** Kāpēc tavi varenie nogāzti? Tie nepastāvēja, jo Tas Kungs tos gāzis. **16** Viņš dara, ka daudzi gāžas, un viens krīt uz otru, un tie saka: ceļaties, iesim atpakaļ pie saviem ļaudīm un uz savu dzimteni no rijēja zobena. **17** Tur sauc: Faraons, Ēģiptes kēniņš, ir pagalam, viņš savu laiku nav licis vērā. **18** Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka tas kēniņš, kam vārds ir Kungs Cebaot: viņš nāks kā Tābors starp kalniem un kā Karmels jūrmalā. **19** Gādā sev ceļa lietas, iedzīvotāja, Ēģiptes meita, jo Nofa taps par tuksnesi un taps satedzināta, ka neviens tur nedzīvos. **20** Ēģipte ir dižena tele, dundurs no ziemeliem nāk, tiešām nāk. **21** Arī viņas karavīri viņas vidū ir kā baroti telī; tomēr arī tie griež muguru, visi kopā bēg un nestāv, jo viņu nelaimes diena tiem uzbrukusi, viņu piemeklēšanas laiks. **22** Viņas balss būs, tā kā čab, čūskai lieton, jo tie celsies uz turieni ar karaspēku un nāks pie viņiem ar cirvjiem, kā malkas cirtēji. **23** Tie nocirtīs viņas mežu, saka Tas Kungs,

jebšu tas ir liels un biezs, jo to ir vairāk nekā siseņu, kas tos never skaitīt. **24** Ēģiptes meita stāv kaunā, rokā dota laudīm no ziemeljiem. **25** Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, saka: redzi, Es piemeklēšu Amonu Noā un Faraonu un Ēģipti un viņas dievus un viņas kēniņus, Faraonu un tos, kas uz viņu paļaujas; **26** Un Es tos nodošu tiem rokā, kas viņu dvēseles meklē, un Nebukadnecara, Bābeles kēniņa, rokā, un viņa kalpu rokā. Bet pēcgalā tur dzīvos tā kā vecos laikos, saka Tas Kungs. **27** Bet tu, nebīsties, Mans kalps Jēkab, un neiztrūcinājies, Israēl! Jo redzi, Es tevi atpestišu no tālienes un tavu dzimumu no viņa cietuma zemes; un Jēkabs griezīsies atpakaļ un paliks mierā, un viņam klāsies labi, un neviens viņu neiztrūcinās. **28** Tu tad nebīsties, Mans kalps Jēkab, saka Tas Kungs; jo Es esmu pie tevis. Jo Es darīšu galu visām pagānu tautām, kurp Es tevi biju aizdzinis, bet tev Es nedarīšu galu, bet Es tevi pārmācīšu pēc taisnības, un tevi nepametišu nepārmācītu.

47 Šīs ir tas vārds, kas notika uz pravieti Jeremiju pret Filistiemi, pirms Faroona sakāva Gacu. **2** Tā saka Tas Kungs: redzi, ūdens celsies no ziemeljiem un plūdis un pārplūdis zemi un visu viņas pilnumu, pilsētas, un viņas iedzīvotājus; un tie cilvēki brēks, un visi zemes iedzīvotāji kauks. **3** No skrejošu zirgu varenā trokšņa, no viņu ratu rībēšanas un no viņu riteņu rūķšanas tēvi neraudzīsies atpakaļ pēc bēriem, jo rokas būs nogurušas, **4** Tās dienas dēļ kas nāk, postit visus Filistus un izdeldēt Tiru un Sidonu līdz ar tiem citiem paligiem; jo Tas Kungs izpostīs Filistus, kas atlikušies no Kaftora salas. **5** Kailums nāk pār Gacu, Askalona izdeldēta, tas atlikums viņas ieļejā. Cik ilgi tu pats gribi graizīties? **6** Ak vai, Tā Kunga zobens! Cik ilgi tu nerimsi? Lien jel savās makstis, dusi un esi klusu. **7** Bet kā tam rīmt? Jo Tas Kungs tam pavelejis pret Askalonu un pret jūrmalu; uz turieni Viņš to sūtījis.

48 Pret Moabu Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, tā saka: Ak vai, par Nebu! Tas ir postīts, Kiriataīma tapusi kaunā un ieņemta, tas augstais patvērums ir kaunā un izbiedināts. **2** Moaba lieliba pagalam; Hešbonā domā ļaunu pret viņu: nāciet, izdeldēsim to, ka nav vairs tauta. Ari tu, Madmene, nogurusi, zobens dzīsies tev pakal. **3** Klau, brēkšana no Horonaīmas, posts, drupas un gruvekļi. **4** Moabs ir satriekts, viņa bērnus dzird kliedzam. **5** Pa Luķitas teku iet uz augšu un raud raudādami, un kur iet lejā no Horonaīmas, dzird bailīgu kliegšanu par postu. **6** Bēdziet, glābiet savas dvēseles, bet tu būsi kā vientuliskoks tuksnesi! **7** Jo tāpēc ka tu paļaujas uz saviem darbiem un uz savām mantām, tu arīdzan taps uzņemts, un Kamos aizies cietumā līdz ar visiem saviem svētitājiem un saviem lielkungiem. **8** Jo postītājs nāks pār ikkatru pilsētu, ka neviena pilsēta neizmugs, un ieļeja taps maitāta, un klajums taps postīts, kā Tas Kungs to runājis: **9** Dodiet Moabam spārnus, jo tā kā skriēšus viņš aizies, un viņa pilsētas taps par posta vietām bez iedzīvotāja. **10** Nolādēts lai ir, kas Tā Kunga darbu kūtri dara, un nolādēts lai ir, kas savu zobenu aiztur no asinīm! **11** Moabs no savas jaunības bijis bez bēdām un klusus ir gulējis uz savām mielēm un nav pārliekt no trauka traukā, un nav cietumā gājis, tāpēc viņam palikusi sava smaka, un viņa smaržā nav pārvērtusies. **12** Tādēļ redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka Es pie tā sūtišu gāzējus,

kas viņu gāzīs un iztukšos viņa traukus un saplēsīs viņa ādas traukus. **13** Un Moabs taps kaunā par Kamosu, kā Israēla nams ir kaunā tapis par Bēteli, uz ko tie palāvās. **14** Kā jūs varat sacīt: mēs esam varoni un stipri vīri karā? **15** Moabs ir postīts un viņa pilsētās kājp iekšā, un viņa izlasītie jaunekļi iet pie kaušanas, saka tas kēniņš, Kungs Cebaot ir viņa vārds. **16** Moaba posts ir tuvu atrašīcis, un viņa nelaimē loti steidzās. **17** Žēlojiet viņu visi kaimiņi un visi, kas pazīstat viņa vārdu, sakāt: Ak kā ir salūzis varas scepteris un godības zizlis! **18** Kāp zemē no savas godības, sēdi izkaltušā zemē, iedzīvotāja, Dibonas meita, jo Moaba postītājs pret tevi celjas un maitā tavas stiprās pilis. **19** Stāvi ceļmalā un raugi, Aroēra iedzīvotāja, vaicā bēglīm un prasi izglābtai: kas ir noticis? **20** Moabs stāv kaunā, tas ir izbiedināts; cauciet un kliedziet, pasludinājet pie Arnonas, ka Moabs izpostīts. **21** Sodība ir nākusi pār to kļauj zemi, pār Holonu un pār Jacku un pār Mevaotu, **22** Un pār Dibonu un pār Nebu un pār BetDiblataīmu, **23** Un pār Kiriataīmu un pār BetGamulu un pār BetMeonu, **24** Un pār Kirioti un pār Bacru, un pār visām Moaba zemes pilsētām, kas tālu un tuvu. **25** Moaba rags nocirsts un viņa elkonis satriekts, saka Tas Kungs. **26** Piedzīrdinājiet viņu, jo viņš pret To Kungu ir paaugstinājies, lai Moabs žnaudz rokas savā vemšanā, un lai arī viņš ir par apsmieklu. **27** Jo vai Israēls tev nav bijis par apsmieklu? Vai tad viņš tāpa pieķerts starp zagļiem, ka tu galvu kratiķi, par viņu runādams? **28** Atstājiet pilsētas un dzīvojet akmens kalnos, Moaba iedzīvotāji, un topiet kā baloži, kas taisa ligzdu pie stāva bezdibeņa. **29** Mēs Moaba lepnību esam dzirdejuši, ka tas ir loti lepns, viņa augstību un viņa lepnību un viņa greznību un viņa sirds lielību. **30** Es pazīstu viņa trakumu, bet tas neizdosies, saka Tas Kungs, un viņa lielišanās to nepadarīs. **31** Tādēļ Es kaukšu par Moabu un brēkšu par visu Moabu, un kliegšu par Kīrarezetes ļaudīm. **32** Kā par Jaēzeru, tā Es par tevi raudāšu, tu vina koks Sibmā! Tavas vīna stīgas cēlušās pār jūru un sniegušās līdz Jaēzeras jūrai; tas postītājs uzkrītis dārza un vīna kalna augļiem. **33** Prieks un liksmība ir nost no tā auglīgā tiruma, no Moaba zemes; Es atraušu vīnu no vīna spaidiem, tur nemīdis vīna ogas ar gavilēm; tās gaviles nav gaviles. **34** No Hešbonas brēc līdz Elealei, līdz ļācā tie paceļ savu balsi, no Coāras līdz Horonaīmai, līdz EglatŠīlišijai, jo ir Nimrimas ūdeņi taps postā. **35** Un Es iznīcināšu Moabā, saka Tas Kungs, tos, kas uz elku kalniem upurē, un kas saviem dieviem kvēpina. **36** Tādēļ Mana sirds vaid pār Moabu kā stabules, un Mana sirds vaid kā stabules par Kīrarezetes ļaudīm, jo viņu manta, ko tie krājušies, iet bojā. **37** Jo visas galvas būs plikas un visas bārdas nodzītas, visas rokas būs sagraizītas, un ap gurniem būs maiss **38** Uz visiem Moaba jumtiem un uz visām viņu ielām ir vaidas vien, jo es Moabu esmu sadauzījis tā kā nepatikamu trauku, saka Tas Kungs. **39** Kā viņš ir iztrūcināts, kā tie kauc, kā Moabs muguru griež savā kaunā! Moabs visiem saviem kaimiņiem ir par apsmieklu un par biedēkli. **40** Jo tā saka Tas Kungs: redzi, viņš ātri skrien kā ērglis, un izplēš savus spārnus pār Moabu. **41** Pilsētas ir uzvarētas un stiprās pilis ir uzņemtas, un Moaba vareno sirds būs tai dienā kā sievas sirds bērnu sāpēs. **42** Jo Moabs taps izdeldēts, ka vairs nav tauta, jo viņš pret To Kungu ir paaugstinājies. **43** Briesmas un bedre un valgs

pār tevi, Moaba iedzīvotājs! saka Tas Kungs. **44** Kas izbēg no briesmām, kritīs bedrē, un kas izkāpj no bedres, taps gūstīts valgā, jo Es Moabam sūtīšu viņu piemeklēšanas gadu, saka Tas Kungs. **45** Hešbonas ēnā stāv bēdēži par spēka, bet no Hešbonas izzis uguns un liesma no Sihona un aprīs Moaba pakausi un to trokšņa darītāju galvas. **46** Vai tev, Moab! Kamosa ļaudis ir gājuši bojā, jo tavi dēli aizvesti cietumā, arī tavas meitas ir cietumā. **47** Bet pēc laikā Es vedīšu atpakaļ Moaba cietumniekus, saka Tas Kungs. Tik daudz par Moaba sodību.

49 Pret Amona bērniem Tas Kungs tā saka: vai tad Israēlim nav bērnu, vai viņam nav mantinieka? Kāpēc tad Malkoms ir Gada mantinieks, un viņa ļaudis dzīvo šajās pilsētās? **2** Tādēļ redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka Es pār Amona Rabu likšķi dzirdēt kara brēķšanu, un tā taps par gruvešu kopu, un viņas apkārtēji ciemi taps ar uguni sadedzināti. Un Israēls iemantos savus mantotājus, saka Tas Kungs. **3** Kauc, Hešbona, jo Aja ir postīta; kauciet, Rabas meitas, apjoziet maisus, vaidiet un skraidiet apkārt gar mūriem, jo Malkoms ies cietumā ar visiem saviem svētītājiem un lielkungiem. **4** Ko tu lielies ar savām ieļejām? Tavas ieļejas ir pārplūdušas, tu atkāpēja meita, kas paļaujies uz savām mantām (un saki): kas celsies pret mani? **5** Redzi, saka Tas Kungs Dievs Cebao, es pār tevi vedīšu bailes no visiem, kas ir ap tevi; jūs tapsiet izdzīti, ikkatrās taisni projām, un neviena nebūs, kas tos bēdējus sapulcina. **6** Bet pēc laikā Es vedīšu atpakaļ Amona bērnu cietumniekus, saka Tas Kungs. **7** Pret Edomu Tas Kungs Cebao tā saka: vai tad gudrības vairs nav Temanā? Vai padoms iznīcīs pie tiem prātīgiem? **8** Vai viņu gudriba izzudusi? Bēdzieš, griežaties, slēpjaties, Dedana iedzīvotāji, jo Es vedu nelaimi pār Ēsavu viņa piemeklēšanas laikā. **9** Ja viņa lasītāji tev būtu uznākuši, tad tie kādus ķekarūs būtu atstājuši; kad zagi būtu nākuši naktī, vai tie nebūtu samaitājuši pēc vajadzības? **10** Bet Es Ēsavu esmu atsedzis, Es viņa slepenās vietas esmu atklājis, ka tas nevarēs aplēpties; viņa dzīsums ir postīts un viņa brāli un viņa kaimiņi, un to vairs nav. **11** Atstāj savus bāriņus, tad Es tos uzturēšu dzīvis, un savas atraitnes, lai tās cerē uz Mani. **12** Jo tā saka Tas Kungs: redzi, kam tiesa nebija biķeri dzert, tiem tiešām jādzēzeri, vai tad tu paliksi bez sodibas? Tu nepaliksi bez sodibas, bet tu tiešām dzersi. **13** Jo Es esmu zvērējis pie Sevis paša, saka Tas Kungs, ka Bocrai būs tapt par posta vietu, par apsmieku, par tuksnesi un par lāstu, un visas viņas pilsētas taps par mūžīgiem tuksnešiem. **14** Es esmu dzirdējis ziņu no Tā Kunga, un vēsts ir sūtīta tautām: sapulcinājaties un nāciet pret viņu un celaties karā. **15** Jo redzi, Es tevi mazu daru tautu starpā, niciņātu pie cilvēkiem. **16** Bailes no tevis tevi pievilūšas, un tava sirds lepniba, tāpēc ka tu dzīvo klints plaisums un mīti uz augstiem kalniem. Jebšu tu savu ligzdu tik augsti taisītu kā ērglis, tomēr Es tevi no turienes nogrūdišu, saka Tas Kungs. **17** Tā Edoms būs par tuksnesi, visi, kas viņam ies garām, iztrūcināsies un svilpos par visām viņa mokām; **18** Tā kā Sodoma un Gomora ir apgāztas līdz ar saviem kaimiņiem, saka Tas Kungs, tā tur neviens nedzīvots, un cilvēka bērns tur nemītis. **19** Redzi, viņš ceļas kā lauva no Jardānes vareniem biezumiem pret stipriem dzīvokļiem; jo Es viņu no turienes piepeši aizdzīšu, un kas izredzēts, to Es pār to

celšu. Jo kas ir tāds kā Es, un kas Mani sauks tiesā, un kas ir tas gans, kas Manā priekšā pastāvēs? **20** Tāpēc klausiet Tā Kunga padomu, ko Viņš nospriedis par Edomu, un Viņa domas, ko Viņš nodomājis par Temana iedzīvotājiem. Tiešām, viņus aizvedis kā ganāmā pulka jērus; tiesām, viņu ganības iztrūcināsies par viņiem. **21** Zeme trīcēs no viņu krišanas trokšņa; kliegšana, viņas balss būs dzirdama pie niedru jūras. **22** Redzi, viņš celsies un skries kā ērglis un izpletis savus spārnus pār Bocru. Un Edoma vareno sirds būs tai dienā kā sievas sirds bērnu sāpēs. **23** Pret Damasku: Hamata un Arpada kaunas; tās izbijušas, tāpēc ka dzirdējušas bailigu ziņu; jūrmalā ir bailes, ka nevar dusēt. **24** Damaskus ir noguris, ir griezies uz bēgšanu, drebūlu to sagrābuši, bailiba un sāpes to sagrābušas kā sievu, kas dzemēdē. **25** Kā? Vai tā nu nav atstāta, tā slavenā pilsēta, Mana prieka pilsēta? **26** Tāpēc viņas jaunekļi kritīs pa viņas ielām, un visi karavīri taps izdeldēti tai dienā, saka Tas Kungs Cebao. **27** Un es iedzīzināšu uguni Damaskus mūros, un tas noris BenHadada skaistos namus. - **28** Pret Kēdaru un Hacora valstīm, ko Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, sakāva, Tas Kungs tā saka: celaties, ejat pret Kēdaru, un postait austruma bērnum. **29** Tie panems viņu dzīvokļus un ganāmos pulkus, viņu teltis un visus viņu rikus, un aizvedis sev viņu kamieļus un izsauks pār tiem: briesmas visapkārt! **30** Bēdzieš, skrieniet ātri, paslēpjaties, Hacora iedzīvotāji, saka Tas Kungs! Jo Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, pret jums nospriedis padomu un pret jums nodomājis domas. **31** Celaties, ejat pret tiem ļaudim, kas mierigi un droši dzīvo, saka Tas Kungs, kam nedz durvju, nedz aizšaujamo, - tie dzīvo par sevi. **32** Viņu kamieļi būs par laupījumu, un viņu lielie ganāmie pulki taps aizvesti. Un Es izkaisīšu visos vējos tos, kam apcirptas bārdas, un no visām pusēm Es pār viņiem atvedīšu samaitāšanu, saka Tas Kungs. **33** Un Hacors būs par mājas vietu tuksneša zvēriem un postā(neaugligu vietu) mūžam; tur neviens nedzīvots, cilvēka bērns tur nemītis. **34** Šis ir Tā Kunga vārds, kas notika uz pravieti Jeremiju pret Elamu, Cedēkijas, Jūda kēniņa, valdišanas iesākumā, sacīdams: **35** Tā saka Tas Kungs Cebao: redzi, Es salauzīšu Elama stopu, viņa stiprāko varu. **36** Un Es vedīšu pār Elamu tos četrus vējus no tām četrām debess malām, un Es tos izkaisīšu šīni vējos, un tautas nebūs, kurp nenāks Elama aizdzītie. **37** Un Es izbiedināšu Elamu viņa ienaidnieku priekšā un to priekšā, kas meklē viņu dvēseli, un vedīšu pār tiem ļaunumu, savas dusmības karstumu, saka Tas Kungs; un Es sūtīšu zobenu tiem pakal, tiekams tiem būšu galu darījis. **38** Un Es celšu Savu goda krēslu Elamā un iznīcināšu no turienes kēniņu un lielkungus, saka Tas Kungs. **39** Bet pēc laikā Es vedīšu atpakaļ Elama cietumniekus, saka Tas Kungs.

50 Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs runājis pret Bābeli, pret Kaldeju zemi, caur pravieti Jeremiju. **2** Sludinājet starp tautām un izsauciet to un izceļat karogu, izsauciet un neapslēpiet to, sakāt: Bābele uzņemta, Bels stāv kaunā, Merodaks satriekts, viņu dievekļi apkaunoti, viņu elku dievi satriekti. **3** Jo pret viņu nāk tauta no ziemeļa puses; tā viņas zemi darīs par tuksnesi bez iedzīvotāja; tā cilvēki kā lopi beguši, aizgājuši projām. **4** Tanis dienās un tanī laikā, saka Tas Kungs, Israēla bērni līdz ar Jūda bērniem nāks; tie ies raudādami vienā raudāšanā un meklēs To Kungu, savu

Dievu. **5** Tie vaicās pēc Ciānas, viņu vaigi (griezīsies) šurp pa to ceļu. Nāciet, pieķersimies Tam Kungam mūžīgā derībā, kas netaps aizmirsta. **6** Mani laudis bija pazudušas avis, viņu gani tās bija pieviliši, tie tās bija maldinājuši kalnos, ka gāja no kalniem uz pakalniem, aizmirsā savus laidarus. **7** Visi, kas tos atrada, tos aprija, un viņu pretinieki sacīja: mēs nebūsim noziedzīgi, jo tie ir grēkojuši pret To Kungu, pret to taisnības dzīvokli un viņu tēvu patvērumu, pret To Kungu. **8** Bēdzieš no Bābeles un ejat arā no Kaldeju zemes un esiet tie auni garāmā pulka priekšā. **9** Jo redzi, Es celšu lielu tautu pulku no ziemeļa zemes un to vedišu pret Bābeli; tie pret viņu nostāsies, un tad viņa taps uzņemta. Viņu bultas būs kā no krietna karavīra, neviena neatgriezīsies tukša. **10** Un Kaldeju zeme būs par laupījumu; visi, kas to aplaupa, pieēdīsies, saka Tas Kungs. **11** Jo priečājaties tik vien un lecat no prieka, jūs Manas mantības postītāji; lecat tik vien kā tele uz metienā un zviedzat kā ērzelī. **12** Jūsu māte taps līoti apkaunota, kas jūs dzemdējusi, tā nosarks; redzi, pagānu gals ir tuksnesis, sausums un posts. **13** Aiz Tā Kunga dusmības tur nedzīvos, bet tā būs pavisanā tuksnesis; visi, kas Bābelei ies garām, brīnīsies un svilpos par viņas mokām. **14** Taisāties pret Bābeli visapkārt, visi, kas stopu velk, šaujiet uz to, netaupiet bultas, jo tā grēkojuši pret To Kungu. **15** Ceļat visapkārt kara troksni pret to! Tā padevusies, viņas pamati gruvuši, viņas mūri noārditi. Jo tā ir Tā Kunga atriebšana; atriebāties pret viņu, tā kā viņa darījusi, tā darīet viņai. **16** Izdeldat no Bābeles tā sējēju, kā to, kas sirpi nēm rokā plaujamā laikā! No tā briesmīgā zobena ikviens griezīsies pie savas tautas un ikviens bēgs uz savu zemi. **17** Israēls ir noklidusi avs, ko lauvas trenkājušas. Tas pirmais, kas viņu ēdis, bija Asīrijas kēniņš, un nu pēdīgi Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, satricis viņa kaulus. **18** Tādēļ tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: redzi, Es piemeklēšu Bābeles kēniņu un viņa zemi, tā kā esmu piemeklējis Asīrijas kēniņu, **19** Un vedišu Israēli atpakaļ viņa dzīvokli, un tas ganīsies pa Karmeli un Basanu, un viņa dvēsele taps pieēdināta pa Efraima un Gileāda kalniem. **20** Tanīs dienās un tanī laikā, saka Tas Kungs, Israēla noziegums taps meklēts, bet vairs nebūs, un Jūda grēki, bet tie netaps atrasti, jo Es tiem piedeošu, ko Es atlicināšu. **21** Celies pret to divkārtīgo dumpotāju zemi un pret tiem izdzīvotājiem, kas taps piemeklēti; posti un deldē viņiem pakaļ dzidamies, saka Tas Kungs, un dari, tā kā Es tev esmu pavēlējis. **22** Kara troksnis tai zemē un liels posts! **23** Kā visas pasaules veseris salauzts un satiekts! Kā Bābele palikusi par posta vietu starp tautām! **24** Es tev esmu licis valgus, un tu nezinot esi savaldzināta, Bābele; tu esi atrasta un sagrābta, tādēļ ka tu Tam Kungam esi turējusies pretī. **25** Tas Kungs Savu mantas namu atdarījis un Savas dusmības rikus nēmīs arā, jo Tam Kungam, Tam Kungam Cebaot, ir darbs Kaldeju zemē. **26** Nāciet šurp pret viņu no pasaules gala, attdarīt viņas klētis, sametiet to kā labību kaudzēs, un izdeldiet to, ka no tās nekas neatliek. **27** Nokaujiet visus viņas vēršus, lai tie iet pie kaušanas. Ak vai, par tiem! Jo viņu diena ir nākusi, viņu piemeklēšanas laiks. **28** Klau! Bēglī un izsprukšie no Bābeles zemes, lai pasludina Ciāna Tā Kunga, mūsu Dieva, atriebšanu, to atriebšanu Viņa nama dēļ. **29** Sasauciet pret Bābeli strēlniekus; visi, kas stopu velkat, apmetaties ap viņu,

ka neviens neizsprūk, atmaksājiet viņai pēc viņas darba, dariet viņai, tā kā vina darījusi. Jo tā ir lepojusies pret To Kungu, to Svēto iekš Israēla. **30** Tāpēc viņas jaunekļi kritīs pa viņas ielām, un visi viņas karavīri tai dienā taps izdzēdēti, saka Tas Kungs. **31** Redzi, Es celos pret tevi, tu lepnā, saka Tas Kungs, Tas Kungs Cebaot: jo tava diena ir nākusi, tavas piemeklēšanas laiks. **32** Tad tā lepnā klups un kritīs, un nebūs, kas viņu uzelcs, jo Es iedzedzināšu ugnī viņas pilsetas; tas visu noris visapkārt. **33** Tā saka Tas Kungs Cebaot: Israēla bērni līdz ar Jūda bērniem ir nospaidīti, un visi, kas tos cietumā likuši, viņus tura stipri un līedzās viņus atlaiš. **34** Bet viņu Pestītājs ir stiprs, Kungs Cebaot ir viņa vārds, viņš tiesādams tiesās viņu lietu, ka šo zemi dara dusam, bet Bābeles izdzīvotājus drebam. **35** Zobens nāks pār Kaldejiem, saka Tas Kungs, un pār Bābeles izdzīvotājiem, un pār viņas lielkungiem un pār viņas gudriem. **36** Zobens nāks pār viņas zīlniekiem, ka tie top par ģeķiem, zobens pār viņas vareniem, ka tie baiļojās. **37** Zobens pār viņas zirgiem un pār viņas ratiem un pār visu saskrējušo ļaužu pulku, kas ir viņas vidū, ka tie paliek par bābām; zobens pār viņas mantām, ka tās top laupītas. **38** Kaltētājs nāks pār viņas ūdeniem, ka tie izsīkst; jo tā ir elkdievīga zeme un trako ar saviem dievekļiem. **39** Tāpēc tur mitīs tuksneša zvēri un kaucēji, ir jauni strausi tur dzīvos, un tā vairs netaps apdzīvota ne mūžam, un tur izdzīvotāju nebūs līdz radu radiem. **40** Tā kā Dievs apgāzis Sodomu un Gomoru un viņu kaimiņus, saka Tas Kungs, tā tur neviens nedzīvos nedz cilvēku bērns tur mitīs. **41** Redzi, tauta nāk no ziemela puses, liela tauta, un daudz kēniņi cēlās no pasaules galiem. **42** Tiem ir stopi un šķēpi, tie ir bargi un nebūs žēligi, viņu balss kauks kā jūra, un tie jās uz zirgiem apbrūnoti kā karavīri pret tevi, Bābeles meita! **43** Bābeles kēniņš dzird viņu baumu, un viņa rokas nogurst, bailes viņu sagrābj, sāpes kā sievu, kas dzemē. **44** Redzi, viņš ceļas kā lauva no Jardānes vareniem biezumiem pret stipriem dzīvokļiem; jo Es viņu no turienes piepeši aizdzišu, un kas ir izredzēts, to Es pār to celšu. Jo kas ir tāds kā Es, un kas Mani saukus tiesā, un kas ir tas gans, kas Manā priekšā pastāvēs? **45** Tāpēc klausāt Tā Kunga padomu, ko Viņš nospridēs par Bābeli, un Viņa domas, ko Viņš nodomājis par Kaldeju zemi. Tiešām, viņus aizvedīs kā ganāmā pulka jērus; tiešām, viņu ganības iztrūcināsies par viņiem. **46** Un zeme trīcēs no trokšņa, ka Bābele uzņemta, un brēkšana būs dzirdama starp tautām.

51 Tā saka Tas Kungs: redzi, Es celšu maitātāja garu pret Bābeli un pret tiem, kas dzīvo Manu pretinieku serdē. **2** Un Es sūtīšu Bābelei vētitājus, kas tos vētis un iztukšos viņas zemi, jo tie būs visapkārt ap viņu nelaimes dienā. **3** Lai strēlnieks stopu uzvel pret strēlnieku un pret to, kas lepojās savās krūšu brūpās. Un nezēlojet viņas jaunekļus, izdzeldiet visu viņas spēku, **4** Ka nokauti krit Kaldeju zemē un nodurti pa viņas ielām. **5** Jo Israēls un Jūda savā atraiņībā netaps pamesti no sava Dieva, Tā Kunga Cebaot, jebšu viņu zeme noziegusies pret to Svēto iekš Israēla. **6** Bēdzieš no Bābeles un izglābiet ikviens savu dvēseli, ka neejat bojā viņas noziegumā, jo šis ir Tā Kunga atriebšanas laiks, Viņš tai atmaksā algu. **7** Bābele bija zelta biķeris Tā Kunga rokā, kas piedzirdināja visu pasauli; tautas dzēra no viņas vīna, tāpēc tautas palika

trakas. **8** Bābele ir piepeši kritusi un satriekta. Kauciet par viņu, nēmiet zāles viņas vātīm, varbūt tā taps dziedināta. **9** Mēs Bābeli dziedinājām, bet tā nav sadzījusi. Atstājiet viņu, un ejam ikviens uz savu zemi, jo viņas sodība iet līdz pat debesim un aizsniedz padebešus. **10** Tas Kungs ir gaismā nesis mūsu taisnību, nāciet, lai izteicam Ciānā Tā Kunga, sava Dieva, darbu. **11** Trinat bultas, sagrabiet bruņas; Tas Kungs pamodinājis Mēdiešu kēniņu sirdi, jo Viņa padoms ir pret Bābeli, to samaitāt; jo šī ir Tā Kunga atriebšana, atriebšana Viņa nama dēl. **12** Izcelat karogu uz Bābeles mūriem, vairojet sargāšanu, ieceļat sargus, liekat karotājus slepenās vietās; jo Tas Kungs ir ko apņēmies un daris arīdzan, ko Viņš runājis pret Bābeles iedzīvotājiem. **13** Tu, kas pie tā lielā ūdens dzīvo, kam daudz mantas, tavs gals nācis, un tavas mantas kārības mērs ir pilns. **14** Tas Kungs Cebao ir zvērējis pie Savas dvēseles: "Lai gan Es tevi esmu pildījis ar cilvēkiem kā ar siseņiem; tomēr pret tevi dziedās prieka dziesmu." **15** Kas zemi radijs ar Savu spēku, kas pasauli iztaisījis ar Savu gudribu un debesis izpletis ar Savu saprāšanu. **16** Kad viņa balss atskan, tad ūdeņi krāc debesīs; Viņš liek miglai celties no zemes galiem. Viņš dara zibeņus ar lietu un liek vējam ārā nākt no savām alām. **17** Visi cilvēki paliek stulbi bez saprašanas, visi kausētāji top kaunā ar saviem tēliem; jo ko tie lej, ir meli, un dvašas tur nav. **18** Tie ir nelietība un apsmējams darbs, piemeklēšanas laikā tie iet bojā. **19** Tā kā šie nav Jēkaba daļa, jo viņš ir visu lietu un savas tautas Radītājs, Kungs Cebao ir viņa vārds. **20** Tu esi Mans veseris, Manas kara bruņas, un caur tevi Es sadauzu tautas, un caur tevi Es maitāju valstis, **21** Un caur tevi Es sadauzu zirgu un viņa jātnieku, un caur tevi Es sadauzu ratus un braucejus. **22** Un caur tevi Es sadauzu vīrus un sievas, un caur tevi Es sadauzu vecus un jaunus, un caur tevi Es sadauzu jaunekļus un jaunietes. **23** Un caur tevi Es sadauzu ganu un viņa ganāmo pulku, caur tevi Es sadauzu arāju un viņa jūgu, un caur tevi Es sadauzu kungus un valdniekus. **24** Bet Bābelei un visiem Kaldeju zemes iedzīvotājiem Es atmaksāšu pēc visas viņu bezdievības, ko tie darījuši pie Ciānas priekš jūsu acīm, saka Tas Kungs. **25** Redzi, saka Tas Kungs, Es celšos pret tevi, maitātāja kalns, kas visu pasauli samaitā, un Es izstiepšu Savu roku pret tevi un tevi novelšu no taviem akmeņu kalniem, un darīšu tevi par degošu kalnu, **26** Ka no tevis never nēmēt nedz stūra akmeni nedz pamata akmeni, jo tu būsi par mūžīgu posta vietu, saka Tas Kungs. **27** Izcelat karogu vīrs zemes, baziņējat ar baziņēm starp tautām, sataisiet tautas uz karu pret viņu, aicinājiet pret viņu Ararata, Meni un Aškenasa valstis, ieceļat kara virsnieku pret viņu, atvediet zirgus kā briesmīgus siseņus; **28** Sataisiet tautas uz karu pret viņu, Medijas kēniņus, viņas valdniekus un visus viņas lielkungus un visas viņu valstis! **29** Tad zeme drebēs un trīcēs, jo Tā Kunga domas pret Bābeli piepildās, darīt Bābeles zemi par posta vietu bez iedzīvotāja. **30** Bābeles varenie mitējušies karot, tie paliek stiprās pilīs, viņu vara ir izsīkusi, tie ir tapuši par bābām, viņas māju vietas iedēzinātas, viņas aizšaujamie salauzti. **31** Bēglis tek bēglim preti un vēstnesis vēstnesim, un stāsta Bābeles kēniņam, ka viņa pilsēta ieņemta no visām pusēm, **32** Un ka braslas ieņemtas, un diķi uguni nodeguši, un karavīri noguruši. **33** Jo tā saka Tas Kungs Cebao, Israēla Dievs: Bābeles meita ir kā

kloks kuļamā laikā; vēl makenīt, tad viņai nāks plaujamais laiks. **34** Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, mani aprījis, viņš mani sadauzījis, viņš mani darijis par tukšu trauku, viņš mani aprījis kā pūķis, viņš savu vēderu pildījis ar maniem gardumiem, viņš mani aizdzināis. **35** Tas varas darbs, kas man un manai miesai darīts, lai nāk pār Bābeli, tā lai saka Ciānas iedzīvotāja, un manas asinis lai nāk pār Kaldejas iedzīvotājiem, tā lai saka Jeruzāleme. **36** Tādēļ Tas Kungs tā saka: "Redzi, Es tiesašu tavu lietu un tevi atriebšu, un Es viņas jūrai likšu izsīkt un viņas avotiem izzūt. **37** Un Bābele taps par akmenu kopu, par šakālu mājokli, par tuksnesi un par apsmieklu, bez iedzīvotāja. **38** Tie kopā rūks kā lauvas un nūrdēs kā jauni lauvas. **39** Kad tie būs iekarsēti, tad es tiem celšu priekšā viņu dzērienu un tos piedzīdināšu, ka tie bļaustīsies, bet aizmīgsies uz mūžīgu miegu un ne mūžam vairs neuzmodīsies," saka Tas Kungs. **40** "Es tos vedīšu kā jērus pie kaušanas, kā aunas ar āžiem. **41** Kā Šešaks tā ir ieņemts un pasaules slava tā pārvarēta! Kā Bābele ir tapusi par biedēkli starp tautām! **42** Jūra ir plūdusi pār Bābeli, un ar viņas vilņu pulku tā ir aplākta. **43** Viņas pilsētas palikušas par tuksnesi, par izkaltušu sausu zemi, par zemi, kur neviens nedzīvo, kur cilvēka bērns nestāigā. **44** Un Es piemeklēšu Belu Bābelē un izraušu no viņa rīklek, ko viņš ierījis, un tautas vairs netecēs pie viņa, jo arī Bābeles mūri ir krituši. **45** Izejiet, Mani ļaudis, no viņas vidus, un izglābiet ikviens savu dvēseli no Tā Kunga bardzības karstuma. **46** Un jūsu sirds lai netop bailīga, un neizbīstaties no tās baumas, kas tai zemē taps dzirdēta; jo bauma nāks vienā gadā, un pēc tam cita bauma otrā gadā, un varas darbs būs tai zemē, valdnieks pret valdnieku. **47** Tāpēc redzi, nāk dienas, tad Es piemeklēšu Bābeles dieveklus, un visa viņas zeme taps kaunā un visi viņas nokautie gulēs viņas vidū. **48** Un par Bābeli gavilēs debesis un zeme, un viss, kas tur ir, ka no ziemēla puves pār viņu nāk postītāji, saka Tas Kungs. **49** Un kā Bābele gāzusi Israēla nokautos, tā Bābelē kritīs visas zemes nokautie. **50** Jūs no zobena izglābtie, ejat un nestāviet! Pieminiņet To Kungu tālā zemē un turat Jeruzālemi savā sirdi. **51** Mēs esam palikuši kaunā, jo mēs esam dzirdējuši apsmieklu; kauns ir apkāljis mūsu vaigu, tāpēc ka sveši nākuši pār Tā Kunga nama svētumu." **52** "Tāpēc redzi, nāk dienas," saka Tas Kungs, "tad Es piemeklēšu viņas dieveklus, un visā viņas zemē vaidēs nāvīgi ieavainotie. **53** Jebšu Bābele kāptu debesis un stiprinātu savu varu augstibā, tad tomēr postītāji no Manis nāks pār viņu," saka Tas Kungs. **54** Kliegšanas balss ir dzirdama no Bābeles un liels posts no Kaldejas. **55** Jo Tas Kungs izposta Bābeli un iznīcina no tās to lielo troksni, jo viņu vilni kauc kā varenī ūdeņi, viņu varenaiši troksnis skan. **56** Jo postītājs nāk pār viņu, pār Bābeli, un viņas varenie top güstīti, viņu stopi top salauzti. Jo Tas Kungs ir Dievs, tas atmaksātājs, atmaksādams viņš atmaksā. **57** "Un Es piedzīdināšu viņas lielkungus un viņas gudros, viņas valdniekus un viņas virsniekušus un viņas varonušus, un tie gulēs mūžīgu miegu un neuzmodīsies," saka tas kēniņš, kam vārds ir Kungs Cebao. **58** Tā saka Tas Kungs Cebao: "Platie Bābeles mūri visai(pilnigi) taps nopostīti, un viņas augstie vārti ar ugumi sadedzināti, tā ka tautas velti strādājušas, un ļaudis ugnīj par labu pūlejušies." **59** Šis ir tas vārds, ko pravietis Jeremija pavēlēja Serajam,

Nerijas dēlam, Mazejas dēla dēlam, kad šis ar Cedeķiju, Jūda kēniņu, gāja uz Bābeli, viņa valdišanas ceturtā gadā, un Seraja bija tas ceļa lielkungs. **60** Un Jeremija rakstīja visu to ļaunumu, kam bija nākt pār Bābeli, grāmatā, visus šos vārdus, kas rakstīti pret Bābeli. **61** Un Jeremija sacīja uz Seraju: "Kad tu nonāksi Bābelē, tad pielūko un lasi visus šos vārdus, **62** Un saki: ak Kungs, Tu pret šo vietu esi runājis, ka to gribi izdeldēt, tā ka tur vairs nepalieki iedzīvotājai, ne cilveku ne lopu, bet ka tai jāpaliek par mūžigu posta vietu. **63** Un kad tu šo grāmatu esi izlasījis, tad piesien pie tās akmeni un iemet to Eifrat upē, **64** Un saki: tāpat Bābele nogrimis un nenāks vairs augšā aiz tās nelaimes, ko Es pār viņu vedīšu, un tie nogurs." Tik tālu Jeremijas vārdi.

52 Cedeķija bija divdesmit un vienu gadu vecs, kad tapa par kēniņu, un valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālēmē; viņa mātes vārds bija Amutale, Jeremijas meita no Libnas. **2** Un viņš darīja, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, tā kā Jojaķims bija darijis. **3** Jo tā notika Tā Kunga bardzības dēļ pret Jeruzālēmi un pret Jūdu, līdz kamēr Viņš tos atmeta no Sava vaiga. Un Cedeķija atkāpās no Bābeles kēniņa. **4** Un viņa valdišanas devītā gadā, desmitā mēnesi, desmitā mēneša dienā, Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, nāca pats ar visu savu karaspēku pret Jeruzālēmi, un tie apmetās ap viņu un uztaisīja pret viņu visapkārt valļus. **5** Tā tā pilsēta tapa apsēsta līdz kēniņa Cedeķijas vienpadsmitam gadam. **6** Ceturtā mēnesi, devītā mēneša dienā, bāds augtin auga pilsētā, un ziemīem ļaudīm nebija vairs maizes. **7** Tad ielauzās pilsētā un visi karavīri bēga un izgāja nakti no pilsētas ārā pa vārtu ceļu starp abiem mūriem pie kēniņa dārza. Bet Kaldeji bija visapkārt ap pilsētu. **8** Un viņi gāja pa klajuma celu; bet Kaldeju spēks dzīnās kēniņam pakal un panāca Cedeķiju Jērikus klajumos, un viss viņa spēks izklīda no viņa nost. **9** Tad tie sagrāba kēniņu un viņu noveda pie Bābeles kēniņa uz Riblu Hamatas zemē, un tas sprieda tiesu par viņu. **10** Un Bābeles kēniņš nokāva Cedeķijas bērnus priekš viņa acīm, ir visus Jūda lielkungus viņš nokāva Riblā, **11** Un viņš izdūra Cedeķijam acīs un viņu saistīja ar divām vara kēdēm; un Bābeles kēniņš viņu noveda uz Bābeli un viņu lika cietuma namā līdz viņa miršanas dienai. **12** Pēc tam, piektā mēnesi, desmitā mēneša dienā, tas bija kēniņa Nebukadnecara, Bābeles kēniņa, deviņpadsmitais gads, NebuzarAdans, pils karavīru virsnieks, kas stāvēja Bābeles kēniņa priekšā, nāca uz Jeruzālēmi, **13** Un sadedzināja Tā Kunga namu un kēniņa namu līdz ar visiem Jeruzālemes namiem, un visus lielos namus viņš sadedzināja ar uguni. **14** Un viiss Kaldeju spēks, kas bija pie pils karavīru virsnieka, nolauza visus Jeruzālemes mūrus visapkārt. **15** Bet zemas kārtas ļaudis un tos atlikušos, kas pilsētā bija atlicināti, un tos beiglus, kas bija pārgājuši pie Bābeles kēniņa, un tos citus darba laudis, pils karavīru virsnieks Nebuzar Adans, aizveda projām. **16** Bet no tiem zemas kārtas ļaudim tai zemē pils karavīru virsnieks NebuzarAdans kādus atlicināja par vīna dārzniekiem un arājiem. **17** Un Kaldeji nolauza tos vara pīlārus pie Tā Kunga nama un tos krēslus un to vara jūru, kas bija Tā Kunga namā, un veda visu viņas varu uz Bābeli. **18** Tie paņēma arī tos podus un tās lāpstas un dakšas un tos slakāmos traukus un bikerus un visus vara traukus, ko lietoja pie kalpošanas. **19** Un pils karavīru virsnieks paņēma līdz tos kausus un vīraka traukus un slakāmos

kausus un podus un lukturus un karotes un krūzes, kas bija tīra zelta un tīra sudraba, **20** Tos abus pīlārus, to vienu jūru, tos divpadsmit varā vērsus apakš tās un tos krēslus, ko kēniņš Salamans bija taisījis priekš Tā Kunga nama. Tas varš no tā, no visiem tiem rikiem, nebija sverams. **21** Un katra pilāra augstums bija astoņpadsmit oletekts un divpadsmit oletekšu aukla gāja ap pilāri apkārt, un tas varš bija četrus pirkstu biezumā un vidū tukšs. **22** Un tas kronis uz pilāra bija no vara, un ikkatra kroņa augstums bija piecas oletekts, un tikla darbs un granātāboli bija ap to kroni visapkārt, viss no vara; un tāpat arī bija pie tā otra pilāra, un arī tie granātāboli. **23** Un to granātābolu bija deviņdesmit seši pret visiem vējiem, visu granātābolu bija simts tam tikla darbam visapkārt. **24** Pils karavīru virsnieks nēma augsto priesteri Seraju un to otru priesteri Cefaniju un trīs sliekšņa sargus, **25** Un no pilsētas viņš nēma vienu kēniņa sulailīni, kas bija celts pār tiem karavīriem, un septiņus virus no tiem, kas bija ap kēniņu, kas pilsētā tapa atrasti, ir kara vadonā rakstītāju, kas tās zemes ļaudis priekš kara uzrakstīja, un sešdesmit virus no tās zemes ļaudim, kas pilsētā tapa atrasti. **26** Tos pils karavīru virsnieks NebuzarAdans nēma un veda pie Bābeles kēniņa uz Riblu. **27** Un Bābeles kēniņš tos sita un nokāva Riblā Hamatas zemē. Tā Jūda no savas zemes tapa aizvests. **28** Šie ir tie ļaudis, ko Nebukadnecars aizveda septītā gadā: trīs tūkstoši divdesmit trīs Jūdus; **29** Nebukadnecara astoņpadsmitā gadā: astoņsimt trīsdesmit divas dvēseles no Jeruzālemes. **30** Nebukadnecara divdesmit trešā gadā, pils karavīru virsnieks NebuzarAdans aizveda septiņsimt četrdesmit piecas Jūdu dvēseles; pavismi četrā tūkstoši un sešsimt dvēseles. **31** Bet trīsdesmit septītā gadā pēc Jojaķima, Jūda kēniņa, aizvešanas, divpadsmitā mēnesi, divdesmit piektā mēneša dienā, Evil-Merodaks Bābeles kēniņš savā pirmā valdišanas gadā, paaugstināja Jojaķima, Jūda kēniņa, galvu un to izveda no cietuma nama, **32** Un runāja laipnīgi ar viņu un cēla viņa krēslu pār to kēniņu krēliem, kas pie viņa bija Bābelē. **33** Un pārmija viņa cietuma drēbes, un šis ēda maizi vienmēr viņa priekšā visu savu mūžu. **34** Un barība viņam vienmēr no Bābeles kēniņa tapa dota, ikdienas nospriesta tiesa, līdz viņa miršanas dienai visu viņa mūžu.

Raudu Dziesmas

1 Ak cik vientule palikusi tā pilsēta, kas bija ļaužu pilna! Tā ir kā atraitne, kas bija liela starp tautām, tā valdniece starp valstīm ir palikusi par kalponi. **2** Viņa raudāt raud naktim, un viņas asaras tek pār viņas vaigu; iepriecinātāja tai nav starp visiem viņas miljotājiem; visi viņas draugi turas viltigi pret viņu, tie viņai palikuši par ienaidniekiem. **3** Jūda cilts gājusi svešumā aiz bēdām un aiz grūtas kalpošanas, tā dzīvo starp pagāniem, neatrod dusas; visi viņas vajātāji to panākuši šaurumos. **4** Ciānas ceļi bēdājās, ka neviens nenāk svētkos; visi viņas vārti ir postīti; viņas priesteri nopūšas, viņas jaunavas noskumušas, un viņai ir rūgtas bēdas. **5** Viņas pretiniekiem tikusi virsroka, viņas ienaidniekiem klājās labi; jo Tas Kungs viņu apbēdinājis viņas lielās pārkāpšanas dēļ; viņas bērniņi iet cietumā pretinieka priekšā. **6** No Ciānas meitas nozudis viss viņas jaukums; viņas lielkungi ir kā stirnas, kas neatrod ganību un iet bez spēka vajātāja priekšā. **7** Jeruzāleme savās bēdu- un klaidu-dienās piemin visu savu jaukumu, kas viņai bijis pagājušā laikā; kad nu viņas ļaudis krīt caur pretinieku roku, un palīga viņai nav, pretinieki viņai skatās viršu un apsmēj viņas svētās dienas. **8** Jeruzāleme loti grēkojusi, tāpēc viņa tapusi kā sārņaina sieva; visi, kas viņu ciemīja, viņu tur negodā, tāpēc ka redz viņas kaunu; un viņa vaid un ir griezusies atpakaļ. **9** Viņas sārni līp pie viņas vīlēm; tā nav domājusi uz savu galu, tāpēc viņa brīnišķi ir nogāzta, un iepriecinātāja tai nav; uzlūko, Kungs, manas bēdas, jo ienaidnieks lielās! **10** Pretinieks savu roku ir izstiepis pie visiem viņas dārgumiem; jo viņai bija jāredz, kā pagāni gāja tai svētā vietā, par kuriem tu esi pavēlējis, ka tiem nebūs nākt tavā draudzē. **11** Visi viņas ļaudis nopūšas, meklēdamī maizes; tie savus dārgumus izdevuši par barību, dvēseli atspirdzināt; redzi, Kungs, un nēm vērā, kā es esmu nākusi negodā. **12** Vai jūs to neievērojat visi, kas pa ceļu staigājet? Skatāties un raugiet, vai kādas sāpes ir kā manas sāpes, kas man uznākušas, ar ko Tas Kungs mani apbēdinājis Savas karstās bardzības dienā. **13** No augšienes Viņš uguni metis manos kaulus, un tas tos pārspējis. Viņš manām kājām izpletis tīklu un man līcis atpakaļ griezties, Viņš mani postījis un darijis sērdzīgu(vāju) cauru dienu. **14** Manu grēku jūgs ir sasiets caur Viņa roku, tie ir sapinušies un nākuši pār manu kaklu; Viņš manu spēku ir salauzis; Tas Kungs mani nodevis tādiem rokā, kam nevaru pretī turēties. **15** Tas Kungs aizrāvis visus manus varenos manā vidū; Viņš ir izsaucis sapulci pār mani, satriekt manus jaunekļus. Tas Kungs vina spaidu minis tai jaunavai, Jūda meitai. **16** Par to mana aks raud, manas acis asaru pilnas, tāpēc ka iepriecinātājs ir tālu no manis, kas varētu atspirdzināt manu dvēseli; mani bērni ir postīti, jo ienaidnieks ir pārvarājis. **17** Ciāna izpleš savas rokas, iepriecinātāja tai nav; jo Tas Kungs ir sasaucis pret Jēkabu viņa spaidītājus visapkārt; Jeruzāleme ir kā sārņaina sieva viņu vidū. **18** Tas Kungs ir taīsns, jo es Viņa mutei(bauslīiem) esmu pretī turējus. Klausiet jel, visas tautas, un redziet manas sāpes; manas jaunavas un mani jaunekļi ir gājuši cietumā. **19** Es piesaucu savus miljotājus, bet tie mani viluši; mani priesteri un vecaji pilsētā nonikuši, kad meklēja sev barības, atspirdzināt savu dvēseli. **20** Redzi, Kungs, kā man

ir bail; manas iekšas rūgst, mana sirds lec iekš manis, jo es esmu gauži turējusies preti; ārā zobens man laupījis bērnus un iekšā nāve. **21** Tie gan dzird mani vaidam, bet iepriecinātāja nav; visi mani ienaidnieki dzird manu nelaimi un priečājās, ka Tu tā esī darījis; kad Tu to dienu atvedīsi, ko esī sludinājis, tad tie būs tā kā es. **22** Lai nāk visa viņu bezdievība Tavā priekšā, un dari tiem, kā Tu man esī darījis visu manu pārkāpumu dēļ, jo manu nopūtu ir daudz, un mana sirds ir nogurusi.

2 Ak kā Tas Kungs ar Savu dusmību aplājis Ciānas meitu! Israēla godību Viņš nometis no debesīm zemē, nav pieminējis Savu kāju pameslu Savas dusmības dienā! **2** Tas Kungs visus Jēkaba dzīvokļus aprījis un nav žēlojis; Viņš Jūda meitas stīprās pilis ir nolauzījis Savā dusmībā; Viņš nometis pie zemes, Viņš sagānījis to valsti un viņas valdniekus, **3** Savā bargā dusmībā Viņš salauzis ikvienu Israēla ragu; Viņš Savu labo roku atvilcis, kad ienaidnieki nāca, Viņš iededzies pret Jēkabu kā uguns liesma, kas rij visapkārt. **4** Viņš Savu stopu uzvilcis kā ienaidnieks, un Savu labo roku pacēlis kā pretinieks un visu nokāvis, kas acīm patīk; Viņš Savu bardzību izgāzis kā uguni Ciānas meitas dzīvoklī. **5** Tas Kungs palicis par ienaidnieku, Viņš Israēli aprījis; Viņš aprījis visus viņa skaistos namus, Viņš nopostījis viņa stīprās pilis un Jūda meitai ir vairojis nopūtas un vaidus. **6** Viņš noplēsis Savu dzīvokli, kas bija kā dārzs, un nopostījis Savu saiešanas vietu; Tas Kungs Ciānā līcis aizmirst svētkus un svētdienas, un Savā bargā dusmībā atmetis kēniņu un priesteri. **7** Tas Kungs atmetis Savu altāri, Viņš izničinājis Savu svēto vietu; viņas skaisto namu mūrus Viņš ienaidniekiem devis rokā, šie Tā Kunga namā balsi pacēluši tā kā svētā dienā. **8** Tas Kungs nodomājis samaitāt Ciānas meitas mūrus, Viņš to mērauklu vilcis, Savu roku Viņš nav atgrizezis, kamēr to aprīja; un Viņš apbēdinājis valni un mūri; tie abi sagruvuši. **9** Viņas vārti nogrimuši zemē, Viņš viņas aizšaujamos maitājis un satricies; viņas kēniņš un viņas lielkungi ir starp pagāniem, bez bauslibas, arī viņas pravieši neatrod vairs parādišanu no Tā Kunga. **10** Ciānas meitas vecajai sež pie zemes un cieš klusu, tie met piļus uz savu galvu un apjouzuši maisus; Jeruzālemes meitas nokārušas savu galvu pie zemes. **11** Manas acis izēstas no asarām, manas iekšas rūgst; manas aknas ir izkratītas pie zemes manu ļaužu meitas posta dēļ, tādēļ ka bērniņi un zīdāmie iztvikst pa pilsētas ielām; **12** Uz savām mātēm tie sauka: kur ir labība un vīns? Kad tie pamira kā nokauti pa pilsētas ielām, un savu dvēseli izlaida savas mātes klēpi. **13** Kādu liecību es tev varu atnest, kam es tevi varu līdzināt, Jeruzālemes meita? Kam es tevi varu līdzināt, ka es tevi iepriecinātu, ak jaunava, Ciānas meita! Jo tavs posts ir liels kā jūra; kas tevi var dziedināt? **14** Tavi pravieši tev sludinājuši nelietību un viltu un tev nav atklājuši tavu noziegumu, ka tavu cietumu novērstu, bet tev sludinājuši nelietīgas un viltīgas mācības. **15** Visi, kas tev iet garām, plaukšķina ar rokām par tevi, tie svilpo un krata savas galvas par Jeruzālemes meitu: „Vai šī tā pilsēta, par ko sacīja: ka tā, tā visskaistākā un visas zemes prieks?” **16** Visi tavi ienaidnieki atpleš savu muti pret tevi, svilpo un sakož zobus un saka: mēs to esam aprijuši. Redzi, Šī ir tā diena, uz ko mēs gaidījam, mēs to esam sagaidījuši, mēs to esam redzējuši. **17** Tas Kungs ir darijis, ko bija nodomājis,

Viņš Savu vārdu piepildījis, ko bija pavēlējis sendienās; Viņš ir salauzis un nav žēlojis un ienaidnieku par tevi darījis priecīgu un paaugstinājis tavu pretinieku ragu. **18** Viņu sirds brēc uz To Kungu. Ak Cīānas meitas mūri, lai dienām naktīm asaras plūst kā upe, un nedodies mierā, un tava aks lai nežūst. **19** Celies, brēc naktī; kad sāk tumsa mesties, tad izgāz Tā Kunga priekšā savu sirdi kā ūdeni, pacel savas rokas uz Viņu par savu bērniņu dvēselēm, kas badu miruši pa visu ielu galiem. **20** Redzi, Kungs, lūko jel, kam Tu tā esi darījis? Vai tad sievām būs ēst savas miesas auglus, tos bērniņus, ko auklējušas? Vai tad priesteriem un praviešiem būs tapt nokautiem Tā Kunga svētā vietā? **21** Jauni un veci guļ pie zemes pa ielām, manas jaunavas un mani jaunekļi krituši caur zobenu; Tu tos esi nokāvis Savas bardzības dienā, Tu esi nokāvis un neesi žēlojis. **22** Tu manus iztrūcinātājus visapkārt esi saaicinājis, kā uz svētku dienu, un Tā Kunga bardzības dienā neviens nav izglābēs nedz atlicis; ko es auklēju un audzināju, mans ienaidnieks tos nokāvis.

3 Es esmu tas vīrs, kas redzējis bēdas caur viņa dusmības rīksti. **2** Viņš mani vedis un licis iet turnībā un ne gaismā. **3** Tiešām, pret mani Viņš turējis Savu roku arvien atkal cauru dienu. **4** Manu miesu un manu ādu Viņš darījis vecu, manus kaulus Viņš satricieš. **5** Viņš pret mani cēlis un ap mani stādījis žulti un rūgtumu. **6** Tumsā Viņš mani nolicis, tā kā tos, kas sen miruši. **7** Viņš mani aizmūrējis, ka es nevaru iziet, Viņš mani licis grūtos pinekļos. **8** Un jebšu es saucu un brēcu, tomēr Viņš aizslēdz Savas ausis priekš manas lūgšanas. **9** Viņš manu celu aizmūrējis ar izcirstiem akmeņiem, Viņš manas tekas aizķilājis. **10** Viņš ir glūnējis uz mani kā lācis, kā lauva slepenās vietās. **11** Viņš man no ceļa licis noklīst, Viņš mani saplosījis, Viņš mani postījis. **12** Viņš savu stopu uzvīcīs un mani bultai licis par mērķi. **13** Viņš savas bultas iešāvis manās ikstīs. **14** Es visiem saviem laudim esmu par apsmieklu, viņiem par dziesmiņu cauru dienu. **15** Viņš mani ēdinājis ar rūgtumiem, Viņš mani dzirdinājis ar vērmeleņiem. **16** Viņš manus zobus ar zvīrgdziem(grants akmeņiem) sagrūdis, Viņš mani aprausis ar pelniem. **17** Tu manai dvēselei esi atņēmis mieru, man labums jāaizmirst. **18** Tad es saciju: mana drošība un mana cerība uz To Kungu ir pagalam. **19** Piemini manas bēdas un manu grūtumu, tās vērmeles un to žulti. **20** Pieminēdama to piemin mana dvēsele un zemojās iekš manis. **21** To es likšu pie savas sirds, tāpēc es gribu cerēt. **22** Tā Kunga žēlastība to dara, ka mēs vēl neesam pagalam, jo Viņa apžēlošanās ir bez gala. **23** Tā ir ik ritu jauna, Tava uzticība ir ļoti liela. **24** Tas Kungs ir mana daļa, saka mana dvēsele, tādēļ es gribu cerēt uz Viņu. **25** Tas Kungs ir labs tiem, kas uz Viņu gaida, tai dvēselei, kas Viņu meklē. **26** Tā ir laba lieta, klusā garā gaidīt uz Tā Kunga palidzību. **27** Tas ir labi cilvēkam, ka viņš jūgu nes savā jaunībā. **28** Viņš sēž vientulīs un cieš klusus, kad tam nasta uzlikta, **29** Lai krīt uz savu muti pīšlos, - varbūt vēl cerība, - **30** Lai padod savu vaigu tam, kas viņu sit, un saņem nievāšanas papilnam. **31** Jo Tas Kungs neatmet mūžigi. **32** Bet Viņš gan apbēdina, un tad Viņš apžēlojās pēc Savas lielās žēlastības. **33** Jo ne no Savas sirds Viņš moka un apbēdina cilvēka bērnus. **34** Kad apakš kājām min visus cietumniekus virs zemes, **35** Kad loka vīra tiesu tā Visuaugstākā priekšā, **36** Kad pārgroza

cilvēka tiesu, vai Tas Kungs to nerēdz? **37** Kas ko sacījis un tas noticis, ko Tas Kungs nav pavēlējis? **38** Vai no tā Visuaugstākā mutes nenāk labums un jaunums? **39** Ko tad cilvēks kurn visu savu mūžu? Ikviens lai kurn pret saviem grēkiem. **40** Izmeklēsim un pārbaudīsim savus ceļus un atgriezīsimies pie Tā Kunga. **41** Pacelsim savu sirdi un savas rokas uz Dievu debesīs (sacīdami): **42** Mēs esam grēkojuši un esam bijuši neklausīgi, tāpēc Tu neesi žēlojis. **43** Tu esi ģerbies dusmībā un mūs vajājis, nokāvis un neesi žēlojis. **44** Tu ar padebesi esi apsedzies, ka lūgšana neverēja tikt cauri. **45** Tu mūs esi licis par mēsliem un īgnumu tautu vidū. **46** Visi mūsu ienaidnieki atpleš savu muti pret mums. **47** Bailes un bedre nāk pār mums, nelaime un posts. **48** Manas acis plūst kā ūdens upes manas tautas meitas posta dēļ. **49** Manas acis plūst un nevar stāties, mitēšanās nav, **50** Tiekmē Tas Kungs no debesīm skatisies un nems vērā. **51** Mana aks dara grūti manai dvēselei visu manas pilsētas meitu dēļ. **52** Mani ienaidnieki vajāt mani vajājuši kā putnu bez vainas. **53** Tie manu dzīvību nomaitājuši bedrē un akmeņus metuši uz mani. **54** Ūdenji plūda pār manu galvu; tad es saciju: nu esmu pagalam. **55** Es piesaucu, ak Kungs, Tavu vārdu no dzīlās bedres, **56** Un Tu paklausīji manu balsi. Tu neapslēpi Savu ausi no manām vaimanām, no manas kliegšanas. **57** Tu nāci tuvu klāt tai dienā, kad es Tevi piesaucu, un sacīj: "Nebisties!" **58** Tu, Kungs, iztiesā manas dvēseles tiesu, Tu izpestī manu dzīvību. **59** Tu, Kungs, redzi to netaisnību, kas man notiek, - tiesītu manu tiesu! **60** Tu redzi visu viņu atriebšanos, visas viņu domas pret mani. **61** Tu, Kungs, dzirdi viņu nievāšanu, visas viņu domas pret mani, **62** Manu pretinieku lūpas un viņu domas pret mani cauru dienu. **63** Lūko jel: Vai tie sēž vai ceļas, es esmu viņu dziesmiņa. **64** Tu tiem atmaksāsi, Kungs, maksu pēc viņu roku darbiem. **65** Tu tiem dosi apostulbotu sirdi, - Tavi lāsti lai ir pār viņiem! **66** Tu tos vajāsi ar dusmību un tos izdeldēsi apakš Tā Kunga debesīm.

4 Kā zeltam spožums zudis un šķīstam zeltam jaukums, svētās vietas akmeņi izkaisīti visos ielu stūros! **2** Cīānas dārgie bērni, kas bija līdzīgi šķīstam zeltam, kā tie nu top turēti par māla traukiem, par podnieka rokas darbu! **3** Pat zvēri dod krūti un zidina savus bērnus; bet manas tautas meita palikusi nežēliga, tā kā strausi tuksnesi. **4** Zidama bērna mēle līp pie zoda no tvīkšanas, bērniņi prasa maizes, bet neviena nav, kas tiem to lauž. **5** Kas gardumus ēda, nu pamirst pa ielām; kas purpurā uzaudzināti, tie nu apkampj mēslus. **6** Un manas tautas meitas noziegums ir lielāks, nekā Sodomas grēki, kas piepeši tapa apgāzta, nevienam nepieliekot rokas. **7** Viņas lielkungi bija spožāki nekā sniegs un baltāki nekā piens, viņu ģimis bija sārtāks nekā krelles, tie bija skaisti kā safirs. **8** Bet nu viņu ģimis tunīsāks nekā melnumi, kas tos nepazīst uz ielām; un viņu āda līp pie viņu kauliem, - tā ir izkaltusi kā malka. **9** Zobena nokautie ir jo laimīgi nekā bada nokautie, jo šie pamirst kā nodurīt, tādēļ ka nav zemes augļu. **10** Žēlīgu sievu rokas vārījušas savus bērnus, tie viņām bijuši par barību manas tautas meitas postā. **11** Tas Kungs izdarījis Savu bardzību, Viņš izgāzīs Savas dusmības karstumu un Cīānā iedzedzinājis uguri, kas aprījis viņas pamatus. **12** To nebija ticējuši zemes kēniņi, nedz kāds no pasaules iedzīvotājiem, ka pretinieki un ienaidnieki ieies pa Jeruzālemes vārtiem. **13** Bet tas noticis

viņas praviešu grēku dēļ, viņas priesteru noziegumu dēļ, tie viņas vidū izlējuši taisno asinis. **14** Tie skraidīja šurp un turp kā akli pa ielām, sagānīti asinīm, tā ka nevarēja aizskart viņu drēbes. **15** Un tiem sauca: atkāpjaties, jūs nešķistie, atkāpjaties, atkāpjaties, neaizskariet nekā! Kad tie nu skrēja, maldijās, tad starp pagāniem sacija: tiem vairs ilgāki nebūs mist. **16** Tā Kunga dusmība tos izkaisījusi, Viņš tos vairs neuzlūkos; tie priesterus nav cienījuši un vecus nav žēlojuši. **17** Mūsu acis vēl īgst, skatidamās pēc mūsu palīga, kas veltīgs, mēs gaidīt gaidām uz tautu, kas nevar izglābt. **18** Tie mūsu pēdas dzinuši, ka nevarējam staigāt pa savām ielām; mūsu gals ir tuvu, mūsu dienas ir pagalam, jo mūsu gals atnācis. **19** Mūsu dzinēji bijuši čaklāki nekā ērgli apakš debess, tie mūs vajājuši pa kalniem, tuksnesi tie mums likuši valgus. **20** Tā Kunga svaidītais, uz ko mūsu dzīvība stāvēja, ir gūstīts viņu bedrē, par ko sacījām: apakš viņa ēnas dzīvosim starp pagāniem. **21** Priecājies un liksmojies, Edoma meita, Uc zemes iedzīvotāja! Tomēr tas bīķeris nāks pie tevis arīdzan, tu piedzerties un tapsi kauna. **22** Tavs noziegums ir deldēts, Ciānas meita, Viņš tevi vairs neliks aizvest. Bet tavu noziegumu, Edoma meita, Viņš piemeklēs, tavus grēkus Viņš atklās.

5 Piemini, Kungs, kas mums noticeis, skaties un uzlūko mūsu kaunu. **2** Mūsu mantas tiesa svešiniekim kļuvusi, mūsu nami ārzemniekiem. **3** Mēs esam bāriņi bez tēva, mūsu mātes ir kā atraitnes. **4** Savu ūdeni mēs dzeram par naudu, savu malku pērkam par maksu. **5** Mēs topam vajāti pār kaklu pār galvu, mēs esam noguruši, dusas mums nav. **6** Mēs esam devušies rokā ēģiptiešiem un Asiriešiem, lai dabūtu maizes paest. **7** Mūsu tēvi apgrēkojušies, un to vairs nav, bet mēs nesam viņu noziegumus. **8** Kalpi valda pār mums, un neviena nav, kas mūs izglābj no viņu rokām. **9** Mums sava maize jāatved ar nāves bailēm, tuksneša zobena priekšā. **10** Mūsu āda ir nomelnējusi kā ceplī no tāda briesmīga bada. **11** Sievas Ciānā apsmietas, jaunavas Jūda pilsetās. **12** Lielkungi caur viņu roku ir pakārti, un vecaju vaigs nav turēts godā. **13** Jaunekļus dzen pie malšanas, un puiši kļūp malku nesdami. **14** Vecaji atstājās no vārtiem un jaunekļi no savām dziesmām. **15** Mūsu sirds liksmība ir pagalam, mūsu diešana palikusi par vaimanām. **16** Mūsu galvas kronis nokritis, - ak vai mums, ka esam grēkojuši! **17** Tādēļ mūsu sirds gurdena, tādēļ mūsu acis palikušas tumšas; **18** Ciānas kalna dēļ, kas izpostīts, ka lapsas pār to tekā. **19** Tu, Kungs, paliec mūžīgi, Tavs godības krēsls līdz radu radiem. **20** Kādēļ Tu mūs mūžam gribi aizmirst, kāpēc Tu mūs tik ilgi gribi atstāt? **21** Kungs, atgriezi mūs pie Tevis, tad atgriezīsimies, atjauno mūsu dienas, tā kā vecos laikos. **22** Jeb vai Tu mūs pavismēs atmetis un tik loti par mums apskaities?

Ecechiela

1 Un notikās trīsdesmitā gadā, ceturtā mēnesī, piektā mēneša dienā, kad es biju starp tiem aizvestiem pie Ķebaras upes, tad debesis atvērās, un es redzēju Dieva parādīšanas. **2** Piektā mēneša dienā (tas bija tas piektais gads pēc kēniņa Jojaķima aizvešanas cietumā), **3** Tā Kunga vārds notika uz Ecehiēli, Buzus dēlu, priesteri Kaldeju zemē, pie Ķebaras upes, un Tā Kunga roka nāca pār viņu. **4** Tad es skatijos, un redzi, vētra nāca no ziemeļa pusē un liels padebesis, un uguņi laistījās un spožums tam bija visapkārt, un pašā vidū spulgoja kā gaišs zelts no uguns. **5** Un no viņa vidus rādījās tā kā četri dzīvi radījumi, un tie izskatījās pēc cilvēku līdzības. **6** Un ikvienam no viņiem bija četri vaigi, un ikvienam bija četri spārni. **7** Un viņu kājas bija taisnas un viņu pēdas bija kā teļa nagi un spīdēja kā gludēna vara spožums. **8** Un cilvēku rokas bija apakš viņu spārniem viņu četros sānos, un visiem četriem bija savi vaigi un savi spārni. **9** Viņu spārni bija salikti viens pie otra. Kad tie gāja, tad tie negriezās, ikkatrs gāja taisni uz priekšu. **10** Un viņu vaigu izskats (priekšā) bija visiem četriem cilvēka vaigs un pa labo roku lauvas vaigs, un pa kreiso roku bija visiem četriem vērša vaigs un ērgla vaigs visiem četriem (iekšpusē). **11** Un viņu vaigi un viņu spārni augšā Šķirās; ikvienam divi (spārni) sitās kopā un divi apkālaja viņu miesas. **12** Un tie gāja ikviens taisni uz priekšu; kurp gars dzinās, turp tie gāja un neapgriezās iedami. **13** Un izskats šiem dzīviem bija kā degošu oglu izskats, kā lāpu spīdums; šis uguns spulgoja to dzīvo starpā. Un tām uguņim bija spožums, un no tā uguns izšāvās zibeņi. **14** Un tie dzīvie šāvās šurp un turp kā zibeņi zibēdamī. **15** Un es uzskatīju tos dzīvos, un redzi, zemē pie tiem dzīviem bija pa skritulim viņu četru vaigu priekšā. **16** Skritula izskats un viņu darbs bija kā topāza izskats un visiem četriem bija vienāds izskats, un viņu izskats un viņu darbs bija tā kā būtu skritulis iekš skritulā. **17** Iedami tie gāja uz savām četrām pusēm; tie neapgriezās, kad tie gāja. **18** Un viņu loki bija augsti un briesmīgi, un viņu loki bija pilnī acu visapkārt pie visiem četriem skrituļiem. **19** Un kad tie dzīvie gāja, tad tie skrituļi tiem gāja līdz, un kad tie dzīvie no zemes pacēlās, tad arī tie skrituļi pacēlās. **20** Kurp gars dzinās, turp tie gāja pēc gara dzišanās, un tie skrituļi tiem pacēlās līdz; jo to dzīvo gars bija iekš tiem skrituļiem. **21** Kad tie gāja, tad arī šie gāja, un kad tie stāvēja, tad arī šie stāvēja; un kad tie no zemes pacēlās, tad arī tie skrituļi tiem pacēlās līdz; jo to dzīvo gars bija iekš tiem skrituļiem. **22** Un virs to dzīvo galvām bija tā kā debess izplatījums, bijājams, kristāla izskatā, augšā plētās pār viņu galvām. **23** Un apakš šī izplatījuma viņu spārni bija pacelti vienam pret otru, ikvienam divi spārni, kas apsedza viņu miesas vienā pusē un otrā pusē. **24** Un tiem ejot es dzirdēju viņu spārnu troksni, ik kā varenu ūdeņu krāšanu, kā tā Visuvarenā balsi, kā ļaužu bara troksni, kā kara spēka troksni. Un kad tie stāvēja, tad tie savus spārnus nolaida. **25** Un balss atskanēja no tā izplatījuma, kas virs viņu galvām; kad tie stāvēja, tad tie savus spārnus nolaida. **26** Un uz tā izplatījuma viers viņu galvām bija redzams kā godības krēsls, kā safira akmeņu izskats, un uz tā godības krēsla bija tā kā cilvēks, kas uz tā sēdēja. **27**

Un es redzēju tā kā gaiša zelta spožumu, kā uguns liesmas visapkārt un iekšā, no viņa gurniem uz augšu un no viņa gurniem uz apakšu es redzēju kā uguni, un spožums viņam bija visapkārt. **28** Tā kā varaviksne, kas padabešos stāv lietus laikā, tāds bija tas spožums visapkārt. Tā izskatījās Tā Kunga godības līdzība. Un kad es to redzēju, tad es kritu uz savu vaigu, un dzirdēju viena runātāja balsi.

2 Un Viņš sacīja uz mani: Cilvēka bērns, stājies kājās, tad Es ar tevi runāšu. **2** Un kad Viņš uz mani runāja, tad nāca gars iekš manis un cēla mani kājās, un es dzirdēju To, kas uz mani runāja. **3** Un Viņš sacīja uz mani: Cilvēka bērns, Es tevi sūtu pie Israēla bērniem, pie tiem stūrgalvīgiem ļaudīm, kas sacēlušies pret Mani; viņi un viņu tēvi no Manis atkāpušies līdz šai pašai dienai. **4** Un tie bērni ir stūrgalvji un cietām sirdīm: Es tevi sūtu pie tiem, un tev būs uz tiem sacīt: tā saka Tas Kungs Dievs. **5** Un vai tie klausā, vai neklausā - jo tie ir pārgalvju suga - taču tiem būs zināt, ka pravietis ir viņu vidū. **6** Bet tu, cilvēka bērns, nebīsties no tiem un nebīsties no viņu vārdiem; jebšu dadži un ērkšķi ap tevi, un tu dzīvo pie skorpioniem, tomēr nebīsties no viņu vārdiem un neiztrūksties no viņu vaiga; jo tie ir atkāpēju suga. **7** Un tev būs Manus vārdus uz tiem runāt, vai tie klausā, vai neklausā; jo tie ir stūrgalvji. **8** Bet tu, cilvēka bērns, klausī, ko es tev sakū: neesi neklausīgs, tā kā tā nepaklausīgā tauta. Atver savu muti un ēd, ko es tev dodu. **9** Tad es redzēju, un raugi, roka pret mani bija izstiepta, un redzi, iekš tās bija satīta grāmata. **10** Un viņš to attaisīja manā priekšā, un tā bija aprakstīta iekšpusē un ārpusē, un tur bija uzrakstītas raudu dziesmas, nopūtas un vaimanas.

3 Un Viņš sacīja uz mani: Cilvēka bērns, ēd, kas tavā priekšā, ēd šo satito grāmatu, un ej un runā uz Israēla namu. **2** Tad es atdarīju savu muti, un Viņš man deva ēst to satito grāmatu. **3** Un Viņš sacīja uz mani: Cilvēka bērns, dod savam vēderam ēst un pildi savas iekšas ar šo satito grāmatu, ko Es tev dodu. Tad es ēdu, un tas bija manā mutē tik salds kā medus. **4** Un Viņš sacīja uz mani: Cilvēka bērns, ej pie Israēla nama un runā uz tiem Manus vārdus. **5** Jo tu netopi sūtīts pie ļaudīm, kam tumša valoda un grūta mēle, bet uz Israēla namu, **6** Ne pie lielām tautām, kam tumšas valodas un grūtas mēles, kuru vārdus tu nevari saprast; bet pie tiem Es tevi esmu sūtījis, tie tevi var saprast. **7** Bet Israēla nams negribēs tevi klausīt, tāpēc ka tie Mani negrib klausīt. Jo visam Israēla namam ir bieza pierē un cieta sirds. **8** Redzi, tavu vaigu Es daru cietu kā viņu vaigu, un tavu pieri biezū kā viņu pieri. **9** Tavu pieri Es esmu darījis kā dimantu, cietāku pār klinti. Nebīsties no tiem un neiztrūksties no viņu vaiga; jo tie ir atkāpēju suga. **10** Un Viņš sacīja uz mani: Cilvēka bērns, nēm pie sirds visus Manus vārdus, ko Es uz tevi runāšu, un klausies tos ar savām ausīm. **11** Un ej pie tiem aizvestiem, pie savu ļaužu bērniem, un runā uz tiem un saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs; - vai tie nu klausā, vai neklausā. **12** Tad Tas Gars mani pacēla, un es dzirdēju aiz sevis liela trokšņa balsi, kad Tā Kunga godība pacēlās no savas vietas, **13** Un (es dzirdēju) to dzīvo spārnus, kas viens pie otra sniedzās, un to skrituļu ribēšanu viņiem līdzās un liela trokšņa skaņu. **14** Tad Tas Gars mani pacēla un mani aizņēma, un es gāju rūgti sava gara karstumā, bet Tā Kunga roka bija

pār mani stipra. **15** Un es nonācu uz Telabību pie tiem aizvestiem, kas dzīvoja pie Ķebaras upes, un paliku tur, kur tie dzīvoja, un paliku tur viņu vidū septījas dienas loti noskumis. **16** Un pēc septiņām dienām Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **17** Cilvēka bērns, Es tevi esmu licis par sargu Israēla namam, ka tev no Manas mutes būs klausīties to vārdū un viņiem no Manas puses piekodināt. **18** Kad Es saku uz bezdievīgo: tu mirdams mirsi, - un tu viņu nepamāci un nerunā, ka tu bezdievīgo atgriezi no viņa bezdievīgā ceļa un viņu paturi dzīvu, tad bezdievīgais nomirs savā noziegumā, bet viņa asinis Es prasīšu no tavas rokas. **19** Bet kad tu bezdievīgo pamāci un viņš neatgriežas no savas bezdievības un no sava bezdievīgā ceļa, tad viņš nomirs savā noziegumā, bet tu savu dvēseli esi izglābis. **20** Un kad taisnais nogriežas no savas taisnības un dara ļaunu, tad Es viņam likšu piedauzities, un tas mirs; kad tu viņu neesi pamācījis, tad viņš nomirs savos grēkos, un viņa taisnība, ko viņš darījis, netaps pieminēta, bet viņa asinis Es prasīšu no tavas rokas. **21** Bet kad tu taisno pamāci, ka tam taisnami nebūs grēkot, un viņš negrēko, tad viņš tiešām dzīvos, tāpēc ka tas ir tapis pamācīts, un tu savu dvēseli esi izglābis. **22** Un Tā Kunga roka bija tur uz manis, un Viņš uz mani sacīja: celies, ej ārā ielejā, un tur Es ar tevi runāšu. **23** Kad es cēlos un izgāju ielejā, un redzi, tur stāvēja Tā Kunga godība, tā kā tā godība, ko es biju redzējis pie Ķebaras upes. Un es nokritu uz savu vaigu. **24** Kad gars nāca iekš manis un mani cēla kājās, un Viņš runāja uz mani un sacīja uz mani: ej, ieslēdzies savā namā. **25** Un redzi, tu cilvēka bērns, tev apliks virves, un tevi ar tām saistīs, un tu no tām nevarēsi noiet viņu vidū. **26** Un Es tavai mēlei likšu pielipt pie zoda, un tu paliksi mēms un tiem nebūsi par pārmācītāju; jo tie ir atkāpēju suga. **27** Bet kad Es ar tevi runāšu, tad Es atdarīšu tavu muti, un tev būs sacīt uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs! Kas kausa, lai kausa, un kas neklausā, lai neklausā; jo tie ir atkāpēju suga.

4 Un tu cilvēka bērns, nem sev kieģeli un liec to savā priekšā un raksti uz to Jeruzālemes pilsētu. **2** Un taisi aplēgerēšanu pret to un uztaisi bulverķus(ielenkšanas torņi) pret to un uzmet valni pret to un nostādi karaspēku pret to un liec tai āžus(mūru dragājamais) visapkārt. **3** Un nem sev dzelzs pannu un liec to par dzelzs mūri starp sevi un pilsētu, un griez savu vaigu pret to, un tā lai tā top apsēsta, un tu to apsēdi. Tā lai ir zime Israēla namam. **4** Un tu gulies uz saviem kreisiem sāniem un liec uz tiem Israēla nama noziegumu; pēc to dienu skaita, cik uz tiem gulēsi, tev būs nest viņu noziegumu. **5** Jo Es tos gadus, cik viņi grēkojuši, tev skaitīšu par dienām, trīssimt deviņdesmit dienas; tik ilgi tev būs nest Israēla nama noziegumu. **6** Un kad tu šās pabeigsi, tad gulies otru reizi uz saviem labiem sāniem un tev būs nest Jūda nama noziegumu četrdesmit dienas; Es tev dodu ik dienu par ik gadu. **7** Un griez savu vaigu un savu atlēsto elkonī pret apsēsto Jeruzālemi, un sludini pret viņu. **8** Un redzi, Es tev aplikšu virves, ka nevarēsi grozīties no vieniem sāniem uz otriem, kamēr būsi pabeidzis savas aplēgerēšanas(aplenkuma) dienas. **9** Un tu nem sev kviešus un miežus un pupas un lēcas, putraimus un rūdzus, un liec tos traukā, un taisi sev no tiem maizi, pēc to dienu skaita, cik tu gulēsi uz saviem sāniem, ka tev ir ko ēst trīssimt un deviņdesmit dienas. **10**

Tava barība, ko tu ēdisi, lai sver divdesmit sēkļus uz dienu; savos laikos tev to būs ēst. **11** Arī ūdeni tev būs dzert ar mēru, inna sesto tiesu, savos laikos tev to būs dzert. **12** Un tev būs ēst miežu karas, un tās cept uz cilvēka sūdiem priekš viņu acīm. **13** Un Tas Kungs sacīja: Israēla bērni tāpat ēdis savu maizi nešķistu starp tiem pagāniem, kurp Es tos aizdzīšu. **14** Tad es sacīju: ak Kungs, Dievs! Redzi, mana dvēsele nekad nav sagānījusies, jo no savas jaunības es neesmu ēdis ne maitu, ne saplošitu, un neganta galā nav nākusi manā mutē. **15** Un Viņš uz mani sacīja: redzi, Es tev atvēlu nemt lopu sūdus cilvēku sūdu vietā, uz kuriem tev būs sataisīt savu maizi. **16** Un Viņš uz mani sacīja: cilvēka bērns! Redzi, Es atnemēšu maizes padomu Jeruzālemē, un tie maizi ēdis pēc svara un ar sirdēsti, un dzers ūdeni ar mēru un ar izbailēm, **17** Tādēļ ka tiem būs maizes un ūdens trūkums, un tie iztrūksies viens ar otru un ies bojā savos noziegumos.

5 Un tu, cilvēka bērns, nem sev asu nazi, bārdas dzinēja nazi tev būs nemt, un nodzen ar to savu galvu un savu bārdu; pēc nem svarus un dali tos (matus). **2** Trešo tiesu sadedzini ar uguni pilsētas vidū, kad aplēgerēšanas dienas pagalam; trešo tiesu nem un sacērt to ar zobenu viņai visapkārt, un trešo tiesu izkaisi vēja, un Es izvilkšu zobenu viņiem pakal. **3** Un nem no tiem kādu mazumiju un iesieni to savas drēbes stūri, **4** Un nem vēl no tiem un iemet uguni un sadedzini tos ar uguni; no tiem izties uguns pār visu Israēla namu. **5** Tā saka Tas Kungs Dievs: šī ir Jeruzāleme, ko Es esmu iecēlis vidū starp pagāniem, un viņai visapkārt ir zemes. **6** Bet viņa turējās pretī Manām tiesām, noziegdamās vairāk nekā pagāni, un Maniem likumiem nekā tās valstis, kas viņai visapkārt; jo tie ir atmetuši Manas tiesas un nav staigājuši Manos likumos. **7** Tādēļ Tas Kungs Dievs tā saka: Tāpēc ka jūs vairāk trakojāt nekā tie pagāni, kas apkārt ap jums, un Manos likumos nestāigājāt un nedarijāt Manas tiesas un nedarijāt arī pēc to pagānu tiesām, kas apkārt ap jums, - **8** Tāpēc Tas Kungs Dievs tā saka: redzi, Es (celšos) pret tevi, tiešām, Es pats! Tavā starpā Es turēšu tiesu priekš pagānu acīm. **9** Un Es darišu tavā starpā, kā Es vēl neesmu darijis un kā vairs nedarišu, visu tavu negantību dēl. **10** Tāpēc tevi ēdis savus bērnus tavā starpā, un bērni ēdis savus tēvus, un Es tavā starpā turēšu tiesu un visus tavus atlikušos izkaisīšu visos vējos. **11** Tādēļ, tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka tu esi sagānījusi Manu svēto vietu ar visādiem gānekļiem un ar visādu negantību, tad Es cirpšu, un Mana aks nežēlos, un Es netaupišu. **12** Trešā tiesa no tevis nomirs ar mēri un izniķis tavā starpā badā, un trešā tiesa kritīs caur zobenu visapkārt ap tevi, un trešo tiesu Es izkaisīšu visos vējos, un Es izvilkšu zobenu tiem pakal. **13** Tā Mana dusmība pilnīgi notiks un Mana bardzība izgāzīsies uz viņiem, un Es pie tiem atriebšos, un tie sajutīs, ka Es esmu Tas Kungs, kas Savā karstumā runājis, kad Savu bardzību pret tiem pilnīgi būšu parādījis. **14** Es tevi likšu par tuksnesi un par kaunu starp tiem pagāniem, kas visapkārt ap tevi, priekš visu to acīm, kas iet garām. **15** Un tu būsi par apsmieklu un kaunu, par mācību un biedēki tiem pagāniem, kas visapkārt ap tevi, kad Es tevi sodīšu dusmībā un bardzībā un ar briesmīgām sodībām, - Es Tas Kungs to esmu runājis, - **16** Kad Es izsūtišu pret tiem niknas bada bultas, kas

nomaitās, ko Es izsūtīšu jūs nomaitāt; un Es vairošu badu pār jums un jums atņemšu maizes padomu. **17** Un Es pār jums sūtīšu badu un niknus zvērus, tie laupīs tavus bērnus; un mēris un asinis ies apkārt tavā starpā, un Es vedīšu zobenu pār tevi; Es Tas Kungs to esmu runājis.

6 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Cilvēka bērns! Griez savu vaigu pret Israēla kalniem un sludini pret tiem **3** Un saki: Israēla kalni, klausāties Tā Kunga Dieva vārdu! Tā saka Tas Kungs Dievs uz kalniem un pakalniem, uz upēm un ielejām: redzi! Es vedu pār jums zobenu un izdeldu jūsu elku altārus. **4** Un jūsu altāri taps nopostīti un jūsu saules stabi nolauzti, un es gāzīšu jūsu nokautos jūsu elku priekšā. **5** Un Es nodošu Israēla bērnu trūdus viņu elku priekšā un kaisīšu jūsu kaulus ap jūsu altāriem. **6** Visur, kur jūs mājojat, pilsētas būs postītas un elku kalni atstāti, jo jūsu altāri būs sagāzti un nopostīti un jūsu elki būs salauzti un izdeldēti, un jūsu saules stabi tiks nocirsti un jūsu darījumi iznīcināti. **7** Un jūsu vidū gulēs nokauti, un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs. **8** Bet Es (kādus) atlicināšu, ka jums paliek, kas zobenam izmūk starp pagāniem, kad jūs tapsiet izkaisīti pa zemēm. **9** Tad jūsu izglātie mani pieminēs starp pagāniem, kur tie būs cietumā, kad Es būšu salauzis viņu mauku sirdis, kas no Manis atkāpušās, un viņu acis, kas mauko pakaļ viņu elkiem, un tiem riebsies tas ļaunums, ko tie darijuši visās savās negantibās. **10** Un tiem būs samanīt, ka Es esmu Tas Kungs; Es nebūt neesmu velti runājis, ka viņiem darišu šo ļaunu. **11** Tā saka Tas Kungs Dievs: sasit savas rokas un sit ar kāju pie zemes un sauc: ak vai! Pār visām niknām Israēla nama negantibām, jo tie kritīs caur zobenu, caur badu un caur mēri. **12** Kas tālu, tas kritīs caur mēri, un kas tuvu, tas kritīs caur zobenu, bet kas atlīksies un izglābīsies, nomirs badā. Tā Es pret tiem izdarīšu savu bardzību. **13** Tad jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, kad viņu nokautie gulēs viņu elku priekšā ap viņu altāriem pa visiem augstiem pakalniem, pa visiem kalnu galiem un apakš višiem zaļiem kokiem un apakš višiem kupliem ozoliem, tais vietās, kur tie saldu smaržu upurēja višiem saviem elkiem. **14** Un Es izstiepšu savu roku pār viņiem, un darišu zemi par postāžu un tuksnesi vairāk nekā Diblas tuksnesi, visur, kur viņi mājo; un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs.

7 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2** Un tu, cilvēka bērns, tā Tas Kungs Dievs saka par Israēla zemi: gals, gals nāk pār tiem četriem zemes stūriem! **3** Nu nāk gals pār tevi, jo Es sūtīšu savu dusmību pret tevi, un tevi sodīšu pēc taviem ceļiem un atmaksāšu tev par visām tavām negantibām. **4** Un Mana acs tevi nežēlos, un Es netaupīšu, bet Es tev darišu pēc taviem ceļiem, un atmaksāšu tavas negantibas, un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs. **5** Tā saka Tas Kungs Dievs: nelaimē, redzi, nelaimē vien nāk! **6** Gals nāk, gals nāk, tas ir uzmodes pret tevi, redzi, tas nāk! **7** Tavs liktenis nāk, zemes iedzīvotājs. Laiks nāk, diena ir tuvu, troksnis, ne gaviles uz kalniem. **8** Nu Es drīz gribu izgāzt Savu bardzību pār tevi un izdarīt Savu dusmību pret tevi un tevi sodit pēc taviem ceļiem un atmaksāt tev visas tavas negantibas. **9** Un Mana acs nežēlos, un Es netaupīšu; pēc taviem ceļiem Es tev došu un tavas negantibas Es tev atmaksāšu, un jūs samanīsiet, ka Es esmu

Tas Kungs, kas sit. **10** Redzi, diena, redzi, tā nāk, liktenis nāk; rīkste zied, lepnība zaļo. **11** Varas darbs ir uzaudzis par rīksti bezdievībai, neviens no tiem neatlikties, neviens no viņu draudzes, neviens no viņu pulka, nekādas ūzelabas par tiem. **12** Laiks nāk, diena nāk. Lai pircējs nepriecījās, un pārdevējs lai nenoskumst; jo bardzība nāk pār visu viņas draudzi. **13** Jo pārdevējs neatdabūs, ko pārdevīs, jebšu vēl dzīvos; jo tā parādišana nebūs velti notikusi pār visu viņas draudzi, un neviens, kas noziegumā, neizglābs savu dzīvību. **14** Lai pūš ar trumetēm un visu dara gatavu, tomēr nebūs, kas ies karā; jo mana dusmība ir pār visu viņas draudzi. **15** Zobens ir ārā, un mēris un bads ir iekšā. Kas laukā, tas nomirs caur zobenu, un kas pilsētā, to aprīs bads un mēris. **16** Un viņu bēgli, kas izbēg, būs kalnos un visi vaidēs kā baloži ielejā, ikkatrīs sava nozieguma dēļ. **17** Visas rokas nogurs un visi ceļi sašķuks. **18** Tie apvilks maisus, un bailība tos apkāls, un pār visiem viņu vaigiem būs kauns un visas viņu galvas būs plikas. **19** Tie izmetīs savu sudrabu uz ielām, un viņu zelts būs par sūdiem, viņu sudrabs un viņu zelts tos nevarēs izglābt Tā Kunga dusmības dienā. Ar to tie nepieēdinās savu dvēseli, nedz pildīs savu vēderu; jo tas tiem bija par agrēcību, ka noziedzās. **20** Ar savu skaisto glītumu tie dzinuši lepnību, un no tā taisījuši savus negantos tēlus, savus riebīgos elkus. Tāpēc Es to tiem esmu darijis par sūdiem. **21** Un Es to nodošu svešiem rokā par laupījumu, un bezdievīgiem virs zemes, ka tie to laupa un ka tie to sagāna. **22** Un Savu vaigu Es no tiem gribu nogriezt, ka tie Manu mantu sagāna, un postītāji pār to nāks un to sagāni. **23** Taisi kēdes, jo zeme ir pilna asins grēku, un pilsēta pilna varas darbu. **24** Tāpēc Es atvedīšu no pagāniem tos niknākos, tie viņu namus iemantos, un to vareno lepnībai Es darišu galu, viņu svētekļi tiks sagānīti. **25** Posts klāt; mieru meklēs, bet nav. **26** Bēdas nāks pār bēdām un vēsts pār vēsti; tad meklēs parādišanas no praviešiem, bet bauslība iznīks priesteriem un padoms vecajiem. **27** Ķeniņš bēdāsies, un lielkungi būs apģērbīti izbailem, un tās zemes ļaudīm rokas nogurs. Es tiem darišu pēc viņu ceļiem un pēc viņu noplēna Es tos grību sodīt, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs.

8 Un notikās sestā gadā, sestā mēnesī, piektā mēneša dienā: kad es sēdēju savā namā, un Jūda vecajī sēdēja manā priekšā, tad tur Tā Kunga Dieva roka krita uz mani. **2** Un es redzēju, un raugi, tur bija viens, kam gīmis bija kā uguns; no viņa gurniem lejup tas bija kā uguns, un no viņa gurniem augšup tas bija kā debess gaišums un kā gaiša zelta spožums. **3** Un Viņš izstiepa tā kā roku un mani sagrāba pie manas galvas matiem. Un Tas Gars mani pacēla starp zemi un debesi un mani aiznesa Dieva parādišanā uz Jeruzālemi priekš iekšējā pagalma vārtu durvīm, kas stāv pret ziemeli, tur bija vieta tam riebīgam elka tēlam, kas bija par riebšānu. **4** Un redzi, tur bija Israēla Dieva godība tāda pat, kādu es biju redzējis ielejā. **5** Un Viņš uz mani sacīja: cilvēka bērns, pacel jel savas acis pret ziemeli! Un es pacēlu savas acis pret ziemeli, un redzi, pret ziemēla pusī pie altāra vārtiem bija šis riebīgais elks, kur iet iekšā. **6** Un Viņš sacīja uz mani: cilvēka bērns, vai tu redzi, ko tie dara, tās lielās negantibas, ko Israēla nams šeit dara, ka Man jāatstāj Sava svētā vieta? Bet tu redzēsi vēl lielākas negantibas. **7** Tad Viņš mani veda pie pagalma durvīm; un

es redzēju, un raugi, tur bija caurums sienā. **8** Un Viņš sacīja uz mani: cilvēka bērns, lauzies jel caur to sienu! Un es lauzos caur to sienu, un redzi, tur bija durvis. **9** Tad Viņš sacīja uz mani: ej iekšā un redzi tās niknās negantības, ko tie še dara. **10** Un es gāju iekšā un skatījos, un redzi, tur bija visādas bildes no līdējiem tārpriem un negantīmiem lopiem, visādi Israēla nama elkadiem, rakstīti pie sienas visapkārt. **11** Un septiņdesmit viri no Israēla nama vecajiem un Jazaniju, Safana dēls, šo vidū, stāvēja viņu priekšā, un ikviens bija rokā sava kvēpināmās traucks, un smaržīgu dūmu mākonis cēlās uz augšu. **12** Tad Viņš sacīja uz mani: vai tu redzi, cilvēka bērns, ko Israēla nama vecajai dara tumsībā, ikviens savā elku kambari? Jo tie saka: Tas Kungs mūs neredz, Tas Kungs zemi atstājis. **13** Un Viņš sacīja uz mani: tu vēl redzēsi lielas negantības, ko tie dara. **14** Un Viņš mani veda pie Tā Kunga nama vārtu durvīm, kas pret ziemeli, un redzi, tur sēdēja sievas, tās apraudāja Tamusu. **15** Un Viņš uz mani sacīja: vai tu to redzi, cilvēka bērns? Tu redzēsi vēl lielākas negantības nekā šīs. **16** Un Viņš mani ieveda Tā Kunga nama iekšējā pagalmā, un redzi, pie Tā Kunga nama durvīm starp priekšnamu un altāri bija kādi divdesmit pieci vīri, ar muguru pret Tā Kunga namu un ar vaigu uz ritiem, un tie klanījās pret rīta pusi saules priekšā. **17** Tad Viņš uz mani sacīja: vai tu to redzi, cilvēka bērns? Vai Jūda namam tā maza lieta, darit tādas negantības, ko tie še dara, ka zemi piepilda ar varas darbu, un arvien atkal Mani kaitina; jo redzi, vīna stīgas tie tur pie sava deguna! **18** Tāpēc Es arīdzan darišu pēc Savas bardzības, un Mana acs nežēlos, un Es nesaudzēšu. Jebšu tie ar stipru balsi kliedz priekš Manām ausīm, tomēr Es tos neklausīšu.

9 Un Viņš sauca priekš manām ausīm ar stipru balsi un sacīja: lai nāk tuvu tie pilsetas piemeklētāji, un ikviens ar saviem kaujamiem ieročiem rokā. **2** Un redzi, seši vīri nāca no augšvārtu ceļa, kas pret ziemeli, ikviens savu kaujamo ieroci rokā. Bet viens vīrs bija viņu vidū, audeklī ģērbies, un rakstāmās lietas pie gurniem. Un tie nāca iekšā un nostājās vara altārim sānis. **3** Un Israēla Dieva godība aizcēlās no tā keruba, virs kā tā bija, pie nama sliekšņa, un sauca tam vīram, kas ģērbies audeklī, kam tās rakstāmās lietas bija pie gurniem. **4** Un Tas Kungs uz viņu sacīja: ej pa pilsētu cauri, pa Jeruzālemi cauri, un apzīmē ar zīmi pie pierēm tos ļaudis, kas nopūšas un vaid par visām šīm negantībām, kas viņu starpā top darītas. **5** Bet uz tiem citiem Viņš sacīja priekš manām ausīm: ejat pa pilsētu viņam pākal un kaujiet jūsu acs lai nežēlo, un nesaudzējet. **6** Nokaujiet sīrmgalvus, jaunekļus un jaunetes un bērnus un sievas, kamēr jūs tos izdeldējat. Bet neaizskariet nevienu no tiem, pie kā tā zīme ir. Un iesāciet no manas svētās vietas. Un tie iesāka pie tiem vecajiem, kas tā nama priekšā bija. **7** Un Viņš uz tiem sacīja: sagāniet to namu un piepildiet tos pagalmus ar nokautiem; iezejiet! Un tie izgāja un sita to pilsētu. **8** Un notikās, kad tie tos sita un es atliku, tad es kritu uz savu vaigu un brēcu un sacīju: ak Kungs, Dievs! Vai Tu visus atlikušos iekš Israēla gribi izdeldēt, izgāzdams Savu bardzību pār Jeruzālemi? **9** Tad Viņš uz mani sacīja: Israēla un Jūda nama noziegums ir ļoti varen liels, un zeme ir ar asinīm piepildīta, un pilsēta ir netaisnības pilna; jo tie saka: Tas Kungs zemi atstājis, un Tas Kungs neredz. **10** Tad ir Mana acs nežēlos, un Es

nesaudzēšu, Es metišu viņu grēkus uz viņu galvu. **11** Un redzi, tas vīrs, kas ģērbies audeklī, kam tās rakstāmās lietas bija pie gurniem, atnesa vēsti atpakaļ un sacīja: es esmu darījis, kā Tu man pavēlējīs.

10 Un es redzēju, un raugi, uz tā izplatījuma pār to kerubu galvām bija kā safira akmens, tā kā goda krēsls redzams pār viņiem. **2** Un Viņš runāja uz to vīru, kas bija ģērbies audeklī, un sacīja: ej iekšā starp tiem skritulīem apakš tiem kerubiem, un pildi savas rokas ar degošām oglēm, kas starp tiem kerubiem, un kaisi tās pār to pilsētu. Un viņš gāja iekšā priekš manām acīm. **3** Un tie kerubi stāvēja tam namam pa labo roku, kad tas vīrs iegāja, un padebesis piepildīja iekšēju pagalmu. **4** Tad Tā Kunga godība pacēlās no tiem kerubiem pie tā nama sliekšņa, un tas nams piepildījās ar padebesi, un tas pagalms bija pilns spožuma no Tā Kunga godības. **5** Un to kerubu spārnu troksni dzirdēja līdz ārējam pagalmmam, kā tā visuvarenā Dieva balsi, kad Tas runā. **6** Un kad Viņš tam vīram, kas ģērbies audeklī, bija pavēlējis un sacījis: nem uguni no tiem skritulīem starp tiem kerubiem, tad viņš gāja iekšā un piestājās pie viena skrituļa. **7** Tad kerubs izstiepa savu roku starp tiem kerubiem pēc tā uguns, kas bija starp tiem kerubiem, un to nēma un deva tam vīram rokā, kas bija ģērbies audeklī, tas to nēma un izgāja ārā. **8** Un tur parādījās pie tiem kerubiem tā kā cilvēka roka apakš viņu spārniem. **9** Tad es redzēju, un raugi, četri skrituļi bija pie tiem kerubiem, pie ikkatra keruba viens skritulis, un tie skrituļi izskatījās kā turkisa akmeni: **10** Un tie četri bija vienādi pēc izskata, tā kā būtu skritulis iekš skrituļa. **11** Ejot tie gāja uz savām četrām pusēm, tie ejot negriezās, bet kurp galva turejās, turp tie gāja pakal, tie ejot negriezās. **12** Un visa viņu miesa un viņu mugura un viņu rokas un viņu spārni un tie skrituļi bija pilni acu visapkārt pie tiem četriem un viņu skritulīem. **13** Tie skrituļi tapa nosaukti viesulis priekš manām ausīm. **14** Un ikviens bija četri vaigi, tas pirmais vaigs bija keruba vaigs, un tas otrs vaigs bija cilvēka vaigs, un tas trešais bija lauvas vaigs, un tas ceturtais bija ērgla vaigs. **15** Un tie kerubi cēlās. Tie bija tie paši dzīvie, ko biju redzējis pie Ķebaras upes. **16** Un kad tie kerubi gāja, tad tie skrituļi gāja viņiem sānis, un kad tie kerubi savus spārnu pacēla, no zemes uz augšu skriet, tad ir tie skrituļi no viņu sāniem nešķirās. **17** Kad tie stāvēja, tad ir sie stāvēja, un kad tie cēlās, tad ir sie cēlās, jo tā dzīvā gars bija iekš tiem. **18** Un Tā Kunga godība gāja nost no tā nama sliekšņa un stāvēja uz tiem kerubiem, **19** Un tie kerubi cilāja savus spārnu un pacēlās no zemes uz augšu priekš manām acīm iziedami, un tie skrituļi gāja viņiem sānis; un tie nostājās pie Tā Kunga nama vārtu durvīm pret rīta pusi, un Israēla Dieva godība bija vīrsū pār viņiem. **20** Sie bija tie dzīvie, ko es redzēju apakš Israēla Dieva pie Ķebaras upes, un es nomanīju, tos esam kerubus. **21** Ikviens bija četri vaigi un ikviens bija četri spārni un apakš viņu spārniem bija kā cilvēku rokas. **22** Un viņu vaigi izskatījās kā tie, ko biju redzējis pie Ķebaras upes, šiem un viņiem bija vienāds izskats; un ikviens gāja taisni uz priekšu.

11 Un Gars mani pacēla un mani nesa pie Tā Kunga nama priekšējiem vārtiem, kas pret rītiem stāv; un

redzi, pie vārtu durvīm bija divdesmit un pieci vīri, un viņu vidū es redzēju Jazaniju, Asura dēlu, un Platiju, Benajas dēlu, ļaužu virsniekus. **2** Un Viņš uz mani sacīja: cilvēka bērns, šie ir tie vīri, kas netaisnību izdomā un dod ļaunu padomu šīni pilsētā. **3** Tie saka: laiks vēl nav klāt, namus celt! Šī (pilsēta) ir tas pods un mēs tā gaļa. **4** Tāpēc sludini pret tiem, sludini, cilvēka bērns! **5** Tad Tā Kunga Gars krita uz mani un uz mani sacīja: runā: tā saka Tas Kungs: jūs, ak Israēla nams, sakāt tā, jo Es zinu, kādas domas jums nāk prātā. **6** Varen daudz ir to, ko esat nokāvuši šīni pilsētā, un viņas ielas jūs esat pildījuši ar nokautiem. **7** Tādēļ Tas Kungs Dievs tā saka: jūsu nokautie, ko jūs viņas vidū esat nogāzuši, tie ir tā gaļa, un šī ir tas pods, bet jūs no viņas vidus izvedis ārā. **8** Jūs bīstaties no zobena, un zobenu Es vedišu pār jums, saka Tas Kungs Dievs. **9** Es jūs no viņas vidus izvedišu ārā un jūs nodošu svešiem rokā un nesišu jums tiesu. **10** Jūs kritisiet caur zobenu, Es jūs sodišu pie Israēla robežām, un jūs samanisiet, ka Es esmu Tas Kungs. **11** Šī (pilsēta) jums nebūs par podu, un jūs nebūsiet par galu viņas vidū; pie Israēla robežām Es jūs gribu sodīt. **12** Un jūs samanisiet, ka Es esmu Tas Kungs, tāpēc ka neesat staigājuši Manos likumos nedz darījuši Manas tiesas, bet turējušies pēc pagānu tiesām, kas jums visapkārt. **13** Un notikās, kad es sludināju, tad Platija, Benajas dēls, nomira. Tad es kritu uz savu vaigu un brēcu ar stipru balsi un sacīju: Ak Kungs Dievs, vai tu pavism galu darīsi Israēla atlikušiem? **14** Tad Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **15** Cilvēka bērns, tie ir tavi brāļi, tavi brāļi, tavi radi, un viss Israēla nams visnotāl ir tie, uz ko Jeruzālemes iedzīvotāji saka: atkāpjaties tālu no Tā Kunga, šī zeme mums ir dota par mantību. **16** Tādēļ saki: tā saka Tas Kungs Dievs: jebšu Es tos tālu esmu aizvedis stārp tautām un tos izkaisījis pa valstīm: taču Es par mazu bridi tiem būšu par svētumu tanīs valstīs, kur tie nākuši. **17** Tādēļ saki: tā saka Tas Kungs Dievs: tiešām, Es jūs sapulcināšu no tām tautām un jūs salasišu no tām valstīm, kur esat izkaisīti, un Es jums došu Israēla zemi. **18** Un tie nāks uz turieni un nems visus viņas gāneklus un višas viņas negantības no tās nost. **19** Un Es tiem došu vienādu sirdi un Es jums došu jaunu garu, un atņemšu to akmens sirdi no viņu miesām un tiem došu miesīgu sirdi, **20** Lai tie staigā Manos likumos un sarga Manas tiesas un tās dara, un tie Man būs par ļaudīm, un Es tiem būšu par Dievu. **21** Bet tiem, kam sirds pēc savu gāneklu un neganto elku prāta dzenās, tiem Es viņu grēkus metīšu uz viņu galvu, saka Tas Kungs Dievs. **22** Tad tie ķerubi pacēla savus spārnus un tie skrītuļi bija viņiem sānis, un Israēla Dieva godība bija virsū pār tiem. **23** Un Tā Kunga godība cēlās no pilsētas vidus un nostājās uz tā kalna, kas pilsētai pret rītiem. **24** Tad Gars mani pacēla un mani aizveda parādišanā un caur Dieva Garu uz Kaldeju pie tiem aizvestiem, un tā parādišana, ko es biju redzējis, no manis nozuda. **25** Un es tiem aizvestiem runāju visus Tā Kunga vārdus, ko Viņš man bija parādījis.

12 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Cilvēka bērns, tu dzīvo atkāpēju sugā, kam acis ir redzēt, bet tie nerēdz, kam ausis ir dzirdēt, bet tie nedzirdz, jo tie ir atkāpēju suga. **3** Bet tu, cilvēka bērns, taisi sev ceļa rikus un izej pašā dienas laikā priekš viņu acīm un aizej no savas vietas uz citu vietu priekš viņu acīm, vai

tie varbūt samanīs, ka tie ir atkāpēju suga. **4** Tāpēc iznes savus rikus, kā ceļa rikus pašā dienas laikā priekš viņu acīm, un tad izej vakarā priekš viņu acīm, kā tie iziet, kas uz ceļu dodās. **5** Lauzies caur sienu priekš viņu acīm un iznes tur (savus rikus). **6** Priekš viņu acīm tev tos būs nest uz pleciem, tumsā tev tos būs iznest, savu vaigu tev būs apsegts, ka nerēdzi zemi. Jo Es tevi esmu līcis par brīnuma zīmi Israēla namam. **7** Un es dariju, kā man bija pavēlēts; es iznesu savus rikus dienas laikā, kā ceļa rikus, un vakarā es caur sienu izlauzos ar roku; es tos iznesu tumsā, un tos nesu uz pleciem priekš viņu acīm. **8** Un no rīta Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **9** Cilvēka bērns! Vai Israēla nams, tā atkāpēju suga, uz tevi nav sacījis: ko tu dari! **10** Saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: šī nasta ir Jeruzālemes valdniesks un viss Israēla nams, kas tur iekšā. **11** Saki: es esmu jūsu brīnuma zīme; kā es esmu darijs, tā viņiem dariš, tie aizies un taps vesti cietumā. **12** Un tas valdniesks, kas viņu vidū, nesīs uz pleciem tumsā un aizies; tie lauzīties caur sienu, viņu tur izvest, viņa vaigs taps apsegts, tādēļ ka viņam ar acīm zemi nebūs redzēt. **13** Un Es izplētišu savu tiklu pār viņu, ka viņš top gūstīts manos valgos, un Es viņu vedišu uz Bābeli Kaldeju zemē, viņš to nerēdzēs, bet tur mīrs. **14** Un visus, kas ap viņu, viņa palīgus, un visus viņa pulkus Es izkaisīšu visos vējos un izvilkšu zobenu viņiem pakaļ **15** Tā tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es tos izklidināšu pa tautām un tos izkaisīšu pa valstīm. **16** Tomēr kādu mazu pulciņu no tiem Es atlicināšu no zobena, no bada un no mēra, lai tie viņu negantības stāsta tautu vidū, kurp tie nāks, un lai samana, ka Es esmu Tas Kungs. **17** Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **18** Cilvēka bērns, tev savu maizi būs ēst ar drebēšanu un savu ūdeni dzert ar trīcēšanu un bēdām. **19** Un tev būs sacīt uz tās zemes ļaudīm: tā saka Tas Kungs Dievs par Jeruzālemes iedzīvotājiem Israēla zemē: tie ēdis savu maizi ar bēdām un dzers savu ūdeni ar sirdēsti, tādēļ ka viņu zeme taps tukša no savas pilnības, visu savu iedzīvotāju varas darbu dēl. **20** Un tās pilsētas, kas iedzīvotāji pilnas, kļūs postītas, un tā zeme būs par tuksnesi, un jūs samanisiet, ka Es esmu Tas Kungs. **21** Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **22** Cilvēka bērns, kas tas jums par sakāmu vārdu Israēla zemē, ka jūs sakāt: laiks ilgi velkās, un visa parādišana būs nieki! **23** Tādēļ saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: Es šim sakāmam vārdam likšu zust, ka to par sakāmu vārdu vairs nelietos iekš Israēla. Bet runā uz tiem: tās dienas nākušas tuvu līdz ar ikvienu parādišanas vārdu. **24** Jo vairs nebūs veltīgas parādišanas un viltīgas sludināšanas iekš Israēla nama. **25** Jo Es, Tas Kungs, Es runāju; tas vārds, ko Es runāju, notiks un vairs nevilcināsies; jo jūsu dienās, atkāpēju suga, Es runāšu vienu vārdu, un tam likšu notikt, saka Tas Kungs Dievs. **26** Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **27** Cilvēka bērns, redzi, Israēla nams saka: tā parādišana, ko šis redz, velkas uz ilgu laiku, un šis sludina par laikiem, kas ir tālu. **28** Tāpēc saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs, neviens no Maniem vārdiem vairs nevilcināsies; tas vārds, ko Es runāšu, notiks, saka Tas Kungs Dievs.

13 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Cilvēka bērns, sludini pret Israēla praviešiem, kas nākošas lietas sludina, un saki uz tiem praviešiem, kas no

savas pašu sirds sludina: klausiet Tā Kunga vārdu. **3** Tā saka Tas Kungs Dievs: ak vai, tiem trakiem praviešiem, kas pēc savu pašu prāta staigā, un nekā neredz! **4** Tavi pravieši, ak Israēl, ir kā lapsas sagruvušos mūros. **5** Jūs nestājaties plaisumos nedz taisiet sētu ap Israēla namu, un nestāviet karā Tā Kunga dienā. **6** Viņu skatišana ir viltus un viņu sludināšana meli, kad tie saka: Tas Kungs to ir sacījis, un tomēr Tas Kungs tos nav sūtījis, un cerē, ka viņu vārds piepildīsies. **7** Vai jūsu skatišana nebija viltus un jūsu sludināšana nebija meli? Jūs sakāt, Tas Kungs to ir runājis, un tomēr Es neesmu runājis. **8** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka jūs runājet melus un skatiet viltu, tādēļ, redzi, Es celšos pret jums, saka Tas Kungs Dievs. **9** Un Mana roka būs pret tiem praviešiem, kas viltu redz un melus sludina. Tiem nebūs būt Manu ļaužu draudzē un nebūs tapt rakstītiem Israēla nama rakstā un nebūs nākt Israēla zemē, un jūs samanisiet, ka Es esmu Tas Kungs: **10** Tāpēc, tāpēc ka tie Manus ļaudis pievīl un saka: miers, kur miera nav. Šīs uztaisa sienu no māliem, un citi to apmet ar kalkiem. **11** Saki uz tiem, kas ar kalkiem apmet: kritis; stiprs lietus gāzīsies, un Es metišu lielus krusas gabalus, un liels viesulis plosīsies, redzi, tad tā sienā kritis. **12** Vai uz jums nesacīs: kur nu ir tie kālki, ar ko jūs esat apmetuši? **13** Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs: tiešām, Es sūtīšu lielu viesuli savā bardzībā, un gāzīšu stipru lietu savā dusmībā, un lielus krusas gabalus savā karstumā, kas tai darīs galu. **14** Tā Es nolaužišu to sienu, ko jūs esat apmetuši ar kalkiem, un to gāzīšu pie zemes, un viņas pamats taps atsegts; tā viņa grūs un jūs viņas vidū iesiet bojā, un samanisiet, ka Es esmu Tas Kungs. **15** Tā Es izdarīšu savu bardzību pret to sienu un pret tiem, kas viņu apmet ar kalkiem; un Es uz jums sacīšu: tur vairs nav nedz sienas, nedz to, kas viņu apmet (ar kalkiem), **16** To Israēla praviešu, kas Jeruzālemei sludina, un priekš viņas redz miera parādišanas, un tomēr miera nav, saka Tas Kungs Dievs. **17** Un tu, cilvēka bērns, griez savu vaigu pret savu ļaužu meitām, kas no savas pašu sirds sludina, un sludini pret viņām. **18** Un saki: tā saka Tas Kungs Dievs: ak vai tām, kas šuj spilvenus apakš visu roku padusēm un taisa pagalvju spilvenus priekš jauniem un veciem, gūstīt dvēseles! Jūs gūstat manu ļaužu dvēseles; bet savas pašu dvēseles gribat paturēt dzīvas. **19** Un jūs Mani sagāriet pie Maniem ļaudim par kādām saujām miežu un par kādiem maizes kumosiem, un nokaujat tās dvēseles, kam nebija mirt, un paturat dzīvas tās dvēseles, kam nebija dzīvot, caur saviem meliem pie Maniem ļaudim, kas melus klausī. **20** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret jūsu spilveniem(burvju apsēji), ar ko jūs dvēseles gūstat, ka tās tiek valā, un tos raušu no jūsu rokām un atsvabināšu tās dvēseles, tās dvēseles, ko jūs gūstat, ka tās tiek valā. **21** Es ari saplēši jūsu pagalvju spilvenus, un atpestīšu Savus ļaudis no jūsu rokas, tā ka tie jūsu rokā vairs nebūs par medījumu, un jūs samanisiet, ka Es esmu Tas Kungs. **22** Tādēļ ka jūs apbēdinājāt tā taisnā sirdi ar viltu, ko Es neesmu apbēdinājis, un stiprinājāt tā bezdevīgā rokas, lai tas neatgriežas no sava ļaunā cēla, ka dzīvotu: **23** Tādēļ, jums vairs nebūs viltu skatīt nedz melus sludināt, bet Es izglābšu Savus ļaudis no jūsu rokas, un jūs samanisiet, ka Es esmu Tas Kungs.

14 Un pie manis atrāca kādi Israēla vecaji un apsēdās manā priekšā. **2** Tad Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **3** Cilvēka bērns, šie vīri savus elkadiebus uzņēmuši savā sirdi un to, kas viņus apgrēcina, cēluši priekš savām acīm; vai tad tādiem bija Mani jautāt? **4** Tādēļ runā ar tiem un saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: ikviens no Israēla nama, kas savā sirdī uzņem elkadiebus un cel priekš savām acīm, kas viņus apgrēcina, un nāk pie pravieša, - tad Es Tas Kungs viņam atbildēšu pēc viņu elkadievu pulka, **5** Lai Es Israēla namam sirdi aizgrābju, jo tie visi no Manis ir atkāpušies caur saviem elkadieviem. **6** Tāpēc saki uz Israēla namu: tā saka Tas Kungs Dievs: atgriežaties un nogriežaties no saviem elkadieviem un nogriežat savu vaigu no visām savām negantībām. **7** Jo ikviens no Israēla nama un no tiem svešniekiem, kas Israēla starpā dzīvo, kas no Manis atkāpjās un uzņem savus elkadiebus savā sirdī un cel priekš savām acīm, kas viņus apgrēcina, un nāk pie pravieša caur viņu Mani vaicāt, - Es esmu Tas Kungs, - tam no Manis kļūs atbilde, **8** Un Es celšu Savu vaigu pret šo vīru un to likšu par zīmi un sakāmu vārdu un to izdeldēšu no viņa ļaužu vīdus, un jūs samanisiet, ka Es esmu Tas Kungs. **9** Kad nu kāds pravietis pievilsnis un kaut ko runās, šim pravietim Es, Tas Kungs, atkal likšu pievilties, un izstiepšu Savu roku pret viņu un to izdeldēšu no Savu Israēla ļaužu vīdus. **10** Tā tie nesīs savu noziegumu; kā tā vaicātāja noziegums būs, tāpat būs tā pravieša noziegums, **11** Lai Israēla nams no Manis vairs nenomaldās un vairs neapgānās ar visiem saviem pārkāpumiem; tad tie Man būs par ļaudim, un Es tiem būšu par Dievu, saka Tas Kungs, Dievs. **12** Atkal Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **13** Cilvēka bērns, kad kāda zeme pret Mani apgrēkojās un no Manis atkāpjās, tad Es izstiepšu Savu roku pret viņu un viņai atņemšu maizes padomu un tai sūtīšu badu un izdeldēšu no tās cilvēkus un lopus. **14** Jebšu šie trīs vīri, Noa, Daniēls un Īabs būtu viņas vīdū, tad tie caur savu taisnību tikai izglābtu savas dvēseles, saka Tas Kungs Dievs. **15** Un ja Es sūtītu niknus zvērus tai zemē, ka tā paliktu bez ļaudim un par tuksnesi un to zvēru dēļ neviens tur nestaiķātu, **16** Un šie trīs vīri būtu viņas vīdū, - tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, tie neizglābtu nedz dēlus nedz meitas; tie paši vien izglābtos, bet tā zeme paliktu par tuksnesi. **17** Jeb kad Es zobenu sūtītu pār šo zemi un sacītu: zoben, ej pa to zemī! Un Es no tās izdeldētu cilvēkus un lopus, **18** Jebšu tie trīs vīri būtu viņas vīdū, tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, tie neizglābtu nedz dēlus nedz meitas, bet paši vien izglābtos. **19** Jeb kad Es mēri sūtītu šai zemē, un pār to izgāztu savu bardzību ar asinīm, un izdeldētu no tās cilvēkus un lopus, **20** Jebšu Noa, Daniēls un Īabs būtu viņas vīdū, tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, tie neizglābtu nedz dēlus nedz meitas, bet caur savu taisnību tie izglābtu tikai savu dvēseli. **21** Bet tā saka Tas Kungs Dievs: jebšu Es pret Jeruzālemi sūtīšu Savas četras sodibas, zobenu un badu un niknus zvērus un mēri, un izdeldēšu cilvēkus un lopus no turienes, **22** Tomēr redzi, tur atlikus kādi izglābti, kas taps izvesti, dēli un meitas; redzi, tie nāks pie jums, un jūs redzēsiet, kā tiem klājās un ko tie dara, un tapsiet iepriecināti pār to ļaunumu, ko Es esmu vedis pār Jeruzālemi ar visu to citu, ko Es pār to esmu vedis. **23** Tie jūs iepriecinās, kad jūs redzēsiet, kā tiem klājās un ko tie

dara, un jūs redzēsiet, ka Es neesmu darījis bez iemesla, ko Es tur esmu darījis, saka Tas Kungs Dievs.

15 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Cilvēka bērns! Vai vīna koks pārāks par citu koku, vīna stīga, kas ir starp meža kokiem! **3** Vai no tā nem lietas koku, ko taisit? Vai no tā nēm vadzi, pie tā pakārt kādu rīku? **4** Redzi, ugunij to nodod par barību; uguns ēd viņa abus galus un apsvilina viņa vidu; vai tas vēl der kādai lietai? **5** Redzi, kad tas vēl bija vesels, tad tas nederēja nekādai lietai, ne nu vēl, kad uguns to ēdis un apsvilinājis, vai no tā vēl ko var taisit? **6** Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs: tā kā vīna koku starp meža kokiem Es nododu ugunij, lai to aprīj, tā Es nodošu Jeruzālemes iedzīvotājus. **7** Un Es pret tiem griezīšu Savu vaigu; no uguns tie iznākuši un uguns tos aprīs, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es pret tiem griežu Savu vaigu. **8** Un Es darišu to zemi par posta vietu, tāpēc ka tie visi no Manis atkāpušies, saka Tas Kungs Dievs.

16 Atkal Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2** Cilvēka bērns, dari Jeruzālemei zināmas viņas negantības un saki: **3** Tā saka Tas Kungs Dievs uz Jeruzālemit: tavs rads un tava dzimtene ir no Kanaāna zemes, tavs tevs bija Amorietis, un tava māte Etiete. **4** Un tava piedzimšana (bija tāda): tai dienā, kad tu dzimi, tava naba netapa apgraizīta, un ar ūdeni tu netapi mazgāta, ka kļūtu šķista, nedz ar sāli berzta, nedz autos ietīta. **5** Neviens acs par tevi neapželojās, ka kaut kā žēlodama tevi būtu kopusi, bet tevi nometa laukā; tik niciņāta bija tava dvēsele tai dienā, kad tu dzimi. **6** Kad Es tev garām gāju, tad Es tevi redzēju tavās asinīs saminamu, un sacīju uz tevi tavās asinīs: dzīvo! Tiešām, Es sacīju uz tevi tavās asinīs: dzīvo! **7** Es tevi ļoti esmu vairojis, kā augļus tīrumā, un tu esi ieželusi un uzaugusi un ienākusies lielā skaistumā. Tavas krūtis ir piebiedrušas un tavi mati paauguši; bet tu biji kaila un plika. **8** Un kad Es tev garām gāju un tevi redzēju, raugi, tad bija tas laiks tevi iemīlēt. Tad Es Savus spārus izpletu pār tevi un apsedzu tavu kailumu un tev zvērēju un nācu ar tevi derībā, saka Tas Kungs Dievs, un tu Man piederēji. **9** Un Es tevi mazgāju ar ūdeni un noskaloju tavas asinīs no tevis un svaidīju tevi ar eļļu. **10** Es tevi arī apģērbu ar izrakstītām drēbēm un tev apvilkus pasarkanas kurpes, un tev apjozu šķistu audekli un tevi apsedzu ar zīdu. **11** Un Es tevi skaisti izpušķoju un liku gredzenus ap tavām rokām un kēdi ap tavu kaklu. **12** Es liku arī pieres sprādzi pie tava vaīga un ausu sprādzi pie tavām ausīm un goda kroni uz tavu galvu. **13** Tā tu biji izgreznota ar zeltu un sudrabu, un tavas drēbes bija dārgs audeklis un zīds un izrakstīts darbs. Tu ēdi kviēsus un medu un eļļu, un tu biji ļoti skaista, un tev izdevās labi, un tu tiki kēniņa godā. **14** Un slava no tevis izgāja pa pagānu tautām par tavu skaistumu, jo tas bija pilnīgs caur Manu glītumu, ko Es tev biju pielicis, saka Tas Kungs Dievs. **15** Bet tu biji droša ar savu skaistumu un paļaudamās uz savu slavu tu paliki par mauku un padievens maucībā ikkatram, kas gāja garām, un viņam piederēji. **16** Un tu nēmi no savām drēbēm un taisīji sev rai bus elku altārus un maukoji tur, kā vēl nav ne bijis, nedz būs. **17** Tu arī nēmi Mana zelta un Mana sudraba jaukos glītumus, ko Es tev biju devis, un taisīji sev vīru

tēlus un maukoji ar tiem. **18** Un tu nēmi savas izrakstītās drēbes un tās tiem uzsedzi, un liki Manu eļļu un Manas kvēpināmās zāles tiem priekšā. **19** Un Manu maizi, ko Es tev devu, miltus un eļļu un medu, ar ko Es tevi ēdināju, to arīdzan tu viņiem celi priekšā par saldu smaržu. Tā tas noticis, saka Tas Kungs Dievs. **20** Tu arī nēmi savus dēlus un savas meitas, ko tu man biji dzemējusi, un tos tiem upurēji par barību. Tā kā vēl par maz būtu, maucību vien dzit, **21** Tu arī Manus bērnus kāvi un tos nodevi, un tiem liki priekš viņiem caur uguni iet. **22** Un visā savā negantībā un savā maucībā tu nepieminēji savas jaunības dienas, kad tu biji plika un kaila un saminama savās asinīs. **23** Un notika pēc visas tavas bezdievības, - (Vai! Vai tev! saka Tas Kungs Dievs.) **24** Tu sev taisīji kalnu altārus un elku altārus ikkatrā ielā. **25** Un pie visām ceļu jūtim(sākumiem) tu uztasīji savus elku altārus, un sagāniji savu skaistumu; tu izpleti savas kājas pret visiem, kas gāja garām, un dzini lielu maucību. **26** Tu maukojies ar Ēģiptes bērniem, saviem kaimiņiem, kas lieli miesā un tu vairoji savu maukošanu, Mani kaitīnāt. **27** Redzi! Tad Es Savu roku izstiepu pret tevi un atrāvu Savu nospriesto tiesu un tevi nodevu tavām ienaidniecēm, Filistu meitu prātam, kas tava negodīga ceļa dēļ kaunējās. **28** Un tad tu maukojies ar Asura bērniem, jo tu nevarēji gan dabūt; tiešām, tu ir ar tiem maukodamās nevarēji gan dabūt. **29** Bet tu savu maukošanu vairoji līdz veikalnei zemei, līdz Kaldejai, arī ar to tev nebija gan. **30** Tik kārīga ir tava sirds, saka Tas Kungs Dievs, ka tu tādas lietas dari, proti lielas maukas darbu; **31** Ka tu savus kalna altārus taisīji pie visām ceļu jūtim un savus elku altārus taisīji ikkatrā ielā, un nebija kā cita mauka, smādēdama maukas algu; **32** Tā kā laulības pārkāpēja sieva, kas sava vīra vietā pielaiž svešus. **33** Visām citām maukām top dota alga, bet tu savu algu dod visiem saviem draugējiem un tos apdāvini, lai tie visapkārt pie tevis nāk, ar tevi maukoties. **34** Tā notiek pie tevis citādi, nekā pie citām sievām tavā maucībā, tādēļ ka neviens tev nedzenās pakāl maukoties; tu piedāvā naudu, bet tev naudas nedod; citāda tu esi tapusi. **35** Tādēļ, tu mauka, klausī Tā Kunga vārdu. **36** Tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka tavs kauns izgāzts un tavs kailums atklāts tavā maucībā ar taviem draugējiem un ar visiem taviem negantiem elkiem, ka tu esi izlējusi savu bērnu asinīs, ko tiem esi devusi, **37** Tādēļ redzi, Es sapulcināšu tavus draugēlus, ar ko tu esi jaukus, un visus, ko tu esi milinājusi, līdz ar visiem, ko tu esi ienidējusi, un Es tos sapulcināšu visapkārt pret tevi, un atsegū priekš viņiem tavu kaunu, ka tiem būs redzēt visu tavu plikumu. **38** Es tevi sodīšu pēc laulības pārkāpēju un asins izlējēju tiesas, un izliešu tavas asinīs bargās dusmās. **39** Un Es tevi nodošu viņu rokā, un tie nolauzīs tavus kalna altārus un apgāzīs tavus elku altārus un tev novilks tavas drēbes un tev atnems tavus dārgos greznumus un tevi atstās pliku un kailu. **40** Un tie sasaucks pret tevi ļaužu pulku un tevi nomētās ar akmeņiem un tevi sakaus ar saviem zobeniem. **41** Un tavus namus tie sadedzinās ar uguni un tev nesīs tiesu priekš daudz sievu acīm. Es tavai maucībai darišu galu, ka tu vairs nepiedāvāsi maukas algu. **42** Un Es izdarīšu Savu bardzību pret tevi, ka Mana karstā dusmība atstājās no tevis un Es tieku pie miera un vairs nedusmojos. **43** Tāpēc ka tu neesi pieminējusi savas jaunības dienas un

Mani ar visu to kaitinājusi, redzi, tad ir Es metu tavus grēkus uz tāvus galvu, saka Tas Kungs Dievs; lai tu vairs nepadodies bezkaunībai pie visām tāvām negantībām. **44** Redzi, iki viens, kas runā līdzībās, par tevi sacis: kāda māte, tāda meita. **45** Tu esi savas mātes meita, kas apnikusi savu vīru un savus bērnus, un tu esi savu māsu māsa, kas apnikušas savus vīrus un savus bērnus. Jūsu māte ir Etiete un jūsu tēvs Amorietis. **46** Tava vecākā māsa ir Samarija ar savām meitām, kas tev dzīvo pa kreiso roku, un tava jaunākā māsa, kas dzīvo pa tāvu labo roku, tā ir Sodoma ar savām meitām. **47** Bet tu neesi staigājusi viņu celos un neesi darījusi pēc viņu negantības tik mazu brīdi; tu esi palikusi niknāka pār viņām visos savos celos. **48** Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, Sodoma, tava māsa, līdz ar savām meitām tā nav darījusi, kā tu esi darījusi ar savām meitām! **49** Redzi, šis bija tavas māsas Sodomas noziegums: lepnība un maizes pilnība un dzīve bez bēdām bija viņai un viņas meitām; bet nabagam un bēdīgam tā nesniedza roku. **50** Bet tie bija lepni un darīja negantības manā priekšā; to redzēdams Es tos esmu atmetis. **51** Ari Samarija ne uz pusi tik daudz nav grēkojusi kā tu, un tu esi darījusi vairāk negantības nekā viņa, tā ka tu savu māsu esi taisnojusi ar visām savām negantībām, ko tu darījusi. **52** Tad tu nesi arī savu kaunu, kad esi aizstāvējusi savas māsas ar saviem grēkiem, jo tu negantākusi esai darījusi, nekā tās; viņas ir taisnākas nekā tu. Tāpēc kaunies tu arī un nesi savu kaunu, tādēļ ka tu esi taisnojusi savas māsas. **53** Bet Es novērtišu viņu cietumu, Sodomas un viņas meitu cietumu, un Samarijas un viņas meitu cietumu, un tāvu cietumnieku cietumu viņu starpā, **54** Lai tu nesi savu kaunu un kaunies par visu, ko esi darījusi, viņiem par iepriecināšanu. **55** Kad tavas māsas, Sodoma un viņas meitas, atgriezīsies pie savas vecās būšanas, un Samarija ar savām meitām atgriezīsies pie savas vecās būšanas, tad ir tu ar savām meitām atgriezīsies pie savas vecās būšanas. **56** Un tava māsa Sodoma nebija par valodu tāvā mutē tavas lepnības laikā, **57** Pirms tava bezdievība tapa atklāta, kā tāni laikā, kad tevi pulgoja Sīrijas meitas un visas apkārtējās Filistu meitas tevi nievāja no visām pusēm. **58** Tava bezkaunība un tavas negantības tev jānes, saka Tas Kungs. **59** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: Es tev darīšu tāpat, kā tu esi darījusi, kas esi niciņājs zvērestu un lauzusi derību. **60** Bet Es pieminešu Eavu derību, ko ar tevi esmu derējis tavas jaunības dienās, un Es celšu ar tevi mūžīgu derību. **61** Tad tu piemīnēsi savus celus, un kaunīesies, kad uzņemsī savas lielās un mazās māsas, jo Es tev tās došu par meitām, lai tās gan nav no tavas derības. **62** Jo Es apstiprināšu Savu derību ar tevi, un tu samanīsi, ka Es esmu Tas Kungs, **63** Lai tu to piemini un kaunies, un savu muti vairs neatdari sava kauna dēļ, kad Es tev visu piedeošu, ko tu esi darījusi, saka Tas Kungs Dievs.

17 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Cilvēka bērns, liec Israēla namam mīklu priekšā un stāsti līdzību. **3** Un saki: tā saka Tas Kungs Dievs: liels ērglis ar lieliem spārniem, ar stipriem locekļiem un kuplām raibām spalvām nāca uz Libanu un paņēma ciedra koka galotni. **4** Viņš nolauza pašu virsgalu un to aiznesa uz vienu tirgotu zemi un to iestādīja vienā tirgotāju pilsētā. **5** Viņš paņēma arīdzan no tās zemes sēklas un lika to sējamā tīrumā, viņš

to paņēma un stādīja kā vītolu pie liela ūdens. **6** Un tā izplauka un palika par kuplu vīna koku ar zemu augumu, jo viņa stīgas locījās uz viņu, un viņa sakne bija apakš viņa; tā viņš tapa par vīna koku, kas izlaida stīgas un dabūja zarus. **7** Un vēl viens ērglis bija ar lieliem spārniem un kuplām spalvām, un redzi, tas vīna koks locīja savas saknes uz viņu un izstiepa savus zarus pret viņu, ka viņš šo slacinātu no sava stādījuma dobēm. **8** Gan tas bija dēstīts labā zemē pie liela ūdens, ka tam bija stīgas izlaist un augļus nest un palikt par it labu vīna koku. **9** Saki tad: tā saka Tas Kungs Dievs: vai tam labi izdosies? Vai viņa saknes netaps izraudītas un viņa augļi nogrieztī, ka sakalst un visas viņa zaļās lapas savīst? Un tas nenotiks caur lielu elkonī nedz caur lielu ļaužu pulku, ka to izceļs no viņa saknēm. **10** Redzi jel! Viņš gan ir dēstīts, bet vai tam labi izdosies? Vai tas, kad rīta vējš to aizskars, kaltīn nenokaltī? Uz tām dobēm, kur tas dēstīts, tas nokaltī. **11** Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **12** Saki jel uz to atkāpēju sugu: vai jūs nezināt, kas tas ir? Saki: redzi, Bābeles kēniņš ir nācis uz Jeruzālemi un paņēmis viņas kēniņu līdz ar viņas lielkungiem un tos aizvedis pie sevis uz Bābeli. **13** Un viņš no kēniņa dzimuma vienu ir nēmis un ar to cēlīs derību un tam līcis zvērēt un atnēmis zemes varenos, **14** Lai tā valsts būtu zema un nepaaugstinātos, un lai tā derību turēdama pastāvētu. **15** Bet tas no viņa atkāpās un sūtīja savus vēstnešus uz Ēģipti, lai tam sūtītu zirgus un ļaužu pulku. Vai tam izdosies? Vai tas izglābsies, kas to dara? Vai derības lauzējs izglābsies? **16** Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, tā kēniņa zemē, kas viņu darījis par kēniņu, kam zvērestu viņš niciņājs un kam derību viņš lauzis, pie tā viņš nomirs Bābelē. **17** Un Faraons karā viņam klāt nestāvēs ar lielu karaspēku un ar lielu pulku, kad uzmetīs valni un uztaisīs bulverķus, izdeldēt daudz dvēseles. **18** Jo viņš niciņājs zvērestu un lauzis derību; redzi, jebšu viņš savu roku bija devis, tomēr viņš visu to ir darījis, tāpēc viņš neizglābsies. **19** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: tik tiešām kā Es dzīvoju, Es Savu zvērestu, ko viņš niciņājs, un Savu derību, ko viņš lauzis, gribu mest uz viņa galvu. **20** Un Es Savu tiklu izpletīšu pār viņu, ka viņš Manos valgos taps gūstīts, un Es viņu likšu novest uz Bābeli un tur ar viņu tiesāšos par viņa atkāpšanos, ka viņš no Manis atkāpīs. **21** Un visi viņa bēgļi ar visiem viņa piederīgiem kritīs caur zobenu, un tie atlikušie taps izkaisīti visos vējos, un jūs samanīsiet, ka Es, Tas Kungs, to esmu runājis. **22** Tā saka Tas Kungs Dievs: Es nēmšu no tā augstā ciedra koka galotnes, un to stādīšu, no paša viņa virsgala es nēmšu zariņu, un to dēstīšu ļoti augstā kalnā, **23** Israēla augstā kalnā Es to stādīšu, un viņš izlaidīs zarus un nesīs augļus un taps par krāšņu ciedra koku, tā ka apakš viņa dzīvos visādi putni no visādām spalvām; viņa zaru pavēni tie dzīvos. **24** Un visi koki laukā samanīs, ka Es, Tas Kungs, to augsto koku esmu pazemojis un to zemo koku paaugstinājis, to zaļo koku kaltējis un to sakaltušo koku darījis zaļojam. Es, Tas Kungs, to esmu runājis un to darīšu.

18 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Kāpēc jūs lietojet šo sakāmo vārdu Israēla zemē un sakāt: tēvi ēduši skābas vīnogas un bērniem atmizejuši zobi. **3** Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, pie jums vairs nenotiks ka šo sakāmo vārdu lietos iekš Israēla. **4**

Redzi, visas dvēseles Man pieder; kā tēva dvēsele, tā arī dēla dvēsele, Man tās pieder. Kura dvēsele apgrēkojās, tā mirs. **5** Kad nu kas ir taisns un dara, kas tesa un taisnība, **6** Kas neēd uz (elku)kalniem un nepacēl savas acis uz Israēla nama elkiem, kas sava tuvāka sievu neapgāna un negūl pie sārīnās sievas, **7** Un kas nevienu nenospaida un parādniekam dod atpakaļ viņa kīlu, kas nelaupa, bet izsalkušam dod maizes un apgērbj pliko ar drēbēm, **8** Kas auglus nedzen nedz pagaidus plēš, savu roku izsargā no netaisnības un taisnu tiesu nes starp vienu un otru, **9** Kas staigā Manos likumos un sargā Manas tiesas, turēdamas ticību, - tas ir taisns, tas dzīvos, saka Tas Kungs Dievs. **10** Bet ja tas dzemdinājis dēlu, kas ir laupītājs, kas asinis izlej, kas savam brālim dara vienu no šīm lietām, **11** Un kas nedara visas šīs lietas, bet ēd uz (elku)kalniem un apgāna sava tuvāka sievu, **12** Kas nespāida nabagu un bēdīgo, laupa laupījumu, neatdod kīlu un paceļ savas acis uz elkiem, dara negantību, **13** Izdod uz augļiem un plēš pagaidus, - vai tam būs dzīvot? Tam nebūs dzīvot; tāpēc ka tas ir darijīs visas tādas negantības, mīrtin tam būs mirt, - viņa asinis lai paliek uz viņa. **14** Bet redzi, ja tas dzemdinājis dēlu, kas redz visas tēva grēkus, ko tas dara, un bīstas un nedara tāpat, **15** Neēd uz (elku)kalniem un nepacēl savas acis uz Israēla nama elkiem, neapgāna sava tuvākā sievu, **16** Un nevienu nenospaida, kīlu nepatur un laupījumu nelaupa, savu maizi dod izsalkušiem un pliko apgērbj ar drēbēm, **17** Savu roku izsargā no netaisnības, neplēš auglus un pagaidus, dara Manas tiesas un staigā Manos likumos, tam nebūs mirt par sava tēva netaisnību, bet tiešām tam būs dzīvot. **18** Bet viņa tēvs, tāpēc ka darijīs varas darbu, laupījis brāļa mantu, un darijīs savu ļaužu starpā, kas nebija labi, redzi, tam būs mirt par savu noziegumu. **19** Bet jūs sakāt: Kāpēc dēlam nebūs nest sava tēva noziegumu? Tiešām, dēls, kas darijīs tiesu un taisnību, turējis visas Manus likumus un tos darijīs, tam tiešām būs dzīvot! Tai dvēselei, kas grēko, tai būs mirt. **20** Dēlam nebūs nest tēva noziegumu, nedz tēvam nest dēla noziegumu, uz taisna paliks viņa taisnība, un uz bezdievīga paliks viņa bezdievība. **21** Bet kad bezdievīgais atgriežas no visiem saviem grēkiem, ko tas darijīs, un tur visus Manus likumus un dara, kas tesa un taisnība, tad tas tiešām dzīvos un nemirs. **22** Visi viņa grēki, ko viņš darijīs, viņam netaps pieminēti; savas taisnības dēl, ko viņš dara, viņš dzīvos. **23** Vai Man bezdievīgā nāve varētu patik? saka Tas Kungs Dievs, vai Man nepatik, ka viņš atgriežas no savas ceļa un dzīvo? **24** Bet kad taisnais nogriežas no savas taisnības un dara netaisnību un dara visu negantību, ko bezdievīgais dara, vai tam būs dzīvot? Visa viņa taisnība, ko viņš darijīs, netaps pieminēta tās pārkāpšanas dēl, ar ko viņš pārkāpis, un to grēku dēl, ar ko viņš apgrēkojies, viņš mirs. **25** Bet jūs sakāt: Tā Kunga ceļš nav taisns. Klausiet tad, jūs no Israēla nama! Vai Mans ceļš nav taisns? Vai jo vairāk jūsu ceļi nav netaisni? **26** Kad taisnais nogriežas no savas taisnības un dara netaisnību un mirst tās dēl, tad viņš mirst tās netaisnības dēl, ko viņš darijīs. **27** Bet kad bezdievīgais atgriežas no savas bezdievības, ko viņš darijīs, un dara, kas tesa un taisnība, tas paturēs savu dvēseli dzīvu. **28** Tāpēc ka viņš liel vērā un atgriežas no visiem saviem grēkiem, ko viņš darijīs, tad viņš tiešām dzīvos, viņš nemirs. **29** Un tomēr Israēla nams saka: Tā Kunga ceļš

nav taisns. Vai Mani ceļi, ak Israēla nams, nav taisni? Vai jo vairāk jūsu ceļi nav netaisni? **30** Tādēl Es jūs tiesāšu, jūs no Israēla nama, ikvienu pēc viņa ceļiem, saka Tas Kungs Dievs. Atgriežaties un griežaties atpakaļ no visiem saviem pārkāpumiem, ka noziegums jums nepaliek par valgu. **31** Atmetiet nost no sevis visus savus pārkāpumus, ar ko jūs esat pārkāpuši, un dariet sev jaunu sirdi un jaunu garu. Jo kāpēc jūs gribat mirt, jūs no Israēla nama? **32** Jo Man nav patikšanas pie mireja nāves, saka Tas Kungs Dievs. Tāpēc atgriežaties un dzīvojet.

19 Bet tu sāc raudu dziesmu par Israēla valdniekiem **2** Un saki: kas bija tava māte? Lauvu māte starp lauvām apguldāmās, viņa uzaudzināja savus bērnus starp jauniem lauvām. **3** Un viņa uzaudzināja vienu no saviem bērniem, kas kļuva par jaunu lauvu un mācījās laupījumu, viņš aprīja cilvēkus. **4** Kad tautas to par viņu dzirdēja, tad tas tapa gūstīts viņu bedrē, un tie viņu aizveda ar kēdēm uz Ēģiptes zemi. **5** Kad viņa nu redzēja, ka bija velti un ka viņas cerība izzudusi, tad viņa nēma citu no saviem bērniem un to cēla par jaunu lauvu. **6** Tas staigāja starp lauvām, kļuva par jaunu lauvu, un mācījās laupījumu laupīt, viņš aprīja cilvēkus. **7** Viņš atzina viņu atraitnes un postīja viņu pilsētas, tā ka zeme, un kas iekš tās, iztrūcinājās no viņa rūķanas. **8** Tad tās tautas no apkārtējām valstīm cēlās pret viņu un izplēta savu tiklu pār viņu; viņu bedrē tas tapa gūstīts. **9** Un tie viņu lika pinekļos un kēdēs, un viņu aizveda pie Bābeles kēniņa; tie viņu aizveda stiprās pilis, ka viņa balss vairs netapa dzirdēta uz Israēla kalniem. **10** Tava māte bija kā vīna koks, tāpat kā tu, dēstīts pie ūdens, auglīgs un kuplis pie lieliem ūdeniem. **11** Un viņam bija stipri zari, kas derēja par valdītāju scepteriem, un viņš uzauga augsti kuplu zaru vidū un nāca redzams savā augstumā un savu zaru kuplumā. **12** Bet viņš tapa izrauts ar bardzību un nomests pie zemes, un rīta vējš izkaltēja viņa auglus; viņa stiprās stīgas tapa nolauztas un sakalta, uguns tās aprīja. **13** Un nu tas tuksnesi ir dēstīts, izkaltušā un iztvikušā zemē. **14** Un uguns ir izlēcis no viņa stīgu zara un ir aprijis viņa auglus, tā ka pie viņa vairs nav stipra zara par valdišanas scepteri. Tā ir raudu dziesma un būs par raudu dziesmu.

20 Un notikās septītā gadā, piektā mēnesī, desmitā mēneša dienā, tad nāca viri no Israēla vecajiem, To Kungu vaicāt, un apsēdās manā priekšā. **2** Tad Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **3** Cilvēka bērns, runā uz Israēla vecajiem un saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: vai jūs esat nākuši, Mani vaicāt? Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs: Es negribu, ka jūs Mani vaicājiet. **4** Vai tu tos gribi tiesāt? Vai tu gribi tiesāt, cilvēka bērns? Tad stāsti tiem viņu tēvu negantības! **5** Un saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: tai dienā, kad Es Israēli izredzēju, tad Es pacēlu Savu roku pār Jēkaba nama dzimumu un tiem parādījos Ēģiptes zemē; Es pacēlu Savu roku pār tiem un sacīju: Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **6** Tai dienā Es pacēlu Savu roku pār tiem un tos izvedu no Ēģiptes zemes uz zemi, ko Es priekš viņiem biju izlūkojis, kur piens un medus tek, kas ir jaukāka pār visām zemēm. **7** Un Es uz tiem sacīju: atmetiet ikviens savu acu gāneklus no sevis nost un neapgānāties ar Ēģiptes elkiem; Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **8** Bet tie bija stūrgalvīgi pret Mani un negribēja Mani

klausīt; neviens neatmēta savu acu gānekļus un neatstājās no Ēģiptes elkiem. Tāpēc Es sacīju: Es pār tiem izgāzīšu Savu bardzību un izdarīšu pie tiem Savu dusmību pašā Ēģiptes zemē. **9** Bet es dariju sava vārda dēļ, ka tas netaptu sagānīts priekš pagānu acīm, kuru vidū tie bija, priekš kuru acīm Es tiem biju parādījies, tos izvest no Ēģiptes zemes. **10** Un Es tos izvedu no Ēģiptes zemes un tos vadīju tuksnesi. **11** Un Es tiem devu Savus likumus un tiem dariju zināmas tiesas, ko cilvēkam būs darīt, lai caur tām dzīvo. **12** Es tiem arī devu Savas svētās dienas, ka tās būtu par zīmi starp Mani un viņiem, lai tie atzītu, ka Es esmu Tas Kungs, kas tos svēti. **13** Bet Israēla nams bija stūrgalvīgs pret Mani tuksnesi; tie nestāigāja Manos likumos un atmeta Manas tiesas, ko cilvēkam būs darīt, lai caur tām dzīvo; un tie ļoti sagānīja Manas svētās dienas, tā ka Es sacīju: Es Savu bardzību pār tiem gribu izgāzt tuksnesi un tiem darīt galu. **14** Bet Es dariju Sava vārda dēļ, ka tas netaptu sagānīts priekš to pagānu acīm, priekš kuru acīm Es tos biju izvedis. **15** Un tomēr Es Savu roku pacēlu pret tiem tuksnesi, tos nevest tai zemē, ko Es tiem biju devis, kuri piens un medus tek, kas ir jaukāka pār visām zemēm: **16** Tādēļ ka tie atmēta Manas tiesas un nestāigāja Manos likumos un sagānīja Manas svētās dienas; jo viņu sirds dzīnās pakal viņu elkiem. **17** Bet Mana aks tos žēloja, ka Es tos nenomaitāju un tiem galu nedarītu tuksnesi. **18** Un Es sacīju uz viņu bērniem tuksnesi: nestāigājet savu tēvu likumos un nesargājiet viņu tiesas un neapgānāties ar viņu elkiem, **19** Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs; staigājiet manos likumos un sargājiet manas tiesas un darīt tās. **20** Un svētījiet manas svētās dienas, lai tās ir par zīmi starp mani un jums, un jūs samanāt, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **21** Bet arī tie bērni bija stūrgalvīgi pret Mani, tie nestāigāja Manos likumos un nesargāja Manas tiesas, tās nedarīdamī, ko cilvēkam būs darīt, lai caur tām dzīvo; tie sagānīja Manas svētās dienas, tā ka Es sacīju: Es Savu bardzību pār tiem gribu izgāzt un Savu dusmību pret tiem izdarīt tuksnesi. **22** Bet Es atturēju Savu roku Sava vārda dēļ, ka tas netaptu sagānīts priekš to pagānu acīm, priekš kuru acīm Es tos biju izvedis. **23** Un taču Es pacēlu Savu roku pret tiem tuksnesi, tos izkaisīt starp tiem pagāniem un tos izputināt pār tām valstīm, **24** Tādēļ ka tie Manas tiesas nebija darijuši, bet bija atmētu Manus likumus un sagānījuši Manas svētās dienas un viņu acīs dzīnās pakal viņu tēvu elkiem. **25** Tāpēc Es tiem arī devu likumus, kas nebija labi, un tiesas, caur ko tie nevarēja dzīvot. **26** Un Es tos sagānīju ar viņu dāvanām, caur to, ka tie ikvienai pirmsdzimtībai lika caur ugumi iet, lai Es tos nopostītu, lai tie samanītu, ka Es esmu Tas Kungs. **27** Tādēļ cilvēka bērns, runā uz Israēla namu un saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: jūsu tēvi Mani vēl ir zaimojuši, atkāpdamies no Manis. **28** Kad Es tos biju novedis uz to zemi, par ko Savu roku biju pacēlis, viņiem to dot, tad tie izraudzījās ikkatru augstu pakalnu un ikkatru kuplu koku, un upurēja tur savus upurus un nonesa tur savas riebigās dāvanas un kvēpināja tur savu saldo smaržu un upurēja turpat savus dzeramos upurus. **29** Un Es uz tiem sacīju: kas tas par kalnu, kurp jūs ejat? Bet šī vārds līdz šai dienai ir nosaukts elka kalns. **30** Tādēļ saki uz Israēla namu: tā saka Tas Kungs Dievs: jūs esat sagānījušies pa savu tēvu ceļiem un maukojušies viņu gānekļiem pakal. **31** Tiešām,

savas dāvanas upurēdami, saviem bērniem likdamī caur ugumi iet, jūs esat apgānījušies pie visiem saviem elkiem līdz šai dienai; vai Es no jums ļautos vaicāties, ak Israēla nams! Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, Es negribu, ka jūs Mani vaicājet. **32** Un kas jums prātā nācis, tas mūžam nenotiks, ka jūs sakāt: mēs turēsimies kā tās (pagānu) tautas un kā tās ciltis visās zemēs kalposim kokam un akmenim. **33** Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, ar stipru roku un izstieptu elkonī un ar izgāztu bardzību Es pār jums gribu valdīt. **34** Es jūs izvedīšu no tām tautām un jūs sapulcināšu no tām valstīm, kurp esat izkaisīti, ar stipru roku un izstieptu elkonī un ar izgāztu bardzību. **35** Un Es jūs vedīšu uz tautu tuksnesi, un tur es ar jums tiesāšos vaigu vaigā. **36** Tā kā Es ar jūsu tēviem esmu tiesājies Ēģiptes zemes tuksnesi, tāpat Es ar jums tiesāšos, saka Tas Kungs Dievs. **37** Un Es jums likšu staigāt apakš rīkstes un jūs vedīšu derības saitēs. **38** Un Es izmēzīšu no jums tos atkāpējus un atkritējus no Manis, un Es tos gan izvedīšu no tās zemes, kur piemita, bet uz Israēla zemi tie vairs nenāks, un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs. **39** Bet jūs no Israēla nama, tā saka Tas Kungs Dievs: noejet, kalpojet ikviens saviem elkiem! Bet pēcīkā, tad tiešām jūs Mani klausīsiet un vairs neapgānīsiet Manu svēto vārdu ar savām dāvanām un ar saviem elkiem. **40** Jo uz Mana svētā kalna, uz Israēla augstā kalna, saka Tas Kungs Dievs, tur Man kalpos viss Israēla nams, viši, kas tanī zemē; tur man pie tiem būs labs prāts, un tur Es prasīšu jūsu cilājamos upurus un jūsu upuru pārmajus, ar visu, ko jūs Man svētījat. **41** Man būs labs prāts pie jums kā pie saldas smaržas, kad Es jūs no tām tautām izvedīšu un jūs sapulcināšu no tām valstīm, kur bijat izkaisīti, un Es caur jums pagodināšos priekš pagānu acīm. **42** Un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es jūs ievedīšu Israēla zemē, tai zemē, par ko Es Savu roku esmu pacēlis, to dot jūsu tēviem. **43** Tad jūs tur pieminēsiet savus ceļus un visus savus darbus, ar ko jūs esat apgānījušies, un jums pašiem riebs visa jūsu bezdievība, ko esat darijuši. **44** Tā jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es ar jums būšu darijis Sava vārda dēļ, ne pēc jūsu nikniem ceļiem un netikliem darbiem, ak Israēla nams, saka Tas Kungs Dievs. **45** Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **46** Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret dienvidiem, un lai (tava valoda) pil pret dienvidiem, un sludini pret to mežu dienvidu klajumā. **47** Un saki uz to mežu dienvidos: klausī Tā Kunga vārdu! Tā saka Tas Kungs Dievs: redzi Es iedēdzināšu uguni iekš tevis, un tas iekš tevis aprīs visus zaļos kokus un visus sausos kokus; tās varenās liesmas nevarēs izdzēst, un tā sadegs visi, kas ir no dienvidiem līdz ziemeļiem. **48** Un visa miesa redzēs, ka Es Tas Kungs to esmu iedēdzinājis; tas netaps izdzēsts. **49** Un es sacīju: ak Kungs Dievs! Tie par mani saka: vai tas nav līdzības stāstītājs?

21 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2** Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Jeruzalemi, un lai (tava valoda) pil pret tām svētām vietām un sludini pret Israēla zemi. **3** Un saki uz Israēla zemi: tā saka Tas Kungs: redzi, Es pret tevi celšos un izvilkšu Savu zobenu no makstīm un izsakņošu no tevis taisnus un bezdievīgus. **4** Lai Es nu no tevis izdeldu gan taisnus gan bezdievīgus, tad Mans zobens no savām makstīm izlēks pret visu miesu no

dienvidiem līdz ziemeljiem. 5 Un visa miesa atzīs, ka Es, Tas Kungs, esmu izvilkis Savu zobenu no makstīm; tas atkal vairs netaps iebāzts. 6 Bet tu, ak cilvēka bērns, nopūties! Ar satriektiem gurniem un rūgtās skumjās nopūties priekš viņu acīm. 7 Un kad tie uz tevi sacīs: ko tu vaidi? Tad tev būs sacīt: tās baumas dēļ kā tā nāk, un visas sirdis izkusis, un visas rokas noguris, un visa drošība zudīs, un visi celi sašluks; redzi, tā nāks un notiks, saka Tas Kungs Dievs. 8 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: 9 Cilvēka bērns, sludini un saki: tā saka Tas Kungs: saki: zobens, zobens ir trīts un asināts. 10 Tas ir trīts, lai kautin kauj, tas ir asināts, lai spīd kā zibens. Vai tad mums būs priečāties, Mana dēla(Jūda) scepteris nicina visus kokus? 11 Un Viņš to (zobenu) devis, lai gludina(spodrina) ka to nem rokā; tas zobens ir trīts un asināts, lai kāvējam to dod rokā. 12 Kliedz un kauc, cilvēka bērns! Jo tas celsies pret Maniem ļaudīm, tas celsies pret visiem Israēla valdniekim; zobenam tie nodoti līdz ar Maniem ļaudīm; tādēļ sit uz saviem gurniem. 13 Tiešām, tas zobens ir pārbaudīts; un kas būs, kad tas scepteris, kas nicina, izniķis? saka Tas Kungs Dievs. 14 Tad nu tu, cilvēka bērns, sluduni un sasit rokas, jo tas zobens nāks ar divkārtīgu spēku trešo reiz, kaujams zobens, tas lielais kaujamais zobens, tiem visapkārt. 15 Lai sirds izķust un kritūšo ir daudz, viisos viņu vārtos Es sūtu draudošu zobenu. Ak, tas ir taisīts, lai zib, un ir trīts, lai kauj! 16 Cērt spēcīgi, sit pa labo roku, griezies, sit pa kreiso roku, kurp tavs asmens griežas. 17 Arī Es pats sasītīšu Savas rokas un izdarišu Savu bardzību; Es, Tas Kungs, to esmu runājis. 18 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: 19 Tu tad, ak cilvēka bērns, taisi sev divus celus, pa kuriem Bābeles kēniņa zobenam jānāk; no vienās zemes tiem abiem būs iziet. Taisi roku(virziena rādītājs) ceļa iesākumā, kas rāda uz pilsētu. 20 Taisi ceļu, pa ko tas zobens lai nāk pret Amona bērnu Rabu un (otru) pret Jūdu uz stipro Jeruzālemes pilsētu. 21 Jo Bābeles kēniņš stāvēs uz ceļa jūtīm, kur tie divi ceļi šķirās, ar zilēšanu zilēdams, viņš metis bultas, viņš vaicās elkardevus, viņš apraudzis (upurū)aknas. 22 Tā zilēšana zīmēs pa viņa labo roku uz Jeruzālemi, tur pievest āžus, atvērt muti uz kliegšanu, pacelt balsi uz kara troksni, likt āžus pret vārtiem, uzvest valpus un uztasit bulverķus. 23 Šī būs kā aplama zilēšana viņu acīs, tās zvērēšanas dēļ kas viņiem zvērēta; bet Viņš pieminēs to noziegumu un tos gūstīs. 24 Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka jūs savus noziegumus esat atgādinājuši, savus pārkāpumus atklādami, tā ka jūs grēki top redzēti visos jūsu darbos; tāpēc ka jūs topat piemīnēti, tad jūs ar rokām tapsiet gūstīti. 25 Un tu, nesvētais, bezdievīgais Israēla valdnieks, kam pienākusi sava diena, kurā noziegumi beidzās, 26 Tā saka Tas Kungs Dievs: liec nost galvas glītumu un nem zemē kroni, jo tas nepalikis, kā tas bija: zemais tiks paaugstināts un augstais pazemots. 27 Es to likšu postā, postā, postā, un šī nebūs, līdz kamēr nāk, kam tā tiesa pieder, - tam Es to došu. 28 Un tu, cilvēka bērns, sludini un saki: tā saka Tas Kungs Dievs par Amona bērniem un par viņu nievāšanu un saki: zobens, zobens izvilkts, lai kauj, trīts, lai spīd un zib. 29 Kamēr tev aplamas parādišanas rāda, kamēr tev melus sludina, tas tevi liks pie nokauto nesvēto kakliem, kuru diena nāk gala nozieguma laikā. 30 Bāz zobenu makstī! Es tevi sodišu tai vietā, kur tu radīts, tai zemē, kur tu dzimis.

31 Un Es izgāžišu pār tevi Savu dusmību, Es uzpūtišu pret tevi Savas bardzības uguni, un tevi nodošu nezēļu cilvēku, niknu postītāju rokā. 32 Tu būsi ugunij par barību, tavar asinis tecēs pašā tavā zemē, un tevi vairs nepiemiņēs; jo Es Tas Kungs to esmu runājis.

22 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: 2 Tad nu, ak cilvēka bērns, vai gribi tiesāt, vai gribi tiesāt to asins pilsētu? Tad rādi viņai visas viņas negantības. 3 Un saki: tā saka Tas Kungs Dievs: ak pilsēta, kas asinis izlej savā vidū, lai viņas laiks nāk, un kas sev taisa elkus un apgānās. 4 Caur tām asinīm, ko izlējusi, tu esi noziegusies, un ar saviem elkiem, ko taisījusi, tu esi sagānījusies, un tavām dienām esi likusi tuvu nākt, um esi nākusi savos gados. Tādēļ Es tevi esmu nodevis pagāniem par nievāšanu un visām zemēm par apsmieklu. 5 Kas tuvu un kas tālu no tevis, tie tevi apsmies, tevi, kam vārds sagānīts un kas nekārtības pilna. 6 Redzi, Israēla valdnieki ikviens cik spēdams izlej asinis tavā vidū. 7 Tēvu un māti tie pie tevis nicina, svešiniekam tie dara varas darbu tavā vidū, bāriņus un atraīnes tie apspiež pie tevis. 8 Manus svētumus tu nicini, un Manas svētās dienas tu sagāni. 9 Mēlneši ir pie tevis, kas asinis izlej; tie ēd tavā vidū uz (elku)kalniem, dara bezkaunību tavā vidū. 10 Tie atsedz pie tevis tēva kaunumu, un pieguļ pie tevis sārniem nešķistas sievas. 11 Cits ar sava tuvākā sievu dara negantību, cits bezkaunīgi apgāna savu vedeklu, atkal cits atzīst savu māsu, sava tēva meitu, tavā vidū. 12 Tie ķēm pie tevis dāvanas, izliet asinis; tu piedzen augļus un plēš pagaidu, un esi plēsīga pie sava tuvākā ar varasdaru, bet Mani tu esi aizmirusi, saka Tas Kungs Dievs. 13 Redzi, tad Es sasītu savas rokas par to mantu, ko tu plēsi, un par tām asinīm, kas tavā vidū izlietas. 14 Vai tava sirds pastāvēs, vai tavas rokas būs stipras tanis dienās, kad Es ar tevi tiesāšos? Es Tas Kungs to esmu runājis un to darišu. 15 Un Es tevi izkaisīšu starp tautām un tevi izklidināšu pa valstīm un darišu galu tavarai nešķistībai tavā vidū. 16 Un tu būsi nesvēta caur sevi pašu priekš pagānu acīm un samanīsi, ka Es esmu Tas Kungs. 17 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: 18 Cilvēka bērns! Israēla nams Man ir palicis par sārniem, tie visi ir varš un alva un dzelzs un svins cepli, tie ir palikuši par sudraba sārniem. 19 Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka jūs visi esat palikuši par sārniem, tad redzi, Es jūs sapulcināšu Jeruzālemes vidū. 20 Tā kā sudrabu un varu un dzelzi un svinu un alvu kopā liek cepli, un uguni uzpūš apakšā, lai kausē, tā Es jūs sapulcināšu Savā dusmībā un bardzībā, un jūs ielikšu un kausēšu. 21 Tiešām, Es jūs sapulcināšu un uzpūtišu pret jums Savas dusmības uguni, ka jūs tur iekšā topat kausēti. 22 Tā kā sudrabs cepli top kausēts, tāpat jūs tur tapiset kausēti, un jūs samanīsiet, ka Es, Tas Kungs, Savu bardzību esmu izlējis pār jums. 23 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: 24 Cilvēka bērns, saki uz to: tu esi zeme, kas nav šķistīta, kur nelīst dusmības dienā. 25 Viņas pravieši cēluši dumpi viņas vidū; tā kā rūcošs lauvu, kad tas laupījumu laupa, tā tie ēd dvēseles, tie plēš naudu un mantu, tie dara daudz atraītu viņas vidū. 26 Viņas priesteri neganti pārkāpj manu bauslibu un sagāna manus svētumus, tie neizšķir svētu un nesvētu un nemāca izšķirt, kas šķists un kas nešķists, tie apsedz savas acis priekš manām, svētām dienām, un es viņu starpā topu

sagānīts. **27** Viņas virsnieki ir viņas viđū kā vilki, kas laupa laupījumu, izlej asinis, samaitā dvēseles, mantas kārības dēl. **28** Un viņas pravieši tos apmet ar nelīpamiem kalķiem un redz aplamas parādišanas un sludina tiem melus un saka: tā saka Tas Kungs Dievs; un tomēr Tas Kungs nav runājis. **29** Tie ļaudis tai zemē darbu un laupīt laupa, un nabagu un bēdigu tie plēš un svešinielu tie nospaida bez tiesas. **30** Tad Es meklēju kādu víru no tiem, kas atkal sataisitu sētu un stātos plaisumā, manā priekšā aizstāvēt to zemi, ka Es to nemaitātu, bet Es neatradu neviena. **31** Tāpēc Es pār tiem esmu izlējis Savu bardību, ar Savas dusmības uguni Es tiem esmu galu darijis, viņu grēkus Es tiem esmu metis uz viņu galvu, saka Tas Kungs Dievs.

23 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Cilvēka bērns! Divas sievas bija vienas mātes meitas, **3** Tās dzina maucību Ēģiptes zemē, savā jaunībā tās maukojās, tur viņu krūtis tapa apkamptas, un viņu jumprāvibas krūtis aptaustītas. **4** Un tai vecākai bija vārds Aāla, un viņas māsai Aāliba, un tās Man kļuva par sievām un dzemdēja dēlus un meitas. Šie bija viņu vārdi: Aāla ir Samarija, un Aāliba ir Jeruzāleme. **5** Un Aāla dzina maucību, pie Manis būdama, un iekarsa pret saviem draugējiem, pret Asiriešiem, kas bija tuvumā, **6** Kas bija apgērbti ar pazīlām purpura drēbēm un bija lielkungi un valdniki, visnotaļ iekārojamie jaunekļi, jātnieki, kas uz zirgiem jāja. **7** Tā viņa maukoja ar visiem tiem skaistiem Asiriešu bērniem, pie visiem, pret ko viņa iekarsa, tā sagānījās ar visiem viņu elkiem. **8** Un viņa ari nepameta savu maucību ar Ēģipti, jo tie pie viņas bija gulējuši viņas jaunībā, un viņas jumprāvibas krūtis bija aptaustījuši un lielu maucību ar to dzinuši. **9** Tāpēc Es viņu nodevu viņas draugēlu rokā, Asura bērnu rokā, pret kuriem tā bija iekarsusi. **10** Šie atsedza viņas kaunumu, nēma nost viņas dēlus un viņas meitas, un pašu nokāva ar zobenu. Un viņa palika par pasaku starp sievām pēc tam, kad sodība par viņu bija turēta. **11** Kad nu viņas māsa Aāliba to redzēja, tad viņa iekarsa niknāki nekā tā otra, un viņas maukošana bija lielāka nekā viņas māsas maukošana. **12** Viņa iekarsa pret Asura bērniem, tiem lielkungiem un valdnikiem, kas bija tuvumā, kas bija apgērbti pilnās bruņās, jātnieki, kas uz zirgiem jāj, visnotaļ iekārojamie jaunekļi. **13** Tad Es redzēju, ka viņa bija sagānīta, viņām abām bija vienāds ceļš. **14** Tomēr šī vēl vairāk dzina maucību, jo kad viņa pie sienas redzēja nomālētus vīrus, Kaldeju tēlūs, ar sarkanumu rakstītus, **15** Apjoztus ar jostu ap saviem gurniem un ar augstām cepurēm uz savām galvām, kas visi kā valdītāji izskatījās, tā kā Bābeles bērni Kaldejā, savā dzimtenē, - **16** Tad viņa pret tiem iekarsa, kad viņas acis tos ieraudzīja, un sūtīja vēstnesus pie tiem uz Kaldeju. **17** Un Bābeles deli nāca pie viņas uz kārības gultu un sagānīja viņu ar savu maukošanu, un viņa ar tiem sagānījās; un tad viņas dvēsele viņus apnika. **18** Un kad viņa parādīja savu maucību un atsedza savu kaunumu, tad Mana dvēsele viņu apnika, tā kā Mana dvēsele bija apnikusi viņas māsu. **19** Bet viņa vairot vairoja savu maukošanu un piemīnēja savas jaunības dienas, kur viņa bija maukojusi Ēģiptes zemē. **20** Un viņa iekarsa pret saviem draugējiem, kuru miesa ir kā ēzeļu miesa un kuru braulums(sēkla) ir kā ērzelu braulums. **21** Tā tu esi atjaunojusi savas jaunības bezkaunību, kur tie

no Ēģiptes aptaustīja tavas krūtis, tavas jaunības krūšu dēl. **22** Tādēļ, ak Aāliba, tā saka Tas Kungs Dievs, redzi, Es pamodināšu pret tevi tavus draugēlus, no kuriem tava dvēsele ir nogriezusies, un tos atvedīšu visapkārt pret tevi, **23** Bābeles dēlus un visus Kaldeju, Pekodu un Šou un Kou un visus Asura dēlus līdz ar tiem, iekārojamus jaunekļus, kas visi ir lielkungi un valdniki, virsnieki un cīnīgi, kas visnotaļ jātnieki uz zirgiem. **24** Un tie nāks pret tevi ar ratiem, vāgiem un riteņiem un ar tautu pulkiem; ar krūšu bruņām un prieķsturamām bruņām un dzelzs cepurēm tie pret tevi apmetīsies visapkārt. Un Es viņiem pavēlēšu sodu, un tie tevi sodis pēc savām tiesām. **25** Un Es pie tevis parādišu savu karstumu un tie pret tevi turēsies bargi: tie tev nocirtis degunu un ausis, un kas no tevis atliek, tas kritis caur zobenu. Tie atņems tavus dēlus un tavas meitas, un kas no tevis atliek, to uguns aprīs. **26** Ari tavas drēbes tie tev novilkus un noņems tavu jaukumu. **27** Tā Es darišu galu tavai bezkaunībai un tavai maukošanai, kas no Ēģiptes zemes, ka tu savas acis vairs uz tiem nepacel un Ēģipti vairs nepie mini. **28** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es tevi nodošu rokā tiem, ko tu ienīsti, rokā tiem, ko tava dvēsele apnikusi. **29** Tie ar tevi darīs kā ienaidnieki, un noņems visu tavu sagādu un tevi pametis kailu un pliku, ka tavs mauku kaunums top atsegts līdz ar tavu bezkaunību un ar tavu maucību. **30** Tas tev notiks, tāpēc ka tu pagāniem pakaļ esi maukojusi un ar viņu elkiem sagānījusies. **31** Savas māsas ceļu tui esī stāgājusi, tāpēc Es viņas bīkeri došu tavā rokā. **32** Tā saka Tas Kungs Dievs: tavas māsas bīkeris tev jādzēz, tas dzīlais un platais, kur daudz saiet iekšā; par apsmieklu un kaunu tas būs. **33** Tu būsi pilna reibuma un skumības, tavas māsas Samarijas bīkeris ir spaidu un vaidu bīkeris. **34** Tu to dzersi un izlaizisi un satrieksi viņa gabalus un saplosīsi tavas krūtis, jo Es to esmu runājis, saka Tas Kungs Dievs. **35** Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs: tādēļ ka tu Mani esi aizmirusi un Mani aiz muguras metusi, tad arī nes savu bezkaunību un maucību. **36** Un Tas Kungs sacīja uz mani: cilvēka bērns, vai tu negribi Aālu un Aālibu tiesāt? Tad teici tām viņu negantības. **37** Jo tās pārkāpušas laulību, un asinis ir viņu rokās, un ar saviem elkiem tās pārkāpušas laulību, saviem bērniem, ko Man bija dzemdējušas, tās ir likušas caur uguri iet, viņiem par barību. **38** Tad tās Man vēl to ir darijušas: to brīdi tās Manu svētu vietu darijušas nešķistu un sagānījušas Manas svētās dienas. **39** Jo kad tās bija nokāvušas savus bērnus saviem elkiem, tad tās tai pašā dienā nāca Manā svētā vietā, to sagānit, un redzi, tā tās ir darijušas Manā namā. **40** Tās arī pēc vīriem ir sūtījušas, kam no tālienes bija jānāk; kad vēstnesis uz turieni tapa sūtīts, redzi, tad tie nāca; priekš tiem tu mazgājies un svaidīji savas acis un izgreznojies ar skaistumu, **41** Un sēdēji uz krāšņa sēdekļa, un tam priekšā stāvēja sataisīts galds, un uz tā tu liki Manas kvēpināmās zāles un Manu eļļu. **42** Un tur atskanēja nebēdnīgs troksnis un pie tā lielā víru pulka tika atvesti dzērāji no tuksneša, tie lika roku sprādzes ap viņu rokām un krāšņus kroņus uz viņu galvām. **43** Un Es sacīju par to, kas veca palikusi maucībā, vai ar to arīdzan vēl maukot maukosies? **44** Un tie pie tās iegāja, kā iet pie maukas, tā tie iegāja pie Aālas un pie Aālibas, tām bezkaunīgām sievām. **45** Tāpēc taisni viri viņas sodis pēc laulības pārkāpēju un asins izlējēju tiesas, jo tās ir

laulības pārkāpējas un asinis ir viņu rokās. **46** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: es atvedišu pret tām pulku, un tās nodošu par laupījumu un postu. **47** Un tas pulks viņas nomētās ar akmeniem, un tās sasītis ar saviem zobiem, tie nokaus viņu dēlus un viņu meitas un sazedzinās viņu namus ar uguni. **48** Tā Es izdeldēšu to bezkaunību no zemes, ka visas sievas dabū mācību, ka tās nedara pēc jūsu bezkaunības. **49** Tā jūsu bezkaunība jums taps uzlikta, un jūs nesīsiet savu elku grēkus un samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs.

24 Un Tā Kunga vārds notika uz mani devītā gadā, desmitā mēnesī, desmitā mēnešā dienā, sacīdams: **2** Cilvēka bērns, uzraksti sev šīs dienas, šīs pašas dienas vārdu: Bābeles kēniņš šai dienā ir apmeties pret Jeruzālemi. **3** Saki līdzību pret to atkāpēju sugu un saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: cel podu pie uguns, cel to klāt, ieļej arīdzan ūdeni iekšā. **4** Saliec tos gabalus tur iekšā, visus labos gabalus, cisku un pleci, pildi to ar tiem visulabākiem kauliem. **5** Nēm no visulabākām avīm un iekuri ari uguni apakš tiem kauliem, lai labi vārās, un kauli, kas iekšā, lai labi izvārās. **6** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: Ak vai tai asins pilsētai, tam podam, kas sarūsejis un kam rūsa negrib noiet. Gabalu pēc gabala nēm ārā, meslus par to nemet. **7** Jo viņas asinis ir viņas vidū, viņa tās ir izlējusi uz kailas klints un tās nav izgāzusi zemē, ka pišķi tās aplāktu. **8** Sūtīt bardzību un parādīt atriebšanu, Es viņas asinis esmu licis izliet uz kailas klints, ka netop aplāktas. **9** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: Ak vai, tai asins pilsētai! Arī es kurināšu uguni lielu. **10** Pienesi daudz malkas, iedēdzini uguni, savāri gaļu, un zālo to ar zālēm, un lai tie kauli savārās. **11** Pēc tam cel viņu tukšu uz oglēm, lai tas top karsts un lai viņa varš nodeg sarkans un viņa netirums, kas tur iekšā, izķust, un viņa rūsa top izdeldēta. **12** Viņš dara lielu pūliņu, un viņa rūsa negrib noiet, viņa rūsa pastāv uguni. **13** Tavas negantās nešķīstības dēļ; tādēļ ka Es tevi esmu šķīstījis, un tu neesi palikusi šķista, tad tu no savas nešķīstības vairs netapsī šķista, kamēr Es Savu bardzību pie tevis bušu izdarījis. **14** Es Tas Kungs to esmu runājis, tā būs, un to Es darišu, Es no tā neatstāšos un nesaudzēšu un neapželōšos; pēc taviem ceļiem un pēc taviem darbiem tevi sodis, saka Tas Kungs Dievs. **15** Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **16** Cilvēka bērns, redzi, Es atnemēšu tavu acu jaukumu caur vienu sitienu; tomēr tev nebūs žēloties nedz raudāt nedz asaras izliet. **17** Nopūties kļusiņām, necel raudas par mirušiem. Bet uzsien savu cepuri un apvelc savas kurpes kājās, neaptin savu muti, tev arī nebūs ēst raudu maizi. **18** Tā es runāju uz tiem ļaudim no rīta, un vakarā mana sieva nomira. Un es dariju no rīta, kā man bija pavēlēts. **19** Tad tie ļaudis uz mani sacīja: vai tu negribi mums stāstīt, kādēļ mums šīs lietas rāda, ka tu tā dari? **20** Un es uz tiem sacīju: Tā Kunga vārds uz mani noticis sacīdams: **21** Saki Israēla namam: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es sagānišu Savu svēto vietu, jūsu lepno stiprumu, jūsu acu jaukumu un jūsu dvēselu milību, un jūsu dēli un jūsu meitas, ko jūs esat atstājuši, kritīs caur zobenu. **22** Tad jūs darīsiet, kā Es esmu darījis, muti jūs neaptīsiet un raudu maizi neēdisiet. **23** Un jūsu cepures būs uz jūsu galvām un jūsu kurpes jūsu kājās. Jūs nežēlosities nedz raudāsiet, bet iznīksiet savos noziegumos, un vaidēsiet cits pret citu. **24** Tā Ecehiels jums būs par zīmi; itin kā viņš

darījis, tā jūs darīsiet; kad tas notiks, tad jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs Dievs. **25** Un tu, cilvēka bērns, vai tas nebūs tai dienā, kad Es no tiem atnemēšu viņu drošumu, viņu slavu un prieku, viņu acu jaukumu un viņu dvēseles milību, viņu dēlus un viņu meitas, **26** Tai dienā nāks pie tevis viens, kas izglābēs un to tavām ausim stāstīs. **27** Tai dienā tava mute atvērsies kā arī tam izglābtam, un tu runāsi un nebūsi vairs mēms. Tā tu būsi par brīnuma zīmi un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs.

25 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Amona bērniem un sludini pret tiem. **3** Un saki uz Amona bērniem: klausiet Tā Kunga Dieva vārdu! Tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka jūs par Manu svēto vietu sakāt: re, re! Tā ir sagānīta! Un par Israēla zemi: tā ir izpostīta! Un par Jūda namu: tie ir cietumā gājuši! - **4** Tādēļ redzi, Es tevi nodošu austruma bērniem par mantību, ka tie tavā vidū uzceļ savas teltis un tavā vidū uztaisa savas māju vietas; tie ēdis tavus auglus un dzers tavy pienu. **5** Un Es Rabu darišu par kāmēlu ganību un Amona bērnus par avju laidaru, un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs. **6** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: tādēļ ka tu esi plaukšķinājusi ar rokām un situsi ar kājām un no visas sirds lepni(nievājot) esi priečājusies par Israēla zemi, **7** Tāpēc redzi, Es izstiepšu Savu roku pret tevi un tevi nodošu pagāniem par laupījumu un tevi izdeldēšu no tautām un tevi nomaitāšu no valstīm; Es tevi izdeldēšu, un tu samanīsi, ka Es esmu Tas Kungs. **8** Tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka Moabs un Seirs saka: redzi, Jūda nams ir tā kā visi pagāni, - **9** Tādēļ redzi, Es atvēršu Moaba sānus no tām pilsētām, no viņa robežu pilsētām sākot, viņa zemes jaukumu, Betjesivotu, Baāl Meonu un līdz Kiriataīmai, **10** Austruma bērniem kāt pie Amona bērniem Es viiju atdošu par mantību, tā kā Amona bērni starp tautām vairs netaps pieminēti. **11** Un Es turēšu tiesu par Moabu, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs. **12** Tā saka Tas Kungs Dievs: tādēļ ka Edoms ar atriebšanu ir atriebīties pret Jūda namu, un tie līoti ir nozīgušies, pie tiem atriebdamies, **13** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: Es izstiepšu Savu roku pret Edomu un izdeldēšu no viņa cilvēkus un lopus, un Es to darišu par posta vietu, un tie kritīs caur zobenu no Temana līdz Dedānam. **14** Un Es atriebšos pie Edoma caur Savu Israēla ļaužu roku, un tie ar Edomu dariš pēc Manas dusmības un pēc Manas bardzības, tā tie samanīs Manu atriebšanu, saka Tas Kungs Dievs. **15** Tā saka Tas Kungs Dievs: tādēļ ka Filisti atriebušies un no sirds lepni atriebušies uz izdeldēšanu pēc veca ienaida, **16** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es izstiepju Savu roku pār Filistiem un izdeldēšu Krietus un nomaitāšu tos atlikušos jūrmalā, **17** Un Es pie tiem izdarišu lielu atriebšanu ar bargām sodībām, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es Savu atriebšanu pie tiem būšu izdarījis.

26 Un notikās vienpadsmitā gadā, pirmā mēnešā dienā, tad Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Cilvēka bērns! Tāpēc ka Tirus par Jeruzālemi sacījis: redzi, tautu vārti ir nolauzti, nu pie manis griežas, es nu pildīšos, viņa ir postīta! **3** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret tevi, ak Tiru, un atvedišu pagānu pulkus pret tevi, kā jūra ceļas ar saviem viļņiem. **4** Tie postīs

Tirus mūrus un nolauzīs viņa torņus, un Es nomēžišu viņa pišķus no viņa un to darišu par kailu klinti **5** Kur tīklus izplētīs jūras vidū; jo es to esmu runājis, saka Tas Kungs Dievs; un tas būs tātām par laupījumu. **6** Un viņa ciemi laukā ar zobenu taps apkauti un samaniš, ka Es esmu Tas Kungs. **7** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es atvedišu pret Tiru NebukadNecaru, Bābeles kēniņu, to kēniņu kēniņu no ziemelēm, ar zirgiem un ratiem un jātniekiem un lieliem ļaužu pulkiem. **8** Viņš apkaus tavus ciemus laukā ar zobenu un taisis pret tevi bulverķus un uzmetis pret tevi valni un uzcelis pret tevi sedzamas bruņas. **9** Un viņš cels savus āžus pret taviem mūriem un nolauzīs tavus torņus ar saviem dzelzs ieročiem. **10** Putekļi no vina zirgu pulka tevi aplāks. Tavi mūri drebēs no jātnieku un riteņu un ratu trokšņa, kad viņš ieies pa taviem vārtiem, kā ieiet salauztā pilsētā. **11** Viņš samiš ar savu zirgu nagiem visas tavas ielas; tavus ļaudis viņš nokaus ar zobenu un nogāzis pie zemes tavus stipros pilārūs. **12** Un tie laupīs tavu padomu un postis tavas preces un nolauzīs tavus mūrus un apgāzīs tavus skaistos namus un nometis tavus akmeņus un tavus kokus un tavus pišķus ūdeni. **13** Tad Es darišu galu tāvu dziesmu skanai un tāvu kokļu balsi vairs nedzirdēs. **14** Un Es tevi darišu par kailu klinti, tu būsi vieta, kur izplēst tīklus, tu vairs netapsi uztaisīs; jo Es, Tas Kungs, to esmu runājis, saka Tas Kungs Dievs. **15** Tā saka Tas Kungs Dievs pret Tiru: vai tās salas no tavas krišanas trokšņa netricēs, kad ievainotie vaidēs, kad kautin kausies tavā vidū? **16** Un visi jūras lielkungi nokāps no saviem goda krēsliem un nometis savus svārkus un novilks savas izrakstītas drebēs; tie apgērbsies ar trīcēšanu, apsēdīsies zemē un ik acumirkli drebēs un iztrūcināsies par tevi. **17** Un tie par tevi sāks raudu dziesmu un uz tevi sacīs: Ak vai, kā tu esi bojā gājusi, ļaužu pilnā jūras pilsēta, tu slavenā pilsēta, kas bija varena uz jūras, pati un viņas iedzīvotāji, kas izbiedēja visus, kas gar viņu dzīvoja! **18** Nu salas trīc tavas krišanas dienā, tiešām salas jūrā dreb par tāvu galu. **19** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: kad Es tevi darišu par postītu pilsētu, tā kā tās pilsētas, kur vairs nedzīvo, kad Es jūru pār tevi vedīšu, un liels ūdens tevi aplāks, **20** Tad Es tevi metīšu zemē pie tiem, kas grimūši bedrē, pie tiem senajiem ļaudīm, un Es tevi nostumīšu zemē, apakšējās un tulķšās zemes vietās mūžīgi, pie tiem, kas nogrimūši bedrē, tā ka iekš tevis nedzīvos; bet jaukumu Es celšu dzīvo zemē. **21** Es tev darišu briesmīgu galu, un tu vairs nebūsi; kad tevi meklēs, tad tevi ne mūžam vairs neatradīs, saka Tas Kungs Dievs:

27 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Tu tad, ak cilveka bērns, uzņem raudu dziesmu par Tiru, **3** Un saki uz Tiru, kas dzīvo pie jūras ostām un tirgojās ar tautām daudz salās: tā saka Tas Kungs Dievs: ak Tiru, tu saki: es esmu brīnumu skaista. **4** Tavas robežas ir jūras vidū, tavi cēleji tevi darijuši brīnumu skaistu. **5** Tie visus tavus galdus ir taisījuši no Senira priedēm, tie nēmuši ciedru kokus no Lībanus, tev taisīt masta kokus. **6** Tavus airus tie taisījuši no Basanas ozoliem, tavus galdus tie taisījuši no zilonīkumiem uz dārgu priežu koka no Ķītim krastiem, **7** Dārgs audeklis ar izrakstītu darbu no Ēģiptes bija tavs zēgelis, tev par karogu; no zila un sarkana purpura no Elisus salām bija tavi apsegī. **8** Sidonas un Arvadas iedzīvotāji bija tavi airētāji; tavi gudrie, ak Tiru, bija pie tevis tavi sturētāji.

9 Ģebalas vecaji un viņas gudrie bija pie tevis, izlabot tāvu laivu plaisirus. Visas jūras laivas un visi laivinieki bija pie tevis, izmainīt tavas preces. **10** Persieši un Lidieši un Libieši bija tāvā karaspēkā tavi karaviri; priekšturamās bruņas un dzelzs cepures tie pie tevis uzķāra; tie tevi greznoja. **11** Arvadas bērni un tavs spēks bija visapkārt uz taviem mūriem, un sargi bija uz taviem torniem, tie uzķāra savas priekšturamās bruņas visapkārt pie taviem mūriem; tie tevi darija brīnumu skaistu. **12** Taršīš tirgojās ar tevi ar daudz un dažādām precēm: sudrabu, dzelzi, alvu un svinu noveda tavos tirgos. **13** Javans, Tubals un Mešehs, tie bija tavi veikalnieki: ar cilvēkiem un vara lietām tie ar tevi tirgojās. **14** No Togarmas nama noveda tavos tirgos braucamus un jājamus zirgus un zīrgēļus. **15** Dedana bērni bija tavi veikalnieki, daudz salas tirgojās caur tāvu roku; zilonīkauluis un ebon kokus(melnkokus) tie tev atdeva par maksu. **16** Sīrija ar tevi tirgojās tāvu daudzkārtīgu amata darbu dēļ: rubīnus, purpuru un rakstītu darbu, dārgu audekli un dārgas krelles un dārgus akmeņus tie noveda tavos tirgos. **17** Jūda un Israēla zeme, tie bija tavi veikalnieki: kviešus no Minites un saldi smaržīgas zāles un medu un ēļu un balzamu tie mainīja tavos tirgos. **18** Damaskus ar tevi tirgojās tāvu daudzkārtīgu amata darbu dēļ ar dažādām precēm, ar saldu vīnu un baltu vilnu. **19** Vedans un UzalaJavans veda uz taviem tirgiem izstrādātu dzelzi; kasiju un kalmu tie pie tevis izmainīja. **20** Dedans ar tevi tirgojās ar skaistām vadmalām priekš segliem. **21** Arābija un visi Ķedara lielkungi, tie tirgojās caur tāvu roku, ar jēriem un auniem un āžiem tie ar tevi tirgojās; **22** Sabas un Raēmas veikalnieki, tie ar tevi tirgojās; visādas dārgas zāles, dārgus akmeņus un zeltu tie noveda tavos tirgos. **23** Harans un Kane un Edens, Zebas, Asura un Ķilmada veikalnieki ar tevi tirgojās. **24** Tie bija tavi veikalnieki ar dārgām drēbēm, ar purpura ziliem un raibi austiem mētelēm un ar striplainām (grīdas)segām un ar pītām un titām virvēm tavos tirgos. **25** Taršīš laivas bija tās vedējas uz taviem tirgiem. Un tu tapi bagāts un augstā godā celts jūru vidū. **26** Tavi laivinieki tevi veda pa vareniem ūdeņiem, bet rīta vējš tevi satricis jūru vidū. **27** Tava manta un tavas preces un tava tirgošana, tavi laivinieki un tavi stūrmaņi un tavi laivu taisītāji, un kas ar tevi tirgojās, un visi tavi karaviri, kas pie tevis, un visa tava draudze, kas tāvā vidū, kritis jūras vidū tai dienā, kad tu iesi bojā. **28** No tāvu laivinieku brēķšanas lauki drebēs. **29** Un visi airētāji, stūrmaņi ar visiem jūras laiviniekiem izkāps no savām laivām un stāvēs uz zemes. **30** Un tie par tevi brēks un gauži kliegs un metis pišķus uz savām galvām, - tie vārtisies pelnos. **31** Tie tevis dēļ apcirpsies un apjozīs maisus un raudās par tevi ar dvēseles rūgtumu un gaužām žēlabām. **32** Un tie vaidēdamī par tevi sāks raudu dziesmu un vaidēs par tevi un sacīs: kas ir kā Tirus, tā izdeldēts jūras vidū? **33** Kad tavas preces jūrā tapa vestas, tad tu daudz tautas pieēdināji ar savām dažādām mantām, un ar savu tirgošanu tu kēniņus virs zemes esi darijis bagātus. **34** Bet nu, kad tu no jūras esi satriekts dzīlos ūdeņos, tad tava tirgošana un visa tava draudze tāvā vidū ir gājusi bojā. **35** Visi salu iedzīvotāji par tevi iztrūcinājās, un viņu kēniņiem mati cēlās stāvu, viņu vaigi nobāl. **36** Tie veikalnieki pa tautām

svilpo par tevi; tu esi galu ḥēmis ar briesmām un nebūsi vairs mūžīgi.

28 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2** Cilvēka bērns, saki uz Tirus valdniekui: tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka tava sirds lepojās un saka, es esmu dievs, es sēžu uz dieva krēsla jūru vidū, un tu tomēr esi cilvēks un ne Dievs, un tu pacēli savu sirdi, kā Dieva sirdi; **3** Redzi, tu esot gudrāks nekā Daniēls, tev nekas neesot ne apslēpts ne tumšs. **4** Caur savu gudribu un caur savu saprāšanu tu sev esot dabūjis spēku un krājis zeltu un sudrabu pie savas mantas. **5** Caur savu lielo gudribu tu tīrgodamies esot vairojis savu bagātību, un tava sirds lepojās tavas bagātības dēļ. **6** Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs, tādēļ ka tu savu sirdi esi pauaugstinājis, kā Dieva sirdi, **7** Tad redzi, Es vedišu svešus pār tevi, tos visbriesmīgākos starp tautām; tie izvilk savus zobenus pār tavu jauko gudribu un apgānīs tavu spožumu. **8** Tie tevi nometis bedrē, un tu nomirsi kā nokauti mirst pat jūru vidū. **9** Vai tu tad sava kāvēja priekšā sacīsi: es esmu dievs, un tu tomēr esi cilvēks un ne Dievs, un esi sava kāvēja rokā? **10** Tu nomirsi kā neapgraizītie mirst caur svešu roku; jo Es to esmu runājis, saka Tas Kungs Dievs. **11** Atkal Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **12** Cilvēka bērns! Sāc raudu dziesmu par Tirus kēniņu un saki uz viņu: tā saka Tas Kungs Dievs: tu kārtības zieģelis, pilns gudrības un liela skaistuma, **13** Tu biji Edenē, Dieva dārzā, visādi dārgi akmeņi bija tavs apsegis: sardi, topāzi, dimanti, turķisi, oniķi, jaspisi, safiri, ametisti, smaragdi un zelts. Tavas bungas un tavas stabules skanēja tāvā priekšā, tai dienā, kad tevi (par kēniņu) cēla, tās bija gatavas. **14** Tu biji svaidīts ķerubs, kas sargā; Es tevi tā biju iecēlis: tu biji uz Dieva svētā kalna, tu staigāji degošu akmeņu vidū. **15** Tu biji skaidrs savos ceļos, no tās dienas, kad tevi (par kēniņu) cēla, kamēr bezdievība pie tevis tapa atrasta. **16** Caur tavu lielo tīrgošanos tava sirds pildījās ar netaisnību, un tu esi apgrēkojies; tāpēc Es tevi izmetu kā sagānītu no Dieva kalna un izdeldu tevi, to ķerubu, kas sargā, no to degošo akmeņu vidus nost. **17** Tava sirds lepojās tava skaistuma dēļ, tu savu gudribu esi paizaudejīs caur savu spožumu, tāpēc Es tevi metu pie zemes un lieku tevi par mācību kēniņiem. **18** Ar savu noziegumu pulku caur savu netaisno tīrgošanos tu esi sagānījis savus svētumus. Tāpēc Es lieku ugunij iziet no tava vidus; tas tevi aprīs, un Es tevi daru par pelniem virs zemes, priekš visu acīm, kas tevi ierauga. **19** Visi, kas tevi pažīst starp tautām, par tevi iztrūcinājās; tu esi galu ḥēmis ar briesmām un nebūsi vairs mūžīgi. **20** Atkal Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **21** Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Sidonu un sludini pret to. **22** Un saki: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret tevi, Sidona, un pagodināšos tāvā vidū, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es ticus nesišu pār viņu un svēts parādišos pie viņas. **23** Jo Es sūtīšu mēri pie viņas un asinīs pa viņas ielām, un kautie kritīs viņas vidū caur zobenu, kas visapkārt nāks pret viņu, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs. **24** Un Israēla namam vairs nebūs asu ērkšķu, nedz sāpīgu dadžu no visiem tiem apkārtējiem, kas tos vajā, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs Dievs. **25** Tā saka Tas Kungs Dievs: kad Es Israēla namu sapulcināšu no tām tautām, starp kurām tie izkaisīti, un Es pie viņiem svēts parādišos priekš pagānu acīm, tad tie dzīvos savā

zemē, ko Es savam kalpam Jēkabam esmu devis. **26** Un tie tur dzīvos droši un uztaisīs namus un dēstis vīna dārzas. Tiešām, tie dzīvos droši, kad Es ticus nesišu pret visiem tiem apkārtējiem, kas tos vajājuši, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs.

29 Desmitā gadā, desmitā mēnesī, divpadsmitā mēneša dienā, Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2** Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Faraonu, Ēģiptes kēniņu, un sludini pret viņu un pret visu Ēģipti. **3** Runā un saki: tā saka Tas Kungs Dievs: Es celšos pret tevi, Faraonu, Ēģiptes kēniņu, tu lielais jūras zvērs, kas savu upju vidū guļ un saka: mana upe ir mana, un to es sev esmu taisījis. **4** Bet Es likšu makšķeri tavā pažoklī, un likšu tavu upju zīvīm plielpt pie tavām zvīnām, un izvilkšu no tām upēm tevi un visas tavu upju zīvis, kas līp pie tavām zvīnām. **5** Un Es tevi nometišu tuksnesī, tevi, un visas tavu upju zīvis; tu kritīsi uz lauku, tu netapsi sakrāts nedz salasīts; zvēriem virs zemes un putniem apakš debess Es tevi dodu par barību. **6** Un visi Ēģiptes iedzīvotāji samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, tāpēc ka tie bijuši niedru stobrs Israēla namam. **7** Kad tie tevi satvēra rokā, tad tu lūzi un tiem pārķēli sānus, un kad tie uz tevi atspiedās, tad tu salūzi un dariji tiem gurnus slābanus. **8** Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es vedišu pār tevi zobenu un no tevis izdeldēšu cilvēkus un lopus. **9** Un Ēģiptes zeme taps postā un par tuksnesi, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, tāpēc ka viņš sacījis: tā upe ir mana, es to esmu darijis. **10** Tad nu redzi, Es celšos pret tevi un pret tavām upēm, un darišu Ēģiptes zemi par tuksnu posta vietu, no Migdalas līdz Ziēnei un līdz Moru zemes robežām. **11** Pa viņu cilvēka kāja nestāgās, un ari lopa kāja pa viņu neies un tur nedzīvos caurus četrdesmit gadus. **12** Jo Es Ēģiptes zemi darišu par posta vietu starp postītām zemēm, un viņas pilsētas būs postā starp postītām pilsētām četrdesmit gadus, un Es ēģiptiešus izkaisīšu starp tautām un tos izputināšu pa valstīm. **13** Tomēr tā saka Tas Kungs Dievs: kad četrdesmit gadi būs pagalam, tad Es sapulcināšu ēģiptiešus no tām tautām, kurp tie bija izkaisīti. **14** Un Es pārvēdišu ēģiptiešus no cietuma un tos atkal atvedīšu Patrus zemē, viņu dzimtā zemē, un tur tie būs viena maza valsts. **15** Un tā būs mazāka nekā citas valstis un necelsies vairs pār tām tautām, jo Es viņus mazināšu, lai nevalda vairs pār tautām. **16** Un Israēla namam tie vairs nebūs par atspāidu, atgādinādami noziegumu, kad pēc viņiem skatās; bet tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs Dievs. **17** Un notikās divdesmit septītā gadā, pirmā mēnesī, pirmā mēneša dienā, tad Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **18** Cilvēka bērns! Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, savam karaspēkam licis grūtu darbu darīt pret Tiru; visas galvas ir plikas un visi pleci noberzti; tomēr nedz viņam nedz viņa karaspēkam nekāda alga nav tikusi Tirus dēļ, par to grūto darbu, kas viņam pret to bijis. **19** Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs: Nebukadnecaram, Bābeles kēniņam, Es došu Ēģiptes zemi, un viņš aizvedis visu viņas pulku un laupīš viņas laupījumu un mantos viņas mantu, un tā būs tā algā viņa karaspēkam. **20** Par darba algu Es tam atdošu Ēģiptes zemi, par to darbu, ko tie Man darijuši, saka Tas Kungs Dievs. **21** Tai dienā Es likšu izplaukt Israēla nama ragam, un atdarīsu tev muti viņu vidū; un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs.

30 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2** Cilvēka bērns, slidini un saki: tā saka Tas Kungs Dievs: kauciet: Ak vai, tai dienai! **3** Jo tā diena ir tuvu, tiešam Tā Kunga diena ir tuvu, diena tumši apmākusies, pagānu laiks ir klāt. **4** Un zobens nāks Ēģiptes zemē, un Moru zemē būs lielas sāpes, kad kautie kritis Ēģiptes zemē, un viņas pulki taps aizvesti, un viņas pamati taps nolauzti. **5** Moru zeme un Libija un Lidija un visādi ļaudis un Kubs un tās deribas zemes bērni kritis lidz ar viņiem caur zobenu. **6** Tā saka Tas Kungs: tiešam, Ēģiptes palīgi kritis, un viņas lepnais stiprums taps nogāzts, no Migdolas lidz Ziēnei tie tur kritis caur zobenu, saka Tas Kungs Dievs. **7** Un tie taps postīti vidū starp postītām zemēm, un viņu pilsētas būs starp postītām pilsetām; **8** Un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es ugumi kuršu Ēģiptes zemē, un visi viņas palīgi taps satriekti. **9** Tai dienā no Manis izies vēstneši ar laivām, iztrūcīnāt Moru zemi, kas droši dzīvo, un pie tiem būs lielas bēdas, tā kā Ēģiptes dienā, jo redzi, (tie) nāk! **10** Tā saka Tas Kungs Dievs: tiešam, Es nobeigšu Ēģiptes pulkus caur Nebukadnecara, Bābeles kēniņa, roku. **11** Šis un viņa ļaudis lidz ar viņu, tie visbriesmīgākie starp tautām, taps atvesti, postīt zemi, un izvilk savus zobenus pret Ēģipti un piepildīs zemi ar nokautiem. **12** Un Es upes darišu sausas un zemi pārdošu tiem nikniem rokā, un zemi un kas tur ir, Es izpostišu caur svešnieku roku; Es Tas Kungs to esmu runājis. **13** Tā saka Tas Kungs Dievs: un Es izdeldēšu tos elkus un darišu galu Nofas(Memfis) dievekliem, un valdnieka vairs nebūs Ēģiptes zemē; un Es sūtīšu izbailes pār Ēģiptes zemi. **14** Un Es izpostišu Patrus zemi, un kuršu ugumi Coanā, un turēšu tiesu Noā: **15** Un Es izgāžišu Savu bardzību pār Sinu, Ēģiptes stiprumu, un izdeldēšu tos pulkus Noā. **16** Un iedzedzināšu ugumi Ēģiptes zemē; Sina cietīs lielas sāpes, un No taps sašķelta, un Nofa dienas vidū taps spaidīta. **17** Avenas un Pibozetes jaunekļi kritis caur zobenu, un pašas aizies cietumā. **18** Un Takvanesā gaisma taps aptumšota, kad Es Ēģiptes jūgu tur salauzīšu un viņas lepno stiprumu tur nobeigšu; mākonis viņu apkāls, un viņas meitas ies cietumā. **19** Tā Es turēšu tiesu Ēģiptes zemē, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs. **20** Un vienpadsmitā gadā, pirmā mēnesī, septītā mēneša dienā Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **21** Cilvēka bērns! Faraona, Ēģiptes kēniņa, elkonī Es esmu satriecis, un redzi, to nesasies, plāksteri neuzliks, ar autiem neaptīs, un tas vairs neatspīgs, ka varētu zobenu turēt. **22** Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret Faraonu, Ēģiptes kēniņu, un satriekšu viņa elkoņus, to stipro kā to satriekto, un Es viņa zobenam likšu izkrist no viņa rokas. **23** Un Es ēģiptiešus izkaisīšu starp tautām un tos izputināšu pa zemēm. **24** Un Es stiprināšu Bābeles kēniņa elkoņus, un Savu zobenu došu viņa rokā, bet Faraona elkoņus Es satriekšu, ka tam viņa priekšā būs vaidēt, tā kā ievainots vaid. **25** Tiešam, Es stiprināšu Bābeles kēniņa elkoņus, bet Faraona elkoņi nogurs, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es Savu zobenu došu Bābeles kēniņam rokā, un viņš to pacels pār Ēģiptes zemi. **26** Un Es izkaisīšu ēģiptiešus starp tautām un tos izputināšu pa zemēm, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

31 Un vienpadsmitā gadā, trešā mēnesī, pirmā mēneša dienā Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2**

Cilvēka bērns, runā uz Faraonu, Ēģiptes kēniņu, un uz viņa ļaužu pulku: kam tu esi līdzīgs savā augstībā? **3** Redzi, Asurs bija ciedra koks uz Libanus, skaistiem zariem un kuplām lapām un slaiķu augumu, un viņa galotne bija iekš mākoņiem. **4** Ūdens viņu darija lielu, un jūras dziļumi viņu pauagstināja, viņa upes gāja apkārt ap dārziem, un savus ūdenus tas sūtīja pie visiem lauka kokiem. **5** Tāpēc viņa augums bija augstāks pār visiem lauka kokiem, un viņa zari vairojās un viņa zariņi plaukstot pagarinājās caur to lielo ūdeni. **6** Visi putni apakš debess taisīja ligzdas viņa zaros, un visi lauka zvēri vedās apakš viņa zariem, un visas lielās tautas sēdēja viņa pavēni. **7** Tā tas bija skaists savā lielumā un savu zaru garumā, jo viņa sakne bija pie daudz ūdeniem. **8** Ciedru koki Dieva dārzā viņu neaptumšoja un priedes viņa zariem nelidzinājās, un kļavu koki nebija tādi kā viņa zariņi, neviens koks Dieva dārzā viņam nelidzinājās skaistumā. **9** Es viņu biju darijis tik skaistu caur viņa zaru pulku, ka visi Ēdenes koki Dieva dārzā viņu apskauda. **10** Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs: tādēļ ka tu tā biji cēlies garumā, un ka viņš savu galotni izstiepis lidz padebēsiem, un viņa sirds sava augstuma dēļ lepojās, **11** Tāpēc Es viņu nodevu rokā tautu varenajam, ar viņu darīt pēc patikšanas; Es viņu izdzinu viņa bezdevības dēļ. **12** Un sveši, tie tautu briesmīgākie, viņu nocīrt un to nometa, viņa zari krita uz kalniem un pa visām ielejām, un viņa zariņi tapa nogāzti visās zemes gravās. Un visas zemes tautas aizgāja no viņa pavēņa un viņu astāja. **13** Visi putni apakš debess nolaidās uz viņa, un visi lauka zvēri bija uz viņa zariem; **14** Lai nekādi pie ūdens dēstīti koki nelepojās sava auguma pēc, un savu galotni nestiep lidz mākoņiem, un nekādi no ūdens slacināti koki nepalaujas uz sev pašiem sava augstuma dēļ; jo tie visi nāvei ir nodoti uz zemes apakšu, cilvēka bērnu vidū, pie tiem, kas grimst bedrē. **15** Tā saka Tas Kungs Dievs: tai dienā, kad tas ellē nogrima, tad Es cēlu bēdas, Es viņa dēļ aplājū dzīlumus un aizturēju viņa upes, un tie varenie ūdeņi apstājās, un Es dariju, ka Libanus viņa dēļ sērojās, un visi lauka koki nokalta viņa dēļ. (**Sheol h7585**) **16** No viņa kritiena trokšņa Es pagānus dariju drebam, kad Es viņu ellē nogrūdu pie tiem, kas grimst bedrē. Un visi Ēdenes koki, tie izlasītie un labākie uz Libanus, visi no ūdens slacinātie koki iepriecinājās zemes apakšā. (**Sheol h7585**) **17** Tie nogrima arīdzan lidz ar viņu ellē pie tiem zobena nokautiem, kas kā viņa palīgi bija sēdējuši viņa pavēni starp tautām. (**Sheol h7585**) **18** Kam starp Ēdenes kokiem tu tad esi līdzīgs godā un augstumā? Ari tu tapsi nogrūsts ar Ēdenes kokiem zemes apakšā, tu gulēsi vidū starp neapgrāzītiem, pie zobenu nokautiem. Tas ir Faraons un viss viņa ļaužu pulks, saka Tas Kungs Dievs.

32 Un divpadsmitā gadā, divpadsmitā menesi pirmā mēneša dienā Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2** Cilvēka bērns, sāc raudu dziesmu par Faraonu, Ēģiptes kēniņu, un saki uz viņu: ja tautu lauva, tu esi pagalam! Un tu biji kā jūras zvērs jūrā un izlēci savās upēs un sajauci ūdeņus ar savām kājām un samini upes. **3** Tā saka Tas Kungs Dievs: Es tādēļ Savu tiklu izplētiš pār tevi daudz tautu sapulcē, kas tevi izvilkis Manā tiklā. **4** Tad Es tevi metīšu uz zemi, Es tevi nosviedīšu uz lauku un visiem putniem apakš debess Es likšu mist uz tevis un visiem zvēriem virs zemes no tevis pieesties, **5** Un metīšu tavu

maitu uz kalniem un pildīšu tās ielejas ar tavām miesām. **6** Un Es dzirdināšu zemi ar tām asinim, kas no tevis izplūst līdz kalniem, un upes no tevis taps pilditas. **7** Un kad Es tevi izdzēsišu, tad Es apsegū debesi un aptumšošu viņas zvaigznes, sauli Es apklašu ar mākoniem, un mēneša gaišums vairs nespīdēs. **8** Visus spožos debess spīdekļus Es tevis dēļ aptumšošu un vedišu tumsību pār tavu zemi, saka Tas Kungs Dievs. **9** Es ari darišu skumīgas daudz tautu sirdis, kad Es tavy mocibu iznesišu starp tautām, tanis valstis, ko tu nepazīsti. **10** Un Es darišu, ka daudz tautas par tevi iztrūcinājās, un viņu kēniņiem mati celsies stāvu par tevi, kad Es cilāšu Savu zobenu viņu priekšā, un tie drebēs ik acumirkli ikviens par savu dvēseli tai dienā, kad tu kritīsi. **11** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: Bābeles kēniņa zobens nāks pār tevi. **12** Un Es tavy pulku nogāžišu caur vareno zobeniem, tie visi ir tie visbriesmīgākie starp tautām, tie izpostīs Ēģiptes lepnību, un viss viņas pulks taps izdeldēts. **13** Un visus viņas lopus Es izdeldēšu pie tā lielā ūdens, ka cilvēka kāja to vairs nesajauks, ir lopu nags to nesajauks. **14** Tad Es viņu ūdeņus darišu skaidrus un viņu upēm likšu tecēt kā eļļai, saka Tas Kungs Dievs, **15** Kad Es Ēģipti būšu darijis par posta vietu, un zeme no savas pilnības būs palikusi tukša, kad Es visus viņas iedzīvotājus būšu kāvis, - tad samanis, ka Es esmu Tas Kungs. **16** Ši ir tā raudu dziesma, un tā jādzied; tautu meitas šo raudu dziesmu dziedās; par Ēģipti un par visu viņas ļaužu pulku tās dziedās šo raudu dziesmu, saka Tas Kungs Dievs. - **17** Un divpadsmitā gadā, piecpadsmitā mēnešā dienā Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **18** Cilvēka bērns, žēlojies par Ēģiptes ļaužu pulku un nogremdē to līdz ar tām lepno tautu meitām zemes apakšā pie tiem, kas grīmuši dzīlumā. **19** Par ko tu nu esi skaistāka? Kāp zemē un apgūlies pie neapgraizītiem. **20** Tie kritis starp zobena nokautiem. Viņa ir nodota zobenam; aizraujiet viņu ar visu viņas ļaužu pulku. **21** Tie varoņu varenie un viņas palīgi ar viņu runās elles vidū: tie ir nogrimuši, tie guļ starp neapgraizītiem un zobena nokautiem. (*Sheol h7585*) **22** Tur ir Asurs ar visu savu ļaužu pulku, viņu kapi ir visapkārt ap viņu; tie visi nokauti, caur zobenu krituši. **23** Viņa kaps ir tai visdziļākā bedrē, un viņa ļaužu pulks ir visapkārt ap viņa kapu; visi nokauti, caur zobenu krituši, kas briesmas bija cēluši dzīvo zemē. **24** Tur ir Elams ar visu savu ļaužu pulku visapkārt ap viņa kapu; tie visi nokauti, caur zobenu krituši; tie grimūši neapgraizīti zemes apakšā, kas briesmas bija cēluši dzīvo zemē, tie nes savu kaunu pie tiem, kas grīmuši dzīlumā. **25** Pie nokautiem cīsas sataisītas viņam un visam viņa ļaužu pulkam, viņu kapi ir visapkārt ap viņu; tie visi, neapgraizīti, caur zobenu ir nokauti; tāpēc ka tie briesmas cēluši dzīvo zemē, tie nes savu kaunu pie tiem, kas grīmuši dzīlumā, - viņš guldināts nokauto vidū. **26** Tur ir Mešehs un Tūbals ar visu savu ļaužu pulku, visapkārt ap viņu ir viņu kapi, tie visi, neapgraizīti, ir nokauti ar zobenu, tāpēc ka bija briesmas cēluši dzīvo zemē. **27** Tie neguļ pie tiem kritušiem neapgraizīto varoņiem, kas ellē nogrimuši ar savām bruņām, kam zobeni likti apakš galvām; viņu noziegumi nākuši pār viņu kauliem, tāpēc ka bija varoņi par briesmām dzīvo zemē. (*Sheol h7585*) **28** Ari tu tapsi satriekts neapgraizītu vidū un guleši pie zobena nokautiem. **29** Tur ir Edoms, viņa kēniņi un visi viņa lielkungi, kas ar savu

varoņu godu ir likti pie zobena nokautiem; tie guļ pie neapgraizītiem un pie tiem, kas grīmuši dzīlumā. **30** Tur ir visi ziemēļa valdnieki un visi Sidonieši, kas nogrimuši pie nokautiem un kaunā likti, lai gan ar savu varu bijuši par iztrūcināšanu, un tie guļ neapgraizīti pie tiem, kas zobena nokauti, un nes savu kaunu pie tiem, kas nogrimuši dzīlumā. - **31** Faraons tos redzēs un iepriecinās ar visu savu ļaužu pulku; ar zobenu ir nokauti, Faraons un viss viņa karaspēks, saka Tas Kungs Dievs. **32** Jo Es viņam esmu licis briesmas celt dzīvo zemē, un viņš ir nolikts neapgraizīto vidū pie tiem, kas zobena nokauti, Faraons ar visu savu ļaužu pulku, saka Tas Kungs Dievs.

33 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2** Cilvēka bērns, runā uz savu ļaužu bērniem un saki uz tiem: kad Es zobenu vedu pār kādu zemi, un tās zemes ļaudis nēm vienu vīru no savām robežām un to ieceļ sev par sargu, **3** Un viņš redz zobenu pār to zemi nākam un pūš ar bazūni un pamāca tos ļaudis, **4** Un ja kas to bāzunes skāpu dzīrdēt dzīrd un nelaujas pamācīties, un zobens nāk un nēm viņu nost, - šī asinis lai ir uz viņa galvas. **5** Viņš dzīrdēja bazūnes skāpu, bet nelikās pamācīties, viņa asinis ir uz viņa. Bet kas ļaujas pamācīties, tas izglābs savu dvēseli. **6** Bet kad tas sargs redz zobenu nākam un nepuš ar bazūni, tā ka tie ļaudis netiek pamācīti, un zobens nāk un nēm no tiem kādu dvēseli nost: tas gan savā noziegumā ir noņemts, bet viņa asinis Es prasišu no tā sarga rokas. **7** Tu tad cilvēka bērns, Es tevi esmu licis par sargu Israēla namam, ka tev nu no Manas mutes to vārdū būs klausīt un tos pamācīt no Manas puses. **8** Kad Es uz bezdievīgo saku, bezdievīgais, tu mirdams mirsi, un tu nemāci bezdievīgo, lai atgriežas no sava ļaunā ceļa, tad bezdievīgais nomirs savā noziegumā, bet viņa asinis Es prasišu no tavas rokas. **9** Bet ja tu bezdievīgo pamāci, lai atgriežas no sava ceļa, un viņš neatgriežas no sava ceļa, tad viņš mirs savā noziegumā, bet tu savu dvēseli esi izglābis. **10** Tādēļ, cilvēka bērns, saki uz Israēla namu: jūs runājet tā un sakāt: mūsu pārkāpumi un mūsu grēki ir uz mums, un mēs iekš tem ejam bojā, kā tad mēs varam dzītot? **11** Saki uz tiem: tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, Man nepatīk bezdievīgā nāve, bet ka bezdievīgais atgriežas no sava ceļa un dzīvo. Atgriežaties, atgriežaties no saviem ļauniem ceļiem. Jo kāpēc jūs gribat mirt, jūs no Israēla nama? **12** Tu tad, cilvēka bērns, saki uz savu ļaužu bērniem: taisno taisnība neizglābs viņa pārkāpšanas dienā, un bezdievīgais savas bezdievības dēļ neies bojā, kad tas atgriežas no savas bezdievības. Un pats taisnais nevar dzītot caur savu taisnību, kad viņš apgrēkojās. **13** Kad Es uz taisnību saku, ka tas dzīvot dzīvos, un tas paļaujas uz savu taisnību un dara nepareizi, tad visa viņa taisnība netaps pieminēta, bet viņš mirs tai netaisnībā, ko viņš dara. **14** Un kad Es uz bezdievīgo saku: tu mirdams mirsi, un tas atgriežas no saviem grēkiem un dara tiesu un taisnību, **15** Tā ka bezdievīgais kīlu atdod, laupījumu maksā un staigā dzīvības likumos, nevienam nedārīdamis nepareizi, - tad tas dzīvot dzīvos un nemirs. **16** Visi viņa grēki, ko viņš darijis, viņam netaps pieminēti; viņš darijis tiesu un taisnību, dzīvot viņš dzīvos. **17** Tomēr tavy ļaužu bērni saka: Tā Kunga ceļš nav taisns! Bet viņu ceļš nav taisns. **18** Kad taisnais nogriežas no savas taisnības un dara nepareizi, tad

viņš caur to mirs. **19** Un kad bezdievīgais nogriežas no savas bezdievības un dara tiesu un taisnību, tad viņš caur to dzīvos. **20** Bet jūs sakāt: Tā Kunga ceļš nav pareizs. Es jūs tiesāšu, ikvienu pēc viņa ceļiem, ak Israēla nams! - **21** Un notikās divpadsmitā gadā pēc mūsu aizvešanās, desmitā mēnesi, piektā mēneša dienā, tad viens pie manis atnāca, kas no Jeruzālemes bija izglābīties, un sacīja: tā pilsēta ir izkauta. **22** Bet Tā Kunga roka vakarā, iepriekš tā izglābtā atnākšanas, bija nākusi pār mani un atvērusi manu muti, pirms šīs rītā pie manis nāca, un mana mute palika atvērta, un es nebiju vairs mēms. **23** Tad Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **24** Cilvēka bērns! Tie, kas viņās posta vietās dzīvo Israēla zemē, runā un saka: Ābrahāms bija viens vienīgs un iemantoja to zemi, bet mūsu ir daudzi, tā zeme mums ir dota par mantību. **25** Tādēļ saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: jūs ēdat asinis un paceļat savas acis uz saviem elkiem un izlejat asinis, - un jūs to zemi gribat paturēt par mantību? **26** Jūs stāvāt uz savu zobenu, jūs darāt negantību un apgānat cits cita sievu, un jūs to zemi gribat paturēt par mantību? **27** Tā tev uz viņiem būs sacīt: tā saka Tas Kungs Dievs: tik tiešām kā Es dzīvoju, tie, kas tais posta vietās dzīvo, kritis caur zobenu, un to, kas uz laukā, Es nodošu zvēriem par barību, un tie, kas stiprās vietās un alās, mirs caur mēri. **28** Un to zemi Es darišu par posta vietu un tuksnesi, un viņas lepnais stiprums beigsies, un Israēla kalni būs postā, ka tur neviens pāri neies. **29** Tad tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es to zemi būšu darijis par posta vietu un par tuksnesi visas viņu negantības dēļ, ko tie darijuši. **30** Un tu, cilvēka bērns, tavu ļaužu bērni runā pret tevi istabās un nama durvis, un viens runā ar otru, ikviens ar savu brāli, un saka: nāciet jel, dzirdēsim, kas tas tāds vārds, kas no Tā Kunga nāk. **31** Un tie nāks pie tevis, tā kā ļaudis mēdz nākt, un sēž tavā priekšā kā Mani ļaudis un klausa tavus vārdus, bet tos nedara; jo tie ir milīgi ar savu muti, bet viņu sirds dzenās mantai pakal. **32** Un redz! Tu tiem esi kā jauka dziesmiņa, kā skaista balss, kas labi skan, tādēļ tie klausa tavus vārdus, bet tos nedara. **33** Bet kad nāks, - un redzi, nāk! - Tad tie samanīs, ka pravietis ir bijis viņu vidū.

34 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2** Cilvēka bērns, sludini pret Israēla ganiem, sludini un saki uz tiem, uz tiem ganiem: tā saka Tas Kungs Dievs: Ak vai, Israēla ganiem, kas sevi pašus gana! Vai ganiem nebūs avis ganīt? **3** Jūs ēdat tos taukus un apģērbjaties ar to vilnu, jūs kaujat to baroto, bet tās avis jūs neganiet. **4** Tās vājās jūs nespēcinājāt, un to neveselo jūs nedziedinājāt, un to satriekto jūs nesasienat, un to aizdzito jūs nenesāt atpakaļ un to pazudušo jūs nemeklējāt, bet jūs valdāt pār tiem bargi un ar grūtumu. **5** Tā tās izklidušas, tāpēc ka gana nebija, un paliek par barību visiem lauka zvēriem un izklist. **6** Manas avis maldās pa visiem kalniem un pa visiem augstiem pakalniem, Manas avis izklidušas pa visu zemes virsu, un nav nevienna, kas pēc tām skatās, un nevienna, kas tās meklē. **7** Tādēļ, gani, klausiet Tā Kunga vārdu! **8** Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, tāpēc ka Manas avis ir tapušas par laupījumu, un Manas avis visiem laukā zvēriem par barību, tāpēc ka gana nebija, un ka Mani gani nelūko pēc Manām avīm, bet tie gani gana sevi pašus, bet Manas avis tie negana, - **9** Tādēļ, gani, klausiet Tā Kunga

vārdu! **10** Tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret tim ganiem, un prasišu Savas avis no viņu rokas un darišu, ka tie Manas avis vairs neganīs, un tie gani vairs neganīs sevi pašus. Un Es izraušu Savas avis no viņu mutes, ka tās tiem vairs nebūs par barību. **11** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es, tiešām Es vaicāšu pēc Savām avīm un tās meklēšu. **12** Jo kā gans meklē savu ganāmo pulku tai dienā, kad viņš ir savu izklidušo avju vidū, tā Es meklēšu Savas avis un tās izpestīšu no visām tām vietām, kurp tās noklidušas tumšā un vētrainā dienā. **13** Un Es tās izvedīšu no tām tautām un tās sapulcīnāšu no tām zemēm un tās pārvedīšu viņu pašu zemē un tās ganišu uz Israēla kalniem, pa tām lejām un pa visām vietām, kur tai zemē mīt. **14** Es tās ganišu labā ganībā, un viņu miteklī būs uz Israēla augstiem kalniem; tur tie apgulsies labos miteklīos un ganišies taukā ganībā uz Israēla kalniem. **15** Es pats ganišu Savas avis un Es pats tās guldiņāšu, saka Tas Kungs Dievs. **16** Pazudušo Es gribu meklēt un aizdzīto Es gribu nest atpakaļ un satriekto Es gribu sasiet un vārgūli Es gribu spēcīnāt, bet tauko un stipro Es gribu izdzeldēt; Es tās ganišu ar taisnību. **17** Jūs, Manas avis! - Tas Kungs Dievs saka tā: redzi, Es tiesāšu starp avi un avi, starp auniem un āziem. **18** Vai tas jums vēl ir maz, ka jūs noganiet to labo ganību? Vai gribat arī savu atlikušo ganību samīdīt ar savām kājām? - Un ka jūs dzerat no skaidra ūdens, - vai to atlikušo gribat sajaukt ar savām kājām? **19** Vai tad Manām avīm būs ēst, kas no jūsu kājām ir samīts, un dzert, kas no jūsu kājām ir sajaukts? **20** Tādēļ Tas Kungs Dievs tā saka uz tiem: redzi, Es, tiešām Es tiesāšu starp tām taukām avīm un tām liesām avīm. **21** Tāpēc ka jūs visas vājās stumdiet ar sāniem un ar pleciem un badiet ar saviem ragiem, kamēr jūs tās esat izdzinuši ārā. **22** Tāpēc Es Savas avis gribu pestīt, lai tās vairs nav par laupījumu, un Es tiesāšu starp avi un avi. **23** Un Es par tiem iecelšu vienu vienīgu ganu, kas lai tās gana, proti Savu kalpu Dāvidu; tas tās ganīs, un tas tām būs par ganu. **24** Un Es Tas Kungs tiem būšu par Dievu, un mans kalps Dāvids būs tas valdnieks viņu vidū. Es, Tas Kungs, to esmu runājis. **25** Un Es ar tiem darišu miera derību, un izdeldēšu ļaunos zvērus no zemes, un tie dzīvos tuksnesi bez bailēm un gulēs mežos. **26** Un Es darišu viņus un tās vietas ap Manu kalnu par svētību, un Es došu lietu savā laikā; tas būs svētības lietus. **27** Un koki uz laukā dos savus augļus, un zeme dos savus augļus, un tie būs bez bailēm savā zemē un samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es būšu salauzis viņu jūga kokus un tos izglābis no viņu kalpinātāju rokas. **28** Un tie nebūs vairs pagāniem par laupījumu, un zvēri vīrs zemes tos vairs neaprīs, bet tie dzīvos droši, un neviens tos neizbiedēs. **29** Un Es tiem audzināšu stādu par slavu, un tie tai zemē vairs netaps aizgrābti caur badu un nenesīs vairs apsmieklu no pagāniem. **30** Un tie samanīs, ka Es, Tas Kungs, viņu Dievs, esmu ar viņiem, un tie, Israēla nams, ir Mani ļaudis, saka Tas Kungs Dievs. **31** Un jūs esat Manas avis, Manas ganāmās avis; cilvēki jūs esat, Es esmu jūsu Dievs, saka Tas Kungs Dievs.

35 Atkal Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2** Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Seīra kalniem un sludini pret tiem, **3** Un saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret tevi, Seīra kalns, un Es izstiepšu Savu roku pret tevi un tevi darišu par postažu un tuksnesi.

4 Es tavas pilsētas darīšu par gruvešiem, un tu tapsi par postāžu un samanīsi, ka Es esmu Tas Kungs. **5** Tādēļ ka tev bija mūžigs ienaids, un tu Israēla bērnus esi aizdzinis caur zobena varu viņu nelaimes laikā, viņu gala nozieguma laikā, **6** Tādēļ, tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, Es tevi darīšu par asinīm, un asinis tevi vajās; tāpēc ka tu asinis neesi ienīdejis, tad arī asinis tevi vajās. **7** Un Es darīšu Seīra kalnu par tuksnesi un postāžu, un no viņa izdeldēšu, kas tur iet un nāk. **8** Un Es viņa kalnus piepildīšu ar viņa nokautiem; uz taviem pakalniem un tavās ieļejās un visās tavās gravās gulēs zobena nokautie. **9** Es tevi darīšu par mūžigu postāžu, un tavās pilsētās nedzīvos; tā jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs. **10** Tādēļ ka tu saki: šīs divas tautas un šīs divas valstis man tiks rokā, un mēs tās gribam iemantot, jebšu Tas Kungs pats tur būtu, **11** Tādēļ, tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, Es darīšu pēc tavas bardzības un pēc tavas skaudības, kā tu savā ienaidā pret tiem esi turējies, un Es Sevi tiem darīšu zināmu, kad Es tevi sodīšu, **12** Un tu samanīsi, ka Es, Tas Kungs, esmu dzirdējis visas tavas zaimošanas, ko tu pret Israēla kalniem esi runājis un sacījis: tie ir postīti, tie mums ir doti, ka tos aprījam. **13** Tā jūs ar savu muti pret mani esat lieljušies un savus vārdus pret mani vairojuši, - Es to esmu dzirdējis. **14** Tā saka Tas Kungs Dievs: Es tevi darīšu par posta vietu, tā ka visa zeme priecāsies. **15** Tā kā tu esi priecājies par Manu mantības tiesu, Israēla namu, tāpēc ka tas ir postīts, tāpat Es tev darīšu. Seīra kalni un viss Edoms taps visnotāl par postāžu, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs.

36 Un tu cilvēka bērns, sludini par Israēla kalniem un saki: Israēla kalni, klausiet Tā Kunga vārdu. **2** Tā saka Tas Kungs Dievs: tādēļ ka ienaidnieks par jums saka: redzi, tie mūžigie kalni mums ir tikuši par mantību, **3** Tādēļ sludini un saki: tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka jūs visapkārt esat postīti un aprīti, ka jūs tiem atlikušiem pagāniem esat par mantību un esat nākuši ļaužu mēlēs un valodās, **4** Tāpēc, Israēla kalni, klausiet Tā Kunga Dieva vārdu. Tā saka Tas Kungs Dievs uz kalniem un pakalniem, gravām un ieļejām, tukšām posta vietām un atstātām pilsētām, kas ir palikušas par laupījumu un apsmieklu visām atlikušām tautām visapkārt, - **5** Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs: tiešām, Es Sava karstuma ugnī runāju pret tām atlikušām tautām un pret visu Edomu, kas Manu zemi sev nēmuši par mantību ar visas sirds prieku, ar lielu nīcināšanu, to izpostīt un aplaupīt. **6** Tāpēc sludini Israēla zemei un saki uz kalniem un pakalniem, gravām un ieļejām: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es Savā karstumā un Savā bardzībā esmu runājis, tāpēc ka jums apsmiekls bija jānes no pagāniem. **7** Tādēļ Tas Kungs Dievs tā saka: Es, Es pacelū Savu roku, tiešām, tām tautām, kas visapkārt ap jums, pašām būs nest savu apsmieklu. **8** Bet jūs, jūs Israēla kalni, atkal zaļosiet un nesīsiet savus augļus Maniem Israēla ļaudim, jo isā laikā tie pārnāks. **9** Jo redzi, Es būsu pie jums, un Es skatišos uz jums, un jūs tapsiet kopti un apsēti. **10** Un Es vairošu pie jums cilvēkus, visu Israēla namu visnotāl: un pilsētās dzīvos un postītas vietas uztaisīs. **11** Un Es pie jums vairošu cilvēkus un lopus, tie vairošies un vaisedīsies, un Es iekš jums likšu dzīvot kā jūsu vecos laikos, un Es jums darīšu vairāk labuma nekā jūsu senajos laikos, un jūs samanīsiet,

ka Es esmu Tas Kungs. **12** Un Es pie jums atvedīšu cilvēkus, Savus Israēla ļaudis, tie tevi iemantos, un tu tiem būsi par mantību un tiem vairs nelaupīsi bērnus. **13** Tā saka Tas Kungs Dievs: tādēļ ka uz jums saka: tu esi cilvēku rijēja un savu ļaužu bērnu aplaupītāja, **14** Tādēļ tu cilvēkus vairs nerīsi un saviem ļaudim vairs nelaupīsi bērnus, saka Tas Kungs Dievs. **15** Un Es tev vairs nelikšu dzirdēt pagānu apsmieklu, un tu nenesīsi vairs tautu negodu un saviem ļaudim vairs nelaupīsi bērnus, saka Tas Kungs Dievs. **16** Atkal Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **17** Cilvēka bērns, Israēla nams, kad tie savā zemē dzīvoja, tad tie to sagānīja ar savu ceļu un ar saviem darbiem; viņu celš bija Manā prieķšā kā sārņainas sievas nešķīstība. **18** Tādēļ Es Savu bardzību pār viņiem izgāzu to asinu dēļ, ko tie tai zemē bija izlējuši, un viņu elku dēļ ar ko to bija sagānījuši. **19** Un Es tos izkaisīju starp tautām, un tie tapa izputināti pa valstīm, Es tos sodīju pēc viņu ceļa un pēc viņu darbiem. **20** Kad tie nu pie tām tautām nonāca, kurp tie bija gājuši, tad tie sagānīja manu svēto vārdu, tāpēc ka no tiem tapa sacīts: Šie ir Tā Kunga ļaudis un izgājuši no viņa zemes. **21** Bet Man ir zēl Sava svētā Vārda, ko Israēla bērni sagānījuši starp tām tautām, kur tie bija nākuši. **22** Tāpēc saki uz Israēla namu: tā saka Tas Kungs Dievs: Es to nedaru jūsu dēļ, Israēla nams, bet Sava svētā Vārda dēļ, ko jūs esat sagānījuši starp tām tautām, kur esat nākuši. **23** Jo Es pagodināšu Savu lielo Vārdu, kas starp pagāniem ir sagānīts, ko jūs viņu vidū esat sagānījuši. Un pagāni samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, saka Tas Kungs Dievs, kad Es pie jums svēts parādišos prieķš viņu acim. **24** Jo Es jūs atvedīšu no tām tautām un jūs sapulcināšu no visām valstīm, un Es jūs atvedīšu atkal jūsu zemē. **25** Un Es uz jums slacināšu šķistu ūdeni, ka topat šķisti; no visas jūsu nešķīstības un no visiem jūsu elkiem Es jūs šķīstišu. **26** Un Es jums došu jaunu sirdi un došu jums jaunu garu, un atņemšu to akmens sirdi no jūsu miesām un došu jums miesigu sirdi. **27** Un Es jums došu Savu Garu un darīšu, ka jūs staigāsiet Manos likumos un sargāsiet un darīsiet Manas tiesas. **28** Un jūs dzīvosietai zemē, ko Es jūsu tēviem esmu devis, un jūs Man būsiet par ļaudīm, un Es jums būšu par Dievu. **29** Un Es jūs atpestīšu no visas jūsu nešķīstības un aicināšu labību un to vairošu un nevedīšu pār jums badu. **30** Un Es vairošu koku auglus un tiruma augļus, ka jūs bada dēļ starp tautām vairs netopat nīcinātī. **31** Tad jūs pieminēsiet savus ļaunos ceļus un savus nelabos darbus un būsiet paši sev riebīgi par saviem noziegumiem un par savām negantībām. **32** Un to Es nedaru jūsu dēļ, saka Tas Kungs Dievs, to jums būs zināt. Kaunaties un nosarkstiet savu ceļu dēļ, jūs, Israēla nams! **33** Tā saka Tas Kungs Dievs: tai dienā, kad Es jūs šķīstišu no visas jūsu nešķīstības, tad Es pilsētas likšu dzīvot, un postāzas taps uztaisītas. **34** Un tā tukšā zeme atkal taps apkopta, kur posts bija prieķš ikviena acīm, kas gāja garām. **35** Un sacīs: šī zeme, kas bija postā, ir palikusi kā Ēdenes dārzs, un tās iztukšotās un izpostītās un sagruvušās pilsētas ir stipras un apdzīvotas. **36** Tad tās tautas, kas atlikušas visapkārt ap jums, samanīs, ka Es, Tas Kungs, uztaisu sagruvušās vietas un apdēstu, kas ir izpostīts; Es, Tas Kungs, to esmu runājis, un Es to darīšu. **37** Tā saka Tas Kungs Dievs: Es ļaušos atkal pielūgties no Israēla nama, ka Es tiem parādos; Es vairošu tos ļaudis kā ganāmu pulku. **38** Tā kā tās svētās avis, kā

Jeruzālemes avis savos svētkos, tā būs tās tukšas vietas ar cilvēkiem kā ar ganāmu pulku pilnas, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs.

37 Tā Kunga roka nāca pār mani un mani izveda caur Tā Kunga Garu, un mani nolika ieletas vidū; tā bija pilna kaulu. **2** Un Viņš mani veda gar tiem visapkārt, un redzi, tur bija ļoti daudz tai ieletā, un redzi, tie bija ļoti izkaltuši. **3** Un Viņš uz mani sacija: cilvēka bērns, vai šie kauli taps dzīvi? Un es saciju: Kungs Dievs, Tu to zini. **4** Tad Viņš uz mani sacija: sludini par šiem kauliem un saki uz tiem: jūs sakaltušie kauli, klausiet Tā Kunga vārdu! **5** Tā saka Tas Kungs Dievs uz šiem kauliem: redzi, Es vedīšu garu iekš jums, un jūs tapsiet dzīvi. **6** Un Es likšu dzīslas uz jums un likšu miesis pār jums augt un jums pārvilkšu ādu un došu iekš jums garu, un jūs tapsiet dzīvi un samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs. **7** Tad es tā sludināju, kā man bija pavēlēts, un tur brakšķēja, kad es sludināju, un redzi, tur kustējās, un tie kauli radās kopā, kauls pie kaula. **8** Un es skatījos, un redzi, dzīslas radās pār tiem un miera cēlās, un āda pār tiem pārvilkās, bet gara iekš tiem nebija. **9** Un Viņš uz mani sacija: sludini par to garu, cilvēka bērns, sludini un saki uz to garu: tā saka Tas Kungs Dievs: gars, nāc no tiem četriem vējiem un pūt uz tiem nokautiem, ka tie top dzīvi. **10** Un es sludināju, kā Viņš man bija pavēlējis. Tad gars nāca iekš viņiem, un tie tapa dzīvi un stājās uz savām kājām, ļoti ļoti liels pulks. **11** Tad Viņš uz mani sacija: cilvēka bērns! Šie kauli ir viss Israēla nams; redzi, tie saka: mūsu kauli sakaltuši un mūsu cerība iznikusi, un mēs esam beigtī. **12** Tāpēc sludini un saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es atvēršu jūsu kapus un jūs izvedīšu no jūsu kapiem, Mani ļaudis, un Es jūs vedīšu uz Israēla zemi. **13** Un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es jūsu kapus būšu atvēris un jūs izvedis no jūsu kapiem, ak Mani ļaudis. **14** Un Es došu Savu garu iekš jums, un jūs dzīvosiet, un Es jūs ielikšu jūsu zemē, un jūs samanīsiet, ka Es Tas Kungs to esmu runājis un darījis, saka Tas Kungs. **15** Atkal Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **16** Tu tad, cilvēka bērns, nēm sev galdu un raksti uz to: priekš Jūda un priekš Israēla bērniem, viņa biedriem. Un nēm vēl vienu galdu un raksti uz to: priekš Jāzepa, Efraīma un visa Israēla nama, viņa biedru, galds. **17** Un tad saliec vienu pie otra par vienu galdu, ka tie top viens tavā rokā. **18** Un kad tavu ļaužu bērni uz tevi runās un sacīs: vai tu mums negribi sacīt, kas tas tev ir? **19** Tad runā uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es nēmšu Jāzepa galdu, kas ir bijis Efraīma, un Israēla cilšu, viņu biedru, rokā un tos salikšu ar Jūda galdu un tos darišu par vienu vienīgu galdu, un tie taps par vienu Manā rokā. **20** Lai tad tie galdi, uz kuriem tu būsi rakstījis, ir tavā roka priekš viņu acim. **21** Un tu runā uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es izvedīšu Israēla bērnius no to pagānu vidus, kurp tie aizgājuši, un tos sapulcināšu no visām pusēm un tos pārvēdišu viņu zemē. **22** Un es tos darišu par vienu vienīgā tautu tai zemē, uz Israēla kalniem, un viens vienīgs kēniņš būs tiem visiem par kēniņu. Un tie nebūs vairs divas tautas un nebūs vairs dalīti divējās valstis. **23** Un tie nesagānīsies vairs ar saviem elkiem un ar savām negantibām un ar savām pārkāpšanām. Es tos atpestīšu no visām viņu mājas vietām, kur tie apgrēkojušies, un Es tos šķīstišu: tad tie Man būs par ļaudīm, un Es tiem būšu par

Dievu. **24** Un Mans kalps Dāvids būs tiem par kēniņu, un tiem visiem būs viens vienīgs gans, un tie staigās Manās tiesās un turēs Manus likumus un darīs pēc tiem. **25** Un tie dzīvos tai zemē, ko Es Savam kalpam Jēkabam esmu devis, kur ļusu tēvi dzivojuši. Tiešām, tie tur dzīvos līdz ar saviem bērniem un bērnu bērniem mūžigi, un mans kalpus Dāvids būs viņu valdnieks mūžigi. **26** Un Es ar tiem darišu miera derību, un tā būs mūžīga derība ar tiem, un Es tos iecelšu un tos vairošu un likšu Savu svēto vietu viņu vidū mūžigi. **27** Un Mans dzīvoklis būs pie tiem, un Es tiem būšu par Dievu, un tie Man būs par laudīm. **28** Un pagāni samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kas Israēli svētī, kad Mana svētā vieta viņu vidū būs mūžigi,

38 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2** Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Gogu Magoga zemē, Roša, Mešeha un Tūbala valdniekui, un sludini pret viņu. **3** Un saki: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret tevi, Gog, tu Roša, Mešeha un Tūbala valdnieki. **4** Un Es tevi vedīšu un likšu makšķeri tavos žokļos, un tevi izvedīšu ar visu tavu karaspēku, zirgiem un jātniekiem, kas visi labi ģērbti, lielu pulku, ar krūšu bruņām un priekšturamām bruņām, kas visi nes zobenus; **5** Persieši, Moru ļaudis un Libieši viņiem līdz, tie visi ar priekšturamām bruņām un dzelzs cepurēm. **6** Gomers un visi viņa karavīri, Togarmas nams, kas pašā ziemēlu galā, ar visiem saviem karogiem; daudz tautu līdz ar tevi. **7** Esi gatavs un taisies, tu un viss tavs pulks, kas pie tevis sapulcēts, un esi tiem par vadoni. Pēc daudz dienām tu tapsi piemeklēts, **8** Un pēdīgā laikā tu nāksi uz to zemi, kas ir atkal atvesta no zobena un sapulcēta no daudz tautām, uz Israēla kalniem, kas bez mitēšanās tapa postīti, un tā ir izvesta no tautām, un tie visnotāl dzīvos droši. **9** Tad tu celsies, nāksi kā vētra, būsi kā padebesis, kas zemi apkālē, līdz ar visiem taviem karogiem, un daudz tautu tev līdz. **10** Tā saka Tas Kungs Dievs: tai dienā celsies tavā sirdī padomi, un tu domāsi niknas domas, **11** Un sacīsi: es celšos pret to neapstiprinātu zemi, es nākšu pret tiem, kas dzīvo mierīgi un droši, kas dzīvo visi bez mūriem, un kam nav nedz aizsaujamā, nedz vārtu, **12** Laupīt laupīdams un postīt postīdams, savu roku griezdams pret tām posta vietām, kur atkal dzīvo, un pret tiem ļaudīm, kas no pagāniem ir sapulcēti, kas lopus un mantu krājās un dzīvo zemes vidū. **13** Zaba un Dedans un Taršīša tirgotāji un visi viņu varenie uz tevi sacīs: vai tu nāci laupīdams laupīt? Vai tu savu pulku esi sapulcinājis postīdams postīt, sudrabu un zeltu projām vest, lopus un mantu atņemt, lielu laupījumu laupīt? **14** Tādēļ sludini, cilvēka bērns, un saki uz Gogu: tā saka Tas Kungs Dievs, vai tu tai dienā, kad Mani Israēla ļaudis dzīvos droši, to nemanisi? **15** Tad tu nāksi no savas vietas no ziemēlā gala, tu un daudz tautas tev līdz, visi, zirgu jājēji, liels pulks un varens spēks. **16** Un tu celsies pret Maniem Israēla ļaudīm kā padebesis, zemi apkālē. Tas notiks pēdīgā laikā, ka Es tevi vedīšu pret Savu zemi, lai tās tautas Mani pazīst, kad Es pie tevis, Gog, svēts parādišos priekš viņu acim. **17** Tā saka Tas Kungs Dievs: tu tas esi, par ko Es pagājušos laikos esmu runājis caur Saviem kalpiem, Israēla praviešiem, kas tanis dienās, caur daudz gadiem, sludināja, ka Es tevi vedīšu pret tiem. **18** Bet notiks tai dienā, kad Gogs nāks pret Israēla zemi, saka Tas Kungs Dievs, tad Mana bargā

dusmība iedegsies. **19** Un Es Savā karstumā esmu runājis un Savas dusmības ugunī, ka tai dienā liela drebēšana būs Israēla zemē, **20** Tā ka Manā priekšā trīcēs zivis jūrā, un putni apakš debess un zvēri laukā un visi tārpi, kas virs zemes lien, un visi cilvēki, kas zemes virsū, un kalni gāzīsies, un kalnu gali kritīs, un visi mūri grūs pie zemes. **21** Un Es aicināšu zobenu pret viņu uz visiem Maniem kalniem, saka Tas Kungs Dievs, brāļa zobens būs pret brāli. **22** Un Es ar tiem tiesāšos caur mēri un caur asinim un likšu stipram lietum līt ar lielu krusu, uguni un sēru uz viņu un uz viņa karogiem un uz visām tām tautām, kas viņam līdz. **23** Tā Es parādišos liels un svēts un Sevi darišu zināmu daudz tautu acīs, un tās atzīs, ka Es esmu Tas Kungs.

39 Un tu, cilvēka bērns, slidini pret Gogu un saki: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret tevi, Gog, tu Roša, Mešeha un Tūbala valdnieks! **2** Un Es tevi griezīšu un vadišu un tevi atvedīšu no paša ziemēla gala un tevi vedišu uz Israēla kalniem. **3** Un Es tavu stopu izsītišu no tavas kreišķokas un tavām bultām likšu izkrīst no tavas labās rokas. **4** Uz Israēla kalniem tu kritīsi ar visiem saviem karogiem un ļaudīm, kas tev līdz. Visādiem plēsīgiem putniem un lauka zvēriem Es tevi došu par barību. **5** Tev būs krist uz laukā; jo Es to esmu runājis, saka Tas Kungs Dievs. **6** Un Es sūtišu uguni uz Magogu, un starp tiem, kas salās droši dzīvo, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs. **7** Un Savu svēto Vārdu Es darišu zināmu Saviem Israēla ļaudim, un vairs nelaušu sagānīt Savu svēto Vārdu, un pagāni samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, tas Svētais iekš Israēla. **8** Redzi, tas nāks un notiks, saka Tas Kungs Dievs; šī ir tā diena, par ko Es esmu runājis. **9** Israēla pilsētu iedzīvotāji izies un iededzinās uguni un sadedzinās tās bruņas un priekšturāmās bruņas un krūšu bruņas un stopus un bultas un bozes un šķēpus, un kurs no tiem uguni septīnus gadus, **10** Tā ka tiem malka nebūs jānes no lauka nedz jācērt mežos, bet tie kurs uguni no tiem kara rikiem, un aplaupīs tos, kas viņus bija aplaupījuši, un postīs tos, kas viņus bija postījuši, saka Tas Kungs Dievs. **11** Un notiks tai dienā, ka Es Gogam došu kapu vietu iekš Israēla, to ieļeju, kur no jūras iet pret rīta pusī, tā ka ceļa ļaudim ceļš būs aiztaisīts; tur apraks Gogu un visu viņa pulku, un to nosauks par Goga pulka ieļeju. **12** Un Israēla nams tos apraks, lai zeme top šķīsta, veselus septīnus mēnešus. **13** Un visi zemes ļaudis raks, un tas tiem būs par slavu tai dienā, kad es būšu pagodinājies, saka Tas Kungs Dievs. **14** Un tie izvēlēs vīrus, kas bez mitēšanās zemi pārstaigā, un kapu racējus tiem līdz, kas staigā apkārt un tos zemes virsū atlikušos aprok, to (zemi) šķīstīt; pēc beigtiem septīniem mēnešiem tie sāks meklēt. **15** Un tie pārstaigātāji ies pa to zemi, un kas cilvēka kaulu redz, tas liks zimi pie tā, kamēr tie kapu racējī to apraks Goga pulka ieļejā. **16** Un būs arī vienas pilsētas vārds: Amona (pulk); tā tie to zemi šķīstīs. **17** Tu tad, cilvēka bērns, tā saka Tas Kungs Dievs: saki uz visiem spārnainiem putniem un uz visiem laukā zvēriem: sapulcējaties un nāciet, sakrājaties no tām apkārtējām vietām pie Mana kaujamā upura, ko Es priekš jums esmu upurējis, pie tā lielā kaujamā upura uz Israēla kalniem, un ēdat gaļu un dzerat asinīs. **18** Jums būs ēst gaļu no varoņiem un dzert asinīs no valdniekiem virs zemes, no jēriem, no auniem un āžiem un vēršiem, kas visi Bāsanā

baroti. **19** Un jums būs ēst taukus, kamēr jūs pieēdatis, un dzert asinīs, kamēr jūs piedzertas no Mana kaujamā upura, ko Es jums esmu kāvis. **20** Un jūs tapsiet pie Mana galda pieēdināti no zirgiem un jātniekiem, no varoņiem un visādiem karavīriem, saka Tas Kungs Dievs. **21** Un Es parādišu Savu godību pagānu starpā, un visi pagāni redzēs Manu sodu, ko Es esmu turējis, un Manu roku, ko Es pie tiem esmu pielicis. **22** Un Israēla nams samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs, no tās dienas un tā joprojām. **23** Un pagāni samanīs, ka Israēla nams savu noziegumu dēļ aizvests, tāpēc ka tie no Manis bija atkāpušies, un ka Es Savu vaigu no tiem biju apslēpis un tos biju rokā devis viņu pretiniekiem, tā ka tie visi caur zobenu krituši. **24** Pēc viņu nešķistības un pēc viņu pārkāpšanām Es viņiem esmu darijis un no tiem apslēpis Savu vaigu. **25** Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs: nu Es jēkaba cietumniekus atkal atvedīšu un apžēlošos par visu Israēla namu, un Es atriebšos Sava svētā Vārda dēļ. **26** Un tie nesīs savu kaunu un visu savu pārkāpumu, ar ko tie pret Mani agrēkojušies, kad tie savā zemē droši dzīvos, un nebūs neviena, kas viņus iztrūcina. **27** Kad Es tos būšu atvedis no tautām un tos sapulcinājis no viņu ienaidnieku valstīm, - un Es pie tiem parādišos svētās priekš daudz pagānu acīm, **28** Tad tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs, kas tos esmu līcis aizvest pie pagāniem, bet tos atkal sapulcinājis viņu zemē un tur vairs neesmu atstājis neviena no tiem. **29** Un Es no tiem vairs neapslēpšu Savu vaigu, kad Es Savu Garu būšu izlējis pār Israēla namu, saka Tas Kungs Dievs.

40 Divdesmit piektā gadā pēc mūsu aizvešanas, gada iesākumā, desmitā mēnešā dienā, četrpadsmitā gadā pēc tam, kad pilsēta bija kauta, tai pašā dienā Tā Kunga roka nāca pār mani, **2** Un Tas Kungs mani aizveda turp; caur Dieva parādišanām viņš mani aizveda Israēla zemē un mani nolika uz loti augstu kalnu, un uz tā bija kā pilsētas uztaisījums pret dienvidu pusī. **3** Un kad Viņš mani turp bija aizvedis, redzi, tad tur bija viens vīrs, tā ģimis izlikās kā no vara, un viņa rokā bija linu aukla un mērojama kārts, un viņš stāvēja vārtos. **4** Un tas vīrs sacīja uz mani: cilvēka bērns, skaties ar savām acīm un klausies ar savām ausīm, un liec vērā visu, ko es tev rādīšu, jo tāpēc tu esi šurp atvests, lai es tev to rādu; slidini tad visu, ko tu redzi, Israēla namam. **5** Un redzi, mūris bija ārā ap to namu visapkārt, un tā vīra rokā bija mērojamā kārts, sešas olektis gara; vienai olektij bija garums olekts un plauksta. Un viņš mēroja tās ēkas platumu vienu kārti un to augstumu vienu kārti. **6** Un viņš nāca pie tiem vārtiem, kas bija pret rīta pusī, un viņš uzķāpa uz viņu pakāpēm un mēroja vārtu slieksni, - tam platums bija viena kārts, un otru slieksni, tam platums bija viena kārts. **7** Un ikkatrs kambaris bija vienu kārti garš un vienu kārti plats, un starp tiem kambariem (viņš mēroja) piecas olektis, un to vārtu slieksni pie vārtu pagalma no iekšpuses vienu kārti. **8** Un viņš mēroja to vārtu pagalmu no iekšpuses vienu kārti, **9** Un viņš mēroja to vārtu pagalmu, - tur bija astoņas olektis, un viņa pilārus divas olektis; un to vārtu pagalms bija no iekšpuses. **10** Un to vārtu kambaru pret rītiem bija trīs no šīs un trīs no otras pusēs; tiem trim bija vienāds mērs, - arī tiem pilāriem no šīs un viņus pusēs bija vienāds mērs. **11** Un viņš mēroja vārtu durvju

platumu desmit olektis, vārtu garumu trīspadsmit olektis.
12 Un kambaru priekšā bija vienas olekts starpība no šīs puses un vienas olekts starpība no viņas puses, bet ikkatrs kambaris bija sešas olektis no šīs puses un sešas olektis no viņas puses. **13** Tad viņš mēroja tos vārtus no viena kambara jumta līdz (otra kambara) jumtam, - tas platums bija divdesmit piecas olektis, un durvis bija pret durvīm. **14** Viņš taisīja arī pilārus sešdesmit olektis, un priekš iekatras pilāra vienu pagalmu visapkārt ap tiem vārtiem. **15** Un no vārtu priekšās, kur ieiet, līdz pagalma priekšgalam pie iekšējiem vārtiem bija piecdesmit olektis. **16** Un šauri logi bija pie tiem kambariem un pie viņu pilāriem uz iekšu pie tiem vārtiem visapkārt, tā arī pie tiem priekšnamiem, un tie logi bija visapkārt uz iekšu, un pie tiem pilāriem bija palmu koki. **17** Un viņš mani veda ārējā pagalmā, un redzi, tur bija kambari un grīda, kas pagalmā bija taisīta visapkārt; uz tās grīdas bija trīsdesmit kambari. **18** Un tā grīda bija sānis tiem vārtiem, tam vārtu garumam preti; šī bija tā lejas grīda. **19** Un viņš mēroja to platumu no lejas vārtu priekšgala uz iekšējā pagalma priekšu no ārienes, simts olektis pret rīta pusi un pret ziemēla pusi. **20** Un tos vārtus, kas pret ziemēla pusi bija pie tā ārējā pagalma, tur viņš mēroja to pašu garumu un viņu platumu, **21** Un viņu kambarus, trīs no šīs puses un trīs no viņas puses. Un viņu pilāri un viņu priekšnami bija pēc tā pirmaju vārtu mēra, piecdesmit olektis bija viņu garums un divdesmit piecas olektis viņu platum. **22** Un viņu logi un viņu priekšnami un viņu palmu koki bija pēc to vārtu mēra, kas bija uz ceļa pret rīta pusi; tur pa septiņām pakāpēm bija jākāpj, un viņu priekšnami bija viņu priekšā. **23** Un iekšēja pagalma vārti bija pretēti tiem vārtiem pret ziemēla pusi un rīta pusi, un viņš mēroja no vārtiem līdz vārtiem simts olektis. **24** Un viņš mani veda uz to ceļu pret dienvidu pusi, un redzi, tur bija vārti pret dienvidu pusi, un viņš mēroja šos pilārus un viņu priekšnamus pēc tā paša mēra. **25** Un tiem bija arīzān logi pie viņu priekšnamiem visapkārt, tā kā tie citi logi; tas garums bija piecdesmit olektis un tas platumus divdesmit piecas olektis. **26** Un viņu uzkāpjamie bija septiņas pakāpes, un viņu priekšnami bija viņu priekšā, un palmu koki bija pie viņu pilāriem, viens no šās un viens no viņas puses. **27** Un vārti bija iekšējā pagalmā arī pret dienvidu pusi, un viņš mēroja no vārtiem līdz vārtiem dienvidu pusē simts olektis. **28** Un viņš mani veda caur Dienvidu vārtiem iekšējā pagalmā, un viņš mēroja Dienvidu vārtus pēc tā paša mēra. **29** Un viņu kambari un viņu pilāri un viņu priekšnami bija pēc tā paša mēra, un tiem arī bija logi viņu priekšnamos visapkārt; tas garums bija piecdesmit olektis, un tas platumus divdesmit piecas olektis. **30** Un priekšnami bija visapkārt; garums bija divdesmit piecas olektis un platumus piecas olektis. **31** Un viņu priekšnami bija pie ārējā pagalma, palmu koki bija arīzān pie viņu pilāriem, un viņu uzkāpjamie bija astoņas pakāpes. **32** Tad viņš mani veda tai iekšējā pagalmā pret rīta pusi, un viņš mēroja tos vārtus pēc tā paša mēra, **33** Un viņu kambarus un viņu pilārus un viņu priekšnamus pēc tā paša mēra, un tiem arī bija logi pie viņu priekšnamiem visapkārt; garums bija piecdesmit olektis un platumus divdesmit piecas olektis. **34** Un viņu priekšnami bija pie ārējā pagalma, ir palmu koki bija pie viņu pilāriem no šīs un no viņas puses, un

viņu uzkāpjamie bija astoņas pakāpes. **35** Pēc viņš mani veda pie tiem vārtiem pret ziemēla pusi, un viņš mēroja pēc tiem pašiem mēriem **36** Viņu kambarus, viņu pilārus un viņu priekšnamus; viņiem arīzān bija logi visapkārt, - garums bija piecdesmit olektis, un platumus divdesmit piecas olektis. **37** Un viņu pilāri bija pie ārējā pagalma, un palmu koki bija pie viņu pilāriem, no šīs un no viņas puses, un viņu uzkāpjamie bija astoņas pakāpes. **38** Un viens kambaris un viņa durvis bija pie vārtu pilāriem; lai tur mazgātu dedzināmos upurus. **39** Un vārtu priekšnamā bija divi galdi no vienas puses un divi galdi no otras puses, uz kuriem lai kautu dedzināmos upurus, grēku upurus un nozieguma upurus. **40** Un āra pusē, kur uzkāpj pie Ziemeļu vārtu durvīm, bija divi galdi, un otrā pusē, kas pie vārtu priekšnamiem, bija divi galdi. **41** Četri galdi no vienas puses, un četri galdi no otras puses sānis tiem vārtiem; tas ir astoņi galdi, uz kuriem tapa kauts, **42** Un četri galdi priekš dedzināmā upura bija no cirstiem akmeniem, - garums bija pusotras olektis un platumus pusotras olektis un augstums viena olektis; uz tiem tie riki tapa nolikti, ar ko dedzināmie upuri un tie citi upuri tapa kauti. **43** Un tās malas bija plaukstas platumā, iekšpusē piestiprinātas visapkārt, un uz tiem galdiem bija upura gaļa. **44** Un iekšēju vārtu āra pusē bija divi kambari iekšējā pagalmā, viens bija sānis Ziemeļu vārtiem un viņa priekšā bija pret dienvidiem, viens bija sānis Rīta vārtiem un viņa priekšā bija pret ziemeli. **45** Un viņš uz mani sacīja: šīs kambaris, kam priekšā ir pret dienvidu pusi, ir priekš tiem priesteriem, kas to namu kopj. **46** Bet tas kambaris, kam priekšā ir pret ziemēla pusi, ir priekš tiem priesteriem, kas altāri kopj. Tie ir Cadoka bērni, kas no Levja bērniem Tam Kungam tuvojās. Viņam kalpot. **47** Un viņš mēroja to pagalmu - garums bija simts olektis un platumus simts olektis, tas bija četrstūris, un altāris bija tā nama priekšā **48** Tad viņš mani veda tā nama priekšnamā un mēroja priekšnama pilāru, tam bija piecas olektis no šīs un piecas olektis no viņas puses, un vārtu platumus bija trīs olektis no šīs un trīs olektis no viņas puses. **49** Priekšnama garums bija divdesmit olektis, un platumus vienpadsmit olektis, un tam bija pakāpes, kur bija jāuzkāpj, un stabī bija pie tiem pilāriem, viens no šīs un viens no viņas puses.

41 Un viņš mani novēda Dieva namā, un viņš mēroja tos pilārus, sešas olektis bija platumus no šīs puses un sešas olektis platumus no viņas puses, tik plats bija tas dzīvoklis. **2** Un durvju platumus bija desmit olektis, un durvīm sānis piecas olektis no šīs un piecas olektis no viņas puses. Un viņš mēroja viņa garumu četrdesmit olektis un platumu divdesmit olektis. **3** Tad viņš iegāja iekšā un mēroja durvju pilārus divas olektis un durvis sešas olektis, un durvju platumus bija septiņas olektis. **4** Un viņš mēroja to garumu divdesmit olektis un to platumu divdesmit olektis Dieva nama priekšā. Un viņš uz mani sacīja: šī ir tā visusvētākā vieta. **5** Un viņš mēroja tā nama sienu sešas olektis, iekatras sānu kambara platumu četras olektis visapkārt tam namam. **6** Un tie sānu kambari bija viens pie otra trīsdesmit un trīs sānu kambari, un tie satecēja tai sienā, kas pie tā nama bija priekš sānu kambariem visapkārt, ka tie taptu stipri turēti, jo tie nebija stiprināti tā nama sienā. **7** Un tie sānu kambari izplētās jo augstāki jo platāki, jo tas nams tapa allažīn uz augšu

aptasīts visapkārt, tāpēc tas nams uz augšu bija platāks, un no apakšas kambara bija jāiet uz augškambari caur vidējo. **8** Un es redzēju tā nama augstumu visapkārt: sānu kambaru pamati bija vesela kārts, sešas lielas olektis no zemes līdz augšai. **9** Un tās sienas platums, kas priekš tiem sānu kambariem bija uz ārpusi, bija piecas olektis, un kas atlikās, bija sānu kambaru iekšpusē. **10** Un starp tiem kambariem bija platums divdesmit olektis visapkārt tam namam. **11** Un sānu kambaru durvis bija pie tā atlikuma, vienas durvis pret ziemeli un otras durvis pret dienvidiem, un tā atlikuma platums bija piecas olektis visapkārt. **12** Tai ēkai, kas tā atlikuma priekšā bija pret vakara pusē, platums bija septiņdesmit olektis, un tās ēkas sienas piecas olektis platumā visapkārt, un viņas garums deviņdesmit olektis. **13** Tad viņš mēroja to namu, viņa garums bija simts olektis, (proti) tas atlikums un tā ēka un viņas sienas bija simts olektis garumā. **14** Un nama priekšas platums un tas atlikums pret rīta pusē bija arī daudz simts olektis. **15** Viņš mēroja arī tās ēkas garumu pret to atlikumu, kas aiz viņas bija, līdz ar viņas margām: no šīs un no viņas puses bija simts olektis. Un iekšējais Dieva nams un pagalma priekšnami. **16** Līdz ar tiem sliekšņiem un šauriem logiem un tām margām visapkārt trijās rindās, slieksniem preti bija apkāti ar dēļiem visapkārt no zemes līdz logiem, un tie logi bija apsegti. **17** Un izgriezumi bija virs durvīm un līdz iekšējam namam un ārā un pie visām sienām visapkārt, gan ārā, gan iekšpusē. **18** Un bija taisīti kerubi un palmu koki, tā ka viens palma koks bija starp kerubu un kerubu. **19** Un ikvienam kerubam bija divi vaigi, cilvēka vaigs pret šīs puses palma koku, un lauvas vaigs pret viņas puses palma koku; tā tas bija taisīts visā namā visapkārt. **20** No zemes līdz pāri pār durvīm bija kerubi un palmu koki taisīti, un pie Dieva nama sienas. **21** Un Dieva nama stenderi bija četrām kantim, un svētās vietas priekšā tāpat izskatījās. **22** Altāris bija no koka, trīs olektis augstumā un divas olektis garumā, un viņa virsas un viņa sienas bija no koka. Un viņš uz mani runāja: šis ir tas galds, kas stāv Tā Kunga priekšā. **23** Un Dieva namam un tai svētai vietai bija katram divas durvis. **24** Un pie tām durvīm bija divi spārni, ko varēja atvērt un aizvērt, divi pie vienām durvīm un divi spārni pie otrām. **25** Un pie tām, proti pie Dieva nama durvīm, bija taisīti kerubi un palmu koki, tā kā bija taisīti pie sienām, un priekšnami priekšā no āra puses bija koka slieksnis. **26** Un pie tiem šauriem logiem bija arī daudz palmu koki no šīs un no viņas puses priekšnami sānos, un pie tā nama sānu kambariem un pie tiem sliekšņiem.

42 Un viņš mani izveda ārējā pagalmā pret ziemeli,
un viņš mani noveda pie tiem kambariem, kas bija
tam atlīkumam pretī un tai ēkai pretī uz ziemeļa pusī. **2**
Tās priekšas garums bija simts olektis līdz ziemeļa pušes
durvīm, un platumls bija piecdesmit olektis. **3** Pret tām
divdesmit olektim, kas bija iekšējam pagalmam, un pret to
grīdu, kas bija ārējam pagalmam, stāvēja marga pret margu
trijās rindās. **4** Un priekš tiem kambariem bija staigājams
ceļš desmit olektis plats; uz iekšpusi ceļš simts olekšu, un
viņu durvis bija pret ziemeli. **5** Un tie augškambari bija
šaurāki nekā tie apakšējie un tie vidējie; jo tās margas
aizņēma rūmi. **6** Jo jebšu tie trejās rindās stāvēja, tad tomēr
šiem nebija nekādi stabī kā tie pagalmu stabī, tāpēc tie bija

43 Un viņš mani noveda pie tiem vārtiem, kas pret rīta pusi. **2** Un redzi, Israēla Dieva godība nāca no rīta puses, un viņa ribēšana bija kā varenu ūdeņu rūķšana, un zeme tapa apgaismota no Viņa godības. **3** Un viņa parādišanās bija tāda pati, kādu es redzēju, kad es nācu, to pilsētu postīt, un tā parādišanās bija tā kā tā, ko es redzēju pie Ķebaras upes, un es kritu uz savu vaigu. **4** Un Tā Kunga godība nāca tai namā pa tiem vārtiem, kas pret rīta pusi. **5** Un Tas Gars mani pacēla un mani ieveda iekšējā pagalmā, un redzi, Tā Kunga godība piepildīja to namu. **6** Un no tā nama es dzirdēju vienu ar mani runājam, un viens virs stāvēja pie manis. **7** Un Tas uz mani sacīja: "Cilvēka bērns, šī ir Mana godības krēsla vieta un Manu pēdu vieta, kur Es Israēla bērnu vidū dzīvošu mūžīgi. Un Israēla nams, viņi ar saviem ķēniņiem vairs nesagānis Manu svēto Vārdu ar savu maucību un ar savu ķēniņu mirušām miesām pie viņu miršanas. **8** Kad tie savu slieksni lika pie mana slieksņa un savus stabus pie maniem stabēmi, ka tikai siena bija starp mani un viņiem, un sagānīja manu svēto vārdu ar savām negantibām, ko tie darīja; tāpēc es tos esmu aprījis savā dusmībā. **9** Nu tie atpems savu maucību un savu ķēniņu mirušās miesas tālu nost no manis un es dzīvošu viņu vidū mūžīgi. **10** Tu cilvēka bērns, dari zināmu Israēla namam šo namu, lai tie kaunas savu noziegumu dēļ, un lai tie to ēku mēro. **11** Kad tie nu kaunas par visu, ko tie

darījuši, tad rādi tiem tā nama izskatu un viņa kārtību un viņa izejamās un ieejamās durvis un visu viņa izskatu un visus viņa likumus un visu viņa stāvu, un visu viņa bauslību dari tiem zināmu un raksti prieķi viņu acīm, ka tie visu viņa izskatu un visus viņa likumus patur un tos dara.” **12** Šī ir Tā Dieva nama bauslība: kalna galā visapkārt līdz viņa robežām ir visvētākā vieta; redzi, šī ir tā nama bauslība. **13** Un šie ir altāra mēri pēc tās olekts, kas ir lielāka nekā cita olekts par vienu plaukstu. Viņa pamats ir vienu olekti (augstumā) un vienu olekti garumā, un viņa malas zimze(apmale) ir vienu sprīdi visapkārt; un tas ir altāra augstums: **14** No pamata pie zemes līdz apakšējai pakāpei bija divas olektis un platumis viena olekts. Bet no tās mazās pakāpes līdz tai lielai ir četras olekts un platumis viena olekts. **15** Un altāra ugunskurs bija četras olektis augstumā, un no ugunskura uz augšu bija tie četri ragi. **16** Un altāra ugunskurs bija divpadsmit olekts garumā un divpadsmit olekts platumā, četrkantīgs uz saviem četriem sāniem. **17** Un tā (augšēja) pakāpe bija četrpadsmit olekts garumā un četrpadsmit olekts platumā savos četros sānos, un tā mala ap viņu bija vienu pusolekti, un tas pamats pie tās bija viena olekts visapkārt, un uzkāpšana bija no rīta puses. **18** Un viņš uz mani sacīja: cilvēka bērns, tā saka Tas Kungs Dievs: šie ir altāra likumi tai dienā, kad viņš taps taisits, uz tā upurēt dedzināmos upurus un uz to slacināt asinis. **19** Un tiem priesteriem, Levja bērniem, kas ir no Cadoka dzimuma, kas man tuvojās, man kalpot, saka Tas Kungs Dievs: tiem tev būs dot vienu jaunu vērsi par grēku upuri. **20** Un tev no viņa asinīm būs ķemt un to likt pie viņa četriem ragiem un pie tiem četriem pakāpes stūriem un pie tās apkārtējās malas, tā tev to būs šķistīt un svētit. **21** Un tev būs ķemt grēku upura vērsi, un to būs sadedzināt ierādītā nama vieta, ārā no tās svētās vietas. **22** Un otrā dienā tev būs upurēt vienu āzi, kas bez vainas, par grēku upuri, un altāri būs svētīt, tā kā to svētīja ar to vērsi. **23** Kad tu nu to svētīšanu būsi pabeidzis, tad tev no ganāmā pulka būs upurēt vienu jaunu vērsi, kas bez vainas, un vienu aunu, kas bez vainas. **24** Un tev tos būs upurēt Tā Kunga prieķšā, un priesteriem būs sāli uz tiem mest un tos upurēt par dedzināmo upuri Tam Kungam. **25** Septiņas dienas tev būs upurēt ikdienas vienu āzi par grēku upuri, viņiem arī būs upurēt vienu jaunu vērsi un vienu aunu no ganāmā pulka, kas abi bez vainas. **26** Septiņas dienas tiem altāri būs svētīti un viņu šķistīt un savas rokas pildīt. **27** Un pēc šīm dienām priesteriem astotā dienā un joprojām būs upurēt Jūsu dedzināmos upurus un Jūsu pateicības upurus uz altāra, un man būs labs prāts pie jums, saka Tas Kungs Dievs.

44 Un viņš mani veda atpakaļ pie svētās vietas ārejiem vārtiem, kas ir pret rīta pusī, un tie bija aizslēgti. **2** Un Tas Kungs uz mani sacīja: šie vārti lai stāv aizslēgti, tie nav jāatver, un neviens pa tiem lai neiejet, tāpēc ka Tas Kungs, Israēla Dievs, pa tiem ir iegājis, tāpēc lai tie stāv aizslēgti. **3** Par valdnieku jāsaka: kas valdnieks, tas lai tur sēž, maizi ēst Tā Kunga prieķšā; pa vārtu prieķšamu tam būs iejet un pa to pašu ceļu tam būs iziet. **4** Un viņš mani veda pie ziemeļa vārtiem nama prieķšā, un es redzēju, un raugī, Tā Kunga godība piepildīja to namu; tad es kritu uz savu vaigu. **5** Un Tas Kungs sacīja uz mani: cilvēka bērns, nēm vērā un redzi

ar savām acīm un klausies ar savām ausīm visu, ko Es ar tevi runāju par visiem Tā Kunga nama likumiem un par visiem viņa bauslīiem, un nēm vērā tā nama ieejamo vietu ar visām tām svētās vietas izejamām vietām. **6** Un saki uz tiem pārgalvīgiem, uz Israēla namu; tā saka Tas Kungs Dievs: nu ir gan, Israēla nams, ar visu Jūsu negantibu. **7** Ja Jūs esat ieveduši svešniekus ar neapgraizītām sirdim un neapgraizītām miesām, ka tie bija Manā svētā vietā, to sagānīt, Manu namu, kad Jūs upurējāt Manu maizi, taukus un asinis, un tie Manu derību lauza pie visām Jūsu negantībām. **8** Un Jūs neesat izpildījuši savu svēto kalpošanu, bet citus sev esat iecēluši, kalpot Manā svētā vietā. **9** Tā saka Tas Kungs Dievs: nevienam svešniekiem, kam neapgraizīta sirds un neapgraizīta miesa, nebūs iejet Manā svētā vietā, no visiem tiem svešniekiem, kas ir starp Israēla bērniem. **10** Bet tie leviti, kas tālu no Manis atkāpušies, kad Israēls maldidamies no manis nomaldījās saviem elkiem pakaļ, tie gan nesis savu noziegumu. **11** Un tiem būs kalpot Manā svētā vietā par sargiem pie nama vārtiem, un tiem būs to namu apkopt, tiem būs kaut dedzināmos un kaujamos upurus prieķi tiem ļaudim, un viņu prieķšā stāvēt, viņiem kalpodami. **12** Tāpēc ka tie viņiem ir kalpojuši viņu elku prieķšā un Israēla namam bijuši par apgrēcību uz noziedzību, tāpēc Es pacēlu Savu roku pret tiem, saka Tas Kungs Dievs, ka tiem būs nest savu noziegumu. **13** Un tiem nebūs Man tuvoties, Man būt par priesteriem nedz pieiet pie visām Manām svētām un tām visu svētākām lietām, bet tiem būs savu kaunu nest un savas negantības, ko tie darījuši. **14** Tāpēc Es tos iecēlu par sargiem, to namu kopt pie viņa darba, un pie visa, kas iekš tā būs jādara. **15** Bet tie priesteri un Levja cilts, Cadoka bērni, kas to kalpošanu izpildījuši Manā svētā vietā, kad Israēla bērni no Manis nomaldījās, tiem Man būs tuvoties, Man kalpot un stāvēt Manā prieķšā, Man upurēt taukus un asinis, saka Tas Kungs Dievs. **16** Tiem būs iejet Manā svētā vietā, un tiem būs nostāties pie Mana galda, Man kalpot un Manu kalpošanu izpildīt. **17** Un kad tie nāks pie tā iekšējā pagalma vārtiem, tad tiem būs apvilkt linu drēbes, bet vilnaīnās tiem nebūs gērbties, kad tie iekšējā pagalma vārtu iekšpusē kalpo. **18** Linu autiem būs būt uz viņu galvām un linu ūzām(biksēm) uz viņu gurniem, un tiem nebūs apjozties sviedros. **19** Un kad tie iziet ārējā pagalmā, proti ārējā pagalmā pie tiem ļaudim, tad tiem būs novilkt savas drēbes, ar ko tie kalpojuši, un tās nolikt svētās vietas kambaros, un tiem būs apvilkt citas drēbes, lai tie tos ļaudis nesvētī ar savām drēbēm. **20** Un tiem savu galvu nebūs pliku nodzīt nedz arī saviem matiem likt garī izaugt, bet tiem savus matus būs apcirpt. **21** Un nevienam priesterim nebūs vīna dzert, kad tiem jāiet iekšējā pagalmā. **22** Tiem arīdzan nebūs ķemt nedz atraitni nedz atšķirtu par sievu, bet jumpravas no Israēla nama dzimuma; bet atraitni, kas ir priestera atraitne, to viņi var ķemt. **23** Un tiem būs mācīt Maniem ļaudim izšķirt svētu un nesvētu, un tiem darīt zināmu starpību starp nešķistu un šķistu; **24** Un tiem būs stāvēt par tiesas lietām un tiesāt, pēc Manām tiesām tiem būs tiesāt, un tiem būs turēt Manus baušlus un Manus likumus visos Manos svētkos un svētīt Manas svētdienas. **25** Un nevienam no tiem nebūs iet pie kāda miruša cilvēka, lai netop nešķists; bet tēva un mātes dēļ, vai dēla un meitas

dēl, brāļa un māsas dēl, kas nav bijusi pie vīra, tiem ir brīv tapt nešķistiem. **26** Un pēc viņa šķīstišanās vēl septiņas dienas jāpieskaita. **27** Un tai dienā, kad viņš ieies svētā vietā, iekšējā pagalmā, kalpot svētā vietā, tad tam būs upurēt savu grēku upuri, saka Tas Kungs Dievs. **28** Un tas tiem būs par mantību: Es esmu viņu mantība; tāpēc jums tiem nekādu sevišķu daļu nebūs dot iekš Israēla, - Es esmu viņu daļa. **29** Ēdamo upuri un grēku upuri un nozieguma upuri, tos tiem būs ēst, un viiss, kas iekš Israēla (Dievam) apsolīts, tiem piederēs. **30** Un visu pirmo auglu pirmajai no visa un visi cilājamie upuri no visiem jūsu cilājamiem upuriem lai pieder priesteriem. Ari savas mīklas pirmajus jums būs dot priesterim, lai svētība paliek uz tava nama. **31** Nekādu maitu, nedz saplosītu no putniem un no lopiem priesteriem nebūs ēst.

45 Kad jūs nu to zemi izdalīsiet par mantību, tad jums Tam Kungam būs upurēt cilājamu upuri no zemes, vienu svētu zemes daļu, divdesmit un pieci tūkstoši mērojamas kārtis garumā un desmit tūkstoši platumā; tā būs viena svēta daļa visās savās ežās(robežās) visapkārt. **2** No tā tai svētai vietai piederēs pa piecīsmi (mērojamām kārtīm) četriem stūriem visapkārt, un piecdesmit oletktis būs par apgabalu visapkārt. **3** Tā tev no šī mēra būs mērot garumu divdesmit un piecīkstoš, un platumu desmit tūkstošus (mērojamās kārtis), un tur būs tā svētā vieta ar to visu svētāko vietu. **4** Šī būs tās zemes svētā daļa, un būs priekš tiem priesteriem, kas kalpo svētā vietā, kas nāk klāt Tam Kungam kalpot, un tā tiem būs vieta priekš namiem, un svēta vieta atšķirta priekš tā svētuma. **5** Bet divdesmit un piecīkstoš (mērojamas kārtis) garumā un desmit tūkstošus platumā lai ir par daļu leviem, tā nama sulaiņiem, priekš pilsetām, kur dzivot. **6** Un pilsetāi jums būs dot zemes gabalu, piecīkstoš (mērojamas kārtis) platumā un divdesmit un piecīkstoš garumā, sānis tam svētam zemes gabalam; tas būs priekš visa Israēla nama. **7** Un valdniekam lai ir sava daļa tā svētā zemes gabala un tās pilsētas daļas šini un viņā pusē, ta svētā zemes gabala un tās pilsētas daļas vakarā pusē pret vakara pusi un rīta pusē pret rīta pusi, un tas garums lai ir blakām vienai no šim daļām, no vakara puses līdz rīta pusei. **8** (Šis) zemes (gabals) tam lai ir par daļu iekš Israēla, un mani valdnieki lai nedara vairs grūti maniem ļaudim, bet lai Israēla namam to zemi atstāj pēc viņu ciltim. **9** Tā saka Tas Kungs Dievs: lai tas jums pietiek, Israēla valdnieki! Atstājat varas darbu un postīšanu un dariet tiesu un taisnību, neizdzēnāt vairs Manus ļaudis, saka Tas Kungs Dievs. **10** Jums būs turēt taisnu svaru un taisnu ēfu un taisnu batu. **11** Ēfa un bats lai ir vieniādi, tā ka bats ir desmitā tiesa no viena homera, un ēfa ir desmitā tiesa no viena homera; viņas mērs lai ir pēc homera. **12** Un vienam sēķelīm būs turēt divdesmit ģera. Pieci sēķeli lai ir pieci un desmit sēķeli lai ir desmit, un piecpadsmīt sēķeli lai jums ir viena mīne. **13** Šis ir tas cilājamais upuris, ko jums būs cilāt, vienas ēfas sesto tiesu no viena homera kviešu, - jums arī būs dot vienas ēfas sesto tiesu no viena homera miežu. **14** Un par ēllu ir šis tas likums: no bata ēllas jums būs upurēt viena bata desmito tiesu no viena kora, tas ir viens homers no desmit batiem, jo desmit bati ir viens homers. **15** Atkal no ganāmā pulka pa jēru no divsimt, no Israēla taukām ganībām par

ēdamo upuri un dedzināmo upuri un pateicības upuriem, tiem par salidzināšanu, saka Tas Kungs Dievs. **16** Visiem laudim iekš zemes nāksies šo cilājamo upuri dot priekš Israēla valdnieka. **17** Un valdniekam pienāksies upurēt dedzināmos upurus un ēdamu upuri un dzeramu upuri svētkos un jaunos mēnešos un svētdienās. Visos augstos Israēla nama svētā laikos viņam grēku upuri un ēdamu upuri un dedzināmu upuri un pateicības upurus būs upurēt Israēla namam par salidzināšanu. **18** Tā saka Tas Kungs Dievs: pirmā mēnesī, pirmā mēneša dienā, tev būs īemt vienu jaunu vērsi, kas bez vainas, un to svēto vietu svētīt. **19** Un priesterim būs īemt no tām grēku upura asinīm, un slacināt uz nama stenderes un uz altāra pakāpes četriem stūriem un iekšēja pagalma vārtu stenderes. **20** Tāpat tev būs darīt septītā mēneša dienā priekš tiem, kas ir grēkojuši, malddidamies vai nezinādami; tā jums to namu būs svētīt. **21** Pirmā mēnesī, četrpadsmitā mēneša dienā jums būs turēt Pasa svētkus; septiņas dienas būs svētīt un neraudzētu maizi ēst. **22** Un valdniekam tai dienā būs upurēt priekš sevis un visiem ļaudim iekš zemes vērsi par grēku upuri. **23** Un tanis septiņas svētākā dienās viņam būs upurēt Tam Kungam par dedzināmo upuri septiņus vēršus un septiņus aunas, kas bez vainas, ikdienas visas septiņas dienas, un ikdienas vienu āzi par grēku upuri. **24** Un viņam būs nest par ēdamu upuri vienu ēfu pie vērša un vienu ēfu pie auna un vienu innu ēllas pie ēfas. **25** Un septītā mēnesī, piecpadsmītā mēneša dienā viņam svētkos tāpat būs darīt, septiņas dienas ar tādu pat grēku upuri un dedzināmu upuri un ēdamu upuri un ēllu.

46 Tā saka Tas Kungs Dievs: iekšēja pagalma vārti, kas pret rītiem, lai sešas darba dienās ir aizslēgti, bet svētdienā lai tie top atvērti, un jauna mēneša dienā lai tie top atvērti. **2** Un valdniekam būs iejet pa vārtu priekšnamu no ārienes, un nostāties pie vārtu stenderes, un priesteriem būs upurēt viņa dedzināmo upuri un viņa pateicības upurus, un viņam pašam būs pielūgt pie vārtu sliekšņa, un tad iziet, bet vārtiem nebūs tapt aizslēgtiem līdz vakaram. **3** Un zemes ļaudim būs pielūgt pie to pašu vārtu durvīm svētdienās un jaunos mēnešos Tā Kunga priekšā. **4** Un tas dedzināmajais upuris, ko valdnieks lai upurē Tam Kungam svētdienā, lai ir seši jēri, kas bez vainas, un viens auns, kas bez vainas. **5** Un ēdamais upuris lai ir viena ēfa pie auna, bet pie tiem jēriem lai ir ēdamais upuris, cik viņa roka dod, un ēllas viens ins pie ēfas. **6** Bet jauna mēneša dienā: viens jauns vērsis, kas bez vainas, un seši jēri un viens auns, - tiem būs bez vainas būt. **7** Un viņam par ēdamo upuri būs pienest vienu ēfu pie vērša un vienu ēfu pie auna, bet pie tiem jēriem, cik viņa roka spēs, un viens ins ēllas pie ēfas. **8** Un kad valdnieks iejet, tad viņam pa priekšnama vārtiem būs iejet un pa to pašu ceļu atkal iziet. **9** Bet kad zemes ļaudis Tā Kunga priekšā nāk augstos svētkos, tad tiem, kas pa Ziemeļa vārtiem iejet pielūgt, pa Dienvidu vārtiem atkal būs iziet, un kas iejet pa Dienvidu vārtiem, tiem atkal būs iziet pa Ziemeļa vārtiem; tiem nebūs atkal iet pa tiem vārtiem, pa kuriem tie iegājuši, bet tiem būs taisni projām iziet. **10** Un valdniekam būs līdz ar viņiem iejet, un kad tie iziet, tiem kopā būs iziet. **11** Bet svētkos un augstos svētā laikos lai ēdamais upuris ir viena ēfa pie vērša un viena ēfa pie auna, bet pie jēriem,

cik viņa roka dod, un viens ins eļļas pie ēfas, **12** Un kad valdnieks labprātīgi upurē Tam Kungam dedzināmo upuri vai pateicības upuri no laba prāta, tad viņam būs atdarīt tos vārtus, kas ir pret rīta pusi, un viņam savu dedzināmo upuri un savus pateicības upurus nesot būs darīt, kā viņš svētdienā darījis, un kad viņš atkal iziet, būs vārtus aizslēgt, kad viņš būs izgajis. **13** Un gadu vecu jēru, kas bez vainas, tev iekdienas Tam Kungam būs upurēt par dedzināmo upuri; ik ritu tev to būs pienest. **14** Un par ēdamu upuri pie tā tev ik rītu būs nest sesto tiesu ēfas un eļļu trešo tiesu inna, tos kviešu miltus ar to aptraipīt par ēdamu upuri Tam Kungam, tas ir mūžīgs likums, kam nebūs mitēties. **15** Un to jēru un to ēdamo upuri un to eļļu ik ritu būs upurēt par nemitējamu dedzināmo upuri. **16** Tā saka Tas Kungs Dievs: kad valdnieks kādam no saviem dēliem dod dāvanu, tā ir viņa mantiba, tā lai pieder viņa dēliem; tas ir viņu ipašums par mantību. **17** Bet kad viņš no savas mantības kādam no saviem kalpiem dos dāvanu, tam to būs turēt līdz valas gadam, tad valdniekam to atkal būs atdabūt, tāk viņa dēliem var tikt viņa mantība. **18** Valdniekam arī nekā nebūs nemēt no ļaužu mantības, tiem nebūs laupīt viņu tiesu. Lai viņš no sava paša padoma atstāj mantību saviem dēliem, ka mani ļaudis netop izdzīti, neviens no savas mantības. **19** Un viņš mani ieveda pa tām durvīm, kas bija sānis tiem vārtiem, priesteru svētos kambaros, kas pret ziemeļu pusi, un redzi, galā bija viena vieta pret vakara pusi. **20** Un viņš uz mani sacīja: šī ir tā vieta, kur priesteriem būs vārīt nozeguma un grēka upuri, un kur tiem būs cept ēdamo upuri, lai tie to neiznes ārējā pagalmā, tos ļaudis svētīt. **21** Tad viņš mani izveda ārējā pagalmā un mani veda apkārt pa tiem četriem pagalma stūriem. **22** Un redzi, ikkatra pagalma stūri bija atkal pagalms, tais četros pagalma stūros bija atšķirti pagalmi, četrdesmit olektis garumā un trīsdesmit platumā, un visām tām četrām stūru vietām bija vienāds mērs. **23** Un mūris bija visapkārt ap visām četrām un apakšā pie tiem mūriem bija taisīti ugunskuri visapkārt. **24** Un viņš uz mani sacīja: šie ir tā nama ugunskuri, kur tā nama sulaiņiem būs vārīt ļaužu upurus.

47 Un viņš mani veda atpakaļ pie tā nama durvīm, un redzi, tur ūdens iztecejā apakšā tā nama sliekšņa pret rītiem, jo tā nama priekšgals bija pret rītiem, un tas ūdens notecejā no apakšas no tā nama labās puses, sānis altārim pret dienvidu. **2** Un viņš mani izveda pa Ziemeļa vārtiem, un mani apveda apkārt pa āra ceļu pie ārējiem vārtiem, kas pret rītiem, un redzi, ūdens iztecejā no labās puses. **3** Kad nu tas vīrs izgāja pret rītiem, tad mēra aukla bija viņa rokā, un viņš mēroja tūkstoš olektis, un lika man brist pār to ūdeni, un tas ūdens man sniedzās līdz krimšliem. **4** Atkal viņš mēroja tūkstoš olektis un lika man brist pār to ūdeni, un tas ūdens man sniedzās līdz ceļiem, un viņš mēroja vēl tūkstoš olektis, un lika man pārbrist, un tas ūdens man sniedzās līdz gurniem. **5** Atkal viņš mēroja tūkstoš olektis, tad bija upē, ko es nevarēju izbrīst, jo tas ūdens bija dzīļš, ūdens, kur bija jāpeld, upē, kur nevarēja iet cauri. **6** Un viņš uz mani sacīja: vai tu to esi redzējis, cilvēka bērnš? Tad viņš mani veda atkal atpakaļ upes malā. **7** Kad es nu nācu atpakaļ, redzi, tad upes malā bija ļoti daudz koku, šini un viņa pusē. **8** Un viņš uz mani sacīja; šis ūdens iztek pret rīta pusi un noteik klajumā, pēc tas nāk jūrā, un jūrā notecejās

tas ūdens taps veselīgs. **9** Un notiek, ka ikviena dzīva dvaša, kas kustās, kurp šī upē(no diviem avotiem) nāk, dzīvos, un tur būs ļoti daudz zivju, tāpēc ka šis ūdens turp nāks, un būs veseli un viss dzīvos, kur šī upē nāk. **10** Un zvejnieki pie tās stāvēns no Engediem līdz EnEglāim, tur būs vietas, kur tiklus izmetīs. Viņu zivis būs pēc savas kārtas, kā tās lielās zivis jūrā, ļoti daudz. **11** Bet viņas paltis(dumbrājī) un viņas dīķi netaps veselīgi; tie būs priekš sāls. **12** Un pie tās upes viņas malas abejās pusēs aug visādi augļu koki, kam lapas nesavītis un augļi nemītēsies, un ikmēnēšus tie nesīs jaunus auglus. Jo viņas ūdens iztek no tās svētās vietas, un viņas augļi būs par barību un viņas lapas par dziedināšanu. **13** Tā saka Tas Kungs Dievs: šī lai ir robeža, pēc kuras jums to zemi būs ķemt par mantību pēc tām divpadsmīt Israēla ciltīm: Jāzepam pienākas divas daļas. **14** Un jums to būs iemantot, vienam kā otram; par to es savu roku esmu pacēlis, to dot jūsu tēviem; un šī zeme jums piekritīs par mantību. **15** Šī nu ir tās zemes robeža: pret ziemeli no lielās jūras pār Etnonu, kamēr nāk uz Cedadu, **16** Hamata, Berota, Zibrāima, kas ir starp Damaskus robežu un Hamatas robežu, AcarTikons, kas ir pie Averana robežas. **17** Tā būs tā robeža no jūras līdz AcarEnonam, Damaskus robežai; un tālāk pret ziemeli ir Hamatas robeža, un šī būs tā ziemela mala. **18** Un tā rītu mala starp Averanu un Damasku un starp Gileādu un Israēla zemi jums būs Jardāne; no tās robežas līdz rītu jūrai jums būs mērot. Un šī ir tā rītu mala. **19** Un tā dienvidu mala pret dienvidiem lai ir no Tamāra līdz Kādeša strīdus ūdenim, un tad gar upi līdz lielai jūrai. Un šī būs tā dienvidu mala pret dienvidiem. **20** Un tā vakaru mala lai ir tā lielā jūra no tās robežas, līdz kamēr iet uz Hamatu. Šī būs tā vakaru mala. **21** Un jums šo zemi savā starpā būs izdalīt pēc Israēla ciltīm. **22** Un jums to būs izdalīt par mantību sev un arī tiem svešiniekim, kas jūsu starpā dzīvo un bērnus dzemdinājuši jūsu vidū, un tie lai jums ir kā tas, kas no Israēla bērniem dzimis! **23** Tiem būs līdz ar jums mantot Israēla cilšu vidū, un tai ciltī, pie kuras tas svešinieks dzīvo, tur jums viņam būs dot daļu, saka Tas Kungs Dievs.

48 Šie nu ir tie cilšu vārdi: no ziemēļa puses sānis Etnona ceļam, kur iet uz Hamatu, AcarEnons, Damaskus robeža pret ziemēļa pusi, sānis Hamatai: no rīta puses līdz vakara pusei lai ir Danam, viena daļa. **2** Un pie Dana robežas no rīta puses līdz vakara pusei Ašeram viena daļa. **3** Un pie Ašera robežas no rīta puses līdz vakara pusei Naftalum viena daļa. **4** Un pie Naftalus robežas no rīta puses līdz vakara pusei Manasum viena daļa. **5** Un pie Manasus robežas no rīta puses līdz vakara pusei Efraīmam viena daļa. **6** Un pie Efraīma robežas no rīta puses līdz vakara pusei Rūbenam viena daļa. **7** Un pie Rūbena robežas no rīta puses līdz vakara pusei Jūdam viena daļa. **8** Un pie Jūda robežas no rīta puses līdz vakara pusei lai ir tas svētās zemes gabals, ko jums būs atšķirt, divdesmit un pieci tūkstošus (mērojamās kārtīs) platumā un garumā, tā kā viena no tām citām dalījām no rīta puses līdz vakara pusei, un tur vidū lai ir tā svētā vieta. **9** Tas svētās zemes gabals, ko jums būs atšķirt Tam Kungam, lai ir garumā divdesmit un pieci tūkstošus (mērojamās kārtīs) un platumā desmit tūkstošus. **10** Un šiem lai tas svētās zemes gabals pieder: priesteriem, pret ziemēļa pusi divdesmit pieci tūkstošus

(olektis), un pret vakara pusi desmit tūkstošus platumā, un pret rīta pusi desmit tūkstošus platumā, un pret dienasvidu divdesmit un pieci tūkstošus garumā. Un Tā Kunga svētā vieta lai ir viņa vidū. **11** Tas būs priekš tiem priesteriem, tiem svētītiem, Cadoka bērniem, kas Manu kalpošanu izpildījuši, kas nav atkāpušies, kad Israēla bērni atkāpās, kā leviti ir atkāpušies. **12** Un tiem būs dabūt vienu gabalu no tā svētā gabala, kas tas vissvētākais gabals ir pie levitu robežas. **13** Tiem levitiem, sānis priesteru robežai, būs dabūt divdesmit un piektūkstoš (olektis) garumā un desmit tūkstošus platumā; viss garums lai ir divdesmit un pieci tūkstošus, un platumums desmit tūkstošus (olektis). **14** Un tiem no tā nekā nebūs pārdot, nedz pārmainīt, nedz citam izdot zemes pirmajus; jo tas ir Tam Kungam svēts. **15** Bet tās piektūkstošas (olektis), kas platumā atlikušas no tām divdesmit pieci tūkstoš (olektim), tās lai nav svētas, pilsētai priekš dzīvokļiem un ganībām, un tā pilsēta lai tur ir vidū. **16** Un šie ir viņas mēri: ziemeļa malā četrīkstoš un piecsimt olektis, un dienvidu malā četrīkstoš un piecsimt, un rīta malā četrīkstoš un piecsimt, un vakara malā četrīkstoš un piecsimt (olektis). **17** Un pilsētas apgabals lai ir pret ziemeli divsimt un piecdesmit, un pret dienasvidu divsimt un piecdesmit, un pret rītiem divsimt un piecdesmit, un pret vakaru divsimt un piecdesmit (olektis). **18** Un tas atlikums garumā gar to svēto zemes gabalu desmit tūkstoši pret rīta pusi, un desmit tūkstoši pret vakara pusi, gar to svēto zemes gabalu; viņa augli būs par uzturu pilsētas kalpotājiem. **19** Un pilsētas kalpotāji lai to apstrādā no visām Israēla ciltīm. **20** Viss svētais zemes gabals lai ir divdesmit un pieci tūkstoš (olektis) garumā un divdesmit un piektūkstoš (olektis) platumā; to jums būs atšķirt par svētu zemes gabalu līdz ar to pilsētas tiesu. **21** Un kas atliek, tas lai pieder valdniekiem, tā svētā zemes gabala un pilsētas tiesas šīnī un viņā pusē gar tā svētā gabala divdesmit pieci tūkstoš (olektim) līdz rīta robežai un pret vakara pusi gar tām divdesmit piektūkstoš (olektim) līdz vakara robežai, sānis tām citām daļām; tas būs priekš valdnieka. Un tas svētais zemes gabals ar tā nama svēto vietu lai ir viņa vidū. **22** Un (sākot) no levitu tiesas un no pilsētas tiesas, (vidū tam, kas valdniekam pieder,) starp Jūda un Benjamina robežām, tas lai valdniekam pieder. **23** Tad lai tās citas tiesas nāk; no rīta puses līdz vakara pusei Benjaminam viena daļa. **24** Un pie Benjaminina robežas no rīta puses līdz vakara pusei Simeanam viena daļa. **25** Un pie Simeana robežas no rīta puses līdz vakara pusei Isašaram viena daļa. **26** Un pie Isašara robežas no rīta puses līdz vakara pusei Zebulonam viena daļa. **27** Un pie Zebulona robežas no rīta puses līdz vakara pusei Gadam viena daļa. **28** Un pie Gada robežas dienvidu malā pret dienvidiem būs tā robeža no Tamāra uz Kādeša strīdus ūdeni un tad uz to upi līdz lielai jūrai. **29** Šī ir tā zeme, ko jums ar mesliem būs izdalīt par mantību visām Israēla ciltīm, un šīs lai ir viņu daļas, saka Tas Kungs Dievs. **30** Un šīs lai ir tās pilsētas robežas: ziemeļa pusē četrīkstoš un piecsimt mēri. **31** Un pilsētas vārti lai ir pēc Israēla cilšu vārdiem, tris vārti pret ziemeli: Rūbena vārti, vieni, Jūda vārti, vieni, Levja vārti, vieni. **32** Un pret rītiem četrīkstoši un piecsimt (mēri) un trīs vārti: Jāzepa vārti, vieni, Benjamina vārti, vieni, Dana vārti, vieni. **33** Pret dienasvidu arīdzan

četrīkstoši un piecsimt mēri un trīs vārti: Simeana vārti, vieni, Isašara vārti, vieni, Zebulona vārti, vieni. **34** Pret vakariem četrīkstoš un piecsimt (mēri) un trīs vārti: Gada vārti, vieni, Ašera vārti, vieni, Naftalus vārti, vieni. **35** Visapkārt astoņpadsmit tūkstoš (mēri). Un pilsētas vārds būs no tās dienas: še ir Tas Kungs.

Daniēla

1 Jojakīma, Jūda kēniņa, trešā valdišanas gadā Nebukadnecars, Bābeles kēniņš, nāca uz Jeruzālemi un apmetās pret to. **2** Un Tas Kungs nodeva Jojakimu, Jūda kēniņu, viņa rokā un vienu daļu Dieva nama trauku, un viņš tos noveda uz Sineāra zemi sava dieva namā, un tos traukus viņš nolika sava dieva mantu namā. **3** Un kēniņš sacīja uz Aspenasu, savu kambarjunkuru uzraugu, lai no Israēla bērniem, no kēniņu un lielkungu dzimuma izlasa **4** Jauneklūs, kas bez vainas, skaistus vaigā un samanīgus visādā gudribā un labi mācītus un kam gudrs prāts, un kas būtu derīgi kēniņa pilī stāvēt, ka tie taptu mācīti Kaldeju rakstā un valodā. **5** Un kēniņš tiem sprieda, ko tiem ikdienas būs dot no kēniņa ēdienu un no tā vīna, ko pats dzēra, un ka tie trīs gadus tā taptu audzināti, un ka pēc stāvētu kēniņa priekšā. **6** Starp tiem nu bija no Jūda bērniem Daniēls, Ananija, Mišaēls un Azarija. **7** Un kambarjunkuru uzraugs tiem deva citus vārdus un nosauca Daniēli par Beltsacaru un Ananiju par Sadruhu un Mišaēli par Mesahu un Azariju par AbedNegu. **8** Bet Daniēls apņēmās savā sirdi, nesagānīties ar kēniņa ēdienu nedz ar to vīnu, ko viņš dzēra, tādēļ tas lūdza kambarjunkuru uzraugam, lai viņam atlautu nesagānīties. **9** Un Dievs Daniēlim deva žēlastību un apžēlošanu kambarjunkuru uzrauga priekšā. **10** Un kambarjunkuru uzraugs sacīja uz Daniēli: es bīstos savu kungu, kēniņu, kas jūsu ēdienu un dzērienu tā nospriedis, ka viņš neierauga, ka jūsu vaigi vājaki nekā to citu jaunekļu, kas jūsu vecumā. Tad jūs pār manu galvu vestu gatavu nāvi no kēniņa. **11** Bet Daniēls sacīja uz to barības sargu, ko kambarjunkuru uzraugs bija iecelis pār Daniēli, Ananiju, Mišaēli un Azariju: **12** Raugī jel saviem kalpiem dot kādas desmit dienas zemes augļus ēst un ūdeni dzert. **13** Un tad lai apskata, kāds mūsu ģimis būs tavā priekšā, un kāds to jaunekļu ģimis, kas kēniņa ēdienu ēd, un dari tad ar saviem kalpiem, kā tu pats redzēsi. **14** Un viņš tiem paklausīja šīnī lietā un raudzīja desmit dienas ar tiem tā darīt. **15** Un pēc desmit dienām tas atrada viņu izskatu skaistāku un viņu miesas pilnīgākas, nekā visu citu jaunekļu, kas ēda no kēniņa ēdienu. **16** Tad tas barības sargs atņēma to viņiem nospriesto ēdienu un vīnu un tiem deva ēst zemes augļus. **17** Un šiem četriem jaunekļiem Dievs deva zināšanu un saprāšanu visādā rakstā un gudribā, bet Daniēlim viņš deva saprast visādas parādīšanas un sapnus. **18** Un kad tas laiks bija pagājis, ko kēniņš bija pavēlējis, viņus priekšā vest, tad kambarjunkuru uzraugs tos veda pie Nebukadnecara. **19** Un kēniņš ar tiem runāja, bet starp visiem neatradās neviena tāda, kā Daniēls, Ananija, Mišaēls un Azarija, un tie kalpoja kēniņa priekšā. **20** Un visādā gudribā un zināšanā, ko kēniņš tiem jautāja, viņš tos atrada desmitkārt pārākus nekā visus zīlnieku un vārdotājus pa visu savu valsti. **21** Un Daniēls tur palika līdz kēniņa Kirus pirmam gadam.

2 Un Nebukadnecara valdišanas otrā gadā Nebukadnecars redzēja sapņus. No tām viņa gars iztrūcīnājs, ka viņš no miega uzmodās. **2** Un kēniņš pavēlēja, atsaukt tos gudros un vārdotājus un pareģus un Kaldejus, lai tie kēniņam izstāstītu viņa sapņus. Un tie nāca un stāvēja kēniņa

priekšā. **3** Un kēniņš uz tiem sacīja: es esmu redzējis sapni, un mans gars ir iztrūcīnāts, un es gribu to sapni zināt. **4** Tad tie Kaldeji uz viiju sacīja kaldejiski: lai kēniņš dzīvo mūžigil! Saki saviem kalpiem to sapni, tad mēs to izstāstīsim. **5** Kēniņš atbildēja un sacīja uz tiem Kaldejiem: mans vārds ir teikts: ja jūs man nedarīsiet zināmu to sapni un kā viņš izstāstāms, tad jūs tiksiet sasiisti gabalos, un jūsu namus darīs par mēslu čupu. **6** Bet ja jūs man darīsiet zināmu to sapni un kā tas izstāstāms, tad jūs dabūsiet dāvanas un mantas un lielu godu no manis; tādēļ darāt man zināmu to sapni un kā tas izstāstāms. **7** Tie atbildēja otru reiz' un sacīja: lai kēniņš saka saviem kalpiem to sapni, tad mēs to izstāstīsim. **8** Kēniņš atbildēja un sacīja: tiešām, es nomānu, ka jūs tikai laiku gribat vilcināt; jo jūs redzat, ka mans vārds ir teikts. **9** Bet ja jūs man to sapni nesakāt, tad jums nāks tā nosprietā sodība, tāpēc ka jūs esat apņēmušies manā priekšā runāt melus un nieku vārdus, tiekams laiks paitet. Tāpēc sakāt man to sapni, tad es atzišu, ka jūs arī varēsiet man to izstāstīt. **10** Tie Kaldeji kēniņam atbildēja un sacīja: neviena cilvēka nav viirs zemes, kas kēniņam to lietu varētu sacīt, un nav bijis neviens liels un varens kēniņš, kas tādu lietu būtu prasījis no kāda zīlnieka vai vārdotāja vai Kaldeja. **11** Jo šī lieta, ko kēniņš prasa, ir par daudz grūta, un cita neviena nav, kas kēniņam to var darīt zināmu, kā tie dievi vien, kas pie cilvēkiem nedzīvo. **12** Par to kēniņš palika dusmīgs un apskaitās loti un pavēlēja, visus gudros Bābelē nokaut. **13** Un pavēle izgāja, tos gudros kaut, un arī Daniēls un viņa biedri tapa meklēti, ka tos nokautu. **14** Tad Daniēls gudri un prātīgi atbildēja Ariokam, kēniņa pils karavīru virsniekam, kas bija izgājis, tos gudros Bābelē nokaut. **15** Viņš atbildēja un sacīja Ariokam, kēniņa varenajam: Kāpēc tāda briesmiga pavēle no kēniņa? Tad Arioks Daniēlim to lietu teica. **16** Un Daniēls gāja iekšā un lūdza kēniņu, viņam laiku dot, ka kēniņam to izstāstīšanu varētu sacīt. **17** Tad Daniēls nogāja savā namā un to sacīja Ananijam, Mišaēlim un Azarijam, saviem biedriem, **18** Lai tie no tā debesu Dieva žēlastību lūgtu par šo noslēpumu, ka Daniēls un viņa biedri ar tiem vēl atlikušiem gudriem Bābelē netiktu nokauti. **19** Tad Daniēlim naktis parādīšanā tas noslēpums tapa parādīts. **20** Par to Daniēls teica to debesu Dievu, un Daniēls atbildēja un sacīja: slavēt lai ir Dieva vārds mūžīgi mūžam, jo Viņam pieder gudriba un spēks! **21** Jo Viņš pārceļ laikus un stundas, Viņš noceļ kēniņus un iecel kēniņus, Viņš gudriem dod gudribu un saprāšanu prātīgiem. **22** Viņš parāda dzīļus un aplēptas lietas, Viņš zin, kas ir tumsībā, jo pie Viņa mit gaisma. **23** Es Tevi teicu un slavēju, manu tēvu Dievs, ka Tu man gudribu un spēku esi devis, un man nu esi darījis zināmu, ko mēs no Tevis esam lūguši, jo Tu mums kēniņam lietu esi darījis zināmu. **24** Tad Daniēls nogāja pie Arioka, kam kēniņš bija pavēlējis, tos gudros Bābelē nokaut, - viņš nogāja un tā uz viņu sacīja: nenokauj tos gudros Bābelē; ved mani pie kēniņa iekšā, jo es kēniņam to izstāstīšanu darīšu zināmu. **25** Tad Arioks steigus ieveda Daniēli iekšā pie kēniņa un runāja tā uz viņu: es esmu atradis vienu viru no tiem atvestiem Jūdiem, kas kēniņam grib sacīt to izstāstīšanu. **26** Kēniņš atbildēja un sacīja uz Daniēli, ko sauka par Beltsacaru: vai tu spēji man to sapni stāstīt, ko es esmu redzējis, un arī izstāstīt? **27** Daniēls atbildēja

ķēniņa priekšā un sacīja: to noslēpumu, ko ķēniņš prasa, to tie gudrie, vārdotāji, zilnieki un pareģi ķēniņam nevar sacīt. **28** Bet ir viens Dievs debesis, kas parāda noslēpumus; Tas ķēniņam Nebukadnecaram dara zināmu, kas notiks nākamos laikos. **29** Tavs sapnis un kas tavam prātam uz gultas rādījās, ir šis: tu, ķēniņ, uz gultas gulēdams, domāji, kas pēcgalā notiks, un Tas, kas noslēpumus parāda, tev ir darijis zināmu, kas notiks. **30** Man tad tas noslēpums ir parādīts ne caur manu gudribu tā kā tā man būtu lielāka nekā citiem, kas dzīvo, bet tāpēc, ka ķēniņam tā izstātīšana taptu zināma, un tu savas sirds domas dabītu zināt. **31** Tu, ķēniņ, skatījies, un redzi, bija liels tēls; šis tēls bija varens un viņa spožums bija brīnišķīgs; tas stāvēja tavā priekšā un viņa izskats bija briesmīgs. **32** Ši tēla galva bija no laba zelta, viņa krūtis un rokas no sudraba, viņa vēders un gurni bija no vara, **33** Viņa lieli no dzelzs, viņa kājas bija puse no dzelzs un puse no māla. **34** Šo tu redzēji, tiekams viens akmens taisījās valā bez rokām, tas sita to tēlu pie viņa dzelzs un māla kājām, un tās satrieca. **35** Tad uz reizi tāpēc satriekti dzelzs, māls, varš, sudrabs un zelts, un tāpēc tāpat kā pelavas uz vasaras kloniem, un vējš tos aiznesa, tā ka vieta tiem netapa aistrasta. Bet tas akmens, kas to bija sasitis, palika par lielu kalnu un piepildīja visu zemi. **36** Šis ir tas sapnis. Nu mēs ķēniņam gribam sacīt viņa izstātīšanu. **37** Tu, ķēniņ, esi ķēniņš pār ķēniņiem, jo Tas debesu Dievs tev ir devis valdību, varu, spēku un godu. **38** Un visur, kur cilvēki dzīvo, Viņš lopus laukā un putnus apakš debess ir devis tavā rokā un tevi iecēlis par valdītāju pār to visu: tu esi tā zelta galva. **39** Un pēc tevis celsies cita valsts, mazāka nekā tava. Pēc tās tā trešā valsts no vara; tā valdīs pār visu zemi. **40** Un tā ceturtā valsts būs cieta kā dzelzs. Jo itin kā dzelzs visu satriec un sadauza, tāpat kā dzelzs, kas sadauza, arī šī visas tās sadauzis un satrieks. **41** Un ka tu esi redzējis tās kājas un viņu pirkstus pusi no podnieka māla un pusi no dzelzs, tā būs dalīta valsts; taču tur no dzelzs stipruma būs iekšā, tā kā tu esi redzējis dzelzi sajauktu ar podnieka māliem, **42** Un tos kāju pirkstus pusi no dzelzs un pusi no māla - tā valsts būs uz pusi cieta un uz pusi glēva. **43** Un kā tu esi redzējis dzelzi sajauktu ar podnieka māliem, - tie gan caur cilvēku sadzīvi sajauksies, bet viens pie otra nepielips, itin kā dzelzs nesajaucas ar māliem. **44** Un šo ķēniņu laikā tas debesu Dievs uzcels valstību, kas mūžīgi netaps izposta, un šī valstība netaps atdota nevienai citai tautai; tā satrieks un iznīcinās visas valstis, bet pati viņa pastāvēs mūžīgi. **45** Tāpēc tu esi redzējis, ka no kalna akmens bez rokām attaisījās valā, kas satrieca to dzelzi, varu, mālu, sudrabi un zeltu. Tas lielais Dievs ķēniņam ir darijis zināmu, kas pēc šim notiks. Šis ir tiešām tas sapnis un viņa izstātīšana ir patiesīga. **46** Tad ķēniņš Nebukadnecars nometās uz savu vaigu un pielūdzā Daniēli un pavēlēja, lai tam nes ēdamus un kvēpināmus upurus. **47** Un ķēniņš atbildēja Daniēlim un sacīja: tas ir tiešām tiesa, ka jūsu Dievs ir Dievs pār visiem dieviem un Kungs pār ķēniņiem, un parāda noslēpumus, tāpēc ka tu šo noslēpumu varējis izstāstīt. **48** Tad ķēniņš Daniēli paaugstināja un tam deva daudz lielas dāvanas un to iecēla par valdītāju pār visu Bābeles valsti un par virsnieku pār visiem Bābeles gudriem. **49** Un Daniēls lūdza ķēniņu, un

tas iecēla Sadrahu, Mesahu un AbedNegu par valdniekiem pār Bābeles valsti. Bet Daniēls palika ķēniņa pilī.

3 Ķēniņš Nebukadnecars lika taisit tēlu no zelta; tam bija augstums sešdesmit olektis, un platums sešas olektis; to viņš uzcēla Bābeles valsti, Duras klajumā. **2** Un ķēniņš Nebukadnecars sūtīja un sapulcināja lielkungus, valdītājus, zemes soģus, tiesas kungus, uzraugus, runas kungus, tiesnešus un visus valsts valdniekus, ka tie nāktu, to tēlu ievēt, ko ķēniņš Nebukadnecars bija uzcēlis. **3** Tad sanāca tie lielkungi, valdītāji, zemes soģi, tiesas kungi, uzraugi, runas kungi, tiesneši un visi valsts valdnieki uz šī tēla ievētīšanu, ko ķēniņš Nebukadnecars bija uzcēlis, un tie stāvēja tā tēla priekšā, ko Nebukadnecars bija uzcēlis. **4** Un tas izsaucejs izsauca ar stipru balsi: jums top piekodināts, jūs tautas, laudis un valodas, **5** Kad jūs dzīrdēset bazūnes skaņu un trumetes, kokles, vijoles, somastabules, jaukas dziesmas un visādus mūzikas rikus, tad jums būs nomesties un to zelta tēlu pielūgt, ko ķēniņš Nebukadnecars uzcēlis. **6** Un kas nenometīsies un nepielūgs, tas tai pašā stundā taps iemests degošā cepli. **7** Kad nu visi laudis dzīrdēja bazūnes skaņu un trumetes, kokles, vijoles, somastabules un visādus mūzikas rikus, tad visi laudis, tautas un valodas nometās un pielūdz to zelta tēlu, ko ķēniņš Nebukadnecars bija uzcēlis. **8** Tai pašā laikā kādi Kaldeju vīri piegāja un apsūdzēja Jūdus. **9** Tie iesāka un sacīja uz ķēniņu Nebukadnecaru: lai ķēniņš dzīvo mūžīgi! **10** Tu, ķēniņ, esi pavēlējis, ka visiem cilvēkiem, kad tie dzīrdētās bazūnes skaņu un trumetes, kokles, vijoles, somastabules, jaukas dziesmas un visādus mūzikas rikus, būs nomesties un to zelta tēlu pielūgt, **11** Un ka to, kas pie zemes nenometīsies un nepielūgs, būs iemests degošā cepli. **12** Te ir Jūdu vīri, ko tu esi iecēlis par Bābeles valsts valdniekiem, Sadrahs, Mesahs un AbedNegus, šie vīri neliek vērā, ko tu, ķēniņ, esi pavēlējis, un negodā tavus dievus un nepielūdz to zelta tēlu, ko tu esi uzcēlis. **13** Tad Nebukadnecars ar dusmām un bardzību pavēlēja atvesti Sadrahu, Mesahu un AbedNegu. Un tie vīri tapa atvesti ķēniņa priekšā. **14** Tad Nebukadnecars iesāka un uz tiem sacīja: vai jūs, Sadrah, Mesah un AbedNegu, tiši manus dievus necienījāt un to zelta tēlu nepielūdzāt, ko es esmu uzcēlis? **15** Nu tad, taisīties, kad jūs dzīrdēset bazūnes skaņu un trumetes, kokles, vijoles, somastabules, jaukas dziesmas un visādus mūzikas rikus, tad nometāties un pielūdziet to tēlu, ko es esmu taisījis, bet ja jūs to nepielūgsiet, tad jūs tai pašā stundā tapsiet iemesti degošā cepli; jo kurš ir tas Dievs, kas jūs no manām rokām varētu izpestīt? **16** Tad Sadrahs, Mesahs un AbedNegus atbildēja un sacīja uz ķēniņu Nebukadnecaru: mums nevajag uz šo lietu atbildēt. **17** Redzi, mūsu Dievs, ko mēs godājam, gan ir varens mūs izglābt no degoša ceplā un mūs arī izpestīt no tavas rokas, ak ķēniņ. **18** Un jebšu Viņš to arī nedarītu, taču tev būs zināt, ka mēs tavus dievus negribam godāt nedz pielūgt to zelta tēlu, ko tu esi taisījis. **19** Tad Nebukadnecars apskaitās, un viņa vaiga izskats pārvērtās pret Sadrahu, Mesahu un AbedNegu, un viņš atbildēja un pavēlēja, cepli septiņkārt karstāku kurināt nekā to mēdza kurināt. **20** Un viņš pavēlēja tiem stiprikiem vīriem, kas bija viņa karaspēkā, siet Sadrahu, Mesahu un AbedNegu un iemest degošā cepli. **21** Tā šie vīri tapa saistīti ar saviem mēteliem, kurpēm, cepurēm un citām drēbēm un iemesti

degošā ceplī. **22** Kad nu kēnina vārds drīz bija jāizdara un ceplis bija briesmīgi karsts, tad tās liesmas nomaitāja tos vīrus, kas Sadrahu, Mesahu un AbedNegu iemeta. **23** Bet tie tris viri, Sadrahs, Mesahs un AbedNegus, iekrita saistīti tai degošā ceplī. **24** Tad kēniņš Nebukadnecars iztrūcinājās un pacēlās ātri un sacīja uz saviem runas kungiem: vai mēs neesam trīs vīrus saistītus metuši uguni? Tie atbildēja un sacīja uz kēniņu: tā tas ir, kungs kēniņš. **25** Viņš atbildēja un sacīja: raugi, es redzu četrus virus vaļā staigājam uguni, un tiem nekas nekaiš un tā ceturtā izskats ir kā kādam dievu dēlam. **26** Tad Nebukadnecars piegāja pie tā degošā cepla durvīm, iesāka un sacīja: Sadrah, Mesah un AbedNegu, jūs tā visuaugstākā Dieva kalpi, izejet ārā un nāciet šurp. Tad Sadrahs, Mesahs un AbedNegus izgāja no uguns ārā. **27** Un tie lielkungi, valdītāji, zemes soģi un kēniņa runas kungi sapulcinājās, šos virus apraudzīt, ka uguns viņu miesas nebija pārvarējis, un ka viņu galvas mati nebija apsviluši, un viņu mētelī nebija aizskarti, ka arī nekāda deguma smaka pie tiem netapa saosta. **28** Tad Nebukadnecars iesāka un sacīja: slavēts lai ir Sadraha, Mesaha un AbedNegus Dievs, kas Savu enģeli sūtījis un Savus kalpus atpestījis, kas uz Viņu paļāvušies un pārkāpuši kēniņa vārdu un savas miesas nodevuši, lai citu dievu ne godātu nedz pielūgtu kā vien savu Dievu. **29** Tādēļ es pavēlu, ka vienus ļaudis, tautas un mēles, kas Sadraha, Mesaha un AbedNegus Dievu zaimo, būs sasist gabalos un viņu namus darīt par mēslu čupu. Jo cīta tāda Dieva nav, kas tā varētu atpestīt; **30** Un kēniņš Sadraham, Mesaham un AbedNegum deva lielu varu Bābeles valsti.

4 Kēniņš Nebukadnecars visiem laudīm, tautām un mēlēm, kas dzīvo pa visu zemi: miers lai jums ir papilnam! **2** Man ir paticis izsludināt tās zīmes un tos brīnumus, ko tas visuaugstākais Dievs pie manis darījis. **3** Jo Viņa zīmes ir lielas un Viņa brīnumi ir varenī, Viņa valstība ir mūžīga valstība un Viņa valdišana paliek līdz radu radiem. **4** Es, Nebukadnecars, dzīvoju droši savā namā un laimīgi savā pilī. **5** Tad es redzēju sapni, kas mani izbiedēja, un tās domas, ko es savā gultā domāju, un manas galvas parādišanas mani iztrūcināja. **6** Un es pavēlēju visus Bābeles gudros atvest manā priekšā, lai tie man teiktu šī sapna izstāšanu. **7** Tad tie gudrie, vārdotāji, Kaldeji un pareģi atrāca, un es tiem teicu to sapni, bet tie man to neizstātīja, **8** Tiekmē pēdīgi manā priekšā nāca Daniēls, ko sauc par Beltsacaru pēc mana dieva vārda un iekš kā ir to svēto dievu gars, un es tam teicu to sapni: **9** Beltsacar, gudro vīrsniek, par ko es zinu, ka svēto dievu gars ir iekš tevis, un nekāds noslēpums tev nav grūts, tad saki nu mana sapna parādišanu, ko es esmu redzējis, un viņa izstāšanu. **10** Bet tas ir, kas manam prātam rādījās uz manas gultas. Es skatījos, un redzi, viens koks bija zemes vidū, un tas bija ļoti augsts. **11** Tas koks bija liels un resns, un viņa augstums sniedzās līdz debesīm, un tas bija redzams līdz pasaules galam. **12** Viņa zari bija skaisti, un viņa augļi bagāti, un barība tam bija priekš vīsim; zemes zvēri apakš viņa atrada pavēni, un putni apakš debess dzīvoja uz viņa zariem, un visa miesa no tā barojās. **13** Un es redzēju savas galvas parādišanā uz savas gultas, un raugi, svēts sargs nonāca no debesīm. **14** Tas sauca ar spēku un sacīja tā: nocērtiet to koku un apcērtiet viņa zarus un noplūciet viņa

lapas un izkaisiet viņa auglus, lai zvēri apakš viņa aizbēg un putni no viņa zariem aizskrien. **15** Bet to celmu ar saknēm atstājiet zemē, bet vara un dzelzs pineklōs, lauka zālē, lai viņš no debess rasas top slacināts, un viņa daļa lai ir kā lopiem zāle laukā. **16** Viņa sirds lai top pārvērsta, ka vairs nav cilvēka sirds, un lopa sirds lai viņam top dota, kamēr septiņi laiki paitē pār viņu. **17** Tas ir to sargu padoms, kas top sludiņāts, to svēto spriedums ir tā lieta; lai, kas dzīvo, atzīst, ka tam Visuvaldītājam vara ir pār cilvēku valstību, un viņš to dod, kam gribēdams, un pār to ieceļ to zemāko starp cilvēkiem. **18** Šo sapni es, kēniņš Nebukadnecars, esmu redzējis. Tu tad, Beltsacar, izstāsti to, tādēļ ka visi manas valsts gudrie man to nevar izstāstīt, bet tu to gan māki, tāpēc ka svēto dievu gars ir iekš tevis. **19** Tad Daniēls, kam Beltsacars vārdā, iztrūcinājās vienu stundu, un viņa domas viņu izbiedēja. Tad kēniņš iesāka un sacīja: Beltsacar, lai tas sapnis un viņa izstātīšana tevi neizbiedē. Beltsacars atbildēja un sacīja: mans kungs, šis sapnis lai notiek taviem ienaidniekiem un viņa izstātīšana taviem pretiniekiem! **20** Tas koks, ko tu esi redzējis tik lielu un resnu, un kura augstums sniedzās līdz debesīm, un kas bija redzams pa visu pasauli, **21** Un kura zari skaisti, un kam bija daudz augļu, un kur barība bija priekš vīsim, apakš tā lauka zvēri dzīvoja, un kura zarus putni apakš debess ligzdas taisīja, - **22** Tas tu esi, kēniņš, kas palicis liels un stiprs, jo tava augstība ir tā augusi, ka tā sniedzās līdz debesīm, un tava valstība iet līdz pasaules galam. **23** Ka nu kēniņš vienu sargu, vienu svētu, redzējis no debesīm nākam un sakām: nocērtiet to koku un samaitājiet viņu, bet atstājiet to celmu ar saknēm zemē, bet vara un dzelzs pineklōs laukā zālē, ka viņš no debess rasas top slacināts, un viņa daļa lai ir ar lopiem uz lauka, tiekams septiņi laiki pār viņu paitē; - **24** Šī ir tā izstātīšana, kungs kēniņš, un šis ir tā Visuvaldītākā padoms, kas nāks pār manu kungu, kēniņu: **25** Tu tapsi izstumts no cilvēkiem un dzīvosi pie lopiem laukā, un tev dos ēst zāli kā vēršiem, un debess rasa tevi slacinās, un septiņi laiki paies pār tevi, tiekams tu atzīsti, ka tam Visuvaldītākam vara ir pār cilvēku valstīm, tās dot, kam Viņš grib. **26** Bet kā ir sacīts, lai to celmu ar tā koka saknēm atstāj zemē: tava valsts tev pastāvēs, kad būsi atzinis, ka tas debesu Dievs valda. **27** Tādēļ, kungs kēniņš, lai tev mans padoms patik, un atsvabinājies no saviem grēkiem caur taisnību un no saviem noziegumiem caur želastību pret nabagiem, redzi, vai varbūt tava labklāšanās nepastāvēs vēl ilgāki. - **28** Tas viss uzgāja kēniņam Nebukadnecaram. **29** Jo pēc divpadsmit mēnešiem, kad Viņš staigāja kēniņa pili Bābelē, **30** Tad viņš, tas kēniņš, runāja un sacīja: vai šī nav tā lielā Bābele, ko es esmu uztaisījis kēniņam par mājokli caur savas varas stiprumu un par savas augstības godību? **31** Šis vārds vēl bija kēniņa mutē, tad balss no debesīm krita: tev, kēniņi Nebukadnecar, top sacīts: tava valdība no tevis ir atņemta, **32** Un tu no cilvēkiem tapsi izstumts un tava dzīve būs pie lopiem laukā, tev dos zāli ēst kā vēršiem, un tā paies septiņi laiki, tiekams tu atzīsti, ka tam Visuvaldītākam vara ir pār cilvēku valstīm, un viņš tās dod kam gribēdams. **33** Tai pašā stundā šis vārds notika par Nebukadnecaru, un viņš no cilvēkiem tapa izstumts un ēda zāli kā vērši, un viņa miesas no debess rasas tapa slacinātas, tiekams viņa mati auga kā ērgļu spalvas un viņa

nagi kā putnu nagi. **34** Un pēc šā laika es, Nebukadnecars, pacēlu savas acis pret debesīm, jo mana saprašana man nāca atpakaļ, un es teicu to Visaugstāko un slavēju un pagodināju to, kas dzīvo mūžīgi, tāpēc ka Viņa valdība ir mūžīga valdība, un Viņa valstība paliek līdz radu ratiem. **35** Un visi zemes iedzīvotāji ir tā kā nekas, un Viņš dara pēc savu prāta ar debesu spēku un ar zemes iedzīvotājiem, un neviens nav, kas Viņa roku varētu aizturēt, vai uz Viņu sacīt: ko Tu dari? **36** Tanī laikā mans prāts man nāca atpakaļ ir mana valsts godība, mana augstība un mans spožums man nāca atpakaļ un mani runas kungi un varenie mani meklēja un es atkal tapu iecelts savā valstībā, un dabūju vēl lielāku godību. **37** Nu es, Nebukadnecars, slavēju un paaugstināju un pagodināju to debesu Kēniņu, jo visi Viņa darbi ir patiesība un Viņa ceļi taisnība, Viņš ir varens, tos pazemot, kas lepnībā staigā.

5 Kēniņš Belsacars taisija lielas dzīres saviem tūkstoš virsniekiem un dzēra vīnu ar tiem tūkstošiem. **2** Kad nu Belsacars vīnu bija baudījis, tad viņš pavēlēja, atnest tos zelta un sudraba traukus, ko viņa tēvs Nebukadnecars bija paņēmis no Jeruzālemes Dieva nama, ka kēniņš un viņa varenie un viņa sievas un viņa liekās sievas no tiem dzertu. **3** Tā tie zelta trauki tapa atnesti, kas no Jeruzālemes Dieva nama bija ļemti, un kēniņš un viņa varenie un viņa sievas un viņa liekās sievas no tiem dzēra. **4** Tie dzēra vīnu un slavēja tos zelta un sudraba, vara, dzelzs, koka un akmens dievus. **5** Tai pašā acumirklī tur iznāca cilvēka rokas pirksti, tie rakstīja pretim lukturim uz kēniņa pils balto sienu, un kēniņš redzēja tās rokas pirkstus, kas rakstīja. **6** Tad kēniņa ģimis palika bāls un viņa domas to iztrūcināja, un viņa gurni nogura; un viņa lieli drebēja. **7** Un kēniņš brēca stipri, lai atvedtos vārdotājus, Kaldejus un pareģus; un kēniņš iesāka un sacīja uz Bābeles gudriem: kas šos rakstus lasīs un tos man izstāstīs, tas taps apgērbts ar purpuru, ar zelta kēdi ap kaklu, un viņš būs par trešo valdītāju šīni valstī. **8** Tad visi kēniņa gudrie nāca iekšā, bet tie tos rakstus nevarēja lasīt, nedz kēniņam tos izstāstīt. **9** Tad kēniņš Belsacars loti iztrūcinājis, un viņa ģimis palika bāls, un viņa varenie izbjās. **10** Kad kēniņiene dzirdēja kēniņa un viņa varenos vārdus, tad tā iegāja tai istabā, kur tās dzīres bija, un kēniņiene runāja un sacīja: lai kēniņš dzīvo mūžīgi, un lai tavas domas tevi neizbiedē, un lai tavs ģimis nav bāls. **11** Te ir viens vīrs tavā valstī, iekš tā ir to svēto dievu gars, jo tava tēva laikā pie viņa atrasts gaišums un saprašana un gudrība, itin kāda ir dievu gudrība, un tavs tēvs Nebukadnecars to iecēla par virsnieku tiem gudriem, vārdotājiem, Kaldejiem un pareģiem, tavs tēvs, ak kēniņš! **12** Tādēļ ka augsts gars pie tā tapa atrasts un saprašana, izstāstīt sapņus un umzinēt mīklas un izsacīt noslēpumus, proti pie Daniēla, ko kēniņš lika nosaukt Belsacarū. Aicini nu Daniēlu, tas tev to izstāstīt. **13** Tad Daniēls tapa atvests kēniņa priekšā. Un kēniņš iesāka un sacīja uz Daniēlu: vai tu esi Daniēls, viens no tiem atvestiem Jūdiem, ko kēniņš, mans tēvs, no Jūda ir atvedis? **14** Es par tevi esmu dzirdējis, ka dievu gars ir iekš tevis, un ka gaisma un saprašana un liela gudrība pie tevis atrodas. **15** Nu manā priekšā ir atvesti tie gudrie un vārdotāji, šos rakstus lasīt un man darīt zināmu viņu izstāstīšanu, bet tie man tos vārdus nav varējuši izstāstīt. **16** Bet par tevi es esmu dzirdējis, ka tu

mākot izstāstīt un noslēpumus izsacīt. Nu tad, ja tu šos rakstus māki lasīt un man izstāstīt, tad tu tapsi apgērbts ar purpuru un ar zelta kēdi ap savu kaklu un būsi tas trešais valdītājs šīni valstī. **17** Tad Daniēls atbildēja un sacīja kēniņa priekšā: paturi sev savas dāvanas un dod savas mantas citam; bet es tomēr tos rakstus kēniņam lasīšu un viņam tos izstāstīšu. **18** Kungs kēniņ! Dievs, tas visaugstais tavam tēvam Nebukadnecaram ir deviš valstību un varu, godu un augstību. **19** Un tās augstības dēļ ko viņš tam bija deviš, drebeja un trīcēja visi ļaudis, visas tautas un mēles viņa priekšā. Ko gribēja, to viņš nokāva, un ko gribēja, to viņš paturēja dzīvu, un ko gribēja, to viņš paaugstināja, un ko gribēja, to viņš pazemoja. **20** Bet kad viņa sirds metās lepna, un viņa gars apcietinājās līdz pārgalvībai, tad viņš no savas valstības krēsla tapa nostumts un viņa gods tapa atņemts. **21** Un viņš no cilvēku bērniem tapa izstumts, un viņa sirds palika kā lopa sirds, un viņam bija jādzīvo pie meža ēzeļiem, un zāle jāēd kā vēršiem, un viņa miesa no debess rasas tapa slaciņāta, tiekams viņš atzina, ka tas visu augstākais Dievs ir valdītājs pār cilvēku valstīm un iecēl pār tām, kuru gribēdams. **22** Un tu, Belsacar, viņa dēls, neesi pazemojis savu sirdi, jebšu tu visu gan labi esi zinājis, **23** Bet esi cēlies pret to debesu Kungu, un Viņa nama trauki ir atnesti tavā priekšā, un tu un tavi varenie un tavas sievas un tavas liekās sievas no tiem esat vīnu dzēruši un slavējuši tos sudraba un zelta, vara, dzelzs, koka un akmens dievus, kas nedz redz nedz dzird nedz saprot; bet to Dievui, kam rokā tava dvaša un pie kā stāv visi tavi ceļi, Tam tu neesi godu deviš. **24** Tad tās rokas pirksti no viņa ir sūtīti un šie raksti rakstīti. **25** Un šis ir tas raksts, kas rakstīts: Mene, Mene, Tekel Parsin. **26** Un Šī ir to vārdu izstāstīšana: Mene: - Dievs tavu valstību skaitījis un dara tai galu. **27** Tekel: - tu svaru kausā esi svērts un esi atrasts visai vieglās. **28** Peres: - tava valstība ir dalita un Mēdiešiem un Persiešiem dota. **29** Tad Belsacars pavēlēja, un tie apgērba Daniēli ar purpuru un ar zelta kēdi ap kaklu, un izsaucu par viņu, ka viņš tas trešais valdnieks valstī. **30** Bet tai pašā nakti Kaldeju kēniņš Belsacars tapa nokauts. **31** Un Dārijs, tas Medietis, uzņēma valdību, sešdesmit un divus gadus vecs būdamas.

6 Un Dārijam patika, iecelt pār valsti simts un divdesmit valdniekus, kas lai būtu pār visu valsti. **2** Un pār tiem atkal tris virsnieku, kuru starpā Daniēls bija tas pirmais; tiem tie valdnieki deva atbildēšanu, lai kēniņam nebūtu rūpes. **3** Bet Daniēls bija pārāks par visiem virsniekiem un valdniekiem, tāpēc ka gudrs gars bija iekš viņa, un kēniņš nodomāja viņu iecelt pār visu valsti. **4** Tad tie virsnieki un valdnieki meklēja iemeslus pret Daniēli tās valdības dēļ. Bet tie nekādu iemeslu nedz vainu nevarēja atrast, jo viņš bija uzticīgs, ka nekādu noziegumu nedz vainu pie viņa neatradā. **5** Tad tie viři sacīja: mēs neatradisim pret Daniēli nekādus iemeslus, ja mēs pret viņu nekā neatrodām viņa Dieva kalpošanā. **6** Tad tie virsnieki un valdnieki nāca lielā pulkā pie kēniņa un tā uz viņu sacīja: lai kēniņš Dārijs dzīvo mūžīgi! **7** Visi valsts virsnieki, priekšnieki, valdnieki, runas kungi un zemes soģi un sarunājušies, ka kēniņam būtu jāceļ likums un jāizlaiž stipra pavēle, ka ikviens, kas pa trīsdesmit dienām ko laba lūgs no kaut kāda dieva vai cilvēka, bez vien no tevis, kungs kēniņ, taptu iemests lauvu bedrē. **8** Nu tad, kungs kēniņ, apstiprini šo pavēli, un

raksti to grāmatā, ka tā netop pārgrozīta, pēc Mēdiešu un Persiešu neatsaucamiem likumiem. **9** Tad kēniņš Dārijs rakstīja tādu grāmatu un pavēli. **10** Kad nu Daniēls dzirdēja, tādu grāmatu esam rakstītu, tad viņš gāja savā namā, bet viņam bija savā augšīstābā atvērti logi pret Jeruzālemi, un viņš par dienu trīs reiz metas celos, lūdz, teica un pateicās savam Dievam, tā kā viņš arvienu mēdza darīt. **11** Tad tie vīri nāca lielā pulkā un atrada Daniēli lūdzam un savu Dievu piesaucam. **12** Un tie piegāja un runāja kēniņa priekšā par kēniņa pavēli: vai tu, ak kēniņ, neesi likumu rakstījis, ka ikviens, kas pa trīsdesmit dienām no kaut kāda dieva vai cilvēka ko laba lūgs, bez vien no tevis, kēniņ, taptu iemests lauvu bedrē? Kēniņš atbildēja un sacīja: tas ir tiesa pēc Mēdiešu un Persiešu neatsaucamiem likumiem. **13** Tad tie atbildēja un sacīja kēniņa priekšā: Daniēls, viens no tiem atvestiem Jūdiem, kēniņ, nav licis vērā ne tevi, ne tavu pavēli, ko tu esi rakstījis, jo viņš lūdz trīsreiz par dienu savu lūgšanu. **14** Šo valodu dzirdējis, kēniņš loti noskuma un nodarbojās no visas sīrds, ka viņš Daniēli izpestītu; - tiekams saule nogāja, viņš to meklēja izglābt. **15** Bet tie vīri nāca lielā pulkā kēniņa priekšā un sacīja uz kēniņu: tu zini, kungs kēniņ, ka Mēdiešu un Persiešu likumi ir tādi, ka nevienu pavēli, ne likumu, ko kēniņš ir iecēlis, never pārgrozīt. **16** Tad kēniņš pavēlēja, Daniēli atvest un iemest lauvu bedrē, un kēniņš iesāka un sacīja uz Daniēli: tavs Dievs, ko tu bez mitēšanās godā, Tas lai tevi izpesti. **17** Un akmens tapa atnests un likts uz bedres caurumu; to kēniņš aiziegēlēja ar savu gredzenu un ar savu lielkungu gredzenu, ka tas spriedums par Daniēli netaptu pārgrozīts, **18** Tad kēniņš nogāja uz savu pili un palika cauru nakti neēdis un nelika sev celt priekšā barību un nevarēja arī gulēt. **19** No rīta agri, ar mazu gaismiņu, kēniņš cēlās un gāja steigšus pie lauvu bedres. **20** Un pie bedres nācis, viņš Daniēli sauca ar noskumušu balsi: kēniņš sauca un sacīja uz Daniēli: Daniēl, tu dzīvā Dieva kalps, vai tavs Dievs, ko tu bez mitēšanās godā, tevi varējis izpestit no lauvām? **21** Tad Daniēls sacīja uz kēniņu: lai kēniņš dzīvo mūžīgi! **22** Mans Dievs savu eņģeli sūtījis, tas lauvām aizturējis rikli, ka tie mani nav ievainojuši, tāpēc ka viņa priekšā esmu aistrasts nenoziedzīgs un arī pret tevi, kungs kēniņ, es nekā ļauna neesmu darījis. **23** Tad kēniņš palika priečīgs un pavēlēja Daniēli no bedres izvilkst; un kad Daniēls no bedres tapa izvilkts, tad nekādas vainas pie viņa neatradā, tāpēc ka viņš savam Dievam bija uzticējies. **24** Un kēniņš pavēlēja, tos virsus atvest, kas Danieli bija apsūdzējuši, un tos meta lauvu bedrē līdz ar viņu bērniem un sievām, un tie vēl nenonāca dibenā, tad jau tie lauvas tos sagrāba un satricēja visus viņu kaulus. **25** Tad kēniņš Dārijs rakstīja visiem ļaudīm, visām tautām un mēlēm, kas visapkārt virs zemes: miers lai jums vairojās! **26** No manis nāk pavēle, ka visās manas valsts tiesās būs bīties un drebēt priekš Daniēla Dieva, jo Viņš ir tas dzīvais Dievs un pastāvīgs mūžīgi, un Viņa valstība nav nīcīga un Viņa valdībai nav gala. **27** Viņš atpestī un izglābj un dara brīnumus un zīmes debesīs un virs zemes; tas Daniēli izpestījis no lauvu varas. **28** Un šis Daniēls palika varens Dārija valstī un arī Kirus, Persiešu kēniņu, valstī.

7 Belsacara, Bābeles kēniņa, pirmā gadā Daniēls redzēja sapni un savas galvas parādīšanas uz savas gultas. Tad viņš to sapni uzrakstīja, stāstīdams tās svarīgās lietas. **2**

Daniēls iesāka un sacīja: es redzēju savā parādīšanā nakti, un raugi, tie četri debess vēji laužas uz lielo jūru. **3** Un četri lieli zvēri izķāpa no jūras, ikkatrs savu izskatu. **4** Pirmais bija kā lauva, un tam bija kā ērgļu spārni. Es skatījos, tiekams viņam spārni tapa izrauti un tas no zemes tapa uzcelts un stāvēja uz kājām kā cilvēks, un tam tapa dota cilvēka sīrds. **5** Un redzi, tur bija cits zvērs itin kā lācis, tas stāvēja vienā malā, un tam bija trīs lieli zobi mutē starp saviem ciemiem zobiem, un uz to tapa tā sacīts: ceļies un ēd daudz galas. **6** Pēc tam es redzēju, un raugi, tur bija vēl cits zvērs itin kā pardelis(leopards), tam bija četri putnu spārni uz muguras, un šim zvēram bija četras galvas, un tam tapa dota vara. **7** Un pēc tam es redzēju nakts parādīšanās, un raugi, ceturtais zvērs, briesmīgs un negants un loti stiprs, un tam bija lieli dzelzs zobi, tas ēda un satricēja un to, kas atlīka, tas samina ar kājām, un tas bija citāds nekā tie citi zvēri priekš viņa, un tam bija desmit ragi. **8** Un es tos ragus liku vērā, un redzi, vēl viens mazs rags cēlās starp tiem, un viņa priekšā trīs no tiem pirmajiem ragiem tapa izlauzti, un redzi, tam ragā bija acis kā cilvēka acis un mute, kas lielas lietas runāja. **9** Es skatījos, tiekams krēslī tapa nolikti, un laiku Vecais apsēdās, kam drēbes bija baltas kā sniegs un galvas mati kā šķista vilna, Viņa krēsls bija kā uguns liesmas, un Viņa skrituļi bija degošs ugums. **10** Un no Viņa priekšas iztečēja ugums upē. Tūkstošu tūkstoši Viņam kalpoja, un desmit reiz' tūkstošu tūkstoši stāvēja Viņa priekšā; tiesa tapa turēta, un grāmatas tapa atvērtas. **11** Es skatījos tās lielās valodas dēļ, ko tas rags runāja, es skatījos, kamēr tas zvērs tapa nonāvēta un viņa miesa nokauta un nodota, ka ugūni taptu sadedzināta. **12** Arī tiem ciemiem zvēriem vara tapa atņemta, jo tiem bija laiks un stunda nolikta, cik ilgi tiem bija dzīvot. **13** Es redzēju nakts parādīšanās, un raugi, viens nāca debess padebešos kā Cilvēka Dēls, un nāca pie tā laiku Vecā, un tapa vesti Viņa priekšā. **14** Un Viņam tapa dota valdība un godība un valstība; visiem ļaudīm, visām tautām un valodām būs Viņam kalpot; Viņa valdība ir mūžīga valdība, kas neiznīkst un Viņa valstībai nav gala. **15** Man, Daniēlim, sīrds miesās nogura, un manas galvas parādīšanas mani iztrūcināja. **16** Es piegāju pie viena no tiem, kas tur stāvēja, un vaicāju no tā skaidru patiesību par visu to. Un viņš man to izteica un man izstāstīja šīs lietas: **17** Tie četri lielie zvēri ir četri kēniņi, kas celsies virs zemes. **18** Bet tā Visuaugstākā svētie iedabūs to valstību, un to turēs mūžīgi un mūžu mūžam. **19** Pēc tam es gribēju zināt skaidru patiesību par to ceturto zvēru, kas bija citāds nekā visi tie citi, loti briesmīgs, kam bija dzelzs zobi un vara nagi, kas rija un satricēja un to, kas atlīka, samina ar savām kājām, - **20** Un par viņa desmit ragiem uz viņa galvas, un par to vienu, kas cēlās, priekš kā trīs bija izkrituši, proti par to ragu, kam acis bija un mute, kas lielas lietas runāja, un kas bija lielāks, nekā tie citi. **21** Es redzēju šo ragu karojam pret tiem svētiem un arī tos pārvaram, **22** Tiekiams tas laiku Vecais nāca un tā Visuaugstākā svētiem nesa tiesu, un tas nospriestais laiks nāca, kur tiem svētiem bija iedabūt to valstību. **23** Viņš sacīja tā: tas ceturtais zvērs būs tā ceturtā valsts virs zemes; tā būs citāda nekā visas citas valstis, un tā aprīs visu pasauli un to samīs un satrīeks. **24** Un tie desmit ragi nozīmē, ka no tās valsts celsies desmit kēniņi, un cits pēc tiem

celsies, un tas būs jo varens nekā tie pirmajai un pazemos trīs kēniņus. **25** Un tas runās vārdus pret to Visuaugstāko un postīs tā Visuaugstākā svētos un apriņķies pārgrozīt svētku laikus un bauslību, un tie viņam taps rokā doti vienu laiku un divus laikus un puslaiku. **26** Pēc tam tiesa taps turēta, un viņam vara atņemta, ka tas pagalam top izdeldēts un iznīcināts. **27** Bet tā valstība un valdība un augstība pār visām valstīm apakš visām debesīm taps dota tā Visuaugstākā svētiem ļaudim; tā valstība būs mūžīga valstība, un visi varenie Viņam kalpos un Viņam paklausis. **28** Tas bija to vārdu gals. Bet es, Daniēls, savās domās tapu iztrūcināts, un mans ģimis nobāla, un es tos vārdus paturēju savā sirdī

8 Kēniņa Belsacara trešā valdišanas gadā man, Daniēlim, rādījās parādīšana, pēc tās, kas man papriekš bija parādījusies. **2** Un es skatījos tai parādīšanā, un notika, ka es skatīdamiem biju Sūsanas pili Elama valstī, un es skatījos tai parādīšanā, un es biju pie Ulaī upes. **3** Un es pacēlu savas acis un skatījos, redzī, auns stāvēja upes malā, tam bija divi ragi, un tie divi ragi bija augsti, un viens bija augstāks nekā otrs, un tas augstākais izcēlās vēlāk. **4** Es redzēju, ka tas auns ar saviem ragiem badīja pret vakariem un pret ziemēla pusi un pret dienasvidu, un neviens zvērs pret viņu nevarēja pastāvēt, un neviens no viņa rokas neizglābās, bet viņš darīja, kas tam patika un paaugstinājās. **5** Un kamēr es to pārdomāju, redzī, tad āzis nāca no vakariem pār visu zemes virsu un neaizskāra zemi, un tam āzim bija skaists rags starp viņa acīm. **6** Un tas nāca pie tā auna ar tiem diviem ragiem, ko es biju redzējis stāvam upes malā, un tas lauzās pret viņu ar stipru karstumu. **7** Un es redzēju, ka tas tuvu nāca pie tā auna un pret viņu apskaitās un badīja to aunu un salauza viņa divus ragus, un tam aunam nebija spēka, viņa priekšā pastāvēt, un viņš to nometa zeme un to samina, un neviena nebija, kas to aunu izglābītu no viņa rokas. **8** Un tas āzis ļoti paaugstinājās, bet kad tas bija palicis stiprs, tad tas lielais rags salūza, un viņa vietā četri skaisti ragi izauga pret tiem četriem debess vējiem. **9** Un no viena no tiem iznāca viens mazs rags, tas tapa ļoti liels pret dienasvidu un pret rītiem un pret to miligo zemi. **10** Un tas tapa liels līdz debess pulkam un nometa kādus no tā pulka un no tām zvaigznēm zemē un tos samina. **11** Un tas tapa liels līdz debess pulka valdniekiem, un šim tapa atņemts tas dienišķais upuris, un viņa svētās vietas dzīvoklis tapa izpostīts. **12** Un karapulks tika nodots līdz ar dienišķo upuri apgrēkošanās dēļ, un tas (rags) nometa patiesību pie zemes, un ko viņš darīja, tas viņam izdevās. **13** Un es dzirdēju vienu svētu runājam, un cits svēts sacīja uz to, kas runāja: uz cik ilgu laiku tad zīmējās tā parādīšana par to dienišķo upuri un par to briesmīgo grēku, ka ir tā svētā vieta, ir tas karapulks top nodoti samīšanai? **14** Un viņš uz mani sacīja: divi tūkstoši un trīssim dienas būs skaitāmas no vakara līdz ritam, tad tā svētā vieta atkal taps ievērtīta. **15** Un kad es, Daniēls, to parādīšanu redzēju, tad es to meklēju saprast, un redzi, tur stāvēja manā priekšā viens, no izskata kā vīrs. **16** Un es dzirdēju starp Ulaī upes (malām) cilvēka balsi, tā sauca un sacīja: Gabriel, izskaidro šim to parādīšanu. **17** Un viņš nāca tuvu, kur es stāvēju; un kad viņš nāca, tad es izbijos un kritu uz savu vaigu; un viņš uz mani sacīja: nēm vērā, cilvēka bērns, jo šī parādīšana

iet uz pastara laiku. **18** Kad viņš nu ar mani runāja, tad es nokritu pamiris pie zemes, bet viņš mani aizskāra un mani uzcēla stāvu. **19** Un viņš sacīja: redzi, es tev daru zināmu, kas notiks dusmības gala laikā; jo tas iet uz to nelikto laika galu. **20** Tas auns ar tiem diviem ragiem, ko tu esi redzējis, tie ir Mēdiešu un Persiešu kēniņi. **21** Un tas sprogainais āzis ir Grieku kēniņš, un tas lielais rags starp viņa acīm, ir tas pirmais kēniņš. **22** Un kad tas būs salūzis, tad četri nāks viņa vietā; četrās valstis celsies no tās tautas, bet ne ar tādu spēku, kāds viņam bija. **23** Bet šīs valsts pastara laikā, kad tie atkāpēji augumā būs auguši, celsies nikns un izmanīgs kēniņš. **24** Un viņa spēks būs stiprs, bet ne caur paša spēku, un viņš brīnišķi postīs un viņam laimēsies, un viņš to padarīs. Un viņš postīs tos varenos un to svēto tautu. **25** Un caur viņa gudrību viltus viņa rokā tam izdosies, un viņš savā sirdī leposies un nejauši postīs lielu pulku, un celsies preti tam valdnieku Valdniekiem, bet viņš bez rokas taps salauzts. **26** Un tas parādījums par vakaru un ritu, par ko runāts, ir patiesīgs un tu apslēp šo parādījumu, jo vēl ir ilgs laiks līdz tam. **27** Un es, Daniēls, paliku vājš un biju kādas dienas slims. Tad es cēlos un dariju kēniņa darbu, un iztrūcinājos par šo parādījumu, bet neviens to nemanīja.

9 Pirmā gadā, kad Dārijs, Ahasverus dēls, no Mēdiešu dzimuma, bija celts par kēniņu Kaldeju valstī, - **2** Viņa valdišanas pirmā gadā, es, Daniēls, grāmatā nēmu vērā to gadu skaitu, par ko Tā Kunga vārds caur pravieti Jeremiju bija noticis, ka Jeruzālemei pilnus septiņdesmit gadus jāstāv postā. **3** Un es griezu savu vaigu pie Dieva, Tā Kunga, Viņu meklēt ar lūgšanām un pielūgšanām, ar gavēšanu maisā un pelnos. **4** Un es pielūdzu To Kungu, savu Dievu, sūdzēju un sacīju: ak Kungs, stiprais Dievs, Tu lielais un bijājamais, kas derību un žēlastību turi tiem, kas Tevi mil un tura Tavu bauslību, **5** Mēs esam grēkojuši un netaisnību darijuši un bijuši bezdievīgi un esam preti turējušies un atkāpušies no Taviem bauslīem un no Tavām tiesām. **6** Mēs arī neesam klausījuši Taviem kalpīem, tiem praviešiem, kas Tavā vārdā runājuši un mūsu kēniņiem, valdniekiem un mūsu tēviem un visiem zemes ļaudīm. **7** Tu, Kungs, esi taisns, bet mums jākaunas, kā tas šodien redzams, gan Jūda vīriem, gan Jeruzālemes iedzīvotājiem un visiem Israēla bēriem, kas tuvu un kas tālu pa visām zemēm, kur Tu tos esi izdzinis viņu pārkāpšanas dēļ, ar ko tie pret Tevi grēkojuši. **8** Ak Kungs, mums jākaunas, ir mūsu kēniņiem, valdniekiem un mūsu tēviem, ka mēs pret Tevi esam grēkojuši! **9** Bet pie Tā Kunga, mūsu Dieva, ir žēlastība un piedošana, jebšu mēs Viņam esam preti turējušies, **10** Un neesam klausījuši Tā Kunga, sava Dieva balsi, staigāt Viņa bauslībā, ko Viņš mums bija devis caur Savu kalpu, to praviešu, roku. **11** Bet viss Israēls Tavu bausli ir pārkāpis un ir atkāpies, neklausīdams Tavu balsi. Tādēļ tas lāsts mums ir uzgājis, un kas ir zvērēts, kā rakstīts Dieva kalpa Mozus bauslībā, tāpēc ka mēs pret Viņu esam grēkojuši. **12** Un Viņš savus vārdus ir stipri turējis, ko Viņš runājis pret mums un pret mūsu tiesas kungiem, kas mūs tiesāja, lielu ļaunumu pār mums vezdams, kāds nav noticis apakš visas debess, un kā nu noticis Jeruzālemei. **13** Kā stāv rakstīts Mozus bauslībā, tā viss tas ļaunums pār mums nācis. Un mēs Tā Kunga, sava Dieva, vaigu nepielūdzām, ka no grēkiem būtu atgriezušies

un vērā likuši Tavu patiesību. **14** Tādēļ Tas Kungs ir modrīgs bijis ar ļaunumu un mums to uzvedis, jo Tas Kungs, mūsu Dievs, ir taisnis visos Savos darbos, ko Viņš dara, bet mēs Viņa balsi neesam klausījuši. **15** Un nu, Kungs, mūsu Dievs, kas esi izvedis Savus ļaudis no Ēģiptes ar stipru roku un Sevārdu esi darijis, kā tas vēl šodien ir, mēs esam grēkojuši, mēs esam bijuši bezdzīvīgi. **16** Ak Kungs, pēc visas Tavas taisnības lai jel Tava dusmība un bardzība nogriežas no Tavas Jeruzālemes pilsētas, no Tava svētā kalna. Jo mūsu grēku dēļ un mūsu tēvu noziegumu dēļ Jeruzāleme un tavi ļaudis tapuši kaunā priekš visiem, kas ap mums dzīvo. **17** Un nu, mūsu Dievs, klausī Sava kalpa lūgšanu un viņa piesaukšanu, un apgaismo Savu vaigu pār Savu svēto vietu, kas ir postīta, Tevis paša dēļ, ak Kungs; **18** Atgriez Savu ausi, ak Dievs, un klausī, atver Savas acis un uzlūko, kā mēs esam postīti, un to pilsētu, kas pēc Tava vārda nosaukta. Jo mēs nometamies ar savām lūgšanām Tāvā priekšā, ne uz savu taisnību, bet uz Tavu lielo žēlastību. **19** Ak Kungs, klausī! Ak Kungs, piedod! Ak Kungs, nēm vērā un dari to un nekavējies Tevis paša dēļ, mans Dievs, jo Tava pilsēta un Tavi ļaudis pēc Tava vārda nosaukti. **20** Kamēr es vēl runāju un lūdzos un savus grēkus un savu Israēla ļaužu grēkus sūdzēju un ar savu pielūgšanu nometos Tā Kunga, sava Dieva, priekšā sava Dieva svētā kalna dēļ, **21** Kamēr es tā lūgdamies vēl runāju, steigšus pie manis atskreja tas vīrs Gabriēls, ko es pirmāk biju redzējis parādišanā, un aizskāra mani ap vakara upura laiku. **22** Un viņš mani mācīja un runāja ar mani un sacīja: Daniēl, tagad es esmu izgājis, tev mācīt saprašanu. **23** Kad tu sāki lūgt, tad šis vārds izgāja, un es esmu nācis, to pasludināt; jo tu esi loti mīļš. Tādēļ saproti to vārdu un nēm vērā to parādišanu. **24** Septiņdesmit nedēļas ir nospriestas par tavu tautu un par tavu svēto pilsētu, aizslēgt atkāpšanos, aizziegelēt grēkus, salīdzināt noziegumu, atvest mūžīgu taisnību, aizziegelēt parādišanas un praviešu vārdus un svaidīt visu svētāku. **25** Tādēļ zini un proti: kamēr tas vārds izgājis, Jeruzālemi atkal uzceļt un uztaisīt līdz vienam Svaidītam (Kristum), Valdniekam, ir septiņas nedēļas, un sešdesmit un divas nedēļas, tad atkal uzceļs un uztaisīs ar ielām un grāvjiem, jebšu spaidu laikā. **26** Un pēc tām sešdesmit un divām nedēļām Svaidītais (Kristus) tiks izdzeldēts, bet ne Sevis dēļ. Un to pilsētu un svēto vietu izpostīs kāda valdnieka ļaudis, kas nāks un kam gals būs plūdos, un līdz pat galam būs karš un noliktā postišana. **27** Un viņš ar daudziem derību apstiprinās vienu nedēļu, un nedēļas vidū kaujamais un ēdamais upuris mitēsies, un viņš nāks ar negantības spāriem kā postītājs, kamēr noliktā sodiba izgāžas un nobeidz postītāju.

10 Kīrus, Persiešu ķenipa, trešā gada Daniēlim, kas nosauktais Beltsacars, šī parādišana tapa parādīta, un tas vārds ir patiesīgs un zīmē lielas bēdas, un viņš to lika vērā un saprata to parādišanu. **2** Tanis dienās es, Daniēls, biju noskumis cauras trīs nedēļas. **3** Gardas barības es neēdu, un ne gaļa ne vīns nenāca manā mutē, es arī nesvaidijos, tiekams trīs veselas nedēļas bija pagājušas. **4** Un pirmā mēneša divdesmit ceturtā dienā es biju Hideķeles lielupes malā. **5** Un es pacēlu savas acis un skatījos, un redzi, tur bija vīrs nātnu(linu) drēbēs ģerbtis, un viņa gurni bija apjotzi ar šķīstu zeltu no Upas. **6** Un viņa miesas bija

kā krizolita akmens un viņa vaigs kā zibens un viņa acis kā degošas lāpas un viņa rokas un kājas kā degošs varš un viņa valodas balss kā trokšņa skaja. **7** Un es, Daniēls, redzēju to parādišanu viens pats, bet tie vīri, kas bija pie manis, to nerēdzēja, bet liela bailība tiem uzgāja, ka tie bēga un paslēpās. **8** Es tad atliku viens pats un redzēju šo lielu parādišanu, un pie manis spēka nepalika, un mans vaigs nejauki nobāla, un man spēka vairs neatlika. **9** Un es dzirdēju viņa valodas balsi, un kad es viņa valodas balsi dzirdēju, tad es nokritu pamiris uz savu vaigu pie zemes. **10** Un redzi, roka mani aizskāra un palīdzēja, ka es pacēlos uz saviem ceļiem un uz savām rokām. **11** Un viņš uz mani sacīja: Daniēl, tu mīlais vīrs, nēm vērā tos vārdus, ko es uz tevi runāšu, un celies stāvu, jo tagad es pie tevis esmu sūtīts. Un kad viņš to vārdu ar mani runāja, tad es cēlos trīcēdams. **12** Un viņš uz mani sacīja: nebīsties, Daniēl! Jo no tās pirmās dienas, kad tu savā sirdī esi dzinies to saprast un esi mērdejies sava Dieva priekšā, tad tavi vārdi ir paklausīti, un es tavu vārdu dēļ esmu atrācis. **13** Bet Persiešu valsts valdnieks man stāvēja pretī divdesmit un vienu dienu, un redzi, Mikelis, viens no tiem pirmajiem valdniekiem, man nāca palīgā, tad es tur uzvarēju pie tiem Persiešu kēniņiem. **14** Nu es esmu nācis, tev ziņu dot, kas taviem ļaudim notiks nākamā laikā, jo arī vēl šī parādišana notiks pēc ilga laika. **15** Un kad viņš šos vārdus ar mani runāja, tad es ar savu vaigu skatījos pie zemes un paliku klusu. **16** Un redzi, viens, kas cilvēka bērniem bija līdzigs, aizskāra manas lūpas. Tad es atdarīju savu muti un sacīju uz to, kas pie manis stāvēja: mans Kungs, par šo parādišanu mani locekļi dreb, ka man spēka nepalieki. **17** Un kā šā sava kunga kalps var runāt ar šo savu kungu, jo no šī laika spēka pie manis nepalieki, un man arī dvašas neatliek. **18** Tad atkal viens mani aizskāra, kam bija cilvēka izskats, un mani spēcināja. **19** Un viņš sacīja: nebīsties, tu mīlais vīrs! Miers lai ir ar tevi! Un nēmies drošu, drošu prātu! Un viņam ar mani runājot, es atspīru un sacīju: runā, mans Kungs, jo tu mani esi atspīrdzinājis. **20** Tad viņš sacīja: vai tu zini, kāpēc es pie tevis esmu nācis? Es nu griezišos atpakaļ, ar Persiešu valdnieku karot, un kad es būšu izgājis, tad nāks Grieku valdnieks. **21** Bet es tev stāstišu, kas patiesības rakstos uzrakstītis; un neviena nav, kas mani pret viņiem spēcina, kā vien jūsu valdnieks Mikelis.

11 Bet arī es, Dārija, tā Mēdieša, pirmajā(valdišanas) gadā pie viņa stāvēju, viņu spēcināt un stiprināt. **2** Un nu es tev stāstišu patiesību. Redzi, trīs kēniņi vēl celsies Persiešu zemē, un tas ceturtais būs loti bagāts, vairāk nekā tie citi, un kad viņš savā bagātībā būs spēcinājies, tad viņš visu pazudinās pret Grieku valsti. **3** Pēc celsies varens kēniņš; tas valdīs ar lielu varu un darīs, kas viņam patik. **4** Un kad viņš tā stāvēs, tad viņa valsts salūzis un taps dalīta pēc četriem debess vējiem, bet nenāks uz viņa pēcnākamiem, nedz ar tādu varu, ar ko viņš valdījis; jo viņa valsts taps izdzeldēta un nāks citiem rokā. **5** Un dienvidu kēniņš paliks stiprs, bet viens no viņa valdniekiem būs jo stiprāks nekā viņš, un tas valdīs un viņa valstība būs liela valstība. **6** Un pēc kādiem gadiem tie kopā apdraudzināsies, un dienvidu kēniņa meita ies pie ziemeļa kēniņa, mieru derēt, bet tai nepaliks elkoņa stiprums, un ne viņš, ne viņa elkonis nepastāvēs. Bet tā taps nodota līdz ar tiem, kas to

bija atveduši, un līdz ar to, kas viņu dzemdinājis un kas viņu tanīs laikos stiprinājis. **7** Bet viena atvase no viņas celma celsies viņa vietā, tas nāks pret to karaspēku un uzies ziemelā puses kēniņa stiprām pilim, un tās pārvareš un būs spēcīgs. **8** Un arī viņu dievus un viņu elku tēlus ar viņu dārgiem sudrabu un zelta traukiem viņš aizvedis uz Ēģipti, un pastāvēs kādus gadus priekš ziemela kēniņa. **9** Un gan viņš nāks dienvidu kēniņa valstī, bet atkal griezīses atpakaļ uz savu zemi. **10** Bet viņa dēli taisīsies uz karu un sapulcinās lielu karaspēku, un tas nāks nākdamas kā straume un plūdis cauri, un nāks atkal atpakaļ un karos līdz viņa stiprām pilim. **11** Un dienvidu kēniņš apskaitīsies un celsies un karos ar viņu, ar ziemelā kēniņu, un šis gan sakrās lielu pulku, bet šis pulks taps nodots viņa rokā. **12** Kad tas pulks celsies, tad viņa sirds leposies, un viņš noguldīs daudz tūkstošus; taču viņš nedabūs virsroku. **13** Jo ziemelā kēniņš atkal sakrās lielāku pulku, nekā tas pirmais, un pēc kādu gadu laika viņš nākdamas atrāks ar lielu spēku un ar lielu varu. **14** Un tanī laikā daudzi celsies pret dienvidu kēniņu, un kādi varmāki no taviem ļaudim lepni pacelsies, lai praviešu parādīšana piepildās, bet tie kritīs. **15** Un ziemelā kēniņš nāks un uzmetīs valnus un uzņems stipru pilsētu, un dienvidu karaspēki nepastāvēt, nedz viņa izlasištie ļaudis, pat tiem spēka nebūs pastāvēt. **16** Bet kas pret viņu nāks, darīs, kas viņam patīk, jo neviens viņa priekšā nepastāvēs. Viņš apmetīsies ari tai mīlgā zemē un to postīs ar savu roku. **17** Un viņš taisīsies nākt ar visu savu valsts spēku, un līgs mieru ar to un tam dos vienu meitu par sievu, gribēdams to zemē gāzt, bet tas nenotiks un neizdosies. **18** Pēc viņš griezīses pret tām salām un uzņems daudz, bet viens karavirsnieks darīs viņa nievāšanai galu un viņam atmaksās to nievāšanu. **19** Tā viņš griezīses atpakaļ uz savas zemes stiprām pilim un piedauzīsies un kritīs, ka nekur vairs netaps atrasts. **20** Un viņa vietā celsies viens, kas izsūtīs plēsējus uz savas valsts godību, bet viņš pa kādām dienām taps salauzts, ne caur dusmību, ne caur karu. **21** Un viņa vietā celsies viens nelietis, tam kēniņa gods nav dots, taču viņš nejauši nāks un uzņems valsti ar mīkstiem vārdiem. **22** Un tie karaspēki, kas bija uzplūduši, viņa priekšā taps aizplūdināti un salauzti, ir tas valdnies, kas viņam biedrs. **23** Jo viņš ar to būs viltīgi apbiedrinājies un celsies un to pārvareš ar maz ļaudīm. **24** Nejauši viņš nāks tanīs bagātās (zemes) vietās, un padarīs, ko ne viņa tēvi, ne tēvu tēvi nebija darījuši; laupījumu un mantu viņš bagāti starp tiem izdalīs, un tam būs nodomi pret tām stiprām pilim kādu noliktu laiku. **25** Un viņš pamodinās savu spēku un savu sirdi pret dienvidu kēniņu ar lielu karaspēku, un dienvidu kēniņš taisīsies uz karu pret viņu ar varen lielu un stipru karaspēku, bet viņš nepastāvēs, jo viltība pret viņu taps izdomāta. **26** Un kas viņa maizi ēdis, tie viņu gāzīs postā, un viņa (ziemelā puses kēniņa) karaspēks ielauzīsies, un daudz nokauti kritīs. **27** Un šo abēju kēniņu sirds uz to stāvēs, ka tie varētu ļaunu darīt (viens otram), un pie viena galda tie viltīgi runās, bet tiem tā neizdosies, jo tas gals vēl ir nolikts uz citu laiku. **28** Un viņš griezīses atpakaļ uz savu zemi ar lielu mantu, un viņa sirds stāvēs pret to svēto derību, un viņš to izdarīs un griezīses atpakaļ uz savu zemi. **29** Bet savā laikā viņš atkal nāks un celsies pret dienasvidu, bet tā pēdējā reize nebūs

kā tā pirmā. **30** Jo lielas laivas no Ķītim nāks pret viņu, tādēļ viņš ar bailibu taps apņemts un griezīses atpakaļ un apskaitīsies pret to svēto derību un to izdarīs, un atpakaļ griezdamies viņš tos nems vērā, kas atkāpjas no tās svētās derības. **31** Un tad no viņa celsies karapulki, kas sagānis to svēto vietu, to pili, un atņems dienišķo upuri un darīs negantību un postu. **32** Un ar mīkstiem vārdiem viņš atvils tos, kas bezdievīgi pārkāpj derību; bet tie ļaudis, kas savu Dievu pazist, stipri rādisies, un tiem izdosies. **33** Un tie prātīgie starp laudīm daudz citus pamācis, bet kritīs caur zobenu un caur liesmām, caur cietumu un aplaupišanu kādu laiku. **34** Kad tie nu tā kritīs, tad tiem ar mazu paligu taps palidzēts, bet daudz pie tiem piestāsies ar viltu. **35** Un no tiem prātīgiem citi kritīs, ka top kausēti viņu vidū un šķistīti un iztīriți līdz pat beidzamam galam; jo tas vēl iet līdz noliktam laikam. **36** Un tas kēniņš darīs, kas viņam patīk, un paaugstināsies un lielīsies pret visu, kas ir dievs, un pret to stipro Dievu, kas pār visiem dieviem, tas runās negantas lietas, un tam laimēsies līdz kamēr tās dusmas beigssies; jo kas nospriests, tas notiks. **37** Un savu tēvu dievus tas neliks vērā nedz sievu iekārošanu, tas arī nekādu dievu necienīs, jo tas paaugstināsies pār visu. **38** Bet tai vietā tas godās cietokšņa dievu, dievu, ko viņa tēvi nav pazinuši, to tas godās ar zeltu, sudrabu, dārgiem akmeņiem un citām dārgām lietām. **39** Un tām stiprām pilim tas gādās sveša dieva ļaudis, un ko tas atzīs, tiem tas dos lielu godu, un liks tiem valdīt pār daudziem, un izdalīs zemi par algu. **40** Un gala laikā dienvidu kēniņš ar to badīsies, un ziemelā kēniņš lauzīsies pret viņu ar ratiem un jātniekiem un lielām laivām un nāks uz tām zemēm un tās pārplūdis un izstaigās. **41** Un viņš nāks uz to milīgo zemi, un daudzi kritīs, bet šie taps izglābti no viņa rokas: Edoms un Moabs un Amona bērnu lielā puse. **42** Un viņš izstieps savu roku pār zemēm, arī Ēģiptes zeme neizbēgs. **43** Un viņš valdīs pār zelta un sudraba mantām un pār visām dārgām Ēģiptes lietām, un Libieši un Moru ļaudis viņam klausīs. **44** Bet baumas no rīta puces un ziemelā puces viņu iztrūcīnās, tādēļ viņš celsies ar lielu bardzību, daudz nomaitāt un izdzēdēt. **45** Un viņš uzceļ savas teltis starp tām jūrām pie tās milīgās zemes svētā kalna, un viņam nāks savs gals, un nebūs palīga.

12 Tanī laikā celsies Mikēlis, tas lielais valdnieks, kas tavu ļaužu bērnu aizstāv, un tad būs tāds bēdu laiks, kāds vēl nav bijis, kamēr ļaudis bijuši, līdz tam laikam. Un tanī laikā tavi ļaudis taps izpestīti, visi, kas atrodas grāmatā rakstīti. **2** Un daudz no tiem, kas guļ zemes pišķos, uzmodīsies, citi uz mūžīgu dzīvošanu, bet citi uz mūžīgu kaunu un negantību. **3** Bet mācītāji spīdēs kā debess spožums, un kas daudzus veduši uz taisnību, kā zvaigznes mūžīgi mūžam. **4** Un tu, Daniēl, apslēp šos vārdus un aizziegēle šo grāmatu līdz pēdējam laikam, tad daudzi meklēs tikuši (visapkārt), un atzišana vairoties. **5** Un es, Daniels, skatījos, un redzī, divi citi stāvēja, viens šai upes malā un otrs otrā upes malā. **6** Un viens sacīja uz to vīru, kas bija ģerbtis nātnu drēbēs, kas upes virsū stāvēja: cik ilgi tas būs, kad tiem brīnumiem būs gals? **7** Un es dzirdēju to vīru, kas bija ģerbtis nātnu drēbēs un stāvēja upes virsū, tas pacēla savu labo un kreiso roku pret debesim un zvērēja pie Tā, kas dzīvo mūžīgi, ka viss tas notiks pēc viena laika,

diviem laikiem un pus laika, un kad tās svētās tautas klišana būs beigta. **8** To es dzirdēju, bet nesapratu, un sacīju: mans kungs, kas būs tam visam gals? **9** Un viņš sacīja: ej, Daniēl, jo šie vārdi ir apslēpti un aiziegelēti līdz gala laikam. **10** Daudzi taps šķistīti un tīrīti un kausēti, un tie bezdievīgie būs bezdievīgi, un tie bezdievīgie visi to neliks vērā, bet tie prātīgie to liks vērā. **11** Un no tā laika, kad tas ikdienas upuris kļūs atņemts un tā negantība un postūšana notiks, būs tūkstoš divi simti un deviņdesmit dienas. **12** Svētīgs ir, kas sagaida un aizsniedz tūkstoš trīs simti trīsdesmit un piecas dienas. **13** Bet tu noeji līdz galam, un tu dusēsi un atkal celsies, savu daļu dabūt pastarā laikā.

Hozejas

1 Šis ir Tā Kunga vārds, kas notika uz Hozeju, Beērus dēlu, Uzijas, Jotama, Ahazs, Hizkijas, Jūda kēniņu, dienās un Jerobeama, Jehoas dēla, Israēla kēniņa dienās. **2** Šis ir tas iesākums, kā Tas Kungs runāja ar Hozeju. Tas Kungs sacīja uz Hozeju: ej, nēm sev maukas sievu un maukas bērnus, jo zeme dzenās tiešām maucībai pakal no Tā Kunga nost. **3** Tad viņš nogāja un nēma Gomeri, Diblaima meitu, un tā tapa grūta un dzemdēja viņam dēlu. **4** Un Tas Kungs uz viņu sacīja: Sauc viņa vārdu Jezreēlu (tas Kungs izkaisīs); jo par isu laiku Es piemeklēšu Jezreēla asins vainu pie Jeūs nama un darišu galu Israēla nama valstībai. **5** Un tai dienā Es salauzišu Israēla stopu Jezreēla ielejā. **6** Un viņa tapa atkal grūtu un dzemdēja meitu. Un Viņš uz to sacīja: nosauci viņas vārdu LoRukamia (neapžēlota), jo Es joprojām vairs neapžēlošos par Israēla namu, ka Es tiem piedotu. **7** Bet par Jūda namu Es apžēlošos un tos atpestīšu caur To Kungu, viņu Dievui; bet Es tos neatpestīšu ne caur stopu, ne caur zobenu, ne caur karu, ne caur zirgiem, ne caur jātniekiem. **8** Kad tā nu to LoRukamu bija atšķirusi, tad viņa tapa grūtu un dzemdēja dēlu. **9** Un Viņš sacīja: sauc viņa vārdu LoAmmi (ne Mana tauta); jo jūs neesat Mana tauta, un arī Es nebūsu jūsu (Dievs). **10** Bet Israēla bērnu pulks būs kā jūras smiltis, ko nevar ne mērot, ne skaitīt. Un notiks tai vieta, kur uz tiem sacīja: jūs neesat Mani ļaudis, - uz tiem sacīs: Jūs tā dzīvā Dieva bērni! **11** Un Jūda bērni un Israēla bērni sapulcīnās kopā un iecels pār sevi vienu galvu un atrāks no tās zemes jo Jezreēla diena būs liela.

2 Sakait uz saviem brāļiem: Mani ļaudis, - un uz savām māsām: Ak apžēlotas! **2** Ejat tiesāties ar savu māti, ejat tiesāties, jo tā nav Mana sieva, un Es neesmu viņas vīrs, lai viņa savu maucību nolieku no sava vaiga un savu laulības pārkāpšanu no savām krūtim, **3** Ka Es to nenovelku pliku un viņu nenostādu kā tai dienā, kad viņa piedzima, un viņu nedarū par tuksnesi un nelieku par sausus zemi un viņu nenonāvēju caur tvīkšanu, **4** Un ka neapžēlojos par viņas bērniem, jo tie ir maukas bērni. **5** Jo viņu māte dzen maucību, viņu dzemdētāja ir negodīga; jo tā saka: es iešu saviem draugējiem pakal, kas man dod manu maizi un manu ūdeni, manu vilnu un manus linus, manu eļļu un manu dzērienu. **6** Tādēļ redzi, Es tavu ceļu aiztaisīšu ar ērkšķiem un darišu tur sienu priekšā, ka viņa savas tekas nevar atraст. **7** Un viņa dzīsies saviem draugējiem pakal, bet tos nepanāks, un viņa tos meklēs, bet neatradīs; tad vina sacīs: es iešu un atgriezīšos pie sava pirmā vīra, jo to brīdi man bija labāki nekā tagad. **8** Jo viņa neatzīst, ka Es tas esmu, kas viņai devis labību un viņu un eļļu, un vairojis viņas sudrabu un zeltu, ko tie priekš Baāla ir lietojuši. **9** Tādēļ Es atkal atņēmu Savu labību savā laikā un Savu viņu savā brīdi, un atraušu Savu vilnu un Savus linus, ar ko tie apsegūši savu plikumu. **10** Un nu Es viņas kaunu atklāšu priekš viņas draugēļu acīm, un neviens viņu neizglābs no Manas rokas. **11** Un Es nobeigšu visu viņas liksmību, viņas svētkus, viņas jaunos mēnešus un viņas svētdienas un visus viņas svētos laikus. **12** Un Es postīšu viņas vīna koku un viņas koku, par ko viņa saka: tā ir mana maukas alga, ko man mani draugēļi devuši; bet Es tos darišu par

mežu, un zvēriem laukā tos būs ēst. **13** Un Es pie viņas piemeklēšu tās Baālu dienas, ka viņa tiem ir kvēpinājusi un greznojusies ar savām sprādžēm un glītumiem un dzinuies pakal saviem draugējiem, bet Mani ir aizmirsusi, saka Tas Kungs. **14** Tādēļ redzi, Es viņu labināšu un viņu vedišu tuksnesi un runāšu milīgi ar viņu. **15** Un Es tai atdošu viņas vīna dārzus no tejiņes un to Ahora ieļejā par cerības durvīm. Un tur viņa dziedās kā savas jaunības dienās, un kā tai laikā, kad viņa cēlās no Ēģiptes zemes. **16** Un tai dienā, saka Tas Kungs, tu sauksi: mans vīrs, un tu Mani vairs nesauki: mans Baāl. **17** Un Es Baālu vārdus izraušu no viņas mutes, ka tos ar viņu vārdiem vairs nepieminēs. **18** Un tai dienā Es darišu priekš viņiem derību ar zvēriem laukā un ar putniem apakš debess un ar tārpriem virs zemes, un salauzišu stopu un zobenu un karu no zemes, un likšu tiem droši dzīvot. **19** Un Es ar tevi saderēšos uz mūžību, un Es ar tevi saderēšos taisnībā un tiesā un želastībā un apžēlošanā. **20** Un Es ar tevi saderēšos tīcībā, un tu atzīsi To Kungu. **21** Un tai dienā Es paklausīšu, saka Tas Kungs; Es paklausīšu debesi, un tā paklausīs zemi. **22** Un zeme paklausīs labību un vīnu un eļļu, un tie paklausīs Jezreēli. **23** Un Es tos darišu Sev par dzimumu virs zemes un apžēlošos par to neapžēlotu un sacīšu uz tiem, kas nebija Mani ļaudis; jūs esat Mani ļaudis; un tie sacīs: mans Dievs!

3 Un Tas Kungs uz mani sacīja: noej atkal, mīli vienu sievu, kas top milēta no sava drauga un tomēr pārkāpj laulību, tā kā Tas Kungs Israēla bērnus mil, bet tie griežas pie citiem dieviem un iemīl vīna ogu raušus. **2** Un es to sev pirku par piecpadsmit sudraba gabaliem un pusotru omeru miežu. **3** Un es uz viņu sacīju: daudz dienas tu man sēdēsi un nedzīsi maucību, nedz būsi pie vīra: tāpat es turēšos pret tevi. **4** Jo Israēla bērni paliks ilgu laiku bez kēniņa un bez valdītāja un bez upura un bez altāra un bez plecu segas(efoda) un bez tēliem. **5** Pēc tam Israēla bērni atgriezīsies un meklēs To Kungu, savu Dievu, un Dāvidu, savu kēniņu, un nāks bīdamies pie Tā Kunga un pie Viņa želastības pēdigās dienās.

4 Klausiet Tā Kunga vārdu, Israēla bērni! Jo Tam Kungam ir tiesas lieta ar zemes iedzīvotājiem, tāpēc ka ne uzticības, ne milestības, ne Dieva atzišanas nav tai zemē. **2** Bet lādēšana un melošana un kaušana un zagšana un laulības pārkāpšana laužas iekšā, un asins vaina nāk pēc asins vainas. **3** Tādēļ zeme bēdājās, un visi viņas iedzīvotāji vaid līdz ar zvēriem laukā un ar putniem apakš debess, un pat jūras zivis iet bojā. **4** Tomēr lai neviens nestridās un netiesājās ar otru, jo tavi ļaudis ir kā tādi, kas ar priesteri strīdās. **5** Tādēļ tu klupsi dienā, un pats pravītis klups ar tevi nakti, un Es izdeldēšu tavu māti. **6** Mani ļaudis top izdeldēti, tādēļ ka tie bez atzišanas. Jo kā tu atzišanu esi atmetis, tad arī Es tevi atmetišu, ka tev Man nebūs būt par priesteri. Un tāpēc ka tu esi aizmirsīs sava Dieva bauslību, tad arī Es aizmirsīšu tavus bērnus. **7** Cik daudz viņi bijuši, tik tie pret Mani apgrēkojušies. Es viņu godu pārvērtīšu par kaunu. **8** Tie ēd Manu ļaužu grēku upurus un ilgojās ikviens savā dvēselē pēc viņu noziegumiem. **9** Tādēļ priesteris būs tāpat kā tie ļaudis, un Es pie viņa piemeklēšu viņu ceļus un viņam atmaksāšu viņu darbus. **10** Un tie ēdis, bet nepāēdis, tie maukos, bet nevairošies,

tādēl ka tie To Kungu atstājuši un viņu nav cienījuši. **11** Maucība un vīns un jauns vīns paņem prātu. **12** Mani laudis vaicā savu koku, un viņu spiekis tiem dod ziņas, jo maucības gars tos pievīl, ka tie maukodamies no sava Dieva atkāpjas. **13** Kalnu galos tie upurē un pakalnos tie kvēpina, apakš ozoliem, liepām un kļavām, tāpēc ka viņu ēna ir laba; tādēl jūsu meitas dzen maucību, un jūsu brūtes pārkāpj laulibū. **14** Es nepiemeklēšu jūsu meitas, ka tās dzen maucību, nedz jūsu brūtes, ka tās pārkāpj laulibū, jo tie paši iet savrup ar maukām un upurē ar nešķistām, tādēl tie neprātigie ļaudis ies postā. **15** Ja tu, Israēl, gribi maukot, tad lai Jūda nenoziedzās arīdzan. Nenāciet uz Gilgalu un neejat augšām uz BetAvenu, un nezvērējiet: tik tiešām kā Tas Kungs dzivo. **16** Ja Israēls ir trakgalvīgs kā trakgalvīga govs, tad arī Tas Kungs tos ganīs kā jērus plašā zemē. **17** Efraīms ir apbiedrinājies ar dievekļiem, laižat to mierā! **18** Plītēšanā tie palaidušies, maukot tie maukojās, viņu valdnieski mil negodu. **19** Vējš ar saviem spārniem tos sagrābs, un tie taps kaunā ar saviem upuriem.

5 Klausiet šo, jūs priesteri, un ņemiet vērā, Israēla nams, un atgriežat ausis, kēniņa nams, jo pār jums nāks sodība, ka esat par valgu tapuši Micpā un par izplestu ticku Tāborā. **2** Tie atkāpjās un dzīlī samaitājās, bet Es tiem visnotāl būšu par pārmācītāju. **3** Es pazīstu Efraīmu, un Israēls priekš Manis nav apslēpts, ka tu, Efraīm, tagad maucību dzeni, un Israēls sagānās. **4** Viņu darbi nevēl pie Dieva atgriezties, jo maucības gars ir viņu sirdi, un To Kungu tie neatztīst. **5** Israēla gods dos liecību pret viņa vaigu, un Israēls un Efraīms kritīs caur savu noziegumu, arī Jūda kritīs lidz ar viņiem. **6** Kad tie nāks ar savām avīm un ar saviem vēršiem, To Kungu meklēt, bet neatradīs, - Viņš no tiem ir atrāvies. **7** Tie palikuši neuzticīgi pret To Kungu, jo tie dzemdinājuši svešus bērnus, un jaunais mēnesis tos noris ar viņu daļām. **8** Bazinējiet ar bazūnēm Ģibējā, ar trumēm Rāmā, sauciet skaņi BetAvenā: „aiz tevis, Benjamin!“ **9** Efraīms taps par tuksnesi sodības dienā; par Israēla ciltīm Es esmu darijis zināmu, kas tiešām notiks. **10** Jūda lielkungi ir tapuši kā tie, kas robežu pārceļ, Es izgāzīšu pār tiem savas dusmas kā ūdeni. **11** Efraīms top nospaidīts, sasists sodā, jo viņam grībējās pakaļ dzīties (cilvēku) likumiem. **12** Tāpēc Es Efraīmam būšu kā kode, un Jūda namam kā kāpurs. **13** Kad Efraīms redzēja savu sērgu un Jūda savu vainu, tad Efraīms cēlās pie Asura un sūtīja pie kēniņa Jareba, bet tas nevar jūs darīt veselus, nedz dziedināt jūsu vainu. **14** Jo Es būšu Efraīmam kā lauva un Jūda namam kā jauns lauva. Es, Es saploššu un iešu projām, Es aiznesīšu, un nebūs glābēja. **15** Es iešu un atgriežos uz savu vietu, tiekams tie savu noziegumu atzist un meklē manu vaigu.

6 Kad tiem būs bail, tad tie Mani meklēs: ejam, atgriezīsimies pie Tā Kunga. Jo Viņš ir saplēsis, un Viņš mūs dziedinās, Viņš ir sasitis, un Viņš mūs sasies. **2** Viņš mūs daris dzivus pēc divām dienām, trešā dienā Viņš mūs uzcels, ka dzīvosim Viņa priekšā. **3** Tad ņemsim vērā, dzīsimies To Kungu atzīt; Viņš tiešām ausīs kā auseklis un nāks pie mums kā stiprs lietus, kā vēlais lietus slacina zemi. **4** Ko lai tev daru, Efraīm, ko lai tev daru, Jūda? Jo jūsu milestība ir ka rita makonis un kā rasa, kas agri izzūd. **5** Tādēl Es esmu cirtis ar tiem praviešiem, Es tos esmu kāvis

ar Savas mutes vārdiem, un Mana tiesa ausa kā gaisma. **6** Jo Man patīk milestība un ne upuris, un Dieva atzišana vairāk nekā dedzināmē upuri. **7** Bet tie pārkāpj derību kā Ādams, tur tie pret Mani palikuši neuzticīgi. **8** Gileāda ir pilsēta pilna ļauna darītāju, ar asīnainām pēdām. **9** Un kā laupītāji glūn uz kādu cilvēku, tāda ir tā priesteru draudze, uz Sihemas ceļā tie dzen slepkavību, tiešām tie dara negantus darbus. **10** Israēla namā Es redzu briesmīgas lietas: tur ir Efraīma maucība, Israēls ir sagānījies. **11** Arī tev, Jūda, ir plauja priekšā, kad Es pārvēdišu Savus cietumā ļaudis.

7 Kad Es Israēli dziedināšu, tad Efraīma noziegums taps atsegts un Samarijas ļaunums, jo tie dara viltību; zagļi ir iekšā, un laupītāji ārā. **2** Un tie nedomā savā sirdī, ka Es visu viņu ļaunumu pieminu. Bet nu viņu darbi apmetās pret tiem, tie ir Manā priekšā. **3** Ar savu ļaunumu tie ieprīcīna kēniņu un lielkungus ar saviem meliem. **4** Tie visi ir laulības pārkāpejī, tie ir kā ceplis, kurināts no cepēja, kas mīklu samicījīs, mitējās kurināt, kamēr tā ir uzrūgusi. **5** Mūsu kēniņa dienā lielkungi paliek vāji no vīna karstuma; viņš sniedz savu roku smējējiem. **6** Jo tie ar savu sirdi dodās uz viltību kā cepli. Viņu cepējs guļ cauru nakti, ritā viņš deg kā uguns liesmās. **7** Tie visi ir iekarsuši kā ceplis un aprīj savus tiesnešus, visi viņu kēniņi krīt, neviens no tiem mani nepiesauc. **8** Efraīms jaucās ar tautām, Efraīms ir rausis, ko neapgrīz. **9** Sveši norij viņa spēku, un viņš to nemana, arī sirmums viņam ir uznācis, un viņš to neatztīst. **10** Un Israēla gods dod liecību pret viņa vaigu, bet tie neatgriežas pie Tā Kunga, sava Dieva, un tomēr viņu nemeklē. **11** Jo Efraīms ir kā nejēdzīgs balodis bez prāta; Ēģipti tie piesauc, pie Asura tie staigā. **12** Kad tie nu tā staigā, tad Es Savu ticku pār tiem izpletīšu, Es tos nometišu(lejā) kā putnus apakš debess, Es tos pārmācīšu, tā kā ir sludināts viņu draudzei. **13** Vai tiem! Jo tie bēg no Manis; posts pār viņiem! Jo tie ir noziegušies pret Mani. Es tos gan gribētu atpestīt, bet tie runā melus pret Mani. **14** Un tie Mani nepiesauc no sirds, kad tie kauc uz savām gultām. Tie sapulcējās labibas un vīna dēļ bet Man tie turas preti. **15** Gan Es tos pamācu un stiprināju viņu elkoņus, bet tie domā ļaunu pret Mani. **16** Tie griežas, bet ne uz to, kas augšā; tie ir kā viltīgs stops; viņu lielkungi kritīs caur zobenu viņu trakās mēles dēļ; tas būs viņu apsmiekls Ēģiptes zemē.

8 Liec bazūni pie savas mutes; Viņš nāk kā ērglis pret Tā Kunga namu, tādēl ka tie Manu derību pārlauzuši un no Manas bauslibas atkāpušies. **2** Tad tie uz Mani kliegs: mans Dievs! Mēs, Israēls, mēs Tevi pazīstam. **3** Israēls atmet labu, ienaidnieks viņu vajās. **4** Tie ieceļ kēniņus, bet bez Manis; tie ieceļ virsniekus, bet Es tos nepazīstu, no sava sudraba un no sava zelta tie sev taisa dievekļus, lai tas top izdeldētu. **5** Tavs telš, Samarija, ir riebīgs; Mana dusmība pār tiem iedegusies, - cik ilgi tie nevar palikt nenoziedzīgi? **6** Jo arī tas ir no Israēla, kalējs to ir taisījis, un tas nav nekāds dievs; tāpēc Samarijas telš taps par gruvešiem. **7** Jo tie sēj vēju un plaus auku; viņu druvas neesīsies, un kas izplaukst, tas nedos miltus, un jebšu tas ko dotu, tomēr sveši to aprīs. **8** Israēls top aprīts; tie ir starp pagāniem kā trauks, ko neviens negrib, **9** Tāpēc ka tie skrien pie Asura, kā meža ēzelis, kas skrien par sevi; Efraīms sader draugēlus par maksu. **10** Kad tie nu saderās(nolīgst sabiedrotos) starp

pagāniem, tad tūlīt arī es tos sapulcināšu, un tiem drīz užies raizes no tā valdnieku kēniņa nastas. **11** Jo Efraīms ir vairojis altārus par apgrēkošanos, viņam altāri palikuši par apgrēkošanos. **12** Es tam uzrakstīju lielu pulku savu baušu, bet tie tapa turēti kā sveša lieta. **13** Par upuru dāvanu tie gan galu upurē un to ēd, bet Tam Kungam nav labs prāts pie tiem; un Viņš pieminēs viņu noziegumus un piemeklēs viņu grēkus; tie griežas atpakaļ uz Ēģipti. **14** Jo Israēls ir aizmirsis savu Raditāju un cēlis pilis, un Jūda vairo stipras pilsētas, bet Es sūtīšu uguni viņu pilsētās, tas aprīs viņu pilis.

9 Nepriecājies, Israēl, ar gavilēšanu kā tās tautas, jo tu dzen maucību, atkāpdamies no sava Dieva, tu mīlo mauku algu uz visiem labības kloniem. **2** Klons un eļļas spaids viņus nemielos un jaunais vīns tos pievils. **3** Tie nepalikis Tā Kunga zemē, bet Efraīms griezīsies atpakaļ uz Ēģipti, un Asīrijā tie ēdis nešķistu. **4** Tie Tam Kungam nenesīs dzeramus upurus no vina, un viņu kaujamie upuri viņam nepatiks; tie viņiem būs kā bēru maize. Visi, kas to ēd, apgānās, jo viņu maize ir priekš viņiem pašiem, un nenāk Tā Kunga namā. **5** Ko tad jūs darīsiet svētkos un Tā Kunga svētā dienā? **6** Jo redzi, tiem jāaiziet tā posta dēļ, Ēģipte tos sapulcinās, Memfisa viņus apraks. Nātres mantos viņu sudraba dārgumus, ērkšķi būs viņu dzīvokļos. **7** Piemeklēšanas dienas nākušas, atmaksāšanas dienas ir klāt, Israēls to samaniš! Tie pravieši ir ģeķi, tie gara vīri ir traki, - visa tava lielā nozieguma un lielā naida dēļ. **8** Efraīms lūko manam Dievam garām, un pravieši ir palikuši par slazda valgiem uz visiem viņa ceļiem, naids ir viņu dieva namā. **9** Tie ir dziļi maitājušies tā kā Ģibejas dienās; viņš pieminēs viņu noziegumu, viņš piemeklēs viņu grēkus. **10** Es atradu Israēli kā vīna ogu ķekarūs tuksnesi, Es ieraudzīju jūsu tēvus kā pirmajus auglus pie viņes koka; bet tie nogāja pie BaālPeora un padevās tam bezkaunīgam un tapa tik neganti kā viņu draugeli. **11** Efraīma godība aizskries kā putns, ka tur ne dzemēdēs, nedz taps grūtās, nedz ieņems. **12** Un jebšu tie savus bērnus uzaudzinātu, tomēr Es tiem tos gribu laupīt, ka cilvēku neatliek. Ak vai, tiem, kad Es no tiem būšu atstājies! **13** Efraīms, ko Es biju izredzējis, būt par Tiru, bija stādīts skaistā vietā, bet Efraīmam savi bērni jaiznes slepkavam. **14** Dod tiem, ak Kungs! Ko lai Tu dodi? Dod tiem neaugligas miesas un izsīkušas krūtis. **15** Visa viņu negantība ir Gilgalā, tur Es tos ienidēju. Viņu ļauno darbu dēļ Es tos izdzīšu no Sava nama, Es joprojām tos vairs nemīlošu; - visi viņu lielkungi ir atkāpēji. **16** Efraīms ir sasists, viņu sakne ir izkaltusi; tie nenesīs nekādus auglus; un jebšu tie dzemdinātu, tomēr Es viņu miesas mīlilišus gribu nokaut. **17** Mans Dievs tos atmetīs, tāpēc ka tie Viņam neklausīja, un tie būs bēguļi starp tautām.

10 Israēls ir kupls vīna koks, kas nes auglus; jo vairāk bija viņa augļu, jo vairāk viņš cēla altāru; jo labāka viņa zeme, jo labāki viņš iztaisīja elku stabus. **2** Viņu sirds ir viltīga; nu tiks atmaksāts. Viņš salauzīs viņu altārus, postīs viņu elku stabus. **3** Nu tie sacīs: kēniņa mums nav, jo mēs To Kungu neesam bijušies; ko mums kēniņš var darīt? **4** Tie runāja vārdus, nepatiesi zvērēdamī un deribas derēdami, tāpēc sodība zaļos kā nāves zāle uz tīruma vagām. **5**

Samarijas iedzīvotāji iztrūcīnājās par BetAvenas telu, viņa ļaudis par to bēdājās un viņa prieši par to trīc, jo viņa godība no tā aiziet. **6** Arī to pašu(elka telu) vedis uz Asīriju par dāvanu prieš kēniņa Jareba; Efraīms paliks kaunā, un Israēls taps apkaunots sava padoma dēl. **7** Samarijas kēniņš ir izzudis kā putas ūdens vīrsū. **8** Un Avenas kalni, kur Israēls apgrēkojās, taps izdeldēti, ērkšķi un dadži augus uz viņu altāriem, un tie sacīs uz tiem kalniem: aplākiet mūs! - un uz tiem pakalniem: kritiet pār mums! **9** No Ģibejas dienām tu esi grēkojis, Israēl: tur tie pastāvējuši; tā kauja Ģibejā pret tiem negantības bērniem tos neaizņēma. **10** Pēc Sava prāta Es tos pārmācišu, un tautas pret tiem sapulcināsies, kad Es tos sodīšu viņu divēju grēku dēl. **11** Jo Efraīms ir teļš, ieradis labprāt kult, bet Es nākšu par viņa kakla skaistumu, Es Efraīmu iejūgšu, Jūda ars, un Jēkabs ecēs. **12** Sejiet sev pēc taisnības, plaujet pēc žēlastības, plēsiet sev jaunu zemi, jo laiks ir, To Kungu meklēt, tiekams tas nāk un jums māca taisnību. **13** Jūs arat bezdievību, ļaunumu jūs plaujat un ēdat melu auglus. **14** Jo tu paļaujies uz savu celu, uz savu varoņu pulku. Tāpēc liels troksnis celsies pret taviem laudīm, un visas tavas stiprās vietas taps postītas, tā kā Zalmans BetArbeli postīja kara laikā, kur māte līdz ar bērniem tapa satrikta. **15** Tāpat jums notiks caur Bēteli jūsu niknās blēdības dēl; Israēla kēniņš dienai austot nīcin iznīks.

11 Kad Israēls bija bērns, tad Es viņu milēju, un Savu dēlu atsaucu no Ēģiptes. **2** Bet jo (tie pravieši) tos sauca, jo vairāk tie no viņiem nogāja; tie upurejā Baāliem un kvēpināja elku tēliem. **3** Es tomēr Efraīmu mācīju staigāt, Es tos nēmu uz Savām rokām, bet tie neatzina, ka Es tos dziedināju. **4** Es tos vilku ar cilvēka valgiem, ar mīlestības saitēm, un tiem biju kā kas apaušuši no viņu zōkliem atvieglinā, un Es tiem pasniedzu barību. **5** Viņš neatgriezīsies atpakaļ uz Ēģiptes zemi, bet Asurs, tas būs viņa kēniņš, tāpēc ka tie liezdās atgriezties. **6** Un zobens zībēs viņu pilsētās un nobeigs un aprīs viņu aizšaujamos viņu padomu dēļ. **7** Jo Maniem ļaudim prāts nesās, no Manis nogriezties; tie gan top acīnāti uz augšu, bet neviena nav, kas celas. **8** Kā Es tev darišu, Efraīm? Vai Man tevi būs nodot, Israēl? Vai Es tev darišu kā Admai? Vai tevi postīšu kā Ceboīmu? Mana sirds ir griezusies, un Mana apžēlošanās visai iedegusies. **9** Es nedarišu pēc Savas bardzības karstuma, nedz Efraīmu atkal postīšu, jo Es esmu Dievs un ne cilvēks, tas Svētais tavā vidū. Un dusmās Es nenākšu. **10** Tad tie dzīsies Tam Kungam pakaļ, Viņš kauks kā lauva, un kad Viņš kauks, tad tie bērni no vakara pušes drebēs. **11** Tie drebēdami nāks no Ēģiptes, kā putns un kā balodis no Asura zemes, un Es tiem likšu dzītot viņu nāmos, tā saka Tas Kungs. **12** Efraīms Mani apstāj ar meliem un Israēla nams ar viltu, un Jūda vēl šaubās ap Dievu, to uzticīgo un svēto.

12 Efraīms grābstās pēc vēja un dzenās pakal rīta vētrai, cauru dienu viņš vairo postu, un tie ceļ derību ar Asuru, un eļļa top vesta uz Ēģipti. **2** Tam Kungam jātiesājas ar Jūdu, un Jēkabu Viņš piemeklēs pēc viņa ceļiem, pēc viņa darbiem Viņš tam atmaksās. **3** Mātes miesās viņš pamina savu brāli, un savā (vīra) spēkā viņš cīnījās ar Dievu. **4** Viņš stipri cīnījās ar to enģeli un pārvarēja; viņš

raudāja un Viņu lūdz; Bētelē Viņš to atrada, un tur Viņš ar mums runāja. **5** Un Tas Kungs ir tas Dievs Cebaut, Kungs ir Viņa vārds. **6** Tu tad atgriezies pie sava Dieva, pasargi žēlastību un tiesu un gaidi bez mitēšanās uz savu Dievu. **7** Kanaāns, viņa rokā ir viltīgs svars, viņam mil varas darbu darīt. **8** Efraīms saka: taču es esmu tapis bagāts, esmu sev dabūjis lielu mantu, pie visas manas peļņas vainas nav, kas būtu grēks. **9** Bet Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kamēr no Ēģiptes zemes; Es tevi vēl likšu lieveņos dzivot, kā svētku laikā. **10** Un Es runāju caur praviešiem, un vairoju parādīšanas, un caur praviešiem Es stāstu lidzības. **11** Ja Gileādā griežas uz grēku, tad tiešām tie paliks par nieku; Gilgalā tie upurē vēršus; un viņu altāri būs kā akmeņu kopa tīruma vagās. **12** Jēkabs bēga uz Sīrijas klajumu, un Israēls kalpoja par sievu, sievas dēļ viņš bija gans. **13** Un Tas Kungs Israēli izveda no Ēģiptes caur vienu pravieti, un caur vienu pravieti tas tapa ganīts. **14** Bet Efraīms Viņu rūgti apkaitināja, tāpēc viņa Kungs viņa asinīm liks uz tā palikt, un tam atmaksās Viņa nievāšanu.

13 Kad Efraīms runāja, tad cēlās bailes; viņš augsti cēlās iekš Israēla, bet viņš noziedzās caur Baālu un mira. **2** Un nu tie vēl vairāk grēko, un no sava sudraba tie sev taisa elku stabus, dieveklus pēc sava prāta; tas visnotāl ir kalēju darbs; uz tiem šie runā, cilvēku upurētāji, tie skūpsta teļus. **3** Tādēļ tie būs kā rīta mākoņi un kā rīta rasa, kas izzūd kā pelavas no klona, un kā dūmi no skursteņa top aizdzīti. **4** Bet Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kamēr no Ēģiptes zemes, un Dieva bez manis tu nepazisti neviena, un Pestītāja bez Manis nav neviena. **5** Es par tevi zināju tuksnesi, tai sausā zemē. **6** Kad tiem bija ganība, tad tie pieēdās; kad tie bija pieēdušies, tad viņu sirds lepojās, tāpēc tie Mani aizmirsa. **7** Tādēļ Es tiem paliku kā lauva, kā pardelis Es glūnēju uz ceļa. **8** Es tos sastapšu kā lācis, kam bērni laupīti, un saploši viņu cieto sirdi, Es tos tur aprišu kā lauva; tie zvēri virs zemes tos saplosīs. **9** Tas tev par postu, Israēl, ka tu esi pret Mani, pret savu palīgu. **10** Kur nu ir tavs kēniņš? Lai tas tev palidz visās tavās pilsētās! Un kur tavi tiesneši, par kuriem tu sacīji: dod man kēniņu un virsniekus? **11** Es tev devu kēniņu savā dusmībā un to esmu atņēmis savā bardzībā. **12** Efraīma noziegumi ir sakrāti, viņa grēki ir glabāti. **13** Viņam nāks dzemdētājas sāpes; viņš ir negudrs bērns, jo tas laikā neiet mātes ceļā. **14** Es tos atpestīšu no elles, Es tos atsvabināšu no nāves. Nāve, kur ir tavs mēris, elle, kur ir tavs posts! Žēlums nebūs priekš Manām acīm. (*Sheol h7585*) **15** Lai viņš arī auglus nes brāļu vidū, bet rīta vējš nāks, Tā Kunga vējš celsies no tuksneša, un viņa aka izkaltīs, un viņa avots izsiks; šis laupīs mantu un visus dārgumus. **16** Samarija ies postā, jo tā savam Dievam ir turejusies pretī, tā kritīs caur zobenu, viņu bērni taps satriekti un viņu grūtās sievas taps uzšķerstas.

14 Atgriezies, ak Israēl, pie Tā Kunga, sava Dieva, jo tu esi kritis sava nozieguma dēļ. **2** Nemit šos vārdus lidz un atgriežaties pie Tā Kunga un sakāt uz Viņu: piedod visu noziegumu un parādi žēlastību, ka mēs nesam savu lūpu upurus. **3** Asurs mūs neizpestīs, mēs nejāsim uz zirgiem un nesacīsim vairs uz savu roku darbu: tu esi mūsu dievs! Jo pie Tevis bāriņš atrod žēlastību. **4** Es dziedināšu viņu atkāpšanos, Es tos milēšu ar labu prātu, jo Mana dusmība

no viņa novērsīsies. **5** Es Israēlim būšu kā rasa: viņš zaļos kā lilijs un iesakņosies kā Libānas(ciedrs). **6** Viņa zari izplētīsies, un skaistums viņam būs kā eļļas kokam, un smarža viņam būs kā Libānas(ciedram). **7** Tie, sēdēdamī viņa ēnā, atkal audzinās labību un zaļos kā vīna koks; tam būs slava kā vīnam no Libānas. **8** Efraīm, kas Man vēl ar dieveklīem? Es paklausīšu un viņu uzlūkošu. Es būšu kā zaļa priede, pie Manis tavs auglis rodas. **9** Kas ir gudrs, ka saprot šās lietas? Kas ir prātīgs, ka tās atzīst? Jo Tā Kunga ceļi ir taisni, un taisnie pa tiem staigās, bet pārkāpēji pa tiem kritis.

Joēla

1 Šis ir Tā Kunga vārds, kas notika uz Joēlu, Petuēļa dēlu. **2** Klausiet šo vārdu, vecaji, un atgriežat ausis, visi zemes iedzīvotāji! Vai tāda lieta notikusi jūsu dienās vai jūsu tēvu dienās? **3** Sludinājiet to saviem bērniem, un lai jūsu bērni to stāsta saviem bērniem, un atkal viņu bērni nākamam augumam. **4** Ko kāpuri atlicina, to ēd siseņi, un ko siseņi atlicina, to ēd vaboles un ko vaboles atlicina, to ēd kukaiņi. **5** Uzmostaties, piedzērušie, un raudiet! Un kauciet, visi vīna plītnieki, par to jauno vīnu, jo tas ir atrauts no jūsu mutes. **6** Jo tauta ceļas pret manu zemi, varena un neskaitāma; viņas zobi ir lauvas zobi, un dzerokļi viņai ir kā vecam lauvam. **7** Tā ir izpostījusi manu vīna koku un par žāgariem darījusi manu viģes koku; viņa to mizot ir nomizojuši un nometusi, viņa zari ir palikuši balti. **8** Vaidi kā jumprava, ar maisu apjuzusies, sava jaunības brūtgāna dēl. **9** Ēdamais upuris un dzeramais upuris ir atrauts no Tā Kunga nama; priesteri, Tā Kunga sulaiņi, bēdājās. **10** Tīrums ir postīts, zeme noskumusi, jo labība ir postīta, vīns sakalts un ēlla iet bojā. **11** Arāji paliek kaunā, vīna dārznieki kauc par kviešiem un miežiem, jo tīruma plaušana ir pagalam. **12** Vīna koks ir sakalts un viģes koks iet bojā, granātābele un palmu koks un ābele, visi koki laukā ir nokaltuši, un liksmība ir nonikusi pie cilvēku bērniem. **13** Apjožaties un žēlojaties, priesteri, kauciet, altāra sulaiņi, ejat, paliekat maisos cauru nakti, mana Dieva sulaiņi, jo ēdamais upuris un dzeramais upuris ir atrauts no mana Dieva nama. **14** Svētijat gavēni, izsauciet sapulces dienu, sapulcinājiet vecajus, visus zemes iedzīvotājus uz Tā Kunga, sava Dieva, namu un piesauciet To Kungu. **15** Ak vai, par to dienu! Jo Tā Kunga diena ir tuvu un nāks kā posts no tā Visuvarenā. **16** Vai barība priekš mūsu acīm nav atrauta, prieks un liksmība no mūsu Dieva nama? **17** Graudi apakš zemes satrūdejuši, mantu nami ir tukši, šķūni sagruvuši, jo labība nokaltusi. **18** Ak, kā vaid lopi! Vēršu ganāmīe pulki apostuluši, jo tiem nav ganības, un avju pulki iet bojā. **19** Tevi, ak Kungs, es piesaucu, jo uguns ir aprījis tuksneša ganības, un liesmas ir iedzedzinājusi visus kokus laukā. **20** Pat zvēri laukā Tevi piesauc, jo ūdensupes izsikušas, un uguns ir aprījis tuksneša ganības.

2 Bazūnējiet ar bazūni Ciānā, un lai skan stipri Manā svētā kalnā; lai visi zemes iedzīvotāji dreb, jo Tā Kunga diena nāk, jo tā ir tuvu: **2** Melna un tumšā diena, apmākusies un miglaina diena. Kā rīta blāzma izplešas pār kalniem, tā liela un varena tauta, kāda nemūžam nav bijusi un pēc vairs nemūžam nebūs uz radu rādiem. **3** Viņas priekšā rij uguns, un viņai nopakāl deg liesma; zeme viņas priekšā ir kā Ēdenes dārzs, bet aiz viņas tukša posta vieta; neviens no tās nevar izbēgt. **4** Viņu ģimis ir kā zirgu ģimis, un kā jātnieki, tāpat viņi skrien. **5** Tie attiec pa kalnu virsgaliem, kā rati rīb, kā uguns liesma sprēgā, kas rugājus aprīj, kā varena tauta, kas apbrūnota uz karu. **6** Viņu ieraudzīdami, ļaudis iztrūcinājās, visu vaigu sārtums nobāl. **7** Tie skrien kā varoni, kā kara viri tie uzkāpj uz mūriem; un tie ikviens iet pa savu ceļu un neatkāpjās no savas tekas. **8** Tie nespiež viens otru, ikviens staigā savā kārtā, un jebšu krit kara ieročos, tomēr tie netop aizturēti. **9** Tie staigā pa pilsētu,

tie skrien pa mūriem, tie iekāpj namos, tie nāk caur logiem iekšā kā zaglis. **10** Viņas priekšā dreb zeme, debess trīc, saule un mēnesis aptumšojās, un zvaigznes ierauj savu pozumu. **11** Un Tas Kungs paceļ Savu balsi Sava karaspēka priekšā, jo Viņa leģeris ir varen liels, jo varens ir Viņa vārda izdarītājs, jo Tā Kunga diena ir liela un ļoti briesmiga, - kas to var panest? **12** Bet ari tagad Tas Kungs saka: atgriežaties pie Manis ar visu savu sirdi, un ar gavēšanu un ar raudāšanu un ar nožēlošanu. **13** Un saplēšat savas sirdis un ne savas drēbes, un atgriežaties pie Tā Kunga, sava Dieva, jo viņš ir laipnīgs un sirdsžēlīgs, lēnprātīgs un no lielas zēlastības, un viņam ir zēl par to postu. **14** Kas zin, varbūt ka Viņš atgriezīsies, un Viņam būs zēl, un astās svētību aiz Sevis, ēdamu upuri un dzeramu upuri priekš Tā Kunga, jūsu Dieva! **15** Bazūnējiet ar bazūni Ciānā, svētījiet gavēni, izsauciet sapulces dienu. **16** Sapulcinājiet ļaudis, svētījiet draudzi, sapulcinājiet vecajus, sasauciet bērnius un zīdāmos pie krūtim. Lai brūtgāns iet no sava kambara un brūte no savas vietas. **17** Starp priekšnamu un altāri lai raud priesteri, Tā Kunga sulaiņi, un lai saka: ak Kungs, zēlo Savus ļaudis un nenodod Savu mantību par nievāšanu, ka pagāni tos neapsmej! Kādēl starp tautām būs sacīt: kur viņu Dievs? **18** Tad Tas Kungs iekarsa Savas zemes pēc un saudzēja Savus ļaudis. **19** Un Tas Kungs atbildēja un sacīja uz Saviem ļaudīm: redzi, Es jums sūtīšu labību un vīnu un ēļu, ka jūs ar to topat pieēdināti, un Es jūs vairs nenodošu par nievāšanu starp pagāniem. **20** Un Es astādināšu tālu no jums to ziemelnieku un to aizdzīšu sakaltušā un tukšā zemē, viņa priekšējus(pulkus) rita jūra un viņa pakalējus(pulkus) vakara jūrā. Un viņa smarža kāps uz augšu, un viņa smirdums uzcelsies, jo viņš lielījās savos darbos. **21** Nebīsties, zeme! Priečājies un esi liksma, jo Tas Kungs dara lielas lietas. **22** Nebīstaties, zvēri laukā! Jo ganības tuksnesi atkal nesīs jaunu zāli, jo koki nesis savus augļus, vīna koks un viģes koks izdos savu spēku. **23** Un Ciānas bērni, priečājaties un liksmojaties iekš Tā Kunga, sava Dieva! Jo Viņš jums dos taisnības mācītāju un jums sūtīs lietu, agro lietu un vēlo lietu kā papriekš. **24** Un kloni būs pilni labības, un spaidi pārtecēs no vīna un ēļas. **25** Tā Es jums atmaksāšu tos gadus, ko siseņi, vaboles un kukaiņi un kāpuri ir noēduši, Manis lielais karaspēks, ko Es jums biju sūtījis. **26** Un jūs ēdin ēdisiet un pieēdisīties un slavēsiet Tā Kunga, sava Dieva, vārdu, kas brīnišķi jums ir darijis, un Mani ļaudis netaps kaunā ne mūžam. **27** Un jūs manisiet, ka Es esmu Israēla vidū, un ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, un cits neviens, un Mani ļaudis netaps kaunā ne mūžam. **28** Pēc tam tas notiks, ka Es Savu Garu izliešu pār visu mīesu, un jūsu dēli un jūsu meitas sludinās praviešu mācību, jūsu vecaji sapņos sapņus, jūsu jaunekļi redzēs parādišanas. **29** Ari pār kalpiem un pār kalponēm Es izliešu Savu Garu tanīs dienās. **30** Un Es darišu brīnumus debesis un zemes virsū, asinis un uguni un dūmu tvaiku. **31** Saule taps pārvērsta par tumsību un mēnesis par asinīm, pirms nekā nāks Tā Kunga lielā un bijājamā diena. **32** Un notiks, ka ikviens, kas Tā Kunga vārdu piesauks, taps izglābt. Jo Ciānas kalnā un Jeruzālemē būs glābšana, kā Tas Kungs ir runājis, un pie tiem atlikušiem būs tie, ko Tas Kungs aicinās.

3 Jo redzi, tanīs dienās un tanī laikā, kad Es Jūda un Jeruzālemes cietumu atgriezīšu, **2** Tad Es sapulcināšu visus pagānus un tos novedišu uz Jehošafata ieļeju un tur ar tiem tiesāšos Savu ļaužu dēļ un Sava īpašuma, Israēla, dēļ, ko tie izkaisījuši tautu starpā un izdalījuši Manu zemi. **3** Un par Maniem laudim tie meslus metuši un puisēnu devuši par mauku un meiteni pārdevuši par vīnu un ir dzēruši. **4** Un jūs no Tirus un Sidonas un visām Filistu robežām, kas jums ar Mani? Vai jūs Man ko gribat atdarīt, ko Es jums darījis, jeb vai jūs Man ko gribat padarīt? Ātri un piepeši Es to atmaksāšu uz jūsu galvu. **5** Tāpēc ka jūs esat laupījuši Manu sudrabu un Manu zeltu, un Manus dārgumus nesuši savu dievekļu namos; **6** Un Jūda bērnus un Jeruzālemes bērnus jūs esat pārdevuši Grieķiem, tos tālu aizdzīt no viņa robežām: **7** Redzi, Es tos uzmodināšu no tās vietas, kurp jūs tos esat pārdevuši, un atmaksāšu jūsu maksu uz jūsu galvām. **8** Un Es jūsu dēlus un jūsu meitas pārdošu Jūdu bērniem rokā; tie tos pārdos uz Sabu, tautai, kas tālu dzīvo, - jo Tas Kungs to ir runājis. **9** Izauciet to stārp pagāniem, svētījiet karu, pamodinājiet tos varenos, lai atnāk un ceļas visi karavīri. **10** Kaļat savus lemešus par zobeniem un savas cirpes par šķēpiem! Vājais lai saka: es esmu stiprs! **11** Sapulcējaties un nāciet šurp, visas tautas visapkārt, un sakrājaties! Turp novēd, Kungs, savus varenos! **12** Tautas lai ceļas un sanāk Jehošafata ieļejā, jo tur Es sēdēšu un tiesāšu visas tautas visapkārt. **13** Pieliekat cirpi, jo plaujamais ir gatavs; nāciet, minat, jo vīna spaida ir pilns, un trauki tek pāri, jo viņu blēdība ir liela. **14** Troksnis, troksnis tai tiesas ieļejā, jo Tā Kunga diena ir tuvu klāt tiesas ieļejā. **15** Saule un mēnessis aptumšojās un zvaigznes ierauj savu spožumu. **16** Un Tas Kungs rūc no Ciānas, un no Jeruzālemes vinš paceļ Savu balsi, tā ka debess un zeme dreb. Bet Tas Kungs ir patvērums Saviem laudim un stiprums Israēla bērniem. **17** Un jūs manīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas dzīvo Ciānā, Savā svētā kalnā, un Jeruzāleme būs svēta vieta, un sveši tur vairs neies cauri. **18** Un tai dienā pilēs salds vīns no kalniem un piens tecēs no pakalniem, un visi Jūda strauti būs pilni ūdens, un avots izlēks no Tā Kunga nama, tas slacinās visu Sitimas ieļeju. **19** Ēģipte taps postā un Edoms par tukšu vietu, tā varas darba dēļ, kas darīts pie Jūda bērniem, kuru zemē tie izlējuši nenoziedzīgas asinis. **20** Bet Jūda pastāvēs mūžīgi un Jeruzāleme uz cilšu ciltīm. **21** Un Es atriebšu tās asinis, ko Es vēl nebiju atriebis. Un Tas Kungs dzivos Ciānā.

Amosa

1 Šie ir Amosa, Tekoas avju gana, vārdi, ko viņš ir redzējis pār Israēli Uzijas, Jūda kēniņa, dienās, un Jeromebeam, Jehoas dēla, Israēla kēniņa, dienās, divus gadus priekš tās zemes trīcēšanas. **2** Un viņš sacīja: Tas Kungs rūc no Cīānas un paceļ Savu balsi no Jeruzālemes, ka ganības bēdājās, un Karmeļa galva nokalst. **3** Tā saka Tas Kungs: treju vai četru Damaskus pārkāpumu dēl - to Es nenovērsišu, - tāpēc ka tie Gileādu kūluši ar asiem dzelzs spriguliem, **4** Tāpēc Es sūtišu uguni Azaēla namā, tas aprīs BenHadada skaistās pilis. **5** Un Es salauzišu Damaskus aizšaujamo un izdeldēšu tos iedzīvotājus no Avenas ieletas un to, kas scepteri tur no BetEdenas; un Sirijas ļaudis taps aizvesti uz Ķiru, saka Tas Kungs. **6** Tā saka Tas Kungs: triju vai četru Gacās pārkāpumu dēl, - to Es nenovērsišu, - tādēl ka tie (Manus ļaudis) lielā pulkā aizveduši, tos nodot Edomam, **7** Tādēl Es sūtišu uguni Gacās mūros, tas aprīs viņas skaistos namus. **8** Un Es izdeldēšu tos iedzīvotājus no Ašdodas, un, kas scepteri tur, no Askalonas, un Es griezišu Savu roku pret Ekronus, ka bojā ies viss Filistu atlikums, saka Tas Kungs Dievs. **9** Tā saka Tas Kungs: treju vai četru Tirus pārkāpumu dēl, - to Es nenovērsišu, - tāpēc ka tie Manus ļaudis lielā pulkā nodevuši Edomam un nav pieminējuši brāļu derību, **10** Tāpēc Es sūtišu uguni Tirus mūros, un tas aprīs viņa skaistos namus. **11** Tā saka Tas Kungs: triju vai četru Edoma pārkāpumu dēl, - to Es nenovērsišu, - tāpēc ka viņš savu brāli ar zobenu vajājis, un savu mīlestību iznīcinājis un savā bardzībā arvien plosās un patur mūžam savas dusmas, **12** Tāpēc Es sūtišu uguni Temanā, tas aprīs Bocras skaistos namus. **13** Tā saka Tas Kungs: triju vai četru Amona bērnu pārkāpumu dēl - to Es nenovērsišu, - tāpēc ka tie Gileādas grūtās sievas uzšķērduši savas robežas izplest, **14** Tāpēc Es iedēzināšu uguni Rabas mūros, tas aprīs viņas skaistos namus, kara dienas kliegšanā un vētras dienas aukā. **15** Un viņu kēniņš ies cietumā ar saviem lielkungiem, saka Tas Kungs.

2 Tā saka Tas Kungs: triju vai četru Moaba pārkāpumu dēl - to Es nenovērsišu, - tādēl ka viņš sadedzinājis Edoma kēniņa kaulus par kalķiem, **2** Tādēl Es sūtišu uguni Moabā, tas aprīs Ķirota skaistos namus, un Moabs nomirs troksni, kliegšanā un bazūnu skāpā. **3** Un Es izdeldēšu soņi no viņa vidus un nokaušu visus viņa lielkungus līdz ar viņu, saka Tas Kungs. **4** Tā saka Tas Kungs: triju vai četru Jūda pārkāpumu dēl, - to Es nenovērsišu, - tādēl ka tie Tā Kunga bauslību atmetuši un Viņa likumus nav sargājuši, un viņu meli(elki) tos pievīluši, kuriem viņu tēvi dzinušies pakal, **5** Tādēl Es sūtišu uguni Jūdā, tas aprīs Jeruzālemes skaistos namus. **6** Tā saka Tas Kungs: triju vai četru Israēla pārkāpumu dēl - to Es nenovērsišu, - tāpēc ka tie taisno pārdod par naudu un nabagu par pāri kurpjū. **7** Tie ilgojās, ka zemes pīšļi nabagiem nāk uz galvu, un bēdīgā ceļu tie kavē. Vīrs ar savu tēvu iet pie tās pašas meitas un sagānā Manu svēto vārdu. **8** Tie apmetās pie ikkatra altāra uz kīlatām drēbēm, un dzer vīnu no notiesātiem, savu dievu namā. **9** Es tomēr esmu izdeldējis to Amorieti viņu priekšā, kam augstums bija kā ciedru augstums, un kas bija stiprs kā ozoli; bet Es esmu nomaitājis viņa augļus

augšā un viņa saknes apakšā. **10** Un Es tomēr jūs esmu izvedis no Ēģiptes un četrdesmit gadus jūs vadījis tuksnesi, ka jums bija iemantot Amorietu zemi. **11** Un citus no jūsu dēliem Es esmu cēlis par praviešiem un no jūsu jaunekļiem citus par nazīriem; vai tas tā nav, Israēla bērni? saka Tas Kungs. **12** Bet jūs naziriem dodiet vīnu dzert, un pavēliet praviešiem un sakāt: jums nebūs sludināt. **13** Redzi, Es jums likšu čikstēt kā rati čikst, kas pilni kūlu, **14** Tā ka čaklais neizbēgs, nedz stiprais ar savu spēku ko iespēs, nedz varenais savu dvēseli varēs izglābt. **15** Un stopu vilcejs nepastāvēs, un kas vieglām kājām, neizglābsies, un ne jājējs neizglābs savu dvēseli. **16** Un sirdsvarenais starp tiem stipriem aizbēgs kails tai dienā, saka Tas Kungs.

3 Klausiet šo vārdu, ko Tas Kungs runā uz jums, Israēla bērni, proti uz visām tām ciltīm, ko Es no Ēģiptes zemes esmu izvedis, sacīdams: **2** Es jūs vien esmu atzinis no visām zemes tautām, tādēl Es pie jums piemeklēšu visus jūsu noziegumus. **3** Vai divi gan kopā staigā, ja tie papriekš nav saderējušies? **4** Vai lauva mežā rūc, kad viņam laupījuma nav? Vai jauns lauva balsi paceļ no savas alas, kad neko nav gūstījis? **5** Vai putns iekrīt valgā pie zemes, kur valga priekš viņa nav? Vai valgs no zemes celas, ar ko nekas nav gūstīts? **6** Vai pilsetā bazūnē ar bazūni, un ļaudis neiztrūkstās? Vai kāda nelaimē notiek pilsētā, ko Tas Kungs nedara? **7** Tiešām, Tas Kungs Dievs nekā nedara, kad viņš savu noslēpumu neparāda saviem kalpiem, tiem praviešiem. **8** Kad lauva rūc, kas nebītos? Tas Kungs Dievs runā, kam nebūtu jāsludina? **9** Liekat to dzirdēt Ašdodas skaistos namos un Ēģiptes zemes pilis un sakāt: sapulcinājaties uz Samarijas kalniem un redziet tos lielos trokšņus viņas vidū, un tos nospaidītos viņas starpā. **10** Jo tie nezīn darīt, kas tiesa(taisnība), saka Tas Kungs, krādami netaisnību un varas darbu savās pilis. **11** Tāpēc Tas Kungs Dievs tā saka: spaidi zemei visapkārt! Un viņš nogāzīs tavu stiprumu, un tavi skaistie nami taps izpostīti. **12** Tā saka Tas Kungs: kā gans izrauj no lauvas rīklek divus stilbus vai kādu auss gabaliņu, tā Israēla bērni tiks izglābti, kas Samarija sēž gultas kaktā uz Damaskus pēļa. **13** Klausiet un dodiet liecību Jēkaba namam, saka Tas Kungs Dievs, tas Dievs Cebao: **14** Tai dienā, kad Es Israēla pārkāpumus pie viņa piemeklēšu, tad Es piemeklēšu Bēteles altārus, un tie altāra ragi taps nocirsti un kritis zemē. **15** Un Es sūtišu tiklab ziemas pili kā vasaras pili, un tie zilonīkaulu nami ies bojā, un daudz nami taps izpostīti, saka Tas Kungs.

4 Klausiet šo vārdu, Basanas govis, kas Samarijas kalnā, kas nospaina mazos, satrieč nabagus, kas uz saviem kungiem saka: nesiet šurp, ka dzeram. **2** Tas Kungs Dievs ir zvērējis pie Sava svētuma: redzi, dienās nāks pār jums, ka jūs aizvilks ar kāsiem un jūsu beidzamos ar zivju makšķerēm, **3** Un jūs iziesiet caur mūru plāsām, ikviena taisni projām, un tapsiet nomestas pret Armonu, saka Tas Kungs. **4** Ejat uz Bēteli un grēkojet! (Ejat) uz Gilgalu un vairojet pārkāpšanu! Un nesiet savus upurus rītos, savas desmitās(tiesas) ik trešo dienu, **5** Un kvēpinājiet pateicības upurus no raudzēta, un izsauciet labprātības upurus, liekat to dzirdēt! Jo tā tas jums patīk, Israēla bērni, saka Tas Kungs Dievs. **6** Tāpēc Es arīdzan jūsu zobiem esmu devis mieru visās jūsu pilsētās un maizes trūkumu visās jūsu vietās;

tomēr jūs pie Manis neesat atgriezušies, saka Tas Kungs. **7** Un arī lietu Es jums esmu aizturejīs, kad vēl trīs mēneši bija līdz plāujamam laikam, un esmu līcis līt pār vienu pilsētu, bet pār otru ne, viens zemes gabals aplija, bet otrs gabals sakalta, kur liejus nelija. **8** Un divas, trīs pilsētas vilkās uz vienu pilsētu, ūdeni dzert, bet nedabūja nodzerties; taču jūs pie Manis neesat atgriezušies, saka Tas Kungs. **9** Es jūs esmu sitis ar bulu un ar rūsu, un siseņi ēda visu, kas aug jūsu dārzos un jūsu vīna dārzos un uz jūsu viģes kokiem un eļļas kokiem, taču jūs pie Manis neesat atgriezušies, saka Tas Kungs. **10** Es esmu sūtījis mēri jūsu vidū, kā Ēģiptes zemē, Es nokāvu jūsu jaunekļus caur zobenu un liku jūsu zirgus aizvest, un jūsu karaspēka smaržai Es liku uzķāpt jūsu nāsis; taču jūs pie Manis neesat atgriezušies, saka Tas Kungs. **11** Es esmu sūtījis postu jūsu vidū, kā Dievs postījis Sodomu un Gomoru un jūs bijāt kā pagale izrauta no uguns, taču jūs neesat atgriezušies pie Manis, saka Tas Kungs. **12** Tādēļ Es tev tā darišu, Israēl! Kad Es tev tā gribu darīt, nu tad sataisies, Israēl, savam Dievam pretim! **13** Jo redzi, kas taisa kalnus, rada vēju un cilvēkam dara zināmu, kas viņa domās, kas par rīta gaismu dara tumsu un staigā pār zemes augstumiem, Kungs Dievs Cebaot ir Viņa vārds.

5 Klausiet šo vārdu, ar ko es par jums sāku raudu dziesmu, Israēla nams! **2** Israēla meita ir kritusi, viņa vairs necelsies, viņa ir atstāta zemē, nevienna nav, kas to uzceļ. **3** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: tai pilsētai, kur iziet tūkstoši, atlīksies simts, un kur iziet simts, atlīksies desmit Israēla namā. **4** Jo tā saka Tas Kungs uz Israēla namu: meklējiet Mani un dzīvojet! **5** Bet nemeklējiet Bēteli un nenāciet uz Gilgalu un nenoejat uz Bēršebu, jo Gilgala taps aizvesta un Bētele paliks par neko. **6** Meklējiet To Kungu un dzīvojet, - lai Viņš neizšaujas Jāzepa namā kā uguns, kas to norij, un neviens to nevar dzēst Bētēlē, - **7** Jūs, kas tiesu pārveršat par vērmelēm un stumjat taisnību pie zemes: **8** Kas radījis Sietiņu un Orijonu un nāves ēnu pārvērš par rīta gaismu un dienu aptumšo, ka nakts metās, kas jūras ūdeni sauc un to izgāž pa zemes virsu, - Kungs ir Viņa vārds, **9** Tam prāts ir, to spēcīgo postīt, ka posts nāk pār stipro pili. **10** Tie ienīst to, kas vārtos pārmāca, un kas patiesibū runā, to tie tur par negantu. **11** Tādēļ ka jūs apbēdinājāt nabagu un ķemmat labibas dāvanu no viņa, tad jūs gan esiet uztaisījuši namus no cirstiem akmeniem, bet jūs tanīs nedzīvosiet, jūs esat stādījuši diženus vīna dārzu, bet viņu viņu jūs nedzersiet. **12** Jo es zinu, ka jūsu pārkāpumu daudz un jūsu grēku varen daudz. Tie nospaida taisno un ķem dāvanas, un nomāc nabagus vārtos. **13** Tādēļ prātīgais šīnīs laikos cieš klusu, jo tie ir nikni laiki. **14** Meklējiet labu un ne ļaunu, lai jūs dzīvojat, un tā Tas Kungs, tas Dievs Cebaot, būs ar jums, kā jūs sakāt. **15** Ienīstiet ļaunu un mīlojiet labu un spriežat vārtos tiesu, vai varbūt Tas Kungs, tas Dievs Cebaot, neapžēlosies par Jāzepa atlīkušiem. **16** Tādēļ tā saka Tas Kungs, tas Dievs Cebaot, Tas Kungs: visās ielās vaimanas un visās gatvēs saka: vai, vai! Arāju sauc pie asarām, un pie vaimanām vaidētājus. **17** Un visos vīna dārzos būs vaimanas, jo Es iešu caur jūsu vidu, saka Tas Kungs. **18** Ak vai, tiem, kas ilgojās pēc Tā Kunga dienas! Par ko tad jums būs Tā Kunga diena? Tā būs tumsa un ne gaisma. **19** Tā kā kad vīrs bēgtu no lauvas un to sastaptu lācis! Un nāktu namā un atslietos ar roku pie sienas, un

čūska viņam iedzeltu! **20** Vai tad Tā Kunga diena nebūs tumsa un ne gaisma, un nakts, kam nav spožuma? **21** Es ienīstu un atmetu jūsu svētkus un negribu ost jūsu sapulces. **22** Jo kad jūs Man dedzināmos upurus upurejat līdz ar saviem ēdamiem upuriem, tad Man pie viņiem nav labs prāts, un pateicības upuri no jūsu barotiem lopiem Es negribu ieredzēt. **23** Atstājies jel no Manis ar savu dzīmes bļaušanu, un tavu kokļu skaņu Es negribu dzirdēt. **24** Bet lai plūst tiesa kā ūdens un taisnība kā stipra upe. **25** Vai četrdesmit gadus tuksnesī jūs Man esat nesaū upurus un ēdamus upurus, Israēla nams? **26** Bet jūs nesāt sava(Sikuta) kēniņa būdu un sava Kījuna bildi, sava dieva zvaigzni, ko jūs sev pašiem bijāt taisījuši. **27** Tādēļ Es jūs aizvedišu tālu viņpus Damaskus, saka Tas Kungs, kam vārds ir Dievs Cebaot.

6 Ak vai, tiem, kas droši dzīvo Ciānā un bez bēdām uz Samarijas kalna, tiem vareniem pirmajā tautā, pie kuriem nāk tie no Israēla nama. **2** Ejat uz Kalni un skatāties, un no turienes ejat uz Hamatu, to lielo pilsētu, tad noejet uz Gadu Filistos, vai tās ir labākas nekā šīs valstis, jeb vai viņu robežas lielākas nekā jūsu robežas. **3** Jūs, kam šķiet nelaimes dienu tālu esam un kas tuvu ceļat varasdarba krēslu, **4** Kas guļat uz zilognaulu gultām un staipāties savās guļās un ēdat jērus no ganāmā pulka un barotos telus no laidaru vidus, **5** Kas pūšat somastabules un izdomājat mūzikas rīkus kā Dāvids, **6** Kas viņu dzerat no kausiem un svaidāties ar visdārgāko eļļu, bet nebēdājaties par Jāzepa vainu! **7** Tādēļ tie nu ies cieturā paši pirmie starp cieturumniekiem, un plītnieku kliegšana mitēsies. **8** Tas Kungs Dievs ir zvērējis pie savas dvēseles, saka Tas Kungs, tas Dievs Cebaot: Man riebī Jēkaba lepnība un Es ienīstu viņa skaitos namus, tādēļ Es to pilsētu nodošu ar visu, kas tur iekšā. **9** Un notiks, ja tur desmit viri būs atlīkuši vienā namā, tie mirs. **10** Un kad ko ķems viņa svainis vai viņa dedzinātājs, un īznesīs tos kaulus no nama un sacis uz to, kas nama kambari: vai tur vēl kāds pie tevis? Un tas sacis: nav nevienna. Tad viņš sacis: ciet klausu! Jo Tā Kunga vārdu nebūs pieminēt. **11** Jo redzi, Tas Kungs dod pavēli, un sitis to lielo namu, ka sagrūs, un to mazo namu, ka sadrups. **12** Vai zirgi var skriet pa klintīm? Vai tur virsū var art ar vēršiem? Jo jūs esat pārvērtuši tiesu par žulti un taisnības augļus par vērmelēm? **13** Jūs, kas priecājaties par nieku un sakāt: Vai mēs caur savu stiprumu sev neesam varu dabūjuši? **14** Jo redzi, pret jums, jūs Israēla nams, saka Tas Kungs, tas Dievs Cebaot, Es celšu vienu tautu, - un tā jūs nospaidis no Hamatas ceļa līdz tuksneša upei.

7 Tas Kungs Dievs man šādu lietu lika redzēt, un redzi, Viņš rādīja siseņus, kad atāls sāka augt, un redzi, atāls bija audzis pēc kēniņa plaušanas. **2** Un kad tie zāli zemes virsū visnotāl bija aprījuši, tad es sacīju: Kungs Dievs, piedod jel! Kā Jēkabs varēs pastāvēt, jo viņš ir mazs. **3** Tad Tam Kungam bija žēl; tas nenotiks, sacīja Tas Kungs. **- 4** Atkal Tas Kungs Dievs man šādu lietu lika redzēt, un redzi, Tas Kungs Dievs sauca un gribēja ar ugumi sodīt, un tas jau norija to lielo jūru un aprīja arī vienu zemes gabalu. **5** Tad es sacīju: Kungs Dievs, mitējies jel! Kā Jēkabs varēs pastāvēt, jo viņš ir mazs. **6** Tad tas Tam Kungam bija žēl; ir tas nenotiks, - sacīja Tas Kungs Dievs. **7** Atkal viņš

man šādu lietu lika redzēt, un redzi, Tas Kungs stāvēja uz stāva mūra, un lote(svina svērtenis) bija Viņa rokā. **8** Un Tas Kungs sacīja uz mani: ko tu redzi, Amos? Tad es sacīju: loti. Tad Tas Kungs sacīja: redzi, Es pielikšu loti vidū Maniem Israēla ļaudīm, un viņus vairs netaupišu; **9** Bet īzaka elku kalni taps iznīcināti, un Israēla svētās vietas taps nopostītas, un Es celšos pret Jeroabeama namu ar zobenu. **10** Tad Amacīja, Bēteles priesteris, sūtīja pie Jeroabeama, Israēla kēniņa, un sacīja: Amos ceļ dumpi pret tevi Israēla nama vidū, zeme nevar panest visus viņa vārdus. **11** Jo tā saka Amos: Jeroabeams nomirs caur zobenu, un Israēls vešus no savas zemes taps aizvests. **12** Un Amacīja sacīja uz Amosu: tu redzētāj, ej, bēdz uz Jūda zemi, un ēd tur savu maizi, **13** Un sludini tur, bet Bētelē tev joprojām vairs nebūs sludināt, jo te ir kēniņa svētā vieta, un te ir valsts pilsēta. **14** Tad Amos atbildēja un sacīja uz Amacīju: es neesmu pravietis nedz pravieša dēls, bet es esmu lopugans un lasu meža viģes; **15** Bet Tas Kungs mani nēmis no ganāmā pulka, un Tas Kungs uz mani sacījis: ej, sludini Maniem Israēla ļaudīm. **16** Nu tad, klausī Tā Kunga vārdu! Tu saki: nesludini pret Israēli un nemāci pret īzaka namu. **17** Tādēļ, tā saka Tas Kungs: tava sieva pilsetā taps par mauku, un tavi dēli un tavas meitas kritis caur zobenu, un tu zeme taps mērota un izdalīta, un tu mirsi nešķistā zemē, un Israēls vešus no savas zemes taps aizvests.

8 Tas Kungs Dievs man šādu lietu lika redzēt, un raugi, tur bija kurvis ar vasaras augļiem. **2** Un Viņš sacīja: ko tu redzi, Amos? Un es sacīju: kurvi ar vasaras augļiem. Tad Tas Kungs uz mani sacīja: gals ir nācis maniem Israēla ļaudīm, Es tos vairs netaupišu. **3** Un Dieva nama dziesmas tai dienā taps par kaukšanu, saka Tas Kungs Dievs; tur būs daudz nomirušas miesas, ikkatrā vietā tās klusī taps nomestas. **4** Klausiet šo vārdu, jūs, kas aprijat nabagu un izdeldat bēdu ļaudis tai zemē, **5** Un sakāt: kad jaunais mēnessis pāries, ka labību pārdodam? Un svētdiena, ka labības klētis varam atdarīt un mazāku darām ēfu un sēkeli lielāku, viltīgi pārgrozīdam i svaru? **6** Ka tos mazos varam pirkst par naudu un tos nabagus par pāri kurpjum, tad pelus pārdomis par labību. **7** Tas Kungs ir zvērējis pie Jēkaba goda: Es visus viņu darbus neaizmirišu nemūžam. **8** Vai šādas lietas dēļ zemei nebūs kustināties, un visiem iedzīvotājiem iekš tās nebūs bēdāties? Tā visai uzplūdīs kā upe un plūdīs un nosiks kā Ēģiptes upe. **9** Un notiks tai dienā saka Tas Kungs Dievs, tad Es saulei likšu noiet dienas vidū un aptumšošu zemi pašā gaismā. **10** Un Es pārvērtīšu jūsu svētkus par bēdām un visas jūsu dziesmas par vaimanām, un uz visiem gurniem likšu maisu un uz višām galvām pleiķi(noskūt galvu), un Es likšu bēdāties kā par vienīgo dēlu, un gals būs rūgta diena. **11** Redzi, dienas nāk, saka Tas Kungs Dievs, ka es badu sūtišu tai zemē, ne badu pēc maizes un ne tvīkšanu pēc ūdens, bet klausīt Tā Kunga vārdu. **12** Un tie skraidīs no vienas jūras līdz otrai, un tecēs apkārt no ziemeļa puses līdz rīta pusei Tā Kunga vārdu meklēt, bet neatradīs. **13** Tai dienā skaistās jaunavas un jaunekļi apgābīs no tvīkšanas, **14** Kas pie Samarijas nozieguma zvērē un saka: tik tiešām kā tavs Dievs dzīvo, Dan, tik tiešām kā tas celš uz Bēršebu! Un tie kritīs un vairs necelsies.

9 Es redzēju To Kungu stāvam pār altāri, un Viņš sacīja: sit uz (pilāra) kroni, ka stenderi trīc, un sit tos uz pusēm uz visu viiju galvām! Un Es nokaušu ar zobenu, kas no viņiem atliek; kas no viņiem bēg, tas neizbēgs, un kas no viņiem skrien, tas neizglābsies. **2** Jebšu tie ieraktos ellē, taču Mana roka tos dabūs no turienes, un jebšu tie uzķāptu debesīs, taču Es tos no turienes nometišu. (**Sheol h7585**) **3** Un jebšu tie apslēptos Karmela virsgalā, taču Es dzīšos pakal un tos no turienes atvedīšu. Un jebšu tie priekš Manām acīm apslēptos jūras dziļumā, taču Es no turienes čūskai pavēlēšu, un tā viņiem iedzels. **4** Un jebšu tie cietumā ietu savu ienaidnieku priekšā, taču Es zobenam pavēlēšu, un tas tos nokaus, un Es Savu aci pret tiem pacelšu par jaunu un ne par labu. **5** Jo Tas Kungs Dievs Cebaot, kad Viņš zemi aizskar, tad tā izkūst, un visi iedzīvotāji tur bēdājās, un tā uzplūst kā upe un nosīkst kā Ēģiptes upe. **6** Viņš savu mājokli taisa debesīs un stiprina savu dzīvokli virs zemes, Viņš sauc jūras ūdeni un to izlej pa zemes virusu, - Kungs ir Viņa vārds. **7** Vai jūs Man neesat kā Moru bērni, jūs Israēla bērni? saka Tas Kungs. Vai Es Israēli neesmu izvedis no Ēģiptes zemes un Filistus no Kaftora un Sīriešus no Kīras? **8** Redzi, Tā Kunga Dieva acis (skatās) uz šo grēcīgo valsti, un Es to izdeldu no zemes virusas, jebšu Es Jēkaba namu visai(pilnīgi) neizdeldēšu, saka Tas Kungs. **9** Jo redzi, Es pavēlēšu un sījāšu Israēla namu starp visiem pagāniem, tā kā (sēkla) top sījāta sietā, un neviens graudiņš nekrīt pie zemes. **10** Caur zobenu visi grēcinieki Manā tautā nomirs, kas saka: jaunums mums kļāt nenāks un mums neuzies. **11** Tai dienā Es atkal uzcelšu Dāvida sagruvušo dzīvokli un aptaisīšu viņa šķirbas ar sētu, un kas pie tā ir salauzīts, to Es atkal uztaisīšu un to uzcelšu kā vecos laikos, **12** Ka tie iemantos, kas no Edoma atlicis, un visus pagānus, kas pēc Mana Vārda taps nosaukti, saka Tas Kungs, un tas šo dara. **13** Redzi, dienas nāk, saka Tas Kungs, ka arājs panāks plāvēju, un vīna ķekaru minējs sēklas sējēju un kalni pilēs no salda vīna, un visi pakalni plūdīs. **14** Un Es savus Israēla ļaudis atkal pārvedīšu no cietuma, un tie uztasīs izpostītās pilsētas un tur dzīvos un dēstīs vīna dārzus un dzers viņu vīnu un kops dārzus un ēdīs viņu augļus. **15** Un Es tos dēstišu viņu zemē, un tie vairs netaps izrauti no savas zemes, ko Es tiem esmu devis, saka Tas Kungs, tavs Dievs.

Obadjas

1 Obadijas parādišana. Tā saka Tas Kungs Dievs par Edomu. Mēs esam vēsti dzirdējuši no Tā Kunga, un vēstnesis ir sūtīts starp pagāniem: ceļaties! Tad celsimies pret viņu karā. **2** Redzi, Es tevi esmu mazu darījis starp tiem pagāniem, tu esi ļoti nicināts. **3** Tava sirds lielība tevi pievīlusi; tu dzīvo klints alās, savos augstos dzīvokļos, un saki savā sirdī: kas mani nometīs pie zemes? **4** Jebšu tu celtos kā ērglis, un jebšu tu savu ligzdu taisītu starp zvaigznēm, taču Es tevi no turienes nometīšu, saka Tas Kungs. **5** Kad zagļi vai laupītāji pie tevis nakti būtu nākuši, (ak, kā tu esi izdeldēts!) vai tie nebūtu zugūši savu tiesu? Kad vīna lasītāji pie tevis būtu nākuši, vai tie kādas vīna stīgas nebūtu atlinājusi? **6** Kā Īsava (mantas) ir izmeklētas un viņa apslēptās lietas izvaicātas! **7** Visi tavi biedri tevi izdzēzen no savām robežām ārā, tavi draugi tevi pievīl un pārvar; kas tavu maizi ēd, tie tevi ievaino. Saprašanas pie viņa nav. **8** Vai tas nenotiks tai dienā, saka Tas Kungs, ka Es iznīcināšu tos gudros no Edoma un saprašanu no Īsava kalniem? **9** Tavi varenie, Tēman, baiļosies, lai ikviens no Īsava kalniem top izdeldēts kaujā. **10** Tā varas darba dēļ, ko tu savam brālim Jēkabam esi padarījis, kauns tevi apsegs, un tu tapsi izdeldēts mūžīgi. **11** Tai dienā, kad tu viņam stāvēji preti, tai dienā, kad naidnieki viņa spēku aizveda cietumā un svešinieki iegāja pa viņa vārtiem un meslus meta par Jeruzālemi, tad tu arīdzan biji kā viens no tiem. **12** Bet tev vairs ar prieku nebūs redzēt sava brāļa dienu, viņa nelaimes dienu, nedz liksmoties par Jūda bērniem viņu bēdu dienā, nedz lepoties ar savu muti bailibas dienā. **13** Neej pa Manu ļaužu vārtiem viņu nelaimes dienā, nedz skaties uz viņu ļaunumu viņu posta dienā, nedz izstiep (rokas) pēc viņu mantām viņu bēdu dienā. **14** Nestāvi uz ceļa jūtīm, viņu bēglus izdeldēt, nedz nodod viņu atlikušos bēdu dienā. **15** Jo Tā Kunga diena ir klāt pār visiem pagāniem. Tā kā tu esi darījis, tāpat tev darīs, tavi darbi atgriezīsies uz tavu galvu. **16** Jo kā jūs esiet dzēruši (Manu dusmu kausu) uz Mana svētā kalna, tā visi pagāni dzers bez mitēšanās, it tiešām tie dzers un plītēs, un būs tā kā tie tur nebūtu bijuši. **17** Bet uz Ciānas kalna būs izglābšana, un tas būs par svētumu, un tie no Jēkaba nama iemantos savas tiesas. **18** Un Jēkaba nams būs uguns, un Jāzepa nams liesma, un Īsava nams būs par rugājiem, un tie pret tiem iedegsies un tos aprīs, tā ka Īsava namam neviens neatlikis, jo Tas Kungs to ir runājis. **19** Un tie no dienas vidus iemantos Īsava kalnus, un kas ieļejā dzīvo, iemantos Fīlistus, un tie iemantos Efraīma lauku un Samarijas lauku, un Benjamīns Gileādu. **20** Un tie aizvestie no Israēla bērnu kara spēka iemantos to, kas Kanaāniešiem piederēja līdz Sareptai, un tie aizvestie no Jeruzālemes, kas ir Sefaradā, iemantos tās pilsētas pret dienvidiem. **21** Un pestītāji celsies uz Ciānas kalna, tiesāt Īsava kalnus, un valstība piederēs Tam Kungam.

Jonas

1 Tā Kunga vārds notika uz Jonu, Amitajus dēlu, sacīdams:
2 Celies, ej uz Ninivi, to lielo pilsētu, un sludini pret to, jo viņas bezdievība ir uzkāpusi Manā priekšā. **3** Bet Jona cēlās, bēgt no Tā Kunga vaiga uz Taršišu; un viņš nogāja uz Joppi un tur atrada laivu, kas gāja uz Taršišu, un nodeva maksu un kāpa iekšā, ar tiem braukt uz Taršišu, nost no Tā Kunga vaiga. **4** Bet Tas Kungs lika nākt lielam vējam jūrā, un liela vētra cēlās jūrā, tā ka tā laiva taisījās lūst. **5** Tad tie laivnieki bijās un kliedza ikviens uz savu dievu un meta tos rīkus, kas laivā bija, jūrā, laivu atvieglināt no tiem. Bet Jona bija nogājis laivas apakšā un gulēja cietā miegā. **6** Tad laivas virsnieks pie viņa nāca un uz viņu sacīja: ko tu guli? Celies, piesauk savu Dievu, varbūt ka tas Dievs mūs pieminēs, ka mēs neejam bojā. **7** Un tie sacīja cits uz citu: iesim, metsim meslus(lozes), lai zinām, kura dēļ šis ļaunums mums uziņat? Un kad tie mesloja, tad Jona tapa iežimēts. **8** Tad tie uz viņu sacīja: saki mums jel, kādēļ šis ļaunums pār mums nāk? Kāds tavs amats un no kurienes tu nāci? Kura ir tava zeme, un no kurās tautas tu esi? **9** Tad viņš uz tiem sacīja: es esmu Ebrejs un bistro To Kungu, to debes' Dievu, kas jūru un sausumu radījis. **10** Tad tie vīri bijās ar lielu bijāšanu un uz viņu sacīja: kā tu tā esi darījis? Jo tie vīri zināja, ka viņš no Tā Kunga vaiga bēga, jo viņš tiem to bija stāstījis. **11** Un tie uz viņu sacīja: ko lai mēs ar tevi darām, ka jūra mums nostājās? Jo jūra palika arvienu briesmīgāka. **12** Un viņš uz tiem sacīja: nemiet mani un metiet mani jūrā, tad jūra jums nostāsies; jo es zinu, ka šī lielā vētra pār jums nāk manis dēļ. **13** Bet tie vīri aīreja un gribēja laivu vest malā, bet tie neiespēja, jo jūra palika arvienu briesmīgāka. **14** Tad tie piesauca To Kungu un sacīja: ak Kungs, lai jel mēs neejam bojā šā vīra dvēseles dēļ, un nepielīdzini mums nenoziedzīgas asinis, jo Tu, Kungs, esi darijis, kā Tev bija pa prātam. **15** Un tie ņēma Jonu un viņu iemeta jūrā; tad jūra nostājās no savas kaukšanas. **16** Tad tie vīri bijās To Kungu ar lielu bijāšanu un upurēja Tam Kungam upurus un solija solijumus. **17** Un Tas Kungs sūtīja lielu zīvi, Jonu aprīt, un Jona sabija tās zīvs vēderā trīs dienas un trīs naktis.

2 Un Jona pielūdza To Kungu, savu Dievu, no zīvs vēdera
2 Un sacīja: es piesaucu To Kungu savās bēdās, un Viņš man atbildēja, es kliedzu no elles vēdera, un Tu klausīji manu balsi. (*Sheol h7585*) **3** Tu mani nometi dzīlumā, jūras apakšā, un ūdens mani apstāja, visi Tavi plūdi un Tavi vilpi gāja pār mani pāri. **4** Tad es sacīju: es esmu atmests no Tavām acīm, tomēr es atkal skatīšu Tavu svēto namu. **5** Ūdens mani apstāja līdz pašai dvēselei, dzīlumi mani apkampa, ašķi apsedza manu galvu. **6** Es nogrimu pie kalnu pamatiem, zeme savas durvis pār mani bija aizdarījusi mūžigi, bet Tu manu dzīvību esi izvedis no posta, Kungs, mans Dievs. **7** Kad mana dvēsele iekš manis izsamišējās, tad es pieminēju To Kungu, un mana lūgšana nāca pie Tevis Tavā svētā namā. **8** Kas turas pie viltīgas nelietības tie zaudē savu žēlastību. **9** Bet es Tev upurēšu ar pateicības balsi; ko esmu solījis, to es maksāšu. Pie Tā Kunga ir pestīšana. **10** Un Tas Kungs runāja uz to zīvi, un tā izvēma Jonu malā.

3 Un Tā Kunga vārds notika otru reizi uz Jonu sacīdams:
2 Celies, ej uz Ninivi, to lielo pilsētu, un sludini pret viņu to sludināšanu, ko Es tev sacišu. **3** Tad Jona cēlās un gāja uz Ninivi pēc Tā Kunga vārda. Bet Ninive bija liela Dieva pilsēta treju dienu gājumu. **4** Un Jona sāka pilsētā iet vienas dienas gājumu un sludināja un sacīja: vēl četrdesmit dienas, tad Ninive taps apgāzta. **5** Tad Ninives ļaudis ticēja uz Dievu un izsauga gavēni un apgērbās ar maisiem, gan lieli, gan mazi. **6** Un kad tas vārds Ninives kēniņa priekšā nāca, tad viņš cēlās no sava goda krēsla un nolika savas kēniņa drēbes no sevis un apvilka maisu un apsēdās pelnos. **7** Un viņš lika izsaukt un sludināt Ninivē kēniņa un viņa lielkungu pavēli: lai ne cilvēks, ne lops, ne vērsis, ne avs nekā nebauda, lai neiet ganos un nedzer ūdeni. **8** Bet cilvēki un lopi lai sedzās ar maisiem un Dievu gauži piesauc, un lai tie atgriežas ikviens no sava ļaunā ceļa un no tā varas darba, kas viņu rokās. **9** Varbūt ka Dievs atgriežīsies, un Viņam būs ūzī un atkāpsies no Savas dusmības karstuma, ka mēs neejam bojā. **10** Un Dievs redzēja viņu darbus, ka tie atgriežās no sava niknā ceļa, un Dievam palika ūzī viss tas ļaunums, ko Viņš bija runājis, tiem darīt, un to nedarīja.

4 Tas rieba Jonam ar gaužu riebšanu, un viņa dusmība iedegās. **2** Un viņš pielūdza To Kungu un sacīja: ak Kungs, vai es tā nesacīju, kad es vēl biju savā zemē? Tapēc es papriekš steidzos bēgt uz Taršišu, jo es zināju, ka Tu esi ūzīgs un ūzīsirdīgs Dievs, lēnprātīgs un no lielas ūzelastības, kam paliek ūzī par to ļaunumu. **3** Tad nu, Kungs, nēm manu dvēseli no manis, jo man ir labāki mirt nekā dzīvot. **4** Bet Tas Kungs sacīja: vai tu gan dusmo pareizi? **5** Un Jona izgāja no pilsētas un apsēdās pret rīta pusi no pilsētas un tur sev taisīja būdiņu un apsēdās tur pavēni, tiekams redzētu, kas ar to pilsētu būs. **6** Tad Dievs Tas Kungs deva rīcinus stādu (ar lielām lapām); tas uzauga pār Jonu, lai viņam būtu ēna pār galvu un lai viņu atsvabinātu no viņa ļaunuma; un Jona priečājās par to rīcinus stādu ar lielu prieku. **7** Bet Dievs deva tārpū otrā dienā, kad saule uzlēcā, tas dūra to rīcinus stādu, ka tas nokalta. **8** Un kad saule uzlēcā, tad Dievs deva sausū rīta vēju, un saule spieda Jonam uz galvu, ka tas kļuva gurdens, un viņš savai dvēselei vēlēja mirt un sacīja: labāk man būtu mirt nekā dzīvot. **9** Tad Dievs sacīja uz Jonu: vai tev šķiet, ka tu pareizi dusmo par to rīcinus stādu? Un viņš sacīja: gan pareizi es dusmoju līdz pat nāvei. **10** Bet Tas Kungs sacīja: tev ir ūzī tā rīcinus stāda, pie kā tu neesi ne strādājis ne to audzinājis, kas vienā nakti cēlies un vienā nakti nozudis. **11** Un Man nebija ūzīlot to lielo pilsētu Ninivi, kur iekšā daudz vairāk nekā simts un divdesmit tūkstoši cilvēku, kas nezin izšķirt labo no kreisās rokas, un daudz lopu?

Michas

1 Šis ir Tā Kunga vārds, kas noticis uz Mihu, to Marezieti, Jotama, Ahazs, Hizkijas, Jūda kēniņu, dienās, ko viņš redzējis par Samariju un Jeruzālemi. **2** Klausāties, tautas visas, nēm vērā, zeme un viss, kas tur iekšā, jo Tas Kungs Dievs pret jums būs liecinieks, Tas Kungs no Sava svētā nama. **3** Jo redzi, Tas Kungs iziet no Savas vietas, viņš nolaižas un stāv uz zemes augstumiem, **4** Un kalni apakš Viņa izkūst, un ieļejas izšķist kā vasks uguni, kā ūdens, kas gāžas uz leju. **5** Šo visu Viņš darīs Jēkaba nozieguma dēļ un Israēla bērnu grēku dēļ. Bet kur ir Jēkaba noziegums? Vai ne Samarijā? Un kur ir Jūda elku altāri? Vai ne Jeruzāleme? **6** Tāpēc Es Samariju darīšu par akmeni kopu laukā, par vīna dārzu, un Es viņas akmenus nogāžuši ieļeja un atklāšu viņas pamatus. **7** Un visi viņas dievekļi taps sadauzīti, un visas viņas mauku dāvanas taps sadedzinātas ar uguni, un visus viņas elkdievus Es darīšu par tuksnesi; jo tie ir sakrāti no mauku algas, un paliks atkal par mauku algu. **8** Par to man jābēdājas un jāraud, es iešu aplauptīs un kails, es sākšu kaukt kā šakāļi un gaust kā jauni strausi. **9** Jo viņas mocības ir nāvīgas, jo tās ir nākušas līdz Jūdam, un stiepjās līdz manu ļaužu vārtiem, līdz Jeruzālemei. **10** Nesludinājet to Gātā, neraudiet tik gauži, vārtaties pīšlos pīšu namā, **11** Aizej Šafiras iedzīvotāja, bezkaunīgi atsegta! Caēnanas iedzīvotāja neiziet; žēlošana Betecelē nestājās; **12** Jo Marotas iedzīvotāja noskumst par to (zudušo) labumu, ka ļaunums no Tā Kunga ir nācis līdz Jeruzālemes vārtiem. **13** Jūdz zirgus ratos, Lakisas iedzīvotāja; še ir grēku iesākums Ciānas meitai, ka iekš tevis Israēla noziegumi ir atrasti. **14** Tādēļ sūti dāvanas uz Gatas Marezeti. Aksības nami Israēla kēniņiem paliks par meliem. **15** Es tev vēl reiz atvedīšu mantinieku, Marezas iedzīvotāja; uz Adulamu aizies Israēla gods. **16** Nodzeni sev galvu pliku savu mīlo bērnu dēļ, dari savu pleiķi platu kā (maitu)lijai, tāpēc ka tie no tevis ir aizvesti.

2 Ak vai, tiem, kas domā netaisnību un sataisa ļaunumu uz savām cisām; rīta gaismā tie to izdara, jo viņu roka to iespēj. **2** Un tie iekāro tīrumus un tos laupa, un namus, un tos paņem; tā tie dara varas darbu pie vīra un viņa nama, pie cilveka un viņa mantas. **3** Tādēļ Tas Kungs tā saka: redzi, Es domāju ļaunu mu pret šo cilti, no tā jūs savus kaklus neizvilksiet un nestaiķāsiet tik grezni; jo laiks ir launs. **4** Tai dienā cels sakāmu vārdu par jums un gauži žēlosies: „tas noticis”, sacīs: „mēs pavism postīti! Manu ļaužu tiesa top izmita; kā Viņš man to atrauj! Atkāpējiem Viņš izdala mūsu tīrumus.” **5** Tāpēc tev nebūs nevienna, kas tev zemi mēros un dalīs Tā Kunga draudzē. **6** „Nesludinājīt!” Tā tie sludina. Ja tiem nesludinās, tad negods nezudīs. **7** Tu, ko sauc par Jēkaba namu, vai tad Tas Kungs nepacietīgs? Vai tādi ir viņa darbi? Vai Mani vārdi nav laipnīgi tam, kas staigā, kā piederās? **8** Bet nesen Mani ļaudis cēlās kā ienaidnieki; jūs laupāt no apģērba mēteli tiem, kas mierīgi iet garām un nemeklē kara. **9** Jūs izdzēnāt Manu ļaužu sievas no viņu skaistiem namiem, jūs atņemat viņu bērniņiem Manu glītumu mūžam. **10** Ceļaties un ejat projām, jo šī zeme jums nebūs par dusu tās nešķīstības dēļ, kas pavism maitāt samaitā. **11** Ja es būtu tāds vīrs, kas pēc

vēja un viltības grābstās un melotu, ja es tev sludinātu par vīnu un dzērienu, tad es būtu pravietis priekš šiem ļaudim. **12** Pulcināt Es tevi sapulcināšu, Jēkab, lasīt Es salasišu kopā Israēla atlikušo, Es tos kā avis likšu stiprā kūti, kā ganāmu pulku viņu laidaros, - tur no cilvēkiem rībēs. **13** Lauzējs staigās viņu priekšā, tie lauzīs iekšā un ieies pa vārtiem un atkal izies tur ārā, un viņu kēniņš tiem ies priekšā, un Tas Kungs būs viņu vadonis.

3 Un es sacīju: „Klausāties jel, Jēkaba virsnieki un Israēla nama valdnieki: Vai jums nepiekrit tiesu zināt? **2** Jūs ienistat labu un mīlojat ļaunu, jūs tiem noplēšat ādu un galu no viņu kauliem. **3** Tiešām tie ir, kas ēd Manu ļaužu galu un tiem nodirā ādu un satricē viņu kaulus un pa gabaliem saliek tā kā podā un kā galu katlā.” **4** Tad tie brēks uz To Kungu, bet Viņš tos nepaklausīs, Viņš tanī laikā Savu vaigu no viņiem apslēps, tā kā viņu darbi bijuši ļauni. **5** Tā saka Tas Kungs pret tiem praviešiem, kas Manus ļaudis maldina, kas izsauc mieru, kad viņu zobiem ir ko kost; bet kas viņiem nekā nedod mutē, pret to viņi sludina karu: **6** „Nakts pār jums metīsies parādišanu vietā, un tumsa būs pār jums zīlēšanas vietā, un saule noies pār šiem praviešiem, un diena taps melna pār viņiem. **7** Un pareģi taps kaunā, un zilnieki nosarks, un tiem visiem būs aptīt savu muti, jo Dieva atbildes nebūs.” **8** Bet es esmu pilns spēka no Tā Kunga Gara un pilns tiesas un sirds drošības, pasludināt Jēkabam viņa pārkāpumu un Israēlim viņa grēkus. **9** Klausiet jel šo, Jēkaba nama virsnieki un Israēla nama valdnieki, kam taīsnība ir riebīga un kas pārgrozāt visu patiesību, **10** Un uztaisāt Ciānu ar asinīm un Jeruzālemi ar netaisnību. **11** Viņas virsnieki tiesā par dāvanām, un viņas priesteri māca par algu, un viņas pravieši zīlē par naudu, tomēr tie palaujas uz To Kungu un saka: “Vai Tas Kungs nav mūsu vīdū? Mums ļaunums neuzies.” **12** Tāpēc jūsu dēļ Ciāna taps arta kā tīrums, un Jeruzāleme paliks par akmeni kopu un šī nama kalns par meža kalnu.

4 Un notiks pastara laikā, tad Tā Kunga nama kalns stāvēs pāri pār visiem kalniem un būs paaugstināts pār pakalniem. **2** Un tautas tur plūdis un daudz pagāni tur noies un sacīs: „Nāciet, ejam augšā uz Tā Kunga kalnu un uz Jēkaba Dieva namu, ka Viņš mums māca Savus celus, un mēs staigājam Viņa tekās”, jo no Ciānas izies mācība un Tā Kunga vārds no Jeruzālemes. **3** Un Viņš tiesās lielas tautas un sodis varenus pagānus it tālu, un tie pārkals savus zoberus par lemesiem un savus šķepus par cirpēm (ecešām), tauta pret tautu nepacels zobenu un vairs nemācīses karot, **4** Bet tie sēdēs ikviens apakš sava viņa koka un apakš sava viņes koka, un nebūs neviena, kas tos iztrūcinās, jo Tā Kunga Cebao tute to runājusi. **5** Jo visas tautas staigā ikvienna sava dieva vārdā, bet mēs staigāsim Tā Kunga, sava Dieva, vārdā mūžīgi mūžam. **6** „Tai dienā,” saka Tas Kungs, „Es sapulcināšu, kas klibo, un salasišu, kas aizdzīs, un ko Es biju mocījis, **7** Un Es darīšu, ka klibajam būs atlikums un ka aizdzītais paliks par varenu tautu, un Tas Kungs būs kēniņš pār tiem Ciānas kalnā no šā laika un mūžīgi mūžam. **8** Un tu ganības torni, Ciānas meitas stiprums, pie tevis nāks un tev tiks tā pirmā valdība, Jeruzālemes meitas valstība.” **9** Nu tad, kāpēc tu brēc ar tādu brēkšanu? Vai tev nav kēniņa? Vai tavs padoma devējs

gājis bojā, ka tevi sāpes sagrābušas, kā dzemdētāju? **10** Ciet jel un vaidi, Ciānas meita, kā dzemdētāja. Jo nu tu gan iziesi no pilsētas ārā un dzīvosi laukā un iesi uz Bābeli, bet tur tu tapsi izglābtā, tur tevi Tas Kungs izpestis no tavu ienaidnieku rokas. **11** Nu gan daudz pagānu pret tevi sapulcināti un saka: lai viņa top sagānīta, lai mūsu acis (prieku) redz pie Ciānas. **12** Bet tie nezin Tā Kunga domas un nesaprot Viņa padomu, ka Viņš tos sakrājis kā kūlišus piedarbā. **13** Celiess un kul, Ciānas meita, jo Es tavu ragu darišu par dzelzi un tavus nagus par varu, un tu sakulsi daudz tautas; tad es Tam Kungam nosvētišu, ko viņi laupījuši, un viņu padomu visas pasaules Valdītājam.

5 Nu tad pulcējies, pulku meita; viņi pret mums apmetīsies. Tie ar rīksti sitiš Israēla soģi vaigā. **2** Un tu Bētleme Efrata, jebšu tu esi maza starp tiem tūkstošiem no Jūda, no tevis Man izies (Tas), kas būs Valdnieks iekš Israēla, un kura iziešana ir no iesākuma, no mūžīgām dienām. **3** Tādēļ Viņš tos nodos līdz tam laikam, kur dzemdētāja dzemēs. Tad viņa atlikušie brāļi atgriezīsies pie Israēla bērniem. **4** Un Viņš stāvēs un ganīs Tā Kunga spēkā, ar Tā Kunga, sava Dieva, vārda augstību. Un tie dzīvos, jo nu Viņš taps liels līdz pasaules galiem. **5** Un šis būs miers. Kad Asurs nāks mūsu zemē un ieies mūsu pilis, tad mēs pret to iecelīsim septiņus ganus un astoņus cilvēku virsnieku. **6** Tie noganīs Asura zemi ar zobenu un Nimroda zemi viņas vārtos. Tā Viņš mūs izglābs no Asura, kad tas nāks mūsu zemē, un kad ieies mūsu robežās. **7** Un Jēkaba atlikums būs daudz tautu starpā kā rasa no Tā Kunga, kā lietus lāses uz zāles, kas negaida uz nevienu nedz cerē uz cilvēka bērnu. **8** Tiešām, Jēkaba atlikums būs pagānu starpā, daudz tautu vidū, kā lauva starp meža zvēriem, kā jauns lauva starp avju ganāniem pulkiem, kas ielauzies samīn un saplosa, un nav glābēja. **9** Tava roka būs paaugstināta pār taviem pretiniekim, un visi tavi ienaidnieki taps izdēldēti. **10** "Un notiks tai dienā", saka Tas Kungs, "ka Es izdeldēšu tavus zirgus no tava vidus un iznīcināšu tavus ratus. **11** Un Es izdeldēšu tavas zemes pilsētas un nolauzišu visas tavas stiprās vietas. **12** Un Es izdeldēšu buršanu no tavas rokas, ka zilnieki pie tevis vairs nebūs. **13** Un Es izdeldēšu tavus dievekļus un tavus elkudievu stabus no tava vidus, un tu nemetīsies zemē priekš savu roku darba. **14** Es izraušu tavas ašeras no tava vidus un iznīcināšu tavas pilsētas. **15** Un Es atriebšos ar dusmību un bardzību pie tiem pagāniem, kas neklausa."

6 Klausāties jel, ko Tas Kungs saka: "Celiess, tiesājies ar kalniem, un pakalni lai dzird tavu balsi." **2** Klausāties, kalni, Tā Kunga tiesāšanos un jūs stiprie zemes pamati, jo Tam Kungam ir tiesas lieta ar Saviem ļaudīm, un Viņš grib tiesāties ar Israēli. **3** "Ak Mana tauta, ko Es tev esmu darijis? Ar ko Es tevi esmu apgrūtinājis? Atbildi Man! **4** Gan Es tevi esmu izvedis no Ēģiptes zemes un tevi izpestījis no vergu nama un tavā priekšā sūtījis Mozu un Āronu un Mirjamu. **5** Mana tauta, piemini jel, ko Balaks, Moaba kēnenīš, izdomāja, un ko Bileāms, Peora dēls, viņam atbildēja, no Sītimas līdz Gilgalai, lai tu atzīsti Tā Kunga taisnību." **6** Ar ko es iešu pretī Tam Kungam? Kā zemošos tā augstā Dieva priekšā? Vai iešu Viņam pretī ar dedzināniem upuriem, ar gada veciem teljiem. **7** Vai Tam Kungam būtu labs prāts pie

tūkstošiem auniem? Vai pie desmit tūkstošām eļļas upēm? Vai došu savu pirmdzimto par savu noziegumu, savas miesas augļi par savas dvēseles grēkiem? **8** Viņš tev, cilvēks, darijis zināmu, kas labs, un ko Tas Kungs no tevis prasa: tikai taisnību darīt, žēlastību milēt un pazemīgi stāgāt sava Dieva priekšā. **9** Tā Kunga balss sauc pilsētai un gudrība ir Tavu Vārdu bīties: "Klausies to rīkstī(zizli) un Kas to draud. **10** Vai bezdievīga namā vēl paliek netaisnas mantas un tā sasodītā mazā ēfa? **11** Vai nenoziedzīgs būšu pie bezdievīga svara un pie maisa ar viltīgiem svara akmeņiem? **12** Viņas bagātie piepildās ar varas darbu, un viņas iedzīvotāji runā melus, un viņu mēle ir viltīga viņu mutē! **13** Tādēļ arī Es tevi ievainošu, un tevi sitišu un postišu tavu grēku dēļ. **14** Tu ēdisi, bet nepieēdīsies, un tavs vēders būs tukšs; un ko tu nesi, to tu neaiznesīsi, un ko tu aiznesīsi, to es nodošu zobenam. **15** Tu sēsi, bet nepļausi, tu misi eļļas ogas, bet ar eļļu nesvaidīsies, un jaunu viņu(darināsi), bet vīna nedzversi. **16** Jo tur cienī Omrus ieradumu un visus Ahaba nama darbus, un jūs stāgājat viņu padomos. Tādēļ Es tevi nodošu par postu un viņas iedzīvotājus par apsmieklu, un jūs nesisiet Manu ļaužu negodu."

7 Vai man, jo es esmu, kā kad koku augļi sakrāti, kā kad vīna ogas otru reiz nolasītas; neviena ķekara ko ēst, neviens agrinās viģes, kas manai dvēselei gribās. **2** Dievbijigie iznīkuši no zemes, un taisna nav cilvēku vidū; tie visnotāl glūn uz asinīm, cits citam tie met tiklus. **3** Abām rokām tie dara jaunu cik spēdamī; valdnieks prasa un soģis tiesā par maksu, un lielskungs izrunā savas sirds kārību, un tā tie to sapin. **4** Tas labākais no tiem ir kā ērkšķis, un tas taisnākais kā ērkšķu krūms. Tavu sargu diena, tava piemeklēšana nāk - tad tie būs izsamisuši. **5** Neticat tuvākam un nepāļaujaties uz draugu; pasargi savas mutes durvis priekš tās, kas guļ tavā klēpi. **6** Jo dēls nicina tēvu, meita celās pret savu māti, vedekla pret savu vīru māti, cilvēka ienaidnieki ir viņa pašā mājas ļaudis. **7** Bet es cerēšu uz To Kungu, es gaidīšu uz Dievu, savu Pestītāju; mans Dievs mani paklausīs. **8** Nepriecājies, mana ienaidniece! Kad es esmu kritis, es atkal celšos; kad es sēzu tumsībā, tad Tas Kungs ir mans gaišums. **9** Es nesišu Tā Kunga dusmību, jo es pret Viņu esmu grēkojis, tiekams Viņš iztiesās manu tiesas lietu un man nesīs tiesu. Viņš mani vedišs gaismā, es redzēšu ar prieku Viņa taisnību. **10** Un mana ienaidniece to redzēs un taps apsegta ar kaunu, - kas uz mani saka: kur ir Tas Kungs, tavs Dievs? Manas acis redzēs, ka viņu samīs kā dubļus ielā. **11** Nāks diena, tad tavi mūri taps uzcelti, tanī dienā robeža tālu sniegsies. **12** Tanī dienā pie tevis nāks no Asura un Ēģiptes pilsētām, un no Ēģiptes līdz lielupei, un no vienas jūras līdz otrai un no viena kalna līdz otram. **13** Bet zeme taps postā savu iedzīvotāju dēļ, viņu darba augļu dēļ. **14** Tu tad gani Savus ļaudis ar Savu zizli, Savas mantības ganāmo pulku, kas savrup dzīvo Karmela mežā; lai tie gana pa Basanu un Gileādu tā kā vecos laikos. **15** Es tiem likšu brīnumus redzēt, kā tanīs dienās, kad jūs izgājāt no Ēģiptes zemes. **16** Pagāni to redzēs un taps kaunā ar visu savu varu, tie roku liks uz muti, viņu ausis taps kurlas. **17** Tie laizis pišķus kā čūska, kā zemes tārpī tie trīcēs savās pilīs, tie bīsies To Kungu, mūsu Dievu, un baiļosies no Tevis. **18** Kur ir tāds Dievs kā Tu? Kas piedod noziegumu un pamet pārkāpumu

Savas mantības atlikušiem; Viņš nepatur Savu dusmību mūžīgi, jo Viņam ir labs prāts ūzēlot. **19** Viņš atkal par mums apžēlosies, Viņš deldēs mūsu noziegumus. Tiešām, Tu visus viņu grēkus metīsi jūras dzīlumos. **20** Jēkabam Tu parādīsi uzticību, Ābrahāmam ūzelastību, ko mūsu tēviem esi zvērējis no vecām dienām.

Nachuma

1 Spriedums par Ninivi. Nakuma, tā Elkozieša, parādišanas grāmata. **2** Bargs Dievs un atriebējs ir Tas Kungs, Tas Kungs ir atriebējs un ļoti bargs, Tas Kungs ir atriebējs Saviem pretiniekim, un atmaksā Saviem ienaidniekiem. **3** Tas Kungs ir lēnprātīgs un liels spēkā, bet nepamat nesodītu; Tā Kunga celš ir viesuli un vētrā, un padebesī ir Viņa kāju pīšļi. **4** Viņš rāj jūru, un tā izsikst, Viņš izzāvē visas upes; Basana un Karmels vīst, arī Lībanus zaļums nokalst. **5** Kalni Viņa priekšā dreb, un pakalni izķūst, zeme trīc Viņa priekšā un pasaule un visi, kas tur dzīvo. **6** Kas pastāvē priekš Viņa dusmības, un kas pacelsies Viņa bardzības karstumā? Viņa dusmība ir izgāzta kā uguns, un akmens kalni no Viņa top sašķelti. **7** Tas Kungs ir labs, patvērums bēdu dienā, Viņš pazīst tos, kas uz Viņu paļaujas. **8** Bet ar lielu lielīem plūdiem Viņš iznīcinās viņas(Ninives) vietu, un tumsība vajās Savus(Viņa) ienaidniekus. **9** Ko jūs domājat pret To Kungu? Viņš darīs galu; bēdas divreiz necesīs. **10** Jo lai tie ir sapinušies kā ērkšķi un pilni kā mucas, tie taps pavism aprīti kā sausī rugāji. **11** No tevis(Ninive) ir izgājis, kas ļaunu domā pret To Kungu, nesās ar negantu padomu. **12** Tā saka Tas Kungs; jebšu tiem labi izdodas, un jebšu viņu ir daudz, taču tie taps nocirsti un būs pagalam. Es tevi(Jūda) gan esmu spaidījis, bet Es tevi vairs nespaidīšu. **13** Bet nu Es viņa jūgu no tevis salauzīšu un saraušu tavas saites, **14** Bet pret tevi Tas Kungs ir pavēlējis, ka no tava vārda vairs nebūs dzimums; no tava dieva nama Es izdeldēšu grieztas un lietas bildes; Es tev rakšu tavu kapu, jo tu esi viegls aistrasts. **15** Redzi, uz kalniem prieka vēstnešu kājas, kas mieru sludina; svēti savus svētkus, ak Jūda, maksā savus solījumus; jo tas negantais pie tevis vairs nenāks, viņš ir pavism izdeldēts.

2 Postītājs ceļas pret tevi, - sargi pili, lūko uz ceļu, stiprini gurnus un centies spēcīgi! **2** Jo Tas Kungs atkal uzceļ Jēkaba godību, tā kā Israēla godību, jo laupītāji tos aplaupījuši un maitājuši viņu vina stīgas. **3** Viņa varoņu priekšturamās bruņas ir sarkanas, viņa kara laudis purpurā ģerbušies, rati spīd kā uguns liesmas tai dienā, kad viņš apbrūnojās, un šķēpi top cilāti. **4** Rati rīb uz ielām, tie skraida gatvēs, viņu izskats ir kā uguns lāpas, tie laistās kā zibenī. **5** Viņš piemin savus varenos, tie klūp savā celā, tie steidzās uz mūriem un sataisa patvērumu. **6** Upju vārti ir atdariti, un pils iet bojā. **7** Un kēniņiene krīt kaunā un top aizvesta, un viņas kalpotājas vaid kā baloži un sit pie savām krūtim. **8** Jo Ninive bija kā ūdeņu ezers no tā laika, kad tā cēlusies. Bet tie bēg. Stāvat, stāvat! Bet neviens neskatas atpakaļ. **9** Laupāt sudrabu, laupāt zeltu, jo tur mantas bez gala un visādu dārgumu papilnam. **10** Posts un postaža un tuksnesis, sirds izķūst, ceļi dreb, un visi gurni gurst, un visi viņu vaigi nobāl. **11** Kur nu ir tas lauvu dzīvoklis un tā jauno lauvu ganība, kur tas lauva, tā lauvu māte ar tiem lauvu bērniem staigāja, un nebija, kas tos iztraucēja? **12** Bet tas lauvu laupīja gan priekš saviem bērniem un žaudza priekš tām lauvu mātēm, savas alas viņš pildīja ar laupījumu un savus dzīvokļus ar to, ko saplosīja. **13** Redzi, Es celšos pret tevi, saka Tas Kungs Cebaot; un sadedzināšu dūmos viņas ratus un zobens aprīs tavus lauvu bērnus, un

Es izdeldēšu tāvu laupījumu no zemes, un tāvu vēstnešu balsi vairs nedzīrdēs.

3 Ak vai, tai asins pilsētai, kas visa pilna melu un varas darbu; laupīšana tur nemītas. **2** Klau, pātagas plikšķ, riteņi rīb, zirgi skraida un rati rūc! **3** Jātnieki jāj, zobeni zib, šķēpi spīd! Bez skaita nokauto, pulkiem mirušo, bez gala liku, ka krīt pār liķiem. **4** Viss tas notiks caur tās dailās maukas, tās gudrās burves, lielo maucību, kas ar savu maukošanu tautas apmānījusi un ciltis ar savu buršanu. **5** Redzi, Es esmu pret tevi, saka Tas Kungs Cebaot, un Es atsegšu tavas (drēbju) viles tavā priekšā, un rādišu pagāniem tāvu plikumu un valstīm tāvu kaunu. **6** Es metišu uz tevi gānekļus un tevi sagānišu un likšu tevi par biedēkli, **7** Ka visi, kas tevi redz, no tevis bēgs un sacīs: Ninive ir postīta! Kam tās būs zēl? Kur man tev meklēt ieprīecinātājus? **8** Vai tu esi labāka nekā NoAmona, kas sēdēja pie upēm, kam visapkārt bija ūdeņi, kam jūra bija par stiprumu un jūra par mūri? **9** Moru(Etiopiešu) zeme bija viņas stiprums un Ēģipte bez gala, Puts un Libija tev bija par paligu. **10** Viņa arīdzan ir aizvesta un gājusi cietumā, arī viņas bērni ir nokauti visu ielu stūros, un par viņas goda vīriem meta meslus, un visus viņas lielkungs slēdza kēdēs. **11** Tāpat tev būs piedzerties un krist tumsā un meklēt patvērumu no saviem ienaidniekiem. **12** Visas tavas stiprās pilis ir kā vīges koki ar pirmiem augļiem; kad tos krata, tad tie krīt mutē ēdējam. **13** Redzi, tavi ļaudis tavā vidū ir bābas, tavas zemes vārti atveras taviem ienaidniekiem, uguns aprīj tavus aizšaujamos. **14** Smelies ūdeni, jo tu tapsi apsēsta, stiprini savas pilis, ej uz kieģeļu cepli un min mālus, taisi stiprus kieģeļus. **15** Uguns tevi aprīs, zobens tevi izdeldēs, viņš tevi noris kā vaboli; vairojies kā vaboles, vairojies kā siseņi. **16** Tev ir vairāk tirgotāju nekā debess zvaigznes; vaboles izpleš spārnus un aizskrien. **17** Tavi cienīgie ir kā siseņi, un tavi vīrsnieki kā vaboles, kas apmetās pie sētām dzestrā laikā, bet kad saule uzlec, tad tie aizskrien, tā kā viņu vietu nezin, kur tie ir. **18** Tavi gani, ak Asīrijas kēniņi, gul, tavi cienīgie dus, tavi ļaudis izklīduši pa kalniem, un neviens tos nesapulcina. **19** Tavai vainai nav dziedināšanas, tava kaite ir nāvīga; visi, kas par tevi dzird, sasit rokas par tevi. Jo kam tavs niknumus nav uzgājis bez mitešanās?

Habakuka

1 Spriedums, ko pravietis Habakuks redzējis. **2** Cik ilgi, ak Kungs, es kliegšu un Tu nepaklausī? Cik ilgi es Tevi piesaukšu par varas darbu, un Tu neizglābi? **3** Kāpēc Tu man lieci redzēt netaisnību un skaties uz varas darbu? Jo posts un varas darbs ir manā priekšā, un ķildas rodas un bāršanās ceļas. **4** Tāpēc bauslība paliek bez spēka un tiesa nekad nenāk gaismā, jo bezdievīgie apstāj taisno, tādēļ tiesa tiek pārgrozita. **5** Skatāties uz tautām un nemat vērā un brīnidamies brīnaties, jo Es daru darbu jūsu dienās, ko jūs neticēsiet, kad to stāsti. **6** Jo redzi, Es atvedīšu Kaldejus, rūgtu un čaklu tautu, kas izplētīsies pār zemi un iemantos mājas vietas, kas viņai nepieder. **7** Šī ir briesmīga un bijājama(tauta), viņas tiesta un augstība izriet no viņas pašas. **8** Jo viņas zirgi ir čaklāki nekā pardēli un ziglāki nekā vilki vakarā. Un viņas jātnieki skraida, viņas jātnieki nāk no tālienes un atskrieni kā ērglis, kas steidzās uz baribu. **9** Tie visi nāk uz varas darbu; kuri tie savu vaigu griež, tur tie laužas cauri kā rīta vējš un sagrāb cietumniekus kā smiltis. **10** Un viņš apmēda kēniņus, un valdnieki tam par apsmieklu, viņš apsmēj visas stiprās pilis un saber pišķus un tās uzņem. **11** Tad viņš griežas kā vējš un aizskrien un noziedzās, turēdamis savu spēku par savu dievu. **12** Vai Tu neesi no iesākuma Tas Kungs, mans Dievs, mans Svētais? Mēs nemirsim. Tu, Kungs, viņu esi iecēlis par sodibu, un viņu apstiprinājis, Tu akmens kalns, par pārmācību. **13** Tavas acis ir šķistas, ka never ieredzēt ļaunumu, un grūtumu Tu nevari uzlūkot. Kāpēc Tu gribi skatīties uz atkāpējiem un klusus ciest, kad bezdievīgais to aprij, kas taisnāks nekā viņš? **14** Un kāpēc Tu cilvēkus gribi darīt kā zivis jūrā, kā lidejus fārpus, kam valdnieka nav? **15** Viņš visus izvelk ar makšķeri, viņš tos sakrāj savā tīklā, un tos sapulcina savos valgos, tāpēc viņš priečājās un liksmojās. **16** Tādēļ viņš upurē savam tīklam un kvēpina saviem valgiem, jo caur tiem viņa tiesta ir palikusi tauka un viņa barība garda. **17** Vai viņš tad tāpēc iztukšos savu tīklu? Vai viņš arvien tautas apkauš bez žēlastības?

2 Es stāvu uz vaktus un kāpjū tornī un skatos, lai redzu, ko Viņš man sacīs, un ko man būs atbildēt uz manu sūdzību. **2** Un Tas Kungs man atbildēja un sacīja: raksti to parādīšanu un uzraksti to uz galdiem, ka to var viegli lasīt. **3** Tai parādīšanai ir savs noliktais laiks un tā steidzās uz galu un nevils; jebšu tā gan kavējās, tomēr gaidi, jo tā nāktin nāks un nepaliks nepiepildīta. **4** Redzi, dvēsele vijam ir pārgalvīga un netaisna, bet taisnais dzīvos caur savu ticību. **5** Un turklāt kā viltīgs vīns ir lepns vīrs; tas nepastāv; tas atples savu dvēseli plātu kā elli, un kā nāve tas nav pieēdināms; tas rauj pie sevis visas tautas un sakrāj pie sevis visus ļaudis. (**Sheol h7585**) **6** Vai tad šie visi par to neuzņems sakāmu vārdu un mīklu un dziesmas par to? Un tie sacīs: vai tam, kas savu padomu vairo ar svešu mantu, - cik ilgi tas būs? Un uzkrāju sev smagus parādus. **7** Vai tad nejauši necelsies tavi parādu dzīnēji un neuzmodīsies tavi spaidītāji? Un tu viņiem tapsi par laupījumu. **8** Tāpēc ka tu daudz tautas esi aplaupījis, tad visas atlikušās tautas tevi aplaupīs, cilvēku asīnu dēļ un tā varas darba dēļ pie zemes, pie pilsētām un pie visiem viņu iedzīvotājiem. **9** Vai tam,

kas netaisnu mantu krāj savam namam, ka savu ligzdu taisa augstā vietā, lai no ļaunuma izglābjās. **10** Kauna lietu tu esi izdomājis savam namam, izdelēdams daudz ļaužu; tā tu esi grēkojis pret savu dvēseli. **11** Jo akmens mūrī brēks un baļķis griestos viņam atbīdēs. **12** Vai tam, kas pilsētas uzcel ar asinim un kas pilis uztasa ar netaisnību! **13** Redzi, vai tas nav no Tā Kunga Cebao, ka lauds strādā priekš uguns un tautas darbojās velti? **14** Jo zeme taps piepildīta ar Tā Kunga godības atzišanu, kā ūdens aplāj jūras dibenu. **15** Vai tam, kas savu tuvāku dzirdina, Tavas dusmas piejaukdams, un viņu piedzirdina, ka var redzēt viņa plikumu! **16** Tu esi pieēdināts ar kaunu, ne ar godu. Dzer tu arīdzan un atklāji priekšādu! Tā Kunga labās rokas biķeris griezīsies pie tevis un negods nāks pār tavu godību. **17** Jo tas varas darbs pie Lībanus tevi aplāks, un tā zvēru izskaušana, ar ko tu tos iztraucējis, to cilvēku asīnu dēļ un tā varas darba dēļ pie zemes, pie pilsētām un pie visiem viņu iedzīvotājiem. **18** Ko tad palidzēs tēls, ka griezējs to izgriezis, un lieta bilde un melu mācītājs, un ka tēlotājs paļaujas uz savu tēlu un taisa mēmūs dievekļus? **19** Vai tam, kas uz koku sakā: uzmosties! - un uz mēmo akmeni: celies! Vai tas varētu mācīt? Redzi, tas ir aplikts ar zeltu un sudrabu, bet dvašas iekš viņa nav. **20** Bet Tas Kungs ir savā svētā namā; ciet klusus viņa priekšā, visa pasaule!

3 Pravieša Habakuka lūgšana, pēc augstas dziesmas dziedama: Kungs, kad es dzīrdēju Tavu slavu, tad es izbijos. **2** Kungs, tas ir Tavs darbs, izdari to gadīem ritot, gadīem ritot dari to zināmu. Dusmībā piemini žēlastību. **3** Dievs nāk no Tēmana un tas Svētais no Pārana kalniem. (Sela) Viņa augstība aplāj debesis, un zeme ir pilna Viņa slavas. **4** Un spožums atspīd kā (saules) gaisma un starī Viņam aibējās pusēs, un tur Viņa spēcība slēpjās. **5** Viņa priekšā iet mēris, un sērga uz viņa pēdām. **6** Viņš stāv un satrīcina zemi, Viņš skatās un biedina tautas, mūžigie kalni šķist, vecu vecie pakalni grimst; Viņš staigā mūžības celus. **7** Es redzēju Moru ļaužu teltīs postā un Midijaniešu dzīvokļus drebam. **8** Vai Tu par upēm esi apskaities, ak Kungs, vai Tev dusmas par ūdeņiem, vai Tev bardzība par jūru, ka Tu brauci ar Saviem zirgiem uz Saviem glābšanas ratiem? **9** Tavs stops izvilkts spid, rīkste, vārdos zvērēta (Sela) Zemi Tu skaldi upēs. **10** Kalni Tevi ierauga, un tiem paliek bail, ūdens plūdi plūst, dzīlums kauc, un augsti paceļ savas rokas. **11** Saule un mēness paliek stāvot savā mājoklī, Tavām bultām šaujoties un spīdot, Taviem šķēpiem spīdot un zibot. **12** Dusmībā Tu samini zemi, bardzībā Tu sadragā tautas. **13** Tu izej, glābt Savus ļaudis, glābt Savu svaidīto, Tu satrīeci bezdievīgā nama galvu, atsegdams pamatu līdz pat kaklam. (Sela) **14** Ar viņa pašā šķēpiem Tu satrīci viņa karavīru galvu, kas kā vētra nāk, mani izkaisīt, kam prieks, nabagu aprīt slepenībā. **15** Tu jāji ar saviem zirgiem pa jūru, pa varenu ūdeņu plūdiem. **16** Kad es to dzīrdēju, tad manas iekšas trīcēja, no tās balss drebēja manas lūpas; puvesi nāk manos kaulos, es trīcu savā vietā, ka man klusus jāgaida tā bēdu diena, kad celsies pret tiem ļaudim, kas tos spaidīs. **17** Ja viģes koks nezaļos, un augļu nebūs vīna kokam; eļļas koka augums nepiepilda cerības, un tirumi nenes barību, avis izzudušas no ganībām un lopa nav laidoši. **18** Bet tomēr es priečāšos iekš Tā Kunga, es liksmošos iekš Dieva, sava Pestītāja. **19** Tas Kungs Dievs ir

mans stiprums, viņš dara man kājas kā stirnām un mani
vedīs pa maniem kalniem. - Dziedātāju vadonim uz manām
koklēm.

Cefanjas

1 Tā Kunga vārds, kas notika Josijas, Amona dēla, Jūda kēniņa, dienās uz Cefaniju, Kuzus dēlu; tas bija Ģedalijas, tas Amarijas, tas Hizkijas dēls. **2** Rautin Es aizraušu visu no zemes virsas, saka Tas Kungs. **3** Es aizraušu cilvēkus un lopus, Es aizraušu putnus apakš debess un zivis jūrā un apgrēcības lidz ar bezdievīgiem, un Es izdeldēšu cilvēkus no zemes virsas, saka Tas Kungs. **4** Un Es izstiepu savu roku pret Jūdu un pret visiem Jeruzālemes iedzīvotājiem, un izdeldēšu no šās vietas, kas atclīces no Baāla, un elka kalpu vārdu lidz ar tiem priesteriem, **5** Lidz ar tiem, kas pielūdz debess spēku uz jumtiem, un kas pielūdz un zvērē pie Tā Kunga un ari zvērē pie sava kēniņa, **6** Un kas atkāpjas no Tā Kunga, un kas nemeklē To Kungu un pēc viņa nevaicā. **7** Ciet klusus priekš Tā Kunga Dieva, jo Tā Kunga diena ir tuvu, jo Tas Kungs ir sataisījis upuri, viņš ir svētījis savus viesus. **8** Un Tā Kunga upura dienā Es piemeklēšu virsniekus un kēniņu bērnus un visus, kas gērbjās ārziemēs drēbēs. **9** Un tai dienā Es piemeklēšu visus, kas lec pār slieksni un kas sava kunga namu pilda ar laupījumu un viltu. **10** Un tai dienā, saka Tas Kungs, celsies brēkšanas balss no Zivju vārtiem un kaukšana no otra gala un lielas vaimanas no pakalniem. **11** Kauciet, ieļejas iedzīvotāji; jo visi tirgotāji izdeldēti, visi naudas krājēji nomaitāti. **12** Un tanī laikā Es Jeruzālemi izmeklēšu ar uguni un piemeklēšu tos virus, kas sēž uz savām mielēm, kas saka savās sirdis: Tas Kungs nedara ne laba, ne ļauna. **13** Tāpēc viņu manta paliks par laupījumu un viņu nami par postažām. Tie gan uztaisa namus, bet tur nedzīvos, tie dēsta vīna dārzus, bet to vinu nedzers. **14** Tā Kunga lielā diena ir tuvu un loti steidzās. Klau, Tā Kunga diena! Briesmīgi brēc paši varenie. **15** Šī diena būs bardzības diena, bēdu un bailības diena, vētras un posta diena, melna un tumša diena, apmākusies un miglaina diena, **16** Bazūnes un kara troksnā diena pret višām stiprām pilsētām un augstām pilīm. **17** Un Es izbiedēšu cilvēkus, ka tie iet kā akli; jo tie grēkojuši pret To Kungu, un viņu asinis taps izgāztais kā pīšli, un viņu miesas kā mēslis. **18** Ne viņu sudrabs, ne viņu zelts tos neizglābs Tā Kunga bardzības dienā, bet Viņa karstuma uguni visa zeme taps aprīta; jo ātru galu Viņš daris visiem zemes iedzīvotājiem.

2 Pārbaudaties paši un izmeklējaties, jūs bezkaunigie laudis. **2** Pirms sprivedums nenotiek, - kā pelavas skrien diena, - pirms Tā Kunga bardzības karstums jums neuziet, pirms Tā Kunga dusmības diena jums neuznāk. **3** Meklējiet To Kungu, visi bēdu laudis virs zemes, kas dariet viņa tiesu, meklējiet taisnību, meklējiet pazemību! Vai jūs, kas zin, netapsiet izglābtī Tā Kunga bardzības dienā. **4** Jo Gaca taps atstāta un Askalona par posta vietu, Ašdoda dienas vidū taps aizdzīta, un Ekrone taps izsaknotā. **5** Ak vai, tiem, kas dzīvo gar jūru, Krietu tautai. Tā Kunga vārds nāks pār jums, Kanaāna, Filistu zeme! Un Es tevi izdeldēšu, ka tur vairs nebūs iedzīvotāju. **6** Un jūrmalas tiesa palikis par atmatām, ganu alām un avju laidariem. **7** Un tā būs daļa Jūda nama atlikušiem, kur ganit. Vakaros tie apgulsies Askalonas namos, kad Tas Kungs, viņu Dievs, tos piemeklēs, un būs novērsis viņu cietumu. **8** Moaba mēdišanu Es esmu

dzirdējis, un Amona bērnu lamāšanu, ar ko tie mēdijuši Manus laudis un lieljušies pret viņu robežām. **9** Tādēļ tik tiešām ka Es dzīvoju, saka Tas Kungs Cebao, Israēla Dievs: Moabs būs kā Sodoma un Amona bērni kā Gomora, nātru krūms un sāls bedre un posta vieta mūžīgi. Manu ļaužu atlikušie tos aplaupis, un Manas tautas atlukums tos iemantos. **10** Tas viņiem notiks par viņu lepnību, jo tie ir mēdijuši un lieljušies pret Tā Kunga Cebao laudim. **11** Tas Kungs būs briesmīgs pret viņiem, jo Viņš izdeldēs visus pasaules dievus, un ikviens no savas vietas Viņu pielūgs, visas pagānu salas. **12** Ari jūs, Moru(Etiopiešu) laudis, tapsiet nokauti caur Manu zobenu. **13** Un Viņš izstieps Savu roku pret ziemeli un izdeldēs Asuru, un darīs Ninivi par postažu, tik sausu kā tuksnesi. **14** Un viņas vidū ganāmi pulki apgulsies, visādi zvēri, dumpis un ezis mājos viņu granātābolu dārzos, viņu balsis dziedās logos, gruveši būs uz sliekšņiem, jo ciedra galdi taps noplēsti. **15** Šī ir tā pilsēta, kas tā priečājās, kas droši dzīvo, kas savā sirdi saka: es, un cita neviena. Kā tā ir palikusi par postažu, zvēriem par mugu! Visi, kas tai iet garām, svilpo un met ar roku.

3 Vai tai stūrgalvīgai un apgānītai un varmācīgai pilsētai! **2** Tā neklausa, ko saka, tā nepieņem mācību un nepaļaujas uz To Kungu, nenāk pie sava Dieva. **3** Viņas lielkungi viņas vidū ir lauvas, kas rūc, viņas soģi ir kā vilki vakarā, kas nekā neatlicina lidz ritam. **4** Viņas pravieši ir lielmutes, viltnieki, viņas priesteri sagāna svētumu un lauž bauslību. **5** Tas Kungs ir taisns viņu vidū, Viņš nedara netaisnību, ik ritu Viņš nes gaismā Savu tiesu bez kavēšanās, tomēr nelieši neprot kauna. **6** Tautas Es esmu izdeldējis, viņu pilis ir postītas, viņu ielas Es esmu darījis tuksšas, ka neviens tur nestāigā, viņu pilsētas ir postītas, palikušas bez cilvēka un bez iedzīvotāja. **7** Es sacīju: kaut tu Mani bītos un pieņemtu mācību, tad viņu mājas vieta netaptu izdeldēta pēc visa, ko Es par tiem esmu nosprieditis. Bet tie ir ļaunu darījuši, ko vien darīdamī **8** Tādēļ jums būs Mani gaidīt, saka Tas Kungs, tai dienā, kad Es celšos uz laupījumu, jo Mana tiesa ir sapulcināt tautas, sakrāt valstis un pār tām izgāzt Savu bardzību un visu Savu dusmības karstumu, jo visa pasaule taps aprīta Mana karstuma uguni. **9** Tad Es tiem laudīm došu šķistas lūpas, ka visiem būs piesaukt Tā Kunga vārdu un Viņam kalpot vienprātībā. **10** No viņpus Moru upēm Mani pielūdzēji Man nesīs upurus, Manu izkaisīto ļaužu draudze. **11** Tai dienā tu netapsi kaunā visu savu darbu dēl, ar ko tu pret Mani noziegusies. Jo tad Es no tava vidus atņemšu tavus lepnos lielitājus, un tu vairs nebūsi lepna Manā svētā kalnā. **12** Un tavā vidū Es atlīcināšu bēdu laudis un pazemīgos, tie paļausies uz Tā Kunga vārdu. **13** Israēla atlikušie nedarīs netaisnību un nerūnas melus, un viņu mutē neatradīs viltus mēli, bet tie ganīties un apgulsies, un neviens tos netraucēs. **14** Dzied priečīgi, Ciānas meita! Gavilē, Israēl! Priečājies un liksmojies no visas sirds, Jeruzālemes meita! **15** Tas Kungs ir atņemis tavu sodību, Viņš tavu ienaidnieku ir aizmēzis projām. Tas Kungs, Israēla kēniņš, ir tavā vidū, ļaunuma tu vairs nerēdzēsi. **16** Tai dienā sacīs uz Jeruzālemi: nebīsties, Ciāna! Lai tavas rokas nenogurst. **17** Tas Kungs, tavs Dievs, ir tavā vidū, stiprs Pestītājs, Viņš priečāsies par tevi ar liksmību, Viņš cietis klusus savā milestībā, Viņš priečāsies par tevi ar gavilēšanu. **18** Es sapulcināšu tos, kas bija noskumuši svētku

sapulces dēl; tie tev pieder; negods tiem uzkrauts. **19** Redzi, tanī laikā Es tā darīšu visiem taviem spaidītājiem, un Es pasargāšu klibo un sapulcināšu izdzīto, un tos iecelšu par teikšanu un par slavu ikvienā zemē, kur tie bija kaunā. **20** Tanī laikā Es jūs atvedīšu, un to brīdi Es jūs sapulcināšu. Jo Es jūs iecelšu par slavu un par teikšanu pie visām pasaules tautām, kad Es jūsu cietumu novērsīšu priekš jūsu acīm, saka Tas Kungs.

Hagaja

1 Kēniņa Dārija otrā gadā, sestā mēnesi, pirmā mēneša dienā, Tā Kunga vārds notika caur pravieti Hagaju uz Zerubabeli Šealtiēla dēlu, Jūda valdnieku, un uz Jozua, Jocadaka dēlu, augsto priesteri, un sacīja: **2** Tā runā Tas Kungs Cebaot un saka: šie ļaudis runā: laiks vēl nav nācis, uzceļt Tā Kunga namu. **3** Un Tā Kunga vārds notika caur pravieti Hagaju sacīdam: **4** Vai tad jums ir laiks, dzīvot glitos namos un šim namam būs stāvēt postā? **5** Nu tad tā saka Tas Kungs Cebaot: nemat vērā savus celus. **6** Jūs sējat daudz un plaujat maz, jūs ēdat, bet nepāēdat, jūs dzerat bet nepadzerat, jūs ģerbjaties, bet jums nepaliek silti, un algādzis pelna algu cauram makam. **7** Tā saka Tas Kungs Cebaot: liekat vērā savus celus. **8** Ejat augšā kalnos un vediet kokus un uztasiet šo namu; pie tā Man būs labs prāts, un Es tapšu pagodināts, saka Tas Kungs. **9** Jūs gan gaidāt uz daudz, bet redzi, jūs dabūjat maz, un jebšu jūs to esat mājās pārnesuši, taču Es to izputināju. Kāpēc tā? saka Tas Kungs Cebaot. Mana nama labad, kas stāv postā, kamēr ikiens skrien sava nama labad. **10** Tādēļ debess jums aizturi rasu, un zeme aizturi savus auglus. **11** Un sausumu Es saucu(sūtu) pār zemi un pār kalniem un pār labību un pār vīnu un pār eļļu un pār visu, kas izaug no zemes, un pār cilvēkiem un pār lopiem un pār ikvienu rokas darbu. **12** Tad Zerubabels, Šealtiēla dēls, un Jozuas, Jocadaka dēls, augstais priesteris, un visi atlikušie ļaudis klausīja Tā Kunga, sava Dieva, balsīj un pravieša Hagaja vārdiem it(tieši) kā Tas Kungs, viņu Dievs, to bija sūtījis, un tie ļaudis bijās no Tā Kunga. **13** Tad sacīja Hagaja, Tā Kunga vēstnēsis, kam Tā Kunga vēsts bija uz tiem ļaudim: Es esmu ar jums, saka Tas Kungs. **14** Un Tas Kungs pamodināja Zerubabelu, Šealtiēla dēlu, Jūdas kēniņa garu un Jozuas, Jocadaka dēlu, augstā priestera garu un visu atlikušo ļaužu garu, ka tie gāja un darija darbu pie Tā Kunga Cebaot, sava Dieva, nama, **15** Sestā mēneša divdesmit ceturtā dienā kēniņa Dārija otrā gadā.

2 Septītā mēneša divdesmit pirmā dienā notika Tā Kunga vārds caur pravieti Hagaju sacīdam: **2** Runā jel uz Zerubabeli, Šealtiēla dēlu, Jūda valdnieku, un uz Jozua, Jocadaka dēlu, augsto priesteri, un uz tiem atlikušiem ļaudim un saki: **3** Kurš ir jūsu starpā atlīcis, kas šo namu redzējis viņa pirmā godībā un to tagad redz? Vai šis(nams) pret viņu nav tā kā nekas jūsu acis? **4** Tomēr nu, Zerubabel, esi droš! saka Tas Kungs, un Jozua, Jocadaka dēls, augstais priesteri, esi drošs, un esiet droši, visi šīs zemes ļaudis! saka Tas Kungs, un strādājiet, jo Es esmu ar jums, saka Tas Kungs Cebaot. **5** Tas vārds, caur ko Es ar jums deribu cēlis, kad jūs izgājāt no Ēģiptes zemes, un Mans gars paliek jūsu vidū. Nebistaties! **6** Jo tā saka Tas Kungs Cebaot: vēl mazs brīdis, tad Es kustināšu debesis un zemi, jūru un sausumu, **7** Un visus pagārus Es kustināšu, un tad nāks visu tautu prieks. Un Es piepildīšu šo namu ar godību, saka Tas Kungs Cebaot. **8** Man pieder sudrabs un Man pieder zelts, saka Tas Kungs Cebaot. **9** Šā pēdīgā nama godība būs lielāka nekā tā pirmā, saka Tas Kungs Cebaot. Un šai vietai Es došu mieru, saka Tas Kungs Cebaot. **10** Divdesmit ceturtā dienā, devītā mēnesī, Dārija otrā gadā, Tā Kunga vārds

notika caur pravieti Hagaju sacīdam: **11** Tā saka Tas Kungs Cebaot: vaičā jel priesteriem par bauslibu un saki: **12** Redzi, kad kas svētu galu nestu savas drēbes stūrī, un ar savu stūri aizskartu maizi vai pavalgū vai vīnu vai eļļu vai kādu citu barību, vai tā būtu svētīta? Tad tie priesteri atbildēja un sacīja: Nebūtu. **13** Tad Hagaja sacīja: ja kāds, nešķists būdams no miroņa, visu šo aizskar, vai tas paliktu nešķists? Un priesteri atbildēja un sacīja: tas paliktu nešķists. **14** Tad Hagaja atbildēja un sacīja: tādi ir šie ļaudis, un tāda ir šī tauta Manā priekšā, saka Tas Kungs, un tāds viiss viņu roku darbs, un ko tie tur upurē, tas ir nešķists. **15** Un nu nemiet vērā savā sirdi, kas bijis no šās dienas atpakaļ un vēl senāki, pirms akmens tapa likts uz akmeni pie Tā Kunga nama, **16** Pirms tas notika, kad kāds gāja pie labības kopas no divdesmit pūriem, tad tur bija tikai desmit, kad viņš gāja pie viņa spaida un gribēja smelt piecdesmit mērus, tad bija tikai divdesmit. **17** Es jūs situ ar bulu, rūsu un krusu, visu jūsu roku darbu, un jūs neatgriežaties pie manis, saka Tas Kungs. **18** Nemiet jel vērā savā sirdi, kas būs no šās dienas un uz priekšu, no devītā mēnesā divdesmit ceturtā dienas, no tās dienas, kad pamats ir likts pie Tā Kunga nama, nemiet to vērā savā sirdī. **19** Vai vēl ir sēkla klēti? Un vīna koks un viģes koks un granātkoks un eļļas koks, tie nav nesuši(auglus). No šās dienas es svētīšu. **20** Un Tā Kunga vārds otrreiz notika uz Hagaju divdesmit ceturtā mēneša dienā sacīdam: **21** Runā uz Zerubabeli, Jūda valdnieku, un saki: Es kustināšu debesis un zemi. **22** Un Es apgāzīšu kēniņu goda krēslus un izdeldēšu stiprās pagānu valstis un apgāzīšu ratus un braucejus, un kritis zirgi un jātnieki, cits caur cita zobenu. **23** Tai dienā, saka Tas Kungs Cebaot, Es tevi nemšu, Zerubabel, Šealtiēla dēls, Mans kalps, saka Tas Kungs, un tevi turēšu kā spiežamu gredzenu, jo tevi Es esmu izredzējis, saka Tas Kungs Cebaot.

Cakarijas

1 Astotā mēnesī, Dārija otrā gadā, Tā Kunga vārds notika uz pravieti Zahariju, Bereķijas, Idus dēļa, dēlu, sacīdams: **2** Tas Kungs dusmodamies dusmojies par jūsu tēviem. **3** Tāpēc saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Cebaot: atgriežaties atkal pie Manis, saka Tas Kungs Cebaot, tad Es atkal griezīšos pie jums, saka Tas Kungs Cebaot. **4** Neesiet kā jūsu tēvi, uz ko tie pirmie pravieši sauca un sacīja: tā saka Tas Kungs Cebaot: atgriežaties jel no saviem ļauniem ceļiem un saviem ļauniem darbiem! Bet tie neklausija un Mani neņēma vērā, saka Tas Kungs. **5** Jūsu tēvi, kur tie ir? Un tie pravieši, vai tie var mūžigi dzīvot? **6** Bet Mani vārdi un Mani likumi, ko Es biju pavelejis Saviem kalpiem, tiem praviešiem, vai tie nav nākuši pār jūsu tēviem? Tā ka tie atgriezdamies sacīja: tā kā Tas Kungs Cebaot bija nodomājis mums darit pēc mūsu ceļiem un pēc mūsu darbiem, tā Viņš mums ir darījis. **7** Divdesmit ceturtā dienā, vienpadsmītā mēnesī, tas bija Zebat mēnesis, Dārija otrā gadā, Tā Kunga vārds notika uz pravieti Zahariju, Bereķijas, Idus dēļa, dēlu, sacīdams: **8** Es redzēju nakti un raugi, vīrs jāja uz sarkana zirga, un tas stāvēja starp mirtēm ieletē, un aiz viņa bija sarkani, bēri un balti zirgi. **9** Tad es sacīju: mans kungs, kas tie tādi? Un tas enģelis, kas ar mani runāja, sacīja uz mani: es tev rādišu, kas šie tādi. **10** Tad tas vīrs, kas stāvēja starp tām mirtēm, atbildēja un sacīja: šie ir tie, ko Tas Kungs izsūtījis, pārstaigāt zemi. **11** Un tie atbildēja Tā Kunga enģelim, kas stāvēja starp tām mirtēm, un sacīja: mēs zemi esam pārstaigājuši, un redzi, visa zeme ir klusa un mierā. **12** Tad Tā Kunga enģelis atbildēja un sacīja: Kungs Cebaot! Cik ilgi Tu neapžēlosies par Jeruzālemi un par Jūda pilsētām, par kurām Tu esi dusmojies šos septiņdesmit gadus? **13** Un Tas Kungs tam enģelim, kas ar mani runāja, atbildēja labus vārdus, prieka vārdus. **14** Un tas enģelis, kas ar mani runāja, sacīja uz mani: sludini un saki: tā saka Tas Kungs Cebaot: Es esmu iekarsis par Jeruzālemi un par Ciānu ar lielu karstumu. **15** Un ar lielām dusmām Es dusmojos par tiem drošiem pagāniem, jo Es biju maķenīt dusmīgs, bet tie palidzēja uz ļaunumu. **16** Tāpēc tā saka Tas Kungs: Es atgriežīšos uz Jeruzālemi ar apžēlošanu, Mans nams tur taps uztaisīts, saka Tas Kungs Cebaot, un mēra auklu vilks pār Jeruzālemi. **17** Sludini vēl un saki: tā saka Tas Kungs Cebaot: Manām pilsētām atkal labi klāsies, jo Tas Kungs atkal iepriecinās Ciānu un atkal izredzēs Jeruzālemi. - **18** Un es pacēlu savas acis un skatījos, un redzi, tur bija četri ragi. **19** Un es sacīju uz to enģeli, kas ar mani runāja: kas tie tādi? Un viņš sacīja uz mani: šie ir tie ragi, kas izkaisījuši Jūdu un Israēli un Jeruzālemi. **20** Un Tas Kungs man rādija četrus kalējus. **21** Tad es sacīju: ko tie nāk darīt? Un viņš runāja un sacīja: še ir tie ragi, kas Jūdu izkaisījuši, tā ka neviens savu galvu nepacēl, bet šie ir nākuši tos biedināt un nosist zemē ragus tiem pagāniem, kas bija ragu pacēluši pret Jūda zemi, to izkaisīt. -

2 Es atkal pacēlu savas acis un skatījos, un redzi, tur bija vīrs, un viņa rokā mēra aukla. **2** Un es sacīju: kurp iedams? Un viņš sacīja uz mani: Jeruzālemi mērot un lūkot, kāds viņas plātums un kāds viņas garums. **3** Un redzi, tas enģelis, kas ar mani runāja, izgāja ārā. Un viens cits

enģelis tam nāca pretī. **4** Un viņš uz to sacīja: tecī, runā uz šo jaunekli un saki: Jeruzālemē dzīvos bez mūriem aiz liela cilvēku un lopu pulka viņas vidu. **5** Un Es, saka Tas Kungs, viņai būšu par degošu mūri visapkārt, un Es būšu par godību viņas vidū. **6** Vai, vai, bēdziet jel no ziemeļa zemes! saka Tas Kungs; jo Es jūs izpletīšu uz tiem četriem debess vējiem, saka Tas Kungs. **7** Vai, Ciāna, glābīties, tu, kas dzīvo pie Bābeles meitas. **8** Jo tā saka Tas Kungs Cebaot: pēc godības Viņš mani sūtījis pie tiem pagāniem, kas jūs aplaupujuši; jo kas jūs aizskar, tas aizskar Viņa acs raugu. **9** Jo redzi, Es cilāšu Savu roku pār tiem; tie būs par laupījumu saviem kalpiem; tā jūs samanīsiet, ka Tas Kungs Cebaot mani sūtījis. **10** Gavilē un priečājies, Ciānas meita, jo redzi, Es nāku un dzīvošu tavā vidū, saka Tas Kungs; **11** Un daudz pagāni tai dienā piebiedrosies Tam Kungam, un tie Man būs par ļaudīm, un Es dzīvošu tavā vidū, un tu samanīsi, ka Tas Kungs Cebaot mani pie tevis sūtījis. **12** Tad Tas Kungs iemantos Jūdu par Savu tiesu tai svētā zemē un izredzēs atkal Jeruzālemi. **13** Ciet klusu, visa miesa, Tā Kunga priekšā! Jo Viņš ir uzcelīties no Savas svētās vietas.

3 Un viņš man rādija augsto priesteri Jozua, stāvam Tā Kunga enģeļa priekšā. Un sātans stāvēja viņam pa labo roku, viņu apsūdzēt. **2** Bet Tas Kungs sacīja uz sātanu: lai Tas Kungs tevi rāj, sātan: lai tevi rāj Tas Kungs, kas Jeruzālemi izredzējis! Vai šī nav pagale, no uguns izrauta? **3** Un Jozuas bija apgērbts netirās drēbēs, kad viņš stāvēja tā enģeļa priekšā. **4** Tad viņš (tas enģelis) atbildēja un runāja uz tiem, kas viņa priekšā stāvēja, un sacīja: atņemiet tam tās netirās drēbes. Un viņš uz to sacīja: redzi, tavu noziegumu es tev esmu atrēmis, un tevi apgērbšu ar svētku drēbēm. **5** Un es sacīju: lai liek tīru cepuri galvā un tam apvilka drēbes, un Tā Kunga enģelis stāvēja tur klāt. **6** Tad Tā Kunga enģelis Jozuam apliecināja un sacīja: **7** Tā saka Tas Kungs Cebaot: ja tu staigāsi Manos celos un sargāsi Manu likumu, tad tev arī Manu namu būs tiesāt un arī Manus pagalmus sargāt, un Es tev došu pieiešanu to starpā, kas te stāv. **8** Klausies nu jel, Jozua, augstais priesteri, tu un tavi draugi, kas tavā priekšā, jo tie ir par brinuma zīmi. Jo redzi, Es likšu nākt Savam kalpam Cemak (Atvasei). **9** Jo redzi to akmeni, ko Es Jozuas priekšā esmu nolicis! Uz to vienu akmeni (skatās) septiņas acis. Redzi, Es ierakstišu viņa rakstu, saka Tas Kungs Cebaot, un atrēmšu šās zemes noziegumu vienā dienā. **10** Tai dienā, saka Tas Kungs Cebaot, jūs aicināsiet cits citu apakš viņa koka un apakš viņes koka.

4 Un tas enģelis, kas ar mani runāja, atkal nāca un mani modināja, kā vīru, kas no sava miega top uzmodināts. **2** Un viņš uz mani sacīja: ko tu redzi? Un es sacīju: es redzu, un raugi, tur ir lukturis no tīra zelta ar eļļas kausu virsgalā, un viņa septiņi eļļas lukturīši uz viņa, un tiem eļļas lukturīšiem ir pa septiņiem zariem (caurulītēm savienotas) viņa virsgalā; **3** Un tur klāt divi eļļas koki, viens tam eļļas kausam pa labo un otrs viņam pa kreiso roku. **4** Un es atbildēju un runāju uz to enģeli, kas ar mani runāja, un sacīju: mans kungs, kas tie ir? **5** Un tas enģelis, kas ar mani runāja, atbildēja un sacīja uz mani: vai tu nezini, kas tie ir? Un es sacīju: nē, mans kungs! **6** Tad viņš atbildēja un runāja uz mani un sacīja: šis ir Tā Kunga vārds uz Zerubabeli, sacīdams: ne caur spēku, nedz caur varu, bet caur manu

Garu (tas notiks), saka Tas Kungs Cebaot. **7** Kas tu tāds esi, tu lielais kalns? Priekš Zerubabela tu tapsi par kļajumu. Jo viņš uzliks to gala akmeni, ka tur visā spēkā saukš: žēlastība, žēlastība viņam! **8** Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacidams: **9** Zerubabela rokas šo namu sākušas, viņa rokas to arī pabeigs, ka jūs saprotat, ka Tas Kungs Cebaot mani pie jums sūtījis. **10** Jo kas nicina sīka iesākuma dienu? Jo priečīgi ierauga to loti Zerubabela rokā šie septiņi, kas ir Tā Kunga acis, kas iet pa visu pasauli. **11** Tad es atbildēju un uz viņu sacīju: kas tie tādi divi eļļas koki pa labo roku tam lukturim un pa kreiso roku? **12** Un es atkal atbildēju un uz viņu sacīju: kas tie tādi divi eļļas koka zari, kas sānis tiem diviem zelta kausiem, kas zeltu izlej **13** Un viņš uz mani runāja un sacīja: vai tu nezini, kas tie ir? Un es sacīju: nē, mans kungs! **14** Un viņš sacīja: šie ir tie divi svaidītie, kas stāv priekš visas pasaules valdītāja.

5 Un es savas acis atkal pacēlu un skatījos, un redzi, satīta grāmata skrēja. **2** Un viņš uz mani sacīja: Ko tu redzi? Un es sacīju: es redzu satītu grāmatu skrienam, tai garums ir divdesmit olektis un platumis tais ir desmit olektis. **3** Un viņš uz mani sacīja: šis ir tas lāsts, kas iziet pa visas zemes virsu, jo ikkatrs, kas zog, pēc tā taps izdeldēts no šejienes, un ikkatrs, kas nepareizi zvēr, pēc tā taps izdeldēts no šejienes. **4** Es to izlaižu, saka Tas Kungs Cebaot, un tam (lāstam) būs iet zagla namā, un tā namā, kas pie Mana Vārda nepatiesi zvērē, un tas piemājtos viņa namā un to nobeigs ar viņa balķiem un akmeņiem. **5** Un tas enģelis, kas ar mani runāja, iznāca un uz mani sacīja: pacel jel savas acis un redzi, kas tas ir, kas tur iziet? **6** Un es sacīju: kas tas ir? Tad viņš sacīja: tā ir ēfa(labības mērs), kas iziet. Atkal viņš sacīja: tā viņi izskatās visā zemē. **7** Un redzi, apaļš svina vāks pacēlās, un tur bija sieva, tā sēdēja tai ēfā iekšā. **8** Un viņš sacīja: šī ir tā bezdieviba; un viņš to iemeta tai ēfā iekšā, un meta to svina vāku uz to virsū. **9** Un es pacēlu savas acis un skatījos, un redzi, divas sievas iznāca, un vējš bija viņu spārnos, un viņu spārni bija kā stārkū spārni, un tās nesa to ēfu vidū starp zemi un debesi. **10** Tad es sacīju uz to enģeli, kas ar mani runāja: kurp tie nes šo ēfu? **11** Un viņš uz mani sacīja: tai uztasīt namu Sineāra zemē, un to tur nolaist un nolikt zemē savā vietā.

6 Un es atkal pacēlu savas acis un skatījos, un redzi, tur četri rati iznāca starp diviem kalniem, un tie kalni bija vara kalni. **2** Priekš tiem pirmiem ratiem bija sarkani zirgi, un priekš tiem otriem ratiem melni zirgi, **3** Un priekš tiem trešiem ratiem balti zirgi, un priekš tiem ceturtiem ratiem bija raibi stipri zirgi. **4** Un es atbildēju un sacīju uz to enģeli, kas ar mani runāja: kas tie tādi, mans kungs? **5** Tad tas enģelis atbildēja un sacīja: Šie ir tie četri debess vēji, kas iznāk, kad tie bija stāvējuši priekš visas pasaules valdnieka. **6** Priekš kuriem ratiem tie melinei zirgi ir, tie iziet uz ziemeļa zemi, un tie baltie šiem iziet pakaļ. Un tie raibie iziet uz dienvidu zemi. **7** Un tie stiprie zirgi izgāja un meklēja pārstaigāt zemi. Jo viņš bija sacījis: ejat, pārstaigājiet zemi, un tie pārstaigāja zemi. **8** Un viņš mani aicināja un uz mani runāja un sacīja: redzi, šie, kas ir izgājuši uz ziemeļa zemi, Manu Garu ir klusinājuši ziemeļa zemē. - **9** Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacidams: **10** Nēm no tiem aizvestiem, no Ķeldajus, no Tobias un no

Jedajas, - un ej tai dienā un ej Josijas, Cefanijas dēla, namā, kur tie no Bābeles pārnākuši. **11** Un nēm sudrabu un zeltu un taisi kroni un liec to galvā augstam priesterim Jozuam, Jocadaka dēlam, **12** Un runā uz viņu un saki: tā saka Tas Kungs Cebaot: redzi, vīrs, kam vārds ir Cemaks (Atvase), izplauks no savas vietas, un tas uztasīs Tā Kunga namu. **13** Tiešām, viņš uztasīs Tā Kunga namu, un viņš nesis to godības glītumu un sēdēs un valdīs uz sava goda krēsla un būs priesteris uz sava goda krēsla, un miera padoms būs starp abiem. **14** Un tas kronis būs Tā Kunga namā par pieminu Ķelelam un Tobijam un Jedajam un Cefanijas dēla laipnībai. **15** Un tie, kas ir tālu, atnāks un strādās pie Tā Kunga nama, un jūs manīsiet, ka Tas Kungs Cebaot mani pie jums sūtījis. Tas notiks, kad jūs klausīt klausīsiet Tā Kunga, sava Dieva, balsīj.

7 Un notikās kēniņa Dārija ceturtā gadā, tad Tā Kunga vārds notika uz Zahariju devītā, tas ir Kislev mēneša, ceturtā dienā, **2** Tad Bētele sūtīja Sareceru un ReġemMeleķu ar saviem vīriem, To Kungu pielūgt **3** Un sacīt uz tiem priesteriem Tā Kunga Cebaot namā un uz tiem praviešiem: Vai man jāraud piektā mēnesī un jāgavē, kā es tik daudz gadus esmu darījis? **4** Tad Tā Kunga Cebaot vārds notika uz mani un sacīja: **5** Runā uz visiem zemes ļaudīm un uz priesteriem un saki: kad jūs gavējāt un žēlojaties piektā un septītā mēnesī šos septiņdesmit gadus, vai jūs tādu(patiesu) gavēšanu esiet Man gavējuši? **6** Bet kad jūs ēdat un kad jūs dzerat, vai jūs tie neesat, kas ēd un dzer? **7** Vai šie nav tie vārdi, ko Tas Kungs izsaucu caur tiem pirmiem praviešiem, kad Jeruzāleme dzīvoja mierā, un viņas pilsētas visapkārt, un dienvidu puse un ieļeja bija apdzīvota? **8** Atkal Tā Kunga vārds notika uz Zahariju sacidams: **9** Tā runā Tas Kungs Cebaot un saka: nesiet patiesīgu tiesu un parādiet ikvieni savam brālim žēlastību un apžēlošanu. **10** Un neapbēdiniet ne atraitni, nedz bāriņu, nedz svešinieku, nedz nabagu, un nedomājiet ļauņa cits pret citu savā sirdi. **11** Bet tie negribēja klausīt un palika stūrgalvīgi un apcietināja savas ausis, nepaklausīdami. **12** Un savu sirdi tie darija par dimantu, ka neklausītu bauslību un tos vārdus, ko Tas Kungs Cebaot sūtīja ar Savu Garu caur tiem pirmiem praviešiem. **13** Tādēļ tāda liela dusmība nākusi no Tā Kunga Cebaot. Tāpēc noticis, tā kā Viņš bija saucis, un tie nebija klausījuši; tāpat tie arīdzan sauca, bet Es neklausīju, saka Tas Kungs Cebaot. **14** Tā Es tos esmu izputinājis starp visiem pagāniem, ko tie nepazina, un tā zeme aiz tiem tapa postīta, tā ka neviens tur nestāigāja, un tā viņi to jauko zemi darija par postāžu.

8 Un Tā Kunga Cebaot vārds notika un sacīja: **2** Tā saka Tas Kungs Cebaot: Es biju iekarsis par Ciānu ar lielu karstumu, pat ar lielu bardzību Es par to biju iekarsis. **3** Tā saka Tas Kungs: Es griežos atpakaļ uz Ciānu un dzīvošu Jeruzālemes vidū, un Jeruzālemi sauks par patiesības pilsētu un Tā Kunga Cebaot kalnu par svētu kalnu. **4** Tā saka Tas Kungs Cebaot: tur sēdēs vēl sirmi vīri un sirmas sievas Jeruzālemes ielās; ikvienam savs spiekis būs savā rokā aiz liela vecuma. **5** Un pilsētas ielas būs pilnas ar puisēniem un meitenēm, kas pa viņas ielām spēlējās. **6** Tā saka Tas Kungs Cebaot: Kad tas būs brīnumišķi atlikušo ļaužu acis tanīs dienās, vai tas arī būs brīnumišķi Manās

acīs? saka Tas Kungs Cebaot. **7** Tā saka Tas Kungs Cebaot: Redzi, Es atpestišu Savus ļaudis no austruma zemes un no saules rieta zemes. **8** Un Es tos atvedišu, ka tiem būs dzīvot Jeruzālemes vidū. Un tie Man būs par ļaudīm, un Es tiem būšu par Dievu patiesibā un taisniabā. **9** Tā saka Tas Kungs Cebaot: Lai jūsu rokas paliek stipras, kas šos vārdus esat dzirdējuši šīniš dienās no praviešu mutes, kas bija tai dienā, kad sāka celt Tā Kunga Cebaot dzīvokli, taisit Dieva namu. **10** Jo prieķš šīm dienām cilvēkiem algā netika un lopiem algas nebija, un tiem, kas izgāja un iegāja, nebija miera no ienaidnieka, jo Es palaidu visus cilvēkus citu pret citu. **11** Bet nu Es pret šiem atlikušiem ļaudim neturēšos kā viņā laika, saka Tas Kungs Cebaot. **12** Bet sēkla labi izdosies, vīna koks dos savas ogas, un zeme izdos savus augļus, un debesis dos savu rasu, un šiem atlikušiem ļaudim Es došu visu šo iemantot. **13** Un notiks, tā kā jūs, Jūda nams un Israēla nams, esiet bijuši lāsts tautu vidū, tāpat Es jūs izglābšu, ka būsiet svētība; nebistaties, un lai jūsu rokas paliek stipras. **14** Jo tā saka Tas Kungs Cebaot: tā kā Es esmu domājis, jums ļauvu darīt, kad jūsu tēvi Mani apkaitināja, saka Tas Kungs Cebaot, un tas Man nebija zēl, **15** Tāpat Es atkal šīniš dienās domāju labu darīt Jeruzālemei un Jūda namam, - nebistaties! **16** Šās ir tās lietas, ko jums būs darīt: runājiet patiesi ikviens ar savu tuvāku, tiesājiet taisni, un nesiet tiesus, lai miers valda jūsu vārtos. **17** Un nedomājiet ļauvu cits pret citu savā sīrīd un lai jums ir nemīlama nepatiesa zvērēšana, jo visu šo es ienistu, saka Tas Kungs. **18** Atkal Tā Kunga Cebaot vārds uz mani notika sacidams: **19** Tā saka Tas Kungs Cebaot: tā gavēšana ceturtā un piektā un septītā un desmitā mēnēsi Jūda namam būs par prieku un par liksmību un par jaukiem svētkiem; bet milojiet patiesību un mieru. **20** Tā saka Tas Kungs Cebaot: vēl nāks tautas un daudz pilsētu iedzīvotāji. **21** Un vienas pilsētas iedzīvotāji ies pie otras iedzīvotājiem un sacīs: ejam pielūgt To Kungu un meklēt To Kungu Cebaot, - arī es iešu. **22** Tā nāks daudz ļaužu, un varenas tautas meklēs To Kungu Cebaot Jeruzālēm un pielūgs To Kungu. **23** Tā saka Tas Kungs Cebaot: tanīs dienās notiks, ka desmit viri no visādām pagānu valodām satvers viena Jūda vīra (drēbju) stūri un sacīs: mēs iesim jums līdz, jo mēs esam dzirdējuši, ka Dievs ir ar jums.

9 Tā Kunga vārda spriedums par Hadraha zemi, un kas apmetās Damaskū; jo Tas Kungs skatās uz cilvēkiem un uz visām Israēla ciltim. **2** Un uz Hamatu pie viņas robežām, uz Tiru un Sidonu, jo tur ir liela gudrība. **3** Un Tirus sev ir uzcelusi stipru pili un sakrājusi sudrabu kā pīšlus, un zeltu kā dubļus uz ielām. **4** Redzi, Tas Kungs viņu uzvarēs un satrieks viņas spēku jūrā, un uguns viņu aprīs. **5** Askalona to redzēs un bīsies, un arī Gaca, un drebēs, līdz ar Ekroni, tāpēc ka viņu cerība ir palikusi kaunā. Un Gacas kēniņš ies bojā, un Askalonā nedzīvos. **6** Un Ašdodā dzīvos sveši, un Es izdeldēšu Filistu lepnību. **7** Un Es atņemšu viņu asinīs no viņu mutes un viņu negantību no viņu zobiem. Tā tie arīdzan atlīksies mūsu Dievam, un tie būs kā valdniki iekš Jūda, un Ekronekā Jebusieši. **8** Un Es pats apmetīšos ap Savu namu pret karaspēku un pret sirotājiem, ka spaidītājs tur vairs nestāgaš; jo nu Es to ar Savām acīm esmu redzējis. **9** Priecājies loti, Ciānas meita, un gavilē, Jeruzālemes meita! Redzi, tavs kēniņš nāk pie tevis, taisns un Pestītājs Viņš ir,

pazemīgs un jādams uz ēzeļa, uz ēzeļa mātes kumeļa. **10** Un Es izdeldēšu ratus no Efraīma un zirgus no Jeruzālemes, un kara stops taps izdeldēts. Un tautām Viņš mācis mieru, un Viņa valdišana būs no vienas jūras līdz otrai un no lielupes līdz pasaules galam. **11** Un arī tu, - tavas derības asīju dēļ Es tavus cietumniekus izlaidīšu no bedres, kur ūdens nav. **12** Atgriežaties atpakaļ uz to stipro vietu, jūs cietumnieki, kam cerība. Šodien pat Es saku, ka Es tev divkārtīgi atmaksāšu. **13** Jo Jūdu Es Sev esmu uzvīlīcis kā stopu un Efraīmu licis par bultu, un Es pamodināšu tavus bērnus, Ciāna, pret taviem bērniem, Grieku zeme, un tevi darīšu kā varoņa zobenu! **14** Un Tas Kungs parādisies pār viņiem, un Viņa bultas izies kā zibens, un Tas Kungs Dievs bazūnēs ar bazūni un nāks kā aukas no dienvidiem. **15** Tas Kungs Cebaot tos pasargās, un tie rīs un samīs lingas akmenus, un tie dzers un cels troksni tā kā no vīna, un taps pilni kā upuru kausi, kā altāra stūri. **16** Un Tas Kungs, viņu Dievs, tos izpestiš tanī dienā kā Savu ļaužu ganāmo pulku, jo tie ir kroņa akmeņi, mirdzēdamī Viņa zemē. **17** Jo cik liels būs viņu labums? Un cik liels būs viņu daiļums? Labība jaunekļus izaudzinās un vīns jaunietes.

10 Lūdziet lietu no Tā Kunga vēlajā lietus laikā! Tas Kungs rada zibenus; Viņš tiem dos lietus papīlnam ikkatrai zālei laukā. **2** Jo dievekļi runā nelietību, un zilnieki rauga viltību un runā melu sapņus un iepriecina ar niekiem. Tādēļ tie maldās kā avis, tie ir nospaiditi, jo tur nav gana. **3** Pret tiem ganiem Mana bardzība iedegusies, un tos āžus Es piemeklēšu. Jo Tas Kungs Cebaot piemeklē Savu ganāmo pulku, Jūda namu, un to ieceļ Sev par goda zirgu karā. **4** No viņa iznāks stūra akmens, nagla, kara stops un visi valdniki līdz. **5** Un tie būs kā varoņi, kas kaušanā sāmin ielas dubļus, un tie kausies, jo Tas Kungs būs ar viņiem, un tie liks kaunā zirgu jājējus. **6** Un Es stiprināšu Jūda namu un atpestišu Jāzepa namu, un Es tos atkal iestādišu, jo Es par tiem esmu apžēlojies, un tie būs, tā kā Es tos nebūtu atmetis, jo Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs, un tos paklausīšu. **7** Un Efraīms būs kā varonis un viņa sirds priecāsies kā no vīna. Un viņa bērni to redzēdamī liksmes, viņu sirds priecāsies iekš Tā Kunga. **8** Un Es tos ataicināšu un sapulcēšu, jo Es tos grību izpestiš, un tie vairošas, kā tie citkārt vairojās. **9** Un Es tos sēšu starp tautām, un tie Mani pieminēs tālās zemēs, un tie dzivos ar saviem bērniem un atgriežīsies. **10** Un Es atvedišu no Ēģiptes zemes un tos sapulcināšu no Asīrijas un tos vedišu uz Gileāda zemi un Tībanu, ka viņam nepietiks vietas. **11** Un viņš iet caur bēdu jūru un sit viļņus jūrā, un visi upes dziļumi izsīks; tad Asura lepnība taps nogāzta, un Ēģiptes scepteris zudis. **12** Un Es tos stiprināšu iekš Tā Kunga, un tie staigās Viņa vārdā, saka Tas Kungs.

11 Atdari savas durvis, Libanus, lai uguns aprij tavus ciedru kokus. **2** Kauciet, priedes, ka ciedru koki krituši un varenie postīti. Kauciet, Basanas ozoli, ka tas biezais mežs gāzies. **3** Tur ir ganu kaukšanas balss, tāpēc ka viņu godība postīta; jaunu lauvu rūkšanas balss, tāpēc ka Jardānes greznība postīta. - **4** Tā saka Tas Kungs, mans Dievs: gani šās kaujamās avis. **5** Jo tie, kam tās piedier, tās nokauj un to netur par noziegumu, un ikviens no viņu pārdevējiem saka: slavēts lai ir Tas Kungs, ka esmu

bagāts tapis, un viņu gani tās netaupa. **6** Tiešām, šās zemes iedzīvotājus Es vairs netaupišu, saka Tas Kungs: bet redzi, Es cilvēkus nodošu ikvienu viņa tuvākā rokā un viņa kēniņa rokā, ka tiem šo zemi būs sagrauzt, un Es tos negribu izpestīt no viņu rokas. **7** Un es ganiju šās kaujamās avis, un tā arī tās nabaga avis, un es sev nēmu divus zīžus, to vienu es nosaucu Laipnību, un to otru Saites, un ganiju tās avis. **8** Un es izdeldēju trīs ganus vienā mēnesi; jo mana dvēsele tos bija apnikusi, un arī viņu dvēselei es biju riebigs. **9** Un es sacīju: es jūs vairs negānišu; kas mirst, lai mirst, kas zūd, lai zūd, un kas atliek, tas lai aprīj cits cita miesu. **10** Un es nēmu savu zizli, Laipnību, un to salauzu un iznīcināju savu derību, ko biju derējis ar visām tautām. **11** Un tā tai dienā tapa iznīcināta. Tad tās nabaga avis, kas mani lika vērā, atzina, ka tas bija Tā Kunga vārds. **12** Un es uz tiem sacīju: ja jums patīk, tad dodat man savu algu, bet ja ne, tad lai paliek. Un tie nosvēra manu algu, trīsdesmit sudrabu gabalus. **13** Un Tas Kungs uz mani sacīja: nomet to podniekam, to dārgo algu, cik dārgu tie Mani turējuši. Un es nēmu tos trīsdesmit sudrabu gabalus un tos nometu Tā Kunga namā podniekam. **14** Tad es salauzu savu otru zizli, Saites, un iznīcināju brālibu starp Jūdu un Israēli. **15** Un Tas Kungs uz mani sacīja: nēm atkal ģeķigā(neapdomīgā) gana rikus. **16** Jo redzi, Es celšu ganu zemē, kas neļem vērā bojā ejošo, nemeklē nokļušo un nedziedina satriekto un neapkopju neveselo, bet kas ēd treknā gaļu un salauž viņu nagus. **17** Vai tam nelieša ganam, kas atstāj ganāmo pulku! Zobens pār viņa elkonu un pār viņa labo aci! Viņa elkonis kaltin lai sakalst un viņa labā acs lai pavīsam izdziest!

12 Tā Kunga vārda spriedums par Israēli. Tā saka Tas Kungs, kas debesis izpletis un zemi dibinājis un radījis cilvēka garu iekš viņa: **2** Redzi, Jeruzālemi Es darišu par straipalējamo bikeri visām tautām visapkārt, un tas nāks arī pār Jūdu, kad Jeruzālemi apsēdis. **3** Un notiks tai dienā, Es Jeruzālemi darišu par nastas akmeni visām tautām; visi, kas viņu grib uzcelt, tie ievainosies, un visas pasaules tautas pret viņu sapulcēsies. **4** Tai dienā, saka Tas Kungs, Es visus zirgus sitišu ar bailību un viņu jātniekuš ar bezprātību, bet pār Jūda namu Es atvēršu savas acis un tautām sitišu visus zirgus ar aklibu. **5** Tad Jūda virsnieki savā sirdī sacīs: stiprums man ir Jeruzālemes iedzīvotāji iekš Tā Kunga Cebaot, sava Dieva. **6** Tai dienā Es Jūda virsniekuš celšu kā degošu ugunkuru malkā un kā degošu lāpu kūlīšos, un pa labo un kreiso pusī tie aprīs visas tautas visapkārt, un Jeruzāleme vēl paliks savā vietā Jeruzālemē. **7** Un Tas Kungs papriekš izpestīs Jūda dzīvokļus, lai Dāvida nama augstība un Jeruzālemes iedzīvotāju godība nelielās pret Jūdu. **8** Tai dienā Tas Kungs pasargas Jeruzālemes iedzīvotājus, un pāts nespēcīgākais viņu starpā tai dienā būs kā Dāvids, un Dāvida nams būs kā Dievs, kā Tā Kunga eņģelis viņu priekšā. **9** Un tai dienā Es meklēšu izdeldēt pagānus, kas ceļas pret Jeruzālemi. **10** Bet pār Dāvida namu un pār Jeruzālemes iedzīvotājiem Es izliešu želastības un lūgšanas garu. Un tie uz Mani raudzīsies, ko tie ir cauri dūruši. Un par Viņu tie ūlosies, kā ūlojās par vienīgo, un tie gauži par Viņu vaimanās, ka vaimanā par pirmdzimto. **11** Tai dienā Jeruzālemē būs lielas raudas, kā raudāja pie HadadRimona Meģīdus lejā. **12** Un zeme ūlosies, ikviena cilts par sevi, Dāvida nama cilts sevišķi un viņu sievas

sevišķi, un Nātana nama cilts sevišķi un viņu sievas sevišķi, Levja nama cilts sevišķi un viņu sievas sevišķi. **13** Šīmējus cilts sevišķi un viņu sievas sevišķi, - **14** Visas citas ciltis, ikviena par sevi, un viņu sievas par sevi.

13 Tai dienā avots būs atvērts Dāvida namam un Jeruzālemes iedzīvotājiem pret grēkiem un pret nešķistību. **2** Un tai dienā, saka Tas Kungs Cebaot, Es no zemes izdeldēšu dievekļu vārdus, ka tos vairs nepieminēs; arī (dievekļa) praviešus un nešķisto garu Es atrēmēšu no zemes. **3** Un notiks, ja kas vēl sludinās kā pravietis, tad viņa tēvs un viņa māte, kas viņu dzemdinājuši, uz to sacīs: tev nebūs dzīvot, jo viltu tu esi runājis Tā Kunga Vārda, un viņa tēvs un viņa māte, kas to dzemdinājuši, to nodurs, kad tas sludinās. **4** Un notiks tai dienā, ka pravieši kaunīesies ikviens par savu parādišanu, to pasludināt, un vairs neapvilks spalvas mēteli uz meliem. **5** Bet sacīs: es neesmu pravietis, es esmu zemes kopējs, jo viens mani saderējis no manas jaunības. **6** Un ja kas sacīs: kas tās tādas rētas tavās rokās? Tad viņš sacīs: tā es esmu sakults savu miļo namā. **7** Zoben, uzmostīs pret Manu ganu un pret to vīru, kas Mans biedrs, saka Tas Kungs Cebaot; sit ganu, tad avis izklīdis, bet es savu roku griežišu pie tiem maziņiem. **8** Un notiks visā zemē, saka Tas Kungs: divas daļas tur taps izdeldētas un izmirs, un trešā daļa tur atliks. **9** Un trešo daļu Es likšu uguņi un tos šķistišu, kā sudrabu šķisti, un tos pārbaudišu, kā zeltu pārbauda. Tie piesauks Manu vārdu, un Es tos paklausīšu un sacīšu: tie ir Mani ļaudis; un tie sacīs: Tas Kungs ir mans Dievs.

14 Redzi, diena nāk Tam Kungam, ka tavs laupījums taps izdalīts tavā vidū. **2** Jo Es sapulcināšu visus pagānus karā pret Jeruzālemi, un pilsēta taps uzņemta un nami postīti un sievas apsmetas. Un puse pilsētas aizies cietumā, bet tie atlikušie ļaudis pilsētā netaps izdeldēti. **3** Un Tas Kungs izies un karos pret šiem pagāniem, tā kā tai dienā, kad viņš karos, kaujas dienā. **4** Un Viņa kājas tai dienā stāvēs uz Ellas kalnu, kas Jeruzālemes priekšā pret rītiem, un Ellas kalns šķelsies divējos gabaloš pret rīta un vakara pusī, tā ka tur būs ļoti liela ieleja, un viena kalna puse atkāpsies pret ziemeli, un otra pret dienvidu. **5** Tad jūs bēgsiet Manu kalnu ielejā, (jo šī kalnu ieleja sniegsies līdz Ācelei) un jūs bēgsiet, kā jūs bēgāt no zemes trīcēšanas Uzijas, Jūda kēniņa, dienās. Tad nāks Tas Kungs, mans Dievs, un visi svētie līdz ar Tevi. **6** Un tai dienā nebūs gaismas, spīdeklī izzudīs. **7** Bet tā būs savāda diena, kas Tam Kungam zināma; tur nebūs nedz dienas, nedz nakts. Un notiks, ap vakara laiku būs gaisma. **8** Un notiks tai dienā, dzīvs ūdens iztečēs no Jeruzālemes, viena puse pret rīta jūru un otra puse pret vakara jūru, un tas būs vasarā un ziemā. **9** Un Tas Kungs būs kēniņš pār visu zemi. Tai dienā Tas Kungs būs viens vienīgs, un Viņa vārds viens vienīgs. **10** Visa šī zeme taps darīta par klajumu, no Ģibējas līdz Rimonai, pret dienasvidu no Jeruzālemes. Un tā taps paaugstināta un dzīvos savā vietā, no Benjamina vārtiem līdz veco vārtu vietai, līdz Stūru vārtiem, no Kananeēla torņa līdz kēniņa viņa spaidam. **11** Un tur dzīvos, un lāsta vairs nebūs, un Jeruzāleme dzīvos drošībā. **12** Un šī būs tā mocība, ar ko Tas Kungs mocīs visus ļaudis, kas pret Jeruzālemi karojuši: mīsa satrūdēs viņiem uz kājām

stāvot un viņu acis satrūdēs savos dobumos un viņu mēle satrūdēs viņu mutē. **13** Un notiks tai dienā, ka viņu starpā būs liela sajukšana no Tā Kunga, tā ka viens satvers otra roku, un cits pret citu pacels savu roku. **14** Un Jūda karos Jeruzālemē, tā kā visapkārt savāks visu pagānu mantu, zeltu un sudrabu un drēbes lielā pulkā. **15** Tāda pat mocība būs zirgiem, zirgēzļiem, kamieļiem un ēzeļiem un visiem lopiem, kas būs lēģeros, tā kā šī mocība. **16** Un notiks, ka visi atlikušie no visām tautām, kas cēlušās pret Jeruzālemi, nāks ik gadus, pielūgt to kēniņu, To Kungu Cebaot, un turēt lievenu svētkus. **17** Un notiks, ja kāda no zemes ciltīm nenāks uz Jeruzālemi, pielūgt Ķēniņu, To Kungu Cebaot, tad lietus pār tiem nelīs. **18** Un kad Ēģiptes cilts nenāks, tad lietus arī nelīs pār viņiem, un tā mocība būs pār tiem, ar ko Tas Kungs tautas mocīs, kas nenāks svētīt lieveņu svētkus. **19** Šis Ēģiptei būs par grēku un visām tautām par grēku, kas nenāks svētīt lieveņu svētkus. **20** Tai dienā stāvēs uz zirgu zvārguļiem: svēts Tam Kungan, un tie podi Tā Kunga namā būs kā upuru kausi altāra priekšā. **21** Jo visi podi Jeruzālemē un Jūdā būs svēti Tam Kungam Cebaot, tā ka visi, kas grib upurēt, nāks un no tiem nems un tanīs vāris, un tai dienā Kanaānieša vairs nebūs Tā Kunga Cebaot namā.

Maleachija

1 Tā Kunga vārda spriedums par Israēli caur Malahiju.
2 Es jūs esmu mīlējis, saka Tas Kungs; bet jūs sakāt: kā Tu mūs esi mīlējis? Vai Ēsavas nav Jēkabam brālis? Saka Tas Kungs; tomēr Es Jēkabu mīlēju **3** Un Ēsavu Es ienīdēju un viņa kalnus darīju par posta vietu un viņa mantas tiesu priekš šķakāļiem tuksnesi. **4** Un jebšu Edoms sacītu: mēs esam salauzti, tomēr tās posta vietas atkal gribam uztaisīt, - tad Tas Kungs Cebaot saka tā: tie uztaisīs, bet Es noārdīšu, un tos nosauks par bezdievības robežām un par ļaudīm, par ko Tas Kungs mūžīgi dusmo. **5** Un jūsu acis to redzēs, un jūs sacīset: Tas Kungs pagodināsies pāri pār Israēla robežām. - **6** Dēlam būs godāt savu tēvu, un kalpam savu kungu. Ja Es esmu Tēvs, kur ir Mans gods? Un ja Es esmu Kungs, kur ir Mana bijāšana? saka Tas Kungs Cebaot uz jums priesteriem, Mana Vārda nīcinātajiem; bet jūs sakāt: kā tad mēs nīcinājam Tavu Vārdu? **7** Jūs nesat uz Manu altāri sagānītu maizi. Tad jūs sakāt: ar ko mēs Tevi sagānījām? Ar to, ka jūs sakāt: Tā Kunga galds nav cienījams. **8** Jo kad jūs ko aklu atnesat upurēt, tad tas jums nav nelabs, un ja jūs ko tizlu vai vāju atnesat, tad tas nav nelabs. Atnesat to jel savam valdītajam, vai viņam pie tevis būs labs prāts, jeb vai viņš tavu vaigu ūzīlīgi uzlūkos? saka Tas Kungs Cebaot. **9** Nu tad pielūdziet jel Dieva vaigu, lai Viņš mums ir ūzīlīgs. No jūsu rokas tas noticis: vai tad Viņš jūs vaigu ūzīlīgi uzskatīs? saka Tas Kungs Cebaot. **10** Kaut jel kāds būtu jūsu starpā, kas durvis aizslēdz, lai jūs velti ugumi neiededzinājāt uz Mana altāru; Man nav labs prāts pie jums, saka Tas Kungs Cebaot, un tas upuris no jūsu rokām Man nepatik. **11** Jo no saules uzlēkšanas līdz noiešanai Mans Vārds ir paaugstīnāts starp tautām, un ikkatrā vietā Manam Vārdam top kvēpināts un šķīsts upuris atnests. Jo Mans Vārds ir liels starp tautām, saka Tas Kungs Cebaot. **12** Bet jūs to sagānat, sacīdami: Tā Kunga galds, tas ir sagānīts, un viņa ienākumu riebji baudit. **13** Un jūs sakāt: redzi, kāds grūtums! Un nebēdājat par to, saka Tas Kungs Cebaot, jūs atnesat, kas ir laupīts, un kas tizls un vājš, un tā upurejat upuri. Vai tas Man var patikt no jūsu rokas? saka Tas Kungs. **14** Nolādēts tas blēdis, kam savā ganāma pulkā ir auniņš, un kas sola un upurē Tam Kungam ko maitātu! Jo Es esmu liels Ķēniņš, saka Tas Kungs Cebaot: un Mans Vārds ir bijājams starp tautām.

2 Un nu, jūs priesteri, šīs bauslības jums ir dots: **2** Ja jūs negribat klausīt, nedz ķemt pie sirds, Manam Vārdam dot godu, saka Tas Kungs Cebaot, tad Es sūtīšu lāstu pret jums un nolādēšu jūsu svētību, tiešām, Es to nolādēšu, tāpēc ka jūs neņemāt pie sirds. **3** Redzi, Es jums maitāšu sēklu un kaisīšu sūdus uz jūsu vaigiem, jūsu svētku sūdus, tā ka jūs līdz ar tiem tapsiet izmēzti. **4** Tad jūs samanīsiet, ka Es šo bausli pie jums esmu sūtījis, ka tā būtu Mana derība ar Levi, saka Tas Kungs Cebaot. **5** Mana derība ar viņu bija dzīvība un miers, un to Es viņam devu, lai Mani bīstas, un viņš Mani bijās, un viņš drebēja priekš Mana Vārda. **6** Patiesības bauslība bija viņa mutē, un nelietība nebija atrodama uz viņa lūpām. Viņš ar Mani staigāja miera un taisnībā un atgrieza daudz lāudis no nozieguma. **7** Jo priestera lūpām būs sargāt atzišanu, un no viņa mutes būs

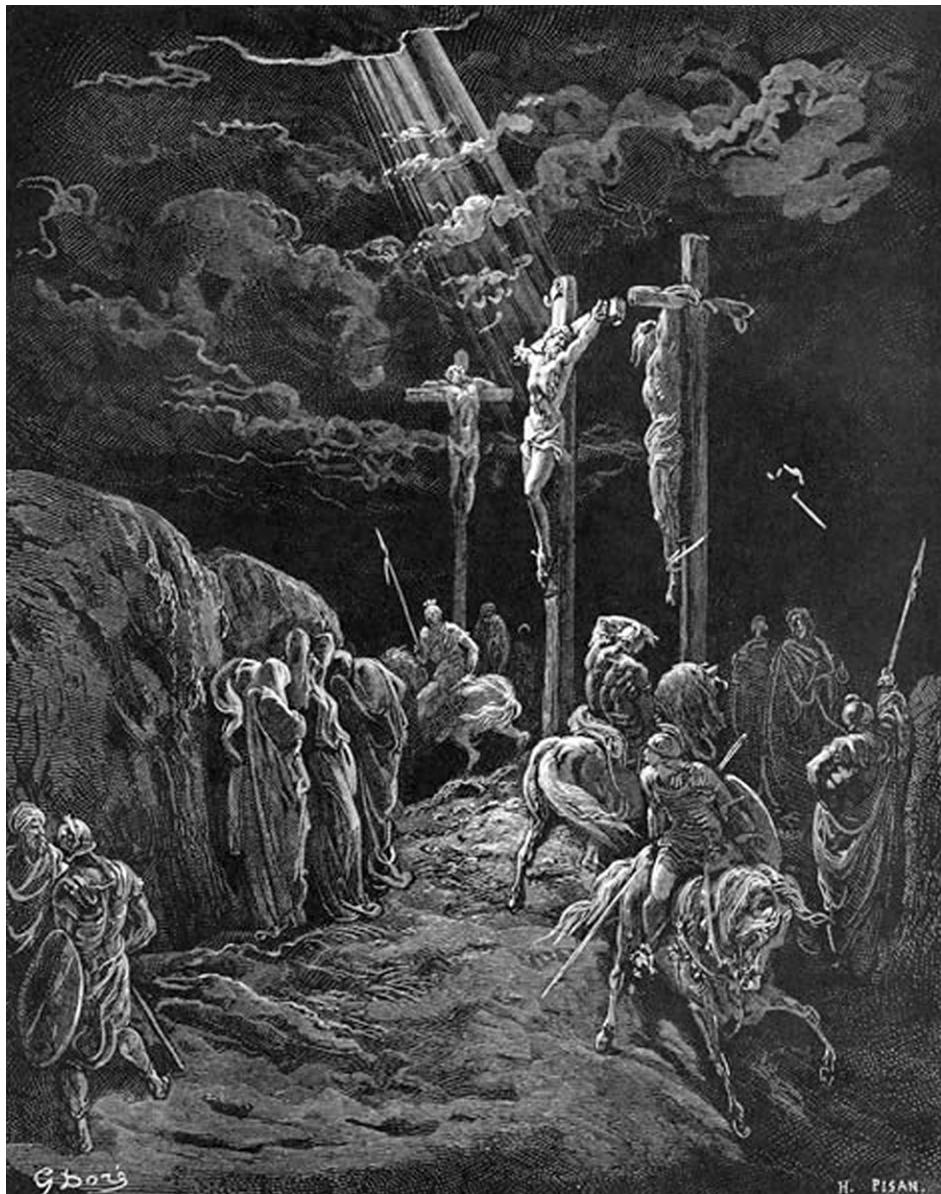
meklēt mācību, jo viņš ir Tā Kunga Cebaot vēstnesis. **8** Bet jūs esat nogriezūšies no ceļa, jūs esat darījuši, ka daudz pie bauslības piedauzījušies, jūs Levja derību esiet samaitājuši, saka Tas Kungs Cebaot. **9** Tad Es arīdzan jūs esmu darijis nievājamus un necienīgus priekš visiem ļaudīm, tāpēc ka jūs neturat Manus ceļus, bet bauslībā uzlūkojiet cilvēka vaigu. **10** Vai mums visiem nav viens tēvs? Vai viens Dievs mūs nav radījis? Kāpēc tad mēs cits citam neturam ticību, bet sagānam savu tēvu derību? **11** Jūda netur ticību, un iekš Israēla un Jeruzālemē notiek negantība. Jo Jūda sagānījis Tā Kunga svētumu, ko viņš mīlo, un precējīs sveša dieva meitu. **12** Tas Kungs lai izdeldē tam vīram, kas tā dara, no Jēkaba dzīvokļa tos, kas prasa un kas atbild, un tos, kas upurē Tam Kungam Cebaot. **13** Otrkārt jūs šo dariet: jūs Tā Kunga altāri aplājat ar asarām, ar raudām un ar nopūtām, tā ka Viņš to upuri vairs nevar ieredzēt nedz labprāt saņemt no jūsu rokām. **14** Tad jūs sakāt: Kāpēc tā? Tāpēc ka Tas Kungs ir liecinieks starp tevi un tavas jaunības sievu, kurai tu ticību neesi turējis, un viņa tomēr ir tava biedrene un tava saderētā sieva. **15** Tā neviens nav darijis, kam vēl gars atlicies. Bet ko tas viens darīja? Viņš meklēja dzimumu no Dieva. Tāpēc sargājaties savā garā, un neatstājī savas jaunības sievu. **16** Jo Es ienīstu Šķiršanu, saka Tas Kungs, Israēla Dievs, un to, kas savas drēbes apgāna ar varas darbu, saka Tas Kungs Cebaot; tāpēc sargājaties savā garā, ka turat ticību. **17** Jūs apkaitināt To Kungu ar savu valodu; bet jūs sakāt: ar ko mēs Viņu apkaitinājām? Ar to, ka jūs sakāt: kas ļauju dara, tas ir labs priekš Tā Kunga acim, un pie tādiem Viņam ir labs prāts, jeb: kur ir tas Dievs, kas soda?

3 Redzi, Es sūtī Savu enģeli, lai tas Manā priekšā sataisa ceļu. Un drīz nāks uz Savu namu Tas Kungs, ko jūs meklējat un tas derības enģelis, pie kā jums labs prāts. Redzi, Viņš nāk, saka Tas Kungs Cebaot. **2** Bet kas panesīs Viņa atnākšanas dienu, un kas pastāvēs, kad Viņš rādisies? Jo Viņš būs kā kausētāja uguns un kā mazgātāju sārms. **3** Un Viņš sēdes, sudrabu kausēt un šķistīt, un šķistīs Levja bērnus un tos iztīris kā zeltu un sudrabu; tad tie Tam Kungam upuri nesis taisnībā. **4** Tad Jūda un Jeruzālemes upuris Tam Kungam būs salds, kā vecos laikos un senajos gados. **5** Es pie jums nākšu uz tiesu un būšu ātrs liecinieks pret burvjiem un laulības parkāpējiem un pret tiem, kas nepatesi zvēr, un pret tiem, kas nospiež algādāža algu, atraitni un bāriņu, un kas spaida svešinieku un Mani nebīstas, saka Tas Kungs Cebaot. **6** Jo Es Tas Kungs citāds nepalieku, tāpēc jums, Jēkaba bērni, gals vēl nav darīts. **7** No savu tēvu laika jūs esiet atkāpušies no Maniem likumiem un tos neesat turējuši. Atgriezāties atkal pie Manis, tad Es atgriezīsos pie jums, saka Tas Kungs Cebaot. Bet jūs sakāt: kā lai atgriezāmies? **8** Vai gan cilvēks Dievu var apkārpīt, kā jūs Mani apkārpījat? Un jūs sakāt: kā mēs Tevi apkārpījam? Ar desmito(tiesu) un ar cilājamo upuri. **9** Tāpēc jūs esat ar lāstu nolādēti, ka jūs Mani apkārpījat, visi ļaudis kopā. **10** Nesiet pilnu desmito(tiesu) mantu namā, ka barība ir Manā namā, un pārbaudiet jel Mani tā, saka Tas Kungs Cebaot: vai Es jums neatvēršu debess logus un jums nedošu svētības pārpārēm? **11** Un jūs dēl Es rāšu ēdēju, lai tas jums nemaitā zemes auglus, un lai vīna koks tīrumā jums nav neauglīgs, saka Tas Kungs Cebaot. **12** Un visas tautas

jūs teiks laimīgus, jo jūs būsiet jauka zeme, saka Tas Kungs Cebaot. - **13** Jūsu vārdi ir cieti pret Mani, saka Tas Kungs. Un jūs sakāt: ko mēs pret Tevi runājam? **14** Jūs sakāt: tas ir velti, Dievam kalpot, jo kāds labums atlec, kad turam Viņa bausli, un ka bēdās staigājam priekš Tā Kunga Cebaot? **15** Bet nu mēs teicam laimīgus tos pārgalvigos, jo bezdievības darītāji pieaug, tie Dievu kārdina un taču izsprūk. **16** Tad tie, kas To Kungu bīstas, runāja cits ar citu, un Tas Kungs nomanija un ieklausījās, un piemījas grāmata ir rakstīta Viņa priekšā tiem, kas To Kungu bīstas, un tiem, kas Viņa vārdu piemin. **17** Un tai dienā, ko Es darišu, saka Tas Kungs Cebaot, tie Man būs par īpašumu, un Es tos žēlošu, kā vīrs savu dēlu žēlo, kas viņam kalpo. **18** Tad jūs attkal redzēsiet to starpību starp taisnu un bezdievīgu, starp to, kas Dievam kalpo, un to, kas Viņam nekalpo.

4 Jo redzi, tā diena nāk degoša kā ceplis, tad visi lepnie un visi bezdievības darītāji būs rugāji, un tā nākamā diena tos iededzinās, saka Tas Kungs Cebaot, kas tiem nepametis nedz sakni, nedz zaru. **2** Bet jums, kas Manu vārdu bistaties, taisnības saule uzlēks, un dziedināšana būs apakš viņas spārniem, un jūs iziesiet un lēksiet kā baroti telji. **3** Un jūs samīsiet bezdievīgos, jo tie būs pelni apakš jūsu pēdām tai dienā, ko Es darišu, saka Tas Kungs Cebaot. **4** Pieminiņet Mozus, Mana kalpa, bauslību, ko Es viņam esmu pavēlējis Horeba kalnā priekš visa Israēla, tos likumus un tās tiesas. **5** Redzi, Es jums sūtu pravieti Eliju, pirms nāks Tā Kunga lielā un bijājamā diena. **6** Un viņš atgrīzīs tēvu sirdis pie bērniem un bērnu sirdis pie tēviem, lai Es nenāku, zemi izdeldēt.

JAUNĀ DERĪBA

G. DORÉ

H. PISAN.

Bet Jēzus sacīja: "Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara."

Un tie, Viņa drēbes dalīdami, kauliņus par tām meta.

Lūkas Evanđelijs 23:34

Mateja Evaņģelijs

1 Jēzus Kristus cils grāmata. Jēzus bija Dāvida, Dāvids Ābrahāma dēls. **2** Ābrahāms dzemdināja Īzaku, un Īzaks dzemdināja Jēkabu, un Jēkabs dzemdināja Jūdu un viņa brāļus. **3** Un Jūda dzemdināja Vārecu un Cāru no Tamaras; un Vāreks dzemdināja Hecronu, un Hecrons dzemdināja Aramu. **4** Un Arams dzemdināja Aminadabu, un Aminadabs dzemdināja Nahšonu, un Nahšons dzemdināja Zalmanu. **5** Un Zalmans dzemdināja Boasu no Rahabas, un Boas dzemdināja Obedu no Rutes, un Obeds dzemdināja Isaju. **6** Un Isajus dzemdināja kēniņu Dāvidu, un kēniņš Dāvids dzemdināja Salamanu no Ūrijas sievas. **7** Un Salamans dzemdināja Rekabeamu, un Rekabeams dzemdināja Abiju, un Abija dzemdināja Asu. **8** Un Asus dzemdināja Jehošafatu, un Jehošafats dzemdināja Jehoramu, un Jehorams dzemdināja Ociju. **9** Un Ocija dzemdināja Joatamu, un Joatams dzemdināja Akacu, un Akacs dzemdināja Eceķiju. **10** Un Eceķija dzemdināja Manasu, un Manasus dzemdināja Amonu, un Amons dzemdināja Josiju. **11** Un Josija dzemdināja Jekoniju un viņa brāļus ap to aizvešanu uz Bābeli. **12** Un pēc aizvešanas uz Bābeli Jekonija dzemdināja Zalatiēli, un Zalatiēls dzemdināja Corobabeli. **13** Un Corobabels dzemdināja Abiudu, un Abiuds dzemdināja Eliaķimu, un Eliaķims dzemdināja Hacoru. **14** Un Hacors dzemdināja Cadoku, un Cadoks dzemdināja Akīmu, un Akīms dzemdināja Eliudu. **15** Un Eliuds dzemdināja Eleazaru, un Eleazars dzemdināja Mattanu, un Mattans dzemdināja Jēkabu. **16** Un Jēkabs dzemdināja Jāzepu, Marijas vīru, no kurās ir piedzimis Jēzus, kas top saukts Kristus. **17** Tad nu pavisam no Ābrahāma līdz Dāvidam ir četrpadsmit augumi; un no Dāvida līdz aizvešanai uz Bābeli ir četrpadsmit augumi; un no aizvešanas uz Bābeli līdz Kristum četrpadsmit augumi. **18** Bet Jēzus Kristus piedzimšana bija tāda: kad Marija, viņa māte, Jāzepam bija saderēta, pirms tie nāca kopā, tā atradās grūta no Svētā Gara. **19** Bet Jāzeps, viņas vīrs, taisns būdams un negribēdams tai kaunu darīt, gribēja to slepeni atstāt. **20** Bet viņam tā savā prātā domājot, redzi, Tā Kunga enģelis sapnī parādījās sacīdams: Jāzep, tu Dāvida dēls, nebijies, Mariju, savu sievu, nēmē pie sevis; jo kas iekš tās dzimis, tas ir no Svētā Gara. **21** Un viņa dzemdes dēlu, un Tā vārdu tev būs saukt Jēzus; jo Viņš izpestīs Savus ļaudis no viņu grēkiem. **22** Bet viss tas ir noticis, lai piepildītos, kas runāts no Tā Kunga caur to pravieti, kas saka: **23** “Redzi, tā jumprava būs grūta un dzemdes Dēlu, un Viņa vārdu sauks Immanuel,” tas ir tulkots: “Dievs ar mums.” **24** Bet Jāzeps no miega uzmodies darija, kā viņam Tā Kunga enģelis bija pavēlējis, un nēma savu sievu pie sevis; **25** Un viņu neatzina, līdz kamēr viņa bija dzemdējusi savu pirmdzimto Dēlu, un nosauku Viņa vārdu Jēzus.

2 Un kad Jēzus bija dzimis Bētlemē iekš Jūdu zemes kēniņa Hērodus laikā, redzi, tad gudri (vīri) no austruma zemes nāca uz Jeruzālemi un sacīja: **2** Kur ir Tas piedzimšais Jūdu kēniņš? Jo mēs Viņa zvaigzni esam redzējuši austruma zemē un nākuši, Viņu pielūgt. **3** Kad kēniņš Hērodus to dzirdēja, tad viņš izbijās un visa Jeruzāleme līdz ar viņu. **4** Un saaicinājis visus Jūdu augstos priesterus un rakstu

mācītājus, viņš izklausināja no tiem, kur Kristum bija dzimt. **5** Un tie tam sacīja: “Bētlemē iekš Jūdu zemes; jo tā ir rakstīts caur to pravieti: **6** “Un tu, Bēteleme Jūdu zemē, tu nebūt neesi tā mazākā stāp tiem lieliem kungiem no Jūda; jo no tevis nāks Tas Valdnieks, kas valdis pār Maniem Israēla ļaudim.”” **7** Tad Hērodus paslepen aicināja tos gudros un iesteni izklausināja no tiem to laiku, kad tā zvaigzne atspīdējusi. **8** Un viņš tos sūtīja uz Bētemi un sacīja: ejat un izklausinājet it labi par To Bērnu un To atraduši atsakāt man, ka arī es nāku, To pielūgt. **9** Tie nu to kēniņu dzirdējuši aizgāja. Un redzi, tā zvaigzne, ko tie austruma zemē bija redzējuši, gāja tiem priekšā, kamēr tā nāca un apstājās virsū, kur Tas Bērns bija. **10** Un to zvaigzni ieraudzījuši, tie priecājās ar varen lielu prieku. **11** Un namā iegājuši, tie atrada To Bērnu līdz ar Mariju, Viņa māti, un pie zemes mezdamies tie Viņu pielūdzā; pēc tam, savu mantu atdarījuši, tie To apdāvināja ar zeltu un vīraku un mirrēm. **12** Un Dievs tiem parādīja sapnī, lai negriežās atpakaļ pie Hērodus; un tie aizgāja pa citu ceļu uz savu zemi. **13** Bet kad tie bija aizgājuši, redzi, tad Dieva enģelis Jāzepam parādījās sapnī un sacīja: celies un nēm To Bērnu un Viņa māti un bēdz uz Ēģiptes zemi un paliec tur, kamēr es tev sacīšu; jo Hērodus meklē To Bērnu nomaitāt. **14** Un cēlies viņš nēma To Bērnu un Viņa māti naktas laikā un aizgāja uz Ēģiptes zemi, **15** Un palika turpat, līdz kamēr Hērodus bija miris; ka piepildītos, ko Tas Kungs caur to pravieti bija runājis, kas saka: “No Ēģiptes zemes Es Savu Dēlu esmu aicinājis.” **16** Kad nu Hērodus redzēja, ka bija piekrāpts no tiem gudriem, tad viņš loti apskaitās un izsūtījis apkāva visus bērnus Bētlemē un pa visu Bētemes tiesu, divus gadus vecus un vēl jaunākus, pēc tā laika, ko tas no tiem gudriem iesteni bija izklausinājis. **17** Tad piepildījās, ko pravietis Jeremija runājis sacīdams: **18** “Brēkšana ir dzirdēta Rāmā, žēlošanās, raudāšana un daudz kaukšanas. Rahēle apraud savus bērnus un negribās iepriecinājuma, jo to vairs nav.” **19** Bet kad Hērodus bija nomiris, lūk, tad Tā Kunga enģelis sapnī parādījās Jāzepam Ēģiptes zemē **20** Un sacīja: celies un nēm To Bērnu un Viņa māti, un ej uz Israēla zemi; jo tie ir nomiruši, kas Tā Bērna dvēseli meklēja. **21** Un viņš cēlās un nēma To Bērnu un Viņa māti, un nonāca Israēla zemē. **22** Bet kad viņš dzirdēja, Arhelaus Jūdu zemē valdām sava tēva Hērodus vietā, tad viņš bijās turp noiet; un sapnī no Dieva pamācīts, viņš atkāpās Galilejas robežās. **23** Un tur nonācis viņš apmetās tā pilsētā, ko sauc Nacaretī, ka piepildītos, kas sacīs caur tiem praviešiem: “Viņš taps nosaukts Nacarietis.”

3 Tanīs dienās nāca Jānis, tas Kristītājs, un sludināja Jūdu zemes tuksnesi, **2** Sacīdams: “Atgriežaties no grēkiem, jo Debesu valstība ir tuvu klāt nākusi.” **3** Jo šis ir tas, no kā pravietis Jesaja runājis sacīdams: “Saucēja balss tuksnesi: “Sataisiet Tā Kunga ceļu; dariet līdzēnas Viņa tekas.”” **4** Bet viņš, Jānis, valkāja kamieļu spalvu drēbes un ādas justo ap saviem gurniem; un viņa barība bija siseņi un kameņu medus. **5** Tad izgāja pie viņa Jeruzāleme un visa Jūdu zeme un viss Jārdānes apgabals, **6** Un tapa no viņa kristīti Jārdānē, izsūdzēdami savus grēkus. **7** Un daudz farizeju un saduceju ieraudzījus nākam pie kristības, viņš uz tiem sacīja: “Jūs odžu dzimsums, kas jums ir rādījis, izbēgt no nākamās dusmības? **8** Tāpēc nesiet pienākamus

atgriešanās augļus. **9** Un nedomājiet pie sevis sacīt: "Mums ir Ābrahāms par tēvu." Jo Es jums saku, ka Dievs no šiem akmeņiem spēj Ābrahāmam bērnus radīt. **10** Un cirvis kokiem jau pie saknes ir pielikts; tāpēc ikviens koks, kas nenes labus augļus, top nocirsts un uguni iemests. **11** Es jūs gan kristīju uz ūdeni uz atgriešanos no grēkiem, bet kas pēc manis nāk, Tas ir jo spēcīgāks nekā es; Tam es neesmu cienīgs kurpes nest; Tas jūs kristīs ar Svēto Garu un ar uguni; **12** Tam vēteklis rokā, un Tas Savu klonu tīrīs caur caurim un sakrās Savus kviešus klētī, bet tās pelavas Viņš sadedzinās ar neizdzēšamu uguni." **13** Tamīlaikā Jēzus nāca no Galilejas uz Jardāni pie Jāņa, ka no tā taptu kristīts. **14** Bet Jānis Tam nelāva un sacīja: "Man vajadzētu no Tevis tapt kristītam, un Tu nāci pie manis?" **15** Bet Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Lai nu tā ir; jo tā mums pieklājās, piepildīt visu taisnību." Tad viņš to Tam lāva. **16** Un kad Jēzus bija kristīts, tad Viņš tūdaļ no ūdens izķāpa. Un redzi, debesis atvērās pār Viņu, un Jānis redzēja Dieva Garu kā balodi nolaižamies un uz Viņu nākam. **17** Un redzi, balss no debesis sacīja: "Šīs ir Mans milāis Dēls, pie kā Man ir labs prāts."

4 Tad Jēzus no Tā Gara tapa aizvests tuksnesi, ka no velna taptu kārdināts. **2** Un kad Viņš četrdesmit dienas un četrdesmit naktis bija gavējis, tad Viņam grībejās ēst. **3** Un tas kārdinātājs piestājās pie Viņa un sacīja: "Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi." **4** Un Viņš atbildēja un sacīja: "Stāv rakstīts: "Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes."" **5** Tad velns Viņu novēda sev līdz uz to svēto pilsētu un Viņu cēla pašā Dieva nama jumta galā. **6** Un uz Viņu sacīja: "Ja Tu esi Dieva Dēls, tad nolaides zemē! Jo stāv rakstīts: "Viņš Saviem enģelijem par Tevi pavēlēs, un tie Tevi uz rokām nesis, ka Tu Savu kāju pie akmens nepiedaudzīsi."" **7** Tad Jēzus uz to sacīja: "Atkal stāv rakstīts: "Dievu, savu Kungu, tev nebūs kārdināt."" **8** Atkal velns to veda sev līdz uz ļoti augstu kalnu un Viņam rādīja visas pasaules valstis un viņu godību, **9** Un uz To sacīja: "To visu es Tev gribu dot, ja Tu zemē mezdāmies mani pielūgusi." **10** Tad Jēzus uz to sacīja: "Atkāpies, stāsti! Jo stāv rakstīts: "Tev būs pielūgt Dievu, savu Kungu, un Viņam vien kalpot." **11** Tad velns Viņu atstāja. Un redzi, enģeli pie Viņa piestājās un Viņam kalpoja. **12** Bet Jēzus dzirdējis, Jāni esam nodotu, atkal gāja uz Galileju. **13** Un Nacareti atstājis, Viņš nāca un mājoja Kapernaūmā, jūrmalas pilsētā Zebulona un Naftalus robežās, **14** Ka piepilditos, kas ir runāts caur pravieti Jesaju, kas tā saka: **15** "Zebulona zeme un Naftalus zeme uz jūrmalas pusī, AizJardāne, pagānu Galileja, **16** Tie ļaudis, kas tumsībā sēž, redzējuši lielu gaišumu, un tiem, kas sēž nāves zemē un ēnā, gaisma uzlēkusi." **17** No tā laika Jēzus iesāka sludināt un sacīt: "Atgriežaties no grēkiem, jo Debesu valstība tuvu klāt nākusi." **18** Un staigādams pie Galilejas jūras, Jēzus ieraudzīja divus brāļus, Simani, kas nosaukts Pēteris, un Andreju, viņa brāli, tiklu jūrā metam, jo tie bija zvejnieki. **19** Un Viņš uz tiem sacīja: "Nāciet Man pakal, Es jūs darišu par cilvēku zvejniekiem." **20** Un tūdaļ savus tīklus atstājuši, tie Viņam gāja pakal. **21** Un no turienes tālāki gājis, Viņš ieraudzīja citus divus brāļus, Jēkabu, Cebedeja dēlu, un Jāni, viņa brāli, laivā ar savu tēvu Cebedeju savus tīklus lāpam, un Viņš tos saucā.

22 Tad tie tūdaļ to laivu un savu tēvu atstājuši, Viņam gāja pakal. **23** Un Jēzus izstaigāja visu Galileju, mācīdams viņu baznīcās un sludinādams to priecas mācību no tās valstības un dziedinādams tiem ļaudim visas slimības un visas vājības. **24** Un Viņa slava izpauðās par visu Sīriju, un pie Viņa atnesa visus neveselus, no dažādām sērgām un sāpēm pārņemtus un velna apsēstus un mēnessērdzīgus un melmeņu sērdzīgus, un Viņš tos darīja veselus. **25** Un daudz ļaužu Viņam gāja pakal no Galilejas un no tām desmit pilsētām un no Jeruzālemes un no Jūdu zemes un no viņpus Jardānes.

5 Bet kad Viņš tos ļaudis redzēja, tad Viņš uzķāpa uz kalnu un apsēdās, un Viņa mācekļi pie Viņa piestājās. **2** Un Savu muti atdarījis, Viņš tos mācīja un sacīja: **3** "Svētīgi tie, kas garā nabagi, jo Debesu valstība viņiem pieder. **4** Svētīgi tie, kam ir bēdas, jo tie taps iepriecināti. **5** Svētīgi tie lēprātīgie, jo tie to zemi iemantīs. **6** Svētīgi tie, kas izsalkuši un kam slāpst pēc taisnības, jo tie taps piepildīti. **7** Svētīgi tie sirdsžēlīgie, jo tie žēlastību dabūs. **8** Svētīgi tie sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs. **9** Svētīgi tie, kas mieru tur, jo tie taps saukti Dieva bērni. **10** Svētīgi tie, kas taisnības dēļ vajāti, jo Debesu valstība viņiem pieder. **11** Svētīgi jūs esat, ja Manis dēļ jūs lamā un vajā un visu ļaunu par jums runā, melodami. **12** Esat priečigi un liksmi, jo jūsu alga ir liela debesis; jo tā tie vajājuši tos praviešus, kas priekš jums bijuši. **13** Jūs esat tās zemes sāls; ja nu sāls nelietīga, ar ko tad to sālis? Tā neder vairs nekam, bet tikai ārā metama un no ļaudīm saminama. **14** Jūs esat tās pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta. **15** Tā arī sveci iedzedzinājis, neviens to neliek apakš pūra, bet uz lukturi; tad tā visiem spīd, kas ir namā. **16** Tāpat lai jūsu gaismā spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesis. **17** Nedomājiet, ka Es esmu nācis, atmest bauslibu un praviešus. Es neesmu nācis atmest, bet piepildīt. **18** Jo patiesi, Es jums saku: tiekams debess un zeme zudīs, neuzdūs nevienu, ne vismazākā rakstu zīmīte jeb raksta galīņš no bauslibas, tiekams viss notiek. **19** Tāpēc, ja kas vienu no šiem vismazākām baušķiem atmetis un ļaudis tā mācis, tas taps dēvēts tas vismazākais Debesu valstībā: bet ja kas darīs un mācis, tas taps dēvēts liels Debesu valstībā. **20** Jo Es jums saku: ja jūsu taisnība nav labāka nekā to rakstu mācītāju un farizeju, tad jūs Debesu valstībā nenāksiet. **21** Jūs esat dzirdējuši, ka vecajiem ir sacīts: tev nebūs nokaut; un kas nokauj, tas būs sodāms caur tiesu. **22** Bet Es jums saku: kas ar savu brāli dusmo, tas būs sodāms caur tiesu; bet kas uz savu brāli saka: raka(nevērtīgs)! Tas būs sodāms caur augsto tiesu; bet kas saka: ģeķi(bezdievis)! Tas būs sodāms elles uguni. (**Geenna g1067**) **23** Tāpēc, kad tu savu dāvanu uz altāra upurē un turpat atminies, ka tavam brālim kas ir pret tevi, **24** Tad atstāj tur altāra priekšā savu dāvanu un noeji, saderies(izligsti) papriekš ar savu brāli, un tad nāc un upurē savu dāvanu. **25** Esī labprātīgs savam pretiniekam drīz, kamēr ar viņu vēl esi uz ceļa, ka pretinieks tevi nenodod soģim, un soģis tevi nenodod sulainim, un tu netopi iemests cietumā. **26** Patiesi, Es tev saku, tu no turienes neiziesi, kamēr nemomaksāsi pēdējo artavu. **27** Jūs esat dzirdējuši, ka vecajiem ir sacīts, tev nebūs laulību pārkāpt. **28** Bet Es jums saku, ka ikviens,

kas sievu uzskata, to iekārodamies, tas ar viņu laulību jau pārkāpis savā sirdī. **29** Bet ja tava labā acs tevi apgrēcina, izrauj to un met nost; jo tas tev labāki, ka viens no taviem locekļiem pazūd, nekā kad visa tava miesa top iemesta ellē. (**Geenna g1067**) **30** Un ja tava labā roka tevi apgrēcina, nocērt to un met nost; jo tas tev labāki, ka viens no taviem locekļiem pazūd, nekā kad visa tava miesa top iemesta ellē. (**Geenna g1067**) **31** Ir arī sacīts: kas no savas sievas šķirās, tas lai tai dod šķiršanās grāmatu. **32** Bet Es jums saku: kas no savas sievas šķirās bez vien maucības vainas dēļ, tas viņu spiež laulību pārkāpt; un ja kas atšķirtu precē, tas pārkāpj laulību. **33** Jūs vēl esat dzirdējuši, ka vecajiem ir sacīts: tev nebūs nepatiesi zvērēt, bet Tam Kungam turēt, ko tu zvērēdams esi solījis. **34** Bet Es jums saku, ka jums ne pavism nebūs zvērēt, nedz pie debess, jo tā ir Dieva goda krēsls, **35** Nedz pie zemes, jo tā ir Viņa kāju pamesls, nedz pie Jeruzālemes, jo tā ir tā lielā kēniņa pilseta. **36** Tev arī nebūs zvērēt pie savas galvas, jo tu nespējī nevienu matu ne baltu pataisīt ne melnu. **37** Bet jūsu vārds lai ir: jā!, jā! nē, nē! kas pāri par to, tas ir no ļauna. **38** Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: aci pret aci un zobu pret zobu. **39** Bet Es jums saku, ka jums nebūs pretī stāvēt tam ļaunam, bet kas tevi vaīga sit labajā pusē, tam sniedz arī otru. **40** Un kas ar tevi grib tiesāties un nēmēt tavus svārkus, tam palaid arī to uzvalku. **41** Un kas tevi dzen vienu jūdzi, ar to paej divus. **42** Dod tam, kas tevi lūdz, un neatraujies no tā, kas ko no tevis grib aizņemt. **43** Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: tev būs savu tuvāko milēt un savu ienaidnieku ienidēt. **44** Bet Es jums saku: milojiet savus ienaidniekus, svētījiet tos, kas jūs nolād, dariet labu tiem, kas jūs ienīst, un lūdziet par tiem, kas jūs kaitina un vajā, **45** Ka jūs topat sava debesu Tēva bērni; jo Viņš liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum lit pār taisniem un netaisniem. **46** Jo ja jūs tos vien milojet, kas jūs mīlo, kāda alga jums nākas? Vai muitnieki nedara tāpat? **47** Un kad jūs sveicinājiet tikai savus brāļus, ko teicamu jūs dariet? Vai muitnieki nedara tāpat? **48** Tāpēc esat pilnīgi, tā kā jūs Tēvs debesis ir pilnīgs.

6 Nemiet vērā, ka savas nabagu dāvanas nedodat cilvēku priekšā, lai šie jūs redz; citādi jums nav nekādas algas pie sava Tēva debesīs. **2** Kad tu nu nabagus apdāvini, tad neliec savā priekšā trumetes pūst, tā kā tie liekuļi dara baznīcas un ielās, lai no ļaudim top godināti. Patiesi, Es jums saku, tiem jau ir sava alga. **3** Bet kad tu nabagus apdāvini, tad lai tava kreisā roka nezina, ko labā dara, **4** Tā ka tava dāvināšana paliek apslepta; un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, Tas tev to atmaksās gaismā. **5** Un kad tu Dievu lūdz, tad neturies kā tie liekuļi, jo tiem patīk stāvēt un Dievu lūgt baznīcas un ielu stūros, lai no ļaudim top redzēti. Patiesi, Es jums saku, tiem jau ir sava alga. **6** Bet kad tu Dievu lūdz, tad ej savā kambarī un, savas durvis aizslēdzis, pielūdzi savu Tēvu slepenībā, un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, Tas tev to atmaksās gaismā. **7** Bet Dievu lūdzot neplāpājiet kā tie pagāni; jo tie domā, ka tie savas plāpāšanas dēļ top paklausīti. **8** Tad nu nepaliiekat tiem līdzigi; jo jūsu Tēvs gan zina, kā jums vajag, pirms jūs Viņu lūdzat. **9** Tāpēc jums būs tā lūgt: "Mūsu Tēvs debesis. Svētīts lai top Tavs vārds. **10** Lai nāk Tava valstība. Tavs prāts lai notiek kā debesis tā arī virs zemes. **11** Mūsu

dienišķu maizi dod mums šodien. **12** Un piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem. **13** Un neievedi mūs kārdināšanā; bet atpestī mūs no tā ļauna. Jo Tev pieder tā valstība un tas spēks un gods mūžīgi. **14** Jo kad jūs cilvēkiem viņu noziegumus piedodat, tad jums jūsu Debesu Tēvs arīdzan piedos. **15** Bet ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jums jūsu Debesu Tēvs jūsu noziegumus arī nepiedos. **16** Un kad jūs gavējat, tad neesat saiguši kā tie liekuļi, jo tie dara savus vaigus nejaukus, lai ļaudim kā gavētāji izrādās. Patiesi, Es jums saku, tiem jau ir sava alga. **17** Bet tu gavēdams svaidi savu galvu un mazgā savu vaigu, **18** Ka tu nerādies ļaudīm gavēdams, bet savam Tēvam, kas redz slepenībā. Un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, Tas tev to atmaksās gaismā. **19** Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā, un kur zagļi rok un zog; **20** Bet krājiet sev mantas debesis, kur ne kodes ne rūsa tās nemaitā, un kur zagļi nerok un nezog. **21** Jo kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds. **22** Acs ir miesas spideklis; ja nu tava acs skaidra, tad visa tava miesa būs gaiša. **23** Bet ja tava acs kaitīga, tad visa tava miesa būs tumša. Ja nu tas gaišums iekš tevis ir tumsība, cik liela būs tā tumsība pati? **24** Neviens diviem kungiem nevar kalpot; jo tas vienu ienīdīs un otru mīlēs, jeb tas vienam pieķeršies un otru atmetīs. Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai. **25** Tāpēc Es jums saku: nezūdāties savas dzīvības pēc, ko ēdīsiet un dzersīsiet; nedz arī par savām miesām, ar ko ģērbīties. Vai dzīvība nav labāka nekā barība? Un vai miesas nav labākas nekā drēbes? **26** Skatāties uz putniem gaisā: ne tie sēj, ne tie plauj, ne tie sakrāj šķūņos, un jūsu Debesu Tēvs tos baro. Vai tad jūs neesat daudz labāki nekā viņi? **27** Kurš jūsu starpā savam mūžam var pielikt vienu olekti, jebšu tas tādēļ bēdājās? **28** Un kāpēc jūs zūdāties apģērba dēļ? Mācaties pie puķēm laukā, kā tās aug. Ne tās strādā, ne tās vērpī; **29** Tomēr Es jums saku, ka pat Salamans visā savā godībā tā nav bijis apģērbts kā viena no tām. **30** Ja tad Dievs tā ķērj zāli laukā, kas šodien stāv un ritu krāsnī top iemesta, vai tad ne daudz vairāk jūs? Ak jūs mazticīgi! **31** Tāpēc jums nebūs zūdīties nedz sacīt: ko ēdīsim, jeb ko dzersīm, jeb ar ko ģērbīsimies? **32** Jo pēc visa tā pagāni dzenās; jo jūsu Debesu Tēvs zina, ka jums visa tā vajag. **33** Bet dzennaties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šās lietas taps piemestas. **34** Tāpēc nezūdāties nākošā rita pēc, jo ritdiena pati par sevi zūdīsies. Ir diezgan, ka ikvienai dienai savas pašas bēdas.

7 Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti. **2** Jo ar kādu tiesu jūs tiesājiet, jūs tapsiet tiesāti, un ar kādu mēru jūs mērojiet, jums taps atmērots. **3** Un ko tu redzi skabargu sava brāļu aci, bet balķi savā acī tu nenomani? **4** Jeb kā tu sacīsi uz savu brāļi: laid, es izvilkšu to skabargu no tavas acs, - un redzi, balķis ir tavā paša acī? **5** Tu liekuļi, velc papriekš to balķi no savas acs un tad pielūko izvilkit to skabargu no sava brāļa acs. **6** Nedodiet to svētumu suniem un nemiet savas pērles cūkām priekšā, ka tās ar savām kājām viņas nesamin un atgriezdamās jūs nesaplosa. **7** Lūdziet, tad jums taps dots; meklējet, tad jūs atradīsiet; klaudzīniet, tad jums taps atvērts. **8** Jo ikviens, kas lūdzās, dabū, un kas meklē, atrod, un tam, kas klaudzīna, top atvērts. **9** Jeb kurš cilvēks ir jūsu starpā, kas savam dēlam, kad tas maizes lūdzās, dotu akmeni? **10** Jeb kad tas zivi

lūdzās, tam dotu čūsku? **11** Ja tad jūs, jauni būdami, zināt saviem bērniem dot labas dāvanas, vai jo vairāk jūsu Tēvs debesīs nedos laba tiem, kas Viņu lūdz? **12** Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem. Jo šī ir tā bauslība un tie pravieši. **13** Ieejat caur tiem ūsauriem vārtiem, jo tie vārti ir plati un tas ceļš ir plats, kas aizved uz pazušanu, un to ir daudz, kas caur tiem iejet. **14** Un tie vārti ir ūsauri un ūsauri tas ceļš, kas aizved uz dzīvību, un to ir maz, kas to atrod. **15** Bet sargājieties no tiem viltīgiem praviešiem, kas pie jums nāk avju drēbēs, bet no iekšpuses tie ir plēsīgi vilki. **16** Pēc viņu augļiem jums tos būs pazīt. Kas var lasīt vīnogas no ērkšķiem, jeb vīgēs no dadžiem? **17** Tāpat ikkatrs labs koks nes labus augļus, bet nelāga koks nes nelabus augļus. **18** Labs koks nevar nest nelabus augļus, un nelāga koks nevar nest labus augļus. **19** Ikkatrīs koks, kas nenes labus augļus, top nocirsts un ugunī iemests. **20** Tāpēc pēc viņu augļiem jums tos būs pazīt. **21** Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! ieies Debesu valstībā; bet tas, kas Mana debesi Tēva prātu dara. **22** Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši? Vai mēs Tavā vārdā neesam velnus izdzinuši? Vai mēs Tavā vārdā neesam daudz varenus darbus darijuši? **23** Un tad Es tiem it skaidri sacīšu: Es nekad jūs neesmu pazinīs, ejat nost no Manis, jūs ļaudarītāji. **24** Tāpēc ikvienu, kas šos Manus vārdus dzird un dara, to Es līdzināšu kādam godram vīram, kas savu namu uztaisījis uz klints kalna. **25** Kad nu stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta un piesitās pie tā nama, tad tas tomēr neapgāzās; jo tas bija uztaisīts uz klinti. **26** Un ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un nedara, tas taps līdzināts ģeķim, kas savu namu uztaisījis uz smiltilim. **27** Kad nu stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta un sitās pie tā nama, tad tas apgāzās un gāja viss postā.” **28** Un notikās, kad Jēzus šos vārdus bija beidzis, tad tie ļaudis izbrīnījās par Viņa mācību. **29** Jo Viņš tos mācīja tā kā pats varenais, un nekā tie rakstu mācītāji.

8 Un kad Viņš no kalna nogāja, tad daudz ļaužu Viņam staigāja pakaļ. **2** Un redzi, viens spītālgās vīrs nāca, un Viņa priekšā metās zemē un sacīja: “Kungs, ja Tu gribi, Tu mani gan vari šķīstīt.” **3** Un Jēzus roku izstiepis viņu aizskāra un sacīja: “Es to gribu, topo šķīsti!” Un tūdaļ tas tapa šķīsts no savas spītālības. **4** Un Jēzus uz to sacīja: “Pielūko un nesaki to nevienam, bet noeji un rādies priesterim un upurē to dāvanu, ko Mozus pavēlējis, tiem par liecību.” **5** Bet kad Jēzus Kapernaūmā iegāja, tad viens virsnieks nāca pie Viņa, To lūdza **6** Un sacīja: “Kungs, mans kalps guļ melmenū sērđzīgs mājās un cieš lielas mokas.” **7** Un Jēzus uz to sacīja: “Es gribu nākt un to veselu darit.” **8** Un tas virsnieks atbildēja un sacīja: “Kungs, es neesmu cienīgs, ka Tu nāci apakš mana jumta, bet saki vienu vārdu, tad mans kalps kļūs vesels. **9** Jo arī es esmu cilvēks apakš valdišanas, un apakš manis ir karavīri; un kad es vienam sakū: Ei! Tad viņš iet, - un otram: Nāc šurp! Tad viņš nāk, - un savam kalpam: Dari to! Tad viņš dara.” **10** Kad Jēzus to dzirdēja, tad Viņš brīnījās un sacīja uz tiem, kas Viņam staigāja pakaļ: “Patiess, Es jums sakū, ka iekš Israēla Es neesmu atrādis tādu ticību. **11** Bet Es jums sakū, ka daudzi nāks no rīta un no vakara puses un sēdēs ar Ābrahāmu, īzaku un Jēkabu Debesu valstībā. **12** Bet tie valstības bērni

taps izstumti galējā tumsībā; tur būs kaukšana un zobu trīcēšana.” **13** Un Jēzus sacīja uz to virsnieku: “Ej, lai tev notiek, kā tu ticejīs.” Un viņa kalps palika vesels tanī pašā stundā. **14** Un Pētera namā nācis, Jēzus redzēja viņa sievas māti ar drudzi guļam. **15** Un Tas satvēra viņas roku, tad drudzis no viņas atstājās, un viņa uzcēlusies tiem kalpoja. **16** Un kad vaksars metās, tad tie atveda pie Viņa daudz velna apsēstus, un Viņš izdzina tos garus caur vārdu un dziedināja visus sērđzīgos; **17** Ka piepilditos, ko pravietis Jesaja runājis sacīdams: “Viņš nēma uz sevi mūsu vājības un nesa mūsu sērgas.” **18** Bet lielus ļaužu pulkus pie Sevis redzēdams, Jēzus pavēlēja uz otru malu pārcelties. **19** Un viens rakstu mācītājs atrāca un uz Viņu sacīja: “Mācītājs, es Tev iešu pakaļ, kurp Tu iesi.” **20** Un Jēzus uz to sacīja: “Lapsām ir alas un putniem apakš debess ir ligzdas, bet Tam Cilvēka Dēlam nav, kur likt Savu galvu.” **21** Un cits no Viņa mācekļiem uz Viņu sacīja: “Kungs, vēli man papriekš nojet un aprakt savu tēvu.” **22** Bet Jēzus uz to sacīja: “Nāc Man pakaļ, un lai miroņi savus miroņus paši aprok.” **23** Un Viņš iekāpa laivā un Viņš mācekļi Viņam gāja līdz. **24** Un redzi, liela vētra pacēlās jūrā, ka laiva vilņiem tapa pārņemta, un Viņš gulēja. **25** Un tie mācekļi piegājuši Viņu modināja un sacīja: “Kungs, palidzi mums, mēs grimstam!” **26** Un Viņš uz tiem sacīja: “Jūs mazticīgie, kam esat tik bailīgi?” Un Viņš cēlās, apsauga vēju un jūru, tad palika it klusus. **27** Bet tie cilvēki brīnišķīdāmies sacīja: “Kas Tas tāds, ka vēji un jūra Tam paklausa?” **28** Un otrā jūrmalā nācot Ģerģesiešu tiesā Viņu sastapa divi velna apsēsti, no kapiem nākdami, loti nikni, tā ka neviens nedrikstēja pa to ceļu staigāt. **29** Un redzi, tie brēkdamīgi sacīja: “Kas mums ar Tevi, Jēzu, Tu Dieva Dēls? Vai Tu esi nācis priekšlaikus, mūs mocīt?” **30** Bet tālu no viņiem bija liels cūku pulks ganībā. **31** Un tie velni Viņam lūdza un sacīja: “Ja Tu mūs izdzēsi, tad atvēli mums, ieskriet tai cūku pulkā.” **32** Un Viņš uz tiem sacīja: “Ejat!” Un izbēguši tie ieskrēja tai cūku pulkā, un redzi, viss cūku pulks iegāzās no kraujas jūrā un noslīka ūdenī. **33** Un tie gani bēga un nākuši pilsetā pasludināja višu to un, kas ar tiem apsēstiem bija noticis. **34** Un redzi, visa pilsēta izgāja Jēzum pretī. Un kad tie Viņu redzēja, tad tie lūdza, ka Viņš aizietu no viņu robežām.

9 Un laivā kāpis Viņš cēlās pāri un nāca Savā pilsētā. **2** Un lūk, pie Viņa atnesa melmenū sērđzigu, tas gulēja gultā. Kad nu Jēzus redzēja viņu ticību, tad Viņš sacīja uz to melmenū sērđzīgo: “Nemies drošu sirdi, Mans dēls, tavi grēki tev piedoti.” **3** Un lūk, kādi no tiem rakstu mācītājiem runāja paši pie sevis: “Šis zaimo Dievu.” **4** Un Jēzus redzēja viņu domas un sacīja: “Kāpēc jūs domājet launu savās sirdis? **5** Kas ir vieglāki? Vai sacīt: “Tev tavi grēki top piedoti,” Vai sacīt: “Celies un staiga!” **6** Bet lai jūs zināt, Tam Cilvēka Dēlam varu esam vīrs zemes grēkus piedot,” (tad Viņš uz to melmenū sērđzīgo sacīja:) “Celies, nēm savu gultu un ej uz mājām.” **7** Un viņš cēlās un gāja mājās. **8** Kad tie ļaudis to redzēja, tad tie brīnījās un teica Dievu, kas tādu varu cilvēkiem deviš. **9** Un kad Jēzus no turienes aizgāja, tad Viņš redzēja vienu cilvēku pie muitas būdas sēzām, vārdā Mateju (jeb: Levi), un uz to sacīja: “Nāc Man pakaļ.” Un tas cēlās un gāja Viņam pakaļ. **10** Un notikās, Tam pie galda sēzot viņa namā, redzi, daudz muitnieku un grēcinieku nāca un sēdēja līdz ar Jēzu un

Viņa mācekļiem pie galda. **11** Kad tie farizeji to redzēja, tad tie sacīja uz Viņa mācekļiem: "Kāpēc jūsu mācītājs ēd ar muitniekiem un grēciniekiem?" **12** Bet to dzirdējis Jēzus uz tiem sacīja: "Veseliem ārsta nevajag, bet neveseliem. **13** Tad ejat nu un mācaties, kas tas ir: "Man patik želastība un ne upuris!" Jo Es neesmu nācis, taisnus aicināt pie atgrīešanās no grēkiem, bet grēcinieku." **14** Tad Jāņa mācekļi pie Viņa nāca un sacīja: "Kāpēc mēs un tie farizeji tik daudz gavējam, un Tavi mācekļi negavē?" **15** Un Jēzus uz tiem sacīja: "Vai kāzu ļaudis var bēdāties, kamēr brūtgāns pie viņiem? Bet nāks dienas, kad tas brūtgāns viņiem būs atņemts, un tad tie gavēs. **16** Un neviens nelāpa vecas drēbes ar jaunas vadmalas ielāpu, jo tas ielāps noplist no tām drēbēm un plisums paliek lielāks. **17** Un jaunu vīnu nelej vecos ādas traukos, citādi tie trauki plīst, un vīns izgāžas, un tie trauki iet bojā. Bet jaunu vīnu lej jaunos traukos, tad abi kopā paliek veseli." **18** Un Viņam ar tiem tā runājot, redzi, viens virsnieks nāca un Viņa priekšā metās zemē un sacīja: "Mana meita nupat nomirusi, bet nāc un liec Savu roku uz viņu, tad tā taps dzīva." **19** Un Jēzus piecēlies gāja tam pakal ar Saviem mācekļiem. **20** (Un redzi, viena sieva, kas divpadsmit gadus bijusi asins sērdzīga, nāca no aizmugures un aizskāra Viņa drēbju vili. **21** Jo tā sacīja pati pie sevis: "Kaut vien Viņa drēbes varētu aizskart, tad es paliku vesela." **22** Tad Jēzus atgriezās un to ieraudzījis sacīja: "Nemies drošu sirdi, Mana meita! Tava ticība tev palidzējusi." Un tā sieva palika vesela tanī pašā stundā.) **23** Kad nu Jēzus tā virsnieka namā nāca un redzēja tos stabulniekus un to laužu troksni, **24** Tad Viņš uz tiem sacīja: "Atkāpjaties! Jo tā meitene nav mirusi, bet gul." Bet tie par Viņu smējās. **25** Bet kad tas laužu pulks bija izdzīts, tad Viņš gāja iekšā un to satvēra pie rokas. Tad tā meitīņa cēlās augšām. **26** Un šī slava tapa daudzināta pa visu to zemi. **27** Un kad Jēzus no turienes aizgāja, tad divi akli Viņam nāca pakal brēkdamī un sacīdamī: "Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mums!" **28** Un Viņam namā ieejot tie aklie piestājās, un Jēzus uz tiem sacīja: "Vai jūs ticat, ka Es spēju to darīt?" Tie uz Viņu sacīja: "Ticam gan, Kungs." **29** Tad Tas aizskāra viņu acis sacīdamī: "Lai jums notiek pēc jūsu ticības." **30** Un viņu acis tapa atvērtas. Un Jēzus tiem stipri aizliedza un sacīja: "Pielūkojet, ka neviens to nedabū zināt." **31** Bet tie aizgājuši Viņu izslavēja pa visu to zemi. **32** Kad nu tie bija aizgājuši, redzi, tad pie Viņa atnesa cilvēku, kas bija mēms un velna apsēsts. **33** Un kad velns bija izdzīts, tad tas mēmais runāja. Un tie laudis brīnjās un sacīja: "Tas vēl nekad iekš Israēla nav redzēts." **34** Bet tie farizeji sacīja: "Viņš izdzēn velnus caur velnu virsnieku." **35** Un Jēzus gāja apkārt pa visām pilsētām un miestiem, mācīdams viņu baznīcas un sludinādams to priecas mācību no Tās Valstības un dziedinādams tiem laudīm visas sērgas un visas vājības. **36** Un kad Viņš tos laužu pulkus redzēja, tad Viņam sirds par tiem iežēlojās, jo tie bija izkliduši un pamesti, kā avis, kam nav gana. **37** Tad Viņš uz Saviem mācekļiem sacīja: "Plāujama gan daudz, bet maz plāvēju. **38** Tāpēc lūdzet tā plāujamā Kungu, lai izdzēn strādniekus Savā plāujamā."

10 Un Savus divpadsmit mācekļus pieaicinājis, Viņš tiem deva varu pār nešķiestiem gariem, tos izdzīt un dziedināt visas sērgas un visas vājības. **2** Bet to divpadsmit

apustuļu vārdi ir šie: tas pirmais Sīmanis, kas top sauktks Pēteris, un Andrejs, viņa brālis; Jēkabs, Cebedeja dēls, un Jānis, viņa brālis; **3** Filips un Bērtulis, Toms un Matejs, tas muitnieks, Jēkabs, Alfeja dēls, un Lebejs ar pavārdu Taddejs; **4** Sīmanis no Kānas un Jūdas Iskariots, kas Viņu arī nodeva. **5** Šos divpadsmit Jēzus izsūtīja, tim pavēlēdams un sacīdams: "Nenoejat uz pagānu celu un neieejat Samariešu pilsētā. **6** Bet ejat visvairāk pie tām pazudušām avim no Israēla cilts. **7** Bet izgājuši pasludiniet un sakiet: "Debesu valstība ir tuvu klāt nākusi." **8** Dziedinājiet sērdzīgus, šķistiet spitāligus, uzmodinājiet mirušus, izdzenniet velhus. Bez maksas to esat dabūjuši, bez maksas to dodiet. **9** Neiegādājieties zelta nedz sudraba nedz vara savās jostās, **10** Ne kultī uz ceļu, nedz divus svārkus, nedz kurpes, nedz zizli, jo strādniekam sava barība nākas. **11** Un kurā pilsētā jeb miestā jūs nāksiet, izmeklējat, kas tur vērts, un tur paliekat, tiekams jūs no turienes iziesiet. **12** Un namā iegājuši sveicināt to. **13** Un ja tas nams ir vērts, tad jūsu miers pār to nāks, bet ja tas nav vērts, tad jūsu miers pie jums atkal atgriezīsies. **14** Un ja kas labān jūs negrib uzņemt nedz klausīt jūsu vārdus, tad izejat no tā nama vai no tās pilsētas, un nokratiet pišlus no savām kājām. **15** Patiesi, Es jums saku: "Sodomas un Gomoras zemei vieglāki nāksies soda dienā nekā tādai pilsētai." **16** Redzi, Es jūs sūtu kā avis vilku starpā; tāpēc esat gudri kā čūskas un bez viltus kā baloži. **17** Bet sargājaties no cilvēkiem, jo tie jūs nodos savās tiesās un jūs šaustis savās baznīcās. **18** Un jūs tapsiet vesti Manis dēļ valdnieku un kēniņu priekšā, viņiem un tiem pagāniem par liecību. **19** Kad tie nu jūs nodos, tad nebēdājieties, kā un ko jūs runāsiet, jo tanī pašā stundā jums taps dots, kas jums jārunā. **20** Jo jūs neesat tie runātāji, bet jūsu Tēva Gars ir tas runātājs iekš jums. **21** Bet tur brālis brālis nodos pie nāves un tēvs dēlu; un bērni celsies pret vecākiem un tos nonāvēs. **22** Un jūs būsiet ienidēti no visiem Mana Vārda dēļ. Bet kas pastāv līdz galam, tas taps izglābtas. **23** Bet kad tie jūs vajā šīnī pilsētā, tad bēgat uz citu. Patiesi, Es jums saku: jūs nebūsiet vēl izstaigājuši Israēla pilsētas, tiekams Tas Cilvēka Dēls nāks. **24** Māceklis nav augstāks pār savu mācītāju, nedz kalps pār savu kungu. **25** Tas ir māceklim gan, kad tas top kā viņa mācītājs, un kalps kā viņa kungs; kad tie to nama kungu sauksī (par) Belcebulu, tad jo vairāk viņa saimi. **26** Tāpēc nebūstaties no tiem. Jo nekas nav apslēpts, kas nerāks gaismā, nedz slepens, kas netaps zināms. **27** Ko Es jums saku tumsībā, to runājat gaismā; un kas jums klusīgām sacīts ausi, to sludinājiet uz jumtiem. **28** Un nebūstaties no tiem, kas miesu nokauj un dvēseli nevar nokaut; bet būstaties vairāk no tā, kas miesu un dvēseli var nomaitāt ellē. (**Geenna g1067**) **29** Vai divi zvirbuli netop pirkti par vienu artavu? Un neviens no tiem nekrīt zemē bez jūsu Tēva. **30** Bet arī jūsu galvas mati visi ir skaitīti. **31** Tāpēc nebūstaties: jūs esat labāki nekā daudz zvirbuli. **32** Tad nu ikkatru, kas Mani apliecinās cilvēku priekšā, to arī Es apliecināšu Sava Tēva priekšā, kas ir debesis. **33** Bet kas Mani aizliegs cilvēku priekšā, to Es arīdzan aizliegšu Sava Tēva priekšā, kas ir debesis. **34** Nedomājiet, ka Es esmu nācis, mieru atnest virs zemes; Es neesmu nācis, mieru atnest, bet zobenu. **35** Es esmu nācis, cilvēku savest ienaīdār ar viņa tēvu, un meitu ar viņas māti, un vedeklu ar viņas

vīra māti. **36** Un cilvēka ienaidnieki būs viņa paša mājas ļaudis. **37** Kas tēvu un māti vairāk mīlo nekā Mani, tas Manis nav vērts, un kas dēlu vai meitu vairāk mīlo nekā Mani, tas Manis nav vērts. **38** Un kas savu krustu uz sevi neņem un Man neiet pakaļ, tas Manis nav vērts. **39** Kas savu dzīvību atrod, tam tā zudis, un kam Manis dēļ dzīvība zūd, tas to atradis. **40** Kas jūs uzņem, tas Mani uzņem, un kas Mani uzņem, tas uzņem To, kas Mani sūtījis. **41** Kas pravieti uzņem pravieša vārdā, tas pravieša algu dabū; un kas taisnus uzņem taisnā vārdā, tas taisnā algu dabū. **42** Un kas vienu no šiem vismazākiem dzirdinās tikai ar vienu biķeri auksta ūdens, tāpēc ka tam ir mācekla vārds, patiesi, Es jums saku, tam sava alga nezudis.”

11 Un notikās pēc tam, kad Jēzus Saviem divpadsmit mācekļiem tās pavēles bija devis, tad Viņš no turienes aizgāja, mācīt un sludināt viņu pilsētās. **2** Un kad Jānis cietumā par Kristus darbiem dzirdēja, tad viņš sūtīja divus no saviem mācekļiem, **3** Un tam lika sacīt: “Vai Tu esī Tas, kam būs nākt, jeb vai mums būs citu gaidīt?” **4** Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: “Noejat un atsakāt Jānim, ko jūs dzirdat un redzat: **5** Akli redz, tizli iet, spītālgi top šķisti, kurli dzird, miroji celas augšām, un nabagiem prieka vēsts top sludināta. **6** Un svētīgs ir, kas pie Manis neapgrēcinās.” **7** Kad tie nu aizgāja, tad Jēzus iesāka runāt uz tiem ļaudim par Jāni: “Ko jūs esat izgājuši tuksnesi skatīties? Vai kādu niedri, ko vējš šurpu turpu šaubā? **8** Jeb ko jūs esat izgājuši redzēt? Vai kādu cilvēku mikstās drēbēs? Redziet, kas mikstas drēbes Valkā, tie ir kēniņu namos. **9** Jeb ko jūs esat izgājuši redzēt? Vai kādu pravieti? Tiešām, Es jums saku, tas ari augstāks nekā pravietis. **10** Jo šīs ir tas, par ko rakstīts: “Redzi, Es sūtu Savu enģeli Tavā priekšā, kam celu priekš Tevis būs sataisīt.” **11** Patiesi, Es jums saku: “No tiem, kas no sievām dzimuši, neviens nav cēlies, kas lielāks nekā Jānis, tas Kristītājs; bet tas mazākais Debesu valstībā ir lielāks pār viņu. **12** Bet no Jāna tā Kristītāja laika līdz tagad Debesu valstībā ar varu laužas iekšā; un tie varas darītāji to rauj. **13** Jo visi pravieši un bauslība līdz Jānim sludinājuši par to, kas bija nākams. **14** Un ja jūs gribat pieņemt: viņš ir Elija, kam bija jānāk. **15** Kam ausis dzirdēt, tas lai dzīrd. **16** Bet kam Es šo cilti līdzināšu? Tā ir līdzinājama bērniem, kas sēž uz tirgus un sauc uz saviem biedriem **17** Un saka: “Mēs jums stabulejuši un jūs neesat dejojuši, mēs jums raudu dziesmas dziedājuši, un jūs neesat raudājuši.” **18** Ja Jānis ir nācis, ne ēdis, ne dzēris; un tie saka: “Viņam ir velns.” **19** Tas Cilvēka Dēls ir nācis, ēd un dzer; un tie saka: “Redzi, kāds rījējs un vīna plītnieks, muitnieku un grēcinieku draugs,” un gudrība top taisnota no saviem bērniem.” **20** Tad Viņš iesāka tās pilsētas rāt, kur Viņa brīnumi visvairāk bija notikuši, ka tās no grēkiem nebija atgriezušās. **21** “Vai tev, Horacīn! Vai tev, Betsaida! Jo kad Tirū vai Sidonā tie brīnumi būtu notikuši, kas pie jums notikuši, tad tie jau sen no grēkiem būtu atgriezušies maisos un pelnos. **22** Tomēr Es jums saku, ka Tirum un Sidonai vieglāki būs soda dienā, nekā jums. **23** Un tu Kaperaūnā, kas līdz debesīm esi paaugstināta, tu līdz ellei tapsi nogāzta; jo kad Sodomā tie brīnumi būtu notikuši, kas iekš tevis notikuši, tad viņa vēl šodieni stāvētu. (**Hadēs g86**) **24** Tomēr Es jums saku, ka Sodomas zemei vieglāki būs soda dienā, nekā tev.” **25** Tanī pašā laikā

Jēzus atbildēja un sacīja: “Es Tev pateicos, Tēvs, debesu un zemes Kungs, ka Tu šīs lietas esi slēpis gudriem un prātniekim, un tās esi zināmas darījis bērniem. **26** Patiesi, Tēvs, jo tā Tavs labais prāts ir noticis Tavā priekšā. **27** Visas lietas Man ir iedotas no Mana Tēva, un neviens nepazīst To Dēlu, kā vien Tas Tēvs, un neviens nepazīst To Dēlu kā vien Tas Dēls, un kam Tas Dēls to grib darīt zināmu. **28** Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs grību atvieglināt. **29** Nemiet uz sevi Manu jūgu un mācaties no Manis; jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradisiet atvieglōšanu savām dvēselēm. **30** Jo Mans jūgs ir laipnīgs, un Mana nasta vieglā.”

12 Tanī laikā Jēzus staigāja svētdienā caur labību; un Viņa mācekļi bija izsalkuši un sāka vārpas plūkt un ēst. **2** Bet tie farizeji, to redzēdami, uz Viņu sacīja: “Redzi, Tavi mācekļi dara, ko svētdienā darīt nav brīvi.” **3** Un Viņš uz tiem sacīja: “Vai jūs neesat lasījuši, ko Dāvids darijīs, kad viņš bija izsalcis līdz ar tiem, kas pie viņa bija? **4** Ka viņš ir Dieva namā gājis un tās noliktās maizes ēdis, ko ēst nebija brīvi, ne viņam, ne tiem, kas pie viņa bija, bet priesteriem vien? **5** Jeb vai jūs bauslībā neesat lasījuši, ka priesteri svētdienās svētdienu Dieva namā pārkāpj un ir nevainīgi? **6** Bet Es jums saku, ka Tas kas šeitan, ir lielāks, nekā tas Dieva nams. **7** Bet kad jūs zinātu, kas tas ir: “Man patīk sirds žēlastība un ne upuris,” tad jūs šos nevainīgos nebūtu notiesājuši. **8** Jo Tas Cilvēka Dēls ir arī svētdienas kungs.” **9** Un Viņš no turienes izgājis nāca viņu baznīcā. **10** Un redzi, tur bija cilvēks, tam bija sakaltusi roka, un tie Viņam vaicāja, sacīdamī: “Vai brīvi svētdienā dziedināt?” Ka tie Viņu apsūdzētu. **11** Bet Viņš uz tiem sacīja: “Kurš cilvēks būs jūsu starpā, kam ir viena avs, un kad tā svētdienā iekrit bedrē, vai tas to nesatvers un neizvilks arā? **12** Vai tad nu cilvēks nav daudz labāks, nekā avs? Tāpēc ir brīvi, svētdienā labu darīt.” **13** Tad Viņš uz to cilvēku sacīja: “Izstiepi savu roku!” Un viņš to izstiepa. Tad tā viņam palika atkal vesela kā tā otra. **14** Tad tie farizeji izgāja un aprunājās pret Viņu, kā tie To nomaitātu. **15** Bet Jēzus to nomanīdams aizgāja no turienes. Un daudz ļauvu Viņam gāja pakal, un Viņš tos visus dziedināja. **16** Un Viņš tiem piekodināja, ka tie Viņu nedarītu zināmu. **17** Ka piepildītos, ko pravietis Jesaja runājis, sacīdams: **18** “Redzi, Mans kalps, ko Es izredzējies, un Mans mīlais, pie kā Manai dvēselei labs prāts; Es likšu uz Viņu Savu Garu, un Tas pasludinās tautām tiesu. **19** Ne Viņš bārsies, ne brēks, un neviens nedzirdēs uz ielām Viņa balsi. **20** Ielūzušu niedri Viņš resalauzīs, un kvēlošu dakti Viņš neizdzēsīs, tiekams Viņš tiesai dos uzvarēšanu. **21** Un tautas cerēs uz Viņa vārdu.” **22** Tad viens velna apsēsts pie Viņa tapa novests, akls un mēms būdams. Un Viņš to daria veselu, tā ka tas aklais un mēmais runāja un redzēja. **23** Un visi ļaudis iztrūkās un sacīja: “Vai Šīs nav Dāvida dēls?” **24** Bet tie farizeji to dzirdēdami, sacīja: “Šīs velnus neizdzēn, kā tik vien caur Belcebulu, velnu virsnieku.” **25** Bet Jēzus viņu domas nomanījis, uz tiem sacīja: “Ikvienna valsts, kas savā starpā ienaidā, tā aiziet postā, un ikkatras pilsēta vai nams, kas savā starpā ienaidā, nevar pastāvēt. **26** Ja nu sātāns sātanu izdzēzen, tad viņš ir ienaidā ar sevi pašu; kā tad viņa valsts var pastāvēt? **27** Un ja Es caur Belcebulu velnus izdzēzu, caur ko tad jūsu bērni tos izdzēzen? Tāpēc tie būs jūsu tiesātāji. **28** Bet ja Es caur

Dieva Garu velnus izdzenu, tad Deva valstība jau pie jums atnākusi. **29** Jeb kā kas var iejet tā stiprā namā un paņemt viņa lietas, ja tas papriekš to stipro nesaista? Un tad tas viņa namu aplaupis. **30** Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani, un kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa. **31** Tāpēc Es jums saku: ikkatrū grēku un ikkatrū zaimošanu cilvēkiem piedos, bet Tā Gara zaimošana cilvēkiem netaps piedota. **32** Un kas ko runā pret To Cilvēka Dēlu, tam tas taps piedots; bet kas ko runā pret Svēto Garu, tam netaps piedots nedz šini, nedz nākošā mūža. (**aiōn g165**) **33** Nemiet labu koku, tad arī viņa augli būs labi, vai nemiet nelāga koku, tad arī tie augli būs nelabi; jo koks top pazīts pie saviem augļiem. **34** Jūs odžu dzimums, kā jūs varat ko laba runāt, ļauni būdam? Jo no sirds pilnības mute runā. **35** Labs cilvēks no labas sirds mantas izdod labu, un ļauns cilvēks no ļaunas mantas izdod ļaunu. **36** Bet Es jums saku, ka par ikkatrū veltīgu vārdu, ko cilvēki runās, tiem būs jāatbild soda dienā. **37** Jo pēc saviem vārdiem tu tapsi taisnots, un pēc saviem vārdiem tu tapsi pazudināts.” **38** Tad kādi no rakstu mācītājiem un farizejiem atbildēja un sacīja: “Mācītāj, mēs no tevis kādu zīmi gribam redzēt.” **39** Bet Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: “Nikuna un laulību pārkāpēja tauta meklē zīmi; un viņai nekāda zīme netaps dota, kā vien pravieša Jonas zīme. **40** Jo kā Jona trīs dienas un trīs naktis bija lielas jūras zīvs vēderā, tā arī Tās Cilvēka Dēls trīs dienas un naktis būs zemes klēpi. **41** Ninivieši celsies soda dienā pret šo cilti un to pazudinās; jo tie no grēkiem ir atgriezušies uz Jonas sludināšanu, un redzi, šeit ir vairāk, nekā Jona. **42** Tā kēniņiene no dienvidu puses celsies soda dienā pret šo cilti un to pazudinās; jo tā no pasaules gala ir nākusi, Salamana gudribu dzirdēt; un redzi, šeit ir vairāk nekā Salamans. **43** Bet kad tas nešķistais gars no cilvēka izgājis, tad tas pārstaigā sausas vietas un meklē dusu, un to neatrod. **44** Tad tas saka: es gribu atpakaļ griezties uz savu namu, no kurienes es izgājis; un kad viņš nāk, tad tas to atrod tukšu, ar slotām mēztu un izpušķotu. **45** Tad tas noiet un nēm pie sevis septiņus garus, kas jo niknāki nekā viņš pats, un tur iekšā nākuši tie tur dzīvo, un pēc ar to cilvēku paliek niknāki nekā papriekš. Tāpat arī notiks šai launai tautai.” **46** Un Viņam tā uz tiem ļaudim vēl runājot, redzi, Viņa māte un viņa brāļi stāvēja ārā, meklēdami viņu bildināt. **47** Un kāds uz Viņu sacīja: “Redzi, Tava māte un Tavi brāļi stāv ārā, meklēdami Tevi bildināt.” **48** Un Viņš atbildēdamas sacīja tam, kas Viņam to teicā: “Kas ir Mana māte, un kas ir Mani brāļi?” **49** Un Savu roku izstiepīs pār Saviem mācekļiem, Viņš sacīja: “Redzi, Mana māte un Mani brāļi! **50** Jo kas Mana debesu Tēva prātu darīs, tas ir Mans brālis un Mana māsa un Mana māte.”

13 Tādi dienā Jēzus no nama izgājis, apsedās jūrmala. **2** Un daudz ļaužu pie viņa sapulcējās, tā ka Viņš laivā iekāpis tur atsēdās, un visi tie ļaudis stāvēja malā. **3** Un Viņš uz tiem daudz runāja caur līdzībām un sacīja: “Redzi, sējējs izgāja sēt. **4** Un viņam sējot cita sēkla krita ceļmalā; un putni nāca un to apēda. **5** Un cita krita uz akmenāju, kur tai nebija daudz zemes; un tā tūdaļ uzdiga, tāpēc ka tai nebija dziļas zemes. **6** Bet kad saule bija uzlēkusi, tad tā savīta un nokalta, tāpēc ka viņai nebija saknes. **7** Bet cita krita starp ērkšķiem, un ērkšķi uzauga un to apmāca. **8** Bet cita krita uz labu zemi un nesa augļus, cita simtkārtīgus un

cita sešdesmitkārtīgus un cita trīsdesmitkārtīgus. **9** Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird.” **10** Un tie māceklī piegājuši uz Viņu sacīja: “Kādēl Tu uz tiem runā caur līdzībām?” **11** Bet Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: “Jums ir dots zināt Dieva valstības noslēpumus, bet tiem tas nav dots. **12** Jo kam ir, tam taps dots, un tam būs pārlieku; bet kam nav, no tā taps atņems arī tas, kas tam ir. **13** Tāpēc Es uz tiem runāju caur līdzībām, lai tie redzēdami nerēdz, un dzirdēdami nedzīrd, nedz saprot. **14** Un pie tiem pravieša Jesajas vārdi piepildās, kas saka: “Ausīm jūs dzirdēsiet, bet nesapratisiet; un redzēdami jūs redzēsiet, bet nenomanīsiet. **15** Jo šo ļaužu sirds ir palikusi cieta, un ar ausīm tie ir pakurli un savas acis tie aizdarījuši, ka tie acīm nerēdz un ausīm nedzīrd un sirdi nesapro, un neatgriežas, ka Es tos dziedinātu.” **16** Bet svētīgas ir jūsu acis, jo tās redz, un jūsu ausis, jo tās dzīrd. **17** Jo patiesi, Es jums saku, ka daudz pravieši un taisni ir vēlējušies redzēt, ko jūs redzat, un nav redzējuši, un dzīrdēt, ko jūs dzīrdat, un nav dzīrējuši. **18** Tad nu klausāties jūs to līdzību par to sējēju. **19** Kad kas to vārdū par to valstību dzīrd un neprot, tad nāk tas ļaunais un rauj to nost, kas viņa sirdi ir sēts. Šis ir tas, kas sēts ceļmalā. **20** Bet kas uz akmenāju sēts, ir tas, kas to vārdū dzīrd, un tūdaļ to ar prieku saņem. **21** Bet viņam nav saknes iekš sevis, un viņš ir nepastāvīgs. Kad nu bēdas uziet un vajāšana tā vārda dēļ, tad viņš tūdaļ nem apgrēcību. **22** Bet kas starp ērkšķiem sēts, ir tas, kas to vārdū dzīrd, un šis pasaules zūdišanās un bagātības viltība apslāpē to vārdū, un tas nenes augļus. (**aiōn g165**) **23** Bet kas uz labu zemi sēts, ir tas, kas to vārdū dzīrd un saprot un turklāt nes augļus, cits simtkārtīgus un cits sešdesmitkārtīgus un cits trīsdesmitkārtīgus.” **24** Vēl citu līdzību Viņš tiem stāstīja un sacīja: “Debesu valstība ir kā kāds cilvēks, kas labu sēklu sēja savā tirumā. **25** Bet ļaudim guļot viņa ienaidnieks nāca un iesēja niknu zāli kviešu starpā un aizgāja. **26** Kad nu labība auga un vārpās metās, tad tā niknā zāle arīdzan rādījās. **27** Tad tie kalpi gāja pie tā nama tēva un uz to sacīja: “Kungs, vai tu neesi sējis labu sēklu savā tirumā? No kurienes tad tā niknā zāle rodas?” **28** Un viņš uz tiem sacīja: “To tas ienaidnieks darijis.” Tad tie kalpi uz to sacīja: “Vai tad tu gribi, ka mēs ejam, to izravēt?” **29** Viņš sacīja: “Nē, ka jūs, to nikno zāli izravēdami, neizplūcāt ir tos kviešus. **30** Lai aug abi kopā līdz plāujamam laikam; un plāujamā laikā es sacīšu tiem plāvējiem: ‘Sakrājiet kopā papriekš to nikno zāli un sieniet to kūlišos, lai tā top sadedzināta; bet tos kviešus sakrājiet manā šķūnī.’” **31** Vēl citu līdzību Viņš tiem stāstīja un sacīja: “Debesu valstība līdzinājās sinejpu graudiņam, ko cilvēks nēmis savā laukā iesēja. **32** Šī gan ir tā mazākā starp visām sēklām, bet kad tā uzaug, tad tā ir lielāka pār citiem dārza stādiem un paliek par koku, tā ka tie putni apakš debess nāk un līgždas taisa viņa zaros.” **33** Vēl citu līdzību Viņš tiem sacīja: “Debesu valstība līdzinājās raugam, ko sieva nēmuši iejauca trīs mēros miltu, tiekams viss sarūga.” **34** Visu to Jēzus runāja caur līdzībām uz tiem ļaudīm, un bez līdzībām Viņš uz tiem nerunāja. **35** Lai piepildītos, ko tas pravietis runājis sacīdams: “Es Savu muti atdarišu līdzībās, Es izrunāšu lietas, kas no pasaules iesākuma apslēptas.” **36** Tad Jēzus tos ļaudis atlaida un pārgāja mājās, un Viņa māceklī pie Tā piegāja un sacīja: “Izstāsti mums to līdzību par to nikno

zālī tīrumā.” **37** Un Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: “Tas, kas to labo sēklu sēj, ir Tas Cilvēka Dēls. **38** Bet tas lauks ir pasaule, un tā labā sēkla ir tie valstības bērni, un tā niknā zāle ir tā jaunā bērni. **39** Un tas ienaidnieks, kas to sējis, ir velns, un tas plaujamais laiks ir šīs pasaules pastara gals, un tie plāvēji ir tie eņģeli. (**aiōn g165**) **40** Tad nu tā kā tā niknā zāle top salasīt un uguņi sadedzinātā, tā arī notiks šīs pasaules pastara galā. (**aiōn g165**) **41** Tas Cilvēka Dēls sūtis savus eņģelus, un tie salasīt no Viņa valstības visas apgrēcības un tos, kas dara netaisnību, **42** Un tos metīs degošā cepli; tur būs raudāšana un zobu trīcēšana. **43** Tad tie taisnie spīdēs kā saule sava Tēva valstībā. Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird! **44** Vēl Debesu valstība ir kā tīrumā apslēpta manta, ko cilvēks atradis apslēpa, un priečādamies par to, noiet un pārdod visu, kas tam ir, un pērk šo tīrumu. **45** Vēl Debesu valstība ir līdzinājama tirgotājam, kas labas pērles meklēja. **46** Un atradis vienu it dārgu pērli, nogāja un pārdeva visu, kas tam bija, un to nopirkā. **47** Vēl Debesu valstība līdzinājās tīklam, jūrā izmestam, kas visādas zivis savilkā. **48** Un kad tas bija pilns, tad tie to pie malas vilkuši un apsēdušies, tās labās ir salasijuši traukos, bet tās sapuvušas metuši ārā. **49** Tā tas būs pasaules pastara galā; tie eņģeli izies un atšķirs jaunos no taisniem, (**aiōn g165**) **50** Un tos metīs degošā cepli; tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.” **51** Jēzus uz tiem sakā: “Vai jūs to visu esat sapratuši?” Tie uz Viņu sacīja: “Esam gan, Kungs.” **52** Tad Viņš uz tiem sacīja: “Tāpēc ikkatrakstu mācītājs, uz Debesu valstību mācīts, ir līdzīgs nama kungam, kas no savas mantas izdod jaunas un vecas lietas.” **53** Un notikās, kad Jēzus šīs līdzības bija beidzis, tad Viņš aizgāja no turienes. **54** Un savā tēva pilsētā nācis, Viņš tos mācīja viņu baznīcā, tā ka tie iztrūcinājās un sacīja: “Kur Šim nāk tāda gudrība un tāds spēks? **55** Vai Šis nav tā amatnieka dēls? Vai Viņa māte netop saukta Marija un Viņa brāli Jēkabs un Jāzeps un Sīmanis un Jūda? **56** Un vai nav visas Viņa māsas pie mums? Kur tad Šis visu to dabūjis?” **57** Un tie nēma apgrēcību pie Viņa. Bet Jēzus uz tiem sacīja: “Pravietis nekur netop mazāki cienīts nekā savā tēva zemē un savās mājās.” **58** Un Viņš tur nedarīja daudz brīnumus viņu neticības dēļ.

14 Tanī laikā Hērodus, viens no tiem četriem Jūdu zemes valdniekiem, dzirdēja to slavu par Jēzu, **2** Un sacīja uz saviem kalpiem: “Šis ir Jānis, tas Kristītājs; tas ir uzmodināts no mironiemi, tāpēc tas spēj šos brīnumus darīt.” **3** Jo Hērodus Jāni bija saņēmis, viņu sējis un cietumā licis Hērodeijas dēļ, kura bija Filipa, viņa brāļa, sieva. **4** Jo Jānis uz viņu bija sacījis: “Tas tev nepieklājas, ka viņa tev ir.” **5** Un viņš gribēja to nokaut, bet bijās no tiem ļaudīm, jo tie to turēja par pravieti. **6** Bet, kad Hērodus dzīmšanas diena tapa turēta, tad Hērodeijas meita dejoga viņu prieķā un patika Hērodum. **7** Tāpēc tas zvērēdams viņai solīja, ka gribot dot, ko viņa lūgšot. **8** Un viņa, no savas mātes papriekš pamācīta, sacīja: “Dod man šeit blōdā Jānu, tā Kristītāja, galvu.” **9** Tad kēniņš noskuma; bet tās zvērēšanas dēļ un to dēļ, kas līdz pie galda sēdeja, viņš pavēlēja, to dot. **10** Un aizsūtījis cietumā, nocirta Jānim galvu. **11** Un viņa galva tapa blōdā atnesta un tai meitenei dota; un viņa to nenesa savai mātei. **12** Un viņa mācīkli nāca, nēma tās miesas un tās apraka; un nāca un to pasludināja Jēzum. **13**

Un to dzirdējis, Jēzus no turienes aizbrauca ar laivu savrup uz kādu tukšu vietu, un tie ļaudis to dzirdējuši, Viņam no tām pilsētām kājām gāja pakal. **14** Un Jēzus izgājis redzēja daudz ļaužu, un Viņam sirds iežēlojās par tiem, un Viņš dziedināja viņu neveselos. **15** Kad nu vakars metās, Viņa mācīkli pie Viņa piegāja un sacīja: “Šī vieta ir tuksnesis, un laiks jau ir pagājis; atlaidi tos ļaužu pulkus, ka tie var iet miestos un sev pirkst barību.” **16** Un Jēzus uz tiem sacīja: “Tiem nevajag iet; dodiet jūs tiem ēst.” **17** Bet tie uz Viņu sacīja: “Mums šeitan vairāk nav kā piecas maizes un divas zivis.” **18** Un Viņš sacīja: “Nesiet Man tās šurp.” **19** Un tiem ļaudīm pavēlējis, zālē sēsties, Viņš nēma tās piecas maizes un divas zivis, skatījās uz debesīm, pateicās un pārlauzis deva Saviem mācīkliem tās maizes, un tie mācīkli tiem ļaužu pulkiem. **20** Un visi tie ēda un paēda; un salasīja no atlikušām druskām divpadsmit pilnus kurvus. **21** Un to viru bija pie piectūkstoš, kas bija īduši, bez sievām un bērniem. **22** Un Jēzus tūdal Saviem mācīkliem lika kāpt laivā un papriekš pārcelties, tiekams Viņš tos ļaudis atlaistu. **23** Un tos ļaudis atlaidis, Viņš gāja savrup uz vienu kalnu, Dievu lūgt. Un kad vakars metās, Viņš tur bija viens pats. **24** Bet tā laiva jau bija jūras vidū un tapa mētāta no vilniem; jo vējš bija preti. **25** Bet gaiļos Jēzus pie tiem nāca, pa jūru staigādams. **26** Un kad Viņa mācīkli To redzēja pa jūru staigājām, tad tie izbījās un sacīja: “Tas ir kēms;” un brēca no bailēm. **27** Bet tūdal Jēzus uz tiem runāja un sacīja: “Turat drošu prātu, Es tas esmu! Nebistaties.” **28** Un Pēteris Viņam atbildēja un sacīja: “Kungs, ja Tu tas esi, tad liec man pie Tevis nākt pa īdens virusu.” **29** Un Viņš sacīja: “Nāc!” Un Pēteris izķāpa no laivas un gāja pa īdens virusu, ka pie Jēzus nāktu. **30** Bet to lielo vētru redzēdams, viņš izbījās un sāka grimt, brēca un sacīja: “Kungs, palidzi man!” **31** Un tūdal roku izstiepis, Jēzus viņu satvēra un uz viņu sacīja: “Tu mazticīgais, kāpēc tu esi šaubījies?” **32** Un kad tie bija iekāpuši laivā, tad vējš nostājās. **33** Un tie, kas bija laivā, nāca un metās celos priekš Viņa un sacīja: “Patiessi, Tu esi Dieva Dēls.” **34** Un tie pārcēlušies nāca uz Genecaretēs zemi. **35** Un kad tie ļaudis Viņu tai vietā nomanīja, tad tie sūtīja pa visu to apgabalu visapkārt, un atveda pie Viņa visādus neveselus, **36** Un Viņu lūdza, ka Viņa drēbju vīli varētu aizskart; un cik to aizskāra, tie tapa dziedināti.

15 Tad rakstu mācītāji un farizeji no Jeruzālemes nāca pie Jēzus sacīdami: **2** “Kāpēc Tavi mācīkli pārkāpj vecaju likumus? Jo tie savas rokas nemazgā, kad maizi ēd.” **3** Bet Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: “Kāpēc jūs arīdzan pārkāpjat Dieva bauslību caur saviem likumiem? **4** Jo Dievs ir pavēlējis un sacījis: “Godā savu tēvu un māti!” Un: “Kas savu tēvu vai māti lād, tam būs mīrt.” **5** Bet jūs māciet, ja kas sakot uz tēvu vai māti: “Kas tev no manis varētu par labu nākt, tas lai ir Dievam par upuri!” tas labi darot. Tāds tiešām savu tēvu un savu māti negodās. **6** Tad jūs nu Dieva bauslību nicināt caur saviem likumiem. **7** Jūs liekuļi, pareizi Jesaja par jums sludinājis sacīdams: **8** “Šie ļaudis pie Manis turas ar savu muti un godā Mani ar savām lūpām; bet viņu sirds ir tālu no Manis nost.” **9** Bet velti tie Mani cienī, mācīdami mācības, kas ir cilvēku pavēles,” **10** Un Viņš tos ļaudis piaeacīnājis uz tiem sacīja: “Klausāties un saprotiet. **11** Kas mutē iejet, tas cilvēku nesagāna;

bet kas no mutes iziet, tas cilvēku sagāna.” **12** Tad Viņa mācekļi piegājuši sacīja uz Viņu: “Vai Tu zini, ka tie farizeji, Tavus vārdus dzirdēdami, apgrēcību nēmuši?” **13** Bet Viņš atbildēja un sacīja: “Visi dēsti, ko Mans Debesu Tēvs nav dēstījis, taps izrautī ar saknēm. **14** Atstājiet no tem; tie ir akli aklu ceļa rādītāji; bet ja akls aklam ceļu rāda, tad abi divi kritis bedrē.” **15** Tad Pēteris atbildēja un uz Viņu sacīja: “Izstāsti mums šo līdzību.” **16** Un Jēzus sacīja: “Vai tad ir jūs vēl esat nesaprasā? **17** Vai jūs vēl nenomanāt, ka viss, kas mutē ieiet tas noiet vēderā un top izmests caur vēderu. **18** Bet kas no mutes iziet, tas nāk no sirds, un tas cilvēku sagāna. **19** Un no sirds nāk launas domas, slepkavības, laulības pārkāpšanas, maucības, zādības, nepatiess liecības, zaimošanas. **20** Viss tas cilvēku sagāna; bet nemazgātām rokām ēst tas cilvēku nesagāna.” **21** Un no turienes izgājis, Jēzus atkāpās pret Tirus un Sidonas robežām. **22** Un redzi, viena Kanaāniešu sieva, no tām pašām robežām izgājusi, uz Viņu sauca sacīdam: “Ak Kungs, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani; mana meita top no velna nezēlīgi vārdzinātā.” **23** Un Viņš tai neatbildēja nevienu vārdu. Un Viņa mācekļi piegājuši Viņu lūdza un sacīja: “Atlaidi to, jo tā brēc mums pakal.” **24** Bet Viņš atbildēja un sacīja: “Es neesmu sūtīts kā vien pie tām pazudušām avim no Israēla cilts.” **25** Bet tā nāca, metās zemē priekš Viņa un sacīja: “Kungs, palidzi man!” **26** Bet Viņš atbildēja un sacīja: “Neklājās, bērniem maizi atlētēj un sunišiem mest priekšā.” **27** Viņa sacīja: “Tā ir gan, Kungs! Bet tomēr suniši ēd no tām drusciņām, kas no viju kungu galda nokrīt.” **28** Tad Jēzus atbildēja un uz to sacīja: “Ak sieva, tava ticība ir liela; lai tev notiek, kā tu gribi;” un viņas meita tapa vesela tai pašā stundā. **29** Un Jēzus aizgāja no turienes un nāca pie Galilejas jūras, un uzķāpa kalnā un tur apsēdās. **30** Un daudz ļaužu atnāca pie Viņa un atveda līdz tizlus, aklus, mēmus, kropļus un daudz citus, un nometa tos Jēzum pie kājām, un Viņš tos dziedināja. **31** Tā ka tie ļaudis brinijās, kad redzēja mēmus runājam, kropļus veselus, tīzlus staigājam un aklus redzam, un teica Israēla Dievu. **32** Un Jēzus, Savus mācekļus pie Sevis aicinājis, sacīja: “Mana sirds par tiem ļaudīm, iežēlojās, jo tie nu trīs dienas pie Manis palikuši, un tiem nav ko ēst; un Es tos negribu atlaišt neēdušus, ka tie uz ceļa nenorīkst badā.” **33** Un Viņa mācekļi uz To sacīja: “Kur lai neman ņeitan tuksnesi tik daudz maizes, ka pieēdinājām tādu pulku ļaužu?” **34** Un Jēzus uz tiem sacīja: “Cik jums maizes?” Tie sacīja: “Septiņas un maz zītiņu.” **35** Un Viņš tiem ļaudim lika pie zemes apsēties. **36** Un tās septiņas maizes un tās zivis ņēmis, Viņš pateicās un pārlauza un deva Saviem mācekļiem, un tie mācekļi tiem ļaudīm. **37** Un tie visi ēda un paēda un salasīja no atlikušām druskām septiņus kuryjus pilnus. **38** Un to, kas bija ēduši, bija četrtrūkstoši vīri, bez sievām un bērniem. **39** Un Viņš tos ļaudis atlaidis, kāpa laivā un nāca uz Magdājas robežām.

16 Tad farizeji un saduceji nāca pie Viņa kārdinādami un prasīja Viņam, lai tiem parāda kādu zīmi no debesīm. **2** Bet Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: “Kad vakars metās, tad jūs sakāt: ‘Būs skaidrs gaiss, jo debess ir sarkana.’ **3** Un no rīta agrumā: ‘Šodien būs negaiss, jo debess ir sarkana un apmākusies.’ Jūs liekuļi, debess izskatu jūs zināt noprast, vai jūs nevarat arī norprast laiku zīmes? **4**

Nikna un laulību pārkāpēja tauta meklē zīmi, un vijai nekāda zīme netaps dota, kā vien pravieša Jonas zīme.” Un Viņš tos atstāja un aizgāja. **5** Un Viņa mācekļi pārcēlušies bija aizmiršuši maizi ņemt līdz. **6** Un Jēzus uz tiem sacīja: “Pielūkojet un sargājaties no farizeju un saduceju rauga.” **7** Bet tie domāja pie sevis un sacīja: “Tas ir, ka mēs maizes neesam ņēmuši līdz.” **8** Un Jēzus, to nomanīdams, uz tiem sacīja: “Ko jūs domājat pie sevis, jūs mazticīgie, ka jūs maizes neesat ņēmuši līdz? **9** Vai jūs vēl neprotat, nedz atminat tās piecas maizes pie tiem piectūkstošiem, un cik kurvju jūs esat salasījuši? **10** Nedz tās septiņas maizes pie tiem četrtrūkstošiem, un cik kurvju jūs esat salasījuši? **11** Kā tad nu jūs neprotat, ka Es uz jums neesmu runājis par maizi, sacīdams: “Sargājaties no farizeju un saduceju rauga?”” **12** Tad tie saprata, ka Viņš nebija sacījis, ka lai tie sargās no maizes rauga, bet no farizeju un saduceju mācības. **13** Un Jēzus nāca uz Filipa Cezarejas robežām un vaicāja Saviem mācekļiem un sacīja: “Ko ļaudis saka, To Cilvēka Dēlu esam.” **14** Un viņi atbildēja: “Citi saka: Jānis tas Kristītājs; citi: Elija; citi: Jeremija, vai kāds no tiem praviešiem.” **15** Viņš uz tiem sacīja: “Bet ko tad jūs sakāt, kas Es esmu?” **16** Tad Sīmanis Pēteris atbildēja un sacīja: “Tu esi Kristus, Tā dzīvā Dieva Dēls.” **17** Un Jēzus atbildēja un uz to sacīja: “Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to nav sacījušas, bet Mans Tēvs debesīs. **18** Un Es arīdzan tev saku: “Tu esi Pēteris, un uz šo akmeni Es Savu draudzi grību uztaisīt, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt.” (**Hadēs g86**) **19** Un Es tev došu Debesu valstības atslēgas; un ko tu virs zemes siesi, tam būs arī būt sietam debesīs; un ko tu virs zemes atraisīsi, tam būs arī būt atraisītam debesīs.” **20** Tad Viņš Saviem mācekļiem aizliedza, ka tie nevienam nesacītu, ka Viņš Jēzus Tas Kristus. **21** No tā laika Jēzus Saviem mācekļiem iesāka rādit, ka Viņam vajagot noiet uz Jeruzālemi un daudz ciest no tiem vecajiem un augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un tapt nokautam un trešā dienā augšāmcelties. **22** Un Pēteris, Viņu savrup ņēmis, iesāka viņu apsaukt sacīdams: “Dievs pasargā! Kungs, lai Tev tā nenotiek!” **23** Bet Viņš atgriezdamies sacīja uz Pēteri: “Atkāpies no Manis, sātan, tu Man esi par apgrēcību. Jo tu nedomā, kas Dievam, bet kas cilvēkiem tīk.” **24** Tad Jēzus uz Saviem mācekļiem sacīja: “Ja kas Man grib nākt pakal, tam būs sevi pašu aizliegt, savu krustu uz sevi ņemt un Man iet pakal.” **25** Jo kas savu dzīvību grib izglābt, tam tā zudis, un kam dzīvība Manis dēļ zūd, tas to atradis. **26** Jo ko tas cilvēkam līdz, kad tas iemanto visu pasauli, un tam tomēr dvēsele zūd? Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu? **27** Jo Tas Cilvēka Dēls nāks iekš Sava Tēva godības ar Saviem enģeļiem, un tad Tas ikkatram atmaksās pēc viņa darbiem. **28** Patiesi, Es jums saku: kādi no tiem, kas ņeitan stāv, nāvi nebaudīs, iekams neredzēs To Cilvēka Dēlu nākam Savā Valstībā.”

17 Un pēc sesām dienām Jēzus ņēma Pēteri un Jēkabu un šā brāli, Jāni, un tos veda savrup uz augstu kalnu, **2** Un tapa apskaidrota viņu priekšā, un Viņa vaigs spīdēja kā saule, un Viņa drēbes tapa baltas kā gaisma. **3** Un redzi, Mozus un Elija tiem parādījās un runāja ar Viņu. **4** Un Pēteris vērsās pie Jēzus un sacīja: “Kungs, ņeit mums labi! Ja Tu gribi, tad mēs ņeitan trīs būdas taisīsim, vienu Tev,

vienu Mozum, un vienu Elijam.” **5** Tam vēl runājot, redzi, spožs padebesis tos apēnoja, un redzi, balss no tā padebēša sacīja: “Šis ir Mans milājs Dēls, pie kā Man ir labs prāts, To jums būs klausīt.” **6** Kad tie mācekļi to dzirdēja, tad tie krita uz savu vaigu un izbijās loti. **7** Bet Jēzus nāca, tos aizskāra un sacīja: “Ceļaties un nebūstaties.” **8** Bet kad tie savas acis pacēla, tad tie neredzēja nevienu kā tik vien Jēzū. **9** Un no kalna noejet, Jēzus tiem pavēlēja un sacīja: “Nesakiet nevienu šo parādišanos, tiekams Tas Cilvēka Dēls nebūs uzcēlies no mironiem.” **10** Un Viņa mācekļi Viņam vaicāja sacīdam: “Ko tad tie rakstu mācītāji saka, ka Elijam jānāk papriekš?” **11** Bet Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: “Elija gan nāk papriekš un visu atkal sataisīs. **12** Bet Es jums saku, ka Elija jau ir nācis, tomēr tie viņu nav atzinuši, bet ar viņu darijuši, ko gribēdami. Tā arī Tam Cilvēka Dēlam būs jācieš no viņiem.” **13** Kad tie mācekļi saprata, ka Viņš tiem sacījis no Jāņa, tā Kristitāja. **14** Un kad tie nāca pie tiem ļaudīm, tad viens cilvēks pie Viņa atrāca un metās celos Viņa priekšā. **15** Un sacīja: “Kungs, apželojies par manu dēlu, jo viņš ir mēnessērdīgs un viņam briesmīgi jācīties; jo dažkārt viņš krit uguni un dažkārt ūdeni.” **16** Un es to pie Taviem mācekļiem esmu atvedis, bet tie to nevarēja veselu darīt.” **17** Bet Jēzus atbildēja un sacīja: “Ak tu neticīgā un netiklā cilts, cik ilgi Es vēl būšu pie jums? Cik ilgi Es jūs panesišu? Vediet Man viņu ūpī!” **18** Un Jēzus viņu apdraudēja, un velns no viņa izbēga; un tas zēns palika vesels tanī pašā stundā. **19** Kad tie mācekļi piegāja pie Jēzus atsevišķi un sacīja: “Kāpēc mēs viņu nevarējām izdzīt?” **20** Un Jēzus uz tiem sacīja: “Jūsu neticības dēļ; jo patiesi, Es jums saku: kad jums ticība ir kā sinepju graudiņš, tad jūs sacīsiet šim kalnam: nocelies no šejienes uz turieni, un viņš nocelies, un nekas jums nebūs neiespējams. **21** Bet šī suga neizbēg kā vien caur lūgšanu un gavēšanu.” **22** Kad nu tie Galilejā apkārt staigāja, tad Jēzus uz tiem sacīja: “Tas Cilvēka Dēls taps nodots cilvēku rokās. **23** Un Viņu nokaus, un trešā dienā Viņš celsies augšām;” un tie loti noskuma. **24** Un kad tie Kapernaūmā nāca, tad tie nodokļu saņēmēji atrāca pie Pētera un sacīja: “Vai jūsu Mācītājs nodokli nedod?” **25** Viņš sacīja: “Dod gan.” Un kad tas namā bija iegājis, Jēzus viņam papriekš vaicāja sacīdam: “Ko tu domā, Sīman? No kuriem laicīgi kērīji nēm muiitu un nodokli? Vai no saviem bērniem, vai no svešiniekiem?” **26** Pēteris uz Viņu sacīja: “No svešiniekiem.” Tad Jēzus uz to sacīja: “Tad tie bērni ir svabadi. **27** Bet lai mēs tiem nedodam apgrēcību, tad ej jūrmalā un izmet makšķeri, un to pirmo zīvi, kas piekodīsies, nēm, un viņas muti atdarījis, tu atradīsi vienu stateri, to nēm un dod viņiem priekš Manis un tevis.”

18 Tanī pašā stundā tie mācekļi gāja pie Jēzus un sacīja: “Kas ir tas lielākais Debesu valstībā?” **2** Un Jēzus aicināja vienu bērnu pie Sevis, un to veda pašā viņu vidū, **3** Un sacīja: “Patiesi, Es jums saku, ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksiet Debesu valstībā. **4** Tāpēc, kas pats zemojās, kā šīs bērns, tas ir tas lielākais Debesu valstībā. **5** Un kas tādu bērnu uzņem Manā Vārdā, tas uzņem Mani. **6** Bet kas apgrēcīna vienu no šiem vismazākiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāki, ka tam pakārtu pie kakla dzirnu akmeni un to noslīcinātu jūrā, visdzīlākā vietā. **7** Vai pasaulei apgrēcības dēļ! Apgrēcībai gan vajag nākt, bet vai tam cilvēkam, caur ko nāk apgrēcība!

8 Tāpēc, ja tava roka vai tava kāja tevi apgrēcīna, tad nocērt to un met to nost; jo tas tev labāki, ka tu ieej dzīvošanā tīzls vai kroplis, nekā tev ir divas rokas vai kājas, un tu topi iemests mūžīgā ugunī. (**aiōnios g166**) **9** Un ja tava acs tevi apgrēcīna, izrauj to un met to nost; tas tev labāki, ar vienu aci iejet dzīvošanā, nekā tev ir divas acis, un tu topi iemests elles ugunī. (**Geenna g1067**) **10** Pielūkojet, ka jūs nevienu no šiem mazajiem nenicinājet; jo es jums saku, ka viņu enģeļi debesis vienmēr redz Mana debesē! Tēva viņu. **11** Jo Tas Cilvēka Dēls ir nācis, atpestīt to, kas pazudis. **12** Kā jums šķiet? Ja kādam cilvēkam būtu simts avis, un viena no tām būtu nomaldījusies, vai viņš neatstātu tās deviņdesmit deviņas un neietu kalnos, to meklēt, kas nomaldījusies? **13** Un ja tas notiek, ka to atrod, patiesi, Es jums saku, ka tas vairāk par to priečājās, nekā par tām deviņdesmit un deviņām, kas nav nomaldījušās. **14** Tāpat tas nav jūsu debesē! Tēva prāts, ka vienam no šiem mazajiem būs pazust. **15** Bet ja tavs brālis pret tevi grēko, tad noeji un pārmāci viņu starp sevi un viņu vienu pašu; kad viņš tevi klausīta, tad nem kļāt vēl vienu vai divus, lai no divēju vai treju liecinieku mutes ikkatrs vārds top apstiprināts. **17** Bet ja viņš tos neklausīta, tad saki to draudzei; bet ja viņš arī draudzī neklausīta, tad turi viņu par pagānu un muītnieku. **18** Patiesi, Es jums saku, ko vien jūs virs zemes siesiet, tas arī būs siets debesis; un ko vien jūs virs zemes atraisīsiet, tas arī būs atraisīts debesis. **19** Atkal Es jums saku: ja divi no jums virs zemes ir vienā prātā jebkuras lietas dēļ, ko tie grib lūgt, tad tā tiem taps dota no Mana Tēva, kas ir debesis. **20** Jo kur divi vai trīs ir sapulcināti Manā Vārdā, tur Es esmu viņu vidū.” **21** Tad Pēteris gāja pie Viņa un sacīja: “Kungs, cikkārt man būs piedot savam brālim, kas pret mani grēko? Vai ir diezgan septiņ reiz?” **22** Jēzus uz to saka: “Es tev nesaku septiņ reiz, bet septiņdesmit reiz septiņ. **23** Tāpēc Debesu valstība ir kā kāds kēniņš, kas ar saviem kalpiem gribēja parādu izlīdzināt. **24** Un kad viņš iesāka līdzību turēt, viens viņam tapa pievests, tas bija viņam parādā desmit tūkstošus podus. **25** Un kad tas to nespēja maksāt, tad tas kungs pavēlēja, viņu pārdot ar sievu un bērniem un visu, kas tam bija, un maksāt. **26** Tad tas kalps pie zemes križdams viņu gauži lūdzās un sacīja: “Kungs, cieties ar mani, es tev visnotāl gribu maksāt.” **27** Tad tam kungam palika tā kalpa žēl, un viņš to palaida un to parādu tam arī atlaida. **28** Bet kad tas pats kalps bija ārā izgājis, tad tas atrada vienu no saviem darba biedriem; tas bija viņam parādā simts sudraba grašus, un viņš sakampis to žņaudza un sacīja: “Maksā, ko tu man esī parāda.” **29** Tad viņa darba biedrs tam krita pie kājām, lūdzās un sacīja: “Cieties ar mani, es tev visnotāl maksāšu.” **30** Un viņš negribēja; un nogājis to iemeta cietumā, tiekams tas maksātu, ko bija parādā. **31** Kad nu viņa darba biedri to redzēja, tad tas tiem gauži sāpēja, un nākuši tie pasacīja savam kungam visu, kas bija noticis. **32** Tad viņa kungs to aicināja priekšā un uz to sacīja: “Tu blēdigais kalps, visu šo parādu es tev esmu atlaidis, kad tu mani lūdzi. **33** Vai tad tev arīdzan nebija apželoties par savu darba biedru, kā es tevi esmu žēlojis.” **34** Un viņa kungs apskaitīs to nodeva tiem mocītājiem, kamēr tas maksātu visu, ko tam bija parādā. **35** Tā arī Mans

Debesu Tēvs jums darīs, ja jūs nepiedosiet no sirds ikviens savam brālim viņa pārkāpšanas.”

19 Un notikās, kad Jēzus šos vārdus bija pabeidzis, tad

Vīņš aizgāja no Galilejas un nāca gar Jardānes otru pusi uz Jūdu zemes robežām. **2** Un daudz ļaužu Viņam gāja pakal, un Viņš tos tur darija veselus. **3** Un tie farizeji nāca pie Viņa, To kārdinādam, un uz Viņu sacīja: “Vai cilvēkam jebkādas vainas dēļ brīv no sievas šķirties?” **4** Bet Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: “Vai jūs neesat lasījuši, ka Radītājs iesākumā viņus radījis vīru un sievu, **5** Un sacījīs: “Tādēļ cilvēks atstās tēvu un māti un pieķersies pie savas sievas; un tie divi būs viena miesa.” **6** Tad nu tie nav vairs divi, bet viena miesa; ko nu Dievs savienojis, to neviens cilvēkam nebūs šķirt.” **7** Tie uz Viņu sakā: “Kā tad Mozus ir pavelejīs, šķiršanās grāmatu dot un šķirties.” **8** Viņš uz tiem sakā: “Mozus jūsu sirds cietības dēļ jums valū devīs, no savām sievām šķirties, bet no iesākuma tas tā nav bijis. **9** Bet Es jums saku, kas no savas sievas šķirās, ja ne maucības dēļ, un precē citu, tas pārkāpj laulību, un kas atšķirtu precē, tas pārkāpj laulību.” **10** Viņa mācekļi uz Viņu sakā: “Ja tas tā ir vīra un sievas starpā, tad nav labi precēties.” **11** Bet Viņš uz tiem sacīja: “Visi šo vārdu nespēj saņemt, bet tie vien, kam tas ir dots. **12** Jo tur ir rāmiti, kas no mātes miesām tādi dzimusi, un tur ir rāmiti, kas no cilvēkiem rāmiti; un tur ir rāmiti, kas paši rāmījušies Debesu valstības dēļ. Kas to spēj saņemt, tas lai saņem.” **13** Tad bērniņi pie Viņa tapa pienesti, ka Viņš tiem rokas uzliktu un Dievu lūgtu; bet tie mācekļi tos aprāja. **14** Bet Jēzus sacīja: “Laidiet tos bērniņus un neliedziet tiem, pie Manis nākt; jo tādiem pieder Debesu valstība.” **15** Un Viņš tiem rokas uzlīcīs, aizgāja no turienes. **16** Un redzi, viens piegājis uz Viņu sacīja: “Labais Mācītāj, ko laba man būs darīt, lai es dabūju mūžīgu dzīvošanu?” (**aiņios g166**) **17** Un Viņš uz to sacīja: “Ko tu Mani sauc par labu? Neviens nav labs, kā vien Tas Vienīgais Dievs. Bet ja tu gribi dzīvībā iejet, tad turi tos bauslus.” **18** Tas uz Viņu sakā: Kādus?” Un Jēzus sacīja: “Šos: tev nebūs nokaut; tev nebūs laulību pārkāpt; tev nebūs zagt; tev nebūs nepatiesu liecību dot; **19** Godā savu tēvu un māti; un tev būs savu tuvāko milēt, kā sevi pašu.” **20** Tas jauneklis uz Viņu sakā: “Visu to es esmu turējis no savas jaunības; kā man vēl trūkst?” **21** Jēzus uz to sacīja: “Ja tu gribi būt pilnīgs, tad noej, pārdom, kas tev ir, un dod nabagiem; tad tev būs manta debesis; un tad nāc, staigā Man pakal.” **22** Bet tas jauneklis, šo vārdu dzirdējis, aizgāja noskumis, jo tam bija daudz mantas. **23** Bet Jēzus uz Saviem mācekļiem sacīja: “Patiessi, Es jums saku: bagāts grūti ieies Debesu valstībā. **24** Un atkal Es jums saku: vieglāki ir kāmielīm iet caur adatas aci, nekā bagātam kļūt Dieva valstībā.” **25** Un to dzirdējuši, Viņa mācekļi loti pārbījās un sacīja: “Kas tad var kļūt Debesu valstībā?” **26** Un Jēzus tos uzlūkoja un uz tiem sacīja: “Cilvēki to neiespēj, bet Dievam visas lietas iespējamas.” **27** Tad Pēteris atbildēdams uz Viņu sacīja: “Redzi, mēs visu esam atstājuši un Tev gājuši pakal; kas mums pat to būs?” **28** Bet Jēzus uz tiem sacīja: “Patiessi, Es jums saku, ja jūs, kas Man pakal gājuši, tanī atdzimšanā, kad Tas Cilvēka Dēls sēdēs uz Sava godības krēsla, arī sēdēsiet uz divpadsmīt krēsliem un tiesāsiet tās divpadsmīt Israēla ciltis. **29** Un kas atstāj mājas vai brāļus, vai māsas, vai tēvu, vai māti, vai

sievu, vai bērnus, vai tīrumus Mana Vārda dēļ, tas to nems simtkārtīgi, un iemantos mūžīgu dzīvošanu. (**aiņios g166**) **30** Bet daudzi, kas tie pirmie, būs tie pēdējie, un tie pēdējie būs tie pirmie.

20 Jo Debesu valstība ir kā kāds nama tēvs, kas no rīta agrumā izgāja, strādniekus derēt savā vīna kalnā. **2** Un saderējis ar tiem strādniekiem par vienu sudrabu grasi par dienas algu, viņš tos nosūtīja savā vīna kalnā. **3** Un izgājis ap trešo stundu, viņš redzēja vēl citus pie tīrgus bez darba stāvam, **4** Un uz tiem sacīja: “Noejat ari jūs vīna kalnā, es jums došu, kas nākas.” **5** Un tie nogāja. Atkal viņš izgāja ap sesto un devīto stundu un darīja tāpat. **6** Bet ap vienpadsmīto stundu izgājis, viņš atrada vēl citus bez darba stāvam, un uz tiem sakā: “Ko jūs visu dienu še stāvīt bez darba?” **7** Tie uz viņu sakā: “Neviens mūs nav derējis.” Viņš uz tiem sakā: “Ejat jūs arī dzan vīna kalnā, un kas nākas, to jūs dabūsiet.” **8** Kad nu vakars metās, tad tas vīna kalna kungs saka savam uzraugam: “Sauc tos strādniekus un dod tiem to algu, no pēdējiem sākdam, pie pirmajiem beigdam.” **9** Tad tie nāca, kas ap vienpadsmīto stundu derēti, un dabūja savu grasi. **10** Bet kad tie pirmie nāca, tad tie cerēja vairāk dabūt; un tie ari dabūja ikviens savu grasi. **11** To dabūjuši, tie kurnēja pret to nama tēvu, **12** Un sacīja: “Sie pēdējie vienu stundu vien strādājuši, un tu tos esi līdzinājis mums, kas dienas nastu un karstumu esam cietuši.” **13** Bet viņš atbildēja un uz vienu no tiem sacīja: “Draugs, es tev netaisnību nedaru. Vai tu ar mani neesi saderējis par vienu grasi? **14** Nēm, kas tev pieder, un ej; bet es šiem pēdējiem gribu tā dot kā tev. **15** Jeb vai man nav brīv, darīt ar savu mantu, kā es gribu? Jeb vai tava aks tāpēc skauž, ka es esmu labs?” **16** Tā tie pēdējie taps tie pirmie, un tie pirmie tie pēdējie. Jo daudz ir aicināti, bet maz izredzēti.” **17** Un noiedams uz Jeruzālemi, Jēzus nēma tos divpadsmīt mācekļus pie Sevis un celā uz tiem sacīja: **18** “Redzi, mēs noejam uz Jeruzālemi, un Tas Cilvēka Dēls taps nodots tiem augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un tie Viņu pazudinās pie nāves. **19** Un Viņu nodos tiem pagāniem; tie Viņu apmēdis, šaustis un krustā sitīs, un trešā dienā Viņš atkal celsies augšām.” **20** Tad Cebedeja dēlu māte ar saviem dēliem nāca pie Viņa, metās zemē un lūdza ko no Viņa. **21** Un Viņš tai sacīja: “Ko tu gribi?” Tā uz Viņu sacīja: “Saki, lai šie mani divi dēli sēž Tavā valstībā viens Tev pa labo un otrs pa kreiso roku.” **22** Bet Jēzus atbildēja un sacīja: “Jūs nezināt, ko jūs lūdzat. Vai jūs varat dzert to biķeri, ko Es dzeršu, un likties kristīties ar to kristību, ar ko Es topu kristīts?” Tie uz viņu sacīja: “Varam gan.” **23** Un Viņš uz tiem sakā: “Manu biķeri jums gan būs dzert, un ar to kristību, ar ko Mani kristīs, jums būs tapt kristītiem; bet sēdēt pie Manas labās un kreisās rokas, Man nepieder dot, bet tas būs tiem, kam Mans Tēvs to novēlējis.” **24** Un kad tie desmit to dzirdēja, tad tie apskaitās par tiem diviem brāļiem. **25** Bet Jēzus tos aicināja pie Sevis un sacīja: “Jūs zināt, ka tie pasaules valdnieki pār ļaudīm valda, un tiem lieliem kungiem pār tiem ir vara.” **26** Bet pie jums tā nebūs būt; bet ja kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu sulainis. **27** Un ja kas grib būt jūsu starpā tas pirmais, tas lai ir jūsu kalpls; **28** Tā kā Tas Cilvēka Dēls nav nācis, ka Viņam taptu kalpots, bet ka Viņš kalpotu, un Savu dzīvību dotu par atpirķšanas maksu priekš daudziem.”

29 Un kad tie no Jērikus izgāja, tad Viņam daudz ļaužu nāca pakaļ. **30** Un redzi, divi akli sēdēja ceļmalā; kad tie dzirdēja Jēzu secen ejam, tad tie brēca un sacīja: "Apzēlojies par mums, Kungs, Tu Dāvida dēls!" **31** Bet tie laudis tos apsauga, ka tie klusus ciestu; bet tie brēca vēl vairāk un sacīja: "Apzēlojies par mums, Kungs, Tu Dāvida dēls!" **32** Un Jēzus apstājās, tos aicināja un sacīja: "Ko jūs gribat, lai Es jums daru?" **33** Tie uz Viņu sakā: "Kungs, ka mūsu acis top atdaritas." **34** Un Jēzum palika žēl, un Viņš aizskāra viņu acis, un tūdaļ viņu acis tapa gaišas, un tie Viņam gāja pakaļ.

21 Un kad tie tuvu pie Jeruzālemes nāca, pie Betfagas, pie Elijas kalna, tad Jēzus sūtīja divus no Saviem mācekļiem **2** Un tiem sacīja: "Ejat uz to miestu, kas jūsu priekšā; un tūdaļ jūs atradīsiet ēzeļa māti piesietu un pie tās kumeļu. Atraisījuši atvēdet tos pie Manis. **3** Un ja kas jums ko sacīs, tad atsakāt: "Tam Kungam to vajag," tūdaļ viņš jums tos atlaidis." **4** Bet viss tas notika, lai piepildās, ko tas pravietis sacījis slūdinādams: **5** "Sakait Čiānas meitai: redzi, tavs kēniņš nāk pie tevis, lēnprātīgs, jādams uz ēzeļa un nastu nesējās ēzeļa mātes kumeļa." **6** Tie mācekļi nogāja un darija, kā Jēzus tiem bija pavēlējis. **7** Un atveda to ēzeļa māti un to kumeļu, un uzlika savas drēbes un sēdināja Viņu tur viršū. **8** Bet daudz ļaužu izklāja savas drēbes uz ceļu; bet citi cirta zarus no kokiem un izkaisīja tos uz cela. **9** Bet tie ļaudis, kas priekšā gāja un no aizmugures staigāja, kliedza un sauca: "Ozianna Tam Dāvida dēlam, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā! Ozianna visaugstākās debesīs!" **10** Bet kad Viņš Jeruzālēmē iejāja, tad visa pilsēta cēlās un sacīja: "Kas Tas tāds?" **11** Bet tie ļaudis sacīja: "Šis ir Jēzus, tas pravietis no Nacaretē iekš Galilejas." **12** Un Jēzus iegāja Dieva namā un izdzīna visus, kas Dieva namā pārdeva un pirkā, un apgāza galdu nuudas mijējiem un krēslus tiem baložu pārdevējiem, **13** Un uz tiem sacīja: "Stāv rakstīts: "Mans nams taps nosaukti lūgšanas nams," bet jūs to esat darijuši par slepkavu bedri." **14** Un tur akli un tizli nogāja pie Viņa Dieva namā, un Viņš tos dziedināja. **15** Bet kad tie augstie priesteri un rakstu mācītāji redzēja tos brīnuma darbus, ko Viņš darija, un tos bērnus Dieva namā brēcam un sakām: "Ozianna tam Dāvida dēlam!" tad tie apskaitās, **16** Un uz Viņu sacīja: "Vai Tu nedzirdi, ko šie sakā?" Bet Jēzus uz tiem sacīja: "Dzirdu gan. Vai jūs nekad neesat lasījuši: no bērniņu un zīdāmu mutes Es slavu sataisīšu?" **17** Un tos atstājis, Viņš izgāja no pilsētas ārā uz Betaniju un tur pārgulēja. **18** Bet kad Viņš no rīta agrumā atkal uz pilsētu gāja, Viņam gribējās ēst. **19** Un Viņš redzēja vienu vīges koku ceļmalā, piegāja pie tā un neatradā uz tā nenieka, kā tik lapas vien, un uz to sacīja: "Uz tevis lai nemūžam vairs auglis neaug." Un tūdaļ tas vīges koks nokalta. **(aiōn g165)** **20** Un tie mācekļi to redzējuši, brīnījās un sacīja: "Kā tas vīges koks tik drīz nokalts?" **21** Bet Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Patiess, Es jums sakū: ja jums tīcība ir, un jūs prātā nešaubaties, tad jūs nevien to darišiet ar to vīges koku, bet arī, kad jūs šim kalnam sacīsiet: celies no savas vietas un meties jūrā, tad tas notiks. **22** Un visu, ko jūs savā lūgšanā lūgsiet ticēdamī, to jūs dabūsiet." **23** Un kad Viņš nāca Dieva namā, tad Viņam mācot tie augstie priesteri un ļaužu vecaji piegāja un sacīja: "Kādā varā Tu šis lietas dari? Un kas Tev tādu varu devis?" **24** Bet Jēzus atbildēja un uz

tiem sacīja: "Es jums arīdzan vienu vārdu gribu vaicāt? ja jūs Man to sacīset, tad Es jums arī sacīšu, kādā varā Es šis lietas daru. **25** No kurienes bija Jāņa kristība? Vai no debesim, vai no cilvēkiem?" Bet tie apdomāja savā starpā sacīdami: "Ja mēs sakām: no debesīm, tad Viņš mums sacīs: Kāpēc tad jūs viņam neesat ticējuši?" **26** Bet ja mēs sakām: no cilvēkiem, tad mums no tiem laudīm jābilstas; jo visi Jāni tur par pravieti." **27** Un tie atbildēja un sacīja: "Mēs nezinām." Viņš uz tiem sacīja: "Tad arī Es jums nesaku, kādā varā Es šis lietas daru. **28** Bet kā jums šķiet? Vienam cilvēkam bija divi dēli, un tas gāja pie tā pirmā un sacīja: dēls, ej, strādā šodien manā vīna kalnā. **29** Bet tas atbildēja un sacīja: es negribu. Bet pēc tas viņam bija žēl un viņš nogāja. **30** Un tas tēvs gāja pie tā otru un sacīja tāpat. Bet tas atbildēja un sacīja: es iešu, kungs! un viņš nenogāja. **31** Kurš no tiem diviem ir darijis sava tēva prātu?" Tie uz Viņu sakā: "Tas pirmsais." Jēzus uz viņiem sakā: "Patiesi, Es jums sakū: muitnieki un maukas drīzāk nāks Dieva valstībā, nekā jūs. **32** Jo Jānis pie jums ir nācis pa taisnības ceļu, un jūs viņam neesat ticējuši, bet muitnieki un maukas viņam ticējuši. Bet jebšu jūs to redzējāt, tomēr jums nebija žēl, tā ka viņam pēc būtu tīcējuši. **33** Klausīties citu līdzibzi. Bija nama tēvs, kas vīna kalnu dēstīja un to aptaisīja ar sētu un tur iekšā izraka vīna spaidu un uztaisīja torni un to izdeva strādniekiem un aizgāja citur. **34** Kad nu augļu laiks atnāca, tad viņš sūtīja savus kalpus pie tiem strādniekiem savus augļus dabūt. **35** Bet tie strādnieki viņa kalpus nēmuši, vienu šauta un otru nokāva un trešo akmeņiem nomētāja. **36** Atkal tas sūtīja citus kalpus, vairāk nekā papriekš, un tie viņiem tāpat darija. **37** Beidzot viņš pie tiem sūtīja savu dēlu un sacīja: taču tie kaunēsies no mana dēla. **38** Bet kad tie strādnieki to dēlu redzēja, tad tie sacīja savā starpā: šis ir tas mantinieks; nāciet, nokausim to un paturēsim viņa mantību. **39** Tad tie viņu nēmuši izmeta no vīna kalna ārā un nokāva. **40** Kad nu tas vīna kalna kungs nāks, ko viņš šiem strādniekiem darīs?" **41** Viņi uz To sacīja: "Viņš šos ļaudarītājus nežēligi nomaitās un to vīna kalnu izdos ciemam strādniekiem, kas viņam augļus dos īstenā laikā." **42** Jēzus uz tiem sacīja: vai jūs nekad Dieva rakstos neesat lasījuši: tas akmens, ko tie nama taisītāji atmetuši, tas ir palicis par stūra akmeni; tas ir no Tā Kunga un ir brīnuma mūsu acis? **43** Tāpēc Es jums sakū: Dieva valstība jums taps atņemta un pagāniem dota, kas nes viņas augļus. **44** Un kas uz šo akmeni kritīs, tas sadauzīsies, bet uz to kas krit, to tas satrieks." **45** Un kad tie augstie priesteri un farizeji Viņa līdzības dzirdēja, tad tie nomanīja, ka Tas par viņiem runāja. **46** Un meklēdami Viņu tvert, tie bijās no tiem laudīm, tāpēc ka tie Viņu cienīja par pravieti.

22 Un Jēzus atbildēja un runāja atkal caur līdzibām, uz tiem sacīdams: **2** "Debesu valstība līdzinājās kēniņam, kas savus dēlam kāzas taisīja, **3** Un izsūtīja savus kalpus, tos viesus aicināt kāzās, bet tie negribēja nākt. **4** Atkal viņš citus kalpus izsūtīja un sacīja: sakāt tiem viesiem: redzi, mans mielasts ir sataisīt, mani vēriš un baroti lopī nokauti, un visas lietas sataisītas; nāciet kāzās. **5** Bet tie to nincināja un nogāja cits uz savu tirumu un cits pie savas tirgošanas. **6** Bet citi viņa kalpus sagrabā un tos lika smieklā un tos nokāva. **7** Kad tas kēniņš to dzirdēja, tad viņš tapa dusmīgs un sūtīja savu karaspēku un lika šos slepkavas nokaut un

iededzināja viņu pilsētu. **8** Tad viņš uz saviem kalpiem sacīja: tās kāzas gan ir sataisītas, bet tie viesi nebija cienīgi. **9** Tāpēc ejat uz lielceļiem un aicinājet kāzās, kādus jūs atrodat. **10** Un tie kalpi izgāja uz tiem ceļiem un sameklēja kādus atrazdami, ļaunus un labus, un visi galdi pildījās ar viesiem. **11** Tad tas kēniņš iegāja, tos viesus aplūkot, un tur ieraudzīja vienu cilvēku, kas nebija apģērbies kāzu drēbēs. **12** Un viņš uz to sacīja: draugs, kā tu šeit esi ieācis, neapģērbies kāzu drēbēs? Bet tas palika kā mēms. **13** Tad tas kēniņš sacīja uz saviem kalpiem: sieniet tam kājas un rokas, nemiņiet to un izmetiet to galējā tumsībā, tur būs raudāšana un zobu trīcēšana. **14** Jo daudz aicināti, bet maz izredzēti.” **15** Tad tie farizeji nogāja un sarunājās, ka tie Jēzu Viņa valodā savaldzinātu. **16** Un tie sūtīja pie Viņa savus mācekļus ar kēniņa Hērodus sulaiņiem, kas sacīja: “Mācītāj, mēs zinām, ka Tu esi patiesīgs un māci Dieva ceļu patiesīgi, un Tu nebēdā par nevienu: jo Tu neuzlūko cilvēka vaigu. **17** Tāpēc saki mums: kā Tev šķiet? Vai ir brīv, kēizaram meslus dot, vai ne?” **18** Un Jēzus, viņu bledību nomanīdams, sacīja: “Jūs viltnieki, kam jūs Mani kārdināt? **19** Rādiet Man šurp to nomas naudu.” Un tie Tam rādīja vienu sudraba grasi. **20** Un Viņš uz tiem sacīja: “Kam ir šī zīme un tas virsraksts?” **21** Tie uz Viņu sacīja: “Kēizar.” Tad Viņš uz tiem sacīja: “Tad dodiet kēizaram, kas kēizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder.” **22** Un to dzirdēdami, tie brīnījās, un To pameta un aizgāja. **23** Tani pašā dienā nāca pie Viņa saduceji, kas saka, augšāmcelšanos neesam, un Viņam vaicāja. **24** Sacīdami: “Mācītāj, Mozus ir sacījis: ja kas mirst, un tam bērnu nav, tad viņa brālim būs viņa sievu precēt un savam brālim celt dzimumu. **25** Tad nu pie mums bija septiņi brāļi, un tas pirmais apnēma sievu un nomira, un kad tam nebija bērnu, tad tas pameta savu sievu savam brālim. **26** Tā ari otrs un trešais līdz septītam. **27** Un beidzot pēc visiem ari tā sieva nomira. **28** Tad nu augšāmcelšanās dienā kuram no tiem septiņiem tā sieva piederēs? Jo tie visi viņu bija apnēmuši.” **29** Bet Jēzus atbildēja un sacīja: “Jūs alojaties, neprazdami nedz tos rakstus, nedz Dieva spēku. **30** Jo augšāmcelšanās laikā tie nedz precēs nedz taps precēti, bet tie būs itin kā Dieva eņģeli debesīs. **31** Bet vai jūs par mironu augšāmcelšanos neesat lasījuši, ko Dievs jums ir runājis sacīdams: **32** „Es esmu Ābrahāma Dievs un Īzaka Dievs un Jēkaba Dievs!”“Dievs nav miruš, bet dzīvu Dievs.” **33** Un kad tie laudis to dzirdēja, tad tie iztrūcinājās par Viņa mācību. **34** Bet farizeji dzirdējuši, ka Viņš saducejīem muti bija aizbāzis, sapulcējās kopā. **35** Un viens no tiem, viens bauslibas mācītājs, kārdinādams Tam jautāja un sacīja: **36** “Mācītāj, kurš tas augstākais bauslis bauslībā?” **37** Bet Jēzus uz to sacīja: “Tev būs Dievu, savu Kungu, miljot no visas savas sirds un no visas savas dvēseles un no visa sava prāta. **38** Šis ir tas pirmais un augstākais bauslis. **39** Bet tas otrs tam līdz: tev būs savu tuvāku miljot kā sevi pašu. **40** Šinis divējos baušķos karājās visa bausliba un tie pravieši.” **41** Kad nu tie farizeji bija sagājuši, Jēzus tiem jautāja **42** Un sacīja: “Kas jums šķiet no Kristus, kā dēls Viņš ir?” Tie uz Viņu sacīja: “Dāvida.” **43** Un Viņš uz tiem sacīja: “Kā tad Dāvids Viņu garā sauc par Kungu, **44** Tas Kungs sacījis uz manu Kungu: sēdies pa Manu labo roku, tiekams Es Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām kājām. **45** Ja nu

Dāvids To sauc par Kungu, kā tad Tas viņa Dēls?” **46** Un neviens nezināja Viņam atbildēt neviena vārda un no tās dienas arī neviens nedrīkstēja vairs Viņu jautāt.

23 Tad Jēzus runāja uz tiem ļaudim un uz Saviem mācekļiem, **2** Sacīdams: “Uz Mozus krēsla rakstu mācītāji un farizeji ir apsēdušies. **3** Visu nu, ko tie saka, lai jūs turiet, to turiet un dariet; bet pēc viņu darbiem nedariet. Jo tie gan māca, bet paši to nedara. **4** Jo tie sasien grūtas un nepanesamas nastas un liek tās cilvēkiem uz pleciem, bet paši tās ne ar pirkstu negrib pakustināt. **5** Bet visus savus darbus tie dara, lai tie no ļaudim top redzeti. Tie izplata savus piemījas rakstus un dara savām drēbēm platas bārkstis; **6** Un tiem tik viesībās sēdet augstajās vietās un augstajos krēslos baznīcās, **7** Un ka top sveicināti tirgos un no ļaudīm sauktī: rabbi, rabbi! **8** Bet jums nebūs sauktiem tapt: rabbi! Jo viens ir jūsu vadonis, Kristus, bet jūs visi esat brāļi. **9** Jums arī nevienu virs zemes nebūs saukt par tēvu, jo viens ir jūsu Tēvs, kas debesis. **10** Un neliekties saukties par mācītājiem, jo viens ir jūsu mācītājs, Kristus. **11** Bet tas lielākais no jums lai ir jūsu kalps. **12** Un kas pats paaugstināsies, tam būs tapt pazemotam, un kas pats pazemosies, tam būs tapt paaugstinātam. **13** Bet ak vai jums, rakstu mācītājiem un farizejiem! Jūs liekulī! Jo jūs aizsleždat Debesu valstību priekš tiem cilvēkiem, un paši jūs neieejat, un nelaujat ieiet tiem, kas grib tikt iekšā. **14** Ak vai jums, rakstu mācītājiem un farizejiem! Jūs liekulī, jo jūs aprijat atraitņu namus un taisnojaties ar savām garām lūgšanām, tāpēc jūs dabūsiet jo grūtu sodību. **15** Ak vai jums, rakstu mācītājiem un farizejiem! Jūs liekulī! Jo jūs pārstaigājat jūru un zemi, ka jūs vienu par Jūdu ticības biedri darāt, un kad tas tāds palicis, tad jūs viņu darāt par elles bērnu divkārt vairāk, nekā jūs paši esat. (**Geenna g1067**) **16** Ak vai jums, akliem ceļa rādītājiem! kas sakāt: ja kas pie Dieva nama zvērēšot, tas neesot nekas, bet ja kas pie Dieva nama zelta zvērēšot, tam tas jāpilda. **17** Jūs ģeķi un aklie! Jo kas ir vairāk? Vai tas zelts, vai tas Dieva nams, kas to zeltu svēti? **18** Un ja kas pie altāra zvērēšot, tas neesot nekas; bet ja kas zvērēšot pie tās dāvanas, kas tur virsū, tam tas jāpilda. **19** Jūs ģeķi un aklie! Jo kas ir augstāks, vai tā dāvana, vai tas altāris, kas to dāvanu svēti? **20** Tad nu, kas pie altāra zvēr, tas zvēr pie tā un pie visa, kas tur virsū. **21** Un kas pie Dieva nama zvēr, tas zvēr pie tā un arī pie Tā, kas tur mīt iekšā. **22** Un kas pie debess zvēr, tas zvēr pie Dieva goda krēsla un pie Tā, kas tur sēž virsū. **23** Ak vai jums, rakstu mācītājiem un farizejiem! Jūs liekulī! Jo jūs dodat to desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķīmenēm, un pametat to, kas tas grūtākais bauslībā, tiesu un sirds žēlastību un ticību. Šo jums bija darīt un to nepamest. **24** Jūs akliem ceļa rādītāji, kas odus izkāšat un kāmielus aprijat. **25** Ak vai jums, rakstu mācītājiem un farizejiem! Jūs liekulī! Jo jūs šķistat bīkera un blōdas ārpusi, bet no iekšpuses tie ir pilni ar laupījumu un negausību. **26** Tu aklais farizejs, šķisti papriekš bīkera un blōdas iekšpusi, lai arī viņu ārpuse top šķista. **27** Ak vai jums, rakstu mācītājiem un farizejiem! Jūs liekulī! Jo jūs esat lidzināmi tiem nobaltētim kapiem, kas no ārienes jauki uzskatāmi, bet no iekšienes ir piepildīti ar mironu kauliem un visādu negantību. **28** Tā ari jūs no ārienes gan spīdat priekš ļaudim kā taisni esoši, bet no iekšienes jūs esat liekulības un netaisnības pilni. **29** Ak

vai jums, rakstu mācītājiem un farizejiem! Jūs liekulī! Jo jūs uztaisiet praviešu kapus un izgreznojiet taisno bedres, **30** Un sakāt: ja mēs būtu bijuši savu tēvu laikos, tad mēs nebūtu bijuši viņi biedri uz praviešu asins izliešanu. **31** Tad nu jūs liecību dodat pret sev pašiem, ka jūs esat bērni tiem, kas tos praviešus nokāvuši. **32** Jūs tad arī piepildāt savu tēvu mēru. **33** Jūs čūkās un odžu dzimums, kā jūs izbēgsiet no elles sodības? (**Geenna g1067**) **34** Tāpēc redzi, Es pie jums sūtu praviešus un gudrus un rakstu mācītājus; no tiem jūs citus nokausiet un krustā sītīsiet, un citus no tiem jūs šaustīsiet savās baznīcas un vajāsiet tos no vienas pilsētas uz otru: **35** Ka uz jums nāks visas tās taisnās asinīs, kas izlietas virs zemes no tā taisnā Ābela asinīm līdz Zaharijas, Berekijas dēla, asinīm, ko jūs nokāvuši starp Dieva namu un altāri. **36** Patiesi, Es jums saku, ka tas visnotaļ nāks uz šo tautu. **37** Jeruzāleme! Jeruzāleme! tu, kas nokauj praviešus un ar akmeņiem nomētā, kas pie tevis sūtīti! Cik reiz Es tavus bērnus esmu gribējis sakrāt, kā vista sakrāj savus cālišus apakš spārniem, bet jūs negribējāt. **38** Redzi, jūsu nams jums taps atstāts postā. **39** Jo Es jums saku: jūs Mani no šī laika nerēdzēsiet, tiekams jūs sacisiet: slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā.

24 Un no Dieva nama izgājis Jēzus aizgāja. Un Viņa mācekļi piegāja pie Viņa un rādīja Viņam, kā tas Dieva nams uztaisīts. **2** Bet Jēzus uz tiem sacīja: "Vai jūs to visu nerēdzat? Patiesi, Es jums saku, šeit akmens uz akmens netaps pamests, kas netaps nolauzīts." **3** Un Viņam uz Elijas kalna sēzot, tie mācekļi piegāja sevišķi un sacīja: "Saki mums, kad šīs lietas notiks, un kāda būs Tavas atnākšanas un pastara laika zīme?" (**alōn g165**) **4** Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Pielūkojet, ka neviens jūs nepievil. **5** Jo tur daudz nāks Manā Vārdā un sacīs: es esmu Kristus, un daudz pievils. **6** Bet jūs dzīrdēsiet karus un karu daudzināšanu. Lūkojet, nebēdātiet, jo visam tam tā būs notikt, bet tad vēl nav tas gals. **7** Jo tad celsies tauta pret tautu un valsts pret valsti, un tad būs bada laiki un mēris un zemes trīcēšanas dažas vietās. **8** Bet viss tas būs tikai to lielo bēdu iesākums. **9** Tad tie jūs nodos mokās un jūs nokaus, un jūs tapsiet ienīdēti no visiem laudīm Mana Vārda dēl. **10** Un tad daudz apgrēcināsies, un viens otru nodos, un viens otru nīdes. **11** Jo tad daudz viltīgi pravieši celsies un daudz pievils. **12** Un tāpēc, ka netaisība ies vairumā, mīlestība pie daudziem izdzīsis. **13** Bet kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts. **14** Un šīs evaņģēlijis no (Dieva) valstības visā pasaulē taps sludināts visām tautām, un tad nāks tas gals. **15** Kad jūs nu redzēsiet to izpostīšanas negantību, par ko pravietis Daniēls sacījis, ka tā stāv tai svētā vietā, (kas to lasa, tas lai to labi apdomā!) **16** Kas tad ir Jūdu zemē, tie lai bēg kalnos. **17** Un kas ir uz jumta, tas lai nekāpj zemē, kādu lietu no sava nama iznest; **18** Un kas ir laukā, tas lai neatgriežas, savas drēbes paņemt. **19** Bet vai tām grūtām un ziditājām tanī laikā! **20** Bet lūdžiet, ka jūsu bēgšana nenotiek ziemas laikā nedz svētā dienā. **21** Jo tad būs tādas lielas bēdas, kādas nav bijušas no pasaules iesākuma līdz šim laikam, un kādas arī vairs nebūs. **22** Un ja šīs dienas netaptu pašinātās, tad neviens cilvēks netaptu izglābts; bet to izredzēto labad tās dienas taps pašinātās. **23** Ja tad kas uz jums sacīs: redzi, še ir Kristus, vai tur; tad neticiet. **24** Jo viltīgi kristi un viltīgi pravieši celsies un lielas zīmes

un brīnumus darīs, ka arī tie izredzētie, ja tas varētu būt, uz alošanu taptu pievilkts. **25** Redziet, Es jums to papriekš esmu sacījis. **26** Tāpēc, kad tie uz jums sacīs: redzi, Viņš ir tuksnesī, - tad neejat ārā; redzi, Viņš ir kambaros, - tad neticat. **27** Jo kā zibens izšaujas no rīta puases un atspīd līdz vaka pusei, tā būs arī Tā Cilvēka Dēla atnākšana. **28** Jo kur ir maita, tur ari ērgļi sakrāsies. **29** Bet tūdā pēc šā laika bēdām saule taps aptumšota, un mēnessis nedos savu spidumu, un zvaigznes kritis no debess, un debess stiprumi kustināsies. **30** Un tad Tā Cilvēka Dēla zīme rādisies debesī, un tad visas ciltis virs zemes kauks un redzēs To Cilvēka Dēlu nākam debess padobešos ar lielu spēku un godību. **31** Un Viņš sūtīs Savus ērģelus ar lielu bazunes skaņu, un tie Viņa izredzētos sakrās no tiem četriem vējiem, no viena debess gala līdz otram. **32** Mācaties līdzību no viņes koka: kad jau viņa zaros pumpuri metās, un lapas plaukst, tad jūs zināt, vasaru esam klātu. **33** Tā arīdzan, kad jūs visu to redzēsiet, tad ziniet, ka tas ir tuvu priekš durvīm. **34** Patiesi, Es jums saku: šī cilts nezudīs, tiekams viss tas būs noticis. **35** Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudīs. **36** Bet par to dienu un stundu neviens nezina, ne tie debesu ērģeli, kā vien Mans Tēvs. **37** Bet tā, kā bija Noas dienās, tāpat arī būs Tā Cilvēka Dēla atnākšana. **38** Jo itin kā tie tais dienās prieķi tiem grēku plūdiem rija un plītēja, precējās un laulībā devās līdz tai dienai, kad Noa iegāja ūkirstā, **39** Un tie neņēma vērā, tiekams tie plūdi nāca un visus aizņēma; tāpat būs arī Tā Cilvēka Dēla atnākšana. **40** Tad divi būs laukā; viens taps pieņemts, otrs atmestas. **41** Divas mals dzirnavās, viena taps pieņemta, otra atmesta. **42** Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt, kurā stundā jūsu Kungs nāk. **43** Bet to protiet, kad nama kungs zinātu, kurā stundā zaglis nāks, tad tas palikuši nomodā un neļautu savā namā ielauzties. **44** Tāpēc ari jūs esiet gatavi, jo tanī stundā, kurā jūs nedomājiet, Tas Cilvēka Dēls nāks. **45** Kurš nu ir tas uzticīgais un gudrais kalps, ko tas kungs iecēlis pār savu saimi, tiem maizi dot savā laikā? **46** Svētīgs tas kalps, ko tas kungs pārnācis atradīs tā darām. **47** Patiesi, Es jums saku, ka viņš to iecels pār visām savām mantām. **48** Bet ja tas launais kalps savā sirdī sacīs: mans kungs kavējās nakti. **49** Un iesāks savus darba biedrus sist un ar tiem plītiniekim rīt un plītēt: **50** Tad tā kalpa kungs nāks tādā dienā, kad šīs negaida, un tādā stundā, ko šīs nezina, **51** Un to šķels pušu un tam dos algu ar tiem liekuļiem. Tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.

25 Tad Debesu valstība būs līdzīga desmit jumpravām, kas savus elijas lukturus nēma un izgāja brūtgānam pretim. **2** Bet piecas no tām bija gudras, un piecas bija ģekīgas. **3** Kas bija ģekīgas, tās paņēma savus elijas lukturus, bet eļļu tās neņēma līdz. **4** Bet tās gudrās paņēma eļļu savos traukos līdz ar tiem elijas lukturiem. **5** Kad nu tas brūtgāns kavējās, tad visas aizmīga un snauda. **6** Bet nakts vidū balss atskanēja: redzi, brūtgāns nāk, ejat ārā viņam pretī. **7** Tad visas tās jumpravas cēlās un sataisīja savus elijas lukturus. **8** Bet tās ģekīgās sacīja uz tām gudrām: dodiet mums no savas elijas, jo mūsu elijas sveces izdziest. **9** Bet tās gudrās atbildēja un sacīja: ne tā, ka nepiestrūkst mums un jums, bet noejet labāk pie pārdevējiem un pērkāt sev. **10** Un kad tās nogāja pirkst, tad tas brūtgāns nāca, un kas bija gatavas, iegāja ar viņu kāzās, un durvis tapa aizslēgtas. **11** Pēc ari

tās citas jumpravas atnāca un sacīja: Kungs, Kungs, atdari mums. **12** Bet tas atbildēja un sacīja: patiesi, es jums saku, es jūs nepazīstu. **13** Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt ne to dienu, nedz to stundu, kurā Tas Cilvēka Dēls nāk. **14** Jo tā kā viens cilvēks citur aiziedams aicināja savus kalpus un tiem iedeva savu manu. **15** Un vienam deva piecus podus un otram divus un trešam vienu, ikkatram pēc viņa spēka, un tūdaļ aizgāja projām. **16** Tad tas nogāja, kas piecus podus bija dabūjis, un pelnījās ar tiem un sapelnīja citus piecus podus. **17** Tā arī, kas divus dabūjis, ir tas sapelnīja divus citus. **18** Bet tas, kas vienu bija dabūjis, nogāja un to ieraka zemē un paslēpa sava kunga naudu. **19** Bet pēc ilga laika šo kalpu kungs nāca un ar tiem izlīdzinājās. **20** Un tas, kas bija dabūjis tos piecus podus, nāca un atnesa vēl citus piecus podus un sacīja: kungs, tu man piecus podus esi iedeviš; redzi, es pāri par tiem esmu sapelnījis vēl citus piecus podus. **21** Un viņa kungs uz to sacīja: labi, tu godīgais un uzticīgais kalps; pie mazuma tu esi bijis uzticīgs, es tevi ieceļu pār daudzumu; ieji savu kunga priekā. **22** Un tas arīdza, kas bija dabūjis tos divus podus, atnācis sacīja: kungs, tu man divus podus esi iedeviš; redzi, es pāri par tiem esmu sapelnījis vēl divus. **23** Viņa kungs uz to sacīja: labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu pie mazuma esi bijis uzticīgs, es tevi ieceļu pār daudzumu; ieji savu kunga priekā. **24** Tad arī tas, kas bija dabūjis to vienu podu, piegājis sacīja: kungs, es zināju tevi bargu cilvēku esam, ka tu plauj, kur tu neesi sējis, un krāju, kur tu neesi kaisījis. **25** Un bidamies es nogāju un apslēpu tavu podu zemei; redzi še ir, kas tev pieder. **26** Bet viņa kungs atbildēja un uz viņu sacīja: tu blēdīgais un kūtrais kalps, ja tu zināji, ka es plauju, kur es neesmu sējis, un krāju, kur es neesmu kaisījis: **27** Tad tev bija dot manu naudu mijējiem; un pārnācis es būtu atdabūjis ar augliem, kas man pieder. **28** Tāpēc ķemiet no viņa to podu un dodiet tam, kam ir desmit podi. **29** Jo ikkatram, kam ir, tam taps dots, un tam būs papilnam; bet no tā, kam nav, taps vēl atņemts, kas tam ir. **30** Un to nelietīgo kalpu izmetiet galējā tumsibā, tur būs raudāšana un zobu trīcēšana. **31** Bet kad Tas Cilvēka Dēls nāks Savā godībā, un visi svētie enģeli līdz ar Viņu, tad Viņš sēdēs uz Sava godības krēsla. **32** Un visi ļaudis taps sapulcīnati Viņa priekšā, un Viņš tos šķirs tā, kā gans avis šķir no āžiem. **33** Un stādis tās avis pa Savu labo roku, bet tos āžus pa kreiso roku. **34** Tad Tas Kēniņš sacīs uz tiem pie Savas labās rokas: nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētītie, iemantojiet to Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma. **35** Jo Es biju izsalcis, un jūs Mani esat ēdinājuši; Es biju izslāpis, un jūs Mani esat dzirdinājuši; Es biju viesis, un jūs Mani esat uzņēmuši; **36** Es biju pliks, un jūs Mani esat ġērbuši; Es biju nevesels, un jūs Mani esat apmeklējuši; Es biju cietumā, un jūs pie Manis esat nākuši. **37** Tad tie taisnie Viņam atbildēs sacīdam: Kungs, kad mēs Tevi esam redzējuši izsalkušu un Tevi esam ēdinājuši? Vai izslāpušu un Tevi esam dzirdinājuši? **38** Kad mēs Tevi esam redzējuši kā viesi un uzņēmuši? Vai pliku un Tevi esam ġērbuši? **39** Kad mēs Tevi esam redzējuši nevesels vai cietumā un pie Tevis esam nākuši? **40** Tad Tas Kēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi, Es jums saku, ko jūs darijuši vienam no šiem Maniem vismažākajiem brāļiem, to jūs Mani esat darijuši. **41** Tad viņš arī uz tiem pa kreiso roku sacīs: ejat nost no

Manis, jūs nolādētie, mūžīgā ugnī, kas ir sataisīts velnam un viņa enģeliem. (**aīōnios g166**) **42** Jo Es biju izsalcis, un jūs Mani neesat ēdinājuši: Es biju izslāpis, un jūs Mani neesat dzirdinājuši: **43** Es biju viesis, un jūs Mani neesat uzņēmuši; Es biju pliks, un jūs Mani neesat ġērbuši; Es biju nevesels un cietumā, un jūs Mani neesat apmeklējuši. **44** Tad tie arīdza Viņam atbildēs un sacīs: Kungs, kad mēs Tevi esam redzējuši izsalkušu vai izslāpušu, vai viesi, vai pliku, vai nevesels, vai cietumā un Tev neesam kalpojuši? **45** Tad Viņš atbildēs un sacīs: patiesi, Es jums saku, ko jūs neesat darijuši vienam no šiem vismažākajiem, to jūs Mani arīdza neesat darijuši. **46** Un tie ieies mūžīgās mokās, bet tie taisnie mūžīgā dzīvošanā.” (**aīōnios g166**)

26 Un notikās, kad Jēzus visus šos vārdus bija pabeidzis, tad Viņš uz Saviem mācekļiem sacīja: **2** “Jūs zināt, ka pēc divām dienām būs Lieldienas, un Tas Cilvēka Dēls kļūs nodots, ka Tas taptu krustā sist.” **3** Tad sapulcējās tie augstie priesteri un rakstu mācītāji un lāužu vecaji tā augstā priestera namā, kam vārds bija Kajafas. **4** Un tie sarunājās, kā tie Jēzu ar viltu dabūtu rokā un nokautu. **5** Bet tie sacīja: “Tikai ne uz svētkiem, lai ļaudis neceļas dumpis.” **6** Un kad Jēzus bija iekš Betanijas, Sīmaņa, tā spītīgā, namā, **7** Tad viena sieva pie Tā piegāja, tai bija akmens trauciņš ar dārgām zālēm, un tā leja tās uz Viņa galvu, Tam pie galda sēzot. **8** Kad tie mācekļi to redzēja, tad tie apskaitās un sacīja: “Kālabad šī izķērēdēšana? **9** Tās zāles varēja dārgi pārdot un izdalit nabagiem.” **10** Bet Jēzus to nomanījis uz tiem sacīja: “Kam jūs šo sievu apgrūtinājet? Jo tā labu darbu pie Manis darijusi. **11** Jo nabagi ir arvienu pie jums, bet Es neesmu arvienu pie jums. **12** Jo tās zāles izliedama pār Manu miesu, tā to darijusi tādēļ, ka Mani būs tapt apraktam. **13** Patiesi, Es jums saku: kur vien visā pasaulē šo priekā vārdu sludinās, tur arī sacīs, ko šī ir darijusi, viņai par piemīnu.” **14** Tad viens no tiem divpadsmit, kas tapa sauktus Jūdas Iskarioti, pie tiem augstīgām priesteriem nogājis, **15** Sacīja: “Ko jūs man gribat dot, tad es jums Viņu nodošu?” Tie tam iedeva trīsdesmit sudrabu gabalus. **16** Un no tā briža tas meklēja izdevīgu laiku, ka Viņu nodotu. **17** Bet pirmā neraudzētās maizes dienā tie mācekļi gāja pie Jēzus un sacīja uz Viņu: “Kur Tu gribi, lai mēs Tev sataisām Lieldienas jēru ēst?” **18** Bet Viņš sacīja: “Ejat pilsētā pie kāda un sakāt tam: Tas Mācītājs saka: Mans laiks ir tuvu klātu, Es turēšu pie tevis Lieldienu ar Saviem mācekļiem.” **19** Un tie mācekļi darija, kā Jēzus tiem bija pavēlējis, un sataisīja Lieldienas jēru. **20** Un kad vakars metās, Viņš apsēdās ar tiem divpadsmit, **21** Un sacīja tiem ēdot: “Patiesi, Es jums saku, viens no jums Mani nodots.” **22** Un tie ļoti noskuma, un ikviens no tiem iessaka uz Viņu sacīt: “Kungs, vai es tas esmu?” **23** Bet Viņš atbildēja un sacīja: “Tas, kas ar Mani savu roku mērc blodā, tas Mani nodots. **24** Tas Cilvēka Dēls gan tā aiziet, kā par Viņu rakstīts. Bet vai tam cilvēkam, caur ko Tas Cilvēka Dēls top nodots; tam būtu labāki, ka tas cilvēks nemaz nebūtu dzīmis.” **25** Bet Jūdas, kas Viņu nodeva, atbildēja un sacīja: “Vai es tas esmu, Rabbi?” Viņš uz to sacīja: “Tu to saki.” **26** Bet tiem vēl ēdot, Jēzus nēma to maizi, un svētījis pārlauza un deva to Saviem mācekļiem un sacīja: “Nemiet, ēdot, tā ir Mana miesa.” **27** Un to bikiņi nēma un pateicās, Viņš tiem to deva un sacīja: “Dzeriet visi no tā. **28** Jo šīs ir

Manas asinis, tās jaunās derības asinis, kas par daudziem top izlietas par grēku piedošanu. **29** Bet Es jums saku, ka Es no šā laika vairs nedzeršu no šiem vīnakoka augliem līdz tai dienai, kad Es to ar jums no jauna dzeršu Sava Tēva valstībā.” **30** Un to pateicības dziesmu nodziedājuši, tie gāja ārā uz Elijas kalnu. **31** Tad Jēzus uz tiem saka: “Jūs visi šai naktī pie Manis apgrēcināsities, jo stāv rakstīt! Es to ganu sitišu un tā ganāmā pulka avis izklīdis.” **32** Bet kad Es būšu augšāmcēlies, tad Es jūsu priekšā noešu uz Galileju.” **33** Bet Pēteris atbildēja un uz Viņu sacīja: “Kad tie arī visi pie Tevis apgrēcinātos, tad tomēr es nemūžam neapgrēcināšos.” **34** Jēzus uz to sacīja: “Patiessi, Es tev saku: šīnī naktī, pirms gailis dziedās, tu Mani trīsreiz aizliegsi.” **35** Pēteris uz Viņu saka: “Jebšu man ar Tevi būtu jāmirst, taču es Tevi negribu aizliegt.” Tāpat arī visi mācekļi sacīja. **36** Tad Jēzus nāk ar tiem uz vienu muižu ar vārdu Getzemane un saka uz tiem mācekļiem: “Sēžaties šeitan, kamēr Es tur noeju un Dievu lūdzu.” **37** Un Viņš nēma līdz Pēteri un tos divus Cebedeja dēlus un iesāka noskumties un baiļoties. **38** Tad Viņš uz tiem saka: “Mana dvēsele ir visai noskumusi līdz nāvei; paliekat šeitan un esat ar Mani nomodā.” **39** Un maķenit pagājis Viņš krita uz Savu vaigu pie zemes, Dievu lūgdams un sacīdams: “Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis bikeris Man iet garām, tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi.” **40** Un Viņš nāk pie tiem mācekļiem un atrod tos guļam, un saka uz Pēteri: “Tā tad jūs nespējat nevienu pašu stundu ar Mani būt nomodā!” **41** Esiet modrigi un lūdziet Dievu, ka jūs neiekritat kārdināšanā. Gars gan ir labprātīgs, bet miesa ir vāja.” **42** Viņš atkal otru lāgu nogājis, lūdza sacīdams: “Mans Tēvs, ja šis bikeris Man neverar iet garām, ka Es to nedzeru, tad lai notiek Tavs prāts.” **43** Un Viņš nāk un atrod tos atkal guļam, jo viņu acis bija miega pilnas. **44** Un Viņš tos pameta, un atkal nogāja un lūdza Dievu trešu lāgu, tos pašus vārdus sacīdams. **45** Tad Viņš nāk pie Saviem mācekļiem, un uz tiem saka: “Guliet nu vēl un dusīt! redzi, tā stunda ir klāt, un Tas Cilvēka Dēls top nodots grēcīnieku rokās.” **46** Cēlaties, ejam! Redzi, kas Mani nodod, ir klāt.” **47** Un Viņam vēl runājot, redzi, tad nāca Jūdas, viens no tiem divpadsmit un līdz ar to liels pulks ar zobeniem un nūjām no tiem augstīgiem priesteriem un ļaužu vecajiem. **48** Bet kas Viņu nodeva, tas tiem bija deviš tādu zīmi un sacījis: “Kuru es skūpstīšu, tas ir Tas, To gūstāt.” **49** Un tūdaļ viņš pie Jēzus piegāja un sacīja: “Esi sveicināts, Rabi!” un Viņu skūpstīja. **50** Bet Jēzus uz to sacīja: “Draugs, kāpēc tu še esi?” Tad tie piegāja un pielika rokas pie Jēzus un To saņēma. **51** Un redzi, viens no tiem, kas pie Jēzus bija, roku izstiepis, izvilka savu zobenu un cirta tā augstā priestera kalpam un tam nocirta ausi. **52** Tad Jēzus uz to saka: “Bāz savu zobenu savā vietā, jo visi, kas zobenu nēm, tie caur zobenu tiks nomaitāti.” **53** Jeb vai tev šķiet, ka Es neverātu tagad Savu Tēvu lūgt, un Viņš Man neverātu dot vairāk nekā divpadsmit legiōnus enģēlu? **54** Kā tad tie raksti taptu piepildīti? Jo tam būs tā notikt.” **55** Tanī pašā stundā Jēzus sacīja uz to pulku: “Kā pie slepkavas jūs esat izgājuši ar zobeniem un nūjām, Mani gūstīt. Ikdienas Es pie jums esmu sēdējis un mācījis Dieva namā, un jūs Mani neesat gūstījuši.” **56** Bet viss tas noticis, ka praviesu raksti piepildītos.” Tad visi mācekļi Viņu atstāja un bēga. **57** Bet tie Jēzu saņēma un To novēda

pie tā augstā priestera Kajafasa, kur tie rakstu mācītāji un vecaji bija sapulcējušies. **58** Bet Pēteris no tālienes Viņam gāja pakaļ līdz tā augstā priestera namam, un iegājis tas apsēdās pie tiem sulaiņiem, nolūkot to galu. **59** Bet tie augstīgi priesteri un tie vecaji un visa tā augstā tesa meklēja viltīgu liecību pret Jēzu, ka Viņu varētu nokaut; **60** Un neatradā, un jebšu gan daudz viltīgu liecinīku nāca priekšā, tomēr neatradā nenieka; bet visupēc divi viltīgi liecinieki nāca priekšā. **61** Un sacīja: “Šis ir sacījis: Es Dieva namu varu noplēst un trijās dienās to uztasīt.” **62** Un tas augstais priesteris pacēlās un uz Viņu sacīja: “Vai Tu nekā neatbildi uz to, ko tie pret Tevi liecīna?” **63** Bet Jēzus cieta klusu; un tas augstais priesteris atbildēja un uz To sacīja: “Pie tā dzīvā Dieva es Tevi zvērinu, saki mums: vai Tu esi Kristus, Dieva Dēls?” **64** Jēzus uz to saka: “Tu to esi sacījis. Bet Es jums saku: no šī laika jūs redzēsiet To Cilvēka Dēlu sēžam pie Tā Viisspēcīgā labās rokas un nākam uz debess padabešiem.” **65** Tad tas augstais priesteris saplēsa savas drēbes un sacīja: “Viņš Dievu zaimojis: kam mums vēl liecinieku vajag? Redziet, tagad jūs Viņa Dieva zaimošanu esat dzirdējuši.” **66** Kā jums šķiet?” Bet tie atbildēja un sacīja: “Viņš nāvi pilnījis.” **67** Tad tie Viņam splāva vaīgā un Viņu plīķēja; bet citi Viņu sita ar dūrēm, **68** Un sacīja: “Pravietis būdams, saki mums, Kristu, - kurš ir tas, kas Tevi sītis?” **69** Bet Pēteris sēdēja priekšnamā. Un viena jauna meita nāca pie viņa un sacīja: “Tu arīdzan biji ar To Jēzu no Galilejas.” **70** Bet viņš liedzās priekš višiem sacīdams: “Es nezinu, ko tu runā.” **71** Un kad viņš priekš vārtiem bija izgājis, cita viņu redzēja un saka uz tiem, kas tur bija: “Šis arīdzan bija pie Tā Jēzus no Nacaretēs.” **72** Un viņš atkal liedzās zvērēdam: “Es to Cilvēku nepazīstu.” **73** Un par mazu brīdi tie, kas tur stāvēja, piegāja un uz Pēteri sacīja: “Patiesi, tu esi viens no tiem; jo no tavas valodas to var noraprast.” **74** Tad viņš iesāka nolādēties un nodievoties: “Es to Cilvēku nepazīstu.” Un tūdaļ gailis dziedāja. **75** Un Pēteris pieminēja Jēzus vārdus, ko Viņš tam bija sacījis: “Pirms gailis dziedās, tu Mani trīsreiz aizliegsi.” Un ārā izgājis viņš raudāja gauži.

27 Bet rita agrumā visi augstie priesteri un ļaužu vecaji sarunājās pret Jēzu, ka Viņu nonāvētu. **2** Un Viņu saistīja, aizveda un nodeva zemes valdītājam Poncium Pilatum. **3** Kad Jūdas, kas Viņu nodeva, redzēja, ka Viņš bija pazudināts; tad tas tam bija zēl, un tas atnesa atpakaļ tos trīsdesmit sudrabu gabalus tiem augstīgiem priesteriem un vecajiem, **4** Un sacīja: “Es esmu grēkojis, nenoziedzīgas asinis nododams.” Bet tie sacīja: “Kas mums par to, bēdas? Raugi tu pats.” **5** Un tos sudrabu gabalus Dieva namā nometis, tas aizgāja un pakārās. **6** Bet tie augstie priesteri tos sudrabu gabalus nēma un sacīja: “Tas nepiekļājās, ka mēs tos metam Dieva šķirstā, jo tā ir asins nauda.” **7** Bet tie sarunājās un par tiem pirkā to podnieka tirumu svešiniekim par kapsētu. **8** Tāpēc tas tīrumus ir nosaukti asins tīrumi līdz šai dienai. **9** Tad ir piepildīts, ko pravietis Jeremija runājis sacīdams: “Un tie ir nēmuši trīsdesmit sudrabu gabalus, to maksu par To Vīsdārgāko, ko tie pirkūši no Israēla bērnīm; **10** Un tos devuši par to podnieka tirumu, kā Tas Kungs man ir pavēlējis.” **11** Bet Jēzus stāvēja zemes valdītāja priekšā, un zemes valdītājs Viņam vaicāja un sacīja: “Vai Tu esi tas Jūdu kēniņš?” Bet Jēzus

uz viņu sacīja: "Tu to saki." **12** Un kad viņš no tiem augstiem priesteriem un vecajiem tapa apsūdzēts, viņš nekā neatbildēja. **13** Tad Pilatus uz Viņu sakā: "Vai Tu nedzirdi, cik briesmīgi tie pret Tevi liecina?" **14** Un Viņš tam neatbildēja ne uz vienu vārdu, tā ka tas zemes valdītājs it ļoti brīnījās. **15** Bet svētkos zemes valdītājs bija ieradis tiem ļaudis atlaišu vienu cietumnieku, kādu tie gribēja. **16** Bet to brīdi tam bija viens zināms cietumnieks, Baraba vārdā. **17** Un kad tie bija sapulcejušies, Pilatus uz tiem sacīja: "Kuru jūs gribat, lai es jums atlaižu? Barabu vai Jēzu, kas top saukts Kristus?" **18** Jo viņš zināja, ka tie To no skaudības bija nodevuši. **19** Bet viņam uz soģa krēsla sēzot, viņa sieva pie tā sūtīja un sacīja: "Pielūko, ka tev nekas nav ar šo taisno, jo es šo nakti sapnī daudz esmu cietusi Viņa dēļ." **20** Bet tie augstie priesteri un vecaji pārrunāja tos ļaudis, izlūgties Barabu, bet Jēzū nokaut. **21** Un zemes valdītājs atbildēja un uz tiem sacīja: "Kuru jūs gribat no šiem diviem, lai es jums atlaižu?" Bet tie sacīja: "Barabu." **22** Tad Pilatus uz tiem sakā: "Ko tad lai es daru ar Jēzu, kas top saukts Kristus?" Tie visi sakā: "Sit To krustā." **23** Bet zemes valdītājs sacīja: "Ko tad Viņš ļauna darījis?" Bet tie vēl vairāk brēca un sacīja: "Sit To krustā." **24** Bet kad Pilatus redzēja, ka viņš nenieka nespēja izdarīt, bet ka jo liels troksnis cēlās, tad viņš nēma ūdeni un mazgāja rokas ļaužu priekšā un sacīja: "Es esmu nenoziedzīgs pie šī taisnā asinīm; raugāt paši!" **25** Un visi ļaudis atbildēja un sacīja: "Viņa asinis lai nāk pār mums un pār mūsu bērniem." **26** Tad viņš tiem to Barabu atlaida, bet Jēzū šauta un nodevā, ka taptu krustā sists. **27** Tad zemes valdītāja karavīri nēma Jēzū pie sevis tiesas namā, un sasaucu ap Viņu visu to pulku. **28** Un tie Viņu noģērba un Viņam aplika purpura mētelī, **29** Un ērkšķu kroni noplūnuši lika uz Viņa galvu un deva Tam niedri labajā rokā, un locīja ceļus Viņa priekšā, Viņu apsmēja un uz Viņu sacīja: "Sveiks, Jūdu kēniņi!" **30** Un tie Viņam splāva acīs, nēma to niedri un sita Viņa galvu. **31** Un kad Viņu bija apmēdijuši, tad tie Viņam novilkā to mētelī un Tam apvilkā Viņa paša drēbes, un Viņu novēda, ka taptu krustā sists. **32** Bet iziedami tie atrada vienu cilvēku no Kirenes, vārdā Sīmanī; to tie spieda, Viņam to krustu nest. **33** Un nākuši uz to vietu, ko sauc par Golgatu, tas ir pieres vieta, **34** Tie Viņam deva dzert etiķi ar žulti samaisītu, un kad Viņš to baudīja, tad Viņš to negreibēja dzert. **35** Un Viņu krustā sitiši, tie izdalīja Viņa drēbes, kauliņus mezdami; ka piepildītos, ko tas pravietis sacījis: "Tie Manas drēbes savā starpā izdalījuši un par Maniem svārkiem kauliņus metuši." **36** Un tie sēdēja un sargāja Viņu turpat. **37** Un lika pār Viņa galvu Viņa nāves vainu tā rakstītu: Šis ir Jēzus, tas Jūdu Kēniņš. **38** Tad divi slepkavas ar Viņu tapa krustā sisti, viens pa labo, otrs pa kreiso roku. **39** Bet tie, kas gāja garām, zaimoja Viņu, kratiņa savas galvas **40** Un sacīja: "Tu, kas Dieva namu noplēsi un trijās dienās atkal uztāsi, atpesti pats Sevi; ja Tu esi Dieva Dēls, tad kāp no krusta zemē." **41** Tāpat arī tie augstie priesteri Viņu apmēdija līdz ar tiem rakstu mācītājiem un vecajiem un sacīja: **42** "Citus Viņš pestījis un Sevi pašu nevar pestīt. Ja Viņš tas Israēla Kēniņš, lai Viņš nu nokāpj no krusta; tad mēs Viņam ticēsim. **43** Viņš Dievam ir uzticējies, lai Tas Viņu atpestī, ja tas Tam tīk; to Viņš ir sacījis: Es esmu Dieva Dēls." **44** To Viņam arī tie slepkavas pārmeta, kas

līdz ar Viņu bija krustā sisti. **45** Bet no sestās stundas metās tumšs pār visu to zemi līdz devītajai stundai. **46** Bet ap devīto stundu Jēzus brēca lielā brēkšanā un sacīja: "Eli, Eli, lama zabaktani?" tas ir: Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi astājis? **47** Bet citi no tiem, kas tur stāvēja, kad tie to dzirdēja, sacīja: "Šis sauc Eliju." **48** Un tūlīt viens no tiem noteceja un sūkli nēmis to pildīja ar etiķi un lika uz niedri un Viņu dzirdīja. **49** Bet tie citi sacīja: "Gaidi, lūkosim, vai Elīja nāks un Viņu pestīs." **50** Bet Jēzus atkal lielā brēkšanā brēcīs izlaida dveseli. **51** Un redzi, tas priekškaramais auts Dieva namā pārplisa divējos gabalos no augšas līdz zemei, un zeme trīceja, un akmens kalni plīsa, **52** Un kapi atdarījās, un daudz miesu no svētiem, kas gulēja, cēlās augšām. **53** Un no kapiem izgājuši pēc Viņa augšām celšanās tie nāca tai svētā pilsētā un parādījās daudziem. **54** Bet tas kapteinis un tie, kas pie Viņa bija un Jēzū sargāja, redzēdamī to zemes trīcešanu un kas tur notika, izbijās ļoti un sacīja: "Patisi, Šis bija Dieva Dēls." **55** Bet tur bija daudz sievas, kas Jēzum bija pakāl gājušas no Galilejas un Viņam kalpojušas; tās skatījās no tālienes. **56** Starp tām bija Marija Madaļa un Marija, Jēkaba un Jāzepa māte, un tā Cebedeja dēlu māte. **57** Bet vakarā nāca viens bagāts cilvēks no Arimatijas, Jāzeps vārdā, kas arī bija Jēzus māceklis. **58** Šis nogājis pie Pilatus izlūdzās Jēzus miesas. Tad Pilatus pavēleja, tās dot. **59** Un Jāzeps tās miesas nēmis ietina smalkā audeklī, **60** Un ielika savā jaunā kapā, ko viņš klinī bija izcirtis, un lielu akmeni priekš kapa durvīm pievēlīs, viņš aizgāja. **61** Bet tur bija Marija Madaļa un tā otra Marija, tās apsēdās tam kapam preti. **62** Bet otrā dienā, kas nāk pēc tās sataisīšanas dienas, tie augstie priesteri un farizeji pie Pilatus sapulcējās **63** Un sacīja: "Kungs, mēs atminamies, ka Šis viltnieks vēl dzīvs būdams sacīja: "Pēc trim dienām Es gribu augšāmcelties." **64** Tāpēc pavēli, ka tas kaps stipri top apsargāts līdz trešai dienai, ka Viņa mācekļi naktī nenāk un Viņu nenozog, un tiem ļaudim nesaka: "Viņš no mironīem ir augšāmcēlies." Un tā pēdēja viltība būs niknāka nekā tā pirmā." **65** Bet Pilatus uz tiem sacīja: "Te jums ir sargi, ejat un sargājet, kā zinādami." **66** Tie nogāja un apsargāja to kapu ar sargiem un aizzieglēja to akmeni.

28 Bet pēc tās svētās dienas, pirmai nedēļas dienai austot, Marija Madaļa un tā otra Marija nāca, to kapu apraudzīt. **2** Un redzi, liela zemes trīcešana notika, jo Tā Kunga enģelis, no debesīm nonācis, piegāja un to akmeni novēla no tām durvīm un uzsēdās virsū. **3** Un viņa ģimis bija kā zibens, un tā drēbe tik balta kā sniegs. **4** Bet tie sargi no lielām izbailēm drebēja un palika tā kā miruši. **5** Bet tas enģelis uzrunāja un uz tām sievām sacīja: "Nebīstaties, jo es zinu, ka jūs meklējat Jēzū, to krustā sisto. **6** Viņš nav šeitan, jo Viņš ir augšāmcēlies, tā kā Viņš ir sacījis. Nāciet surp, raugāt po vietu, kur Tas Kungs gulējis. **7** Un ejat steigšus un sakāt Viņa mācekļiem, ka Viņš no mironīem ir augšāmcēlies; un redzi, Viņš noies jūsu priekšā uz Galileju, tur jūs Viņu redzēsiet. Redzi, es jums to esmu sacījis." **8** Un tās izgāja ātri no kapa ārā ar bijašanu un lielu prieku, un teceja, Viņa mācekļiem to stāstīt. **9** Bet kad tās gāja, Viņa mācekļiem to vēsti nest, redzi, tad Jēzus tās sastapa un sacīja: "Esiet sveicinātās!" Bet tās piegāja pie Viņa, apkampa Viņa kājas un krita Viņa priekšā pie

zemes. **10** Tad Jēzus uz tām saka: “Nebīstaties! Ejat, stāstiet to Maniem brāļiem, lai tie noiet uz Galileju, un tur tie Mani redzēs.” **11** Bet šīm noejet, redzi, kādi no tiem sargiem pilsētā nākuši stāstīja tiem augstiņiem priesteriem visu to, kas bija noticis. **12** Un ar tiem vecajiem sapulcējušies, tie sarunājās un deva tiem karavīriem papilnam naudas **13** Un sacīja: “Sakāt, ka Viņa mācekļi naktī nākuši un mums guļot To izzagūši. **14** Ja tas tam zemes valdītājam taps zināms, mēs to gan pārrunāsim, un jūs varēsiet palikt bez bedām.” **15** Un viņi to naudu nēmuši, darīja, kā bija izmācīti. Un šī valoda ir izpaudusies pie tiem Jūdiem līdz šai dienai. **16** Bet tie vienpadsmīt mācekļi nogāja uz Galileju, uz to kalnu, kur tiem Jēzus bija pavēlējis. **17** Un kad tie Viņu redzēja, tad tie Viņu pielūdza, bet citi vēl šaubījās. **18** Un Jēzus piegājis, runāja ar tiem un sacīja: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. **19** Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visus ļaudis, tos kristīdami Tā Tēva un Tā Dēla un Tā Svētā Gara vārdā, **20** Tos mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis; un, redzi, Es esmu pie jums ikdienas līdz pasaules galam. Āmen.” (*aiōn g165*)

Marka Evaņģelijs

1 Jēzus Kristus, Dieva Dēļa, evaņģēlija iesākums. **2** Itin kār ir rakstīts pie tiem praviešiem: "Redzi, Es sūtu Savu enģeli Tavā priekšā, kam būs sataisīt Tavu ceļu;" **3** "Saucēja balss tuksnesi: sataisiet Tam Kungam ceļu, dariet līdzīgas Viņa tekas." **4** Notikās, ka Jānis kristīja tuksnesi un sludināja kristību uz atgriešanos no grēkiem par grēku piedošanu. **5** Un pie viņa izgāja visa Jūdu zeme un visi Jeruzālemes ļaudis; un tie no viņa tapa kristīti Jardānes upē, izsūdzēdami savus grēkus. **6** Un Jānis bija apgērbies ar kameļu spalvas drēbēm un ādas jostu ap saviem gurniem, un ēda sīseņus un kameļu medu; **7** Un sludināja sacīdams: "Viens jo specīgāks nekā es nāk pēc manis, kam es neesmu cienīgs locīdamies atraiši Viņa kurpu siksnas. **8** Es gan jūs esmu kristījis ar ūdeni, bet Viņš jūs kristīs ar Svēto Garu." **9** Un notikās tanis dienās, ka Jēzus nāca no Nacaretēs ieķ Galilejas un Jardānē no Jāņa tapa kristīts. **10** Un tūdaļ no ūdens izkāpdams Viņš redzēja debesis atvērtas un to Garu kā balodi uz Sevi nolaižamies. **11** Un balss notika no debesīm: "Tu esi Mans mīlais Dēls, pie kā Man ir labs prāts." **12** Un Tas Gars Viņu tūdaļ aizveda tuksnesi. **13** Un Viņš bija tuksnesi četrdesmit dienas un tapa kārdināts no sātana un bija pie zvēriem. Un engēli Viņam kalpoja. **14** Bet pēc tam, kad Jānis bija nodotis, Jēzus nāca uz Galileju, sludinādams Dieva evaņģēliju. **15** Un sacīdams: "Tas laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu atnākusi! Atgriežaties no grēkiem un ticat uz to evaņģēliju." **16** Un pie Galilejas jūras staigādams, Viņš redzēja Simani un Andreju, viņa brāli, tiklu jūrā metam; jo tie bija zvejnieki. **17** Un Jēzus uz tiem sacīja: "Nāciet Man pakal, un Es jūs darišu par cilvēku zvejniekiem." **18** Un tūdaļ savus tīklus atstājuši, tie Viņam gāja pakal. **19** Un no turienes makēni pagājis, Viņš redzēja Jēkabu, Cebedeja dēlu, un Jāni, viņa brāli, un tos laivā tīklus lāpām. **20** Un tūdaļ Viņš tos aicināja. Un savu tēvu Cebedeju ar tiem algādājiem laivā atstājuši, tie nogāja Viņam pakal. **21** Un tie nāca Kapernaūmā. Un tūdaļ svētdienā Viņš iegāja baznīcā un mācīja. **22** Un tie izbrīnījās par Viņa mācību, jo Viņš tos mācīja tā kā pats varerais un nekā tie rakstu mācītāji. **23** Un viņu baznīcā bija cilvēks ar nešķistu garu, un tas brēca. **24** Sacīdams: Vai! Kas mums ar Tevi, Jēzu no Nacaretēs? Vai Tu esi nācis, mūs nomaitāt? Mēs Tevi pazīstam, kas Tu esi, Tas Dieva Svētais." **25** Un Jēzus viņu apdraudēja sacīdams: "Palieci klusu un izej no tā." **26** Un to raustīdams un ar stipru balsi brēkdams, tas nešķistais gars no tā izgāja. **27** Un tie visi iztrūcinājās, tā ka tie savā starpā apjautājās sacīdami: "Kas tas ir? Kas tā tāda jauna mācība? Jo Viņš ar varu pat tiem nešķistiem gariem pavēl, un tie Viņam paklausa." **28** Un tūdaļ Viņa slava izgāja visapkārt pa Galilejas tiesu. **29** Un no baznīcas izgājuši, tie tūdaļ nāca Sīmaņa un Andreja namā ar Jēkabu un Jāni. **30** Un Sīmaņa sievas māte gulēja ar drudzi, un tie Viņam tūdaļ par to sacīja. **31** Un piegājis Viņš to uzcēla un to ķēma pie rokas, un drudzis tūlīt no tās atstājās, un viņa tiem kalpoja. **32** Un kad vakars metās, un saule bija nogājusi, tad tie pie Viņa nesa visādus neveselus un velna apsesītus. **33** Un visa pilsēta priekš durvīm bija sapulcējusies. **34** Un Viņš dziedināja daudz neveselus no dažādām slimībām un izdzina daudz velnus, un Viņš tiem velniem nelāva runāt, jo tie Viņu

pazina. **35** Un no rīta gailos Viņš cēlās un izgāja; un nogāja kādā vientošā vietā un tur Dievu pielūdza. **36** Un Sīmanis līdz ar tiem, kas pie Viņa bija, Viņam steidzās pakal. **37** Un Viņu atraduši, tie uz Viņu sacīja: "Visi Tevi meklē." **38** Un Viņš uz tiem sacīja: "Noejam tuvējos miestos, ka Es tur arīdzan sludināju; jo tāpēc Es esmu izgājis." **39** Un Viņš sludināja viņu baznīcas pa visu Galileju un izdzina velnus. **40** Un viens spītīgais nāca pie Viņa, Viņu lūgdams un Viņa priekš celos mezdamies un uz Viņu sacīdams: "Ja Tu gribi, tad Tu mani vari šķīstīt." **41** Un Jēzus sirdī aizkustīnāts roku izstiepa, to aizskāra un uz to sacīja: "Es gribu, topi šķīsts." **42** Un Viņam runājot tūlīt spītāliba no tā nogāja, un tas palika šķīsts. **43** Un Viņš to apdraudēja un to tūlīt aizdzina. **44** Un uz to sacīja: "Raugi, nesaki nevienam neko, bet ej, rādies priesterim un nones par savu šķīstišanu, ko Mozus ir pavēlējis, viņiem par liecību." **45** Bet tas izgājis iesāka daudz pasludināt un šo lietu izpaust, tā ka Jēzus ļaudim redzot vairs nevarēja iejet pilsētā. Bet Viņš bija laukā vientošās vietās, un no visām malām tie nāca pie Viņa.

2 Un pēc kādām dienām Viņš gāja atkal uz Kapernaūmu, un ļaudis dzirdēja, Viņu esam namā. **2** Un tūdaļ daudz sapulcējās, tā ka tiem pat ārā priekš durvīm vairs nebija rūmes, un Viņš tiem to vārdū sludināja. **3** Un pie Viņa nāca ar vienu melmeņu sērdzīgu, ko četri nesa. **4** Un kad tie nevarēja pie Viņa klāt tikt to ļaužu dēļ, tad tie atklāja to jumtu, kur Viņš bija iekšā, un to uzplēsuši, nolaida to gultu, uz kuras tas melmeņu sērdzīgais gulēja. **5** Un redzēdams viņu ticību, Jēzus sacīja uz to melmeņu sērdzīgo: "Mans bērns, tav grēki tev ir piedoti." **6** Bet tur bija kādi no tiem rakstu mācītājiem, tie sēdēja turpat un domāja savās sirdis: **7** "Kā Šis tā runā? Viņš zaimo Dievu. Kas var grēkus piedot, kā vien Tas Vienīgais Dievs." **8** Un tūdaļ Jēzus Savā garā nomanīja, tos pie sevis pašiem tā domājam, un uz tiem sacīja: "Kam jūs tā domājet savās sirdis? **9** Kas ir vieglāki: - vai sacīt uz to melmeņu sērdzīgo; grēki tev ir piedoti; - vai sacīt: celies, nēm savu gultu un staigā? **10** Bet lai jūs zināt, ka Tam Cilvēka Dēlam vara ir virs zemes, grēkus piedot," (Viņš sacīja uz to melmeņu sērdzīgo:) **11** "Es tev saku, celies, nēm savu gultu un ej mājās." **12** Un tas tūdaļ cēlās un to gultu paņēmis, aizgāja visiem redzot, tā ka visi izbrīnījās un Dievu teica sacīdami: "To mēs nemūžam vēl neesam redzējuši." **13** Un Viņš izgāja atkal pie jūras, un visi ļaudis nāca pie Viņa, un Viņš tos mācīja. **14** Un garām iedams Viņš redzēja Levi, Alfeja dēlu, pie muitas sēžam un uz to sacīja: "Staigā Man pakal!" Un tas cēlies staigāja Viņam pakal. **15** Un notikās, tam viņa namā pie galda sēžot, arī daudz muitnieku un grēcinieku piesēdās līdz ar Jēzu un Viņa mācekļiem, jo to bija daudz, un tie staigāja Viņam pakal. **16** Un kad tie rakstu mācītāji un farizeji Viņu redzēja ēdam ar tiem muitniekiem un grēciniekiem, tad tie sacīja uz Viņa mācekļiem: "Viņš ēd un dzer ar muitniekiem un grēciniekiem!" **17** Un to dzirdējis, Jēzus uz tiem sacīja: "Spīgtiem ārsta nevajag, bet vājiem. Es neesmu nācis, taisnus aicināt pie atgriešanas no grēkiem, bet grēciniekus." **18** Un Jāņa mācekļi un tie farizeji gavēja, un tie nāca un uz Viņu sacīja: "Kāpēc Jāņa un farizeju mācekļi gavē, bet Tavi mācekļi negavē?" **19** Un Jēzus uz tiem sacīja: "Kā kāzu ļaudis var gavēt, kamēr brūtgāns pie

tiem ir? Kamēr brūtgāns pie viņiem, tie nevar gavēt. **20** Bet nāks dienas, ka tas brūtgāns no tiem taps atņemts, un tad tie gavēs tanis dienās. **21** Neviens jaunas vadmalas ielāpu nešuj uz vecām drēbēm; citādi tas jaunais ielāps noplīst no tām vecām drēbēm un tas plisums paliek jo liels. **22** Un neviens jaunu vīnu nelej vecos ādas traukos; citādi tas vīns tos traukus pārpļē, un vīns un trauki iet bojā, bet jauns vīns jālej jaunos traukos.” **23** Un notikās, Viņam svētdienā caur labību ejot, tad Viņa mācekļi pa ceļu iedamī sāka vārpas plūkt. **24** Un tie farizeji uz Viņu sacīja: “Raugi, ko tie dara svētdienā, kas nav brīv?” **25** Un Viņš uz tiem sacīja: “Vai jūs nekad neesat lasījuši, ko Dāvids darījis, kad tam bija vajadzība un tas bija izsalcis, pats un tie, kas pie viņa bija? **26** Kā tas iegāja Dieva namā tā augstā priestera Abjataru laikā un ēda tās Dieva priekšā noliktās maizes, ko ēst nav brīv, kā tik vien priesteriem, un deva arī tiem, kas pie viņa bija.” **27** Un Viņš uz tiem sacīja: “Svētdienā ir celta cilvēka dēļ un ne cilvēks svētdienas dēļ. **28** Tā nu Tas cilvēka Dēls ir kungs arī pār svētdieni.”

3 Un Viņš atkal iegāja baznīcā. Un tur bija cilvēks, kam bija nokaltusi roka. **2** Un tie uz Viņu glūnēja, vai Viņš svētdienā to dziedinās, ka Viņu varētu apsūdzēt. **3** Un Viņš sacīja tam cilvēkam, kam tā nokaltusi roka bija: “Nāc te šurp.” **4** Un Viņš uz tiem sacīja: “Vai ir brīv svētdienā labu darīt vai ļaunu darīt? Dvēseli glābt vai maitāt?” Bet tie stāvēja klusus. **5** Un Viņš tos uzlūkoja visapkārt ar dusmību un turklāt viņu sirds cietības dēļ noskumis Viņš tam cilvēkam sacīja: “Izstiep savu roku!” Un tas to izstiepa, un viņa roka palika atkal vesela tā kā tā otra. **6** Un tie farizeji izgāja un sarunājās tūdāl ar Hērodus sulaiņiem pret Viņu, ka Viņu nomaitātu. **7** Bet Jēzus aizgāja ar Saviem mācekļiem pie jūras, un liels ļaužu pulks no Galilejas un Jūdu zemes Viņam gāja pakaļ. **8** Arī no Jeruzālemes un Idumejas un no viņpus Jardānes un tie, kas pie Tirus un Sidonas, liels pulks, dzirdējuši, ko Viņš darīja, nāca pie Viņa. **9** Un Viņš Saviem mācekļiem sacīja, lai kāda laivīja Viņam būtu gādāta to ļaužu dēļ, ka tie Viņu nemāktu. **10** Jo Viņš darīja daudzus veselus, tā ka tie, kam kādas kaites bija, Viņam lauzās klāt, lai Viņu aizskartu. **11** Un tie nešķistie gari, kad tie Viņu redzēja, krita pie zemes viņa priekšā un brēca sacīdami: “Tu esi Dieva Dēls.” **12** Un Viņš tos stipri aprāja, lai Viņu nedarītu zināmu. **13** Un Viņš uzķāpa tai kalnā un aicināja, kurus pats gribēja, un tie nāca pie Viņa. **14** Un Viņš iecēla divpadsmit (ko nosauca par apustuļiem), lai tie pie Viņa būtu, un Viņš tos izsūtītu, Dieva vārdu sludināt, **15** Un lai tiem vara būtu, neveselības dziedināt un velnus izdzīt. **16** Un Viņš Sīmanim pielika to pavārdu Pēteris; **17** Un Jēkabu, to Cebedeja dēlu, un Jāni, Jēkaba brāli, un tiem pielika pavārdus: Boānerges, tas ir: pērkona bērni; **18** Un Andreju un Filipi un Bērtuli un Mateju un Tomu un Jēkabu, Alfeja dēlu, un Tadeju un Sīmani no Kānas, **19** Un Jūdasu Iskariotu, kas Viņu arī nodeva. **20** Un tie nāca mājās. Un tie ļaudis atkal sapulcējās, tā ka tiem vaļas nebija, ne maizi ēst. **21** Un kad tie (savējie), kas pie Viņa bija, to dzirdēja, tad tie izgāja, Viņu savaldīt. Jo tie sacīja: “Viņš ir bez prāta.” **22** Un tie rakstu mācītāji, kas no Jeruzālemes bija nākuši, sacīja: “Viņam ir Belcebuli, un caur velnu virsnieku Viņš velnus izdzēn.” **23** Un tos pieaicinājīs, Viņš tiem sacīja caur līdzībām: “Kā var sātānu izdzīt? **24** Un ja kāda valsts savā starpā top ienaidā, tad tāda valsts nevar pastāvēt. **25** Un ja kāds nams pret sevi pašu nemierā, tad tāds nams nevar pastāvēt. **26** Ja nu sātāns ceļas pret sevi un pats nīstās, tad viņš nevar pastāvēt, bet viņa gals ir klātu. **27** Bet neviens nevar tā varenā namā iejet un viņa rīkus laupīt, ja tas papriekš to vareno nesaista un tad viņa namu laupa. **28** Patiesi, Es jums sakū: visi grēki cilvēku bērniem top piedotī, ari pat Dieva zaimošanas, ar ko tie Dievu zaimo; **29** Bet kas To Svēto Garu zaimo, tas nemūžam nedabū piedošanu, bet ir sodāms caur mūžigu sodību.” (**aiōn g165, aiōnos g166**) **30** Jo tie sacīja: “Viņam ir nešķists gars.” **31** Tad Viņa māte un Viņa brāli nāca un ārā stāvēdamī pie Viņa sūtīja un Viņu saucu. **32** Un tie ļaudis sēdēja ap Viņu un uz Viņu sacīja: “Redzi, Tava māte un Tavi brāļi ārā Tevi meklē.” **33** Un Viņš tiem atbildēja un sacīja: “Kas ir Mana māte un Mani brāļi?” **34** Un Viņš visapkārt uzlūkoja tos, kas ap Viņu sēdēja, un sacīja: “Redzi, Mana māte un Mani brāļi. **35** Jo, ja kas Dieva prātu dara, tas ir Mans brālis un Mana māsa un Mana māte.”

4 Un Viņš atkal iesāka mācīt pie jūras, un daudz ļaužu pie Viņa sapulcējās, tā ka Viņš laivā kāpis nosēdās uz jūras un visi ļaudis stāvēja jūrmalā. **2** Un Viņš tiem daudz mācīja caur līdzībām un Savā mācībā uz tiem sacīja: **3** “Klausiet: redzi, sējējs izgāja sēt. **4** Un notikās, sējot cits krita celmalā, un tie putni apakš debess nāca un to apēda. **5** Un cits krita uz akmenāju, kur tam nebija daudz zemes, un uzdlīga tūdāl, tāpēc ka tam nebija dziļas zemes. **6** Bet kad saule bija uzlēkusī, tad tas savīta un nokalta, tāpēc ka nebija saknes. **7** Un cits krita starp ērkšķiem, un tie ērkšķi uzauga un to nomāca, un tas nenesa auglus. **8** Un cits krita uz labu zemi un nesa auglus, kas augtin auga, un cits nesa trīsdesmitkārtīgi, cits sešdesmit kārtīgi un cits simtkārtīgi.” **9** Un Viņš uz tiem sacīja: “Kam ausis ir dzirdēt, tas lai dzird.” **10** Un kad Viņš viens pats bija, tad tie, kas līdz ar tiem divpadsmit pie Viņa bija, Viņu vaicāja šās līdzības dēļ. **11** Un Viņš uz tiem sacīja: “Jums ir dots, zināt Dieva valstības noslēpumu; bet tiem, kas ārā, viss tas notiek caur līdzībām, **12** Ka tie redzot redz un nenomana, un dzirdot dzird un nesaprot; ka tie neatgriežas, un grēki tiem netop piedotī.” **13** Un Viņš uz tiem sacīja: “Vai jūs šo līdzību nesaprotat? Kā tad jūs sapratīsiet visas tās citas līdzības? **14** Tas sējējs sēj to vārdu. **15** Bet šie ir tie, kas celmalā, kur tas vārds top sēts, un kad tie to ir dzirdējuši, tad tūdāl sātāns nāk un to vārdu noņem, kas viņu sirdis ir sēts. **16** Un tāpat tie, kas uz to akmenāju sēti, ir tie, kas to vārdu dzirdējuši, tūdāl to uzņem ar prieku. **17** Bet tiem nav saknes iekš sevis, bet tik kādu laiku tie ir ticīgi. Kad bēdas un vajāšana uziņet tā vārda dēļ, tad viņi tūdāl nēm apgrēcību. **18** Un kas starp ērkšķiem sēti, ir tie, kas to vārdu dzird, **19** Un šīs pasaules rūpes un bagātības viltība un citas kārības iemetās un noslāpē to vārdu un tas paliek neauglīgs. (**aiōn g165**) **20** Un kas uz to labo zemi sēti, ir tie, kas to vārdu dzird un pieņem un auglus nes, cits trīsdesmitkārtīgi, cits sešdesmitkārtīgi, cits simtkārtīgi.” **21** Un Viņš uz tiem sacīja: “Vai svece top iedzedzināta, lai to liek apakš pūra, vai apakš galda? Vai ne tāpēc, lai to liek uz lukturi? **22** Jo nekas nav aplēpts, kas nebūtu nācis gaismā; un nekas nenotiek slepeni, kas netaptu zināms. **23**

Jo kam ausis ir dzirdēt, tas lai dzird.” **24** Un Viņš uz tiem sacīja: “Pieraugāt, ko jūs dzirdat. Ar kādu mēru jūs mērojat, mēros jums, un pieliks jums vēl klāt.” **25** Jo kam ir, tam taps dots; un kam nav, no tā arī taps atņemts, kas tam ir.” **26** Un Viņš sacīja: “Dieva valstība ir tāpēc, kā kāds cilvēks sēklu met zemē.” **27** Un guļ un celas, nakti un dienu; un tā sēkla uzdīgst un uzaug, tā ka viņš pats to nenomana. **28** Jo sevi pati no sevis nes augļus, papriekš stiebru, tad vārpnu, tad pilnus kviešus iekš vārpas. **29** Un kad tie augļi ienākušies, tad viņš tūdāl cirpi sūta, jo tas plaujamais laiks ir klātu.” **30** Un Viņš sacīja: “Kam mēs Dieva valstību lidzināsim? Jeb caur kādu lidzību mēs to nozīmēsim?” **31** Itin kā sinepju graudiņš, kas zemē sēts, mazākais no visām sēklām virs zemes. **32** Un kad tas ir sēts, tad tas augtin aug un top lielāks pār visiem stādiem un dabū lielus zarus, tā ka putni apakš debess viņa pavēni var ligzdas taisit.” **33** Un caur daudz tādām lidzībām Viņš uz tiem to vārdu runāja, tā ka tie to varēja saprast. **34** Un bez lidzībām Viņš uz tiem neko nerunāja; bet Saviem mācekļiem Viņš visu ipaši izstāstīja. **35** Un Viņš uz tiem sacīja tanī dienā, kad vakars metās: “Pārcelsimies uz viņu malu.” **36** Un tos laudis atstājuši, tie Viņu nēma lidz, tā kā Viņš laivā bija, un tur vēl citas laivas bija pie Viņa. **37** Un liela vētra cēlās, un viļņi gāzās laivā, tā ka tā laiva jau pildījās. **38** Un Viņš laivas galā uz spilvenu gulēja; un tie Viņu modina un saka uz Viņu: “Mācitāj, vai Tu nebēdā, ka ejam bojā?” **39** Un uzmodies Viņš apdraudēja vēju un sacīja uz jūru: “Klusu, mierā!” Un vējš nostājās, un jūra palika it klusus. **40** Un Viņš uz tiem sacīja: “Kam jūs esat tik bailīgi? Kā jums nav ticības?” **41** Un tie loti izbijās un sacīja savā starpā: “Kas Tas tāds? Jo vējš un jūra Viņam paklausa.”

5 Un tie nonāca viņpus jūras, Gadariešu tiesā. **2** Un Viņam no laivas izejot tūdāl sastapās no kapiem cilvēks ar nešķistu garu; **3** Tam bija sava mītne kapos, un neviens viņu nevarēja ne ar kēdēm saistīt. **4** Jo tas ar pinekļiem un kēdēm daudzkārt bija saistīts; bet viņš salauza tās kēdes un sarāva tos pinekļus, un neviens to nespēja valdīt. **5** Un tas bija vienmēr naktīm un dienām kalnos un iekš kapiem, brēkdamus un sevi ar akmeņiem sizdams. **6** Bet Jēzu no tālienes ieraudzījis, tas skrēja un metās priekš Viņa zemē. **7** Un brēca ar stipru balsi un sacīja: “Kas man ar Tevi, Jēzu, Tu Dieva, Tā Visaugstākā, Dēls? No Dieva puses Tevi lūdzu, nemoki mani!” **8** Jo Viņš uz to sacīja: “Izej, tu nešķistais gars, no tā cilvēka.” **9** Un Viņš tam jautāja: “Kāds tev vārds?” Un tas atbildēja sacīdam: “Vārds man legions, jo mēs esam daudz.” **10** Un tas Viņu loti lūdz, lai Viņš tos no tā apgabala neizdzītu. **11** Bet tur pie tā kalna bija liels cūku pulks ganos. **12** Un visi tie velni Viņu lūdz sacīdam: “Sūti mūs tais cūkās, ka tanīs ieskrienam.” **13** Un tūlīt Jēzus tiem to ļāva, un tie nešķistie gari izgājuši ieskrēja tais cūkās; un tas cūku pulks no kraujas iegāzās jūrā (bet to bija pie divtūkstoš) un noslīka jūrā. **14** Un tie cūku gani bēga un stāstīja pilsētā un uz laukā; un tie izgāja raudzīt, kas bija noticis. **15** Un tie nāca pie Jēzus un ieraudzīja to velna apšešto tur sēzam, apģērbtu un pie pilna prāta, to pašu, kam tas legions bijis; un tie izbijās. **16** Un tie, kas to bija redzējuši, viņiem stāstīja, kā tam velna apsēstam bija noticis, un par tām cūkām. **17** Un tie sāka Viņu lūgt, lai no viņu robežām aizejot. **18** Un kad Viņš kāpa

laivā, tas velna apsēstais Viņu lūdz, ka pie Viņa varētu palikt. **19** Bet Jēzus to nelāva, bet uz to sacīja: “Ej savās mājās pie tiem savējiem un stāsti tiem, kādas lietas Tas Kungs tev darījis, un kā Viņš par tevi apžēlojies.” **20** Un tas nogāja un sāka sludināt pa tām desmit pilsētām, ko Jēzus tam bija darījis, un visi brīnijās. **21** Un kad Jēzus atkal laivā bija pārcēlies uz otru malu, tad daudz ļaužu pie Viņa sapulcējās, un Viņš bija jūrmalā. **22** Un redzi, tad nāca viens no tiem baznīcas priekšniekiem, Jaīrus ar vārdu; un Viņu redzēdams, tas krita Viņam pie kājām, **23** Un Viņu loti lūdz sacīdam: “Mana meitiņa guļ uz nāvi, lūdzams, nāc un uzliec tai rokas, ka viņa top vesela un dzīvo.” **24** Un Viņš ar to nogāja. Un daudz ļaužu Viņam gāja pakal un Viņu spieda. **25** Un tur bija viena sieva, tai jau divpadsmit gadus bija asinssērga. **26** Un tā daudz bija cietusi no daudz ārstiem un visu savu nabadzību iztērējusi un nekādu palīdzību nebija atradusi, bet tā sērga bija vēl niknāka palikusi. **27** Šī par Jēzu dzirdējusi nāca ļaužu pulkā no aizmugures un aizskāra Viņa drēbes. **28** Jo tā sacīja: “Ja vien Viņa drēbes aizskaršu, tad tāpēc vesela.” **29** Un tūdāl viņas asins avots izsīka; un viņa norprata pie savām miesām, ka no tās kaites bija dziedināta. **30** Un Jēzus tūdāl pie Sevis nomanīdams, ka spēks no Viņa izgājis, apgrīzējas uz tiem ļaudim un sacīja: “Kas Manas drēbes aizskarīs?” **31** Un Viņa mācekļi uz Viņu sacīja: “Tu redzi, ka tie ļaudis Tev vīrsū mācīs, un Tu saki: kas Mani aizskarīs?” **32** Un Viņš skatījās apkārt, to ieraudzīt, kas to bija darījusi. **33** Bet tā sieva bīdamies un drebēdama zināja, kas pie viņas bija noticis, nāca un krita Viņu priekšā pie zemes un Viņam visu to patiesību izteica. **34** Bet Viņš uz to sacīja: “Mana meita, tava ticība tev palīdzējusi. Ej ar mieru un paliec vesela no tavas kaites.” **35** Viņam to vēl runājot, kādi no tā baznīcas priekšnieka nāca un sacīja: “Tava meita jau nomirusi, ko tu To Mācītāju vēl apgrūtini.” **36** Bet Jēzus to vārdu, ko tie teica, dzirdējis, sacīja uz to baznīcas priekšnieku: “Nebīsties, tici vien!” **37** Un Viņš nelāva nevienamei Sev līdz iet kā vien Pēterim un Jēkabam un Jānim, Jēkaba brālim. **38** Un Viņš nāca tā baznīcas priekšnieka namā un redzēja troksni un ļaudis daudz raudam un kaucam. **39** Un Viņš iegājis uz tiem sacīja: “Ko jūs dariet troksni un raudiet? Tas bērns nav miris, bet guļ.” **40** Un tie Viņu izsmēja. Bet Viņš visus izdzīna un nēma pie Sevis tā bērna tēvu un māti un tos, kas līdz ar Viņu bija, un iegāja, kur tas bērns gulēja. **41** Un Viņš satvēra tā bērna roku un sacīja uz to: “Talita, kūmil!” Tas ir tulkots: “Meitiņa, Es tev sakū, celies augšām!” **42** Un tā meitiņa tūlit cēlās un staigāja; jo tā bija divpadsmit gadus veca. Un tie iztrūcinājās ar lielu iztrūcināšanos. **43** Un Viņš tiem stipri piekodināja, ka neviens to nedabūtu zināt, un lika tai dot ēst.

6 Un Viņš no turienes izgāja un nāca Savā tēva pilsētā, un Viņa mācekļi Viņam gāja līdz. **2** Un kad svētdienā nāca, Viņš iesāka baznīcā mācīt; un daudzi Viņu dzirdēdam iibrīnījās un sacīja: “Kur Šim tas nāk? Un kas tā par godrību, kas Viņam dota, un kā tādi brīnumi notiek caur Viņa rokām?” **3** Vai Viņš nav tas amatnieks, Marijas dēls, un Jēkaba un Jāzepa un Jūdas un Sīmaņa brālis, un vai Viņa māsas nav šeit pie mums?” Un tie nēma apgrēcību pie Viņa. **4** Bet Jēzus uz tiem sacīja: “Pravietis nekur nav mazāk cienīts nekā savā tēva zemē un pie saviem

radiem un savās mājās.” **5** Un Viņš tur nevienu brīnumu nevarēja darīt, tik vien retiem vājiem Viņš rokas uzlika un tos dziedināja. **6** Un Viņš brīnījās par viņu neticību un pārstaigāja tos miestus, visapkārt mācīdams. **7** Un Viņš sasaucu tos divpadsmit un iesāka tos sūtīt pa diviem un tiem deva varu pār tiem nešķistiem gariem, **8** Un tiem pavēlēja, ka tie neko neņemtu līdz uz celu kā vien spieķi, ne kulīti, ne maizes, nedz naudas jostā; **9** Bet ka kurpes apautu un neapvilktu divus svārkus. **10** Un Viņš uz tiem sacīja: “Kur jūs kādā namā ieiesiet, tur paliekat, tiekams jūs no turienes aizejat. **11** Un ja kādā vietā jūs nepieņems, nedz jūs klausīs, tad izejat no turienes un nokratiet tos pīšļus no savām kājām viņiem par liecību. Patiesi, Es jums saku: Vieglāki būs Sodomas un Gomoras ļaudīm soda dienā nekā tādai pilsētai.” **12** Un izgājuši tie sludināja, lai atgriežas no grēkiem. **13** Un izdzina daudz velnus un svaidīja daudz vājus ar eļļu un darija tos veselus. **14** Un kēniņš Hērodus to dzirdēja (jo Viņa Vārds bija tapis zināms) un sacīja: “Jānis, tas Kristītājs, no miroņiem ir uzmodināts, un tādēļ Viņš dara tādus varenus brīnumus.” **15** Citi sacīja: “Viņš ir Elija,” un citi sacīja: “Viņš ir pravietis, jeb tā kā viens no tiem praviešiem.” **16** Bet Hērodus to dzirdējis sacīja: “Viņš ir Jānis, kam es galvu nocirtis, tas no miroņiem ir uzmodināts.” **17** Jo viņš, Hērodus, bija sūtījis un Jāni grābis un to cietumā līcis Hērodeijas, Filipa, viņa brāļa, sievas dēļ; jo viņš to bija precējis. **18** Jo Jānis uz Hērodu bija sacījis: “Tev nepiekļājās, ka tev ir sava brāļa sieva.” **19** Bet Hērodeija viņu nīdēja un viņu gribēja nokaut; un nevarēja. **20** Jo Hērodus Jāni bijās zinādams, viņu esam taisnu un svētu vīru, un viņu turēja cieņā, un viņu klausīdams viņš daudz ko darija un labprāt viņu dzirdēja. **21** Un tur prieka diena gadījās, kad Hērodus savā dzimšanas dienā saviem lieliem kungiem un tiem virsniekiem un tiem augstākajiem iekš Galilejas dzires taisīja. **22** Un Hērodeijas meita ienākusi dejoja un labi patika Hērom un tiem, kas līdz pie galda sēdēja. Tad kēniņš sacīja uz to meiteni: “Lūdz no manis ko gribēdama, es tev došu.” **23** Un viņš tai zvērēja: “Ko tu no manis lūgsi, to es tev došu, ar līdz pat pusei no manas valsts.” **24** Bet viņa izgājusi sacīja savai mātei: “Ko lai es lūdu?” Bet tā sacīja: “Jāņa, tā Kristītāja, galvu.” **25** Un tūdal viņa gāja steigšus iekšā pie kēniņu, lūza un sacīja: “Es gribu, ka tu man tūlit dod kādā bļodā Jāņa, tā Kristītāja, galvu.” **26** Un kēniņš loti noskuma; tomēr tās zvērēšanas un to dēļ, kas pie galda sēdēja, viņai to negribēja liegt. **27** Un kēniņš tūdal sūtīja bendī, un pavēlēja, viņa galvu atnest. **28** Un tas nogājis, viņam cietumā galvu nocirta un atnesa viņa galvu bļodā un deva to tai meitenei, un tā meitene to deva savai mātei. **29** Un kad viņa mācekļi to dzirdēja, tad tie nāca un pājēma viņa miesas un tās ielika kapā. **30** Un tie apustuļi sapulcējās pie Jēzus un Tam stāstīja visu, ko tie bija darijuši un ko tie bija mācījuši. **31** Un Viņš uz tiem sacīja: “Nāciet savrup kādā vientoļa vietā un atpūšaties maķenīt.” Jo daudz bija, kas nāca un gāja, un tiem nebija vaļas ne ēst. **32** Un tie laivā nogāja savrup uz kādu tukšu malu. **33** Un tie ļaudis redzēja, ka tie nocēlās, un daudzi Viņu pazina un satecēja kājām no visām pilsētām kopā un atrāca tur papriekš un sapulcējās pie Viņa. **34** Un Jēzus izdzīdams redzēja daudz ļaužu, un sirds Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija kā avis, kam gana nav. Un Viņš

iesāka tos daudz mācīt. **35** Un pašā pavakarē Viņa mācekļi pie Tā nāca un sacīja: “Šī vieta ir tukša, un diena jau drīz pagalam. **36** Atlaidi tos, ka tie var nojet pa tām apkārtējām sētām un miestiem un sev maizi pirk, jo tiem nav ko ēst.” **37** Bet Viņš atbildēdams uz tiem sacīja: “Dodiet jūs viņiem ēst.” Un tie uz Viņu sacīja: “Cik maizes jums ir? Ejat un raugāt.” Un tie raudzījuši sacīja: “Piecas un divas zivis.” **39** Un Viņš tiem visiem pavēlēja pa pulkiem zaļā zālē apsēsties. **40** Un tie apsēdās rindās pa simtiem un pa piecdesmitiemi. **41** Un Viņš ņēma tās piecas maizes un tās divas zivis, skatījās uz debesīm, pateicās un pārlauza tās maizes un deva Saviem mācekļiem, ka tie viņiem liktu priekšā, arī tās divas zivis Viņš visiem izdalīja. **42** Un tie visi ēda un paēda, **43** Un salasija no tām druskām divpadsmit pilnus kurvus, un no tām zīvīm. **44** Un to vīru, kas bija ēduši no tām maizēm, bija pie piectūkstošiem. **45** Un Viņš tūdal Saviem mācekļiem lika laivā kāpt un papriekš pārcelties uz Betsaidu, kamēr Viņš tos ļaudis atlaistu. **46** Un tos atlaidis, Viņš gāja uz kalnu, Dievu lūgt. **47** Un kad vakars metās, tad tā laiva bija jūras vidū un Viņš viens pats uz zemes. **48** Un redzēdams tos braucot bēdās esam (jo vējš tiem bija preti), Viņš nakti gailos pie tiem nāca, pa jūru staigādams un gribēja tiem iet garām. **49** Bet kad tie Viņu redzēja pa jūru staigājam, tad tiem šķita kēmu esam un tie iebrēcās. **50** (Jo visi Viņu redzēja un izbijās.) Un tūdal Viņš ar tiem runāja un uz tiem sacīja: “Turat drošu prātu, Es tas esmu; nebistaties!” **51** Un Viņš iekāpa pie tiem laivā, un vējš nostājās, un tie pārlieku iztrūcinājās pie sevis un brīnījās. **52** Jo viņi pie tām maizēm neko nebija norātuši, jo viņu sirds bija cieta. **53** Un pārcēlušies tie nāca uz Ģenecaretē zemi un laida tur pie malas. **54** Un kad tie no laivas izkāpa, tad tie ļaudis Viņu tūdal nomanīja **55** Un skrēja pa visu to tiesu un iesāka tos vājos uz gultām šurp un turp vest, kur tie dzirdēja Viņu esam. **56** Un kur Tas iegāja miestos vai pilsētās vai ciemos, tur tie tos neveselos nolika uz tiem tirgiem un Viņu lūdza, ka tikai Viņa drēbju vili varētu aizskart. Un cik Viņu aizskāra, tie tapa glābtī.

7 Un pie Viņa sapulcējās farizeji un kādi no tiem rakstu mācītājiem, no Jeruzālemes nākuši. **2** Un redzēdami kādus no Viņa mācekļiem netīrām, tas ir, nemazgātām rokām maizi ēdam, tie tos rāja. **3** Jo tie farizeji un visi Jūdi neēd, ja tie rokas daudzākāt nav mazgājuši, to vecaju likumus turēdam. **4** Un no tirgus nākot tie neēd, ja tie nav mazgājušies. Un vēl ir daudz, ko tie uzņēmušies darīt, dzeramu trauku un krūžu un vara rīku un gultu mazgāšanas. **5** Tad tie farizeji un rakstu mācītāji Viņam vaicāja: “Kāpēc Tavi mācekļi nedzīvo pēc vecaju likumiem, bet maizi ēd nemazgātām rokām?” **6** Bet Viņš atbildēdams uz tiem sacīja: “Gan labi Jesaja par jums liekulīm ir sludinājis, kā ir rakstīts: ‘Šie ļaudis ar lūpām mani godā, bet viņu sirds ir tālu no Manis nost.’ **7** Bet tie Mani velti cienī, mācīdami tādas mācības, kas ir cilvēku pavēles.” **8** Jo Dieva bausli atmetuši, jūs turat cilvēku likumus, krūžu un bīkeru mazgāšanas, un darāt vēl daudz citas tādas lietas.” **9** Un Viņš uz tiem sacīja: “It jauki jūs Dieva bausli atmetat, lai savu likumu turētu. **10** Jo Mozus ir sacījis: godā savu tēvu un savu māti; un kas ļaunu runā pret

tēvu vai māti, tam būs mirt. **11** Bet jūs sakāt: ja cilvēks uz tēvu vai māti saka: korban, tas ir: lai tas ir Dievam par upuri, kas tev no manis varētu par labu nākt; - **12** Tad jūs viņam vairs neļaujat nenieka darīt priekš tēva vai mātes, **13** Izničinādami Dieva vārdu ar savu likumu, ko jūs esat iecēluši. Un daudz tādas lietas jūs dariet.” **14** Un tos laudis atkal pieaicinājis, Viņš uz tiem sacīja: “Klausiet Mani visi un saprotiet. **15** Nekas cilvēku nevar apgānīt, kas no ārienes iekš tā ieiet, bet kas no tā iziet, tas cilvēku apgāna. **16** Kam ausis ir dzirdēt, tas lai dzird.” **17** Un kad Viņš no tiem laudīm nogāja namā, Viņa mācekļi vaicāja pēc šās līdzības. **18** Un Viņš uz tiem sacīja: “Vai ir jūs esat tādas nesaprāšas? Vai jūs neprotat, ka tas, kas no ārpuses cilvēkā ieiet, viņu nevar apgānīt? **19** Jo tas neiet viņa sirdī, bet vēderā, un iziet pa zināmu ceļu, pa ko visa barība izkārnās.” **20** Bet Viņš sacīja: “Kas no cilvēka iziet, tas cilvēku apgāna. **21** Jo no iekšienes, no cilvēka sirds, iziet niknas domas, laulības pārkāpšanas, maucības, slepkavības, **22** Zādības, negausības, blēdības, viltība, nešķīstība, skaņa acs, Dieva zaimošana, lepnība, bezprātība. **23** Viss tāds ļaumums iziet no iekšienes un cilvēku apgāna.” **24** Un no turienes cēlies, Viņš nogāja uz Tirus un Sidonas robežām. Un kādā namā iegājis, Viņš gribēja, ka neviens to nemanītu; bet nevarēja palikt paslēpts. **25** Jo viena sieva, kuras meitiņai bija nešķīsts gars, par Viņu dzirdējusi, nāca un nometās priekš Viņa kājām. **26** Bet tā bija Grieķu sieva, no dzimuma Siro-Feniķiete, un Viņu lūdza, lai to velnu izdzītu no viņas meitas. **27** Bet Jēzus uz to sacīja: “Lai papriekš bērni top paēdināti, jo neklājās bērniem maiži atņemt un sunišiem mest priekšā.” **28** Un viņa atbildēja un uz To sacīja: “Tā gan ir, Kungs; bet tomēr suniši ēd apakš galda no bērnu druskām.” **29** Un Viņš uz to sacīja: “Šī vārda dēļ ej! velns ir izbēdzis no tavas meitas.” **30** Un nogājusi savās mājās, viņa atrada to meitiņu uz gultas guļam, un ka velns bija izbēdzis. **31** Un atkal izgājis no Tirus un Sidonas robežām, Viņš nāca pie Galilejas jūras vidū starp to desmit pilsētu robežām. **32** Un pie Viņa atveda vienu kurlkmēmu, un Viņu lūdza, ka tam uzliktu roku. **33** Un Viņš to nēma no tiem laudīm savrup pie malas un lika Savus pirkstus viņa ausis un izsplāvis aizskāra viņa mēli; **34** Un skatījās uz debesi, nopūtās un sacīja uz to: “Epata,” tas ir: “Atveries!” **35** Un tūdāl viņa ausis atvērās, un viņa mēles saite tapa svabada, un viņš runāja pareizi. **36** Un Viņš tiem aizliedza, lai nevienam to nesaka; bet jo Viņš to aizliedza, jo vairāk tie to sludināja, **37** Un brinījās loti par to un sacīja: “Viņš visas lietas ir labi darījis; Viņš kurlus dara dzirdošus un mēmus runājošus.”

8 Taniš dienās, kad tur daudz ļaužu bija un tiem nebija ko ēst, Jēzus aicināja Savus mācekļus pie Sevis un uz tiem sacīja: **2** “Mana sirds iežēlojās to ļaužu dēļ, jo tie jau trīs dienas pie Manis palikuši un tiem nav ko ēst. **3** Un kad es tos neēdušus uz mājām atlaidīšu, tad tie uz ceļa badā noniks; jo citi bija no tālienes nākuši.” **4** Un Viņa mācekļi tam atbildēja: “Kur, kas šos ar maiži var pieēdināt šeitan tuksnesi?” **5** Un Viņš tiem jautāja: “Cik jums maizes?” Tie sacīja: “Septiņas.” **6** Un Viņš tiem laudīm pavēlēja, pie zemes apmesties. Un Viņš nēma tās septiņas maizes un pateikdams tās pārlauza un deva Saviem mācekļiem, lai tās liek priekšā; un tie lika tiem laudīm priekšā. **7** Tiem bija ari mazums zivtiņu; un pateicību sacījis, Viņš pavēlēja, arī tās

likt priekšā. **8** Bet tie ēda un paēda un pielasīja ar atlikušām druskām septiņus kurvus. **9** Un to bija pie četrītūkstošiem, kas bija ēduši. Un Viņš tos atlaida. **10** Un tūdāl Viņš iekāpa laivā ar Saviem mācekļiem un nāca Dalmanutas tiesā. **11** Un farizeji izgāja un iesāka ar Viņu apjautāties un meklēja no Viņa kādu zīmi no debess, Viņu kārdinādami. **12** Un Viņš gauži nopūtā Savā garā un sacīja: “Ko šī tauta mēkļē zīmes? Patiesi, Es jums saku: šai tautai nekāda zīme netaps dota.” **13** Un Viņš tos astātājis, kāpa atkal laivā un nocēlās uz viņu malu. **14** Un tie bija aizmiruši maizi nemt līdz, un tiem vairāk nebija, kā viena maize vien pašiem klāt laivā. **15** Un Viņš tiem pavēlēja sacīdams: “Raugāt, sargājaties no farizeju un no Hērodus rauga!” **16** Un tie domāja savā starpā sacīdami: “Tas ir, ka mums maizes nav.” **17** Un to nomanīdams, Jēzus uz tiem sacīja: “Ko jūs domājat, ka jums maizes nav? Vai jūs vēl nesamanāt, nedz noprotat? Vai jums sirds vēl ir apcietināta? **18** Jums ir acis, un jūs nerēdztat; jums ir ausis, un jūs nedzirdat un neatminaties? **19** Kad Es tās piecas maizes tiem piektūkstošiem lauzu, cik kurvju ar druskām jūs esat pielasījuši?” Tie uz Viņu sacīja: “Divpadsmit.” **20** “Bet kad Es tās septiņas maizes tiem četrītūkstošiem lauzu, cik kurvju ar atlikušām druskām jūs esat pielasījuši?” Un tie sacīja: “Septiņus.” **21** Un Viņš uz tiem sacīja: “Kā tad jūs nesaprodat?” **22** Un Viņš nāca uz Betsaidu; tad tie Viņam pieveda vienu nerēdzu un Viņam lūdzā, ka Viņš to aizskartu. **23** Un Viņš to nerēdzojo pie rokas nēma un to izveda ārā no tā miesta un spļāva viņa acis un uzlika tam rokas un tam jautāja, vai tas ko redzot? **24** Un acis pacēlīs, tas sacīja: “Es redzu cilvēkus kā kokus staigājam.” **25** Tad Viņš atkal uzlika rokas uz viņa acīm un viņam lika acis pacelt, un viņš tāpēc atkal vesels un redzēja visu it skaidri. **26** Un Viņš to sūtīja mājās sacīdams: “Neej miestā un nesaki to nevienam miestā.” **27** Un Jēzus un Viņa mācekļi izgāja uz Filipa Cezarejas miestiem, un vaicāja Saviem mācekļiem uz ceļa, tiem sacīdams: “Ko tie laudis saka, Mani esam?” **28** Bet tie atbildēja: “Tu esot Jānis, tas Kristītājs; un cīti: Tu esot Elija; un cīti: viens no tiem praviešiem.” **29** Un Viņš uz tiem sacīja: “Bet jūs, ko jūs sakāt, Mani esam?” Bet Pēteris atbildēdams uz to sacīja: “Tu esi Tas Kristus.” **30** Un Viņš tiem stipri piekodināja, lai nevienam par Viņu neko nesaka. **31** Un Viņš iesāka tos mācīt, ka Tam Cilvēka Dēlam daudz būs ciest un tapt atmostam no tiem vecajiem un augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem un tapt nokautam un pēc trim dienām augšām celties. **32** Un Viņš šo vārdu it skaidri runāja, un Pēteris, Viņu savrup vedis, iesāka Viņu apsaukt. **33** Bet Viņš atgriezdamies un Savus mācekļus uzlūkodams apdraudēja Pēteri sacīdams: “Atkāpies no Manis, sātan! Jo tu nedomā pēc Dieva, bet pēc cilvēku prāta.” **34** Un tos laudis līdz ar Saviem mācekļiem pieaicinājis, Viņš uz tiem sacīja: “Kas Man grib nākt pakaļ, tas lai pats sevi aizliedz, lai nem savu krustu un lai staigā Man pakaļ. **35** Jo kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs; un kas savu dzīvību zaudē Manis un evaņģēlija dēļ, tas to izglābs. **36** Jo ko tas cilvēkam palidz, ka viņš samanto visu pasauli un tam sava dvēsele zūd? **37** Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu? **38** Jo kas Manis un Manu vārdu dēļ kaunas iekš šis laulību pārkāpējas un grēcīgas tautas, tā pašā dēļ ari Tas Cilvēka

Dēls kaunēsies, kad Viņš nāks ar tiem svētiem enģēliem iekš Sava Tēva godības.”

9 Un Viņš uz tiem sacīja: “Patiņi, Es jums saku: citi no tiem, kas še stāv, nāvi nebaudīs, pirms tie nebūs redzējuši Dieva valstību ar spēku nākam.” **2** Un pēc sešām dienām Jēzus nēma līdz Pēteri un Jēkabu un Jāni un tos veda savrup uz vienu augstu kalnu. Un Viņš tapa apskaidrots viņu priekšā. **3** Un Viņa drēbes tapa spožas un ļoti baltas tā kā sniegs, ka neviens balinātājs virs zemes tā nevar balināt. **4** Un tiem Elīja ar Mozu parādījās un runāja ar Jēzu. **5** Un Pēteris atbildēja un uz Jēzu sacīja: “Rabbi, šeit mums labi; taisisim trīs būdas, vienu Tev un vienu Mozum un vienu Elijam.” **6** Jo tas nezināja, ko tas runāja; jo tie bija pārbijušies. **7** Un viens padebesis nāca, tos apēnodams; un balss nāca no tā padebēša sacīdama: “Šis ir Mans milājs Dēls, klausiet Viņu.” **8** Un tūdaļ tie skatījās visapkārt un nevienu vairi pie sevis nerēdzeja, bet Jēzu vien. **9** Un noejoj no tā kalna, Viņš tiem piekodināja, ka tie nevienam nesacītu, ko tie redzējuši, pirms Tas Cilvēka Dēls no miroņiem nebūs augšām cēlies. **10** Un tie to vārdū paturēja savā prātā un apjautājās, kas tas esot: no miroņiem augšām celties? **11** Un tie Viņam jautāja sacīdami: “Kā tad tie rakstu mācītāji saka, ka Elijam jānāk papriekš?” **12** Bet Viņš atbildēdams uz tiem sacīja: “Gan Elīja papriekš nākdamas atkal visu sataisīs; un kā ir rakstīts par To Cilvēka Dēlu, ka Tam daudz būs ciest un tapt nicinātam? **13** Bet Es jums saku: ka Elīja arī ir nācis, bet tie tam ir darījuši, ko gribēdam, tā kā par to ir rakstīts.” **14** Un Viņš pie Saviem mācekļiem nācis, redzēja daudz ļaužu pie tiem un rakstu mācītājus, kas ar tiem apjautājās. **15** Un tūdaļ visi ļaudis, kad tie To redzēja, izbijās un pieskrējuši To sveicināja. **16** Un Viņš tiem rakstu mācītājiem vaicāja: “Ko jūs ar tiem apjautājaties?” **17** Un viens no tiem ļaudim atbildēdams sacīja: “Mācītāj, es savu dēlu pie Tevis esmu atvedis, tam ir mēms gars. **18** Un kad tas viņu sakampī, tad tas to rausta; un tas putno griez zobus un izdzīst; un es Taviem mācekļiem esmu sacījis, lai tie to izdzētu, bet tie nav varējuši.” **19** Bet Viņš tam atbildēja un sacīja: “Ak tu neticīgā cilts? Cik ilgi Es pie jums būšu? Cik ilgi Es jūs panesīšu? Viedet to pie Manis.” **20** Un tie to atveda pie Viņa, un kad tas gars Viņu redzēja, tad tas tūdaļ to plosijs, un tas pie zemes krizdams vārtījās putodams. **21** Un Viņš viņa tēvam jautāja: “Cik ilgi viņam tā notices?” Bet tas sacīja: “No bērnu dienām. **22** Un dažkārt viņš to ir iemetis uguni, ka viņš to nomāktu; bet ja Tu ko spēj, tad palidzi mums, apžēlojies par mums!” **23** Bet Jēzus uz to sacīja: “Kaut tu varētu ticēt! tas visu spēj, kas tic.” **24** Un tūdaļ tā bērnu tēvs brēca un sacīja ar asarām: “Es ticu, Kungs, palidzi manai neticībai!” **25** Bet Jēzus redzēdams, ka tie ļaudis satēcēja, apdraudēja to neķisto garu, uz to sacīdams: “Tu mēmais un kurlais gars, Es tev pavēlu, izej ārā no tā un neieej vairs iekš tā.” **26** Un tas izgāja, brēkdam un to gauži plosiādam, un viņš tapa tā kā mironis, tā ka daudzi sacīja: tas ir nomiris. **27** Bet Jēzus to nēma pie rokas, to uzcelā, un tas pacēlās. **28** Un kad Viņš namā bija iegājis, Viņa mācekļi tam savrup jautāja: “Kāpēc mēs nespējām to izdzīt?” **29** Un Viņš uz tiem sacīja: “Šī suga citādi nevar iziet, kā vien caur lūgšanu un gavēšanu.” **30** Un no turienes izgājuši, tie pārstaigāja Galileju, un Viņš negribēja, ka to kas zinātu.

31 Jo Viņš Savus mācekļus mācīja un uz tiem sacīja: “Tas Cilvēka Dēls taps nodots cilvēku rokās, un tie To nokaus, un nokauts Viņš trešā dienā augšām celsies.” **32** Bet tie šo vārdu nesaprata un bijās Viņu jautāt. **33** Un Viņš nāca Kapernaūmā, un mājās būdams Viņš tiem jautāja: “Ko jūs savā starpā esat apjautājušies uz ceļa?” **34** Bet tie cieta klusū; jo tie savā starpā bija sarunājušies uz ceļu, kurš esot tas lielākais? **35** Un Viņš apsēdās, atsauga tos divpadsmit un uz tiem sacīja: “Ja kas grib pirmais būt, tas lai ir no visiem tas pēdīgais un visu kalps.” **36** Un Viņš nēma vienu bērnu un to veda viņu vidū un to skūpstīja un uz tiem sacīja: **37** “Ja kas vienu no šiem bērniem uzņem Manā Vārdā, tas Mani uzņem; bet kas Mani uzņem, tas neuzņem Mani, bet To, kas Mani sūtījis.” **38** Bet Jānis Tam atbildēja un sacīja: “Mācītāj! Mēs vienu redzējām Tavā Vārdā velnus izdzēnam, tas neturas pie mums, un mēs tam to esam lieguši, tāpēc ka tas neturas pie mums.” **39** Bet Jēzus sacīja: “Neliedziet viņam, jo neviens nedara brīnumu Manā Vārdā, kas tūdaļ no Manis varētu ļaunu runāt.” **40** Jo kas nav pret mums, tas ir ar mums. **41** Jo, ja kas jūs dzirdinās ar biķeri ūdens Manā Vārdā, tāpēc ka jūs Kristum piederat, patiesi, Es jums saku: tam sava alga nezudis. **42** Un ja kas apgrēcīna vienu no šiem vismazākajiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāki, ka tam dzirnu akmeni pie kakla piekārtu un to iemestu jūrā. **43** Jeb kad tev tava roka apgrēcīna, nocērt to; tas tev ir labāki, ka tu kroplis ieej dzīvošanā, nekā tev ir divas rokas, un tu noeji ellē, tai neizdzēšamā uguni, (*Geenna g1067*) **44** Kur viņu tārps nemirst, un tas uguns neizdziest. **45** Un kad tava kāja tevi apgrēcīna, tad nocērt to; tas tev ir labāki, ka tu tīzlis ieej dzīvošanā, nekā tev ir divas kājas, un topi mests ellē, tai neizdzēšamā uguni, (*Geenna g1067*) **46** Kur viņu tārps nemirst, un tas uguns neizdziest. **47** Un kad tava acs tevi apgrēcīna, tad izrauj to; tas tev ir labāki, ka tu vienacis ieej Dieva valstībā, nekā tev ir divas acis, un tu topi iemests elles uguni, (*Geenna g1067*) **48** Kur viņu tārps nemirst, un tas uguns neizdziest. **49** Jo ikviens uguni taps sālīts; un ikkatrais upuris ar sāli taps sālīts. **50** Sāls gan ir laba lieta, bet ja sāls tapusi nesāliga, ar ko tad to daris derīgu? Turat sāli iekš sevis un turat mieru savā starpā.”

10 Un no turienes cēlies Viņš nāca uz Jūdu zemes robežām, gar Jardānes otru pusī; un ļaudis nāca atkal kopā pie Viņa, un Viņš tā, kā ieradis, tos atkal mācīja. **2** Un farizeji piegāja un Viņam jautāja, Viņu kārdinādam: “Vai vīram brīv no savas sievas šķirties?” **3** Bet Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: “Ko Mozus jums ir pavēlējis?” **4** Bet tie sacīja: “Mozus valū devis, šķiršanās grāmatu rakstīt un šķirties.” **5** Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: “Jūsu sirds cieņības dēļ viņš jums šo bausli rakstījis. **6** Bet no pasaules iešakuma Dievs viņus radījis vīru un sievu. **7** Tādēļ cilvēks atstās savu tēvu un māti un pieķersies pie savas sievas, **8** Un tie divi būs viena miesa. Tad nu tie nav vairs divi, bet viena miesa. **9** Tāpēc, ko Dievs savienojis, to cilvēkam nebūs šķirt.” **10** Un mājās Viņa mācekļi To atkal jautāja par to pašu lietu. **11** Un Viņš uz tiem sacīja: “Ja kas no savas sievas šķirās un citu precē, tas laulību pārkāpj pret viņu. **12** Un ja sieva no sava vīra šķirās un ar citu apprečējās, tā laulību pārkāpj.” **13** Un tie bērniņus nesa pie Jēzus, ka Viņš tos aizskartu. Bet tie mācekļi tos aprāja, kas tos atnesa. **14** Bet kad Jēzus to redzēja, tad Viņš apskaitās un uz tiem

sacīja: "Laidiet tos bērniņus pie Manis un neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība. **15** Patiesi, Es jums saku, ja kas Dieva valstību nedabū kā bērniņš, tas nenāks tur iekšā." **16** Un viņš tos apkampa, rokas tiem uzlikā un tos svētīja. **17** Un kad Viņš bija izgājis uz ceļu, tad viens pieskrēja un ceļos nometēs Viņu lūdzā: "Labais Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantou mūžīgu dzīvošanu?" (**aiōnios g166**) **18** Bet Jēzus uz to sacīja: "Kāpēc tu Mani sauci par labu? Neviens nav labs kā vien Tas Vienīgais Dievs. **19** Tu tos baušļus zini: tev nebūs laulību pārkāpt; tev nebūs nokaut; tev nebūs zagt; tev nebūs nepatiesu liecību dot; tev nebūs nevienam neko atraut; godā savu tēvu un māti." **20** Bet tas atbildēja un uz Viņu sacīja: "Mācītāj, šo visu es esmu darijis no savas jaunības." **21** Bet Jēzus, to uzlūkodams, to iemilēja un sacīja uz to: "Vienas lietas tev trūkst, ej un pārdod visu, kas tev ir, un dod nabagiem; tad tev būs manta debesīs; un nāc, staigā Man pakaļ, to krustu uz sevi nēmis." **22** Bet par to vārdu noskumis, tas aizgāja bēdīgs, jo tam bija daudz mantas. **23** Un Jēzus skatījās apkārt un sacīja uz Saviem mācekļiem: "Cik grūti bagātie ieies Dieva valstībā!" **24** Un tie mācekļi iztrūcinājās par Viņa vārdiem. Bet Jēzus atkal atbildēja un uz tiem sacīja: "Bērni, cik grūti ir, Dieva valstībā iejet tiem, kas uz bagātību liek savu cerību. **25** Vieglāki ir kamielim iet caur adatas aci, nekā bagātam iejet Dieva valstībā." **26** Bet tie vēl vairāk pārbījās un sacīja savā starpā: "Kas tad var tapt svētīgs?" **27** Bet Jēzus tos uzlūkoja un sacīja: "Cilvēkiem tas neiespējams, bet ne Dievam, jo Dievam visas lietas iespējamas." **28** Un Pēteris iesāka uz Viņu sacīt: "Redzi, mēs visu esam atstājuši un Tev staigājuši pakaļ." **29** Bet Jēzus atbildēja un sacīja: "Patiesi, Es jums saku: neviens nav, kas atstājis namu vai brālus vai māsas vai tēvu vai māti vai sievu vai bērnus vai tirumus Manis un evaņģēlijā dēl, **30** Kas nedabūs simtkārtīgi jau šīnī laikā namus un brālus un māsas un mātes un bērnus un tirumus pie tām vajāšanām, un nākošā laikā mūžīgu dzīvošanu." (**aiōn g165, aiōnios g166**) **31** Bet daudz, kas tie pirmie, būs tie pēdējie, un tie pēdējie būs tie pirmie." **32** Bet tie bija uz ceļa, iedami uz Jeruzālemi. Un Jēzus gāja viņiem priekšā, un tie iztrūcinājās un bijās līdz iedami, un Viņš nēma atkal pie Sevis tos divpadsmīt un iesāka tiem sacīt, kas Viņam notikšot: **33** "Jo redzi, mēs noejam uz Jeruzālemi, un Tas Cilvēka Dēls taps nodots tiem augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un tie Viņu pie nāves pazudinās un Viņu nodos pagāniem. **34** Un tie To apmēdis un To šaustis un To apsplaudis un To nokaus; un Viņš trešā dienā augšām celsies." **35** Tad Jēkabs un Jānis, tie Cebedeja dēli, pie Viņa piegāja un sacīja: "Mācītāj, mēs gribam, ka Tu mums darītu, ko Tev lūgsim." **36** Un Viņš uz tiem sacīja: "Ko jūs gribat, lai Es jums daru?" **37** Bet tie uz Viņu sacīja: "Dod mums, ka mēs varam sēdēt Tavā godībā, viens pa Tavu labo un otrs pa kreiso roku." **38** Bet Jēzus uz tiem sacīja: "Jūs nezināt, ko jūs lūdzat. Vai jūs varat dzert to bīkeri, ko Es dzeru, un tapt kristīti ar to kristību, ar ko Es topu kristīts?" **39** Bet tie uz Viņu sacīja: "Varam." Bet Jēzus uz tiem sacīja: "Jūs gan to bīkeri dzersiet, ko Es dzeru, un tapsiet kristīti ar to kristību, ar ko Es topu kristīts." **40** Bet pie Manas labās un kreisās rokas sēdēt, Man nepiederas dot, bet kuriem tas ir sataisīts." **41** Un kad tie desmit to dzirdēja, tad tie iesāka skaisties par Jēkabu un Jāni. **42** Bet Jēzus tos sauca un uz tiem sacīja: "Jūs zināt, ka tie, kas

par ļaužu valdniekiem tiek turēti, tie pār tiem valda un viņu lieliem kungiem ir vara pār tiem. **43** Bet tā jūsu starpā nebūs būt; bet ja kas no jums grib liels tapt, tas lai ir jūsu sailinās. **44** Un ja kas starp jums grib tas pirmsās būt, tas lai ir visu kalps. **45** Jo arī Tas Cilvēka Dēls nav nācis, ka Viņam taptu kalpoti, bet ka Viņš kalpotu un Savu dzīvību dotu par atpirkšanas maksu priekš daudziem." **46** Un tie nāca uz Jēriku, un Viņam ar Saviem mācekļiem un daudz laudim no Jērikus izejot, Timeja dēls Bartimejs, tas aklaus, sēdēja ceļmalā un nabagoja. **47** Un kad tas dzirdēja, ka tas Jēzus no Nacaretes esot, tad tas iesāka saukt un sacīt: "Jēzu, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani." **48** Un daudzi to apsaucā, lai paliek klusu. Bet tas jo vairāk brēca: "Tu Dāvida Dēls, apžēlojies par mani." **49** Un Jēzus apstājās un lika to aicināt; un tie aicināja to aklo, uz to sacīdam: "Turi drošu prātu, celies, Viņš tevi aicina." **50** Un savu uzvalku nometis, tas cēlās un nāca pie Jēzus. **51** Un Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Ko tu gribi, lai Es Tev daru?" Bet tas aklaus uz Viņu sacīja: "Rabbuni, ka es varētu redzēt." **52** Bet Jēzus uz to sacīja: "Ej, tava ticība tev palīdzējusi," un tūdaļ tas tapa redzīgs un gāja Jēzum uz ceļa pakal.

11 Un kad tie tuvu pie Jeruzālemes nāca, pie Betfagas un Betanijas pie Elijas kalna, tad Viņš sūtīja divus no Saviem mācekļiem, **2** Un uz tiem sacīja: "Noejat tanī miestā, kas jūsu priekšā, un iegājuši jūs tūdaļ atradīsiet piesietu kumeļu, uz kā vēl neviens cilvēks nav sēdējis. Atraišuši to atvediet. **3** Un ja kas jums sacīs: Kāpēc jūs to dariet? Tad atsakāt: Tam Kunga tā vajag; un tūdaļ tas to atsūtīs šurp." **4** Un tie nogāja un atrada to kumeļu ārā pie durvīm piesietu uz ielas, un to atraišija. **5** Un kādi no tiem, kas tur stāvēja, uz viņiem sacīja: "Ko jūs darāt, ka atraišiet to kumeļu?" **6** Un viņi uz tiem sacīja, kā Jēzus bija pavēlējis. Un tie tos atlaida. **7** Un viņi to kumeļu atveda pie Jēzus un savas drēbes uzlikā un To sēdināja virsū. **8** Un daudzi savas drēbes izklāja uz ceļu; un citi zarus cirta no kokiem un tos izkaisīja uz ceļu. **9** Un tie, kas gāja priekšā un pakaļā, kliedza un sauca: "Ozianna, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā! **10** Slavēta ir mūsu tēva Dāvida valstība, kas nāk! Ozianna augstībā!" **11** Un Jēzus iegāja Jeruzālemē un Dieva namā. Un kad Viņš visu visapkārt bija uzlūkojis, un jau vakars bija, tad Viņš izgāja ar tiem divpadsmīt uz Betaniju. **12** Un otrā dienā, kad tie no Betanijas izgāja, tad Viņam gribējās ēst. **13** Un to tālienes redzēdams vienu vīges koku, kam lapas bija, Viņš nāca, lai Viņš tanī ko atrastu; un pie tā piegājis Viņš neatrada nenieka kā vien lapas: jo nebija vīgu laiks. **14** Un Jēzus uzrunāja un uz to sacīja: "Lai neviens nemūžam vairs neēd augļus no tevis." Un Viņa mācekļi klausījās. (**aiōn g165**) **15** Un tie nāca uz Jeruzālemi, un Dieva namā iegājis Viņš iesāka izdzīt visus, kas pārdeva un pirkā Dieva namā, un apgāza to mijēju galdu un to baložu pārdevēju krēslus. **16** Un nejāva nevienu lietu nest caur Dieva namu. **17** Un mācīja un uz tiem sacīja: "Vai nav rakstīts: "Mans nams taps nosaukts lūgšanas nams visām tautām?" Bet jūs to esat darijuši par slepkavu bedri." **18** Un tie rakstu mācītāji un augstie priesteri to dzirdēja un meklēja, kā Viņu nomaitātību; jo tie bijās no Viņa, tāpēc ka visi ļaudis izbrīnījās par Viņa mācību. **19** Un kad vakars metās, tad Viņš izgāja no pilsētas ārā. **20** Un no rīta agrumā garām iedami tie redzēja to vīges

koku nokaltušu no pašām saknēm. **21** Pēteris atminējies uz Viņu sacīja: "Mācītāj, redzi, tas vīgēs koks, ko Tu esi nolādējis, tas ir nokalts." **22** Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Ticat uz Dievu. **23** Jo patiesi, Es jums sakу: ja kas šim kalnam sacīs: celies un meties jūrāl un nešaubīsies savā sirdi, bet ticēs, ka notiks, ko viņš sakа: tad viņam notiks, ko viņš sakа." **24** Tāpēc Es jums sakу: visu, ko jūs lūgdami lūgsiet, ticat, ka jūs dabūsiet, tad tas jums notiks. **25** Un kad jūs stāvat, Dievu lūgdami, tad piedodat, ja jums kas ir pret kādu, lai arī jūsu Tēvs, kas debesīs, jums piedod jūsu noziegumus. **26** Bet ja jūs nepiedodat, tad arī jūsu Tēvs debesīs jūsu noziegumus nepiedeos." **27** Un tie nāca atkal uz Jeruzālemi, un Viņam Dieva namā staigājot, nāca pie Viņa tie augstie priesteri un rakstu mācītāji un tie vecajи, **28** Un uz To sacīja: "Kādā varā Tu šo visu dari? Un kas Tev šo varu deviš, ka Tu to dari?" **29** Bet Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Es arīdzan jums vienu vārdu vaicāšu, un atbildēt Man; tad Es jums arīdzan sacīšu, kādā varā Es to daru. **30** Vai Jāņa kristība bija no debesīm, vai no cilvēkiem? Atbildēt Man." **31** Un tie domāja savā starpā un sacīja: ja mēs sakām: "No debesīm," tad Viņš sacīs: "Kāpēc tad jūs viņam neesat ticejūši?" **32** Bet ja sacīsim: "No cilvēkiem," - viņi bijās no tiem ļaudim. Jo visi to Jāni turēja, ka tas patiesi pravietis bijis. **33** Un tie atbildēja un uz Jēzu sacīja: "Mēs nezinām." Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Tad Es arīdzan jums nesaku, kādā varā Es to daru."

12 Un Viņš iesāka runāt uz tiem caur līdzībām: "Viens cilvēks stādīja vīna kalnu un to aplika ar sētu un raka vīna spaidu un uztaisīja torni un to izdeva dārzniekiem un nogāja citur. **2** Un kad tas laiks bija, tad viņš sūtīja pie tiem dārzniekiem vienu kalpu, ka tas no tiem dārzniekiem saņemtu no tiem vīna kalna augļiem. **3** Bet tie to nēma un šauta un sūtīja tukšā atpakaļ. **4** Un viņš sūtīja atkal pie tiem citu kalpu; un šo tie nomētāja ar akmeņiem un tam galvu sadauzīja un apsmietu aizsūtīja projām. **5** Un viņš sūtīja atkal citu. Un šo tie nokāva. Un vēl daudz citus; un no tiem tie citus šauta un citus nokāva. **6** Un viņam bija vēl viens vienīgs dēls, ko viņš milēja, arī to viņš beidzot pie tiem sūtīja un sacīja: "Taču tie kaunēsies no mana dēla." **7** Bet tie dārznieki sacīja cits uz citu: "Šis ir tas mantinieks! Nāciet, nokausim to, tad mums būs tā mantība." **8** Un tie to nēma, nokāva un izmeta no tā vīna kalna ārā. **9** Ko nu tā vīna kalna kungs darīs? Viņš nāks un nomaitās tos dārzniekus un izdos to vīna kalnu ciemam. **10** Vai jūs šo rakstu neesat lasījuši: "Tas akmens, ko tie nama taisītāji atmetuši, tas ir palicis par stūra akmeni; **11** No Tā Kunga tas noticis un ir brīnums mūsu acīs?" **12** Un tie meklēja Viņu rokā dabūt un bijās no tiem ļaudīm, jo tie nomanīja, ka Viņš uz tiem šo līdzību bija sacījis, un Viņu atstājuši tie aizgāja. **13** Un tie sūtīja pie Viņa kādus no tiem farizejiem un Hērodus sulaiņiem, ka tie Viņu savaldzinātu Viņa valodā. **14** Un nāca un uz Viņu sacīja: "Mācītāj, mēs zinām, ka Tu esi patiesīgs un nebeda par nevienu; jo Tu neuzlūko cilvēka vaigu, bet māci Dieva celu patiesi: vai ir brīv kēzarams meslus dot vai ne? Vai dosim, vai nedosim?" **15** Bet Viņu viltību zinādams, Viņš uz tiem sacīja: "Kam jūs Mani kārdināt? Atnesiet Man vienu sudrabu grasi, lai Es to redzu." **16** Un tie atnesa. Tad Viņš uz tiem sacīja: "Kam ir šī zīme un tas virsraksts?" Bet

tie uz Viņu sacīja: "Keizara." **17** Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Tad dodiet kēzaram, kas kēzaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder." Un tie izbrīnījās par Viņu. **18** Un tie saduceji, kas saka augšāmcēšanos neesam, nāca pie Viņa un Viņu jautāja un sacīja: **19** "Mācītāj, Mozus mums ir rakstījis: ja kam brālis mirst, kas sievu pamet bez bērnīm, tad viņa brālim būs to sievu apņemt un savam brālim celt dzimumu. **20** Tad nu bija septiņi brāļi. Un pirmais apnēma sievu un mirdams nepameta dzimumu. **21** Un otrs viņu apnēma un nomira un tas arīdzan nepameta dzimumu. Un tāpat trešais. **22** Un visi septiņi to apnēma un bērnus nepameta. Beidzot pēc visiem arī tā sieva nomira. **23** Tad nu pie augšāmcēšanas, kad tie augšāmcelsies, kuram tā sieva būs? Jo visiem septiņiem tā bijusi par sievu." **24** Bet Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Vai jūs nealojaties, tādēļ ka jūs tos rakstus neprotat, nedz Dieva spēku?" **25** Jo kad tie no mironīem augšām celsies, tad tie nedz precēs, nedz taps precēti, bet tie būs itin kā tie enģēli, kas debesīs. **26** Bet par tiem mirušiem, ka tie taps uzmodināti: vai jūs Mozus grāmatā neesat lasījuši, kā Dievs pie tā krūma uz to runājis sacīdams: Es esmu Ābrahāma Dievs un Izaka Dievs un Jēkaba Dievs? **27** Dievs nav miruš, bet dzīvu Dievs! Tad nu jūs briesmīgi alojaties." **28** Un viens no tiem rakstu mācītājiem, kas bija dzirdējis, ka tie bija apjautājušies, zinādams, ka Viņš tiem bija labi atbildējis, nāca un Viņam vaicāja: "Kurš ir tas augstākais bauslis pār visiem?" **29** Bet Jēzus tam atbildēja: "Tas augstākais bauslis pār visiem ir: klausies Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir viens vienīgs Kungs. **30** Un tev būs To Kungu, savu Dievu, milēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles un no visa sava prāta un no visa sava spēka, šis ir tas augstākais bauslis. **31** Tas otrs, šim līdzīgs, ir tas: tev būs savu tuvāko milēt kā sevi pašu; cita lielāka baušķa pār šiem nav." **32** Un tas rakstu mācītājs uz Viņu sacīja: "Gan labi, Mācītāj, tas ir tesa, ko Tu sacījis: viens vienīgs Dievs ir, un cita nav, kā Viņš vien. **33** Un To milēt no visas sirds un no visa prāta un no visas dvēseles un no visa spēka, un tuvāku milēt kā sevi pašu, tas ir vairāk nekā visi dedzināmie upuri un citi upuri." **34** Un Jēzus redzēdams, ka tas gudri bija atbildējis, uz to sacīja: "Tu neesi tālu no Dieva valstības." Un neviens nedrīkstēja vairs Viņu jautāt. **35** Un Jēzus atbildēja un sacīja, mācīdams Dieva namā: "Kā tie rakstu mācītāji saka, ka Kristus esot Dāvida dēls?" **36** Jo tas pats Dāvids ir sacījis caur Svēto Guru: Tas Kungs ir sacījis uz manu Kungu: sēdies pa Manu labo roku, tiekams Es Tavus ienaidekus lieku par pameslu Tavām kājām. **37** Kad nu Dāvids pats Viņu sauc par Kungu, kā tad tas ir viņa dēls?" Un daudz ļaužu Viņu labprāt dzirdēja. **38** Un Viņš Savā mācībā uz tiem sacīja: "Sargātās no tiem rakstu mācītājiem, kam tik garos svārkos staigāt un uz tirgiem tapt sveicinātiem, **39** Un baznīcās jo augstos krēslos sēdēt un jo augstā vietā viesībās; **40** Kas atraitu namus aprīj un taisnojās ar savām garām lūgšanām. Šie dabūs jo grūtu sodību." **41** Un Jēzus sēdās Dieva Šķirstam preti un lūkoja, kā tie ļaudis naudu meta Dieva Šķirstā; un daudz bagāti iemeta daudz. **42** Un viena nabaga atraitne nāca un iemeta divas artavas, tas ir viens kvadrants. **43** Un Viņš Savus māceklus aicināja un uz tiem sacīja: "Patiesi, Es jums saku, šī nabaga atraitne vairāk ir iemetusi nekā visi, kas Dieva Šķirstā ir metuši. **44** Jo visi

no savas bagātības ir metuši; bet šī no savas nabadzības ir iemetusi visu, kas tai bija, visu savu padomu.”

13 Un Viņam no Dieva nama izejot, viens no Viņa mācekļiem uz To sacīja: “Mācītāj, lūk, kādi akmeņi tie ir, un kādas ēkas.” **2** Un Jēzus atbildēja un uz to sacīja: “Vai tu visas šās lielās ēkas redzi? Tur akmens uz akmens netaps atstāts, kas netaps noplēsts.” **3** Un kad Viņš sēdēja uz Elijas kalna Dieva namam preti, tad Pēteris un Jēkabs un Jānis un Andrejs Viņu jautāja sevišķi: **4** “Saki mums, kad tas būs, un kāda tā zīme, kad viss tas piepildīsies?” **5** Bet Jēzus tiem atbildēja un iesāka runāt: “Pielūkojet, ka neviens jūs nepieviļ. **6** Jo daudzi nāks Manā Vārdā sacīdami: es tas esmu; un daudz piveļi. **7** Bet kad jūs dzirdēsiet karus un kara valodas, tad nebēdājaties, jo tam būs tā notikti; bet tas gals vēl nav klāt. **8** Jo tauta celsies pret tautu un valsts pret valsti un vietām būs zemes trīcēšanas, bada laiki un dumpji. **9** Tas būs to grūto bēdu iesākums; bet lūkojet jūs uz sevi pašiem; jo tie jūs nodos augstās tiesās un baznīcas; un jūs tapsiet ūstu un Manis dēļ valdniku un kēniņu priekšā vesti, tiem par liecību. **10** Un evaņģēlijam būs papriekš tapt sludinātām visām tautām. **11** Kad nu tie jūs vedis, jūs nododami, tad nebēdājaties iepriekš, kas jums būs jārunā, nedz apdomājaties; bet kas jums tanī pašā stundā taps dots, to runājiet; jo jūs neesat tie, kas runā, bet Tas Svētais Gars. **12** Bet tad brālis brāli nodos pie nāves un tēvs dēlu; un bērni celsies pret vecākiem un viņus nonāvēs. **13** Un jūs tapsiet ienidēti no visiem Mana Vārda dēļ; bet kas pastāv līdz galam, tas taps izglābt. **14** Bet kad jūs to izpostīšanas negantību redzēsiet, par ko pravietis Daniēls ir runājis, ka tā stāv, kur neklājās (kas to lasa, tas lai to labi apdomā), tad lai bēg uz kalniem tie, kas ir Jūdu zemē. **15** Un kas uz jumta ir, tas lai nenokāpj nāmā un tur lai neieiet, ko no sava nama iznest. **16** Un kas ir laukā, tas lai neatgriežas atpakaļ savas drēbes paņemt. **17** Bet vai tām grūtām un tām zidītājām tanis dienās. **18** Bet lūdzat, ka jūsu bēgšana nenotiek ziemas laikā. **19** Jo tanī laikā būs tādas lielas bēdas, kādās nav bijušas no paša iesākuma, kamēr Dievs pasauli radījis līdz šim, un kādas arī nebūs. **20** Un ja Tas Kungs šās dienas nepaisinātu, tad neviens netaptu izglābt; bet to izredzēto dēļ, ko Viņš izredzējis, Viņš tās dienas ir paisinājis. **21** Un ja kas tanī laikā uz jums sacīs: redzi, še ir Kristus, jeb redzi, tur Viņš ir; tad neticiet. **22** Jo viltīgi Kristi un viltīgi pravieši celsies un lielas zīmes un brīnumus darīs, ka pieviltu, ja tas varētu notikt, arī tos izredzētos. **23** Bet jūs pielūkojet; redzi, Es jums to visu papriekš esmu sacījis. **24** Bet tanis dienās, pēc tām bēdām, saule aptumšosis, un mēnesis nedos savu spīdumu; **25** Un debess zvaigznes nokritis, un debess stiprumi kustināsies. **26** Un tad redzēs To Cilvēka Dēlu nākam padēbešos ar lielu spēku un godību. **27** Un tad Viņš sūtīs Savus enģēļus un sakrās Savus izredzētos no tiem četriem vējiem, no zemes gala līdz debess galam. **28** Bet mācaties līdzību no viņes koka: kad viņa zars jau iezel, un lapas plaukst, tad jūs nomaniet, vasaru esam klātu. **29** Tā arīdzan, kad jūs šo visu redzēsiet notiekam, tad ziniet, ka tas ir tuvu priekš durvīm. **30** Patiesi, Es jums saku: šī cilts nezudis, tiekams viss tas būs noticis. **31** Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudīs. **32** Bet par to dienu jeb stundu neviens nezina, ne tie enģēļi, kas debesis, ne Tas Dēls, kā vien Tas Tēvs. **33** Pielūkojet,

esiet modrīgi un lūdziet, jo jūs nezināt, kad tas laiks ir. **34** Tā kā viens cilvēks, citur noiedams, atstāja savu namu un deva saviem kalpīm varu un ikkatram savu darbu, un pavēlēja durvju sargam būt nomodā. **35** Tad nu esat nomodā! Jo jūs nezināt, kad tas nama kungs nāk, vai vakarā, vai nakts vidū, vai gailos, vai no rīta agri, **36** Ka tas nejauši nākdams, jūs neatrod gulam. **37** Bet ko Es jums saku, to Es saku visiem: esat nomodā.”

14 Un pēc divām dienām bija Lieldiena un neraudzētās maizes svētki. Un tie augstie priesteri un rakstu mācītāji meklēja, kā tie Jēzu ar viltu saņemtu un nokautu. **2** Bet tie sacīja: “Tik ne svētkos, lai dumpis necelas starp ļaudim.” **3** Un kad Viņš bija Betanijā, Simaņa, tā spītīgā, namā, un pie galda sēdēja, tad viena sieva nāca; tai bija akmens trauciņš ar līoti dārgu un it tīru nardes eļļu, un, to trauciņu salauzusi, tā to lejā uz Viņa galvu. **4** Un tur bija kādi, kas pie sevis apskaitās un sacīja: “Ka labad šī eļļas izšķērdēšana notikusi? **5** Jo šo eļļu varēja pārdot dārgāki nekā par trīssimt grašiem un izdalit nabagiem;” un tie kurnēja par to. **6** Bet Jēzus sacīja: “Liekat to mierā. Ko jūs tai raizes darāt? tā labu darbu pie Manis darījusi. **7** Jo nabagi ir arvienu pie jums, un kad gribat, jūs tiem varat labu darīt; bet Es neesmu arvienu pie jums. **8** Šī ir darījusi, ko spējusi; tā jau iepriekš Manu miesu ir svaidījusi uz bērēm. **9** Patiesi, Es jums saku: kur vien šis evaņģēlijs kļūs sludināts pa visu pasauli, tur arī to teiks, ko šī darījusi, viņai par piemiņu.” **10** Un Jūdas Iskariots, viens no tiem divpadsmit, nogāja pie tiem augstiņiem priesteriem, ka Viņu tiem nodotu. **11** Un tie to dzirdējuši priecājās un solīja tam dot naudu; un tas meklēja, kā tas Viņu izdevīgā laikā nodotu. **12** Bet pirmā neraudzētās maizes dienā, kad Lieldienas jēru nokāva, Viņa mācekļi uz Viņu sacīja: “Kur Tu gribi, lai mēs noejam un sataisām, ka Tu Lieldienas jēru vari ēst?” **13** Un Viņš sūtīja divus no Saviem mācekļiem un uz tiem sacīja: “Noejat uz pilsētu. Un jūs sastaps viens cilvēks, ūdens krūzi nesdams. Ejat tam pakal.” **14** Un kur viņš iejet, tur teicīt tam saimniekam: Mācītājs saka: kur ir tā vieta iepriekš Manis, kur ar Saviem mācekļiem varu ēst Lieldienas jēru? **15** Un viņš jums rādīs lielu, ar deķiem izklātu gatavu istabu. Turpat sataisiet priekš mums.” **16** Un Viņa mācekļi izgāja un nāca pilsētā un atrada tā, kā Viņš tiem bija sacījis: un sataisīja to Lieldienas jēru. **17** Un kad vakars metās, tad Viņš nāca ar tiem divpadsmit. **18** Un tiem pie galda sēzot un ēdot, Jēzus sacīja: “Patiesi, Es jums saku: viens no jums, kas ar Mani ēd, Mani nodos.” **19** Un tie iesāka noskumt un cits pēc cita uz Viņu sacīt: “Vai es tas esmu?” **20** Bet Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: “Viens no tiem divpadsmit, kas ar Mani mērc blōdā. **21** Tas Cilvēka Dēls gan aiziet tā, kā par Viņu ir rakstīts. Bet vai tam cilvēkam, caur ko Tas Cilvēka Dēls top nodots. Šīm cilvēkam būtu labāki, ka nemaz nebūtu dzimis.” **22** Un tiem ēdot, Jēzus nēma maizi, svētīja to, pārlauza un tiem to deva un sacīja: “Nemiet, ēdiet, tā ir Mana miesa.” **23** Un Viņš nēma to biķeri, pateicās un tiem to deva. Un tie visi dzēra no tā. **24** Un Viņš uz tiem sacīja: “Šīs ir Manas asinis, tās jaunās derības asinis, kas par daudziem top izlietas. **25** Patiesi, Es jums saku, ka Es vairs nedzeršu no vīna koka augļiem līdz tai dienai, kad Es to no jauna dzeršu Dieva valstībā.” **26** Un to pateicībās dziesmu dziedājuši, tie izgāja

uz Elijas kalnu. **27** Un Jēzus uz tiem sacīja: "Jūs visi šinī naktī apgrēcināsities pie Manis, jo stāv rakstīts: Es ganu sitišu, un avis taps izklidinātas. **28** Bet kad Es augšām celšos, tad Es jūsu priekšā gribu nojet uz Galileju." **29** Bet Pēteris uz To sacīja: "Un ja visi pie Tevis apgrēcinātos, tomēr es ne." **30** Un Jēzus uz to sacīja: "Patiess, Es tev saku: šodien, šinī naktī, pirms gailis otrreiz dziedās, tu Mani trīskārt aizliegsi." **31** Bet tas runāja vēl daudz vairāk: "Jebšu man būtu līdz ar Tevi jāmirst, taču es Tevi negribu aizliegt!" Un tāpat arī visi sacīja. **32** Un tie nāca uz vienu muižu, kam vārds Ģetzemane, un Viņš uz Saviem mācekļiem sacīja: "Apsēžaties šeit, kamēr Es Dievu lūgšu." **33** Un Viņš nēma pie sevis Pēteri un Jēkabu un Jāni, un iesāka baiļoties un trīcēt, **34** Un uz tiem sacīja: "Mana dvēsele ir visai noskumusi līdz nāvei. Paliekat šeitan un esiet nomodā." **35** Un maķenīt pagājis Viņš krita pie zemes un lūdza, ja tas varētu būt, lai tā stunda Viņam aizietu garām. **36** Un Viņš sacīja: "Abba, Tēvs, Tu spēji visas lietas! Nēm šo biķeri no Manis! Tomēr ne ko Es gribu, bet ko Tu gribi." **37** Un Viņš nāk un atrod tos guļam un saka uz Pēteri: "Šimani, vai tu guli? Vai tu nevienu stundu nespēji būt nomodā?" **38** Esat nomodā un lūdzat Dievu, ka neiekrītat kārdināšanā. Gars gan ir labprātīgs, bet miesa ir vāja." **39** Un Viņš atkal nogājis, Dievu lūdzā, sacīdams šos pašus vārdus. **40** Un Viņš griezās atpakaļ, un atrada tos atkal guļam, jo viņu acis bija miega pilnās, un tie nezināja, ko Viņam atbildēt. **41** Un Viņš nāca trešu lāgu un uz tiem sacīja: "Guliet nu vēl un dusiet! Jau ir gan; tā stunda ir nākusī! Redzi, Tas Cilvēka Dēls top nodots grēcinieku rokās. **42** Celaties, ejam; redzi, kas Mani nodod, tas ir tuvu klāt." **43** Un tūdaļ, Viņam vēl runājot, atrāca Jūdas, viens no tiem divpadsmit, un līdz ar viņu daudz ļaužu ar zoberniem un nūjām no tiem augstiemi priesteriem un rakstu mācītājiem un vecajiem. **44** Bet tas, kas Viņu nodeva, tiem bija devis zimi sacīdams: "Kuru es skūpstīšu, tas ir Tas, To gūstat, un To novediet droši." **45** Un tas nāca un tūdaļ Viņam piegājis sacīja: "Rabbi, Rabbi!" un Viņu skūpstīja. **46** Un tie rokas pielika pie Viņa un To saņēma. **47** Bet viens no tiem, kas pie Viņa stāvēja, zobenu izvilcis, cirta tā augstā priestera kalpam un tam nocīrta ausi. **48** Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Tā kā uz kādu slepkavu jūs esat izgājuši ar zoberniem un nūjām, Mani gūstīt. **49** Ikdienas Es pie jums esmu sēdējis, Dieva namā mācīdams, un jūs Mani neesat gūstījuši. Bet lai tie raksti taptu piepildīti." **50** Un visi Viņa mācekļi Viņu atlāja un bēga. **51** Un viens jauneklis Viņam gāja pakal, tas bija ar audekli apsedzies uz kailām miesām, un tie jaunekļi pēc tā tvarstīja. **52** Bet to audekli pamezdams, tas no tiem izbēga pliks. **53** Un tie Jēzu noveda pie tā augstā priestera, un tur sapulcējās visi augstie priesteri un vecaji un rakstu mācītāji. **54** Un Pēteris no tāliesies Viņam gāja pakal tā augstā priestera pilī iekšā, un sēdēja pie tiem sulaiņiem un sildījās pie uguns. **55** Bet tie augstie priesteri un visa tā tiesa meklēja liecību pret Jēzu, ka tie Viņu nonāvētu, un neatrada. **56** Jo daudzi deva viltīgu liecību pret Viņu, un viņu liecības nebija vienādas. **57** Un citi cēlušies deva viltīgu liecību pret Viņu, sacīdami: **58** "Mēs esam dzirdējuši, ka Viņš sacījis: "Es gribu šo rokām taisīt Dieva namu noplēst un trijās dienās citu, ne rokām taisītu, uzcelt.""**59** Un arī šī viņu liecība nebija vienāda. **60**

Un tas augstais priesteris cēlās viņu vidū, jautāja Jēzum un sacīja: "Vai Tu uz to nekā neatbildi, ko šie pret Tevi liecina?" **61** Bet Viņš cieta klusus un neatbildēja nenieka. Un atkal tas augstais priesteris Viņam jautāja un uz Viņu sacīja: "Vai Tu esi Kristus, tā Augsti teicām Dēls?" **62** Bet Jēzus sacīja: "Es tas esmu. Un jūs redzēsiet To Cilvēka Dēlu sēzam pie Tā Visuspēcīgā labās rokas un nākam ar debess padobešiem." **63** Tad tas augstais priesteris saplēsa savus svārkus un sacīja: "Kam vēl vajag liecinieku?" **64** Jūs Viņa zaimošanu esat dzirdējuši! Kā jums šķiet?" Bet tie visi Viņu notiesāja, ka Viņš nāvi esot pelnījis. **65** Un citi iesāka Viņu apsplāudit un apsegta Viņa vaigu un Viņu sist dūrēm un uz Viņu sacīt: "Uzminī mūs, pravietis būdams." Un tie sulaiņi Viņam sita vaīgā. **66** Un kad Pēteris priekšnamā bija, tad viena no tā augstā priestera kalponēm nāca, **67** Un redzēja, ka Pēteris sildījās, un to uzlūkoja un sacīja: "Tu arīdzan biji pie Tā Jēzus no Nacaretēs." **68** Bet viņš liedzās, sacīdams: "Es Viņu nepazistu, nedz zinu, ko tu runā." Un tas izgāja no tā priekšnama. Un gailis dziedāja. **69** Un tā meita to atkal redzēja un iesāka sacīt uz tiem, kas klāt stāvēja: "Šis ir viens no tiem." **70** Bet tas atkal liedzās. Un par mazu brīdi tie, kas apkārt stāvēja, atkal uz Pēteri sacīja: "Patiess, tu esi viens no tiem, jo tu esi Galilejs, un tava valoda tieši ir līdzīga." **71** Un tas sāka nolādēties un nodievoties: "Es nepazistu To Cilvēku, par ko jūs runājet." **72** Un gailis dziedāja otru reizi; un Pēteris pieminēja to vārdu, ko Jēzus uz to bija sacījis: "Pirms nekā gailis divreiz dziedās, tu Mani trīs reiz aizliegsi;" un viņš iesāka raudāt.

15 Un tūlit no rīta tie augstie priesteri ar tiem vecajiem un rakstu mācītājiem un vīsa tā augstā tiesa sarunājās, un tie sēja Jēzu, noveda un nodeva Viņu Pilatum. **2** Un Pilatus Viņam jautāja: "Vai Tu esi tas Jūdu kēniņš?" Un Viņš atbildēja un uz to sacīja: "Tu to saki." **3** Un tie augstie priesteri Viņu gauži apsūdzēja. **4** Bet Pilatus Viņam atkal vaicāja sacīdams: "Vai Tu nekā neatbildi? Redzi, cik gauži tie Tevi apsūdz!" **5** Bet Jēzus neatbildēja vairs nenieka, tā ka Pilatus brīnījās. **6** Bet uz svētkiem tas vīniem atlaida vienu cietumnieku, kuru tie prasīja. **7** Bet tur bija viens ar vārdu Baraba, gūstīts ar tiem dumpiniekiem, kas dumpī vienu bija nokavuši. **8** Un tie laudis augšā sanākuši iesāka prasīt, ka tiem tā darītu, kā allaži. **9** Bet Pilatus tiem atbildēja un sacīja: "Vai jūs gribat, ka es jums To Jūdu kēniņu atlaižu?" **10** Jo viņš zināja, ka tie augstie priesteri To no skaudības bija nodevuši. **11** Bet tie augstie priesteri tiem laudīm piekodināja, lai labāki tiem atlāstu to Barabu. **12** Bet Pilatus atbildēja un atkal uz tiem sacīja: "Ko tad jūs gribat, lai daru Tam, ko jūs saucat par Jūdu kēniņu?" **13** Bet tie atkal brēca: "Sit Viņu krustā." **14** Bet Pilatus uz tiem sacīja: "Ko tad Viņš ļauju darijis?" Bet tie vēl vairāk brēca: "Sit Viņu krustā." **15** Bet Pilatus gribēdams tiem laudīm izpakti, tiem atlaida Barabu un nodeva Jēzu, kad Viņu bija šaustījis, ka taptu krustā sists. **16** Bet tie karavīri Viņu noveda pilī, tas ir tiesas namā, un sasauga visu to pulku. **17** Un tie Viņam apvilkta sarkana mētelī, un kroni no ērkšķiem noplīnūši Viņam lika uz galvu. **18** Un tie iesāka Viņu sveicināt: "Sveiks, Jūdu kēniņ!" **19** Un sita Viņa galvu ar niedri un Viņu apsplāudīja, un celus locīja un Viņu pielūdza. **20** Un kad tie Viņu bija apsmējuši, tad Viņam novilka to sarkano mētelī un Viņam apvilkta

Viņa paša drēbes un Viņu izveda, ka Viņu krustā sistu. **21** Un tie spieda kādu, kas no lauka nākdamis garām gāja, Sīmani no Kirenes, Aleksandera un Rufa tēvu, ka Viņa krustu nestu. **22** Un tie Viņu noveda pie tās vietas Golgata, tas ir tulktos: pieres vieta. **23** Un Viņam deva dzert vinu, ar mirrēm sajauktu, bet Viņš to neņēma. **24** Un kad To bija krustā situši, tad tie izdalīja Viņa drēbes un meta kauliņus par tām, ko kurš dabūtu. **25** Un tā bija tā trešā stunda, un Viņu sita krustā. **26** Un tur virsraksts par Viņa vainu bija virsū uzrakstīts: Tas Jūdu Ķēnijš. **27** Un līdz ar Viņu sita krustā divas slepkavas, vienu pa labo, otru pa kreiso roku. **28** Un tie raksti ir piepildīti, kas saka: "Viņš ir līdzināts jauna darītājiem." **29** Un tie, kas gāja garām, Viņu zaimoja, kratīja savas galvas un sacīja: "Raugi, kā Tu Dieva namu noplēsi un to uztaisi trejās dienās. **30** Palīdzies pats un kāpi no krusta zemē." **31** Tāpat arīdzan tie augstie priesteri ar tiem rakstu mācītājiem Viņu apmēdīja un sacīja: "Citus Viņš pestījis, Sevi pašu Viņš nevar pestīt. **32** Lai nu Kristus, tas Israēla ķēnijš, no krusta nokāpj, ka mēs redzam un ticam." Un arī tie, kas līdz ar Viņu bija krustā sisti, Viņu apsmēja. **33** Un ap sesto stundu palika tumšs pār visu zemi līdz devītajai stundai. **34** Un ap devīto stundu Jēzus stiprā balsī brēca saukdams: "Eli, Eli, lama zabaktani!" Tas ir tulktos: Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esī astājis? **35** Un citi no tiem, kas tur klāt stāvēja, kad to dzirdēja, sacīja: "Redzi, Viņš sauc Eliju." **36** Bet viens tecēja un pildīja sūklī ar etikī un to lika uz niedri un Viņu dzirdināja sacīdams: "Laidiet, redzēsim, vai Elija nāks un Viņu nonēms." **37** Bet Jēzus stiprā balsī brēcis dvēseli izlaida. **38** Un priekškaramais auts Dieva namā pārpilīsa divējos gabalos no augšas līdz zemei. **39** Bet tas virsnieks, kas tur klāt stāvēja Viņam it preti, redzēdams, ka Viņš tā brēkdamis garu bija izlaidis, sacīja: "Patiesi, šis cilvēks bija Dieva Dēls." **40** Un tur bija arī sievas, kas no tālienes skatījās; starp tām bija Marija Madaļa un Marija, tā jaunākā, Jēkaba un Jāzepa māte, un Salome, **41** Kas arīdzan, kad Viņš bija Galilejā, Viņam bija gājušas pakal un Viņam kalpojušas, un daudz citas, kas līdz ar Viņu bija nākušas uz Jeruzālemi. **42** Un tās sataisāmās dienas vakarā, tas ir tai svētā vakarā, **43** Jāzeps no Arimatijas, viens godīgs runas kungs, kas pats arīdzan uz Dieva valstību gaidīja, nāca un iegāja droši pie Pilatus un izlūdzās Jēzus miesas. **44** Bet Pilatus brīnījās, ka Tas jau bija nomiris, un to kapteini aicinājās, tam jautāja, vai jau ilgi, kamēr Viņš nomiris? **45** Un no tā kapteiņa izklausinājās, viņš Jāzepam Jēzus miesas atvēlēja. **46** Un tas smalku audekli pircis, Viņu nonēma un ietina tai smalkā audekļi un Viņu ielika kapā, kas klinti bija izcirsts, un pievēla akmeni priekš tā kapa durvīm. **47** Bet Marija Madaļa un Marija, Jāzepa māte, skatījās, kur Tas tapa nolikts.

16 Un kad tā svēta diena bija pagājusi, tad Marija Madaļa un Marija, Jēkaba māte, un Salome pirkā dārgas svaidāmas zāles, ka tās nāktu un Viņu svaidītu. **2** Un pirmajā nedēļas dienā loti agri, saulei lecot, tās nāca pie kapa, **3** Un runāja savā starpā: "Kas mums to akmeni novels no kapa durvīm?" **4** Un paskatīdamās tās redzēja, ka tas akmens bija novelts; jo tas bija loti liels. **5** Un kapā iegājušas tās redzēja vienu jaunekli pa labo roku sēžam, apģērbtu baltās garās drēbēs. Un tās izbijās. **6** Bet viņš uz

tām sacīja: "Neizbīstieties! Jūs meklējat Jēzu no Nacaretes, kas bija krustā sists; Tas ir augšām cēlies un nav šeitan. Redziet še to vietu, kur Viņu nolika. **7** Bet noejet un sakāt to Viņa mācekļiem un Pēterim, ka Viņš jūsu priekšā noies uz Galileju; tur jūs Viņu redzēsiet, kā Viņš jums ir sacījis." **8** Un tās steigšus izgāja ārā un bēga no tā kapa, jo drebēšana un balība tām bija uzgājusi, un nesacīja nevienam nenieki, jo tās bijās. **9** (note: The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.) Bet kad Viņš bija uzzēlies pirmajā nedēļas dienā it agri, tad Viņš parādījās papriekš Marijai Madaļai, no kuras Viņš septiņus velnus bija izdzinis. **10** Šī gāja un pasludināja tiem mācekļiem, kas bija noskumuši un raudāja. **11** Un šie dzirdēdamī, ka Viņš esot dzīvs un no tās redzēts, neticēja. **12** Bet pēc tam, kad divi no tiem staigāja, Jēzus tiem uz lauku ejot parādījās citā gāmī. **13** Un tie arīdzan nogājuši to tiem ciemam pasludināja, un tie arī viņiem neticēja. **14** Visupē Viņš parādījās tiem vienpadsmīt pie galda sēžot un norāja viņu neticību un sirds cietību, ka tie nebija ticējuši tiem, kas pēc Viņa augšām cēlšām Viņu jau bija redzējuši. **15** Un Viņš uz tiem sacīja: "Ejat pa visu pasauli un pasludinājet evaņģēliju visai radībai. **16** Kas tic un top kristīts, tas taps svēts, bet kas netic, tas taps pazudināts. **17** Bet šīs zīmes tiem ticīgiem ies līdz: Manā Vārdā tie velnus izdzis, jaunām mēlēm runās, **18** Čūskas aizdzis; un kad tie kādas nāvīgas zāles dzers, tad tas tiem nekaitēs. Uz neveseliem tie rokas uzliks, un tad viņi kļūs veseli." **19** Un Tas Kungs, kad Tas ar tiem bija runājis, ir uzņemts debesis un sēž pie Dieva labās rokas. **20** Un tie izgāja un mācīja visās malās, un Tas Kungs tiem palīdzēja strādāt un to vārdu apstiprināja caur līdzējošām zīmēm.

Lūkas Eвангелиjs

1 Kad nu daudzi uzņēmušies sarakstīt stāstus par tām lietām, kas mūsu starpā tik tiešām notikušas, **2** Tā kā tie mums ziņu devuši, kas no iesākuma paši tās redzējuši un Dieva vārda kalpi bijuši: **3** Tad arī man likās labi esam, ka es visas šīs lietas no pirmā gala it smalki izmeklējis, pēc kārtas tev sarakstu, mans milžais Teofil, **4** Ka tu vari atzīt to īsteno mācības patiesību, kas tev mācīta. **5** Hērodus, Jūdejas kēniņa, laikā bija viens priesteris, vārdā Zaharija, no Abijas kārtas, un viņa sieva no Ārona meitām, un viņai vārds bija Elizabete. **6** Un tie abi bija taisni Dieva priekšā, nenoziedzīgi staigādami iekš visiem Tā Kunga baušiem un likumiem. **7** Un tiem nebija neviens bērna; jo Elizabete bija neauglīga, un tie abi jau bija piedzīvojuši labu vecumu. **8** Bet notikās, viņam svēto priestera darbu Dieva priekšā darot savā pienākamā kārtā, **9** Tad pēc priesteru ieraduma viņam pienācās iejet Tā Kunga namā un kvēpināt. **10** Un viss ļaužu pulks ārā lūdza Dievu tai kvēpināšanas stundā. **11** Bet viņam Tā Kunga enģelis parādījās, stāvēdams pie kvēpināšanas altāra labas pusēs. **12** Un Zaharija to redzēdams izbijās, un bailes tam uznāca. **13** Bet tas enģelis uz to sacīja: "Nebisties, Zaharija, jo tava lūgšana ir paklausīta, un tava sieva Elizabete dzemdēs dēlu, un tu viņa vārdu sauksi: Jānis. **14** Un tev būs prieks un liksmība, un daudzi par viņa piedzīšanu priečāsies. **15** Jo viņš būs liels Tā Kunga priekšā, vīnu un stipru dzērienu viņš nedzers un vēl savas mātes miesās viņš taps piepildīts ar Svētu Garu. **16** Un viņš daudz no Israēla bērniem atgriezīs pie Tā Kunga, sava Dieva. **17** Un viņš ies Viņa priekšā Elijas garā un spēkā, atgriezdams tēvu sirdis pie bērniem un neklausošos pie taisno gudribas, Tam Kungam sataisīt gatavus ļaudis." **18** Un Zaharija sacīja uz to enģeli: "Kā es to zināšu? Jo es esmu vecs, un mana sieva jau ir vecīga." **19** Un tas enģelis atbildēja un uz to sacīja: "Es esmu Gabriēls, kas stāv Dieva priekšā, un esmu sūtīts ar tevi runāt un tev pasludināt šo prieka vēsti. **20** Un redzi, tu tapsi mēms un nevarēsi runāt līdz tai dienai, kad šās lietas notiks, tāpēc ka tu neesi ticējis maniem vārdiem, kas notiks savā laikā." **21** Un tie ļaudis gaidīja uz Zahariju un brinijās par viņa kavēšanos Dieva namā. **22** Un ārā iznācis tas nevarēja uz tiem runāt, un tie nomanīja, ka viņš Dieva namā bija redzējis kādu parādišanu, un viņš tiem meta ar roku un palika mēms. **23** Un notikās, kad viņa kalpošanas dienas bija pabeigtas, tad viņš nogāja uz savām mājām. **24** Un pēc šīm dienām Elizabete, viņa sieva, tapa grūta un paslēpās piecus mēnešus sacīdama: **25** "Tā Tas Kungs man ir darijis tanis dienās, kad Viņš mani uzlūkojis, no manis atņemt manu kaunu starp cilvēkiem." **26** Un sestā mēnesi enģelis Gabriēls no Dieva tapa sūtīts uz Galilejas pilsētu ar vārdu Nacarete. **27** Pie jumpravas, kas bija saderēta viram, kam vārds Jāzeps, no Dāvida cīlts, un tās jumpravas vārds bija Marija. **28** Un pie tās ienācīs tas enģelis sacīja: "Esi sveicināta, tu apželotā, Tas Kungs ar tevi, tu augsti teicama starp sievām." **29** Bet viņa to redzēdama iztrūkās par viņa valodu un domāja pie sevis, kas tā par sveicināšanu? **30** Un tas enģelis uz to sacīja: "Nebisties, Marija, jo tu žēlastību esi atradusi pie Dieva. **31** Un redzi, tu tapsi grūta savās miesās un dzemdēsi Dēlu un sauksi Viņa vārdu: Jēzus. **32**

Tas būs liels un taps nosaukts Tā Visuaugstākā Dēls, un Dievs Tas Kungs Tam dos Viņa tēva Dāvida krēslu. **33** Un Viņš valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi, un Viņa valstībai nebūs gals." (aiōn g165) **34** Bet Marija sacīja uz to enģeli: "Kā lai tas notiek? Jo es no vīra nezinosis." **35** Un tas enģelis atbildēja un uz to sacīja: "Tas Svētās Gars nāks pār tevi un Tā Visuaugstākā spēks tevi apēnos, tāpēc arī Tas Svētās, kas no tevis dzīms, taps nosaukts Dieva Dēls. **36** Un redzi, Elizabete, tava radiniece, savā vecumā arīdzan ir grūta ar dēlu un iet tagad sestā mēnesi, kurai tāda slava, ka esot neauglīga. **37** Jo Dievam nekāda lieta nav neiespējama." **38** Bet Marija sacīja: "Redzi, es esmu Tā Kunga kalpone, lai man notiek pēc tava vārda." Un tas enģelis no tās aizgāja. **39** Un Marija cēlās tanis dienās un steidzās iet pār tiem kalniem uz vienu pilsētu iekš Jūda, **40** Un iegāja Zaharijas namā un sveicināja Elizabeti. **41** Un notikās, kad Elizabete Marijas sveicināšanu dzīrdēja, tad tas bērniņš uzlēca viņas miesās, un Elizabete tapa Svēta Gara pilna. **42** Un viņa stiprā balsī sauca un sacīja: "Tu esi augsti teicama starp sievām un augsti teicams ir tavas miesas auglis. **43** Un kā tas man notiek, ka mana Kunga māte nāk pie manis? **44** Jo redzi, tikko tavas sveicināšanas balss manās ausis atskanēja, tad tas bērniņš manās miesās ar liksmību uzlēca. **45** Un svētīga tu, kas esī ticējusi, jo tas taps piepildīts, kas tev no Tā Kunga sacīts." **46** Un Marija sacīja: "Mana dvēsele teic augsti To Kungu, **47** Un mans gars priečājās par Dievu, manu Pestītāju. **48** Jo Viņš ir uzlūkojis savas kalpones zemību; redzi, no šī laika visi bērni bērni mani teiks svētīgu. **49** Jo Tas Spēcīgais lielas lietas pie manis darījis; un svēts ir Viņa Vārds. **50** Un Viņa žēlastība paliek uz radu radiem pie tiem, kas Viņu bīstas. **51** Viņš darijis varenus darbus ar Savu elkonu un izkaisījis, kas ir lieli savā sirds prātā. **52** Viņš varenos nogrūdis no augstiem krēsliem, un pacēlīs pazemīgos. **53** Izsalkušos Viņš pildījis ar labumiem, un bagātīs Viņš atstājis tukšus. **54** Viņš uzņēmis Savu kalpu Israēli un pieminējis Savu žēlastību, **55** Kā Viņš runājis mūsu tēviem, Abrahāmam un viņa bērniem mūžīgi." (aiōn g165) **56** Un Marija palika pie tās kādus trīs mēnešus, pēc tam viņa atgriezās atpakaļ uz savām mājām. **57** Un Elizabetes laiks nāca, ka tai bija dzemdēt, un viņa dzemdēja dēlu. **58** Un viņas kaimiņi un rādi dzīrdēja, ka Tas Kungs lielu žēlastību pie tās bija darijis, un tie priečājās līdz ar Viņu. **59** Un notikās astotā dienā, tad tie nāca, to bērniņu apgrāzīt, un pēc viņa tēva vārda to sauca Zahariju. **60** Un viņa māte atbildēja un sacīja: "Nē, bet to būs nosaukt Jānis." **61** Un tie viņai sacīja: "Neviena nav tavos rados, kam tāds vārds." **62** Un tie prasīja zīmes no viņa tēva, kā viņš gribētu, lai to sauc. **63** Un tas galdiru prasījis rakstīja tā: viņa vārds ir Jānis. Par to visi brīnījās. **64** Un tūdaļ viņa mute atdarījās, un viņa mēle tapa atraisīta, un tas runāja, Dievu slavēdams. **65** Un izbailes uznāca visiem kaimiņiem, un visa šī lieta tapa zināma pa visiem Jūdu zemes kalniem. **66** Un visi, kas to dzīrdēja, to nēma pie sirds un sacīja: "Kas būs ar šo bērniņu? Jo Tā Kunga roka bija ar Viņu." **67** Un viņa tēvs Zaharija tapa Svēta Gara pilns, sludināja un sacīja: **68** "Slavēts ir Tas Kungs, Israēla Dievs, jo tas Savus ļaudis piemeklējis un pestījis. **69** Un mums uzcelīs pestīšanas ragu Sava kalpa Dāvida namā. **70** Kā Tas pirmajos laikos runājis caur Savu svēto

praviešu muti; (aiōn g165) **71** Ka Viņš mūs pestītu no mūsu ienaidniekiem un no visu to rokas, kas mūs ienīst; **72** Un parādītu želastību mūsu tēviem un pieminētu Savu svēto derību **73** Un to stipro solišanu, ko Viņš mūsu tēvam Ābrahāmam ir zvērējis, mums dot, **74** Ka mēs, no savu ienaidnieku rokām pestīti, Viņam bez bailības kalpojam **75** Iekš svētības un taisnības Viņa priekšā visu savu mūžu. **76** Un tu, bērniņi, tapsi nosauktas tā Visu augstākā pravietis; un tu Tam Kungam iesi priekšā, Viņa ceļus sataisit, **77** Un Viņa ļaudim dot pestīšanas atzišanu uz grēku piedošanu, **78** Mūsu Dieva sirsnīgas želastības dēļ caur ko tas auseklis no augstības mūs apraudzījis; **79** Ka tas tiem atspīdētu, kas sēž tumsībā un nāves ēnā, un mūsu kājas atgrieztu uz miera ceļu.” **80** Un tas bērniņš auga un garā stiprinājās, un bija tuksnesi līdz tai dienai, kad tas parādījās priekš Israēla ļaudīm.

2 Un notika tanī laikā, ka grāmatas no keizara Augusta tapa izsūtitas, ka visa pasaule taptu uzrakstīta. **2** Un Šī pirmā uzrakstīšana notika to brīdi, kad Kirenijus Sīrijā valdīja. **3** Un visi nogāja, ka liktos pierakstīties, ikviens savā cilts pilsētā. **4** Tad arī Jāzeps no Galilejas, no Nacaretēs pilsētas, nogāja uz Jūdu zemi, uz Dāvida pilsētu, vārdā Bētlemi, tāpēc ka tas bija no Dāvida rada un cilts, **5** Ka liktos pierakstīties ar Mariju, savu saderēto sievu, kas bija grūta. **6** Un notikās, tiem turpat esot, tas laiks atnāca, ka tai bija dzemdēt. **7** Un viņai piedzima pirmsdzimtais Dēls, un tā To ietina autīnos un To lika silē, jo tiem citur nebija rūmes tai mājas vietā. **8** Un gani bija ap to pašu vietu laukā pie laidariem, tie nomodā būdami naktī savus lopus sargāja. **9** Un redzi, Tā Kunga enģelis pie tiem piestājās, un Tā Kunga spožums tos apspīdēja, un tie bijās loti. **10** Un tas enģelis uz tiem sacīja: “Nebistaties, jo redzi, es jums pasludinu lielu prieku, kas visiem ļaudim notiks; **11** Jo jums šodien Tas Pestītājs dzimis, kas ir Kristus, Tas Kungs, Dāvida pilsētā. **12** Un to nematices par zīmi: jūs atradisiet bērnu autos ietītu un silē gulošu.” **13** Un tūdaļ tur pie tā enģeļa bija tas debesu draudzības pulks; tie Dievu slavēja un sacīja: **14** “Gods Dievam augstībā un miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts.” **15** Un notikās, kad tie enģeļi no tiem uz debesīm bija aizgājuši, tad tie gani runāja savā starpā: ejam tad nu uz Bētlemi, raudzīt, kas tur noticis, kā Tas Kungs mums licis ziņu dot. **16** Un tie steigdamies nāca un atrada gan Mariju, gan Jāzepu un To bērniņu, silē gulošu. **17** Bet kad tie to bija redzējuši, tad tie izpauda to vārdu, kas tiem par To bērnu bija sacīts. **18** Un visi, kas to dzirdēja, izbrīnījās par to valodu, ko tie gani tiem bija sacījuši. **19** Bet Marija visus tos vārdus paturēja, tos savā sirdī apdomādama. **20** Un tie gani griezās uz mājām, godāja un teica Dievu par visu, ko tie bija dzirdējuši un redzējuši, kā uz tiem bija sacīts. **21** Un kad astoņas dienas bija pagājušas, ka tas bērns taptu apgrāzīts, tad Viņu vārdu nosauca Jēzu, kā no tā enģeļa bija sacīts, pirms Viņš bija ieņemis mātes miesās. **22** Un kad viņu šķīstišanas dienas nāca pēc Mozus bauslības, tad tie Viņu nesa uz Jeruzālemi, ka To stādītu Tā Kunga priekšā. **23** (Kā Tā Kunga bauslībā stāv rakstīts: ikviena pirmsdzimtība no vīriešu kārtas lai top nosaukta Tam Kungam svēta); **24** Ka tie arī to upuri dotu, kā Tā Kunga bauslībā ir sacīts: vienu pāri ūbeļu baložu vai divus jaunus baložus. **25** Un redzi, viens cilvēks

bija Jeruzālemē, vārdā Simeans; šis cilvēks bija taisns un dievbījgs, gaidīdams uz Israēla iepriecināšanu, un Tas Svētais Gars bija iekš viņa. **26** Tam no Svētā Gara bija pasludināts, ka nāvi neredzēsot, iekams Tā Kunga Svaidīto nebūšot redzējis. **27** Tas nāca Dieva namā no Svētā Gara skubināts; un kad tie vecāki To Jēzus bērnu ienesa, ka ar To darītu pēc bauslības ieraduma, **28** Tad To uz savām rokām nēmis, viņš Dievu teica un sacīja: **29** “Kungs, lai nu Tavs kalps aiziet mierā, kā Tu esi sacījis; **30** Jo manas acis Tavu pestīšanu redzējušas, **31** Ko Tu esi sataisījis priekš visiem ļaudīm, **32** Gaismu, apgaismot pagānus, un par slavu Taviem Israēla ļaudīm.” **33** Un Jāzeps un viņa māte brīnišķīgas par to, ko viņš runāja. **34** Un Simeans tos svētīja un sacīja uz Mariju, Viņa māti: “Redzi, Šis ir likts par krišanu un augšāmcēļšanos daudz ļaudīm iekš Israēla, un par zīmi, kam top pretī runāts, **35** Un tev pašai caur dvēseli zobens spiedīsies, ka daudz sīržu domas taps zināmas.” **36** Un tur bija viena praviete, Anna, Fānuļa meita, no Ašera cilts, tā bija loti veca, un pēc savas jumpagrībības bija dzīvojusi septiņus gadus ar savu vīru. **37** Un tā bija atraitne pie astondesmit četriem gadiem; tā neatstājās no Dieva nama, ar gavēšanu un lūgšanu Dievam kalpodama dienās, naktīs. **38** Tā arīdzan tai pašā stundā piegāja un teica To Kungu, par To runādama uz visiem, kas uz pestīšanu Jeruzālemē gaidīja. **39** Un visu pabeiguši pēc Tā Kunga bauslības, tie atkal griezās uz Galileju, uz savu pilsētu Nacareti. **40** Bet Tas Bērns auga un palika stiprs garā, pilns gudrības, un Dieva želastība bija pie Viņa. **41** Un Viņa vecāki gāja ik gadus uz Jeruzālemi Lieldienas svētkos. **42** Un kad Viņš bija divpadsmit gadus vecs, tad tie pēc svētku ieraduma gāja uz Jeruzālemi. **43** Un kad tās svētās dienas bija pagalam, tad tiem atkal uz mājām ejot Tas Bērns Jēzus palika Jeruzālemē, un Jāzeps un Viņa māte to nezināja. **44** Bet tie domāja, ka Tas esot pie tiem ceļa biedriem; un vienas dienas gājumu nākuši, tie To meklēja pie radiem un pazīstamiem. **45** Un kad tie To neatrada, tad tie gāja atpakaļ uz Jeruzālemi, To meklēdami. **46** Un notikās, pēc trim dienām tie Viņu atrada baznīcā sēžam starp tiem mācītājiem, tos dzirdot un tos jautājot. **47** Un visi, kas Viņu dzirdēja, iztrūkušies brīnišķīgas par Viņu saprašanu un Viņa atbildešanu. **48** Un Viņu ieraudzījuši, tie pārbījās; un Viņa māte uz To sacīja: mans dēls, kāpēc Tu mums tā esi darījis? Redzi, Tavs tēvs un es, mēs Tevi ar sāpēm esam meklējuši. **49** Un Viņš uz tiem sacīja: “Kam jūs Mani esat meklējuši? Vai nezinājāt, ka Man iekš Mana Tēva lietām jādarbojas?” **50** Bet tie to vārdu neizprata, ko Viņš uz tiem sacīja. **51** Un Viņš nogāja tiem līdz un nāca uz Nacareti un bija tiem paklausīgs. Bet Viņa māte visus šos vārdus patureja savā sirdi. **52** Un Jēzus pieņēmās gudrībā, augumā un piemilbā pie Dieva un cilvēkiem.

3 Piecpadsmitā keizara Tiberijus valdīšanas gadā, kad Poncius Pilatus bija zemes valdītājs Jūdejā un Hērodus valdnieks Galilejā un Filips, viņa brālis, valdnieks Iturejā un Trakonites tiesā un Lizanijus valdnieks Abilenē, **2** Apakš tiem augstiem priesteriem Annasa un Kajafasa, Dieva vārds notika uz Jāni, Zaharijas dēlu, tuksnesi. **3** Un viņš gāja pa visu Jardānes apgabalu, sludinādams kristību uz atgriešanos no grēkiem par grēku piedošanu. **4** Itin kā rakstīts pravieša Jesajas grāmatā, kas saka: “Saucēja

balss tuksnesi: "Sataisiet Tā Kunga ceļu, driet līdzenas Viņa tekas. 5 Visas ieletas lai top pildītas, un visi kalni un pakalni lai top zemoti, un kas nelīdzens, lai top līdzens, un kas celmains, par staigājumu ceļu; 6 Un visa mīess redzēs Tā Kunga pestišanu." 7 Tāpēc viņš sacīja uz tiem ļaudīm, kas izgāja, ka no viņa tiktū kristīti: "Jūs odzū dzimsums, kas jums ir rādījis izbēgt no nākamās dusmības? 8 Tāpēc nesiet pienākamus atgriešanās auglus; un nesākat savā prātā sacīt: "Mums ir Ābrahāns par tēvu." Jo Es jums saku, ka Dievs no šiem akmeņiem Ābrahāmam spēj bērnus radīt. 9 Jau arī cirvis kokiem pie saknes pielikts; tāpēc ikkatrīs koks, kas nenes labus augļus, top nocirsts un uguni iemests." 10 Un tie ļaudīm tam jautāja un sacīja: "Ko tad mums būs darīt?" 11 Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: "Kam divi svārki, tas lai dod tam, kam nav; un kam ir barība, lai dara tāpat." 12 Bet arī muitnieki nāca, ka liktos kristīties, un uz to sacīja: "Mācītāj, ko mums būs darīt?" 13 Un viņš uz tiem sacīja: "Neņemiet vairāk, nekā jums ir nospriests." 14 Bet arī karavīri tam jautāja un sacīja: "Ko tad mums būs darīt?" Un viņš uz tiem sacīja: "Nedariet nevienam pāri, neapmelojiet nevienu un esat mīrā ar savu algu." 15 Bet tiem ļaudīm gaidot un visiem savā prātā par Jāni domājot, vai tas neesot Kristus, 16 Jānis visiem atbildēja sacīdam: "Es jūs gan kristīju ar ūdeni, bet viens nāks, spēcīgāks, nekā es, Tam es neesmu cienīgs atraisīt Viņa kurpjū siksnašu. Tas jūs kristīs ar Svētu Garu un uguni; 17 Tam vēteklis rokā, un Viņš tīris Savu klonu caur caurim un sakrās kveišus Savā klēti, bet pelavas sadedzinās ar neizdzēšamu uguni." 18 Arī vēl daudz citu ko mācīdams, viņš pasludināja tiem ļaudīm prieka vēsti. 19 Bet Hērodus, viens no tiem četriem valdniekiem, no viņa pārmācīts Hērodejas, Filipa, sava brāļa, sievas dēļ, un visa jauna dēļ, ko Hērodus bija darijis, 20 Pie visa tā arī šo vēl darija, ka Jāni ieslēdza cietumā. 21 Un notikās, kad visi ļaudīs tapa kristīti, un arī Jēzus bija kristīts un Dievu pielūdzis, tad debesis atvērās, 22 Un Svētais Gars nolaidās uz Viņu redzamā ģimī kā balodis; un balss atskanēja no debesīm sacīdama: "Tu esi Mans milžis Dēls, pie Tevis Man ir labs prāts." 23 Un Viņš pats, Jēzus, bija trīsdesmitā gadā un bija pēc laužu domām Jāzepa dēls, tas bija Elus dēls, 24 Tas Matata, tas Levja, tas Melkus, tas Janna, tas Jāzepa dēls, 25 Tas Matatijas, tas Amosa, tas Naūma, tas Eslus, tas Nagaja dēls, 26 Tas Maāta, tas Matatijas, tas Zemeja, tas Jāzepa, tas Jūdas dēls, 27 Tas Jāņa, tas Rezas, tas Corobabeļa, tas Zalatiēla, tas Neris dēls, 28 Tas Melķus, tas Addas, tas Kozama, tas Elmmodama, tas Era dēls, 29 Tas Jāzepa, tas Eliēcera, tas Jorema, tas Matata, tas Levja dēls, 30 Tas Sīmeana, tas Jūdas, tas Jāzepa, tas Jonana, tas Eliakīma dēls, 31 Tas Meleas, tas Menas, tas Matatas, tas Nattana, tas Dāvida dēls, 32 Tas Isajus, tas Obeda, tas Boasa, tas Zalmana, tas Nahšona dēls, 33 Tas Aminadaba, tas Arama, tas Hecrona, tas Vāreca, tas Jūdas dēls, 34 Tas Jēkaba, tas Izaka, tas Ābrahāma, tas Tārus, tas Nahora dēls, 35 Tas Serugs, tas Regus, tas Pelegs, tas Ēbera, tas Šalus dēls, 36 Tas Kainana, tas Arvaksada, tas Zema, tas Noas, tas Lāmeha dēls, 37 Tas Matuzalas, tas Enoha, tas Jareda, tas Mahalaleļa, tas Kainana dēls, 38 Tas Enosa, tas Seta, tas Ādama dēls, tas Dieva.

4 Bet Jēzus, Svēta Gara pilns, nāca atpakaļ no Jardānes un no Tā Gara tapa vests tuksnesi. 2 Tur Viņš četrdesmit

dienas no velna tapa kārdināts; un tanīs dienās nebaudīja nenieka, un kad tās bija pagājušas, tad pēc Viņam gribējās ēst. 3 Un velns uz Viņu sacīja: "Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki šim akmenim, lai tas top par maizi." 4 Bet Jēzus tam atbildēja un sacīja: "Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikviena Dieva vārda." 5 Un velns Viņu veda uz loti augstu kalnu un Tam rādīja visas pasaules valstis vienā acumirkli. 6 Un velns uz Viņu sacīja: "Es Tev došu visu šo varu un šo godibu, jo tā man ir nodota, un kam es gribu, tam es to dodu. 7 Kad Tu nu mani pielūgsi, tad viss tas būs Tavs." 8 Un Jēzus tam atbildēja sacīdams: "Atkāpies no Manis; jo stāv rakstīts: tev būs pielūgt To Kungu, savu Dievu, un Viņam vien kalpot." 9 Un tas Viņu veda uz Jeruzālemi, un Viņu cēla Dieva nama jumta galā un sacīja uz Viņu: "Ja Tu esi Dieva Dēls, tad nolaides no šejienes zemē. 10 Jo stāv rakstīts: Viņš Saviem enģeļiem par Tevi pavēlēs, Tevi pasargāt, 11 Un tie Tevi uz rokām nesīs, ka Tu savu kāju pie akmens nepiedauzīsi." 12 Un Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Ir sacīts: tev To Kungu, savu Dievu, nebūs kārdināt." 13 Un velns visu savu kārdināšanu beidzis, no Viņa atstājās līdz savam laikam. 14 Un Jēzus Gara spēkā griezās atpakaļ uz Galileju, un Viņa slava izpaudās pa visu apkārtēju zemi. 15 Un Viņš mācīja viņu baznīcas un tapa slavētās no visiem. 16 Un Viņš nāca uz Nacaretī, kur bija audzināts, un pēc Sava ieraduma svētdienā iegāja baznīcā, un Viņš pacēlās lasīt. 17 Un Viņam deva pravieša Jesajas grāmatu, un to grāmatu atvērās, Viņš atrada to vietu, kur bija rakstīts: 18 "Tā Kunga gars ir uz Manis, tāpēc Viņš Mani svaidījis, nabagiem slūdināt prieka vēsti, tos, kam sagrauztas sirdis, dziedināt, cietuma ļaudīm slūdināt atsvabināšanu, un akliem gaismu, salauztos palaiš valā, 19 Pasludināt Tā Kunga želastības gadu." 20 Un to grāmatu aiztaisījis, Viņš to deva tam sulainim un apsēdās. Un visi, kas tur bija baznīcā, savas acis meta uz Viņu. 21 Un Viņš iesāka uz tiem sacīt: "Šodien šīs raksts ir piepildīts jūsu ausīs." 22 Un visi Viņam deva liecību un brīnījās par tādiem želastības vārdiem, kas no Viņa mutes izgāja, un sacīja: "Vai šīs nav Jāzepa dēls?" 23 Un Viņš uz tiem sacīja: "Jūs laikam gan uz Mani sacīsiet šo sakāmu vārdu: ārsts, dziedināt pats sevi! Visu, ko esam dzirdējuši, kā noticis Kapernaūmā, to dari arī še Savā tēva pilsētā." 24 Un Viņš sacīja: "Patiņi, Es jums saku: neviens pravietis nav pieņēmis savā tēva pilsētā. 25 Bet tiešām, Es jums saku: Daudz atraītnu bija Elijs laikā iekš Israēla, kad debess bija aizslēgta trīs gadus un sešus mēnešus, ka liels bads uzgāja visai tai zemei. 26 Un Elija nekļuva sūtīts pie nevienas no tām, kā vien pie vienas atraītnes uz Sareptu Sidoniju. 27 Un daudz spītīgu bija pravieša Elišas laikā iekš Israēla, un neviens no tiem netapa šķistīts, kā vien Naēmans no Sirijas." 28 Un to dzirdēdam, visi baznīcā tapa dusmu pilni. 29 Un cēlušies To izstūma no pilsētas ārā un veda uz kalna malu, kur viņu pilsēta stāvēja, ka To nogāztu zemē. 30 Un caur viņu vidu iedams Viņš aizgāja. 31 Un Viņš nogāja uz Kapernaūmu, Galilejas pilsētu, un tos mācīja svētdienās, 32 Un tie loti brīnījās par Viņa mācību, jo Viņa vārdi bija varenī. 33 Un tur baznīcā bija viens cilvēks, tam bija nešķista velna gars, un tas brēca stiprā balsī 34 Sacīdams: "Vai! kas mums ar Tevi, Jēzu no Nacaretēs? Vai Tu esi nācis, mūs nomaitāt? Es Tevi pazīstu, kas Tu esi, Tas Dieva Svētais." 35 Un Jēzus

to apdraudēja sacīdams: "Paliec klusu un izej no tā." Un velns to raustīja viņu vidū un izgāja no tā, tam neko ļauna nepadarījis. **36** Un izbailes uzņāca visiem un tie runāja savā starpā sacīdami: "Kas tas par vārdu? Jo Viņš ar varu un spēku pavēl nešķiestiem gariem, un tie atstājās." **37** Un Viņa slava izgāja par visu apkārtēju zemi. **38** Un cēlies no tās baznīcas, Viņš nonāca Sīmaņa namā. Bet Sīmaņa sievās mātē gulēja ar grūtu drudzi, un tie viņas dēļ To lūdza. **39** Un Viņš galvgalā pie tās piestājies apdraudēja to drudzi un tas no tās atstājās; un tā tūdaļ cēlās un viņiem kalpoja. **40** Un kad saule bija nogājusi, tad visi, kam bija neveseli ar dažādām sērgām, tos noveda pie Viņu; un Viņš ikkatram no tiem rokas uzlika un tos dziedināja. **41** Un tur arī velni no daudziem atstājās, brēkdamī un sacīdami: "Tu esi Kristus, Dieva Dēls!" Un Viņš tos apdraudēja un tiem nelāva teikt, ka tie zināja, Viņu esam Kristu. **42** Un gaismai austot Viņš iziedams gāja uz tuksnesi. Un tie ļaudis Viņu meklēja un pie Viņa nogāja un Viņu turēja, lai no tiem neaizietu. **43** Un Viņš uz tiem sacīja: "Arī tām citām pilsētām Man pienākas sludināt Dieva valstības priecas mācību, jo tāpēc Es esmu sūtīts." **44** Un Viņš sludināja Galilejas baznīcas.

5 Bet notikās, kad tie ļaudis pie Viņa spiedās, Dieva vārdū dzirdēt, un Viņš stāvēja pie Genecaretes ezera, **2** Tad Viņš redzēja divas laivas pie ezera stāvam, bet tie zvejnieki bija izkāpuši un mazgāja savus tiklus. **3** Bet Viņš kāpa vienā laivā, kas Sīmanim piederēja, un tam lūdza, makenīt no malas nocelt, un Viņš nosēdās un mācīja tos ļaudis no tās laivas. **4** Un beidzis runāt Viņš uz Sīmanī sacīja: "Dodies uz augšu, un izmetiet savus tiklus, ka jūs lomu velkat." **5** Un Sīmanis atbildēja un uz Viņu sacīja: "Kungs, mēs cauru nakti strādājuši un nenieka neesam dabūjuši; bet uz Tavu vārdu es to tiklu grību izmest." **6** Un kad tie to darija, tad tie saņēma lielu pulku zīvju, tā ka viņu tikls saplisa. **7** Un tie meta ar roku saviem biedriem, kas bija otrā laivā, lai nāktu palīgā vilkt. Un tie nāca un piepildīja abas laivas pilnas, tā ka tās tik negrima. **8** Kad Sīmanis Pēteris to redzēja, tad viņš krita Jēzum pie kājām un sacīja: "Kungs, izej no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks." **9** Jo tam izbailes bija uzgājušas un visiem, kas pie viņa bija, par šo lomu, ko tie bija vilkuši; **10** Tā arī Jēkabam un Jānim, Cebedeja dēliem, Sīmaņa biedriem. Un Jēzus sacīja uz Sīmani: "Nebīsties, jo no šī laika tev būs cilvēkus zvejot." **11** Un tie vilka savas laivas pie malas un, visas lietas atstājuši, gāja Viņam pakal. **12** Un notikās, kad Viņš tur bija vienā pilsētā, redzi, tad viens cilvēks, spītālibas pilns, Jēzu redzēdams nomētās uz savu vaigu, Viņu pielūdza un sacīja: "Kungs, ja Tu gribi, tad Tu mani vari šķīstīt." **13** Un roku izstiepis, Viņš to aizskāra sacīdams: "Es gribu, topi šķīstīts." Un tūdaļ spītāliba no tā nozuda. **14** Un Viņš tam pavēlēja, nevienam to nesacīt: "Bet noej un rādies priesterim un upurē par savu šķīšanu, ko Mozus ir pavēlējis tiem par liecību." **15** Un Viņa slava jo vairāk izpauðās, un daudz ļaudis sapulcējās, Viņu dzirdēt un tapti dziedināti no savām slimībām. **16** Bet Viņš nogāja tuksnesi un pielūdza Dievu. **17** Un notikās kādā dienā Viņam mācot, tad tur farizeji sēdēja un bauslības mācītāji, kas bija nākuši no visiem Galilejas un Jūdejas un Jeruzālemes miestiem. Un Tā Kunga spēks parādījās Viņam dziedinājot, **18** Un redzi, vīri nesa uz gultas vienu cilvēku, tas bija melmeņu sērdzīgs; un tie meklēja, to ienest un

nolikt Viņa priekšā. **19** Un neatrazdami, kur viņu ienest, to ļaužu dēļ, tie uzķapa jumtā un to nolaida caur griestiem ar gultu pašā vidū Jēzum priekšā. **20** Un Tas viņu ticību redzēdams uz to sacīja: "Cilvēks, tavi grēki tev ir piedoti." **21** Un tie rakstu mācītāji un farizeji iesāka domāt pie sevis un sacīt: "Kas Tas tāds, ka Tas runā Dieva zaimošanas? Kas var grēkus piedot kā vien Tas Vienīgais Dievs?" **22** Bet nomanīdams viņu domas, Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Ko jūs domājat savas sirdis? **23** Kas ir vieglāki sacīt: tavi grēki tev ir piedoti, vai sacīt: cēlies un staigā? **24** Bet lai jūs zināt, ka Tam Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes, grēkus piedot, (tad Viņš uz to melmeņu sērdzīgo sacīja:) Es tev saku: cēlies un nēm savu gultu un ej uz savām mājām!" **25** Un tas tūdaļ viņiem redzot pacēlās, paņēma to, uz ko tas bija gulējis, un aizgāja uz savām mājām Dievu slavēdams. **26** Un brīnišanās visiem uzgāja, un tie slavēja Dievu: un tie bijāšanas pilni sacīja: "Mēs šodien brīnuma lietas esam redzējuši." **27** Un pēc tam Viņš izgāja un ieraudzīja vienu muitnieku, vārdā Levi, pie muitas sēžam un uz to sacīja: "Nāc Man pakal." **28** Un visu atstājis tas cēlās un gāja Viņam pakal. **29** Un Levi Viņam taisīja lielu mielastu savā namā, un tur bija liels pulks muitnieku un citu, kas līdz ar tiem apsēdās. **30** Un tie rakstu mācītāji un farizeji kurnēja pret Viņa mācekļiem un sacīja: "Kāpēc jūs ēdat un dzerat ar muitniekiem un grēciniekiem?" **31** Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Veseliem ārstus nevajag, bet vājīgi." **32** Es neesmu nācis, taisnus aicināt pie atgriešanās no grēkiem, bet grēcīnekuši." **33** Bet tie uz Viņu sacīja: "Kāpēc Jāņa mācekļi tik daudz gavē un Dievu lūdz, tā kā arī tie farizeju mācekļi, bet tavi ēd un dzer?" **34** Bet Viņš uz tiem sacīja: "Kāzu laudīm jūs nevarat likt gavēt, kamēr brūtgāns pie viņiem. **35** Bet nāks dienas, kad brūtgāns tiem būs atņemts, tanīs dienās tad tie gavēs." **36** Un Viņš sacīja uz tiem arī līdzību: "Neviens neliek ielāpu no jaunām drēbēm uz vecām; citādi viņš tik saplēsīs tās jaunās, un tas ielāps no tām jaunām nederēs uz tām vecām. **37** Un neviens nelej jaunu viņu vecos ādas traukos; citādi tas jaunais vīns tos traukus pārplesīs un izgāzīsies, un tie trauki ies bojā; **38** Bet jaunu viņu būs liet jaunos traukos, tad abi kopā paliek veseli. **39** Un nevienam, kas to veco dzēris, tūdaļ neiegrībās tā jaunā, jo tas saka: tas vecais ir labāks."

6 Un notikās vienā svētdienā Viņam caur labību ejot, **1** ka Viņa mācekļi vārpas plūca un ēda, ar rokām tās izberzdamī. **2** Bet kādi no farizejiem uz tiem sacīja: "Kam jūs dariet, ko svētdienās darīt nav brīv?" **3** Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Vai jūs neesat lasījuši, ko Dāvids ir darijis, kad tas bija izsalcis līdz ar tiem, kas pie viņa bija? **4** Ka tas ir iegājis Dieva namā un tās Dievam noliktās maizes nēmis un ēdis un devis arī tiem, kas pie viņa bija, kādas ēst nevienam nav brīv kā vien priesteriem." **5** Un Viņš uz tiem sacīja: "Tas Cilvēka Dēls ir kungs arī par svētdienu." **6** Bet atkal citā svētdienā Viņam baznīcā ejot un mācot notikās, ka tur bija cilvēks, kam labā roka bija nokaltusi. **7** Bet tie rakstu mācītāji un farizeji uz Viņu glūnēja, vai Viņš svētdienā nedziedinās, ka atrastu vainas pie Viņa. **8** Bet tas Viņu domas nomanīja un sacīja uz to cilvēku, kam tā nokaltusi roka bija: "Cēlies un stājies šeit vidū!" Un tas cēlās un nostājās. **9** Tad Jēzus uz tiem sacīja: "Es jums ko vaicāšu: vai ir brīv svētdienā labu darīt, vai ļaunu darīt, dzīvību

glābt vai maitāt?" 10 Un tos visapkārt uzlūkojis, Viņš uz to cilvēku sacīja: "Izstiep savu roku!" Un tas tā darīja; un viņa roka tam atkal tapa vesela, itin kā tā otra. 11 Un tie tapa trakuma pilni un sarunājās savā starpā, ko Jēzum darīt. 12 Bet notikās tanis dienās, ka Viņš izgāja uz to kalnu Dievu lūgt; un Viņš palika cauru nakti Dieva lūgšanā. 13 Un kad gaisma ausa, tad Viņš sasauc Savus mācekļus un izredzēja no tiem divpadsmit, kurus Viņš arī nosauca par apustuļiem: 14 Simani, ko Viņš arī nosauca Pēteri, un Andreju, viņa brāli, Jēkabu un Jāni, Filipu un Bērtuli, 15 Mateju un Tomu, Jēkabu, Alfeja dēlu, un Sīmani, kas ir nosaukta Zelotes, 16 Jūdu, Jēkaba dēlu, un Jūdasu Iskariotu, kas palika par nodevēju. 17 Un ar tiem zemē nokāpis Viņš stāvēja klajā vietā, un Viņš mācekļu draudze un liels pulks ļaužu no visas Jūdu zemes un Jeruzālemes un no Tirus un Sidonas jūrmalas bija nākuši, Viņu dzirdēt un tapt dziedināti no savām sērgām, 18 Arī tie, kas tapa mocīti no nešķistiem gariem, - un tie tapa darīti veseli. 19 Un visi tie laudis meklēja Viņu aizskart, jo spēks izgāja no Viņa un Viņš visus dziedināja. 20 Un Savas acis uz Saviem mācekļiem pacēlis, Viņš sacīja: "Svētīgi esat jūs nabagi, jo jums pieder Dieva valstība. 21 Svētīgi esat, kas tagad izsalkuši, jo jūs tapsiet paēdināti. Svētīgi esat, kas tagad raudāt, jo jūs smiesies. 22 Svētīgi esat, kad cilvēki jūs ienīd, un kad tie jūs izslēgs un lamās un jūsu vārdu kā ļaunu atmetis Tā Cilvēka Dēla dēļ. 23 Priecājaties tanī dienā un dejiet, jo redzi jūsu alga ir liela debesis; jo tāpat viņu tevi darījuši tiem praviešiem. 24 Bet ak vai jums, bagātiem, jo jums jau sava alga! 25 Ak vai jums, kas esat piebarojušies, jo jūs izsalksiet! Ak vai jums, kas tagad smejeties, jo jūs noskumsities un raudāsiet! 26 Ak vai jums, kad visi cilvēki labu par jums runā, jo tāpat viņu tevi darījuši tiem viltīgiem praviešiem. 27 Bet Es saku jums, kas to dzirdiet: milējiet savus ienaidniekus; dariet labu tiem, kas jūs ienīd. 28 Svētījiet tos, kas jūs nolād; lūdziet par tiem, kas jūs apkaitina. 29 Tam, kas tev vaigā sit vienā pusē, tam sniedz arī otru; un tam, kas tavu mēteliņem, tam arī neliedz svārkus. 30 Bet dod ikkatram, kas tevi lūdz; un neatprasi no tā, kas nēm, kas tev pieder. 31 Un itin kā gribat, lai citi lauds jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem. 32 Un kad milējāt tos, kas jūs mīl, kāda pateicība jums nākas? Jo grēcinieki arīdzan mīl tos, kas viņus mīl. 33 Un kad labu dariet tiem, kas jums labu dara, kāda pateicība jums nākas? Jo grēcinieki to dara tāpat. 34 Un kad aizdodat tiem, no kā cerējat atdabūt, kāda pateicība jums nākas? Jo arī grēcinieki grēciniekim aizdod, lai to pašu atdabū. 35 Bet milējiet savus ienaidniekus un dariet labu un aizdodiet, nekā atkal par to negaididami, un tad jūsu alga būs liela, un jūs būsiet Tā Visuaugstākā bērni; jo Viņš ir laipnīgs pret nepateicīgiem un ļauniem. 36 Tāpēc esiet zēlīgi, kā arī jūsu Tēvs ir zēlīgs. 37 Netiesājiet, tad jūs netapsiet tiesītā; nepazudinājiet, tad jūs netapsiet pazudinātā; piedodiet, tad jums taps piedots. 38 Dodiet, tad jums taps dots: pilns, saspaidīts, sakratīts un pār pārim ejams mērs jums taps iedots jūsu klēpī; jo ar to mēru, ar ko jūs mērojet, jums taps atmēroti." 39 Viņš tiem arī sacīja vienu līdzību: "Vai akls aklam ceļu var rādit? Vai tie abi nekrītis bedrē? 40 Māceklis nav augstāks par savu mācītāju: kad māceklis ir kā viņa mācītājs, tad viņš ir pilnīgs. 41 Bet ko tu redzi skabargu sava brāla acī, bet balķi savā pašā acī tu nenomani?" 42

Jeb, kā tu vari sacīt uz savu brāli: laid brāli, es to skabargu no tavas acs gribu izvilk, un to balķi savā pašā acī tu neredzi? Tu liekuli, velc papriekš to balķi no savas acs, un tad pielūko, ka tu to skabargu no savu brāja acs vari izvilk. 43 Jo tas nav labs koks, kas nes nelāga augļus, nedz nelāga koks, kas nes labus augļus. 44 Ikkatrīs koks top pazīts pie saviem augļiem. Jo no ērkšķiem nevar lasīt viņēs, nedz vīnogas no dadžiem. 45 Labs cilvēks no savas labas sirds mantas izdod labu, un ļauns cilvēks no savas ļaunas sirds mantas izdod launu. Jo no sirds pilnības mute runā. 46 Bet ko jūs Mani saucat: Kungs, Dievs! un nedarāt, ko Es saku? 47 Ikvieni, kas pie Manis nāk un Manus vārdus dzird un dara, - Es jums rādišu, kam viņš līdzināms. 48 Tas ir līdzināms cilvēkam, kas ēku taisīdams dziļi raka un pamatu lika uz klints. Kad nu plūdi gadījās, tad tā straume lauzās uz to ēku, bet viņu nespēja kustināt, jo tā bija uzlikta uz klints. 49 Bet kas dzird un nedara, tas ir līdzināms cilvēkam, kas ēku uztaisīja uz zemes bez pamata; un tā straume lauzās un tā ēka tūdal sagrava, un šīs ēkas gāšanās bija liela."

7 Kad nu Viņš tiem laudīm dzirdot visus Savus vārdus bija pabeidzis, tad Viņš iegāja Kapernaūmā. 2 Bet viena virsnieka kalps, ko tas turēja mīlu, gulēja slims uz miršanu. 3 Bet kad tas par Jēzu dzirdēja, tad tas nosūtīja pie Viņa Jūdu vecajus, un Viņu lūdza, lai nāktu, viņa kalpam palīdzēt. 4 Un pie Jēzus nogājuši, tie Viņu mīlu lūdza sacīdam: "Viņš ir vērts, ka Tu viņu paklausī." 5 Jo viņš mīlo mūsu tautu un mums ir uztaisījis šo baznīcu. 6 Un Jēzus gāja tiem līdz; bet kad Viņš vairs nebija tālu no tā nama, tad tas virsnieks draugus pie Viņa sūtīja, Tam sacīdams: "Kungs, nepūlējies, jo es neesmu cienīgs, ka Tu nāci apakš mana jumta. 7 Tāpēc arī pats sevi neesmu turējis cienīgu pie Tevis nākt; bet saki tik vienu vārdu, tad mans kalps taps vesels. 8 Jo arī es esmu cilvēks, apakš valdīšanas stāvēdams, un apakš manis ir karavīri, un es saku šim: ej, tad viņš iet; un oram: nāc, tad viņš nāk; un savam kalpam: dari to, tad viņš dara." 9 Bet Jēzus to dzirdējis, par viņu brinījās un atgriezdamies sacīja uz tiem laudīm, kas Viņam gāja pakal: "Es jums saku: tādu ticību ne pat iekš Israēla neesmu atradis." 10 Un tie, kas bija sūtīti, atgriezušies uz māju atrada to vājo kalpu veselu. 11 Un pēc tam notikās, ka Viņš gāja uz vienu pilsētu ar vārdu Nāine, un daudz no Viņa mācekļiem gāja līdz un daudz ļaužu. 12 Bet kad Viņš tuvu pie pilsētas vārtiem bija nācis, lūk, tad iznesa vienu mironi, kas bija savas mātes vienīgais dēls, un tā bija atraitne, un liels pulks pilsētnieku tai gāja līdz. 13 Un to redzējīs Tas Kungs par to iežēlojās un uz to sacīja: "Neraudi!" 14 Un piegājis aizskāra zārku, un tie nesēji apstājās, un Viņš sacīja: "Jaunekli, Es tev saku, celies augšām." 15 Un tas mironis cēlās sedus un iesāka runāt, un Viņš to atdeva viņa mātei. 16 Un bailība uzgāja visiem, un tie teica Dievu sacīdam: "Liels pravietis mūsu starpā ir cēlies, un Dievs Savus laudis uzlūkojis." 17 Un šī slava no Viņa izpaudās pa visu Jūdu zemi un visapkārt. 18 Un Jānim viņa mācekļi pasludināja par visām šīm lietām. 19 Un Jānis ataicināja divus no saviem mācekļiem un tos sūtīja pie Jēzus sacīdam: "Vai Tu esi Tas, kam būs nākt, jeb vai mums būs citu gaidīt?" 20 Bet tie vīri pie Viņa nogājuši sacīja: "Jānis, tas Kristītājs, mūs pie Tevis sūtījis sacīdam: vai Tu esi Tas, kam būs nākt, jeb vai mums būs citu gaidīt?" 21 Bet tanī pašā stundā Viņš daudz darīja

veselus no sērgām un sāpēm un ļaukiem gariem, un daudz akliem Viņš dāvināja gaismu. **22** Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: “Ejat un atsakāt Jānim, ko esat redzējuši un dzirdējuši, ka akli redz, tizli iet, spītālīgi top šķisti, kurli dzird, miroņi top uzmanītāti, nabagiem priekā vārds top sludināts; **23** Un svētīgs ir, kas pie Manis neapgrēcinājās.” **24** Un Jāna vēstnešiem aizejot, Viņš iesāka runāt uz tiem ļaudim par Jāni: “Ko esat izgājuši tuksnesi skatīties? Vai niedri, ko vējš ūba? **25** Jeb ko esat izgājuši redzē? Vai cilvēku, mīkstās drēbēs apgērbtu? Redzi, tie, kas dārgās drānās un kāribā dzīvo, ir kēniņu namos. **26** Jeb ko esat izgājuši redzē? Vai pravieti? Tiešām, Es jums saku, tas ari augstāks nekā pravietis. **27** Šis ir, par ko rakstīts: redzi, Es sūtu Savu enģēli Tavā priekšā, kas Tavu ceļu sataisīs Tavā priekšā. **28** Jo Es jums saku: no vīsim, kas dzimuši no sievām, neviens pravietis nav lielāks pār Jāni, to Kristītāju; bet tas mazākais Dieva valstībā ir lielāks pār viņu.” **29** Un visi ļaudis, kas Viņu dzirdēja, un tie muitnieki apliecināja, ka Dievs taisns, likdamies kristīties ar Jāņa kristību. **30** Bet tie farizeji un bauslības mācītāji Dieva padomu par sev pašiem ir iznīcinājuši, nelikdamies no viņa kristīties. **31** Bet Tas Kungs sacīja: “Kam šās cilts ļaudis līdzināšu, un kam tie ir līdzinājami? **32** Tie ir līdzinājami bērniem, kas sēž uz tīrgus, un viens otram uzsauc un saka: mēs jums esam stabulējuši, un jūs neesat dejojuši; mēs jums dziedājuši raudu dziesmas, un jūs neesat raudājuši. **33** Jo Jānis tas Kristītājs, ir nācis, nedz maizi ēzdams nedz viņu dzerdams, un jūs sakāt: viņam ir velns. **34** Tas Cilvēka Dēls ir nācis, ed un dzer, un jūs sakāt: redzi, šis cilvēks ir rīejis un viņa dzērājis, muitnieku un grēcinieku draugs. **35** Un gudrība top taisnota no vīsim saviem bērniem.” **36** Bet kāds no farizejiem Viņu lūdza, ka Viņš pie tā ēstu, un Viņš tā farizeja namā iegājis apsēdās. **37** Un redzi, tani pilsētā viena sieva, kas bija grēciniece, dzirdējusi, ka Viņš tā farizeja namā pie galda sēzot, atnesa akmens trauciņu ar dārgām zālēm, **38** Un stāvēja aiz Viņa pie Viņa kājām, raudāja un iesāka slapiņāt Viņa kājas ar savām asarām, un ar saviem galvas matiem nožāvēja un skūpstīja Viņa kājas un tās svaidīja ar tām zālēm. **39** Bet tas farizejs, kas Viņu bija aicinājis, to redzēdams sacīja pats pie sevis: “Kad Šis būtu pravietis, tad Viņš zinātu, kas šī tāda sieva, kas Viņu aizskar, jo tā ir grēciniece.” **40** Un Jēzus atbildēdams uz to sacīja: “Sīmanī, Man tev kas jāsaka;” viņš atbildēja: “Mācītāji, saki.” **41** Jēzus sacīja: “Vienam naudas aizdevējam bija divi parādnieki; viens tam bija parādī piecīmīt grašus, un otrs piecdesmit. **42** Kad nu tie nespēja atlīdzīt, tad viņš abiem diviem atlaida. Kurš tad no tiem, saki jel, to vairāk milēs?” **43** Bet Sīmanis atbildēdams sacīja: “Man šķiet tas, kam viņš vairāk atlaidis.” Bet Viņš uz to sacīja: “Tu pareizi esi spriedis.” **44** Un griezies pie tās sievas Viņš uz Sīmanī sacīja: “Vai tu šo sievu redzi? Es esmu nācis tavā namā, tu Man ūdeni neesi devis priekš Manām kājām, bet šī ar savām asarām Manas kājas slapiņājusi un ar saviem galvas matiem nožāvējusi. **45** Tu Mani neesi skūpstījis, bet šī, kamēr tā ir iekšā nākusi, nav mitējusies Manas kājas skūpstī. **46** Ar eļļu tu neesi svaidījis Manu galvu, bet šī ar zālēm ir svaidījusi Manas kājas. **47** Tādēļ Es tev saku: viņas grēki, kuru bija daudz, ir piedotti, jo tā daudz ir milējusi; bet kam maz top piedots, tas mil maz.” **48** Un Viņš uz to

sacīja: “Tev tavi grēki piedoti.” **49** Un tie, kas lidz pie galda dzidēja, iesāka pie sev pašiem sacīt: “Kas Tas tāds, kas arī grēkus piedod?” **50** Bet Viņš uz to sievu sacīja: “Tava ticība tev palīdzējusi. Ej ar mieru.”

8 Un pēc tam notikās, ka Viņš staigāja pa pilsētām un miestiem, mācidams un sludinādams par Dieva valstību, un tie divpadsmit bija pie Viņa, **2** Un kādas sievas, kas bija dziedinātas no ļaukiem gariem un vājībām, Marija, saucama Madaļa, no kuras septiņi velnī bija izgājuši, **3** Un Joanna, Hērodus nama uzrauga, Kūzas, sieva, un Zuzanna un daudz citas sievas, kas no sāva padoma Viņam kalpoja. **4** Bet kad daudz ļaudis bija sanākuši un no visām pilsētām pie Viņa gāja, tad Viņš sacīja caur līdzību: **5** “Sējējs izgāja, savu sēklu sēt; un sējot cīta krita celmalā un tapa samita, un tie putni apakš debess to apēda. **6** Un cīta krita uz akmeni, un uzdigusi tā sakalta, tāpēc ka tai nebija slapjuma. **7** Un cīta krita starp ērkšķiem, un tie ērkšķi uzauga līdz un to apmāca. **8** Un cīta krita uz labu zemi, tā uzdiķa un nesa simtārtīgus augļus.” To sacījis Viņš sauca: “Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird.” **9** Bet Viņa mācekļi Viņam vaicāja, kas šī līdzība esot? **10** Bet Viņš sacīja: “Jums ir dots zināt Dieva valstības noslēpumus, bet tiem citiem caur līdzību, ka tie redzēdami neredz un dzirdēdami nesaprobt. **11** Bet šī ir tā līdzība: tā sēkla ir Dieva vārds. **12** Bet kas celmalā, ir tie, kas to dzird; pēc velns nāk un nēm to vārdu no viņu sirdim, lai netic un netop svēti. **13** Bet kas uz akmens, ir tie: kad tie to vārdu dzird, tad tie to uzņem ar prieku, bet tiem nav saknes; mazu brīdi tie tīc un kārdināšanas laikā tie atkāpjās. **14** Bet kas starp ērkšķiem krita, ir tie, kas to dzird, bet tomēr noiet un dodas uz zūdišanos un bagātību un pasaules kāribu, un noslāpst un nenes nekādus augļus. **15** Bet kas labā zemē, ir tie, kas to vārdu dzird un to patur labā un godīgā sirdi, augļus nesdamai iekš paciešanas. **16** Un sveci iedēzinājis, neviens to neapklāj ar trauku nedz to liek apakš galda, bet to liek uz lukturi, lai tie, kas nāk iekšā, to gaišumu redz. **17** Jo nekas nav paslēpts, kas netaps redzams, nedz apslēpts, kas netaps zināms un nenāks gaismā. **18** Tāpēc pielūkojet, kā jūs dzirdat! Jo kam ir, tam taps dots, un kam nav, no tā arī tas taps atņemts, ko tura par savu.” **19** Bet Viņa māte un brāļi atrāca pie Viņa, un nevarēja Viņam klāt tikt to ļaužu dēļ. **20** Un Viņam ziņu deva un sacīja: “Tava māte un Tavi brāļi stāv ārā un grib Tevi redzēt.” **21** Bet Viņš atbildēdams uz tiem sacīja: “Mana māte un Mani brāļi ir šie, kas Dieva vārdu dzird un dara.” **22** Un notikās kādā dienā, ka Viņš ar Sāviem mācekļiem kāpa laivā, un uz tiem sacīja: “Ejam pāri uz otru ezera malu,” un tie stūma no malas. **23** Un kad tie gāja ar laivu, tad Viņš aizmiga; un viesulis cēlās ezerā, un tie tapa apkātī ar vilniem un bija lielās bēdās. **24** Un pie Viņa piegājuši, tie Viņu modināja sacīdami: “Kungs, Dievs, mēs grimstam!” Bet Viņš pacēlās un apdraudēja vēju un ūdens vilņus. Un tie nostājās un palika it rāmi. **25** Bet Viņš uz tiem sacīja: “Kur ir jūsu ticība?” Bet tie bīdamies brīnījās savā starpā sacīdami: “Kas Tas tāds, ka Viņš arī vējim un ūdeņiem pavēl, un tie Viņam paklausī.” **26** Un tie cēlās pāri uz to Gadariešu tiesu, kas ir Galilejai preti. **27** Un Viņam pie malas izejot viens virs no tās pilsētas sastapa, kas jau ilgi bija velnu apsēsts, un neapvilka drēbes, un nestāvēja mājā, bet kapos. **28** Šis, Jēzu redzēdams, brēca

un krita zemē Viņa priekšā un sacīja ar stipru balsi: "Kas man ar Tevi, Jēzu, Tu Dieva Tā Visuaugstākā Dēls? Es Tevi lūdzu, nemoki mani!" **29** Jo Viņš tam nešķīstam garam pavēlēja, atstātīs no tā cilvēka, jo tas viņu jau ilgu laiku bija plosījis, un viņš ar kēdēm un saitēm tapa saistīts un tapa apsargāts, bet tās saites saraustījis, viņš no velna tapa dzits uz tuksnesi. **30** Un Jēzus tam jautāja sacīdams: "Kā tev vārds?" Un viņš sacīja: "Leģions," jo daudz velni iekš tā bija iegājuši **31** Un tie Viņam lūdza, lai tiem nepavēlētu bezdibeni nokāpt. (*Abyssos g12*) **32** Bet tur bija liels cūku pulks ganos uz kalna, un tie Viņu lūdza, ka Viņš tiem atlātu iejet tais cūkās. Un Viņš tiem atlāva. **33** Un tie velni no tā cilvēka atstājušies iegāja tais cūkās, un tas pulks no kraujas nogāzās ezerā un noslika. **34** Bet tie gani redzējuši, kas notika, aizbēga, un nogājuši to pasludināja pilsētā un ciemos. **35** Bet tie izgāja, to notikumu redzēt, un nāca pie Jēzus un atrada to cilvēku, no kā tie velni bija atstājušies, apgērbtu un prātīgu pie Jēzus kājām sēzām, un tie bijās. **36** Un arī tie, kas to bija redzējuši, pasludināja viņiem, kā tas velna apsētais tapis pestīts. **37** Un viss tas lažu pulks no tās Gadariešu tiesas Viņu lūdza, ka no tiem aizietu, jo tie no lielām bailēm bija pārņemti, un Viņš kāpa laivā un griezās atpakaļ. **38** Bet tas viirs, no kā tie velni bija atstājušies, Viņu loti lūdza, ka pie Viņa varētu palikt, bet Jēzus to atlaida sacīdams: **39** "Griezies atpakaļ uz savām mājām un izteic, kādas lielas lietas Dievs tev ir darijis;" un tas nogāja pa visu to pilsētu, pasludinādams, kādas lielas lietas Jēzus tam bija darijis. **40** Un notikās, kad Jēzus atpakaļ nāca, tad tie ļaudis Viņu uzņēma, jo tur bija daudz, kas uz Viņu gaidīja. **41** Un redzi, tur nāca viens viirs, Jaīrus vārdā, un tas bija baznīcas priekšnieks, un tas Jēzum pie kājām krizdams lūdza, ka nāktu viņa namā. **42** Jo tam bija viena vienīga meita ap divpadsmi gadiem, un tā bija nomirusi. Un Viņam ejot tie ļaudis spiedās virsū. **43** Un viena sieva, pie divpadsmi gadiem asins sērgā sirgusi, kas visu savu padomu bija izdevusi ārstiem un nevarējusi tapt dziedināta no neviena, **44** Piegājusi no aizmugures aizskāra Viņa drēbes vili, un tūdaļ viņas asins skriešana nostājās. **45** Un Jēzus sacīja: "Kas Mani aizskāris?" Un kad visi liezdās, tad Pēteris un tie, kas pie Viņa bija, sacīja: "Kungs, tie ļaudis Tev laužas virosū un Tevi spiež, un Tu sakī: kas Mani aizskāris?" **46** Bet Jēzus sacīja: "Mani kāds ir aizskāris; jo Es esmu manījis, ka spēks no Manis izgājis." **47** Bet tā sieva, redzēdama, ka to nevarēja slēpt, nāca drebēdama un metās ceļos priekš Viņa un Viņam izteica priekš visiem ļaudim, kādas vainas dēļ tā Viņu bija aizskārusi, un ka tā tūdaļ bija palikusi vesela. **48** Bet Viņš uz to sacīja: "Turi drošu prātu, Mana meita, tava ticība tev palidzējusi; ej ar mieru!" **49** Un Viņam vēl tā runājot, viens no tā baznīcas priekšnieka saimes nāca, uz šo sacīdams: "Tava meita ir nomirusi, neapgrūtini to Mācītāju." **50** Bet Jēzus to dzirdējis tam atbildēja sacīdams: "Nebisties, tici tikai, un viņa taps glābta." **51** Un namā iegājis, Viņš nevienu nelaida iekšā, kā vien Pēteri un Jēkabu un Jāni un tās meitas tēvu un māti. **52** Bet visi raudāja un to nožēloja; bet Viņš sacīja: "Neraudiet, tā nav mirusi, bet tikai guļ." **53** Un tie Viņu apsmēja, zinādami, ka tā bija nomirusi. **54** Bet visus izdzinīs, Viņš satvēra viņas roku, sauca un sacīja: "Meitiņa, celies augšām." **55** Un viņas dvēsele atgriezās, un tā tūdaļ uzcelās; un Viņš pavēlēja,

tai dot ēst. **56** Un viņas vecāki iztrūcinājās. Bet Viņš tiem pavēlēja, nevienam to nesacīt, kas bija noticis.

9 Un Savus divpadsmiit mācekļus sasaucis, Viņš tiem deva varu un spēku pār visiem velniem, un sērgas dziedināt. **2** Un Viņš tos sūtīja, Dieva valstību sludināt un vājus darīt veselus: **3** Un Viņš uz tiem sacīja: "Neņemat neko līdz uz ceļu, nedz zizli, nedz kulīti, nedz maizi, nedz naudu, un lai nevienam no jums nav divi svārki. **4** Un kurā mājā jūs ieiesiet, tur paliekat, un no turienes ejat tālāk. **5** Un kas jūs neuznēms, - tad iziedami no tās pilsētas nokratāt arī pišļus no savām kājām par liecību pret tiem." **6** Bet tie izgājuši pārstaigāja visus tos miestus visur to priecas vārdū sludinādami un dziedinādami. **7** Bet Hērodus, kas to ceturo zemes tiesu valdīja, dzirdēja visas lietas, kas caur Viņu notika, un nezināja, ko domāt, tāpēc ka citi runāja, ka Jānis no miroņiem esot augšām cēlies; **8** Bet citi, ka Elīja esot parādījies; bet citi, ka viens no tiem pirmajiem praviešiem esot augšām cēlies. **9** Un Hērodus sacīja: "Es Jānim galvu esmu nocīrtis, bet kas šīs tāds, par ko es tādas lietas dzirdzu?" Un tas meklēja, Viņu redzēt. **10** Un tie apstuļi atgrieušies Viņam teica, kādas lietas tie bija darijuši; un Viņš tos nēma līdz un aizgāja savrup uz kādu tukšu vietu pie vienas pilsētas, vārdā Betsaida. **11** Bet tie ļaudis, to nomanīdami, gāja Viņam pakal, un Viņš tos pieņēmis runāja ar tiem par Dieva valstību; un kam dziedināšanas vajadzēja, tos Viņš darīja veselus. **12** Bet vakars jau metās, un tie divpadsmiit piegājuši uz Viņu sacīja: "Atlaidi tos ļaudis, ka tie nogājuši tais apkārtējos miestos un ciemos mājas vietu dabū un maizi atrod; jo mēs šeit esam tukšā vietā." **13** Bet Viņš uz tiem sacīja: "Dodiet jūs viņiem ēst." Bet tie sacīja: "Mums vairāk nav kā piecas maizes un divas zivis vien, ja mēs citur nogājuši barību nepirkīsim priekš visiem šiem laudim." **14** Jo tur bija kādi piektūkstoš viri. Bet Viņš uz Saviem mācekļiem sacīja: "Liekat viņiem apsēsties pa kārtām, pa piecdesmitiem." **15** Un tie tā darija un lika visiem apsēsties. **16** Bet, tās piecas maizes un tās divas zivis nēmis, Viņš skatījās uz debesi, tās svētīja un pārlauza, un deva tiem mācekļiem, lai tiem ļaudim cel priekšā. **17** Un tie visi ēda un paēda; un salasīja tās druskas, kas tiem bija atlikušas, divpadsmiit kurvus. **18** Un notikās, kad Viņš viens pats Dievu lūdza, tad tie mācekļi pie Viņa piegāja; un Viņš tiem vaicāja sacīdams: "Ko tie laudis saka, Mani esam?" **19** Bet tie atbildēdamis sacīja: "Jānis, tas Kristītājs; un citi, ka viens no tiem veciem praviešiem esot augšām cēlies." **20** Bet Viņš uz tiem sacīja: "Bet jūs, ko jūs sakāt, Mani esam?" Bet Pēteris atbildēdamis sacīja: "Tu esi Tas Dieva Kristus." **21** Bet viņš tiem stipri aizliedza, lai nevienam nesaka, **22** Sacīdams: "Tam Cilvēka Dēlam būs daudz ciest un tapt atmestam no tiem vecajiem un augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un tapt nokautam un trešā dienā uzmodinātam." **23** Un Viņš uz visiem sacīja: "Ja kas grib nākt Man pakal, tas lai aizliedz sevi pašu un uzņem savu krustu ikdienu un staigā Man pakal." **24** Jo kas savu dzīvību grib izglābt, tam tā zudīs; un kam sava dzīvība Manis dēļ zūd, tas to izglābs. **25** Jo ko tas cilvēkam līdz, ka viņš samanto visu pasauli, bet pats pazūd jeb iet bojā? **26** Jo kas Manis un Manu vārdu dēļ kaunas, tā paša dēļ Tas Cilvēka Dēls kaunēsies, kad Viņš nāks Savā un Sava Tēva un to svēto enģēļu godībā. **27** Bet Es jums tiešām

saku: ir kādi no tiem, kas še stāv, kas nāvi nebaudis, kamēr Dieva valstību redzēs.” **28** Un notikās kādas astoņas dienas pēc šiem vārdiem, tad Viņš nēma līdz Pēteri un Jāni un Jēkabu, un uzķāpa uz to kalnu, Dievu lūgt. **29** Un Viņam lūdzot, Viņa vaigs palika citāds un Viņa drēbes spoži baltas kā zibens. **30** Un redzi, divi viri ar Viņu runāja, tie bija Mozus un Elija. **31** Tie parādījās iekš godības un runāja par Viņu galu, ko Viņam bija piepildit Jeruzālemē. **32** Bet Pēteris un viņa biedri bija miega pilni, bet uzmodušies tie redzēja Viņa spožumu un tos divus vīrus pie Viņa stāvam. **33** Un notikās, kad tie no Viņa šķīrās, tad Pēteris sacīja uz Jēzu: “Kungs, šeit mums labi, lai taisām trīs būdas, vienu Tev, vienu Mozum un vienu Elijam;” - un viņš nezināja, ko viņš runāja. **34** Un tam šo runājot, padebesis nāca un viņus apēnoja, bet tie bijās, kad tas padebesis viņus aplājā. **35** Un balss nāca no tā padēbeša sacīdama: “Šis ir Mans milzais Dēls, To jums būs klausīt.” **36** Un kad tā balss atskanēja, tad Jēzus atradās viens pats. Un tie cieta klusu un nesacīja nevienam tanis dienās nekā no tā, ko bija redzējuši. **37** Un notikās otrā dienā, kad tie no kalna nāca zemē, tad Viņu sastapa daudz ļaužu. **38** Un redzi, viens vīrs no tiem ļaudīm brēca sacīdams: “Mācītāj, es Tev lūdzu, skaties uz manu dēlu, jo tas ir mans vienpiedzīmušais, **39** Un redzi, viens gars to grābj, un tas piepēši brēc, un viņš to plosa līdz putām un tikai grūti no tā šķīrā, to novārdzinādams. **40** Un es Taviem mācekļiem esmu lūdzis, ka tie to izdzītu, bet tie nespēja.” **41** Un Jēzus atbildēdams sacīja: “Ak tu neticīgā un netiklā cilts, cik ilgi Es pie jums būšu un jūs panesišu? Atved savu dēlu šurp.” **42** Un tam atrākot velns to plosīja un raustīja: bet Jēzus to nešķisto garu apdraudēja un darija to bērnu veselu un atdeva viņa tēvam. **43** Bet visi iztrūcinājās par to augsto Dieva godību. Un kad visi brīnījās par visu, ko Jēzus bija darijis, tad Viņš sacīja uz Saviem mācekļiem: **44** Liekat jūs šos vārdus savās ausīs, jo Tas Cilvēka Dēls taps nodots cilvēku rokās. **45** Bet tie šo vārdu nesaprata, un tas tiem bija apslēpts, ka tie to nesamanīja, un tie bijās Viņu vaicāt par šo vārdu. **46** Un viņu starpā tādas domas cēlās, kurš no viņiem esot tas lielākais. **47** Bet Jēzus viņu sirds domas redzēdams, nēma vienu bērnu un to nostādīja Savā priekšā, **48** Un uz tiem sacīja: “Ja kas šo bērnu uzņem Manā Vārdā, tas Mani uzņem; un ja kas Mani uzņem, tas uzņem To, kas Mani sūtījis. Jo kurš jūsu starpā ir tas mazākais, tas būs liels.” **49** Bet Jānis atbildēdams sacīja: “Kungs, mēs vienu redzējām Tavā Vārdā velnus izdzēnam, un tam esam lieguši, jo tas neiet ar mums Tev pakal.” **50** Un Jēzus uz to sacīja: “Neliedziet, jo kas nav pret mums, tas ir ar mums.” **51** Un notikās, kad Viņa paaugstināšanas laiks bija klāt, tad Viņš Savu vaigu grieza, iet uz Jeruzālemi **52** Un Viņš nosūtīja vēstnešus Savā priekšā un tie gāja un nāca uz vienu Samarijas miestu, sataisīt mājas vietu priekš Viņa. **53** Un tie Viņu neuzņēma, jo Viņš bija apņēmies, iet uz Jeruzālemi. **54** Un Viņa mācekļi, Jēkabs un Jānis, to redzēdamī sacīja: “Kungs, vai Tu gribi, tad mēs sacīsim, lai uguns krit no debess un tos sadedzina, itin kā arī Elija darijis?” **55** Bet Viņš atgriezdamiies tos aprāja un sacīja: “Vai jūs nezināt, kādam garam jūs piederat? **56** Jo Tas Cilvēka Dēls nav nācis, cilvēku dvēseles nomaitāt, bet pestīt.” Un tie gāja uz citu miestu. **57** Un notikās tiem noejet, viens uz ceļa uz viņu sacīja: “Kungs, es Tev iešu

pakaļ, kurp Tu iesi. **58** Un Jēzus uz to sacīja: “Lapsām ir alas un putniem apakš debess ligzdas, bet Tam Cilvēka Dēlam nav, kur Tas Savu galvu lai noliekt.” **59** Un Viņš uz citu sacīja: “Nāc Man pakal!” Bet tas sacīja: “Kungs, atlauj man papriekš noiet, savu tēvu aprakt.” **60** Bet Jēzus uz to sacīja: “Lai mironi aprok savus mironus, bet tu ej un pasludini Dieva valstību.” **61** Un cits sacīja: “Kungs, es Tev iešu pakaļ, bet atlauj man papriekš no tiem atvadīties, kas ir manā namā.” **62** Bet Jēzus uz to sacīja: “Neviens neder Dieva valstībā, kas savu roku pieliek pie arkla un skatās atpakaļ.”

10 Un pēc tam Tas Kungs vēl septiņdesmit citus iecēla un tos sūtīja pa diviem savā priekšā uz ikkatra pilssētu un vietu, kur Viņš gribēja iet. **2** Un Viņš uz tiem sacīja: “Plaujamā ir daudz, bet strādnieku maz; tāpēc lūdziet tā plaujamā Kungu, lai Tas strādniekus sūta Savā plaujamā. **3** Ejiet! Lūk, Es jūs sūtu kā jērus vilku starpā. **4** Nenesiet maku, nedz kuliti, nedz kurpes, un nesveicinājiet nevienu uz ceļa. **5** Un kurā namā jūs ieiesiet, sakāt papriekš: miers lai ir ar šo namu. **6** Un ja tur būs kāds miera bērns, tad jūsu miers uz tā dusēs; bet ja ne, tad tas pie jums atgriezīsies. **7** Tanī pašā namā paliekat, un ēdat un dzerat, kas tiem pie rokas, jo strādniekam sava alga pienākas; neejat no viena nama uz otru. **8** Un kurā pilsētā jūs ieiesiet, un tie jūs uzņem, tur ēdat, ko jums cel priekšā. **9** Un dariet tur veselus tos vājos un sakāt uz tiem: Dieva valstība tuvu pie jums ir nākusi. **10** Bet kurā pilsētā jūs ieejat, un tie jūs neuzņem, tad izgājuši uz viņu ielām sakiet: **11** Ari tos pišķus, kas mums no šīs pilsētas pielīp, mēs nokratām uz jums; tomēr to ziniet, ka Dieva valstība tuvu ir nākusi. **12** Bet Es jums saku, ka Sodomas ļaudim viņā dienā vieglāki būs, nekā tādai pilsētai. **13** Vai tev, Horacīn! vai tev, Betsaida! jo kad iekš Tirus un Sidonas tie brīnumi būtu notikuši, kas pie jums notikuši, tad tie jau sen no grēkiem būtu atgriezušies maisos un pelnos. **14** Tomēr Tirum un Sidonai vieglāki būs tiesas dienā nekā jums. **15** Un tu, Kapernaūma, kas līdz debesim esi paaugstināta, tu līdz ellei tarsi nogruusta. (**Hades g86**) **16** Kas jūs dzird, tas Mani dzird, un kas jūs nicina, tas Mani nicina; bet kas Mani nicina, tas nicina To, kas Mani sūtījis.” **17** Un tie septiņdesmit pārnāca ar prieku sacīdami: “Kungs, ari tie velni mums padodas Tavā Vārdā.” **18** Un Viņš uz tiem sacīja: “Es sātanu redzēju itin kā zibenī no debess krītam. **19** Redzi, Es jums esmu devis spēku, staigāt uz čūskām un skorpioniem, un pār visu ienaidnieku varu, un nekas jums nekaitēs. **20** Tomēr nepriecājaties par to, ka tie gari jums padodas, bet priecājaties, kā jūsu vārdi ir rakstīti debesīs.” **21** Un tanī stundā Jēzus priecājās garā un sacīja: “Es Tev pateicos, Tēvs, debess un zemes Kungs, ka Tu šās lietas esi paslēpis gudriem un prātīgiem, un no tām ziņu devis bērniņiem. Tiešām, Tēvs, jo tā tas ir bijis Tavs labais prāts. **22** Visas lietas Man ir nodotas no Mana Tēva. Un neviens neatzīst, kas ir Tas Dēls, kā vien Tas Tēvs, un kas ir Tas Tēvs, kā vien Tas Dēls, un kam Tas Dēls to grib darīt zināmu.” **23** Un Viņš griezies pie tiem mācekļiem sacīja sevišķi: “Svētīgas ir tās acis, kas redz, ko jūs redzat. **24** Jo Es jums saku: daudz pravieši un kēniņi gribēja redzēt, ko jūs redzat, un nav redzējuši, un dzirdēt, ko jūs dzirdat, un nav dzirdējuši.” **25** Un redzi, viens rakstu mācītājs cēlās, Viņu kārdinādams, un sacīja: “Mācītāj, ko man būs darīt, ka es iemantoju mūžīgu dzivošanu?” (**aiānios**

g166) 26 Bet Viņš uz to sacīja: "Kā stāv bauslībā rakstīts? Kā tu laisi?" **27** Un tas atbildēja un sacīja: "Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles un no visa sava spēka un no visa sava prāta, un savu tuvāku kā sevi pašu." **28** Tad Viņš tam sacīja: "Tu pareizi esi atbildējis; ej, dari to, tad tu dzīvosi." **29** Bet tas gribēdams pats taisnoties sacīja uz Jēzū: "Kas tad ir mans tuvākais?" **30** Tad Jēzus atbildēja un sacīja: "Viens cilvēks gāja no Jeruzālemes uz Jēriku un krita slepkavu rokās, tie tam noplēsa drēbes, un to sasituši, aizgāja un to pameta pusmiruši. **31** Bet no nejauši viens priesteris staigāja pa to pašu ceļu; kad tas to redzēja, tad viņš aizgāja garām. **32** Tāpat arī viens levits; tas pie tās vietas nācis to redzēja un aizgāja garām. **33** Bet viens Samarietis, savu ceļu iedams, nāca pie viņa, un viņu redzot sirds tam ieželojās, **34** Un piegājis sasēja viņa vātis, tanis eļļu un vīnu ieliedams; pēc viņš to cēla uz savu lopu un to noveda mājas vietā un to apkopa. **35** Un otrā dienā aiziedams viņš izvilkā divus sudrabu grašus un deva tos tam saimniekam un uz to sacīja: "Kopi šo, un ja tu vēl ko izdosī, atpakaļ nākdams es tev to atdošu." **36** Kurš no šiem trim tev šķiet tas tuvākais bijis tam, kas bija kritis slepkavu rokās?" **37** Bet tas sacīja: "Tas, kas žēlastību pie viņa darijis." Tad Jēzus uz to sacīja: "Tad ej nu un dari tu tāpat arīdzan." **38** Un notikās, Viņam Savu ceļu staigājot, Viņš nāca vienā pilsētinā; un viena sieva, Marta vārdā, Viņu uzņēma savā namā. **39** Un tai bija māsa, vārdā Marija; tā nosēdās pie Jēzus kājām un klausījās Viņa vārdus. **40** Bet Marta daudz nodarbojās kalpodama un piegāja sacīdama: "Kungs, vai Tev nekas par to, ka mana māsa mani ir atstājusi vienu pašu kalpojam? Saki jel viņai, lai tā man palidz". **41** Bet Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Marta, Marta, tu gan daudz rūpējies un pūlējies; **42** Bet vienas lietas vajag; Marija to labo daļu sev ir izredzējusi, tā no tās netaps atņemta."

11 Un notikās, kad Viņš kādā vietā Dievu lūdz, un kad bija pabeidzis, tad viens no Viņa mācekļiem uz Viņu sacīja: "Kungs, māci mums Dievu lūgt, itin kā arī Jānis savus mācekļus ir mācījis." **2** Un Viņš uz tiem sacīja: "Kad jūs lūdzat, sakāt: Mūsu Tēvs debesī! Svētīts lai top Tavs Vārds; lai nāk Tava valstība; Tavs prāts lai notiek, kā debesīs, tā arī virs zemes; **3** Mūsu dienišķu maizi dod mums ikdienas; **4** Un piedod mums mūsu grēkus, jo mēs paši arīdzan piedodam ikvienam, kas mums parādā; un neievēd mūs kārdināšanā; bet atpestī mūs no tā ļauna." **5** Un Viņš uz tiem sacīja: "Kuram jūsu starpā ir draugs, kad viņš pie tā noietu nakts vidū un uz to sacītu: "Lūdzams, aizdod man tris maizes; **6** Jo draugs pie manis no ceļa ir atrācis, un man nav, ko tam celt priekšā." **7** Un tas iekšā atbildēdams sacītu: "Neapgrūtini mani, durvis jau aizslēgtas, un mani bērni pie manis jau ir gultā. Es nevaru celties un tev dot;" - **8** Es jums saku: "Jebšu viņš arī neceltos un tam nedotu tāpēc, ka tas ir viņa draugs, tad tomēr viņa nekaunīgās uzstāšanās dēļ tas celsies un viņam dos, cik tam vajag." **9** Un Es jums saku: "Lūdziet, tad jums taps dots, meklējet, tad jūs atradīsiet, klaudzinājiet, tad jums taps atvērts. **10** Jo ikviens lūgdams dabū un meklēdams atrod, un kas klaudzina, tam top atvērts." **11** Ja kādam tēvam jūsu starpā dēls lūdz maizi, vai tas viņam dos akmeni? Jeb arī ja zivi, vai tas viņam zivs vietā dos čūsku? **12** Jeb arī ja lūdz olu,

vai tas viņam dos skarpiju? **13** Ja tad jūs, kas esat launi, mākat dot saviem bērniem labas dāvanas, cik vairāk jūsu Debesu Tēvs dos To Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdzās." **14** Un Viņš izdzina vienu velnu, un tas bija mēms. Bet notikās, kad velns bija izbēdzis, tad tas mēmās runāja, un tie ļaudis brīnījās. **15** Bet citi no tiem sacīja: "Šīs velnu izdzīzen caur Belcebulu, velnu virsnieku." **16** Bet citi kārdinādami meklēja no Viņa zīmi no debess. **17** Bet Viņš, viņu domas nomanījīs, uz tiem sacīja: "Ikviena valsts, kas savā starpā top ienaidā, tā aiziet postā, un nams grūst uz namu. **18** Ja tad arī sātans savā starpā ienaidā, kā viņa valsts var pastāvēt? Jo jūs sakāt, ka Es velnus izdzenu caur Belcebulu. **19** Bet ja Es velnus izdzenu caur Belcebulu, caur ko tad jūsu bērni tos izdzēti? Tāpēc tie būs jūsu tiesātāji. **20** Bet ja Es velnus izdzenu caur Dieva pirkstu, tad jau Dieva valstība pie jums atnākusi. **21** Kad tas stiprais apbrūnojies savu pili apsargā, tad viņa lietas paliek mierā. **22** Bet kad viens stiprāks viņam uziņet, kas viņu uzvar, tad tas pajem viņa bruņas, uz ko viņš paljāvās, un izdala viņa laupījumu. **23** Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani; un kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa. **24** Kad tas nešķīstais gars izgājis no cilvēka, tad viņš pārstaigā sausas vietas un meklē dusēt. Bet to neatradis viņš saka: es gribu atpakaļ griezties uz savu namu, no kurienes esmu izgājis. **25** Un kad viņš nāk, tad viņš to atrod ar slotām mēztu un izpušķotu. **26** Tad viņš noiet un nēm pie sevis septiņus citus garus, kas niknāki nekā viņš pats; un tur iekšā nākuši tie tur dzīvo, un top pēc ar to cilvēku niknāki, nekā bijis papriekš." **27** Un notikās, kad Viņš tā runāja, tad viena sieva tanī pulkā savu balsi pacēla un uz Viņu sacīja: "Svētīgas ir tās miesas, kas Tevi nesušas, un tās krūtis, ko Tu esi zīdis." **28** Bet Viņš sacīja: "Tiešām, svētīgi tie, kas Dieva vārdu dzird un pasargā." **29** Un kad tie ļaudis sapulcinājās, tad Viņš iesākā sacīt: "Šī cilts ir nikna, tā meklē zīmi, un zīme tai netaps dota kā vien pravieša Jonas zīme. **30** Jo itin kā Jona bija par zīmi Niniviešiem, tāpat arī Tas Cilvēka Dēls būs šai ciltij. **31** Tā kēniņiene no dienvidu puses celsies soda dienā pret šīs cilts ļaudim un tos pazudinās; jo tā no pasaules gala ir nākusi, Salamana gudrību dzirdēt, un redzi, šeit ir vairāk nekā Salamans. **32** Ninivieši celsies soda dienā pret šo cilti un to pazudinās; jo tie ir atgriezušies no grēkiem uz Jonas sludināšanu: un redzi, šeit ir vairāk nekā Jona. **33** Bet sveci iedēzinājīs, neviens to neliek kaktā, nedz apakš pūra, bet uz lukturi, lai tie, kas nāk iekšā, to gaišumu redz. **34** Miesas svece ir acs; tāpēc ja tava acs ir laba, tad arī visa tava miesa ir gaiša; bet ja tā ir kaitīga, tad arī tava miesa ir tumša. **35** Tāpēc pieraugi, ka tas gaišums, kas ir iekš tevis, nav tumšība. **36** Ja tad nu visa tava miesa ir gaiša, tā ka tai nemaz nav tumsības, tad tā būs visai gaiša, itin kā kad svece tevi apgaismo ar savu spīdumu." **37** Bet kamēr Viņš vēl tā runāja, viens farizejs Viņu lūdz, ka Viņš azaidu pie tā ēstu. Un Viņš iegājis apsēdās. **38** Un tas farizejs brīnījās redzēdams, ka Viņš nemazgājās prieķ azaida. **39** Bet Tas Kungs uz to sacīja: "Tagad jūs farizeji šķīstat biķera un blēdas ārapusi, bet jūsu iekšpusē ir piepildīta ar laupījumu un blēdību. **40** Jūs bezprātīgie, vai tas, kas āra pusi darijis, nav arī darijis iekšpusi? **41** Bet dodiet to, kas tur iekšā, nabagiem, un redzi, viss jums ir šķīsts. **42** Bet ak vai, jums, farizejiem! jo jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm

un visādiem dārza augiem, un pārkāpiet tiesu un Dieva mīlestību. Šo vajadzēja darīt, un to nevajadzēja pamest.

43 Ak vai, jums, farizejiem! jums tīk jo augstos krēslos baznīcās sēdēt un tirgos tapt sveicinātiem! **44** Ak vai, jums, rakstu mācītājiem un farizejiem! jūs liekulī! jo jūs esat tā kā paslēpti kapi, un tie cilvēki, kas viršu staigā, to nezina.” **45** Bet viens no tiem bauslības mācītājiem atbildēdamas uz Viņu sacīja: “Mācītāj, Tu to runādams arī mīus nievā.” **46** Bet Viņš sacīja: “Ak vai, ari jums, rakstu mācītājiem! Jo jūs cilvēkus apkraujat ar grūti nesamām nastām, un paši tās nastas neaizskarate ne ar vienu pirkstu.” **47** Ak vai, jums, jo jūs uztasiet praviešu kapus, un jūsu tēvi tos ir nokāvuši.

48 Tad nu jūs dodat liecību, ka jums jūsu tēvu darbi patik; tie gan viņus ir nokāvuši, bet jūs uztasiet viņu kapus. **49** Tāpēc ari Dieva gudriba saka: Es sūtīšu pie tiem praviešus un apustuļus, un tie citus no tiem nokaus un citus izdzīs,

50 Ka pie šās cilts visu praviešu asinīs taptu meklētas, kas ir izlietas no pasaules iesākuma, **51** No Abela asinīm līdz Zaharijas asinīm, kas ir nokauti starp altāri un Dieva namu. Patiesi, Es jums saku: tās tapu meklētas pie šās tautas. **52** Ak vai, jums, rakstu mācītājiem, jo jūs to atzišanas atslēgu esat noņēmuši. Jūs paši neieejat, un tos, kas gribēja iejet, jūs esat atturētu.” **53** Un kad Viņš tā uz tiem sacīja, tad tie rakstu mācītāji un farizeji iesāka gauži viņam lauzties virsū un par daudz lietām Viņam tos vārdus izvilt no mutes. **54** Un tie uz Viņu glūnēja un meklēja kaut ko sakert no Viņa mutes, ka Viņu varētu apsūdzēt.

12 Un kad daudz tūkstošu ļaužu sapulcējās, tā ka tie viens otru gandrīz samina, tad Jēzus iesāka sacīt uz Saviem mācekļiem: “Visvairāk sargājaties no farizeju rauga, kas ir liekulība. **2** Bet nekas nav aplēpts, kas nenāks gaismā, nedz slepens, kas nekļūs zinams. **3** Tāpēc, ko jūs esat sacījuši tumsībā, to dzīrēs gaismā, un ko esat ausī runājuši kambaros, to sludinās uz jumtiem. **4** Bet Es jums, Saviem draugiem, saku: nebīstaties no tiem, kas miesu nokauj un pēc vairāk neko nespēj darīt. **5** Bet Es jums rādišu, no kā jums jābistas: bīstaties no tā, kam ir vara nokaut un tad iemest ellē: tiešām, Es jums saku, no tā bīstaties. (**Geenna 1067**) **6** Vai piecus zvirbulus nepērk par divām artavām? Un neviens no tiem nav aizmirsts pie Dieva. **7** Bet ari visi jūsu galvas mati ir skaitīti, tāpēc nebīstaties; jūs esat labāki nekā daudz zvirbuli. **8** Bet Es jums saku: ikvienu, kas Mani apliecinās cilvēku priekšā, to ari Tas Cilvēka Dēls apliecinās Dieva enģēļu priekšā. **9** Un kas Mani aizliegs cilvēku priekšā, tas taps aizliegts Dieva enģēļu priekšā. **10** Un ikvienam, kas ko runās pret To Cilvēka Dēlu, taps piedots; bet kas To Svēto Garu zaimojis, tam netaps piedots. **11** Bet kad jūs vedis baznīcas tiesu un valdnieku un vareno priekšā, tad nebēdājaties, kā un ar ko aizbildeināties, jeb ko runāsiet. **12** Jo Tas Svētais Gars jums mācis tanī pašā stundā, ko būs runāt.” **13** Bet viens no tiem ļaudīm uz Viņu sacīja: “Mācītāj, saki manam brālim, lai tas tēva mantu ar mani dala.” **14** Bet Viņš uz to sacīja: “Cilvēks, kas Mani pār jums iecēlis par tiesnesi vai izšķirējū?” **15** Bet Viņš uz tiem sacīja: “Pieraugāt un sargājaties no mantas kārības! Jo neviens nedzivo no tā, ka viņam pārlieku daudz mantas.” **16** Un Viņš tiem stāstīja līdzību sacīdams: “Kāda bagāta cilvēka tirums bija nesis papilnam augļus. **17** Un tas domāja savā prātā sacīdams: ko

darišu? Jo man nav, kur savus augļus likt. **18** Un tas sacīja: to darišu: es savus šķūnus gribu noplēst un lielākus uztasīt un tur likšu visus savus augļus un savu labību, **19** Un sacīšu uz savu dvēseli: dvēsele, tev ir liels mantas krājums uz daudz gadījumiem: dusi, ēd un dzer un līksmojies! **20** Bet Dievs uz to sacīja: tu bezprātīgais! šīnī naktī tavu dvēseli no tevis atprasīs, un kam tas būs ko tu esi sakräjis? **21** Tāds pat ir, kas sev mantas krāj un nav bagāts iekš Dieva.” **22** Un Viņš uz Saviem mācekļiem sacīja: “Tāpēc Es jums saku: nezūdaties savas dzīvības pēc, ko jūs ēdisiet, nedz miesas pēc, ar ko jūs ģērbsties. **23** Dzīvība ir labāka nekā barība, un miesa labāka nekā drēbes. **24** Nēmiet vērā kraukļus, kas nedz sēj, nedz plauj, kam ne klēts, nedz šķūņa; un jūsu Dievs tos uztur. Cik daudz labāki jūs esat nekā putni! **25** Un kurš jūsu starpā savam mūžam spēj pielikt vienu olekti, lai gan tādēļ raizējās? **26** Ja nu jūs ne to vismazāko neiespējat, ko tad raizējaties par tām citām lietām? **27** Nēmiet vērā puķes, kā tās aug: ne tās strādā, ne tas vērpj; bet Es jums saku, ka pat Salamans visa savā godībā tā nav bijis apģērbs, kā viena no tām. **28** Ja tad Dievs zāli laukā tā apģērbī, kas šodien stāv un rītu top iemesta krāsnī, cik vairāk jūs? Ak jūs mazticīgie! **29** Tā arīdzan nebēdājaties, ko ēdisiet un ko dzersiet, nedz šaubīties šurpu turpu. **30** Jo visas šīs lietas pagāni pasaulē meklē, bet jūsu Tēvs zina, ka jums šo lietu vajag. **31** Bet meklējiet Dieva valstību, un tad jums visas šīs lietas taps piemestas. **32** Nebīsties, tu mazais ganāmāis pulciņi, jo jūsu Tēva želigais prāts ir, jums dot to valstību. **33** Pārdodiet, kas jums ir, un dodiet nabagiem, gādājiet sev makus, kas nenovecojas, neiznīcīgu mantu debesīs, kur zaģli netiek klāt, un kodes nesamaitā. **34** Jo kur jūsu manta, tur ari būs jūsu sirds. **35** Lai jūsu gurni ir apjozti un tās sveces spidošas. **36** Un esiet līdzīgi cilvēkiem, kas savu kungu gaida, kad tas celsies no kāzām, ka tie viņam nākot un klaudzinājot tūdaļ var atdarīt. **37** Svētīgi tie kalpi, ko Tas Kungs pārnācīs atradīs nomodā. Patiesi, Es jums saku, ka viņš apjōzīsies, un tiem liks apsēsties un apkārt iedams tiem kalpos. **38** Un kad viņš nāks nakts vidū, vai pirmajos gailos un tā atradīs, svētīgi tie kalpi. **39** Bet to ziniet, kad tas nama kungs zinātu, kurā stundā zaglis nāk, tad viņš būtu nomodā un nelautu savā namā ielauzties. **40** Un jūs arīdzan esat gatavi: jo tanī stundā, kurā nedomājat, Tas Cilvēka Dēls nāks.” **41** Un Pēteris uz To sacīja: “Kungs, vai Tu šo līdzību saku uz mums, vai ari uz visiem?” **42** Bet Tas Kungs sacīja: “Kas gan ir tas uzticīgais un gudrais nama turētājs, ko kungs iecēl pār savu saimī, tiem piedierīgo barību dot istenā laikā? **43** Svētīgs tas kalps, ko kungs, pārnācīs atradīs tā darām. **44** Es jums tiešām saku, ka viņš to iecels pār visu savu mantu. **45** Bet ja tas kalpus sacīs savā prātā: mans kungs kavējās nākt; un iesāks kalpus un kalponies sist, un ēst un dzert un piedzerties: **46** Tad šī kalpa kungs nāks tanī dienā, kurā tas viņu negaida, un tanī stundā, ko tas nezina, un to šķels pušu un tam savu algu dos ar tiem neticīgiem. **47** Bet tas kalps, kas sava kunga prātu zinādams nav sataisījies, nedz darijīs pēc viņa prāta, tas dabūs daudz sitienu. **48** Bet kas nezinādams darijīs, ar ko viņš sitienus pelnījis, dabūs maz sitienu; bet no ikvienu, kam daudz ir dots, daudz meklēs, un kam daudz ir uzticēts, no tā vairāk prasīs. **49** Es esmu nācis, uguni mest uz zemi, un kā Es gribētu, ka (tā) jau degtu. **50** Bet

Man būs tapt kristītam ar vienu kristību, un kā Man ir bail, kamēr tā būs pabeigta! **51** Vai jums šķiet, ka esmu nācis mieru dot virs zemes? Es jums saku: nebūt ne, bet ienaidu. **52** Jo no šī laika vienā namā pieci savā starpā būs ienaidā, trīs pret diviem un divi pret trim. **53** Tēvs cels ienaidu pret dēlu, un dēls pret tēvu, māte pret meitu, un meita pret māti, un vīra māte pret savu vedeklu, un vedekla pret savu vīru māti.” **54** Un Viņš arī uz tiem ļaudīm sacīja: “Kad redzat kādu padebesi uzķāpjam no vakara puses, tad jūs tūdaļ sakāt: lietus nāk; un tā notiek. **55** Un kad vējš pūš no dienvidiem, tad jūs sakāt: būs karsts laiks; un tā notiek. **56** Jūs liekulji, debess un zemes ģimī jūs varat noprast, bet kā šo laiku neizprotat? **57** Un kāpēc jūs arī no sevis pašiem nespriežat, kas taisnība? **58** Jo kad tu ar savu pretinieku ej pie valdnieka, tad lūko uz ceļa ar viņu saligt, ka tas tevi neved pie soģa, un soģis tevi nenodod bendēm, un bende tevi nemet cietumā. **59** Es tev saku, tu neiziesi no turienes, kamēr nemaksāsi pēdējo artavu.”

13 Bet tanī pašā brīdi tur kādi gadījās, kas viņam pasludināja par tiem Galilejiem, kuru asinīs Pilats bija sajaucis ar viņu upuriem. **2** Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: “Vai jums šķiet, ka šie Galileji ir bijuši grēcinieki pār visiem Galilejiem, tāpēc ka tie to cietuši. **3** Es jums saku: nebūt ne; bet ja jūs neatgriezīsities no grēkiem, tad arī jūs visi tāpat tapsiet nomaitāti. **4** Jeb vai jums šķiet, ka tie astoņpadsmit, uz kuriem tas tornis iekš Siloāmas krita un ko tas nosita, vainīgi ir bijuši pār visiem cilvēkiem, kas Jeruzālemē dzīvo? **5** Es jums saku: nebūt ne; bet ja jūs no grēkiem neatgriezīsities, tad jūs visi tāpat tapsiet nomaitāti.” **6** Un Viņš sacīja šo līdzību: “Vienam cilvēkam vīges koks bija stādīts savā vīna kalnā, un tas nāca, auglus no tā meklēt un neatrada. **7** Tad viņš uz to vīna dārznieku sacīja: redzi, es jau nāku trīs gadus, auglus meklēt uz šī vīges koka un neatrodju; nocērt to, kam tas velti stāv tai zemē? **8** Bet tas atbildēja un uz viņu sacīja: kungs, lai tas vēl stāv šo gadu, tiekams to aproku un apmēloju, **9** Vai jel tas auglus nenesīs; ja ne, tad tu pēc to vari nocirst.” **10** Un Viņš mācīja vienā no tām baznīcām svētdienā. **11** Un redzi, vienai sievai bija neveselības gars astoņpadsmit gadus, un tā bija savilkta un nemaz nevarēja taisni atliekties. **12** Bet Jēzus, viņu redzēdams, to pieaicināja un uz to sacīja: “Sievā, topi valā no savas neveselības!” **13** Un uzlika tai rokas, un tā tūdaļ pacēlās taisna un slavēja Dievu. **14** Bet tas baznīcas priekšnieks apskaities, tāpēc ka Jēzus svētdienā bija dziedinājis, atbildēja un uz tiem ļaudīm sacīja: “Sešas dienas ir, kur jāstrādā, tad nu tanis nāciet un liekieties dziedināties, un ne svētdienā.” **15** Tad Tas Kungs tam atbildēja un sacīja: “Tu liekuli, vai ikviens jūsu starpā savu versi vai ēzeli neatraisa no siles svētdienā un to nenoved dzirdīt? **16** Bet šī Ābrahāma meita, ko sātans, redzi, astoņpadsmit gadus ir saistījis, vai tā nebija svētdienā atraisāma no šīs saites?” **17** Un Viņam to sakot visi Viņa pretinieki kaunējās un visi ļaudis priečājās par visiem šiem brīnuma darbiem, kas caur Viņu notika. **18** Un Viņš sacīja: “Kam Dieva valstība līdzinājās, un kam to līdzināšu? **19** Tā ir līdzinājama sinepju graudiņam, ko cilvēks nēmis iemeta savā dārzā; un tas uzauga un palikā par lielu koku, un tie putni apakš debess taisija līgzdas viņa zaros.” **20** Un atkal Viņš sacīja: “Kam Dieva valstību

līdzināšu? **21** Tā ir līdzinājama raugam, ko sieva nēmusi iejaucu iekš trīs mēru miltu, tiekams viss sarūga.” **22** Un Viņš tās pilsētas un pilsētījas pārstaigāja mācīdams un iedams uz Jeruzālemi. **23** Bet viens uz Viņu sacīja: “Kungs! Vai to ir maz, kas nāks Debesu valstībā?” Bet Viņš uz tiem sacīja: **24** “Cineties iejet caur tiem šauriem vārtiem, jo, Es jums saku, daudz meklēs iejet un nevarēs. **25** Kad tas nama Kungs celsies un durvis aizslēgs, un jūs iesāksiet ārā stāvēt un pie durvīm klaudzināt sacīdam: Kungs, Dievs, atdari mums; tad Viņš atbildēdams jums sacīs: Es jūs nepazīstu, no kurienes jūs esat. **26** Tad jūs iesāksiet sacīt: mēs Tavā priekšā esam ēduši un dzēruši, un Tu esi mācījīs mūsu ielās. **27** Un Viņš sacīs: Es jums saku, Es jūs nepazīstu, no kurienes jūs esat; atkāpjaties no Manis, visi jūs ļauna darītāji. **28** Tur būs raudāšana un zobu trīcēšana, kad jūs redzēsiet Ābrahāmu un Izaku un Jēkabu un visus praviešus Dieva valstībā, bet sevi pašus izmestus ārā. **29** Un tad nāks no rīta un vakara puses, no ziemēla un dienvidu puses, un sēdēs Dieva valstībā. **30** Un redzi, ir pēdējie, kas būs pirmie, un ir pirmie, kas būs pēdējie.” **31** Tanī dienā kādi farizeji atnāca un uz Viņu sacīja: “Izej un ej projām no šejiennes; jo Hērodus grib Tevi nokaut.” **32** Un Viņš uz tiem sacīja: “Ejat un sakāt šai lapsai: redzi, Es velnus izdzenu un slimus daru veselus šodien un rit, bet trešajā dienā Es būšu galā. **33** Tomēr Man vēl šodien un rit un parīt jāstaigā; jo tas neklājās, ka pravietis citur galu dabū, kā Jeruzālēmē. **34** Jeruzāleme, Jeruzāleme, tu, kas nokauj praviešus un ar akmeņiem nomētā tos, kas pie tevis sūtīti. - cik reiz Es esmu gribējis tavus bērnus sakrāt, itin kā vista savus cālišus apakš spārniem; un jūs neesat gribējuši. **35** Redzi, jūsu nams jums top atstāts postā. Bet patiesi, Es jums saku, ka jūs Mani nerēdzēsiet, līdz kamēr tas laiks nāk, kad jūs sacīsiet: slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā.”

14 Un gadījās, ka Jēzus viena farizeju virsnieka namā nāca svētdienā uz mielastu, un tie uz Viņu glūnēja. **2** Un lūk, viens ūdens sēržīgs cilvēks tur bija Viņa priekšā. **3** Un Jēzus iesāka runāt uz tiem bauslības mācītājiem un farizejiem un sacīja: “Vai brīv svētdienā dziedināt?” Bet tie cieta klusus. **4** Un, to nēmis, Viņš to dziedināja un sūtīja projām. **5** Pēc Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: “Kurš ir jūsu starpā, kam sāvs ēzelis vai vērsis iekrīt akā, un viņš to tūdaļ neizvilks svētā dienā.” **6** Un tie tam nenieka uz to nevarēja atbildēt. **7** Viņš arī tiem viesiem teica kādu līdzību, nomaniādams, ka tie izraudzījās sēdēt jo augstā vietā, un uz tiem sacīja: **8** “Kad tu no kāda topi kāzās lūgts, tad nesēdies augstākajā vietā, ka negadās jo cienīgs nekā tu, kas arī no viņa lūgts, **9** Un ka tas, kas tevi un viņu lūdzis, nenāk uz tevi sacīt: dod šim vietas, un tad tev ar kaunu būs jāsēž zemakājā vieta. **10** Bet kad tu esi lūgts, tad ej un sēdies jo zemā vietā, ka tas, kas tevi lūdzis, nāk uz tevi sacīt: draugs, virzies augšām: tad tev būs gods priekš tiem, kas līdz ar tevi sēz pie galda. **11** Jo kas pats paaugstinājās, taps pazemots, un kas pats pazemojās, taps paaugstināts.” **12** Un Viņš sacīja arī uz to, kas Viņu bija aicinājis: “Kad tu azaidu vai vakariņu taisi, tad nelūdzi savus draugus, nedz savus brāļus, nedz savus radus, nedz bagātus kaimiņus, ka tie tevi atkal nelūdz, un tu savu atmaksu dabū. **13** Bet kad tu viesības dari, aicini nabagus, kropļus, tīzlus, aklus. **14** Tad tu būsi svētīgs, jo tiem nav, ko tev atmaksāt; un tev taps

atdots, kad tie taisnie augšām celsies.” **15** Bet viens no tiem, kas pie galda sēdēja, to dzirdējis, uz Viņu sacīja: “Svētīgs, kas maizi ēd Dieva valstībā.” **16** Bet Viņš uz to sacīja: “Viens cilvēks lielu vakariņu sataisīja un lūdzā daudzus pie tā. **17** Un viņš savu kalpu sūtīja ap to vakariņa stundu, tiem aicinātājiem sacīt: nāciet, jo visas lietas sataisītas. **18** Bet tie visi cits pēc cita iesāka aizbildināties. Pirmais uz to sacīja: es tirumu esmu pircis, un man jānoiet, to apraudzīt; lūdzos, aizbildini mani. **19** Un otrs sacīja: es pieci jūgus vēršu esmu pircis un noeju, tos apraudzīt; lūdzos, aizbildini mani. **20** Un cits sacīja: es sievu esmu apnēmis, tāpēc nevaru nākt. **21** Un tas kalps nāca un savam kungam to atsacīja; tad tas nama kungs tapa dusmīgs un sacīja uz savu kalpu: ej steigšus uz gatvēm un pilsētas ielām, un ieved tos nabagus un kropļus un tizlus un aklus šeit iekšā. **22** Un tas kalps sacīja: kungs, tas ir padarīts, ko tu esi pāvelējis, bet vēl ir rūmes. **23** Un Tas Kungs sacīja uz to kalpu: Izej uz lielceļiem un pie sētmalām un spiedi tos nākt iekšā, lai mans nams top pilns. **24** Jo es jums sakū, ka neviens no tiem viriem, kas bija aicināti, manu vakariņu nebaudīs.” **25** Bet daudz laužu gāja Viņam līdz, un Viņš atgriezdamies uz tiem sacīja: **26** “Ja kas nāk pie Manis un neienīst savu tēvu un māti un sievu un bērnus un brāļus un māsas un arī turklāt savu paša dzīvību, tas never būt Mans māceklis. **27** Un kas savu krustu nenes un nestaiņā Man pakāl tas never būt Mans māceklis. **28** Jo kurš ir jūsu starpā, kas tornī grib uztasīt un papriekš neapsēžas un nepārdomā, cik tas maksā, vai viņam būs padoma līdz pat galam? **29** Lai, kad pamatu licis un nespēj pabeigt, visi, kas to redz, nesāk viņu apsmiet, **30** Sacīdami: Šis cilvēks ir iesācis celt, bet nav spējis pabeigt. **31** Jeb kurš kēniņš, karā iedams kauties ar citu kēniņu, papriekš neapsēžas un neapdomājās, vai būs spēcīgs, iet pretī ar desmit tūkstošiem tam, kas viņam uziņiet ar divdesmit tūkstošiem? **32** Bet kad nav, tad viņš sūta vēsti, kamēr vēl ir tālu, un lūdz mieru. **33** Tad nu tāpat ikkatrs no jums, kas visai savai ročibai neatsaka, tas never būt Mans māceklis. **34** Sāls ir laba, bet ja sāls paliek nelietīga, ar ko tad to darīs derīgu? **35** Tā neder ne zemei, ne sūdos. To izmet ārā. Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird.”

15 Un visādi muitnieki un grēcinieki steidzās pie Viņa, gribēdami Viņu dzirdēt. **2** Un tie farizeji un rakstu mācītāji kurnēja un sacīja: “Šis uzņem grēcinieku un ēd ar tiem.” **3** Bet Viņš tiem šo līdzību stāstīja un sacīja: **4** “Ja kādam cilvēkam jūsu starpā ir simts avis, un tam viena no tām pazūd, vai tas neatstāj tās deviņdesmit deviņas tuksnesi un nenoiet pēc tās pazudušās, tiekams to atrod? **5** Un to atradis, viņš liksmodamies to ceļ uz saviem pleciem. **6** Un mājās pārnācis viņš sasauc savus draugus un kaimiņus, uz tiem sacīdams: priečajaties ar mani, es savu avi esmu atradis, kas bija pazudusi. **7** Es jums sakū: tā ari debesis būs vairāk liksmības par vienu pašu grēcinieku, kas atgriežas no grēkiem, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās no grēkiem nevajag. **8** Jeb ja kādai sievai ir desmit graši un viens tai nozūd, vai tā neiededzina sveci un nemēž namu, rūpīgi meklēdama, kamēr to atrod? **9** Un to atradusi, tā sasauc savas draudzenes un kaimiņuves sacīdama: priečajaties ar mani, jo es savu grasi atkal esmu atradusi, kas man bija nozudis. **10** Tā, Es jums sakū, būs arī liksmība pie Dieva enģeļiem par vienu pašu grēcinieku,

kas atgriežas no grēkiem.” **11** Un Viņš sacīja: “Vienam cilvēkam bija divi dēli. **12** Un tas jaunākais no tiem sacīja uz tēvu: tēvs, dod man manu tiesu no tās mantas, kas man nākas; un viņš tiem to mantu dalīja. **13** Un pēc necik ilga laika tas jaunākais, visu saņēmis kopā, aizgāja uz tālu zemi un tur savu mantu izķērēja, negodigi dzīvodom. **14** Kad nu tas visu savu mantu bija iztērējis, tad liels bāds nāca tanī zemē, un tam iesāka pietrūkt. **15** Tad viņš gāja un pieķērās turpat pie viena namnieka; tas to sūtīja uz savu tirumu, cūkas ganīt. **16** Un viņš gribēja savu vēderu pildit ar sēnalām, ko cūkas ēda, bet neviens ne tās tam nedeva. **17** Tad viņš pie atzīanas nācis sacīja: cik algādžu manam tēvam, kam maizes papilnam, un es mirstu badu! **18** Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu uz viņu: tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi, **19** Un vairs neesmu cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu; dari mani par vienu no taviem algādžiem. **20** Un viņš cēlās un gāja pie sava tēva. Bet kad tas vēl bija tālu, tad viņa tēvs to redzēja, un viņš iežēlojās par to un skrēja un krita tam ap kaklu un to skūpstīja. **21** Un dēls sacīja uz viņu: tēvs, es esmu grēkojis pret debesi un pret tevi un neesmu vairs cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu. **22** Bet tēvs sacīja uz saviem kalpiem: atnesiet tās viskrāšņākās drēbes un gērbiet to un dodiet tam gredzenu rokā un kurpes kājās. **23** Un atnesat treknu telu un nokaujiet to, lai ēdam un liksmojamies. **24** Jo šis mans dēls bija nomiris un atkal tapis dzīvs; viņš bija pazudis un ir aistrasts. Un tie sāka liksmoties. **25** Bet vecākais dēls bija uz lauka, un pārnākdams tuvu pie mājām viņš dzirdēja to dziedāšanu un diešanu. **26** Un vienu no tiem kalpiem pasaucis, viņš jautāja, kas tas esot? **27** Un šis sacīja uz viņu: tavs brālis ir pārnācis, un tavs tēvs ir nokāvis treknu telu, tāpēc ka viņš to veselu atdabūjis. **28** Tad viņš apskaitās un negribēja iejet. Bet viņa tēvs gāja ārā un to lūdza iekšā. **29** Bet viņš atbildēja un sacīja uz tēvu: redzi, tik daudz gadus es tev kalpoju un nekad vēl neesmu pārkāpis tavu bausli, un tomēr man tu vēl nekad ne kazlēnu neesi devīs, ka es būtu liksmojies ar saviem draugiem. **30** Bet kad nu šis tavs dēls ir atnācis, kas tavu mantu aprījis ar maukām, tad tu viņam esi nokāvis barotu teļu. **31** Un viņš sacīja uz to: dēls, tu pie manis esi vienmēr un viss, kas mans, tas ir arī tavs. **32** Bet tev bija būt liksmām un priecīgam, jo šis tavs brālis bija nomiris un ir atkal tapis dzīvs, viņš bija pazudis un ir aistrasts.”

16 Un Viņš sacīja arī uz Saviem mācekļiem: “Kādam bagātam vīram bija nama turētājs, un tas viņa priekšā tapa apsūdzēts, ka viņa mantu esot izķērējis. **2** Un to aicinājis, viņš uz to sacīja: kā es to dzirdu par tevi? Atbildi par savu nama turēšanu; jo tu joprojām nevari būt nama valditājs. **3** Bet tas nama turētājs runāja pats pie sevis: ko nu darišu? Mans kungs man atņem nama valdišanu. Rakt nespēju, diedelēt kaunos. **4** Es zinu, ko darišu, kad no amata topu nocelts, lai tie mani uzņem savos namos. **5** Un saaicinājis visus sava kunga parādniekus, viņš sacīja uz to pirmo: cik tu manam kungam esi parādā? **6** Un tas sacīja: simts mucu ellās. Un viņš uz to sacīja: nem savu grāmatu, sēdies un raksti tūdāl piecdesmit. **7** Tad viņš uz to otru sacīja: bet tu, cik tu esi parādā? Un tas sacīja: simts mēru kviešu. Un viņš uz to sacīja: nem savu grāmatu un raksti astoņdesmit. **8** Un Tas Kungs uzteica

to netaisno nama turētāju, ka tas gudri bija darījis; jo šīs pasaules bērni ir gudrāki savā kārtā nekā tie gaismas bērni. (aīōn g165) **9** Un Es jums saku: driet sev draugus no tās netaisnās mantas, ka tie, kad jums nu pietrūkst, jūs uzņem tais mūžīgos dzīvokļos. (aīōnios g166) **10** Kas vismazāk lietā ir uzticīgs, tas arīdzan lielākā ir uzticīgs; bet kas vismazākā ir netaisns, tas arī lielākā ir netaisns. **11** Ja tad jūs pie netaisnās mantas neesat uzticīgi, kas jums uzticīs patieso? **12** Un kad jūs iekš svešas lietas neesat uzticīgi, kas jums dos jūsu pašu? **13** Neviens kalps never kalpot dikiem kungiem; jo tas vienu ienīdēs un otru milēs, jeb vienam pieķersies un otru atmetis. Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai.” **14** Bet šo visu arī tie farizeji dzīrdēja, kas mantu milēja, un tie Viņu apsmēja. **15** Un Viņš uz tiem sacīja: “Jūs esat tie, kas paši taisnojās cilvēku priekšā, bet Dievs pazīst jūsu sirdis; jo kas cilvēku starpā ir augsts, tas ir negantība Dieva priekšā. **16** Bauslība un pravieši ir līdz Jānim; no tā laika Dieva valstības evaņģēlijs top sludināts, un ikkatrs ar varu laužās tur iekšā. **17** Vieglāki ir, ka debess un zeme zūd, nekā no bauslības viena rakstu zīmīte zustu. **18** Ikvieni, kas no savas sievas šķirās un precē citu, tas pārkāpj laulību, un ikvieni, kas vienu no vīra atšķirtu precē, tas pārkāpj laulību. **19** Kāds bagāt vīrs bija, tas ģerbās ar purpuru un dārgu audekli, un dzīvoja ikdienas kārumā un liksmībā. **20** Bet arī kāds nabags bija, vārdā Lāzarus, tas gulēja priekš viņa durvīm, pilns ar vātim, **21** Un gribēja paest no tām druskām, kas krita no tā bagātā galda. Bet tikai suņi nāca un laižja viņa vātis. **22** Bet gadījās, ka tas nabags nomira un no enģeļiem tapa aiznesti Ābrahamā klēpi, un tas bagātais arīdzan nomira un tapa aprakts. **23** Kad tas nu bija ellē un mokās, tad tas pacēla savas acis un redzēja Ābrahamu no tālienes un Lāzaru viņa klēpi, (Hadēs g86) **24** Un sauca un sacīja: tēvs Ābrahmā, apžēlojies par mani un sūti Lāzaru, lai tas savu pirksta galu iemērc ūdeni un dzīsina manu mēli, jo es ciešu lielas mokas šīnīs uguns liesmās. **25** Bet Ābrahāms atbildēja: piemini, dēls, ka tu savu labumu esi dabūjis savā dzīvības laikā, un Lāzarus turpēti ļaunumu, bet tagad šīs top iepriecināts, bet tu topi mocīts. **26** Un turklāt starp jums un mums ir liela starpa, ka tie, kas no šejenes gribētu noiet pie jums, nevar; nedz arī no turienes pārnākt pie mums. **27** Un viņš sacīja: tad es tevi lūdzu, tēvs, sūti viņu uz mana tēva namu. **28** Jo man vēl pieci brāļi; lai viņš tos pamāca, ka tie arīdzan nenāk šīni moku vietā. **29** Ābrārms uz to sacīja: tiem ir Mozus un pravieši, lai tie tos klausītu. **30** Bet tas sacīja: Nē, tēvs Ābrahmā, bet kad viens no mirušiem pie tiem ietu, tad tie atgrieztos no grēkiem. **31** Tad viņš uz to sacīja: kad tie neklausa Mozu un praviešus, tad tie arī neticīs, kaut ir kāds no miroņiem augšāmceltos.”

17 Un Viņš uz tiem mācekļiem sacīja: “Bez tā tas nebūs, ka apgrēcības nenāk, bet vai tam, caur ko tās nāk. **2** Tam būtu labāki, ka tam dzirnu akmeni piekārtu pie kakla, un to iemestu jūrā, nekā tas vienu no šiem mazajiem apgrēcīnātu. **3** Sargājaties paši! Bet ja tavs brālis grēko pret tevi, tad pamāci to; un ja tas atgriežas, tad piedod tam. **4** Un ja tas ikdienas septiņ reiz grēko pret tevi un ikdienas septiņ reiz griezīsies pie tevis sacīdam: tas man ir žēl; tad tev būs viņam piedot.” **5** Un tie apstulī uz To Kungu sacīja: “Vairo mums ticību.” **6** Bet Tas Kungs sacīja: “Ja jums ticība būtu kā sinepu graudiņš, tad jūs varētu sacīt uz šo

viņes koku: izraujies ar saknēm un dēsties jūrā; un tas jums paklausītu. **7** Un ja kādam jūsu starpā ir kalps, kas viņam ar un gana, vai viņš tam, kad tas no laukā nāk, sacīs: nāc tūdāl un apsēdies? **8** Vai viņš tam nesacīs tā: sataisi man, ko es šo vakaru ēdišu, apjoxies un kalpo man, kamēr es ēdu un dzeru, un pēc tam arī tu ēdisi un dzersi? **9** Vai viņš tam kalpam pateikšies, ka tas ir darijis, kas tam bija pavēlēts? Nedomāju. **10** Tā arī jūs, kad jūs visu esat darijuši, kas jums pavēlēts, tad sakāt: mēs esam nelietīgi kalpi, jo kas mums pienācās darīt, to esam darijuši.” **11** Un notikās, ka iedams uz Jeruzālemi Viņš staigāja vidū caur Samariju un Galileju. **12** Un kad Viņš kādā pilsētiņā nāca, tad Viņam desmit spītīgī vīri sastapās, tie stāvēja no tālienes, **13** Paceldami savu balsi, un sacīja: “Jēzu, mīlais Kungs, apžēlojies par mums!” **14** Un tos redzējis, Viņš uz tiem sacīja: “Ejat un rādieties tiem priesteriem.” Un notikās, ka tie aizejot tapa šķisti. **15** Bet viens no tiem, redzēdams, ka viņš tapis šķisti, griezās atpakaļ un teica Dievu ar skaņu balsi, **16** Un krita uz savu vaigu pie Viņa kājām un Viņam pateicās; un tas bija viens Samarietis. **17** Un Jēzus atbildēja un sacīja: “Vai desmit nav tapuši šķisti? Bet kur tad tie deviņi?” **18** Vai tad cits neviens nav atradies, kas atpakaļ būtu griezies un Dievam godu devis, kā vien šīs svešinieks?” **19** Un Viņš uz to sacīja: “Celies un ej, tava ticība tev ir palīdzējusi.” **20** Un vaicāts no tiem farizejiem, kad Dieva valstība nāks, Viņš tiem atbildēja un sacīja: “Dieva valstība nenāk āriģi nomanama. **21** Un arī nesacīs: redzi, še, vai: redzi, tur; jo redzi, Dieva valstība ir iekš jums.” **22** Un Viņš sacīja uz tiem mācekļiem: “Nāks dienas, kad jūs vēlēsities vienu no Tā Cilvēka Dēla dienām redzēt, un nerēdzēsiet. **23** Un tie uz jums sacīs: redzi, še! Vai redzi, tur! Bet nenoejat, nedz dzenaties tam pakaļ. **24** Jo itin kā zibens, kas zibinādams spīd no viena debess gala līdz otram debess galam, tā arīdzan būs Tas Cilvēka Dēls Savā dienā. **25** Bet papriekš Viņam būs daudz ciest un tapt atmostam no šīs cilts. **26** Un itin kā bija Noas dienās, tā arīdzan būs Tā Cilvēka Dēla dienās. **27** Tie ēda, dzēra, precēja un tapa precēti līdz tai dienai, kur Noā šķirstā iegāja, un grēku plūdi nāca un visus noslīcināja. **28** Un tā kā notikās Lata dienās: tie ēda, dzēra, pirkā, pārdeva, dēstīja, uztaisīja ēkas; **29** Bet tai dienā, kad Lats izgāja no Sodomas, tad uguns un sērs lija no debess un visus nomaitāja. **30** It tāpat būs tai dienā, kur Tas Cilvēka Dēls parādīsies. **31** Tanī dienā, kas būs uz jumta un viņa rīki namā, tas lai nekāpji zemē, tos paņemt; un tāpat, kas ir uz laukā, lai negriezās atpakaļ. **32** Pieminiet Lata sievu. **33** Ja kas meklēs savu dzīvību paturēt, tas to zaudēs, un ja kas to zaudēs, tas to paturēs dzīvi. **34** Es jums saku: tanī naktī divi būs vienā gultā, viens taps pieņemts un otrs atstāts. **35** Divas kopā mals, - viena taps pieņemta un otra atstāta. **36** Divi būs laukā, viens taps pieņemts un otrs atstāts.” **37** Un tie atbildēja un uz Viņu sacīja: “Kurā vietā, Kungs?” Bet Viņš uz tiem sacīja: “Kur ir maita, tur sakrāsies ērgli.”

18 Un Viņš tiem arī vienu līdzību sacīja, ka pienākas allažīn Dievu lūgt un nepiekust, **2** Un sacīja: “Bija soģis kādā pilsētā, tas no Dieva nebījās un no neviena cilvēka nekaunējās. **3** Un viena atraintie bija tanī pilsētā; un tā nāca pie viņa sacīdam: izdod man tiesu pret manu pretinieku. **4** Un viņš ilgu laiku negribēja. Bet pēc viņš sacīja pie sevis: jebšu es Dievū nebītos un no neviena cilvēka

nekaunos; **5** Tomēr, kad šī atraitne man gauži spiežas virusū, tad es tai grību tiesu izdot, ka tā bezgala nākdamā mani nemomāc.” **6** Un Tas Kungs sacīja: “Klausāties, ko tas netaisnais soģis saka. **7** Vai tad Dievs neizdos tiesu Saviem izredzētiem, kas dienām naktim uz Viņu brēc, lai gan Viņš tiem liek gaidit? **8** Es jums saku: Viņš tiem tiesu izdos isā laikā. Bet, kad Tas Cilvēka Dēls atnāks, vai Tas gan ticību atradis virs zemes?” **9** Bet Viņš arī sacīja uz kādiem, kas uz sev pašiem paļavās, ka esot taisni, un citus nicināja, šo līdzību: **10** “Divi cilvēki gāja Dieva namā Dievu lūgt, viens farizejs, otrs muitnieks. **11** Tas farizejs nostājies lūdza, pats pie sevis šos vārdus sacīdams: es tev pateicos Dievs, ka es neesmu kā citi cilvēki, laupītāji, netaisni, laulības pārkāpēji, vai arī kā šis muitnieks. **12** Es gavēju divreiz nedēļā un dodu desmito tiesu no visa sava padoma. **13** Bet tas muitnieks no tālienes stāvēdams negribēja nedz savas acis pacelt uz debesīm, bet sita pie savām krūtīm un sacīja: Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs! **14** Es jums saku: šis nogāja savā namā taisnots pār to otru; jo kas pats paaugstinājās, tas tāps pazemots, un kas pats pazemojās, tas tāps paaugstināts.” **15** Un tie arī bērnījus atnesa pie Viņa, ka Viņš tos aizskartu, bet to redzēdamī tie mācekļi tos aprāja. **16** Bet Jēzus tos pieaicināja un sacīja: “Laidiet tos bērnījus pie Manis un neliedziet tiem; jo tādiem Dieva valstība pieder. **17** Patiesi, Es jums saku: ja kas Dieva valstību nedabū kā bērnījus, tas nenāks tur iekšā.” **18** Un viens virsnieks Tam jautāja un sacīja: “Labais Mācītājs, ko man būs darit, lai es iemantoju mūžigu dzīvošanu?” (aiōnios g166) **19** Un Jēzus uz to sacīja: “Ko tu Mani sauci par labu? neviens nav labs kā vien Tas Vienīgais Dievs. **20** Tu tos baušķus zini: tev nebūs laulību pārkāpt; tev nebūs nokaut; tev nebūs zagt; tev nebūs nepatiesu liecību dot; godā savu tēvu un savu māti.” **21** Bet tas sacīja: “Visu to esmu turējis no pašas jaunības.” **22** Bet Jēzus to dzirdēdams uz to sacīja: “Vienas lietas tev vēl trūkst; pārdom visu, kas tev ir un izdali nabagiem; tad tev manta būs debesīs, un nāc un staigā Man pakal.” **23** Bet, šos vārdus dzirdot, tas ļoti noskuma, jo viņš bija ļoti bagāts. **24** Un Jēzus redzēdams, ka tas bija noskumis, sacīja: “Cik grūti bagātie ieies Dieva valstībā? **25** Jo vieglāki ir, kāmielim iet caur adatas aci, nekā bagātam iejet Dieva valstībā!” **26** Tad tie, kas to dzirdēja, sacīja: “Kas tad var klūt Dieva valstībā?” **27** Bet Viņš sacīja: “Kas cilvēkiem neiespējams, tas Dievam iespējams.” **28** Un Pēteris sacīja: “Redzi, mēs visu esam astājuši un Tev pakāj gājuši.” **29** Un Viņš uz tiem sacīja: “Patiesi, Es jums saku: neviens nav, kas astājis mājas vai vecākus vai brāļus vai sievu vai bērnus Dieva valstības dēļ, **30** Kas to daudzkārtīgi neatdabūs šīni laikā, un nākošā laikā mūžigu dzīvošanu.” (aiōn g165, aiōnios g166) **31** Un tos divpadsmīt pie Sevis nēmis, Viņš uz tiem sacīja: “Redzi, mēs noejam uz Jeruzālemi, un viss tāps piepildīts, ko pravieši rakstījuši par To Cilvēka Dēlu. **32** Jo Viņš tāps nodots pagāniem un tāps apmēdīts un lamāts un apsplāudīts; **33** Un tie To šaustis un nokaus, un trešā dienā Viņš atkal augšām celsies.” **34** Bet viņi nesaprata no tā nenieka, un šī valoda viņiem bija apslēpta, un nesaprata to, kas bija sacīts. **35** Bet gadījās, Viņam tuvu kļāt nākot pie Jēriku, viens akls sēdēja ceļmalā un nabagoja. **36** Bet kad tas tos ļaudis dzirdēja garām ejam, tad tas jautāja, kas tur esot. **37** Un viņi tam atbildēja: “Jēzus no

Nacaretēs iet garām.” **38** Tad tas brēca un sacīja: “Jēzu, Dāvida dēls, apžēlojies par mani!” **39** Bet tie, kas priekšā gāja, to apsauga, lai būtu klusus. Bet viņš vēl vairāk brēca: “Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani!” **40** Bet Jēzus apstājās un pavēlēja, to atvest pie Sevis; bet kad tie to pie Viņa bija atveduši, tad Viņš to jautāja, **41** Sacīdams: “Ko tu gribi, lai Es tev daru?” Viņš atbildēja: “Kungs, ka varu redzēt.” **42** Un Jēzus uz to sacīja: “Esi redzīgs, tava ticība tev palidzējusi.” **43** Un tūdāl viņš tapa redzīgs un Tam staigāja pakal, Dievu teikdams. Un visi ļaudis, kas to redzēja, slavēja Dievu.

19 Un Jēzus nonācis gāja caur Jēriku. **2** Un redzi, tur bija viens cilvēks vārdā Zakhejs, un tas bija muitnieku virsnieks, bagāts vīrs. **3** Tas labprāt gribēja Jēzu redzēt, kāds Viņš esot, un nevarēja to ļaužu dēļ, mazs būdams no auguma. **4** Un tas tecēja papriekš un kāpa uz meža viģes koku, ka Viņu redzētu; jo šepat Viņam bija jāiet garām. **5** Un tai vietā nonācis Jēzus skatījās uz augšu un to ieraudzījis, Viņš uz to sacīja: “Zakhej, kāp steigšus zemē, jo Man šodien pie tevis mājas vieta janēm.” **6** Un viņš steigšus nokāpa un Jēzu uzņēma ar prieku. **7** Un to redzēdami, visi kurnēja un sacīja: “Viņš iegājis, mājot pie grēcinieka.” **8** Bet Zakhejs piegājis sacīja uz To Kungu: “Redzi, Kungs, pusī no savas mantas es došu nabagiem; un ja es kam ko novilis, to es četrkārtīgi atdošu.” **9** Bet Jēzus uz to sacīja: “Šodien šīm namam žēlastība notikusi; jo šīs arīdzan ir Ābrahāma dēls. **10** Jo Tas Cilvēka Dēls ir nācis, meklēt un svētu darit to, kas pazudis.” **11** Un kad tie to klausījās, tad Viņš sacīja vēl vienu līdzību, tāpēc ka Viņš tuvu bija pie Jeruzālemes, un tiem šķita, ka Dieva valstība drīz parādītos. **12** Tāpēc Viņš sacīja: “Viens cilvēks no augstas cilts gāja uz tālu zemi, valstību uzņemt un atkal pārnākt. **13** Un aicinājis savus desmit kalpus, viņš tiem deva desmit podus un uz tiem sacīja: pelnīties ar tiem, līdz kamēr es pārnāku. **14** Un viņa pilsētas ļaudis to ienīdeja un tam vēstnešus sūtīja pakaļ, sacīdami: mēs negribam, ka šis pār mums valda. **15** Un notikās viņam atpakaļ nākot, kad viņš valstību bija uzņēmis, - tad viņš lika aicināt savā priekšā tos kalpus, kam viņš to naudu bija devis, ka zinātu, ko ikkatrs bija sapelnījis. **16** Un tas pirmais atnāca un sacīja: kungs, tavs pods desmit podus ir piepelnijs. **17** Un viņš uz to sacīja: labi, tu godigais kalps, tāpēc ka tu tai mazākā lietā esi bijis uzticīgs, esi valdnieks pār desmit pilsētām. **18** Un tas otrs nāca un sacīja: kungs, tavs pods piecus podus ir pelnījis. **19** Un viņš arī uz šo sacīja: un tu būsi valdnieks pār piecām pilsētām. **20** Un vēl cits nāca sacīdams: kungs, redzi, še tavs pods, ko turēju noliktu sviedru autā. **21** Jo es tevi bijos, tāpēc ka tu esi bargs cilvēks; tu nēmi, ko neesi licis, un plauj, ko neesī sējis. **22** Bet viņš uz to sacīja: no tavas mutes es tevi tiesāšu, tu blēdīgais kalps: tu esi zinājis, mani esam bargu cilvēku un nēmam, ko neesmu licis, un plauj, ko neesī sējis; **23** Kādēl tad tu manu sudrabu neesī devis naudas mijējiem? Tad es pārnācis to būtu atprasījis ar auglim. **24** Un viņš sacīja uz tiem, kas kļāt stāvēja: nēmiet viņam to podu nost un dodiet tam, kam ir desmit podi. **25** Un tie uz viņu sacīja: kungs, tam jau ir desmit podi. **26** Es jums saku: ikvienam, kam ir, tam tāps dots: un no tā, kam nav, tāps arī atņemts, kas tam ir. **27** Tomēr šos manus ienaidniekus, kas negribēja, ka es pār tiem valdu, atvediet šurp un nokaujiet tos manā priekšā.”

28 Un to sacījis, Viņš aizgāja projām uz Jeruzālemi. **29** Un notikās, kad Viņš tuvu nāca pie Betfagas un Betanijas, pie tā kalna, kas top saukts Elijas kalns, tad Viņš sūtīja divus no Saviem mācekļiem **30** Un sacīja: "Ejat uz to miestu, kas jūsu priekšā, un tur nākuši jūs atradīsiet kumeļu piesietu, uz kā vēl neviens nav sēdējis, to atraisiet un atvediet. **31** Un ja kas jums vaicās, kādēļ jūs to atraisiet, tad sakāt viņam: Tam Kungam tā vajag." **32** Un tie izsūtītie nogāja un atrada, kā Viņš tiem bija sacījis. **33** Un kad tie to kumeļu atraisīja, tad tie, kam tas piederēja, uz tiem sacīja: "Kam jūs to kumeļu atraisiet?" **34** Bet tie sacīja: "Tam Kungam to vajag." **35** Un tie to atveda pie Jēzus un, savas drēbes tam kumeļam uzlikuši, tie sēdināja Jēzu virsū. **36** Un Viņam jājot tie savas drēbes paklāja uz ceļu. **37** Un kad Viņš jau tuvu bija nācis, kur sāk kāpt zemē no Elijas kalna, tad viss mācekļu pulks iesāka Dievu priecīgi teikt ar skaļu balsi par visiem tiem brīnumiem, ko tie bija redzējuši, **38** Sacīdami: "Slavēts ir Tas Ķēniņš, kas nāk Tā Kunga Vārdā, miers debesis un gods augstibā." **39** Un kādi farizeji no tā pulka sacīja uz Viņu: "Mācītāj, apsauc Savus mācekļus." **40** Un Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: "Es jums saku, ja šie cietis klusu, tad akmeņi brēks." **41** Un kad Viņš tuvu klāt nāca, tad Viņš uzlūkoja to pilsētu un raudāja par to. **42** Sacīdams: "Kaut jel tu arī zinātu un šini pašā un savā laikā, ko pie tava miera vajag! Bet nu tas ir aplēpts priekš tavām acīm." **43** Jo tas laiks nāks pār tevi, ka tavi ienaidnieki apkārt ap tevi apmetīs ratu lēgeri, tevi apsēdēs un visās malās spaidīs, **44** Un tevi gluži izpostis līdz ar taviem bērniem tavā vidū un akmeni uz akmens neatstās, tāpēc ka tu savas piemeklēšanas laiku neesi atzinusi." **45** Un Viņš gāja Dieva namā un sāka izdzīt, kas tur iekšā pirka un pārdeva, **46** Uz tiem sacīdams: tā ir rakstīts: "Mans nams ir lūgšanas nams, bet jūs to esat darijuši par slepkavu bedri." **47** Un Viņš mācīja ikdienas Dieva namā. Bet tie augstie priesteri un rakstu mācītāji ar tiem ļaužu virsniekiem meklēja Viņu nokaut, **48** Un neatrada, kā to darīt, jo visi ļaudis Viņam piekrita un To klausija.

20 Un notikās tanīs dienās, kad Viņš Dieva namā tos ļaudis mācīja un evaņģēliju sludināja, tad tie augstie priesteri un rakstu mācītāji ar tiem vecajiem piestājās. **2** Un runāja uz Viņu sacīdami: "Saki mums, kādā varā Tu to dari, un kas tas ir, kas Tev šo varu devis?" **3** Un Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: "Es arī jums vienu vārdu vaicāšu, sakāt Man arīdzan: **4** Jāņa kristība, vai tā bija no debesīm, vai no cilvēkiem?" **5** Bet tie apdomājās savā starpā sacīdami: "Ja mēs sakām, no debesīm, tad Viņš sacīs: kādēļ tad jūs viņam neesat ticējuši?" **6** Un ja mēs sakām: no cilvēkiem, tad visi ļaudis mūs akmeņiem nomētās, jo tie tic, ka Jānis esot pravietis." **7** Un tie atbildēja, ka nezinot, no kurienes. **8** Un Jēzus uz tiem sacīja: "Tad Es arīdzan jums nesaku, kādā varā Es šās lietas daru." **9** Bet Viņš iesāka šo līdzību sacīt uz tiem ļaudīm: "Viens cilvēks dēstīja vīna kalnu un to izdeva dārzniekim un nebija labu laiku mājās. **10** Un kad bija laiks, tad viņš sūtīja kalpu pie tiem dārzniekim, ka tie viņam dotu no vīna kalna augļiem, bet tie dārznieki to sita un to aizsūtīja tukšā. **11** Un viņš vēl otru kalpu sūtīja; un tie arī šo situ un apsmēja un aizsūtīja tukšā. **12** Un viņš vēl trešo sūtīja; bet tie arī šo sakāva un izmeta ārā. **13** Un tā vīna kalna kungs sacīja: ko es darišu? Es

sūtišu savu miļo dēlu, varbūt tie šo redzēdami bīsies. **14** Bet viņu redzēdami, tie dārznieki sarunājās savā starpā un sacīja: šis tas mantinieks; nāciet, nokausim to, ka tā mantība mums tiek. **15** Un tie viņu izmeta ārā no tā vīna kalna un nōkāva. Ko tad nu tā vīna kalna kungs tiem darīs? **16** Viņš nāks un nomaitās šos dārzniekus un to vīna kalnu dos citiem." Tie to dzirdējuši sacīja: "Lai tas netoiek." **17** Bet Viņš tos uzlūkoja un sacīja: "Kas tad tas, kas ir rakstīts: tas akmens, ko tie nama taisītāji atmetuši, tas ir tapis par stūra akmeni?" **18** Ikkatrās, kas uz šo akmeni kritīs, sadauzīsies; bet uz ko tas kritīs, to tas satrieks." **19** Un tie augstie priesteri un rakstu mācītāji meklēja rokas pielikt pie Viņa tanī pašā stundā un bijās no tiem ļaudīm; jo tie norprata, ka Tas šo līdzību par viņiem bija sacījis. **20** Un tie uz Viņu glūnēja un izsūtīja, kurus bija izmācījuši, lai izliktos taisni, ka Viņu varētu savaldzināt kādā vārdā un nodot valdībai un zemes soģa varai. **21** Un tie Viņam vaicāja sacīdamī: "Mācītāj, mēs zinām, ka Tu pareizi runā un māci un neuzlūko cilvēka vaigu, bet māci Dieva ceļu pēc patiesības. **22** Vai ir brīv, keizaram meslus dot, vai ne?" **23** Bet Tas viņu viltību nomanīja un uz tiem sacīja: "Kam jūs Mani kārdinājāt?" **24** Rādīet Man ūsurp to nomas naudu; kā ir šī zīme un tas virsraksts?" Un tie atbildēdamī sacīja: "Keizara." **25** Un Viņš uz tiem sacīja: "Tad dodiet keizaram, kas keizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder." **26** Un tie Viņu nevienā vārdā nevarēja kert ļaužu priekšā, un brīnījās par Viņa atbildi un palika klusus. **27** Bet tad kādi no tiem saducejiem (kas pretī runādamī saka, augšāmcelšanos neesam) nāca un Viņu vaicāja **28** Sacīdamī: "Mācītāj, Mozus mums ir rakstījis, kad kādam brālis mirst, kam sieva ir, un tas bez bērniem miris, ka viņa brālim to sievu būs apņemt un savam brālim celt dzimumu. **29** Tad nu septiņi brāli bija, un tas pirms sievu apņēmis nomira bez bērniem. **30** Un tas otrs apņēma to sievu; šis arīdzan nomira bez bērniem. **31** Un tas trešais viņu apņēma. Un tāpat arī visi septiņi; un tiem nepalika bērnu pakāl un tie nomira. **32** Pēdīgi pēc visiem arī tā sieva nomira. **33** Kuram no šiem tā sieva būs augšāmcelšanās laikā? Jo visiem septiņiem tā būjis par sievu." **34** Un Jēzus atbildēdams uz tiem sacīja: "Šīs pasaules bērni precē un top precēti. (aiōn g165) **35** Bet tie, kas būs ciemīgi tikt pie mūžīgas dzīvošanas un pie tās augšāmcelšanās no mironīem, tie nedz precē, nedz top precēti. (aiōn g165) **36** Jo tie vairs never mirt, un ir enģelīem līdzīgi un Dieva bērni, būdami augšāmcelšanās bērni. **37** Bet, ka mironī top uzmodināti, to arī Mozus ir parādījis pie tā ērkšķu krūma, kad viņš To Kungu sauc par Abrahāma Dievū un Izaka Dievū un Jēkaba Dievū. **38** Bet Dievs nav miruš, bet dzīvu Dievs, jo visi Viņam dzīvo." **39** Bet kādi no tiem rakstu mācītājiem atbildēja un sacīja: "Mācītāj, Tu pareizi esi sacījis." **40** Un viņi vairs neuzdrīkstējās Viņam nekā vaicāt. **41** Un Viņš uz tiem sacīja: "Kā tad saka, Kristu esam Dāvida dēlu?" **42** Un tas pats Dāvids saka dziesmu grāmatā: Tas Kungs sacīja uz manu Kungu: sēdies pa Manu labo roku, **43** Tiekmēs es Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām kājām. **44** Tad nu Dāvids Viņu sauc par Kungu, - kā tad Tas ir viņa dēls?" **45** Un visiem ļaudīm dzirdot Viņš sacīja uz Saviem mācekļiem: **46** "Sargājaties no tiem rakstu mācītājiem, kam tik staigāt garos svārkos un mīl sveicinātiem tapt tirgos un sēdēt jo augstos krēslos

baznīcās un jo augstās vietās viesībās, **47** Kas atraitņu namus aprij un taisnojās ar savām garām lūgšanām; tie dabūs jo grūtu sodību.”

21 Un Savas acis pacēlis, Viņš redzēja bagātos savas dāvanas metam Dieva šķirstā. **2** Un Viņš arī redzēja, ka viena nabaga atraitne divas artavas iemeta tur iekšā, **3** Un sacīja: “Es jums tiešām saku, ka šī nabaga atraitne vairāk ir iemetusi, nekā visi. **4** Jo šie visi no savas bagātības ir iemetuši pie tām Dieva dāvanām, bet šī no savas nabadzības ir iemetusi visu savu padomu, cik viņai bija.” **5** Un kādiem par Dieva namu runājot, ka tas esot izgreznots ar dārgiem akmeņiem un jaukām uzkārtām dāvanām, Viņš sacīja: **6** “Laiks nāks, kad no tā, ko jūs redzat, ne akmens uz akmens netaps pamests, ko nenolauzis.” **7** Un tie Viņam vaicāja sacīdami: “Mācītāj, kad tad tas būs? Un kāda tā zīme, kad šīs lietas notiks?” **8** Bet Viņš sacīja: “Pielūkojet, ka jūs netopat pievilti. Jo daudzi nāks Manā Vārdā sacīdami: es tas esmu, un tas laiks ir tuvu klāt nācis. Tad nu neejat viņiem pakal, **9** Bet kad jūs dzirdēsiet karus un dumpus, tad neiztrūcīnāties, jo šim visam būs papriekš notiks, bet tūdaļ vēl nav tas gals.” **10** Tad Viņš uz tiem sacīja: “Tauta celsies pret tautu un valsts pret valsti. **11** Un lielas zemes trīcēšanas būs dažās vietās un bada laiki un mēri arī bailīgas lietas un lielas zīmes no debesīm notiks. **12** Bet pirms viss tas notiks, tie savas rokas jums pieliks un jūs vajās un nodos baznīcās un cietumos, un jūs vedīs priekš kēniņiem un valdniekiem Mana Vārda dēļ. **13** Bet tas notiks jums par liecību. **14** Tad nu apņematis savās sirdis, nerūpēties iepriekš, kā jūs aizbildināsities. **15** Jo Es jums došu muti un gudrību, kam nevarēs preti runāt nedz preti stāvēt neviens no tiem, kas pret jums celas. **16** Bet jūs tapsiet nodoti arī no vecākiem un brāļiem un radiem un draugiem. Un tie citus no jums nonāvēs. **17** Un jūs būsiet ienīdēti no visiem Mana Vārda dēļ. **18** Un tomēr ne matam no jūsu galvas nebūs zust. **19** Caur savu pacietību izglābīsiet savas dvēseles. **20** Bet kad jūs redzēsiet Jeruzālemi visapkārt apstāto no karaspēka, tad zināt, ka viņas izpostīšana ir tuvu klāt. **21** Tad lai bēg kalmos, kas ir Jūdu zemē, un lai steidzās projām, kas ir viņas vidū; un tie, kas uz laukiem, lai neiet tur iekšā. **22** Jo šīs ir tās atriebšanas dienas, lai viss top piepildīts, kas ir rakstīts. **23** Bet, ak vai, tām grūtām un zīdītājām tanīs dienās, jo tur būs lielas bēdas virs zemes un dusmas par šo tautu. **24** Un tie kritīs caur zobena asmeni un gūstīti taps novesti pie visām tautām, un Jeruzāleme taps samīdīta no pagāniem, tiekams pagānu laiki būs piepildīti. **25** Un zimes notiks pie saules, pie mēneša un pie zvaigznēm, un virs zemes tiem ļaudīm būs bail, un tie būs pārbijušies, un jūra un ūdens vilņi kauks. **26** Un cilvēki nīcin izniks no bailības, gaidīdamī tās lietas, kas nāks virs zemes, jo debess stiprumi kustināsies. **27** Un tad tie redzēs To Cilvēka Dēlu padebesi nākam ar lielu spēku un godu. **28** Bet kad tas iesāks notikt, tad savas galvas paceldami skatāties uz augšu, tāpēc ka jūsu pestīšana jo tuvu nāk.” **29** Un Viņš tiem sacīja vienu līdzību: “Uzlūkojet viģes koku un visus kokus! **30** Tūdaļ kad tie izplaukst, tad jūs to redzēdami paši nomaniet, ka vasara jau tuvu. **31** Tā tad arī, redzēdami šo visu notiekam, ziniet, ka Dieva valstība tuvu. **32** Patiesi, Es jums saku: šī cilts nezudīs, tiekams viss tas būs noticis. **33** Debess un

zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudis. **34** Bet sargājaties, ka jūsu sirdis neklūst apgrūtinātas ar lieku ēšanu un ar zūdīšanos pēc uztura, un ka šī diena piepeši jums neuzbrūk. **35** Jo viņa nāks, kā kāds slazda valgs pār visiem, kas dzīvo pa visu zemes virsu. **36** Tāpēc esiet modrigi allaži un lūdziet, lai varat šim visam izbēgt, kas notiks, un pastāvēt Tā Cilvēka Dēla priekšā.” **37** Un Viņš pa tām dienām bija Dieva namā mācīdams; un pa tām naktīm Viņš izgāja un palika tai kalnā, kas topošuks Elijas kalns. **38** Un visi ļaudis nāca agri no rīta pie Viņa Dieva namā, Viņu klausīties.

22 Un tās neraudzētās maizes svētki, ko sauc Lieldienu, bija tuvu. **2** Un tie augstie priesteri un rakstu mācītāji meklēja, kā Viņu nokaut; jo tie bijās no tiem ļaudīm. **3** Bet sātāns iegāja iekš Jūdasa, kas tapa sauktus Iskariots un bija viens no tiem divpadsmit. **4** Un tas nogāja un runāja ar tiem augstiem priesteriem un kara virsniekiem, kā tas Viņu tiem nodotu. **5** Un tie tapa liksmi un norunāja, viņam naudu dot. **6** Un tas apsolīja un meklēja izdevīgu laiku, Viņu tiem nodot bez dumpja. **7** Bet tās neraudzētās maizes diena nāca, kur Lieldienas jērs bija jākauj. **8** Un Viņš Pēteri un Jāni sūtīja sacīdams: “Ejat un sataisāt mums Lieldienas jēru, ka ēdam.” **9** Bet tie uz Viņu sacīja: “Kur Tu gribi, lai mēs to sataisām?” **10** Un Viņš uz tiem sacīja: “Lūk, pilsētā ieejot jūs viens cilvēks sastaps, ūdens krūzi nesdams; ejat tam pakāj tanī namā, kur tas ieiet, **11** Un sakāt uz to nama kungu: Mācītājs tev saka: kur ir tā vieta, kur lai Es ar Saviem mācekliem ēdu Lieldienas jēru? **12** Un viņš jums rādīs vienu lielu, ar deķiem izklātu istabu, turpat to sataisiet.” **13** Tie nogājuši atrada, kā Viņš tiem bija sacījis, un Lieldienas jēru sataisīja. **14** Un kad tā stunda nāca, tad Viņš apsēdās un tie divpadsmit apustuļi līdz ar Viņu. **15** Un Viņš uz tiem sacīja: “Es sirsnīgi esmu vēlējies šo Lieldienas jēru ar jums ēst, pirms Es ciešu.” **16** Jo Es jums saku, ka Es vairs no tā neēdišu, tiekams tas taps piepildīts Dieva valstībā.” **17** Un to bikeri nēmis, Viņš pateicās un sacīja: “Nemiet to un daliet to savā starpā. **18** Jo Es jums saku, Es nedzeršu no vina koka augļiem, tiekams Dieva valstība būs nākusi.” **19** Un maizi nēmis, Viņš pateicās un pārlauza un tiem to deva sacīdams: “Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota. To dariet, Mani pieminēdami.” **20** Tāpat arī to bikeri pēc tā vakarēdiena sacīdams: “Šīs bilkeris ir tā jaunā iestādīšana iekš Manām asinīm, kas par jums top izlietas. **21** Bet redzi, Mana nodevēja roka ir ar Mani pie galda. **22** Un Tas Cilvēka Dēls gan tā aiziet, kā tas ir nolikts, tomēr vai tam cilvēkam, kas Viņu nodod.” **23** Un tie iesāka apjautāties savā starpā, kurš jel viņu starpā tas esot, kurš to grasās darīt. **24** Un tur arī bāršanās cēlās viņu starpā, kurš no viņiem esot tas lielākais? **25** Bet Viņš uz tiem sacīja: “Pasaules kēniņi valda, un tie varenie top sauktī cienīgi kungi; **26** Bet jūs tā ne. Bet tam lielākajam jūsu starpā būs būt kā tam mazākajam, un tam augstākajam kā tam kalpotājam. **27** Jo kurš tas lielākais, vai tas, kas sēž pie galda, vai tas, kas kalpo? Vai ne tas, kas sēž pie galda? Bet Es esmu jūsu starpā kā tāds, kas kalpo. **28** Bet jūs esat tie, kas pastāvējuši pie Manis iekš Manām kārdināšanām, **29** Un tāpēc Es jums esmu novēlējis to valstību, kā Mans Tēvs Man to novēlējis, **30** Ka jums būs ēst un dzert pie Mana galda Manā valstībā un sēdēt uz krēsliem, tiesāt tās divpadsmit Israēla ciltis.” **31** Un Tas Kungs sacīja: “Simani,

Sīmani, redzi, sātanam ir ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus. **32** Bet Es esmu lūdzis par tevi, ka tava ticība nemītētos. Un kad tu vienreiz atgriezīsies, tad stiprini savus brāļus.” **33** Bet tas uz Viņu sacīja: “Kungs, es esmu gatavas ar Tevi iet cietumā un nāvē.” **34** Bet Viņš sacīja: “Es tev saku, Pēteri, gailis šodien nedziedās, pirms tu trīs reiz nebūsi liedzies, ka tu Mani pazīsti.” **35** Un Viņš uz tiem sacīja: “Kad Es jūs esmu sūtījis bez maka un kulītes un kurpēm, vai jums kas trūcīs?” Un tie sacīja: “Nekas!” **36** Tad Viņš uz tiem sacīja: “Bet tagad, kam maks ir, tas lai to nem, tāpat arī kulīti. Un kam nav, tas lai savas drēbes pārdod un pērk zobenu.” **37** Jo Es jums saku, ka vēl pie Manis būs piepildītam tapt, kas ir rakstīts: Viņš tiem netaisniem ir lidzināts. Jo kas ir rakstīts par Mani, tas piepildās.” **38** Bet tie sacīja: “Kungs, redzi, še ir divi zobeni.” Un Viņš tiem sacīja: “Ir diezgan.” **39** Un izgājis Viņš staigāja pēc sava ieraduma uz Elijas kalnu, un Viņa mācekļi Viņam gāja pakaļ. **40** Un tai vietā nācis Viņš uz tiem sacīja: “Lūdziet, ka jūs neiekrītat kārdināšanā.” **41** Un Viņš novērsās no tiem akmens metiena tālumā un celos nometēs lūdzās, **42** Un sacīja: “Tēvs, ja Tu gribi, tad nem šo bikeri no Manis; tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek.” **43** Bet Viņam viens ēngelis no debesīm parādījās un Viņu stiprināja. **44** Un kad Viņš nāves bālēs cīmījās, tad Viņš Dievu pielūža jo karsti; bet Viņa sviedri kā asins lāses pilēja uz zemi. **45** Un no tās pielūšanas cēlies Viņš nāca pie Saviem mācekļiem, un tos atrada aizmigušus aiz noskumšanas, **46** Un uz tiem sacīja: “Ko jūs guļat? Ceļaties un lūdziet Dievu, ka neiekrītat kārdināšanā.” **47** Un Viņam vēl runājot, redzi, pulks ļaužu un viens no tiem divpadšmit, Jūdas vārdā, gāja tiem priekšā un nāca tuvu pie Jēzus, Viņu skūpstīt. **48** Bet Jēzus uz to sacīja: “Jūdas, vai tu skūpstīdam nodod To Cilvēka Dēlu?” **49** Un tie, kas pie Viņa bija, redzēdam, kas tur gribēja notikt, uz Viņu sacīja: “Kungs, vai mums būs cirst ar zobenu?” **50** Un viens no tiem cirta augstā priesterā kalpam, un tam nocirta labo ausi. **51** Bet Jēzus atbildēja un sacīja: “Ļaujat pat to.” un Viņš tam to ausi aizskāra un to dziedināja. **52** Un Jēzus sacīja uz tiem augstiem priesteriem un tiem kara virsniekiem pie Dieva nama un tiem vecajiem, kas Viņam bija nākuši virsū: “Jūs esat izgājuši tā kā pret slepkavu ar zobeniem un šķepiem. **53** Es esmu bijis ikdienas pie jums Dieva namā, un jūs savas rokas Man neesat pielikuši; bet ši ir jūsu stunda un tas tumsības spēks.” **54** Un tie Viņu saņēma, veda un novēda augstā priesterā namā. Bet Pēteris gāja no tālienes pakaļ. **55** Un kad tie uguni bija sakurūši nama vidū un kopā nosēdušies, Pēteris apsēdās viņu starpā. **56** Un viena kalpone, to redzēdama sēzam pie uguns, uzlūkoja to un sacīja: “Šis arīdzan bija pie Viņa.” **57** Bet tas Viņu aizliezda sacīdams: “Sieva, es Vipu nepazīstu.” **58** Un par mazu brīdi vēl cits to redzēdams sacīja: “Tu arīdzan esi no tiem.” Bet Pēteris sacīja: “Cilvēks, es neesmu.” **59** Un par vienu stundu cits to apstiprināja sacīdams: “Patiesi, šis arīdzan ir bijis pie Viņa, jo tas arīdzan ir Galilejs.” **60** Bet Pēteris sacīja: “Cilvēks, es nezinu, ko tu runā.” Un tūdaļ kad tas vēl runāja, gailis dziedāja. **61** Un Tas Kungs atgriezās un uzlūkoja Pēteri. Tad Pēteris pieminēja Tā Kunga vārdu, ka Tas uz viņu bija sacījis: “Pirms nekā gailis dziedās, tu Mani trīs reiz aizliegsi.” **62** Un ārā izgājis Pēteris raudāja gauži. **63** Bet tie vīri, kas Jēzu turēja, Viņu apmēdīja un sita. **64** Un

tie Viņu aizklāja un sita Viņam vaigā un Viņam vaicāja sacīdami: “Uzmini, pravietis būdams, kurš Tevi sitis?” **65** Arī daudz citus vārdus tie uz Viņu sacīja, zaimodami. **66** Un kad gaisma ausa, tad sapulcējās tie ļaužu vecaji un augstie priesteri un rakstu mācītāji, un tie To veda augšā prieķi savas tiesas **67** Un sacīja: “Ja Tu esi Kristus, tad saki mums.” Bet Viņš uz tiem sacīja: “Ja Es jums saku, tad jūs neticat; **68** Bet ja Es vaicāšu, tad jūs Man neatbildēsiet un Mani nelaidisiet valā. **69** Bet no ši laika Tas Cilvēka Dēls sēdēs pie Tā Visspēcīgā Dieva labās rokas.” **70** Tad visi sacīja: “Vai tad Tu esi Dieva Dēls?” Un Viņš uz tiem sacīja: “Jūs to sakāt, un Es tas esmu.” **71** Un tie sacīja: “Kādas liecības mums vēl vajag? Mēs paši to esam dzirdējuši no Viņa mutes.”

23 Un viss viņu pulks cēlās un novēda Viņu pie Pilatus, **2** Un iesāka Viņu apsūdzēt sacīdami: “Šo mēs atrodam, ka Viņš mūsu tautu sajauč un aizliezd ķeizaram metekli(nodokli) dot sacīdams: Viņš esot Kristus, viens Kēniņš.” **3** Un Pilatus Viņam vaicāja sacīdams: “Vai Tu esi Jūdu kēniņš?” Un Viņš atbildēdams uz to sacīja: “Tu to saki.” **4** Bet Pilatus sacīja uz tiem augstiem priesteriem un tiem ļaudim: “Es nekādas vainas neatrodzu pie šā cilvēka.” **5** Bet tie tam stāvēja virsū un sacīja: “Viņš tos laudis skubina uz dumpi, mācīdams pa visu Jūdu zemi, iesākdams no Galilejas līdz šejienei.” **6** Bet kad Pilatus Galileju dzirdēja, tad tas vaicāja, vai Viņš esot no Galilejas? **7** Un dabūjis zināt, ka Viņš piederot apakš Hērodus tiesas, tas Viņu nosūtīja pie Hērodus, kas tanis dienās arīdzan bija Jeruzālēmē. **8** Bet kad Hērodus Jēzu redzēja, tad tas tapa ļoti liksmis. Jo tas jau sen labprāt Viņu gribēja redzēt, tādēļ ka tas daudz par Viņu bija dzirdējis un cerēja kādu zimi no Viņa redzēt. **9** Un tas dažādas lietas vaicāja no Viņa. Bet Viņš tam neatbildēja nenieka. **10** Un tie augstie priesteri un rakstu mācītāji stāvēja un Viņu apsūdzēja gauži. **11** Bet Hērodus ar savu pils saimi Viņu niciņāja un apmēdīja, un tam baltu drēbi apvilka un to sūtīja atpakaļ pie Pilatus. **12** Tanī dienā Pilatus un Hērodus palika par draugiem, jo papriekš tie savā starpā bija ienaidā. **13** Un Pilatus, saaicinājis tos augstos priesterus un virsniekus un tos ļaudis, **14** Uz tiem sacīja: “Jūs šo cilvēku pie manis esat atveduši, ka Viņš tos ļaudis novēršot, un redziet, es Viņu esmu jūsu priekšā izklausinājis un pie tā cilvēka neesmu atradis it nekādas vainas, par ko jūs Viņu apsūdzat; **15** Un Hērodus arī ne; jo tas Viņu pie mums atpakaļ sūtījis, un redzi, Viņš nekā nav darījis, ar ko nāvi būtu pelnījis. **16** Tāpēc es Viņu gribu pārmācīt un atlaist.” **17** Un uz svētkiem tam vajadzēja viņiem vienu cietumnieku atlaist. **18** Bet viss tas pulks brēca un sacīja: “Nost ar šo un atlaidi mums Barabu!” **19** Tas kāda dumpja dēļ, kas pilsētā bija noticis, un slepkavības dēļ bija iemests cietuma. **20** Tad Pilatus atkal viņus uzrunāja un gribēja Jēzu atlaist. **21** Bet tie saucā un sacīja: “Sit Viņu krustā, sit Viņu krustā!” **22** Bet viņš trešu reiz uz tiem sacīja: “Ko tad Šis ļauna darījis? Es pie Viņa nekādas nāves vainas neatrodzu; tāpēc es Viņu gribu pārmācīt un atlaist.” **23** Bet tie tam mācās virsū ar lielu brēkšanu lūgdomi, ka Viņš taptu krustā sists, un viņu brēkšana pārspēja. **24** Tad Pilatus nosprieda, lai viņu lūgšanas notiek. **25** Un viņš tiem atlaida to, kas dumpja un slepkavības dēļ cietumā bija iemests, ko tie bija izlīgušies, bet Jēzu tas nodeva viņu prātam. **26** Un kad Viņu aizveda,

tad tie saņēma vienu no Kirenes, vārdā Šimani, kas nāca no laukas, un uzlika tam to krustu, ka tas to Jēzum pakāj nestu. **27** Bet liels ļaužu un sievu pulks Viņam gāja pakāj, tās Viņu ūzloja un apraudāja. **28** Bet Jēzus uz tām atgriezās un sacīja: "Jūs Jeruzālemes meitas, neraudāt par Mani, bet raudāt pašas par sevi un par saviem bērniem. **29** Jo redziet, nāks dienas, kad sacīs: svētīgas ir tās neauglīgās un tās miesas, kas nav bērnus nesušas, un tās krūtis, kas nav zīdiļušas. **30** Tad tie iesāks sacīt uz tiem kalniem: kritiet uz mums! un uz tiem pakalniem: aplākiet mūs! **31** Jo kad to dara pie zaļa koka, kas tad vēl notiks pie sakaltuša?" **32** Bet divi citi ļauna darītāji arīdzan tapa novesti, ka aptuvi nomaitāti līdz ar Viņu. **33** Un kad tie nāca uz to vietu, ko sauc par pieres vietu, tad tie tur sita krustā Viņu un tos ļauna darītājus, vienu pa labo un otru pa kreiso roku. **34** Bet Jēzus sacīja: "Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara." Un tie, Viņa drēbes daļādamī, kauliņus par tām meta. **35** Un tie laudis stāvēja skatīdamies. Bet tie virsnieki savā starpā Viņu apsmēja sacīdamī: "Viņš cītem palidzējis, lai palīdzās pats Sev, ja šis ir Kristus, tas Dieva izredzētais." **36** Un arī tie karavīri Viņu apmēdīja, piegāja un Viņam etiki atnesa **37** Un sacīja: "Ja Tu esi tas Jūdu kēniņš, tad palīdzies pats Sev." **38** Un virsraksts pār Viņu bija rakstīts ar Grieķu, Romiešu un Ebreju rakstiem: šis ir tas Jūdu kēniņš. **39** Bet viens no tiem pakārtējiem ļauna darītājiem Viņu zaimoja, sacīdamī: "Ja Tu esi Kristus, tad palīdz Sev pašam un mums." **40** Bet tas otrs aprāja un sacīja: "Un tu arīdzan nebisties no Dieva, kas esi tanī pašā sodibā!" **41** Un tomēr mums gan pareizi notiek. Jo mēs dabūjam, ko esam nopelnījuši ar saviem darbiem, bet šis nekā ļauna nav darījis." **42** Un Viņš uz Jēzu sacīja: "Kungs, piemini mani, kad Tu nāksi Savā valstībā." **43** Un Jēzus uz to sacīja: "Patiessi, Es tev saku: šodien tu būsi ar Mani parādīzē!" **44** Un tas bija ap sesto stundu, tad tapa tumšs pār visu to zemi līdz devītajai stundai. **45** Un saule tapa aptumšota, un tas priekškaramais auts Dieva namā pārplīsa vidū pušu. **46** Un Jēzus sauca ar skaļu balsi un sacīja: "Tēvs, Es Savu garu nododu Tavās rokās." Un to sacījis Viņš dvesēti izlaida. **47** Un tas kapteinis redzēdams, kas notika, Dievu teica un sacīja: "Patiessi, šis ir bijis taisns cilvēks." **48** Un visi, kas tur klātu bija un redzēja, kas tur notika, tie sita pie krūtim un griezās atpakaļ. **49** Bet visi Viņa milje stāvēja no tālienes un tās sievas, kas ar Viņu bija nākušas no Galilejas un šās lietas redzēja. **50** Un redzi, viens vīrs, Jāzeps vārdā, kas bija runas kungs, labs un taisns vīrs, **51** (Šis nebija piemeties viņu padomam un darišanai,) no Arimatijas, Jūdu pilsētas, kas arī pats gaidīja uz Dieva valstību, **52** Šis piegājis pie Pilatus lūdzā Jēzus miesas, **53** Un tās noņēma, ietina smalkā audeklī un ielika kapā, kas bija izcirsts klinti, kur vēl neviens nebija glabāts. **54** Un tā bija tā sataisāmā diena, un svētdiena jau iesākās. **55** Un tās sievas, kas ar Viņu bija nākušas no Galilejas, arīdzan gāja pakāj un skatījās uz to kapu, un kā Viņa miesas tapa noliktas. **56** Un atpakaļ griezušās tās sataisīja smaržīgas svaidāmas zāles, un to svēto dienu tās bija klusu pēc bauslības.

24 Bet pirmajā nedēļas dienā it agri, gaismai austot, tās sievas nāca pie kapa un nesa tās svaidāmās zāles, ko tās bija sataisījušas. Un vēl kādas citas bija līdz ar tām. **2** Un tās atrada to akmeni no kapa noveltu, **3** Un gāja iekšā

un Tā Kunga Jēzus miesas neatradā. **4** Un notikās, kad tās nezināja, ko darīt, redzi, tad pie tām divi vīri piestājās, kam drēbes spīdēja tā kā zibens. **5** Un kad tās pārbijušās galvu nokāra, viņi uz tām sacīja: "Ko jūs meklējat to dzīvo pie mirušiem?" **6** Viņš nav šeitan, bet ir uzzēlies. Piemīniet, ko Viņš jums runājis, vēl būdams iekš Galilejas, **7** Sacīdams: Tam Cilvēka Dēlam būs tapt nodotam grēcinieku rokās un tapt krustā sistam un trešā dienā augšām celties." **8** Un tās pieminēja Viņa vārdus. **9** Un atpakaļ griezušās no kapa tās to visu pasludināja tiem vienpadsmīt un visiem citiem. **10** Un tur bija Marija Madāja un Joanna un Marija, Jēkaba māte, un tās citas ar tām, tās tiem apustuļiem to sacīja. **11** Un viņu vārdi tiem likās kā pasakas, un tie viņām neticēja. **12** Un Pēteris cēlās, tecēja pie tā kapa un locīdamies paskatījās un redzēja tos autus pie malas liktus, un aizgāja, pats pie sevis brīnidamies par to, kas bija noticis. **13** Un redzi, divi no tiem gāja tanī pašā dienā uz kādu pilsētiņu, kas bija no Jeruzālemes labu jūdzi (zemes) tālu, ar vārdu Emmaūs. **14** Un tie runāja savā starpā par visām tām lietām, kas bija notikušas. **15** Un gadījās, kad tie tā runāja savā starpā, arī pats Jēzus pie tiem piegāja un līdz ar tiem staigāja. **16** Bet viņu acis tapa turētas, ka tie Viņu nepazina. **17** Un Viņš uz tiem sacīja: "Kādās tās runas, ko jūs runājat savā starpā uz ceļa un esat tik noskumuši?" **18** Tad viens ar vārdu Kleopas atbildēja un uz Viņu sacīja: "Vai tad tu viens esi tāds svešnieks Jeruzālemei, kas nezina, kas šīnis dienās tur noticis?" **19** Un Viņš uz tiem sacīja: "Kas tad?" Un tie uz Viņu sacīja: "Tas ar Jēzu no Nacaretē, kas bija pravietis, varens darbos un vārdos priekš Dieva un visiem laudīm, **20** Kā to mūsu augstie priesteri un virsnieki ir nodevuši pie pazudināšanas uz nāvi un Viņu situši krustā. **21** Bet mēs cerējām, ka Viņam bija Israēli atpestīt; un pār visu to šodien ir tā trešā diena, ka šīs lietas ir notikušas. **22** Tad arī kādas no mūsu sievām mūs izbiedējušas; tās agri bijušas pie kapa, **23** Un Viņa miesas neatradušas, nāk un saka, ka esot enģēlu parādīšanu redzējušas, kas saka, Viņš esot dzīvs. **24** Un kādi no mums nogāja pie kapa un atrada tā, kā tās sievas sacīja, bet Viņu pašu tie nerēdzeja." **25** Tad Viņš uz tiem sacīja: "Ak jūs nesaprāšas un sirds kūtrie, ka jūs negribat ticēt visu to, ko tie pravieši sludinājuši!" **26** Vai Kristum tā nebija jācieš un jāiejet Savā godībā." **27** Pēc iesākdamīs no Mozus un no visiem praviešiem Viņš tiem izstāstīja visus rakstus, kas par Viņu bija rakstīti. **28** Un tie nāca klāt pie tās pilsētiņas, kurp tie gāja, bet Viņš likās ejot tālāk. **29** Un tie to gauži līdzda un sacīja: "Palieci pie mums, jo vakars jau metās, un tā diena ir pagalam;" un Viņš iegāja pie tiem palikt. **30** Un notikās, ka Viņš ar tiem sēdēdams pie galda to maizi ķēma, pateicās, pārlauza un tiem to deva. **31** Tad viņu acis tapa atvērtas, un tie Viņu pazina; bet Viņš no tiem nozuda. **32** Un tie sacīja savā starpā: "Vai mūsu sirds iekš mums nedega, kad Viņš ar mums runāja uz ceļa, mums tos rakstus izstātidams?" **33** Un tanī pašā stundā tie cēlās, griezās atpakaļ uz Jeruzālemi un atrada tos vienpadsmīt sapulcētus un tos, kas pie tiem bija. **34** Tie sacīja: "Tas Kungs patiesi ir augšām cēlēs un Simanim parādījies." **35** Un viņi šiem stāstīja, kas bija noticis uz ceļa, un kā Tas no viņiem pazīts, to maiži lauzdams. **36** Un kad tie runāja par šīm lietām, tad Jēzus stāvēja pats vidū starp tiem un uz tiem sacīja: "Miers ar jums!" **37** Bet tie loti

izbijās un tiem šķita, ka garu redzot. **38** Un Viņš uz tiem sacīja: "Kam jūs esat tā izbijušies? Un kāpēc tādas domas celas jūsu sirdīs? **39** Redziet Manas rokas un Manas kājas; Es pats tas esmu. Aptauztiet Mani un apskatiet; jo garam nav mīses un kaulu, kā jūs redzat Man esam." **40** Un to sacījis Viņš tiem rādīja Savas rokas un kājas. **41** Bet kad tie to aiz prieka vēl neticēja un brinījās, tad Viņš uz tiem sacīja: "Vai jums še kas ir, ko ēst?" **42** Un tie Tam cēla priekšā ceptas zivs gabalu un tiru medu. **43** Un Viņš nēma un to ēda viņiem redzot. **44** Pēc Viņš uz tiem sacīja: "Šie ir tie vārdi, ko Es jums esmu sacījis, pie jums vēl būdams, ka visam būs notikt, kas par Mani rakstīts Mozus bauslibā, praviešos un dziesmās." **45** Tad Viņš tiem saprāšanu atdarīja, ka tie tos rakstus saprata, **46** Un uz tiem sacīja: "Tā tas stāv rakstīts, ka Kristum bija jācieš un augšām jāceļas no miroņiem trešā dienā, **47** Un ka Viņa Vārdā jāsludina atgriešanās un grēku piedošana visām tautām, iesākot no Jeruzālemes. **48** Un jūs esat liecinieki par šo visu. **49** Un redzi, Es uz jums sūtu Sava Tēva apsolīšanu. Bet paliekat jūs Jeruzālemes pilsētā, līdz kamēr tiksiet apgērbti ar spēku no augšienes." **50** Un viņš tos izveda līdz Betānijai un Savas rokas pacēlis tos svētīja. **51** Un notikās, kad Viņš tos svētīja, tad Viņš no tiem šķirās un tapa uzcelts uz debesim. **52** Bet tie Viņu pielūdza un griezās atpakaļ uz Jeruzālemi ar lielu prieku, **53** Un bija allažīņ Dieva namā, teica un slavēja Dievu. Āmen.

Jāņa Evāngēlijs

1 Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Dievs bija Vārds. **2** Tas bija iesākumā pie Dieva. **3** Visas lietas ir darītas caur Viņu, un bez Viņa nekas nav darīts, kas ir darīts. **4** Iekš Viņa bija dzīvība, un tā dzīvība bija cilvēku gaišums. **5** Un tas gaišums spīd tumsībā, un tumsībā to nesaņēma. **6** Viens cilvēks bija no Dieva sūtīts, Jānis vārdā. **7** Tas nāca liecības dēļ, ka dotu liecību par To Gaišumu, lai visi caur to ticētu. **8** Viņš pats nebija tas gaišums, bet ka tas liecību dotu par To Gaišumu. **9** Tam patiesam Gaišumam, kas ikvienu cilvēku apgaismo, bija nākt pasaulē. **10** Viņš bija pasaulē, un pasaule ir caur Viņu darīta; bet pasaule Viņu nepazina. **11** Viņš nāca pie tiem savejīm, un šie Viņu neuzņēma. **12** Bet cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva valū, palikt par Dieva bērniem, tiem, kas tic uz Viņa Vārdu, **13** Kas ne no asinīm, nedz no mīses gribēšanas, nedz pēc kāda vīra prāta, bet kas no Dieva dzīmuši. **14** Un tas Vārds tapa mīsa un dzīvoja mūsu starpā, pilns ūžlastības un patiesības, un mēs redzējām Viņa godību, tādu godību, kā Tā vienpiedzīmušā Dēla no Tā Tēva. **15** Jānis dod liecību par Viņu un sauc sacīdams: "Šis bija Tas, par ko es sacīju: kas nāk pēc manis, Tas ir bijis priekš manis. Viņš bija pirmāk nekā es." **16** Un no Viņa pilnuma mēs visi esam dabūjuši ūžlastību uz ūžlastību. **17** Jo bauslība ir dota caur Mozu, ūžlastība un patiesība ir notikusi caur Jēzu Kristu. **18** Dievu neviens nekad nav redzējis: tas vienpiedzīmušais Dēls, Tēva klēpi būdams, Tas mums to ir stāstījis. **19** Un šī ir Jāņa liecība, kad tie Jūdi no Jeruzālemes priesterus un levitus sūtīja, lai tam jautāt: "Kas tu esi?" **20** Un Viņš apliecināja un neliedzās, un apliecināja: "Es neesmu Kristus." **21** Un tie tam jautāja: "Kas tad? Vai tu esi Elija?" Un Viņš sakā: "Neesmu." "Vai tu esi tas Pravietis?" Un Viņš atbildēja: "Nē." **22** Tagad tie uz viņu sacīja: "Kas tu esi? lai atbildam tiem, kas mūs sūtījuši; ko tu saki par sevi pašu?" **23** Viņš sacīja: "Es esmu saucēja balss tuksnesī: sataisiet Tā Kunga ceļu, kā pravietis Jesaja sacījis." **24** Un tie izsūtītie bija no tiem farizejiem. **25** Un tie viņam jautāja un uz viņu sacīja: "Kāpēc tad tu kristi, kad tu neesi Tas Kristus, nedz Elija, nedz tas Pravietis?" **26** Jānis tiem atbildēja un sacīja: "Es kristīju ar ūdeni; bet Tas jūsu vidū iestājies, ko jūs nepazīstat; **27** Tas nāk pēc manis, un ir bijis priekš manis, Tam es neesmu cienīgs kurpjū siksnas atraišīt." **28** Tas notika Betanijā vienpus Jardānes upes, kur Jānis kristīja. **29** Otrā dienā Jānis Jēzū ierauga nācam un sakā: "Redzi, Tas Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus. **30** Šis ir Tas, par ko es esmu sacījis: pēc manis nāk vīrs, kas bijis priekš manis: jo Viņš bija pirmāk nekā es." **31** Un es Viņu nepazinu: bet lai Viņš Israēlim taptu zināms, tāpēc es esmu nācis, kristīdam ar ūdeni." **32** Un Jānis deva liecību sacīdams: "Es redzēju to Garu nolaizāmies no debess kā balodi un paliekam uz Viņu. **33** Un es Viņu nepazinu, bet kas mani sūtījis kristīt ar ūdeni, Tas uz mani sacīja: uz ko tu redzēsi to Garu nolaizāmies un paliekam, šis ir Tas, kas kristī ar Svēto Garu. **34** Un es esmu redzējis un liecību devis, ka šis ir Tas Dieva Dēls." **35** Otrā dienā Jānis atkal stāvēja un divi no viņa mācekļiem, **36** Un ieraudzījis Jēzū staigājam, viņš sakā: "Redzi, Tas Dieva Jērs!" **37** Un tie divi mācekļi viņu dzirdēja runājam un Jēzum gāja pakal. **38** Un Jēzus atgriezdamies un tos

redzējis pakaļ nācam, uz tiem sakā: "Ko jūs meklējat?" Un tie uz Viņu sacīja: "Rabbi, (tas ir tulkots: mācītājs,) kur Tu mājo?" **39** Viņš uz tiem sakā: "Nāciet un redziet." Tie nāca un redzēja, kur Viņš mājoja, un palika to dienu pie Viņa, un tas bija ap desmito stundu. **40** Andrejs, Simāna Pētera brālis, bija viens no tiem diviem, kas to no Jāņa bija dzirdējuši un Viņam gājuši pakaļ. **41** Šis pirms atrod savu brāli Simāni un uz to sakā: "Mēs to Mesiju esam atraduši (tas ir tulkots: Kristus)." **42** Un viņš to veda pie Jēzus. Un Jēzus to uzlukoja un sacīja: "Tu esi Simānis, Jonas dēls, tu tapsi sauksit Kefas, tas ir tulkots: Pēteris (akmens)." **43** Otrā dienā Jēzus gribēja iziet uz Galileju un atrod Filippu un uz to sakā: "Nāc Man pakaļ." **44** Un Filips bija no Betsaidas, Andreja un Pētera pilsētas. **45** Filips atrod Natanaēli un uz to sakā: "Par ko Mozus bauslībā rakstījis un tie pravieši, To mēs esam atraduši, Jēzu no Nacaretes, Jāzepa dēlu." **46** Un Natanaēls uz to sacīja: "Vai no Nacaretes var būt kāds labums?" Filips uz to sakā: "Nāc un redzī!" **47** Jēzus redzēja Natanaēli nācam, un par to sakā: "Redzi, patiesi viens Israēlietis, iekš kā viltības nav." **48** Natanaēls uz Viņu sakā: "Kā Tu mani pazīsti?" Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Es tevi redzēju, pirms Filips tevi aicināja, kad tu biji apakš tā viģes koka." **49** Natanaēls atbildēja un uz Viņu sakā: "Rabbi, Tu esi Dieva Dēls, Tu esi Israēla ķēniņš." **50** Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Tādēļ tu tici, ka Es tev esmu sacījis: Es tevi redzēju apakš tā viģes koka. Tu redzēsi lielākas lietas nekā tās." **51** Un Viņš uz to sakā: "Patiesi, patiesi, Es jums saku: no šī laika jūs redzēsiet debesis atvērtas un Dieva enģeļus uzķāpjam un nokāpjam uz To Cilvēka Dēlu."

2 Un trešajā dienā kāzas bija Kānā iekš Galilejas, un Jēzus māte bija tur. **2** Bet arī Jēzus un Viņa mācekļi tapa aicināti uz tām kāzām. **3** Un kad vīna pietrūka, Jēzus māte sakā uz Viņu: "Tiem nav vīna." **4** Jēzus uz to sakā: "Sievā, kas Man ar tevi? Mana stunda vēl nav nākusi." **5** Viņa māte uz tiem sulaiņiem sakā: "Ko Viņš jums teiks, to dariet." **6** Un tur seši akmeņu ūdens trauki bija likti pēc Jūdu šķīstišanas, un ikkatrā sagāja divi līdz trīs mēri. **7** Jēzus uz tiem sakā: "Pildiet šos traukus ar ūdeni!" Un tie tos pildīja līdz malai pilnus. **8** Un Viņš uz tiem sakā: "Smeļat nu un nesat barības sargam;" un tie to nesa. **9** Kad nu barības sargs to ūdeni baudīja, kas bija palicis par vīnu (un nezināja, no kurienes tas bija, bet tie sulaiņi to zināja, kas to ūdeni bija smēluši), tad barības sargs aicina brūtgānu. **10** Un uz to sakā: "Ikkatrē cilvēks papriekš cel priekš labo vīnu, un kad tie iedzērušies, plānāko; tu labo vīnu līdz šim esi pataupījis." **11** Šī tā pirmā brīnuma zīme, ko Jēzus darija Kānā iekš Galilejas, un parādīja Savu godību, un Viņa mācekļi ticeja uz Viņu. **12** Pēc tam Viņš nogāja uz Kapernaūmu, pats un Viņa māte un Viņa brāļi un Viņa mācekļi, un viņi tur palika kādas dienas. **13** Un Jūdu Lieldienu bija tuvu klāt, un Jēzus aizgāja uz Jeruzālemi. **14** Un Viņš atrada Dieva namā tos, kas pārdeva vēršus un avis un baložus, un tos naudas mijējus tur sēzām. **15** Un pātagu taisījis no auklām, Viņš izdzina visus no Dieva nama ārā un arī tās avis un tos vēršus un izkaisīja tiem mijējiem to naudu un apgāza tos galuds. **16** Un sacīja tiem baložu pārdevējiem: "Nesiet to projām! Nedariet Mana Tēva namu par tīrgus namu!" **17** Bet Viņa mācekļi pieminēja, ka ir rakstīts: "Karstums Tava nama dēļ Mani aprīj." **18** Tad tie

Jūdi atbildēja un uz Viņu sacīja: "Kādu zīmi Tu mums rādi, ka Tu šās lietas dari?" **19** Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Nopīlēsiet šo Dieva namu, tad Es to atkal uzcelsu trejās dienās?" **20** Tad tie Jūdi sacīja: "Šīs Dieva nams četrdesmit un sešos gados ir uztasīts, un Tu to uzcelsi trejās dienās?" **21** Bet Viņš runāja par Savas miesas Dieva namu. **22** Kad Viņš nu bija augšām cēlies no mironiem, tad Viņa mācekļi atminējās, ka Viņš to uz tiem bija sacījis, un ticēja tam rakstam un tam vārdam, ko Jezus bija sacījis. **23** Un kad Viņš pa tiem svētkiem bija Jeruzālemē, tad daudzi ticēja uz Viņa Vārdu, redzēdami tās brīnuma zīmes, ko Viņš darīja. **24** Bet Jēzus pats viņiem neuzticējās, tāpēc ka Viņš visus pazina, **25** Un ka Viņam nevajadzēja, lai kas Viņam liecību dotu par cilvēku; jo Viņš pats zināja, kas bija iekš cilvēka.

3 Un tur viens cilvēks bija no tiem farizejiem, vārdā Nikademus, Jūdu virsnieks. **2** Tas nāca pie Jēzus nakti un uz Viņu sacīja: "Rabbi, mēs zinām, ka Tu esi Mācītājs, no Dieva nācis; jo neviens nevar darīt tās brīnuma zīmes, ko Tu dari, ja Dievs nav ar to." **3** Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Patiesi, Es tev saku, ja kas nav piedzimis no augšienes, tad tas Debesu valstību nevar redzēt." **4** Nikademus uz Viņu saka: "Kā cilvēks var piedzimt, vecs būdams? Vai viņš attkal var ieiet savas mātes miesās un piedzimt?" **5** Un Jēzus atbildēja: "Patiesi, patiesi, Es tev saku: ja kas nepiedzimst caur ūdeni un Garu, tad tas nevar ieiet Dieva valstībā. **6** Kas piedzimis no miesas, tas ir miesa, un kas piedzimis no Gara, tas ir gars. **7** Nebrīnies, ka Es tev esmu sacījis: Jums būs piedzimt no augšienes. **8** Vējš pūš, kur gribēdams, un tu gan dzirdi viņa pūšanu, bet tu nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tā ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara." **9** Nikademus atbildēja un uz Viņu sacīja: "Kā tas var notikt?" **10** Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Tu esi mācītājs iekš Israēla un to tu nezin?" **11** Patiesi, patiesi, Es tev saku. Mēs runājam, ko zinām, un liecinājām, ko esam redzējuši, un jūs mūsu liecību nepieņemāt. **12** Ja jūs neticat, kad Es jums saku par zemes lietām; kā jūs tad ticēsiet, kad Es jums sacīšu par debesu lietām? **13** Jo neviens nav braucis uz debesīm kā vien Tas, kas ir nācis no debesīm, Tas Cilvēka Dēls, kas ir debesīs. **14** Un kā Mozus tuksnesi čūsku ir paaugstinājis, tāpat Tam Cilvēka Dēlam būs tapt paaugstinātam, **15** Lai ikviens, kas tic uz Viņu, dabū mūžigu dzīvošanu. (**aiōnios g166**) **16** Jo tik loti Dievs pasauli milējis, ka Viņš Savu vienpiedzimušo Dēlu devis, ka visiem tiem, kas tic uz Viņu, nebūs pazust, bet dabūt mūžigu dzīvošanu. (**aiōnios g166**) **17** Jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulei, ka Tas pasauli sodītu, bet ka pasaule caur Viņu taptu pestīta. **18** Kas tic uz Viņu, tas netop sodīts, bet kas netic, tas jau ir sodīts, tāpēc ka tas nav ticejis uz tā vienpiedzimušā Dieva Dēla Vārdu. **19** Bet šī ir tā sodība, ka gaišums nācis pasaulei un cilvēki vairāk mīlēja tumsību nekā gaišumu, tāpēc ka viņu darbi bija ļauni. **20** Jo ikviens, kas dara ļaunu, tas ienist gaismu un nenāk priekš gaismas, lai viņa darbi netop norāti. **21** Bet kas dara patiesību, tas nāk priekš gaismas, lai viņa darbus var redzēt, jo tie darīti iekš Dieva." **22** Pēc tam Jēzus un Viņa mācekļi nāca uz Jūdu zemi, un Viņš tur ar tiem palika un kristīja. **23** Un Jānis arīdzan kristīja Enonā, tuvu pie Zalimes, jo tur bija daudz ūdens. Un tie (lāudis) nogāja un tapa kristīti. **24** Jo Jānis vēl nebija likts cietumā. **25** Tad viena apjautāšanās cēlās starp

Jāna mācekļiem un tiem Jūdiem par šķīstišanu. **26** Un tie nāca pie Jāna un uz to sacīja: "Rabbi, Tas, kas bija pie tevis viņpus Jardānes, kam tu liecību devi, redzi, Tas kristī, un visi nāk pie Viņa." **27** Jānis atbildēja un sacīja: "Cilvēks nekā nevar nemēties, ja tas viņam nav dots no debesīm. **28** Jūs paši esat mani liecinieki, ka es esmu sacījis: Es neesmu Tas Kristus, bet sūtījis Viņa priekšā. **29** Kam tā brūtē, tas ir brūtgāns, bet tā brūtgāna draugs, kas stāv un viņu dzird, priečājās loti par tā brūtgāna balsi. Tad nu šis mans prieks ir piepildīts. **30** Viņam būs iet lielumā, bet man mazumā. **31** Kas nāk no augšienes, tas ir pār visiem; kas ir no zemes, tas ir no zemes: kas nāk no debesīm, tas ir pār visiem. **32** Un ko Tas ir redzējis un dzirdējis, to Tas apliecinā; un Viņa liecību neviens nepieņem. **33** Kas Viņa liecību pieņemis, tas ir apziegelējis, Dievu esam patiesīgu. **34** Jo ko Dievs ir sūtījis, tas runā Dieva vārdus, jo Dievs nedod To Garu ar mēru. **35** Tas Tēvs miļo To Dēlu un visas lietas ir devis Viņa rokā. **36** Kas tic uz To Dēlu, tam ir mūžīga dzīvība; bet kas Tam Dēlam neklausa, tas dzīvību nerēdzēs, bet Dieva dusmība uz tā paliek." (**aiōnios g166**)

4 Un kad Tas Kungs nomanīja, ka tie farizeji bija dzirdējuši, ka Jēzus vairāk mācekļu dabūjot un vairāk kristījot nekā Jānis, **2** (Jebšu Jēzus pats nekristīja, bet Viņa mācekļi,) **3** Tad Viņš atstāja Jūdeju un atkal nogāja uz Galileju. **4** Un Viņam bija jāiet caur Samariju. **5** Tad Viņš nonāk vienā Samarijas pilsētā, ko sauc Sīharu, tuvu pie tā tiruma, ko Jēkabs deva savam dēlam Jāzepam. **6** Un tur bija Jēkaba aka. Kad nu Jēzus, no ceļa piekusis, pie tās akas apsēdās, - un tas bija ap sesto stundu, - **7** Tad viena sieva no Samarijas nāk ārā, ūdeni smelt. Uz to Jēzus saka: "Dodi Man dzert." **8** (Jo viņa mācekļi bija nogājuši pilsētā, maizi pirk.) **9** Tad tā Samariešu sieva uz Viņu saka: "Kā Tu, Jūds būdams, prasi dzert no manis, vienas Samariešu sievas?" Jo Jūdi netur nekādu draudzību ar Samariešiem. **10** Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Ja tu to Dieva dāvanu zinātu un kas Tas tāds ir, kas uz tevi saka: dod Man dzert; tad tu Viņu būtu lūgusi, un Viņš tev būtu devis dzīvu ūdeni." **11** Tā sieva uz Viņu saka: "Kungs, Tev nav smēlējama trauka, un tā aka ir dzīla, - no kurienes tad Tev ir tas dzīvības ūdens? **12** Vai Tu esi lielāks nekā mūsu tēvs Jēkabs, kas mums šo aku devis un pats no tās dzēris un viņa dēli un viņa lopi?" **13** Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Ikvienam, kas dzer no šī ūdens, atkal slāpst. **14** Bet ja kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam neslāps ne mūžam; bet tas ūdens, ko Es tam došu, iekš viņa taps par ūdens avotu, kas verd uz mūžīgu dzīvošanu." (**aiōnios g165, aiōnios g166**) **15** Tā sieva uz Viņu saka: "Kungs, dod man to - tādu ūdeni, ka man neslāpst un man vairs nav jānāk šurpu smelt." **16** Jēzus uz to saka: "Ej, sauc savu vīru un nāc šurp." **17** Tā sieva atbildēja un sacīja: "Man vīra nav." Jēzus uz to saka: "Tu pareizi esi sacījusi: man vīra nav. **18** Jo pieci vīri tev bijuši, un kas tev tagad ir, tas nav tavs vīrs; to tu pēc taisnības esi sacījusi." **19** Tā sieva uz Viņu saka: "Kungs, es redzu, ka Tu esi pravietis. **20** Mūsu tēvi ir pielīguši šīni kalnā, un jūs sakāt, Jeruzālemē to vietu esam, kur pienākas pielūgt." **21** Jēzus uz to saka: "Sieva, tici Man, tā stunda nāk, ka jūs nedz šai kalnā, nedz Jeruzālemē To Tēvu pielūgsiet. **22** Jūs pielūdzat, ko jūs nezināt, mēs pielūdzam, ko mēs zinām; jo pestīšana ir no tiem Jūdiem. **23** Bet tā stunda nāk un jau tagad ir, ka tie īstenie pielūdzēji

To Tēvu pielūgs garā un patiesībā; jo Tas Tēvs tādus arī meklē, kas To tā pielūdz. **24** Dievs ir Gars, un kas To pielūdz, tiem To būs pielūgt garā un patiesībā.” **25** Tā sieva uz Viņu saka: “Es zinu, ka tas Mesija nāk, kas sauktus Kristus; kad Tas nāks, Tas mums visu pasludinās.” **26** Jēzus uz to saka: “Es Tas esmu, kas ar tevi runā.” **27** Un tai brīdī Viņa mācekļi nāca un brīnījās, ka Viņš ar to sievu runāja. Tomēr neviens nesacīja: Ko Tu vaicā? Jeb, ko Tu runā ar viņu? **28** Tad tā sieva pameta savu ūdens trauku un nogāja pilsētā un sacīja uz tiem ļaudim: **29** “Nāciet, redziet vienu cilvēku, kas man visu ir sacījis, ko es esmu darījusi. Vai Šis nav Tas Kristus?” **30** Tad tie izgāja no pilsētas un nāca pie Viņa. **31** Un pa to starpu tie mācekļi Viņu lūdza sacīdam: “Rabbi, ēd.” **32** Bet Viņš uz tiem sacīja: “Man bariba jāēd, ko jūs nezināt.” **33** Tad tie mācekļi savā starpā sacīja: “Vai kas Viņam ko atnesis ēst?” **34** Jēzus uz tiem saka: “Mana barība ir, ka Es daru Tā prātu, kas Mani sūtījis, un padaru Viņa darbu. **35** Vai jūs nesakāt: Vēl ir četri mēneši, tad nāk plaujamais laiks? Redzi, Es jums saku: Paceliet savas acis un skatiet tās druvas, jo tās jau ir baltas uz plāušanu. **36** Un kas plauj, tas dabū algu un sakrāj augļus uz mūžīgu dzīvošanu, ka abi var priečaties kopā, sejējs un plāvējs. (**aiōnios g166**) **37** Jo še tas vārds ir tiesa: Cits ir tas sejējs un cits tas plāvējs. **38** Es jūs esmu sūtījis plauj, kur jūs neesat strādājuši; citi tur strādājuši, un jūs esat nākuši viņu darbā.” **39** Bet no tās pašas pilsētas daudz Samariešu ticēja uz Viņu tās sievas vārdu dēļ, kas liecību deva: “Viņš man visu ir sacījis, ko es esmu darījusi.” **40** Kad nu tie Samarieši pie Viņa nāca, tad tie Viņu lūdza, ka Viņš pie tiem paliktu; un Viņš tur palika divas dienas. **41** Un daudz vairāk no tiem ticēja Viņa paša vārdu dēļ, **42** Un sacīja uz to sievu: “Mēs neticam vairs tavas valodas dēļ, jo mēs paši esam dzirdējuši un zinām, ka Šis tiešām ir Tas pasaules Pestītājs, Tas Kristus.” **43** Un pēc divām dienām Viņš izgāja no turienes un nogāja uz Galileju. **44** Jo pats Jēzus apliecināja, ka pravietis savā tēvijā netop turēts godā. **45** Kad Viņš nu nāca uz Galileju, tad tie Galileji Viņu uzņēma, jo tie visu bija redzējuši, ko Viņš svētkos Jeruzālemē bija darījis; jo tie arīdzan bija nākuši uz svētkiem. **46** Tad Jēzus atkal nāca uz Kānu iekš Galilejas, kur Viņš ūdeni bija darījis par vīnu. **47** Un tur viens kēniņa sulainis bija, kam dēls gulēja neveselus Kapernaūmā. Šis dzirdējis, ka Jēzus bija nācis no Jūdejas uz Galileju, nogāja pie Viņa un To lūdza, lai noietu un viņa dēlam palidzētu, jo tas guļot uz miršanu. **48** Tad Jēzus uz viņu sacīja: “Ja jūs zīmes un brīnumus neredzat, tad jūs neticat.” **49** Tas kēniņa sulainis uz Viņu saka: “Kungs, nāc, pirms nekā mans dēls mirst.” **50** Jēzus uz viņu saka: “Ej, tavs dēls dzīvs.” Un tas cilvēks ticēja tam vārdam, ko Jēzus uz viņu bija sacījis, un aizgāja. **51** Un noejoj viņa kalpi to sastapa un tam pasludināja un sacīja: “Tavs dēls dzīvs.” **52** Tad tas no viņiem izvaičāja to stundu, kur ar viņu bija palicis labāk. Un tie uz viņu sacīja: “Vakar ap septīto stundu drudzis viņu atstāja.” **53** Tad tas tēvs nomanīja ap to stundu esam, kad Jēzus viņam bija sacījis: “Tavs dēls dzīvs.” Un viņš ticēja ar visu savu saimi. **54** Šī tā otrā brīnuma zīme, ko Jēzus darīja, nākdams no Jūdejas uz Galileju.

5 Pēc tam bija Jūdu svētki, un Jēzus gāja uz Jeruzālemi. **2** Bet Jeruzālemē pie avju vārtiem ir diķis, ar vārdu ebreiski Betezda, tur bija piecas istabas. **3** Tanīs gulēja

liels pulks neveselu, aklu, tizlu, nokaltušu, (kas gaidīja uz ūdens kustēšanu. **4** Jo savā laikā viens enģelis nolaids tai diķi un to ūdeni pakustināja. Kurš tad iekāpa pirmsā pēc ūdens kustināšanas, tas tapa vesels, lai gulēja kādā sērgā gulēdams.) **5** Un tur viens cilvēks trīsdesmit un astoņus gadus bija gulējis neveselis. **6** Šo Jēzus redzēja gulam, un zinādams, ka tas ilgu laiku tur bija gulējis, Viņš uz to saka: “Vai gribi tapt vesels?” **7** Tas neveselais Tam atbildēja: “Kungs, man nav cilvēka, kas mani iemet tai diķi, kad tas ūdens top kustināts; un tiekams es nāku, cits jau nokāpj manā priekšā.” **8** Jēzus uz to saka: “Celies, nem savu gultu un ej.” **9** Un tūdaļ tas cilvēks tapa vesels un īņema savu gultu un aizgāja. Bet tā diena bija svētdiena. **10** Tad tie Jūdi sacīja uz to, kas bija dziedināts: “Svētdiena ir, tev nav brīv savu gultu nest.” **11** Viņš tiem atbildēja: “Kas mani darija veselu, Tas uz mani sacīja: nem savu gultu un ej.” **12** Tad tie viņam vaicāja: “Kas ir Tas tāds cilvēks, kas tev sacījis: nem savu gultu un ej?” **13** Bet tas, kas bija vesels palicis, nezināja, kas Tas tāds esot; jo Jēzus bija atkāpīes tai ļaužu pulkā, kas tai vietā bija. **14** Pēc tam Jēzus to atrod Dieva namā un uz to saka: “Raugi, tu esi tapis vesels, neapgrēkojies vairs, ka tev nenotiek jo grūti.” **15** Tas cilvēks nogāja un tiem Jūdiem pasludināja, ka Jēzus Tas esot, kas viņu darījis veselu. **16** Un tāpēc tie Jūdi Jēzu ieņēdēja un Viņu meklēja nokaut, ka Viņš to bija darījis svētdienā. **17** Bet Jēzus tiem atbildēja: “Mans Tēvs strādā lidz šim, un Es arīdzan strādāju.” **18** Tādēļ tie Jūdi jo vairāk Viņu meklēja nokaut, ka Viņš ne vien svētdienu nesvētīja, bet arī sacīja, ka Dievs esot Viņa paša Tēvs, Sevi līdzinādams Dievam. **19** Tad Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: “Patiesi, patiesi, Es jums saku: Tas Dēls neko nevar darīt no Sevis paša, ja Tas neredz To Tēvu tā darām, jo, ko Šis dara, to arī Tas Dēls dara tāpat. **20** Jo Tas Tēvs miļo To Dēlu, un Tam rāda visu, ko pats dara un Tam rādis lielākas lietas nekā šās, ka jums jābrīnās. **21** Jo itin kā Tas Tēvs mironus uzmodina un dara dzīvus, tāpat arī Tas Dēls dara dzīvus, kurus gribēdams. **22** Jo Tas Tēvs nevienu netiesā, bet visu tiesu ir devis Tam Dēlam, **23** Ka visiem būs To Dēlu godāt, itin kā tie To Tēvu godā; kas To Dēlu negodā, tas negodā To Tēvu, kas Viņu sūtījis. **24** Patiesi, patiesi, Es jums saku: kas Manu vārdu dzird un Tam tic, kas Mari sūtījis, tam ir mūžīga dzīvība, un tas nenāk sodībā, bet no nāves ir iegājis dzīvībā. (**aiōnios g166**) **25** Patiesi, patiesi, Es jums saku: tā stunda nāk un jau tagad ir, ka tie mirušie dzirdēs Dieva Dēla balsi, un kas to dzird, tie dzīvos. **26** Jo itin kā Tam Tēvam ir dzīvība iekš Sevis paša, tāpat Viņš arī Tam Dēlam ir devis, ka Tam dzīvība ir iekš Sevis paša. **27** Un Viņš Tam varu devis, arī tiesu turēt, tādēļ ka Tas ir Tas cilvēka Dēls. **28** Nebrīnāties par to, jo tā stunda nāk, kurā visi, kas ir kapos, Viņa balsi dzirdēs **29** Un izies ārā, tie, kas labu darījuši, pie augšāmcelšanās uz dzīvību, bet kas ļaunu darījuši, pie augšāmcelšanās uz sodību. **30** Es neko nevaru darīt no Sevis paša; tā kā Es dzirdu, tā Es tiesāju, un Mana tiesa ir taisna; jo Es nemeklēju Savu prātu, bet Tā Tēva prātu, kas Mani sūtījis. **31** Ja Es pats liecību dodu par Sevi, tad Mana liecība nav patiesīga. **32** Cits ir, kas liecību dod par Mani, un Es zinu, to liecību esam patiesīgu, ko Viņš apliecinā par Mani. **33** Jūs esat sūtījuši pie Jāņa, un tas patiesībai liecību devis. **34** Tomēr Es liecību neņemu no cilvēka, bet Es to

saku, lai jūs topat pestīti. **35** Viņš bija degoša un spīdoša svece, bet jūs mazu brīdi gribējāt liksmoties viņa gaišumā. **36** Bet Man ir lielāka liecība nekā no Jāņa. Jo tie darbi, ko Tas Tēvs Man devis darīt, šie darbi, ko Es daru, liecību dod par Mani, ka Tas Tēvs Mani sūtījis. **37** Un Tas Tēvs, kas Mani sūtījis, pats liecību devis par Mani; jūs Viņa balsi nekad neesat dzirdējuši, nedz Viņa ģimi redzējuši. **38** Un Viņa vārds nav paliekams pie jums, jo jūs Tam neticat, ko Viņš sūtījis. **39** Meklējat rakstos, jo jums šķiet, ka tur iekšā jums ir mūžīga dzīvība, un tie ir, kas liecību dod par Mani. (aiōnios g166) **40** Bet jūs negribat nākt pie Manis, lai jums būtu dzīvība. **41** Godu no cilvēkiem Es neņemu. **42** Bet Es jūs pazīstu, ka Dieva mīlestība nav iekš jums. **43** Es esmu nācis Sava Tēva vārdā, un jūs Mani neuzņemiet; kad cits nāks sava paša vārdā, to jūs uzņemset. **44** Kā jūs varat ticēt, cits no cita godu nēmami? Un to godu, kas ir no tā vienīgā Dieva, to jūs nemeklējat? **45** Nedomājiet, ka Es jūs apsūdzēšu pie Tā Tēva; tur ir viens, kas jūs apsūdz, Mozus, uz ko jūs esat cerējuši. **46** Jo ja jūs Mozum ticētu, tad jūs Man arīdzan ticētu; jo viņš ir rakstījis par Mani. **47** Bet ja jūs viņa rakstiem neticat, kā tad jūs Maniem vārdiem ticēsiet?"

6 Pēc tam Jēzus aizbrauca pār Galilejas jūru pie Tiberijas. **2** Un liels pulks ļaužu Tam gāja pakal, tāpēc ka tie redzēja tās brīnuma zīmes, ko Viņš darīja pie neveseliem. **3** Bet Jēzus kāpa uz to kalnu un apsēdās ar Saviem mācekļiem. **4** Bet Jūdu Lieldienas svētki bija tuvu klāt. **5** Tad Jēzus pacēla acis un redzēja, ka daudz ļaužu pie Viņa nāca, un saka uz Filipu: "Kur pirksim maizes, ka šiem ir ko ēst?" **6** (Bet to Tas sacīja, viņu pārbaudīdams; jo pats gan zināja, ko gribēja darīt.) **7** Filips tam atbildēja: "Par divsīmt sudrabu grāšiem maizes tiem nepieciek, ka ikviens no tiem mākenīt ņemtos." **8** Tad viens no Viņa mācekļiem, Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, uz Viņu saka: **9** "Še ir viens jauneklis, tam ir piecas miežu maizes un divas zivis; bet kas tas ir priekš tik daudz laudīm?" **10** Un Jēzus sacīja: "Dariet, ka tie laudīs apsēžas;" un tur daudz zāles bija tanī vietā. Tad apsēdās kādi piectūkstoši viri. **11** Un Jēzus nēma tās maizes, pateicās un deva tiem mācekļiem, un tie mācekļi tiem, kas bija apsēdušies. Tāpat arī no tām zivīm, cik gribēja. **12** Bet kad tie bija pādeusi, tad Viņš saka uz Saviem mācekļiem: "Sakräjiet atlikušās druskas, ka nekas nepazīud." **13** Tad tie salasīja un pildīja divpadsmit kurvus ar druskām no tām piecām miežu maizēm, kas tiem atlīka, kas bija ēduši. **14** Kad nu tie cilvēki to brīnuma zīmi redzēja, ko Jēzus bija darījis, tad tie sacīja: "Šis ir patiesi tas pravietis kam bija nākt pasaulē." **15** Kad nu Jēzus manija, ka tie gribēja nākt, Viņu tvert, lai par kēniņu celtu, tad Viņš devās viens pats atkal uz to kalnu. **16** Un kad vakars metās, Viņa mācekļi nogāja pie jūras, **17** Un laivā kāpuši tie brauca pāri pār jūru uz Kapernaūmu: un jau bija palicis tumšs, un Jēzus pie tiem nebija atrācis. **18** Un jūra cēlās, stipram vējam pūšot. **19** Un vairāk nekā pusjūdzi aizirusies, tie redzēja Jēzu pa jūru staigājam un tuvu pie laivas esam. Un tie bijās. **20** Bet Viņš uz tiem saka: "Es tas esmu, nebūstaties." **21** Tad tie gribēja Viņu ņemt laivā, un tūdaļ tā laiva nāca tanī malā, uz ko tie dzīnās. **22** Otrā dienā tie laudīs viņpus jūras stāvēdami redzēja, ka citas laivas tur nebija, kā vien tā, kurā viņa mācekļi bija iekāpuši un ka Jēzus nebija līdz gājis

ar saviem mācekļiem laivā, bet ka viņa mācekļi vieni paši bija nocēlušies. **23** Un kad nu tur citas laiviņas no Tiberijas pienāca tuvu pie tās vietas, kur tie to maiži bija ēduši, ko Tas Kungs bija svētījis; **24** Un kad tie laudīs redzēja, ka Jēzus tur vairs nebija, nedz Viņa mācekļi, tad tie arīdzan iekāpa laivās un nāca Kapernaūmā, Jēzū meklēdamī. **25** Un otrā jūras malā Viņu atraduši, tie uz Viņu sacīja: "Rabbi, kad Tu esi atrācis?" **26** Jēzus tiem atbildēja un sacīja: "Patiess, patiesi, Es jums saku: jūs Mani nemeklējat tāpēc, ka jūs brīnuma zīmes esat redzējuši, bet ka jūs esat ēduši un paēduši no tām maizēm." **27** Dzenaties ne pēc tās barības, kas zūd, bet pēc tās barības, kas paliek līdz mūžīgai dzīvošanai, ko Tas Cilvēka Dēls jums dos, jo šo Dievs Tas Tēvs ir apziegelējis." (aiōnios g166) **28** Tad tie uz Viņu sacīja: "Ko darīsim, lai strādājam Dieva darbus?" **29** Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Šis ir tas Dieva darbs, ka jums būs ticēt uz To, ko Viņš sūtījis." **30** Tad tie uz Viņu sacīja: "Kādu zīmi tad Tu dari, ka mēs to redzam un Tev ticām? Ko Tu dari?" **31** Mūsu tēvi to manna ir ēduši tuksnesi, kā ir rakstīts: Viņš tiem ir devis ēst maizi no debesīm." **32** Tad Jēzus uz tiem sacīja: patiesi, patiesi, Es jums saku: "Mozus jums to maizi no debesīm nav devis, bet Mans Tēvs jums dod to īsteno maizi no debesīm. **33** Jo tā ir Tā Dieva maize, kas nāk no debesīm un dod pasaulei dzīvību." **34** Tad tie uz Viņu sacīja: "Kungs, dod mums allažīn tādu maizi." **35** Un Jēzus uz tiem sacīja: "Es esmu tā dzīvības maize. Kas pie Manis nāk, tas neizsalks: un kas tic uz Mani, tam neslāps nemūžam. **36** Bet Es jums esmu sacījis, ka jūs Mani gan esat redzējuši, tomēr jūs neticat. **37** Ikvienš, ko Tas Tēvs Man dod, tas nāk pie Manis, un kas nāk pie Manis, to Es neizmetīšu ārā. **38** Jo Es esmu no debesīm nācis, ne lai Es daru Savu prātu, bet Tā prātu, kas Mani sūtījis. **39** Bet šis ir Tā Tēva prāts, kas Mani sūtījis, ka no visa tā, ko Viņš Man devis, Man neko nebūs pazaudēt, bet to uzmodināt pastara dienā. **40** Un šis ir Tā prāts, kas Mani sūtījis, ka ikvienam, kas To Dēlu redz un uz Viņu tic, ir mūžīga dzīvība, un Es viņu uzmodināšu pastara dienā." (aiōnios g166) **41** Tad tie Jūdi pret Viņu kurnēja, ka Viņš bija sacījis: Es esmu tā maize, kas ir nākusi no debesīm. **42** Un tie sacīja: "Vai Šis nav Jēzus, Jāzepa dēls, kura tēvu un māti mēs pazīstam? Kā tad Tas saka: Es esmu no debesīm nācis." **43** Tad Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Nekurniet savā starpā. **44** Neviens pie Manis never nākt, ja Tas Tēvs, kas Mani sūtījis, viņu nevelk, un Es viņu uzmodināšu pastara dienā. **45** Praviešu rakstos ir sacīts: un tie visi būs mācīti no Dieva. Tad nu ikkatrīs, kas no Tā Tēva ir dzirdējis un mācījies, tas nāk pie Manis. **46** Ne tā, ka jebkāds To Tēvu būtu redzējis, kā vien Tas, kas ir no Dieva; Tas To Tēvu ir redzējis. **47** Patiesi, patiesi, Es jums saku: kas tic uz Mani, tam ir mūžīga dzīvība. (aiōnios g166) **48** Es esmu tā dzīvības maize. **49** Jūsu tēvi to manna ir ēduši tuksnesi un ir nomiruši. **50** Ši ir tā maize, kas nāk no debesīm, lai, kas ēd no tās, nemirst. **51** Es esmu tā dzīvā maize, kas nākusi no debesīm; ja kas ēd no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi. Un tā maize, ko Es došu, ir Mana mīsa, ko Es došu par pasaules dzīvību." (aiōn g165) **52** Tad tie Jūdi savā starpā strīdējās sacīdamī: "Kā Šis mūms Savu mīses var dot ēst?" **53** Tad Jēzus uz tiem sacīja: "Patiesi, patiesi, Es jums saku: ja jūs Tā Cilvēka Dēla mīses neēdat un Viņa asinis nedzerat, tad dzīvības nav iekš jums. **54** Kas Manu mīses

ēd un Manas asinis dzer, tam ir mūžīga dzīvība, un Es viņu uzmodināšu pastara dienā. (aiōnios g166) 55 Jo Mana miesa ir patiess ēdiens un Manas asinis ir patiess dzēriens. 56 Kas Manu miesu ēd un Manas asinis dzer, tas paliek iekš Manis un Es iekš tā. 57 Itin kā Mani tas dzīvais Tēvs ir sūtījis, un Es dzīvoju caur To Tēvu: tāpat, kas Mani ēd, tas arīdzan dzīvos caur Mani. 58 Šī ir tā maize, kas nākusi no debesīm, ne tā, kā mūsu tēvi to manna ir ēduši un nomiruši; kas šo maizei ēd, tas dzīvos mūžīgi.” (aiōn g165) 59 To Viņš sacīja baznīcā, mācidams Kapernaūmā. 60 Tad no Vina mācekļiem daudzi, to dzirdēdam, sacīja: “Šī valoda ir grūta, kas to var ieklausīties?” 61 Tad Jēzus pie Sevis zinādams, ka Viņa mācekļi par to kurnēja, uz tiem sacīja: “Vai tas jums ir par piedauzīšanu? 62 Bet kad nu jūs redzētu To Cilvēka Dēlu uzķāpjam, kur Viņš papriekš bijis? 63 Tas Gars ir, kas dara dzīvu, tā miesa neder nenieka. Tie vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un ir dzīvība. 64 Bet citi ir jūsu starpā, kas netic.” Jo Jēzus no iесākuma zināja, kuri tie, kas neticēja, un kurš tas, kas Viņu nodos, 65 Un Viņš sacīja: “Tādēl Es jums esmu sacījis, ka neviens pie Manis nevar nākt, ja tas viņam nav dots no Mana Tēva.” 66 No tā briža daudzi no Viņa mācekļiem atkāpās un vairs nestāgāja ar Viņu. 67 Tad Jēzus sacīja uz tiem divpadsmit: “Vai jūs arīdzan gribat aiziet?” 68 Sīmanis Pēteris Viņam atbildēja: “Kungs, pie ka mēs iesim? Tēr ir mūžīgas dzīvības vārdi, (aiōnios g166) 69 Un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Kristus, tā dzīvā Dieva Dēls.” 70 Tad Jēzus tiem atbildēja: “Vai Es jūs neesmu izredzējis divpadsmit? Un viens no jums ir velns.” 71 Bet Viņš to sacīja par Jūdasu, Sīmaņa dēlu, Iskariotu. Jo pēc tas Viņu nodeva, būdams viens no tiem divpadsmit.

7 Un pēc tam Jēzus staigāja pa Galileju; jo Viņš negribēja staigāt pa Jūdeju, tāpēc ka tie Jūdi Viņu meklēja nokaut. 2 Un Jūdu lievenū svētki bija tuvu. 3 Tad Viņa brāli uz To sacīja: “Ej jel projām no šejiņes, un noeji uz Jūdu zemi, lai arī Tavi mācekļi redz Tavus darbus, ko Tu dari. 4 Jo neviens neko nedara slepenībā, kas grib kļūt zināms. Ja Tu tādās lietas dari, tad rādies pasaulei.” 5 Jo pat Viņa brāli neticēja uz Viņu. 6 Tad Jēzus uz tiem saka: “Mans laiks vēl nav klāt; bet jūsu laiks ir vienmēr klāt. 7 Pasaule jūs nevar ienidēt, bet Mani viņa ienīst, jo Es liecību dodu par to, ka viņas darbi ļauni. 8 Ejat jūs uz šiem svētkiem, Es vēl neeju uz šiem svētkiem; jo Mans laiks vēl nav nācis.” 9 Un to uz tiem sacījis, Viņš palika Galilejā. 10 Bet kad Viņa brāli bija aizgājuši, tad Viņš arīdzan gāja uz svētkiem, ne ļaudīm redzot, bet kā paslepeni. 11 Tad tie Jūdi Viņu meklēja svētkos un sacīja: “Kur Viņš ir?” 12 Un tur Viņa dēl daudz valodas bija pie tiem ļaudīm, jo citi sacīja: “Viņš ir labs;” un citi sacīja: “Nē, bet Viņš tots ļaudis pievīl.” 13 Tomēr neviens droši par Viņu nerunāja, jo tie bijās no tiem Jūdiem. 14 Bet svētku vidū Jēzus gāja Dieva namā un mācīja. 15 Un tie Jūdi brīnījās sacīdam: “Kā šis tots rakstus zin un tomēr tots nav mācījies?” 16 Jēzus tiem atbildēja un sacīja: “Mana mācība nav Mana, bet Tā, kas Mani sūtījis. 17 Ja kas grib Viņa prātu darīt, tas atzīs, vai Šī mācība ir no Dieva, jeb vai Es pats no Sevis runāju. 18 Kas no sevis runā, tas meklē savu pašu godu; bet kas meklē Tā godu, kas Viņu sūtījis, tas ir patiesīgs, un iekš Tā nav netaisnības. 19 Vai Mozus jums nav bauslību devis, un neviens no jums nedara pēc bauslibas? Kam jūs meklējat Mani nokaut?”

20 Tie ļaudis atbildēja un sacīja: “Tev ir velns. Kas Tevi meklē nokaut?” 21 Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: “Vienu darbu Es esmu darījis, un jūs visi brīnāties. 22 Mozus jums apgraizišanu ir devis, (ne tā kā tā būtu no Mozus, bet no tīiem tēvīm,) un jūs cilvēku apgraizāt svētdienā. 23 Ja cilvēks apgraizišanu dabū svētdienā, lai Mozus bauslība netop pārkāpta, ko jūs tad par Mani apskaitasties, ka Es svētdienā visu to cilvēku esmu darījis veselu? 24 Nesprīežat pēc tā, kas priekš acim, bet sprīežat taisnu tiesu.” 25 Tad kādi no Jeruzālemes ļaudīm sacīja: “Vai šis nav Tas, ko tie meklē nokaut? 26 Un redzi, Viņš droši runā, un tie uz Viņu nesaka nenieka. Vai mūsu virsnieki tagad tiešām atzinuši, ka šis patiesi ir Tas Kristus? 27 Bet mēs Viņu zinām, no kurienes Viņš ir; bet kad Tas Kristus nāks, tad neviens nezinās, no kurienes Tas ir.” 28 Tad Jēzus Dieva namā mācidams sauka un sacīja: “Jūs Mani pazīstat un zināt, no kurienes Es esmu? Bet Es neesmu nācis pats no Sevis, bet kas Mani sūtījis, Tas ir patiesīgs; To jūs nepazīstat. 29 Bet Es To pazīstu, jo Es esmu no Viņa, un Viņš Mani sūtījis.” 30 Tad tie Viņu meklēja gūstīt; tomēr neviens rokas pie Viņa nepielika, jo Viņa stunda vēl nebija nākusi. 31 Bet daudz no tiem ļaudīm tīceja uz Viņu un sacīja: “Kad Kristus nāks, vai tas vairāk brīnuma zimes darīs, nekā tās, ko šis ir darījis?” 32 Tie farizeji dzirdēja, ka tiem ļaudīm tādas valodas bija par Viņu. Un tie farizeji un augstie priesteri sūtīja sulaiņus, lai tie Viņu gūstītu. 33 Tad Jēzus uz tiem sacīja: “Vēl mazu brīdi Es esmu pie jums un noeju pie Tā, kas Mani sūtījis. 34 Jūs Mani meklēsiet un neatradisiet, un kur Es esmu, turp jūs nevarat nonākt.” 35 Tad tie Jūdi sacīja savā starpā: “Kur Šis noies, ka mēs Viņu neatradisim? Vai Viņš noies pie tiem, kas ir izkliduši starp Grieķiem, un Grieķus mācis? 36 Kas tie par vārdiem, ko Šis runā: jūs Mani meklēsiet un neatradisiet? Un: kur Es esmu, turp jūs nevarat nonākt?” 37 Un beidzamā, tai lielā svētku dienā, Jēzus stāvēja un sauca sacīdam: “Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer! 38 Kas tic uz Mani, kā tie raksti saka, no tā miesas dzīvā ūdens straumes tecēs.” 39 Un Viņš to sacīja par to Garu, ko tiem bija dabūt, kas tic uz Viņu; jo Tas Svētais Gars vēl nebija, tāpēc ka Jēzus vēl nebija apskaidrots. 40 Tad daudz no tiem ļaudīm šo vārdu dzirdēdam sacīja: “Šis patiesi ir tas pravītis.” 41 Citi sacīja: “Viņš ir Tas Kristus;” bet citi sacīja: “Vai Kristus nāks no Galilejas? 42 Vai tas raksts nav sacījis, ka no Dāvida cilts un no Bētlemes pilsētiņas, kur Dāvids bija, Kristus nāks?” 43 Tad Šķelšanās cēlās starp tiem ļaudīm Viņa dēl. 44 Bet kādi no tiem gribēja Viņu gūstīt, tomēr neviens rokas pie Viņa nepielika. 45 Tad tie sulaiņi nāca pie tiem augstiem priesteriem un farizejiem, un šie uz viņiem sacīja: “Kāpēc Viņu neesat atveduši?” 46 Tie sulaiņi atbildēja: “Nemūžam cilvēks tā vēl nav runājis kā Šis Cilvēks.” 47 Tad tie farizeji tiem atbildēja: “Vai jūs arīdzan esat pievīlti? 48 Vai gan kāds no tiem virsniekiem jeb no tiem farizejiem uz Viņu ticējis? 49 Bet šie ļaudis, kas bauslību neprot, ir nolādēti.” 50 Nikademos, kas nakti bija nācis pie Viņa, viens no tiem būdams, uz tiem sacīja: 51 “Vai mūsu bauslību notiesā kādu cilvēku, ja tā papriekš par viņu nav izklausinājusi un nav dabujusi zināt, ko viņš dara?” 52 Tie atbildēja un uz to sacīja: “Vai tu arīdzan esi no Galilejas? Pārmeklē un raugi, ka no Galilejas neviens pravītis nav cēlies.” 53 (Un ikviens nogāja savā namā.

8 Un Jēzus gāja uz Elijas kalnu. **2** Un no rīta agri Viņš atkal nāca Dieva namā un visi ļaudis pie Viņa nāca, un Viņš apsēdās un tos mācīja. **3** Un tie rakstu mācītāji un farizeji pie Viņa atveda vienu sievu, kas laulības pārkāpšanā bija piekerta; un to nostādīja tur vidū, **4** Un sacīja uz Viņu: "Mācītāj, šī sieva ir piekerta paša laulības pārkāpšanā, **5** Un mums ir pavēlēts Mozus bauslībā, tādas nomētāt ar akmeņiem. Ko tad Tu saki?" **6** Bet to tie sacīja Viņu kārdinādami, ka dabūtu vainu, Viņu apsūdzēt. Bet Jēzus pie zemes locīdāmies rakstīja ar pirkstu smiltīs. **7** Un kad tie jautādami Viņam uzstāja, tad Viņš uzcēlās un uz tiem sacīja: "Kurš no jums bez grēka, tas lai met to pirmo akmeni uz viņu." **8** Un Viņš atkal locīdāmies rakstīja smiltīs. **9** Bet tie, to dzirdējuši un no savas sirds apziņas pārliecināti, izgāja cits pakal citam, no tiem vecajiem līdz tiem pēdējiem. Un Jēzus tur palika viens pats ar to sievu, kas viidū stāvēja. **10** Un Jēzus atkal pacēlās un nevienu nerēdzēdams kā vien to sievu uz to sacīja: "Sieva, kur ir tavi apsūdzētāji? Vai neviens tevi nav pazudinājis?" **11** Un tā sacīja: "Neviens, Kungs!" Un Jēzus uz to sacīja: "Tad ari Es tevi nepazudinu: ej un negrēko vairiši." **12** Tad Jēzus atkal uz tiem runāja sacīdams: "Es esmu tas pasaules gaišums. Kas Man iet pakal, tas nestāgās tumsībā, bet tam būs tas dzīvības gaišums." **13** Tad tie farizeji uz Viņu sacīja: "Tu liecību dod par Sevi pašu, Tava liecība nav patiesīga." **14** Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Jebšu Es liecību dodu par Sevi, tomēr Mana liecība ir patiesīga. Jo Es zinu, no kurienes Es esmu nācis un uz kurieni Es eju. Bet jūs nezināt, no kurienes nāku un uz kurieni eju. **15** Jūs tiesājiet pēc miesas; Es netiesāju neviena. **16** Un ja Es ari tiesāju, tad Mana tiesa ir taisna; jo Es neesmu viens, bet Es un Tas Tēvs, kas Mani sūtījis. **17** Un ari jūsu bauslībā ir rakstīts, ka divēju cilvēku liecība ir patiesīga. **18** Es dodu liecību par Sevi, un Tas Tēvs, kas Mani sūtījis, dod liecību par Mani." **19** Tad tie uz Viņu sacīja: "Kur ir Tavs Tēvs?" Jēzus atbildēja: "Jūs nepazīstat nedz Mani nedz Manu Tēvu. Ja jūs Mani būtu pazinuši, tad jūs ari Manu Tēvu būtu pazinuši." **20** Šos vārdus Jēzus runāja pie Dieva šķirsta, mācīdams Dieva namā. Un neviens Viņu negūstīja, jo Viņa stunda vēl nebija nākusi. **21** Tad Jēzus atkal uz tiem sacīja: "Es noeju, un jūs Mani meklēsiet un mirsiet savos grēkos. Uz kurieni Es eju, turp jūs nevarat nākt." **22** Tad tie Jūdi sacīja: "Vai Tas Sev pats galu darīs, ka Tas saka: uz kurieni Es eju, turp jūs nevarat nākt?" **23** Un Viņš uz tiem sacīja: "Jūs esat no tā, kas ir zemē, Es no tā, kas ir augšā; jūs esat no šīs pasaules, Es neesmu no šīs pasaules. **24** Tādēļ Es jums esmu sacījis ka jūs mirsiet savos grēkos. Jo ja jūs neticat, ka Es Tas esmu, tad jūs mirsiet savos grēkos." **25** Tad tie uz Viņu sacīja: "Kas Tu tāds esi?" Un Jēzus uz tiem sacīja: "Visupirms Tas, ko ari uz jums runāju. **26** Mandaudz par jums jārunā un jātiesā bet kas Mani sūtījis, Tas ir patiesīgs, un ko Es no Viņa esmu dzirdējis, to Es runāju uz pasauli." **27** Un tie nesaprata, ka Viņš uz tiem runāja par To Tēvu. **28** Tad Jēzus uz tiem sacīja: "Kad jūs To Cilvēka Dēlu paaugstināsiet, tad jūs sapratisiet, ka Es tas esmu, un ka Es neko nedaru no Sevis, bet itin to runāju, ko Mans Tēvs Man ir mācījis. **29** Un kas Mani sūtījis, Tas ir ar Mani. Tas Tēvs Mani nav atstājis vienu, jo kas Viņam patīk, to Es allaž daru." **30** Kad Viņš to runāja, tad daudzi ticēja uz Viņu. **31**

Tad Jēzus sacīja uz tiem Jūdiem, kas Viņam bija ticējuši: "Ja jūs paliekat Manā Vārdā, tad jūs patiesi esat Mani mācekļi, **32** Un atzisiet patiesību, un patiesība jūs atsvabinās." **33** Tie Viņam atbildēja: "Mēs esam Ābrahāma dzimums un ne mūžam nevienam neesam kalpojuši; kā tad Tu saki: jūs tapsiet svabadi?" **34** Jēzus tiem atbildēja: "Patiess, patiesi, Es jums saku: ikviens, kas grēku dara, tas ir grēka kalps. **35** Bet kalps mūžam namā nepaliekk; dēls paliek mūžam. (aiōn g165) **36** Ja nu Tas Dēls jūs atsvabinās, tad jūs tiešām būsiet svabadi. **37** Es zinu, ka jūs esat Ābrahāma dzimums, bet jūs Mani meklējat nokaut, jo Manam vārdam nav vietas pie jums. **38** Es runāju, ko Es esmu redzējis pie Sava Tēva; un jūs arīdzan darāt, ko jūs esat redzējuši pie sava tēva." **39** Tie atbildēja un sacīja: "Mūsu tēvs ir Ābrahāms." Jēzus uz tiem saka: "Ja jūs būtu Ābrahāma bērni, tad jūs arī darītu Ābrahāma darbus. **40** Bet nu jūs Mani meklējat nokaut, cilvēku, kas jums patiesību esmu runājis, ko esmu dzirdējis no Dieva. To Ābrahāms nav darijis. **41** Jūs darāt sava tēva darbus!" Tad tie uz Viņu sacīja: "Mēs maucībā neesam dzimusi. Mums ir viens vienīgs Tēvs, Dievs." **42** Tad Jēzus uz tiem sacīja: "Ja Dievs būtu jūsu tēvs, tad jūs Mani milētu; jo Es esmu izgājis un nāku no Dieva; jo Es neesmu nācis no Sevis, bet Viņš Mani sūtījis. **43** Tādēļ tad jūs Manu valodu nesaprotat? Tādēļ ka jūs Manu mācību nevarat ieklausīties. **44** Jūs esat no tā tēva, tā velna, un sava tēva prātu jūs gribat darīt. Tas no iesākuma ir bijis slepkava un nav pastāvējis iekš patiesības; jo iekš tā nav patiesības. Kad viņš melus runā, tad viņš runā no sevis paša; jo viņš ir melkulīs un melu tēvs. **45** Bet kad Es patiesību saku, tad jūs Man neticat. **46** Kas jūsu starpā Man jebkādu grēku var pierādīt? Bet kad Es jums patiesību saku, kam jūs Man neticat? **47** Kas ir no Dieva, tas Dieva vārdus klausa; tāpēc jūs neklausiet, ka jūs neesat no Dieva." **48** Tad tie Jūdi atbildēja un uz Viņu sacīja: "Vai mēs pareizi nesakām, ka Tu esi Samarietis, un Tev ir velns?" **49** Jēzus atbildēja: "Man velna nav, bet Es Savu Tēvu godāju, un jūs Mani turat negodā. **50** Es Savu godu nemeklēju, bet Viens ir, kas to meklē un tiesā. **51** Patiesi, patiesi, Es jums saku, kas Manu vārdu turēs, tas nāvi nerēdzēs ne mūžam." (aiōn g165) **52** Tad tie Jūdi uz To sacīja: "Tagad mēs nomanām, ka Tev ir velns. Ābrahāms nomiris un tie pravieši, un Tu saki: kas Manu vārdu turēs, tas nāvi nebaudīs ne mūžam. (aiōn g165) **53** Vai Tu esi lielāks nekā mīsu tēvs Ābrahāms, kas nomiris? Un tie pravieši ir nomiruši. Par kādu Tu pats Sevi dari?" **54** Jēzus atbildēja: "Ja Es pats Sevi godāju, tad Mans gods nav nekas; bet Mans Tēvs Mani godā, par ko jūs sakāt, ka Tas jūsu Tēvs. **55** Tomēr jūs Viņu nepazīstat, bet Es Viņu pazīstu. Un kad Es sacītu, ka Es Viņu nepazīstu, tad Es būtu tāds pat melkulīs, kā jūs; bet Es Viņu pazīstu, un Viņa vārdu turu. **56** Ābrahāms, jūsu tēvs, tapa liksms, ka Manu dienu redzēšot, un viņš to redzēja un priečājās." **57** Tad tie Jūdi uz To sacīja: "Tu vēl neesi piecdesmit gadus vecs, un Ābrahāmu esi redzējis?" **58** Jēzus uz tiem sacīja: "Patiess, patiesi, Es jums saku: pirms nekā Ābrahāms bija, Es esmu." **59** Tad tie pacēla akmeņus, mest uz Viņu. Bet Jēzus paslēpās un izgāja no Dieva nama ārā, iedams caur viņu vidi. Un tā Viņš aizgāja.

9 Un aiziedams Viņš ieraudzīja cilvēku, kas bija nerēdzīgs no dzimuma. **2** Un Viņa mācekļi Viņam vaicāja sacīdami:

“Rabbi, kurš ir grēkojis: vai šis, vai viņa vecāki, ka tas ir neredzīgs piedzimis?” **3** Jēzus atbildēja: “Ned šis grēkojis, nedz viņa vecāki; bet ka Dieva darbi pie viņa parādītos. **4** Man nākas strādāt Tā darbus, kas Mani sūtījis, kamēr vēl ir diena; nāk naktis, kad neviens nevar strādāt. **5** Kamēr Es esmu pasaule, Es esmu pasaules gaišums.” **6** To sacījis Viņš spilāvu zemē un taisīja svaidamo no tām siekalām un svaidīja tā neredzīgā acis ar to svaidāmo, **7** Un sacīja uz to: “Ej, mazgājies Siloāmas dīķi!” (Siloāma, tas ir tulkots: sūtīts). Tad tas nogāja un mazgājās un pārnāca redzīgs. **8** Tad tie kaimiņi un kas viņu papriekš bija redzējuši, ka viņš bija neredzīgs, sacīja: “Vai šis nav tas, kas tur sēdēja un nabagoja?” **9** Citi sacīja: “Viņš tas pats;” un citi: “Viņš tam līdzīgs!” Bet viņš sacīja: “Es tas esmu.” **10** Tad tie uz viņu sacīja: “Kā tavas acis tapa atdarītas?” **11** Viņš atbildēja un sacīja: “Viens cilvēks, kas top saukts Jēzus, taisīja svaidāmo un ar to svaidīja manas acis un sacīja uz mani: Ej uz Siloāmas dīķi un mazgājies. Tad es nogājis mazgājos un tapu redzīgs.” **12** Tad viņi uz to sacīja: “Kur Tas ir?” Tas saka: “Es nezinu.” **13** Tad tie to cītkārt neredzīgo noveda pie tiem farizejiem. **14** Un tā bija svētdiena, kad Jēzus to svaidāmo bija taisījis un tam acis atdarījis. **15** Un tad atkal tie farizeji viņam vaicāja: “Kā tas tapis redzīgs?” Un viņš uz tiem sacīja: “Viņš svaidāmas zāles uzlikā uz manām acīm, un es mazgājos un redzu.” **16** Tad citi no tiem farizejiem sacīja: “Šis cilvēks nav no Dieva, jo Viņš svētdienu nesvēti,” citi sacīja: “Kā gan grēcīgs cilvēks tādās brīnuma zīmes var darīt?” Un šķelšanās bija viņu starpā. **17** Un tie atkal uz to neredzīgo saka: “Ko tu par Viņu saki, ka Viņš tavas acis ir atvēris?” Un tas sacīja: “Viņš ir pravietis.” **18** Bet tie Jūdi neticēja no viņa, ka viņš bijis neredzīgs un tapis redzīgs, tiekams tie sauca tā vecākus, kas bija tapis redzīgs. **19** Un viņi tiem vaicāja sacīdam: “Vai šis ir jūsu dēls, par ko jūs sakāt, ka viņš neredzīgs piedzimis? Kā tad tas tagad redz?” **20** Viņa vecāki tiem atbildēja un sacīja: “Mēs zinām, ka šis ir mūsu dēls, un ka tas neredzīgs piedzimis. **21** Bet kā tas tagad redz, to nezinām, vai kas viņa acis atdarījis, to mēs nezinām. Viņš ir diezgan vecs, vaicājiet viņam, viņš pats par sevi runās.” **22** To viņa vecāki sacīja, jo tie bijās no tiem Jūdiem; jo tie Jūdi jau bija sarunājušies, izslēgt no draudzes to, kas apliecinātu, Viņu esam Kristu. **23** Tādēļ viņa vecāki sacīja: “Viņš ir diezgan vecs, vaicājiet viņam.” **24** Kad tie otru reiz to cilvēku sauca, kas bijis neredzīgs, un uz to sacīja: “Dod Dievam godu, mēs zinām, ka Šis cilvēks ir grēcīnieks.” **25** Tad tas atbildēja un sacīja: “Vai Viņš ir grēcīnieks, to nezinu; to vien zinu, ka es biju neredzīgs un tagad redzu.” **26** Un tie atkal uz viņu sacīja: “Ko Viņš tev darījis? Kā Viņš tavas acis atvēris?” **27** Viņš tiem atbildēja: “Es jums jau esmu sacījis, un jūs neesat klausījuši. Kam jūs to atkal gribat dzirdēt? Vai arī jūs gribat palikt par Viņa mācekļiem?” **28** Tad tie viņu lamāja un sacīja: “Tu esi Viņa māceklis, bet mēs esam Mozus mācekļi.” **29** Mēs zinām, ka Dievs uz Mozu ir runājis; bet par šo mēs nezinām, no kurienes Viņš ir.” **30** Tas cilvēks atbildēja un uz tiem sacīja: “Tā ir brīnišķa lieta, ka jūs nezināt, no kurienes Tas ir, un tomēr Tas manas acis atdarījis. **31** Mēs jau zinām, ka Dievs grēcīniekus neklausa, bet kas ir dievbijigs un Viņa prātu dara, to tādu Viņš klausīs.” **32** Tas ne mūžam vēl nav dzirdēts, ka kāds ir atdarījis tāda acis, kas neredzīgs

piedzimis. **(aiōn g165)** **33** Ja Tas nebūtu no Dieva, tad Tas neko nespētu darīt.” **34** Tie atbildēja un uz viņu sacīja: “Tu viscaur grēkos esī piedzimis un tu mūs gribi māctī?” Un tie viņu izdzina ārā. **35** Jēzus dzirdēja, ka tie to bija izdzinuši, un to atradis Viņš uz to sacīja: “Vai tu tici uz Dieva Dēlu?” **36** Tas atbildēja un sacīja: “Kungs, kurš Tas ir, lai es tici uz Viņu.” **37** Un Jēzus uz to sacīja: “Tu Viņu esī redzējis, un kas ar tevi runā, ir Tas.” **38** Un viņš sacīja: “Kungs, es ticu,” - un Viņu pielūdza. **39** Un Jēzus sacīja: “Uz tiesu Es esmu nācis šīni pasaule, lai tie neredzīgie redz un tie redzīgie top akli.” **40** Un kādi no tiem farizejiem, kas pie Viņa bija, to dzirdēja un uz Viņu sacīja: “Vai tad mēs arīdzan esam akli?” **41** Jēzus uz tiem sacīja: “Kad jūs būtu akli, tad jums nebūtu grēka. Bet tagad jūs sakāt: mēs redzam; tāpēc jūsu grēks paliek.

10 Patiesi, patiesi, Es jums saku: kas neieiet pa durvīm avju kūti, bet kāpj citur kur iekšā, tas ir zagliš un slepkava. **2** Bet kas ieiet pa durvīm, tas ir tas avju gans. **3** Tam tas durvju sargs atver, un tās avis klausī viņa balsi, un viņš savas avis sauc pie vārda un tās izved. **4** Un kad viņš savas avis izlaidīs, tad tas iet viņu priekšā; un tās avis tam iet pakal, jo tās viņa balsi pazīst. **5** Bet svešam tās neiet pakal, bet bēg no tā, jo tās tā svešā balsi nepazīst.” **6** Šo līdzību Jēzus uz tiem sacīja; bet tie nesaprata, kas tas bija, ko Viņš uz tiem runāja. **7** Tad Jēzus atkal uz tiem sacīja: “Patiesi, patiesi, Es jums saku: Es esmu tās durvis pie tām avīm. **8** Visi, kas priekš Manis nākuši, tie bijuši zagli un slepkavas, bet tās avis tiem nav klausījušas. **9** Es esmu tās durvis; ja kas caur Mani iejet, tas taps svēts, un tas ieies un izies un atradīs ganības. **10** Zaglis nenāk kā vien gribēdams zagt, žņaugt un nokaut; Es esmu nācis, ka tiem būtu dzīvība un viss papilnam. **11** Es esmu tas labais gans: labais gans dod Savu dvēseli par tām avīm. **12** Bet derēts gans, kas nav istais gans, kam tās avis nepieder, redz vilku nākam un tās avis atstāj un bēg, un vilks tās sakampj un izklīdina. **13** Bet tas derētais gans bēg, tāpēc ka viņš derēts, un nebēdā par tām avīm. **14** Es esmu tas labais gans un pazīstu Savas avis, un tās Mani pazīst. **15** Itin kā Mani Tas Tēvs pazīst, tāpat arī Es To Tēvu pazīstu; un Es dodu Savu dzīvību par tām avīm. **16** Man arī vēl citas avis, tās nav no šīs kūts. Arī tās Man būs atvest; un tās dzīrdēs Manu balsi, un būs viens pats ganāmpulks, viens pats gans. **17** Tāpēc Tas Tēvs Mani mil, kā Es Savu dzīvību dodu, lai Es to atkal nēmu. **18** Neviens to nejēm no Manis, bet Es to dodu no Sevis. Man ir vara, to dot, un Man ir vara, to atkal nēmt. Šo likumu Es esmu dabūjis no Sava Tēva.” **19** Tad atkal šķelšanās cēlās starp tiem Jūdiem šo vārdu dēl. **20** Jo daudz no tiem sacīja: “Viņam ir velns un Viņš ir traks; ko jūs Viņu klausāt?” **21** Citi sacīja: “Šie vārdi nav velna apsēsta vārdi; vai velns akliem acis var atdarīt?” **22** Un Jeruzālēmē bija Dieva nama iesvētīšanas svētki, un bija ziema. **23** Un Jēzus staigāja Dieva namā, Salamana priekšnamā. **24** Tad tie Jūdi Viņu apstāja un uz Viņu sacīja: “Cik ilgi Tu mūsu dvēseles kavē? Ja Tu esi Kristus, tad saki mums to skaidri.” **25** Jēzus tiem atbildēja: “Es jums to esmu sacījis, un jūs neticat. Tie darbi, ko Es daru Sava Tēva vārda, sie dod liecību par Mani. **26** Bet jūs neticat, jo jūs neesat no Manām avīm, kā Es jums esmu sacījis. **27** Manas avis Manu balsi klausī, un Es tās pazīstu, un tās Man iet pakal. **28** Un

Es tām dodu mūžigu dzīvību, un tās ne mūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no Manas rokas. (aīōn g165, aīōnios g166) 29 Mans Tēvs, kas Man tās devis, ir lielāks pār visiem, un neviens tās nevar izraut no Mana Tēva rokas. 30 Es un Tas Tēvs, mēs esam viens.” 31 Tad tie Jūdi atkal pacēla akmenus, Viņu nomētāt. 32 Jēzus tiem atbildēja: “Daudz labus darbus Es jums esmu rādījis no Sava Tēva; kura darba dēļ jūs Mani mētājiet ar akmeniem?” 33 Tie Jūdi Viņam atbildēja un sacīja: “Laba darba dēļ mēs Tevi nemētājam, bet zaimošanas dēļ un ka Tu cilvēks būdams pats Sevi dari par Dievu.” 34 Jēzus tiem atbildēja: “Vai jūsu bauslibā nav rakstīts: Es esmu sacījis, jūs esat dievi; 35 Kad tā nu tos sauka par dieviem, uz kuriem Dieva vārds ir noticis, un to rakstu nevar atmest, 36 Ko tad jūs sakāt uz Mani, ko Tas Tēvs svētījis un pasaulei sūtījis: Tu Dievu zaimo; tāpēc ka Es esmu sacījis: Es esmu Dieva Dēls? 37 Ja Es Sava Tēva darbus nedaru, tad neticet Man. 38 Bet ja Es tos daru, tad, ja nu neticat Man, tad ticat jel tiem darbiem, lai jūs atzīstat un ticat, ka Tas Tēvs ir iekš Manis, un Es iekš Viņu.” 39 Tad tie atkal Viņu meklēja guūtīt, bet Viņš izgāja no viiju rokām. 40 Un Viņš atkal cēlās pāri Jardānai uz to vietu, kur Jānis iesākumā kristīja, un palika tur. 41 Un daudz pie Viņa nāca un sacīja: “Jebšu Jānis nav dārījis nevienas brīnuma zīmes, tomēr viss, ko Jānis par Šo sacījis, tas ir tiesa.” 42 Un daudzi tur ticēja uz Viņu.

11 Un tur viens gulēja nevesels, Lāzarus vārdā, Betaniā, Marijas un viņas māsas Martas miestā. 2 (Bet šī bija tā Marija, kas To Kungu ar zālēm bija svaidījusi un Viņa kājas ar saviem matiem nozāvējusi; tai brālis Lāzarus gulēja nevesels.) 3 Tad tās māsas sūtīja pie Viņa un sacīja: “Kungs, redzi, ko Tu mīlo, tas guļ nevesels.” 4 Un Jēzus to dzirdējis sacīja: “Šī neveseliba nav uz miršanu, bet Dievam par godu, lai Dieva Dēls caur to top pagodināts.” 5 Bet Jēzus mīlēja to Martu un viņas māsu un to Lāzaru. 6 Kad nu Viņš bija dzirdējis, to esam neveselu, tad Viņš vēl divas dienas palika tai vietā, kur Viņš bija. 7 Pēc tam Viņš saka uz Saviem mācekļiem: “Ejam atkal uz Jūdeju.” 8 Tie mācekļi uz Viņu saka: “Rabbi, tie Jūdi nesen Tevi meklēja ar akmeniem nomētāt, un Tu atkal noej uz turieni?” 9 Jēzus atbildēja: “Vai dienai nav divpadsmit stundas? Ja kas staigā dienā, tas nepiedauzās; jo tas redz šīs pasaules gaismu. 10 Bet ja kas staigā nakti, tas piedauzās; jo iekš tā gaismas nav.” 11 To Viņš sacīja, un pēc tam Viņš uz tiem saka: “Lāzarus, mūsu draugs, ir aizmīdzis, bet Es eju, viņu uzmodināt.” 12 Tad Viņa mācekļi sacīja: “Kungs, kad viņš aizmīdzis, tad viņš taps vesels.” 13 Bet Jēzus bija runājis par viņa nāvi; un tiem šķita, ka viņš runājot par aizmīgšanu miegā. 14 Tad Jēzus uz tiem skaidri sacīja: “Lāzarus ir nomiris. 15 Un Es priecājos jūsu dēļ, ka Es tur neesmu bijis (ka jūs varat ticēt); bet ejam pie viņa.” 16 Tad Toms, saucams dvīnis, uz tiem ciemtiem mācekļiem sacīja: “Ejam mēs arīdzan, ka līdz ar Viņu mirstam.” 17 Tad Jēzus nogājis to atrada jau četras dienas kapā gulošu. 18 (Bet Betanija bija tuvu pie Jeruzālemes, kādu pusjūdzi.) 19 Un daudz Jūdu bija nākuši pie Martas un Marijas, ka tās iepriecinātu par viņu brāli. 20 Tad Marta dzirdējusi, ka Jēzus nākot, gāja Viņam preti, bet Marija palika mājās sēzot. 21 Tad Marta sacīja uz Jēzu: “Kungs, ja Tu šeitan būtu bijis, tad mans brālis nebūtu miris. 22 Bet arī tagad es zinu, ka visu, ko Tu no Dieva lūgsi, Dievs Tev

dos.” 23 Jēzus uz to saka: “Tavs brālis celsies augšām.” 24 Marta uz Viņu saka: “Es zinu, ka viņš augšāmcelsies tanī augšāmcelsāna pastara dienā.” 25 Jēzus uz to sacīja: “Es esmu tā augšāmcelsāns un tā dzīvība; kas tic uz Mani, jebšu tas būtu miris, tas dzīvos, 26 Un ikviens, kas dzīvo un tic uz Mani, tas nemirs ne mūžam. Vai tu to tici?” (aīōn g165) 27 Tā uz Viņu saka: “Tiešām, Kungs, es ticu, ka Tu esi Kristus, Dieva Dēls, kam bija nākt pasaulē.” 28 Un to sacījusi viņa nogāja un sauca Mariju, savu māsu, slepeni, sacīdam: “Mācītājs ir šeitan un tevi aicina.” 29 Un to dzirdējusi, tā tūdal cēlās un nāca pie Viņa. 30 (Bet Jēzus tai miestā vēl nebija ienācis, bet bija tai vietā, kur Marta Viņu sastapa.) 31 Tad tie Jūdi, kas namā pie viņas bija un viņu iepriecināja, redzēdam, ka Marija tūdal cēlās un izgāja, viņai gāja pakal sacīdam: “Viņa iet uz kapu, tur raudāt.” 32 Tad Marija, kad tā nāca, kur Jēzus bija, un Viņu redzēja, metās Viņam pie kājām un uz Viņu sacīja: “Kungs, ja Tu šeitan būtu bijis, tad mans brālis nebūtu miris.” 33 Tad Jēzus, kad tas viņu redzēja raudam, arī tos Jūdus raudam, kas līdz ar viņu bija nākuši, garā aizgrābt, noskuma pie Sevis, 34 Un sacīja: “Kur jūs viņu esat nolikuši?” Tie uz Viņu saka: “Kungs, nāc un redzi.” 35 Jēzus raudāja. 36 Tad tie Jūdi sacīja: “Redzi, kā tas Viņu ir milējis!” 37 Bet citi no tiem sacīja: “Vai Tas, kas tā neredzīgā acis atvēris, nevarēja darīt, ka arī šīs nebūtu nomiris?” 38 Tad Jēzus atkal sirdī aizgrābt nāk pie kapa; bet tas bija alā, un akmens gulēja priekšā. 39 Jēzus saka: “Noceļat to akmeni.” Marta, tā nomirušā māsa, uz Viņu saka: “Kungs, viņam jau smaka; viņš jau četras dienas ir gulējis.” 40 Jēzus uz to saka: “Vai Es tev neesmu sacījis: ja tu ticēsi, tad tu redzēsi Dieva godibu.” 41 Tad tie to akmeni cēla, kur tas mironis bija nolikts, un Jēzus pacēla acis uz augšu un sacīja: “Tēvs, Es Tev pateicos, ka Tu Mani esi paklausījis. 42 Bet Es zinu, ka Tu allaži Mani klausī; bet to ļaužu dēļ, kas apkārt stāv, Es to saku, lai tie tic, ka Tu Mani esi sūtījis.” 43 Un to sacījis Viņš stiprā balsī sauca: “Lāzaru, nāc ār!” 44 Tad tas mirušais izgāja, pie kājām un rokām saistīts ar autiem, un viņa vaigs bija aptīts ar sviendru autu. Un Jēzus uz tiem saka: “Atraišiet viņu, un lai viņš staigā.” 45 Tad daudzi no tiem Jūdiem, kas pie Marijas bija nākuši un redzējuši, ko Jēzus darijis, ticēja uz Viņu. 46 Bet citi no tiem nogāja pie tiem farizejiem un tiem sacīja, ko Jēzus bija darijis. 47 Tad tie augstie priesteri un farizeji sapulcināja to augsto tiesu un sacīja: ko darīsim? Jo Šis cilvēks dara daudz brīnuma zīmes. 48 Ja Viņu tā palaidīsim, tad visi uz Viņu ticēs, un tad Romieši nāks un mums atņems gan zemi, gan ļaudis. 49 Un viens no tiem, Kajafas, tanī gadā augstais priesteris būdams, uz tiem sacīja: “Jūs nezināt neko, 50 Un jūs neapdomājat, ka mums ir labāki, ka viens cilvēks mirst par tiem ļaudīm, nekā visa tauta pazūd.” 51 Bet viņš to nesacīja no sevis paša, bet tanī gadā augstais priesteris būdams, viņš ka pravietis runāja, ka Jēzum bija mirt par to tautu; 52 Un ne par to tautu vien, bet lai Viņš tos izklidušos Dieva bērnus kopā sapulcinātu. 53 No tās dienas tie sarunājās, Viņu nokaut. 54 Tad Jēzus droši vairs nestāigāja starp tiem Jūdiem, bet no turienes aizgāja uz to vietu tuvu pie tuksneša, uz to pilsētu vārdā Efraim, un tur Viņš palika ar Saviem mācekļiem. 55 Bet Jūdu Lieldienā bija tuvu un daudzi no tā vidus nogāja priekš Lieldienas uz Jeruzālemi, ka tie šķistītos. 56 Tad tie Jēzu meklēja un Dieva

namā stāvēdami savā starpā runāja: "Kā jums šķiet? Vai Viņš gan uz svētkiem nenāks?" **57** Bet tie augstie priesteri un farizeji bija devuši pavelī, ja kas zinātu, kur Viņš esot, lai tas dotu ziņu, ka tie Viņu tvertu.

12 Jēzus nu sešas dienas priekš Lieldienas nāca uz Betaniju, kur Lāzarus bija, kas bija miris, un ko Viņš uzmodinājis no mironiem. **2** Tad tie Viņam tur mielastu sataisīja, un Marta kalpoja; un Lāzarus bija viens no tiem, kas ar Viņu pie galda sēdēja. **3** Bet Marija, vienu mārciņu ļoti dārgas un it tīras nardu ēļu nēmusi, svaidīja Jēzus kājas un žāvēja Viņa kājas ar saviem matiem. Un tas nams tapa pilns no tās zālu smaržas. **4** Tad viens no Viņa mācekļiem, Jūdas Sīmaņa dēls Iskariots, kas pēc tam Viņu nodeva, saka: **5** "Kādēl šī nardu ēļa nav pārdota par trīs simt grašiem, un tas nav dots nabagim?" **6** Bet to viņš nesacīja, tāpēc ka viņam par nabagiem rūpēja, bet tāpēc ka viņš bija zaglis un to maku turēja, un nesa, kas tapa dots. **7** Tad Jēzus sacīja: "Laid viņu mierā, viņa to uz Manu bēru dienu ir pataupījusi. **8** Jo nabagi ir vienmēr pie jums, bet Es neesmu vienmēr pie jums." **9** Tad liels pulks Jūdu ļaužu nomanīja Viņu tur esam, un nāca ne vien Jēzus dēļ, bet ka tie arī redzētu Lāzaru, ko Viņš bija uzmodinājis no mironiem. **10** Un tie augstie priesteri sarunājās, ari Lāzaru nokaut; **11** Jo viņa dēļ daudz Jūdu nogāja un ticēja uz Jēzu. **12** Otrā dienā liels ļaužu pulks uz svētkiem nācis, dzirdēdams, ka Jēzus nākot uz Jeruzālemi, **13** Nēma zarus no palmu kokiem un izgāja Viņam pretī un kliedza: "Ozianna, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā, tas Israēla Ķēniņš." **14** Un jaunu ēzeli atradis, Jēzus sēdās virsū, tā kā rakstīts: **15** "Nebiестes, tu Ciānas meita, redzi, tavs Ķēniņš nāk, sēdēdams uz ēzeļa kumeļa." **16** Bet to Viņa mācekļi no iesākuma nesaprata. Bet kad Jēzus bija pagodināts, tad tie atgādinājās, ka tas par Viņu bija rakstīts, un ka tie Viņam to bija darījuši. **17** Jo tie ļaudis, kas pie Viņa bija, apliecināja, ka Viņš Lāzaru bija izsaucis no kapa un to uzmodinājis no mironiem. **18** Tādēļ arīdzan tie ļaudis Viņam pretī gāja, kad tie bija dzirdējuši, ka Viņš šo brīnuma zīmi bija darījis. **19** Tad tie farizeji savā starpā sacīja: "Jūs redzat, ka jūs neko nespējat! Redzi, visa pasaule Viņam iet pakal." **20** Un tur bija kādi Grieķi no tiem, kas uz svētkiem bija nākuši, Dievu pielūgt. **21** Šie gāja pie Filipa, kas bija no Betsaidas iekš Galilejas, un viņu lūdza sacīdami: "Kungs, mēs gribam Jēzu redzēt." **22** Filips nāk un to saka Andrejam, un Andrejs un Filips to saka Jēzum. **23** Bet Jēzus tiem atbildēja sacīdams: "Tā stunda ir nākusi, ka Tas Cilvēka Dēls top pagodināts. **24** Patiesi, patiesi, Es jums sakу: ja tas kviešu grauds neiekrit zemē un nenomirst, tad tas paliek viens pats; bet ja viņš nomirst, tad tas nes daudz augļus. **25** Kas savu dzīvību tur milu, tas to pazaudēs; un kas savu dzīvību šīm pasaulei ienīst, tas to paturēs uz mūžigu dzīvošanu. (aiōnios g166) **26** Ja kas Man grib kalpot, tas lai staigā Man pakal; un kur Es būsu, tur arī Mans kalpus būs; un ja kas Man kalpos, to Mans Tēvs cienīs. **27** Tagad Mana dvēsele ir satiekta. Un ko lai es sakу? Tēvs, izpesti Mani no šās stundas! Bet tāpēc Es uz šo stundu esmu nācis. **28** Tēvs, pagodini Savu vārdu!" Tad balss no debesīm nāca: "Es To esmu pagodinājis un To atkal pagodināšu." **29** Tad tie ļaudis, kas tur stāvēja, to dzirdējuši, sacīja: "Pērkons rūcal!" Citi sacīja: "Enģelis ar Viņu runājis." **30** Jēzus atbildēja un sacīja: "Šī balss ne Manis, bet jūs dēļ

ir notikusi. **31** Tagad ir šīs pasaules tiesa; tagad šīs pasaules virsnieks taps izmests ārā. **32** Un Es, kad Es no zemes būšu paaugstināts, Es visus vilķu pie Sevis." **33** Bet to Viņš sacīja zīmēdams, kādā nāvē Viņam bija mirt. **34** Tad tie ļaudis Viņam atbildēja: "Mēs no bauslibas esam dzirdējuši, ka Kristum būs palikt mūžīgi, un kā Tu saki, ka Tam Cilvēka Dēlam būs tapt paaugstinātam? Kurš ir šīs Cilvēka dēls?" (aiōn g165) **35** Tad Jēzus uz tiem sacīja: "Gaišums vēl mazu briði pie jums ir. Staigājiet, kamēr jums vēl ir gaišums, ka tumsība jūs neaiznem. Un kas tumsībā staigā, tas nezina, uz kurieni tas iet. **36** Ticait uz to gaišumu, kamēr jums vēl ir tas gaišums, ka jūs paliekat par gaismas bērniem." **37** To Jēzus runāja un aizgāja un no tiem paslēpās. Un jebšu Viņš tik daudz brīnuma zīmes viņu priekšā bija darījis, tomēr tie neticēja uz Viņu, **38** Ka pravieša Jesajas vārds piepildītos, ko viņš ir sacījis: "Kungs, kas mūsu sludināšanai ticējis, un kam Tā Kunga elkonis parādīts?" **39** Tāpēc tie nevarēja ticēt, ka Jesaja atkal ir sacījis: **40** "Viņš viņu acis ir aptumšojis un viņu sirdis apcietainājis, ka tie ar acīm nerēdz un sirdi nesaprotn un neatgriežas, ka Es tos dziedinātu." **41** To Jesaja sacīja, kad tas Viņa godību redzēja un par Viņu runāja. **42** Tomēr arī daudz no tiem virsniekiem ticēja uz Viņu, bet to farizeju dēļ viņi to neizteica, ka netaptu izslēgti no draudzes. **43** Jo tie godu pie cilvēkiem vairāk milēja nekā godu pie Dieva. **44** Un Jēzus sauka un sacīja: "Kas tic uz Mani, tas netic uz Mani, bet uz To, kas Mani sūtījis. **45** Un kas Mani redz, tas redz To, kas Mani sūtījis. **46** Es, tas gaišums, esmu nācis pasaulei, lai ikkatrs, kas tic uz Mani, nepaliēk tumsībā. **47** Un ja kas Manus vārdus dzird un netic, tad Es to netiesāju, jo Es neesmu nācis, pasauli tiesāt, bet pasauli atpestīt. **48** Kas Mani nicina un Manus vārdus nepieņem, tam ir, kas viņu tiesā: tas vārds, ko Es esmu runājis, tas viņu tiesās pastara dienā. **49** Jo Es no Sevis neesmu runājis, bet Tas Tēvs, kas Mani sūtījis, tas Man pavēlējis, ko lai Es saku, un ko lai Es runāju. **50** Un Es zinu, ka Viņa pavēle ir mūžīga dzīvošana. Tāpēc, ko Es runāju, to Es tā runāju, kā Man Tas Tēvs ir sacījis." (aiōnios g166)

13 Un priekš Lieldienas svētkiem Jēzus zinādams, ka Viņa laiks bija nācis, no šīs pasaules iet pie Tā Tēva, tā kā Viņš milējis tos savējos, kas bija pasaulei, tā Viņš tos milēja līdz galam. **2** Un vakariņu édot, (kad jau velns Jūdasam Iskariotam, Sīmaņa dēlam, sirdi bija iedevis, Viņu nodot), **3** Jēzus, zinādams, ka Tas Tēvs Viņam visas lietas bija devis rokās, un ka Viņš nācis no Dieva un aizies pie Dieva, **4** Cēlās no vakariņa, novilka savus svārkus un priekšautu nēmis ar to apsējās. **5** Pēc Viņš ūdeni lej traukā un iesāka tiem mācekļiem kājas mazgāt un tās žāvēt ar to priekšautu, ar ko Viņš bija apsējies. **6** Tad Viņš nāk pie Sīmaņa Pētera. Tas uz Viņu saka: "Kungs, vai Tu man kājas mazgāsi?" **7** Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Ko Es daru, to tu tagad nezini, bet pēc tu to sapratīsi." **8** Tad Pēteris uz Viņu saka: "Nemūžam Tev nebūs manas kājas mazgāt." Jēzus tam atbildēja: "Ja Es tevi nemazgāšu, tad tev nebūs daļas ar Mani." (aiōn g165) **9** Sīmanis Pēteris uz Viņu saka: "Kungs, nevien manas kājas, bet arī rokas un galvu!" **10** Jēzus uz to saka: "Kas ir mazgāts, tam nevajag kā vien kājas mazgāt, bet viņš ir viscaur šķīsts. Jūs arī esat šķīsti, bet ne visi." **11** Jo Viņš Savu nodevēju gan zināja; tāpēc Viņš sacīja: "Jūs neesat visi šķīsti." **12** Kad Tas nu viņu

kājas bija mazgājis, tad Viņš nēma savus svārkus un atkal nosēdās un uz tiem sacīja: "Vai jūs zināt, ko Es jums esmu darījis? **13** Jūs Mani saucat par Mācītāju un par Kungu, un tas pareizi runāts, jo Es tas esmu. **14** Ja tad Es, jūsu Kungs un Mācītājs, jūsu kājas esmu mazgājis, tad arī jums būs cits citam kājas mazgāt. **15** Jo Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darāt, kā Es jums esmu darījis. **16** Patiesi, patiesi, Es jums saku: kalps nav lielāks par savu kungu, nedz, kas sūtīs, lielāks par to, kas viņu sūtījis. **17** Ja jūs tā zināt, svētīgi jūs esat, kad jūs to darāt. **18** Es nerunāju par jums visiem; Es zinu, kurus Es esmu izredzējis; bet lai tas raksts piepildās: kas ar Mani maizi ēd, tas Mani min ar kājām. **19** Tagad Es jums to saku, pirms tas notiek, lai, kad tas notiek, jūs ticat, ka Es Tas esmu. **20** Patiesi, patiesi, Es jums saku: kas uzņem, ja Es kādu sūtīšu, tas Mani uzņem; un kas Mani uzņem, tas uzņem To, kas Mani sūtījis." **21** To sacījis, Jēzus garā aizgrābts liecināja un sacīja: "Patiesi, Es jums saku, viens no jums Mani nodos." **22** Tad tie māceklī cits uz citu skatījās, nezinādami, par kuru Tas runā. **23** Un viens no viņa māceklīem sēdēja pie Jēzus krūtim, to Jēzus milēja. **24** Tad Sīmanis Pēteris šim met ar acīm, lai vaicā, kurš tas esot, par ko Viņš runā? **25** Un tas pielocīdāmies pie Jēzus krūtim uz Viņu saka: "Kungs, kurš tas ir?" **26** Jēzus atbild: "Tas ir tas, kam Es to kumosu iemērktu došu;" tad Viņš iemērca to kumosu un dod to Jūdasam, Sīmaņa dēlam, Iskariotam. **27** Un pēc tā kumosa tad sātāns ieķeļa iekš tā. Tad Jēzus uz to saka: "Ko tu dari, to dari driz." **28** Bet neviens no tiem, kas tur klāt sēdēja, nesaprata, kāpēc Viņš tam to sacīja. **29** Jo kādiem šķita, tāpēc ka Jūdasam tas maks bija, ka Jēzus uz viņu saka: pērc, ko mums uz svētkiem vajag; vai lai viņš nabagiem ko dotu. **30** Tad nu, to kumosu nēmis, viņš izgāja tūdaļ ārā, un nakts bija. **31** Kad viņš nu bija izgājis, tad Jēzus saka: "Tagad Tas Cīlveka Dēls ir pagodināts, un Dievs ir pagodināts iekš Viņa. **32** Ja Dievs ir pagodināts iekš Viņa, tad arī Dievs Viņu pagodinās iekš Sevis paša un Viņu drīz pagodinās. **33** Bērnīti, Es vēl mazu brīdi esmu pie jums. Jūs Mani meklēsiet, un kā Es tiem Jūdiem esmu sacījis: uz kurieni Es eju, tur jūs nevarat nākt; tā Es jums tagad saku. **34** Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu milējāt, itin kā Es jūs esmu milējis, ka arī jūs cits citu milējiet. **35** Pie tam visi nomāri, ka jūs esat Mani māceklī, ja jums ir milestība savā starpā." **36** Sīmanis Pēteris uz Viņu saka: "Kungs, kurp Tu ej?" Jēzus tam atbildēja: "Kur Es eju, tur tu tagad Man nevari nākt pakaļ, bet pēcgalā tu Man nāksti pakaļ." **37** Pēteris uz Viņu saka: "Kungs, kāpēc es tagad Tev nevaru iet pakaļ? Savu dzīvību es par Tevi nodošu." **38** Jēzus tam atbildēja: "Vai tu par Mani savu dzīvību nodosi? Patiesi, patiesi, Es tev saku: gailis nedziedās, pirms tu trīskārt Mani neaizliegsi.

14 Jūs sirds lai neizbīstas! Ticat uz Dievu un ticat uz Mani. **2** Mana Tēva namā ir daudz dzīvokļu. Kad tas tā nebūtu, tad Es jums to būtu sacījis. Es noeju, jums vietu sataisīt. **3** Un kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es gribu atkal atrākt un jūs nēmt pie Sevis, lai jūs esat, kur Es esmu. **4** Un kurp Es noeju, to jūs zināt, un to ceļu jūs arī zināt." **5** Toms uz to saka: "Kungs, mēs nezinām, kurp Tu ej; kā tad mēs to ceļu varam zināt." **6** Jēzus uz to saka: "Es esmu tas celš un tā patiesība un tā dzīvība; neviens nenāk pie Tā Tēva, kā vien caur Mani. **7** Kad jūs Mani būtu

pazinuši, tad jūs arī būtu pazinuši Manu Tēvu, un no šī laika jūs Viņu pazīstat un Viņu esat redzējuši." **8** Filips uz Viņu saka: "Kungs, rādi mums To Tēvu, tad mums pietiek." **9** Jēzus uz to saka: "Tik ilgi Es pie jums esmu, un tu Mani nepazisti? Filip, kas Mani redz, tas redz To Tēvu. Kā tad tu saki: rādi mums To Tēvu?" **10** Vai tu netici, ka Es esmu iekš Tā Tēva, un Tas Tēvs ir iekš Manis? Tos vārdus, ko Es uz jums runāju, tos Es nerunāju no Sevis; bet Tas Tēvs, kas ir iekš Manis, Tas dara tos darbus. **11** Ticiet Man, ka Es esmu iekš Tā Tēva un Tas Tēvs iekš Manis; ja ne, tad jel ticiet Man to darbu dēļ. **12** Patiesi, patiesi, Es jums saku: kas tic uz Mani, tas arīdzan tos darbus darīs, ko Es daru, un darīs lielākus nekā šos; jo Es eju pie Sava Tēva. **13** Un ko jūs lūgsiet Manā Vārdā, to Es gribu darīt, lai Tas Tēvs top godāts iekš Tā Dēla. **14** Kad jūs ko lūgsiet Manā Vārdā, to Es darišu. **15** Ja jūs Mani milat, tad turiet Manus baušus. **16** Un Es To Tēvu lūgšu, un Tas jums dos citu iepriecinātāju, lai Tas pie jums paliek mūžīgi, (**aīon g165**) **17** To patiesības Garu, ko pasaule neverat dabut, jo tā Viņu nerēdz, nedz Viņu pazīst; bet jūs Viņu pazīstat, jo Tas paliek pie jums un būs iekš jums. **18** Es jūs nepametišu bāriņus, Es atkal nāku pie jums. **19** Vēl mazs brīdis, tad pasaule Mani vairs nerēdzēs, bet jūs Mani redzēsiet, jo Es dzīvoju un jums būs dzīvot. **20** Tajā dienā jūs atzīsiet, ka Es esmu iekš Sava Tēva, un jūs iekš Manis un Es iekš jums. **21** Kam Mani bauši ir, un kas tos tur, tas Mani mīl, un kas Mani mīl, tas taps milēts no Mana Tēva; un Es to milēšu un tam parādišos." **22** Jūda (ne tas Iskariots) uz Viņu saka: "Kungs, kas tas ir, ka Tu mums parādīsies un ne pasaulei?" **23** Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Ja kas Mani mīl, tas Manu vārdu turēs, un Mans Tēvs to milēs, un Mēs pie tā nāksim un mājas vietu pie tā darīsim. **24** Kas Mani nemīl, tas Manus vārdus netur, un tas vārds, ko jūs dzirdat, nav Mans, bet Tā Tēva, kas Mani sūtījis. **25** To Es jums esmu sacījis, vēl pie jums būdams. **26** Bet tas iepriecinātājs, Tas Svētais Gars, ko Tas Tēvs sūtis Manā Vārdā, tas jums mācis visas lietas un jums atgādinās visu to, ko Es jums esmu sacījis. **27** Mieru Es jums astāju; Savu mieru Es jums dodu, - ne tā, kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirds lai neiztrūcīnājās un lai neizbīstas. **28** Jūs esat dzirdējuši, ka Es jums esmu sacījis: Es noeju un atkal atrāku pie jums, kad jūs Mani milētu, tad jūs priečatos, ka Es esmu sacījis: Es noeju pie Tā Tēva. Jo Tas Tēvs ir lielāks nekā Es. **29** Un tagad Es jums esmu sacījis, pirms tas notiek, lai jūs ticat, kad tas notiek. **30** Es joprojām daudz vairs nerunāšu ar jums, jo šīs pasaules virsnieki nāk un nenieka nespēj pār Mani. **31** Bet lai pasaule atzīst, ka Es To Tēvu milēju un daru tā, kā Man Tas Tēvs pavēlējis: celāmies un ejam no šejienes.

15 Es esmu tas īstena vīna koks, un Mans Tēvs ir tas vīna dārznieks. **2** Ikvienu zaru pie Manis, kas auglus nenes, to Viņš noņem, un ikvienu, kas auglus nes, to Viņš šķista, lai tas jo vairāk auglus nes. **3** Jūs tagad esat šķistī tā vārda dēļ, ko Es uz jums esmu runājis. **4** Paliekat iekš Manis, un Es iekš jums. Itin kā zars neverat auglus nest no sevis, ja tas nepaliek iekš vīna koka; tā arī jūs ne, ja jūs nepaliekat iekš Manis. **5** Es esmu tas vīna koks, jūs tie zari; kas paliek iekš Manis un Es iekš viņa, tas nes daudz auglus; jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt. **6** Ja kas nepaliek iekš Manis, tas ir izmests, tā kā kāds zars, un ir sakaltis;

un tie top sakrāti un ugunī iemesti un sadedzināti. **7** Ja jūs paliekat iekš Manis, un Mani vārdi paliek iekš jums, tad jūs līgsiet, ko gribēdami, un tas jums notiks. **8** Iekš tā Mans Tēvs ir pagodināts, ka jūs nesat daudz augļus un topat Mani mācekļi. **9** Itin kā Tas Tēvs Mani milējis, tā Es arīdzan jūs esmu milējis; paliekat iekš Manas milestības. **10** Ja jūs Manus bauslus turēsiet, tad jūs palikset iekš Manas milestības, itin kā Es Sava Tēva baušus esmu turējis un palieku iekš Viņa milestības. **11** To Es jums esmu runājis, lai Mans prieks paliek iekš jums, un jūsu prieks top pilnīgs. **12** Šis ir Mans bauslis, ka jūs viens otru milējāt, itin kā Es jūs esmu milējis. **13** Neviens nav lielāka milestība nekā šī, kad kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem. **14** Jūs esat Mani draugi, ja jūs darāt, ko Es jums pavēlu. **15** Es jūs vairs nesaucu par kalpiem, jo kalps nezina, ko viņa kungs dara; bet Es jūs esmu saucis par draugiem, jo visu, ko esmu dzirdējis no Sava Tēva, to Es jums esmu darijis zināmu. **16** Jūs Mani neesat izredzējuši, bet Es jūs esmu izredzējis un jūs iecēlis, ka jums būs noiet un augļus nest un ka jūsu augļiem būs palikt, ka Es jums to dodu, ko jūs līgsiet no Tā Tēva Manā Vārdā. **17** To Es jums pavēlu, ka jūs milētu cits citu. **18** Ja pasaule jūs ienīst, tad ziniet, ka tā Mani papriekš ienīdējusi. **19** Ja jūs būtu no pasaules, tad pasaule milētu, kas viņai pieder; bet kad jūs neesat no pasaules, bet Es jūs esmu izredzējis no pasaules, tāpēc pasaule jūs ienīst. **20** Pieminiņat Manu vārdu, ko Es jums esmu sacījis: kalpus nav lielāks nekā viņa kungs. Ja tie Mani vajājuši, tad tie ari jūs vajās. Ja tie Manu vārdu turējuši, tad tie ari jūsu vārdu turēs. **21** Bet tie jums to visu daris Mana Vārda dēl, tāpēc ka tie To nepazist, kas Mani sūtījis. **22** Kad Es nebūtu nācis, nedz uz tiem runājis, tad tiem nebūtu grēka, bet nu tiem nav aizbildināšanās par savu grēku. **23** Kas Mani ienīst, tas ienīst ari Manu Tēvu. **24** Kad Es tos darbus viņu priekšā nebūtu darijis, ko cits neviens nav darijis, tad tiem nebūtu grēka. Bet tagad tie tos ir redzējuši un ir ienīdējuši gan Mani, gan Manu Tēvu. **25** Bet lai tas vārds piepildās, kas rakstīts viņu bauslībā: tie Mani velti ienīdējuši. **26** Bet kad tas lepriezinātājs nāks, ko Es jums sūtīšu no Tā Tēva, (tas patiesības Gars, kas iziet no Tā Tēva), Tas liecību dos par Mani. **27** Un jūs ari liecību dosiet, jo jūs esat pie Manis no iesākuma.

16 To Es jums esmu sacījis, lai jūs neņemat apgrēcību. **2** Tie jūs izslēgs no draudzes; un nāk laiks, ka tas, kas jūs nokaus, domās, ar to Dievam kalpojis. **3** Un to tie darīs, tāpēc ka tie nav atzinuši nedz Manu Tēvu nedz Mani. **4** Bet to Es jums esmu sacījis tāpēc, lai, kad tas laiks būs nācis, jūs pieminat, ka Es jums to esmu sacījis. Bet to Es no iesākuma jums neesmu sacījis, tāpēc ka Es biju pie jums. **5** Bet nu Es noeju pie Tā, kas Mani sūtījis, un neviens no jums Mani nejautā: kurp Tu ej? **6** Bet kad Es to uz jums esmu runājis, tad jūsu sirds ir palikusi pilna noskumšanas. **7** Bet Es jums saku patiesību: tas jums par labu, ka Es noeju; jo, kad Es nenoēju, tad tas lepriezinātājs nenāks pie jums; bet kad Es noešu, tad Es To pie jums sūtīšu. **8** Un kad Tas būs nācis, Tas pārliecinās pasauli par grēku, par taisnību un par sodu; **9** Par grēku, ka tie netic uz Mani; **10** Par taisnību, ka Es eju pie Tā Tēva, un jūs Mani vairs neredzēsiet; **11** Par sodu, ka šīs pasaules kungs ir notiesāts. **12** Man vēl daudz jums jāsaka, bet tagad jūs to nevarat panest. **13** Bet kad Viņš, Tas

Patiessības Gars, nāks, Tas jūs vadīs uz visu patiesību; jo Viņš no Sevis paša nerunās, bet ko Tas dzirdēs, to Tas runās un nākošās lietas jums pasludinās. **14** Tas Mani pagodinās, jo no Manis Viņš nems un jums to pasludinās. **15** Viss, kas Tam Tēvam ir, tas ir Mans, tāpēc Es esmu sacījis: Viņš nems no Manis un jums pasludinās. **16** Par mazu brīdi, tad jūs Mani vairs neredzēsiet, un atkal par mazu brīdi, tad jūs Mani redzēsiet, – jo Es eju pie Tā Tēva. **17** Tad kādi no Viņa mācekļiem sacīja savā starpā: “Kas tas ir, ko Viņš saka: par mazu brīdi, tad jūs Mani neredzēsiet, un atkal par mazu brīdi, tad jūs Mani redzēsiet;” un: “Es eju pie Tā Tēva?” **18** Un tie sacīja: “Kas tas ir, ko Viņš saka: par mazu brīdi? Mēs nezinām, ko Viņš saka!” **19** Tad Jēzus nomanija, ka tie Tam gribēja jautāt, un uz tiem sacīja: “Par to jūs apjautājaties savā starpā, ka Es esmu sacījis: par mazu brīdi jūs Mani neredzēsiet, un atkal par mazu brīdi jūs Mani redzēsiet? **20** Patiesi, patiesi, Es jums saku: jūs raudāsiet un vaidēsiet, un pasaule priečāsies; bet jūs noskumsiet; – tomēr jūs noskumšana paliks par prieku. **21** Kad sieva dzemē, tad tā noskumusi, jo viņas stunda nākusi; bet kad tai tas bērns dzimis, tad viņa tās sāpes vairs nepiemin tās liksmības dēļ, ka cilvēks dzimis pasaule. **22** Tā ari jūs tagad esat noskumuši, bet Es jūs atkal redzēšu, un jūsu sirds liksmosies, un jūsu prieku neviens no jums neatņems. Un tanī dienā jūs Mani nemieka nejautāsiet. **23** Patiesi, patiesi, Es jums saku: ko vien jūs Tam Tēvam līgsiet Manā Vārdā, to Viņš jums dos. **24** Līdz šim jūs neko neesat līguši Manā Vārdā; lūdziet, tad jūs nemsiet, lai jūsu liksmība ir pilnīga. **25** To Es uz jums esmu runājis caur lidzībām, bet laiks nāk, kad Es ar jums vairs nerunāšu caur lidzībām, bet jums skaidri pasludināšu par To Tēvu. **26** Tajā dienā jūs līgsiet Manā Vārdā; un Es jums nesaku, ka Es To Tēvu līgšu jūsu dēl. **27** Jo pats Tas Tēvs jūs mīl, tāpēc ka jūs Mani milējuši un ticējuši, ka Es esmu izgājis no Tā Tēva. **28** Es esmu izgājis no Tā Tēva un nācis šīni pasaule; atkal Es atstāju šo pasauli un eju pie Tā Tēva.” **29** Tad Viņa mācekļi uz To sacīja: “Redzi, tagad Tu runā skaidri un nesaki nekādu lidzību **30** Tagad mēs zinām, ka Tu visu zini, un neviens nevajag Tevi jautāt; tāpēc mēs ticam, ka Tu esi izgājis no Dieva.” **31** Tad Jēzus tiem atbildēja: “Tagad jūs ticat? **32** Redzi, tas laiks nāk un jau ir nācis, ka jūs izklīdisiet, ikviens uz savu vietu, un Mani pametīsiet vienu pašu. Un Es neesmu viens, jo Tas Tēvs ir ar Mani. **33** To Es uz jums esmu runājis, lai jums miers būtu iekš Manis. Pasaulē jums būs bēdas; bet turat drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis.”

17 To Jēzus runāja un pacēla Savas acis uz debesīm un sacīja: “Tēvs, tā stunda ir nākusi; pagodini Savu Dēlu, lai ari Tavs Dēls Tevi pagodina. **2** Itin kā Tu Viņam esi devis varu pār visu miesu, lai Viņš visiem tiem, ko Tu Viņam esi devis, dotu mūžīgu dzīvību. (*aiōnios g166*) **3** Bet šī ir tā mūžīgā dzīvība, ka viņi Tevi atzīst, to vienīgo patieso Dievu, un To, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu. (*aiōnios g166*) **4** Es Tevi esmu pagodinājis virs zemes, Es esmu padarījis to darbu, ko Tu Man esi devis, lai Es to daru. **5** Un tagad pagodini Mani, Tu Tēvs, pie Sevis pašā ar to godību, kas Man bija pie Tevis, pirms nekā pasaule bija. **6** Es Tavu Vārdū esmu darijis zināmu tiem cilvēkiem, ko Tu Man no pasaules esi devis. Tie bija Tavi, un Tu Man tos esi devis, un tie Tavu vārdū ir turējuši. **7** Un tagad tie ir atzinuši, ka viss, ko

Tu Man esi devis, ir no Tevis. **8** Jo tos vārdus, ko Tu Man esi devis, Es tiem esmu devis; un tie tos ir pieņēmuši un patiesi atzinuši, ka Es esmu izgājis no Tevis, un ir tīcējuši, ka Tu Mani esi sūtījis. **9** Es lūdzu par tiem; Es nelūdzu par pasauli, bet par tiem, ko Tu Man esi devis, jo tie ir Tavi. **10** Viss, kas Man piered, tas Dev piered; un kas Tēv piered, tas Man piered; un Es esmu pagodināts iekš tiem. **11** Un Es vairs neesmu pasaule, bet šie ir pasaule; un Es nāku pie Tevis. Svētais Tēvs, uzturi iekš Tava Vārda tos, ko Tu Man esi devis, lai tie ir viens, itin kā Mēs. **12** Kad Es biju pie tiem pasaule, Es tos uzturēju Tavā Vārdā. Es esmu pasargājis tos, ko Tu Mani esi devis, un neviens no tiem nav pazudis, kā tik tas pazušanas dēls, ka tas raksts taptu piepildīts. **13** Bet tagad Es nāku pie Tevis un to runāju iekš pasaules, lai Mans prieks ir pilnīgs iekš tiem. **14** Es tiem Tavu Vārdu esmu devis, un pasaule tos ir ienidējusi, tāpēc ka tie nav no pasaules, itin kā Es neesmu no pasaules. **15** Es nelūdzu, ka Tu tos atņemtu no pasaules, bet ka Tu tos pasargātu no tā ļauņā. **16** Tie nav no pasaules, tā kā Es neesmu no pasaules. **17** Svēti tos iekš Tavas patiesības, Tavs Vārds ir patiesība. **18** Itin kā Tu Mani esi sūtījis pasaule, tā Es arīdzan tos esmu sūtījis pasaule. **19** Un Es pats svētījos par viņiem, ka arī viņi būtu svētīti iekš patiesības. **20** Bet Es nelūdzu par šiem vien, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem uz Mani ticēs. **21** Lai visi ir viens, itin kā Tu Tēvs iekš Manis un Es iekš Tevis, lai arī tie ir viens iekš Mums, lai pasaule tic, ka Tu Mani esi sūtījis. **22** Un Es to godību, ko Tu Mani esi devis, tiem esmu devis, lai tie ir viens, itin kā Mēs esam viens, **23** Es iekš tiem un Tu iekš Manis, ka tie ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst, ka Tu Mani esi sūtījis un tos milējis, itin kā Tu Mani esi milējis. **24** Tēvs, Es gribu, ka, kur Es esmu, arī tie ir pie Manis, ko Tu Mani esi devis, lai tie redz Manu godību, ko Tu Mani esi devis, jo Tu Mani esi milējis priekš pasaules iesākuma. **25** Taisnais Tēvs, pasaule Tevi nav atzinusi, bet Es Tevi esmu atzinis, un šie ir atzinuši, ka Tu Mani esi sūtījis. **26** Un Es tiem Tavu Vārdu esmu darijis zināmu un darišu zināmu, lai tā milestība, ar ko Tu Mani esi milējis, ir iekš tiem, un Es iekš tiem.

18 To sacījīs Jēzus izgāja ar Saviem mācekļiem pār Kidronas upi; tur bija dārzs, kurā Viņš un Viņa mācekļi iegāja. **2** Bet arī Jūdas, kas Viņu nodeva, zināja to vietu; jo Jēzus dažu reiz tur bija sapulcējies ar Saviem mācekļiem. **3** Tad Jūdas, karavīru pulku nēmis pie sevis un sulaiņus no tiem augstiņiem priesteriem un farizejiem, tur nonāk ar lāpām, eļļas svecēm un kara ieročiem. **4** Jēzus nu visu zinādams, kas Viņam notikšot, gāja tiem pretim un uz tiem saka: "Ko jūs meklējat?" **5** Tie Viņam atbildēja: "Jēzu no Nacaretēs." Jēzus uz tiem saka: "Es tas esmu." Un pie tiem stāvēja arī Jūdas, kas Viņu nodeva. **6** Kad nu Jēzus uz tiem sacīja: "Es tas esmu;" tad tie atkāpās atpakaļ un krita pie zemes. **7** Tad viņš tiem atkal vaicāja: "Ko jūs meklējat?" Un tie sacīja: "Jēzu no Nacaretēs." **8** Jēzus atbildēja: "Es jums esmu sacījis, ka Es tas esmu; ja tad jūs Mani meklējat, tad lieciet šos mierā." **9** Ka tas vārds taptu piepildīts, ko Viņš bija sacījis: "Es neviens neesmu pazaudējis no tiem, ko Tu Mani esi devis." **10** Bet Simanis Pēteris, kam zobens bija, to izvilkis cirta tam augstā priestera kalpam un tam nocirta labo ausi, un tā kalpa vārds bija Malkus. **11** Tad Jēzus uz Pēteri sacīja: "Bāz savu zobenu makstīs; vai Man

nebūs to biķeri dzert, ko Mans Tēvs Man ir devis?" **12** Tad tas pulks un tas virsnieks un tie Jūdu sulaiņi Jēzu saņēma un sēja, **13** Un Viņu veda papriekš pie Annas, tas bija sievas tēvs Kajafasam, kas bija tā gada augstais priesteris. **14** Bet Kajafas bija tas, kas tiem Jūdiem padomu bija devis, labi esot, ka viens cilvēks mirtu par to tautu. **15** Un Simanis Pēteris un vēl otrs māceklis Jēzum gāja pakal, un šis māceklis tam augstam priesterim bija pazīstams un iegāja līdz ar Jēzū tā augstā priestera pili. **16** Bet Pēteris stāvēja ārā pie durvīm. Tad tas otrs māceklis, kas tam augstam priesterim bija pazīstams, izgāja un runāja ar to durvju sargātāju un ieveda Pēteri iekšā. **17** Tad tā kalpone, kas bija durvju sargātāja, saka uz Pēteri: "Vai tu arīdzan neesi viens no šī cilvēka mācekļiem?" Tas saka: "Es neesmu." **18** Un tie kalpi un sulaiņi stāvēja un uguni bija sakūruši no oglēm, jo bija auksts, un tie sildījās. Bet arī Pēteris pie tiem stāvēja un sildījās. **19** Tad tas augstais priesteris Jēzum vaicāja par Viņa mācekļiem un par Viņa mācību. **20** Jēzus tam atbildēja: "Es droši un skaidri esmu runājis uz pasauli, Es allaž esmu mācījis bazinīcā un Dieva namā, kur visi tie Jūdi saiet, un neko neesmu runājis kaktā. **21** Ko tu Man jautā? Jautā tiem, kas dzirdējuši, ko Es uz tiem esmu runājis; redzi, tie zin, ko Es esmu sacījis." **22** Bet Jēzum to runājot viens no tiem sulaiņiem, kas klāt stāvēja, Viņam sita viāgā un sacīja: "Vai Tu tā atbildi augstam priesterim?" **23** Jēzus tam atbildēja: "Kad Es esmu nepareizi runājis, tad pierādi, ka tas ir nepareizi; bet kad esmu pareizi runājis, kam tad tu Mani siti?" **24** Tad Annas Viņu sūtīja saistītu pie Kajafasa, tā augstā priestera. **25** Bet Simanis Pēteris stāvēja un sildījās. Tad tie uz viņu sacīja: "Vai tu arīdzan neesi viens no Viņa mācekļiem?" Tas liezdās un sacīja: "Es neesmu." **26** Tad viens no tā augstā priestera kalpiem, radinieks tam, kam Pēteris labo ausi bija nocirtis, saka: "Vai es tevi nerēdzēju dārzā pie Viņa?" **27** Tad Pēteris atkal liezdās; un tūdāl gailis dziedāja. **28** Tad tie Jēzu veda no Kajafasa uz tiesas namu, un vēl bija agrs (rits). Un paši neiegāja tiesas namā, ka netaptu nešķisti, bet ka varētu ēst Lieli dienas jēru. **29** Tad Pilatus pie tiem izgāja ārā un sacīja: "Ko jūs sūdzat par šo cilvēku?" **30** Tie atbildēja un uz viņu sacīja: "Ja Šis nebūtu ļauna darītājs, tad mēs To tev nebūtu nodevuši." **31** Tad Pilatus uz tiem sacīja: "Tad nemiet jūs Viņu un tiesājiet Viņu pēc savas bauslības." Tad tie Jūdi uz viņu sacīja: "Mums nav brīv nevienu nonāvēt." **32** Ka Jēzus vārds taptu piepildīts, ko Viņš sacīja norādīdams, ar kādu nāvi Viņam būs mirt. **33** Tad Pilatus atkal iegāja tiesas namā un Jēzu aicināja un uz To sacīja: "Vai Tu esi tas Jūdu Ķēniņš?" **34** Jēzus tam atbildēja: "Vai tu to runā pats no sevis? Jeb vai citi tev to par Mani sacījuši?" **35** Pilatus atbildēja: "Vai es esmu Jūds? Tava tauta un tie augstie priesteri Tevi man nodevuši; ko Tu esi darījis?" **36** Jēzus atbildēja: "Mana valstība nav no šīs pasaules; ja Mana valstība būtu no šīs pasaules, tad Mani kalpi par to kautos, ka Es tiem Jūdiem netaptu nodots. Bet nu Mana valstība nav no tejiennes." **37** Tad Pilatus uz Viņu sacīja: "Tad Tu tomēr esi Ķēniņš?" Jēzus atbildēja: "Tu to saki, Es esmu Ķēniņš. Es tāpēc esmu dzimis un tāpēc pasaule nācis, ka Man būs patiesību apliecināt. Ikiens, kas ir no patiesības, dzird Manu balsi." **38** Pilatus uz Viņu saka: "Kas ir patiesība?" Un to sacījīs viņš atkal izgāja ārā pie

tiem Jūdiem un uz tiem saka: "Es pie Tā nekādas vaines neatrodu. **39** Bet jums ir ieradums, ka es jums vienu atlaižu uz Lieldienu. Vai jūs nu gribat, lai es jums atlaižu to Jūdu Ķēniņu?" **40** Tad visi atkal brēca sacīdami: "Ne to, bet Barabu." Bet Baraba bija slepkava.

19 Tad Pilatus Jēzū nēma un Viņu šauta. **2** Un tie karaviri nopina ērkšķu kroni un to uzlika uz Viņa galvu un Tam apvilkta purpura mēteli, **3** Un sacīja: "Esi sveicināts, Tu Jūdu Ķēniņ!" un Viņam sita vaīgā. **4** Tad Pilatus atkal izgāja ārā un uz tiem saka: "Redziet, es jums To vedu ārā, lai jūs zināt, ka es nekādas vaines pie Tā neatrodu." **5** Tad Jēzus izgāja ārā, to ērkšķu kroni un to purpura drēbi nesdams, un Pilatus uz tiem saka: "Redziet, kāds cilvēks!" **6** Kad nu tie augstie priesteri un sulaiji Viņu redzēja, tad tie brēca un sacīja: "Sit Viņu krustā!" Pilatus uz tiem saka: "Nemiet jūs Viņu un sietiet Viņu krustā; jo es nekādas vaines pie Viņa neatrodu." **7** Tad tie Jūdi viņam atbildēja: "Mums ir bauslība, un pēc mūsu bauslibas Viņam būs mirt; jo Viņš pats Sevi par Dieva Dēlu darijis." **8** Kad nu Pilatus šo vārdu dzirdēja, tad viņš vēl vairāk bijās, **9** Un atkal iegāja tiesas namā un saka uz Jēzu: "No kurienes Tu esi?" Un Jēzus viņam nekā neatbildēja. **10** Tad Pilatus uz Viņu saka: "Vai Tu ar mani nerunā? Vai Tu nezini, ka man ir vara, Tevi krustā sist un vara, Tevi palaist?" **11** Jēzus atbildēja: "Tev nebūtu nekādas varas pār Mani, ja tā tev nebūtu dota no augšienes. Tāpēc tam, kas Mani tev nodevis, ir tas lielākais grēks." **12** No tā briža Pilatus meklēja viņu palaist. Bet tie Jūdi brēca un sacīja: "Ja tu Šo laidīsi vaļā, tad tu neesi ķeizara draugs. Jo kas pats ceļas par ķēniņu, tas ķeizaram pretinieks." **13** Kad nu Pilatus šo vārdu dzirdēja, tad viņš Jēzu izveda ārā un nosēdās uz soģa krēslu tai vietā, ko sauc par akmeņu bruģi, ebreiski gabbatu. **14** Bet tā bijā tā sataisāmā diena uz Lieldienu, ap sesto stundu. Un viņš uz tiem Jūdiem saka: "Redziet, jūsu Ķēniņ!" **15** Bet tie brēca: "Nost! nost! sit To krustā!" Pilatus uz tiem saka: "Vai man jūsu Ķēniņu būs sist krustā?" Tie augstie priesteri atbildēja: "Mums nav ķēniņa, tik vien ķeizars." **16** Tad viņš tiem To nodeva, ka To sistu krustā; un tie Jēzu nēma un To aizveda. **17** Un Viņš izgāja un nesa Savu krustu uz to vietu, ko sauc pieres vietu, ebreiski Golgatu. **18** Tur tie Viņu sita krustā un līdz ar Viņu divus citus vienā un otrā pusē un Jēzu vidū. **19** Un Pilatus rakstīja virsrakstu un to lika krusta galā, un tur bija rakstīts: Jēzus no Nacaretes, tas Jūdu Ķēniņš. **20** Šo virsrakstu daudz Jūdu lasīja, jo tā vieta, kur Jēzus tapa krustā sist bija tuvu pie pilsētas. Un tas bija rakstīts ebreiski, grieķiski un latīniski. **21** Tad tie Jūdu augstie priesteri uz Pilatu sacīja: "Neraksti: tas Jūdu Ķēniņš, bet ka Viņš sacījis: Es esmu Jūdu Ķēniņš." **22** Pilatus atbildēja: "Ko esmu rakstījis, to esmu rakstījis." **23** Kad nu tie karaviri Jēzu bija krustā sitiši, tad tie nēma Viņa drēbes un lika četrās daļas, ikvienam karavīram vienu daļu, un arī tos svārkus. Bet tie svārki bija nešūti, no augšienes caur caurim austi. **24** Tad tie savā starpā sacīja: "Tos nedalism, bet metišim kauliņus par tiem, kam tie piederēs;" - ka tie rakstītaptu piepildīti, kas saka: "Tie Manas drēbes ir izdalījuši savā starpā un kauliņus metuši par Maniem svārkiem." Un to tie karavīri darija. **25** Bet tur pie tā krusta stāvēja Jēzus māte un Viņa mātes māsa, Marija, Kleopas sieva, un Marija Maddaļa. **26** Kad nu Jēzus Savu māti redzēja un to mācekli,

ko Viņš milēja, klāt stāvam, tad Viņš saka uz Savu māti: "Siev, redzi, tavs dēls!" **27** Pēc tam Viņš saka uz to mācekli: "Redzi, tava māte!" Un tai pašā stundā tas māceklis to nēma pie sevis! **28** Pēc tam Jēzus zinādams, ka jau viss bija pabeigts, lai tie rakstītaptu piepildīti, saka: "Man slāpst." **29** Bet tur stāvēja traukus, pilns etiķa. Un tie sūkli pildīja ar etiķi un to uzdūra izapa stiebram un Viņam sniedza pie mutes. **30** Kad nu Jēzus to etiķi bija nēmis, tad Viņš sacīja: "Tas ir piepildīts." Un, galvu nokāris, Viņš izlaida garu. **31** Tad tie Jūdi, lai svētā dienā tās miesas nepaliktu pie krusta, tāpēc ka tā bija sataisāma diena (jo tā pati svētku diena bija ipaši liela) Pilatu lūdza, ka viņu lieli taptu salauzīti un tie taptu noņemti. **32** Tad tie karavīri nāca un tam pirmajam salauza lielus un tam otram, kas līdz ar To bija krustā sists. **33** Bet kad tie nāca pie Jēzus un redzēja, ka Viņš jau bija nomiris, tad tie Viņam lielus nelauzu. **34** Bet viens no tiem karavīriem Viņam sānos iedūra ar šķepu, un tūda izteceja asinis un ūdens. **35** Un kas to redzējis, tas to apliecinājis, un viņa liecība ir patiesīga, un viņš zin, ka viņš runā taisnību, lai arī jūs ticat. **36** Jo tas noticis, ka tas raksts taptu piepildīts: Nevienu no Viņa kauliem nebūs salauzīt. **37** Un atkal cits raksts saka: tie redzēs To, iekš kā tie dūruši. **38** Pēc tam Jāzeps no Arimatijas, kas bija Jēzus māceklis, bet slepeni, no tiem Jūdiem bīdamies, lūdza Pilatu, ka viņš Jēzus miesas varētu noņemt, un Pilatus to ļau; un tas nāca un noņēma Jēzus miesas. **39** Bet arī Nikademus nāca, kas citu reiz naktī bija nācis pie Jēzus, un atnesa dārgas svaidāmas zāles, mirres un alvejas sajauktas kādas simts mārciņas. **40** Tad tie Jēzus miesas nēma, un tās ar tām zālēm ietina linu autos, kā tie Jūdi medž glabāt. **41** Un tanī vietā, kur Viņš bija krustā sists, bija dārzs un tanī dārzā jauns kaps, kur vēl neviens nebija ielikts. **42** Tur tie Jēzu ielika Jūdu sataisāmas dienas dēļ, jo tas kaps bija tuvu klāt.

20 Pirmā nedēļas dienā rīta agrumā, kad vēl bija tumšs, Marija Maddaļa nāk pie kapa un redz to akmeni no kapa noveltu. **2** Tad tā tek un nāk pie Simaņa Pētera un pie tā otra mācekļa, ko Jēzus milēja, un uz tiem saka: "Tie To Kungu ir izņēmuši no kapa, un mēs nezinām, kur tie Viņu nolikuši." **3** Tad Pēteris un tas otrs māceklis izgāja un nāca pie kapa. **4** Un tie divi tecēja kopā, un tas otrs tecēja priekšā, čaklāki nekā Pēteris, un nāca papriekš pie kapa. **5** Un pieliekdamies viņš redzēja tos linu autus tur noliktus, tomēr negāja iekšā. **6** Tad arī Sīmanis Pēteris, tam pakaļ iedams, nāk un iejet kapā un redz tos linu autus tur noliktus. **7** Un tas sviedru auts, kas ap Viņa galvu bija, nebija likts pie tiem linu autiem, bet savrup citā malā satīts. **8** Tad arī tas otrs māceklis gāja iekšā, kas papriekš bija nācis pie kapa, un redzēja un ticēja. **9** Jo tie vēl nezināja tos rakstus, ka Viņam bija augšāmcelfies no mirogiem. **10** Tad tie mācekļi atkal aizgāja. **11** Un Marija stāvēja ārā kapa priekšā raudādama. Kad nu viņa raudāja, tad viņa paliecas pie kapa. **12** Un redz divus enģeļus baltās drēbēs sēžam, vienu galvgalā, otru kājgalā, kur Jēzus miesas bija gulējušas. **13** Un tie uz viņu saka: "Siev, ko tu raudi?" tā uz tiem saka: "Tie manu Kungu paņēmuši, un es nezinu, kur tie Viņu likuši." **14** Un to sacījusi viņa apgrēzības un redz Jēzu stāvam, un nezināja, to esam Jēzu. **15** Jēzus uz to saka: "Siev, ko tu raudi? Ko tu meklē?" Viņa šķīzdama, ka viņš tas dārznieks, uz To saka: "Kungs, ja tu Viņu esi aiznesis,

tad saki man, kur tu Viņu noliki, ka es Viņu varu dabūt.” **16** Jēzus uz to saka: “Marija!” tā apgriezusies uz Viņu saka: “Rabbuni!” (Tas ir: Mācītājs.) **17** Jēzus uz to saka: “Neaizskar Mani; jo Es vēl neesmu uzbraucis pie Sava Tēva, bet noeji pie Maniem brāļiem un saki tiem: Es uzbraucu pie Sava Tēva un pie jūsu Tēva, pie Sava Dieva un pie jūsu Dieva.” **18** Marija Maddaļa nāk un pasludina tiem mācekļiem, ka viņa To Kungu redzējusi, un ko Tas viņai sacījis. **19** Šai pirmā nedēļas dienā, kad vakars bija meties, kad tie mācekļi aiz aizslēgtām durvīm bija sapulcējušies, bīdamies no tiem Jūdiem, tad Jēzus nāca un iestājās viņu vidū un uz tiem saka: “Miers ar jums!” **20** Un to sacījis, Viņš tiem rādīja Savas rokas un Savus sānus; tad tie mācekļi tapa liksmi, To Kungu redzēdamī. **21** Tad Jēzus atkal uz tiem sacīja: “Miers ar jums! Kā Mani Tas Tēvs ir sūtījis, tā arī Es jūs sūtu.” **22** Un to teicis, Viņš pūta uz tiem un saka: “Nemiet To Svēto Garu! **23** Kam jūs grēkus piedosiet, tiem tie piedotī, un kam jūs grēkus paturēsiet, tiem tie paturēti.” **24** Bet Toms, viens no tiem divpadsmit, dvīnis saukts, nebija pie tiem, kad Jēzus nāca. **25** Tad tie citi mācekļi uz to sacīja: “Mēs To Kungu esam redzējuši.” Un viņš uz tiem sacīja: “Ja es nerēdu tās naglu zīmes Viņa rokās un nelieku savu pirkstu tanis naglu zīmēs un nelieku savu roku Viņa sānos, tad es neticēšu.” **26** Un pēc astoņām dienām Viņa mācekļi atkal tur bija iekšā un Toms pie viņiem. Jēzus nāk, kad tās durvis bija aizslēgtas, un iestājās vidū starp tiem un sacīja: “Miers ar jums.” **27** Pēc tam Viņš saka uz Tomu: “Stiep šurp savu pirkstu un aplūko Manas rokas, un sniedz šurp savu roku un liec to Manos sānos, un neesi neticīgs, bet ticīgs.” **28** Toms atbildēja un uz Viņu sacīja: “Mans Kungs un mans Dievs.” **29** Jēzus uz to saka: “Tāpēc ka tu Mani esi redzējis, Tom, tu tici. Svētīgi tie, kas nerēdz un tomēr tic.” **30** Arī vēl daudz citas zīmes Jēzus darījis Savu mācekļu priekšā, kas nav rakstītas šīni grāmatā. **31** Bet šīs ir rakstītas, lai jūs ticat, ka Jēzus ir Tas Kristus, Dieva Dēls, un lai jums, kad jūs ticat, dzīvība ir iekš Viņa Vārda.

21 Pēc tam Jēzus tiem mācekļiem atkal parādījās pie Tiberijas jūras, un Viņš tā parādījās. **2** Tur bija kopā Sīmanis Pēteris un Toms, dvīnis saukts, un Natanaēls no Kānas iekš Galilejas un tie Cebedeja dēli un divi citi no Viņa mācekļiem. **3** Sīmanis Pēteris uz tiem saka: “Es iešu zvejot.” Tad tie uz viņu saka: “Mēs arī iesim tev līdz!” Tad tie izgāja un tūdaļ iekāpa laivā un nekā nedabūja tajā naktī. **4** Bet kad gaisma jau bija aususi, Jēzus stāvēja malā, un tie mācekļi nezināja, to esam Jēzu. **5** Tad Jēzus uz tiem saka: “Bērni, vai jums nav ko ēst?” Tie Viņam atbildēja: “Nav nekā!” **6** Bet Viņš uz tiem sacīja: “Metiet tiklu pa laivas labo pusī, tad jūs atradīsiet.” Tad tie izmeta tiklu un vairs nespēja to vilkt tā pulka zivju dēļ. **7** Tad tas māceklis, ko Jēzus milēja, uz Pēteri saka: “Tas ir Tas Kungs!” Tad Pēteris dzirdēdams, ka Tas esot Tas Kungs, drēbi apvilkā (jo viņš bija nogērbies) un iemetās jūrā. **8** Bet tie citi mācekļi nāca ar laivu, jo tie nebija tālu no malas, bet pie divsīmt olekšu nost, un vilka to tiklu ar tām zivīm. **9** Kad tie nu izkāpa pie malas, tad tie redzēja ogles liktas un zivis uz tām un maizi. **10** Jēzus uz tiem saka: “Atnesiet šurp no tām zivīm, ko jūs tagad esat dabūjuši.” **11** Sīmanis Pēteris iekāpa un to tiklu izvilka malā pilnu ar lielām zivīm, pusotru simts un trīs. Un jebšu to tik daudz bija, tomēr tas tikls nesaplisa. **12**

Jēzus uz tiem saka: “Nāciet un turiet azaidu.” Bet neviens no tiem mācekļiem nedrīkstēja Viņam jautāt, kas Tu esi? Jo tie gan zināja, ka Viņš bija Tas Kungs. **13** Tad Jēzus nāk un to maizi nēm un tiem to dod, tā arī no tām zivīm. **14** Šī nu trešā reize, ka Jēzus Sāviem mācekļiem parādījies pēc Savas augšām celšanās no mirošiem. **15** Kad tie nu to azaidu bija noturējuši, tad Jēzus uz Sīmani Pēteri saka: “Sīmanī, Jonas dēls, vai tu Mani vairāk mili nekā šie?” Tas uz Viņu saka: “Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi milēju.” Viņš uz to saka: “Gani Manus jērus!” **16** Atkal otru reiz Viņš uz to saka: “Sīmanī, Jonas dēls, vai tu Mani mili?” Tas uz Viņu saka: “Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi milēju.” Viņš uz to saka: “Gani Manas avis!” **17** Trešo reiz Viņš uz to saka: “Sīmanī, Jonas dēls, vai tu Mani mili?” Pēteris noskuma, ka Viņš trešo lāgu uz to sacīja: “Vai tu Mani mili?” Un sacīja uz Viņu: “Kungs Tu visas lietas zini; Tu zini, ka es Tevi milēju.” Jēzus uz to saka: “Gani Manas avis!” **18** Patiesi, patiesi, Es tev saku: tu, jaunāks būdams, pats esī jozīes un esī gājis, kur gribēdams; bet, vecs tapis, tu savas rokas izstiepsi, un cits tevi jozīs un tevi vedīs, kur tu negribi.” **19** Bet to Viņš sacīja, gribēdams rādīt, ar kādu nāvi tam bija Dievu godāt. Un to runājis Viņš uz to saka: “Nāc Man pakal!” **20** Un Pēteris apgriezies redz to mācekli, ko Jēzus milēja, pakal nākam, kas arī pie tā vakariņa pie Viņa krūtim bija gulējis un sacījis: Kungs, kurš ir tas, kas Tevi nodos? **21** Kad Pēteris to redzēja, tad viņš saka uz Jēzu: “Kungs, kas tad būs ar šo?” **22** Jēzus uz to saka: “Ja Es gribu, ka šīs paliek, kamēr Es nāku, kas tev par to? Nāc tu Man pakal!” **23** Tad šī valoda cēlās starp tiem brāļiem: “Šīs mācekļis nemirs.” Bet Jēzus viņam nebija sacījis, ka viņš nemirs, bet: “Ja Es gribu, ka viņš paliek, kamēr Es nāku, kas tev par to?” **24** Šīs ir tas mācekļis, kas liecību dod par šīm lietām un tās ir sarakstījis; un mēs zinām, ka viņa liecība uzticama. **25** (Un vēl daudz citas lietas Jēzus ir darījis, un ja visas tās pēc kārtas uzrakstītu, tad man šķiet, ka arī visa pasaule tās sarakstītas grāmatas nevarētu saņemt. Āmen.)

Apustuļu Darbi

1 Tos pirmos stāstus es gan esmu stāstījis par visu, mans Teofil, ko Jēzus ir iesācis darīt un mācīt, **2** Lidz tai dienai, kad Viņš tapa uzņemts un tiem apustuliem, ko Viņš izredzējis, pavēles bija devis caur Svēto Garu. **3** Tiem Viņš arīdzan pēc Savas ciešanas caur daudz skaidrām zīmēm Pats dzīvs bija parādījies, no tiem četrdesmit dienas redzēts un uz tiem runādams par Dieva valstības lietām. **4** Un kad Viņš tos bija sapulcinājis, tad Viņš tiem pavēlēja, neatstāties no Jeruzālemes, bet gaidit uz Tā Tēva apsolīšanu, ko jūs no manis esat dzirdējuši (tā Viņš sacīja); **5** Jo Jānis gan ir kristījis ar ūdeni, bet jūs tapsiet kristīti ar Svēto Garu ne ilgi pēc šīm dienām. **6** Tad nu tie, kas bija kopā nākuši, Viņam vaicāja sacīdam: "Kungs, vai Tu šini laikā atkal uzcelsi Israēla valstību?" **7** Bet Viņš uz tiem sacīja: "Jums nepiekļājas zināt tos laikus jeb brižus, ko Tas Tēvs Savā paša varā nolicis. **8** Bet jūs dabūsiet spēku, kad Tas Svētais Gars pār jums būs nācis, un būsiet Mani liecinieki tā Jeruzālēm, kā arī visā Jūdu zemē un Samarijā un līdz pat pasaules galam." **9** Un to sacījis, Viņš tiem redzot tapa uzcelts, un viens padebesis To uzņēma no viņu acīm. **10** Un kad tie skatījās uz debesīm, Viņam uzkāpējot, redzi, tad divi viři pie tiem stāvēja baltās drēbēs, **11** Un sacīja: "Jūs Galileju viři, ko jūs stāvat skatīdamies uz debesīm! Šis Jēzus, kas ir uzņemts no jums uz debesīm, tāpat nāks, kā jūs viņu esat redzējuši debesīs uzkāpjam." **12** Tad tie griezās atpakaļ uz Jeruzālēmi no tā kalna, kas top saukts Eljas kalns, kas ir tuvu pie Jeruzālemes vienu svētdienas gājumu. **13** Un tur nonākuši tie uzkāpa augšīstabā; tur bija sapulcēti Pēteris un Jēkabs, un Jānis un Andrejs, Filips un Toms, Bērtulis un Matejs, Jēkabs, Alfeja dēls, un Simanis Zelotes un Jūda, Jēkaba brālis. **14** Šie visi vienprātīgi pastāvēja iekš lūgšanas un pielūgšanas līdz ar tām sievām un ar Viņa brāliem. **15** Un tānīs dienās Pēteris cēlās starp tiem mācekļiem un sacīja, (un tur bija kopā līdz simts divdesmit dvēselēm): **16** "Vīri, brāļi, tiem rakstiem bija tapt piepildītiem, ko Tas Svētais Gars ir papriekš sacījis caur Dāvida muti par Jūdasu, kas bija ceļa vadonis tiem, kas Jēzu saņēma. **17** Jo tas bija pieskaitīts pie mums un līdz ar mums dabūjis šo pašu kalpošanas amatu. **18** Tad nu šīs tīrumu ir mantojis no tās netaisnās algas, un uz vaigu nokritis, tas vidū uz pusēm sprādzis un visas viņa iekšas ir izgāzušās. **19** Un tas visiem, kas Jeruzālēmē dzīvo, ir tapis zināms, kā arī tas tīrums viņu valodā ir nosaukts: Akeldama, tas ir asins tīrums. **20** Jo Dāvida dziesmu grāmatā ir rakstīts: viņu māja lai paliek par postāžu, un lai neviens tur nedzīvo, un lai cits dabū viņa uzrauga amatu. **21** Tāpēc nu pieklājās, ka no tiem vīriem, kas ar mums kopā bijuši pa visu to laiku, kad Tas Kungs Jēzus pie mums ir iegājis un izgājis, **22** Iesākot no Jāņa kristības līdz tai dienai, kad Viņš no mums ir uzņemts debesīs, ka viens no šiem top par Viņa augšāmcelšānās liecinieku līdz ar mums." **23** Un tie stādīja divus priekšā, Jāzepu, kas top saukts Barsaba, ar pavārdu Justs, un Mattīsu. **24** Un Dievus pielūguši tie sacīja: "Kungs, Tu visu siržu manītājs, rādi no šiem diviem vienu, ko Tu izredzējis, **25** Kas var dalību dabūt pie šās kalpošanas un pie šī apustuļu amata, no kā Jūdas ir atstājies, noiedams

savā vietā." **26** Un tie meslojās, un mesli krita uz Mattīsu, un tas tiem vienpadsmit tapa pieskaitīts.

2 Un kad vasaras svētku diena atnāca, tad visi vienprātīgi bija kopā. **2** Un tur piepeši no debess rūķšana notika, tā kā no varena vēja pūšanas, un piepildīja visu to namu, kur tie sēdēja. **3** Un dalītās mēles tiem parādījās tā kā uguns un nolaidās uz ikvienu no tiem. **4** Un visi tapa piepildīti ar Svētu Garu un iesāka runāt ar citām mēlēm, kā tiem Tas Gars deva izrunāt. **5** Bet tur bija Jūdu ļaudis, kas Jeruzālēmē dzīvoja, dievbijigi viři no visādām tautām apakš debess. **6** Kad nu šī balss notika, tad tas pulks nāca kopā un iztrūcinājās; jo ikviens tos dzirdēja savā valodā runājam. **7** Un tie visi sabijušies brīnījās, un cits uz citu sacīja: "Redzi, vai šie visi, kas runā, nav Galileji?" **8** Kā tad mēs tos dzīrām ikviens savā valodā, kurā mēs dzimusi?" **9** Partieši un Mēdieši un Elamieši, un kas dzīvojam iekš Mezopotamijas, Jūdejas un Kapadokijas, Pontus un Āzijas, **10** Frīgijas un Pamfilijas, Ēģiptes un Libijas robežas pret Kireni, un piedzīvotāji no Romas, Jūdi un Jūdu tīcības biedri, **11** Krieti un Arābi, - mēs dzīrām, tos ar mūsu pašu mēlēm Dieva lielos darbus runājam." **12** Un visi sabijušies nezināja, ko darit, un cits uz citu sacīja: "Kas tas būs?" **13** Bet citi mēdidami sacīja: "Tie salda vīna pilni." **14** Bet Pēteris nostājies ar tiem vienpadsmit, pacēla savu balsi un uz tiem runāja: "Jūs Jūdu viři, un visi, kas Jeruzālēmē dzīvojat, lai tas jums ir zināms, un saņemāt manus vārdus savās ausīs. **15** Jo šie nav piedzēruši, kā jums šķiet; jo šī ir dienas trešā stunda. **16** Bet tas ir, ko pravietis Joēls sacījis: **17** Un Dievs saka: "Notiks pēdīgās dienās, ka Es izliešu no Sava Gara uz visu miesu; un jūsu dēli un jūsu meitas sludinās nākamas lietas, un jūsu jaunekļi redzēs parādīšanas, un jūsu vecajī sapņos sapņus. **18** Un arī uz Saviem kalpiem un uz Savām kalponēm Es tanīs dienās izliešu no Sava Gara, un tie sludinās praviešu mācību. **19** Un Es došu brīnumus augšā pie debess un zimes apakšā viirs zemes, asinīs un uguri un dūmu tvaiku. **20** Saule taps pārvērsta par tumšību, un mēnesis par asinīm, pirms nekā nāks Tā Kunga lielā un spožā diena. **21** Un notiks, ka ikviens, kas Tā Kunga vārdu piesauks, taps izglābts." **22** Jūs Israēla viři, klausiet šos vārdus: Jēzu no Nacaretēs, vīru no Dieva skaidri ierādītu jūsu starpā caur spēcīgiem darbiem un brīnumiem un zīmēm, ko Dievs darijis caur Viņu jūsu starpā, kā jūs paši to zināt, **23** Šo, pēc Dieva nolemta padoma un papriekš zināšanas nodotu, jūs esat nēmuši, caur netaisnu rokām pie krusta piekaluši un nokāvuši - **24** To Dievs ir uzmodinājis, nāves sāpes atraisīdams, jo nevarēja būt, ka Viņš no tās taptu turēts. **25** Jo Dāvids par Viņu saka: es To Kungu vienmēr esmu turējis priekš acīm; jo Viņš man ir pa labo roku, ka es nešaubos. **26** Tāpēc mana sirds priečājās un mana mēle liksmojās un arī mana mīsa dusēs uz cerību. **27** Jo Tu manu dvēseli nepamatīsi kapā, nedz Savam Svētam liksi redzēt satrūdēšanu. (**Hades** **986**) **28** Tu man esi zināmus darījis dzīvības celus; Tu mani piepildīsi ar liksmību Tava vaiga priekšā. **29** Vīri, brāļi, lai ar drošību uz jums runājam par vectēvu Dāvidu: tas ir nomiris un aprakts, un viņa kaps pie mums ir līdz šai dienai. **30** Tad nu viņš pravietis būdams un zinādams, ka Dievs zvērēdams viņam bija solījis, ka tas Kristu gribot celt no viņa gurnu augļiem pēc miesas un to sēdināt uz

vina krēslu, **31** To tas paredzēdams ir runājis par Kristus augšāmcelšanos, ka Viņa dvēsele nav pamesta kapā nedz Viņa miesa redzējusi satrūdēšanu. (**Hadēs g86**) **32** Šo Jēzu Dievs ir uzmodinājis, tam mēs visi esam liecinieki. **33** Tad nu caur Dieva labo roku paaugstināts un no Tā Tēva dabūjis Tā Svētā Gara apsolīšanu, Viņš ir izlējis to, ko jūs tagad redzat un dzirdat, **34** Jo Dāvids nav uzķapis debesīs; bet viņš saka: Tas Kungs ir sacījis uz manu Kungu: "Sēdies pie Manas labās rokas, **35** Tiecams Es Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām kājām." **36** Tad nu visam Israēla namam būs tiesām zināt, ka Dievs Viņu ir darījis par Kungu un Kristu, šo pašu Jēzu, ko jūs esat situši krustā." **37** Un kad tie to dzirdēja, tad sirds tiem pārtrūka, un tie sacīja uz Pēteri un tiem citiem apustuļiem: "Vīri, brāļi, ko mums būs darīt?" **38** Bet Pēteris uz tiem sacīja: "Atgriežaties no grēkiem un liekaties ikviens kristīties Jēzus Kristus vārdā uz grēku piedošanu, tad jūs dabūsiet Tā Svētā Gara dāvanu. **39** Jo jums šī apsolīšana pieder un jūsu bērniem un visiem, kas ir tālu, cik Tas Kungs, mūsu Dievs, piaeacinās." **40** Un ar daudz citiem vārdiem tas liecību deva un tos pamācīja sacīdams: "Izglābjaties no šās netiklas cilts." **41** Kas nu viņa vārdu labprāt uzņēma, tie tapa kristīti; un tanī dienā tapa pieliktais kādas trīs tūkstošas dvēseles. **42** Un tie pastāvēja iekš apstulū mācības un iekš draudzibas un iekš maizes laušanas un iekš Dieva lūgšanām. **43** Un visām dvēselēm bailiba uzugāja, un daudz brīnumi un zimes notika caur tiem apustuļiem. **44** Bet visi, kas bija ticīgi, palika kopā un visas lietas tiem bija kopā; **45** Un tie pārdeva visu savu mantu un sagādu, un to izdalīja visiem, kā kuram vajadzeja. **46** Un tie ikdienas vienprātīgi turējās kopā Dieva namā, un šurp un turp namos maiizi lauzu un baribu īema ar prieku un sirds vientesibū, **47** Dievu teikdamī, un bija visiem ļaudim piemiligi; un Tas Kungs pielika ikdienas pie tās draudzes, kas tapa svētīgi.

3 Bet Pēteris un Jānis gāja kopā uz Dieva namu ap lūgšanas stundu, tā ir tā devītā. **2** Un viens vīrs, no mātes miesām tizls būdams, tapa nests; to tie ikdienas nolika priekš Dieva nama durvīm, kas top sauktas tās krašnās, ka tas dāvanas lūgtos no tiem, kas gāja Dieva namā. **3** Šis, redzēdams Pēteri un Jāni, ka tie gribēja iejet Dieva namā, lūdzās kādu dāvanu. **4** Bet Pēteris ar Jāni uz to skatījās un sacīja: "Skaties uz mums." **5** Un tas skatījās uz tiem gaidīdams, ko laba no viņiem dabūt. **6** Bet Pēteris sacīja: "Sudraba un zelta man nav, bet kas man ir, to es tev dodu: Jēzus Kristus no Nacaretēs vārdā: celies un staigā!" **7** Un viņš to satvēra pie labās rokas un to pacēla, un tūdāl viņa lieli un krimšļi tapa stingri, **8** Un uzlēcis viņš stāvēja un staigāja un gāja ar tiem Dieva namā, staigādams un lēkdams un Dievu teikdams. **9** Un visi ļaudis to redzēja staigājam un Dievu teicam; **10** Un to arī pazina, ka viņš tas bija, kas dāvanu dēļ pie tām Dieva nama krašnām durvīm bija sēdējis; un tie brīnījās, iztrūcinādams par to, kas viņam bija noticis. **11** Kad nu šis tizlais, kas bija vesels tapis, pie Pētera un Jāna turējās, tad visi ļaudis pārbijušies pie tiem satecēja tai saucamā Salamana priekšnamā. **12** Bet Pēteris, to redzēdams, tiem ļaudīm atbildēja: "Jūs Israēla vīri, ko jūs brīnāties par to, jeb ko jūs lūkojieties uz mums, tā kā mēs caur savu pašu spēku un savu dievbijāšanu to būtu padarījuši, ka šis staigā?" **13** Ābrahāma un Izaka un Jēkaba Dievs, mūsu tēvu

Dievs, ir pagodinājis Savu Dēlu Jēzu, ko jūs esat nodevuši un aizlieguši priekš Pilatus, kad tas sprieda, Viņu laist valā. **14** Bet jūs To Svētu un Taisno esat aizlieguši un līguši, ka jums tas slepkava taptu dots. **15** Bet To dzīvības lielkungu jūs esat nokāvuši, ko Dievs ir uzmodinājis no mironīem; tam mēs esam liecinieki. **16** Un caur to tīcību uz Viņa Vārdu, Viņš pie šā, ko jūs redzat un pazīstat, Savu Vārdu ir apstiprinājis, un tā tīcība, kas ir caur Viņu, šīm devusi pilnīgu veselību jūsu visu priekšā. **17** Un nu brāļi, es zinu, ka nezinādami to esat darījuši, jūs kā arī jūsu virsnieki. **18** Bet ko Dievs caur visu Savu praviešu muti papriekš sludinājis, ka Kristum bija ciest, to Viņš tā ir piepildījis. **19** Tāpēc atjaunojaties savā prātā un atgriežaties, ka jūsu grēki top izdeldēti, lai atspirkšanas laiki nāk no Tā Kunga vaiga, **20** Un lai Viņš Jēzu Kristu sūta, kas jums papriekš ir sludināts, **21** Ko debesīm būs uzņemt līdz tam laikam, kad viss būs atjaunots, par ko Dievs jau sen ir runājis caur visu Savu svēto praviešu muti. (**aīdon g165**) **22** Jo Mozus uz tiem tēviem ir sacījis: Tas Kungs jūsu Dievs jums cels vienu pravieti no jūsu brāļiem tā kā mani; To jums būs klausīt visās lietās, ko Tas uz jums runās. **23** Un notiks, ka ikkatra dvēsele, kas neklaušīs šīm Pravietim, taps izdeldēta no tiem ļaudim. **24** Un visi pravieši no Samuēla sākot, un visi, kas pēc ir runājuši, tie arī šās dienas ir pasludinājuši. **25** Jūs esat to pravieši un tās derības bērni, (tās derības), ko Dievs darījis ar mūsu tēviem sacīdams uz Ābrahāmu: caur tavu sēklu visas cilts virs zemes taps svētītas. **26** Dievs, Savu bērnu Jēzu uzmodinājis, To papriekš pie jums ir sūtījis, lai Tas jūs svētītu, ka ikviens atgrieztos no sava ļaunuma."

4 Bet šiem uz tiem ļaudīm runājot piegāja tie priesteri un tas Dieva nama virsnieks un tie saduceji, **2** Apskaitušies, ka viņi tos ļaudīs mācīja un ka pasludināja iekš Jēzus augšāmcelšanos no mironīem; **3** Un rokas tiem pielika un tos iemeta cietumā līdz ritam; jo vakars jau bija. **4** Bet daudzī, kas to vārdu dzirdēja, tīcēja; un tur tapa skaitīti pie piectūkstošiem vīriem. **5** Bet notikās otrā dienā, ka viņu virsnieki un vecaji un rakstu mācītāji Jeruzālemē sapulcējās, **6** Un Annas, tas augstais priesteris, un Kajafas un Jānis un Aleksanders, un cik no augstā priestera cilts bija; **7** Un viņus savā priekšā novēduši, tie jautāja: "Kurā spēkā jeb kurā vārdā jūs to esat darījuši?" **8** Tad Pēteris, Svēta Gara pilns, uz tiem sacīja: "Jūs ļaužu virsnieki un jūs Israēla vecaji, **9** Ja mēs šodien topam tiesātī laba darba dēļ pie šā neveselā cilvēka, caur ko šis ir dziedināts, **10** Tad jums visiem un visiem Israēla ļaudīm būs zināt, ka šis jūsu priekšā stāv vesels tik vien caur Jēzus Kristus no Nacaretēs vārdā, ko jūs esat krustā situši, un ko Dievs no mironīem uzmodinājis. **11** Šis ir tas akmens, no jums nama taisītājiem atmests, kas palicis par stūra akmeni. **12** Un tā pestīšana nav caur citu nevienu, jo arīdzan cits vārds apakš debess cilvēkiem nav dots, caur ko mums būs mūžīgi dzīvot." **13** Kad tie nu Pētera un Jāna sirds drošību redzēja un norprata, ka tie bija nemācīti un zemas kārtas cilvēki, tad tie brīnījās, un tos pazina, ka viņi bijuši ar Jēzu. **14** Un kad tie to cilvēku, kas bija vesels tapis, redzēja pie viņiem stāvam, tad tiem nebija ko pretim runāt. **15** Un tie lika viņiem iziet no tiesas nama un sarunājās savā starpā, **16** Sacīdami: "Ko lai darām ar šiem cilvēkiem? Jo ka skaidrs brīnumis caur tiem noticis, tas ir zināms visiem, kas

Jeruzālēmē dzīvo, un mēs to nevaram noliegt. **17** Bet lai tas starp tiem ļaudīm tālāki neizpaužas, mēs tiem gribam stipri piekodināt, ka tiem vairs uz nevienu cilvēku nebūs runāt iekš Šī vārda.” **18** Un viņus aicinājuši, tie viņiem pavēlēja, it nemaz nerunāt, nedz mācīt iekš Jēzus vārda. **19** Bet Pēteris un Jānis atbildēdam iuz tiem sacīja: “Spriežat paši, vai Dieva priekšā ir taisni, jums vairāk klausīt nekā Dievam? **20** Jo mēs nevaram palikt nerunājuši par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši.” **21** Bet tie vēl vairāk viņus apdraudēja un palaida un neatrada, kā tos sodīt, to laužu dēļ, jo visi Dievu teica par to, kas bija noticis. **22** Jo tas cilvēks bija vairāk nekā četrdesmit gadus vecs, pie kā Šī dziedināšanas zīme bija notikusi. **23** Un valā atlaisti tie nāca pie tiem savējiem un pasludināja, ko tie augstie priesteri un vecajai uz tiem bija sacījuši. **24** Un to dzirdējuši, tie vienprātīgi savu balsi pacēla uz Dievu un sacīja: “Kungs, Tu esi Tas Dievs, kas ir darijis debesi un zemi un jūru un visas lietas, kas tur iekšā, **25** Kas caur Sava kalpa Dāvida muti esi sacījis: Kāpēc pagāni trako, un ļaudis domā uz nelietibū? **26** Kēniņi virs zemes ir sacēlušies, un valdnieki sapulcējušies pret To Kungu un pret Viņa Svaidito. **27** Jo patiesi, tie ir sapulcējušies pret Tavu svēto bērnu Jēzu, ko Tu esi svaidījis, arī Hērodus un Poncius Pilatus līdz ar pagāniem un Israēla ļaudīm, **28** To darīdam, ko Tava roka un Tavs padoms papriekš ir nolēmis, ka tam bija notikt. **29** Tad nu, Kungs, skaties Tu uz viņu biedināšanu un dodi Saviem kalpīmu Tavu Vārdū runāt ar visu drošību, **30** Savu roku izstiepdams, ka dziedināšanas notiek un zimes un brīnumi caur Tava svētā bērna Jēzus Vārdu.” **31** Un pēc lūgšanas tā vieta pakustinājās, kur tie bija sapulcējušies; un tie visi tapa Svētā Gara pilni un runāja Dieva vārdu ar drošību. **32** Un tā draudze, kas ticēja, bija viena sirds un viena dvēsele, un neviens neko no savas mantas nesaucā par savu, bet tās mantas bija visiem kopā. **33** Un ar lielu spēku tie apstulē deva liecību par Tā Kunga Jēzus augšāmcelšanos, un liela žēlastība bija pār tiem visiem. **34** Un viņu starpā arī nebija neviens, kam kas pietrūka, jo kuriem tirumi vai nami bija, tie tos pārdeva un atnesa to maksu no tā, kas bija pārdots, **35** Un nolika tiem apstulē pie kājām, un ikkatrām tapa izdalīts, kā kuram vajadzēja. **36** Un Jāzeps, no tiem apstulē ar pavārdu saukts Barnabā (tas ir tulkots: iepriecināšanas bērns), viens Levits, dzimis Kipriets, **37** Kam bija tirums, pārdeva to un atnesa to naudu un nolika pie apstulu kājām.

5 Un viens vīrs, ar vārdū Ananija, ar savu sievu Sapfiru pārdeva savu mantību, **2** Un atrāva ko no tās maksas ar sievas ziņu; un kādu daļu atnesis, to nolika pie apstulu kājām. **3** Bet Pēteris sacīja: “Ananija, kāpēc sātans tavu sirdi ir piepildījis, tam Svētam Garam melot un no tā tiruma maksas ko atraut? **4** Vai tas tavs būdams nevarēja tavs palikt? Arī pārdots tas bija tavā valā; kāpēc tad tu tādu lietu savā sirdi esi iedomājies? Tu neesi cilvēkiem melojis, bet Dievam.” **5** Un šos vārdus dzirdējis, Ananija krita pie zemes un nomira; un lielas bailes uzgāja visiem, kas to dzirdēja. **6** Un tie jaunekļi cēlušies to apkopa un iznesa un apraka. **7** Un notikās pēc kādām trim stundām, tad viņa sieva arīdzan iegāja, nezinādama, kas bija noticis. **8** Bet Pēteris tai atbildēja: “Saki man, vai jūs to tirumu tik dārgi esat pārdevuši?” Un tā sacīja: “Tiešam, tik dārgi.” **9** Un Pēteris uz to sacīja: “Kāpēc tad jūs savā starpā esat

norunājuši Tā Kunga Garu kārdināt? Redzi, to kājas, kas tavar vīru aprakuši, ir priekš durvīm un tevi iznesīs.” **10** Un tūdaļ tā nokrita pie viņa kājām un nomira. Un tie jaunekļi iekšā nākuši to atreda mirušu un to iznesa un apraka pie viņas vīra. **11** Un lielas bailes uzgāja visai draudzei un visiem, kas to dzirdēja. **12** Un caur apstuļu rokām daudz zīmes un brīnumi notika stārp tiem ļaudīm, un visi bija vienprātīgi Salamana priekšnamā. **13** Bet no tiem citiem neviens nedrikstēja viņiem pieķerties, bet tie ļaudis tos augsti cienīja. **14** Un vēl vairāk tapa pielikti, kas Tam Kungam ticēja, pulks vīru un sievu, **15** Tā ka arī tie neveselie tapa izvesti uz ielām un gultās un nestuvēm likti, lai, Pēterim nākot, jel viņa ēna kādus no tiem apēnotu. **16** Un arī no apkārtējām pilsētām pulks ļaužu nāca uz Jeruzālemi, nesdamī neveselus un nešķistu garu apsēstus, kas visi tapa dziedināti. **17** Bet tas augstais priesteris cēlās un visi, kas pie tā bija (tā saduceju biedrība), un tapa bardzības pilni, **18** Un pielika tiem apstuļiem rokas un tos iemeta pilsētas cietumā. **19** Bet Tā Kunga enģelis nakti atvēra cietuma durvis un tos izveda un sacīja: **20** “Ejat, un Dieva namā stāvēdam, runājet uz tiem ļaudīm visus šās dzīvības vārdus.” **21** Bet to dzirdējuši, tie iegāja it agri Dieva namā un mācīja. Bet tas augstais priesteris un tie, kas lidz ar viņu, nāca un sasaucā to augsto tiesu un visus Israēla bērnu vecajus un sūtīja uz cietumu, tos atvest. **22** Bet tie sulaiņi tur nogājuši tos neatrada cietumā un atnākuši to pasludināja **23** Sacīdam: “Mēs to cietumu gan atradām it cietai aizslēgtu un tos sargus ārā stāvōšus priekš durvīm, bet atvēruši mēs iekšā neatradām neviena.” **24** Kad nu tas priesteris un tas Dieva nama virsnieks un tie augstie priesteri šos vārdus dzirdēja, tad tie par to iztrūcinājās, kas tas esot. **25** Un tur viens nāca un tiem pasludināja sacīdam: “Redzi, tie vīri, ko jūs esat likuši cietumā, stāv Dieva namā un māca tos ļaudis.” **26** Tad tas virsnieks ar tiem sulaiņiem nogāja un tos atveda, bet ne ar varu, (jo tie bijās no tiem ļaudīm, ka ar akmeņiem netaptu nomētāti). **27** Un tos atveduši, tie tos stādīja augstās tiesas priekšā, un tas augstais priesteris tiem vaicāja **28** Sacīdams: “Vai mēs pavēlēdam jums neesam pavēlējuši, nemācīt iekš Šī Vārda? Un redzi, jūs ar savu mācību esat piepildījuši Jeruzālemi un gribat pār mums vest Šī cilvēka asiris.” **29** Bet Pēteris un tie apstulē atbildēja un sacīja: “Dievam būs vairāk klausīt nekā cilvēkiem. **30** Mūsu tēvu Dievs ir uzmodinājis Jēzū, ko jūs esat nokāvuši, To piekārdami pie koka. **31** Šo Dievs caur Savu labo roku ir paaugstinājis par Lielkungu un Pestītāju, Israēlim dot atgriešanos un grēku piedošanu. **32** Un mēs esam Viņa liecinieki šīniņis lietās, un arī Tas Svētais Gars, ko Dievs tiem devis, kas Viņam paklausa.” **33** Bet kad viņi to dzirdēja, tad tas tiem iedūra sirdi, un tie viņus meklēja nokaut. **34** Bet viens no tās augstās tiesas, farizejs, ar vārdū Gamaliēls, bauslibas mācītājs, no visiem ļaudīm godā turēts, pacēlās un pavēlēja, tos apstulūlus maķenīt izvest, **35** Un sacīja uz viņiem: “Jūs Israēla vīri, apdomājaties labi par šiem cilvēkiem, ko jūs gribat darīt. **36** Jo priekš Šīm dienām Teudas cēlās sacīdams, ka viņš kas esot; tam cilvēku pulks pie četrīsimi pieķerās. Tas ir nokauts, un visi, kas tam paklausīja, ir izklidināti un iznīcināti. **37** Pēc Šā cēlās Jūda, tas Galilejs, tai rakstīšanas laikā un novērsa daudz ļaužu sev pakal; šis arīdzan ir nomaitāts, un visi,

cik viņam paklausīja, izklīdināti. **38** Tādēļ es jums tagad sakū: atstājaties no šiem cilvēkiem un liekat tos mierā. Jo ja šis padoms jeb šis darbs ir no cilvēkiem, tad tas izniķis; **39** Bet ja tas ir no Dieva, tad jūs to nevarēsiet iznīcināt; un ka vēl jūs netopat atrasti karotāji pret Dievu.” **40** Un viņi tam paklausīja un tos apustuļus iesauca, tos šauta un tiem pavēlēja, nerunāt iekš Jēzus Vārda, un tos atlaida. **41** Tad nu tie liksmodamies aizgāja no tās augstās tiesas, ka tie bija cienīgi turēti, Viņa Vārda dēļ kaunu ciest; **42** Un nemītējās ikdienas Dieva namā un mājās mācīt un Jēzu Kristu priecīgi pasludināt.

6 Un tanīs dienās, kad tie mācekļi vairojās, kurnēšana cēlās pie tiem Grieķiem pret tiem Ebrejiem, ka viņu atraiņas iekš dienišķas apkopšanas paliekot neievērotas. **2** Un tie divpadsmit saaicināja to mācekļu draudzi un sacīja: “Tas nepiekļājās, ka mēs Dieva vārdu atstājam un kalpojam pie galda. **3** Tāpēc, brāļi, izredziet savā starpā septiņus vīrus, kam ir laba slava, Svēta Gara un gudribas pilnus, ko mēs šīs vajadzības pēc varētu ieceļt. **4** Bet mēs gribam pastāvīgi turēties pie Dieva lūgšanas un pie tā vārda amata.” **5** Un šie vārdi patika visai draudzei; un tie izredzēja Stefanu, ticības un Svēta Gara pilnu vīru, un Filipu un Prokoru un Nikanoru un Timonu un Parmenu un Nikolaju, vienu Jūdu ticības biedri no Antioķijas. **6** Šos tie veda apustuļu priekšā; un Dievu pielūguši tie viņiem rokas uzlika. **7** Un Dieva vārds auga augumā, un mācekļu skaits Jeruzālemē ļoti vairojās, un liels priesteru pulks palika paklausīgs ticībai. **8** Un Stefans, ticības un spēka pilns, darīja brīnumus un lielas zīmes starp tiem ļaudīm. **9** Un kādi no tās saucamās Libertīņu un Kireniešu un Aleksandriešu skolas un no tiem, kas bija no Ķīlikijas un Azijas, cēlās un ar Stefanu stipri apjautājās. **10** Un tie nespēja preti stāvēt tai gudribai un Tam Garam, ar ko viņš runāja. **11** Tad tie izmācīja vīrus, lai saka: “Mēs viņu esam dzirdējuši zaimošanas runājam pret Mozū un pret Dievu.” **12** Un tie saskubināja tos ļaudis un tos vecajus un tos rakstu mācītājus. Un viņam uzmākušies, tie viņu sagrāba un veda tiesas priekšā. **13** Un atveda viltīgus lieciniekus, kas sacīja: “Šis cilvēks nemītas zaimošanas runāt pret šo svēto vietu un bauslību. **14** Jo mēs viņu esam dzirdējuši sakām: šis Jēzus no Nacaretēs nopostīšo vietu un pārvērtīs tās ierašas, ko mums Mozus devīs.” **15** Un visi, kas augstā tiesā sēdēja, skatījās uz viņu un redzēja viņa vaigu kā kāda enģeļa vaigu.

7 Un tas augstais priesteris sacīja: “Vai tas tā ir?” **2** Bet viņš sacīja: “Vīri, brāļi un tēvi, klausāties! Tas godības Dievs parādījās mūsu tēvam Ābrahāmam, kad viņš bija Mezopotamijā, pirms Hāraņā mājoja, **3** Un sacīja uz viņu: izej no savas zemes un no saviem radīem un ej uz to zemi, ko Es tev rādišu. **4** Tad viņš no Kaldeju zemes izgājis mājoja Hāraņā; un pēc, kad viņa tēvs bija nomiris, Dievs viņu no turienes pārveda uz šo zemi, kur jūs tagad dzīvojiet, **5** Un viņam nedeva nekādu iemantojamu tiesu iekš tās, ir ne pēdas platumā; un tomēr viņam to solīja par mantu dot un viņa dzimumam pēc viņa, kad viņam bērnu vēl nebija. **6** Bet Dievs tā runāja: tavz dzimums būs piedzīvotājs svešā zemē un piespiests pie kalpošanas un grūti vārdzināts četrsimt gadus. **7** Un to tautu, kam tie kalpos, Es gribu sodit, Dievs sacīja; un pēc tam tie izies un Man kalpos šīni

vietā. **8** Un Viņš tam deva to apgrāzīšanas derību. Un tā viņš dzemdināja to Izaku un to apgrāzīja astotā dienā, un Izaks to Jēkabu, un Jēkabs tos divpadsmit vectēvus. **9** Un tie vectēvi apskauda un pārdeva Jāzepu uz Ēģiptes zemi; un Dievs bija ar viņu, **10** Un to izglābā no visām viņa bēdām un tam deva žēlastību un gudribu Faraona, Ēģiptes kēniņa, priekšā, un tas viņu ieceļa par valdītāju pār Ēģiptes zemi un visu savu namu. **11** Bet bāds nāca un lielas bēdas pār visu Ēģiptes un Kanaāna zemi; un mūsu tēvi neatrada barības. **12** Un Jēkabs dzirdējis, labību esam Ēģiptes zemē, izsūtīja mūsu tēvus pirmo reiz. **13** Un otru reiz Jāzeps no saviem brāļiem tapa pazīts, un Jāzepa radi Faraonam kļuva zināmi. **14** Un Jāzeps sūtīja un ataicināja savu tēvu Jēkabu un visus savus radus, septiņdesmit un piecas dvēseles. **15** Un Jēkabs nogāja uz Ēģiptes zemi un nomira, viņš un mūsu tēvi, **16** Un tapa pārvesti uz Šehemi un tai kapā ielikti, ko Ābrahāms ar sudrabu maksu bija pircis no Hamora bērniem Šehemē. **17** Bet kad tas apsolīšanas laiks tuvu klāt nāca, ko Dievs Ābrahāmam bija zvērējis, tad tie ļaudis auga un vairojās Ēģiptes zemē, **18** Tiekmis cits kēniņš cēlās, kas Jāzepu nepazīna. **19** Šis mūsu tautai ar viltu uzmācās un mūsu tēviem ļaunu darija, tā ka viņiem savi mazie bērniņi bija jāizmet laukā, lai tie nepaliku pie dzīvibas. **20** Tai laikā Mozus piedzima un bija Dievam patīkams un tapa audzināts trīs mēnešus sava tēva namā. **21** Un kad tas bāja izliktas laukā, tad Faraona meita to uzņēma un to uzaudzināja sev pašai par dēlu. **22** Un Mozus tapa mācīts visā ēģiptiešu gudribā un bija spēcīgs vārdos un darbos. **23** Kad nu viņš bija četrdesmit gadus vecs, tad tas savā sirdī apņēmas, apmeklēt savus brāļus, Israēla bērnus. **24** Un redzēdams, ka viens netaisnību cieta, viņš pārstāvēja un atrieba to, kam pāri darija, un nosita to Ēģiptieti. **25** Un viņš domāja, ka viņa brāļi nomanīšot, ka Dievs caur viņa roku tiem dodot pestīšanu. Bet tie to nesaprata. **26** Un otrā dienā viņš tiem piestājās, kad tie bārās un tos skubināja uz mieru sacīdams: vīri, jūs esat brāļi, kāpēc jūs viens otram pāri darāt? **27** Bet tas, kas savam tuvākam pāri darija, viņu atgrūda sacīdams: kas tevi cēlis par virsnieku un tiesas kungu pār mums? **28** Vai tu mani arīdzan gribi nokaut, kā tu vakar to Ēģiptieti esi nokāvis? **29** Un Mozus šī vārda dēļ bēga un piemita Midijāna zemē, kur viņš divus dēlus dzemdināja. **30** Un kad četrdesmit gadi bija pagājuši, tad Tā Kunga enģelis Sinaī kalna tuksnesi viņam parādījās degosā ērkšķu krūmā. **31** Un Mozus to redzēdams, brīnījās par to parādīšanu, un kad tas piegāja aplūkot, tad Tā Kunga balss uz viņu notika: **32** “Es esmu tavu tēvu Dievs, Ābrahāma Dievs un Izaka Dievs un Jēkaba Dievs.” Un Mozus sāka drebēt un nedrīkstēja tur skatīties. **33** Bet Tas Kungs uz to sacīja: “Noauni kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme. **34** Es redzēdams esmu redzējis Savu ļaužu grūtumu Ēģiptes zemē, un dzirdējis viņu nopūšanos un nolaides tos izglābt; un nu nāc, Es tevi sūtīšu uz Ēģiptes zemi.” **35** Šo Mozu, ko tie bija aizlieguši sacīdam: kas tevi cēlis par virsnieku un tiesas kungu? Šo Dievs sūtījis par virsnieku un pestītāju caur tā enģeļa roku, kas tam bija parādījies ērkšķu krūmā. **36** Šis viņš ir izvedis, darīdams brīnumus un zīmes Ēģiptes zemē un sarkāna jūrā un tuksnesi četrdesmit gadus. **37** Šis ir tas Mozus, kas uz Israēla bērniem sacīja: “Tas Kungs, jūsu Dievs, jums no jūsu brāļiem cels vienu pravieti tā kā

mani; To jums būs klausīt.” **38** Šis pie tās draudzes tuksnesī bija ar to enģeli, kas uz viņu runāja Sinaī kalnā, un bija ar mūsu tēviem; un saņēma dzīvus vārdus, mums tos dot; **39** Tam mūsu tēvi negribēja paklausīt, bet viņu atmeta un savās sirdis atgriezās uz Ēģiptes zemi, **40** Sacīdami uz Āronu: taisi mums dievus, kas mūsu priekšā ies; jo mēs nezinām, kas ir noticis šim Mozum, kas mūs izvedis no Ēģiptes zemes. **41** Un tie taisija tanīs dienās vienu teļu un pienesa tam elkadiem upurus un priečajās par savu roku darbiem. **42** Bet Dievs novēršās un tos nodeva kalpot tam debess spēkam, itin kā ir rakstīts praviešu grāmatā: vai tu Israēla nams šīnis cetrdesmit gados tuksnesī Man esi atnesis kaujamus un citus upurus? **43** Un jūs esat pieņēmuši to Moloka dzīvokli un sava Dieva, Remvana, zvaigzni, tās bildes, ko esat taisījuši, tās pielūgt; un Es jūs pārceļu viņpus Bābeles. **44** Tā liecības telts bija pie mūsu tēviem tuksnesī, itin kā tas, kas ar Mozu runājis, bija pavēlējis, to taisīt pēc tās priekšzīmes, ko viņš bija redzējis; **45** To dabūjuši, mūsu tēvi ar Jozua to arī ievēda tai zemē, kas tiem pagāniem bija, kurus Dievs ir izdzinis mūsu tēvu priekšā līdz Dāvida dienām. **46** Šis žēlastību atrada Dieva priekšā un ilgojās tam Jēkaba Dievam dzīvokli atrast. **47** Un Salamans Viņam namu uztaisīja. **48** Bet tas Visuaugstakais nedzīvo namos, kas rokām taisīti, itin kā tas pravietis saka: **49** “Debess ir Mans goda krēsls un zeme Manu kāju pamesls; kādu namu jūs Man uztaisīsiet, tā saka Tas Kungs, jeb kura ir Mana dusas vieta? **50** Vai Mana roka nav šo visu taisījusi?” **51** Jūs stūrgalvīgi un sirdis un ausis neapgrāzītie, jūs allaži tam Svētam Garam preti stāvat, tā kā jūsu tēvi, tā arī jūs! **52** Kuru no tiem praviešiem jūsu tēvi nav vajājuši? Viņi nokāvuši tos, kas par Tā Taisnā atnākšanu papriekš sludināja; Šim jūs tagad esat palikuši par nodevējiem un slepkavām, **53** Jūs, kas bauslibu caur enģēlu rokām esat dabūjuši un neesat sargājuši.” **54** Kad tie to dzirdēja, tad tas tiem iedūra sirdi un tie sakoda zobus pret viņu. **55** Bet viņš, Svēta Gara pilns būdams, skatījās uz debesim un redzēja Dieva godību un Jēzu stāvam pie Dieva labās rokas, **56** Un sacīja: redzi, es debesis redzu atvērtas un To Cilvēka Dēlu stāvam pie Dieva labās rokas. **57** Bet tie ar skaņu balsi brēkdami aizturēja savas ausis un visi kopā viņam uzmīcās vīrsū. **58** Un to izmeta no pilsētas ārā un nomētāja ar akmeņiem; un tie liecinieki savas drēbes nolika pie viena jaunekļa kājām, kam vārds bija Sauls. **59** Un tie ar akmeņiem nomētāja Stefanu, kas saucu un sacīja: Kungs Jēzu, pieņem manu garu! **60** Un ceļos mezdamies tas saucu ar skaņu balsi: Kungs, nepielīdzini tiem šo grēku! Un to sacījis viņš aizmiga.

8 Bet Saulam viņa nāve bija ļoti pa prātam; un tanī dienā liela vajāšana cēlās pret to draudzi, kas bija Jeruzālemē. Un visi izklīda pa Jūdu zemes un Samarijas tiesām, tik ne tie apustuļi. **2** Un dievbījīgi vīri Stefanu paglabāja un viņu gauži nozēloja. **3** Bet Sauls to draudzi postīja un gāja pa namiem, satverdamis gan vīrus, gan sievas, un tos nodeva cietumā. **4** Tad nu tie izklidinātie apkārt staigāja, to vārdu pasludinādami. **5** Un Filips uz vienu Samarijas pilsētu nogājis, tiem Kristu pasludināja. **6** Un tie lāudis vienprātīgi klausījās uz to, ko Filips runāja, dzirdēdami un redzēdami tās zimes, ko viņš darīja; **7** Jo no daudziem, kam bija nešķisti gari, tie izgāja, ar stipru balsi brēkdami, un daudzi

mēlmeņu sērdzīgi(paralizēti) un tizli tapa dziedināti. **8** Un liela liksmība cēlās tai pilsētā. **9** Un kāds vīrs, ar vārdu Simanis, tai pilsētā līdz tam bija darbojies ar buršanu un Samarijas lāudis iztrūcinājis sacīdams, ka esot liels vīrs; **10** Tam visi klausīja, tā mazi kā lieli sacīdami: “Šis ir tas lielais Dieva spēks.” **11** Bet tie tāpēc tam klausīja, ka tas jau sen ar burvību tos bija apstulbojis. **12** Kad tie nu Filipam ticēja, kas tiem pasludināja to evaņģēliju par Dieva valstību un Jēzus Kristus vārdu, tad tie tapa kristīti, tā viri kā sievas. **13** Un Sīmanis pats arīdzan ticēja, un kristīts pastāvīgi turējās pie Filipa, un redzēdams zīmes un lielus brīnumus notiekam, viņš iztrūkās. **14** Bet tie apustuļi Jeruzālemē dzirdēdami, ka Samarija Dieva vārdu bija pieņēmusi, sūtīja pie tiem Pēteri un Jāni. **15** Šie nonākuši par tiem lūdza Dievu, ka tie dabūtu Svēto Garu. **16** Jo tas vēl uz nevienu no tiem nebija nācis, bet tie bija tikai kristīti uz Tā Kunga Jēzus vārdu. **17** Tad viņi rokas tiem uzlika, un tie dabūja Svēto Garu. **18** Bet Sīmanis redzēdams, ka caur apstuļu roku uzlikšanu Svētais Gars top dots, tiem dāvāja naudu, **19** Sacīdams: “Dodiet man arīdzan to spēku, ka tas, kam es rokas uzlieku, dabū Svēto Garu.” **20** Bet Pēteris uz to sacīja: “Ka tu pazustu ar savu sudrabu, tāpēc ka tu domā Dieva dāvanu par naudu pirkst. **21** Tav ne daļas nedz mantošanas pie šā vārda, jo tava sirds nav taisna Dieva priekšā. **22** Tāpēc atgriezies no šā sava īaunuma un lūdz Dievu, vai šis tavas sirds nodoms tev varētu tapt piederots; **23** Jo es tevi redzu rūgtas žults pilnu un netaisnībā saistītu.” **24** Bet Sīmanis atbildēja un sacīja: “Lūdziet jūs par mani To Kungu, lai uz mani nenāk, ko jūs esat runājuši.” **25** Tad nu Tā Kunga vārdu apliecinājuši un runājuši, tie griezās atpakaļ uz Jeruzālemi un pasludināja evaņģēliju daudz Samarijas miestos. **26** Un Tā Kunga engelis uz Filipi runāja sacīdams: “Celies un ej uz dienvidu pusī uz to ceļu, kas no Jeruzālemes iet uz Gazu, kur daudz nestāigā.” **27** Un cēlies viņš nogāja. Un redzi, viens Moru vīrs, Kandaces, Moru zemes kēniņienes, kambarjunkurs un lielskungs, kas bija pār visām viņas mantām, tas bija nācis uz Jeruzālemi, Dievu pielūgt. **28** Un atpakaļ uz ceļu devies viņš sēdēja savos ratos un lasīja pravieti Jesaju. **29** Un Tas Gars uz Filipi sacīja: “Ej klāt un turies pie šiem ratiem.” **30** Un piesteidzies Filips dzirdēja viņu lasām pravieti Jesaju un sacīja: “Vai tu arī saproti, ko tu lasi?” **31** Bet tas sacīja: “Kā lai to varu, kad neviens mani nemāca?” Un viņš lūdz Filipu, lai tas uzķāptu un pie tā piesēstos. **32** Un tas rakstu gabals, ko tas lasīja, bija šis: “Viņš ir tā kā avs pie kaušanas vests un itin kā jērs apklausīs sava cirpēja priekšā, tāpat Viņš savu muti neatdara. **33** Iekš Viņa pazemošanās Viņa sodība ir atņemta; kas izteiks Viņa dzīmumu? Jo Viņa dzīvība top aizrauta no zemes.” **34** Un tas kambarjunkurs atbildēja un uz Filipi sacīja: “Es tevi lūdzu, par ko tas pravietis to saka? Vai par sevi pašu, jeb vai par citu kādu?” **35** Un Filips savu muti atdarīja un no šī raksta iesākdamis viņam pasludināja to evaņģēliju no Jēzus. **36** Un to ceļu braukdami tie nāca pie kāda ūdens, un tas kambarjunkurs sacīja: “Redz, še ūdens! Kas stāv preti, ka topu kristīts?” **37** Bet Filips sacīja: “Ja tu no visas sirds tici, tad to var.” Un viņš atbildēja un sacīja: “Es ticu, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls.” **38** Un viņš pavēlēja, tos ratus pieturēt, un abi divi nokāpa ūdeni, tā Filips kā tas kambarjunkurs, un viņš to kristīja. **39** Un kad

tie no ūdens bija izkāpuši, Dieva Gars Filipu aizrāva, un tas kambarjunkurs viņu vairs neredzēja; bet viņš liksms brauca savu ceļu. **40** Bet Filips atradās Ašdodā; un visas pilſētas pārstaigādams, viņš evaņģēliju sludināja, kamēr nāca uz Cezareju.

9 Bet Sauls vēl draudus un nāvi šņākdams pret Tā Kunga mācekļiem, gāja pie tā augstā priestera **2** Un lūdza no tā grāmatas uz Damasku pie tām Jūdu draudzēm, ja viņš kādus no šīs ticības atrastu, vai vīrus vai sievas, ka viņš tos saistītus vestu uz Jeruzālemi. **3** Un viņam ejot notikās, ka viņš tuvu pie Damaskus nāca, un tur gaissums no debess viņu piepeši apspīdeja; **4** Un viņš krita pie zemes un dzirdēja balsi uz viņu tā sakām: "Saul, Saul, ko tu Mani vajā?" **5** Un viņš sacīja: "Kungs, kas Tu esi?" Tas Kungs sacīja: "Es esmu Jēzus, ko tu vajā. Tev grūti nāksies pret dzenuļi spārdit." **6** Un tas sacīja trīcēdams un iztrūcīties: "Kungs, ko Tu gribi, lai daru?" Tas Kungs uz to sacīja: "Celies un ej pilsētā, un tev sacīs, ko tev būs darīt." **7** Bet tie vīri, kas bija viņa ceļa biedri, stāvēja iztrūkušies, to balsi gan dzirdēdam, bet neviena neredzēdam **8** Bet Sauls cēlās no zemes un savas acis paceldams neredzēja neviena. Un tie to pie rokas vezdami ieveda Damaskū. **9** Un trīs dienas tas nevarēja redzēt un ne ēda, ne dzēra. **10** Bet viens mācekls bija iekš Damaskus, ar vārdu Ananija, un Tas Kungs caur parādišanu uz to sacīja: "Ananija!" Un tas sacīja: "Redzi, še es esmu, Kungs." **11** Un Tas Kungs uz to sacīja: "Celies un ej uz to ielu, kas top saukta tā Taisnā, un meklē Jūdas namā to Tarsiетi, kam vārds Sauls; jo, redzi, tas Dievu lūdz; **12** Un tas caur parādišanu ir redzējis vīru, ar vārdu Ananija, ieejam un tam roku uzliekam, lai tas atkal top redzīgs." **13** Bet Ananija atbildēja: "Kungs, es no daudzziem esmu dzirdējis par šo vīru, cik ļaunuma tas darījis Taviem svētiem Jeruzālemē; **14** Un šeitan tam ir vara no tiem augstiem priesteriem, visus saistīt, kas Tavu Vārdu piesauc." **15** Bet Tas Kungs uz to sacīja: "Ej, jo šis Man ir izredzēts ierocis, Manu Vārdu nest pagānu un kēniņu un Israēla bērnu priekšā. **16** Jo Es tam rādišu, cik daudz tam Mana Vārda dēl jācieš." **17** Un Ananija nogāja un nāca tanī namā un tam rokas uzlika sacīdam: "Saul, brāli, Tas Kungs mani sūtījis, (Jēzus, kas tev uz tā ceļa, kur tu esi nācis, ir parādījies), lai tu atkal topi redzīgs un piepildīts ar Svēto Garu." **18** Un tūdaļ no viņu acīm nokrita kā zvīņas, un viņš tapa tūdaļ redzīgs, un uzcēlies tapa kristīts, **19** Un barību nēmīs viņš atspirga. Un Sauls bija kādas dienas pie tiem mācekļiem iekš Damaskus. **20** Un tūdaļ tas sludināja baznīcas par Jēzu, ka Viņš Tas Dieva Dēls. **21** Bet visi, kas to dzirdēja, iztrūkās un sacīja: "Vai šis nav tos postījis, kas Jeruzālemē šo Vārdu piesaucu? Vai tas nav tāpēč šurp nācis, ka viņus vestu saistītus pie tiem augstiem priesteriem?" **22** Bet Sauls palika jo dienas jo spēcīgs un iztrūcināja tos Jūdu ļaudis, kas Damaskū dzīvoja, un pierādīja, ka šis Tas Kristus. **23** Un kad jau kāds laiks bija pagājis, tad tie Jūdu ļaudis sarunājās viņu nokaut. **24** Bet viņu nodoms Saulam tapa zināms; un tie vārtus sargāja caurām dienām un naktīm, ka viņu varētu nokaut. **25** Bet tie mācekļi viņu nēma nakti un kurvī pār mūri nolaida zemē. **26** Un uz Jeruzālemi nācis Sauls raudzīja tiem mācekļiem piebiedroties; bet visi no tā bijās, neticēdam, viņu esam mācekli. **27** Bet Barnaba viņu nēma un veda pie

tiem apustuļiem un tiem teica, kā viņš uz ceļa To Kungu redzējis, un ka Tas ar viņu runājis, un kā viņš Damaskū ar drošību runājis Jēzus vārdā. **28** Un viņš pie tiem bija Jeruzālemē, ieiedams un iziedams un droši sludinādams Tā Kunga Jēzus vārdā. **29** Un viņš arī runāja un apjautājās ar tiem Griekiem; bet tie glūnēja viņu nokaut. **30** Bet tie brāli, to nomaniādi, viņu pavadija uz Cezareju un viņu sūtīja uz Tarsu. **31** Tad nu tai draudzei pa visu Jūdeju un Galileju un Samariju bija miers, un tā auga un staigāja iekš Tā Kunga bijāšanas un vairojās caur Tā Svētā Gara iepriecināšanu. **32** Un notikās, ka Pēteris visur pārstaigājot arī nonāca pie tiem svētiem, kas Liddā dzīvoja. **33** Un tur tas atrada vienu cilvēku, ar vārdu Eneas, astoņus gadus uz gultas gulošu, - šis bija melmeņu sērīdzīgs. **34** Un Pēteris uz to sacīja: "Enea, lai Jēzus, Tas Kristus, tevi dara veselu; celies un taisi pats sev gultu!" Un tas tūdaļ cēlās. **35** Un to visi redzēja, kas Liddā un Šaronā dzīvoja, un tie atgriezās pie Tā Kunga. **36** Un Joppē bija kāda mācekle, ar vārdu Tabita, tas ir tulkots: stirna; šī bija labu darbu darītāja un nabagu apdāvinātāja. **37** Un notikās tanī dienās, ka viņa palika slimia un nomira, un tie to mazgājuši nolika augšīstabā. **38** Bet kad nu Lidda tuvu pie Joppes ir, tad tie mācekļi dzirdēdam, Pēteri tur esam, sūtīja divus vīrus pie tā, lūgdamī, ka tas nekavētos, pie tiem noiet. **39** Un Pēteris cēlās un gāja tiem līdz. Un kad viņš bija atnācis, tad viņu uzveda tai augšīstabā; un pie tās stāvēja visas atraitnes, raudādamas un rādīdamas tos svārkus un tās drēbes, ko tā Stirna, pie tiem būdama, bija taisījusi. **40** Un Pēteris, visus izdzinis, metās ceļos un Dievu lūdza, un pie tās mirušās atgriezdamies sacīja: "Tabita, celies augšām." Un tā savas acis atvēra un Pēteri redzējusi cēlās sēdu. **41** Un viņš tai roku deva un to pacēla, un, tos svētos un tās atraitnes aicinājis, viņu dzīvu tiem veda priekšā. **42** Un tas tapa zināms pa visu Joppi un daudzi ticēja uz To Kungu. **43** Un notikās, ka viņš daudz dienas Joppē palika pie viena ādmīja, ar vārdu Sīmanis.

10 Un viens vīrs bija Cezarejā, Karniels vārdā, viens kapteinis, no tā saucamā Itālijas karoga, **2** Dieva cienītājs un dievbijigs ar visu savu namu, kas tos ļaudis daudz apdāvināja un allažīn Dievu lūdza. **3** Šis ap devīto dienas stundu parādišanā skaidri redzēja Dieva enģeli ienākam pie viņa un uz viņu sakām: "Karniel!" **4** Un to redzēdams viņš pārbijās un sacīja: "Kas ir, Kungs?" Bet tas uz viņu sacīja: "Tavas lūgšanas ir uzķāpušas un pieminētas Dieva priekšā. **5** Un tagad nosūti vīrus uz Joppi un ataicini Sīmani, ar pavārdu Pēteri. **6** Šis piemājo pie kāda ādmīja Sīmaņa, kam nams ir jūrmalā; šis tev sacīs, ko tev būs darīt." **7** Un kad tas enģelis, kas ar Karnieli runāja, bija aizgājis, tad šis aicināja divus no saviem nama kalpiem un vienu dievbijigu karavīru no tiem, kas pastāvīgi pie viņa bija. **8** Un visas lietas stāstījis viņš tos sūtīja uz Joppi. **9** Un otrā dienā, kad tie uz ceļa bija un tai pilsētai tuvu klāt nāca, Pēteris uzkāpa uz jumtu, Dievu lūgt, ap sesto stundu. **10** Un viņš izsalīcīs būdams grībēja ko baudīt, un kamēr tie ēdienu sataisīja, viņš garā tapa aizgrābts. **11** Un viņš redz debesi atvērtu un kādu trauku nonākam, tā kā lielu palagu pie četriem stūriem nolaistu zemē. **12** Tanī bija visādi četrkājīgi lopi un zvēri un tārpī no zemes virsas un putni, kas apakš debess. **13** Un balss notika uz to: "Celies, Pēteri, kauj un ēd." **14** Bet Pēteris sacīja: "Ne mūžam, Kungs! Jo es

nekad neesmu ko ēdis, kas ir aizliegts, vai nešķists.” **15** Un atkal otru reiz balss uz viņu notika: “Ko Dievs ir šķīstījis, to tev nebūs turēt par aizliegtu.” **16** Un tas notika trīs reizes un tas trauks atkal tapa uzcelts debesīs. **17** Un kad Pēteris savā prātā nezināja, ko šī parādišana apzīmējot, ko viņš bija redzējis, redzi, tad tie no Karnieļa sūtītie viri, Sīmaņa namu izvaičājuši, stāvēja pie vārtiem. **18** Un tie saucu un vaicāja, vai Sīmanis, ar pavārdu Pēteris, tur mājojot? **19** Un kad Pēteris to parādišanu pārdomāja, tad Tas Gars uz to sacīja: “Redzi, trīs viri tevi meklē; **20** Bet celies, nokāp un ej tiem līdz nešaubidamies, jo Es tos esmu sūtījis.” **21** Un Pēteris nokāpa pie tiem vīriem, kas no Karnieļa pie tā bija sūtīti, un sacīja: “Redzi, es esmu tas, ko jūs meklējet, kādas lietas dēļ jūs še esat?” **22** Un tie sacīja: “Karniels, viens kapteinis, taisns un dievbijigs vīrs, kam pie visas Jūdu cilts laba slava, tas no viena svēta enģeļa ir pamācīts, tevi uz savu namu aicināt un vārdus dzirdēt no tevis.” **23** Tad nu viņš tos aicināja iekšā un uzņēma savā namā. Un otrā dienā viņš cēlās un gāja tiem līdz, un kādi brāļi, kas bija no Joppes, viņu pavadīja. **24** Un otrā dienā tie nonāca Cezarejā, un Karniels, savus radiniekus un labākos draugus saaicinājis, viņus gaidīja. **25** Un notikās, Pēterim iejet, ka Karniels tam gāja preti un paklanījās, mezdamies pie viņa kājām. **26** Bet Pēteris to pacēla un sacīja: “Celies, arī es esmu cilvēks.” **27** Un ar to sarunādamies viņš gāja iekšā un atrada daudz kopā sanākušus, **28** Un uz tiem sacīja: “Jūs zināt, ka Jūdu vīram nepieklājās piebiedroties jeb nākt pie svešas tautas cilvēka; bet man Dievs ir rādījis, ka nevienu cilvēku nebūs saukt par negantu jeb nešķistu.” **29** Tāpēc es ataicināts arī esmu nācis bez preti runāšanas; tad nu vaicāju: kādēļ jūs mani esat aicinājuši?” **30** Un Karniels sacīja: “Priekš četrām dienām līdz šai stundai es biju gavējis, un devītā stundā man savā namā Dievu lūdzot, redzi, viens vīrs ar spožām drēbēm stāvēja manā priekšā. **31** Un sacīja: Karniel, tavas lūgšanas ir paklausītas un tavas nabagu dāvanas ir pieminētas Dieva priekšā. **32** Tāpēc sūti uz Joppi un ataicini Sīmani, ar pavārdu Pēteri; šis mājo Sīmaņa, tā ādmīņa, namā pie jūras; šis nāks un ar tevi runās. **33** Tāpēc es tūdāl pie tevis esmu sūtījis, un tu esi labi darījis, ka esi nācis. Tad nu tagad mēs visi stāvam Dieva priekšā, visu to dzirdēt, kas tev no Dieva pavelēts.” **34** Bet Pēteris savu muti attārījis sacīja: “Nu es tiesām atzīstu, ka Dievs cilvēka vaigu neuzlīko; **35** Bet no visām tautām, kas Viņu bīstas un taisnību dara, tas Viņam pieņēmis. **36** Tas ir tas vārds, ko Viņš Israēla bērniem ir sūtījis, pasludinādams prieku un mieru caur Jēzu Kristu: Šis ir Kungs pār visiem. **37** Jūs zināt, kas noticis pa visu Jūdu zemi, iesākot no Galilejas, pēc tās kristības, ko Jānis pasludinājis; **38** Kā Dievs ar Svētu Garu un spēku ir svaidījis to Jēzu no Nacaretē, kas ir apkārt gājis, labu darīdams un dziedinādams visus no velna uzvarētos; jo Dievs bija ar Viņu. **39** Un mēs esam liecinieki par visu, ko Viņš darījis Jūdu zemē un arī Jeruzālemē; Šo tie nokāvuši piekārdami pie koka. **40** Šo Dievs ir uzmodinājis trešā dienā un Viņam līcis parādīties **41** Ne visiem ļaudīm, bet tiem papriekš no Dieva ieceltiem lieciniekiem, mums, kas ar Viņu esam ēduši un dzēruši pēc Viņa augšām celšanās no mirošiem. **42** Un Viņš mums ir pavelējis, tiem ļaudīm pasludināt un apliecināt, Viņu esam to no Dieva iestādito soģi pār dzīviem un mirušiem. **43** Šim visi pravieši dod

liecību, ka caur Vina vārdu ikviens, kas tic uz Viņu, dabū grēku piedošanu.” **44** Un Pēterim šos vārdus vēl runājot, Svētais Gars krita uz visiem, kas to vārdu dzirdēja. **45** Un tie ticīgie no tās apgrāzišanas, cik Pēterim bija līdz nākuši, iztrūkās, ka arī uz pagātni Svētā Gara dāvana bija izlieta; **46** Jo tie tos dzirdēja valodām runājam un Dievui teicam. Tad Pēteris atbildēja: **47** “Vai ari kas laban ūdeni var liegt, ka šie netaptu kristīti, kas To Svēto Garu ir dabūjuši itin kā mēs?” **48** Un viņš pavelēja, tos kristīt iekš Tā Kunga vārda. Tad tie viņu lūdza, lai viņš kādas dienas pie tiem paliktu.

11 Un tie apstulji un brāļi Jūdu zemē dzirdēja, ka arī pagāni Dieva vārdu bija pieņēmuši. **2** Un kad Pēteris uz Jeruzālemi nāca, tad tie apgrāzītie ar to strīdējās, **3** Sacīdami: “Tu pie vīriem, kam ir priekšāda, esi iegājis un ar tiem ēdis.” **4** Bet Pēteris iesāka tiem pēc kārtas stāstīt sacīdams: **5** “Es Joppes pilsētā Dievu lūdzu, un garā aizgrābts redzēju vienu parādišanu: kādu trauku nonākam tā kā lielu palagu pie četriem stūriem nolaistu no debesīm, un tas nonāca pie manis. **6** To skatīdams es nēmu vērā un redzēju četrkājigus lopus un zvērus un tārpus no zemes virsas un putnus, kas apakš debess. **7** Un es dzirdēju balsi uz mani sakām: “Celies, Pēteri, kauj un ēd.” **8** Bet es sacīju: “Ak Kungs, ne mūžam! Jo nekas, kas ir negants un nešķists, nekad nav nācis manā mutē.” **9** Un balss no debess man atbildēja otrā kārtā: “Ko Dievs ir šķīstījis, to tev nebūs turēt par negantu.” **10** Un tas notikās trim reizēm, un viss atkal tapa uzvilkts debesīs. **11** Un redzi, tūdāl trīs vīri, no Cezarejas pie manis sūtīti, stāvēja priekš tā nama, kur es biju. **12** Un Tas Gars uz mani sacīja, lai es tiem ejot līdz bez saubīšanās, un arī šie seši brāļi man gāja līdz, un mēs iegājām tā vira namā. **13** Un tas mums stāstīja, kā tas vienu enģeļu bija redzējis savā namā stāvam un uz viņu sakām: “Sūti vīrus uz Joppi un ataicini Sīmani, ar pavārdu Pēteri. **14** Šis tev vārdus sacīs, caur ko tu ar visu savu namu tapsi izglābt.” **15** Un kad es sāku runāt, tad Svētais gars uz tiem krita, tāpat kā arī iesākumā uz mums. **16** Un es pieminēju Tā Kunga vārdu, ka Viņš ir sacījis: “Jānis gan ar ūdeni kristījis, bet jūs tapsiet kristīti ar Svēto Garu.” **17** Ja nu Dievs tiem tādu pat dāvanu devis kā arī mums, kas esam ticējuši uz To Kungu Jēzu Kristu, kas tad es biju, ka es būtu spējis Dievam to aizliegt?” **18** Un tie to dzirdējuši bija ar mieru un teica Dievu sacīdam: “Tad nu Dievs arī pagāniem ir devis atgriešanos no grēkiem uz dzīvību.” **19** Bet nu tie, kas bija izklīduši tai vajāšanā, kas Stefana dēļ bija cēlusies, izgāja līdz Fenīkijai, Kiprai un Antioķijai, nevienam to vārdu nesludinādami kā vien Jūdiem. **20** Un viņu starpā bija kādi Kiprieši un Kirenieši, kas nākuši uz Antioķiju arī uz Griekiem runāja, to evaņģēliju no Tā Kunga Jēzus mācidami. **21** Un Tā Kunga roka bija ar tiem, un liels pulks ticēja un atgriezās pie Tā Kunga. **22** Bet slava par tiem nāca ausīs tai Jeruzālemes draudzei; un tā sūtīja Barnabu, lai noietu līdz Antioķijai. **23** Šis nonācis un to Dieva žēlastību redzējis, priečājās un visus pamācīja, lai tie no sirds dibena apņemtos pie Tā Kunga palikt. **24** Jo viņš bija labs vīrs un Svētā Gara un tīcības pilns. Un labs ļaužu pulks Tam Kungam tapa pievests, **25** Un Barnaba izgāja uz Tarsu, Saulu meklēt, un to atradis, viņš to novēda uz Antioķiju. **26** Un notikās, ka tie veselu gadu kopā bija tai draudzē un mācīja labu pulku, un ka Antioķijā tos mācekļus

sāka saukt par kristīgiem. **27** Un tanīs dienās pravieši nāca no Jeruzālemes uz Antioķiju. **28** Un viens no tiem, ar vārdu Agabs, cēlās un pasludināja caur To Garu, ka liels bada laiks nākšot pār visu pasauli: tas arī noticis apakš Ķeizara Klaudijs. **29** Un tie mācekļi apnēmās, kā kurš spēja, ko labu par paligu sūtīt tiem brāļiem, kas dzīvoja Jūdu zemē. **30** To tie ari darīja, un tiem vecajiem to sūtīja caur Barnabas un Saula roku.

12 Un ap to pašu laiku kēniņš Hērodus kādiem no tās draudzes pielika rokas, tiem ļaunu darīdams, **2** Un nokāva ar zobenu Jēkabu, Jāņa brāli. **3** Un redzēdams, ka tas tiem Jūdu laudim patika, viņš turklāt arī vēl Pēteri sagrāba, (bet bija tās neraudzētās maizes dienas) **4** Un sagrābis to lika cietumā, un to nodeva sešpadsmit karavīriem, kas pa četriem to sargāja, gribēdams viņu pēc Lieldienas tiem laudīm vest priekšā. **5** Tad nu Pēteris cietumā tapa sārgāt; bet tā draudze bez mitēšanās lūdz Dievu par viņu. **6** Un kad Hērodus viņu gribēja priekšā vest, tāni paši nakti Pēteris gulēja starp diviem karavīriem, ar divām kēdēm saistīts, un tie sargi priekš durvīm sargāja to cietumu. **7** Un redzi, Tā Kunga enģelis piestājās, un gaišums spīdēja tāni ēkā; un viņš piesita Pēterim pie sāniem un to uzmodināja sacīdams: "Celies driz!" Un kēdes nokrita no viņa rokām. **8** Un tas enģelis uz to sacīja: "Apjodzi un apauni kājas!" Un tas tā darīja. Un viņš uz to sacīja: "Apmet savu mētelī un nāc man līdz." **9** Un tas iznācis viņam gāja līdz un nezināja to tiešām caur enģeli notiekam; bet tam likās, ka redzot kādu parādišanu. **10** Un caur pirmo un otru vakti gājuši, tie nāca pie tiem dzelzs vārtiem, kas iet uz pilsētu; tie paši no sevis tiem atdarījās; un izgājuši tie vienu ielu nostaina gāja un tūdal tas enģelis no tā atstājās. **11** Un Pēteris atjēdzies sacīja: "Tagad es tiesām zinu, ka Tas Kungs Savu enģeli ir sūtījis un mani izpestījis no Hērodus rokas un no visas Jūdu laužu gaidīšanas." **12** Un to nopratis viņš nāca pie Marijas nama, kas bija māte Jānim, kam pavārds Marks; tur daudz bija sapulcējušies Dievu lūgt. **13** Un Pēterim pie vārtu durvīm klaudzinot, viena kalpone, ar vārdu Rode, nāca klausīties. **14** Un Pētera balsi pazīdama, tā aiz prieka tos vārtus neatdarīja, bet ieteceja un pasludināja, ka Pēteris stāvot priekš vārtiem. **15** Bet tie uz viņu sacīja: "Vai tu traka?" Bet viņa uz to pastāvēja, tā esot. Bet tie sacīja: "Tas ir viņa enģelis." **16** Bet Pēteris joprojām klaudzināja; un atdarījuši tie viņu redzēja un iztrūkās. **17** Bet viņš meta ar roku, lai būtu klusus, un tiem stāstīja, kā Tas Kungs viņu bija izvedis no cietuma. Un viņš sacīja: "Pasakiet to Jēkabam un tiem brāļiem;" un viņš izgājis devās uz citu vietu. **18** Un kad gaisma ausa, tad tie karaviri gauži iztrūkās, kas gan ar Pēteri esot noticis. **19** Bet kad Hērodus viņu bija meklejis un nebija atradis, tad viņš tos sargus priekš tiesas izvaicājis pavēlēja, tos novest (pie nāves); un viņš nogāja no Jūdu zemes uz Cezareju un tur mita. **20** Un Hērodus apnēmās karot pret Tirus un Sidonas laudīm; bet tie nāca vienprātīgi pie viņa, un pārrunājuši Blastu, kas bija uzraugs pār tā kēniņa guļamo kambari, tie lūdz mieru, tāpēc ka viņu zeme savu uzturu nēma no kēniņa zemes. **21** Un kādā nolikta dienā Hērodus aptērpās ar kēniņa drēbēm un sēdeja uz goda krēsla un uz tiem runāja laužu priekšā. **22** Un tie laudis uzkliedza: "Tā ir dieva un ne cilvēka balss." **23** Un tūdal Tā Kunga enģelis viņu sita, tāpēc ka viņš Dievam

to godu nedeva. Un viņš no tārpiem tapa ēsts un nomira. **24** Bet Dieva vārds auga un vairojās. **25** Bet Barnaba un Sauls, kad tie to palīdzību bija nonesuši, griezās atpakaļ no Jeruzālemes un nēma līdz arī Jāni, ar pavārdu Marks.

13 Un pie tās draudzes, kas bija Antioķijā, bija pravieši un mācītāji: Barnaba un Simeans, kas dēvēts Nigers, un Lucijus no Kirenes un Mannaēns, kas ar Hērodu, to lielkungu, bija uzaudzināts, un Sauls. **2** Un kad tie Tam Kungam kalpoja un gaveja, tad Svētais Gars sacīja: "Nošķiriet man Barnabu un Saulu uz to darbu, pie kā Es tos esmu aicinājis." **3** Tad tie gaveja un Dievu lūdza un tiem rokas uzlikuši tos atlaida. **4** Tad nu šie no Svētā Gara izsūtītie nogāja uz Seleukiju, un no tejiennes pārcēlās uz Kipru. **5** Un nākuši Salaminā tie pasludināja Dieva vārdu Jūdu baznīcas, un tiem arī Jānis bija klāt par paligu. **6** Un to salu pārstaigājuši līdz Pafai, tie atrada kādu burvi, viltīgu pravieti, Jūdu cilvēku, kam vārds bija Barjesus. **7** Tas bija pie tā zemes soņa Sergijus Paula, kas bija gudrs vīrs. Šis, Barnabu un Saulu ataicinājis, loti vēlējās Dieva vārdu dzirdēt. **8** Bet tiem Elimas, tas burvis, (jo tā viņa vārds top tulkots), stāvēja pretī, meklēdams zemes soņi novērst no ticības. **9** Bet Sauls, (ari Pāvils saukt), Svēta Gara pilns viņu uzskatīja **10** Un sacīja: "Ak tu velna bērns, visas viltības un visas blēdības pilns, tu visas taisnības ienaidnieks, vai tu nestāsies pārvērst Tā Kunga taisnos celus?" **11** Un nu redzi, Tā Kunga roka ir pret tevi, un tu būsi acls un uz kādu laiku sauli nerēdzēsi." Un tūdal krēsla un tumsa krita uz viņu, un viņš gāja apkārt, meklēdams vadoņus. **12** Tad tas zemes soņis redzēdams, kas bija noticis, ticēja, izbrīnīdamies par Tā Kunga mācību. **13** Un Pāvils līdz ar tiem briedīm, no Pafas cēlušies, nāca uz Pergu Pamfiliju; bet Jānis no tiem šķirās un griezās atpakaļ uz Jeruzālemi. **14** Un tie pārstaigādamī, no Pergas nāca uz Antioķiju Pisidijā un vienā svētdienā iegājuši baznīca apsēdās. **15** Un pēc bauslības un praviešu lasīšanas tie baznīcas viрsnieki sūtīja pie tiem sacīdami: "Vīri, brāļi, ja jums kādi pamācīšanas vārdi uz tiem laudīm, tad runājet." **16** Un Pāvils cēlies un ar roku metis sacīja: "Jūs Israēla vīri un jūs dievbijīgie, klausāties: **17** Šīs Israēla tautas Dievs mūsu tēvus ir izredzējis un to tautu augsti cēlis, kad tie piemita Ēģiptes zemē, un no turienes ar paceltu roku Viņš tos ir izvedis; **18** Un tuksnesi Viņš tos uzturējis pie četrdesmit gadiem, **19** Un izdzeldējis septiņas tautas Kanaāna zemē un tiem izdalījis viņu zemi par mantību. **20** Un pēc tam pie četrsimt un piecdesmit gadiem Viņš tiem deva soņus līdz pravietim Samuēlim. **21** Un tad tie lūdzās kēniņu; un Dievs tiem deva Saulu, ķīsa dēlu, viru no Benjamina cilts, četrdesmit gadus. **22** Un to atmetis, Viņš tiem iecēla Dāvidu par kēniņu; tam Viņš arī deva liecību sacīdams: "Es esmu atradis Dāvidu, Isajus dēlu, viru pēc Manas sirds, kas darīs visu Manu prātu." **23** No šā dzimuma Dievs Israēlim pēc tās apsolīšanas ir iecēlis To Pestītāju Jēzu. **24** Priekš Viņa atnākšanas Jānis visiem Israēla laudim bija pasludinājis to kristību uz atgriešanos no grēkiem. **25** Un Jānis savu celu pabeidzis sacīja: "Ko jūs domājat, kas es esmu? Es tas neesmu; bet redzi, Viens nāk pēc manis, kam es neesmu cienīgs kurpjū siksnas atraišit." **26** Vīri, brāļi, jūs bērni no Ābrahāma dzimuma, un cik jūsu starpā ir dievbijīgi, jums šis pestīšanas vārds ir

sūtīts. **27** Jo tie, kas Jeruzālemē dzīvo, un viņu virsnieki Šo neatzīdami nedz tos praviešu vārdus, kas ik svētdienas top lasīti, tos ir piepildījuši, Viņu tiesādamī. **28** Un nekādu nāves vainu neatrazdamī, tie Pilat ir lūguši, Viņu nokaut. **29** Un kad tie visu bija padarījuši, kas rakstīts par Viņu, tad Viņu ir nonēmuši no koka un ielikuši kapā. **30** Bet Dievs Viņu ir uzmodinājis no mironiem. **31** Un daudz dienas Viņš ir parādījies tiem, kas līdz ar Viņu bija nākuši uz Jeruzālemi un kas tagad ir Viņa liecinieki pie tiem ļaudim. **32** Un mēs arīdzan jums pasludinājām to evaņģēliju par to apsolīšanu, kas tiem tēviem notikusi, ka Dievs mums, viņu bērniem, to ir piepildījis, Jēzu uzmodinādams, **33** Kā arī otrā Dāvida dziesmā ir rakstīts: "Tu esi Mans Dēls, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis." **34** Bet ka Viņš To no mironiem ir uzmodinājis, ka Tam vairs nebija satrūdēt, Viņš tā ir sacījis: "Es jums došu to Dāvidam solīto pastāvigo žēlastību." **35** Tāpēc viņš ari citā vietā saka: "Tu Savam Svētam nedos redzēt satrūdešanu." **36** Jo Dāvids, savā laikā Dieva prātam kalpojis, ir aizmidzis un pie saviem tēviem noguldījis un satrūdēšanu redzējis. **37** Bet Tas, ko Dievs ir uzmodinājis, Tas satrūdēšanu nav redzējis. **38** Tad nu lai jums ir zināms, vīri, brāļi, ka caur Viņu jums grēku piedošana top pasludināta; **39** Un no visa tā, no kā jūs caur Možus bauslību nevarējāt taisnoti tapt, ikviens, kas tic, caur Šo top taisnots. **40** Tāpēc pielūkojet, ka pār jums nenāk, kas ir sacīts iekš tiem praviešiem: **41** "Raugāt, jūs pulgotāji, un brīnāties un iznikstiet, jo Es kādu darbu padaru jūsu dienās, tādu darbu, ko jūs neticēsiet, ja kāds jums to stāsta." **42** Un kad tie Jūdi bija izgājuši no baznīcas, tad tie pagāni lūdza, nākošā svētdienā viņiem šos vārdus runāt. **43** Un kad tā draudze tapa atlaista, tad daudz Jūdi un dievbijīgi Jūdu ticības biedri Pāvilam un Barnabam gāja pakaļ; šie tos pamācīja un paskubināja palikt Dieva žēlastībā. **44** Un nākošā svētdienā tik ne visa tā pilsēta sapulcējās, Dieva vārdu dzirdēt. **45** Bet tie Jūdi, to ļaužu pulku redzēdamī, tapa naida pilni un runāja tam preti, ko Pāvils sacīja; preti runādami un zaimodami. **46** Bet Pāvils un Barnaba ar drošību sacīja: tas Dieva vārds papriekš uz jums bija jārunā, bet kad jūs to atmetat un sev pašus necienīgus turat mantot mūžigu dzīvošanu, redzi, tad mēs griezāmies pie tiem pagāniem. (**aiōnios g166**) **47** Jo tā Tas Kungs mums ir pavelējis: "Es tevi esmu iecēlis pagāniem par gaīšumu, ka tu būtu tā pestišana līdz pasaules galam." **48** Kad nu tie pagāni to dzirdēja, tad tie priečājās un slavēja Tā Kunga vārdu, un tīcēja, cik uz mūžigu dzīvošanu bija izredzēti. (**aiōnios g166**) **49** Un Tā Kunga vārds izpaudās pa visu to tiesu. **50** Bet tie Jūdi skubināja dievbijīgas sievas no augstas kārtas un tās pilsētas virsniekušus un cēla vajāšanu pret Pāvili un Barnabu un tos izdzina no savām robežām. **51** Bet tie tos pišķus nokratīja no savām kājām pret tiem un nāca uz Ikoniju. **52** Un tie mācekļi tapa piepildīti ar prieku un ar Svēto Garu.

14 Un notikās Ikonijā, ka tie kopā iegāja Jūdu baznīcā un tā runāja, ka no tiem Jūdiem un Grieķiem liels pulks tīcēja. **2** Bet tie neticīgie Jūdi paskubināja un iekaitināja pagāniem sirdis pret tiem brāļiem. **3** Tad nu tie labu laiku tur palika un droši runāja, paļaudamies uz To Kungu, kas Savam žēlastības vārdam liecību deva un lika zīmēm un brīnumiem notikt caur viņu rokām. **4** Un tās pilsētas ļaudis

Šķirās: citi bija ar tiem Jūdiem un citi ar tiem apustuļiem. **5** Bet kad tur dumpis cēlās no pagāniem un Jūdiem līdz ar viņu virsniekiem, ka tie viņiem varu darītu un tos akmeņiem nomētātu, **6** Tad viņi to nomanīdamī bēga uz Likaonijas pilsētām, Listru un Derbi, un uz tām apkārtējām vietām. **7** Un tur viņi evaņģēliju sludināja. **8** Un kāds vīrs Listrā sēdēja ar nespēcīgām kājām, tīzlī no mātes miesām, kas vēl nekad nebija staigājis. **9** Tas dzirdēja Pāvili runājam. Un šis viņu uzlūkodams nomanīja, ka viņš tīcēja un ka viņu var glābt, **10** Sacīja ar stipru balsi: "Cielies stāvu uz savām kājām!" Un viņš uzlēca un staigāja. **11** Un kad tie ļaudis redzēja, ko Pāvils bija darījis, tad tie pacēla savu balsi un sacīja Likaoniski: "Dievi palikuši cilvēkiem līdzīgi un pie mums zemē nonākuši." **12** Un tie sauca Barnabu par Jupiteru un Pāvili par Merkuriju: tāpēc ka viņš bija tas runātājs. **13** Un Jupitera priesteris, kas bija ārpus pilsētas, atveda vēršus un vainagus pie vārtiem un gribēja ar tiem ļaudim upurēt. **14** Bet tie apustuļi Pāvils un Barnaba to dzirdēdamī, saplēsa savas drēbes un ieskrēja ļaužu vidū saukdami. **15** Un sacīdamī: "Vīri, kāpēc jūs tā darāt? Mēs arīdzan esam tādi pat mirstami cilvēki kā jūs, kas jums to evaņģēliju sludinām, ka jums no šiem nelietīgiem būs atgriezties pie Tā dzīvā Dieva, kas ir radījis debesi un zemi un ļūru un visu, kas tur iekšā." **16** Kas pagājušos laikus visiem pagāniem lāvis staigāt pa saviem ceļiem, **17** Jebšu Viņš Sevi nav pametis neapliecinātu, labu darīdams, no debesīm mums lietu un auglīgus laikus dodams, mūsu sirdis ar barību un ar prieku pildidams." **18** Un to runādami, tie ar mokām nomierināja tos ļaudis, ka tie viņiem neupurēja. **19** Bet no Antiokijas un Ikonijas Jūdi pienāca un tos ļaudis pārrunāja un Pāvili akmeņiem mētāja, un to no pilsētas vilka ārā, domādami, viņu esam nomirušu. **20** Bet kad tie mācekļi ap viņu bija sanākuši, tad viņš uzcēlās un iegāja pilsētā; un otrā dienā viņš izgāja ar Barnabu uz Derbi. **21** Un tai pilsētā evaņģēliju pasludinājuši un labu pulku par mācekļiem darījuši, tie griezās atpakaļ uz Listru un Ikoniju un Antioķiju, **22** Stiprinādami mācekļu dvēseles un pamācīdamī, lai paliek iekš tīcības, un ka caur daudz bēdām mums būs ieiet Dieva valstībā. **23** Un tie viņiem ikvienā draudzē iecēla vecajus un ar gavēšanu Dievu lūguši tos pavēlēja Tam Kungam, uz ko tie bija tīcējuši. **24** Un pārstaigājuši Pisidiiju, tie nāca uz Pamfiliju. **25** Un Pergā to vārdu runājuši, tie nonāca uz Attaliju. **26** Un no turienes tie nocēlās uz Antioķiju, no kurienes tie Dieva žēlastībai bija pavēlēti uz to darbu, ko bija pabeiguši. **27** Un tur nonākuši un to draudzi sapulcējuši, tie stāstīja, kādas lietas Dievs pie tiem bija darījis, un ka Viņš pagāniem tīcības durvis bija atvēris. **28** Un tie tur palika labu laiku pie tiem mācekļiem.

15 Un kādi no Jūdu zemes nākuši mācīja tos brāļus: ja jūs netopat apgrāzīti pēc Možus bauslības, tad jūs nevarat tapt pestīti. **2** Kad nu Pāvilam un Barnabam liela ūselšanās un apjautāšanās ar viņiem cēlās, tad nosprieda, lai Pāvils un Barnaba un vēl citi kādi no tiem ietu pie tiem apustuļiem un vecajiem uz Jeruzālemi šās jautāšanas dēl. **3** Tad nu no tās draudzes pavadīti tie gāja caur Fenīkiju un Samariju; un par pagānu atgriešanos stāstīdamī, tie visiem brāļiem darīja lielu prieku. **4** Un uz Jeruzālemi nākuši, tie tapa uzņemti no tās draudzes un tiem apustuļiem un tiem vecajiem, un pasludināja, kādas lietas Dievs ar tiem

bija darījis. **5** Bet no tās farizeju šķiras kādi cēlās, kas bija tapuši ticīgi, sacīdami: "Tos būs apgrāzīt un tiem būs pavelēt, Mozus bauslibu turēt." **6** Un tie apustuļi un vecajai sapulcējās, spriest par šo vārdu. **7** Bet kad daudz apjautāšanās notika, tad Pēteris cēlās un uz tiem sacīja: "Vīri, brāļi, jūs zināt, ka Dievs pagājušos laikos mūsu starpā ir izvēlējis, ka caur manu muti pagāni evaņģēliju dzirdētu un ticētu. **8** Un Dievs, tas siržu manītājs, tiem liecību ir devis, tā Svēto Garu tiem dodams, tā kā mums. **9** Un nekādu starpību nav darījis starp mums un viņiem, viņu sirdis šķistidams caur ticību. **10** Tad nu ko jūs Dievu kārdināt, uz mācekļu kaklu likdami jūgu, ko nedz mūsu tēvi, nedz mēs nespējam panest? **11** Bet caur Tā Kunga Jēzus Kristus ūelstību mēs ticam tapt izglābtī, tā kā arī viņi." **12** Un viss tas pulks cieta klusus un klausījās, kā Barnaba un Pāvils stāstīja, kādas zīmes un brīnumus Dievs caur viņiem bija darījis pie pagāniem. **13** Un kad šie beidza runāt, tad Jēkabs atbildēja sacīdams: "Vīri, brāļi, klausiet mani. **14** Sīmanis ir stāstījis, kā Dievam pirmoreiz paticis no pagāniem ļaudis pieņemt pie Sava vārda; **15** Un ar to praviešu vārdi saskan, kā ir rakstīts: **16** "Pēc tam Es atgriezišos un atkal uzcelšu Dāvida sagruvušo dzīvokli, un kas pie tā izlauzts, to Es atkal uztaisīšu un uzcelšu; **17** Lai tie atlikušie cilvēki To Kungu meklē, arī visi pagāni, pār kuriem Mans vārds ir piesaukti, - tā saka Tas Kungs, kas to visu dara." **18** Dievam visi Savi darbi ir zināmi no mūžības. (aiōn g165) **19** Tāpēc es spriežu, ka tos nebūs apgrūtināt, kas no pagāniem pie Dieva atgriežas. **20** Bet ka tiem būs rakstīt, lai sargās, ka neapgānas ar elka dievīm un maucību un nožņaugto un asinīm. **21** Jo Mozum ir no veciem laikiem pa visām pilsētām savi slūdinātāji, un viņš ik svētdienas top lasīt baznīcas." **22** Tad tiem apustuļiem un vecajiem un visai draudzei patika, no viņiem izvēlētus vīrus ar Pāvili un Barnabu uz Antioķiju sūtit: Jūdu, ar pavārdu Barsaba, un Silāsu, vīrus, kas bija augstā godā pie tiem brāļiem, **23** Un caur viņu rokām tā rakstīt: "Tie apustuļi un tie vecajai un tie brāļi prieku vēlē tiem brāļiem, kas pagāni bijuši un ir Antioķijā un Sīrijā un Ķīlikijā. **24** Kad mēs esam dzīrdējuši, ka kādi no mums izgājuši, jūs ar vārdiem sajaukt un jūsu dvēseles darīt šaubigas, sacīdami, ka jums būs likties apgrāzīties un bauslibu turēt, kuriem mēs to neesam pavelējuši, **25** Tad mēs vienis prātis palikuši nospriedām, izvēlētus vīrus pie jums sūtit ar Barnabu un Pāvili, mūsu miljēm, **26** Kas savas dvēseles ir nodevuši par mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdu. **27** Tad mēs Jūdu un Silāsu esam sūtījuši, kas to pašu arī ar vārdiem pasacīs. **28** Jo tam Svētam Garam un mums ir paticis, jums nekādu nastu vairāk neuzlikti, kā vien šis vajadzīgas lietas: **29** Ka jums būs sargāties no elkadienu upuriem un no asinīm un no nožņaugtā un no maucības; kad jūs no šīm lietām sargāsities, tad jūs labi darīsiet. Dzīvojet veseli." **30** Tad nu tie tapa atlāisti un nāca uz Antioķiju, un to draudzi sapulcējuši, iedeva to grāmatu. **31** Un to lasījuši šie priečājās par to iepriecināšanu. **32** Bet Jūda un Silās, kas paši arīdzan bija pravieši, tos brāļus pamācīja ar daudz vārdiem un tos stiprināja. **33** Un kādu laiku tur palikuši, tie no tiem brāļiem ar mieru tapa atlāisti pie tiem apustuļiem. **34** (Un Silāsam patika tur palikt.) **35** Bet Pāvils un Barnaba palika Antioķijā, ar daudz citiem mācīdami un Tā Kunga vārdu slūdinādami. **36** Un pēc

kādām dienām Pāvils sacīja uz Barnabu: "Iesim atkal un pa visām pilsētām, kur Tā Kunga vārdu esam slūdinājuši, apraudzīsim savus brāļus, kā tiem klājas." **37** Un Barnaba deva to padomu, Jāni, kas top saukts Marks, ķēmt lidz. **38** Bet Pāvils negribēja tādu lidz ķēmēt, kas no viņiem bija atkāpīsies Pamfilijā un ar viņiem nebija lidz gājis pie darba. **39** Par to notika sariebšanās, tā ka tie viens no otra šķirās, un ka Barnaba ķēma lidz Marku un pārcēlās uz Kipru. **40** Bet Pāvils Silāsu izvēlējies izgāja, Dieva ūelstībai no tiem brāļiem pavēlēts. **41** Un viņš pārstaigāja Sīriju un Ķīlikiju, tās draudzes stiprinādams.

16 Un viņš nāca uz Derbi un Listru. Un redzi, tur bija viens māceklis, vārdā Timotejs, ticīgas Jūdu sievas dēls, bet no Grieķu tēva. **2** Šim laba liecība tika dota no tiem brāļiem Listra un Ikonijā. **3** Pāvils gribēja, ka šis viņam ietu lidz; un viņš to ķēmē un apgrāzīja to Jūdu dēļ kas tanīs vietās bija, jo visi zināja, ka viņa tēvs bijis Grieķis. **4** Un kad tie pārstaigāja tās pilsētas, tad tie viņiem pavēlēja, tos likumis sārgāt, ko tie apustuļi un vecajai Jeruzālēmē bija nosprieduši. **5** Tad nu tās draudzes tapa stiprinātas iekšticības, un viņu pulks jo dienas vairojās. **6** Un tiem caur Frīģiju un Galatiju ejot tapa aizliegts no Tā Svētā Gara, to vārdu iekš Āzijas runāt. **7** Mizījā nākuši tie raudzīja uz Bitiniju iet, bet Tas Gars tiem nelāva. **8** Un gar Mizīju gājuši tie nonāca uz Troādu. **9** Un Pāvils naktī redzēja parādīšanu: viens Maķedonietis stāvēja, viņu lūgdams un sacīdams: "Nāc uz Maķedoniju un palīdzi mums." **10** Un kad viņš to parādīšanu bija redzējis, tad mēs meklējām tūdaļ iziet uz Maķedoniju, nomanīdami, ka Tas Kungs mūs bija aicinājis, tiem evaņģēliju slūdināt. **11** Tad mēs nocēlušies no Troādas gājām tiešām uz Samotrāķiju un otrā dienā uz Neapolī; **12** Un no turienes uz Filipiemi, kas ir tā lielākā pilsēta kādā Maķedonijas tiesā, kur ienāceji bija apmetušies. Un tāi pilsētā mēs palikām kādas dienas. **13** Un tai svētā dienā mēs izgājām no pilsētas ārā gar upes malu, kur tie bija ieraduši Dievu lūgt. Un apsēdušies mēs runājām uz tām sanākušām sievām. **14** Un viena sieva, ar vārdu Lidija, purpura pārdevēja no Tiatiras pilsētas, dievbījiga sieva, klausījās. Tai Tas Kungs sirdi atdarīja, ķēmt vērā, ko Pāvils runāja. **15** Un kad tā ar savu namu bija kristīta, tad tā lūda sacīdama: "Ja jums šķiet, ka esmu tīcīga uz To Kungu, tad nāciet manā namā un paliekat tur." Un tā mūs piespieda. **16** Bet notikās, mums ejot Dievu lūgt, viena meita mūs sastapa; tai bija zīlētāja gars, un ar zīlēšanu tā saviem kungiem daudz peļņas pienesa. **17** Šī Pāvilam un mums gāja pakal un brēca sacīdama: "Šie cilvēki ir Dieva, Tā Visu Augstākā, kalpi, kas jums pestišanas ceļu sludina." **18** Un to viņa darīja daudz dienas. Bet Pāvilam tas bija pretī un atgriezdamies tas uz to garu sacīja: "Jēzus Kristus vārda es tev pavēlu iziet no tās." Un viņš no tās izgāja tani pašā stundā. **19** Bet viņas kungi redzēdamies, ka viņu peļņas cerība bija zudusi, ķēma Pāvili un Silāsu un tos vilka uz tirgu pie tiem virsniekiem; **20** Un tos pieveduši pie tiem valdītājiem, viņi sacīja: "Šie cilvēki mūsu pilsētu sajauc, Jūdi būdami, **21** Un sludina ierašas, ko mums, kas esam Romieši, neklājās nedz pieņemt, nedz darīt." **22** Un tas ļaužu pulks cēlās pret tiem, un tie virsnieki tiem noplēsa drēbes un pavēlēja, tos ar rikstēm šaust. **23** Un daudz sitienus tiem devuši, viņi tos iemeta cietumā, un cietuma sargam pavēlēja,

tos cieti sargāt. **24** Šis tādu pavēli dabūjis, tos iemeta tai dzīlākā cietumā un viņu kājas apcietināja siektā. **25** Un apnakts vidu Pāvils un Silas Dievu lūdza un slavas dziesmas dziedāja, un tie, kas bija cietumā, uz viņiem klausījās. **26** Tad piepeši liela zemes trīcēšana notika, tā ka cietuma pamati kustēja, un tūdaļ visas durvis atvērās, un visiem saites tapa vaļā. **27** Un tas cietuma sargs uzmodies un cietuma durvis redzējis atvērtas, izvilkta zobenu un gribēja sevi pašu nonāvēt, domādams, tos cietumniekus esam izbēgušus. **28** Bet Pāvils ar stipru balsi brēca sacīdams: "Nedari sev ļauna, jo mēs visi esam šeitan." **29** Un viņš sveci prasījis, ieskrēja un drebēdams metās zemē priekš Pāvila un Silasa, **30** Un tos izveda ārā un sacīja: "Kungi, ko man būs darīt, lai es mūžīgi dzīvoju?" **31** Un tie sacīja: "Tici uz To Kungu Jēzu Kristu, tad tu un viss tavs nams mūžīgi dzīvos." **32** Un tie runāja Tā Kunga vārdu uz viņu un uz visiem, kas bija tanī namā. **33** Un viņš tos uzņēma tanī pašā nakts stundā un tiem brūces nomazgāja; un tūdaļ viņš tapa kristīts, pats un visi viņa piederīgie. **34** Un viņš tos veda savā namā, tos sēdināja pie galda un priecājās, ka viņš ar visu savu namu bija nācis pie ticības uz Dievu. **35** Kad nu gaismā bija aususi, tad tie virsnieki sūtīja sulaiņus, un lika sacīt: "Palaid šos cilvēkus." **36** Un tas cietuma sargs Pāvilam pasludināja šos vārdus: "Tie virsnieki sūtījuši, lai jūs atlaiž. Tad nu izejiet un staigājiet ar mieru." **37** Bet Pāvils uz tiem sacīja: "Tie mūs, Romiešu cilvēkus, netiesāt visiem redzot ir šautuši un cietumā iemetuši, un tagad tie mūs slepeni izmet? Tā ne; bet lai viņi paši nāk un mūs izved." **38** Un tie sulaiņi atsacīja šos vārdus tiem virsniekiem: un tie bijās, dzirdēdam, tos esam Romiešus. **39** Un nākuši viņi tos pārrunāja un tos izveda un lūdza, iziet no tās pilsētas. **40** Un tie no cietuma izgājuši, nogāja pie tās Lidijas; un tos brāļus redzējuši, tie tos pamācīja un aizgāja.

17 Un caur Amfipoli un Apoloniju gājuši tie nāca uz Tesaloniku: tur bija viena Jūdu baznīca. **2** Un Pāvils pēc sava ieraduma pie tiem iegāja un trijās svētās dienās ar tiem sarunājās par tiem rakstiem, **3** Tos izstāstīdams un viņiem priekšā likdams, ka Kristum bija ciest un augšām celties no mironjiem, un sacīja: "Šis ir Tas Kristus Jēzus, ko es jums pasludināju." **4** Un kādi no tiem tapa pārliecināti un piebiedrojās Pāvilam un Silasam, un no tiem dievbijīgiem Grieķiem liels pulks un laba tesa sievu no augstas kārtas. **5** Bet tie neticīgie Jūdi, skaudības pilni, nēma pie sevis kādus saskrējušus neliešus un sapulcinājās un cēla troksni tai pilsētā; un Jazona namu apstājuši, meklēja tos vest priekš tā ļaužu pulka. **6** Bet tos neatraduši, tie Jazonu un citus brāļus vilka pie pilsētas virsniekiem brēkdam: "Tie, kas visu pasauli ar dumpi pilda, tie ari šurp ir nākuši. **7** Tos Jazons ir uzņēmis; un šie visi dara pret ķeizara pavelem sacīdami: citu esam kēniņu - Jēzu." **8** Un tie iztrūcināja tos laudis un tos pilsētas virsniekus, kas to dzirdēja. **9** Bet šie, aizbildināšanu no Jazona un tiem dabūjuši, tos palaida. **10** Bet tie brāļi tūdaļ nakti Pāvilu un Silasu izvadīja uz Bereju; tie tur nonākuši iegāja Jūdu baznīcā. **11** Un šie bija labvēlīgāki pār tiem Tesalonikas Jūdiem un to vārdu uzņēma ar visu labu prātu, meklēdam ikdienas raktos, vai šās lietas tā esot? **12** Tad nu daudzi no tiem ticēja, ari no Grieķu augstas kārtas sievām un viriem laba tiesa. **13** Un kad tie Tesalonikas Jūdi dabūja zināt, ka arī Berejā

Dieva vārds no Pāvila tapa sludināts, tad tie nāca arī uz turieni un tos ļaudis skubināja uz dumpi. **14** Bet tie brāļi tūdaļ Pāvilu izsūtīja, ka tas noietu uz jūru, bet Silas un Timotejs tur palika. **15** Bet tie, kas Pāvilu pavadīja, to veda līdz Atēnai, un pavēli priekš Silasa un Timoteja dabūjuši, lai šie arīdzan pie viņa nāktu, tie aizgāja. **16** Un kamēr Pāvils viņus gaidīja Atēnā, viņa gars iekš viņa iedegās, kad viņš redzēja to pilsētu tik elakdievīgu esam. **17** Tad nu viņš baznīcā sarunājās ar tiem Jūdiem un tiem dievbijīgiem, un tirgū ikdienas ar tiem, kas piegadījās. **18** Un kādi no Epikureju un Stoiku gudriem ar viņu sarunājās; un kādi sacīja: "Ko šis plāpa grib runāt?" Un citi: "Šis izliekās kā svešu dievu sludinātājs;" tāpēc ka viņš tiem Jēzu un to augšāmcelšanos sludināja. **19** Un tie viņu nēma un veda uz tās augstās tiesas vietu, sacīdami: "Vai nevaram dabūt zināt, kāda tā jaunā mācība, ko tu sludini? **20** Jo tu dažas svešas lietas runā priekš mūsu ausim, tāpēc mēs gribam zināt, kas tas ir?" **21** Bet visi Atēnieši un tie svešnieki, kas tur piemājoja, ar citu neko to laiku nekavēja, kā vien ko jaunu runāt un dzirdēt. **22** Un Pāvils stāvēja tās augstās tiesas plača vidū un sacīja: "Jūs Atēniešu viri, pēc vīsa es jūs redzu jo dievbijīgus. **23** Jo staigādams un jūsu svēteklus apraudzīdams, es atradu arī vienu altāri, kam bija virsū rakstīts: nepazīstamam Dievam. Tad nu, ko jūs nepāzīdami godājet, To es jums pasludināju. **24** Tas Dievs, kas ir radījis pasaulli un visu, kas tur iekšā, šis, debess un zemes Kungs būdams, nemājo rokām taisītās baznīcas, **25** Un Viņam arī nenotiek no cilvēku rokām kalpošana, tā kā Viņam ko vajadzētu; bet Viņš pats dod visiem dzīvību un dvašu un visas lietas. **26** Un Viņš ir darijis, ka no vienām asinīm visas cilvēku tautas dzīvo pa visu zemes virsu, un ir nolicis papriekš nospriestus laikus un robežas, kur tiem būs dzīvot, **27** Ka tie To Kungu meklētu, lai tie Viņu varētu just un atrast, - jebšu Viņš nav tālu no neviena no mums. **28** Jo iekš Viņa mēs dzīvojam un kustam un esam; tā kā arī kādi no jūsu dziesminiekiem sacījuši: mēs arī esam Viņa rada. **29** Tad nu mums, kas Dieva rada esam, nebūs domāt, dievību esam līdzīgu zeltam vai sudrabam vai akmenim, kādam caur cilvēka gudrību un izdomāšanu iztaisītam tēlam. **30** Tad nu Dievs tos nezināšanas laikus panesis, tagad pavēl visiem cilvēkiem visās malās no grēkiem atgriezties; **31** Tāpēc ka Viņš vienu dienu ir nolicis, kur Viņš pasauli tiesās iekš taisnības caur vienu Vīru, ko Viņš uz to izredzējis, visiem tīcību pasniegdams, kad Viņš to no mironjiem ir uzmodinājis." **32** Bet kad tie dzirdēja mironu augšāmcelšanos, tad citi to nēma smieklā, bet citi sacīja: "Par to mēs tevi vēl kādu citu reiz dzīrdesim." **33** (Tukšs) **34** Bet kādi viri tam piekērās un tīcēja. Starp tiem bija Dionisijs, tās augstās tiesas loceklis, un viena sieva, ar vārdu Damare, un vēl citi līdz ar tiem.

18 Un pēc tam Pāvils aizgāja no Atēnas un nāca uz Korintu, **2** Un atrada kādu Jūdu, ar vārdu Aķilu, pēc dzimtenes no Pontus, kas nesen ar Priskiliu, savu sievu, no Itālijas bija atnācis, (tāpēc ka ķeizars Klaudijs bija pavēlējis, visiem Jūdiem iziet no Romas), un iegāja pie tiem. **3** Un ar to vienādā amatā būdams viņš pie tiem palika un strādāja; jo tie savā amatā bija telšu taisītāji. **4** Un viņš ik svētdienas mācīja baznīcā un pārliecināja gan Jūdus, gan Grieķus. **5** Un kad Silas un Timotejs no Maķedonijas bija atnākuši,

tad Pāvils garā tapa piespiests, tiem Jūdiem apliecināt, ka Jēzus esot Tas Kristus. **6** Bet kad tie turējās preti un zaimoja, tad viņš drēbes izkratījis uz tiem sacīja: jūsu asinis uz jūsu galvu! Es esmu skaidrs, no šā laika es iešu pie tiem pagāniem. **7** Un no turienes aizgājis tas nāca kāda cilvēka namā, kam bija vārds Justs, un tas Dievu bijās, un viņa nams pie baznīcas bija tuvu klāt. **8** Bet Krīspus, tas baznīcas virsnieks, ticeja uz To Kungu ar visu savu namu, un daudz no Korintiešiem, viņu dzirdēdam, ticeja un tapa kristīti. **9** Un Tas Kungs naktī caur vienu parādišanu uz Pāvilu sacīja: "Nebīsties, bet runā un neciet klusu. **10** Jo Es esmu ar tevi, un neviens necelsies pret tevi, ļaunu tev darit; jo Man ir daudz ļaužu šīni pilsētā." **11** Un viņš tur sabija gadu un sešus mēnešus, Dieva vārdu pie viņiem mācīdams. **12** Un kad Gallions Akajā bija zemes soģis, tad tie Jūdi vienā prātā cēlās pret Pāvili, un to veda priekš soģa krēsla, **13** Sacīdami: "Šis tos ļaudis pārrunā Dievam kalpot pret bauslibu." **14** Bet kad Pāvils muti gribēja atvērt, Gallions uz tiem Jūdiem sacīja: "Ja tur būtu kāds netaisns darbs jeb blēnu lieta, jūs Jūdi, tad es jūs labprāt klausītu. **15** Bet kad nu jautāšana ir par mācību un vārdiem un bauslibu, kas jums ir, tad lūkojiet jūs paši, jo es par to negribu būt tiesātājs." **16** Un viņš tos dzina nost no soģa krēsla. **17** Bet visi Grieki nēma Sostenu, to baznīcas virsnieku, un to kūla priekš soģa krēsla, un Gallions par to neko nebēdāja. **18** Un Pāvils vēl daudz dienas tur palicis, no tiem brāļiem atvadījās, un cēlās pāri uz Siriju, un līdz ar viņu Priskila un Aķila, kas Kenhrejā savu galvu bija apcirpis: jo to bija solījies. **19** Un viņš nonāca uz Efesu un tos tur atstāja, bet pats iegāja baznīcā un sarunājās ar tiem Jūdiem. **20** Un kad tie viņu lūdza, ilgāki pie tiem palikt, tad viņš negribēja, **21** Bet Šķirās no tiem sacīdams: "Nākamie svētki man visādā vīzē jāsvētī Jeruzālemē, bet es atkal atgriezišos pie jums, ja Dievs grib;" un viņš aizcēlās no Efesus. **22** Un uz Cezareju nācis viņš nogāja un apsveicināja to draudzi un devās uz Antioķiju. **23** Un tur kādu laiku palicis, viņš izgāja un pēc kārtas pārstaigāja Galatijas un Frīģijas tiesu un stiprināja visus mācekļus. **24** Bet viens Jūdu vīrs, ar vārdu Apollus, dzimis Aleksandriets, vīrs, varens vārdos, nonāca uz Efesu; tas bija specīgs raksts. **25** Šis bija mācīts Tā Kunga celā, un karstā garā tas runāja un mācīja skaidri visu no Tā Kunga, jebšķi viņš Jāņa kristību vien pazina. **26** Un tas iesāka droši runāt baznīcā. Un viņu dzirdējuši, Aķila un Priskila viņu nēma pie sevis un viņam vēl skaidrāki Tā Kunga celu izstāstīja. **27** Un kad viņš gribēja nojet uz Akaju, tad tie brāļi tos mācekļus lūdza caur rakstiem, lai viņu uzņem; šis tur nonācis, daudz ir palidzējis tiem, kas caur želastību ticeja. **28** Jo viņš tos Jūdus stipri pārliecināja, visu ļaužu priekšā no tiem rakstiem pierādīdams, ka Jēzus ir Tas Kristus.

19 Un kamēr Apollus Korintū bija, notikās, ka Pāvils, tās augšzemes vietas pārstaigājis, nāca uz Efesu, un kādus mācekļus atradis, **2** Viņš uz tiem sacīja: "Vai jūs Svēto Garu esat dabūjuši, kad jūs tapāt ticīgi?" Bet tie uz viņu sacīja: "Mēs neesam ne dzirdējuši, ka Svēts Gars ir." **3** Un viņš uz tiem sacīja: "Uz ko tad jūs esat kristīti?" Un tie sacīja: "Uz Jāņa kristību." **4** Bet Pāvils sacīja: "Jānis ir kristījis ar to kristību uz atgriešanos no grēkiem, tiem ļaudīm sacīdams, lai tic uz To, kas nākšot pēc viņa, tas

ir, uz Kristu Jēzu." **5** Un to dzirdējuši tie tapa kristīti uz Tā Kunga Jēzus vārdu. **6** Un kad Pāvils tiem rokas uzlikā, tad Svētais Gars uz tiem nāca, un tie runāja valodām un sludināja praviešu mācības. **7** Un visi tie viři bija kādi divpadsmīt. **8** Bet viņš baznīcā iegājis, droši mācīja kādus trīs mēnešus, sarunādāmies un tos pārliecinādams par Dieva valstības lietām. **9** Un kad citi bija apciptināti un nepaklausīgi un par šo ceļu ļaužu priekšā nelabi runāja, tad viņš no tiem atstājās un atšķira tos mācekļus, ikdienas sarunādāmies kādā Tiranna skolā. **10** Un tā tas gāja divus gadus, tā ka visi, kas Āzijā dzīvoja, Tā Kunga Jēzus vārdu dzirdēja, gan Jūdi, gan Griekji. **11** Un Dievs lielus darbus darīja caur Pāvila rokām, **12** Tā ka arī sviedru auti un citi auti no viņa miesām tapa nesti pie neveseliem; un slimības tos atstāja, un ļaunie gari no tiem izgāja. **13** Un kādi no tiem Jūdiem, kas bija velnu izdzinēji un apkārt vazājās, uzdrīkstējās Tā Kunga Jēzus vārdu saukt pār tiem, kam bija ļauni gari, sacīdami: mēs jūs apdraudam no tā Jēzus puses, ko Pāvils sludina. **14** Tie nu, kas šo darija, bija Skēvasa, Jūdu augstā priestera, septiņi dēli. **15** Un tas ļaunais gars atbildēja un sacīja: "To Jēzus es pazīstu un to Pāvili es zinu; bet jūs, kas jūs tādi esat?" **16** Un tas cilvēks, kam tas ļaunais gars bija, tiem uzlēca un tos pievarēdams tā darija, ka tiem bija kailiem un ievainotiem jāizbēg no tā nama. **17** Un tas tapa zināms visiem Jūdiem un Griekiem, kas Efesū dzīvoja; un visiem bailes uzgāja, un Tā Kunga Jēzus vārds tapa augsti teikts. **18** Un daudzi no tiem, kas bija palikuši ticīgi, nāca un izteica un izsūdzēja savus nedarbus. **19** Un daudzi no tiem, kas mānu darbus bija darījuši, tās grāmatas kopā sanesa un sadedzināja visiem redzot; un viņu vērtību aprēķināja un saskaitīja piecdesmit tūkstošus sudraba grāšus. **20** Tik varen auga un uzvarēja Tā Kunga vārds. **21** Un pēc šiem notikumiem Pāvils garā apņēmās pārstaigāt Maķedoniju un Akaju un iet uz Jeruzālemi, sacīdams: "Pēc tam, kad tur būšu bijis, man arī Roma jāredz." **22** Un uz Maķedoniju divus sūtījus, kas viņam kalpoja, Timoteju un Erastu, viņš pats kādu brīdi palika iekš Āzijas. **23** Bet ap to laiku liels troksnis cēlās šīs mācības dēļ. **24** Jo viens, ar vārdu Demeteris, sudraba kalējs, no sudraba taisīja Dianas namiņus un gādāja tiem amata meistariem lielu peļņu. **25** Šos, un šī amata strādniekus sapulcējis, viņš sacīja: "Viri, jūs zināt: ka no šā darba mums ir sava pārtīkšana; **26** Un jūs redzat un dzirdat, ka šī Pāvils ne vien Efesū, bet tik ne pa visu Āziju lielu pulku pārrunādams ir novērsis, sacīdams, ka tie nav dievi, kas rokām taisīti. **27** Un tas ne vien mums tā var padarīt, ka šī mūsu peļņa ies mazumā, bet arī ka tās augstās dieves Dianas nams taps nievāts, un arī viņas augstība iznīks, kam taču visa Āzija un pasaule kalpo." **28** Bet to dzirdēdami, tie tapa dusmības pilni un sauca, sacīdami: "Augsta ir Efesiešu Diana." **29** Un visa tā pilsēta tapa trokšņa pilna, un tie skrēja vienprātīgi uz teātri, līdz raudami tos Maķedoniešus Gaju un Aristarku, Pāvila ceļa biedrus. **30** Un kad Pāvils gribēja iet pie tiem ļaudīm, tad tie mācekļi viņam to neļāva. **31** Bet arī kādi no Āzijas virsniekiem, viņa draugi būdami, pie tā sūtīja lūgdamī, ka tas nedotos uz teātri. **32** Tad nu citi sauca šā, citi tā, jo tā draudze bija sajukusi, un tas lielais pulks nezināja, kādēl kopā bija sanākuši, **33** Un Aleksandru no tā pulka izvilkta, kad tie Jūdi viņu uz priekšu stūma; un Aleksandrs meta ar

roku, gribēdams priekš tiem laudīm aizbildinātēs. **34** Bet kad tie nomanīja, viņu esam Jūdu, tad visi vienā balsī sauca ap divām stundām: "Augsta ir Efesišu Diana." **35** Un kad tās pilsētas rakstvedējs to pulku bija klusinājis, tad viņš sačīja: "Jūs Efesus vīri, kurš cilvēks nezina, Efesus pilsētu esam tās augstās dieves Dianas un tā no debess kritušā tēla kopēju?" **36** Kad nu šīm lietām neviens nevar pretī runāt, tad jums pienākars ar mieru būt un nenieka aplam nedarit. **37** Jo jūs šos vīrus esat atveduši, kas nav nedz tās svētās vietas laupītāji nedz jūsu dievietes zaimotāji. **38** Ja tad nu Demeterim un tiem amata vīriem kāda lieta ir pret kādu, tad tiesas dienas top turētas un zemes soģi ir, lai viņi tur savā starpā sūdzās. **39** Bet ja jūs citu kādu lietu meklējet, tad lai sapulcējās pēc likuma un lai iztiesā. **40** Jo mēs esam tai likstā, ka par to, kas šodien noticis, varam tikt apsūdzēti dumpja dēļ, un tomēr nekādas vaines nav, ar ko šo dumpi varētu aizbildināt." **41** Un to sacījis, viņš tos ļaudis atlaida.

20 Un pēc, kad troksnis bija klusināts, Pāvils tos mācekļus saaicināja un tos sveicinājis izgāja un devās uz Maķedoniju. **2** Un pārstaigājis to viđu un ar daudz vārdiem tos pamācījis, viņš nāca Grieķu zemē. **3** Un tur kādus trīs mēnešus palicis viņš gribēja pārcelties uz Sīriju; bet kad tie Jūdi uz viņu glūneja, tad viņš apnēmās, atpakaļ griezties caur Maķedoniju. **4** Un viņu pavadīja līdz Azijai Sopaters no Berejas, bet no Tesalonikiēšiem Aristarks un Sekunds, un Gajus no Derbes, un Timotejs, no Azijas Tihiks un Trofims. **5** Šie papriekš gājuši mūs gaidīja Troadā. **6** Bet mēs nocēlāmies pēc tām neraudzētas maizes dienām no Filipiēm, un nonācām piecās dienās pie tiem uz Troadu, kur mēs septiņas dienas palikām. **7** Bet pirmā nedēļas dienā, kad tie mācekļi bija sanākuši to maizi lauzt, Pāvils ar tiem sarunājās, gribēdams otru dienā aiziet; un viņš to vārdū mācīja līdz pusnaktij. **8** Un tur daudz eļļas lukturi bija tanī augšstaba, kur tie bija sapulcējušies. **9** Un viens jauneklis, ar vārdu Eutiks, sēdēja uz loga un tika no dzīļa miega pārņemts, tāpēc ka Pāvils tik ilgi runāja, un no miega pārvarētas nokrita no trešā stāva un tapa uzcelts nedzivs. **10** Bet Pāvils nokāpis uzmetās uz viņu un to apkampa sacīdams: "Nedariet troksni, jo tā dvēsele ir iekš viņa." **11** Un viņš uzķāpa un to maizi lauzis un baudījis vēl labu laiku līdz gaismai sludināja Dieva vārdu un viņš aizgāja. **12** Un tie to jaunekli atveda dzīvu un tapa loti iepriecināti. **13** Bet mēs laivā gājuši papriekš nocēlāmies uz Assonu, gribēdam tur Pāvilu uzņemt; jo tā viņš bija pavēlējis, gribēdams pats kājām iet. **14** Un kad viņš Assonā ar mums satikās, tad mēs viņu uzņēmām un nācām uz Mitileni. **15** Un no turienes nocēlušies mēs nācām otrā dienā pret Hiju, un dienu vēlāk mēs piestājām Samus malā, un tad palikām Trogillā un nācām otrā dienā uz Miletī. **16** Jo Pāvils bija apnēmies Efesum garām celties, ka viņš laiku nekavētu iekš Azijas, jo viņš steidzās, ja to paspētu, uz vasaras svētkiem tikt Jeruzālemē. **17** Bet viņš sūtīja no Miletes uz Efesu un ataicināja tās draudzes vecajus. **18** Un kad tie pie viņa nāca, viņš uz tiem sačīja: "Jūs zināt no tās pirmās dienas, kur es uz Aziju nācis, kāds es pa visu to laiku pie jums esmu bijis, **19** Tam Kungam kalpodams ar visu pazemību un ar daudz asarām un kārdināšanām, kas man notikušas caur Jūdu viltilbām; **20** Ka es nenieka neesmu paslēpis no visa tā, kas jums par labu, ka jums to

nebūtu pasludinājis un mācījis, tā draudzē, kā pa mājām; **21** Apliecinādams tik pat Jūdiem kā arī Griekiem atgriešanos pie Dieva un ticību uz mūsu Kunga Jēzu Kristu. **22** Un nu redzi, es garā saistīts eju uz Jeruzālemi, nezinādams, kas man tur notiks. **23** Tomēr Svētais Gars ikvienā pilsētā liecību dod sacīdams, ka saites un bēdas mani gaida. **24** Bet es neko par to nebēdāju, un mana dzīvība man pašam nav dārga, ka nepabeigtu ar prieku savu amatū, ko es esmu dabūjis no Tā Kunga Jēzus, apliecināt to evaņģēliju no Dieva želastibas. **25** Un nu redzi, es zinu, ka jūs manu vaigu vairs nerēdzesiet, jūs visi, pie kuriem es esmu staigājis, Dieva valstību sludinādams. **26** Tāpēc es jūsu priekšā apliecināju šīni pašā dienā, ka es skaidrs esmu no visu asinīm. **27** Jo es neesmu atrāvies, ka jums nebūtu pasludinājis visu Dieva padomu. **28** Tāpēc sargājat sevi pašus un visu to ganāmo pulku, pār ko Svētais Gars jūs iecēlis par biskapiem, Dieva draudzi ganīt, ko Viņš ar Savām pašā asinīm atpircis. **29** Jo es to zinu, ka pēc manas aiziešanas plēsīgi vilki pie jums ielauzīsies, kas to ganāmo pulku nesaudezēs. **30** Un no jums pašiem vīri celsies, negantas lietas runādami, ka tie tos mācekļus novērstu sev pakal. **31** Tāpēc esiet modrīgi, pieminēdami, ka es trīs gadus naktīm dienām neesmu mitējies ar asarām ikvienu pamācīt. **32** Un nu, brāļi, es jūs nododu Dievam un Viņa želastības vārdam, kas ir spēcīgs, jūs uztaisīt un jums mantību dot ar visiem svētītiem. **33** Sudrabu vai zeltu vai drēbes es no nevienu neesmu kārojis. **34** Bet jūs paši zināt, ka šās rokas manai vajadzībai un tiem, kas pie manis bija, ir kalpojušas. **35** Es jums visas lietas esmu rādījis, ka tā strādājot piederas vājos uzņemt un pieminēt Tā Kunga Jēzus vārdu, jo Viņš ir sacījis: "Svētīgāk ir dot, nekā nemet." **36** Un šo sacījis, viņš ceļos metās un līdz ar visiem tiem Dievu pielūdza. **37** Bet tur visi gauži raudāja; un tie metās ap Pāvila kaklu un viņu skūpstīja, **38** Visvairāk no sirds sāpēm pārņemti tā vārda dēļ, ko viņš bija sacījis, ka tiem vairs nebūšot viņa vaigu redzēt. Un tie viņu pavadīja uz laīvu.

21 Un kad notikās, ka mēs no tiem atšķirušies, tad mēs braucām taisnā celā un nācām uz Kosu un otrā dienā uz Rodu un turienes uz Pataru. **2** Un laivu atraduši, kas uz Fenīķiju pārcēlās, mēs iekāpām un aizcēlāmies. **3** Un kad mēs Kipru ieraudzījām un pa kreiso roku pametām, tad cēlāmies uz Sīriju, un Tirū mēs laidām pie malas, jo tur tai laivai prece bija jāizkrauj. **4** Un mācekļus atraduši, mēs tur palikām septiņas dienas; tie Pāvilam caur to Garu sacīja, lai tas neietu uz Jeruzālemi. **5** Un notikās pēc šīm dienām, tad mēs izgājām un devāmies projām, un tur visi ar sievām un bērniem mūs izvadīja no pilsētas ārā; un mēs pie jūrmalas ceļos metušies Dievu lūdzām. **6** Un kad savā starpā bijām atvadījušies, iekāpām laivā. Bet viņi griezās atpakaļ uz savām mājām. **7** Bet mēs joprojām no Tirū pārcēlušies laidām pie Ptolemajidas malā; un tos brāļus apsveicinājuši, mēs pie tiem palikām vienu dienu. **8** Bet otrā dienā mēs, kas ap Pāvilu bijām, izgājuši nācām uz Cezareju; un iegājuši evaņģelista Filipa namā, (kas bija viens no tiem septiņiem), mēs pie tā palikām. **9** Bet šim bija četras meitas, jumpravas, kas nākošas lietas sludināja. **10** Un kad mēs kādas dienas tur bijām palikuši, viens pravietis atnāca no Jūdu zemes, ar vārdu Agabs. **11** Un tas nāca pie mums un ķēma Pāvila justu un saistīja pats sev rokas

un kājas sacīdams: "Tā Svētais Gars saka: to vīru, kam šī josta pieder, tāpat tie Jūdi saistis Jeruzālemē un viņu nodos pagānu rokās." **12** Un kad mēs to dzirdējām, tad ne vien mēs lūdzām, bet arī tie, kas tai vietā dzivoja, lai viņš neietu uz Jeruzālemi. **13** Bet Pāvils atbildēja: "Ko jūs darāt, ka raudāt un laužat manu sirdi? Jo es esmu gatavs par Tā Kunga Jēzus vārdu ne vien likties saistīties Jeruzālemē, bet arī mirt." **14** Un kad viņš nelāvās pārrunāties, tad mēs palikām klusus, sacīdami: "Tā Kunga prāts lai notiek." **15** Pēc šim dienām mēs sataisījamies un gājām uz Jeruzālemi.

16 Un tur arī kādi mācekļi no Cezarejas mums nāca līdz un mūs veda pie viena veca mācekļa, Mnasoma no Kipras, lai pie tā mājotu. **17** Un kad nācām uz Jeruzālemi, tad tie brāļi mūs ar mīlu prātu uzņēma. **18** Un otrā dienā Pāvils ar mums nogāja pie Jēkaba; un visi vecajī tur arīdzan sanāca. **19** Un viņš tos sveicinājis, pa kārtām stāstīja visu, ko Dievs pie pagāniem caur viņa kalpošanu bija darījis. **20** Un to dzirdējuši, tie To Kungu teica un uz viņu sacīja: "Brāli, tu redzi, cik tūkstoši Jūdu ir, kas palikuši tīcīgi, un visi gauži dzenās pēc bauslibas. **21** Un tie par tevi dabūjusi zināt, ka tu visus Jūdus, kas starp pagāniem, mācot atstāties no Možus, sacīdams, ka tiem nebūs savus bērnus apgrāzīt, nedz pēc tām ierašām dzīvot. **22** Tādēļ ko tad nu? Tiešām, gan laužu pulks sanāks; jo tie dzirdēs tevi esam atrākušu. **23** Tāpēc dari to, ko mēs tev sakām: mums ir četri vīri, tie Dievam ir solijušies. **24** Tos nēm pie sevis un šķīstīties ar tiem, un izdod par tiem to maksu, ka tie galvu apcērp, un lai visi zin, ka tie nieki, ko tie par tevi dzirdējuši, bet ka arī tu pats bauslibu turēdams staigā. **25** Bet par tiem pagāniem, kas palikuši tīcīgi, mēs esam rakstījuši un sprieduši, ka tiem nebūs neko no tādām lietām turēt, kā vien, ka tiem būs sargāties no elkarievu upuriem un no asinīm un no nožņaugtā un no maucības." **26** Tad Pāvils tos vīrus pie sevis nēmis otrā dienā ar tiem šķīstījās un iegāja Dieva namā, un darija zināmu, ka šķīstīšanas laiku tur palikšot, tiekams par ikvienu no tiem upura dāvana būšot pienesta. **27** Bet kad tās septiņas dienas jau driz bija beigtas, tad tie Jūdi no Āzijas, viņu ieraudzīdami Dieva namā, paskubināja visu to pulku un rokas pie viņa pielika, **28** Saukdami: "Jūs Israēla vīri, nāciet palīg! Šis ir tas cilvēks, kas visus visās malās māca pret tauvu un pret bauslibu un pret šo vietu, un turklāt viņš Grieķus ir ievedis Dieva namā un šo svēto vietu apgānījis." **29** (Jo tie priekš tam Trofīmu no Efesus pie viņa bija redzējuši pilsētā un domāja, ka Pāvils to esot ievedis Dieva namā.) **30** Un visa tā pilsēta tapa trokšņa pilna, un tie ļaudis satecēja kopā; un tie grāba un rāva Pāvilu no Dieva nama ārā, un tūdaļ durvis tapa aizslēgtas. **31** Un kad tie meklēja viņu nokaut, tad tā ziņa nāca pie tā karapulka virsnieka, ka visa Jeruzāleme esot sajaukta. **32** Šis tūdaļ karavīrus un kapteiņus panēmis, pie tiem noskrēja, un kad tie to virsnieku un tos karavīrus redzēja, tad tie mitējās Pāvili sist. **33** Tad tas virsnieks piegājis viņu saņēma un pavēlēja, viņu ar divām kēdēm saistīt, un vaicāja, kas viņš esot un ko esot darījis? **34** Bet tai pulkā citi sauca šā, citi tā. Kad tas nu tā trokšņa dēļ to lietu skaidri nevarēja saprast, tad tas pavēlēja, viņu vest lēgeri. **35** Un kad viņš pie tām trepēm nāca, tad viņš no tiem karavīriem nēšus bija jānes to laužu uzņākšanās dēļ. **36** Jo tas laužu pulks gāja pakaļ saukdams: "Nost ar viņu!"

37 Un Pāvils, pirms lēgerī tapa ievests, uz to virsnieku saka: "Vai man brīv tev ko sacīt?" Un tas sacīja: "Vai tu proti grieķiski? **38** Vai tu neesi tas Ēģiptiets, kas priekš šim dienām dumpi cēlis un tos četrķstošus slepkavas uz tuksnesi izvedis?" **39** Bet Pāvils sacīja: "Es esmu Jūdu cilvēks no Tarsus, zināmas Ķilikijas pilsētas loceklis, es tevi lūdzu, vēli man uz tiem ļaudīm runāt." **40** Un kad tas bija atvēlējis, tad Pāvils uz tām trepēm stāvēdams meta tiem ļaudīm ar roku; un kad nu pavisam palika klusus, tad viņš Ebreju valodā tos uzrunāja un sacīja:

22 "Vīri, brāļi un tēvi, klausiet tagad manu aizbildināšanos jūsu priekšā. **2** (Bet kad tie dzirdēja, viņu Ebreju valodā tos uzrunājam, tad tie palika vēl klusāki. Un viņš sacīja:) **3** Es esmu Jūdu vīrs, Tarsū, Ķilikijas zemē, piedzimis, bet šīnī pilsētā pie Gamaliela kājām audzināts, tēvu bauslībā krietiņi izmācīts, karsts Dieva bauslības aizstāvētājs, tā kā jūs visi šodien esat. **4** Un šim celām es esmu preti turējies līdz nāvei, saistīdams un cietumā nododams vīrus un sievas. **5** Tā kā arī tas augstais priesteris un viss tas vecaju pulks man liecību dod, no kuriem es arī grāmatas uz tiem brāļiem nēmis, esmu gājis uz Damasku, arī tos, kas tur, saistītus vest uz Jeruzālemi, ka tie taptu mocīti. **6** Un notikās, kad es biju uz ceļa un tuvu nācu pie Damaskus ap pusdienu laiku, tad piepeši liels gaišums no debess mani apspīdēja visapkārt. **7** Un es kritu pie zemes un dzirdēju balsi uz mani sakām: "Saul, Saul, ko tu Mani vajā?" **8** Bet es atbildēju: "Kas Tu es, Kungs?" Un Viņš uz mani sacīja: "Es esmu Jēzus no Nacaretē, ko tu vajā." **9** Bet tie, kas man bija līdz, gan redzēja to gaišumu un pārbījās, bet to balsi, kas ar mani runāja, to tie nedzirdēja. **10** Un es sacīju: "Ko man būs darīt, Kungs?" Un Tas Kungs uz mani sacīja: "Celies un ej uz Damasku, un tur tev sacīs visu, kas tev jādara." **11** Un kad nevarēju redzēt tā spožā gaišuma dēļ tad es no saviem ceļabiedriem pie rokas vests nācu uz Damasku. **12** Bet Ananija, dievbījīgs vīrs pēc bauslibas, kam laba slava bija no visiem apkārtējiem Jūdiem, **13** Tas pie manis nācis un piestājīs sacīja uz mani: "Saul, brāli, skaties uz augšu." Un es tanī pašā stundā uz viņu skatījos. **14** Un viņš sacīja: "Mūsu tēvu Dievs tevi izvēlējis, Viņa prātu atzīt un To Taisno redzēt un balsi no Viņa mutes dzirdēt. **15** Jo tu Viņam būsi par liecinieku pie visiem cilvēkiem par to, ko tu esi redzējis un dzirdējis. **16** Un nu, ko tu gaidi? Celies un liecies kristīties un liec nomazgāt savus grēkus, Tā Kunga vārdu piesaukdams." **17** Un notikās, kad es uz Jeruzālemi biju atpakaļ griezies un Dieva namā Dievu pielūdzu, tad garā tapu aizgrābt, **18** Un es Viņu redzēju, un Tas mani sacīja: "Steidzies un izej čakli no Jeruzālemes, jo tie nepieņems tavu liecību par Mani." **19** Un es sacīju: "Kungs, tie zina, ka es Tavus ticīgos cietumā iemētu un pa baznīcām šaustu, **20** Un kad Stefana, Tava liecinieka asinis tapa izlietas, ka es tur arī stāvēju klāt, un tas man patika, un es tās drēbes tiem glabāju, kas viņu nonāvēja." **21** Un Viņš uz mani sacīja: "Ej! Jo Es tevi izsūtīšu tālu pie pagāniem." **22** Un tie viņu klausījās līdz šiem vārdiem un savas balsis pacēla, sacīdami: "Nost no zemes virsas ar šo tādu, jo tam nebūs dzīvot." **23** Un kad tie brēca un savas drēbes nosvieda un pišķus gaisā meta, **24** Tad tas virsnieks pavēlēja, viņu novest uz lēgeri, un sacīja, lai viņu ar sitieniem izvaicā, ka dabūtu zināt, kādēļ tie tā par

viņu brēca. **25** Un kad viņu ar siksniām piesēja, tad Pāvils sacīja uz to kapteini, kas tur stāvēja: "Vai jums brīv, vienu Romieti un vēl bez tiesas šaust?" **26** Un tas kapteinis to dzirdējis gāja un tam virsniekam to teica sacīdams: "Ko tu grībi darīt? Jo šis cilvēks ir Romietis." **27** Tad tas virsnieks piegāja un uz viņu sacīja: "Saki man, vai tu esi Romietis?" Un tas sacīja: "Esmu gan." **28** Un tas virsnieks atbildēja: "Es par lielu maksu šo pilsētnieka tiesu esmu iedabūjis." Bet Pāvils sacīja: "Bet es tāds jau esmu piedzimis." **29** Un tūdāl tie no viņa atkāpās, kas viņu gribēja izvaicāt. Un tas virsnieks bijās, ka dabūjis zināt, viņu esam Romieti, un ka viņu bija sējis. **30** Bet kad otrā dienā to gribēja skaidri zināt, kādēl viņš no tiem Jūdiem apsūdzēts, tad viņš to atraisīja un pavēlēja, ka tie augstie priesteri un visa viņu augstā tiesa nāktu kopā, un Pāvilu novedis, viņš tiem to stādīja priekšā.

23 Un Pāvils, acis uz to tiesu metis, sacīja: "Vīri, brāļi, es ar visai labu zināmu sirdi Dieva priekšā esmu dzīvojis līdz šai pašai dienai." **2** Bet tas augstais priesteris Ananija pavēlēja tiem, kas pie viņa stāvēja, viņam par muti sist. **3** Tad Pāvils uz to sacīja: "Dievs tevi sitīs, tu nobaltēta sienai! Tu še sēdi, mani tiesāt pēc bauslības, un tu pavēli, mani sist pret bauslību!" **4** Un tie, kas tur klāt stāvēja, sacīja: "Vai tu to augsto Dieva priesteri lamā?" **5** Un Pāvils sacīja: "Es nezināju, brāļi, viņu esam augsto priesteri, jo ir rakstīts: pret savu laužu virsnieku tev nebūs ļaunu runāt." **6** Bet Pāvils zinādams, ka citi bija no saducejiem, citi no farizejiem, sauca augstās tiesas priekšā: "Vīri, brāļi, es esmu farizeja dēls, es topu tiesāt par to cerību, ka mironī augšām celsies." **7** Kad viņš to bija runājis, tad troksnis cēlās starp tiem farizejiem un saducejiem, un tas pulks šķīrās. **8** Jo tie saduceji saka: augšāmcēļšanās neesot, un neesot nedz enģeļa, nedz gara; bet tie farizeji visu to apliecina. **9** Un tur liela brēkšana sākās, un tie rakstu mācītāji no tās farizeju puses cēlās un tiepās sacīdami: "Mēs pie šā cilvēka nekā ļaunu neatrodam; un ja kāds gars ar viņu ir runājis, vai kāds enģelis, tad lai nekarojam pret Dievu." **10** Bet kad tas troksnis vairojās, tad tam virsniekam rūpēja, ka Pāvils no tiem netaptu saplēsts, un viņš tiem karaviriem pavēlēja nojet, to no viņu vidus izraudzīt un novest uz lēgeri. **11** Un nākošā naktī Tas Kungs viņam piestājās sacīdams: "Turi drošu prātu, Pāvil! jo itin tā, kā tu par Mani liecību esi devis Jeruzālemē, tāpat tev būs arī Romā liecināt." **12** Un kad gaisma bija aususi, tad tie Jūdi sapulcējās un sazvērējās kopā sacīdami: "Mēs negribam ne ēst ne dzert, tiekams Pāvila būsim nokāvuši." **13** Un to bija vairāk nekā četrdesmit, kas tā bija sazvērējušies. **14** Šie nāca pie tiem augstiem priesteriem un vecajiem un sacīja: "Mēs svēti esam nodievojušies, nekā nebaudit, kamēr Pāvilu būsim nokāvuši." **15** Tad nu dodiet ziņu tam virsniekam un tai augstai tiesai, lai to ritā pie jums atved, tā kā jūs viņa lietu gribētu labāki izklausīt; bet mēs esam gatavi to nokaut, pirms tas atnāk." **16** Bet Pāvila māšas dēls šo viltu dzirdējis, atrāca un iegāja lēgeri un Pāvilam to pasludināja. **17** Un Pāvils vienu no tiem kapteinīem pasauna un sacīja: "Noved šo jaunekli pie virsnieka, jo viņam ir priekš tā kāda ziņa." **18** Tad nu šis to nēma un noveda pie tā virsnieka un sacīja: "Tas saistītās Pāvils mani sauga un lūdza, šo jaunekli pie tevis atvest, jo viņam ar tevi kas jārunā."

19 Un tas virsnieks to pie rokas nēma un savrup aizgājis vaicāja: "Kas tev ir, ko man teikt?" **20** Un tas sacīja: "Tie Jūdi sadarējušies tevi līgt, ka tu ritā Pāvilu liktu vest prieķā augstās tiesas, tā kā tie gribētu viņu jo skaidri izklausīnāt." **21** Tad nu tu neļaujies no tiem pārrunāties; jo vairāk nekā četrdesmit viri no tiem uz viņu glūn un paši nodievojušies, nekā ne ēst ne dzert, kamēr viņu būšot nokāvuši, un nu tie ir gatavi, gaidīdami no tevis to solišanu." **22** Tad tas virsnieks to jaunekli atlaida pavēlēdam: "Nesaki to nevienam, ka tu to man esi zinānu darījis." **23** Un tas, divus no tiem kapteinīem ataicinājis, sacīja: "Sataisiet divsīmt karavīrus, ka tie iet uz Cezareju, un septiņdesmit jātniekus un divsīmt strēlniekus ap to trešo stundu nakti." **24** Viņš arī lika jājamus lopus parikot, ka Pāvilu virsū sēdinātu un veselu novestu pie tā valdītāja Felika. **25** Un viņš grāmatu rakstīja ar šiem vārdiem: **26** "Klaudijs Lizijs tam visciņigam valdītājam Felikam prieku!" **27** Šo vīru, kas no tiem Jūdiem sagrabts un no tiem tik nenokauts, es, ar tiem karavīriem pienācis, esmu izrāvis, dzirdēdams, ka viņš Romietis **28** Un gribēdams to vainu zināt, kādēl tie viņu apsūdzēja, es viņu esmu vedis priekš viņu augstās tiesas. **29** Un es viņu atradu apsūdzētu par viņu bauslības jautāšanām, bet viņš par neko netapa apsūdzēts, ar ko nāvi vai saites būtu pelnījis. **30** Un kad man tas padoms tapa zināms, kas tiem Jūdiem bija pret šo vīru, tad es tūdāl viņu pie tevis esmu sūtījis un tiem sūdzētājiem pavēlējis, tavā priekšā izteikt, kas tiem ir pret viņu. Dzīvo veseli!" **31** Tad nu tie karaviri, tā kā tiem bija pavēlēts, Pāvilu nēma un pa nakti noveda uz Antipatrīdu. **32** Un otrā dienā tie viņu atstāja tiem jātniekiem, ar viņu tālāk iet, un paši griezās atpakaļ uz lēgeri. **33** Viņi nu uz Cezareju nākuši un to grāmatu tam zemes valdītājam atdevuši, arī Pāvilu viņam nodeva. **34** Un tas zemes valdītājs to grāmatu lasījis vaicāja, no kurās zemes tiesas viņš esot? Un dzirdējis, ka viņš no Kīliķijas, **35** Tas sacīja: "Es tevi izklausīnāšu, kad arī tavi sūdzētāji atnāks," un pavēlēja, viņu Hērodus pilī apsargāt.

24 Un pēc piecām dienām tas augstais priesteris Ananija nonāca ar tiem vecajiem un ar kādu runātāju Tertullu; šie pie tā zemes valdītāja savu sūdzību pret Pāvili pieneša. **2** Un kad viņš tapa saukts, Tertullus iesāka viņu apsūdzēt sacīdams: **3** "Ka mēs caur tevi lielu mieru esam dabūjuši, un ka caur tavu uzraudzību daudz teicamas lietas šai tautai notiek, to mēs, visciņigais Feliks, visādi un visās malās ar visu pateikšanu saņemam." **4** Bet lai es tevi pārāk ilgi nekavēju, lūdzos, ka tu pēc tavas laipnības kādus īsus vārdus no mums klausītos. **5** Jo mēs esam atraduši, ka šis vīrs ir mēris un trokšņa cēlējs starp visiem Jūdiem visā pasaulē un ka viņš ir tās Nacareju draudzes priekšnieks, **6** Kas arī apņēmies, Dieva namu apgānīt; to mēs tad arī esam grābuši un pēc savas bauslības gribējuši tiesāt. **7** Bet Lizijs, tas virsnieks, pienācis klāt, viņu ar lielu varu no mūsu rokām ir aizvedis. **8** Un viņa sūdzētājiem pavēlējis, pie tevis nākt; no tā tu pats visas lietas izklausīnādams vari norprast, par ko mēs viņu apsūdzam." **9** Bet tie Jūdi arīdzan runāja līdz, sacīdami, ka tas tā esot. **10** Bet Pāvils, kad tas zemes valdītājs viņam ar roku bija metis, lai runā, atbildēja: "Tāpēc ka es zinu, tevi jau daudz gadus esam ieceļtu par soģi pār šo tautu, tad es jo droši savu lietu aizbūdināšu." **11** Tu vari dabūt zināt, ka nav vairāk nekā divpadsmit dienas,

kamēr es uz Jeruzālemi esmu nācis, Dievu lūgt. **12** Un tie mani nav atraduši nedz Dieva namā uz kādu runājam, nedz baziņcās, nedz pilsētā troksni ceļam. **13** Tie ari nevar pierādīt, par ko tie tagad mani apsūdz. **14** Bet to es tev droši saku, ka es savu tēvu Dievam kalpoju pēc tā ceļa, ko tie sauc par atkāpēju ticību, ticēdams visu, kas bauslībā un praviešos rakstīts; **15** Un man ir uz Dievu tā cerība, uz ko šie arīdzan gaida, ka miroņi augšāmcelīsies, gan taisniem, gan netaisniem. **16** Un tāpēc es pats dzenos, viennēr paturēt bezvainīgu zināmu sirdi Dieva un cilvēku priekšā. **17** Bet pēc kādiem gadiem es esmu nācis, mīlestības dāvanas savai tautai dot un upurus. **18** Pie tam, kad es Dieva namā šķīstījos, kādi Jūdi no Āzijas mani atrada, bez drūzmanas un bez trokšņa. **19** Tiem būtu pienācīgas tavā priekšā būt un sūdzēt, ja tiem kas būtu pret mani. **20** Jeb lai šie paši saka, kādu netaisnību tie pie manis ir atraduši, kad es stāvēju augstās tiesas priekšā? **21** Ja ne šā vienīga vārda dēl, ka es priekš tiem stāvēdams saucu: miroņu augšāmcelīšanās dēl es šodien no jums topu tiesāts.” **22** Un kad Feliks to dzirdēja, tad viņš to spriedumu pavilcīnāja, šo mācību jo labi zinādams, un sacīja: “Kad Lizijs, tas virsnieks, atnāks, tad es jūsu lietu izklausīnāšu.” **23** Un viņš tam kapteinim pavēlēja, Pāvīlu sargāt un viņam atvieglošanu vēlēt un nevienam no viņa piederīgiem neliegt, viņam kalpot un pie viņa nākt. **24** Un pēc kādam dienām Feliks atnāca ar Druzillu, savu sievu, kas bija no Jūdu cilts, un sūtīja pēc Pāvīla un klausījās viņa mācību par ticību uz Kristu. **25** Un kad viņš runāja par taisnību un šķīstību un nākamo sodību, tad Feliks pārbījās un atbildēja: “Šo reiz tu vari iet; kad man atkal būs valas, tad es tevi aicināšu.” **26** Bet tas turklāt arī cerēja, ka tam nauda no Pāvīla taps dota, lai viņu atlaistu. Tādēļ tas arī dažreiz pēc viņa sūtīja un ar viņu runāja. **27** Un kad divi gadi bija pagājuši, tad Porcius Festus nāca Felika vietā, un Feliks gribēdams tiem Jūdiem ko pa prātam darīt, Pāvīlu pameta cietumā.

25 Tad nu Festus, to zemes valdību uzņēmis, gāja pēc trim dienām no Cezarejas uz Jeruzālemi. **2** Un tur viņam tas augstais priesteris un tie augstākie no tiem Jūdiem sūdzēja pret Pāvīlu un viņu lūdz, **3** Želastības prasīdami pret viņu, ka tas viņu uz Jeruzālemi sūtītu, glūnēdamī, ka viņu uz ceļa nokautu. **4** Tad Festus atbildēja, ka Pāvīls topot sargāts Cezarejā, un ka viņš pats gribot drīz turp aiziet. **5** Kas nu jūsu starpā to var (tā viņš sacīja), tie lai līdz noiet un to apsūdz, ja kāda vaina ir pie šā vīra. **6** Un kad viņš pie tiem vairāk kā desmit dienas bija palicis, tad viņš nāca uz Cezareju un otrā dienā, uz soņa krēsla sēdēdams, viņš pavēlēja, Pāvīlu atvest. **7** Un kad tas bija atnācis, tad tie no Jeruzālemes nākušie Jūdi apkārt stāvēja, daudz un grūtas vaines pret Pāvīlu nesdamī, ko tie nevarēja pierādīt. **8** Jo tas tā aizbildinājās: “Es neko neesmu grēkojis, ne pret Jūdu bauslību, ne pret Dieva namu, ne pret kēizaru.” **9** Bet Festus gribēdams tiem Jūdiem pa prātam darīt, atbildēja un uz Pāvīlu sacīja: “Vai tu gribi uz Jeruzālemi iet, lai es tevi tur tiesāju par šīm lietām?” **10** Bet Pāvīls sacīja: “Es stāvu priekš kēizara soņa krēsla, tur man pienākas tapt tiesātam, tiem Jūdiem es nekādu netaisnību neesmu darijis, kā arī tu jo labi zini. **11** Bet ja es netaisnību esmu darijis un nāvi kaut kā pelnījis, tad es neliedzos mirt; bet ja tas nav nekas, par ko tie mani apsūdz, tad neviens

pēc viņu patikšanas mani viņiem nevar nodot. Es kēizaru piesaucu.” **12** Tad Festus ar tiem runas kungiem sarunājies atbildēja: “Kēizaru tu esi piesaucis, pie kēizara tev būs noiet.” **13** Bet kad kādas dienas bija pagājušās, tad kēniņš Agrippa un Berniķe nāca uz Cezareju, Festu apsveicināt. **14** Un kad tie kādas dienas tur bija pakavējušies, Festus kēniņam stāstīja Pāvīla lietas sacīdams: “Še ir viens vīrs no Felika atstāts cietumā; **15** Par to, kad es biju Jeruzālemē, tie augstie priesteri un Jūdu vecajī pienesa sūdzību un lūdza spriedumu pret viņu; **16** Tiem es atbildēju: Romiešiem nav ieradums, kādu cilvēku nodot uz nomaitāšanu, pirms tas, kas apsūdzēts, tos sūdzētājus nav redzējis savā priekšā un nav valu dabūjis par to sūdzību aizbildināties. **17** Kad nu tie šeitan bija sanākuši, tad es bez nekādas kavēšanās otrā dienā uz soņa krēsla sēdēdams pavēlēju, to vīru atvest; **18** Pret to tie sūdzētāji stāvēdamī nekādu lietu nav pienesuši, ko es par ļaunu būtu uzskatījis. **19** Bet tiem bija kādas apjautāšanas pret viņu par savu pāšu mānu ticību un par kādu Jēzu, kas esot nomiris, par ko Pāvīls sacīja, Viņu esam dzīvu. **20** Un šo strīdus lietu labi nesaprāzdams, es sacīju: vai tas gribot uz Jeruzālemi iet un tur par šīm lietām likties tiesāties. **21** Bet kad Pāvīls prasīja, lai uz pāša kēizara spriedumu taptu sārgāts; tad es pavēlēju to sārgāt, tiekams es viņu pie kēizara sūtīšu.” **22** Un Agrippa sacīja uz Festu: “Es pats arīdzan šo cilvēku gribētu dzirdēt;” un viņš sacīja: “Rīt tu to dzirdēsi.” **23** Tad nu otrā dienā, kad Agrippa un Berniķe ar lielu greznību nāca un ar tiem virsniekiem un tās pilsētas augstiem vīriem iegāja tiesas namā, Pāvīls pēc Festus pavēles tapa atvests. **24** Un Festus sacīja: “Agrippa kēniņ un visi jūs vīri, kas klāt esat, jūs šo redzat, par ko visa Jūdu draudze tā Jeruzālemē kā arī šeitan mani ir piesaukus un brēc, ka tam nebūs vairs dzīvot. **25** Bet es esmu atradis, ka tas neko nav darijis, ar ko nāvi būtu pelnījis; un tādēļ, ka tas pats kēizaru ir piesaucis, tad es esmu spriedis, viņu sūtīt. **26** Bet man par šo nav nekādas skaidrības, ko Tam Kungam lai rakstu. Tādēļ es jums to esmu priekšā vedis un visvairāk tev, kēniņ Agrippa, lai es pēc notikušas izklausīšanas zinu, kas jāraksta. **27** Jo man šķiet, aplamu lietu esam, vienu saistītu sūtīt un tās vainas pret to neuzrādīt.”

26 Agrippa sacīja uz Pāvīlu: “Tev ir vēlēts priekš sevis paša runāt.” Tad Pāvīls roku izstiepis aizbildinājās: **2** “Es to sev turu par lielu laimi, kēniņ Agrippa, ka man šodien ir vēlēts tavā priekšā aizbildināties par visu to, par ko es no tiem Jūdiem topu apsūdzēts, **3** Visvairāk, kad es zinu, tevi esam mācītu visās Jūdu ierašās un jautāšanās. Tāpēc es tevi lūdzu, lēnprātīgi mani klausīties. **4** Manu dzīvošanu no mazām dienām, kāda tā no iesākuma bijusi manas tautas starpā iekš Jeruzālemes, to nu visi Jūdi zina. **5** Tie mani sen jau pazina, (ja tie gribētu liecību dot), ka es esmu dzīvojis pēc mūsu Dieva kalpošanas viscietākiem likumiem, farizejs būdams. **6** Un nu es stāvu un topu tiesāšas par to cerību uz to no Dieva mūsu tēviem doto apsolīšanu. **7** Pie tās cer nākt mūsu divpadsmīt cilts, bez mitēšanās naktim un dienām Dievam kalpodamas. Par šo cerību, kēniņ Agrippa, es no tiem Jūdiem topu apsūdzēts. **8** Kā? Vai tā jums šķiet neticama lieta, ka Dievs miroņus uzmodina? **9** Man pašam gan šķita, ka man vajagot Jēzus, tā Nacarieša, vārdam daudz preti darīt. **10** To es arī esmu darijis Jeruzālemē, un

es daudz svētus esmu ieslēdzis cietumā, to varu no tiem augstiem priesteriem dabūjis; un kad viņi tapa nokauti, tad man tas bija pa prātam. **11** Un pa visām baznīcām es tos daudzkārt esmu mocījis un tos spiedis zaimot, un pārlieku pret tiem trakodams es tos esmu vajājis arī līdz svešām pilsētām. **12** Kad es tādēļ arī uz Damasku gāju ar spēku un varu no tiem augstiem priesteriem, **13** Tad, ak kēniņi, es dienas vidū uz ceļa gaišumu no debesīm, skaidrāku nekā sauli, redzēju, kas mani un manus ceļa biedrus apspīdeja. **14** Un kad mēs visi pie zemes pakritām, tad es dzirdēju balsi uz mani runājam un Ebreju valodā sakām: "Saul, Saul, ko tu Mani vajā? Tev grūti nāksies pret dzenuli spārdīt!" **15** Bet es sacīju: "Kas Tu esi, Kungs?" Bet Tas sacīja: "Es esmu Jēzus, ko tu vajā." **16** Bet celies un stāvi uz savām kājām. Jo tāpēc Es tev esmu parādījies, ka Es tevi ieceltu par kalpu un liecinieku tanis lietās, ko tu esi redzējis un kādās Es tev parādišos, **17** Tevi izraudams no šiem ļaudīm un no tiem pagāniem, pie kuriem Es tevi tagad sūtu, **18** Viņu acis atdarit, ka tie atgriežas no tumsības pie gaismas un no velna varas pie Dieva, ka tie dabū grēku piedošanu un daļu starp tiem svētītiem caur ticību uz Mani." **19** Tāpēc, ak kēniņi Agrippa, es šai parādišanai no debesīm neesmu bijis nepaklausīgs; **20** Bet es papriekš tiem, kas Damaskū un Jeruzālemē un visā Jūdu zemē, un tiem pagāniem esmu pasludinājis, lai no grēkiem atstājās un pie Dieva atgriežas un dara atjaunota prāta pienākamus darbus. **21** Tādēļ tie Jūdi, Dieva namā mani sagrabūši, apņēmās mani nokaut. **22** Bet paligu no Dieva dabūjis es stāvu līdz šai dienai, un apliecināju tik pat mazam kā lielam, cita nekā nesacīdams kā vien, ko pravieši un Mozus runājuši, kas notiks; **23** Ka Kristum bija jācieš, un ka Viņš, tas pirmsais, kas no mironīem augšāmcēlies, gaismu pasludinās Saviem ļaudīm un tiem pagāniem." **24** Un kad viņš tā aizbildinājās, tad Festus sacīja ar skaņu balsi: "Pāvil, tu esi traks, tā lielā rakstu zināšana tevi padara traku." **25** Bet tas sacīja: "Es neesmu vis traks, viscienīgais Festu, bet es runāju patiesīgus un prātīgus vārdus. **26** Jo par šim lietām kēniņi zina, uz ko es arī droši runāju. Jo es neticu, ka kāda no šim lietām viņam ir paslepta; jo tas nav kaktā noticis. **27** Vai tu, kēniņi Agrippa, tiem praviešiem tici? Es zinu, ka tu tici!" **28** Bet Agrippa sacīja uz Pāvili: "Daudz netrūkst, tu mani pārrunā, ka es palieku par Kristus mācekli." **29** Bet Pāvils sacīja: "Es no Dieva vēlētos, lai trūkst maz vai daudz, ka ne vien tu, bet arī visi, kas mani šodieni dzīdz, tādi top, kāds es esmu, bez šim saitēm vien." **30** Un kad viņš to runāja, tad kēniņi cēlās un zemes valdītājs un Berniķe un kas pie tiem sēdēja. **31** Un aizgājuši tie runāja savā starpā sacīdami: "Šis cilvēks neko nedara, ar ko viņš nāvi vai saites pelna." **32** Un Agrippa sacīja uz Festu: "Šo cilvēku varētu palaist, kad tas ķeizaru nebūtu piesaucis."

27 Un kad tas bija nospriests, ka mums bija pārcelties uz Itāliju, tad tie Pāvilu un kādus citus cietumniekus nodeva vienam karakapteinim, ar vārdu Julijus, no ķeizara karoga. **2** Un vienā Adramitijas laivā kāpuši, mēs gribējām Āzijas pilsētām iet garām, un aizcēlāmies, un Aristarks, tas Maķedonietis no Tesalonikas, bija mums līdz. **3** Un otrā dienā mēs laidām malā pie Sidonas. Un Julijus laipnīgi pret Pāvili turēdamies atlāva pie tiem draugiem iet, ka tas no tiem dabūtu apgādāšanu. **4** Un mēs no turienes aizcēlušies

braucām apakš Kipras, jo vēji mums bija preti. **5** Un gar Kīlikiju un Pamfiliju pār jūru pārcēlušies mēs nācām uz Miru Likijas zemē. **6** Un tur tas kapteinis atrada vienu laivu no Aleksandrijas, kas gāja uz Itāliju, un lika mums tanī iekāpt. **7** Un mēs kādas dienas lēni braukdami un ar mokām pret Knidu nākuši, tāpēc ka vējš mūs nelaida, braucām gar Krietu pret Salmoni. **8** Un ar mokām tur garām braukuši mēs nācām kādā vietā, ko sauc par krāšņu ostu, kur Laseas pilsēta bija tuvu. **9** Kad nu labs laiks bija pagajis un braukšana jau bija bailīga, tāpēc ka arī gavēnu laiks jau bija pāri, tad Pāvils tos pamācīja, **10** Uz tiem sacīdams: "Vīri, es redzu, ka tā braukšana notiks ar grūtumu un lielu postu, ne vien pie preces un laivas, bet arī pie mūsu dzīvības." **11** Bet tas kapteinis vairāk ticeja stūrmanim un kuģiniekam, nekā tam, ko Pāvils sacīja. **12** Un kad tā mala nederēja, tur par ziemu mist, tad tā lielā puse padomu deva, no turienes aizcelties, vai nevarētu pie Feniķes klūt, un tur par ziemu palikt; tā ir osta iekš Krietas un stāv pret dienvidu vēju un vakara vēju. **13** Un kad dienvidu vējš lēni pūta, tad viņiem šķita, ka savu nodomu panākuši, un enkurus uzvilkšu, tie laida jo tuvu gar Krietu. **14** Bet neilgi pēc tam viesuļa vējš, kas top saukts idus, pacēlās pret to salu. **15** Un kad laiva tapa līdz aizrauta un nespēja pret vēju turēties, tad mēs to padevām un tapām nesti. **16** Un kad mēs pie vienas salas nācām, kas Klauða top sauksa, tad mēs tikkō varējām mazo laivu saturēt. **17** To tie uzvilkšu, ar virvēm to laivu nostiprināja, un bidamies, ka uz seklumu neuzklīstu, zēgeli nolaida zemē un mētājās. **18** Un kad vētrā ļoti tapām mētāti, tad otrā dienā sāka lādiņu izmest. **19** Un trešā dienā mēs ar savām pašu rokām laivas rīkus izmetām. **20** Un kad kādas dienas ne saule, ne zvaigznes nespīdēja un liela auka mūs spieda, tad visa glābšanas cerība mums izzuda. **21** Un kad tie ilgi nebija ēduši, Pāvils cēlās viņu vidū sacīdams: "Jums, ak vīri, būtu pienācīes man paklausīt un neizbraukt no Krietas un izsāgtāties no tāda grūtuma un skādes. **22** Un tagad es jūs pamācu turēt drošu prātu, jo nevienam no jums dzīvība nezudis, bet vien tā laiva. **23** Jo šini naktī man piestājās viens engelis no Tā Dieva, kam es piederu un kam es arī kalpoju, **24** Sacīdams: "Nebīsties, Pāvil, tev būs nākt ķeizara priekšā, un redzi Dievs tev visus ir dāvinājis, kas līdz ar tevi ir laivā." **25** Tāpēc turat drošu prātu, jūs vīri: jo es Dievam ticu, ka tas tā notiks, kā man sacīts. **26** Bet mēs tapsim izmesti pie kādas salas." **27** Kad nu tā četrpadsmītā naktis bija nākusi, un mēs Adrijas jūrā tapām mētāti ap nakts vidu, tad tie laivinieki bijās, ka neuzdurto uz kādu malu. **28** Un tie lodi izmeta un atrada divdesmit asis, un maķenīt tālāk atkal lodi izmetuši, atrada piecpadsmit asis. **29** Un bidamies, ka uz akmeņiem neuzklīstu, tie meta no laivas pakalgala četrus enkurus un vēlējās, ka gaisma austu. **30** Bet kad tie laivinieki meklēja no laivas bēgt un mazo laivu nolaida jūrā, melodami, ka no priekšgala enkurus gribot nolast, **31** Tad Pāvils uz to kapteinī un tiem karavīriem sacīja: "Ja šie nepaliiek laivā, tad jūs nevarat izglābties." **32** Tad tie karavīri tās laivīnas virves nocirta un lika tai nokrist. **33** Un kamēr gaisma ausa, Pāvils visus lūdza, lai barības pabauda, sacīdams: "Šodien ir tā četrpadsmītā diena, ka jūs gaidīdami paliekat neēduši un nekā neesat baudījuši. **34** Tādēļ es jūs pamācu, barību nemēt; jo tas jums pašiem būs par labu; jo nevienam no jums ne

mats no galvas nekritīs.” **35** Un to sacījis un maizi nēmis, viņš Dievam pateicās visu priekšā un to pārlauzis iesāka ēst. **36** Un visi iedrošināti nēma arī barību. **37** Un mēs tanī laivā pavism bijām divsmit un septiņdesmit un sešas dvēseles. **38** Un paēduši tie laivu atviegloja, labību jūrā izmezdami. **39** Un kad gaisma ausa, tie to zemi nepazina, bet ieraudzīja vienu jūras līci, kura malā tie laivu gribēja pielaist, ja tik varētu. **40** Un tie enkurus nocirtuši palaida jūrā un turklāt stūra saites atraisjuši un zēgeli pa vējam pacēluši dzīnās pie malas. **41** Bet tie noklīda tādā vietā, kur uz abējām pusēm bija jūra, un laiva dauzījās, un priekšgals uzgāja uz sēkli un palika nekustināms, un pakalgals tapa sadauzīts no viļņu varas. **42** Tad to karavīru padoms bija, tos saistītos nokaut, lai neviens izpeldēdams neizbēgtu. **43** Bet tas kapteinis, gribēdams Pāvilu izglābt, viņu padomam turējās pretī un pavelēja tiem, kas varēja peldēt, papriekš ūdeni ielaisties un malā iet, **44** Un tiem cītiem, vai uz galddiem, vai uz kādiem laivas gabaliem; un tā notika, ka visi izglābās un tika malā.

28 Un kad tie bija izglābti, tad tie dabūja zināt, ka tā sala tapa saukta Melite. **2** Un tie salas laudis mums parādīja lielu laipnību; jo tie uguni uzķuruši mūs visus uzņēma, tā lietus dēļ kas bija sācis lit, un tā aukstuma dēļ. **3** Un kad Pāvils kādu žagaru nastīju bija salasījis un pie uguns pielicis, tad viena odze no tā karstuma izlida un ap viņa roku aptinās. **4** Un kad tie salas laudis to tārp redzēja pie viņa rokas karājamies, tad tie sacīja savā starpā: šis cilvēks tiesām ir slepkava, kam no jūras izglābtam atriebšana neļauj dzivot. **5** Bet viņš to tārpu nokratiņa uguni un neko ļaudīm necieta. **6** Un tie gaidīja, ka tas uztūktu, vai piepeši nomiris pakristu; bet kad tie ilgi bija gaidījuši un redzēja, ka nekāds ļaurums viņam nenotika, tad tiem citas domas nāca, un tie sacīja, viņu esam dievu. **7** Un ap to pašu vietu tam salas virsniekam, ar vārdu Publijus, bija muiža; tas mūs uzņēma un trīs dienas laipni kopa. **8** Un notikās, ka Publijus tēvs ar drudzi un ar asins sērgu sirga; pie tā Pāvils iegāja un Dievu pielūdzis rokas tam uzlika un to darija veselū. **9** Kad nu tas bija noticis, tad arī tie cīti atnāca, kam tanī salā bija sērgas, un tapa dziedināti. **10** Tie arīdzan mūs ar lielu godu pagodināja, un kad mēs aizcēlāmies, tie deva, ko mums vajadzēja. **11** Un pēc trim mēnešiem aizcēlāmies ar laivu, kas bija no Aleksandrijas un tanī salā pa ziemu bija mitusi, un kam par zīmi bija dvīņi. **12** Un uz Sirakuzu nākuši, mēs tur palikām trīs dienas. **13** No turienes atkal aizcēlušies, mēs nācām uz Reģiju; un kad pēc vienas dienas dienasvidus vējš cēlās, tad nācām otrā dienā uz Puteoliem. **14** Tur mēs atradām brāļus un no tiem tapām lūgti, septiņas dienas pie tiem palikt, un tā mēs nācām uz Romu. **15** Un no turienes tie brāļi, par mums dzirdējuši, izgāja mums pretī līdz Appijus tirgum un TriTabernām; tos redzēdams, Pāvils Dievam pateicās un nēmās drošu prātu. **16** Un kad mēs nācām uz Romu, tad tas kapteinis tos saistītos nodeva tam karavaldniekam, bet Pāvilam vaļa tapa dota, savrup palikt ar kādu karavīru, kas viņu sargāja. **17** Un notikās pēc trim dienām, ka Pāvils Jūdu priekšniekus saaicināja. Un kad tie bija kopā sanākuši, viņš uz tiem sacīja: ‘Viri, brāļi, es neko neesmu darījis ne pret šiem ļaudīm, ne pret tēvu ieradumiem un tomēr saistīts no Jeruzālemes esmu nodots Romiešu rokās. **18** Tie izjautājuši gribēja mani atlaist, tādēļ

ka nekādas nāves vainas pie manis nebija. **19** Bet kad tie Jūdi preti runāja, tad tapu spiests, keizaru piesaukt, tomēr ne tā, ka man būtu ko sūdzēt pret savu tautu. **20** Tad nu šās lietas dēļ es jūs esmu lūdzis, ka dabūtu jūs redzēt un ar jums runāt. Jo Israēla cerības dēļ es ar šim kēdēm esmu saistīts.” **21** Bet tie uz viņu sacīja: “Mēs neesam nedz grāmatas par tevi no Jūdu zemes dabūjuši, nedz arī kāds no tiem atnākušiem brāļiem par tevi ko ļauna ir sludinājis jeb runājis. **22** Tomēr mēs gribam no tevis dzirdēt, ko tu domā; jo ne šās draudzes mums ir zināms, ka tai visās malās top preti runāts.” **23** Un kad tie viņam vienu dienu bija nolikuši, tad daudzi nāca pie viņa mājas vietā; tiem viņš Dieva valstību apliecināja un izstāstīja, tos pārliecinādams par Jēzu no rita agri līdz vakaram. **24** Un citi gan tapa pārliecināti caur to, ko viņš sacīja, bet citi neticēja. **25** Un nebūdam savā starpā vienprātīgi, tie aizgāja, kad Pāvils to vienu vārdu bija sacījis: “Tas Svētais Gars gan labi caur pravieti Jesaju ir runājis uz mūsu tēviem, **26** Sacīdams: “Noej pie šiem ļaudīm un saki: ar ausīm jūs dzīrdēsiet un nesapratisiet, un redzēdami jūs redzēsiet un nenomanīsiet. **27** Jo šo ļaužu sirds ir tapusi cieta, un ar ausīm tie grūti dzird un snauž ar savām acīm, ka tie ar acīm nerēz un ar sirdi nesaproš un neatgriežas, ka Es tos dziedinātu.” **28** Tad nu jums būs zināt, ka pagāniem Dieva pestīšana ir sūtīta, un tie to dzīrdēs.” **29** Un kad viņš to bija sacījis, tad tie Jūdi aizgāja, savā starpā daudz apjautādami. **30** Un Pāvils palika divus gadus savā ipaši īrētā mājas vietā, un visus pieņēma, kas pie viņa nāca, **31** Dieva valstību sludinādams un par To Kungu Jēzu Kristu mācīdams ar visu drošību bez aizliegšanas.

Pāvilavēstulē

Romiešiem

1 Pāvils, Jēzus Kristus kalps, aicināts par apustuli, izvēlēts, sludināt Dieva evaņģēliju, **2** Ko Viņš papriekš caur Saviem praviešiem svētos rakstos apsolījis, **3** Par Savu Dēlu, (kas pēc miesas ir cēlies no Dāvida sēklas. **4** Un pēc tā svētīšanas Gara caur augšāmcelšanos no mironīem spēkā ir parādīts Dieva dēls), par Jēzu Kristu, mūsu Kungu, **5** Caur ko mēs esam dabūjuši želastību un apustuļa amatu, lai ticībai paklausa Viņa Vārda labad visi pagāni, **6** Kuru starpā arī jūs esat Jēzus Kristus aicinātie, - **7** Visiemi Dieva miljēm, tiem aicinātiem svētiem Romā: želastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **8** Papriekš es savam Dievam pateicos caur Jēzu Kristu par jums visiem, ka jūsu ticība top teikta visā pasaule. **9** Jo Dievs, kam es savā garā kalpoju, Viņa Dēla evaņģēliju sludinādams, ir mans liecinieks, ka es bez mitēšanās jūs pieminu, **10** Allažiņ savās lūgšanās lūgdams, lai jel kādu reiz celš man izdots pēc Dieva prāta pie jums nākt. **11** Jo es ilgojos jūs redzēt, lai jums iedotu kādu garīgu dāvanu, ka jūs topat stiprinātīgi: **12** Tas ir, ka es līdz ar jums taptu iepricināt caur mūsu abēju, tā jūsu kā manu ticību. **13** Bet es jums, brāļi, negribu slēpt, ka daudzreiz esmu apņēmies pie jums nākt (un līdz šim esmu aizkavēts), lai es ari pie jums kādu augli dabūtu, kā pie tiem ciemam pagāniem. **14** Jo es esmu parādnieks Griekiem un barbariem, gudriem un negudriem. **15** Tādēļ no savas puses esmu gatavs, arī jums, kas esat Romā, evaņģēliju sludināt. **16** Jo es nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ; jo tas ir Dieva spēks par pestišanu ikvienam, kas tic, papriekš Jūdam un arī Griekim. **17** Jo Dieva taisnība iekštā parādās no ticības uz ticību. Itin kā ir rakstīts: taisnais dzīvos no ticības. **18** Jo Dieva dusmība no debesīm parādās pār ikvienu bezdievību un netaisnību pie cilvēkiem, kas patiesību netaisnībā aizturi. **19** Jo Tā Dieva atzišana tiem ir zināma, jo Dievs tiem to ir zināmu darījis. **20** Jo Viņa neredzamā būšana no pasaules radišanas pie tiem darbiem top nomanīta un ieraudzīta, gan Viņa mūžīgais spēks, gan Viņa dievība, tā ka tie nevar aizbildināties. (aiōnos g126) **21** Tāpēc ka tie Dievu atzīdamī, to kā Dievu nav godājuši nedz Viņam pateikušies, bet savās domās nelieši tapuši un viņu neprātīgā sirds ir aptumšota. **22** Teikdamies gudri esoši, tie palikuši par ģeķiem, **23** Un ir apmainījuši tā neiznīcīgā Dieva godību par ģimi, kas līdzīgs nīcīgam cilvēkam un putniem un četrkājīgiem lopiem un tārpīem. **24** Tāpēc Dievs tos arī nodevis viņu siržu kārībās uz nešķīstību, savas miesas sagānīt savā starpā. **25** Dieva patiesību tie ir pārvērtuši melos un raditas lietas lielākā godā turējuši un tām vairāk kalpojuši nekā tam Raditājam, kas ir augsti teicams mūžīgi! Āmen. (aiōn g165) **26** Tāpēc Dievs tos ir nodevis negodīgās kārībās; jo viņu sievieši to sadzīvi, kas pēc dabas, ir pārvērtuši par tādu, kas ir pret dabu. **27** Tāpat arī dzīvā tie virieši ir atstājuši to sadzīvi ar sievieti, kas pēc dabas, un savā kārībā cits uz citu iekarsušies, un virieši ar viriešiem bezkaunību dzinuši un savas nomaldīšanās pienākamo algu pie sev pašiem dabūjuši. **28** Un kā tie nav cienījuši Dievu turēt atzišanā, tā Dievs tos ir nodevis

pārvērstam prātam, to darīt, kas neklājās, **29** Piepildītus ar visādu netaisnību, maucību, blēdību, mantas kārību, niknumu, pilnus skaudības, slepkavības, kīldu, vilktības, netiklibas, **30** Mēlnešus, apmelotājus, Dievam negantus, varas darītājus, lepnus, lielīgus, ļaunuma izgudrotājus, vecākiem nepaklausīgus, **31** Neprātīgus, deribas pārkāpējus, cietsirdigus, nesaderigus, nežēligus; **32** Kas zinādami to Dieva likumu, ka tie, kas tādas lietas dara, nāvi pelna, nevien tādas lietas dara, bet ari labu prātu tur pie tiem, kas tā dara.

2 Tāpēc tu, ak cilvēks, esi neaizbildinājams, ikviens, kas tiesā; jo kurā lietā tu otru tiesā, tu pats sevi notiesā, jo tu tās pašas lietas dari, tu tiesātājs. **2** Bet mēs zinām, ka Dieva sodība tiem tiešām uzieš, kas tādas lietas dara. **3** Bet vai tu, ak cilvēks, gan domā, ka tu izbēgsi Dieva sodībai, tos tiesādams, kas tādas lietas dara, un pats tās darīdams? **4** Jeb vai tu nicini Viņa laipnības un pacietības un lēnprātības bagātību, nezinādams, ka Dieva laipnība tevi vada uz atgriešanos no grēkiem? **5** Bet tu pēc savas cietas un neatgriezīgas sirds sev pašam krājies par mantu dusmību uz dusmības dienu, kad Dievs parādīs taisnu spriedumu, **6** Kas ikvienam atmaksās pēc viņa darbiem: **7** Tiem, kas pastāvīgi labā darbā godu un slavu un neiznīcību meklē - mūžīgu dzīvošanu; (aiōnios g166) **8** Bet tiem, kas ir rējēji un nepaklausa patiesībai, bet paklausa netaisnībai - dusmību un bardzību. **9** Bēdas un izbailes ikkatrai cilvēka dvēselei, kas ļaunu dara, papriekš Jūdam un arī Griekim; **10** Bet gods un slava un miers ikkatram, kas labu dara, papriekš Jūdam un arī Griekim. **11** Jo Dievs neuzlūko cilvēka vaigu. **12** Jo kas bez bauslības grēkojuši, tie arī bez bauslības pazudis; un kas apakš bauslības grēkojuši, tie pēc bauslības taps tiesāti - **13** (Jo ne bauslības klausītāji Dieva priekšā taisni, bet bauslības darītāji taps taisnoti). **14** Jo ja tie pagāni, kam bauslības nav, no savas dabas dara pēc bauslības, tad šie, kam bauslības nav, paši sev ir par bauslību. **15** Tie tad parāda, bauslības darbu esam ierakstītu viņu sirdis caur to, ka viņu zināma sirds tiem liecību dod, un tās domas savā starpā vai apsūdzēs, vai arī aizbildinās,) - **16** Tanī dienā, kad Dievs cilvēku noslēpumus tiesās pēc mana evaņģēlija caur Jēzu Kristu. **17** Raugi, tu saucies Jūds un paļaujies uz bauslību un lielies ar Dievu **18** Un zini Viņa prātu, un bauslībā mācīts izšķīri, kas labs un kas ļauns; **19** Un tu nēmies akliem būt vadonis un gaišums tiem, kas ir tumšībā, **20** Neprātīgiem pamācītājs un nejēgām mācītājs, kam ir atzišanas un patiesības raksts bauslībā. **21** Tad nu citu mācidams pats sevi nemāci. Tu sludini, ka nebūs zagt, pats zodz. **22** Tu saki, ka nebūs laulību pārkāpt, pats laulību pārkāpi. Tu elkkadievs turi negantus, pats esī svētuma laupītājs. **23** Tu lielies ar bauslību, pats Dievu pulgu caur bauslības pārkāpānu. **24** Jo Dieva vārds jūsu dēļ top zaimots pagānu starpā, itin kā ir rakstīts. **25** Jo apgrāzišana gan ir derīga, ja tu bauslību dari; bet ja esī bauslības pārkāpējs, tad tavs apgrāzījums ir tapis par priekšādu. **26** Ja nu priekšāda bauslības likumus tur, vai tad viņu priekšāda netaps turēta par apgrāzījumu? **27** Un tad tā priekšāda, kas no dabas tāda ir un bauslību tur, tiesās tevi, kas pie raksta un apgrāzišanas esī bauslības pārkāpējs. **28** Jo tas nav Jūds, kas no ārienes tāds ir; nedz tā ir apgrāzišana, kas no ārienes pie miesas. **29** Bet tas ir

Jūds, kas no iekšienes tāds, un tā ir sirds apgraižana, kas garā un ne rakstā; tam ir teikšana ne no cilvēkiem, bet no Dieva.

3 Kas tad nu Jūdam ir pārāki, jeb kāds ir tas apgraižanas labums? **2** Visādi liels! Jo pirmā kārtā Dieva vārdi tiem ir uzticēti. **3** Jo kas par to, ja kādi nav ticējuši? Vai viņu neticība Dieva uzticību iznīcinās? **4** Nemaz ne! Bet lai tā paliek, ka Dievs ir taisns un ikkatrs cilvēks melkulis, itin kā ir rakstīts: "Ka Tu palieci taisns Savos vārdos un uzvari, kad Tu topi tiesāts." **5** Kad nu mūsu netaisnība Dieva taisnību apstiprina, ko lai sakām? Vai tad Dievs nav netaisns, kad Viņš soda? To runāju, kā cilvēki mēdz runāt. **6** Nemaz ne! Jo kā tad Dievs pasaulli tiesās? **7** Jo ja Dieva patiesībā caur maniem meliem ir vairojusies Viņam par godu, ko tad es vēl kā grēcīnieks topu tiesāts? **8** Un kam mēs nesakām, itin kā topam zaimoti, un itin kā daži teic, mūs sakām: darisim ļaunu, lai nāk labums? Tādiem sods pēc taisnības notiks. **9** Ko tad nu? Vai mēs esam labāki? Nemaz ne. Jo mēs jau pirmāk esam rādījuši, gan Jūdus, gan Grieķus, visus esam apakš grēka. **10** Itin kā stāv rakstīts: nav neviena taisna, it neviena, **11** Nav neviena prātīga, nav neviena, kas Dievu meklē. **12** Viss ir atkāpušies un kopā tapuši nelieši, nav neviena, kas labu dara, it neviena. **13** Viņu rikle ir atvērts kaps; ar savām mēlēm tie viltību dara: odžu dzelonis ir apakš viņu lūpām; **14** Viņu mute ir lāstu un rūgtuma pilna. **15** Viņu kājas ir čaklas izliet asinīs. **16** Posts un sirdēsti ir pa viņu ceļiem, **17** Un miera ceļu tie nezin. **18** Dieva bijāšanas nav priekš viņu acīm. **19** Bet mēs zinām, ka bauslība visu, ko tā saka, to tā runā uz tiem, kas ir apakš bauslības, lai ikvienu mute top aizbāzta, un visa pasaule ir noziedzīga Dieva priekšā. **20** Tādēļ no bauslības darbiem neviena mīesa netaps taisnota Viņa priekšā; jo caur bauslību nāk grēku atzišana. **21** Bet Dieva taisnība, kas no bauslības un no praviešiem ir apliecināta, tagad ir tapusi zināma bez bauslības, **22** Tā Dieva taisnība caur ticību uz Jēzu Kristu priekš visiem un pie visiem, kas tic; jo tur nav nekādas starpības. **23** Jo visi ir grēkojuši, un tiem trūkst teikšanas Dieva priekšā, **24** Un top taisnoti bez nopolna no Viņa žēlastības caur to atpirkšanu, kas notikusi caur Kristu Jēzū. **25** To Dievs ir nolicis par salīdzināšanu, caur ticību iekš Viņa asinīm, ka tas Savu taisnību parādītu, pamēdzams tos priekšlaikā darītos grēkus **26** Iekš dievišķas paciešanas, ka Tas Savu taisnību parādītu šīni laikā: Sevi esam taisnu, un taisnu darām to, kas ir no Jēzus ticības. **27** Kur nu ir tā lielišānās? Tā ir zudusi. Caur kuru bauslību? Vai caur darbu bauslību? Nē! Bet caur ticības bauslību. **28** Tad nu mēs turam, ka cilvēks top taisnots caur ticību bez bauslības darbiem. **29** Jeb vai Dievs tikai Jūdu Dievs? Vai nav arī pagānu Dievs? Tiešām arī pagānu. **30** Jo viens Dievs ir, kas tausno apgraižījumu no ticības un priekšādu caur ticību. **31** Vai tad nu mēs bauslību iznīcinām caur ticību? Nemaz! Bet mēs bauslību apstiprinām.

4 Ko nu lai sakām, ka mūsu vectēvs Ābrahāms ir dabūjis pēc miesas? **2** Jo ja Ābrahāms caur darbiem ir taisnots, tad tam ir gan slava, bet ne pie Dieva. **3** Jo ko tas raksts saka? Ābrahāms Dievam ir ticējis un tas viņam ir pielīdzināts par taisnību. **4** Bet tam darba darītājam alga netop pielīdzināta pēc žēlastības, bet pēc parāda. **5** Bet tam, kas nav darba

darītājs, bet tic uz To, kas bezdievīgo taisno, tam ticība top pielīdzināta par taisnību. **6** Tā kā arī Dāvids saka, to cilvēku esam svētīgu, kam Dievs taisnību pielīdzina bez darbiem: **7** Svētīgi tie, kam pārkāpumi piedoti un grēki apklatī; **8** Svētīs tas vīrs, kam Tas Kungs grēku nepielīdzina. **9** Vai nu šis labums atlec apgraižījumam vien, vai arī priekšādai? Jo mēs sakām, ka Ābrahāmam ticība ir pielīdzināta par taisnību. **10** Kā tad tā viņam ir pielīdzināta? Vai iekš apgraižījuma, vai iekš priekšādas? Ne iekš apgraižījuma, bet iekš priekšādas. **11** Bet to apgraižīšanas zīmi viņš dabūja par taisnības zieģeli tai ticībai, ko viņš vēl priekšādā būdams turēja; ka tas būtu par tēvu visiem, kas priekšādā būdami tic, lai ticība tiem arīdzan taptu pielīdzināta par taisnību, **12** Un par apgraižīšanas tēvu tiem, kas ne vien apgraižīti, bet arī staigā tās ticības pēdās, kas mūsu tēvam Ābrahāmam bija priekšādā. **13** Jo tā apsolīšana, ka viņš būšot pasaules mantinieks, Ābrahāmam jeb viņa sēklai nav notikusi caur bauslību, bet caur ticības taisnību. **14** Jo ja tie bauslības ļaudis - mantinieki, tad ticība ir veltīga un tā apsolīšana iznikusi. **15** Jo bauslība padara dusmību; jo kur bauslības nav, tur arī nav pārkāpšanas. **16** Tāpēc no ticības, lai ir pēc žēlastības; lai tā apsolīšana ir pastāvīga visam dzimumam, ne vien tam, kas no bauslības, bet arī tam, kas no Ābrahāma ticības. Tas mums visiem ir tēvs, **17** (Kā ir rakstīts: daudz tautām Es tevi esmu cēlis par tēvu,) Tā Dieva priekšā, kam viņš ir ticējis, kas mīroņus dara dzīvus un sauc to, kas vēl nav, tā kā tas jau būtu. **18** Pret cerību viņš ir ticējis uz cerību, lai palikuši par tēvu daudz tautām, pēc tā vārda: Tādām būs būt tavam dzimumam. **19** Un viņš nepalika vājās iekš ticības, nedz lūkoja uz savām izdēdējušām miesām, tik ne simts gadus vecs būdams, nedz uz Sāras izdēdējušām miesām. **20** Bet pie tās Dieva apsolīšanas viņa prāts neticībā nešaubījās, bet kļuva spēcīgs iekš ticības un Dievam deva godu, **21** Pilnā ticībā zinādams, ka Dievs to, ko Viņš apsolījis, arī spēj darīt. **22** Tāpēc tas viņam arī pielīdzināts par taisnību. **23** Bet tas ne vien viņa dēļ ir rakstīts, ka tas viņam ir pielīdzināts, **24** Bet arī mūsu dēļ, kam tas tiks pielīdzināts, kad ticam uz to, kas no mīroņiem ir uzmodinājis mūsu Kungu Jēzu, **25** Kas ir nodots mūsu grēku dēļ un uzmodināts mūsu taisnošanas labad.

5 Tad nu mums no ticības taisnotiem miers ir pie Dieva caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, **2** Caur ko mēs ticībā esam dabūjuši arī pieiešanu pie tās pašas žēlastības, kurā mēs stāvam, un lielāmies ar to cerību uz Dieva godību. **3** Bet ne vien ar to, bet mēs lielāmies arī ar bēdām, zinādami, ka bēdas dara pacietību, **4** Un pacietība pastāvību, un pastāvība cerību, **5** Un cerība nepamet kaunā; jo Dieva mīlestība ir izlieta mūsu sirdīs caur To Svēto Garu, kas mums ir dots. **6** Jo Kristus, kad mēs vēl bijām vāji, par bezdievīgiem savā laikā ir nomiris. **7** Jo neviens lēti nemirst par kādu taisnu; par to, kas labs, gandrīz kāds varētu apņemties mirt. **8** Bet Dievs Savu mīlestību uz mums parāda, ka Kristus par mums ir nomiris, kad mēs vēl bijām grēcīnieki. **9** Tad nu mēs tagad caur Viņa asinīm taisnoti jo vairāk caur Viņu tapsim glābti no tās dusmības. **10** Jo mēs ienaidnieki būdami, ar Dievu esam salīdzināti caur Viņa Dēla nāvi, tad nu salīdzināti, mēs jo vairāk tapsim glābti caur Viņa dzīvību. **11** Un ne vien tā, bet mēs arī lielāmies ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, caur ko

mēs tagad salīdzināšanu esam dabūjuši. **12** Tādēļ itin kā caur vienu cilvēku grēks ir ienācis pasaulē un caur grēku nāve, un tā nāve pie visiem cilvēkiem ir caurspiedusies, tāpēc ka visi ir grēkojuši; **13** Jo līdz bauslibai grēks gan bija pasaulē; bet grēks netop pielīdzināts, kad bauslibas nav. **14** Tomēr nāve ir valdījusi no Ādama līdz Mozum ari pār tiem, kas nebija grēkojuši tādā pārkāpšanā kā Adams, kas ir tā nākamā (Ādama) priekšzīme. **15** Bet ne tāda, kāda tā apgrēkošanās, arī tā želastība. Jo ja caur tā viena apgrēkošanos daudzi ir miruši, tad daudz vairāk Dieva želastība un dāvana caur Tā viena Cilvēka, Jēzus Kristus, želastību pārpilnam ir nākusi pār daudziem. **16** Un ar to želastības dāvanu tas nav tā, kā ar tā viena (cilvēka) grēku. Jo tas spriedums ir gan no viena uz pazudināšanu; bet tā apzēlošana ir uz taisināšanu no daudz grēkiem. **17** Jo ja caur tā viena apgrēkošanos nāve ir valdījusi caur to vienu, tad daudz vairāk tie, kas to želastības pilnību un to taisinābas dāvanu dabū, valdis iekš dzīvības caur To vienu Jēzu Kristu. **18** Tad nu itin kā caur viena apgrēkošanos pazudināšana ir nākusi pār visiem cilvēkiem, tāpat arī caur viena taisnību dzīvības taisnošana nāk pār visiem cilvēkiem. **19** Jo itin kā caur tā viena cilvēka nepaklausību daudzi ir darīti par grēciniekiem, tāpat arī dzīvības taisnību daudzi taps darīti par taisināšanu. **20** Bet bauslība pienākusi klat, lai apgrēkošanās vairotos; bet kur grēks ir vairojies, tur želastība vēl vairāk ir vairojusies. **21** Lai, kā grēks ir valdījis ar nāvi, tāpat arī želastība valda caur taisnību uz mūžigu dzīvošanu caur Jēzū Kristu, mūsu Kungu. (**aiōnios g166**)

6 Ko nu lai sakām? Vai mums grēkā būs palikt, lai želastība vairojās? **2** Nemaz nel! Kā mēs, kas grēkam esam miruši, iekš tā vēl gribētu dzīvot? **3** Jeb vai jūs nezināt, ka, cik no mums ir kristīti uz Kristu Jēzu, tie uz Viņu nāvi ir kristīti? **4** Tad nu mēs līdz ar Viņu caur kristību esam aprakti nāvē, lai, kā Kristus ir uzmodināts no mironiem caur Tā Tēva godību, tāpat arī mēs stāgājam atjaunotā dzīvībā. **5** Jo ja mēs esam dēstīti līdzīgā nāvē ar Viņu, tad arī augšāmcēlšanā Viņam būsim līdzīgi, **6** To zinādami, ka mūsu vecais cilvēks līdz ir krustā sists, lai grēcīgā miesa iznīkst, ka mēs grēkam vairs nekalpojam. **7** Jo, kas nomiris, tas ir taisnots no grēka. **8** Bet ja mēs ar Kristu esam miruši, tad ticam, ka ar Viņu arī dzīvosim, **9** Zinādami, ka Kristus no mironiem uzmodināts vairs nemirst; nāve pār Viņu vairs nevalda. **10** Jo ko Viņš miris, to Viņš grēkam nomiris vienreiz; bet ko Viņš dzīvo, to Viņš dzīvo Dievam. **11** Tāpat turaties arī jūs, ka grēkam esat nomiruši, bet dzīvojet Dievam iekš Kristus Jēzus, mūsu Kunga. **12** Tad nu lai grēks nevalda jūsu mirstamā miesā, paklausīt viņas kārībam; **13** Nedz padodiet savus locekļus grēkam par netaisnības ieročiem; bet padodiet sevi pašus Dievam, tā kā no mironiem dzīvus, un savus locekļus Dievam par taisnības ieročiem. **14** Jo grēks pār jums nevaldis; jo jūs neesat apakš bauslības, bet apakš želastības. **15** Ko nu? Vai mums būs grēkot, tāpēc ka neesam apakš bauslības, bet apakš želastības? Ne mūžam! **16** Vai nezināt, ka jūs tam esat kalpi, kam padodaties par kalpīem uz paklausību, paklausīdam, vai grēkam uz nāvi, vai paklausībai uz taisnību? **17** Bet gods Dievam, ka jūs, kas bijuši grēka kalpi, no sirds dzīluma esat palikuši paklausīgi tai mācības priekšzīmei, uz ko esat nodoti, **18** Un atsvabināti no grēka esat palikuši par kalpīem

taisinībai. **19** Es runāju cilvēcīgi jūsu miesas vājības dēl; jo tā kā jūs savus locekļus bijāt padevuši kalpot nešķistībai un netaisnībai uz netaisniem darbiem, tāpat padodiet tagad savus locekļus, kalpot taisnībai uz svētiem darbiem. **20** Jo kad jūs bijāt grēka kalpi, tad jūs bijāt svabadi no taisnības. **21** Kāds auglis tad jums to bridi bija? Tāds, par ko jūs tagad kaunaties; jo viņa gals ir nāve. **22** Bet tagad, kad jūs no grēka esat atsvabināti un Dievam kalpojat, tad jums ir savs auglis, ka paliekat svēti; bet tas gals ir mūžiga dzīvošana. (**aiōnios g166**) **23** Jo grēka nopolns ir nāve; bet Dieva dāvana ir mūžiga dzīvība iekš Kristus Jēzus, mūsu Kunga. (**aiōnios g166**)

7 Jeb vai jūs nezināt, brāļi (jo es runāju ar tiem, kas bauslību zin), ka bauslība valda pār cilvēku, kamēr tas dzīvo? **2** Jo laulāta sieva caur bauslību ir piesieta pie vīra, kamēr tas dzīvs; bet kad vīrs miris, tad viņa ir atsvabināta no tā vīra bauslības. **3** Tad nu viņa taps saukta laulības pārkāpēja, kad viņa, kamēr vīrs dzīvs, pie cita vīra turas; bet ja vīrs miris, tad viņa ir svabada no tās bauslības, tā ka viņa nav vis laulības pārkāpēja, kad viņa iet pie cita vīra. **4** Tā, mani brāļi, arī jūs bauslībai esat nonāvēti caur Kristus miesu, ka jums būs turēties pie cita, pie Tā, kas no mironiem ir uzmodināts, lai Dievam auglis nesam. **5** Jo kad mēs miesā bijām, tad grēku kārības caur bauslību mūsu locekļos bija specīgas, nāvei auglus nest. **6** Bet tagad mēs no tās bauslības, kur tapām turēti, esam atsvabināti un tai nomiruši, tā ka mēs kalpojam atjaunotā garā un ne vecā raksta būšanā. **7** Ko nu lai sakām? Vai bauslība ir grēks? Nemaz ne! Bet grēku es nepazinu kā vien caur bauslību. Jo iekārošanu es nezinātu, ja bauslība nesacītu: tev nebūs iekāroties. **8** Bet grēks, caur bausli pamodināts, cēla iekš manis visādu iekārošanu. Jo bez bauslības grēks ir nedzīvs. **9** Un es citkārt dzīvoju bez bauslības, bet kad bauslīs nāca, tad grēks palika dzīvs. **10** Bet es nomiru, un atradās, ka tas bauslīs man uz nāvi izdevās, kas man bija dots uz dzīvību. **11** Jo grēks caur bausli pamodināts mani ir pievīlis un caur to pāšu nokāvis. **12** Tad jau bauslība gan ir svēta, un bauslīs gan ir svēts un taisns un labs. **13** Vai tad tas, kas ir labs, man palīcis par nāvi? Nemaz ne! Bet grēks, - lai tas parādītos kā grēks, kas caur to, kas labs, man padara nāvi, lai grēks paliku pārlieku grēcīgs caur bausli. **14** Jo mēs zinām, ka bauslība ir garīga; bet es esmu miesīgs, pārdots apakš grēka. **15** Jo es nezinu, ko es daru; jo to es nedaru, ko gribu; bet ko es ienīstu, to es daru. **16** Bet ja es daru, ko negribu, tad es apliecināju, bauslību esam labu. **17** Bet tagad es vairs to nedaru, bet tas grēks, kas iekš manis mīt. **18** Jo es zinu, ka iekš manis (tas ir manā miesā) labums nemīt; jo gribēt gan gribu labu darīt, bet spēt nespēju. **19** Jo to labu, ko gribu, es nedaru; bet to ļaunu, ko negribu, to es daru. **20** Bet ja es to daru, ko negribu, tad es to vairs nedaru, bet tas grēks, kas iekš manis mīt. **21** Tad nu šo likumu atrodū, ka man gribot to labu darīt ļaunums pielip. **22** Jo man ir labs prāts pie Dieva bauslības pēc tā iekšējā cilvēka. **23** Bet es reduzītu bauslību savos locekļos pret mana prāta bauslību karojam un mani gūstītu novedam apakš grēka bauslības, kas ir manos locekļos. **24** Es nabaga cilvēks, kas mani izraus no šīs nāves miesas. **25** Es Dievam pateicos caur Jēzū Kristu, mūsu Kungu. Tad nu es pats ar savu prātu kalpoju Dieva bauslībai, bet ar savu miesu grēka bauslībai.

8 Tad nu nav nekādas pazudināšanas tiem, kas ir iekš Kristus Jēzus, kas nestāigā pēc miesas, bet pēc Gara. **2** Jo tā dzīvibas Gara bausliba iekš Kristus Jēzus mani ir atsvabinājusi no grēka un nāves bauslibas. **3** Jo kad tas bauslibai nebija iespējams, tāpēc ka tā caur miesu bija nespēcīga, tad Dievs ir sūtījis Savu paša Dēlu grēcīgas miesas līdzību un grēka dēļ un grēku pazudinājīs iekš miesas, **4** Ka bauslibas taisnība taptu piepildīta iekš mums, kas nestāgājam pēc miesas, bet pēc Gara. **5** Jo tie, kas ir pēc miesas, tie domā už to, kas patīk miesai; bet tie, kas pēc Gara, uz to, kas patīk Garam. **6** Jo miesas prāts ir nāve; un Gara prāts ir dzīvība un miers. **7** Tāpēc ka miesas prāts ir naids pret Dievu; jo tas Dieva bauslibai nepaklausa un arī nespēj. **8** Bet tie, kas pēc miesas dzīvo, nevar Dievam patikt. **9** Bet jūs nedzīvojet pēc miesas, bet pēc Gara, ja tikai Dieva Gars iekš jums mīt; bet ja kam Kristus Gara nav, tas Viņam nepieder. **10** Bet ja Kristus ir iekš jums, tad miesa gan ir nedzīva grēka dēļ, bet Tas Gars ir dzīvība taisnības dēļ. **11** Bet ja Tā Gars, kas Jēzu ir uzmodinājis no miroņiem, iekš jums mīt, tad Tas, kas Kristu ir uzmodinājis no miroņiem, arī jūsu mirstamas miesas darīs dzīvas caur Savu Garu, kas iekš jums mīt. **12** Tad nu mēs, brāļi, esam parādnieki ne miesai, ka pēc miesas būtu jādzīvo. **13** Ja jūs pēc miesas dzīvojet, tad jūs mirset, bet ja jūs caur To Garu miesas darbošanās nonāvējat, tad jūs dzīvosiet. **14** Jo cik no Dieva Gara top vaditi, tie ir Dieva bērni. **15** Jo jūs neesat dabūjuši kalpošanas garu, ka jums atkal jābistas, bet jūs esat dabūjuši dievbērnības Garu, caur ko mēs saucam: Abba, Tēvs. **16** Tas Gars pats apliecinā līdz ar mūsu garu, ka esam Dieva bērni; **17** Bet ja bērni, tad arī mantinieki, proti Dieva mantinieki un Kristus līdzmantinieki, ja tikai līdz ciešam, ka arī līdz topam pagodināti. **18** Jo es turu, ka šī laika ciešanas neatvērt to godibu, kas mums taps parādita. **19** Jo tie radījumi ilgodamies gaida uz Dieva bērnu parādišanu. **20** Jo tie radījumi ir padoti nīcībai, ne pēc savas gribēšanas, bet Tā dēļ, kas tos tai ir padevis uz cerību, **21** Jo arī tie radījumi paši taps atsvabināti no iznīcības kalpošanas uz Dieva bērnu godības svabadi. **22** Jo mēs zinām, ka visi radījumi kopā nopūšās un kopā mokās līdz šim. **23** Un ne vien tie, bet arī mēs paši, kam Tā Gara pirmība ir, mēs paši arī arīzārāzībām pie sevis, gaidīdamī už to bērni, uz mūsu miesas atpestīšanu. **24** Jo cerībā mēs esam pestīti. Bet cerība, kas ir redzama, nav cerība; jo ko kas redz, kā tas to var cerēt? **25** Bet ja mēs ceram, ko nerēdam, tad mēs uz to gaidām ar paciešanu. **26** Tāpat arī Tas Gars mūsu vājībai nāk palīgā; jo mēs nezinām, ko mums būs lūgt, kā piederas, bet Tas Gars pats mūs aizstāv ar neizrunājamām nopūtām. **27** Un Tas, kas sirdis pārmeklē, zin, kas ir Tā Gara prāts, jo Tas pēc Dieva prāta tos svētos aizstāv. **28** Un mēs zinām, ka tiem, kas Dievu mil, visas lietas nāk par labu, tiem, kas pēc Viņa nodoma ir aicināti. **29** Jo kurus Viņš papriekš paredzējis, tos Viņš arī papriekš ir nolicis, lai Viņa Dēla ģimim būtu līdzīgi, ka Tas būtu tas pirmsdzimtais starp daudz brāļiem. **30** Bet kurus Viņš papriekš nolicis, tos Viņš arī aicinājis; un kurus Viņš aicinājis, tos Viņš arī taisnojis; un kurus Viņš taisnojis, tos Viņš arī pagodinājis. **31** Ko lai nu par to sakām? Ja Dievs par mums, kas būs pret mums? **32** Jo Viņš arī Savu paša Dēlu nav taupījis, bet To par mums visiem nodevis, kā Viņš mums ar To nedāvinās

visas lietas? **33** Kas apsūdēzs Dieva izredzētos? Dievs ir, kas taisno. **34** Kas pazudinās? Kristus ir nomiris, bet vēl vairāk, Viņš arī uzmodināts; Viņš ir pie Dieva labās rokas, Viņš mūs arī aizstāv. **35** Kas mūs šķirs no Kristus milestības? Vai bēdas, vai bailiba, vai vajāšana, vai bads, vai plikums, vai liksta, vai zobens? **36** Tā kā ir rakstīts: "Tevs dēļ mēs topam nāvēti augu dienu; mēs esam turēti līdzi kaujamām avīm." **37** Bet visās šīnis lietās mēs pārpārim uzvaram caur to, kas mūs ir milējis. **38** Jo es zinu tiešam, ka ne nāve, ne dzīvība, ne enģeļi, ne valdības, ne spēki, ne klātbūdamas, ne nākamas lietas, **39** Ne augstums, ne dzīlums, nedz cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva milestības, kas ir iekš Kristus Jēzus, mūsu Kunga.

9 Es patiesību saku iekš Kristus, es nemeloju, jo mana sirdsapziņa man liecību dod iekš Svēta Gara, **2** Ka man ir lielas skumjas un nemītīgas sāpes manā sirdī. **3** Jo es būtu vēlējies pats būt nolādēts no Kristus par maniem brāļiem, kas ir mani radi pēc miesas; **4** Tie ir Israēlieši, tiem pieder tā bērniņa un tā godība un tās derības un tā bausliba un Tā Dieva kalpošana un tās apsolīšanas, **5** Tiem tie tēvi, no kuriem arī Kristus pēc miesas; tas ir Dievs pār visiem, augsti teicams mūžīgi. Āmen. (aiōn g165) **6** Tomēr ne tā, tā kā Dieva vārds būtu pakritis; jo ne visi, kas no Israēla, ir Israēls, **7** Nedz tie visi tādēļ bērni, ka tie ir Ābrahāma dzimums, bet: "Iekš Izaka tev dzimums taps dēvēts." **8** Tas ir; ne tie miesas bērni ir Dieva bērni, bet tie apsolīšanas bērni top turēti par dzimumu. **9** Jo tas apsolīšanas vārds ir šis: ap šo pašu laiku Es nākšu, tad Sārai būs dēls. **10** Un ne vien Šī, bet arī Rebeka, kad bija grūta no viena, no Izaka, mūsu tēva - **11** Jo kad tie bērni vēl nebija dzīmuši, nedz darījuši ne laba ne ļauna, lai Dieva nodomā, kā Viņš izredzējis, pastāvētu, ne pēc darbiem, bet pēc Tā aicinātāja; **12** Tad viņai kļuva sacīts: lielākais kalpos mazākajam; **13** Tā kā ir rakstīts: Es Jēkabu esmu milējis un Īsavu ienīdējis. **14** Ko nu lai sakām? Vai netaisnība ir pie Dieva? Nebūt ne! **15** Jo uz Mozu Viņš saka: Es zēlošu, ko zēloju, un apzēlošos, par ko apzēlojos. **16** Tad nu tas nav ne no cilvēka gribēšanas, ne no cilvēka skriešanas, bet no Dieva apzēlošanās. **17** Jo tas raksts saka uz Faraonu: itin tāpēc Es tevi esmu cēlis, ka Es pie tevis parādītu Savu spēku, un ka Mans Vārds taptu pasludināts visā pasaulē. **18** Tad nu Viņš apzēlojās, par ko Tas grib, un apcieta, ko Tas grib. **19** Tu nu gan uz mani sacīsi: ko tad Viņš vēl rāj? Jo kas Viņa prātam var pretī turēties? **20** Bet, ak cilvēciņ! Kas tu tāds esi, ka tu gribi ar Dievu tiesīties? Vai kāds darbs uz savu meistaru saka: kam tu mani tādu esi taisījis? **21** Vai tad podniekam nav vara pār mālu, no tās pašas pites taisīt citu trauku godam un citu negodam? **22** Bet nu Dievs, gribēdams dusmību parādīt un Savu spēku zināmu darit, ar lielu lēnprātību ir panesis tos dusmības traukus, sataisītus uz pazušanu, **23** Un ka Tas Savas godības bagātību parādītu pie tiem zēlastības traukiem, ko Viņš iepriekš ir sataisījis uz godību. **24** Tādus Viņš arī mūs ir aicinājis, ne vien no Jūdiem, bet arī no pagāniem. **25** Tā kā Viņš arī pie Hozejas saka: Es tos sauksu par Saviem ļaudīm, kas Mani ļaudis nebija, un par Savu miļo, kas Mani miļa nebija; **26** Un notiks tanī vietā, kur uz tiem tika sacīts: Jūs neesat Mani ļaudis! Tur tie taps saukti Tā dzīvā Dieva bērni. **27** Un Jesaja izsauc pār Israēli: ja Israēla bērnu skaits būtu kā jūras smiltis, tomēr tikai

atlikums taps izglābt. **28** Jo Viņš to vārdu piepilda un pastēidz iekš taisnības; jo drīz Tas Kungs to vārdu izdarīs vīrs zemes. **29** Un itin kā Jesaja ir papriekš sacījis: ja Tas Kungs Cebaot mums nebūtu atlicinājis kādu sēklu, tad mēs būtu palikuši tā kā Sodoma un līdzīgi Gomorai. **30** Ko nu lai sakām? Ka pagāni, kas pēc taisnības nedzinās, taisnību dabūjuši, proti to taisnību no tīcības; **31** Bet Israēls, pēc taisnības bauslības dzīdāmies, to taisnības bauslību nav panācis. **32** Kādēļ? Tādēļ ka ne no tīcības bet tā kā no bauslības darbiem (to meklēja); jo tie ir piedauzījušies pie tā piedauzīšanas akmens, **33** Itin kā ir rakstīts: redzi, Es lieku Ciānā piedauzīšanas akmeni un apgrēcības klinti, un kas uz Viņu tic nepaliks kaunā.

10 Brāli, mana sirds vēlēšanās un Dieva lūgšana par Israēla bērniem ir, ka tie tiek pestīti. **2** Jo es tiem liecību dodu, ka tie karsti dzenās pēc Dieva, bet bez saprāšanas. **3** Jo nepazīdami Dieva taisnību un meklēdamī uzcelt savu pašu taisnību, tie Dieva taisnībai nav paklausījuši. **4** Jo bauslības gals ir Kristus, par taisnību ikvienam, kas tic. **5** Jo Mozus raksta par to taisnību, kas nāk no bauslības: kurš cilvēks to dara, tas caur to dzīvos. **6** Bet tā taisnība, kas no tīcības, saka tā: nesaki savā sīrī, kas uzķāps debesī? Protī Kristu novest zemē. **7** Jeb: kas nokāps bezdibeni? Protī Kristu no mironiem atvest. (*Abyssos g12*) **8** Bet ko tā saka? Tuvu pie tevis ir tas vārds, tavā mutē un tavā sīrī: proti tas tīcības vārds, ko mēs pasludinājām. **9** Jo ja tu ar savu muti Jēzu apliecināsi par Kungu un savā sīrī tīcēsi, ka Dievs Viņu no mironiem ir uzmodinājis, tad tu mūžīgi dzīvi. **10** Jo ar sīrī tic uz taisnību un ar muti apliecinā uz mūžīgu dzīvošanu. **11** Jo tas raksts saka: neviens, kas uz Viņu tic, nepaliks kaunā. **12** Jo še nav starpības starp Jūdiem un Griekiem, jo Tas pats ir Kungs pār visiem, bagāts priekš visiem, kas Viņu piesauc. **13** Jo ikviens, kas Tā Kunga vārdu piesauks, taps izglābt. **14** Kā lai nu To piesauc, uz ko nav tīcējuši? Bet kā lai tic, par ko nav dzirdējuši? Bet kā lai dzīrd bez sludinātāja? **15** Bet kā lai sludina, ja netop sūtīti? Itin kā ir rakstīts: cik jaukas ir to prieka vēstnešu kājas, kas sludina mieru, kas sludina labumu. **16** Bet ne visi tam evāngēlijam bijuši paklausīgi; jo Jesaja saka: Kungs, kas tic mūsu sludināšanai? **17** Tad nu tīcība ir no sludināšanas, un sludināšana caur Dieva vārdu. **18** Bet es saku: vai tie nav dzirdējuši? Tiešām, viņu skaņa ir izgājusi pa visu zemi, un viņu vārdi līdz pasaules galam. **19** Bet es saku: vai Israēls to nav sapratis? Jau Mozus saka: "Es jūs kaitināt kaitināšu caur tautu, kas nav Mana, caur ģekīgu tautu Es jūs tirināt tirināšu." **20** Bet Jesaja drīkst sacīt: "Es esmu atrasts no tiem, kas Mani nav meklējuši, un esmu tiem parādījies, kas pēc Manis nav vaicājuši." **21** Bet uz Israēli viņš saka: "Augu dienu Savas rokas esmu izstiepis pār ļaudim, kas neklausā, bet runā pretī."

11 Tad nu es saku: vai Dievs Savus ļaudis ir atmetis? Nemaz ne! Jo es arīdzan esmu Israēlietis, no Ābrahāma dzimuma, no Benjamina cilts. **2** Dievs nav vis atmetis Savu tautu, ko Viņš papriekš ir izredzējis. Jeb vai jūs nezināt, ko tas raksts saka par Eliju, kā tas pie Dieva sūdz pret Israēli sacīdams: **3** "Kungs, tie Tavus praviešus ir nokāvuši un Tavus altārus apgāzuši, un es viens esmu atlicis, un tie meklē manu dzīvību." **4** Bet ko Dievs tam atbildēdams

saka? "Es Sev esmu atlicinājis septiņtūkstošus vīrus, kas ceļus nav locījuši Baāla priekšā." **5** Tad nu arīdzan tāpat šīnī laikā viens atlikums pēc ūžīgas izredzēšanas ir atlicis. **6** Bet ja tas ir caur ūžīstību, tad tas vairs nav darbu nopolns; citādi ūžīstība nav vairs ūžīstība. Bet ja tas ir no darbiem, tad tā nav ūžīstība; citādi nopolns nav vairs nopolns. **7** Ko tad nu? Ko Israēls meklē, to viņš nav dabūjis; tie izredzētie gan to ir dabūjuši, bet tie citi ir apcietinājušies, **8** Itin kā ir rakstīts: Dievs tiem ir devis grūta miega garu, acis, ka tie nerēdz, un ausis, ka tie nedzīrd, līdz šai dienai. **9** Un Dāvids saka: lai viņu galds viņiem paliek par valgu, par slazdu un par piedauzīšanu un par atmaksu! **10** Viņu acis lai top aptumšotas, ka nerēdz, un loki viņu muguru vienmēr! **11** Tad nu es saku: vai viņi tāpēc piedauzījušies, lai kristu? Nebūt ne! Bet caur viņu kritumu pagāniem pestīšana notikusi, viņiem par paskubināšanu, šiem dzīties pakaļ. **12** Bet, ja viņu kritums pasaulei ir bagātība un viņu trūkums pagāniem bagātība, cik vairāk viņu pilnums? **13** Jo es uz jums pagāniem runāju: pagānu apostulis būdams, es savu amatu gribu godāt, **14** Vai es jel tos, kas ir mana miesa, varētu paskubināt un kādus no tiem izglābt. **15** Jo ja viņu atmešana ir pasaules salīdzināšana, kas tad būs viņu pieņemšana, ja ne dzīviba no mironiem? **16** Un ja tie (mīklas) pirmaji ir svēti, tad arī (visa) tā mīkla, un ja tā sakne svēta, tad arī tie zari. **17** Ja nu kādi no tiem zariem ir nolauzti, un tu, meža eļļas koks būdams, tiem esi uzpotēts un pie tā eļļas koka saknes un tauku daļu esi dabūjis, **18** Tad nelielies pret tiem zariem; bet ja tu pret tiem lielīsies, tad zini: tu nenesi to sakni, bet tā sakne nes tevi. **19** Tu nu sacīsi: tie zari ir nolauzti ka es taptu ieportēts. **20** Gan labi; tie ir nolauzti neticības dēļ, un tu stāvi caur tīcību: nelielies, bet bīstīs! **21** Jo ja Dievs tos ištos zarus nav saudzējis, tad Viņš tevi gan arī nesaudzēs! **22** Tad redzi nu Dieva laipnību un bardzību! To bardzību pie tiem, kas ir krituši, bet to laipnību pie tevis, ja iekš tās laipnības paliksi; citādi tu arīdzan tapsi izcirsts. **23** Un viņi, ja tie neticībā nepaliks, arī taps ieportēti. Jo Dievs ir spēcīgs, viņus atkal ieportēt. **24** Jo ja tu no tā eļļas koka, kas pēc savas dabas mežā audzis, esi izcirsts un pret savu dabu esi ieportēts labā eļļas kokā, cilk vairāk tie, kas jau pēc savas dabas tādi, savā pašā eļļas kokā taps ieportēti! **25** Jo es negribu, brāli, jums slēpt so noslēpumu, (lai jūs neliekaties paši gudri esoši), ka Israēlim pa daļai apcietināšana ir notikusi, tiekams tas pagānu pilnums būs iegājis, **26** Un tā viss Israēls taps izglābt, itin kā ir rakstīts: Pestītājs nāks no Ciānas un nogriezis bezdevīgo būšanu no Jēkaba. **27** Un šī ir Mana derība ar tiem, kad Es viņu grēkus atpemšu. **28** Tad pēc evāngēlijā tie gan ir ienaideņieki jūsu dēļ; bet pēc tās izredzēšanas tie ir milī to tēvu dēļ. **29** Jo Dievam nav žēl Savu ūžīstības dāvanu un Savas aicināšanas. **30** Jo itin kā jūs arīdzan citkārt Dievam bijāt neklausīgi, bet tagad caur viņu neklausīšanu esat apžēloti, **31** Tāpat arī šie tagad bijuši neklausīgi, lai caur to apžēlošanu, kas jums ir notikusi, arī viņi top apžēloti. **32** Jo Dievs visus ir saslēdzis nepaklausībā, ka lai Viņš par visiem apžēlotos. **33** Ak Dieva bagātības un gudrības un atzišanas dzīlums! Cik neizmanāmas ir Viņa tiesas un neizdibinājamī Viņa celī! **34** Jo kas ir atzinis Tā Kunga prātu? Jeb kas ir bijis Viņam padoma devējs? **35** Jeb kas Viņam papriekš devīs, ka tam

taptu atmaksāt? **36** Jo no Viņa un caur Viņu un uz Viņu ir visas lietas. Viņam lai ir gods mūžīgi! Āmen. (**aiōn g165**)

12 Tāpēc, brāļi, es jūs lūdzu caur Dieva apžēlošanām, ka jūs savas miesas nodotu par dzīvu, svētu un Dievam patikamu upuri; tā lai ir jūsu prātīgā Dieva kalpošana. **2** Un nepaliekat šai pasaulei lidzīgi, bet pārvēršaties, savā prātā atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudit, kas ir tas labais un patikamais un pilnīgais Dieva prāts. (**aiōn g165**) **3** Jo caur to zēlastību, kas man ir dota, es ikvienam jūsu starpā saku, ka nevienam nebūs pārgudram būt vairāk, nekā tam pieklājās gudram būt; bet ka tam būs prātīgi gudram būt, kā kuram Dievs ir izdalījis ticības mēru. **4** Jo itin kā mums vienā miesā ir daudz locekļu, bet visiem tiem locekļiem nav vienāds darbs; **5** Tāpat mēs daudzi esam viena miesa iekš Kristus, bet savā starpā mēs esam cits cita locekļi. **6** Un mums ir dažādas dāvanas pēc tās zēlastības, kas mums dota. **7** Ja kam ir praviešu mācība, lai tā saietās ar ticību; ja kam kāds amats, tas lai paliek tai amatā; ja kas māca, tas lai paliek tai mācīšanā; **8** Ja kas pamāca, tas lai paliek tai pamācīšanā; kas ko dod, lai to dara iekš vientesibas; kas valda, lai to dara rūpīgi; kas apžēlojās, lai to dara ar prieku. **9** Milestība lai ir bezviltīga; ienīstat ļaunu, pieķeraties labam. **10** Lai brāļu milestība jūsu starpā ir sirsniņa, un godu dodot nākat viens otram pretī. **11** Neesiet kūtrī iekš tā, kas jums jādara; esiet dedzīgi garā, kalpojet Tam Kungam. **12** Esiet priečīgi cerībā, pacietīgi bēdās, pastāvīgi lūgšanās. **13** Nāciet palīgā tiem svētīem viņu vajadzībās; dodiet labprāt mājas vietu. **14** Svētījiet tos, kas jūs vajā, svētījiet un nelādīet. **15** Līksmojaties ar līksniem un raudiet ar tiem, kas raud. **16** Esiet savā starpā vienprātīgi, nedzīdamies pēc augstām lietām, bet turēdamies pazemīgi. **17** Neliekaties paši gudri esoši; neatmaksājiet nevienam ļaunu ar ļaunu, turaties pa godam visu cilvēku priekšā. **18** Ja tas var būt, no savas puses turat mieru ar visiem cilvēkiem. **19** Neatriebaties paši, miļie, bet dodiet vietu Dieva dusmībai. Jo ir rakstīts: "Man pieder atriebšanai! Es atmaksāšu," saka Tas Kungs. **20** Tad nu, ja tavs ienaidnieks ir izsalcis, tad ēdini to; ja tas izslāpis, tad dzirdini to. Jo to daridams tu kvēlainas ogles sakrāsi uz viņa galvu. **21** Ľaunums lai tevi neuzvar, bet uzvari tu ļaunumu ar labumu.

13 Ikiens lai ir paklausīgs tām valdišanām, kam tā vara; jo nekādas valdišanas nav kā vien no Dieva, un kur valdišanas ir, tur tās no Dieva ir ieceltas. **2** Tad nu, kas valdišanai turas pretī, tas turas pretī Dieva likumam. Bet kas pretī turas, tie dabūs savu sodu. **3** Jo valdniki nav bijājami labiem darbiem, bet ļauniem; ja tu negribi no valdišanas bīties, tad dari labu, tad tev būs teikšana no viņas. **4** Jo tā ir Dieva kalpone tev par labu; bet ja tu ļaunu dari, tad bīsties, jo tā zobenu nenes velti, jo tā ir Dieva kalpone, atriebēja ļaundarītājam par sodibu. **5** Tāpēc vajag paklausīt ne vien sodibas dēļ bet arī zināmas sirds dēļ. **6** Tāpēc dodat arī meslus. Jo tie ir Dieva sulaipī, šo savu amatu kopdami. **7** Tad nu dodiet ikvienam, kas tam nākas; meslus, kam mesli nākas; muitu, kam muita nākas; bijāšanu, kam bijāšana nākas; godu, kam gods nākas. **8** Neesiet nevienam neko parādā, kā vien, ka jūs cits citu milat; jo kas otru mil, tas bauslību ir piepildījis. **9** Jo tas bauslis: tev nebūs laulību pārkāpt, tev nebūs nokaut, tev nebūs zagt,

tev nebūs nepatiesu liecību dot, tev nebūs iekārot, un ja vēl ir cits bauslis, tas šīnī vārdā top sapemts, proti tanī: tev būs savu tuvāko milēt kā sevi pašu. **10** Milestība tuvākam ļauna nedara; tad nu milestība ir bauslības piepildīšana. **11** Un to dariet, zinādami to laiku, ka tagad mums ir tā stunda celties no miega; jo tagad mūsu pestīšana ir tuvāka, nekā kad mēs palikām ticīgi. **12** Nakts ir pagājusi un diena tuvu nākusi, tad lai noliekom tumsības darbus un lai apvelkam gaismas ieročus. **13** Lai tā kā dienā godīgi staigājam, ne rišānā un plītešanā, ne izvirtībā un nešķistībā, ne bāršanā un ienaidībā. **14** Bet apvelciet To Kungu Jēzu Kristu un nekopiet miesu uz kārībām.

14 Pieņemiet to, kas ir vājš ticībā, viņa prātu nesajaukdamī. **2** Jo cits tic, ka visu var ēst, bet kas ir vājš, tas ēd dārza augļus. **3** Kas ēd, tas lai nenicina to, kas neēd; un kas neēd, tas lai netiesā to, kas ēd; jo Dievs viņu ir pieņēmis. **4** Kas tu tāds esi, ka tu cita kalpu tiesā? Viņš stāv, vai krīt savam paša Kungam; bet viņš taps pacelts, jo Dievs ir spēcīgs, viņu pacelt. **5** Dažs cienī vienu dienu vairāk nekā otru, bet dažs visas dienas cienī vienādi; ikiens par to lai pats savā prātā zinās. **6** Kas kādu dienu cienī, tas to cienī Tam Kungam; un kas to dienu necienī, tas to necienī Tam Kungam. Kas ēd, tas ēd Tam Kungam, jo viņš pateicās Dievam; un kas neēd, tas neēd Tam Kungam, un pateicās Dievam. **7** Jo neviens mūsu starpā nedzīvo sev pašam, un neviens nemirst sev pašam. **8** Jo kad dzīvojam, tad dzīvojam Tam Kungam; kad mirstam, tad mirstam Tam Kungam. Tāpēc vai dzīvojam, vai mirstam, mēs piederam Tam Kungam. **9** Jo tādēļ Kristus arī miris un augšāmcēlies un atkal dzīvs tapis, ka tas būtu Kungs pār mirušiem un dzīviem. **10** Bet tu, ko tu tiesā savu brāli? Jeb arī tu, ko tu niciini savu brāli? Jo mums visiem būs jāsfajas priekš Kristus **11** Jo ir rakstīts: "Es dzīvoju, saka Tas Kungs, Manā priekšā visi ceļi locīsies, un ikviens mēle teiks Dievu." **12** Tad nu ikiens no mums pats par sevi dos atbildēšanu Dievam. **13** Tāpēc lai mēs cits citu vairs netiesājam, bet to tiesājiet jo vairāk, ka neviens savam brālim neliek piedauzīties, nedz tam dod apgrēcību. **14** Es zinu un atzīstu tiešām iekš Tā Kunga Jēzus, ka nevienna lieta no sevis nav nešķista; bet tam vien, kas to par nešķistu tura, tam tā ir nešķista. **15** Bet ja tavs brālis ēdiena dēļ noskumst, tad tu vairs nestāigā pēc milestības. Nesamaitā ar savu ēdienu to, par ko Kristus ir miris. **16** Tad nu lai jūsu labums netop zaimots, **17** Jo Dieva valstība nav ēdiens un dzēriens, bet taisnība un miers un prieks iekš Svētā Gara. **18** Jo šīmīs lietās Kristum kalpo, tas ir Dievam patikams un cilvēkiem pieņēmīgs. **19** Tādēļ lai pēc tā dzenamies, kas der mieram un uztāsīšanai jūsu starpā. **20** Neposti Dieva darbu ēdiena dēļ. Visas lietas gan ir šķistas, bet tās ir nelabas tam cilvēkam, kas ēd un piedauzās. **21** Labāki ir, gaļas neēst un vīna nedzert, nekā to darīt, pie kā tavs brālis piedauzās, jeb apgrēcīnājās, jeb (ticībā) top vājš. **22** Ja tev ir ticība, tad lai tā ir tev pašam Dieva priekšā. Svetīgs ir tas, kas sevi pašu netiesā iekš tā, ko viņš tura par labu. **23** Bet kam ēdot prāts šaubās, tas ir pazudināts, jo tas nenāk no ticības; bet viss, kas nav no ticības, tas ir grēks.

15 Bet mums, kas esam stipri, pienākas panest nestipro vājības un nevis sev pašiem būt pa prātam. **2** Jo

ikviens no mums lai savam tuvākam ir pa prātam uz labu un par uztaišanu. **3** Jo arī Kristus nav Sev pašam bijis pa prātam, bet kā stāv rakstīts: "Tavu nievātāju nievāšanas Man ir uzkritušas." **4** Jo viss, kas ir papriekš rakstīts, tas mums papriekš rakstīts par mācību, lai mums cerība būtu caur paciešanu un Dieva rakstu iepriecināšanu. **5** Bet lai tas paciešanas un iepriecināšanas Dievs jums dod vienādū prātu Jūsu starpā pēc Kristus Jēzus, **6** Ka jūs vienprātīgi vienā mutē varat pagodināt Dievu un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvu. **7** Tāpēc uzņematus cits citu, itin kā arī Kristus jūs ir uzņemis Dievam par godu. **8** Un es saku, ka Jēzus Kristus ir palicis par apgraizīšanas kalpu Dieva patiesības labad, ka Viņš apstiprinātu to tēvu apsolīšanas; **9** Un ka pagāni Dievu slavētu par to zēlastību, tā kā ir rakstīts: "Tāpēc es Tevi gribu teikt starp pagāniem un Tavam vārdam dziedāt." **10** Un atkal tas saka: "Priečājaties, jūs pagāni, līdz ar Viņa ļaudīm." **11** Un atkal: "Slavējat To Kungu, visi pagāni, un teiciet Viņu, visas tautas." **12** Un atkal Jesaja saka: "Tur būs Isajus sakne, un (Viņš) kas celsies valdīt pār pagāniem; uz To pagāni cerēs." **13** Bet Tas cerības Dievs lai jūs piepilda ar visu prieku un mieru iekš ticības, ka varat būt bagāti iekš cerības caur Svētā Gara spēku. **14** Tomēr, mani brāļi, es pats arīdzan no jums gan zinu, ka arī jūs paši esat pilni labprātības, piepildīti ar visu atzišanu, ka jūs varat cits citu paskubināt. **15** Bet vietām jums, mani brāļi, drošāki esmu rakstījis, jums atgādinādams caur to zēlastību, kas man ir dota no Dieva, **16** Lai es esmu Jēzus Kristus kalps pie pagāniem, strādādams to svēto Dieva evāngēlijā darbu, lai pagāni paliek par patikamu upuri, kas svētīts caur Svēto Garu. **17** Tad nu man Dievam kalpojot ir ko teikties iekš Kristus Jēzus. **18** Jo es neiedrošināšos ko runāt, ko Kristus pagānu paklausības labad caur mani nav strādājis ar vārdiem un darbiem, **19** Caur zīmju un brīnumu spēku, caur Dieva Gara spēku, tā ka es Kristus evāngēliju esmu izpaudis no Jeruzālemes visapkārt līdz Illirijai, **20** Un tā no sirds darbojies, evāngēliju pasludināt, kur Kristus vārds vēl netapa piesaukts, ka es to namu neuzceltu uz cīta pamatu; **21** Bet itin kā ir rakstīts: kam no tā nav sludināts, tie redzēs; un kas nav dzirdējuši, tie dabūs zināt. **22** Tāpēc es arī daudzreiz esmu aizkavēts pie jums nākt. **23** Bet kad tagad šīnīs zemēs man vairs nav vietas, un man jau no daudz gadījumi gribās pie jums nākt, **24** Tad es uz Spāniju iedams pie jums nāķu; jo es ceru, ka pārstaigādams jūs redzēšu, un no jums uz turieni tapšu pavadīts, kad es papriekš makēnīt ar jums būšu papriecījies. **25** Bet tagad es eju uz Jeruzālemi, tiem svētiem palidzību nesdams. **26** Jo Makedonijai un Akajai ir paticis, kādas dāvanas samest priekš tiem nabagiem, kas ir starp tiem svētiem Jeruzāleme, **27** Jo tiem tā ir paticis; tie ir arīdzan viņu parādnieki. Jo ja pagāni pie viņu garīgām dāvanām daļu ir dabūjuši, tad arī šiem pienākas ar tām laicīgām viņiem kalpot. **28** Tad to pabeidzis un šo augli tiem apziegelējis es noiešu caur jums uz Spāniju. **29** Un es zinu, ka es pie jums nākdamas ar pilnu Kristus evāngēlijā svētību nāķu. **30** Bet es jūs lūdzu, brāļi, caur mūsu Kungu Jēzu Kristu un caur Tā Gara mīlestību, ka jūs līdz ar mani cīnāties, par mani Dievu lūgdami, **31** Lai es topu izglābtos no tiem neticīgiem Jūdejā, un lai šī mana kalpošana, kas Jeruzālemes labad notiek, tiem svētiem būtu patikama, **32** Ka es pēc Dieva prāta ar prieku varu nākt pie

jums un līdz ar jums atspirdzinājos. **33** Un tas miera Dievs lai ir ar jums visiem. Āmen.

16 Vēl es jums pavēlu Foibu, mūsu māsu, kas ir draudzes kalpone Kenhrejā, **2** Ka jūs to uzņemāt iekš Tā Kunga, kā tiem svētiem pieklājās, un tai palīdzat, kurā lietā tai ko no jums vajadzēs: jo tā arīdzan palīdzīga bijusi daudziem, arī man pašam. **3** Sveicinājiet Priskilu un Aķilu, manus darba biedrus iekš Kristus Jēzus; **4** Tie par manu dzīvību ir nolikuši savu pašu kaklu, - tiem ne vien es pateicos, bet arīdzan visas draudzes no pagāniem; Nehem. **5** Arī to draudzi viņu namā. Sveicinājiet Epenetu, manu miļo, kas no Āzijas tas pirmais pie Kristus ir griezies. **6** Sveicinājiet Mariju, kas par mums daudz ir pūlējusies. **7** Sveicinājiet Androniku un Jūniju, manus radus un cietuma biedrus, kas pie tiem apstulījem ir cienīti, un jau priekš manis ir bijuši iekš Kristus. **8** Sveicinājiet Ampliju, manu miļo iekš Tā Kunga. **9** Sveicinājiet Urbanu, mūsu darba biedru iekš Kristus un Staķiju, manu miļo. **10** Sveicinājiet Apellu, kas uzticīgs iekš Kristus; sveicinājiet tos, kas ir no Aristobula saimes; **11** Sveicinājiet Herodionu, manu radinieku. Sveicinājiet tos, kas no Narkisa saimes ir iekš Tā Kunga. **12** Sveicinājiet Trivenu un Trivozu, kas strādā iekš Tā Kunga. Sveicinājiet Perzidu, to miļo, kas daudz ir strādājusi iekš Tā Kunga. **13** Sveicinājiet Rifu, to izredzēto iekš Tā Kunga, un viņa un manu māti. **14** Sveicinājiet Azinkritu un Flegontu, Ermani, Patrobu, Ermeni un tos brāļus, kas pie tiem ir. **15** Sveicinājiet Filologu un Jūliju, Nereu un viņa māsu un Olimpu un visus svētos, kas pie tiem ir. **16** Sveicinājiet cits citu ar svētu skūpstīšanu. Visas Kristus draudzes jūs sveicina. **17** Bet es jūs pamācu, brāļi, sargājaties no tiem, kas šķelšanos un apgrēcības cel pret to macību, ko jūs esat macījūsies, un atkpātīties no tiem. **18** Jo tie tādi nekalpo mūsu Kungam Jēzum Kristum, bet savam pašu vēderam, un caur laipnīgām runām un saldiem vārdiem tie pievēl vientesīgas sirdis. **19** Jo jūsu paklausība ir izpaudīties pie visiem, tāpēc es par jums priečājos; bet es gribu, ka jūs esat gudri uz labu, bet nejēgas uz ļaunu. **20** Bet tas miera Dievs samis sātanu apakš jūsu kājām īsa laikā. Mūsu Kunga Jēzus Kristus zēlastība lai ir ar jums. Āmen. **21** Timotejs, mans darba biedrs, un Lucijus un Jazons un Zozipaters, mani radi, jūs sveicina. **22** Es, Tercijus, kas šo grāmatu esmu rakstījis, jūs sveicinu iekš Tā Kunga. **23** Gajus, mans un visas draudzes nama tēvs, jūs sveicina; Erasts, pilsētas mantas valdnieks, un Kvartus, tas brālis, jūs sveicina. **24** Mūsu Kunga Jēzus Kristus zēlastība lai ir ar jums visiem. Āmen. **25** Bet Tam, kas jūs spēj stiprināt pēc mana evāngēlijā un Jēzus Kristus sludināšanas, pēc tā noslēpuma parādīšanas, kas no mūžīgiem laikiem nav bijis dzirdēts, (aiōnios g166) **26** Bet tagad zināms darīt un caur praviešu rakstībām pēc tā mūžīgā Dieva pāvelēšanas ir sludināts visiem pagāniem, lai šie ticībai paklausa, (aiōnios g166) **27** Tam vienam gudram Dievam lai ir gods mūžīgi caur Jēzu Kristu. Āmen. (aiōn g165)

Pāvila 1. Vēstule

Korintiešiem

1 Pāvils, caur Dieva prātu aicināts par Jēzus Kristus apustuli, un Sostens, tas brālis, **2** Tai Dieva draudzei, kas ir Korintū, tiem iekš Kristus Jēzus svētītem, tiem aicinātiem svētiem, un visiem, kas mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdū piesauc kaut kurā vietā, tā pie viņiem, kā pie mums: **3** Žēlastība lai ir jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **4** Es savam Dievam arvien pateicos par jums Dieva žēlastības dēļ kas jums ir dota iekš Kristus Jēzus, **5** Ka jūs iekš Viņa bagāti esat darīti visās lietās, ikviennā mācībā un ikviennā atzišanā, **6** Tā kā Kristus liecība ir apstiprināta jūsu starpā, **7** Un ka nekādas dāvanas jums netrūkst, kas gaidāt uz mūsu Kunga Jēzus Kristus parādīšanos. **8** Tas jūs ari apstiprinās līdz galam, ka esat bezvainīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus dienā. **9** Dievs ir uztīcīgs, caur ko jūs esat aicināti pie Viņa Dēla Jēzus Kristus, mūsu Kunga, biedrības. **10** Bet es jūs pamācu, brāļi, caur mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdu, lai jums visiem ir vienāda valoda, un lai nav jūsu starpā nekādas šķelšanās, bet lai jūs esat pilnīgi vienādā prātā un vienādā padomā. **11** Jo caur tiem, kas ir Kloēs namā, man ir stāstīts par jums, mani brāļi, ka jūsu starpā esot strīdi. **12** Bet es runāju par to, ka ikviens no jums saka: es esmu Pāvila, bet es Apollus, bet es Kefasa, bet es Kristus māceklis. **13** Vai tad Kristus ir dalīts? Vai Pāvils par jums krustā sists? Jeb vai jūs esat kristīti uz Pāvila vārdu? **14** Es Dievam pateicos, ka es neviens no jums neesmu kristījis, kā tikai Krispū un Gajū, **15** Lai jel neviens nesaka, ka esmu kristījis uz savu vārdu. **16** Bet ari Stefana namu es esmu kristījis. Bez tiem nezinu, vai citu kādu esmu kristījis. **17** Jo Kristus mani nav sūtījis kristīt, bet evaņģēliju sludināt, ne ar gudriem vārdiem, lai Kristus krusts netop iznīcināts. **18** Jo tas vārds no tā krusta ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābtī, tas ir Dieva spēks. **19** Jo ir rakstīts: "Es samaitāšu gudribu gudriem un iznīcināšu prātu prātīgiem." **20** Kur tie gudrie? Kur tie rakstu mācitāji? Kur tie šī laika zinātnieki? Vai šīs pasaules gudribu Dievs nav darijis par ģeķību? (**aiōn g165**) **21** Jo kad pasaule caur savu gudribu Dievu neatzina Dieva gudribā, tad Dievam ir patīcis, caur ģeķīgu sludināšanu ticīgos darīt svētus. **22** Jo Jūdi prasa zīmes un Grieķi meklē gudribu. **23** Bet mēs sludinājam Kristu, To krustā sisto, kas Jūdiem apgrēcība un Grieķiem ģeķība; **24** Bet tiem aicinātiem, tā Jūdiem kā Grieķiem, mēs sludinājam Kristu kā Dieva spēku un Dieva gudribu. **25** Jo Dieva ģeķība ir gudrāka nekā cilvēki, un Dieva nespēcība spēcīgāka nekā cilvēki. **26** Jo raugāt, brāļi, savu aicināšanu, ka nav daudz gudru pēc mīses, ne daudz spēcīgu, ne daudz no augstas dzimtas; **27** Bet kas ģeķīgs pasaulei, to Dievs ir izredzējis, ka Viņš tos gudros liktu kaunā, un kas nespēcīgs pasaulei, to Dievs ir izredzējis, ka Viņš tos spēcīgos liktu kaunā, **28** Un kas necienīgs pasaulei un pulgots, un kas nav nekas, to Dievs ir izredzējis, ka Viņš iznīcinātu to, kas ir kas, **29** Lai neviens mīsa Viņa priekšā nelielās. **30** Bet no Viņa jūs esat iekš Kristus Jēzus, kas mums no Dieva ir dots par

gudribu un taisnību un svētu darišanu un pestišanu. **31** Tā kā ir rakstīts: kas lielās, lai lielās iekš Tā Kunga.

2 Un pie jums nākdams, brāļi, es nenācu ar augstu valodu vai gudribu, jums Dieva liecību pasludinādams. **2** Jo nedomāju, ka es jūsu starpā ko zinot, kā vien Jēzu Kristu un To pašu krustā sistu. **3** Un es biju pie jums vājībā un bijāšanā un lielā drebēšanā. **4** Un mana valoda un mana sludināšana nebija iekš mikstīem cilvēku gudribas vārdiem, bet iekš Gara un spēka parādīšanas, **5** Lai jūs ticība nebūtu iekš cilvēku gudribas, bet iekš Dieva spēka. **6** Bet mēs sludinājam, kas gan gudriba pie tiem pilnīgiem, bet kas nav gudriba pie šīs pasaules, nedz pie šīs pasaules valdniekiem, kas iznīkst; (**aiōn g165**) **7** Bet mēs sludinājam Dieva gudribu noslēpumā, to apslēpto, ko Dievs priekš pasaules laikiem ir nolēmis mums par godibu. (**aiōn g165**) **8** To neviens no šīs pasaules virsniekiem nav atzinis; jo, ja tie To būtu atzinuši, tad tie To godības Kungu nebūtu krustā situši. (**aiōn g165**) **9** Bet itin kā ir rakstīts: Ko aks nav redzējusi, un auss nav dzirdējusi, un kas neviena cilvēka sirdi nav nācis, to Dievs ir sataisījis tiem, kas Viņu mīlo. **10** Bet mums Dievs to ir parādījis caur Savu Garu; jo Tas Gars izmmana visas lietas, ari Dieva dzīlumus. **11** Jo kurš cilvēks zin, kas ir iekš cilvēka, kā vien cilvēka gars, kas iekš tā ir? Tāpat arīdzan neviens nezin, kas ir iekš Dieva, kā vien Dieva Gars. **12** Bet mēs neesam dabūjuši pasaules garu, bet to Garu, kas ir no Dieva, lai zinām, ko Dievs mums ir dāvinājis. **13** To mēs ari nerunājam ar vārdiem, ko cilvēku gudriba māca, bet ar vārdiem, ko Svētais Gars māca, garīgas lietas garīgi apsprezdamī. **14** Bet miesīgs cilvēks nesaņem, kas ir no Dieva Gara, jo tas viņam ir ģeķība, un viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apsprezams. **15** Bet tas garīgais cilvēks visas lietas prot apspriest, bet par viņu neviens neprot spriest. **16** Jo kas ir atzinis Tā Kunga prātu, ka tas Viņu pamācītu? Bet mums ir Kristus prāts.

3 Un, brāļi, es nevarēju ar jums runāt kā ar garīgiem, bet kā ar miesīgiem, kā ar nejēgam iekš Kristus. **2** Es jūs esmu dzirdinājis ar pienu un ne ar barību, jo jūs vēl nespējāt; bet ari tagad jūs vēl nespējiet. **3** Jo jūs vēl esat miesīgi: jo kamēr jūsu starpā ir ienaids un strīdus un šķelšanās, vai jūs neesat miesīgi un vai nestāgājat pēc cilvēku kārtas? **4** Jo kad cits saka: es turos pie Pāvila, un cits: es pie Apollus, vai jūs neesat miesīgi? **5** Kas tad ir Pāvils, un kas ir Apollus? Tie ir kalpi vien, caur kuriem jūs esat palikuši ticīgi, un tā, kā Tas Kungs ikvienam ir devīs. **6** Es esmu dēstījis, Apollus ir slacinājis; bet Dievs ir audzinājis. **7** Tad nu nedz tas dēstītājs ir kas, nedz tas slacinātājs, bet Dievs, kas audzina. **8** Un tas dēstītājs un tas slacinātājs ir vis viens; bet ikkatrs dabūs savu ipāšu algu, pēc sava ipāša darba. **9** Jo mēs esam Dieva darba biedri, jūs esat Dieva aramais tīrumis, Dieva ēka. **10** Pēc tās Dieva žēlastības, kas man ir dota, es kā gudrs nama taisītājs esmu licis pamatu, un cits uz tā uztaisa ēku; - bet ikvienam būs pielūkot, kā viņš to ēku uztaisa. **11** Jo citu pamatu neviens nevar likt pār to, kas ir likts, proti Jēzus, Tas Kristus. **12** Bet, ja kas uz šo pamatu uzceļ zeltu, sudrabu, dārgus akmeņus, kokus, sienu, salmus, **13** Tad ikvienna darbs taps redzams, jo tā diena to atklās, - tāpēc, ka šī ugunī parādīsies; un kāds ikkatras darbs ir, to uguns pārbaudis. **14** Ja kāda darbs

paliek, ko tas tur virsū uzcēlis, tas dabūs algu. **15** Ja kāda darbs sadegs, tam būs jācieš, bet viņš pats taps izglābt, tomēr kā caur ugumi. **16** Vai nezināt, ka jūs esat Dieva nams, un ka Dieva Gars iekš jums mājo? **17** Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās; jo Dieva nams ir svēts, un jūs tas esat. **18** Lai neviens nepieviļas. Ja kam jūsu starpā šķiet, ka viņš gudrs šīni pasaule, tas lai top ģeķis, lai klūst gudrs. (**aīn g165**) **19** Jo šīs pasaules gudrība ir ģeķība pie Dieva, jo ir rakstīts: "Viņš satver gudros viņu viltībā." **20** Un atkal: Tas Kungs pazīst gudro domas, ka tās nelietīgas. **21** Tad nu neviens lai nelielās ar cilvēkiem. Jo viss jums pieder, **22** Lai Pāvils, lai Apollus, lai Kefas, lai pasaule, lai dzīvība, lai nāve, lai klātesošas lietas, lai nākamas - viss jums pieder; **23** Bet jūs Kristum, bet Kristus Dievam.

4 Par tādiem lai ikviens cilvēks mūs tura: par Kristus kalpiem un par Dieva noslēpumu nama turētājiem. **2** Visnotāl nu pie nama turētājiem meklē, ka tie top atrasti uzticīgi. **3** Bet tā man maza lieta, ka es no jums, jeb no cilvēku tiesas klūstu tiesāts, un es arī pats sevi netiesāju. **4** Es gan nenieka neapzinos, bet tādēl vēl neesmu taisnots; bet kas mani tiesā, ir Tas Kungs. **5** Tad nu netiesājiet neko priekšlaikus, kamēr Tas Kungs nāks, Tas arī vedis gaismā, kas aplēpts tumsībā, un daris zināmus siržu padomus; un tad ikvienam sava teikšana būs no Dieva. **6** Bet to es esmu zīmējis, brāļi, uz sevi un uz Apollu jūsu labad, lai jūs mācaties pie mums, nebūt gudrāki pār to, kas ir rakstīts, lai jūs neviena dēļ neuzpūšaties cīts pret citu. **7** Jo kas tevi cēlīs pār citiem? Un kas tev ir, ko neesi dabūjis? Bet ja tu arī esi dabūjis, ko tu lielies, tā kā nebūtu dabūjis? **8** Jūs jau esat pieēduši, jau esat palikuši bagāti, bez mums jūs esat sākuši valdīt, un ak! Kaut jūs valdītu, ka arī mēs varētu valdīt līdz ar jums. **9** Jo man šķiet, ka Dievs mūs apstulipus ir nolīcis par pēdiņiem tā kā nāvei nodotus; jo mēs esam palikuši kā par ēriņiem pasaulei, tā enģeļiem, kā cilvēkiem. **10** Mēs esam ģeķi Kristus dēļ bet jūs prātīgi iekš Kristus; mēs vāji, bet jūs spēcīgi; jūs cienīgi, bet mēs niciņāti. **11** Mēs līdz šai pašai stundai esam izsalkuši un noslāpuši un esam pliki un topam sisti un dzenāti. **12** Un darbojamies strādādami ar savām rokām; mēs topam lamāti, un svētījam; mēs topam vajāti, un paciešamies; **13** Mēs topam zaimoti un lūdzam; mēs esam tapuši tā kā mēslī pasaule un visiem par noslauku līdz šim. **14** To nerakstu, jūs apkaunodams, bet es jūs pamācu kā savus mīlos bērnus. **15** Jo jebšu jums būtu desmit tūkstoš pamācītāju iekš Kristus, tad tomēr jums nav daudz tēvu; jo es jūs esmu dzemdinājis iekš Kristus Jēzus caur evangēliju. **16** Tāpēc jūs pamācu: dzenaties man pakal. **17** Tādēl jums esmu sūtījis Timoteju, kas ir mans milžais un uzticīgais bērns iekš Tā Kunga; tas jums atgādinās manus celus iekš Kristus, kā es visur visās draudzēs mācu. **18** Bet citi uzpūzdamies saka, ka es pie jums nenākšot. **19** Bet es drīz pie jums nākšu, ja Tas Kungs gribēs, un redzēšu - ne to vārdus, kas uzpūtušies, bet viņu spēku. **20** Jo Dieva valstība nestāv vārdos, bet spēkā. **21** Ko jūs gribat? Vai man pie jums būs nākt ar rīksti, vai ar milestību un ar lēnu garu?

5 Visnotāl dzird, ka maucība pie jums, un vēl tāda maucība, kādas nav ne pie pagāniem, ka kāds dzīvo ar savu tēvu sievu. **2** Un jūs esat uzpūtušies un ne jo vairāk noskumuši, tā ka no jūsu vidus tas taptu izmests, kas tādu nedarbu darījis? **3** Jo pēc miesas gan klāt nebūdams,

bet garā klāt būdams, es jau tā kā klāt būdams esmu spriedis par to, kas šo nedarbu tā darījis, **4** Ka mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā sanākam, jūs un mans gars ar mūsu Kunga Jēzus Kristus spēku, **5** Un to tādu nododam sātanam uz miesas samaitāšanu, lai gars top izglābt Tā Kunga Jēzus dienā. **6** Jūsu slava nav laba. Vai nezināt, ka maz rauga saraudzē visu miklu? **7** Tāpēc izmetat ārā to veco raugu, ka esat jauna mīkla, itin kā jūs esat neraudzēti; jo arī par mums mūsu Lieldienas jērs ir upurēts, tas ir Kristus. **8** Tad lai svētkus turam ne ar veco raugu, nevis ar blēdības un laundarības raugu, bet ar skaidribas un patiesības neraudzētām maizēm. **9** Es jums esmu rakstījis savā grāmatā, lai nebiedrojaties ar mauciniekiem. **10** Tomēr es to nesaku pavisam no tiem mauciniekiem šīni pasaule, vai no plēsējiem vai laupitājiem vai elka dievīgiem; citādi jums no pasaules būtu jāiziet. **11** Bet nu es jums esmu rakstījis, lai jūs ar tiem nepinaties, ja kāds, kas saucās par brāli, ir maucinieks vai plēsējs(alkatīgs) vai elkarīvīgs vai zaimotājs vai dzērājs vai laupitājs, ka jums ar tādu nebūs ne ēst. **12** Jo man būs sodīt tos, kas ir ārā, un jūs nesodat tos, kas ir iekšā? **13** Bet tos, kas ir ārā, Dievs sodīs. Izmetiet ārā to ļauno no sava pašu vidus.

6 Ja kam no jums kāda sūdzība ir pret citu kādu, kā tas gan drīkst tiesāties priekš tiem netaisniem un ne priekš tiem svētiem? **2** Vai jūs nezināt, ka tie svētie pasauli tiesās; un ja caur jums pasaule klūst tiesāta, vai tad jūs esat necienīgi, tās mazākās lietas tiesāt? **3** Vai nezināt, ka mēs tiesāsim enģelus? Kā ne jo vairāk laicīgas lietas? **4** Kad nu jums par laicīgām lietām jātiesājas; kas draudzē necienīti, tādus jūs ieceļat. **5** Es to saku jums par kaunu. Vai tad jūsu starpā nav neviena gudra, neviena, kas varētu tiesu spriest starp saviem brāļiem? **6** Bet brālis iet ar brāli tiesāties, un tad vēl pie neticīgiem! **7** Jo tā jau ir vaina pie jums, ka jūs pavisam(vispār) savā starpā tiesājaties; kādēl jūs labāk neciešat netaisnību? Kādēl jūs labāk neciešat pārestību? **8** Bet jūs dariet netaisnību un dariet pāri, un to vēl brāļiem. **9** Vai nezināt, ka netaisnie Dieva valstību neiemantos? Nepieviļaties! Ne maucinieki, ne elkarīvīgie, ne laulības pārkāpēji, ne malaki, ne tie, kas pie vīriem gul, **10** Ne zagli, ne plēseji, ne dzērāji, ne zaimotāji, ne laupitāji Dieva valstību neiemantos. **11** Un kādi no jums bija tādi; bet jūs esat nomazgāti, bet jūs esat svēti darīti, bet jūs esat taisnoti iekš Tā Kunga Jēzus vārda un iekš mūsu Dieva Gara. **12** Viss man ir brīv, bet ne viss der. Viss man ir brīv, bet nekam es nepadošos. **13** Barība vēderam, un vēders barībai, bet Dievs iznīcinās gan šo, gan to; bet miesa nav maucībai, bet Tam Kungam, un Tas Kungs miesai. **14** Bet Dievs ir To Kungu uzmodinājis un arī mūs uzmodinās caur Savu spēku. **15** Vai nezināt, ka jūsu miesas ir Kristus locekļi? Vai tad es nēmtu Kristus locekļus un darītu par maukas locekļiem? Nemūžam. **16** Jeb vai nezināt, ka tas, kas maukai pieķeras, ir viena miesa ar to? Jo viņš saka: tie divi būs viena miesa. **17** Bet kas Tam Kungam pieķeras, tas ir viens gars ar To. **18** Bēgat no maucībās! Visi grēki, ko cilvēks dara, ir ārpus miesas; bet kas maucību dara, tas grēko pie savas pašas miesas. **19** Jeb vai nezināt, ka jūsu miesa ir Tā Svētā Gara dzīvoklis, kas ir iekš jums, ko jūs no Dieva esat dabūjuši, un jūs nepiederat sev pašiem? **20** Jo jūs esat dārgi

atpirkti. Tad nu godiniet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam.

7 Bet par to, ko jūs man esat rakstījuši, saku: cilvēkam ir labi, sievas neaizskart; **2** Bet lai maucība nenotiek, tad lai ikkatram ir sava sieva, un lai ikkatrai ir savs vīrs, **3** Vīrs sievai lai parāda pienākamu milestību; tā arīdzan sieva vīram. **4** Sievai nav vāļas par savu miesu, bet vīram; tā arī vīram nav vāļas par savu miesu, bet sievai. **5** Neatrujaties viens otram, kā tikai vienā prātā uz kādu laiku, lai jums vāļa ir Dievu lūgt; un nāciet atkal kopā, lai sātās jūs nekārdina, kad neverat valdīties. **6** To saku, atvēlēdams un ne paveļēdams. **7** Jo es gribētu, ka visi cilvēki tādi būtu, kā es; bet ikkatram ir sava dāvana no Dieva, vienam šāda, otram tāda. **8** Bet es saku nelaulātiem un atraitnēm: labi tiem, ja tie paliek itin kā es. **9** Bet ja tie never valdīties, tad lai iedodas laulībā: jo labāki ir iedoties laulībā, nekā degt kāribā. **10** Bet laulātiem pavēlu ne es, bet Tas Kungs, lai sieva neatšķiras no vīra. **11** Un ja tā arī būtu atšķirusies, tad tai būs palikt bez laulības, vai salīgt ar vīru; un lai vīrs neatstumj sievu. **12** Bet tiem ciitmē saku es, ne Tas Kungs: ja kādam brālim ir neticīga sieva un tai ir pa prātam, dzīvot ar viņu, lai viņš to neatstumj. **13** Un ja sievai ir neticīgs vīrs, un tam ir pa prātam, dzīvot ar viņu, tā lai viņu neatstumj. **14** Jo neticīgais vīrs ir svētīts caur sievu, un neticīgā sieva ir svētīta caur vīru, jo citādi jūsu bērni būtu nešķisti, bet tagad tie ir svēti. **15** Bet ja tas neticīgais atšķiras, tad lai tas atšķiras; tas brālis vai tā māsa šīnīs lietās nav saistīti. Dievs mūs ir aicinājis uz mieru. **16** Jo ko tu, sieva, zini, vai tu vīru izglābsi? Jeb ko tu, vīrs, zini, vai tu sievu izglābsi? **17** Tomēr kā kuram Dievs ir piešķirts, kā kuru Tas Kungs ir aicinājis, tā lai tas staigā, un tāpat es pavēlu visās draudzēs. **18** Jo kas ir aicināts apgrāziņi, tas lai neuzvell priekšādu; ja kas ir aicināts iekš priekšādas, tas lai netop apgrāziņi. **19** Apgrāzišana nav nekas, un priekšāda nav nekas, bet Dieva baušu turēšana. **20** Kā kurš ir aicināts, tā lai viņš paliek. **21** Ja tu kalps būdams esi aicināts, nebēdā par to; bet ja tu vari tapt svabads, tad to jo labāki pieņem. **22** Ja kas iekš Tā Kunga ir aicināts, kalps būdams, tas ir Tā Kunga svabādniks; tāpat arīdzan, kas svabādniks būdams, ir aicināts, tas ir Kristus kalps. **23** Jūs esat dārgi atpirkti; netopiet cilvēku kalpi. **24** Ikkatram, brāļi, kā tas ir aicināts, tā tam būs palikt pie Dieva. **25** Bet par tām meitām man nav Tā Kunga paveles; bet padomu dodu, kā no Tā Kunga žēlastību dabūjis, ka esmu uzticīgs. **26** Tad nu man šķiet, tā esam labi tagadēja bēdu laika dēļ, ka cilvēkam labi, tāpat palikt. **27** Ja esi saderēts ar sievu, tad nemeklē atlaišanu; ja esi vāļā no sievas, tad nemeklē sievu. **28** Bet ja arī būsi laulībā iedevies, tad neesi grēkojis, un ja meita būs laulībā iedevusies, tad tā nav grēkojusi; bet tādiem pie miesas būs bēdas, bet es jūs gribētu saudzēt. **29** Bet to es saku, brāļi, tas laiks ir iss; tāpēc nu tie, kam sievas, lai ir, tā kā kad tiem nebūtu; **30** Un tie, kas raud, lai ir kā kas neraud; un kas priečājās, kā kas nepriečājās, un kas pērk, kā kas to nepatur: **31** Un kas šo pasauli lieto, kā kas to nelieto; jo šīs pasaules būšana paitet. **32** Bet es gribu, ka jūs esat bez zūdišanās. Kas nelauļats, tas rūpējās par Tā Kunga lietām, kā tas Tam Kungam var patikt; **33** Bet kas laulāts, tas rūpējās par pasaules lietām, kā tas sievai var patikt. **34** Tāda pat starpība ir starp sievu un meitu: tā nelauļātā

rūpējās par Tā Kunga lietām, ka tā svēta būtu miesā un garā; bet tā laulātā rūpējās par pasaules lietām, kā tā vīram var patikt. **35** Un to es saku jums pašiem par labu: ne, ka gribētu jums apmest valgu, bet ka jūs godīgi dzivojiet un pie Tā Kunga turaties bez mitēšanās. **36** Bet ja kam šķiet, ka viņa meitai, kas pāri par gadiem, tas nepieklājoties, un ja tam tā vajag notikt, tad lai dara, ko gribēdams; viņš negrēko: lai tā laulībā iedodas. **37** Bet kas ir pastāvīgs savā sirdi, un kam vajadzības nav, bet ir vāļa, pēc sava paša prāta darīt, un to savā sirdī ir apnēmies, savu meitu paturēt nelauļātu, - tas dara labi. **38** Tad nu, kas laulībā izdod, tas dara labi, un kas laulībā neizdod, tas dara labāki. **39** Sieva caur bauslību ir sieta, kamēr viņas vīrs dzīvs; bet kad viņas vīrs ir miris, tad tai ir vāļa precēt kuru grib, tikai iekš Tā Kunga. **40** Bet viņa ir jo svētīga, ja viņa tāpat paliek, pēc mana padoma; bet man šķiet, ka man arīdzan ir Dieva Gars.

8 Bet par elkarīvētu upuriem zinām, ka mums visiem ir atzīšana. Atzīšana uzpūš, bet milestība uztaisa. **2** Bet ja kam šķiet, ka ko zinot, tas vēl nezin nenieka tā, kā piederās zināt. **3** Bet ja kas Dievu mīl, tas no Viņa ir atzīts. **4** Tad nu par elku upuru ešanu zināmā, ka nevienu elku nav pasaulē un ka cita Dieva nav kā vien Tas Vienīgais, **5** Un jebšu ir tā saucami dievi, tā debesīs, kā vīrs zemes - tā kā ir daudz dievu un daudz kungi; **6** Tomēr mums ir viens Dievs, Tas Tēvs, no kā visas lietas, un mēs uz Viņu, un viens Kungs Jēzus Kristus, caur ko visas lietas, un mēs caur Viņu. **7** Tomēr tā atzīšana nav iekš visiem; bet kādi, kas līdz šim apzinās, elkus esam, ēd tā kā no elku upuriem, un viņu zināma sirds, vāja būdama, top apgānīta. **8** Bet barība nedara mūs Dievam pieņēmīgus; jo ēzdamī mēs neesam labāki, un neēzdamī mēs neesam slīkfāki. **9** Bet pielūkojiet, ka šī jūsu vāļa vājiem neklūjst par piedauzīšanu. **10** Jo, ja kas redzētu tevi, kam tā atzīšana, elka namā pie galda sēžam, vai tā vājā brāļa zināma sirds netaps skubināta, elku upurus ēst? **11** Un caur tavu atzīšanu pazudis tavs vājais brālis, kā labad Kristus ir miris. **12** Bet pret brāļiem tā grēkodami un viņu vājo zināmu sirdi ievainodami, jūs grēkojat pret Kristu. **13** Tādēļ, ja manam brālim barība par piedauzīšanu, tad es nemūžam galu neēdīšu, lai savu brāļi neapgrēcīnāju. (aiōn g165)

9 Vai es neesmu svabads? Vai es neesmu apustulis? Vai es Kristu, mūsu Kungu, neesmu redzējis? Vai jūs neesat mans darbs iekš Tā Kunga? **2** Ja es ciitmē neesmu apustulis, tomēr jums es esmu; jo mana apustuļa amata ziegelis jūs esat iekš Tā Kunga. **3** Mana atbildēšana tiem, kas mani tiesā, ir šī: **4** Vai mums nav brīv, ēst un dzert? **5** Vai mums nav brīv kādu māsu vest līdz par sievu, tā kā arī tie citi apustuļi un Tā Kunga brāļi un Kefas? **6** Jeb vai man un Barnabam vien nav brīv, nestrādāt? **7** Kas jel iet karā ar savu maizi? Kas viņa kalnu dēsta un neēd no viņa augļiem? Jeb kas lopus gana un neēd no tā piena? **8** Vai es to runāju pēc cilvēku prāta? Jeb vai to nesaka arī pati bauslība? **9** Jo Mozus bauslībā ir rakstīts: Tev nebūs vērsim, kas labību min, purnu apsiet: vai tad Dievam rūp par vēršiem? **10** Jeb vai viņš to visu nesaka mūsu labad? Jo mūsu labad ir rakstīts, ka arājam vajag art uz cerību un kūlējam kult uz cerību, ka viņam būs sava daļa. **11** Ja mēs jums to garigo

mantu esam sējuši, vai tad tā liela lieta, ja jūsu miesīgo plaujam? **12** Ja tad citiem tāda vala ir par jums, kāpēc ne jo vairāk mums? Bet mēs šo valu neesam lietojuši, bet visu panesam, lai Kristus evāngēliju neaizkavējam. **13** Vai nezināt, ka tie, kas pie svētuma kalpo, no tā svētuma ēd? Un ka tiem, kam darbs ir pie altāra, daļa ir no tā altāra? **14** Tāpat arī Tas Kungs ir iestādījis, ka tie, kas evāngēliju sludina, no evāngēlijā pārtiek. **15** Bet no tā es nekā neesmu lietojis. Un es to neesmu rakstījis, lai pie manis tā notiek; jo man būtu labāki mirt, nekā ja kāds manu slavu nīcinātu. **16** Jo kad es evāngēliju sludināju, tad man nav kur lielīties; jo tas man jādara; un vai man, ja es evāngēliju nesludināju! **17** Jo ja es to labprāt daru, tad man ir alga; ja ne labprāt, tad tomēr nama turēšana man ir uzticēta. **18** Kāda alga tad nu man ir? Ka evāngēliju sludinādams Kristus evāngēliju mācu bez maksas, lai neizlietoju savu valu pie evāngēlijā. **19** Jo no visiem svabads būdams es sevi pašu esmu darijis visiem par kalpu, ka jo vairāk dvēselu mantotu. **20** Un Jūdiem es esmu tapis par Jūdu, ka Jūdus mantotu; tiem, kas apakš bauslības es esmu tapis kā apakš bauslības, (pats nebūdams apakš bauslības,) ka mantotu tos, kas apakš bauslības. **21** Tiem, kas bez bauslības, esmu tapis tā kā bez bauslības, (pats nebūdams bez bauslības Dieva priekšā, bet stāvēdams iekš bauslības caur Kristu), ka es tos mantotu, kas bez bauslības. **22** Vājiem es esmu tapis tā kā vājš, ka mantotu vājos; visiem esmu palicis viiss, ka visādi kādus glābtu. **23** Un to es daru evāngēlijā dēļ, ka man arī kāda daļa pie tā būtu. **24** Vai nezināt, ka tie, kas iet skrieties, gan visi skrien, bet viens dabū to goda maksu? Skrieniņi tā, ka jūs to dabūjiet. **25** Bet ikviens, kas cīkstas, savaldās visās lietās, - viņi tāpēc, ka dabūtu iznīcīgu kroni, bet mēs neiznīcīgu. **26** Es tad skrienu, ne tā kā uz ko nezināmu, - es cīnos, ne tā kā gaisu sizdams; **27** Bet es savu miesu mērēju un viņu kalpināju, lai citiem sludinādams pats nekļūstu atmetams.

10 Bet es gribu, brāļi, lai jūs liekat vērā, ka mūsu tēvi visi bijuši apakš tā padabeša, un visi gājuši caur to jūru, **2** Un visi uz Mozu ir kristīti padebesi un jūrā, **3** Un visi baudījuši to pašu garīgo barību, **4** Un visi dzēruši to pašu garīgo dzērienu; jo tie dzēra no tā garīgā akmens, kas gāja līdz; bet tas akmens bija Kristus. **5** Bet pie tā lielā pulka no tiem Dievam nebija labs prāts; jo tie ir nobeigti tuksnesi. **6** Un tas noticis mums par priekšķīmi, ka mēs nebūtu ļauna iekārotāji tā kā tie iekārojušies. **7** Un arī netopat elku kalpi, kā citi no tiem, - kā ir rakstīts: tie ļaudis apsēdās ēst un dzert un cēlās liksmoties. **8** Lai arī maucībai nedodamies, tā kā citi no tiem ir maukojuši un krituši vienā dienā divdesmit un trīs tūkstoši. **9** Lai arī Kristu nekārdinājet, tā kā arī citi no tiem viņu kārdinājuši un ir nomaitāti caur čūskām. **10** Un arī nekurniet, tā kā citi no tiem kurnējuši un ir nomaitāti caur to maitātājiem. **11** Un viss tas viņiem noticis kā priekšķīme, un ir uzrakstīts par mācību mums, uz kuriem pasaules gals ir nācis. (**aīn g165**) **12** Tāpēc, kas šķietās stāvot, tas lai pielūko, ka nekrit. **13** Jums vēl nekāda kārdināšana nav uzgājusi kā tikai cilvēcīga; bet Dievs ir uzticīgs; tas neļaus jūs vairāk kārdināt nekā spējat, bet kārdināšanai arī tādu galu darīs, ka varat panest. **14** Tādēļ, mani mīlie, bēgat no elku kalpošanas. **15** Kā uz prātīgiem es saku; apsriežat paši, ko es saku: **16** Tas pateicības bikeris,

ko ar pateikšanu svētījam, vai tas nav savienošana ar Kristus asinīm? Tā maize, ko laužam, vai tā nav savienošana ar Kristus miesu? **17** Jo kā viena maize, tā mēs daudzi esam viena miesa; jo mums visiem ir daļa pie vienas maizes. **18** Uzskatat to Israēli pēc miesas: Vai tiem, kas upurus ēd, nav biedriba ar altāri? **19** Ko tad nu es saku? Vai, ka elkadiems kas esot? Jeb ka elka upuris kas esot? **20** Bet ko pagāni upurē, to tie upurē velniem un ne Dievam; bet es negribu, ka jums biedriba būtu ar velniem. **21** Jūs nevarat dzert Tā Kunga bikeri un velnu bikeri. Jums nevar daļa būt pie Tā Kunga galda un pie velnu galda. **22** Jeb vai gribam To Kungu kaitināt? Vai mēs esam jo specīgāki nekā Viņš? **23** Viss man ir brīv, bet ne viss der. Viss man ir brīv, bet ne viss der uztaisīšanai. **24** Nevienam nebūs to meklēt, kas pašam, bet kas citam par labu. **25** Visu, ko skārņos pārdom, ēdēt, neko neizmeklēdam izināmas sirds dēļ. **26** Jo Tam Kungam pieder zeme un viņas pilnumi. **27** Un ja kāds no tiem neticīgiem jūs aicina, un jūs gribat iet, tad ēdēt visu, ko jums cel priekšā, ne ko neizmeklēdam izināmas sirds dēļ. **28** Bet ja kas uz jums saka: šis ir elka upuris, tad neēdat, viņa dēļ, kas jums to ir teicis, un izināmas sirds dēļ; (jo Tam Kungam pieder zeme un viņas pilnumi). **29** Bet es saku: ne tavas, bet tā tuvāka izināmas sirds dēļ. Jo kāpēc mana svabadiba lai top tiesāta no cita izināmas sirds? **30** Ja es ar pateicību to saņemu, ko tad topu zaimots, par ko es pateicos? **31** Tāpēc, vai ēdat vai dzerat un ko vien darāt, visu to darāt Dievam par godu. **32** Nepalielkat par piedauzīšanu ne Jūdiem ne Griekiem ne Dieva draudzei, **33** Itin kā arī es visiem visās lietās esmu pa prātam, nemeklēdams, kas man, bet kas daudziem par labu, lai tie top izglābti.

11 Dzenaties man pakāļ, tā kā es Kristum. **2** Un es jūs slavēju, brāļi, ka jūs visās lietās mani pieminat un turat tās mācības, kā jums tās esmu mācījis. **3** Bet es gribu, ka jūs zināt, ka ikkatrā vīra galva ir Kristus, bet sievas galva ir vīrs, bet Kristus galva ir Dievs. **4** Ikviens vīrs, kas Dievu lūgdams vai mācīdams apsegū tur uz galvas, apkauno savu galvu. **5** Bet ikvienna sieva ar neapsegtu galvu Dievu lūgdama vai mācīdama, apkauno savu galvu. Jo tas tikpat, tā kā tā būtu apcirpta. **6** Jo ja sieva neapsedzās, tad lai tā arī top apcirpta. Bet kad nu tas sievai par kaunu, ka tā ir apcirpta jeb plikgalve, tad lai tā apsedzās. **7** Bet vīram nebūs galvu apsegāt, jo viņš ir Dieva ģimis un gods; bet sieva ir vīra gods. **8** Jo vīrs nav no sievas, bet sieva no vīra. **9** Un vīrs arī nav radīts sievas dēļ, bet sieva vīra dēļ. **10** Tāpēc sievai būs valdnieka zīmi galvā turēt enģēļu dēļ. **11** Tomēr nedz vīrs ir bez sievas, nedz sieva bez vīra iekš Tā Kunga. **12** Jo tā kā sieva ir no vīra, tāpat arī vīrs ir caur sievu; bet viss tas ir no Dieva. **13** Spriežat paši, vai pieklājās, ka sieva Dievu lūdz neapsegtā? **14** Jeb vai pati daba jums nemāca, ka tas vīram par negodu, kad tam gari mati, **15** Bet ja sievai gari mati: tad tas viņai par godu; jo mati viņai doti par apsegū. **16** Bet ja kāds grib par to tiepties: mums tāda ieradumā nav, nedz Dieva draudzēm. **17** Es jūs pamācu un to nevaru uzteikt, ka jūs sanākat ne par svētību, bet par nesvētību. **18** Jo pirmā kārtā, kad jūs sanākat draudzē, es dzirdu, ka šķelšanās ir jūsu starpā, un pa daļai to gan ticu. **19** Jo šķelšanām gan vajag būt jūsu starpā, lai tie pastāvīgie jūsu starpā top zināmi. **20** Kad nu jūs sanākat kopā, tad tā nenotiek, kā pieklājās baudīt Tā Kunga mielastu. **21** Jo

pie mielasta ikiens steidzās panemt savu paša ēdienu un cits paliek neēdis un cits ir pilns. **22** Jo vai tad jums nav māju, kur varat ēst un dzert? Jeb vai jūs Dieva draudzi niciņajiet un tos apkauņojiet, kam nav nekā? Ko lai jums saku? Vai lai jūs teicu? Šīni lietā es jūs neteicu. **23** Jo no Tā Kunga es to esmu dabūjis, ko atkal jums esmu mācījis, ka Tas Kungs Jēzus tanī nakti, kad Tas kļuva nodots, to maižiņēma, **24** Un pateicies pārlauza un sacīja: nemiet, ēdēt, tā ir Mana mīsa, kas par jums top lauzta; to dariet Mani pieminēdami. **25** Tāpat arī to bikeri, pēc tā vakarēdiena, sacīdams: Šis bikeris ir tā jaunā deriba iekš Manām asinīm. To dariet, cikkārt jūs to dzeriet, Mani pieminēdami. **26** Jo cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī bikera dzerat, tad pasludinājiet Tā Kunga nāvi, tiekams Tas nāk. **27** Tad nu, kas necienīgi ēd šo maiži, vai dzer Tā Kunga bikeri, tas būs noziedzīgs pie Tā Kunga mīses un asinīm. **28** Bet lai cilvēks pats izmeklējās, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī bikera. **29** Jo kas necienīgi ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam sodu, neizšķirdams Tā Kunga mīsu. **30** Tādēļ jūsu starpā daudz ir vāji un neveseli, un daudz ir aizmiguši (garīgi, iekš draudzes). **31** Jo ja mēs paši sevi tiesāti, tad netaptu tiesāti. **32** Bet kad mēs topam tiesāti, tad no Tā Kunga topam pārmācīti, lai ar pasauli netopam pazudināti. **33** Tad nu, mani brāļi, kad jūs sanākat pie mielasta, tad gaidiet cits uz citu. **34** Bet ja kas ir izsalcis, tas lai ēd mājās, lai jūs nesanākat par sodu. To citu es mācišu, kad es nākšu.

12 Bet par tām garīgām dāvanām, brāļi, es negribu jums slēpt. **2** Jūs zināt, ka bijāt pagāni, nokliduši pie mēniem elkardeviem, ka tapāt vadīti. **3** Tāpēc jums daru zināmu, ka neviens, kas caur Dieva Garu runā, Jēzu nenolād un neviens nevar Jēzu saukt par Kungu kā vien caur Svēto Garu. **4** Bet ir dažādas dāvanas, tomēr viens pats Gars; **5** Un ir dažādas kalpošanas, tomēr viens pats Kungs; **6** Un ir dažādi spēki, bet tomēr viens pats Dievs, kas ir specīgs visās lietu lietās. **7** Bet ikvienam tiek dots, lai to Garu parāda, tuvākam par labu. **8** Jo caur to Garu citam top dots runāt no gudrības, citam runāt no atzišanas - pēc tā paša Gara; **9** Un citam ticība iekš tā paša Gara, un citam dāvanas dziedināt iekš tā paša Gara; **10** Un citam spēki, brīnumus darīt, un citam Dieva vārda mācīšana, un citam garu pārbaudīšana, un citam dažādas valodas, un citam valodu iztulkošana. **11** Bet visu to padara tas pats viens Gars un izdala ikvienam sevišķi tā, kā Tas grib. **12** Jo tā kā mīsa ir viena un tai daudz locekļu, bet visi locekļi pie tās vienas mīses, daudzi būdami, ir viena mīsa; tāpat arī Kristus. **13** Jo mēs arīdzan visi esam kristīti caur vienu Garu par vienu mīsu, lai esam Jūdi vai Grieķi, lai kalpi vai svabadnieki; un visi mēs esam dzirdināti ar vienu Garu. **14** Jo arī mīsa nav viens loceklis, bet daudzi. **15** Ja kāja sacītu: ka es neesmu roka, tāpēc neesmu no mīses; vai tāpēc viņa nav no mīses? **16** Un ja auss sacītu: ka es neesmu acs, tāpēc neesmu no mīses; vai tāpēc viņa nav no mīses? **17** Ja visa mīsa būtu acs, kur paliktu dzirdēšana? Ja visa mīsa būtu dzirdēšana, kur paliktu ošana? **18** Bet tagad Dievs tos locekļus ir līcis, ikvienu no tiem pie mīses, tā kā Viņš gribējis. **19** Bet ja tie visi būtu viens loceklis, kur paliktu mīsa? **20** Bet tagad gan ir daudz locekļu, bet viena mīsa. **21** Un acs nevar sacīt uz roku: man tevis nevajag; jeb atkal galva uz kājām: man jūsu nevajag. **22** Bet daudz vairāk tie mīses

locekļi, kas liekās būtu tie vājākie, ir tie jo vajadzīgie. **23** Un kas mīms liekās pie mīses būt jo negodīgi, tos jo vairāk godājam, un mīsu jo neglītie locekļi dabū jo lielu glītumu. **24** Bet mīsu glītiem locekļiem to nevajag; bet Dievs mīsa ir salicis, tam maz godātam loceklim augstāku godu dodams, **25** Lai šķelšanās nebūtu iekš mīses, bet lai tie locekļi cits par citu vienlīdzīgi gādātu. **26** Un kad viens loceklis cieš, tad visi locekļi cieš līdz, jeb kad viens loceklis top godāts, tad visi locekļi priečājās līdz. **27** Bet jūs esat Kristus mīsa un locekļi, ikiens pēc savas kārtas. **28** Un citus Dievs ir iecēlis draudzē pirmā kārtā par apustuļiem, otrā kārtā par praviešiem, trešā kārtā par mācītājiem, tad brīnumu darītājus, pēc tam, kam dāvanas dziedināt, palīgus, valdītājus, dažādas valodas. **29** Vai visi ir apustuļi? Vai visi ir pravieši? Vai visi ir mācītāji? Vai visi ir brīnumu darītāji? **30** Vai visiem ir dāvanas dziedināt? Vai visi runā valodām? Vai visi var tulcot? **31** Bet dzenaties pēc tām vislabākām dāvanām, un es jums rādišu vēl jo labāku ceļu.

13 Ja es runātu ar cilvēku un enģēlu mēlēm, un man nebūtu milestības, tad es būtu skanīgs varš jeb šķindošs zvārgulis. **2** Un ja man būtu praviešu mācība, un ja es zinātu visus noslēpumus un visu atzišanu, un ja man būtu visa ticība, tā ka es varētu kalnus pārcelt, un man nebūtu milestības, tad es neesmu nekas. **3** Un ja es visu savu mantu dotu nabagiem, un ja es savu mīsu nodotu, ka taptu sadedzināts, un man nebūtu milestības, tad tas man nepalīdzētu nenieka. **4** Milestība ir lēnprātīga, tā ir laipnīga, milestība neskauž, milestība nelielās, tā neuzpūšas, **5** Tā neturas netikli, tā nemeklē savu labumu, tā neapskaistās, tā nedomā uz ļaunu. **6** Tā nepriecājās par netaisnību, bet tā priečājās par patiesību. **7** Tā apklāj visu, tā tic visu, tā cere visu, tā panes visu. **8** Milestība nekad nebeidzās, jebšu gan praviešu mācības mitēsies, un jebšu valodas beigsies, un jebšu atzišana mitēsies. **9** Jo tas ir mazums, ko zinām, un tas ir mazums, ko mācam. **10** Bet kad pilnība nāks, tad tas, kas ir mazums, zudīs. **11** Kad biju bērns, tad runāju kā bērns, man bija bērna prāts un bērna domas; bet kad paliku par vīru, tad atmetu bērna dabu. **12** Jo tagad redzam kā caur spiegeli iekš miklas, bet tad vaigu vaiga; tagad es atzīstu pa daļai, bet tad es atzišu, itin kā es esmu atzīts. **13** Bet nu palikuši ticība, cerība, milestība, šās trīs: bet tā lielākā no tām ir milestība.

14 Dzenaties pēc milestības, rūpējaties par tām garīgām dāvanām, bet visvairāk, ka varat mācīt (praviešu garā). **2** Jo kas valodām runā, tas nerunā cilvēkiem, bet Dievam; jo neviens nedzīrd, bet garā viņš runā noslēpumus. **3** Bet kas māca, tas runā cilvēkiem par uztaisīšanu un paskubināšanu un iepriecināšanu. **4** Kas valodām runā, tas uztaisīšanu sevi pašu; bet kas māca, tas uztaisīšanu draudzī. **5** Es gribētu, ka jūs visi valodām runātu, bet jo vairāk, ka jūs mācītu; jo kas māca, tas ir pārāks par to, kas valodām runā, proti ja šis netulko, kā lai draudzē top uztaisītu. **6** Un nu, brāļi, kad es pie jums nāktu, valodām runādams, ko es jums līdzētu, ja es uz jums nerunātu, vai parādīšanu, vai atzišanu, vai praviešu mācību, vai rakstu izstātīšanu pasniegdams. **7** Tāpat ir ar tām nedzīvām lietām, kas skan, lai ir stabule, lai kokle; ja viņu skanās nevar izšķirt, kā var norāst, kas ir stabulēts vai koklēts? **8** Un atkal, ja bazūne

neskan skaidri, kas taisīsies uz karu? **9** Tāpat arī jūs, ja valodām runājet nesaprotamus vārdus, kā zinās, kas top runāts? Jo jūs runāsiet vējā. **10** Daudz un dažādas balsis ir pasaulē, un neviens no tām nav nesaprotama. **11** Tad nu, ja es balsi nesaprotu, būšu sveš tam, kas runā, un tas kas runā, būs man svešs. **12** Tāpat arī jūs, kad pēc tām garīgām dāvanām dzenaties, tad meklējat, ka jo pilnīgi paliekat draudzei par uztasīšanu. **13** Tāpēc, kas valodām runā, tas lai Dievu lūdz, ka varētu tulko. **14** Jo kad es Dievu lūdzu valodām, tad mans gars gan lūdz, bet mans prāts augļus nenes. **15** Kas tad nu ir? Es pielūgšu garā, bet es pielūgšu arī, ka var saprast; es dziedāšu garā, bet es dziedāšu arī, ka var saprast. **16** Citādi, ja tu Dievu slavēsi garā, kā gan tas, kas nesaproto, uz tavu pateikšanu var sacīt: Āmen? Jo viņš nezin, ko tu runā. **17** Jo tu gan labi pateici Dievam, bet otrs netop uztasīts. **18** Es pateicos savam Dievam, ka es vairāk nekā jūs visi valodām runāju. **19** Bet iekš draudzes es labāki grību runāt piecus vārdus saprotamus, lai pamācu arī citus, nekā desmit tūkstošus valodām. **20** Brāļi, netopat bērni iekš saprāšanas, bet topat nejēgas iekš jaunuma, bet saprāšānā topat pilnīgi. **21** Bauslībā ir rakstīts: Caur ļaudīm, kam sveša valoda un ar svešām lūpām Es runāšu uz šiem ļaudīm un arī tā tie Man neklausīs, saka Tas Kungs. **22** Tad nu tās valodas ir par zīmi ne ticīgiem, bet neticīgiem, un praviešu mācība ne neticīgiem, bet ticīgiem. **23** Tad nu, kad visa draudze sanākut kopā, un visi runātu valodām, un ienāktu, kas to nesaproto, vai neticīgi: vai tie nesacītu, ka jūs esat traki? **24** Bet ja visi mācītu, un kāds neticīgs vai, kas nesaproto, nāktu iekšā, tas taptu no visiem pārliecinātās un no visiem tiesātās. **25** Un vija apslēptās sirds domas tā taptu zināmas, un tā viņš uz savu vaigu mezdamies Dievu pielūgtu un pasludinātu, Dievu tiesām esam mūsu starpā. **26** Kā tad nu ir, brāļi? Kad jūs sanākat, kā kuram ir vai dziesma, vai mācība, vai valoda, vai parādīšana, vai tulkošana, lai viiss notiek par uztasīšanu. **27** Un ja valodām runā, tad, vai pa diviem, vai ja daudz trīs, un cits pēc cita, - un viens lai iztulko. **28** Bet ja tulka nav, tad lai tas klusu cieš draudzē un lai runā sev pašam un Dievam. **29** Bet pravieši lai runā divi vai trīs, un tie citi lai pārsprīež. **30** Bet ja citam, kas tur sēž, kāda parādīšana notiek, tad lai tas pirmais paliek klusū. **31** Jo jūs pa vienam visi varat mācīt, lai visi mācās un visi top iepriecināti. **32** Un praviešu gari praviešiem ir paklausīgi. **33** Jo Dievs nav nekārtības, bet miera Dievs. **34** Tā kā visās svēto draudzēs, lai jūsu sievas draudzes sapulcēs nerunā; jo tām nepieklājās runāt, bet būt paklausīgām, tā kā arī bauslība saka. **35** Un ja tās grīb ko mācīties, lai tās mājas vaicā saviem vīriem; jo sievām ir par kaunu, draudzes sapulcē runāt. **36** Vai tad no jums Dieva vārds ir izgājis? Jeb vai pie jums vien tas ir nācis? **37** Ja kam šķiet, ka esot pravietis jeb garīgs, tam būs atzīt, ka tas, ko jums rakstu, ir Tā Kunga bauslis. **38** Bet ja kas neprot, tas lai neprot. **39** Tad nu, brāļi, dzenaties, ka mācat praviešu garā un neliedzat valodām runāt. **40** Lai viiss notiek, kā piederas un pa kārtām.

15 Bet es jums daru zināmu, brāļi, to evaņģēliju, ko jums esmu pasludinājis, ko jūs arī esat pieņēmuši, kurā jūs arī stāvat, **2** Caur ko jūs arī mūžīgi dzivosiet, ja to paturat tādā prātā, kādā es jums to esmu pasludinājis; - ja tikai neesat velti ticējuši. **3** Jo mācīdams visu papriekš esmu

devis, ko es arī esmu dabūjis, ka Kristus par mūsu grēkiem ir nomiris pēc tiem rakstiem, **4** Un ka Tas ir aprakts, un ka Tas trešā dienā uzmodināts pēc tiem rakstiem, **5** Un ka Tas ir redzēts no Kefasa, pēc no tiem divpadsmit. **6** Un pēc Tas ir redzēts no vairāk nekā piecīsim brājiem vienā reizē, no kuriem vēl daudz dzīvi un citi arī aizmiguši. **7** Pēc Tas ir redzēts no Jēkaba, pēc no viensem apustuļiem. **8** Pēc viensem šiem Tas arī redzēts no manis, kā no kāda nelaikā dzimūša bērna. **9** Jo es esmu tas vismazākais no tiem apustuļiem un neesmu cienīgs, ka mani sauc par apustuli, tāpēc ka es Dieva draudzi esmu vajājis. **10** Bet no Dieva ķēlastības esmu, kas es esmu, un Viņa ķēlastība pie manis nav bijusi veltīga, bet es esmu vairāk strādājis nekā tie visi, tomēr ne es, bet Dieva ķēlastība, kas ir ar mani. **11** Tad nu lai būtu vai es, vai viņi, tā mēs sludinājam, un tā jūs esat ticējuši. **12** Ja nu Kristus top sludināts, ka Tas no mironiņiem ir uzmodināts, kā tad citi ļūsu starpā saka, ka mironu augšāmcēšanās neesot? **13** Bet ja mironu augšāmcēšanās nav, tad arī Kristus nav augšāmcēlies. **14** Un ja Kristus nav augšāmcēlies, tad mūsu sludināšana ir veltīga, un ļūsu tīcība arīdzan veltīga; **15** Un mēs arī topam atrasti nepatiesīgi Dieva liecinieki; jo mēs esam liecinājuši pret Dievu, ka Viņš Kristu ir uzmodinājis, ko Viņš nav uzmodinājis, ja mironi netop uzmodināti. **16** Jo ja mironi netop uzmodināti, tad arī Kristus nav uzmodināts. **17** Un ja Kristus nav uzmodināts, tad jūsu tīcība ir veltīga; tad jūs vēl esat iekš saviem grēkiem; **18** Tad arīdzan tie ir paduzuši, kas iekš Kristus aizmiguši. **19** Ja vien šini dzīvībā cerējam uz Kristu, tad esam jo nožēlojami pār visiem cilvēkiem. **20** Bet nu Kristus ir uzmodināts no mironiņiem, Viņš tas pirmsākis ir tapis no tiem, kas ir aizmiguši. **21** Jo kad caur vienu cilvēku nāve, tad arī caur vienu cilvēku mironu augšāmcēšanās. **22** Jo tā kā iekš Ādama visi mirst, tāpat arī iekš Kristus visi taps dzīvi darīti. **23** Bet ikviens savā kārtā: tas pirmsākis ir Kristus, pēc tie, kas Kristum pierder pie Viņa atnāšanas. **24** Pēc tam tas gals, kad Viņš nodos to valstību Dievam Tam Tēvam, kad Viņš iznīcinās visu valdību un visu varu un spēku. **25** Jo Viņam pienākas valdīt, tiekams Viņš visus ienaidniekus būs līcis Sev apakš kājām. **26** Tas pēdīgais ienaidnieks, kas taps izdeldēts, ir nāve. **27** Jo Tas Viņam visu ir līcis apakš kājām, tomēr kad saka, ka viess Viņam padots, tad protams, ka bez Tā, kas Viņam visu padevis. **28** Bet kad Viņam viess būs padots, tad arī pats Tas Dēls taps padots Tam, kas Viņam visu ir padevis, lai Dievs ir viess iekš visiem. **29** Jo ko tie darīs, kas par mironiņiem top kristīti, ja mironi nemaz netop uzmodināti? Kādēļ tad tie par mironiņiem top kristīti? **30** Kādēļ arī mēs ikstundas esam briesmās? **31** Es mirstu ikdienas, - tik tiesām, ka jūs, brāļi, esat mans gods iekš Kristus Jēzus, mūsu Kunga. **32** Ja es pēc cilvēku prāta Efesu esmu kāvies ar zvēriem, kas man no tā atlec, ja mironi netop uzmodināti? Ēdīsim un dzersim, jo rītu mēs mirsim. **33** Nepievilāties! Ľaunas sabiedribas samaitā labus tikumus. **34** Uzmostaties it no tiesas un negrēkojet; jo ciitem nav Dieva atzišanas, to es saku jums par kaunu. **35** Bet ja kāds saka: kā tad mironi top uzmodināti? Un kādā miesā tie nāk? **36** Tu nesapraša, ko tu sēji, tas nepaliekt atkal dzīvs, ja tas nemirst. **37** Un ko tu sēji, nav tā miesa, kas celsies, bet tikai grāuds, vai nu kviešu, vai cits kāds. **38** Bet Dievs tam dod tādu miesu,

kādu Viņš grib, un ikkatrai sēklai savu īpašu miesu. **39** Ne ikkatra miesa ir vienāda miesa; bet savāda ir cilvēku miesa un savāda lopu un savāda zivju un savāda putnu miesa. **40** Un ir gan debesu lietas un ir gan zemes lietas; bet savāda godiba ir debesu lietām un savāda zemes lietām, **41** Cits spožums ir saulei, un cits spožums mēnesim, un cits spožums zvaigznēm; jo viena zvaigzne ir spožaka pār otru. **42** Tāpat arī būs miroņu augšāmcelšanās. Sēts top iekš satrūdēšanas un top uzmodināts iekš nesatrūdēšanas; **43** Sēts top iekš negodības un top uzmodināts iekš godības; sēts top iekš vājības un top uzmodināts iekš spēka. **44** Sēta top dabīga miesa, uzmodināta garīga miesa. Jo kā ir dabīga miesa, ir arī garīga miesa. **45** Tāpat arīdzan ir rakstīts: tas pirmais cilvēks, Ādams, ir palicis par dzīvu dvēseli, tas pēdīgais Ādams par garu, kas dzīvu dara. **46** Bet tā garīgā miesa nav tā pirmā, bet tā dabīgā, pēc tam tā garīgā. **47** Tas pirmais cilvēks ir no zemes, no pīšiem, tas otras cilvēks ir Tas Kungs no debesim. **48** Kāds tas, kas no pīšiem, tādi pat arīdzan tie no pīšiem, un kāds Tas debesīkās, tādi pat arī tie debesīkīgie. **49** Un tā kā esam nesuši tā ģimi, kas no pīšiem, tā arī nesīsim Tā ģimi, kas no debesim. **50** Bet to es saku, brāļi, ka miesa un asinis Dieva valstību nevar iemantot, nedz iznīcību iemantos neiznīcību. **51** Redzi, es jums saku noslēpumu: mēs gan visi neaizmīsim, bet visi tapsim pārvērsti, **52** It piepeši, acumirkli, pie pēdīgās bazunes skaļas. Jo tā bazūne skanēs un miroņi taps uzmodināti nesatrūdami un mēs tapsim pārvērsti. **53** Jo šim, kas ir satrudams, būs apvilkst nesatrūdēšanu, un šīm mirstamam būs apvilkst nemirstību. **54** Un kad tas, kas iznīcīgs, apvilks neiznīcību, un tas, kas mirstams, apvilks nemirstību, tad tas vārds notiks, kas ir rakstīts: nāve ir aprīta uzvarēšanā! **55** Nāve, kur ir tavs dzelonis? Elle, kur ir tava uzvarēšana? (**Hadēs g86**) **56** Bet nāves dzelonis ir grēks, un grēka spēks ir bauslība. **57** Bet pateicība Dievam, kas mums to uzvarēšanu devis caur mūsu Kungu Jēzu Kristu. **58** Tad nu, mani milje brāļi, esiet pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgi iekš Tā Kunga darba vienmēr, zinādami, ka jūsu darbs nav veltīgs iekš Tā Kunga.

16 Bet par tām sametamām dāvanām priekš tiem svētiem, kā es to esmu iecēlis Galatijas draudzēs, tāpat dariet jūs arīdzan. **2** Ikkatrā pirmā nedēļas dienā lai ikviens no jums pie sevis paša ko laba noliekt un sakrāj, cik viņš paspēj, lai tās dāvanas nav jāsalasa tad tik, kad es nākšu. **3** Un kad es nonākšu, tad tos, ko būsiet ieskatījuši par derīgiem, ar grāmatām sūtīšu, jūsu dāvanas nonest uz Jeruzālemi. **4** Bet ja arīdzan būtu vērts, ka arī es tur noeju, tad tie man var nākt līdz. **5** Bet pie jums es nākšu, kad Maķedoniju būšu izstaigājis, jo es gribu iet caur Maķedoniju. **6** Un var būt, ka es pie jums kādu bridi palikšu, vai arī mitišu par ziemu, ka jūs mani pavadiet, kurp es noiešu. **7** Jo tagad es jūs negribu redzēt tikai garām iedams, bet ceru kādu laiku pie jums palikt, ja Tas Kungs to vēlēs. **8** Bet Efesū es palikšu līdz vasaras svētkiem. **9** Jo man lielas un plašas durvis ir atvērtas, un pretinieku ir daudz. **10** Un kad Timotejs nāk, tad pielūkojet, ka tas pie jums ir bez bailēm; jo viņš strādā Tā Kunga darbu, tāpat kā es. **11** Tāpēc lai neviens viņu nenicina; bet pavadiet viņu ar mieru, lai tas nāk pie manis, jo es viņu gaidu ar tiem brāļiem. **12** Bet brāļi Apollu es dažkārt esmu skubinājis, lai ar tiem

brāļiem pie jums noiet, bet viņam prāts pavism nebija tagad iet, bet tomēr tas ies, kad tam būs izdevīgs laiks. **13** Esiet modri, stāviet ticībā, turaties kā vīri, esiet stipri. **14** Viiss pie jums lai notiek iekš mīlestības. **15** Un es jūs lūdzu, brāļi: jūs zināt Stefana namu, ka tie ir tie pirmie no Akajas, un ka tie ir nodevušies tiem svētiem uz kalpošanu: **16** Ka arī jūs tiem tādiem pakaļusiet un iekatram, kas līdzi strādā un pūlējās. **17** Bet es priečājos par Stefana un Fortunata un Akaika atrākšanu, jo kad jūs pie manis neesat, tad šie ir pie manis jūsu vietā. **18** Jo tie atspirdzinājuši manu un jūsu garu; tāpēc atzīstiet tos par tādiem. **19** Āzijas draudzes jūs sveicina: Aķila un Priskila ar to draudzi, kas viņu namā, jūs daudz sveicina iekš Tā Kunga. **20** Visi brāļi jūs sveicina. Sveicināties savā starpā ar svētu skūpstīšanu. **21** Es Pāvils, jūs sveicināju, es ar savu pašu roku. **22** Ja kas nemil To Kungu Jēzu Kristu, tas lai ir nolādēts; Maran ata (Tas Kungs nāk)! **23** Tā Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jums. **24** Mana mīlestība ir ar jums visiem iekš Jēzus Kristus. Āmen.

Pāvila 2. Vēstule

Korintiešiem

1 Pāvils, caur Dieva prātu Jēzus Kristus apustulis, un Timotejs tas brālis, Dieva draudzei, kas ir Korintū, un visiem svētiem pa visu Akaju: **2** Žēlastība lai ir jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **3** Slavēts lai ir Dievs un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, Tas apžēlošanas Tēvs un visas iepriecināšanas Dievs, kas mūs iepriecina višas mūsu bēdās, **4** Ka mēs tos, kas ir visādās bēdās, varam iepriecināt ar to iepriecināšanu, ar ko mēs paši no Dieva topam iepriecināti. **5** Jo, ka Kristus ciešanas pie mums vairojās, tāpat arī mūsu iepriecināšana caur Kristu vairojās. **6** Bet kad mēs topam apbēdināti, taču tas jums ir par iepriecināšanu un pestīšanu, kas spēcīga rādās to pašu bēdu paciešanā, ko arī mēs ciešam. Vai, kad mēs topam iepriecināti, tad tas jums ir par iepriecināšanu un pestīšanu. Un mūsu cerība par jums ir stipra. **7** To zinām, ka itin kā jums ir daļa pie ciešanas, tāpat arī pie iepriecināšanas. **8** Jo negribam jums slēpt, brāli, savas bēdas, kas mums notikušas Āzijā, ka mēs pārliekum bijām apgrūtināti, vairāk nekā mēs spējām, tā kā jau vairs necerējām dzīvot. **9** Bet mēs paši pie sevis norāptām, ka mums bija jāmirst, lai nepalaujamies uz sevi pašiem, bet uz Dievu, kas miroņus uzmodina; **10** Tas mūs no tādas nāves ir izrāvis un izrauj; uz Viņu ceram, ka Tas mūs arī vēl izraus. **11** Arī caur jūsu piepalidzību ar lūgšanām par mums, lai par to mums notikušo žēlastību arī notiek no daudz ļaudīm daudz pateikšanas par mums. **12** Jo šī ir mūsu slava, mūsu zināmas sirds liecība, ka mēs iekš vientesības un Dieva skaidrības, ne iekš miesīgas gudrības, bet iekš Dieva žēlastības esam turējušies pasaulē un visvairāk pret jums. **13** Jo mēs cita nekā jums nerakstām, kā vien, ko jūs lasāt, jeb arī saprotat; un es ceru, ka jūs arī pavism sapratīsiet: **14** Tā kā jūs kaut cik mūs jau esat sapratuši, ka mēs esam jūsu gods, itin kā arī jūs esat mūsu gods Tā Kunga Jēzus dienā. **15** Un tādā uzticībā es jau papriekš grībēju pie jums nākt, ka jūs atkal dabūtu kādu žēlastību, **16** Un caur jums iet uz Maķedoniju un atkal no Maķedonijas nākt pie jums, un no jums pavadīts tapt uz Jūdu zemi. **17** Vai tad nu to apņemdamies neapdomīgi esmu darījis? Jeb vai pēc miesas prāta to apņemos, ko apņemos, ka pie manis būtu „jā jā“ arī „nē nē“? **18** Bet Dievs ir uzticīgs, ka mūsu vārdi uz jums nav bijuši jā un nē. **19** Jo Dieva Dēls, Jēzus Kristus, kas jūsu starpā caur mums ir sludināts, caur mani un Silvanu un Timoteju, nebija jā un nē, bet jā ir bijis iekš Viņa; **20** Jo cik ir Dieva apsolīšanu, tās ir iekš Viņa jā un iekš Viņa Āmen, Dievam par godu caur mums. **21** Bet Tas, kas mūs un jūs stiprina iekš Kristus, un kas mūs ir svaidījis, Tas ir Dievs; **22** Tas mūs arī ir apziegelējis un devis Tā Gara ķilu mūsu sirdīs. **23** Bet es Dievu piesaucu par liecinieku savai dvēselei, ka es tādēļ vien vēl neesmu nācis uz Korintu, ka es jūs saudzētu. **24** Ne tā kā mēs valdām par jūsu ticību, bet mēs esam jūsu prieka palīgi; jo jūs stāvat ticībā.

2 Bet es pie sevis esmu apņēmies nenākt atkal pie jums ar skumdināšanu. **2** Jo ja es jūs noskumdināju, kas tad ir, kas mani iepriecina, ja ne tas, kas no manis bija

noskumdināts? **3** Un to jums esmu rakstījis, lai man nākot nebūtu jānoskumst par tiem, par kuriem man bija priecāties, un es stipri ceru no jums visiem, ka mans prieks arī jums visiem prieks. **4** Jo iekš daudz bēdām un sirds bailēm ar daudz asarām jums esmu rakstījis; ne, lai jūs noskumstat, bet lai nomaniet to loti lielo milestību, ko es uz jums turu. **5** Bet ja kas skumdinājis, tad tas nav mani skumdinājis, bet lai pāri nedaru, kaut cik jūs visus. **6** Šim tādām jau pietiek šī pārmācišana, kas tam no daudziem ir notikusi. **7** Tā, ka jums turpretī jo vairāk pienākas piedot un iepriecināt, ka tas nenonikst no pārlieku lielas noskumšanas. **8** Tāpēc jums lūdzu, ka jūs gribētu viņam parādīt milestību. **9** Jo tāpēc arī esmu rakstījis, lai es nomanītu jūsu prātu, vai jūs visās lietās esat paklausīgi. **10** Kam jūs piedodat, tam es arīdzan piedodu; jo ja es arī kādam ko esmu piedevi, tad tam jūsu dēļ esmu piedevi priekš Kristus vaiga, lai no sātana netopam pievilti. **11** Jo viņa domas mums nav nezināmas. **12** Bet kad es nācu Troadā Kristus evaņģēliju sludināt, un durvis man bija atvērtas iekš Tā Kunga, tad savā garā nevarēju apmierināties, tāpēc ka neatradu Titu, savu brāli, **13** Bet no tiem atvadījies aizgāju uz Maķedoniju. **14** Un pateicība Dievam, kas mums allaž dod uzvarēt iekš Kristus un Savas atzišanas labo smaržu caur mums izlaiž visās malās! **15** Jo mēs esam Kristus saldā smaržā Dievam pie tiem, kas top izglābtī, un pie tiem, kas pazūd. **16** Šiem gan nāves smaržu uz nāvi, bet viņiem dzīvības smarža uz dzīvību. Un kas ir derīgs uz to? **17** Jo mēs neesam kā daudzi, kas ar Dieva vārdu kā ar preci pievīl, bet mēs runājam itin kā no skaidrības, kā no Dieva puses Dieva priekšā iekš Kristus.

3 Vai tad mēs atkal iesākam paši sevi ieteikt? Jeb vai mums arīdzan tā kā citiem vajag ieteikšanas grāmatas uz jums, vai teikšanas grāmatas no jums? **2** Jūs esat mūsu grāmata, rakstīta mūsu sirdīs, zināma un lasāma visiem cilvēkiem. **3** Jo jūs esat zināmi, ka esat Kristus grāmata, sataisīta caur mūsu amatu, rakstīta ne ar tinti, bet ar tā dzīvā Dieva Garu, ne uz akmeņu galdiem, bet uz sirds miesīgiem galdiem. **4** Un tāda uzticība mums ir caur Kristu uz Dievu: **5** Ne ka mēs no sevis pašiem esam derīgi, ko laba domāt tā kā no sevis pašiem; bet ka esam derīgi, tas ir no Dieva; **6** Tas mūs arī ir darijīs derīgus, kalpot jaunai derībai, ne raksta zīmei, bet Garam; jo raksta zīme nokauj, bet Gars dara dzīvu. **7** Un ja tam nāves amatam, kas iezīmēts raksta zīmēs un akmeņos, bijis spožums, tā kā Israēla bērni nevarēja uzskatīt Mozus vaigu viņa vaiga spožuma dēļ kam bija jāzūd: **8** Kā lai nebūtu jo vairāk spožuma tam Gara amatam? **9** Jo ja tam pazudināšanas amatam bijis spožums, tad jo vairāk spožuma ir tam taisnošanas amatam pārpārim. **10** Šo uzlukojot ir tā kā bez spožuma tas, kam spožums bijis, tā jo pārlieku lielā spožuma dēļ. **11** Jo ja tam, kam bija zust, bijis spožums, tad jo vairāk spožuma ir tam, kas pastāv. **12** Tāpēc ka mums ir tāda cerība, tad runājam ar lielu drošību. **13** Un ne tā, kā Mozus, kas apsegu lika uz savu vaigu, lai Israēla bērni nemanītu, uz ko zīmējās tas (spožums,) kam bija zust. **14** Bet viņu sirdis ir apcietinātas; jo līdz šai dienai viņiem veco derību lasot tas pats apsegis paliek un netop atsegts, jo tas zūd caur Kristu. **15** Bet līdz šai dienai, kad Mozus top lasīts, apsegis karājās priekš viņu sirdim. **16** Tomēr kad viņi atgriežas pie Tā Kunga, tad tas

apsegs top noņemts. **17** Bet Tas Kungs ir Tas Gars. Kur nu Tā Kunga Gars, tur ir svabadība. **18** Bet nu mēs visi atsegta vaīgā skatīdamī Tā Kunga spožumu kā spieģeli, topam pārvērsti tai pašā gīmī no spožuma uz spožumu, tā kā no Tā Kunga Gara.

4 Tādēļ, ka mums šis amats ir pēc tās mums dotās žēlastības, mēs nepiekūstam. **2** Bet mēs atsakām slepenai bezkaunībai, nestaiņādamī iekš viltības, nedz Dieva vārdu pārgrozīdamī, bet ar patiesības parādišanu darīdamī sev pašus pieņēmīgus ikkatra cilvēka zināmai sirdij Dieva priekšā. **3** Bet ja mūsu evangēlijis ir apsegs, tad tas ir apsegs iekš tiem, kas pazūd; **4** Iekš tiem šās pasaules dievs ir apstulbojis neticīgās sirdis, lai tiem nespīdītu tā godības pilna evaņģēlija spožums no Kristus, kas ir Dieva gīmis. (aiōn g165) **5** Jo mēs nesludinām paši sevi, bet Kristu Jēzū, To Kungu; bet sevi, ka esam jūsu kalpi Jēzus dēl. **6** Jo Dievs, kas sacījis, lai gaisma aust no tumsības, tas ir atspīdējis mūsu sirdis, apgaismošanu dot, ka atzīstam Dieva godību iekš Jēzus Kristus vaiga. **7** Bet mēs šo mantu turam mālu traukos, lai tas lielu lielais spēks būtu no Dieva, un ne no mums. **8** Mēs visur topam spaidīti, bet tomēr nenospaidīti; mēs esam nezinājā, bet tomēr neesam izmīsuši; **9** Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; mēs topam pie zemes mesti, tomēr neejam bojā. **10** Mēs arvien Tā Kunga Jēzus miršanu visur līdz nesam savās miesās, lai arī Jēzus dzīvība mūsu miesās parādās. **11** Jo kamēr dzīvojam, allaži topam nodoti nāvē Jēzus dēl, lai arī Jēzus dzīvība parādās mūsu mirstamās miesās. **12** Tad nu nāvē ir specīga iekš mums, bet dzīvība iekš jums. **13** Bet kad mums ir tas pats ticības gars, tā kā stāv rakstīts: es esmu ticējis, tāpēc es esmu runājis; tad mēs ticam, tāpēc arī runājam, **14** Zinādamī, ka Tas, kas To Kungu Jēzū ir uzmodinājis, arī mūs caur Jēzu uzmodinās un līdz ar jums stādis priekšā. **15** Jo viss tas notiek jūsu dēl, ka žēlastība vairodamies pie daudziem vairotu pateikšanu Dievam par godu. **16** Tāpēc nepiekūstam, bet jebšu mūsu ārigais cilvēks nīcīn nikst, tomēr tas iekšķīgais jo dienas jo vairāk atjaunojās. **17** Jo mūsu bēdas, kas ir isas un vieglas, mums padara neizsakot lielu, mūžīgu un pastāvīgu godību, (aiōnios g166) **18** Mums, kas neņemam vērā to, kas redzams, bet to, kas nav redzams. Jo kas redzams, tas ir laicīgs; bet kas nav redzams, tas ir mūžīgs. (aiōnios g166)

5 Jo mēs zinām, kad mūsu laicīgais mājoklis, šī būda būs salauza, tad mums ir ēka no Dieva, mājoklis ne rokām taisīts, kas ir mūžīgs debesīs. (aiōnios g166) **2** Jo šīnī būdā mēs nopūšamies un ilgojamies, ka taptu pārģērbti ar savu dzīvokli, kas ir no debesīm; **3** Protī, ja pavism tiksim atrasti apgērbti, ne pliki. **4** Jo šīnī būdā būdami mēs arī nopūšamies un esam apgrūtināti; tādēļ ka negribam tapt noģērbti, bet pārģērbti, lai tas, kas mirstams, top aprīts no dzīvības. **5** Bet kas mūs uz šo pašu sataisa, ir Dievs, kas mums arī devīs Tā Gara ķīlu. **6** Tāpēc mēs arvien turam drošu prātu un zinām: kamēr mājojam miesās, tikmēr esam svešumā un vēl ne pie Tā Kunga. **7** Jo mēs staigājam ticība, ne skatīšanā. **8** Bet mēs turam drošu prātu un gribam labāki būt ārā no miesām un būt pie Tā Kunga. **9** Tāpēc arī, vai pie Tā Kunga mājās būdami, vai te vēl svešumā, dzenamies uz to, ka Viņam labi patīkam. **10** Jo mums visiem būs parādīties priekš Kristus soča krēsla,

lai ikviens dabū, ko miesās būdams darijīs, vai labu, vai ļaunu. **11** Tad nu zinādamī, ka To Kungu būs bīties, mēs pārliecīnājām cilvēkus, bet Dievam esam zināmi; bet es ceru, ka mēs arī esam zināmi jūsu zināmās sirdis. **12** Jo mēs jums atkal neuztecamies paši, bet jums ko dodam par mums lielīties; lai jums kas ir pret tiem, kas lielās ar to, kas prieķi acīm, un ne ar to, kas sirdi. **13** Jo ja mēs par daudz teikuši, tad tas ir Dievam par godu; jeb ja mēreni, tad jums par labu. **14** Jo Kristus milestība mūs spiež (atzit), **15** Kad spriežam tā: ka, ja viens par visiem ir miris, tad visi miruši. Un Viņš tādēļ par visiem ir miris, lai tie, kas dzīvo, vairs nedzīvo sev pašiem, bet Tam, kas par viņiem miris un uzmodināts. **16** Tad nu uz priekšu mēs nepazīstam nevienu pēc miesas; un jebšu mēs Kristu arī esam pazinuši pēc miesas, tomēr tagad Viņu vairs nepazīstam. **17** Tad nu, ja kas ir iekš Kristus, tas ir jauns radījums. Kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir palicis jauns. **18** Bet viss tas ir no Dieva, kas mūs ir salīdzinājis ar Sevi pašu caur Jēzu Kristu un mums devīs to salīdzināšanas amatū. **19** Jo Dievs bija iekš Kristus, salīdzinādams pasaulli ar Sevi pašu, tiem viņu grēkus nepielīdzinādams, un mūsu starpā ir iecēlis to salīdzināšanas vārdu. **20** Tad nu no Kristus puses mēs esam sūtīti, tā kā Dievs caur mums lūgtu, mēs lūdzam no Kristus puses: ļaujaties salīdzināties ar Dievu. **21** Jo To, kas nekāda grēka nav zinājis, Viņš prieķi mums ir darijīs par grēku, ka mēs iekš Tā kālītu Dieva taisnībā.

6 Bet mēs arīdzan kā palīgi lūdzam, ka jūs Dieva žēlastību velti nedabūjat. **2** Jo Viņš saka: “Pieņēmīgā laikā Es tevi esmu paklausījis un pestīšanas dienā tev par palīgu nācis.” Redzi, tagad ir tas labais pieņēmīgais laiks; redzi, tagad ir tā pestīšanas diena. **3** Mēs nevienā lietā nedodam nekādu apgrēcību, lai amats netop lamāts. **4** Bet ikkatrā lietā mēs sevi pašus darām pieņēmīgus, tā kā Dieva kalpi: iekš daudz paciešanām, iekš bēdām, iekš spaidīšanām, iekš bailībām. **5** Iekš sitieniem, iekš cietumiem, iekš trokšniem, iekš darbiem, iekš nomodām, iekš gavēšanām, **6** Iekš šķīstības, iekš atzīšanas, iekš lēnprātības, iekš laipnības, iekš Svētā Gara, iekš neviltotas milestības, **7** lekš patiesības vārda, iekš Dieva spēka, caur taisnības bruņām pa labo un kreiso pusī, **8** Caur godu un negodu, caur slavu un neslavu, kā viltnieki, un tomēr patiesīgi, **9** Tā kā nepazīstami un tomēr pazīstami, tā kā mīrdami, un redzi, mēs dzīvojam, tā kā pārmācīti un ne nonāvēti, **10** Tā kā noskumuši, bet vienmēr priečīgi, tā kā nabagi, bet darīdamī daudz bagātus, tā kā tādi, kam nav nenieka un kam tomēr ir visas lietas. **11** Mūsu mute ir atvērusies uz jums, ak Korintieši, mūsu sirds ir atdarījusies! **12** Neslēpjat mums savas bēdas! Bet jūs tās gan slēpjat savā sirds dzīlumā. **13** Bet par atmaksu prasu no jums kā no saviem bērniem, lai jūsu sirds arīdzan atdarās. **14** Nevelciet svešu jūgu ar neticīgiem, jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību? Kāda biedrība ir gaismai ar tumsību? **15** Kā saskan Kristus ar Belialu? Jeb kāda daļa ir ticīgam ar neticīgu? **16** Un kāda lidzība ir Dieva namam ar elkadiem? Jo jūs esat Tā dzīvā Dieva nams; tā kā Dievs sacījis: “Es iekš tiem gribu mājot un viņu starpā stāgāt, un gribu būt viņu Dievs, un viņi būs Mani ļaudis.” **17** Tas Kungs saka: “Tāpēc iezejiet no viņu vīdus un atšķiraties un neaiztiekat neko, kas ir nešķists; tad Es jūs gribu pieņemt.”

18 “Un Es būšu jums par Tēvu, un jūs būsiet Man par dēliem un meitām, to Tas Kungs saka, Tas Visuvaldītājs.”

7 Kad nu mums ir tādas apsolīšanas, tad, mīļe, lai paši šķistamies no visas apgānišanas pie miesas un pie gara un lai topam pilnīgi svēti iekš Dieva bijāšanas. **2** Klausiet mūs: mēs nevienam neesam pāri darijuši, nevienu postījuši, nevienu piekrāpuši. **3** Es to nesaku, jūs notiesādams. Jo es jau esmu sacījis: jūs esat mūsu sirdis, ka kopā mirstam un kopā dzīvojam. **4** Man ir liela drošība uz jums, man ir daudz ko slavēt par jums; es esmu ļoti iepriecināts, es esmu pārpārim prieka pilns višas mūsu bēdās. **5** Jo kad mēs nonācām Maķedonijā, tad mūsu miesai nebija nekādas atvieglošanas, bet mēs bijām visai apbēdināti: no ārienes kīldas, no iekšienes bailes. **6** Bet Dievs, kas pazemīgos iepriecina, mūs ir iepriecinājis caur Titus atnāšanu; **7** Un nevien caur viņa atnāšanu, bet arī caur to iepriecināšanu, ar ko viņš par jums bija iepriecināts, kas tas mums teica jūsu ilgošanos, jūsu raudāšanu, jūsu sirds karstumu par mani, tā ka es jo vairāk priečājos. **8** Jo jebšu es jūs esmu noskumdinājis caur to grāmatu, taču tas man nav žēl; kad man arī bija žēl, (jo es redzu, ka šī pati grāmata jūs ir noskumdinājusi, lai arī tikai uz mazu brīdi,) **9** Tad es tagad priečājos, ne par to, ka jūs tapāt noskumdināti, bet par to, ka jūs noskumdināti uz atgriešanos; jo jūs dievišķi tapāt skumdināti, lai jums nekas no mums nenāktu par ļaunu. **10** Jo dievišķā noskumšana padara atgriešanos uz svētību, kas nevienam nav žēl, bet pasaules noskumšana padara nāvi. **11** Jo redzi, šī pati lieta, ka jūs dievišķi tapāt noskumdināti, kādu lielu čaklību tā pie jums ir padarījusi, kādu aizbildināšanos, kādu apskaišanos, kādu bijāšanos, kādu ilgošanos, kādu karstumu, kādu sodīšanu! Visnotaļ jūs esat parādījušies šķisti šīni lietā. **12** Jebšu es jums esmu rakstījis, taču tas nav tā dēļ, kas netaisnību darijis, nedz tā dēļ, kam netaisnība darīta, bet tādēļ, lai jūs čaklība par mums parādītos pie jums Dieva priekšā. **13** Tāpēc mēs esam iepriecināti; bet pie šīs mūsu iepriecināšanas vēl ļoti daudz vairāk esam priečājušies par Titus prieku, tāpēc ka viņa gars no jums visiem ir atspirdzināts. **14** Jo es kaut kā jūs esmu viņam slavējis, tad es neesmu palicis kaunā; bet tā kā es vietas lietas jums esmu runājis ar patiesību, tāpat arīdzan mūsu slavēšana Titus priekšā bija patiesība. **15** Un viņa sirds prāts gauži uz jums stāv, kad tas piemin visu jūsu paklausību, kā jūs viņu esat uzņēmuši ar bijāšanu un drebēšanu. **16** Tad nu es priečājos, ka višas lietas jums varu uzticēties.

8 Bet jums, brāļi, darām zināmu to Dieva žēlastību, kas parādījusies Makedonijas draudzēs. **2** Jo lai gan bēdās daudz pārbaudīti, tomēr viņiem ļoti liels prieks bijis, un jebšu tie bija ļoti nabagi, taču tie bagāti devuši pēc savas sirds labprātības. **3** Jo tie pēc savu spēka, to es apliecināju, un vēl pāri par savu spēku bijuši labprātīgi, **4** Mūs lūgtin lūgdami, lai saņemam to dāvanu un piepalidzību tiem svētiem par labu. **5** Un tie ne vien deva, kā cerējām, bet viņi arī paši nodevās papriekš Tam Kungam un arī mums caur Dieva prātu, **6** Tā ka Titu paskubinājām, lai viņš, kā bija iesācis, tāpat jūsu starpā arī pabeigtu šīs dāvanas saņemt. **7** Bet tā, kā jūs višas lietas esat pieņēmušies, tīcībā, mācībā un atzišanā un višā čaklībā un savā mīlestībā uz

mums, tā pieņematis arī šīnī labdarīšanā. **8** Es to nesaku pāvēlēdams, bet caur to labprātību, ko citi parādījuši, pārbaudu arī jūsu mīlestību, vai tā ir istena. **9** Jo jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, ka Tas, bagātīgs būdams, jūsu dēļ ir tapis nabags, lai jūs caur Viņa nabadzību kļūtu bagāti. **10** Un šīnī lietā dodu padomu, jo tas par labu jums, kas jau pērn esat iesākuši nevien to darīt, bet arī labu prātu rādīt. **11** Bet tagad pabeidziet to darbu, lai tas labais prāts, kas jums ir bijis, to gribet, tāpat arī jums būtu, to pabeigt, cik spējet. **12** Jo ja kam ir labs prāts, tas ir pieņēmīgs pēc tā, kas viņam ir, ne pēc tā, kas viņam nav. **13** Jo ne tā, lai ciitmē būtu atvieglošana un jums grūtums, bet izlīdzināšanas pēc, lai šīnī laikā jūsu pilnība atvieglo viņu trūkumu; **14** Tā lai arī viņu pilnība atvieglo jūsu trūkumu, ka izlīdzināšana rodas. **15** Tā kā ir rakstīts: kas daudz bija sakrājis, tam neatlika; un kas maz bija sakrājis, tam nepietrūka. **16** Bet pateicība Dievam, kas to pašu uzcitību par jums devīs Titus sirdi, **17** Ka viņš to paskubināšanu ir pieņēmis, un jo uzcītīgs būdams pats no sevis pie jums ir nogājis. **18** Un mēs viņam esam līdz sūtījuši to brāli, kam pa višām draudzēm laba slava ir pie evangēlijā; **19** (Un ne vien tāpēc, bet arī ka tas no tām draudzēm mums ir iecelts par ceļabiedri pie šīs apdāvināšanas, ko mēs sagādājam, pašam Tam Kungam par godu un pēc savu labā prāta;) **20** No tā sargādamies, ka neviens mums neceļ neslavu šī bagātā krājuma dēļ, ko esam sagādājuši; **21** Jo mēs dzenamies pēc tā, kas ir labs, ne vien Tā Kunga, bet arī cilvēku priekšā. **22** Un tiem līdz esam sūtījuši savu brāli, ko mēs daudz lietās dažkārt esam pārbaudījuši, ka viņš ir uzcītīgs un tagad jo uzcītīgs, tās lielās uzticības dēļ, kas tam ir uz jums. **23** Kad jūs vaicājet par Titu, viņš ir mans biedrs un palīgs pie jums; kad vaicājet par tiem brāļiem, tie ir draudžu sūtitie un Kristus gods. **24** Tad parādīet tiem savu mīlestību, un ko no jums esam slavējuši, lai tās draudzes to redz.

9 Jo par to palidzību priekš tiem svētiem man jums vairs nav jāraksta. **2** Jo es zinu jūsu labprātību, par ko jūs slavēju pie Maķedoniešiem, ka Akajā jau pērn bijusi gatava un jūsu karstums ir paskubinājis daudzus citus. **3** Bet tos brāļus es esmu sūtījis, lai šīnī lietā mūsu slavēšana par jums nepaliktu tukša, lai jūs būtu gatavi, kā esmu sacījis; **4** Lai, ja Maķedonieši man nāktu līdz, un jūs neatrastu gatavus, mēs (lai nesakām: jūs) netiktu kaunā ar šo savu drošo slavēšanu. **5** Tad nu man šķita, ka vajagot paskubināt tos brāļus, lai tie papriekš ietu pie jums un sataisītu jūsu apsolito svētību, ka tā būtu gatava, tā kā svētība un nekā sīkstība. **6** Bet to es saku: kas sīksti sēj, tas arī sīksti plāus; un kas bagātīgi sēj, tas arī bagātīgi plāus. **7** Ikiens, kā tas savā sirdi apnēmas, ne noskumis nedz piespiests; jo priečigu devēju Dievs mīlo. **8** Un Dievs ir spēcīgs, jums dōt papilnam visādu žēlastību, ka no visām lietām jums būtu arīvien itin diezgan un papilnam priekš visādiem labiem darbiem; **9** Tā kā ir rakstīts: “Viņš ir kaisījis un nabagiem devīs, Viņa taisnība paliek mūžīgi.” (*aiōn g165*) **10** Bet, kas sējējam sniedz sēklu, Tas arī maizi smiegs ēšanai un vairoš jūsu sēju un liks pieaugt jūsu taisnības augliem. **11** Un tā višas lietas jūs tapsiet bagāti uz visādu sirds labprātību, un tā caur mums notiks, ka Dievam dod pateicību. **12** Jo šīs palidzības sagādāšana ne vien atvieglošana trūkumu tiem svētiem, bet ir arīdzan bagāta caur to, ka daudzi pateicās Dievam, **13**

Šīs jūsu īstenās palīdzības dēļ Dievu pagodinādami par jūsu paklausīgo Kristus evaņģēlijā apliecināšanu un par to vientesīgo labdarīšanu priekš viņiem un priekš visiem; **14** Un caur to, ka viņi par jums lūdz, no sirds pēc jums ilgodamies dēļ tās bagātās Dieva žēlastības pie jums. **15** Bet pateicība Dievam par Viņa neizteicamo dāvanu.

10 Bet es, Pāvils, pats jūs lūdzu caur Kristus lēnprātību un laipnību, es, kas klāt būdams jūsu starpā gan esmu pazemīgs, bet no tālienes drošs pret jums, **2** Es lūdzos, ka man pie jums nākot nevajadzētu būt bargam ar to drošību, ar ko es domāju pret citiem turēties, kam šķiet, ka mēs tā kā pēc miesas dzīvojam. **3** Jo mēs miesā staigādami, tomēr pēc miesas necīnāmies; **4** Jo mūsu karošanas ieroči nav miesigi, bet spēcīgi Dieva priekšā, nopostīt tos stiprumus. **5** Mes izpostām tos padomus un visu, kas augsti celas pret Dieva atzišanu, un savaldām visas domas, lai Kristum paklausa, **6** Un esam gatavi, atriebt ikvienu neklausību, kad jūsu paklausība būs tapusi pilnīga. **7** Vai jūs raugiet uz to, kas priekš acīm? Ja kāds no sevis paša tic, ka Kristum piederot, lai tas atkal pie sevis paša tā domā, ka, tā kā viņš pieder Kristum, tāpat arī mēs piederam Kristum. **8** Jo lai es arī vēl vairāk lielitos ar mūsu varu, ko Tas Kungs mums devis jums par uztaišīšanu un ne par postišanu, taču es nepalikšu kaunā; **9** Lai mani netur par tādu, kas jūs gribētu baidīt caur grāmatām. **10** Jo tie saka, ka tās grāmatas gan ir svarīgas un stipras, bet tas cilvēks pats klāt būdams nespēcīgs un viņa valoda nievājama. **11** Tas tāds lai zin, kādi mēs no tālienes esam ar vārdiem grāmatās, tādi pat mēs arī klāt būdami ar darbu. **12** Jo nedrīkstam pieskaitīties jeb sevi līdzināt tādiem, kas paši sevi uzteic; bet viņi paši pie sevis mērodamies un paši sevi ar sevi līdzinādami ir neprātīgi. **13** Bet mēs nelielīsimies pārlieku, bet pēc tā robežu mēra, ko Dievs mums ir nolīcis, ka arī lidz pat jums esam nonākuši. **14** Jo mēs neizstiepjāmies pārlieku, tā kā lidz jums nebūtu nonākuši, jo mēs arī lidz pat jums esam tikuši ar Kristus evaņģēliju; **15** Ne pārlieku lielīdamies ar cita darbiem, bet cerēdami, ka jūsu ticībai augot mēs pie jums savas robežas jo vairāk augsim lielumā, **16** Tā kā mēs evaņģēliju varam pasludināt tiem, kas aiz jūsu robežām, un nelielīsimies ar to, kas svešā daļā jau pastrādāts. **17** Bet kas lielās, lai lielās iekš Tā Kunga. **18** Jo ne tas, kas pats sevi uzteic, ir derīgs, bet ko Tas Kungs uzteic.

11 Ak, kad jūs mani kaut cik panestu manā nesaprāšanā! Bet jūs mani gan panesat. **2** Jo es esmu iekarsis par jums ar dievišķu karstumu, jo es jūs esmu saderējis, kā šķistu jumpravu, pievedamu vienam vīram, tas ir Kristum. **3** Bet es bīstos, ka tāpat, kā tā čūska ar savu viltību ievu pievīlusi, arī jūsu domas netop samaitātas un nenoklist no tās vientesības, kas ir iekš Kristus. **4** Jo, ja kas nāk un citu Jēzu sludina, ko mēs neesam sludinājuši, jeb ja jūs dabūjat citu garu, ko jūs neesat dabūjuši, jeb citu evaņģēliju, ko neesat pieņēmuši, tad jūs to gan labi panesat. **5** Jo ceru, ka nebūt neesmu mazāks par tiem tādiem jo augstiem apustuļiem. **6** Un ja arī runā man trūkst, tad tomēr ne atzišānā; bet mēs jau vienmēr un visādā jums esam pazīstami. **7** Vai grēku esmu darijis, ka pats pazemojos, lai jūs taptu paaugstināti, ka es jums Dieva evaņģēliju bez maksas esmu sludinājis? **8** Citas draudzes esmu aplaupījis,

no tām nēmdams algu par to kalpošanu pie jums; un kad es biju pie jums un man kas trūka, tad tomēr nevienu neesmu apgrūtinājis. **9** Jo manu trūkumu ir atvieglinājuši tie brāļi, kas no Maķedonijas nākuši; un visās lietās es esmu tā turējies, ka es jūs neapgrūtinātu, un tā vēl turēšos. **10** Kristus patiesība ir iekš manis, ka šī slava Akajas zemē man neapklusīs. **11** Kādēļ? Ka es jūs nebūtu milējis? To Dievs zina. **12** Bet ko es daru, to es arī vēl darišu, lai es iemeslu atņemu tiem, kas iemeslu meklē, lai tie, ar ko lielās, tiek atrasti tādi, kā arī mēs. **13** Jo tie tādi viltus apstuļi un viltīgi strādnieki izliekās kā Kristus apstuļi. **14** Un tas nav brīnumi: jo pats sātans izliekas kā gaišības engelis. **15** Tad nav liela lieta, ja arī viņa kalpi izliekas kā taisnības kalpi - tiem būs gals pēc viņu darbiem. **16** Es saku atkal, lai neviens nedomā, ka es esmu nesaprāš; bet ja ne, tad pieņemiet mani kā nesaprāšu, lai es arī kaut cik varu lielīties. **17** Ko es runāju, to nerunāju pēc Tā Kunga, bet tā kā iekš nesaprāšanas, kad nu tā nēmos lielīties. **18** Kad daudzi lielās pēc miesas, tad es arīdzan gribu lielīties. **19** Jo jūs labprāt panesat tos nesaprāšas, prātīgi būdami. **20** Jo jūs panesat, ja kāds jūs dara par kalpiem, ja kāds jūs plēš, ja kāds no jums nēm, ja kāds paaugstinājās, ja kāds jums cērt vaīgā. **21** Par negodu saku: - to mēs nespējām; tomēr kurā lietā kāds drošs, (es runāju neprātīgi), tanī es arīdzan esmu drošs. **22** Vai tie ir Ebreji? Es arīdzan. Vai tie ir Israēlieši? Es arīdzan. Vai tie ir Ābrahāma dzimums? Ari es. **23** Vai tie ir Kristus kalpi? (es neprātīgi runāju) es jo vairāk: iekš darbiem vairāk, iekš sitieniem pārlieku vairāk, iekš cietumiem vairāk, iekš nāves bailēm daudzreiz. **24** No Jūdiem piecreiz esmu dabūjis četrdesmit sitienus bez viena. **25** Trīs reiz esmu šaustīts, vienreiz akmeņiem mētāts, trīs reiz ar laivu esmu cietis ūdens briesmas, nakti un dienu jūras dziļumā esmu sabijis. **26** Daudzreiz esmu ceļā bijis: briesmās ūdeņos, briesmās starp slepkavām, briesmās starp savas cilts ļaudim, briesmās starp pagāniem, briesmās pilsētā, briesmās tuksnesi, briesmās jūrā, briesmās starp viltīgiem brāļiem; **27** Iekš darba un pūliņa, daudz nomodā, iekš izsalkšanas un iztvīkšanas, daudz reiz iekš gavēšanām, iekš salšanas un plikuma. **28** Bez tam, kas vēl citādi notiek: tās rūpes par visām draudzēm ikdienas laužas man viršu. **29** Kas nogurst, un es nenogurstu? Kas tiek kaitināts(apgrēcīnāts), un es neiedegos? **30** Ja tad būs lielīties, tad lielīšos ar savu nespēcību. **31** Mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, kas ir augsti teicams mūžīgi mūžam, Tas zin, ka es nemeloju. (aīōn g165) **32** Damaskū kēniņa Areta ļaužu valdnieks apsargāja Damaskus pilsētu, gribēdams mani gūstīt, **33** Un kurvī pa logu es tapu nolaists pār mūri un izbegu no viņa rokām.

12 Lielīties man gan nekā nepalidz, - tomēr es nu gribu runāt par to, ko Tas Kungs man devis redzēt un parādījis. **2** Es pazīstu vienu cilvēku iekš Kristus; priekš četrpadsmit gadiem (vai tas miesā bijis, nezinu, jeb vai tas ārā no miesas bijis, nezinu, Dievs to zina) tas ir tapis aizrauts trešā debesi. **3** Un es pazīstu to tādu cilvēku (vai tas miesā bijis, jeb vai tas ārā no miesas bijis, es nezinu, Dievs to zina), **4** Ka tas ir aizrauts parādīz un ir dzirdējis neizsakāmus vārdus, ko runāt cilvēkam nav brīv. **5** Par to tādu es gribu lielīties, bet par sevi pašu nelielīšos kā vien ar savu nespēcību. **6** Jo ja es gribētu lielīties, tad tomēr

es nebūtu neprātīgs, jo es sacītu patiesību; bet es atturos no tā, lai neviens no manis nedomā vairāk pār to, ko tas pie manis redz, jeb ko tas no manis dzird. **7** Un lai es to augsto parādišanu dēļ nepaaugstinājos, tad mani miets ir dots miesās, proti sātana enģelis, kam mani būs sist ar dūrēm, lai es augsti neturos. **8** Tādēļ es To Kungu trīs reiz esmu lūdzis, lai tas no manis atstātos. **9** Un Viņš uz mani ir sacījis: "Tev pietiek Mana žēlastība; jo Mans spēks iekš nespēcīgiem varens parādās." Tad nu jo labāki lielišos ar savu nespēcību, lai Kristus spēks pie manis mājo. **10** Tāpēc man ir labs prāts iekš vajibām, iekš nievāšanām, iekš bēdām, iekš vajāšanām, iekš bailēm - Kristus dēļ. Jo kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs. **11** Lielīdamies esmu palicis par nesaprāšu: jūs mani esat spieduši. Jo man nācās, no jums tapt teiktam, jo es nebūt neesmu bijis mazāks nekā tie jo augstie apustuļi, lai gan es neesmu nekas. **12** Apustuļa zīmes jūsu starpā ir padarītas visā pacietība, ar zīmēm un brīnumiem un spēkiem. **13** Jo kādā lietā jūs esat bijuši mazāki par citām draudzēm, bez vien, ka es priekš sevis jūs neesmu apgrūtinājis? Piedodiet man, ka es jums tā esmu pāri darījis! **14** Redzi, es esmu gatavs trešo reizi nākt pie jums, un jūs neapgrūtināšu; jo es nemeklēju to, kas jums pieder, bet jūs pašus. Jo bērniem nebūs mantas krāt priekš vecākiem, bet vecākiem priekš bērniem. **15** Un es labprāt pats maksāšu un par maksu pats gribu doties par jūsu dvēselēm; jebšu es jūs pārlieku milēdams gan maz topu milēts. **16** Lai nu ir, ka es jums neesmu bijis par grūtību; bet gan gudrinieks būdams jūs ar viltu esmu kēris. **17** Vai caur kādu no tiem, ko pie jums esmu sūtījis, es jums mantu esmu izkrāpis? **18** Es Titu esmu lūdzis un to brāli līdz sūtījīs; vai Titus jums ko izkrāpis? Vai neesam staigājuši tanī pašā garā? Vai ne tanīs pašās pēdās? **19** Vai jūs atkal domājet, ka mēs pie jums aizbildinājāmies? Mēs runājam Dieva priekšā iekš Kristus; bet, mani mīlie, viss tas notiek jums par uztaisišanu. **20** Jo es bīstos, ka es nākdams jūs neatradīšu tādus, kā es gribu, un ka es netapšu atrasts tāds, kā jūs gribat: ka tik nav jūsu starpā bāršanās, nīdēšanās, dusmības, ienaids, aprunāšanas, apmelošanas, uzpūšanās, trokšņi; **21** Ka mans Dievs mani nepazemo, kad atkal pie jums nākšu, un man nav jāraud par daudziem, kas papriekš ir grēkojuši un nav atgriezušies no nešķīstības un maucības un visas nešķīstas būšanas, ko tie darījuši.

13 Nu trešoreiz nāku pie jums. Ikkatrū lietu apstiprinās divu vai trīs liecinieku mute. **2** Jau esmu papriekš sacījis un saku vēl, kā otrreiz pie jums būdams, tāpat arī tagad klāt nebūdams, tiem, kas ir apgrēkojušies, un visiem tiem citiem, ka es, kad atkal nākšu, netaupīšu. **3** Jo jūs meklējat liecību, vai iekš manis runā Kristus, kas pie jums nav nespēcīgs, bet kas ir varens jūsu starpā. **4** Jo jebšu Viņš ir krustā sists iekš nespēcības, tomēr Viņš ir dzīvs caur Dieva spēku; jo mēs arīdzan esam nespēcīgi iekš Viņa, bet mēs dzīvosim līdz ar Viņu caur Dieva spēku pie jums. **5** Pārbaudaties paši, vai esat ticībā, pārmeklējaties paši! Jeb vai neatzīstaties, ka Jēzus Kristus iekš jums ir? - Ja tikai neesat nederīgi. **6** Bet es ceru, ka jūs samanīsiet, ka mēs neesam nederīgi. **7** Bet es Dievu lūdzu, ka jūs nekā launa nedariet, ne tādēļ, lai mēs parādītos derīgi, bet lai jūs to labu darītu, un mēs būtu kā nederīgi. **8** Jo mēs neko nespējam pret patiesību, bet tik par patiesību. **9** Jo mēs

priecājamies, kad mēs esam nespēcīgi un jūs spēcīgi, un to mēs arī vēlam, ka jūs topat pilnīgi. **10** Tāpēc pie jums nebūdams es to rakstu, lai man klāt esot nevajag bargam būt pēc tās varas, ko Tas Kungs man ir devis uz uztaisišanu un ne uz postišanu. **11** Beidzot, brāļi, esiet liksmi, topiet pilnīgi, iepriecinājaties savā starpā, esat vienprātīgi, turat mieru; tad Tas mīlestības un miera Dievs būs ar jums. **12** Sveiciniet cits citu ar svētu skūpstīšanu. **13** Visi svētie jūs sveicina. **14** Tā Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība un Svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem. Āmen.

Pāvila Vēstule

Galatiešiem

1 Pāvils, apustulis ne no cilvēkiem, nedz caur kādu cilvēku, bet caur Jēzu Kristu un Dievu To Tēvu, kas To uzmodinājis no mironīem, **2** Un visi brāļi, kas pie manis ir, Galatijas draudzēm. **3** Žēlastība lai ir jums un miers no Dieva, Tā Tēva, un mūsu Kunga Jēzus Kristus, **4** Kas pats ir nodevies par mūsu grēkiem, ka mūs izrautu no šās tagadējas niknās pasaules pēc mūsu Dieva un Tēva prāta. (aiōn g165) **5** Viņam lai ir gods mūžīgi mūžam! Āmen. (aiōn g165) **6** Es brīnos, ka jūs tik driz no tā, kas jūs ir aicinājis caur Kristus žēlastību, topat nogriezti uz citu evaņģēliju; **7** Un tomēr cita nav, bet tikai kādi rodas, kas jūs sajauc un Kristus evaņģēliju grib pārgrozit. **8** Bet ja arī mēs, vai enģelis no debesim jums pasludinātu citu evaņģēliju pār to, ko esam pasludinājuši, tas lai ir nolādēts. **9** Itin kā jau esam sacījuši, tā es nu vēl reiz sakу: ja kas jums pasludina citu evaņģēliju pār to, ko jūs esat dabūjuši, tas lai ir nolādēts. **10** Jo vai es tagad cilvēkiem runāju pa prātam vai Dievam? Jeb vai es meklēju cilvēkiem patikt? Jo ja es cilvēkiem patiku, tad es nebūtu Kristus kalps. **11** Bet es jums daru zināmu, brāļi, ka tas evaņģēlijs, ko esmu pasludinājis, nav pēc cilvēku prāta. **12** Jo es to arī neesmu dabūjis nedz mācījies no cilvēka, bet caur Jēzus Kristus parādišanu. **13** Jo jūs jau sen esat dzirdējuši par manu dzīvošanu Jūdu ticibā, ka Dieva draudzi pārlieku esmu vajājis un postījis, **14** Un biju pārāks Jūdu ticibā pār daudz citiem, kas manā ciltī bija manos gados, un biju tēvišķu iestādījumu pārlieku dedzīgs pārstāvētājs. **15** Bet kad Dievam, kas mani no mātes miesām izredzējis un caur Savu žēlastību aicinājis, patika, **16** Savu Dēlu parādit iekš manis, ka es Viņa evaņģēliju sludinātu starp pagāniem, tad es padoma neņēmos no miesām un asinim, **17** Nedz gāju atpakaļ uz Jeruzālemi pie tiem, kas priekš manis bija apustuļi, bet tūdaļ nogāju uz Arābiju un atkal atgriezos atpakaļ uz Damasku. **18** Pēc tam, pēc trīs gadiem es nogāju uz Jeruzālemi, iepazīties ar Pēteri, un paliku pie tā piecpadsmit dienas. **19** Bet citu nevienu no apustuļiem neredzēju, kā vien Jēkabu, Tā Kunga brāļi. **20** Bet ko jums rakstu, redzi, to apliecināju Dieva priekšā, ka es nemeloju. **21** Pēc tam nācu uz Sīrijas un uz Kīlikijas zemēm. **22** Bet no vaiga nebiju pazīstams Jūdu zemes draudzēm, kas ir iekš Kristus. **23** Bet tie to vien bija dzirdējuši, ka tas, kas citkārt mūs vajāja, tagad sludina to ticibū, ko tas citkārt postīja. **24** Un tie par mani pagodināja Dievu.

2 Pēc tam, pēc četrpadsmit gadiem, es atkal nogāju uz Jeruzālemi ar Barnabu, ari Titu paņemdamas līdz. **2** Bet es turp nogāju caur kādu parādišanu un tiem to evaņģēliju, ko es sludināju stārp pagāniem, liku priekšā un sevišķi tiem jo cienīgiem, lai es velti neteku vai nebūtu skrējis. **3** Bet arī Titus, kas bija ar mani, Grieķis būdams, netapa spiests apgrāzīties; **4** Bet to ielidušo viltīgo brāļu dēļ, kas bija iezagušies, izlūkot mūsu brīvību, kas mums ir iekš Kristus Jēzus, ka tie mūs darītu par kalpēm, - **5** Tiem mēs ne acumirkli neesam ceļu griezuši nedz paklausījuši, lai evaņģēlija patiesība pie jums paliktu. **6** Bet no tiem, kas bija jo cienīgi (kādi tie jebkad bijuši, tas man vienalga,

Dievs neuzlūko cilvēka vaigu), šie jo cienīgie man neko nav uzlikuši klāt. **7** Bet turpretī, kad tie redzēja, ka evaņģēlijs man ir uzticēts pie tiem, kam ir prieksāda, tā kā Pēterim pie tiem, kas ir apgrāzīti, **8** (Jo Tas, kas ar Pēteri bijis spēcīgs apstuļu amatā pie apgrāzītiem, Tas arī bijis spēcīgs ar mani pie pagāniem) - **9** Un kad Jēkabs, Kefas un Jānis, ko turēja par pilāriem, atzina to žēlastību, kas man bija dota; tad tie man un Barnabam roku deva uz biedrību, lai mēs mācītu pagānu un viņi (mācītu) apgrāzītos; **10** Tikai lai mēs nabagus pieminētu, - un es arī esmu rūpējies to izdarīt. **11** Un kad Pēteris bija nācis uz Antioķiju, tad es tam acīs stājos preti, jo viņš bija apsūdzams. **12** Jo, pirms nekā no Jēkaba kādi bija atrākuši, viņš ēda kopā ar pagāniem; bet kad tie bija atrākuši, tad viņš atrāvās un nošķīrās, bidamies tos no apgrāzīšanas. **13** Un līdz ar viņu arī tie citi Jūdi apgrēkojās ar liekulību, tā ka arī Barnaba līdz tapa nogriezts caur viņu liekulību. **14** Bet kad es redzēju, ka tie nestāgā pareizi pēc evaņģēlija patiesības, tad es Pēterim sacīju visiem dzīrdot: Ja tu Jūds būdams dzīvo ka pagāns un nekā Jūds, ko tu spiedi pagānu, lai tie dzīvo kā Jūdi? **15** Mēs no dzīuma esam Jūdi un ne grēcinieki no pagāniem; **16** Bet zinādami, ka cilvēks netop taisnots caur bauslības darbiem, bet caur Jēzus Kristus ticibū, arī mēs esam ticējuši uz Kristu Jēzu, lai topam taisnoti caur Kristus ticibū un ne caur bauslības darbiem: tāpēc ka caur bauslības darbiem neviens mīsa netaps taisnota. **17** Bet ja mēs, kas meklējam tapti taisnoti iekš Kristus, arī paši topam atrasti grēcinieki, - vai tad Kristus ir grēka kalps? Nemaz ne! **18** Jo ja es to, ko esmu nolauzis, atkal uztaisu, tad pats kļūstu par pārkapēju. **19** Jo es caur bauslību bauslībai esmu miris, lai dzīvotu Dievam. **20** Es ar Kristu esmu krustā sists, bet es dzīvoju, tomēr vairs ne es, bet iekš manis dzīvo Kristus, un ko es tagad dzīvoju mīsa, to dzīvoju ticibā uz To Dieva Dēlu, kas mani milējis un Pats par mani nodevies. **21** Es nenicināju Dieva žēlastību; jo ja taisnība ir caur bauslību, tad Kristus velti miris.

3 Ak jūs neprātīgie Galatieši, kas jūs ir apmānījis, patiesībai nepaklausīt, jūs, kam priekš acīm rakstīts Jēzus Kristus. Tas krustā sistais? **2** To vien gribu no jums zināt, vai jūs to Garu esat dabūjuši no bauslības darbiem, vai no ticības mācības? **3** Vai jūs esat tik neprātīgi, ka garā iesākuši, tagad mīsa pabeidziet? **4** Vai jūs tik daudz velti esat cietuši? Ja tikai velti vien! **5** Tad nu (Viņš), kas jums to Garu sniedz un iekš jums modina brīnuma spēkus, vai Viņš to dara no bauslības darbiem vai no ticības mācības? **6** Tā kā Ābrahāms Dievam ticējis, un tas viņam ir pielīdzināts par taisnību. **7** Tad saprotat, ka, kuri ir no ticības, tie ir Ābrahāma bērni. **8** Un tas raksts paredzēdams, ka Dievs caur ticibū pagānu taisno, Ābrahāmam papriekš sludinājis to prieka vārdu: "Iekš tevis visas tautas taps svētītas." **9** Tad nu kas ir no ticības, tie līdz ar to ticīgo Ābrahāmu top svētīti. **10** Jo cik ir no bauslības darbiem, tie ir apakš lāsta, jo ir rakstīts: "Ikvieni ir nolādēts, kas nepaliiek iekš visa, kas ir rakstīts bauslības grāmatā, ka viņš to dara." **11** Un ka neviens caur bauslību netop taisnots pie Dieva, tas ir zināms: jo taisnais dzīvos no ticības. **12** Bet bauslība nav no ticības; bet kurš cilvēks to dariš, tas caur to dzīvos. **13** Kristus mūs ir atpircis no bauslības lāsta, priekš mums par lāstu palicis, (jo ir rakstīts: "Nolādēts ikviens, kas kārts pie koka"), **14** Ka

Ābrahāma svētība nāktu uz pagāniem iekš Kristus Jēzus, un ka mēs Tā Gara apsolīšanu dabūtu caur ticību. **15** Brāļi, es runāju cilvēcīgi: neviens jau nenicina apstiprinātu cilvēka iestādījumu (testamentu) nedz pieliek ko klāt. **16** Tad nu Ābrahāmam un viņa sēklai tās apsolīšanas notikušas. Viņš nesaka: "Un tavām sēklām", tā kā no daudziem, bet tā kā no vienais: "Un tava Sēkla!", Tas ir Kristus. **17** Un to es saku: tas iestādījums, kas papriekš no Dieva ir apstiprināts uz Kristu, netop nocelts caur bauslibu, kas pēc četrīsimt un trīsdesmit gadiem notikusi, ka tā to apsolīšanu būtu iznīcinājusi. **18** Jo ja tā iemantošana ir no bauslibas, tad tā vairs nav no apsolīšanas: bet Dievs to Ābrahāmam ir dāvinājis caur apsolīšanu. **19** Par ko tad nu bausliba? Tā to pārkāpumi dēļ ir pielikta klāt, tiekams tā Sēkla nāktu, kam tā apsolīšana notikusi, un bausliba ir iestādīta caur enģeļiem, caur vidutāja roku. **20** Bet vidutājs nav viena paša vidutājs; bet Dievs ir vienīgs. **21** Vai tad nu bausliba ir preti Dieva apsolīšanām? Nemaz. Jo ja kāda bausliba būtu dota, kas spētu dot dzīvību, tad patiesi taisnība nāktu no bauslibas. **22** Bet tas raksts visu ir saslēdzis apakš grēka, ka tā apsolīšana tiem tīcīgiem taptu dota no tīcības uz Jēzu Kristu. **23** Bet pirms tīcība nāca, mēs tapām turēti saslēgti apakš bauslibas uz tās nākamās tīcības atspīdešanu. **24** Tad nu bausliba ir bijusi mūsu pamācītājs uz Kristu, ka mēs taptu taisnoti caur tīcību. **25** Bet kad tīcība ir nākusi, tad mēs vairs neesam apakš tā pamācītāja. **26** Jo jūs visnotal esat Dieva bērni caur to tīcību iekš Kristus Jēzus. **27** Jo jūs visi, kas esat kristīti uz Kristu, jūs Kristu esat apvilkusi. **28** Tur nav ne Jūds, ne Griekis, tur nav ne kalps, ne svabadnieks, tur nav ne vīrs, ne sieva, - jo jūs visi esat viens iekš Kristus Jēzus. **29** Un ja jūs Kristum piederat, tad jūs esat Ābrahāma dzimums un pēc apsolīšanas mantinieki.

4 Bet Es jums saku: kamēr mantinieks vēl ir bērns, tad starp viņu un kalpu nav nekādas starpības, jebšu viņš kungs ir pār visu mantu. **2** Bet viņš ir apakš pārstāvētājiem un sargiem līdz tam no tēva nospirstam laikam. **3** Tāpat arī mēs, kad bijām bērni, bijām kalpu kārtā apakš pasaules likumu sākumiem. **4** Bet kad tā laika piepildīšana nāca, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas un noliktu apakš bauslibas, **5** Ka Viņš tos, kas bija apakš bauslibas, atpirkta, ka mēs to bērnu tiesu dabūtu. **6** Un kad nu jūs esat bērni, tad Dievs Sava Dēla Garu ir sūtījis jūsu sirdis, tas sauc: Abba, Tēvs! **7** Tad nu vairs neesi kalps, bet bērns; bet ja bērns, tad arī Dieva mantinieks caur Kristu. **8** Bet to brīdi, kad jūs Dievu neatzināt, jūs esat kalpojuši tiem, kas pēc būšanas nav dievi. **9** Un tagad, kad jūs Dievu atzīstat, bet jo vairāk, kad no Dieva esat atzīti, - kā jūs atkal griezaties pie tiem vājiem un tukšiem sākumiem un tiem atkal no jauna gribat kalpot? **10** Jūs cienījat dienas un mēnešus un laikus un gadus. **11** Man bail jūsu dēļ, ka tik nebūšu velti pie jums strādājīs. **12** Topiet tādi, kā es; jo arī es esmu tapis tāds, kā jūs, brāļi, es jūs lūdzu. - Jūs man neko neesat pāri darījuši. **13** Bet jūs zināt, ka es pirmoreiz miesas vājības dēļ jums evangeliju esmu sludinājis; **14** Un tā pārbaudišana, kas jums caur manu miesu notikusi, jums nav bijusi nicināma nedz nepanesama, bet jūs mani esat uzņēmuši tā kā Dieva enģeli, tā kā Kristu Jēzu. **15** Tad nu, kāda līksmība jums to bridi bija? Jo es jums dodu liecību, ka jūs, ja tas būtu varējis būt, savas acis būtu izrāvuši un man devuši. **16** Vai tad es

nu jūsu ienaidnieks esmu tapis, jums patiesību sacīdams? **17** Tie iekarst jūsu dēļ, kā nav labi, bet tie jūs grib novērst, lai jūs atkal iekarstu viņu dēļ. **18** Bet labi ir vienmēr iekarst laba dēļ un ne tad vien, kad es esmu klāt pie jums. **19** Mani bērniņi, ko es atkal dzemdēju ar sāpēm, tiekams Kristus iekš jums nāk redzams, **20** Es gan vēlētos, tagad pie jums būt un citādā balsī runāt; jo man jūsu dēļ padoma pietrūkst. **21** Sakiet man, jūs, kas apakš bauslibas gribat būt, vai jūs bauslibu neesat dzirdējuši? **22** Jo ir rakstīts, ka Ābrahāmam bijuši divi dēli, viens no tās kalpones un otrs no tās svabādās. **23** Bet kas no tās kalpones bija, tas ir piedzimis pēc miesas; un kas no tās svabādās, tas caur to apsolīšanu. **24** Sie vārdi pēc lidzības saprotami. Šīs ir tās divas derības; viena no Sina kalna, kas uz kalpošanu dzemdē, tā ir tā Hāgare. **25** Jo Hāgare ir tas Sina kalns Arābijā - un līdzinājās tai tagadējai Jeruzālemei, kas kalpo ar saviem bērniem. **26** Bet tā Jeruzāleme, kas ir augšā, ir tā svabādā, tā ir mūsu visu māte. **27** Jo ir rakstīts: priecājies, neauglīgā, tu, kas neesi dzemdējusi, izaucies un gavilē tu, kas bērnu sāpes necieti; jo tai tukšai ir daudz bērnu, vairāk nekā tai, kas ir apprečēta. **28** Bet mēs, brāļi, esam apsolīšanas bērni, tā kā īzaks. **29** Bet itin kā to brīdi tas, kas bija piedzimis pēc miesas, vajāja to, kas bija piedzimis pēc Gara, tāpat arī tagad. **30** Bet ko tas raksts saka? Izmet to kalponi un viņas dēlu; jo tam kalpones dēlam nebūs mantot ar tās svabādās dēlu. **31** Tāpēc, brāļi, mēs neesam tās kalpones bērni, bet tās svabādās.

5 Tad nu pastāvēt tai svabadībā, uz ko Kristus mūs ir atsvabinājis, un neliekaties atkal gūstīties kalpošanas jūgā. **2** Redzi, es Pāvils jums saku: ja jūs topat apgraizīti, tad Kristus jums nederēs nenieka. **3** Un atkal es apliecināju ikvienam cilvēkam, kas top apgrāzīts, ka tam visa bausliba jātur. **4**Jūs esat atkāpušies no Kristus, jūs, kas caur bauslibu gribat tapt taisnoti; jūs žēlastību esat pazaudejusi: **5** Jo no tīcības mēs garā gaidām taisnības cerību. **6** Jo iekš Kristus Jēzus nedz apgrāzīšana ko spēj, nedz priekšāda, bet tīcība, kas caur mīlestību spēcīga parādās. **7** Jūs gan labi tecējāt; kas jūs ir aizkavējis, ka jūs patiesībai nepaklausāt? **8** Tā pierunāšana nav no Tā, kas jūs aicina. **9** Maz rauga saraudzē visu mīklu. **10** Es droši uz jums paļaujos iekš Tā Kunga, ka jūs citu prātu neturēsiet; bet kas jūs sajauc, tas nesis to sodu, lai būtu, kas būdams. **11** Bet, brāļi, ja es vēl apgrāzīšanu sludināju, kam tad vēl topu vajātās? Tad tā piedauzīšanās pie krusta jau būtu mitējusies. **12** Kaut jel arī tie taptu graizīti, kas jūs musina! **13** Jo, brāļi, jūs uz svabadību esat aicināti; tikai ne uz tādu svabadību, ka miesai ir vaļa; bet kalpojet cits citam mīlestībā. **14** Jo visa bausliba vienā vārdā top piepildīta, proti šini; Tev būs savu tuvāko milēt kā sevi pašu. **15** Bet ja jūs savā starpā kožaties un ēdaties, tad pielūkojet, ka jūs cits no cita netiekat aprīti. **16** Bet es saku: staigājiet garā, tad jūs miesas kārību nepadarīset. **17** Jo miesai gribās pret garu un garam pret miesu, un tie stāv viens otram pretī, ka jūs nedarāt, ko gribat. **18** Bet ja jūs no Gara topat vadīti, tad jūs neesat apakš bauslibas. **19** Bet miesas darbi ir zināmi, ka laulibas pārkāpšana, maucība, nešķistība, bezkaunība, **20** Elkadievība, burvība, ienaids, bāršanās, nīdešanās, dusmības, kīldas, šķelšanās, viltīgas mācības, **21** Skaudības, slepkavības, plītešanas, rišanas, un kas šiem

lidzīgi; no tiem es jums papriekš saku, tā kā jau esmu sacījis, ka tie, kas tādas lietas dara, Dieva valstību neiemantos. **22** Bet Tā Gara auglis ir: mīlestība, līksmība, miers, pacietība, laipnība, labprātība, ticība, lēnprātība, sātība. **23** Pret tādiem nav bauslība. **24** Bet tie, kas Kristum pieder, savu miesu ir krustā situši ar tām kārībām un iekārošanām. **25** Ja mēs garā dzīvojam, tad lai ari garā staigājam. **26** Lai nedzenamies pēc nīcīga goda, cits citu kaitinādami, cits citu skauzdami.

6 Brāļi, ja kāds cilvēks taptu pieķerts kāda noziegumā, tad jūs, kas esat garīgi, atgriežat tādu ar lēnprātīgu garu, lūkojot uz sevi pašu, ka ari tu netopi kārdināts. **2** Nesiet cits cita nastas, un tā jūs piepildisiet Kristus bauslību. **3** Jo kam šķiet, ka viņš kas esot, un nav nekas, tas pievilās savā prātā. **4** Bet ikviens lai pārbauda savu paša darbu, tad tam būs teikšana pie sevis paša vien un ne pie cita. **5** Jo ikkatrīs nesīs savu paša nastu. **6** Lai tas, kas top mācīts tai vārdā, visādu labumu izdala tam, kas viņu māca. **7** Nepievilāties! Dievs neļaujas apsmieties. Jo ko cilvēks sēj, to tas ari plaus. **8** Ja kas sēj uz savu miesu, tas no tās miesas plaus samaitāšanu; bet kas sēj uz To Garu, tas plaus no Tā Gara mūžīgu dzīvošanu. (**aīōnios g166**) **9** Tad nu labu daridami lai nepiekūstam; jo savā laikā ari plausim, ja nepiekūstam. **10** Tāpēc nu, kamēr mums laiks, lai labu darām visiem, bet visvairāk ticības biedriem. **11** Raugāt, kādu garu grāmatu es jums esmu rakstījis ar savu paša roku. **12** Visi tie, kas grib spīdēt pēc miesas, tie jūs spiež apgraizīties, tāpēc vien, ka tie Kristus krusta dēļ netaptu vajāti. **13** Jo tie, kas ir apgraizīti, paši netur bauslību, bet grib, lai jūs topat apgraizīti, ka tie ar jūsu miesu varētu lielīties. **14** Bet tas lai man nenotiek, ka lielos, kā vien ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, caur ko man pasaule ir krustā sista un es pasaulei. **15** Jo iekš Kristus Jēzus nedz apgraizīšana kas ir, nedz priekšāda, bet jauns radijums. **16** Un cik pēc šā priekšraksta staigās, pār tiem lai ir miers un ūnītība un pār to Dieva Israēli. **17** Uz priekšu lai neviens man vairs nedara rūpes, jo es savā miesā nesu Tā Kunga Jēzus rētas. **18** Mūsu Kunga Jēzus Kristus ūnītība lai ir ar jūsu garu, brāļi. Āmen.

Pāvila Vēstule

Efeziešiem

1 Pāvils, caur Dieva prātu Jēzus Kristus apustulis, tiem svētiem, kas ir Efesū un ir ticigi iekš Kristus Jēzus: **2** Žēlastība lai ir jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **3** Slavēts lai ir mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, kas mūs ir svētījis ar visādu garīgu svētību iekš debešķīgām dāvanām caur Kristu; **4** Tā kā Viņš mūs iekš Tā izredzējis priekš pasaules radīšanas, ka mēs būtu svēti un bezvainīgi Viņa priekšā iekš milestības; **5** Tas mums papriekš ir nodomājis to bērnu tiesu caur Jēzu Kristu pie Sevis paša pēc Sava prāta labpatīkšanas, **6** Par slavu Savai godājamai žēlastībai, caur ko Viņš mūs ir darījis patīkamus iekš Tā Mīlotā. **7** Iekš Tā mums ir atpestīšana caur Viņa asinim, grēku piedošana, pēc Viņa bagātās žēlastības **8** Ko Viņš mums papilnam parādījis iekš visas gudrības un saprāšanas. **9** Un pēc Savas labpatīkšanas Viņš mums ir darījis zināmu Sava prāta noslēpumu, ko Viņš apnēmēs Pats pie Sevis, **10** Visu valdīt uz laiku piepildīšanu, ka visas lietas iekš Kristus kā apakš vienas galvas taptu savienotas, gan tās debesis, gan tās virs zemes, **11** Iekš Viņa, caur ko mēs arīdzan tapuši mantinieki, izredzēti pēc Viņa apnēmšanās, kas visas lietas spēcīgi padara pēc Sava prāta padoma; **12** Ka Viņa godībai būtu par slavu mēs, kas papriekš uz Kristu cerējuši. **13** Caur To arī jūs esat dzirdejuši to patiesības vārdu, savas pestīšanas evaņģēliju, iekš Viņa arī jūs pie ticības nākuši, esat apziegelēti ar to apsolīšanas Svēto Garu, **14** Kas ir mūsu mantošanas kīla, ka Viņš pestis Savus ļaudis Savai godībai par slavu. **15** Tādēļ arīdzan, kad dzirdēju par jūsu ticību iekš Tā Kunga Jēzus un par to milestību uz visiem svētiem, **16** Tad es nemitejōs par jums pateikties, jūs pieminēdams savās lūgšanās, **17** Ka mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs, Tas godības Tēvs, jums dotu gudrības un parādīšanas Garu iekš Viņu atzīšanas, **18** Apgāismotas prāta acis, ka jūs varat atzīt, kāda ir Viņa aicināšanas cerība, un cik bagāt Viņa mantojama godība pie tiem svētiem, **19** Un kāds Viņa spēka pārlieku augstais lielums pie mums, kas ticam, pēc Viņa varenā un spēcīgā darba, **20** Ko tas padarījis iekš Kristus, Viņu uzmodinādams no miroņiem, un Viņu sēdinādams pie Savas labās rokas debesis, **21** Pāri par ikkatrū virsniecību un valdību un spēku un kundzību un ikkatrū vārdu, kas top dēvēts ne vien šīni laikā bet arī nākamā. (**aīon g165**) **22** Un Tas ir padevis visas lietas apakš Viņa kājām, un Viņu visās lietās devis par galvu tai draudzei, **23** Kas ir Viņa miesa un Tā pilnums, kas visur visu piepilda.

2 Un arī jūs, kas bijāt nomiruši iekš pārkāpšanām un grēkiem, **2** Iekš kuriem jūs citkārt staigājuši pēc šās pasaules ieraduma un pēc tā virsnieka, kas valda gaisā, gara, kas tagad spēcīgi darbojās iekš neticības bērniem; (**aīon g165**) **3** Starp tiem arī mēs visi citkārt dzīvojām savas miesas kārībās, darīdamies un sirds prātu, un no dabas bijām dusmības bērni, tā kā arī tie citi; **4** Bet Dievs, bagāts būdams apžēlošanā, mūs ir milējis Savas lielās milestības pēc, **5** Un mūs, kas bijām nomiruši grēkos, ar Kristu ir darījis dzīvus (caur žēlastību jūs esat izglābtī), **6** Un līdz

uzmodinājis un līdz sēdinājis debesīs iekš Kristus Jēzus, **7** Ka Tas nākamos laikos parādītu Savas žēlastības pārliekam lielo bagātību caur to laipnību pār mums iekš Kristus Jēzus. (**aīon g165**) **8** Jo no žēlastības jūs esat pestīti caur ticību, un tas ne no jums: tā ir Dieva dāvana; **9** Ne no darbiem, lai neviens nelielās. **10** Jo mēs esam Viņa darbs, radīti iekš Kristus Jēzus uz labiem darbiem, uz kuriem Dievs mūs papriekš ir sataisījis, ka mums iekš tiem būs staigāt. **11** Tapēc piemini, ka jūs, kas citkārt bijāt pagāni pēc miesas un tapāt par priekšādu saukti no tiem, kas top saukti tā apgrāzišana, kas pie miesas ar rokām darīta, **12** Ka jūs tanī laikā bijāt bez Kristus, šķirti no Israēla draudzes un svešinieki tām apsolīšanas derībām, bez cerības un bez Dieva pasaulē. **13** Bet tagad iekš Kristus Jēzus jūs, kas citkārt bijuši tālu, esat tuvu nākuši caur Kristus asinīm. **14** Jo Viņš ir mūsu miers, kas no abiem ir darījis vienu un to sienu, kas bija starpā, ir noārdījis, **15** To ienaidību noceldams caur Savu miesu, to baušu bauslibu, kas stāv likumos, ka Viņš tos divus iekš Sevis paša radītu par vienu jaunu cilvēku, mieru darīdams, **16** Un ka Viņš abus vienā miesā Dievam salīdzinātu caur to krustu, to ienaidību pie tā nokāvis. **17** Un nākdamis Viņš mieru pasludinājis caur evaņģēliju jums, kas bijāt tālu, un tiem, kas ir tuvu. **18** Jo caur Viņu mums abiem ir pieiešana iekš viena Gara pie Tā Tēva. **19** Tad nu jūs vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet līdzpavalstnieki ar tiem svētiem un Dieva saime, **20** Uztasīti uz apostuļu un praviešu pamata, kur Pats Jēzus Kristus ir tas stūra akmens, **21** Uz kā viss tas nams taisīts aug par svētu Dieva namu iekš Tā Kunga; **22** Uz kā arī jūs topat līdz uztasīti par Dieva mājas vietu iekš Gara.

3 Tādēļ es, Pāvils, esmu Tā Kunga Jēzus Kristus saistīts par jums pagāniem, - **2** Ja jūs tikai esat dzirdejuši, kādā vīzē Dieva žēlastība man priekš jums ir dota, **3** (Protī) ka Viņš man caur parādīšanu ir zināmu darījis to noslēpumu, - tā kā es išiem vārdīmē to jau esmu rakstījis, **4** Pie tam jūs, to lasīdami, varat nomanīt, kā es saprotu Kristus noslēpumu, - **5** Par ko citos laikos cilvēku bērniem zīņa nebija dota, tā kā tā tagad caur To Garu ir parādīta Viņa svētiem apstuliem un praviešiem: **6** Ka pagāni ir līdzmantinieki un vienā miesā savienoti, un ka tiem arīdzan ir dalība pie Viņa apsolīšanas iekš Kristus caur evaņģēliju; **7** Tam es esmu palicis par kalpu pēc tās žēlastības dāvanas, ko Dievs man devis pēc Sava spēka varas. **8** Man, tam vismazākajam no visiem svētiem, šī žēlastība ir dota, Kristus neizdibinājamo bagātību caur evaņģēliju pasludināt starp pagāniem, **9** Un visus appaismot, lai saprot, kā ir gājis ar to noslēpumu, kas no iesākuma bija apslēpts iekš Dieva, tā visu radītāja; (**aīon g165**) **10** Ka Dieva daudzkārtīgā gudrība tagad caur to draudzi taptu zināma tām varām un spēkiem debesis, **11** Pēc tā mūžīgā nodoma, ko Viņš ir izdarījis iekš Kristus Jēzus, mūsu Kunga, (**aīon g165**) **12** Iekš kā mums ir drošība un pieiešana ar uzticību caur to ticību uz Viņu. **13** Tādēļ es jūs līdzu, ka jūs nepiekūstat iekš manām bēdām par jums, kas ir jūsu gods. **14** Šās lietas labad es loku savus ceļus mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēva priekšā, **15** No kā viss top dēvēts, kam ir bērna vārds debesis un virs zemes, **16** Lai Viņš jums dod pēc Savas bagātās godības, ar spēku tapt stiprinātiem caur Viņa Garu pie tā iekšējā cilvēka, **17** Ka Kristus caur ticību mājo jūsu sirdīs, un jūs milestībā

iesaknojaties un nostiprinājaties, **18** Ka spējat saņemt līdz ar visiem svētiem, kāds tas platumis un garums un dzīlums un augstums, **19** Un atzīt Kristus mīlestību, kas ir daudz augstāka nekā visa saprāšana, ka topat piepildīti ar visu Dieva pilnību. **20** Bet Tam, kas ir spēcīgs pārlieku vairāk darīt pār visu, ko mēs lūdzam vai domājam, pēc tā spēka, kas iekš mums spēcīgs, **21** Tam lai ir gods iekš tās draudzes un iekš Kristus Jēzus uz radu ratiem mūžīgi mūžam! Amen. (aiōn g165)

4 Tad nu jūs lūdzu, es, saistīts iekš Tā Kunga, ka jūs cienīgi staigājet pēc tās aicināšanas, ar ko esat aicināti, **2** Ar visu pazemību un laipnību un lēnprātību, cits citu panesdamī iekš mīlestības, **3** Un čakli būdami, sargāt gara vienprātību caur miera saiti, **4** Viena miesa un viens gars, tā kā jūs arī esat aicināti savā aicināšanā uz vienu ceribū; **5** Viens Kungs, viena ticība, viena kristība; **6** Viens visu Dievs un Tēvs, kas ir pār visiem un caur visiem un iekš visiem. **7** Bet ikvienam no jums žēlastība ir dota pēc Kristus dāvanas mēra. **8** Tāpēc Tas saka: "Viņš ir uzķāpis augstībā, cietumu pārvarejīs un cilvēkiem dāvanas devīs." **9** (Bet tas vārds: Viņš ir uzķāpis, ko citu tas saka nekā: Viņš arī papriekš ir nokāpis tais jo zemās zemes vietās? **10** Kas ir nokāpis, tas ir Tas Pats, kas arī uz augšu kāpis, tālu pār visām debesim, ka Tas visu piepildītu.) **11** Un Viņš citus ir devīs par apustuļiem un citus par praviešiem un citus par evaņģelistiem un citus par ganiem un mācītājiem, **12** Ka tie svētie top sataisītu uz kalpošanas darbu, Kristus miesai par uztasīšanu, **13** Kamēr mēs visi tiekam pie Dieva Dēla vienādās ticības un atzišanas un uzaugam par pilnīgu vīru, pilnīgi Kristum līdzīgi; **14** Lai vairs neesam bērni, kas top šaubītu un mētāti no ikkatra mācības vēja caur cilvēku blēdību un viltību, ar ko tie meklē mūs pievilt, **15** Bet patiesīgi būdami iekš mīlestības lai augam visās lietās iekš Tā, kas ir tā galva, proti Kristus, **16** No kā visa miesa top salaista un sastiprināta caur visādām palīdzības saitēm pēc tā spēka, kas ikkatram loceklim ir, ka tā miesa uzaug pati uztasīdamies iekš mīlestības. **17** To nu es saku un apliecināju iekš Tā Kunga, ka jums nebūs vairs staigāt, kā tie citi pagāni staigā iekš prāta nelietības, **18** Saprāšanā aptumšoti, sveši būdami tai Dieva dzīvībai caur nezināšanu, kas iekš tiem ir, caur viņu sirds cietību, **19** Kas par nebēdniekiem palikuši, ir nodevušies bezkaunībai uz visādas nešķīstības darbiem iekš mantas kārības. **20** Bet tā jūs Kristu neesat mācījušies, **21** Ja tikai par Viņu esat dzīrdējuši un iekš Viņa esat mācīti, tā kā iekš Jēzus ir patiesība. **22** Tad nu jums pēc tās iepriekšējās dzīvošanas būs nolikt to veco cilvēku, kas samaitāts caur viltīgām kārībām; **23** Un jums būs atjaunoties savā sirds prāta un garā, **24** Un apvilkst to jauno cilvēku, kas pēc Dieva radīts iekš patiesas taisnības un svētības. **25** Tādēļ noliekat melus un runājiet patiesību, ikviens ar savu tuvāko, jo mēs esam locekļi savā starpā. **26** Dusmojiet un negrēkojiet; lai saule nenoiet pār jūsu dusmību. **27** Nedodiet vietu velnam. **28** Kas zadrīz, tam vairs nebūs zagt, bet jo vairāk strādāt un ar rokām ko labu sagādāt, lai būtu ko dot tam, kam trūkst. **29** Nekādai nelietīgai valodai nebūs iziet no jūsu mutes; bet tādai, kas ir laba un derīga priekš uztasīšanas, lai dod svētību tiem, kas to dzird. **30** Un neapbēdinājiet to Svēto Dieva Garu, caur ko jūs esat apziegelēti uz to atpestīšanas

dienu. **31** Ikviens rūgtums un dusmība un bardzība un brēkšana un zaimošana līdz ar visu ļaunumu lai ir tālu nost no jums. **32** Bet esiet cits pret citu laipnīgi, sirds zēligi, cits par citu apzēlodamies, tā kā arī Dievs iekš Kristus ir apzēlojies par jums.

5 Tad nu Dievam dzenaties pakal kā milī bērni. **2** Un staigājet iekš mīlestības, kā arī Kristus mūs ir milējis un Pats par mums nodevies par dāvanu un upuri Dievam par saldu smaržu. **3** Bet maucība un visa nešķīstība vai mantas kārība lai jūsu starpā netop no minēta, kā tiem svētiem pieklājās; **4** Ari bezkaunīga būšana un ģeķīga tērzēšana vai smieklī, kas neklājās, bet jo vairāk pateicība. **5** Jo to jūs zināt, ka neviens maucinieks nedz nešķīsts, nedz negausis, kas ir elkadiet kalps, nedabū mantību Kristus un Dieva valstībā. **6** Lai neviens jūs nepievil ar tukšiem vārdiem, jo caur to Dieva dusmība nāk pār tiem neticības bērniem. **7** Tāpēc neesiet viņu biedri. **8** Jo jūs citkart bijāt tumsība, bet tagad jūs esat gaisma iekš Tā Kunga. Staigājet kā gaismas bērni, **9** (Jo gaismas auglis ir visāda labprātība un taisnība un patiesība), **10** Un pārbaudiet, kas Tam Kungam labi patīk, **11** Un nejemiet daļas pie tiem neaugļīgiem tumsības darbiem, bet jo vairāk tos arī norājiet. **12** Jo ko tie slepeni dara, to izsacīt jau ir kauns. **13** Bet visas lietas, kad tās no gaismas top norātas nāk gaismā: jo kas nāk gaismā, ir gaisma. **14** Tāpēc Viņš saka: "Uzmanīties tu, kas guli, un celies augšā no mironīem, tad Kristus tevi apgaismos." **15** Tad nu pielūkojiet, ka jūs apdomīgi staigājet, nekā neprātnieki, bet kā prāta ļaudis. **16** Nemiet vērā to laiku, jo tās dienas ir launas. **17** Tādēļ neesat neprātīgi, bet saprotiet, kas ir Tā Kunga prāts. **18** Un nepiedzertes ar vīnu, tas ir posts; bet topiet piepildītu ar Garu, **19** Runādami savā starpā slavas dziesmās un pateicības dziesmās un garīgās dziesmās, dziedādami un slavu dodami Tam Kungam savās sirdis, **20** Pateicīties vienmēr par visu Dievam un Tam Tēvam iekš mūsu Kunga Jēzus Kristus vārda, **21** Cits citam padodamies iekš Dieva bijāšanas. **22** Jūs sievas, esat paklausīgas saviem vīriem kā Tam Kungam. **23** Jo vīrs ir sievas galva, kā arī Kristus draudzes galva; Viņš ir Savas miesas Pestītājs. **24** Bet kā draudze Kristum ir paklausīga, tāpat arī sievas saviem vīriem visās lietās. **25** Jūs vīri, milējiet savas sievas, tā kā arī Kristus to draudzi milējis un Pats par to ir nodevies, **26** Ka Viņš to svētītu, ko ir šķīstījis caur ūdens mazgāšanu iekš vārda, **27** Ka Viņš to draudzi stādītu Savā priekšā pagodinātu, kurai nebūtu nekāds traips, nedz grumba, nedz cita kāda vaina, bet ka tā būtu svēta un bezvainīga. **28** Tāpat pienākas vīriem savas sievas milēt kā savu miesu; jo kas savu sievu mil, tas mil sevi pašu. **29** Jo neviens vēl nav ienīdējis savu paša miesu, bet tas to kopj un glābā, tā kā arī Kristus to draudzi. **30** Jo mēs esam Viņa miesas locekļi, no Viņa miesām un no Viņa kauliem. **31** Tāpēc cilvēks atstās savu tēvu un māti un pieķersies pie savas sievas, un tie divi būs viena miesa. **32** Šis noslēpums ir liels; bet es runāju par Kristu un par to draudzi. **33** Tāpat arī jums ikvienam būs savu sievu milēt kā sevi pašu; bet sieva lai bistas vīru.

6 Jūs bērni, paklausiet saviem vecākiem iekš Tā Kunga, jo tas pieklājās. **2** Godā savu tēvu un māti - (šis ir tas pirmais bauslis, kam ir apsolīšana) - **3** Lai tev labi klājās un tu ilgi dzīvo virs zemes. **4** Un jūs tēvi, nekaitinājiet

savus bērnus; bet uzaudzinājiet tos Tā Kunga pārmācīšanā un pamācīšanā. **5** Jūs kalpi, paklausiet tiem, kas pēc miesas jūsu kungi, ar bijāšanu un drebēšanu, iekš sirds vientiesibas, tā kā Kristum, **6** Nekalpodami tik priekš acīm, tā kā gribēdam patikt cilvēkiem, bet kā Kristus kalpi, daridami Dieva prātu no visas dvēseles, **7** Ar labu prātu, kā Tam Kungam kalpodami un nekā cilvēkiem, **8** Zinādami, ja kas ko labu darīs, ka tas to atdabūs no Tā Kunga, lai ir kalps, lai svabadnieks. **9** Un jūs kungi, dariet to pašu viniem; atmetiet draudus, zinādami, ka arī jums Kungs ir debesīs, un Tas neuzlūko cilvēka vaigu. **10** Beidzot, mani brāļi, topiet spēcīgi iekš Tā Kunga un iekš Viņa spēka varas. **11** Apvelkat visas Dieva bruņas, lai varat preti stāvēt velna viltīgām uzmākšanām. **12** Jo mums nav cīnīšanās pret miesu un asinīm, bet pret tām valdibām un varām, pret tiem pasaules valditājiem šis pasaules tumsibā, pret tiem ļauniem gariem gaisā. (aiōn g165) **13** Tādēļ sagrābiet visus tos Dieva ieročus, ka jūs varat preti stāvēt ļaunā dienā un visu uzvarējuši, pastāvēt. **14** Tad nu stāviet, savus gurnus apjozuši ar patiesību un apvilkuši taisnības bruņas, **15** Un kājas apāvuši ar gatavu prātu pakaļ dzīties tam miera evaņģēlijam, **16** Pār visām lietām sagrābuši ticības priekšturamās bruņas, ar ko jūs tā blēdnieka ugunīgās bultas visas varēsiet izdzēst; **17** Un nēmiet pestišanas bruļucepuri un Tā Gara zobenu, tas ir Dieva vārdu; **18** Ar ikvienu lūgšanu un pielūgšanu lūgdami allažiņ iekš Gara, un uz to nomodā būdami iekš visādas pastāvēšanas un aizlūšanas par visiem svētiem, **19** Un par mani, ka man tas vārds taptu dots, kad es savu muti atdaru, ar drošību zināmu darīt evaņģēlijā noslēpumu, **20** Par ko es vēstnesis esmu kēdēs, lai to droši sludināju, kā man pienākas. **21** Bet lai arī jūs zināt, kā man klājās, un ko es daru, tad visu jums stāstīs Tihikus, tas milāis brālis un uzticīgais kalps iekš Tā Kunga. **22** To es īpaši tādēļ pie jums esmu sūtījis, lai jūs varat zināt, kā mums klājās, un lai viņš jūsu sirdis iepriecina. **23** Miers lai ir tiem brāļiem un mīlestība ar ticību no Dieva, Tā Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **24** Žēlastība lai ir ar visiem, kas bez mitēšanās mīlo mūsu Kungu Jēzu Kristu. Āmen.

Pāvila Vēstule

Filipiešiem

1 Pāvils un Timotejs, Jēzus Kristus kalpi, visiem tiem svētiem iekš Kristus Jēzus, kas ir Filipos, un arī tiem bīskapiem un paligiem: **2** Žēlastība lai ir jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **3** Es pateicos savam Dievam, cikkārt jūs pieminu, **4** Arvienu ikkatrā lūgšanā par jums visiem ar liksmību lūgdamies, **5** Jūsu biedrības dēļ pie evaņģēlijā no pirmās dienas līdz šim laikam; **6** To īpaši cerēdams, ka Tas, kas to labo darbu iekš jums iesācis, to pabeigs līdz Jēzus Kristus dienai. **7** Tā man piederas par jums visiem domāt, tādēļ ka es jūs turu savā sirdī, gan iekš savām saitēm, gan iekš savas aizbildināšanās un evaņģēlijā apstiprināšanas, jūs visus, kam līdz ar mani ir daļa pie tās žēlastības. **8** Jo Dievs ir mans liecinieks, cik loti es pēc jums visiem ilgojos ar Jēzus Kristus sīrds mīlestību. **9** Un par to es Dievu lūdzu, ka jūsu mīlestība jo dienas vairotos iekš atzišanas un visas samanišanas, **10** Ka jūs varat pārbaudīt to, kas labs un kas ļauns, lai jūs esat skaidri un nepiedauzīgi uz Kristus dienu, **11** Piepildīt ar taisnības augliem, kas ir caur Jēzu Kristu, Dievam par godu un slavu. **12** Bet es gribu, ka jūs zināt, brāli, ka tas, kas man ir noticis, jo vairāk ir izdevies evaņģēlijam par pieaugšanu; **13** Tā, ka manas saites ir tapušas zināmas iekš Kristus visā tiesas namā un visiem tiem ciemim, **14** Un ka daudz no tiem brāliem iekš Tā Kunga, caur manām saitēm iedrošināti, jo vairāk uzdrīkstas to vārdu runāt bez bailības. **15** Citi gan sludina Kristu arī ar skaudību un strīdu, bet citi arī ar labu prātu. **16** Kas to dara ar strīdu, tie Kristu sludina ne no skaidras sīrds, un domā manām saitēm bēdas pielikt; **17** Bet kas to dara no mīlestības, tie to dara zinādamis, ka es esmu likts par evaņģēlijā aizstāvētāju. **18** Kas par to? Taču Kristus top sludināts visādā vīzē, lai nu ar neskaidru, lai ar patiesīgu sīrdi; par to es priečajos un priečāsos. **19** Jo es zinu, ka tas man par svētību izdosies caur jūsu lūgšanu un caur Jēzus Kristus Gara palīdzību, **20** Pēc manas sirsniņas gaidīšanas un cerības, ka es nekādā lietā nepalikšu kauņā, bet ka ar visu drošību, tā kā arvien, tā arī tagad, Kristus taps paaugstināts pie manām miesām, vai caur dzīvību vai caur nāvi. **21** Jo mana dzīvība ir Kristus, un miršana man nes auglus. **22** Bet ja miesā dzīvot manam darbam ir par labu, tad, ko man būs vēlēties, to nezinu. **23** Jo es topu spiests abejādi, man gribās tapt atraisītam un būt pie Kristus, - jo tas ir loti daudz labāki; **24** Bet miesā palikt ir vēl jo vajadzīgi jūsu dēļ. **25** Un to ticēdams es zinu, ka es palikšu un pie jums visiem palikšu jums par pieaugšanu un ticības liksmību, **26** Ka jūsu slavēšana iekš Kristus Jēzus par mani vairojās caur to, ka es atkal pie jums nāķu. **27** Tikai turaties cienīgi pēc Kristus evaņģēlijā, ka es, vai nākdamis un jūs redzēdams, vai pie jums nebūdams, varu dzīrdēt, ka jūs stāvat vienā garā, vienā prātā kopā cīnīdamiem par evaņģēlijā ticību, **28** Un ka jūs nekādā lietā netopat iztrūcināti no tiem pretiniekiem; jo tas tiem ir par zimi, ka pazudīs, bet jums, ka tapsiet izglābtī, un tas ir no Dieva. **29** Jo jums tā žēlastība ir dota Kristus dēļ, ne vien uz Viņu ticēt, bet arīdzan par Viņu ciest, - **30** To pašu

cīnīšanos cīnīdamiem, ko pie manis esat redzējuši un tagad no manis dzīrdat.

2 Ja tad nu ir kāda pamācīšana iekš Kristus, ja tad ir mīlestības iepriecināšana, ja tad ir Tā Gara biedrība, ja tad ir sīrds žēlastība un apžēlošana, **2** Tad darāt manu prieku pilnīgu, ka jums ir viens prāts, viena mīlestība, viena sīrds un dvēsele; **3** Un nedariet nenieka strīdēdamiem vai lieku godu meklēdami, bet pazemīgi turēdami cīts citu augstāku par sevi pašu. **4** Nevienam nebūs raudzīt uz to, kas pašam der, bet ikviens lai rauga arī uz to, kas der ciemim. **5** Tāds prāts lai jums ir, kāds arī Kristum Jēzum bijis, **6** Kas Dieva ģimī būdams neturēja par laupījumu, Dievam līdzi būt, **7** Bet Pats Sevi ir iztukšojis un kalpa ģimī pieņēmis un tā kā cīts cilvēks tapis, **8** Un cilvēka kārtā atrasts Pats Sevi pazemoja, paklausīgs palicis līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei. **9** Tāpēc arī Dievs Viņu varen ir paaugstinājis un Viņam dāvinājis vārdu, kas iet pār visiem vārdiem; **10** Ka Jēzus vārda būs celus locīt visiem tiem, kas ir debesis un vīrs zemes un apakš zemes, **11** Un ikkatrā mēleli būs apliecināt, ka Jēzus Kristus ir Tas Kungs par godu Dievam, Tam Tēvam. **12** Tad nu, mani mīļe, tā kā jūs allažīgi esat paklausīgi bijuši, ne tikai man klāt esot, bet nu daudz vairāk man klāt neesot, dzenaties ar bijāšanu un drebešanu uz to, ka topat svēti. **13** Jo Dievs ir, kas iekš jums padara gan gribēšanu, gan padarišanu pēc Sava labā prāta. **14** Dariet visu bez kurnēšanas un šaubīšanās, **15** Ka esat bezvainīgi un skaidri, nenoziedzīgi Dieva bērni niknas un netiklas tautas vidū, kur jūs spīdat tā kā spīdeklī pasaule, **16** Pasargādami to dzīvības vārdu man par slavu uz Kristus dienu, ka es neesmu velti tecējīs, nedz velti darbojies. **17** Bet jebšu es topu upurēts klāt pie jūsu ticības upura un Dieva kalpošanas, taču es priečajos un līdz ar jums visiem priečajos. **18** Un par to pašu priečajaties jūs arīdzan un priečajaties līdz ar mani. **19** Bet es ceru iekš Tā Kunga Jēzus, Timoteju drīz pie jums sūtit, lai es arīdzan topu atspirdzināts, kad dabūšu zināt, kā jums klājās. **20** Jo man nav neviena, kam būtu tik vienāds prāts ar mani, kas tik sirsniņi par jums gādātu. **21** Jo tie visi meklē, kas pašiem, ne, kas Jēzum Kristum der. **22** Bet viņa pārbaudītu uzticību jūs zināt, ka viņš, tā kā tēvam dēls, līdz ar mani ir kalpojis pie evaņģēlijā. **23** Tad nu es ceru tūdaļ šo sūtit, tiklidz redzēšu, kā ar mani būs. **24** Bet to es tiešām ceru iekš Tā Kunga, ka es pats arīdzan drīz nāķu. **25** Bet es turēju par vajadzīgu pie jums sūtit Epafroditu, to brāli un mana darba un cīnīšanas biedri, jūsu apustuli, kas manai vajadzībai kalpojis, **26** Tādēļ ka viņš pēc jums visiem ilgojās un viņam rūpēja, ka jūs dzīrdējuši, viņš esot nevesels. **27** Un viņš arī gulēja uz miršanu, bet Dievs par viņu ir apžēlojies, tomēr nevien par viņu, bet arī par mani, ka man nenāktu noskumšana uz noskumšanu. **28** Tad nu es viņu jo drīz esmu sūtījis, lai jūs to atkal redzēdami varat priečaties, un mana noskumšana top mazāka. **29** Tad nu uzņemāt viņu iekš Tā Kunga ar visu prieku, un tos tādus turat godā. **30** Jo Kristus darba dēļ viņš ir nācis tuvu pie nāves, nebēdādams par savu dzīvību, lai viņš man kalpotu jūsu vietā.

3 Un vēl, mani brāli, priečajaties iekš Tā Kunga. To pašu jums vienmēr rakstīt, man nav par apnikšanu, bet jums par stiprināšanu. **2** Redziet tos sunus, redziet tos

ļaunos strādniekus, redziet to sagraizīšanu! **3** Jo mēs esam tā apgraižīšana, mēs, kas Dievam kalpojam garā un iekš Kristus Jēzus lielāmies un nepalaujamies uz miesu. **4** Jebšu man varētu būt arī paļaušanās uz miesu; ja citam kam šķiet, ka tas var paļauties uz miesu, es vairāk: **5** Es esmu apgraižīts astotā dienā, no Israēla tautas, no Benjamina cilts, Ebrejs no Ebrejiem, pēc bauslības farizejs, **6** Pēc karstuma draudzes vajātājs, pēc tās taisnības, kas ir iekš bauslības, bezvainīgs. **7** Bet kas man bija par mantu, to es Kristus dēļ esmu turējis par skādi. **8** Jo paties es arī visu turu par skādi pret Kristus Jēzus, mana Kunga, atzīšanas augsto mantu; tādēļ es visu esmu pametis, un to turu par sūdu, lai es Kristu mantoju, **9** Un iekš Viņa topu atrasts, ka man nav sava taisnība, tā, kas ir no bauslības, bet tā, kas ir caur Kristus ticību, proti tā taisnība, kas ir no Dieva caur ticību; **10** Lai es atzistu Viņu un Viņa augšāmcelšanās spēku un to līdz ciešanu ar Viņu un Viņam līdzīgs topu nāvē, **11** Vai jel varētu nākt pie tās augšāmcelšanās no miroņiem. **12** Ne tā kā es to jau būtu dabūjis, vai jau būtu pilnīgs; bet es tam dzenos pakal, vai es to arī gan varētu satvert, tā kā arī es esmu satverts no Kristus Jēzus. **13** Brāļi, man nešķiet, ka to jau esmu satvēris; **14** Bet to vien saku: aizmirsdams to, kas aiz manis, es stiepjos uz to, kas priekšā, es dzenos uz to mērķi, pēc tās goda maksas, uz ko Dievs debesis aicina iekš Kristus Jēzus. **15** Visi nu, kas esam pilnīgi, lai šādu prātu turam; un ja jūs vēl par kaut ko citādi domājet, tad Dievs arī to jums parādis. **16** Bet tikai, pie kā esam tikuši, tai pašā ceļā lai staigājam! **17** Dzenaties man pakal, brāļi, un lūkojiet uz tiem, kas tā staigā, ka mēs jums esam par priekšzīmi. **18** Jo daudzi staigā, par kuriem jums daudzķārt esmu sacījis, bet tagad saku arī raudādams, ka tie ir Kristus krusta ienaidnieki; **19** Viņu gals ir pazušana, viņu Dievs ir vēders, un viņu gods stāv viņu kaunā, viņu prāts nesās uz pasaules lietām. **20** Bet mūsu dzīvošana ir debesis, no kurienes mēs arī gaidām To Pestītāju, To Kungu Jēzu Kristu, **21** Kas mūsu niecīgo miesu pārvērtīs, ka tā top līdzīga Viņa godības miesai, pēc tās spēcības, ar ko Viņš arī visas lietas var nolikt apakš Savām kājām.

4 Tad nu, mani milje brāļi, manas sirds ilgošanās, mans prieks un mans kronis, - tā stāviet iekš Tā Kunga, jūs milje. **2** Es lūdzu Evodiju un lūdzu Sintihu, lai ir vienis prātis iekš Tā Kunga; **3** Un tevi arīdzan lūdzu, tu mans īstais darba biedri: gādā par šim sievām, kas līdz ar mani ir cīnījušās iekš evaņģēlijā, tā kā ari Klementis, un mani citi darba biedri, kuru vārdi ir dzīvības grāmatā. **4** Priecājaties iekš Tā Kunga vienmēr; es saku atkal: priecājaties! **5** Lai jūsu lēnība top zināma visiem cilvēkiem; Tas Kungs ir tuvu. **6** Nebēdājaties par neko; bet jūsu lūgšanas visās lietas lai pie Dieva top zināmas caur piesaukšanu un pielūgšanu ar pateikšanu. **7** Un tas Dieva miers, kas augstāks nekā visa saprāšana, tas pasargās jūsu sirdis un jūsu domas iekš Kristus Jēzus. **8** Un vēl, brāļi, visu, kas patiesīgs, visu, kas godīgs, visu, kas taisns, visu, kas šķīsts, visu, kas milīgs, visu, kam laba slava, ja ir kāds labs tikums, un ja ko var teikt, - to liekat vērā. **9** Ko jūs arī esat mācījušies un dabūjuši un dzirdējuši un redzējuši pie manis, to dariet; tad tas miera Dievs būs ar jums. **10** Bet es ļoti esmu priecājies iekš Tā Kunga, ka jūs nu atkal reiz esat uzsākuši gādāt par mani: par ko jūs arī esat gādājuši, bet tas laiks jums

nav izdevies. **11** Es to nesaku nekāda trūkuma dēļ; jo es esmu mācījies iztikt ar to, kas man ir. **12** Un es zinu zems būt, un es zinu augsts būt; visādi un visās lietās esmu mācījies, gan paēdis būt, gan izsalcis, pilnībā dzīvot un trūkumu ciest. **13** Es spēju visas lietas iekš Tā, kas mani dara spēcīgu, proti iekš Kristus. **14** Tomēr jūs esat labi darijuši, ka jūs manas bēdas līdz ar mani esat nesuši. **15** Un arī jūs, Filipieši, zināt, ka no evaņģēlijā sākuma laikiem, kad es no Maķedonijas esmu izgājis, neviens draudze nav ar mani biedrībā stāvējusi iekš došanas un nēmšanas, kā tikai jūs vien. **16** Jo arī, kad es biju Tesalonikā, jūs vienu un otru reizi man esat sūtījuši priekš manas vajadzības. **17** Ne tā kā es to dāvanu meklēju, bet es meklēju to augli, kas no tās bagātīgi atlec priekš jums. **18** Bet es visu esmu dabūjis un man ir pār pārim; es esmu papilnam apgādāts ar to, ko jūs caur Epafrōditu man sūtījuši, kā saldu smaržu, kā pieņēmīgu un Dievam patīkamu upuri. **19** Bet mans Dievs piepildis visu jūsu vajadzību pēc Savas bagātības iekš godības caur Kristu Jēzu. **20** Bet mūsu Dievam un Tēvam lai ir gods mūžīgi mūžam. Āmen. (*aiōn g165*) **21** Sveicinājet ikvienu svētu iekš Kristus Jēzus; tie brāļi, kas pie manis, jūs sveicina. **22** Visi tie svētie jūs sveicina un visvairāk tie no keizara nama. **23** Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jums visiem. Āmen.

Pāvila Vēstule Kolosiešiem

1 Pāvils, caur Dieva prātu Jēzus Kristus apustulis, un Timotejs, tas brālis, **2** Tiem svētiem un ticīgiem brāļiem iekš Kristus Kolosās: ūželastība lai ir jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **3** Mēs pateicamies mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievam un Tēvam vienmēr par jums lūgdami, **4** Kad esam dzirdējuši par jūsu ticību iekš Kristus Jēzus un par to mīlestību uz visiem svētiem, **5** Tās cerības dēl, kas jums ir nolikta debesīs, par ko jūs papriekš esat dzirdējuši caur to patiesības, proti evaņģēlija, vārdu. **6** Tas pie jums ir nācis, tā kā arī visā pasaulē, un nes augļus un aug, tā kā arī jūsu starpā no tās dienas, kad esat dzirdējuši un atzinuši Dieva ūželastību iekš patiesības; **7** Tā jūs arī esat mācījušies no Epafras, mūsu milā darba biedra, kas ir uzticīgs Kristus kalps priekš jums, **8** Kas mums arī stāstījis jūsu mīlestību Garā. **9** Tāpēc arī mēs no tās dienas, kad to esam dzirdējuši, nemitejāmies par jums Dievu lūgt un piesaukt, lai jūs topat piepildītu ar Viņa prāta atzišanu iekš visas gudribas un garigas saprašanas, **10** Lai jūs cienīgi staigājet, Tam Kungam par patikšanu, iekš visa laba darba augļus nesdami un pieaugdami iekš Dieva atzišanas, **11** Ar visādu spēku spēcīgi būdami pēc Viņa godības varas iekš visas pacietības un lēnprātības ar liksmību, **12** Pateikdamies Tam Tēvam, kas mūs ir darijis derīgus, līdz ar tiem svētiem mantību dabūt iekš gaismas. **13** Tas mūs ir izrāvis no tumsības varas un pārstādījis Savu milā Dēla valstībā, **14** Iekš kā mums ir tā pestīšana caur Viņa asinim, tā grēku piedeošana; **15** Tas ir Tā neredzamā Dieva ģimis, visu radījumu pirmdzimtais. **16** Jo iekš Viņa visas lietas ir radītas, kas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, lai gan troņi, lai gan kundžības, lai gan virsniecības, lai gan valdības, visas lietas ir radītas caur Viņu un uz Viņu. **17** Un Viņš ir priekš visām lietām, un visas lietas pastāv iekš Viņa; **18** Un Viņš ir tai miesai tā galva, proti tai draudzei; Viņš ir tas iesākums, tas pirmdzimtais no tiem mirušiem, ka Viņš starp visiem būtu tas pirmsais. **19** Jo Tam Tēvam ir paticis, ka iekš Viņa mājotu visa pilnību, **20** Un ka caur Viņu un uz Viņu visu salīdzinātu, gan to, kas virs zemes, gan to, kas debesīs, mieru darīdams caur Viņu, caur Viņa krusta asinim. **21** Un jūs, kas citkārt bijāt sveši un savā prātā ienaidnieki iekš ļauniem darbiem, Tas tagad ir salīdzinājis **22** Iekš Viņa cilvēcīgas miesas caur nāvi, ka Tas jūs nostādītu svētus un bezvainīgus un nenoziedzīgus Savā priekšā; **23** Ja tik jūs paliekat ticībā stipri un pastāvīgi un nenovēršami no tā evaņģēlija cerības, ko jūs esat dzirdējuši, kas ir pasludināts visai radībai apakš debess. Šim es, Pāvils, esmu palicis par kalpu. **24** Es nu priecājos savās ciešanās par jums, un piepildu atkal, kas vēl trūkst no Kristus bēdām, iekš savas miesas par Viņa miesu, kas ir tā draudze; **25** Tai es esmu palicis par kalpu, kā Dievs man to priekš jums ir novēlējis, lai Dieva vārdu pilnīgi pasludināju, **26** To noslēpumu, kas ir bijis paslēpts no mūžīgiem laikiem un no dzimumu dzimumumiem, bet tagad skaidri ir parādīts Viņa svētiem; (**aīoñ g165**) **27** Tiem Dievs ir gribējis darīt zināmu, kāda šim noslēpumam bagāta godība

starp tautām; tas ir Kristus iekš jums, tā godības cerība, **28** To mēs pasludinājam, paskubinādami ikvienu cilvēku un mācīdami ikvienu cilvēku iekš visas gudribas, lai mēs ikvienu cilvēku varam nostādīt pilnīgu iekš Kristus Jēzus; **29** Par to es arī darbojos, cīnīdāmies pēc Viņa spēcības, kas iekš manis stipri strādā ar spēku.

2 Jo es grību, ka jūs ziniet, cik liela cīnīšanās man ir par jums un par tiem, kas ir Laodikeā, un par visiem, kas manu miesīgu vaigu nav redzējuši; **2** Lai viņu sirdis taptu iepriecinātas, un viņi taptu savienoti iekš mīlestības un bagātīgi piepildīti ar saprāšanu, atzīt Dieva, Tā Tēva, un Kristus noslēpumu. **3** Iekš Tā ir apslēpta visa gudribas un atzišanas bagātība. **4** Bet to es sakū, lai neviens jūs nepievī ar gudriem vārdiem. **5** Jo jebšu es neesmu klāt ar miesu, tomēr es jums esmu klāt ar garu, priecādamies un redzēdams jūsu kārtīgu dzīvošanu un jūsu stipru ticību uz Kristu. **6** Tad nu tā, kā jūs Kristu Jēzu, To Kungu, esat pieņēmuši, tā staigājiet iekš Viņa, **7** Iesaknoti un uztaisīti iekš Viņa un apstiprināti iekš ticības, tā kā jūs esat mācīti, augdami iekš tās ar pateicību. **8** Pielūkojet, ka neviens jūs neplaupā caur pasaules gudribu un tukšu viltību pēc cilvēku stāstišanām, pēc pasaules likumu sākumiem un ne pēc Kristus. **9** Jo iekš Viņa mājō visa dievības pilnība cilvēka miesās. **10** Un jūs esat pilnīgi iekš Viņa, kas ir visas varas un valdības galva; **11** Iekš Viņa jūs arī esat apgrāzīti ar apgrāzīšanu ne rokām darītu, caur grēcīgā miesas prāta nolikšanu, caur Kristus apgrāzīšanu; **12** Lidz ar Viņu aprakti kristībā, iekš kā jūs arī esat uzmodināti caur to ticību, ko Dievs rada, kas Viņu no miroņiem ir uzmodinājis; **13** Tas arī jūs, kad bijāt miruši noziegumos un savas miesas priekšādā, ir darijis līdz ar Viņu dzīvus, ūželīgi jums piedodams visus noziegumus; **14** Un ir izdeldējis to parādu grāmatu, to likumu rakstu, kas mums bija preti, un to nēmīs nost un piesītis pie krusta; **15** Un ir nopostījis tās valdības un varas un tās klāji smieklā licis un Savas uzvarēšanas godu pār tām parādījus caur Viņu. **16** Tad nu lai neviens jūs netiesā par ēdienu, vai par dzērienu, vai par svētkiem vai jauniem mēnešiem, vai svētdienām; **17** Tā bija no kānošo lietu ēna; bet tā istā būšana ir Kristus. **18** Lai no tās goda maksas neviens jūs nenogriež, kas liekā pazemībā un enģēlu kalpošanā pats sev patīk un uz to dzenās, ko viņš nav redzējis, un ir velti uzpūsts savā miesas prāta, **19** Un neturās pie tās galvas, no kā visa mīsa caur locekļiem un dzīslām palīdzību dabū un ir salaista un uzaug dievišķā augumā. **20** Ja nu jūs līdz ar Kristu tiem pasaules likumiem esat nomiruši, ko tad jūs, tā kā vēl pasaule dzīvotu, topat apgrūtināti ar pavēlēm: **21** Neaizskar! Nebaudi! Neaiztiec! **22** (Tam visam jāzūd, kad to lieto) - pēc cilvēku pavēlēm un mācībām, **23** Tas gan liekās gudri dēl tās pašu uzņemētās Dieva kalpošanas un pazemošanās un miesas netaupīšanas, tomēr nevienam nav par godu, bet tik par miesas prāta piepildīšanu.

3 Ja tad nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad meklējet to, kas ir augšā, kur Kristus ir, sēdēdams pie Dieva labās rokas. **2** Domājiet uz to, kas ir augšā, ne uz to, kas virs zemes. **3** Jo jūs esat nomiruši, un jūsu dzīvība ir apslēpta ar Kristu iekš Dieva. **4** Kad nu Kristus, jūsu dzīvība, atspīdēs, tad arī jūs ar Viņu atspīdēsiet iekš godības. **5** Tāpēc

nonāvējiet savus locekļus, kas pasaulei pieder, maucību, nešķīstību, bezkaunību, ļaunu iekārošanu un mantas kārību, kas ir elku kalpošana. **6** To dēļ Dieva dusmība nāk pār tiem neticības bērniem. **7** Šajos grēkos arī jūs citkārt esat staigājuši, kad iekš tiem dzīvojāt. **8** Bet tagad arī jūs visu to noliekat: dusmību, bardzību, ļaunumu, Dieva zaimošanu, bezkaunīgus vārdus no savas mutes. **9** Nemelojiet cits pret citu un novelkat to veco cilvēku ar viņa darbiem, **10** Un apvelkat to jauno, kas top atjaunots uz atzišanu pēc sava radītāja ģimja. **11** Tur nav nedz Grieķis, nedz Jūds, nedz apgrāizišana, nedz priekšāda, nedz barbars, nedz Skitietis, nedz kalps, nedz svabaudnieks: bet Kristus ir viss un iekš visiem. **12** Tad nu apvelciet kā Dieva izredzētie, svētie un milotie, sirds žēlastību, laipnību, pazemību, lēnību, lēnprātību, **13** Cits citu panesdami un cits citam piedodami, ja vienam ir ko sūdzēt pret otru, tā kā arī Kristus jums ir piedevis, tāpat arī jūs. **14** Un pār visu šo apvelciet mīlestību, kas ir pilnības saite. **15** Un Dieva miers lai valda jūsu sirdis, uz ko jūs arī esat aicināti vienā mīses, un esat pateicīgi. **16** Kristus vārds lai mīt bagātīgi jūsu starpā iekš visas gudrības, ka jūs paši mācaties un paskubinājaties ar svētām dziesmām un pateicības dziesmām un garīgām dziesmām, Tam Kungam milīgi dziedādami savās sirdis. **17** Un visu, ko jūs dariet ar vārdiem vai ar darbiem, to visu dariet Tā Kunga Jēzus vārdā, pateikdamies Dievam Tam Tēvam caur Viņu. **18** Jūs sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem, tā kā pieklājās iekš Tā Kunga. **19** Jūs vīri, mīlojet savas sievas un neesat bargi pret tām. **20** Jūs bērni, esiet paklausīgi tiem vecākiem visas lietās, jo tas Tam Kungam labi patik. **21** Jūs tēvi, nekaitinājiet savus bērnus, ka tie nepalieki bailīgi. **22** Jūs kalpi, paklausiet visās lietās tiem, kas pēc mīses jūsu kungi, ne priekš acīm kalpodami, tā kā gribēdami cilvēkiem patikt, bet sirds vientesībā Dievu bīdamies. **23** Un visu, ko jūs dariet, to dariet no sirds, tā kā Tam Kungam un ne cilvēkiem, **24** Zinādami, ka jūs no Tā Kunga dabūsiet par atmaksu to iemantošanu, jo jūs kalpojat Tam Kungam Kristum. **25** Bet kas nepareizi dara, tas dabūs, ko tas nepareizi ir darījis, un (tur) cilvēka vaigs netiek uzlūkots.

4 Jūs kungi, kas ir pareizi un pēc tiesas, to dariet tiem kalpiem, zinādami, ka jums arīdzan Kungs ir debesis. **2** Esiet pastāvīgi iekš lūgšanas un esiet nomodā iekš tās ar pateicību, **3** Lūgdomi turklāt arī par mums, ka Dievs mums gribētu atvērt tā vārda durvis, runāt Kristus noslēpumu, kā dēļ es arī esmu saistīts, **4** Lai es to varu darīt zināmu, tā kā man pienākas runāt. **5** Staigājiet iekš gudrības priekš tiem, kas ir ārā, laiku vērā nēmdami. **6** Jūsu valoda lai ir arvien milīga un ar salī sālīta, ka jūs zināt ikvienam atbildēt, kā pienākas. **7** Kā man klājās, par to Tihikus jums ziņu dos, tas mīlais brālis un uzticīgais palīgs un amata biedrs iekš Tā Kunga, **8** Ko es tāpēc esmu sūtījis pie jums, lai es ziņu dabūtu, kā jums klājās, un lai tas jūsu sirdis iepriecinātu, **9** Ar Onezimu, to uzticīgo un mīlo brāli, kas no jūsu draudzes; tie jums visu stāstīs, kā te iet. **10** Aristarks, mans cietuma biedrs, jūs sveicīna, un Marks, Barnabas brāļa dēls, par ko jūs pavēles esat dabūjuši (kad tas pie jums nāks, tad to uzsāmet), **11** Un Jēzus, ar pavārdu Justs, kas ir no apgrāizišanas. Šie vien ir mani darba biedri pie Dieva valstības, kas man bijuši par iepriecināšanu. **12** Epafra, kas

ir no jūsu draudzes, Kristus kalps, jūs sveicīna, vienmēr par jums cīnidamies iekš lūgšanām, ka jūs pilnīgi un stipri pastāviet visā Dieva prātā. **13** Jo es tam dodu liecību, ka viņš karsti darbojās par jums un par tiem Laodiķeā un par tiem Hierapolē. **14** Lūkas, tas ārsti, tas mīlais, un Demas jūs sveicīna. **15** Sveicinājiet tos brāļus Laodiķeā, un Nimfu un to Dieva draudzi viņa namā. **16** Un kad tā grāmata no jums ir lasīta, tad gādājiet, ka tā arī Laodiķeas draudzē top lasīta, un ka jūs arīdzan to grāmatu no Laodiķeas lasāt. **17** Un sakāt Arhipam: kopī to amatu, ko tu esi dabūjis iekš Tā Kunga, ka tu to pilnīgi izdarī. **18** Tā sveicināšana ar manu, Pāvila, roku. Piemini manas saites! Žēlastība lai ir ar jums! Amen!

Pāvila 1. Vēstule

Tesalonikiešiem

1 Pāvils un Silvans un Timotejs Tesalonikiešu draudzei iekš Dieva Tā Tēva un Tā Kunga Jēzus Kristus; žēlastība lai ir jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **2** Mēs Dievam patecamies vienmēr par jums visiem, jūs pieminēdami savās lūgšanās, **3** Bez mitēšanās pieminēdami jūsu ticības darbu un jūsu mīlestības pūliju un jūsu pastāvību iekš cerības uz mūsu Kungu Jēzu Kristu, mūsu Dieva un Tēva priekšā, **4** Zinādami, ka jūs, no Dieva miljotie brāļi, esat izredzēti. **5** Jo mūsu evaņģēlijs ir bijis pie jums ne vien vārdos, bet arī spēkā un Svētā Garā un pilnā patiesībā: tā kā jūs zināt, kādi mēs esam bijuši pie jums jūsu labad. **6** Un jūs esat pakalķdzinušies mums un Tam Kungam un to vārdu uzņēmuši iekš daudz bēdām ar Svētā Gara prieku; **7** Tā kā jūs esat palikuši par priekšzīmi visiem tīciņiem Maķedonijā un Akajā. **8** Jo no jums Tā Kunga vārds ir izpauðies ne vien Maķedonijā un Akajā, bet arī visās malās jūsu ticība uz Dievu ir izgājusi, tā ka mums par to nevajag neko runāt. **9** Jo tie paši sludina par mums, kādu ieiešanu mēs pie jums esam atraduši un kā jūs esat atgriezušies pie Dieva no tiem elku dieviem, kalpot Tam dzīvam un patiesam Dievam, **10** Un gaidīt no debesīm Viņa Dēlu, ko Viņš uzmodinājis no mironīem, Jēzu, kas mūs izpestijis no tās nākamās dusmības.

2 Jo jūs paši zināt, brāļi, mūsu ieiešanu pie jums, ka tā nav bijusi veltīga. **2** Bet jebšu papriekš bijām cietuši un bijām nievāti Filipos, tā kā jūs zināt, tomēr esam bijuši droši iekš sava Dieva, runāt uz jums Dieva evaņģēliju iekš lielas cīnišanās. **3** Jo mūsu pamācīšana nav no alošanās, nedz no neskaidribas, nedz no viltības. **4** Bet tā, kā Dievs mūs ir cienīgus turējis, mums to evaņģēliju uzticēt, tā runājam, nekā lai cilvēkiem patikam, bet Dievam, kas mūsu sirdis pārbauda. **5** Jo mīksta mēle mums nekad nav bijusi, tā kā jūs zināt, nedz kaut ko esam darijuši mantas dēļ, - Dievs par to liecinieks; **6** Nedz godu meklēdami no cilvēkiem, nedz no jums, nedz no ciemiem, jebšu varējām savu svarīgo spēku rādīt kā Kristus apustuli. **7** Bet esam bijuši lēnīgi jūsu vidū, tā kā zīdītāja savus bērnus glabā. **8** Tāpat mēs pēc jums ilgodamies gribējām jums pasniegt ne vien Dieva evaņģēliju, bet arī savas dvēseles, tādēļ ka jūs mums esat palikuši mīli. **9** Jo pieminiņet, brāļi, mūsu darbu un pūliju; jo dienām naktīm strādādami, lai nevienam no jums nebūtu par grūtumu, mēs jums esam sludinājuši Dieva evaņģēliju. **10** Jūs esat liecinieki un Dievs, kā mēs pie jums, kas tīcat, esam bijuši svēti un taisni un nenoziedzīgi. **11** Tāpat jūs zināt, ka mēs ikvienu no jums tā kā tēvs savus bērnus, paskubinājām **12** Un apliecinājām, ka jums cienīgi būs staigāt Dievam, kas jūs aicina pie Savas valstības un godības. **13** Tāpēc arī Dievam bez mitēšanās patecamies, ka jūs Dieva vārda mācību no mums dzīrēdami, to neesat pieņēmuši kā cilvēku vārdu, bet (tā kā tas patiesīgi ir) kā Dieva vārdu, kas arī spēcīgi strādā iekš jums, kas tīcat. **14** Jo jūs, brāļi, esat pakalķdzinušies tām Dieva draudzēm, kas ir Jūdu zemē iekš Kristus Jēzus, tāpēc ka jūs arīdzan to pašu esat cietuši no saviem cilts biedriem, kā arī viņi no

tiem Jūdiem; **15** Tie arī To Kungu Jēzū ir nokāvuši un savus praviešus un mūs ir vajājuši un tie Dievam nepatīk un ir visiem cilvēkiem pretī; **16** Un tie mūs kavē uz pagāniem runāt, ka šie top izglābtī, un tā viņi arvien savus grēkus piepilda. Bet tā dusmība jau pār viņiem nākusi viņus nobeigt. **17** Bet mēs, brāļi, kādu brīdi no jums šķirti pēc vaiga, ne pēc sirds, jo vairāk esam steigušies ar gaužu ilgošanos redzēt, jūsu vaigu. **18** Tādēļ mēs pie jums esam gribējuši nākt (es Pāvils) vienu un otru reizi; bet sātāns mūs aizkavējis. **19** Jo kas ir mūsu cerība vai prieks vai goda kronis? Vai arī ne jūs mūsu Kunga Jēzus Kristus priekšā pie Viņa atrākšanas? **20** Jo jūs esat mūsu gods un prieks.

3 Tādēļ to ilgāk nepanesdami, esam apņēmušies, vieni paši palikt Afēnā, **2** Un esam sūtījuši Timoteju, savu brāli un Dieva kalpu, savu darba biedru iekš Kristus evaņģēlijā, jūs apstiprināt un paskubināt iekš jūsu ticības, **3** Ka neviens nešaubās šīnīs bēdās; jo jūs paši zināt, ka tās mums ir noliktas. **4** Jo kad pie jums bijām, mēs jums papriekš saicījām, ka bēdas mums būs jācieš, tā kā tas arī noticis un kā jūs to zināt. **5** Tādēļ arīdzan es to ilgāk nepanesdams, viņu esmu sūtījis, lai es no jūsu ticības dabūtu zināt, vai gan tas kārdinātājs jūs nav kārdinājis un mūsu darbs nav palicis veltīgs? **6** Bet tagad, kad Timotejs no jums ir nācis pie mums un mums labas vēstis nesis par jūsu ticību un mīlestību, un ka jūs arvieno mūs labā piemīņā turat, kārodami mūs redzēt, itin kā arī mēs jūs, **7** Tādēļ, brāļi, mēs esam iepriecināti par jums iekš visām savām bēdām un raizēm caur jūsu ticību. **8** Jo tagad mēs atdzivojamies, kad jūs pastāvāt iekš Tā Kunga. **9** Jo kādu pateicību mēs Dievam par jums varam atdot par visu šo prieku, ar ko priečājamies jūsu dēļ mūsu Dieva priekšā? **10** Naktim dienām ļoti gauži lūgdamies, lai varetu jūsu vaigu redzēt un jūsu ticības trūkumu piepildīt. **11** Bet pats mūsu Dievs un Tēvs un mūsu Kungs Jēzus Kristus lai pašķir mūsu ceļu pie jums. **12** Bet jums lai Tas Kungs dod augt un lai jūs dara pār pārim pilnīgus iekš mīlestības savā starpā un uz visiem, tā kā arī mēs esam uz jums, **13** Ka Viņš jūsu sirdis stiprinātu, būt nenoziedzīgiem un svētiem mūsu Dieva un Tēva priekšā, kad mūsu Kungs Jēzus Kristus atrāks ar visiem Saviem svētiem.

4 Tad nu vēl, brāļi, jūs lūdzam un paskubinājam iekš Tā Kunga Jēzus, kā jūs no mums jau esat dzirdējuši, kā jums būs staigāt Dievam par patīkšanu, lai jūs jo dienas jo vairāk pieņemties. **2** Jo jūs zināt, kādas paveles mēs jums esam devuši caur To Kungu Jēzū. **3** Jo šīs ir Dieva prāts, ka jūs topat svēti, ka jums būs atrauties no maucības, **4** Ka ikvienam būs zināt, sev draugu mantot iekš svētīšanas un goda, **5** Ne kāribas sērgā, kā arī tie pagāni, kas Dievu nepazīst; **6** Ka neviens savam brālim pāri nedara, nedz mantas dēļ to piekrājp kādā darišanā, jo Tas Kungs ir atriebējs par visu to, tā kā mēs jums arī jau esam sacījuši un apliecinājuši. **7** Jo Dievs mūs nav aicinājis uz nešķistību, bet ka topam svēti. **8** Tad nu, kas ir nericātājs, tas nenicīna kādu cilvēku, bet Dievu, kas arī Savu Svēto Garu jums ir devis. **9** Bet jums nevajag, ka es par to brāļu mīlestību rakstu; jo jūs paši esat Dieva mācīti, cits citu mīlēt, **10** Un jūs to arī darāt visiem brāļiem, kas ir pa visu Maķedoniju; bet mēs jūs paskubinājam, brāļi, jo dienas jo vairāk pieņemties

11 Un turēt par godu, klusi dzīvot un savus darbus darīt un savām rokām strādāt, tā kā mēs jums esam pavēlējuši;
12 Ka jūs godīgi staigājat priekš tiem, kas ir ārā, un ka jums cita nevajag. **13** Bet, brāļi, es jums negribu slēpt par tiem, kas ir aizmiguši, ka jūs nenoskumstat tā kā tie citi, kam nav cerības. **14** Jo ja mēs ticam, ka Jēzus ir miris un augšāmčēlies, tāpat arī Dievs tos aizmigušos caur Jēzu atvedis līdz ar Viņu. **15** Jo to mēs jums sakām caur Tā Kunga vārdu, ka mēs, kas dzīvojam un atliekam uz Tā Kunga atnākšanu, tiem aizmigušiem nenāksim priekšā. **16** Jo pats Tas Kungs nāks zemē no debesīm ar kliegšanu, ar liela enģeļa balsi un ar Dieva bazūni, un tie iekš Kristus mirušie uzcelsies papriekš, **17** Pēc tam mēs, kas dzīvojam un esam atlikuši, tapsim aizrauti līdz ar tiem iekš padabežiem Tam Kungam preti gaisā; un tā mēs būsim arvien pie Tā Kunga.
18 Tad nu iepriecinājaties savā starpā ar šiem vārdiem.

5 Bet par tiem laikiem un brīžiem, brāļi, nevajag jums rakstīt. **2** Jo jūs paši it labi zināt, ka Tā Kunga diena nāks tāpat kā zaglis nakts. **3** Jo kad tie sacīs: miers ir un drošība, tad tā samaitāšana piepeši nāks pār tiem, kā bērnu sāpes pār grūtu sievu, un tie neizbēgs. **4** Bet jūs, brāļi, neesiet iekš tumsības, ka šī diena kā zaglis jūs sagrābj. **5** Jūs visi esat gaismas bērni un dienas bērni; mēs neesam ne nakts ne tumsības bērni. **6** Tad nu lai mēs neguļam, tā kā tie citi, bet lai esam nomodā un skaidrā prātā. **7** Jo tie, kas gul, gul nakts; un kas piedzeras, tie piedzeras nakts. **8** Bet mums, kas esam dienas bērni, būs skaidrā prātā būt un apvilkt ticības un milestības bruņas un par bruņu cepuri pestīšanas cerību. **9** Jo Dievs mūs nav nolicis uz dusmību, bet uz mūžīgas dzīvības panākšanu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, **10** Kas par mums ir miris, ka mums, vai esam nomodā, vai aizmiguši, līdz ar Viņu būs dzīvot. **11** Tāpēc pamācāties savā starpā un uztasiet cits citu, tā kā arī jau darāt. **12** Bet mēs jūs lūdzam, brāļi, ka jūs tos atzīstat, kas jūsu starpā strādā, un savus priekšniekus iekš Tā Kunga, un kas jūs pamāca. **13** Un turat tos jo vairāk milus viņu darba dēļ; turat mieru savā starpā. **14** Bet mēs jūs lūdzam, brāļi, pamāciet netiklos, ieprieciniet bailigos, panesiet vājos, esiet lēnprātīgi pret visiem. **15** Pielūkojiet, ka neviens neviens neatmaksā ļaunu ar ļaunu, bet arvien dzenaties uz labu, tā savā starpā, kā pret visiem. **16** Priecājaties vienmēr. **17** Lūdziet Dievu bez mitešanās. **18** Pateicīties Dievam visās lietās: jo tas ir Dieva prāts iekš Kristus Jēzus pie jums. **19** Nenoslāpējiet to Garu. **20** Nenicinājiet praviešu mācības. **21** Pārbaudiet visu; to, kas labs, paturiet. **22** Atraujaties no visa, kas liekās ļauns. **23** Bet pats tas miera Dievs lai jūs svēti caur caurim, un viss jūsu gars un dvēsele un miesa lai bezvainīgi top pasargāti uz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanu. **24** Uzticīgs ir Tas, kas jūs aicina, - Tas to arī darīs. **25** Brāļi, lūdziet par mums. **26** Sveicinājiet visus brāļus ar svētu skūpstīšanu. **27** Es jums piekodināju no Dieva pušes, lai šī grāmata top lasita priekš visiem svētiem brāļiem. **28** Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jums. Āmen.

Pāvila 2. Vēstule

Tesalonikiešiem

1 Pāvils un Silvans un Timotejs Tesalonikiešu draudzei iekš Dieva, mūsu Tēva, un iekš Tā Kunga Jēzus Kristus; **2** Želastība lai ir jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **3** Mums pienākas Dievam vienmēr pateikties par jums, brāļi, tā kā tas ir pareizi, tādēļ ka jūsu ticība augumā aug un ka mīlestība jūsu starpā vairojās pie ikviens no jums; **4** Tā ka mēs paši jūsu dēļ teicamies Dieva draudzēs par jūsu pastāvību un ticību iekš visām jūsu vajāšanām un iekš tām bēdām, ko jūs panesat, - **5** Kas zīmējās uz Dieva taisno tiesu, ka jūs paliekat cienīgi, Dieva valstību mantot, par ko jūs arī ciešat. **6** Tā ka tas ir pēc Dieva taisnības, jūsu bēdinātājiem atmaksāt ar bēdām, **7** Un jums, kas topat apbēdināti, dot atvieglošanu līdz ar mums, kad Tas Kungs Jēzus parādisies no debesīm ar Sava spēka evāngēliem, **8** Ar uguns liessām sodīt tos, kas Dievu nepazīst un kas ir nepaklausīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus evāngēlijam. **9** Tie par sodibū cietis mūžigū samaitāšanu no Tā Kunga vaiga un no Viņa spēka godibas, (aiōnios g166) **10** Kad Viņš nāks viņā dienā, lai taptu pagodināts iekš Saviem svētiem un aprinots iekš visiem tiem, kas ticējuši, (jo mūsu liecībai pie jums tapa ticēts.) **11** Tādēļ mēs arī vienmēr lūdzam par jums, lai mūsu Dievs jūs dara cienīgus, ka dabūjat, uz ko esat aicināti, un lai Viņš jūs dara pilnīgus visā labā prātā un ticības darbā ar spēku; **12** Lai mūsu Kunga Jēzus Kristus vārds top pagodināts iekš jums, un jūs iekš Viņa, pēc mūsu Dieva un Tā Kunga Jēzus Kristus želastības.

2 Bet dēļ mūsu Kunga Jēzus Kristus atrākšanas un dēļ mūsu sapulcināšanas pie Viņa mēs, brāļi, jūs lūdzam, **2** Ka jūs netopat drīz prātā šaubiti nedz iztrūcīnāti, ne caur garu, ne caur vārdu, ne caur grāmatu, tā kā no mums būtu rakstīts, ka Tā Kunga diena esot klāt. **3** Lai neviens jūs nekādā vīzē nepievil; jo tā nenāks, pirms tā atkāpšanās nebūs nākusi un tas grēķa cilvēks, tas paušanas dēls, nebūs parādījies, **4** Kas turas preti un paaugstinājās pār visu to, kas Dievs saucams, un kas ir Dieva kalpošana, tā ka viņš Dieva namā sēž kā Dievs, izrādīdamies, ka viņš esot Dievs. **5** Vai jūs vairs nepieminiet, ka es vēl pie jums būdams to jums esmu sacījis? **6** Un nu jūs zināt, kas aizkavē, tiekams viņš parādās savā laikā. **7** Jo tas netaisnības noslēpums jau ir spēķa, tikai ka tam, kas viņu līdz šim aizkavē, vēl būs tapt atņemtam nost. **8** Un tad parādisies tas netaisnīs, ko Tas Kungs nomaitās ar savas mutes garu un izdeldēs, kad atspīdēs viņa atrākšana. **9** Šā (tā netaisnā) atrākšana notiek pēc sātana spēka ar visādu viltības varu un viltības zīmēm un brīnumiem. **10** Un ar visādu pievilšanu uz netaisnību pie tiem, kas pazūd; tādēļ ka tie patiesības mīlestību nav pieņēmuši, ka taptu svēti. **11** Un tādēļ Dievs tiem sūtīs spēcīgu maldišanās garu, ka tie tic meliem; **12** Lai top sodīti visi, kas patiesībai nav ticējuši, bet kam bijusi patikšana pie netaisnības. **13** Bet mums pienākas vienmēr Dievam pateikties par jums, no Tā Kunga miljotie brāļi, ka Dievs no iesākuma jūs izredzējis uz pestīšanu, lai caur to Garu tiekat svēti un ticat patiesībai. **14** Uz to Viņš jūs ir aicinājis caur

mūsu evāngēliju, lai panākat mūsu Kunga Jēzus Kristus godību. **15** Tad nu, brāļi, pastāviet un turiet tās mācības, ko esat mācījušies tā caur mūsu vārdu, kā caur mūsu grāmatu. **16** Bet pats mūsu Kungs Jēzus Kristus un mūsu Dievs un Tēvs, kas mūs ir milējis un devis mūžigu iepriecināšanu un labu cerību iekš želastības, (aiōnios g166) **17** Tas lai jūsu sirdis iepriecina un lai jūs stiprina iekš visāda laba vārda un darba.

3 Beidzot, brāļi, lūdziet par mums, lai Tā Kunga vārds turpina savu gaitu un top godāts, tā kā arī pie jums, **2** Un lai mēs topam atpestīti no tiem netikliem un ļauniem cilvēkiem; jo ticība netik visiem. **3** Bet uzticīgs ir Tas Kungs, kas jūs stiprinās un pasargās no tā ļauna. **4** Un mēs ceram no jums iekš Tā Kunga, ka jūs, ko mēs jums pavēlam, gan dariet, gan darīsiet. **5** Bet Tas Kungs lai sataisa jūsu sirdis uz Dieva mīlestību un uz Kristus pacietību. **6** Mēs jums pavēlam, brāļi, mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā, atstāties no ikviens brāļa, kas staigā netikli un ne pēc tās mācības, ko tas no mums ir dabūjis. **7** Jo jūs paši zināt, kā piederās mums pakaļ dzīties; jo mēs jūsu starpā neesam netikli turējušies, **8** Nedz esam maizi ēduši pie kāda bez maksas, bet iekš darbošanās un pūlēšanās naktīm dienām strādādami, ka nevienu no jums neapgrūtinātu; **9** Ne ka mums nebūtu brīv, bet lai paši sevi jums dotu par priekšzīmi mums pakaļdzīties. **10** Jo kad bijām pie jums, to jums esam pavēlējuši, ka, ja kas negrib strādāt, tam arī nebūs ēst. **11** Jo mēs dzirdam, ka citi jūsu starpā netikli staigā neko nestrādādami, bet nedarbus darīdami. **12** Bet tiem tādiem mēs pavēlam un tos paskubinājam caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, lai tie kļūs garā strādā un ēd savu pašu maizi. **13** Bet jūs, brāļi, nepiekūstiet labu darīt. **14** Bet ja kas mūsu vārdiem šīnī grāmatā nepaklausa, to iezīmējat, un nejaucaties ar to, lai tas top apkauņots. **15** Un neturiet to kā ienaidnieku, bet pamāciet to kā brāli. **16** Bet pats tas miera Kungs lai jums dod mieru vienmēr un visādi. Tas Kungs lai ir ar jums visiem. **17** Tā sveicināšana ar manu paša, Pāvila, roku; šī ir tā zīme iekš ikkatras grāmatas. Tā es rakstu. **18** Mūsu Kunga Jēzus Kristus želastība lai ir ar jums visiem. Āmen.

Pāvila 1. Vēstule

Timotejam

1 Pāvils, Jēzus Kristus apustulis, pēc Dieva, mūsu Pestītāja un Tā Kunga Kristus Jēzus, mūsu cerības, pavēles 2 Timotejam, savam īstam dēlam iekš ticības: žēlastība, apžeošana, miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Jēzus Kristus, mūsu Kunga. **3** Itin kā es tevi esmu lūdzis Efesū palik, kad es gāju uz Maķedoniju, lai tu kādus paskubinātu, nemācīt nekādu citu mācību, **4** Nedz cienit pasakas un bezgaligus cilts rakstus, kas vairāk ceļ jautāšanas nekā Dieva draudzi kopj ticībā, - **5** Bet tās mācības gala mērķis ir milestība no šķīstas sirds un labas apziņas un bezviltīgas ticības; **6** No tā kādi ir noklīduši un griezušies uz tukšām valodām, **7** Gribēdam būt bauslības mācītāji, tie neprot, nedz ko sakā, nedz ko droši liecīna. **8** Bet mēs zinām, ka bauslība ir laba, ja kas pēc tās pareizi turas, **9** To zinādams, ka bauslība nav iecelta taisnam, bet netaisniem un pārgalvīgiem, bezdievīgiem un grēciniekiem, nesvētiem un negantiem, tēva un mātes kāvējiem, slepkavām, **10** Mauciniekiem, tiem, kas pie vīriešiem guļ, cilvēku zagļiem, melkuljiem, tiem, kas nepatiesi zvēr, un ja vēl kas tai veselīgai Dieva mācībai ir pretim, **11** Pēc tā svētā Dieva godības pilnā evaņģēlijā, kas man ir uzticēts. **12** Un es pateicos Tam, kas mani darījis spēcīgu, mūsu Kungam Kristum Jēzum, ka Tas mani turējis par uzticīgu un iecēlis šīnī amatā, **13** Kaut gan iepriekš biju zaimotājs un vajātājs un varas darītājs, bet man žēlastība ir notikusi, jo es nezinādams to esmu darījis iekš neticības. **14** Tomēr mūsu Kunga žēlastība jo pilnīga ir bijusi pie manis ar ticību un milestību, kas ir iekš Kristus Jēzus. **15** Tas ir patiesīgs un augsti pieņemams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaule grēciniekus izglābt, starp kuriem es esmu tas lielākais. **16** Bet tādēļ man žēlastība ir notikusi, lai it ipaši pie manis Jēzus Kristus parādītu visu lēnprātību tiem par priekšīmi, kas iekš Viņa ticēs uz mūžīgu dzīvošanu. (*aiōnios g166*) **17** Bet Tam mūžīgam, neiznīcīgam Kēniņam, Tam neredzamam vienīgam gudram Dievam lai ir gods un slava mūžīgi mūžam! Āmen. (*aiōn g165*) **18** Šo pavēli es tev lieku pie sirds, mans dēls Timotej, pēc tiem pravieši vārdiem, kas par tevi iepriekš ir sacīti, lai tu pēc tiem karo to labo karōšanu. **19** Turēdams ticību un labu zināmu sirdi, ko citi atmetuši un ticības lietās kā sadragāta laiva postā gājuši; **20** Starp tiem ir Imenejs un Aleksandrs, ko esmu nodevis sātanam, lai tie klūst pārmācīti, ka Dievu vairs nezaimo.

2 Tad nu es pamācu pār visām lietām, lai notiek lūgšanas, piesaukšanas, aizlūgšanas, pateikšanas par visiem cilvēkiem, **2** Par kēniņiem un visiem, kas ir augstā kārtā, lai mēs mierīgi un kluusi dzīvojam visā dievbijāšanā un godā. **3** Jo tas ir labi un patīkami Dieva, mūsu Pestītāja, priekšā, **4** Kas grib, ka visi cilvēki top izglābtu un nāk pie patiesības atzīšanas. **5** Jo viens Dievs ir un viens vidutājs starp Dievu un cilvēkiem, tas cilvēks Kristus Jēzus, **6** Kas Sevi pašu ir nodevis par atpirķšanas maksu priekš visiem par lieciņu savā laikā, **7** Uz ko es esmu iecelts par pasludinātāju un apustuli, (es saku patiesību iekš Kristus un nemeloju), par mācītāju pagāniem ticībā un patiesībā. **8** Tad nu es gribu, lai

vīri Dievu pielūdz visās vietās, paceldami svētas rokas bez dusmības un šaubīšanās. **9** Tāpat lai arī sievas pieklājīgās drēbēs kaunīgi un godīgi ģērbjas, ne ar sapītām bīzēm nedz ar zeltu nedz ar pērlēm nedz ar dārgām drēbēm, **10** Bet ar labiem darbiem, (kā tas sievām klājās, kas pie Dieva kalpošanas turas). **11** Sieva klusībā lai mācīs ar visu paklausišanu. **12** Bet sievai es nepielauju mācīt nedz pār virū valdīt, bet viņai būs turēties klusus. **13** Jo Ādams papriekš ir radīts, pēc tam leva; **14** Un Ādama nav pievilti, bet sieva ir pievilti un kritusi pārkāpšanā. **15** Bet tā taps izglābta caur bērnu dzemēšanu, ja viņa paliek ticībā un milestībā un dzenās pēc svētas dzīvošanas ar godu.

3 Tas ir patiesīgs vārds: ja kas iekāro bīskapa amatu, tas iekāro teicamu darbu. **2** Tad nu bīskapam pienāk būt nenoziedzīgam, vienas sievās vīram, sātīgam, prātīgam, godīgam, kas labprāt dod mājas vietu, un kas māk mācīt; **3** Kas nav dzērājs, ne rejējs, nedz negodīgas peļņas dzinējs, bet lēnīgs, ne strīdīgs, ne naudas kārīgs; **4** Kas savu namu labi valda, kam bērni, kas paklausa ar visu godu; **5** (Bet ja kas savu paša namu nezin valdīt, kā tas gādās par Dieva draudzēm?) **6** Ne tāds, kas kristīgu ticību tikko uzņēmis, lai neuzpūšas un neiekrit zaimotāja tiesā. **7** Bet viņam vajag arī labas liecības no tiem, kas ārā, ka neiekrit nievāšanā un zaimotāja valgos. **8** Tāpat arī draudzes kopējiem būs būt godīgiem, kam nav divējādas mēles, ne vīna plītniekiem, nedz negodīgas peļņas dzinējiem, **9** Kas ticības noslēpumu tur iekš šķīstas zināmas sirds. **10** Un šiem arīdzan būs papriekš tapt pārbaudītiem, pēc lai tie kalpo, ja tie ir bezvainīgi. **11** Tāpat arī sievām būs būt godīgām, ne mēlnesēm, bet sātīgām, uzticīgām visās lietās. **12** Draudzes kopējiem būs būt vienas sievās viriem, kas savus bērnus un savu namu labi valda. **13** Jo kas labi kalpojuši, tie pelnās labu pakāpi un daudz drošības iekš ticības, kas ir iekš Kristus Jēzus. **14** To es tev rakstu, cerēdams it drīz nākt pie tevis; **15** Bet ja es aizkavētos, lai tu zini, kā pienākumi turēties Dieva namā, kas ir tā dzīvā Dieva draudze, tās patiesības pilārs un pamats. **16** Un teicami liels ir tas dievbijāšanas noslēpums: Dievs ir parādīts miesā, taisnots garā, skatīts no enģeļiem, sludināts tautām, ticēts pasaule, uzņemts godībā.

4 Bet Tas Gars skaidri saka, ka nākamos laikos citi atkāpsies no ticības, klausīdamī viltīgus garus un velnu mācības, **2** Kas viltīgi melus runā, kam pašu zināma sirds kā ar dedzeliem iezīmēta, **3** Kas aizlīedz laulībā iedoties, pavel noturēties no barībam, ko Dievs radījis, lai tie ticīgie un tie kas patiesību atzinuši, tās saņem ar pateicību. **4** Jo ikkatra Dieva radīta lieta ir laba, un nekas nav atmetams, kas ar pateicību top nemīts; **5** Jo tas top svētīts caur Dieva vārdu un lūgšanu. **6** Kad tu šās lietas tiem brāliem liksi priekšā, tad tu būsi labs Jēzus Kristus kalps, uzaudzināts iekš ticības un labas mācības vārdīm, uz ko tu esi dzinies. **7** Bet tās nesvētās un nelietīgās pasakas atmeti un darbojies pats iekš dievbijāšanas. **8** Jo tā miesīgā darbošanās maz ko der; bet dievbijāšana der pie visām lietām; un tai ir šās tagadējās un tās nākošās dzīvošanas apsolīšana. **9** Tas ir patiesīgs un augsti pieņemams vārds. **10** Jo par to mēs arī strādājam un topam nievāti, ka esam cerejuši uz to dzīvo Dievu, kas ir visu cilvēku, visvairāk ticīgo Pestītājs. **11** Šās

lietas pavēlī un māci. **12** Lai neviens nenicina tavu jauniķu, bet topi tiem ticīgiem par priekšzīmi iekš mācības, iekš dzīvošanas, iekš mīlestības, iekš ticības, iekš šķīstības. **13** Pastāvī iekš lasīšanas, paskubināšanas, mācīšanas, tiekams es nāku. **14** Kopi to dāvanu, kas ir iekš tevis, kas tev caur praviešu vārdiem ir dota, kad tie vecajī vien rokas uzlika. **15** Par to gādā, pie tā palieci, ka tava pieaugšana top redzama visās lietās. **16** Nēm vērā sevi pašu un to mācību, pastāvī šīnīs lietās; jo to darīdams gan sevi pašu izglābsi, gan tos, kas tevi klausī.

5 Vecu nerāj, bet pamāci kā tēvu, jaunākus kā brāļus, **2** Vecākas sievas kā mātes, jaunākas kā māsas, iekš visas šķīstības. **3** Godā tās atraitnes, kas ir īsteni atraitnes. **4** Bet ja kādai atraitnei ir bērni jeb bērnu bērni, tādas lai papriekš mācīcas savā pašu namā dievbijīgi dzīvot un atlīdzināt, ko no tiem vecākiem dabūjušas; jo tas ir labi un patikami Dieva priekšā. **5** Bet kura ir ista atraitne un itin viena palikusi, tā savu cerību likusi uz Dievu un paliek lūgšanās un Dieva piesaukšanās naktīm dienām. **6** Bet kura uz kārību dzenās, tā dzīva būdama ir nomirusi. **7** Un to pavēlī, lai tās turas bezvainīgi. **8** Bet ja kas savus piederīgos un visvairāk savu saimi neapgādā, tas ticību ir aizliedzis un ir sliktāks par neticīgu. **9** Atraitne lai top izvēlēta ne jaunāka kā sešdesmit gadus, kas bijusi viena vīra sieva. **10** Kurai labu darbu liecību top dota, ja tā bērnus uzaudzinājusi, ja tā labprāt svešiniekus uzņēmusi, ja tā svētiem kājas mazgājusi, ja tā apbēdinātiem palīgā nākusi, ja tā pēc ikvienna laba darba dzinusies. **11** Bet jaunākas atraitnes atmet; jo kad tās vēlīgas(pārgalvīgas) tapušas - Kristum pretī, tad tās grib iet pie vīra, **12** Un tām ir vaina, ka tās to pirmo ticību pārlauzūs. **13** Turklat arīdzan tās ir slinkas, mācīcas apkārt iet pa mājām; un ne vien slinkas, bet arīdzan plukšķes, nedarbus daridamas, runādamas, kas neklājās. **14** Tad nu es gribu, ka tās jaunās iet pie vīra, bērnus dzemdē, namu valda un pretiniekam nedod nekāda iemesla uz nievāšanu. **15** Jo citas jau ir griezūšā sātanam pakal. **16** Ja kādam ticīgam jeb kādai ticīgai ir atraitnes, tad lai tie tām nāl palīgā, un lai draudze netop apgrūtināta, ka tā tām īstenām atraitnēm var nākt palīgā. **17** Tos vecajus, kas labi valda, turi divkārtīgā godā, visvairāk tos, kas strādā iekš vārda un mācīšanas. **18** Jo tas raksts saka: vērsim, kas labību izmin, tev nebūs aizsiet purnu, un: strādniekam sava alga pienākas. **19** Pret vecaju neuzņem sūdzības bez diviem vai trim lieciniekiem. **20** Tos, kas apgrēkojās, pārmāci visu priekšā, lai ari tie citi bistas. **21** Es piekodināju Dieva un Tā Kunga Jēzus Kristus un to izredzēto eņģēļu priekšā, lai tu šās lietas turi, neko nedarīdams ne pēc ienaida, ne pēc draudzības. **22** Rokas nevienam neuzliec ātri, un nepinies ar svešiem grēkiem; sevi pašu glabā šķīstu. **23** Un nedzer vairs ūdeni vien, bet nēm maķenīt vīna, tavas pasirds(kunķa) labad un tavas dažādas vājības dēl. **24** Citu cilvēku grēki jau zināmi, pirms tie vēl priekš tiesas nāk; bet cito ļaužu grēki pēc top zināmi. **25** Tāpat ari tie labie darbi jau ir zināmi; un kas vēl nav, tie nevar palikt apslēpti.

6 Visiem, kas ir kalpi apakš jūga, tiem būs savus kungus visā godā turēt, lai Dieva vārdu un mācību nezaimo. **2** Bet tiem, kam ir ticīgi kungi, nebūs viņus niciņāt, tāpēc ka šie ir brāļi, bet jo vairāk kalpot, tāpēc ka šie, kas šo labumu dabū, ir ticīgi un milēti; to māci un pavēli. **3** Ja kas

ciitu mācību māca un nenāk pie mūsu Kunga Jēzus Kristus veselīgiem vārdiem un pie dievbijāšanas mācības, **4** Tas ir uzpūsts un nezin nenieka, bet vārgst iekš jautāšanām un vārdu kīldām, no kā ceļas skaudiņa, bāršanās, zaimošanas, ļaunas domas, **5** Nelietīgas apjautāšanas tādiem, kam prāti sajaukti, kam patiesība zudusi, kam šķiet, dievbijāšanu esam mantas pelnīšanu: - atkāpies no tādiem! **6** Bet tā ir liela mantošana, ja kas ir dievbijīgs un pieticīgs. **7** Jo mēs nenieka neesam ienesuši pasaule, tad ir zināms, ka mēs ari nenieka nevaram iznest. **8** Bet kad mums sava barība un apģērbs, tad lai mums pietiek. **9** Bet kas grib bagātsapt, tie krit kārdināšanā un valgā un daudz bezprātīgās un nelabās kārībās, kas cilvēkus gāž samaitāšanā un pazušanā. **10** Jo naudas kārība ir visa ļaunuma sakne; pēc tās dzīdamies daži ir nomaldījušies no ticības un paši ar daudz sāpēm sadūrušies. **11** Bet tu, Dieva cilvēks, bēdz no šīm lietām; dzenies pēc taisnības, dievbijāšanas, ticības, milestības, pacietības, laipnības; **12** Cīnies to labo ticības cīnīšanos, sagrāb to mūžīgo dzīvību, uz ko tu arīdzan esi aicināts un es apliecinājis labu liecību daudz liecinieku priekšā. **(aiōnīos g166)** **13** Es tev pavēlu Dieva priekšā, kas visu dara dzīvu, un Jēzus Kristus priekšā, kas apakš Poncīus Pilatus apliecinājis to labo liecību, **14** Šo bausli turēt neaptraipītu, nenicinātu līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atspīdešanai, **15** Ko savā laikā parādis tas svētais un vienīgi varenais, tas visu kēniņu Kēniņu un visu kungu kungs, **16** Kam vien ir nemirstība, kas dzīvo nepieejamā gaišumā, ko neviens cilvēks nav redzējis, nedz var redzēt. Tam lai ir gods un mūžīga vara! Āmen. **(aiōnīos g166)** **17** Tiem bagātiem šīni pasaule pavēlī, lai tie augsti neturas, nedz cerē uz to nepastāvīgo bagātību, bet uz To dzīvo Dievu, kas mums visas lietas bagātīgi pasniedz par atspīgšanu; **(aiōnīos g165)** **18** Lai tie labu dara, bagāti top iekš labiem darbiem, labprāt izdala, ir devīgi, **19** Lai sev mantas krāj par labu pamatu uz nākamo laiku, ka tie dabū mūžīgo dzīvošanu. **(aiōnīos g166)** **20** Ak Timotej, glabā to uzticēto mantu, atraudamies no tām nesvētām valodām un tukšām strīdu runām, kas ceļas no tās gudribas, ko par nepatiesu tā sauc; **21** Pie kuras turēdamiess daži nomaldījušies no ticības. Žēlastība lai ir ar tevi! Āmen.

Pāvila 2. Vēstule

Timotejam

1 Pāvils, caur Dieva prātu Jēzus Kristus apustulis, aicināts sludināt to dzīvību iekš Kristus Jēzus, **2** Timotejam, tam mīlam dēlam: žēlastība, apžēlošana, miers no Dieva, Tā Tēva, un no Kristus Jēzus, mūsu Kunga. **3** Es pateicos Dievam, kam kalpoju no tēvu tēviem ar skaidru zināmu sirdi, tā kā es bez mitēšanās tevi savās lūgšanās pieminu naktim dienām, **4** Ilgodamies tevi redzēt, pieminēdams tavas asaras, lai es topu piepildīts ar prieku, **5** Kad pieminu tāvnu bezviltīgo ticību, kas jau papriekš ir mājojusi iekš tavas mātes mātes Loidas un iekš tavas mātes Eunikas, un es stipri ceru, ka arī iekš tevis. **6** Tāpēc es tev atgādināju, atkal pamodināt to Dieva žēlastības dāvanu, kas ir iekš tevis caur manu roku uzlikšanu. **7** Jo Dievs mums nav devis baiļbas garu, bet spēka un mīlestības un savaldības garu. **8** Tad nu nekaunes par mūsu Kunga liecību, nedz par mani, Viņa saistīto; bet ciet līdz to grūtumam par evaņģēliju pēc Dieva spēka, **9** Kas mūs izglābīs un aicinājis ar svētu aicināšanu ne pēc mūsu darbībem, bet pēc Savas īpašas apņēšanās un žēlastības, kas mums dota iekš Kristus Jēzus no mūžīgiem laikiem, (**aiōnios g166**) **10** Un tagad ir parādīta caur mūsu Pestītāja Jēzus Kristus atspīdēšanu, kas nāvi izdeldējis un dzīvību un neiznīcību gaismā vedis caur evaņģēliju, **11** Uz ko es esmu iecelts par sludinātāju un apustuli un mācītāju pagāniem. **12** Tādēl es arī to ciešu, bet es nekaunos; jo es zinu, kam esmu ticējis, un stipri ceru, ka Viņš ir spēcīgs, to man novēlēto mantu pasargāt līdz viņai dienai. **13** Paturi tās veselīgās mācības priekšīmi, ko tu esi dzirdējis no manis, iekš ticības un mīlestības, kas ir iekš Kristus Jēzus. **14** Šo labo mantu glabā caur To Svēto Garu, kas iekš mums mājo. **15** To tu zini, ka visi, kas ir iekš Azijas, no manis ir nogriezušies; starp tiem ir Figels un Hermoģens. **16** Lai Tas Kungs dod žēlastību Onesifora namam; jo tas mani daudzkarīti atspirdzinājis un nav kaunējis par manām kēdēm; **17** Bet Romā nācis tas mani rūpīgi ir meklējis un atradis. **18** Lai Tas Kungs tam dod, žēlastību aistrast pie Tā Kunga viņā dienā; un cik tas mani Efesū kalpojis, to tu jo labi zini.

2 Tad nu, mans dēls, topi spēcīgs iekš tās žēlastības, kas ir iekš Kristus Jēzus. **2** Un ko tu no manis esi dzirdējis caur daudz lieciniekiem, to māci uzticīgiem cilvēkiem, kas būs derīgi arī citus mācīt. **3** Tad tu nu ciet līdz to ļaunumu kā labs Jēzus Kristus karavīrs. **4** Neviens karavīrs netinās ar citiem dzīves darbiem, lai var patikt tam, kas viņu uz karu derējis. **5** Un jebšu kas cīnās tas nedabūs kroni, ja nebūs pareizi cīnīties. **6** Zemniekam, kas zemi strādā, būs pirmajam dabūt no tiem augliem. **7** Nēm vērā, ko es saku, lai Tas Kungs tev dod saprašanu visās lietās. **8** Turi piemīnā Jēzu Kristu, kas no miroņiem uzmodināts, no Dāvida dzimuma pēc manā evaņģēlijā. **9** Viņa dēl es ļaunumu ciešu līdz pat saitēm kā ļaundarītājs; bet Dieva vārds nav saīstihs. **10** Tāpēc es visu panesu to izredzēto dēļ, lai arī tie debess prieku dabū iekš Kristus Jēzus ar mūžīgu godību. (**aiōnios g166**) **11** Tas ir patiesīgs vārds; jo ja mēs līdz mirstam, tad arī līdz dzīvosim; **12** Ja panesam,

tad arī līdz valdīsim; ja mēs aizliedzam, tad Viņš arī dzan mūs aizliegs; **13** Ja mēs esam neuzticami, Viņš paliek uzticams, Viņš Sevi pašu nevar aizliegt. **14** To piemini, apliecinādams Tā Kunga priekšā, lai tie nestridas vārdu dēļ; jo tas neder nekam, kā vien klausītājus sajaukt. **15** Centies, sevi pašu Dievam derigu priekšā stādīt, kā strādnieku, kam nav jākaunas, un kas tos patiesības vārdu pareizi izdala. **16** Bet no tām nesvētām tukšām valodām atraujies; jo tie bez dievību vairoti vairo, **17** Un viņu vārdi izplešas plašumā tā kā sērga; starp tiem ir Imenejs un Filēts, **18** Kas no patiesības ir nomaldījušies, sacidami, augšāmcelšanos jau esam notikušu, un pārgroza dažiem ticību. **19** Bet tas stiprais Dieva pamats pastāv; tam ir šis ziegelis: Tas Kungs tos savējos pazīst, - un: lai atstājās no netaisnības ikviens, kas Tā Kunga vārdu piesauc. **20** Bet lielā namā ne vien ir zelta un sudraba trauki, bet arī koka un māla trauki, un citi godam, bet citi negodam. **21** Ja tad nu kāds ir šķistījies no šiem, tad tas būs trauks par godu, svētīts un Tam Kungam derīgs, uz ikvienu labu darbu sataisīts. **22** Bēdz no tām jaunības kārībām, dzenes pēc taisnības, ticības, mīlestības, pēc miera ar tiem, kas To Kungu piesauc no šķistas sirds. **23** Bet tās jautāšanas, kas ir ģeķīgas un bez pamācīšanas, tās atmet, zinādams, ka tās tikai strīdu dzemdina. **24** Bet Tā Kunga kalpam nepienākas strīdēties, bet lēnīgam būt pret visiem, un tādam, kas māk mācīt un ļaunu panest; **25** Kas ar laipnību tos pretiniekus māca, vai Dievs jel kad tiem nedotu atgriezties pie patiesības atzīšanas; **26** Un vai jie tie neuzmostos no velna valga, no kā tie savaldzināti uz viņa prātu.

3 Bet to tev būs zināt, ka pēdīgās dienās briesmīgi laiki nāks. **2** Jo cilvēki būs pašu mīlotāji, naudas kārīgi, lielīgi, lepri, zaimotāji, vecākiem nepaklausīgi, nepateicīgi, nesvēti, **3** Bez mīlestības, nesaderīgi, apmēlotāji, kas nesavalda, kas briesmīgi, kas labu nemil, **4** Nodevēji, nebēdnieki, uzpūsti, kas vairāk mīlo kārības nekā Dievu; **5** Kas liekās dievbijāšanu cienījuši, bet viņas spēku aizliedz, - un no tādiem atkāpies. **6** No tādiem ir tie, kas namos ielavās un güsta tās sieviņas, kas ar grēkiem apkrautas un no dažādām iekārošanām top valdītas, **7** Kas arvienu mācās un nekad nevar nākt pie patiesības atzīšanas. **8** Bet kā Jannes un Jambres Mozum stāvēja pretī, tāpat arī šie stāv pretī patiesībai, cilvēki, kas savā prātā samaitāti, nederīgi pie ticības lietām. **9** Bet šie tālu netiks; jo šo trakums taps visiem zināms, tā kā arī pie viņiem notika. **10** Bet tu esi dzinies pakāl manai mācībai, vadišanai, nodomam, ticībai, lēnprātībai, mīlestībai, pacietībai, **11** Tām vajāšanām, ciešanām, kas man ir notikušas Antioķijā, Ikonijā, Listrā; tādas vajāšanas es esmu panesis, un Tas Kungs mani no visām ir izrāvis. **12** Un visi, kas dievbijīgi grib dzīvot iekš Kristus Jēzus, tie taps vajāti. **13** Bet tie ļaunie cilvēki un viltnieki pieaugs ļaunumā, pievildami un pievilti. **14** Bet tu paliec iekš tā, ko tu esi mācījies, un kas tev ir uzticēts, zinādams, no kā tu to esi mācījies, **15** Un ka tu no mazām dienām svētos rakstus zini, kas tevi var darīt gudru uz debesī prieku caur to ticību, kas ir iekš Kristus Jēzus. **16** Viss rāksts no Dieva iedots ir arī derīgs pie mācīšanas, pie pārliecināšanas, pie norāšanas, pie pamācīšanas iekš taisnības, **17** Lai tas Dieva cilvēks ir pilnīgs, uz ikvienu labu darbu pilnīgi sataisīts.

4 Es piekodināju Dieva un Tā Kunga Jēzus Kristus priekšā,
kas nāks tiesāt dzīvus un mirušus, Viņa atspīdēšanu
un Viņa valstību minēdams: **2** Pasludini to vārdu, dari to
laikā, nelaikā, pārliecini, apdraudi, paskubini iekš visas
lēnprātības un mācības. **3** Jo nāks laiki, ka tie to veselīgo
mācību nepanesīs, bet pēc savām pašu iekārošanām sev
mācītājus uzkraus, kā tiem ausis niez, **4** Un novērsis ausis
no patiesības un griezīsies pie pasakām. **5** Bet tu esi nomodā
iekš visām lietām, panes ļaunumu, dari evaņģelista darbu,
izdari savu amatu pilnīgi. **6** Jo es jau topu upurēts, un
manas atraisišanas laiks ir tuvu klāt. **7** To labo cīnišanos
esmu cīnijies, to tecēšanu esmu pabeidzis, ticību esmu
turējis. **8** Joprojām man ir nolikts tas taisnības kronis,
ko man Tas Kungs, Tas taisnais Soģis, dos viņā dienā,
un nevien man, bet arī visiem, kas Viņa atspīdēšanu ir
milējuši. **9** Steidzies ātri nākt pie manis; **10** Jo Demas mani
atstājis, mīlēdams šo pasauli, un ir nogājis uz Tesaloniku,
Krescents uz Galatiju, Titus uz Dalmatiju. (aiōn g165) **11**
Lūkas vien ir pie manis; nēm Marku un atved to līdz, jo
tas man ļoti derīgs pie kalpošanas. **12** Tihiku es esmu
sūtījis uz Efesu. **13** To mēteli, ko es Troadā pie Karpa esmu
atstājis, atnes nākdamas līdz un tās grāmatas, visvairāk tās
rakstāmās ādas. **14** Aleksandrs, tas kalējs, man daudz ļauna
ir darijis; Tas Kungs tam atmaksās pēc viņa darbiem. **15**
No tā tu arīdzan sargies, jo tas mūsu vārdiem pārlieku
pretī stāvējis. **16** Pie manas pirmās aizbildināšanās neviens
pie manis nav bijis, bet visi ir atstājušies no manis, (lai
tas tiem netop pielidzināts). **17** Bet Tas Kungs man ir klāt
bijis un mani stiprinājis, ka caur mani tā mācība pilnīgi
taptu zināma un visi pagāni to dzirdētu; un es esmu izrauts
no lauvas rikles. **18** Un Tas Kungs mani izraus no ikviena
ļauna darba un izglābs uz Savu Debesu valstību; Tam ir
gods mūžīgi mūžam! Āmen. (aiōn g165) **19** Sveicini Prisku un
Aķilu un Onesifora namu. **20** Erasts ir palicis Korintū, un
Trofimu es esmu atstājis neveselu Miletū. **21** Steidzies nākt
priekš ziemas. Tevi sveicina Eubuls un Pudents un Linus un
Klaudija un visi brāļi. **22** Lai Tas Kungs Jēzus Kristus ir ar
tavu garu. Žēlastība lai ir ar jums! Āmen.

Pāvila Vēstule Tītam

1 Pāvils, Dieva kalps un Jēzus Kristus apustulis, pēc Dieva izredzēto ticības un pēc patiesības atzišanas uz dievbījāšanu, **2** Mūžīgas dzīvošanas cerībā, ko Dievs, kas nevar melot, no mūžīgiem laikiem ir apsolījis, (*aīōnios g166*) **3** Bet savā laikā Savu vārdu ir darījis zināmu caur to sludināšanu, kas man ir uzticēta pēc Dieva, mūsu Pestītāja, pavēles: **4** Titum, savam īstam dēlam pēc tās ticības, kas mums abiem kopā: ūzīstība un miers no Dieva, Tā Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus, mūsu Pestītāja. **5** Tādēļ tevi esmu atstājis Krietā, ka tu izdarītu, kas vēl trūka, un pa pilsetām vecajus ieceltu, kā es tev esmu pavēlējis, **6** Ja kam ir laba slava, kas ir vienas sievas vīrs, kam ir ticīgi bērni, nedz palaidīji, nedz neklausīgi. **7** Jo biskapam kā Dieva nama turētājam jābūt viram, kam laba slava, ne iedomīgam, ne dusmīgam, ne dzērājam, ne rējējam, ne negodīgas peļņas dzinējam; **8** Kas labprāt mājas vietu dod, labu mil, kas prātīgs, taisns, svēts, šķists, **9** Kas pastāvīgi turas pēc tā uzticamā vārda mācības, ka viņš ir spēcīgs, ari pamācīt caur to veselīgo mācību, un pārmācīt tos, kas preti runā, **10** Jo ir daudz nebēdnieki, kas niekus runā un viltnieki, visvairāk tie no apgraizīšanas; **11** Tiem vajag muti aizbāzt, jo tie veselus namus pārgroza negodīgas peļņas dēl mācidami, kas neklājās. **12** Kāds no tiem, viņu pašu pravietis, ir sacījis: Krieti vienmēr melkulji, nikni zvēri, slinki vēderi. **13** Šī liecība ir patiesīga; tāpēc pārmāci tos stingri, lai tie paliek veseli ticībā **14** Un nedodas uz Jūdu pasakām un uz tādu cilvēku baušiem, kas nogriežas no patiesības. **15** Visas lietas ir šķistas šķistībā; bet apgānītiem un neticīgiem nekas nav šķists; bet gan viņu prāts ir apgānīts, gan viņu zināma sirds. **16** Tie sāka, ka Dievu pazīstot, bet ar darbiem tie Viņu aizliedz, neganti būdamai un neklausīgi un pie ikvienu laba darba nederīgi.

2 Bet tu runā, kā pēc tās veselīgās mācības pienākas: **2** Ka tiem veciem vīriem būs būt modrigiem, godīgiem, prātīgiem, veseliem ticībā, mīlestībā, pacietībā. **3** Tāpat tām vecām sievām, ka tām būs turēties, kā svētām pieklājās, ka nebūs citus apmelot nedz padoties dzeršanai, bet dot labu mācību, **4** Ka tās pamāca tās jaunās sievas, vīru milēt, bērnus milēt. **5** Prātīgām būt, šķistām, nama kopējām, krietnām, saviem vīriem paklausīgām, lai Dieva vārds netop zaimots. **6** Tos jaunos vīrus pamāci tāpat, ka tiem būs būt prātīgiem. **7** Parādies pats visās lietas kā priekšzime iekš labiem darbiem, savā mācībā skaidrs un cienīgs, **8** Ar veselīgiem nevainojamiem vārdiem, lai tas pretinieks top kaunā, un lai tas nevar, ko ļaunu uz mums runāt. **9** Tos kalpus pamāci, saviem kungiem paklausīt un visās lietas pa prātam būt un nerunāt preti, **10** Neko slepeni nepajemt, bet visur labu uzticību parādīt, ka tie Dieva, mūsu Pestītāja, mācībai visās lietas par godu turas. **11** Jo Dieva ūzīstība, kas visiem cilvēkiem pestīšanu atnes, ir atspidējusi **12** Un mūs pamāca, lai mēs bezdievību un pasaulīgas kāribas aizliegdamī, šķisti un taisni un diewbījīgi dzivojam šini pasaule, (*aīōnios g165*) **13** Gaidīdamī to mūžīgo cerības labumu un tā lielā Dieva un mūsu Pestītāja Jēzus Kristus godības atspidēšanu; **14** Tas Pats par mums ir nodevies, ka mūs atpirktu no visas netaisnības un šķistītu Sev pašam īpašus

laudis, kas čakli dzītos uz labiem darbiem. **15** To runā un pamāci un pārmāci, stipri pavēlēdams; neviens lai tevi nenicina.

3 Atgādini tiem, lai tie tām valdībām un varām padodas, ir paklausīgi un uz ikvienu labu darbu gatavi, **2** Lai nevienu nezaimo un nestrīdas, bet lai ir lēnīgi, lai visu laipnību parāda visiem cilvēkiem. **3** Jo ari mēs citkārt bijām neprātīgi, nepaklausīgi, alodami, iekārošanām un dažādām kāribām kalpodami, blēdībā un skaudībā dzīvodami, naidigi, cits citu ieniešēdami. **4** Bet kad Dieva, mūsu Pestītāja, laipnība un cilvēku mīlestība ir atspidējusi, **5** Tad Viņš, ne no tiem taisnības darbiem, ko mēs būtu darijuši, bet pēc Savas apžēlošanas mūs ir izglābis caur to mazgāšanu, kas atdzemdina un atjauno iekš Tā Svētā Gara, **6** Ko Viņš bagātīgi pār mums izlējis caur Jēzu Kristu, mūsu Pestītāju, **7** Lai, caur Viņa ūzīstību taisnoti, paliekam par mūžīgas dzīvības mantiniekiem pēc tās cerības. (*aīōnios g166*) **8** Tas ir patiesīgs vārds. Un to es gribu, ka tu to stipri māci, lai tie, kas Dievam tic, pastāvīgi darbojās iekš labiem darbiem. Tas cilvēkiem ir labi un derīgi. **9** Bet no ģeķīgām jautāšanām un cilts rakstiem un riešanām un strīdiem par bauslibu atraujies, jo tie ir nederīgi un nelietīgi. **10** No cilvēka, kas turas pie viltīgas mācības, atkāpīes pēc vienas un otras pamācīšanas, **11** Zinādams, ka tāds ir nelietis un grēko un tišā prātā pats pazudinājās. **12** Kad es Artemu pie tevis sūtišu vai Tihiku, tad steidzies nākt pie manis uz Nikopoli, jo es jau esmu apņēmies, tur palikt par ziemu. **13** Zenasu, to bauslibas mācītāju, un Apollu izvadi krietni, tā ka tiem nekā netrūkst. **14** Un lai ari tie mūsējie mācās labos darbos pastāvīgi darboties priekš visa tā, kas vajadzigs, lai tie nav neauglīgi. **15** Tevi sveicīna visi, kas pie manis; sveicīni tos, kas mūs mil iekš ticības. Ūzīstība lai ir ar jums visiem! Āmen.

Pāvila Vēstule

Filemonam

1 Pāvils, Tā Kunga Kristus Jēzus saistīts, un Timotejs, tas brālis, Filemonam, tam mīlotam un mūsu darba biedram, **2** Un Apijai, tai mīlotai, un Arhipam, mūsu cīnišanās biedram, un tai Dieva draudzei tavā namā: **3** Žēlastība lai ir jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **4** Es savam Dievam pateicos allažiņ, tevi pieminēdams savās lūgšanās, **5** Dzirdēdams par tāv milēstību un ticību, kas tev ir uz To Kungu Jēzu un uz visiem svētiem, **6** Ka tā ticība, kas tev ir lidz ar mums, top spēcīga un tu atzīsti visu to labumu, kas mums ir iekš Kristus Jēzus. **7** Jo mums ir liels prieks un iepriecināšana caur tāvu milēstību; jo caur tevi, brāli, tiem svētiem sirdis ir atspirdzinātas. **8** Tāpēc, jebšu man liela drošība ir iekš Kristus tev pavēlēt to, kas pieklājās, **9** Tad es tomēr labāki lūdu no milēstības, es tas vecais Pāvils, un tagad arī Jēzus Kristus saistīts, - **10** Es tevi lūdzu par savu dēlu Onezimu, ko esmu dzemdinājis iekš savām saitēm, **11** To, kas tev citkārt nebija derīgs, bet tagad tev un man ir labi derīgs, to es sūtu atpakaļ; **12** Bet tu viņu, tas ir manu sirdi, pieņem. **13** Es viņu pats pie sevis gribēju paturēt, lai tas tavā vietā man kalpotu iekš evaņģēlija saitēm; **14** Bet bez tavas ziņas es neko negribēju darīt, lai tava labdarišana nebūtu kā piespiesta, bet no laba prāta. **15** Jo varbūt, ka viņš tāpēc mazu bridi bijis atšķirts no tevis, lai tu viņu atdabūtu uz mūžību, (aiōnios g166) **16** Ne vairs kā kalpu, bet vairāk nekā kalpu, kā mīlu brāli, īpaši man, bet cik vairāk tev gan pēc miesas, gan iekš Tā Kunga. **17** Tad nu, ja tu mani turi par (ticības)biedru, tad pieņem viņu tā kā mani. **18** Bet ja viņš tev netaisnību darījis, vai ir parādā, tad man to pielīdzini. **19** Es, Pāvils, to rakstu ar savu roku: es maksāšu; lai tev neteiktu, ka tu arī pats sevi man esi parādā. **20** Tiešām, brāli, lai es no tevis ko mantoju iekš Tā Kunga, atspirdzini manu sirdi iekš Tā Kunga. **21** Cerēdams, ka tu paklausīsi, es tev rakstu, un zinu, ka tu arī darīsi vairāk nekā es saku. **22** Turklat sataisī man arī mājas vietu, jo es ceru, ka caur jūsu lūgšanām es jums tapšu atdots. **23** Tevi sveicīna, Epafra, mans cietuma biedrs iekš Kristus Jēzus, **24** Marks, Aristarks, Demas, Lūkas, mani darba biedri. **25** Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jūsu garu! Āmen.

Vēstule Ebrējiem

1 Dievs dažu reizi un dažādi vecos laikos uz tiem tēviem runājis caur tiem praviešiem, **2** šīnīs pēdīgās dienās uz mums ir runājis caur To Dēlu; To Viņš ir iecēlis par mantinieku pār visu; caur To Viņš arī pasauli radījis; (**aiōn g165**) **3** Tas ir tas godības atspīdums un Viņa būšanas gīmis un nes visas lietas caur Savu spēcīgo vārdu, un, šķistišanu no grēkiem darījis caur Sevi pašu, un sēdies pie labās rokas tai godībai augstībā; **4** Un Viņš ir tapis tik daudz augstāks pār enģeļiem, cik Viņš augstāku vārdu pār tiem ir mantojis. **5** Jo kuram enģelim Viņš jebkad ir sacījis: Tu esi Mans Dēls, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis? Un atkal: Es Viņam būšu par Tēvu, un Viņš Man būs par Dēlu? **6** Un kad Viņš atkal to pirmsdzimūšu ieved pasaule, Viņš saka: un visiem Dieva enģeļiem bū Viņu pielūgt. **7** Un par tiem enģeļiem Viņš gan saka: kas Savus enģelus dara par vējiem, un Savus sulaipus par uguns liesmām; **8** Bet par To Dēlu: Tavs goda krēsls, ak Dievs, paliek mūžigi mūžam; **Tavas valdišanas scepteris ir taisns scepteris.** (**aiōn g165**) **9** Tu esi milējis taisnību un ienidējis netaisnību; tāpēc Dievs, Tavs Dievs, Tevi svaidījis ar prieka ēļju, pāri par Taviem biedriem. **10** Un: Tu, Kungs, iesākumā zemi esi dibinājis, un debesis ir Tavu roku darbs; **11** Tās zudīs, bet Tu palieci vienmēr, tās sadils visas kā drēbes. **12** Un tā kā uzvalku Tu tās satīsi, un tās taps pārvērstas: bet Tu esi tas pats, un Tavi gadi nebeigis. **13** Un uz kuru enģeli Viņš jebkad ir sacījis: sēdies pie Manas labās rokas, tiekams Es Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām kājām? **14** Vai visi tie nav gari, kas kalpo un top izsūtīti uz kalpošanu to dēl, kas to debesprieku iemantos?

2 Tāpēc mums būs jo vairāk vērā ņemt to vārdu, ko esam dzirdējuši, ka jel netopam aizrauti pazušanā. **3** Jo ja tas vārds, kas caur enģeļiem runāts, ir bijis stiprs, un ikkatra pārkāpšana un neklausišana ir dabūjusi savu taisno atmaksu; **3** Kā tad mēs izbēgsim par tādu pestišanu nebēdādami? Tā papriekš ir sludināta caur To Kungu un mums apstiprināta no tiem, kas to dzirdējuši; **4** Tai Dievs ir liecību devis ar zīmēm un brīnumiem un dažādiem spēkiem un ar Tā Svētā Gara izdalīšanām pēc Sava prāta. **5** Jo ne enģeļiem Viņš ir padevis to nākamo pasauli, par ko mēs runājam. **6** Bet viens kādā vietā ir apliecinājis sacīdams: kas ir cilvēks, ka Tu viņu piemini? Jeb cilvēka dēls, ka Tu viņu piemeklē? **7** Isu laiku Tu viņu esi darījis mazāku nekā enģelus, ar godu un slavu Tu viņu esi kronējis un viņu iecēlis pār Savu roku darbiem; **8** Visas lietas Tu esi licis apakš viņa kājām. Jo kad Tas viņam visas lietas padevis, tad Tas neko nav atstājis, kas viņam nebūtu padots; bet tagad mēs vēl neredzam, ka viņam visas lietas padotās. **9** Bet mēs redzam Jēzu nāves ciešanas dēļ ar godu un slavu kronētu, kas isu laiku mazāks tapis nekā enģeli, lai Viņš caur Dieva žēlastību par visiem nāvi baudītu. **10** Jo Tam, kā dēļ visas lietas ir un caur ko visas lietas ir, kas daudz bērnus uz godību vada, Tam pienācās Viņu, pestišanas vadoni, caur ciešanām pilnigu darīt. **11** Jo tāpat tas, kas svēti, kā tie, kas top svētīti, visi ir no viena; tādēļ Viņš nekaunas, tos saukt par brāļiem, **12** Sacīdams: Es Tavu vārdu sludināšu Saviem brāļiem, draudzes vidū Es Tev pateicības dziesmas

dziedāšu. **13** Un atkal: Es Savu cerību likšu uz Viņu. Un atkal: redzi, Es un tie bērni, ko Dievs Man ir devis. **14** Kad nu tie bērni miesas un asinis dabūjuši, tad arī Viņš to pašu it lidzigi ir dabūjis, ka Viņš caur nāvi iznīcīnātu to, kam bija nāves vara, tas ir velnu, **15** Un atsvabinātu visus tos, kas caur nāves bailēm cauru mūžu bija padoti kalpošanai. **16** Jo Viņš tāču nepieņem enģelus, bet Ābrahāma dzimumu Viņš pieņem. **17** Tāpēc Viņam vajadzēja visās lietās tiem brāļiem palikt lidzīgam, lai sirds žēlis taptu un uzticīgs augsts priesteris Dieva priekšā, to ļaužu grēkus salīdzināt. **18** Jo caur to, ka Pats ir cietis un kārdināts, Viņš tiem, kas top kārdināti, var palīdzēt.

3 Tādēļ, svētie brāļi, kam ir daļa pie tās debešķīgas aicināšanas, nemiet vērā to apustuli un augsto priesteri, ko mēs apliecinājam, Kristu Jēzu, **2** Kas ir uzticīgs Tam, kas Viņu iecēlis, tā kā arī Mozus visā Viņa namā. **3** Jo šis ir lielāka goda cieņīgs nekā Mozus, tā kā tam, kas namu uztasījis, ir lielāks gods nekā tam namam. **4** Jo ikkatrums nams no kāda top uztasīts, bet kas šo visu ir uztasījis, tas ir Dievs. **5** Un Mozus gan ir bijis uzticīgs visā Viņa namā kā kalpus, par liecību tam vārdam, kas bija runājams; **6** Bet Kristus kā Dēls pār Viņa namu; tā nams mēs esam, ja tikai to drošību un to cerību, ar ko lielāmies, līdz galam paturam stipru. **7** Tādēļ, tā kā Svētais Gars saka: šodien, kad jūs Viņa balsi dzirdēsiet, **8** Neapcietinājiet savas sirdis, tā kā pie tās sariebšanas tai kārdināšanas dienā tuksnesi, **9** Kur jūsu tēvi Mani kārdinājuši, Mani pārbaudījuši un redzējuši Manus darbus četrdesmit gadus. **10** Tāpēc Es apskaitos par šo tautu un sacīju: vienmēr tie alojās savā sirdī, bet Manus ceļus tie nezināja. **11** Tad Es arī esmu zvērējis Savā dusmībā: tiem nebūs iejet Manā dusēšanā. **12** Pielūkojat, brāļi, ka jel nevienam no jums nav ļauna neticīga sirds, ka jūs atkāpjasies no tā dzīvā Dieva. **13** Bet pamācāties paši ikdienas kamēr vēl top sacīts: šodien; ka neviens no jums netop apcietinājis caur grēka pievilšanu. **14** Jo mēs daļu esam dabūjuši pie Kristus, ja tikai to iesākti būšanu līdz galam paturam stipru. **15** Kad top sacīts: šodien, kad jūs Viņa balsi dzirdēsiet, neapcietinājiet savas sirdis, kā tai sariebšanas laikā! **16** Kas tad, to dzirdējuši, Viņu ir nīcinājuši? Vai ne visi, kas caur Mozu ir izgājuši no Ēģiptes? **17** Par kuriem Viņš tad ir apskaities četrdesmit gadus? Vai ne par tiem, kas ir apgrēkojušies, kuru miesas pakrita tuksnesi? **18** Kuriem tad Viņš ir zvērējis, ka tiem nebūs iejet Viņa dusēšanā, ja ne tiem, kas bijuši nepaklausīgi? **19** Un mēs redzam, ka tie nav varējuši iejet neticības dēl.

4 Tad nu lai bīstamies, ka jel tā apsolīšana, Viņa dusēšanā iejet, netop aizkavēta un neviens no jums netop ieraudzīts tāds, kas būtu palicis to nesasniedzis. **2** Jo arī mums tas evaņģēlijs ir pasludināts, tā kā viņiem; bet tas sludināšanas vārds tiem nekā nepalīdzēja, tāpēc ka tas nebija savienots ar ticību iekš tiem, kas to bija dzirdējuši. **3** Jo mēs, kas esam ticējuši, ieejam tai dusēšanā, tā kā Viņš ir sacījis: Es zvērēju Savā dusmībā, tiem nebūs iejet Manā dusēšanā; lai gan tie darbi no pasaules radišanas bija padarīti. **4** Jo Viņš kādā vietā par to septīto dienu tā ir runājis: un Dievs septītā dienā ir dusējis no visiem Saviem darbiem. **5** Un šīnī vietā atkal: tiem nebūs iejet Manā dusēšanā. **6** Kad nu tā paliek, ka citiem būs iejet

tai dusēšanā, un ka tie, kam papriekš tas evaņģēlijs ir sludināts, nav iegājuši neticības dēļ; **7** Tad Viņš atkal kādu dienu noliek: šodien, caur Dāvidu sacīdams pēc tāda ilga laika, tā kā ir sacīts: šodien, kad jūs Viņa balsi dzirdēsiet, neapcietinājiet savas sirdis. **8** Ja jau Jozua tos ir ievedis dusēšanā, tad Viņš pēc tam nebūtu runājis par citu dienu. **9** Tad nu vēl atlik svēta dusēšana Dieva laudim. **10** Jo kas Viņa dusēšanā ir iegājis, tas dus arī no saviem darbiem, tā kā Dievs no Saviem. **11** Tad nu lai dzenamies iejet tanī dusēšanā, ka neviens neiekrit tai pašā neticības priekšzīmē. **12** Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs un asāks, nekā kāds abejās pusēs griezīgs zobens, un spiežas cauri, līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir soģis pār sirds domām un sirds prātu. **13** Un Viņa priekšā neviena radīta lieta nav neredzama, bet visas lietas ir atsegtas un redzamas priekš Tā acīm, par ko mēs runājam(dosim norēķinu). **14** Kad nu mums ir liels augsts priesteris, kas caur debesim gājis, Jēzus, Dieva Dēls, tad lai mēs pie šīs apliecināšanas stipri turamies. **15** Jo mums nav augsts priesteris, kas nevarētu ieželoties par mūsu vājībām, bet kas visās lietās ir kārdināts tā kā mēs, tomēr bez grēka. **16** Tad nu lai ar drošību pieejam pie tā žēlastības krēsla, lai apzēlošanu dabūjam un žēlastību atrodam par palīdzību savā laikā.

5 Jo ikviens augsts priesteris, kas no cilvēkiem ļemts, top iecelts pār cilvēkiem tanīs lietās, kas priekš Dieva jādara, lai tas upurē dāvanas un upurus par grēkiem, **2** Un var ieželoties par tiem, kas nezin un alojās, tāpēc ka viņš pats arīdzan ar vājību ļemtis. **3** Un šās vājības dēļ viņam jāupurē par grēkiem, tā kā priekš tiem laudim, tāpat arī priekš sevis paša. **4** Un neviens neļem pats sev to godu, bet kā kurš no Dieva top aicināts, tā kā arī Arons. **5** Tāpat arī Kristus nav pats Sevi pagodinājis, ka taptu par augstu priesteri, bet Tas, kas uz Viņu ir runājis: Tu esi Mans Dēls, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis. **6** Tā kā Viņš arī citā vietā saka: Tu esi priesteris mūžīgi pēc Melhizedeka kārtas. (aiōn g165) **7** Šis (Kristus) Savās miesas dienās, lūgšanas un aizlūgšanas ar stipru brēķšanu un asarām ir upurejīs Tam, kas Viņu no nāves varēja izglābt, un ir paklausīts, tāpēc ka Viņš Dievu turēja godā. **8** Un jebšu Dēls būdams, tomēr Viņš paklausību ir mācījies caur to, ko ir cietis. **9** Un pilnīgs tapis, Viņš ir palicis visiem, kas Viņam paklausa, par mūžīgas dzīvošanas gādātāju; (aiōnios g166) **10** Un no Dieva ir nosaukts par augstu priesteri pēc Melhizedeka kārtas. **11** Par to mums būtu daudz ko runāt, to izstāstīt ir grūti, tāpēc ka jūs kūtri palikuši pie uzklaušanās. **12** Jo jums, kam sen laikiem pienākas būt mācītājiem, atkal vajag, ka topat mācīti, kādas ir tās pirmās Dieva vārdu sākuma mācības; un esat palikusi par tādiem, kam piena vajag un ne cietas barības. **13** Jo ikviens, kas tikai pienu bauda, tas vēl ir nesaprāša iekš tā taisnības vārda, jo tas ir bērns. **14** Bet pieaugušiem vajag stipra ēdienai, tiem, kam prāts radināts un izmācīts, izšķirt labu un jaunu.

6 Tāpēc nerunāsim par tām kristīgām sākuma mācībām, bet dosimies uz to pilnību, ne atkal pamatu likdamī ar atgriešanos no nedzīviem darbiem un ar tīcību uz Dievu, **2** Ar mācību par kristību, par roku uzlikšanu, par miroņu augšāmcēšanos, par mūžīgu sodibu. (aiōnios g166) **3** Ari to

mēs darīsim, ja tikai Dievs to lauj. **4** Jo tas nevar būt, ka tie, kas vienreiz bijuši apgaismoti un baudījuši tās debesu dāvanas un daļu dabūjuši pie Tā Svētā Gara, **5** Un baudījuši to labo Dieva vārdu un tās nākamās pasaules spēkus, (aiōn g165) **6** Un atkāpjas, ka tie atkal varētu tapt atjaunoti uz atgriešanos no grēkiem, jo tie Dieva Dēlu sev atkal krustā sit un liek smieklā. **7** Jo tā zeme, kas iedz to daudzkarīt līstošo lietu un nes derīgu zāli tiem, kuru dēl tā arī tiek apstrādāta, tā dabū svētību no Dieva. **8** Bet kas ērkšķus un dadžus nes, tā ir nederīga, un tai lāsts ir tuvu, un gals degšanā. **9** Bet no jums, milie, mēs ceram ko labāku, un ka dzīsities pēc pestišanas, jebšu tā runājam. **10** Jo Dievs nav netaisns, ka Viņš aizmirstu jūsu darbu un to mīlestību, ko esat parādījuši pie Viņa vārda, kad jūs tiem svētiem kalpojāt un vēl kalpojet. **11** Bet mēs gribam, ka ikviens no jums parāda to pašu uzcītību uz cerības pilnību līdz galam; **12** Lai jūs netopat kūtri, bet tiem dzenaties pakalj, kas caur tīcību un pacietigu gaidīšanu iemanto tās apsolīšanas. **13** Jo kad Dievs Ābrahāmam to apsolīšanu deva, un kad Viņš nevarejā pie nekāda lielāka zvērēt, tad Viņš zvērēja pie Sevis paša, **14** Sacīdams: patiesi, Es svētīdams tevi svētīšu un vairodamis tevi vairošu. **15** Un tā Ābrahāms pacietīgi gaidīdams to dabūja, kas bija apsolīts. **16** Jo cilvēki zvēr pie kāda lielāka nekā viņi paši, un zvērēšana viņiem nobeidz visu strīdu un ir par apstiprināšanu. **17** Tad nu Dievs, gribēdams tiem apsolīšanas mantiniekiem Savu nepārvēršamo padomu jo skaidri parādit, zvērēdams vidū nācis; **18** Ka mēs caur divām nepārvēršamām lietām - jo nevar būt, ka Dievs melotu - dabūtu stipru iepriecināšanu, mēs, kas steidzamies to solīto cerību saņemt; **19** Tā mums ir tā kā uzticīgs un stiprs dvēseles enkurs, kas ieķerās priekškaramā auta iekšpusē. **20** Kur Jēzus kā priekštečētājs par mums ir iegājis, pēc Melhizedeka kārtas par augstu priesteri palicis uz mūžību. (aiōn g165)

7 Jo šīs Melhizedekas bija Salemes kēniņš, Dieva tā visu augstākā priesteris, kas Ābrahāmam, kad tas pārnāca no tās kēniņu kaušanas, gāja pretī un viņu svētīja; **2** Tam Ābrahāms arī deva to desmito tiesu no visa. Tas pirmā kārtā top tulkots: taisnības kēniņš, - bet tad arīdzan: Salemes kēniņš, tas ir, miera kēniņš; **3** Bez tēva, bez mātes, bez radu raksta; kam nav nedz dienu iesākuma, nedz dzīvības gala, bet Dieva Dēlam līdzināts viņš paliek priesteris mūžam. **4** Bet lūkojiet, cik liels šis ir, ka pats Ābrahāms, tas vectēvs, viņam desmito tiesu no tā laupījuma devis. **5** Un tiem Levja bērniem, kas to svēto amatu dabū, ir gan viens likums, desmito tiesu ļemt no tiem laudim pēc bauslības, tas ir, no saviem brāļiem, jebšu tie cēlušies no Ābrahāma gurniem; **6** Bet viņš, kas nebija cēlies no viņu cilts, to desmito tiesu ir ļēmis no Ābrahāma un svētījus to, kam tās apsolīšanas bija. **7** Bet nu bez nekādas pretī runāšanas tas mazākais top svētīts no tā lielākā. **8** Un še mirstīgi cilvēki ļem to desmito tiesu, bet tur tas, par ko liecība top dota, ka tas dzīvo. **9** Un (tā sakot): arī Levi, kas to desmito tiesu ļem, to desmito tiesu ir devīs caur Ābrahāmu. **10** Jo viņš vēl bija tēva gurnos, kad Melhizedeks šim gāja preti. **11** Ja tad nu tā pilnībā būtu caur to priestera amatu no Levja cilts, (jo līdz ar to tie laudis bauslību ir dabūjuši), kam tad vēl vajadzēja citam priesterim celties pēc Melhizedeka kārtas, un netikt sauktam pēc Ārona kārtas? **12** Jo kad priesteru amats tiek

pārcelts, tad arīdzan bauslībaj jātieki pārceļtais. **13** Jo Tas, par ko tas sacīts, piederēja pie citas cilts, no kurās neviens nebija kalpojis pie altāra. **14** Jo tas ir zināms, ka mūsu Kungs cēlies no Jūda cilts un uz šo cilti Mozus neko nav runājis par priesteru amatū. **15** Un tas vēl jo skaidri ir zināms, ja pēc Melhizedeka līdzības cits priesteris ceļas, **16** Kas tāds tapis ne pēc miesīga likuma bauslības, bet pēc neiznīcīgas dzīvības spēka. **17** Jo Viņš apliecinā: Tu esi priesteris mūžīgi pēc Melhizedeka kārtas. (**aiōn g165**) **18** Jo iepriekšēja baušķa atcelšana notiek tāpēc, ka tas nespēcīgs un nederīgs. **19** Jo bauslība neko nav darījusi pilnīgu, bet tā labākas cerības ievešana, caur ko mēs tuvu nākam pie Dieva. **20** Un kad tas nav noticis bez zvērēšanas, - **21** (Jo viņi bez zvērēšanas palikuši par priesteriem, bet Šis ar zvērēšanu, caur To, kas uz Viņu saka: Tas Kungs ir zvērējis - un tas Tam nebūs ūzels - Tu esi priesteris mūžīgi pēc Melhizedeka kārtas) - (**aiōn g165**) **22** Tad Jēzus par vienas daudz labākas derības galvinieku ir palicis. **23** Un viņi gan daudzi ir tapuši par priesteriem, tāpēc ka nāve tiem nelāva palikt. **24** Bet Šim caur to, ka Viņš mūžīgi paliek, ir neiznīcīgs priesteru amats. (**aiōn g165**) **25** Tādēļ Viņš arī pilnīgi var izglābt tos, kas caur Viņu pie Dieva nāk, vienmēr dzīvodams, ka Viņš tos aizstāvētu. **26** Jo tāds augsts priesteris mums arī pienācās, kas ir svēts, nenoziedzīgs, neapgānīts, atšķirts no grēcīniekiem un augstāks pār debesīm; **27** Kam nevajag, tā kā tiem augstiem priesteriem, ikdienas upurus nest papriekš par saviem pašu grēkiem un pēc par tiem ļaužu grēkiem; jo to Viņš ir darījis vien' reiz, kad Viņš pats Sevi upurējis. **28** Jo bauslība iecel par augstiem priesteriem cilvēkus, kam ir vājiba, bet tas zvērēšanas vārds, kas nāca pēc bauslības, tas To Dēlu iecel mūžīgi pilnīgu. (**aiōn g165**)

8 Bet visu, kas sacīts, saņemot vienā vārdā: mums ir tāds augsts priesteris, kas sēž pa labo roku tam augstības goda krēslam debesis, **2** To svētumu kopejs un tās patiesās Dieva telts, ko Tas Kungs ir uzcelis un ne cilvēks. **3** Jo ikviens augsts priesteris top iecelts, nest dāvanas un upurus; tādēļ vajadzēja, ka arī Šim kas būtu, ko Tas upurētu. **4** Jo ja Viņš virs zemes būtu, tad Viņš nebūtu priesteris, tāpēc, ka (te) priesteri ir, kas pēc bauslības dāvanas upurē, **5** Un kas tai debesu lietu līdzībai un ēnai kalpo, tā kā Mozus caur Dievu bija pamācīts, kā tam Dieva telti bija uzcelts; jo Viņš sacīja: raugi, ka tu visu to dari pēc tās priekšzīmes, kas tev kalnā ir rādīta. **6** Bet nu Kristus jo labu amatū dabūjis, jo labākas derības vidutājs Viņš ir, kas ar labākām apsolīšanām ir apstiprināta. **7** Jo ja viņa, tā pirmā, būtu bijusi bez trūkuma, tad otra vieta nebūtu meklēta. **8** Jo tos rādams, Viņš saka: redzi, dienas nāk, saka Tas Kungs, un Es celšu jaunu derību ar Israēla namu un ar Jūda namu; **9** Ne tādu derību, kādu Es ar viņu tēviem esmu cēlis tanī dienā, kad Es tos pie rokas satvēru, tos no Ēģiptes izvest; jo tie Manā derībā nav palikuši; - tad Es arīdzan par tiem neesmu bēdājis, saka Tas Kungs. **10** Jo šī ir tā derība, ko Es celšu ar Israēla namu pēc šim dienām, saka Tas Kungs: Es dosū Savus baušļus viņu prātā, un Es tos rakstīšu viņu sirdīs, un Es tiem būšu par Dievu, un tie Man būs par ļaudīm. **11** Un tie nemācīs neviens savu tuvāko un neviens savu brāli, sacīdams: atzīsti To Kungu: Jo tie visi Mani pazīs, no tā mazākā viņu starpā līdz tam lielākajam viņu starpā. **12** Jo Es apžēlošos par viņu netaisnībām, un nepieminēšu vairs

viņu grēkus un viņu noziegumus. **13** Kad Viņš saka: jaunu (derību), tad Viņš to pirmo ir darījis par vecu. Kas nu ir darīts par vecu un vecs paliek, tas iznikšanai ir tuvu.

9 Tad nu gan arī tai pirmai derībai bija Dieva kalpošanas likumi un laicīgs svētums. **2** Jo Dieva telts bija uzcelta: tai priekšējā bija tas lukturis un tas galds un tās Dieva priekšā noliktas maizes; tā top saukta tā svētā vieta. **3** Bet aiz tā otru priekškaramā auta tas dzīvoklis, kas top saukts tā vissvētākā vieta; **4** Tam bija tas kvēpināmās zelta altāris un tas derības šķirsts, vispāri pārvilkts ar zeltu, kurā tas zelta trauciņš ar to debess maizi un Ārona zizlis, kas bija zaļojis, un tie derības galdiņi. **5** Un virsū pār to tie godības kerubi, kas to derības šķirsta vāku apēnoja: par to tagad nav jārunā īpaši. **6** Kad nu šās lietas tā sataisītas, tad tie priesteri gan allaži iejet tai dzīvokļa priekšējā daļā, Dieva kalpošanas darbus darīdam, **7** Bet tai otrā tas augstais priesteris vien vienreiz par gadu, ne bez asinīm, ko viņš upurē par sava paša un to ļaužu noziegumiem; **8** Caur to Svētās Gars rāda, ka ceļš uz to svēto vietu vēl nav parādīts, kamēr tā dzīvokļa priekšēja daļa pastāv; **9** Tā ir to tagadēju laiku līdzība, pēc kuras upurē dāvanas un upurus, kas to, kas kalpo, nevar pilnīgu darīt pēc zināmas sirds, **10** Bet tie tikai līdz ar ēdieniem un dzērieniem un daudzākārtīgām mazgāšanām kā ārīgās miesas likumi uzlikti līdz tam laikam, kad viss labāki tiks pārtaisīts. **11** Bet Kristus, to nākamo labumu augstais priesteris, ir nācis un caur jo lielu un jo pilnīgu dzīvokli, ne rokām taisītu - tas ir, ne no šīs radības, - **12** Nedz ar āžu un telu asinīm, bet ar Savām paša asinīm Viņš vienreiz ir iegājis tai svētā vietā un sagādājis mūžīgo pestīšanu. (**aiōnios g166**) **13** Jo ja vēršu un āžu asinīs un pelni no jaunas govs nešķistos apslacīnājot šķista uz mīses šķīstību; **14** Cik vairāk Kristus asinīs, kas caur to mūžīgo Garu Sevi pašu bezvainīgu Dievam ir upurējis, šķīstis jūsu zināmu sirdi no nedzīvīm darbiem, kalpot Tam dzīvam Dievam? (**aiōnios g166**) **15** Un tādēļ Viņš ir tās jaunās derības (testamenta) vidutājs, lai, kad nāvē bija notikusi par atpestīšanu no tām pārkāpšanām, kas bija apakš tās pirmās derības, tie, kas ir aicināti, dabū to apsolito mūžīgo mantību. (**aiōnios g166**) **16** Jo kur ir iestādījums(testaments), tur tam iestādītajam vajag būt mirušam. **17** Jo iestādījums(testaments) ir stiprs, kad tas iestādītājs miris; jo tas nekad nav spēkā, kamēr viņš vēl dzīvs, kas to cēlis. **18** Tāpēc arī tā pirmā derība nav iecelta bez asinīm. **19** Jo kad Mozus visus likumus pēc bauslības bija runājis uz visiem ļaudīm, tad tas nēma teļu un āžu asinīs ar ūdeni un purpura vilnu un īzāpu un apslacīnāja pašu to grāmatu kā arī visus ļaudīm, **20** Sacīdams: šis ir tās derības asinīs, ko Dievs jums ir pavēlējis. **21** Tā līdzīgi viņš arī Dieva telti un visus Dieva kalpošanas rikus apslacīnāja ar asinīm. **22** Un gandrīz viss ar asinīm top šķīstīt pēc bauslības, un bez asins izliešanas nenotiek piedošana. **23** Tad nu tām debesē lietu līdzībām tā vajag tapt šķīstītām, bet tām debesē lietām pašām caur labākiem upuriem, nekā šie ir. **24** Jo Kristus nav iegājis tai rokām taisītā svētā vietā, caur ko tā patiesā top zīmēta, bet pašās debesīs, ka tas tagad parādītos priekš Dieva vaiga par mums; **25** Nedz ka Viņš Sevi pašu daudzreiz upurētu, tā kā tas augstais priesteris ik gadus svētā vietā iejet ar svešām asinīm. **26** Cītādi Viņam būtu pienācīties daudzreiz ciest no pasaules iesākuma; bet tagad Viņš vienreiz laiku galā ir

parādījies, grēku iznīcināt caur Savu paša upuri. (aiōn g165)

27 Un tā, kā cilvēkiem ir nolikts vienreiz mirt un pēc tam tā tiesa: 28 Tāpat arī Kristus, vienreiz upurēts, daudz ļaužu grēkus atņemt, taps redzēts otru reizi bez grēka no tiem, kas Viņu gaida, uz mūžīgu dzīvošanu.

10 Jo bauslībai ir nākamo labumu ēna, ne to lietu ģimis pats, un ar tiem upuriem, kas ik gadus tie paši, un ko bez mitēšanas upurē, upurētājus nekad nevar darīt pilnīgus. 2 Citādi tie būtu mitējušies upurēt, ja tiem ar upuriem kalpojot vairs nebūtu bijusi nekāda apzināšanās par grēkiem, kad tie vienreiz šķistīti. 3 Bet nu ik gadus caur tiem (upuriem) notiek grēku pieminēšana. 4 Jo tas nevar būt, ka vēršu vai āžu asinis grēkus atņemt. 5 Tāpēc pasaulē nākdams Viņš sakā: upurus un dāvanas Tu neesi gribējis, bet to miesu Tu Man esi sataisījis. 6 Dedzināmi upuri un grēku upuri Tev nav patikuši. 7 Tad Es sacīju: redzi, Es nāku, (grāmatā par Mani rakstīts) Tavu prātu darīt, ak Dievs! 8 Kad Viņš papriekš bija sacījis: upurus un dāvanas un dedzināmos upurus un grēku upurus Tu neesi gribējis, nedz tie Tev bija pa prātam, (kas pēc bauslības top upurēti); 9 Tad Viņš sacīja: redzi, Es nāku, ak Dievs, Tavu prātu darīt. Viņš tad noceļ to pirmo, ka Viņš to otru ieceltu. 10 Pēc šī prāta mēs esam svētīti caur Jēzus Kristus miesas upuri vienreiz. 11 Un ikkatrs priesteris gan ikdienas stāv kalpodams un tos pašus upurus daudzkārt upurēdams, kas grēkus mūžam nevar atņemt; 12 Bet Šis, vienu upuri par grēkiem upurējis, uz mūžību nosēdies pie Dieva labās rokas. 13 Joprojām gaidīdams, tiekams Viņa ienaideņi top likti par pameslu Viņa kājām. 14 Jo ar vienu upuri Viņš ir mūžīgi pilnīgus darījis tos, kas top svētīti. 15 Un Svētais Gars mums to arīdzan apliecinā; jo kad Viņš papriekš bija sacījis: 16 Šī ir tā deriba, ko Es ar viņiem celšu pēc šim dienām, saka Tas Kungs: Savus baušļus Es došu viņu sirdis un tos rakstīšu viņu prātā; 17 Un Es vairs nepieminēšu viņu grēkus un viņu netaisnības. 18 Kur nu ir grēku piedošana, tur vairs nav upura par grēku. 19 Kad nu, braļi, mums ir drošība, iejet tai svētā vietā caur Jēzus asinīm, 20 Ko Viņš mums ir sataisījis par jaunu un dzīvu ceļu caur to priekškaramo autu, tas ir, caur Savu miesu; 21 Un kad nu mums ir augsts priesteris pār Dieva namu: 22 Lai pieejam ar patiesīgu sirdi iekš pilnīgas tīcības, apslacīnāti savās sirdis, valā no ļaunas apzināšanās; 23 Un pie miesas nomazgāti ar šķistu ūdeni, lai mēs to cerības apliecināšanu paturam nešaubīgu, (jo Tas ir uzticīgs, kas to apsolījis). 24 Un lai mēs cits citu vērā nēmamies ar skubināšanu pie milestības un labiem darbiem, 25 Un lai neatstājam savu sapulcināšanos, kā daži mēdz, bet cits citu lai pamācam; un to jo vairāk, jo jūs redzat, ka tā diena nāk tuvu. 26 Jo ja mēs tīši grēkojam pēc tam, kad esam dabūjuši patiesības atzīšanu, tad vairs neatliekās nekāds upuris par grēkiem, 27 Bet briesmīga sodības gaidīšana un uguns karstums, kas pretiniekus aprīs. 28 Ja kāds Mozus bauslību nīcinājis, tam bez apžēlošanas caur diviem vai trim lieciniekim jāmirst. 29 Cik gan, domājiet, grūtāku sodību būs pelnījis tas, kas Dieva Dēlu min ar kājām un tās derības asinīs, caur ko viņš svētīts, tur par nesvētām, un kas to žēlastības Garu ir nievājis? 30 Jo mēs pazīstam To, kas ir sacījis: Man pieder atriebšana, Es atmaksāšu, saka Tas Kungs. Un atkal: Tas Kungs tiesās Savus ļaudis. 31 Briesmīga lieta ir, iekrist Tā

dzīvā Dieva rokās. 32 Bet pieminiet tās iepriekšējās dienas, kurās, apgaismoti, jūs pastāvīgi esat cīnījušies lielās bēdu cīnišanās, 33 Gan caur mēdišanām un bēdām tapuši par ērmiem, gan palikuši par biedriem tiem, kam tā klājās. 34 Jo jūs esat cietuši līdz ar manām saitēm un ar prieku panesuši savas mantas laupišanu, zinādami, ka jums iekš sev pašiem ir labāka un paliekama manta debesis. 35 Tāpēc neatmetiet savu sirds drošību, jo tai ir liela alga. 36 Bet paciešanās jums vajag, lai jūs Dieva prātu darijuši iemantojiet to apsolīto svētību. 37 Jo vēl ir mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies. 38 Bet taisnais no ticības dzīvos; un ja kas atkāpjas, pie tā manai dvēselei nav labs prāts. 39 Bet mēs neesam no tiem, kas atkāpjas uz pazušanu, bet kas tic uz dvēseles izglābšanu.

11 Bet ticība ir palaušanās uz lietām, kas cerējamas, un pārliecīnāšanās par lietām, kas nerēdzamas. 2 Jo caur to tie vecāji liecību ir dabūjuši. 3 Caur ticību mēs noprotam, ka pasaule ir radīta caur Dieva vārdu, tā ka tās redzamās lietas nav cēlušās no redzamām. (aiōn g165) 4 Caur ticību Ābels Dievam lielāku upuri ir piennesis nekā Kains: caur to viņš liecību ir dabūjis, ka viņš taisns, kad Dievs par viņa dāvanām liecināja; un caur to viņš vēl runā, jebšu miris. 5 Caur ticību Enohs ir aizņemts, tā ka nāvi nerēdzēja; un viņš netapa atrasts, tāpēc ka Dievs viņu bija aiznēmis; jo pirms viņš tapa aizņemts, viņš liecību ir dabūjis, ka viņš Dievam paticis. 6 Bet bez ticības nevar Dievam patikt; jo kas pie Dieva nāk, tam būs ticēt, ka Viņš ir un ka būs atmaksātājs tiem, kas Viņu meklē. 7 Caur ticību Noa, no Dieva par to pamācīts, kas nebija redzams, Dievu bidamies to šķirstu ir uzcirtis savam namam par izglābšanu; caur to viņš pasauli ir notiesājis un iemantojis to taisnību, kas nāk caur ticību. 8 Caur ticību Ābrahāms aicināts ir paklausījis un izgājis uz to vietu, ko tam bija mantot, un viņš ir izgājis, nezinādams, kur nonākšot. 9 Caur ticību viņš mājojis tai apsolītā zemē tā kā svešā, un teltīs dzīvojis ar Īzaku un Jēkabu, kas bija tās pašas apsolīšanas līdzmantinieki. 10 Jo viņš gaidīja to pilsētu, kam stipri pamati un kam cēlējis un uztasītājs pats Dievs. 11 Caur ticību arī tā pati Sāra spēku dabūjusi, grūta tapt, un dzemdējusi pāri par laiku savā vecumā, jo viņa To turēja par uzticīgu, kas to bija apsolījis. 12 Tādēl arī no viena, un no tā paša izdēdējušā, ir dzimuši tik daudz kā debess zvaigznes un kā smiltis jūrmalā, kas neskaitāmas. 13 Sie visi ir miruši iekš ticības un to, kas bija apsolīts, nav panākuši, bet no tālienes redzējuši un ar mieru bijuši un apliecinājuši, ka viņi esot virs zemes viesi un svešinieki. 14 Jo tie, kas tādas lietas runā, rāda, ka tie tēva zemi meklē. 15 Un ja tie būtu prātā turējuši to, no kuras bija izgājuši, tad tiem būtu bijis laiks, atpakaļ griezties. 16 Bet nu tie ilgojās pēc vienas labākas, proti debesīgās; tāpēc Dievs viņu dēļ nekaunas saukties viņu Dievs, jo Viņš tiem pilsētu ir sataisījis. 17 Caur ticību Ābrahāms, kad tapa pārbaudīts, ir upurējis to Īzaku un atnesis to vienpiedzimušo, lai gan tas tās apsolīšanas bija dabūjis, 18 Un uz to bija sacīts: iekš Īzaka tev dzimums taps dēvēts; 19 Jo viņš domāja, ka Dievs spēcīgs arī no miroņiem uzmodināt; tādēl viņš to arī kā priekšzīmi atdabūja. 20 Caur ticību Īzaks Jēkabu un Ēsavu ir svētījis par nākamām lietām. 21 Caur ticību Jēkabs mirdams katru no Jāzepa dēliem ir svētījis, un ir Dievu pielūdzis, noliecīs pār sava ziņla galu. 22 Caur ticību

Jāzeps mirdams ir sludinājis par Israēla bērnu iziešanu un ir devis pavēli par saviem kauliem. **23** Caur ticību Mozus, kad bija piedzimis, tapa apslēpts trīs mēnešus no saviem vecākiem, tādēļ ka tie redzēja, viņu esam krāšu bērniņu. Un tie nebijas par kēniņa pavēli. **24** Caur ticību Mozus, kad bija liels palicis, liedzās saukties par Faraona meitas dēlu, **25** Un labāki gribēja jaunu ciest ar Dieva ļaudīm, nekā uz ūsu laiku baudīt grēka laimi, **26** Un turēja Kristus negodu par lielāku bagatību nekā visas Ēģiptes mantas; jo viņš skatījās uz to algu. **27** Caur ticību viņš atstāja Ēģipti, nebūdamies no kēniņa dusmības; jo viņš pastāvīgi turējās pie tā, kas nebija redzams, tā kā viņš to redzētu. **28** Caur ticību viņš turēja to Pasa un to aplaistišanu ar asinīm, ka tas pirmsdzimušo maitātājs tos neaiztiktu. **29** Caur ticību tie gāja caur sarkano jūru tā kā pa sausumu, ko ēģiptieši arī raudzījuši un noslikuši. **30** Caur ticību Jēriku mūri ir sagruvuši, kad tie septiņas dienas bija apstāti. **31** Caur ticību tā mauka Rahaba nav pazudusi līdz ar tiem neticīgiem, kad viņa tos izlūkus ar mieru bija uzņēmusi. **32** Un ko lai vēl vairāk sakū? Man pietrūktu laika, kad es stāstītu par Gideonu un Baraku un Simsonu un Jeftu un Dāvidu un Samuēli un tiem praviešiem, **33** Kas caur ticību kēniņu valstis ir uzvarējuši, taisnību darījuši, apsolīšanas panākuši, lauvu rīkles aizbāzuši, **34** Uguns spēku izdzēsuši, zobena asmenim izbēguši, atspirgušies no vājibas, karā vareni tapuši, svešu kara spēku uz bēgšanu spieduši; **35** Sievas savus mīrušos caur augšāmcelšanos ir atdabūjušas, un citi grūti ir mocīti un to izglābšanu nav piepēmuši, lai labāku augšāmcelšanos dabūtu. **36** Un citi mēdišanas un pātagas ir cietuši un arī saites un cietumu, **37** Ar akmeņiem ir nomētāti, ar zāgiem sagriezti, sadedzināti, caur zobenu nomaitāti, avju un kazu ādās viņi apkārt gājuši, atstāti, mocīti, bēdināti; **38** (Kuru pasaule nebija vērta) tuksnešos maldījušies un kalnos un alās un zemes bedrēs. **39** Un šiem visiem caur ticību liecība ir bijusi, un tie nav panākuši, kas tiem bija solīts, **40** Tādēļ ka Dievs priekš mums ko labāku papriekš bija izredzējis, ka tie netaptu pilnīgi bez mums.

12 Tad nu arī mēs, kad tāds liels pulks liecinieku ir visapkārt ap mums, lai noliekat ikvienu nastu un to grēku, kas mūs visai apstāj, un ar pacietību lai tekam iekš tās mums noliktās cīnišanās. **2** Un lai skatāmies uz Jēzu, ticības iesācēju un pabeidzēju, kas, jebšu varējis priekā būt, krustu ir panesis un par kaunu nav bēdājis un ir sēdies pa labo roku Dieva goda krēslam. **3** Nēmiet vērā Šo, kas tādu pretī runāšanu panesis no grēciniekiem, lai jūs nepiekūstat, savās dvēselēs pagurdami. **4** Jūs vēl neesat pretī stāvējuši līdz asinīm, cīnīdamies pret grēku, **5** Un esat aizmiršuši to pamācišanu, kas uz jums kā uz bērniem saka: mans dēls, neturi Tā Kunga pārmācišanu par mazu lietu un nepagursti, kad tu no Viņa kļūsti pārmācīts. **6** Jo ko Tas Kungs mil, to Viņš pārmāca, un šausta ikvienu dēlu, ko Viņš uzņem. **7** Ja jūs to pārmācišanu paciešat, tad Dievs turas pret jums kā pret bērniem; jo kur ir dēls, ko tēvs nepārmāca? **8** Bet ja esat bez pārmācišanas, pie kurā visiem ir daļa bijusi, tad jūs esat maukas bērni un ne dēli. **9** Un ja mums mūsu miesīgē tēvi ir bijuši par pārmācītājiem un mēs tos esam bijušies, - vai ne daudz vairāk Tam garu Tēvam būsim paklausīgi un dzīvosim? **10** Jo viņi gan mazu bridi, kā paši zinādami, mūs ir pārmācījuši, bet šis mūs

pārmāca par labu, ka mums būtu daļa pie Viņa svētās būšanas. **11** Bet ikvienna pārmācīšana, klāt būdama, mums nešķiet līksmība esot, bet noskumšāna; bet visu pēc tā dod taisnības un miera augļus tiem, kas caur to izmācīti. **12** Tādēļ paceļat atkal gurdenās rokas un slābošanas celus, **13** Un staigājat taisnus celus ar savām kājām, ka tas, kas tīzlī, nepaklūp, bet turpretī top dziedinātās. **14** Dzenaties pēc miera ar visiem un pēc tās svētās dzīvošanas, bez kā neviens To Kungu nerēdzēs; **15** Pielūkodami, ka neviens nezaudē Dieva žēlastību, ka nekāda rūgtā sakne, augsti uzaugusi, jūs nesajauč, un ka daudzi caur to netop apgānīti; **16** Ka neviens nav maucinieks, nedz nesvēts, kā Ēsavs, kas savu pirmsdzimtības tiesu ir pārdevis par vienu ēdienu. **17** Jo jūs zināt, ka tas arī pēc tam, lai gan gribēdams to svētību iemantot, tapa atmests; jo viņš neatradā žēlošanas vietu, jebšu to ar asarām meklēja. **18** Jo jūs neesat nākuši pie kalna, kas bija aiztiekiams, un pie degoša uguns un krēslības un tumšības un vētras, **19** Un pie bazūnes skājas un vārdū balss, par ko tie, kas to dzirdēja, ir lūgušies, ka uz tiem vairs netaptu runātās. **20** Jo tie nevareja panest šo pavēli: ja arī kāds lops to kalnu aiztiktu, tad to būs ar akmeņiem nomētāt vai ar bultu nošaut. **21** Un tā parādišana bija tik briesmīga, ka Mozus sacīja: es esmu pārbijies un drebu. **22** Bet jūs esat nākuši pie Ciānas kalna, un pie Tā dzīvā Dieva pilsētas, pie debess Jeruzālemes un pie daudz tūkstošiem enģeļu, **23** Un pie pirmsdzimušo sapulces un draudzes, kas debesīs pierakstīti, un pie Dieva, tā soņa pār visiem, un pie pilnīgi taisno gariem, **24** Un pie Jēzus, jaunas derības vidutājā, un pie apslacīnāšanas asinīm, kas labāki runā nekā Ābels. **25** Pielūkojet, ka jūs to, kas tur runā, neatmetiet. Jo kad tie nav izbēguši, kas to atmeta, kas virs zemes Dieva mācību runāja, tad mēs ne tik neizbēgsim, ja no tā novēršamies, kas ir no debesīm, **26** Viņa balss tai laikā zemi pakustināja; bet tagad Viņš ir pasludinājis sacīdams: vēl vienreiz Es kustināšu ne vien zemi, bet arī debesi. **27** Un tas vārds „vēl vienreiz“ parāda, ka tam, kas ir kustinājams, būs tapt pārceltam, jo tas ir darīts, lai paliek tas, kas nav kustinājams. **28** Tādēļ nu, ka dabūjam nekustinājamu valstību, lai esam pateicīgi un tā lai Dievam kalpojam, kā Viņam labi patik, ar baiļošanos un bijāšanos. **29** Jo mūsu Dievs ir rīoša uguns.

13 Brāļu milestība lai pastāv. **2** Neaizmirstiet labprāt dot mājas vietu; jo caur to daži nezinot enģeļus ir uzņēmuši savās mājās. **3** Pieminiņet tos saistītos, tā kā līdzsaistīti; un tos, kas ļaunumu cieš, kā tādi, kas paši arī vēl esiet miesā. **4** Laulība lai ir godīga pie visiem un laulības gulta neapgānīta; bet mauciniekuši un laulības pārkāpējus Dievs sodīs. **5** Jūsu dzīvošana lai ir bez mantas kārības; esiet mierā ar to, kas pie rokas, jo Viņš ir sacījis: Es tevi neatstāšu, nedz tevi pametišu; **6** Tā ka droši varam sacīt: Tas Kungs ir mans palīgs, un es nebūšos, ko man darīs cilvēks? **7** Pieminiņet savus vadītājus, kas jums to Dieva vārdu runājuši. Uzlūkojet viņu dzīvošanas galu un dzenaties viņu ticībai pakal. **8** Jēzus Kristus tas pats vakar un šodien un mūžīgi. **9** Neļaujaties šaubīties caur dažādām un svešām mācībām; jo tas ir labi, ka sirds top stiprināta caur žēlastību un ne caur ēdieniem, caur ko nekāds labums nav tīcis tiem, kas tā staigā. **10** Mums ir altāris, no kā ēst nevienam nav brīv, kas tai teltī Dievam

kalpo. **11** Jo kuru lopu asinis caur augsto priesteri par grēku top ienestas tai svētā vietā, to pašu miesas top sadedzinātas ārā, lēģera priekšā. **12** Tāpēc arī Jēzus, lai caur Savām paša asinīm ļaudis svētītu, ir cietis ārā, lēģera priekš vārtiem. **13** Tad nu lai izejam pie Viņa ārā, lēģera priekšā, nest Viņa negodu. **14** Jo šeitan mums nav paliekama pilsēta, bet to nākamo meklējam. **15** Tad nu lai caur Viņu Dievam allažiņ piensam slavas upuri, tas ir, savu lūpu augļus, kas Viņa vārdu apliecinā. **16** Neaizmirstet labu darīt un izdalīt, jo tādi upuri Dievam labi patik. **17** Paklausāt saviem vadītājiem un esat viņiem padevīgi; jo tie ir nomodā par jūsu dvēselēm, kā tādi, kam būs atbildēšanu dot, lai tie to dara ar prieku un ne nopūzdamies, jo tas jums nebūtu labi. **18** Lūdziet par mums, jo mēs apzināmies, ka mums, kas visās lietās gribam godīgi staigāt, ir laba zināma sirds. **19** Un jo vairāk lūdzu to darīt, lai jo ātri jums topu atdots. **20** Bet Tas miera Dievs, kas no mironiem atkal atvedis To lielo avju ganu caur mūžīgas derības asinīm, mūsu Kungu Jēzu, (aiōnios g166) **21** Tas lai jūs dara pilnīgus iekš ikvienu laba darba, ka jūs Viņa prātu dariet, un lai rada iekš jums, kas Viņam labi patik, caur Jēzu Kristu, Viņam lai ir gods mūžīgi mūžam! Āmen. (aiōn g165) **22** Bet es jūs lūdzu, brāli, panesiet šo pamācīšanu, jo es jums išiem vārdiem esmu rakstījis. **23** Zināt, ka brālis Timotejs ir atlaists; ar to, (ja tas drīz nāk) es jūs redzēšu. **24** Sveicinājiet visus savus vadītājus un visus svētos. Tie brāļi no Itālijas jūs sveicina. **25** Žēlastība lai ir ar jums visiem! Āmen.

Jēkaba Vēstule

1 Jēkabs, Dieva un Tā Kunga Jēzus Kristus kalps, sveicinā tās divpadsmīt ciltis, kas dzīvo svešumā. **2** Mani brāļi, turat to par tiru prieku, kad jūs iekrītat dažādās kārdināšanās, **3** Zinādami, ka jūsu ticības pārbaudišana rada pastāvību. **4** Bet pastāvībai lai ir pilnīgs darbs, ka jūs esat pilnīgi un veseli, un ka jums nekā netrūkst. **5** Un ja kādam no jums gudribas trūkst, tas lai lūdzās no Dieva, kas visiem labprāt dod un nevienam nepārmet, - tad tā viņam taps dota. **6** Bet lai lūdz ticībā, ne šaubīdāmies; jo kas šaubās, tas ir lidzigs jūras vilnim, ko vējš kustina un mētā. **7** Jo tāds cilvēks lai nedomā, ka tas no Tā Kunga ko dabūs. **8** Divprātīgs cilvēks ir nepastāvīgs visos savos celos. **9** Bet zemas kārtas brālis lai lielās ar savu augstumu; **10** Un kas ir bagāts, ar savu zemuīmu; jo viņš paiet kā zāles puķe. **11** Jo saule ir uzlēkusī ar karstumu un zāli izkaltējusi, un viņas puķe ir nokritusi un viņas vaiga jaukums nozudis; - tāpat arīdzan bagātais savītis uz saviem ceļiem. **12** Svētīgīr ir tas vīrs, kas kārdināšanā pastāv, jo pārbaudīts viņš dabūs to dzīvības kroni, ko Tas Kungs ir solījis tiem, kas Viņu miļo. **13** Neviens, kas top kārdināts, lai nesaka, ka tas no Dieva top kārdināts; jo Dievs nevar tapt kārdināts uz launu, un ari Pats nekārdina nevienu. **14** Bet ikviens top kārdināts, kad tas no savas paša kārības top skubināts un labināts. **15** Pēc tam, kad iekārošana ir ieņēmusies, tad tā dzemē grēku, un kad grēks ir padarīts, tad tas dzemē nāvi. **16** Nepievīlaties, mani mīlie brāļi! **17** Ikviena laba dāvana un ikviens pilnīgs dāvinājums nāk zemē no augšienes, no tā gaismas Tēva, pie kā nekādas pārmīšanās nedz pārvēršanās ēnas. **18** Pēc Sava prāta Viņš mūs ir dzemēdinājis caur to patiesības vārdu, ka mēs būtu Viņa radījumu pirmajī. **19** Tad nu, mani mīlie brāļi, lai ikviens cilvēks ir čakls dzirdēt, bet lēns runāt un lēns dusmot. **20** Jo cilvēka dusmība nedara, kas ir taisni Dieva priekšā. **21** Tāpēc noliekat visu nešķistību un blēdību un pieniemat ar lēnprātību to iekš jums iedēstīto vārdu, kas jūsu dvēseles var darīt svētas. **22** Bet esiet tā vārda darītāji un ne tikai klausītāji, paši sevi pievildami; **23** Jo, ja kas ir tā vārda klausītājs, bet ne darītājs, tas ir lidzināmās vīram, kas savu miesīgo vaigu aplūko spieglei; **24** Jo viņš sevi aplūkojis un nogājis un tūdāl aizmirīs, kādā vaigā viņš bijis. **25** Bet kas locīdāmies ieskatās pilnīgā svabadiņa bauslībā un paliek pie tās, un nav aizmirīsīgs klausītājs, bet tā darba darītājs, tas būs svētīgs savā darišanā. **26** Ja kam šķiet, ka tas Dievam kalpojot, un nesavalda savu mēli, bet savu sirdi pievīl, Tā Dieva kalpošana ir nelietīga. **27** Šķista un neapgānīta kalpošana Dieva un Tā Tēva priekšā ir šī, bāriņus un atraitnes viņu bēdās apmeklēt un sevi pašu pasargāt neapgānītu no pasaules.

2 Mani brāļi, ticību uz Jēzu Kristu, mūsu godājamo Kungu, turēdāmi neuzlūkojiet cilvēka vaigu. **2** Jo ja kāds vīrs nāktu jūsu baznīcā ar zelta gredzenu pirkstā un ar krāšnām drēbēm, un tur arīdzan nāktu kāds nabags ar rupjām drēbēm, **3** Un jūs uzlūkotu to, kam krāšnas drēbes, un uz to sacītu: sēdies tu še labā vietā; un sacītu uz to nabagu: stāvi tu tur, vai sēdies apakš manu kāju pamesla, - **4** Vai tad jūs pie sev pašiem neesat starpību darijuši un neesat tapuši tiesneši pēc ļaunām domām spriezdami?

5 Klausiet, mani mīlie brāļi: vai Dievs nav izredzējis tos šās pasaules nabagus, kas ticībā ir bagāti un tās valstības mantinieki, ko Viņš ir apsolījis tiem, kas Viņu miļo? **6** Bet jūs tiem nabagiem negodu esat darijuši. Vai tie bagātie nav tie, kas jūs apspiež un jūs velk pie tiesām? **7** Vai tie nezaimo to labo vārdu, kas pār jums ir saukts? **8** Ja tad jūs to kēniņa bauslību piepildāt pēc tā raksta: tev būs savu tuvāko milēt kā sevi pašu, - tad jūs darāt labi. **9** Bet ja jūs cilvēka vaigu uzlūkojiet, tad jūs grēku darāt un topat no bauslības pārliecīnātī kā pārkāpēji. **10** Jo kas visus baušlus tur un vienā klūp, tas ir noziedzies pie visiem. **11** Jo kas ir sacījis: tev nebūs laulību pārkāpt, - Tas ari sacījis: tev nebūs nokaut. Ja tu nu laulību nepārkāpi, bet nokauji, tad tu esi palicis par bauslības pārkāpēju. **12** Runājiet tā un dariet tā, kā tādi, kas caur svabadiņa bauslību taps tiesāti. **13** Jo tam, kas apžēlošanu nav parādījis, uzies sodība bez apžēlošanas, bet apžēlošana lielās pret sodību. **14** Ko tas palīdz, mani brāļi, ja kas saka, ka viņam ir ticība, bet darbu nav? Vai tā ticība viņu var izglābt? **15** Ja kāds brālis vai māsa pliki būtu un tiem trūktu dienišķas pārtikšanas, **16** Un ja kāds no jums uz tiem sacītu: ejiet ar mieru, sildieties un paēdiet; bet jūs tiem nedotu kas miesai vajadzīgs, - ko tas palīdz? **17** Tāpat arīdzan ticība, ja tai darbu nav, pati par sevi tā nedzīva. **18** Bet kāds varētu sacīt: tev ir ticība, un man ir darbi! Rādi man tavu ticību bez darbiem un es tev rādišu no maniem darbiem ticību. **19** Tu tici, ka ir viens vienīgs Dievs, un dari labi. Velnī arīdzan tic un dreb. **20** Bet vai tu gribi zināt, tu nelietīgais cilvēks, ka ticība bez darbiem ir nedzīva? **21** Vai mūsu tevs Ābrahāms nav taisnots no darbiem, savu dēlu Izaku par upuri atnesdams uz altāri? **22** Tad tu redzi, ka ticība ar savu spēku ir bijusi pie viņa darbiem, un ticība ir tapusi pilnīga caur darbiem. **23** Un tas raksts ir piepildīts, kas saka: Ābrahāms Dievam ir ticējis un tas viņam ir pielīdzināts par taisnību, un viņš nosaukts Dieva draugs. **24** Tad nu jūs redzat, ka cilvēks top taisnots no darbiem un ne no ticības vien. **25** Vai ari tā mauka Rahaba nav tāpat taisnota no darbiem, kad tā tos sūtītos ir uzņēmusi un pa citu ceļu izlaidusi? **26** Jo tā kā miesa bez gara ir nedzīva, tāpat arīdzan ticība bez darbiem ir nedzīva.

3 Netopiet daudzi par mācītājiem, mani brāļi, zinādami, ka mēs grūtāku spriedumu dabūsim. **2** Jo mēs visi klūpam daudz; ja kas ne vārdā neklūp, tas ir pilnīgs vīrs, spēcīgs, ari savaldīt visu miesu. **3** Redzi, zirgiem liekam iemauktus mutē, lai tie mums paklausa, un valdām visu viņu miesu. **4** Redzi, ari tādas lielas un no stipriem vējiem mētātas laivas top valdītas no mazas stūres, uz kurieni stūrmaņa prāts nesās. **5** Tāpat ari mēle ir mazs loceklis un daudz ko padara; redzi, maza uguns, kādu lielu mežu tā iedēdzina! **6** Mēle arīdzan ir uguns, pasaule pilna netaisnības; tāpat mēle starp mūsu loceklēm ir tas, kas visu miesu apgāna un iedēdzina visapkārt mūsu dzīvības ceļu, pati iedēdzināta no elles. ([Geenna g1067](#)) **7** Jo ikkatra daba, tā zvēru, kā putnu, tā tārpnu, kā jūras zvēru, top valdīta un ir tapusi valdīta no cilvēcīgas dabas; **8** Bet mēli neviens cilvēks nespēj savaldīt, to nepārvaramo ļaunumu ar nāves dzeloni. **9** Ar to mēs slavejām To Kungu un Tēvu, un ar to mēs nolādam cilvēkus, kas pēc Dieva ģimja raditi. **10** No tās pašas mutes iziet svētīšana un lādēšana. Tam nebūs tā notikt, mani

brāļi. **11** Vai arī no tā paša akas avota izverd salds un rūgsts? **12** Mani brāļi, vai vīgēs koks var nest eļļas koka auglus, vai vīna koja vīgēs? Tāpat aka nevar dot sālu un saldu ūdeni. **13** Kurš ir gudrs un prātīgs starp jums? Tas lai rāda caur savu labo dzīvošanu savus darbus iekš lēnīgas gudrības. **14** Bet ja jūs rūgtu bardzību un ienaidību turat savā sirdi, tad nelielāties un nemelojiet pret patiesibu. **15** Šī nav tā gudrība, kas nāk no augšienes zemē, bet tā ir pasaules, dabas un velna gudrība. **16** Jo kur bardzība un ienaids, tur ir sajukšana un visāds launums. **17** Bet tā gudrība, kas ir no augšienes, papriekš ir šķīsta, pēc tam mierīga, lēna, paklausīga, pilna apžēlošanas un labu auglu, taisna un bez liekulības. **18** Bet taisnības auglis top sēts iekš miera tiem, kas mieru dara.

4 No kurienes kari un kaušanās jūsu starpā? Vai ne no turienes, no jūsu kārībām, kas karo jūsu locekļos? **2** Jūs iekārojet, un jums nav nenieka; jūs ienīstiet un skaužat un nevarat iedabūt; jūs kaujat un karojat, tomēr jums nav nenieka, tādēļ ka jūs nelūdziet, **3** Jūs lūdziet un nedabūjiet, tāpēc ka nepareizi lūdziet, lai to savās kārībās varētu aprīt. **4** Jūs laulības pārkāpēji un laulības pārkāpējas, vai jūs nezināt, ka šīs pasaules draudzība ir Dieva nīšana? Kas tad grib būt pasaules draugs, tas paliek Dievam par ienaidnieku. **5** Jeb vai jums šķiet, ka tas Raksts velti saka: Tam Garam, kas iekš mums mājo, gribās (ilgojās) pret To (ar) skaubidu? **6** Bet Viņš dod lielāku žēlastību; tādēļ (tas raksts) saka: Dievs lepniem turas pretī, bet pazemīgiem Viņš dod žēlastību. **7** Tad nu padodaties Dievam, stāviet velnam preti, tad viņš bēgs no jums. **8** Nāciet tuvu pie Dieva, tad Viņš nāks tuvu pie jums. Šķīstiet rokas, jūs grēcinieki, un dariet sirdis šķīstas, jūs divprātīgie! **9** Esiet bēdīgi un noskumuši un raudāt; jūs smiekli lai pārvēršas par vaidiem, un jūs liksmība par skumību. **10** Pazemojaties Tā Kunga priekšā, tad Viņš jūs pauaugstinās. **11** Neaprunājiet cits citu, brāļi; kas brāli aprunā un savu brāli tiesā, tas aprunā bauslibu un tiesā bauslibu; bet ja tu bauslibu tiesā, tad tu neesi bauslibas darītājs, bet tiesātājs. **12** Viens vienīgs ir Tas bauslibas devējs un tiesātājs; Tas var pestīt un nomaitāt. Kas tu tāds esi, ka tu citu tiesā? **13** Nu tad jūs, kas sakāt: šodien vai rītu mēs iesim uz šo vai to pilsētu un tur padzīvosim vienu gadu un pirksim un pārdosim un pelnīsimies; **14** Un nezināt, kas rītu notiks, - jo kāda ir jūsu dzīvība? Tā ir tvaiks, kas mazu bridi rādās un pēc iznīkst. **15** Tai vietā jums būtu jāsaka: Ja Tas Kungs gribēs un mēs dzīvosim, tad mēs šo vai to darīsim. **16** Bet nu jūs lielāties savā lepnībā; visa tāda lielišanās ir ļauna. **17** Tad nu, kas zina labu darīt un nedara, tam tas ir par grēku.

5 Tad nu jūs bagātie, raudāt un kaucat par tām bēdām, kas pār jums nāk. **2** Jūsu bagātība ir sapuvusi, un jūsu drēbes no kodēm saēstas. **3** Jūsu zelts un sudrabs ir sarūsējis, un viņu rūsa jums būs par liecību un aprīs jūsu miesas tā kā uguns, jūs esat mantas krājušies pēdīgās dienās. **4** Redzi, strādnieku, jūsu tirumu plāvēju alga, ko jūs atrāvuši, brēc, un to plāvēju brēkšana ir nākusi priekš Tā Kunga Cebaot ausīm. **5** Jūs esat kāri dzīvojuši virs zemes un kārību dzinuši, jūs savas sirdis esat barojuši, tā kā uz kaujamu dienu; **6** Jūs esat nosodījuši, jūs esat nokāvuši taisno, viņš jums pretī neturas. **7** Tad nu esiet pacietīgi, brāļi, līdz

Tā Kunga atnākšanai. Redzi, arājs gaida tos dārgos zemes augļus, pacietīgi uz tiem cerēdams, tiekams dabū to agro un to vēlo lietu. **8** Esiet arī jūs pacietīgi, stiprinājiet savas sirdis, jo Tā Kunga atnākšana ir tuvu. **9** Nenopūšaties cits pret citu, brāļi, lai netopat tiesāti. Redzi soģis stāv priekš durvīm. **10** Mani brāļi, nēmaties par ciešanas un pacietības priekšīmi tos praviešus, kas ir runājuši Tā Kunga Vārdā. **11** Redzi, mēs tos teicam svētīgus, kas bijuši pacietīgi; jūs Ījaba paciešanu esat dzirdējuši un Tā Kunga galu redzējuši, ka Tas Kungs ir sirdsžēlīgs un apžēlotājs. **12** Bet pār visām lietām, mani brāļi, nezvērējiet, nedz pie debess, nedz pie zemes, nedz kādu citu zvērestu; bet jūsu jā! lai ir jā! un jūsu nē! lai ir nē! lai jūs neiekrītat sodībā. **13** Ja kas jūsu starpā cieš, tas lai Dievu lūdz; ja kas ir liksmā prātā, tas lai dzied slavas dziesmas. **14** Ja kas jūsu starpā nevesels, tas lai aicina draudzes vecajus: lai tie par viņu lūdz, viņu svaidīdami ar eļļu Tā Kunga Vārdā. **15** Un tā ticības lūgšana izglābs neveselo, un Tas Kungs viņu pacels, un ja viņš grēkus būtu darijis, tad tie viņam taps piedoti. **16** Izsūdziet cits citam noziegumus un lūdziet cits par citu, ka topat veseli. Taisna cilvēka sirsniņa lūgšana daudz ko iespēj. **17** Elija bija cilvēks, mums līdzīgs, un lūgdams lūdza Dievu, ka lietus nelitū; un lietus nelija virs zemes trīs gadus un sešus mēnešus. **18** Un viņš atkal lūdza, un debess deva lietu, un zeme nesa savus augļus. **19** Brāļi, ja kas jūsu starpā ir nomalīdijes no patiesības, un ja kāds to atgriež, **20** Tam būs zināt: kas grēcinieku atgriež no viņa maldīšanās ceļa, tas viņa dvēseli izglābs no nāves un apkāst grēku pulku.

Pētera 1. Vēstule

1 Pēteris, Tā Kunga Jēzus Kristus apustulis, tiem izredzētiem svešniekiem, kas mīt pa Pontu, Galatiju, Kapadokiju, Āziju un Bitiniju, **2** Kas izredzēti pēc Dieva, Tā Tēva, paredzēšanas, iekš Tā Gara svētu darišanas, uz paklausīšanu un uz apslacišanu ar Jēzus Kristus asinīm; želastība un miers lai pie jums vairojās. **3** Slavēts lai ir mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, kas pēc Savas lielās apžēlošanas mūs atdzemdinājis uz dzīvu cerību caur Jēzus Kristus augšāmcelšanos no miroņiem, **4** Uz neiznīcīgu un neapgānītu un nesavistamu mantību, kas top paturēta debesis priekš jums, **5** Kas iekš Dieva spēka topat glabāti caur ticību uz pestišanu, kas ir gatava parādīties pēdīgā laikā; **6** Par to jūs priecājaties, mazu brīdi tagad, ja vajag, noskumdināti dažādās kārdināšanās, **7** Lai jūs pārbaudītā ticība top atrasta dārgāka nekā zelts, kas iznikst un uguni klūst pārbaudīts, - par slavu un godu un teikšanu, kad Jēzus Kristus taps redzams. **8** To nerедzējuši jūs mīlāt un, Jebšu tagad Viņu nerēdzat, tomēr ticēdamī uz Viņu, priecājaties ar neizsakāmu un godibas pilnu prieku, **9** Panākdamī savas ticības gala mērķi, dvēselu pestišanu. **10** Pēc šīs pestišanas rūpīgi vaicājuši un meklējuši tie pravieši, kas par to jums novelēto želastību papriekš sludinājuši, **11** Izmeklēdamī, kuru un kādu laiku Kristus Gars, kas iekš tiem bija, zīmēja, papriekš apliecinādams Kristus ciešanas un to godību pēc tām. **12** Tiem ir parādīts, ka tie nav kalpojuši sev pašiem, bet jums ar to, ko jums tagad pasludinājuši tie prieka sludinātāji iekš Svētā Gara, kas no debesīm sūtīt; tādas lietas skatīties arī enģeļiem ļoti gribās. **13** Tāpēc apjoziet savas sirds gurnus un skaidrā prātā ceriet pilnīgi uz to želastību, kas jums taps atnesta, kad Jēzus Kristus parādīsies. **14** Kā paklausīgi bērni neturāties pēc tām iekārošanām, kurām jūs līdz šim savā nezināšanā klausījāt; **15** Bet, kā jūs Aicinātājs ir svēts, tāpat arī jūs topat svēti visā dzīvošanā. **16** Jo ir rakstīts: esiet svēti, jo Es esmu svēts. **17** Un ja jūs to kā Tēvu piesauciet, kas cilvēka vaigu neuzlūkodams tiesā pēc ikviena darba, tad dzīvojiet iekš bijāšanas šīnī laikā, kamēr šeitan mītat; **18** Zinādami, ka jūs neesat atpirkti ar iznīcīgu mantu, ar sudrabu vai zeltu no savas nelietīgās dzīvošanas pēc tēvu ieraduma, **19** Bet ar Kristus, tā nenoziedzīga un neapgānīta jēra, dārgām asinīm; **20** Tas papriekš paredzēts priekš pasaules radišanas, un redzams tapis šīnīs pēdigos laikos jūsu labad, **21** Kas caur Viņu ticat uz Dievu, kas To ir uzmodinājis no miroņiem un Tam godību devis, tā ka jūsu ticība arī ir cerība uz Dievu. **22** Un savas dvēseles šķīstījuši, tai patiesībai paklausot caur To Garu uz neviltīgu brāļu mīlestību, mīliet savā starpā no šķīstas sirds un bez mītešanās, **23** Jūs, kas esat atdzimusi ne no iznīcīgas sēklas, bet no neiznīcīgas caur to dzīvo un mūžīgi paliekamo Dieva vārdu. (aiōn g165) **24** Jo visa miesa ir kā zāle un visa cilvēka godība kā zāles puķe; zāle ir savītusi un viņas puķe nokritusi; **25** Bet Tā Kunga vārds paliek mūžīgi. Bet šīs ir tas vārds, kas jūsu starpā ir pasludināts. (aiōn g165)

2 Bet nu atstājiet visu ļaunumu un visu viltību un liekulību un skaudību un visas aprunāšanas; **2** Tā kā jaumpiedzimuši bērniņi iekārojaties to garīgo bezviltīgo

pienu, ka jūs caur to uzaugat, **3** Ja jūs esat baudījuši, ka Tas Kungs ir laipnīgs; **4** Pie Tā jūs esat nākuši kā pie dzīva akmens, gan atmests no cilvēkiem, bet izredzēts un dārgs pie Dieva. **5** Un jūs paši arīdzan kā dzīvi akmeņi topat uzaitsīti par garīgu namu un svētu priesterību, garīgus upurus upurēt, kas Dievam ir pieņēmīgi caur Jēzū Kristu. **6** Jo rakstos stāv(rakstīts): redzi, Es lieku Ciānā izredzētu, it dārgu stūra akmeni; un kas tic uz Viņu, tas nepaliks kaunā. **7** Tad nu jums, kas ticat, Viņš ir dārgs; bet tem neklausīgiem tas akmens, ko tie nama taisītāji atmetuši, kas ir palicis par stūra akmeni, ir arī klupšanas akmens un piedauzīšanās klints, **8** Tiem, kas neklausīgi būdami pie tā vārda piedauzās, uz ko tie arīdzan ir nolikti. **9** Bet jūs esat izredzēta tauta, kēniņu priesterība, svēta cilts, Dieva īpaši ļaudis; ka jums būs pasludināt Tā tikumus, kas jūs aicinājis no tumsības pie Savas brīnišķas gaismas, **10** Jūs, kas citkārt nebijāt Dieva ļaudis, bet tagad esat Dieva ļaudis, kas citkārt nebijāt apžēloti, bet tagad esat apžēloti. **11** Mīlie, es jūs pamācu kā piemājotājus un svešiniekus, ka jums būs noturēties no mīesiāgām kārībām, kas pret dvēseli karo, **12** Un ka jūs dzīvojiet godīgi starp tiem pagāniem, lai kurās lietās tie jūs aprūnā kā ļaundarītājus, tie to labo darbu dēl, ko tie pie jums redz, Dievu pagodina tai piemeklēšanas dienā. **13** Tad esiet ikvienai cilvēku kārtībai paklausīgi Tā Kunga dēl: gan kēniņam, kā tādam, kas pār visiem ir iecelts, **14** Gan valdniekim, kā tādiem, kas no viņa ir sūtīti par atriebšanu ļaundarītājiem, bet par slavu laba darītājiem. **15** Jo tāds ir Dieva prāts, ka jūs labu darīdami, muti aizbāzāt neprātīgu cilvēku nezināšanai, **16** Kā svabadnieki, un ne tā kā jums svabadība būtu par ļaunuma apsegū, bet tā kā Dieva kalpi. **17** Turiet visus godā; mīlējiet brāļu draudzību; bīstaties Dievu, godājiet kēniņu. **18** Jūs kalpi, esiet paklausīgi tiem kungiem iekš visas bijāšanas, ne vien tiem labiem un lēniem, bet arī tiem bargiem. **19** Jo tā ir želastība, ja, kas Dievu apzinādāmies, grūtumu panes netaisnību ciezdamis. **20** Jo kāda slava ir šī, ja jūs apgrēkodamies topat plīķēti un panesat? Bet ja jūs labu darīdami ciešat un panesat, tā ir želastība pie Dieva. **21** Jo uz to jūs esat aicināti, kā arī Kristus priekš jums ir cietis un jums priekšķīm pametis, ka jums būs pakaļ iet Viņa pēdām: **22** Tas grēķus nav darījis, nedz viltība ir atrasta Viņa mutē, **23** Tas lamāts neatlāmāja un ciezdamis neļaunojās, bet nodeva to Tam, kas taisnī tiesā; **24** Tas mūsu grēķu Pats ir nesis Savā mīses pie tā koka, ka mēs, no grēkiem vajā tikuši, taisnībai dzīvotu; caur Viņu brūcīm jūs esat dziedināti. **25** Jo jūs bijāt tā kā avis, kas maldās, bet tagad jūs esat atgriezti pie savu dvēselu gana un biskapa.

3 Tāpat jūs sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem, lai arī, ja kādi tam vārdam neklausa, tie caur to sievu dzīvošanu top pielabināti bez vārda, **2** Ievērodami jūsu šķīsto dzīvošanu iekš bijāšanas; **3** Jūsu jaukums lai nav no ārienes matu pišanā un zelta aplikšanā, vai drēbju apvilksnā, **4** Bet tas aplēpta sirds cilvēks, kam neiznīcīgs jaukums lēnā, klusā garā, - tas ir dārgs priekš Dieva. **5** Jo tāpat arī citkārt tās svētās sievas izgreznojās, kas cerēja uz Dievu un bija paklausīgas saviem vīriem; **6** Tā kā Sāra Ābrahām bijusi paklausīga, viņu par kungu saukdama; tai jūs esat tapušas meitas, kad jūs labu dariet un par nekādu biedināšanu neizbīstaties. **7** Tāpat jūs vīri, dzīvojat

prātīgi ar to sievišķi, kā ar to vājāko rīku un dodat tām godu, kā ūnības un dzīvības līdzmantiniečēm, lai jūsu lūgšanas netop aizkavētas. **8** Un beidzot esiet visi vienprātīgi, līdzcietīgi, brālīgi, sirds ūlīgi, laipnīgi. **9** Neatmaksādami ļaunu ar ļaunu, nedz lamāšanu ar lamāšanu; bet turpretī svētījet, zinādami, ka jūs uz to esat aicināti, ka jums svētību būs iemantot. **10** Jo kas grib dzīvību milēt un labas dienas redzēt, tas lai savu mēli klusina no ļauna un savas lūpas, ka tās viltību nerunā; **11** Lai tas novēršas no ļauna un dara labu; lai tas meklē mieru, un tam dzenās pakal]. **12** Jo Tā Kunga acis ir pār taisniem un viņa ausis uz viņu lūgšanām, bet Tā Kunga vaigs ir preti tiem, kas ļaunu dara. **13** Un kas jums ļaunu darīs, ja jūs tam labam dzenaties pakal? **14** Bet ja jums arī jācieš taisnības dēļ, tad jūs esat svētīgi; un nebīstaties par viņu biedināšanu, nedz iztrūcinājaties. **15** Bet svētījet Dievu To Kungu savās sirdis. Un esat arvien gatavi ar lēnību un bijāšanu atbildēt ikkatram, kas atbildēšanu prasa par to cerību, kas ir iekš jums. **16** Un lai jums ir laba zināma sirds, ka, kurās lietās jūs aprūnā kā ļaundarītājus, tie top kaunā, kas jūsu labo dzīvošanu iekš Kristus zaimo. **17** Jo tas ir labāki, ka jūs labu darīdami, ja Dieva prātam patīk, ciešat, nekā ļaunu daridami **18** Jo arī Kristus vienreiz par grēkiem ir cietis, taisnīas par netaisniem, ka Viņš mūs Dievam pievestu, miesā gan nonāvēts, bet dzīvs darīts garā, **19** Kurā Viņš ir nogājis un arī tiem gariem, kas cietumā, sludinājis, **20** Kas citkārt bija neklausīgi, kad Dieva lēnība vienreiz gaidīja Noas dienās, kad tas šķirsts tapa taisits, kurā maz (tas ir astoņas) dvēseles tapa izglābtas caur uđeni; **21** Un tā tur zīmēta kristība arī mūs tagad izglābj, - ne miesas sārņu nolikšana, bet labas zināmas sirds derība ar Dievu - caur Jēzus Kristus augšāmcelšanos; **22** Tas ir pie Dieva labās rokas uzķāpis debesīs, un Tam ir paklausīgi enģeļi un valdības un vara.

4 Kad nu Kristus par mums ir cietis miesā, tad apbrūnojaties ar to pašu prātu, - jo kas cieš miesā, tas mitās no grēkiem, - **2** Ka miesā būdami to vēl atliekamo laiku vairs nedzīvojat cilvēku kārībām, bet Dieva prātam. **3** Jo tas ir gan, ka to pagājušo dzīvības laiku pēc pagānu prāta esam pavadījuši un staigājuši iekš bezkaunīgām kārībām, vīna plītešanām, rīšanām, dzeršanām un negantām elkkādievībām. **4** Tā tiem ir sveša lieta, ka jūs ar tiem lidz nestāgājiet tai pašā palaidības postā, un tādēļ tie zaimo. **5** Šie atbildēšanu dos Tam, kas ir gatavs tiesāt dzīvus un mirušus; **6** Jo tāpēc arī mirušiem evaņģēlijis ir sludināts, ka tie kā cilvēki gan top sodīti miesā, bet Dievam dzīvo garā, **7** Visu lietu gals ir tuvu. **8** Tad nu esiet prātīgi un modrīgi uz Dieva lūgšanām. Pār visām lietām turiet sirsniņu mīlestību savā starpā, jo mīlestība apsedz grēku pulku. **9** Dodiet mājas vietu cits citam labprāt bez kurnēšanas. **10** Lai viens otram kalpo, ikviens ar to dāvanu, kā tas ir dabūjis, kā labi nama turētāji par tām dažādām Dieva dāvanām. **11** Ja kas runā, tas lai runā tā kā Dieva vārdus; ja kam kāds amats, lai tas to izdara itin pēc tā spēka, ko Dievs pasniedz, ka visās lietās Dievs top godināts caur Jēzu Kristu, kam piedier gods un vara mūžīgi mūžam. Āmen. (**aīōn g165**) **12** Mīlie, nebrīnaties par to bēdu karstumu jūsu starpā, kas jums notiek par pārbaudišanu, tā kā jums uzieta sveša lieta; **13** Bet itin kā jums ir daļa pie

Kristus ciešanām, tā priecājaties, ka jūs arī Viņa godības parādišanā varētu priečaties un gavilēt. **14** Ja topat nievāti Kristus vārda dēļ, svētīgi esiet! Jo tas godības un Dieva Gars dus uz jums; caur viņiem Tas top zaimots, bet caur jums Tas top pagodināts. **15** Jo neviens no jums lai necieš kā slepkava vai zagliš vai ļaundarītājs vai kā tāds, kas jaucās svešā amatā. **16** Bet ja kas cieš kā kristīgs cilvēks, tad lai tas nekaunas, bet Dievu pagodina šīnī lietā. **17** Jo laiks ir klāt, ka sodība iesākās pie Dieva nama; bet ja tā papriekš pie mums iesākās, kāds būs gals tiem, kas Dieva evaņģēlijam nav paklausījuši; **18** Un ja taisnais tik ar mokām top izglābt, kur paliks bezdievīgais un grēcinieks? **19** Tad nu arī tiem, kas pēc Dieva prāta cieš, iekš laba darišanas, būs pavēlēt savas dvēseles Viņam, kā Tam uzticīgam Raditājam.

5 Tos vecajus jūsu starpā pamācu, es tas līdzvēcākais un liecinieks par Kristus ciešanām un tās godības biedrs, kas taps redzams: **2** Ganiet Dieva ganāmo pulku, kas pie jums, un uzraugiet, ne piespiesti, bet ar labu prātu, ne negodīgas peļņas dēļ bet no sirds, **3** Nedz kā valdīdamī par Tā Kunga daļu, bet (par) priekšzīmi būdami tam ganāmam pulkam. **4** Un kad Tas Augstais Gans atspīdēs, tad jūs dabūsiet to nesavīstamo godības kroni. **5** Tāpat, jūs jaunākie, esiet tiem vecajiem paklausīgi; bet visi, cits citam padodamies, esiet izpušķoti ar pazemību, jo Dievs lepniem turas preti, bet pazemīgiem Viņš dod ūnības. **6** Tad nu pazemojaties apakš Dieva varenās rokas, lai Viņš jūs pauaugstina savā laikā. **7** Visu savu zūdišanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums. **8** Esiet skaidrā prātā, esiet nomodā, jo jūsu pretinieks, velns, staigā apkārt kā rūcošs lauva, un meklē, kuru tas aprītu. **9** Tam stāviet pretim, stipri ticībā, zinādami, ka tās pašas ciešanas papilnam uziņu brāļiem pasaule. **10** Bet Tas visu žēlīgais Dievs, kas mūs aicinājis uz Savu mūžīgo godību iekš Kristus Jēzus, Tas jūs, kas mazu brīdi ciešat, Pats sataisīs, spēcīnās, stiprinās, pastāvīgus darīs. (**aīōnios g166**) **11** Tam lai ir gods un vara mūžīgi mūžam. Āmen. (**aīōn g165**) **12** Caur Silvanu, to uzticīgo brāli, es jums, kā man šķiet īsiem vārdiem esmu rakstījis, pamācidams un apliecinādams, ka tā ir tā patiesā Dieva ūnības, kurā jūs stāvat. **13** Jūs sveicīna tā līdz izvēlētā Bābeles draudze un mans dēls Marks. **14** Sveicījaties savā starpā ar mīlestības skūpstu. Miers jums visiem, kas iekš Kristus Jēzus. Āmen.

Pētera 2. Vēstule

1 Šimanis Pēteris, Jēzus Kristus kalps un apustulis, tiem, kas to pašu dārgo ticību līdz ar mums ir dabūjuši, iekš mūsu Dieva un mūsu Pestītāja Jēzus Kristus taisnības: **2** Žēlastība lai ir jums un miers daudzkārtīgi caur Dieva un mūsu Kunga Jēzus atzišanu. **3** Tā kā Viņa dievišķais spēks mums visu, kas der pie dzīvošanas un dievbjības, ir dāvinājis caur Tā atzišanu, kas mūs aicinājis caur Savu godību un spēku; **4** Caur ko mums tās visu lielās un dārgās apsolīšanas ir dāvinātas, lai jūs caur tām dalību dabūjet pie dievišķas dabas, bēgdamī no tā posta, kas ir pasaulē caur iekārošanu: **5** Tad nu visā spēkā uz to (apsolijumu) dzīdamies pasniedziet iekš savas ticības tikumu, un iekš tikuma atzišanu, **6** Un iekš atzišanās sātību, un iekš sātības pacietību, un iekš pacietības dievbjību, **7** Un iekš dievbjības brāļu milestību, un iekš brāļu milestības milestību (uz visiem). **8** Jo ja viss tas pie jums ir un bagātīgi rodas, tad jūs nepakļiect kūtri nedz neauglīgi iekš mūsu Kunga Jēzus Kristus atzišanas. **9** Un ja kam tā nav, tas ir aks līn stulbs, un tas ir aizmiršis, ka viņš šķīstīts no saviem veciem grēkiem. **10** Tādēļ, brāļi, darbojaties, lai jūsu aicināšana un izredzēšana jo stipra paliek, jo to darīdami jūs nekad nepakļupsiet. **11** Jo tā jums bagātīgi taps atvēlēta tā ieiešana mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus mūžīgā valstībā. (aiōnios g166) **12** Tādēļ es nemītēšos jums to allaži atgādināt, jebšu jūs to zināt un esat stiprināti tai patiesībā, kas jums tagad ir. **13** Jo man šķiet, ka ir pareizi, jūs modināt caur pamācīšanu, kamēr esmu šīnī dzivokli, **14** Zinādams, ka mans dzīvoklis driz būs jānolieks, tā kā arī mūsu Kungs Jēzus Kristus man darijis zināmu. **15** Bet es gādāšu, ka ari pēc manas aiziešanas jūs arvien to varetu pieminēt. **16** Jo mēs neesam dzinušies pakal izgudrotām pasakām, kad mēs jums esam sludinājuši mūsu Kunga Jēzus Kristus spēku un atnākšanu, bet mēs paši Viņa augsto godību ar acīm esam redzējuši. **17** Jo no Dieva, Tā Tēva, Viņš dabūjis slavu un godību, kad tāda balss uz Viņu notika no tās augsti teicamās godības: Šis ir Mans milājs Dēls, pie kā Man ir labs prāts. **18** Un šo balsi mēs esam dzirdējuši no debess nākam, kad mēs ar Viņu bijām uz tā svētā kalna. **19** Un mums ir jo stiprs praviešu vārds, un jūs darāt labi, to vērā ņemdamī tā kā sveci, kas spīd tumšā vietā, tiekams diena aust un rīta zvaigzne uzlec jūsu sirdis. **20** To pār visām lietām atzīdami, ka neviena praviešu mācība rakstos nav izstāstāma pēc cilvēku domām. **21** Jo praviešu mācība nekad nav notikusi caur cilvēka gribēšanu, bet tie svētie Dieva cilvēki ir runājuši, dzīti no Svētā Gara.

2 Bet arī viltīgi pravieši bijuši starp tiem ļaudim, kā arī jūsu starpā būs viltīgi mācītāji, kas paslepen ievedis svešas posta mācības un To Kungu, kas tos atpircis, aizliegdamī pelnīsies ātru pazušanu. **2** Un daudzi dzīsies pakal viņu palaidnībām; un caur viņiem tas patiesības celš taps zaimots. **3** Un mantas kārības pēc viņi ar viltīgi izdomātiem vārdiem pie jums ielabināsies; par tiem tā sodība jau sen nekavējās un viņu posts nesenauž. **4** Jo ja Dievs nav saudzējis tos enģēlus, kas apgrēkojušies, bet tos nogāzis ellē un nodevis tumšības saitēm, ka tie taptu paturēti uz sodību; (*Tartaro g5020*) **5** Un ja nav saudzējis

to veco pasauli, bet Nou, to taisnības sludinātāju, līdz ar septiņiem citiem ir pasargājis, kad plūdus uzveda tai bezievīgai pasaulei, **6** Un tās pilsetas Sodomu un Gomoru pelnos likdamī caur izdeldēšanu nosodījis un iecēlis par priekšzīmi tiem, kas bezievīgi dzīvos; **7** Un ir izrāvis to taisno Latu, kas caur šo neganto cilvēku nešķisto dzīvošanu bija grūtumā cietis, **8** (Jo šis taisnīas cilvēks viņu starpā mājodams savā taisnā dvēselē ir mocījies dienu no dienas, redzēdams un dzīrdēdams viņu negantos darbus); **9** Tā Tas Kungs dievbjīgos zin izraut no kārdināšanas, bet netaisnos mocīšanai paturēt uz soda dienu; **10** Bet visvairāk tos, kas staigā pēc miesas iekš nešķistām kārībām un valdību nicina, kas ir droši, patgalvīgi, un kam nav bail, zaimot tos godā celtos; **11** Lai gan enģēli, spēkā un varā lielāki būdami, nenes Tā Kunga priekšā tiesu pret tiem, zaimodami. **12** Bet šie, tā kā neprātīgi zvēri, kas pēc savas dabas dzimuši, ka top gustīti un nokauti, zaimodami, ko tie neprot, savā pazušanā arī pazudis, **13** Dabūdami netaisnības algu. Tiem šķiet, saldumu esam, ikdienas kārībā dzīvot; tie ir traipelku pilni un gānekļi un kārīgi savās vilībās, kad tie ir līdz ar jums mielastos; **14** Tiem ir acis pilnas ar laulības pārkāpšanu, un tie neatstājās no grēkiem, krāpdamī nestiprinātas dvēseles, tem sīrds radīnāta uz negausību, lāstu bērni; **15** Tie no tā istenā ceļa atstādamiies ir maldījušies un dzenīas pakaļ Bileāma, Beora dēla, ceļam, kas netaisnības algu milēja. **16** Bet viņš tapa pārmācīts par savu pārkāpšanu, kad tas mēmīas nastu nesējs lops ar cilvēka balsi runādams aizkavēja tā pravieša bezprātību. **17** Tie ir akas bez ūdens, padabeši no viesuļa mētāti, kam visdzīlākā tumsiba top paturēta mūžīgi. (*questioned*) **18** Jo lepus un tuksus vārdus runādami, tie krāpj caur miesas kārībām un bezkaunībām tos, kas patiesi jau bija izbēguši no tiem, kas dzivo iekš alošanās; **19** Apsola tiem svabadību, un paši ir pazušanas kalpi: jo no kura kāds ir pārvarēts, tā kalps viņš ir. **20** Jo ja tie caur Tā Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus atzišanu gan izbēguši no pasaules apgānišanām, bet iekš tām atkal iepinušies top uzvarēti, tad pēc ar viņiem paliek niknāki nekā papriekš. **21** Jo tiem būtu bijis labāki, kad tie taisnības ceļu nebūtu atzinuši, nekā, kad to bija atzinuši, nogriezties no tā svētā baušla, kas tiem bija iedots. **22** Bet tiem ir noticis pēc tā patiesīgā sakāmā vārda: suns atkal ierīj savu vēmekli, un peldināta cūka atkal vārtās dubļos.

3 Mīlie, jau šo otru grāmatu es jums rakstu, kur caur atgādināšanu jūs pamodināju uz sirds skaidribu. **2** Ka jums būs pieminēt tos no tiem svētīem praviešiem papriekš sludinātos vārdus un Tā Kunga un Pestītāja pavēlēšanu no mums, tiem apustuļiem. **3** Papriekš to ziniet, ka pēdīgās dienās nāks smējēji, staigādami pēc savām pašu kārībām, **4** Un sacīdamī: kur ir Viņa atnākšanas apsolīšana? Jo no tā laika, kad tie tēvi ir aizmiguši, visas lietas paliek kā no radīšanas iesākuma. **5** Jo tūši tie negrib zināt, ka vecos laikos debesis bijušas un zeme, no ūdens un iekš ūdens pastāvēdama caur Dieva vārdu; **6** Caur ko tā laika pasaule tapa maitāta ūdens plūdos. **7** Bet tās debesis, kas tagad ir un tā zeme caur Viņa vārdu ir glabātas un top ugūnij paturētas uz to bezievīgo cilvēku sodības un nomaitāšanas dienu. **8** Bet to jums būs zināt, mīlie, ka viena diena pie Tā Kunga ir kā tūkstoši gadi un tūkstoši gadi kā viena diena. **9** Tas Kungs nevilcina to apsolīšanu, kā kādiem šķiet, to esam

vilcināšanu, bet Viņš ir lēnprātīgs pret mums, negribēdams, ka kāds pazūd, bet ka visi dodās uz atgriešanos no grēkiem.

10 Bet Tā Kunga diena nāks kā zaglis naktī; tad debesis ar rūkšanu zudīs un tie pirmie pasaules sākumi no karstuma izkusīs, un zeme un tie darbi iekš tās sadegs. **11** Tad nu, ja viiss tas izkūst, cik ļoti tad jums pienākas staigāt svētā dzīvošanā un dievbijašanā, **12** Gaidot un steidzoties uz tās Dieva dienas atnākšanu, kur debesis degdamas zudīs un tie pirmie pasaules sākumi no karstuma izkusīs. **13** Bet mēs gaidām pēc Viņa apsolīšanas jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājo. **14** Tādēļ, milie, kad jūs šās lietas gaidāt, darbojaties, ka neapgānīti un bezvainīgi no Viņa topat atrasti iekš miera; **15** Un turiet mūsu Kunga lēnprātību par glābšanu, tā kā arī mūsu milāis brālis Pāvils jums ir rakstījis pēc tās gudrības, kas tam dota, **16** Kā arī visās grāmatās, kur viņš par šim lietām runā, no kurām citas grūti saprotamas, ko tie neizmācītie un nestiprinātie pārgroza, tā kā arī tos citus rakstus, sev pašiem par pazušanu. **17** Tad nu jūs, milie, to papriekš zinādami, sargājaties, ka jūs caur to neganto cilvēku pievīšanu līdz novesti neizkrītāt no sava stipruma. **18** Bet pieaugat mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus zēlastībā un atzišanā. Tam lai ir gods gan tagad gan mūžīgos laikos! Āmen. (**aiōn g165**)

Jāņa 1. Vēstule

1 Kas bija no iesākuma, ko esam dzirdējuši, ko ar savām acīm esam redzējuši, ko esam skatījuši, un ko mūsu rokas aptaustījušas, no tā dzīvības vārda, **2** (Ja dzīvība ir parādīta, un mēs to esam redzējuši, un apliecinām un pasludinām jums to mūžigo dzīvību, kas bija pie Tā Tēva un mums ir parādīta,) - (**aīōnios g166**) **3** Ko esam redzējuši un dzirdējuši, - to mēs jums pasludinām, lai arī jums ir sadraudzība ar mums, un šī mūsu sadraudzība ir ar To Tēvu un ar Viņa Dēlu Jēzu Kristu. **4** Un to mēs jums rakstam, lai jūsu prieks ir pilnīgs. **5** Un šī ir tā sludināšana, ko no Viņa esam dzirdējuši un jums sludinājām: ka Dievs ir gaišums un iekš Viņa nav nekādas tumšības. **6** Ja mēs sakām, ka mums ir sadraudzība ar Viņu, un ja tumšībā staigājam, tad melojam un nedārām patiesību. **7** Bet ja staigājam gaišumā, tā kā Viņš ir gaišumā, tad mums ir sadraudzība savā starpā, un Jēzus Kristus, Viņa Dēla, asinis mūs šķista no visiem grēkiem. **8** Ja mēs sakām, ka mums grēka nav, tad mēs paši pievilāmies, un patiesības nav iekš mums. **9** Ja mēs savus grēkus izsūdzam, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums grēkus piedod un mūs šķista no visas netaisnības. **10** Ja mēs sakām, ka neesam grēkojuši, tad mēs Viņu darām par melkuli, un Viņa vārds nav iekš mums.

2 Mani bērniņi, to es jums rakstu, lai jūs negrēkojet; un ja kas grēko, tad mums ir aizbildinātājs pie Tā Tēva, Jēzus Kristus, tas taisnais. **2** Un Viņš ir tā salīdzinašana par mūsu grēkiem, un ne vien par mūsu, bet arī par visas pasaules grēkiem. **3** Un pie tam mēs nomanām, ka Viņu esam atzinuši, ja Viņa baušļus turam. **4** Kas saka: es Viņu pazistu, un netur Viņa baušļus, tas ir melkulis, un patiesības nav iekš tā. **5** Bet ja kas Viņa vārdu tur, iekš tā patiesi Dieva mīlestība ir pilnīga; pie tam mēs atzīstam, ka esam iekš Viņa. **6** Kas teicās iekš Viņa paliekot, tam pienākas pašam arīdzan tāpat staigāt, kā Viņš ir staigājis. **7** Brāļi, es jums nerakstu jaunu bausli, bet vecu bausli, kas jums ir bijis no iesākuma. Šīs vecais bauslis ir tas vārds, ko jūs no iesākuma esat dzirdējuši. **8** Atkal jaunu bausli es jums rakstu, kas ir patiesība iekš Viņa un iekš jums: jo tumšība paitet un patiesā gaisma tagad spīd. **9** Kas teicās esot gaismā un ienīst savu brāli, tas vēl ir tumšībā. **10** Kas savu brāli mil, tas paliek gaismā, un iekš tā nav piedauzišanās. **11** Kas savu brāli ienīst, tas ir tumšībā un staigā tumšībā un nezina, kurp tas iet, jo tumšība viņa acis ir aptumšojuši. **12** Es jums rakstu, bērniņi, jo grēki jums top piedotti Viņa Vārda dēļ. **13** Es jums rakstu, tēvi, jo jūs To esat atzinuši, kas ir no iesākuma. Es jums rakstu, jaunekļi, jo jūs to ļauno esat uzvarējuši. Es jums esmu rakstījis, bērni, jo jūs To Tēvu esat atzinuši. **14** Es jums esmu rakstījis, tēvi, jo jūs To esat atzinuši, kas ir no iesākuma. Es jums esmu rakstījis, jaunekļi, jo jūs esat spēcīgi, un Dieva vārds paliek iekš jums, un jūs to ļauno esat uzvarējuši. **15** Nemilējet pasaullē nedz to, kas ir pasaullē; jo kas pasaullē mil, iekš tā nav Tā Tēva mīlestība. **16** Jo viss, kas ir pasaullē: miesas kārība, acu kārība un dzīves lepnība - tas nav no Tā Tēva, bet no pasaules. **17** Un pasaule paitet un viņas kārība; bet kas Dieva prātu dara, tas paliek mūžigi. (**aīōn g165**) **18** Bērniņi, nu ir tā pēdīgā stunda; un tā, kā jūs esat dzirdējuši, ka tas

pretī-kristus nāk, tā arī tagad daudz pretī-kristi cēlušies, no tā mēs zinām pēdējo stundu esam. **19** Tie no mums ir izgājuši, bet tie nebija no mums; jo ja tie būtu bijuši no mums, tad tie būtu palikuši pie mums, bet tiem bija parādīties, ka tie nav visi no mums. **20** Tomēr jums ir tā svaidišana no Tā Svētā, un jūs visu zināt. **21** Es jums neesmu rakstījis, tā kā jūs nezinātu patiesību, bet ka jūs to jau zināt, un ka no patiesības nenāk nekādi meli. **22** Kas ir tas melkulīs, ja ne tas, kas liezd, ka Jēzus ir Tas Kristus? Tas ir tas pretī-kristus, kas liezd To Tēvu un To Dēlu. **23** Ikvienam, kas To Dēlu liezd, tam arī nav Tā Tēva. **24** Tad nu, ko jūs esat dzirdējuši no iesākuma, tas lai paliek iekš jums; ja iekš jums paliek, ko no iesākuma esat dzirdējuši, tad arī jūs paliksiet iekš Tā Dēla un Tā Tēva. **25** Un šī ir tā apsolīšana, ko Viņš mums ir apsolījis, (proti) to mūžigo dzīvošanu. (**aīōnios g166**) **26** To es jums esmu rakstījis par tiem, kas jūs pievīl. **27** Un tā svaidišana, ko jūs no Viņa esat dabūjuši, paliek iekš jums, un jums nevajag, ka kāds jūs māca; bet tā kā šī pati svaidišana jūs māca visās lietās, tā viņa arīdzan ir patiesīga un nav meli. Un, kā tā jūs ir mācījusi, tā paliekat iekš Viņa. **28** Un nu, bērniņi, paliekat iekš Viņa; lai, kad Viņš parādīsies, mums ir drošība un mēs no Viņa netopam kaunā likti Viņa atnākšanā. **29** Ja jūs zināt, ka Viņš ir taisns, tad zināt, ka ikviens, kas taisnību dara, no Viņa ir piedzimis.

3 Redziet, kādu lielu mīlestību Tas Tēvs mums ir parādījis, ka mēs topam saukti Dieva bērni. Tāpēc pasaule mūs nepazīst, ka tā Viņu nepazīst. **2** Mīlie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atspīdējis, kas mēs būsim; bet mēs zinām, ka, kad Tas atspīdēs, mēs Viņam būsim līdzīgi, jo mēs Viņu redzēsim, kāds Viņš ir. **3** Un ikviens, kam šī cerība uz Viņu, šķista sevi pašu, tā kā Viņš ir šķists. **4** Ikviens, kas grēku dara, tas dara arī netaisnību, un grēks ir netaisnība. **5** Un jūs zināt, ka Viņš ir parādījies, lai Viņš mūsu grēkus atņemtu, un iekš Viņa nav grēka. **6** Ikviens, kas iekš Viņa paliek, tas negrēko; ikviens, kas grēko, Viņu nav redzējis, nedz Viņu atzinis. **7** Bērniņi, lai neviens jūs nepievīl; kas taisnību dara, tas ir taisns, tā kā Viņš ir taisns. **8** Kas grēku dara, tas ir no velna, jo velns grēko no iesākuma. Tādēļ Dieva Dēls ir atspīdējis, ka Viņš velna darbus izārdītu. **9** Ikviens, kas no Dieva piedzimis, tas nedara grēku, jo Viņa sēkla paliek iekš tā un tas nevar grēkot, jo tas no Dieva ir piedzimis. **10** Pie tam top zināmi Dieva bērni un velna bērni. Ikkatrīs, kas taisnību nedara, tas nav no Dieva, un kas nemil savu brāli. **11** Jo šī ir tā sludināšana, ko jūs no iesākuma esat dzirdējuši, lai mēs cits citu milējam; **12** Ne tā kā Kains, kas bija no tā launā un savu brāli nokāva. Un kādēļ viņš to nokāva? Tāpēc ka viņa darbi bija launi, bet viņa brāļa darbi taisni. **13** Nebrīnāties, mani brāļi, ja pasaule jūs ienīst. **14** Mēs zinām, ka esam pārceļti no nāves uz dzīvību, tāpēc ka mēs tos brāļus milējam; kas nemil, tas paliek nāvē. **15** Ikviens, kas savu brāli ienīst, tas ir slepkava, un jūs zināt, ka neviens slepkavam mūžiga dzīvība nav paliekama iekš viņa. (**aīōnios g166**) **16** Pie tam mēs esam atzinuši mīlestību, ka Viņš Savu dzīvību par mums ir nodevis, un mums arīdzan pienākas dzīvību nodot par tiem brāļiem. **17** Bet ja kādam ir šās pasaules manta, un tas redz savu brāli trūkumu ciešam un aizslēdz savu sirdi priekš viņa, kā Dieva mīlestība paliek iekš tāda? **18** Mani

bērniņi, lai mēs nemīlējam ar vārdiem, nedz ar mēli, bet ar darbiem un ar patiesību. **19** Un pie tam mēs atzītam, ka esam no patiesības, un savas sirdis Viņa priekšā varam kļusināt, **20** Ka, ja mūsu sirds mūs pazudina, Dievs ir lielāks nekā mūsu sirds un zin visas lietas. **21** Mīlie, ja mūsu sirds mūs nepazudina, tad mums ir drošība pie Dieva. **22** Un ko vien mēs lūdzam, to no Viņa dabūjam, jo mēs turam Viņa baušļus un darām, kas Viņa priekšā ir patīkams. **23** Un šis ir Viņa bauslis, lai mēs ticam Viņa Dēla Jēzus Kristus Vārdam un lai cits citu milējam, tā kā Viņš mums bausli ir devis. **24** Un kas Viņa baušļus tur, tas paliek iekš Viņa un Viņš iekš tā. Un pie tam atzītam, ka Viņš iekš mums paliek, no Tā Gara, ko Viņš mums devis.

4 Mīlie, neticat ikkatram garam, bet pārbaudiet tos garus, vai tie no Dieva? Jo daudz viltīgi pravieši ir izgājuši pasaulei. **2** Pie tam jūs atzīstat Dieva Garu: ikkatrs gars, kas apliecinā, ka Jēzus Kristus nācis miesā, tas ir no Dieva: **3** Un ikkatrs gars, kas neapliecina, ka Jēzus Kristus nācis miesā, tas nav no Dieva. Un tas ir tā pretī-kristus gars, par ko jūs esat dzīrējuši, ka tas nāk, un tagad jau ir pasaule. **4** Bērniņi, jūs esat no Dieva un viņus esat uzvarējuši; jo kas iekš jums, Tas ir lielāks pār to, kas iekš pasaules. **5** Tie ir no pasaules, tāpēc tie runā no pasaules, un pasaule tos kļauša. **6** Mēs esam no Dieva: kas Dievu atzīst, tas mūs kļauša; kas nav no Dieva, tas mūs nekļauša. Pie tam mēs atzītam to patiesības Garu un to alošanas garu. **7** Mīlie, lai mēs cits citu milējam, jo milestība ir no Dieva, un ikviens, kas mil, tas no Dieva ir dzimis un atzīst Dievu. **8** Kas nemil, tas Dievu neatzīst; jo Dievs ir milestība. **9** Iekš Tā Dieva milestība pie mums ir parādījusies, ka Dievs Savu vienpiedzīmušo Dēlu sūtījis pasaulei, ka mums caur Viņu būs dzīvot. **10** Iekš tā stāv milestība, ne ka mēs esam milējuši Dievu, bet ka Viņš mūs ir milējis un Savu Dēlu sūtījis par salīdzināšanu par mūsu grēkiem. **11** Mīlie, ja Dievs mūs tārī milējis, tad arī pienākas, ka mēs cits citu milējam. **12** Dievu nemūžam nevienis nav redzējis. Ja mēs cits citu milējam, tad Dievs paliek iekš mums, un Viņa milestība ir pilnīga iekš mums. **13** Pie tam mēs zinām, ka paliekam iekš Viņa, un Viņš iekš mums, ka Viņš no Sava Gara mums ir devis. **14** Un mēs esam redzējuši un apliecinājam, ka Tas Tēvs To Dēlu ir sūtījis par pasaules Pestītāju. **15** Ja kas apliecinās, ka Jēzus ir Dieva Dēls, tad Dievs paliek iekš viņa, un viņš paliek iekš Dieva. **16** Un mēs esam atzinuši un ticējuši (uz) to milestību, kas Dievam ir uz mums. Dievs ir milestība; un kas iekš milestības paliek, tas paliek iekš Dieva un Dievs iekš viņa. **17** Iekš to milestība pie mums ir pilnīga, ka mums ir drošība tai tiesas dienā; jo kā Viņš ir, tāpat arī mēs esam šini pasaulei. **18** Bailibas nav iekš milestības, bet pilnīga milestība bailibu izmet arā; jo bailibai ir mocība, un kas bailojās, tas nav pilnīgs iekš milestības. **19** Lai mēs Viņu mīlam, jo Viņš mūs papriekš ir milējis. **20** Ja kas saka: es mīlu Dievu un ienīst savu brāli, tas ir melkulis; jo kas savu brāli nemil, ko tas redz, kā tas Dievu var milēt, ko tas nav redzējis? **21** Un šis bauslis mums ir no Viņa, ka tam, kas mil Dievu, arī savu brāli būs milēt.

5 Ikviens, kas tic, ka Jēzus ir Tas Kristus, tas no Dieva ir dzimis, un ikviens, kas To mil, kas Viņu dzemdinājis, tas mil arī to, kas no Viņa ir dzimis. **2** Pie tam mēs atzītam, ka

Dieva bērnus mīlam, kad Dievu mīlam un Viņa baušļus turam; **3** Jo šis ir Tā Dieva milestība, ka mēs Viņa baušļus turam, un Viņa baušļi nav grūti. **4** Jo ikviens, kas no Dieva dzimis, uzvar pasauli; un šis pati ir tā uzvarēšana, kas pasauli uzvar, (proti) mūsu tīcība. **5** Kas ir, kas pasauli uzvar, kā vien kas tic, ka Jēzus ir Dieva Dēls? **6** Šīs ir tas, kas nācis caur ūdeni un asinim, Jēzus Kristus, ne ar ūdeni vien, bet ar ūdeni un asinim; un Tas Gars ir tas liecības devējs, jo Tas Gars ir tā patiesība. **7** Jo trīs ir, kas liecību dod, (debesis, Tas Tēvs, Tas Vārds un Tas Svētais Gars: un šie trīs ir viens. **8** Un trīs ir, kas liecību dod virs zemes,) Tas Gars un tas ūdens un tās asinis: un šie trīs ir kopā. **9** Ja mēs cilvēku liecību pieņemam, tad Dieva liecība ir jo liela; šis ir Tā Dieva liecība, ko Viņš par Savu Dēlu liecinājis. **10** Kas tic uz to Dieva Dēlu, tam ir tā liecība iekš sevis paša. Kas Dievam netic, tas Viņu ir darijis par melkuli, jo tas tai liecībai nav ticējis, ko Dievs par Savu Dēlu ir liecinājis. **11** Un šis ir tā liecība, ka Dievs mums mūžigu dzīvību ir devis, un šis dzīvība ir iekš Viņa Dēla. (**aiōnios g166**) **12** Kam Tas Dēls ir, tam ir tā dzīvība. Kam Tas Dieva Dēls nav, tam nav tā dzīvība. **13** To es esmu rakstījis jums, kas ticiet uz Dieva Dēla vārdu, lai jūs zināt, ka jums ir mūžīga dzīvība, un ka jūs ticat uz Dieva Dēla vārdu. (**aiōnios g166**) **14** Un šis ir tā drošība, kas mums ir uz Viņu, ka, ja mēs ko lūdzam pēc Viņa prāta, tad Viņš mūs kļauša. **15** Un ja mēs zinām, ka Viņš mūs kļauša, kad ko lūdzam, tad zinām, ka tajās lūgšanās dabūjam (to), ko no Viņa esam lūguši. **16** Ja kas savu brāli redz, ka tas apgrēkojās ar kādu grēku ne uz nāvi, tam būs Dievu lūgt, un Tas viņam dos dzīvību, (proti) tiem, kas apgrēkojās ne uz nāvi. Ir grēks uz nāvi; par to nesaku, ka būs lūgt. **17** Ikvienna netaisnība ir grēks; un ir grēks, kas nav uz nāvi. **18** Mēs zinām, ka ikviens, kas no Dieva dzimis, negrēko; bet kas no Dieva dzimis, tas sargā sevi pašu, un tas ļaunais viņu neaizskar. **19** Mēs zinām, ka esam no Dieva, un visa pasaule ir nogrimusi ļaunumā. **20** Bet mēs zinām, ka Dieva Dēls ir nācis un mums tādu prātu devis, ka atzītam To patiesīgo un esam iekš Tā Patiesīgā, iekš Viņa Dēla Jēzus Kristus; šis ir Tas patiesīgais Dievs un tā mūžīgā dzīvība. (**aiōnios g166**) **21** Bērniņi, sargājaties no elkadiem! Amēn.

Jāņa 2. Vēstule

1 Tas vecākais tai izredzētai mātei un viņas bērniem, ko es patiesi milēju, un ne vien es, bet arī visi, kas patiesību atzinuši, **2** Tās patiesības dēļ, kas iekš mums paliek un ar mums būs mūžīgi: (aiōn q165) **3** Žēlastība, apžēlošana, miers lai ir ar jums no Dieva Tā Tēva un no Tā Kunga Jēzus Kristus, Tā Tēva Dēla, iekš patiesības un mīlestības. **4** Es ļoti esmu priečājies, ka tavu bērnu starpā esmu atradis, kas staigā iekš patiesības, tā kā mēs bausli esam dabūjuši no Tā Tēva. **5** Un nu es tevi lūdzu, māte, ne tā kā jaunu bausli tev rakstidams, bet kas mums no iesākuma bijis: lai mēs cits citu milējam. **6** Un šī ir tā mīlestība, ka staigājam pēc Viņa baušiem; šis ir tas bauslis, ka iekš tā staigājiet, kā no iesākuma esat dzirdējuši. **7** Jo daudz viltnieki ir nākuši pasaulē, kas neapliecina Jēzu Kristu esam nākušu miesā. Šis ir tas viltnieks un tas pretī-kristus. **8** Lūkojiet uz sevi pašiem, ka nezaudējam, ko esam strādājuši, bet ka dabūjam pilnu algu. **9** Nevienam, kas ir pārkāpejs un nepaliek iekš Kristus mācības, nav Dieva: kas iekš Kristus mācības paliek, tam ir Tas Tēvs un Tas Dēls. **10** Ja kas nāk pie jums un šo mācību nenes, to neuzņemiet mājās un nesveicinājiet. **11** Jo kas viņu sveicina, tam ir daļa pie viņa ļauniem darbiem. **12** Man vēl ir daudz ko jums rakstīt; bet es negribēju uz papīra un ar tinti; bet es ceru pie jums nākt un muti pret muti runāt, lai mūsu prieks ir pilnīgs. **13** Tavas māsas, tās izredzētās, bērni tevi sveicina. Āmen.

Jāņa 3. Vēstule

1 Tas vecākais Gajum, tam mīlotam, ko es patiesībā mīlēju.
2 Mīlais, pār visām lietām es vēlēju, lai tev labi klājās, un tu esi vesels, tā kā tavai dvēselei labi klājās. **3** Jo es ļoti esmu priecājies, kad tie brāļi nāca un apliecināja tavu patiesību, tā kā tu iekš patiesības staigā. **4** Man lielāka prieka nav, nekā kad dzirdu savus bērnus staigājam iekš patiesības. **5** Mīlais, tu dari pēc ticības, ko tu dari pie tiem brāļiem, un vēl tiem no svešuma atrākušiem, **6** Kas ir devuši liecību par tavu mīlestību draudzes priekšā; un tu labi darisi, kad tu tos izvadisi, tā kā pieklājās Dieva priekšā. **7** Jo tie Viņa vārda dēļ ir izgājuši, neko no pagāniem neņemdamī. **8** Tad nu mums pienākas tos tādus uzņemt, ka mēs paliekam par darba biedriem pie patiesības. **9** Es tai draudzei esmu rakstījis; bet Diotrefs, kas grib būt starp tiem tas augstākais, mūs nepieņem. **10** Tādēļ, kad es nāķu, tad es viņa darbus pieminēšu, ko viņš dara, ar ļauniem vārdiem pret mums munādams; un ar to nebūdams mierā viņš pats tos brāļus neuzņem un aizliedz arī tiem, kas to grib darīt, un tos izmet no draudzes. **11** Mīlais, nedzenies tam ļaunam pakal, bet tam labam; kas labu dara, tas ir no Dieva, bet kas ļaunu dara, tas Dievu nav redzējis. **12** Demeterim liecība top dota no visiem un no pašas patiesības, un mēs arīdzan liecību dodam, un jūs zināt, ka mūsu liecība ir patiesīga. **13** Man daudz būtu ko rakstīt, bet es negribu tev rakstīt ar tinti un spalvu; **14** Bet es ceru drīz tevi redzēt, tad mēs muti pret muti runāsim. Miers lai ir ar tevi. Tie draugi tevi sveicina. Sveicini tos draugus pa vārdam.

Jūdas Vēstule

lai ir gods un augsta slava, spēks un vara, tagad un mūžīgi
mūžam! Āmen. (aiōn g165)

1 Jūda, Jēzus Kristus kalps un Jēkaba brālis, tiem aicinātiem, kas iekš Dieva Tā Tēva svētīti un iekš Jēzus Kristus pasargāti. **2** Žēlastība lai ir jums un miers un milestība papilnam. **3** Mīlie, no visas sirds rūpējoties jums rakstīt par to pestišanu, kas mums visiem ir kopā, man vajadzēja jums rakstīt un lūgt, lai jūs cīnāties par to ticību, kas vienreiz tiem svētiem ir dota. **4** Jo kādi cilvēki ielavījušies, kas rakstos sen papriekš nozīmēti uz šo sodību, bezdievīgi, kas mūsu Dieva žēlastību pārvērš bezkaunībā un aizliedz to vienīgo valditāju Dievu un mūsu Kungu Jēzu Kristu. **5** Bet es jums, kas visu jau zināt, gribu atgādināt, ka Tas Kungs tos laudis no Ēģiptes zemes vienreiz pestījis, pēc tos neticīgos ir nomaitājis; **6** Un tos enģelus, kas savu augsto kārtu nav sargājuši, bet savu dzīvokli atstājuši, Viņš ar mūžīgām saitēm ir paturējis apakš tumsības uz tās lielās dienas sodu. (aiōnios g126) **7** Tā kā Sodoma un Gomora un tās apkārtējās pilsētas, kas tāpat kā viņas maucībai bija padevušas un citai miesai gājušas pakal, ir noliktas par mūžīgu uguns priekšzīmi, sodību ciezdamas. (aiōnios g166) **8** Tāpat arī šie sapnotāji apgāna miesu un nicīna virsības un zaimo augstības. **9** Bet Miķelis, tas lielais enģelis, kad tas cīnījās ar velnu, un tam pretī runāja par Mozus miesām, neuzdrīkstējās zaimošanas tiesu pret to spriest, bet sacīja: lai Tas Kungs tevi soda. **10** Bet šie zaimo, ko tie neprot; bet ko tie pēc dabas prot, tā kā bezprātīgie zvēri, iekš tā tie iet postā. **11** Ak vai, tiem, jo tie ir gājuši uz Kaina ceļu, un peļnas dēļ iegāzušies Bileāma alošanā un ir nomaitāti Koraha preti runāšanā. **12** Šie ir tie gānekļi pie jūsu milestības mielastiem, kopā plītedami un bez bijašanas barodamies, padēbēši bez ūdens, vēju mētāti, kaili, neauglīgi, divkārt nomiruši, izsakņoti koki, **13** Bargi jūras vilni, kas savu pašu kaunu putās izgāž; nomaldijušās zvaigznes, kam tā visdzīlākā tumsība top uzglabāta mūžīgi. (aiōn g165) **14** Bet par šiem arīdzan Enohs, tas septītais no Ādama, sludinājis sacidams: redzi, Tas Kungs nāks ar Saviem daudz tūkstošiem svētiem, **15** Tiesu turēt par visiem, visus bezdievīgos starp tiem pārmācīt par visiem viņu bezdievīgiem darbiem, ko tie bezdievīgie darījuši, un par visiem negantiem vārdiem, ko tie bezdievīgie grēcinieki pret Viņu runājuši. **16** Šie ir kurnētāji un skundētāji, staigādamī pēc savām kārībām un viņu mute runā lepnus vārdus, un tie aprīnī cilvēku augstību pelņas dēļ. **17** Bet jūs, mīlie, pieminiet tos vārdus, kas jums ir papriekš sacīti no mūsu Kunga Jēzus Kristus apustuļiem. **18** Ka tie jums ir sacījuši, ka pēdējos laikos būs smējēji, pēc savām bezdievīgām kārībām staigādami. **19** Šie ir tie, kas ceļ šķiras, miesīgi cilvēki, kam gara nav. **20** Bet jūs, mīlie, uztaisīties savā viissvētākā ticībā, iekš Tā Svētā Gara lūgdamies. **21** Turaties iekš Dieva milestības, gaidīdamī mūsu Kunga Jēzus Kristus apžēlošanu uz mūžīgu dzīvošanu. (aiōnios g166) **22** Un citus pārmāciet, kas ir šaubīgi, **23** Un citus izglābiet, tos no uguns izraudami, un par citiem apžēlojaties ar bijašanu, ienīdēdamī arīdzan tās no miesas apgānītās drēbes. **24** Bet Tam, kas ir spēcīgs jūs pasargāt, ka neklūpat, un Savas godības priekšā bezvainīgus stādīt ar liksmību, **25** Tam vienam gudram Dievam, mūsu Pestītājam,

Jaņa Atklāsmes Grāmata

1 Jēzus Kristus parādišana, ko Dievs Viņam ir devis, rādīt Saviem kalpiem to, kam būs notikt drīzumā, un ko Viņš ir zināmu darījis caur Savu enģeli sūtīdams Savam kalpam Jānim. **2** Tas ir apliecinājis Dieva vārdu un Jēzus Kristus liecību un visu, ko viņš redzējis. **3** Svētīgs ir tas, kas to lasa, un tie, kas dzird šās praviešu mācības vārdus un patur, kas te ir rakstīts; - jo tas laiks ir tuvu. **4** Jānis tām septiņām Dieva draudzēm, kas ir Āzijā: žēlastība lai ir jums un miers no Tā, kas ir un kas bijis un kas nāk; un no tiem septiņiem gariem, kas ir Viņa goda krēsla priekšā; **5** Un no Jēzus Kristus, kas ir Tas uzticīgais liecīnieks, Tas pirmsdzimtais no tiem mirušiem un Tas valdītājs pār tiem kēniņiem virs zemes; kas mūs ir mīlējis un mūs mazgājis no mūsu grēkiem ar Savām asinīm, **6** Un mūs darījis par kēniņiem un priesteriem Savam Dievam un Tēvam Viņam lai ir gods un vara mūžigi mūžam! Amen. (aiōn g165) **7** Redzi, Viņš nāk ar padabešiem, un visas acis Viņu redzēs un tie, kas Viņu ir dūruši, un visas pasaules ciltis kauks Viņa priekšā. Tiešām, Amen. **8** Es esmu Tas A(Alfa) un Tas O(Omega), Tas lesākums un Tas Gals, saka Tas Kungs Dievs, kas ir un kas bijis un kas nāk, Tas Visuvaldītājs. **9** Es Jānis, jūsu brālis un biedrs iekš Jēzus Kristus bēdām, valstības un pacietības, es biju tai salā, ko sauc Patmos, Dieva vārda dēļ un Jēzus Kristus liecības dēļ. **10** Es biju garā Tā Kunga dienā un dzirdēju aiz manis stipru balsi kā bazūni; **11** Tā sacija: Es esmu Tas A(Alfa) un Tas O(Omega), Tas Pirmais un Tas Pēdigais; un ko tu redzi, to raksti grāmatā un sūti tām draudzēm, kas ir Āzijā, uz Efesu un uz Smirnu un uz Pergamu un uz Tiatiru un uz Sardu un uz Filadelfiju un uz Laodiķeu. **12** Un es apgriezos, to balsi skatīties, kas ar mani runāja, un apgriezies es redzēju septiņus zelta lukturus, **13** Un vidū starp tiem septiņiem lukturiem vienu, līdzīgu Cilvēka Dēlam, apģērbtu ar gariem svārkiem un apjoztu ap krūtīm ar zelta jostu, **14** Un Viņa galva un mati bija balti, tā kā balta vilna, tā kā sniegs, un Viņa acis bija tā kā uguns liesma; **15** Un Viņa kājas bija varam līdzīgas, itin kā cepli degošas, un Viņa balss tā kā lielu ūdeņu balss. **16** Un Viņam bija labā rokā septiņas zvaigznes, un no Viņa mutes izgāja ass, abējās pusēs griezīgs zobens, un Viņa vaigs spīdēja, kā saule spīd savā spēkā. **17** Un kad es Viņu redzēju, tad es nokritu pie Viņa kājām tā kā miris; un Viņš man uzlika Savu labo roku sacīdams: nebīsties! Es esmu Tas Pirmais un Tas Pēdējais. **18** Un Tas Dzīvais. Es biju nomiris un redzi, Es esmu dzīvs mūžigi mūžam. Un Man ir elles un nāves atslēgas. (aiōn g165, Hadēs g86) **19** Raksti, ko tu esi redzējis, to, kas nu ir, un to, kas pēc šim notiks, **20** To noslēpumu par tām septiņām zvaigznēm, ko tu esi redzējis Manā labā rokā, un tos septiņus zelta lukturus. Tās septiņas zvaigznes ir to septiņu draudžu enģeli, un tie septiņi lukturi, ko tu esi redzējis, ir septiņas draudzes.

2 Efesus draudzes enģelim raksti: tā saka Tas, kas tās septiņas zvaigznes tur Savā labā rokā, kas staigā vidū starp tiem septiņiem zelta lukturiem. **2** Es zinu tavus darbus un tavu pūliņu un tavu pacietību un ka tu ļaunus

nevari ieredzēt; un tu esi pārbaudījis tos, kas teicās apustuli esoši un nav, un tos esi atradis melkuļus; **3** Un esi panesis, un tev ir pacietība un esi pūlējies Mana Vārda dēļ un neesi piekusis. **4** Bet tas Man ir pret tevi, ka tu no savas pirmās milestības esi atstājies. **5** Tad nu piemini, no kurienes tu esi atkritis, un atgriezies un dari tos pirmos darbus; bet ja ne, tad Es pie tevis nākšu drīz un nostomšu tavu lukturi no viņa vietas, ja tu neatgriezīsies. **6** Bet tas tev ir, ka tu tos Nikolaitu darbus ienīsti, ko Es arīdzan ienīstu. **7** Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Tas Gars tām draudzēm saka: tam, kas uzvar, Es došu ēst no tā dzīvības koka, kas ir Dieva paradīzē. **8** Un Smirms draudzes enģelim raksti: tā saka Tas Pirmais un Tas Pēdīgais, kas bija miris un ir dzīvs tapis: **9** Es zinu tavus darbus un tavas bēdas un tavu nabadzību (tomēr tu esi bagāts), un to zaimošanu no tiem, kas teicās Jūdi esoši un nav, bet ir sātana draudze. **10** Nebīsties nekā par to, ka tev jācieš; redzi, sātans kādus no jums metis cietumā, lai jūs topat kārdināti, un jums būs bēdas desmit dienas. Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu to dzīvības kroni. **11** Kam ir auss, tas lai dzird, ko Tas Gars tām draudzēm saka: tam, kas uzvar, nekāda vaina nenotiks no tās otrās nāves. **12** Un Pergamus draudzes enģelim raksti: tā saka Tas, kam tas asais, abējās pusēs griezīgais zobens. **13** Es zinu tavus darbus, un ka tu piemājo, kur sātana krēsls, un ka tu Manu Vārdu turi un Manu ticību neesi aizliedzis, arī ne tanis dienās, kad Antipas, Mans uzticīgais liecīnieks, ir nokauts pie jums, kur sātans mājo. **14** Bet tas vien Man ir pret tevi, ka tavā vidū ir, kas Bileāma mācību cienī, kas Balaku mācīja, apgrēcību celт Israēla bērnu priekšā, elku upurus ēst un maukot. **15** Tāpat tev arīdzan ir, kas to Nikolaitu mācību cienī, ko Es ienīstu. **16** Atgriezies no grēkiem! Bet ja ne, tad Es pie tevis nākšu drīz un karōšu pret tiem ar Savas mutes zobenu. **17** Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Tas Gars tām draudzēm saka; tam, kas uzvar, Es došu ēst no tā apslēptā manna, un Es viņam došu labas liecības zīmi un uz tās liecības zīmes vienu jaunu vārdu rakstītu, ko neviens nezin, kā vien tas, kas to dabū. **18** Un Tiatiras draudzes enģelim raksti: tā saka Tas Dieva Dēls, kam acis ir tā kā uguns liesma, un kam kājas ir varam līdzīgas. **19** Es zinu tavus darbus un tavu milestību un tavu kalpošanu un tavu ticību un tavu pacietību un tavus darbus, un ka to pēdējo darbu ir vairāk nekā to pirmo. **20** Bet tas vien Man ir pret tevi, ka tu tai sievai, tai Jezebelei, kas praviete teicās, valū dod, mācīt un pievīlt Manus kalpus, ka mauko un ēd elku upurus. **21** Un Es viņai laiku esmu devīs, lai vija atgrieztos no savas maucības, un tā nav atgriezusies. **22** Redzi, Es viņu metīšu uz gultu, un tos, kas ar viņu maukojuši, lielās bēdās, ja tie neatgriezīsies no saviem darbiem. **23** Un viņas bērnus Es nonāvēdams nonāvēšu, un visām draudzēm būs atzīt, ka Es tas esmu, kas ikstis un sirdis pārbauda. Un Es došu ikvienam no jums pēc viņa darbiem. **24** Bet jums Es saku, tiem citiem, kas ir Tiatirā, kam šīs mācības nav, un kas (kā tie saka) sātana dzīlumus nav atzinuši: Es nekādu citu nastu uz jums nemetišu. **25** Tomēr, kas jums ir, to turat, kamēr Es nākšu. **26** Un tam, kas uzvar un Manus darbus tur līdz galam, Es došu varu pār tiem pagāniem. **27** Un viņš tos ganis ar dzelzs rīksti, tā kā māla trauki top sadauzīti, kā arī Es to esmu dabūjis no Sava Tēva. **28** Un Es viņam došu to

rīta zvaigzni. **29** Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Tas Gars tām draudzēm saka.

3 Un Sardus draudzes enģelim raksti: tā saka Tas, kam tie septiņi Dieva gari un tās septiņas zvaigznes. Es zinu tavus darbus, ka tev tas vārds ir, ka tu dzivo, un tu esi miris. **2** Uzmosties un stiprini to citu, kas grib mirt; jo Es tavus darbus neesmu atradis pilnīgus Dieva priekšā. **3** Tad nu piemini, kā tu esi dabūjis un dzirdējis, un turi to un atgriezies: ja tu nu nebūsi nomodā, tad Es nākšu pār tevi tā kā zaglis, un tu nezināsi, kurā stundā Es pār tevi nākšu. **4** Bet tev vēl ir maz vārdu iekš Sardus, kas savas drēbes nav apgānījuši, un tie staigās baltās drēbēs ar Mani, jo tie to ir vērts. **5** Kas uzvar, tas ar baltām drēbēm taps apgērbts; un Es viņa vārdu neizdeldēšu no tās dzīvības grāmatas un viņa vārdu apliecināšu priekš Sava Tēva un Viņa engelijem. **6** Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Tas Gars tām draudzēm saka. **7** Un Filadelfias draudzes enģelim raksti: tā saka Tas Svētais, Tas Patiesīgais, kam ir tā Dāvida atslēga, kas atver, un neviens neaizslēdz, un aizslēdz, un neviens neatver. **8** Es zinu tavus darbus. Redzi, Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis, un neviens tās never aizslēgt; jo tev ir maz spēka, un tu Manu mācību esi turējis un neesi aizliedzis Manu Vārdu. **9** Redzi, Es dodu no sātana draudzes, kas teicās Jūdi esoši un nav, bet melo, - redzi, Es darišu, ka tie nāks un pie tavām kājām pielūgs un atzīs, ka Es tevi esmu milējis. **10** Tāpēc ka tu Manas paciešanas mācību esi turējis, tad Es ari tevi pasargāšu no tās kārdināšanas stundas, kas nāks pār visu pasauli, tos kārdināt, kas dzīvo virs zemes. **11** Redzi, Es nāku drīz. Turi, kas tev ir, ka neviens tavu kroni neatņem. **12** Kas uzvar, to Es darišu par pilāru Sava Dieva namā, un tas vairs neizies ārā; un Es uz viņu rakstīšu Sava Dieva Vārdu, un Sava Dieva pilsetas vārdu, tās jaunās Jeruzālemes, kas nonāk no debesīm no Mana Dieva, un Manu Vārdu, to jauno. **13** Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Tas Gars tām draudzēm saka. **14** Un Laodiķeas draudzes enģelim raksti: tā saka Tas Āmen, Tas uzticīgais un patiesīgais liecinieks, Tas Dieva radījumu iestākums. **15** Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu vai auksts, vai karsts! **16** Kad tu nu esi remdens un ne auksts, ne karsts, tad Es tevi izsplaušu no Savas mutes. **17** Jo tu saki: es esmu bagāts un pār pāri bagāts, un man nekā nevajag; un tu nezini, ka tu esi nelaimīgs un nožēlojams un nabags un aklis un kails. **18** Es tev dodu padomu, ka tev no Manis būs pirkt zeltu, kas ugunī ir izdedzināts, lai tu topi bagāts, - un baltas drēbes, lai tu topi apgērbts, un tavas kailibas kauns nenāk redzams; un svaidi savas acis ar acu zālēm, lai tu vari redzēt. **19** Ko Es milēju, tos Es pārmācu un pamācu: tad nu iekarsies un atgriezies. **20** Redzi, Es stāvu priekš durvīm un klaudzināju: ja kas Manu balsi klausīs un durvis atvērs, pie tā Es ieiešu un vakarēdienu turēšu ar viņu un viņš ar Mani. **21** Kas uzvar, tam Es došu sēdēt ar Mani uz Mana goda krēsla, tā kā Es esmu uzvarejis un sēdēs ar Savu Tēvu uz Viņa goda krēsla. **22** Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Tas Gars tām draudzēm saka.

4 Pēc tam es redzēju, un raugi, durvis bija atvērtas debesīs, un tā pirmā balss, ko es dzirdēju tā kā bazūni ar mani runājam, sacīja: uzķāp šurp, Es tev rādīšu, kam pēc būs

notikt. **2** Un tūdaļ es biju garā, un redzi, tur goda krēsls bija celts debesīs, un tur Viens sēdēja uz tā goda krēsla. **3** Un ģimis Tam, kas tur sēdēja, bija līdzīgs jaspis un sardis akmenim; un visapkārt tam goda krēslam bija varavīksne, kas izskatījās tā kā smaragds. **4** Un visapkārt ap to goda krēslu bija divdesmit četri krēslī, un uz tiem krēliem es redzēju divdesmit četrus vecajus sēžam, apgērbtus baltām drēbēm, un tiem bija zelta kroni uz galvām. **5** Un no tā goda krēsla iziet zibeņi, pērkonī un balsis; un tur bija septiņi degoši eļļas lukturi, kas tā goda krēsla priekšā deg; tie ir tie septiņi Dieva gari. **6** Un tā goda krēsla priekšā bija tā kā glāzes jūra, kristālam līdzīga, un tā goda krēsla vidū un visapkārt ap to goda krēslu četri dzīvi radījumi, pilni ar acīm priekšā un aizmugurē. **7** Un tas pirmais no tiem dzīviem bija lauvam līdzīgs, un tas otrais vērsim līdzīgs, un tam trešam bija tā kā cilvēka vaigs, un tas ceturtais bija skrejošam ērglim līdzīgs. **8** Un tiem četriem dzīviem bija ikviename seši spārni, un tie bija visapkārt un iekšpusē pilni ar acīm, un tie bez atpūšanās dienām naktīm sauc: svēts, svēts, svēts ir Tas Kungs Dievs, Tas Visuvaldītājs, kas bijis un kas ir un kas nāk. **9** Un kad tie dzīvie godu un slavu un pateikšanu dod Tam, kas sēž uz tā goda krēsla, kas dzīvo mūžīgi mūžam, (**aīon g165**) **10** Tad tie divdesmit četri vecaji nometās zemē priekš Tā, kas sēž uz tā goda krēsla, un pielūdz To, kas dzīvo mūžīgi mūžam, un met savus kronus tā goda krēsla priekšā sacīdami: (**aīon g165**) **11** Kungs, Tu esi cienīgs nēmt godu un slavu un spēku, jo Tu visas lietas esi radījis un caur Tavu prātu tās ir un ir radītas.

5 Un es redzēju labā rokā Tam, kas sēdēja uz tā goda krēsla, grāmatu no iekšas un ārpuses aprakstītu un ar septiņiem ziegeliem aiziegēlētu. **2** Un es redzēju spēcīgu engeli saucam ar stipru balsi: kas ir cienīgs to grāmatu attaisit un viņas ziegelus atdarīt? **3** Un neviens nedz debesīs, nedz virs zemes, nedz apakš zemes to grāmatu nevarēja atdarīt, nedz tur ieskatīties iekšā. **4** Un es gauži raudāju, ka neviens netapa aistras cienīgs, atdarīt un lasīt to grāmatu, nedz tur ieskatīties iekšā. **5** Un viens no tiem vecajiem uz mani saka: neraudi! Redzi, tas lauvu no Jūda cilts, tā Dāvida sakne, ir uzvarējis, attaisīt to grāmatu un atdarīt viņas septiņus ziegelus. **6** Un es redzēju, un raugi, tā goda krēsla un to četru dzīvo vidū un to vecaju vidū stāvēja Jērs kā nokauts, tam bija septiņi ragi un septiņas acis, tie ir tie septiņi Dieva gari, izsūtīti pa visu pasauli. **7** Un Tas nāca un nēma to grāmatu no labās rokas Tam, kas sēdēja uz tā goda krēsla. **8** Un kad Tas to grāmatu bija nēmis, tad tie četri dzīvie un tie divdesmit četri vecaji metās zemē priekš Tā Jēra, turēdamī ikiens kokles un zelta kausus, pilnus ar kvēpināmām zālēm; tās ir to svēto lūgšanas. **9** Un tie dziedāja jaunu dziesmu sacīdami: Tu esi cienīgs, nēmt to grāmatu un atdarīt viņas ziegelus; jo Tu biji nokauts un Dievam Tu mūs esi atpircis ar Savām asinīm no visām ciltim un valodām un laudim un tautām, **10** Un mūs esi darījis par kēniņiem un priesteriem mūsu Dievam, un mēs valdīsim virs zemes. **11** Un es redzēju un dzirdēju daudz enģelu balsis visapkārt ap to goda krēslu un ap tiem dzīviem un vecajiem; un viņu pulks bija desmit tūkstoš reiz desmit tūkstoši un tūkstoš reiz tūkstoši. **12** Tie sacīja ar stipru balsi: Tas Jērs, kas tapa nokauts, ir cienīgs, nēmt spēku un bagātību un gudrību un stiprumu un slavu

un godu un pateicību. **13** Un visus radījumus, kas ir debesīs un virs zemes un zemes apakšā, un kas ir jūrā, un visus, kas tur ir iekšā, es dzirdēju sakām: Tam, kas sēž uz tā goda krēsla, un Tam Jēram lai ir pateicība un slava un gods un vara mūžīgi mūžam! (**aiōn g160**) **14** Un tie četri dzīvie sacīja: Āmen! Un tie divdesmit četri vecajī metās zemē un pieplūdza To, kas dzīvo mūžīgi mūžam.

6 Un es redzēju, ka Tas Jērs vienu no tiem zieģeljiem atdarīja, un dzirdēju vienu no tiem četriem dzīviem sakām kā ar pērkona balsi: nāc un lūko! **2** Un es redzēju, un raugi, tur bija balts zirgs, un kas uz tā sēdēja, tam bija stops; un tam kronis tapa dots, un viņš izgāja uzvarēdams, un lai uzvarētu. **3** Un kad Viņš to otru zieģeli atdarīja, tad es dzirdēju to otru dzīvo sakām: nāc un lūko! **4** Un tur izgāja otrs, sarkans zirgs, un tam, kas uz tā sēdēja, tapa dots, mieru atņemt no zemes, un ka tie cits citu nokautu savā starpā, un tam tapa dots liels zobens. **5** Un kad Viņš to trešo zieģeli atdarīja, tad es dzirdēju to trešo dzīvo sakām: nāc un lūko! Un es redzēju, un raugi, melns zirgs, un tam, kas uz tā sēdēja, bija svari rokā. **6** Un es dzirdēju balsi to četru dzīvo vidū sakām: viens mērs kviešu par sudraba gabalu un trīs mēri miežu par sudraba gabalu un eļļu un vīnu nesamaitā. **7** Un kad Viņš to ceturto zieģeli atdarīja, tad es dzirdēju tā ceturtā dzīvā balsi sakām: nāc un lūko! **8** Un es redzēju un raugi, pelēks zirgs, un kas uz tā sēdēja, tam bija vārds: nāve; un elle tai gāja pakaļ; un tiem vara tapa dota, ceturto pasaules tiesu nokaut ar zobenu un ar badu un ar mēri un caur zemes zvēriem. (**Hadēs g86**) **9** Un kad Tas to piekto zieģeli atdarīja, tad es redzēju apakš tā kvēpināmā altāra to dvēseles, kas bija nokauti Dieva vārda dēļ un tās liecības dēļ, kas tiem bija. **10** Un tie sauka ar stipru balsi sacīdāmi: cik ilgi, ak svētais un patiesīgais Valditājs, Tu nesodi un neatriebi mūsu asinis pie tiem, kas virs zemes dzīvo? **11** Un garas baltas drēbes ikvienam tapa dotas, un tiem tapa sacīts, lai tie vēl mazu laiku dus, tiekams viņu darba biedru un viņu brāļu skaita būs pilns, kas taps nokauti, tā kā viņi. **12** Un es redzēju, kad Viņš to sesto zieģeli atdarīja, tad cēlās liela zemes trīcēšana, un saule tapa tumšā kā rupjš maiss, un mēnesis tapa kā asinis. **13** Un debess zvaigznes krita uz zemi, kā viņes koks savas neienākušās viņēs nomet, krātīts no liela vēja. **14** Un debess aizgāja kā satīta grāmata, un visi kalni un salas tapa kustinātas no savām vietām, **15** Un tie kēniņi virs zemes un tie lielie kungi un tie bagātie un tie virsnieki un tie varenie un visi kalpi un visi svabadie paslēpās alās un kalnu dobumos, **16** Un sacīja uz tiem kalniem un tām klintīm: krītiet pār mums un apslēpet mūs no Tā vaiga, kas sēž uz tā goda krēsla, un no Tā Jēra dusmības. **17** Jo Viņa dusmības lielā diena ir atnākusi, - un kas var pastāvēt?

7 Un pēc tam es redzēju četrus enģēļus stāvam uz tiem četriem zemes stūriem, kas tos četrus zemes vējus turēja, lai vējš nepūstu ne pa zemi, ne pa jūru, ne pa kādu koku. **2** Un es redzēju citu enģēli uzķāpjām no rīta pusēs, tam bija tā dzīvā Dieva zieģelis, un tas sauka ar stipru balsi uz tiem četriem enģēļiem, kam vara bija dota, samaitāt zemi un jūru, **3** Sacīdāms: nesamaitājiet ne zemi, ne jūru, ne kokus, tiekams mēs apziegelēsim sava Dieva kalpus pie viņu pierēm. **4** Un es dzirdēju, cik to apziegelēto:

sims četrdesmit un četri tūkstoši bija apziegelēti no visām Israēla bērnu ciltīm. **5** No Jūda cilts: divpadsmit tūkstoši apziegelēti. No Rūbena cilts: divpadsmit tūkstoši. No Gada cilts: divpadsmit tūkstoši. **6** No Ašera cilts: divpadsmit tūkstoši. No Naftalisa cilts: divpadsmit tūkstoši. No Manasus cilts: divpadsmit tūkstoši. **7** No Simeana cilts: divpadsmit tūkstoši. No Levja cilts: divpadsmit tūkstoši. No Isašara cilts: divpadsmit tūkstoši. **8** No Zebulona cilts: divpadsmit tūkstoši. No Jāzepa cilts: divpadsmit tūkstoši. No Benjamīna cilts: divpadsmit tūkstoši apziegelēti. **9** Pēc tam es redzēju, un raugi, liels pulks, ko neviens nevarēja izskaitīt, no visādām tautām un ciltīm un ļaudīm un valodām stāvēja priekš tā goda krēsla un priekš Tā Jēra, apgērbti baltām garām drēbēm un palmu zari viņu rokās, **10** Un saucu ar stipru balsi un sacīja: pestīšana pieder mūsu Dievam, kas sēž uz tā goda krēsla, un Tam Jēram. **11** Un visi enģēli stāvēja visapkārt ap to goda krēslu un ap tiem vecajiem un tiem četriem dzīviem un metās priekš tā goda krēsla zemē uz savu vaigu un pielūdza Dievu, **12** Sacīdāmi: Āmen! Teikšāna un gods un gudrība un pateicība un slava un vara un spēks pieder mūsu Dievam mūžīgi mūžam! Āmen. (**aiōn g165**) **13** Un viens no tiem vecajiem atbildēja, uz mani sacīdāms: šie, kas apgērbti baltām garām drēbēm, kas tie tādi, un no kurienes tie nākuši? **14** Un es uz viņu sacīju: Kungs, tu to zini! Un viņš uz mani sacīja: šie ir tie, kas ir nākuši no tām lielām bēdām un ir mazgājuši savas drēbes un tās balinājuši iekš Tā Jēra asinīm; **15** Tādēļ tie ir Dieva goda krēsla priekšā un Viņam kalpo dienām un naktīm Viņa namā, un kas sēž uz tā goda krēsla, Tas tos apēnos. **16** Ne tie vairs izsalks, ne tiem vairs slāps; nedz saule, nedz kāds karstums tos vairs nespiedis; **17** Jo Tas Jērs, kas ir viņu priekš tā goda krēsla, tos ganīs un tos vadīs pie dzīviem ūdens avotiem, un Dievs nozāvēs visas asaras no viņu acīm.

8 Un kad Viņš to septīto zieģeli atdarīja, palika kluss debesis kādu pusstundu. **2** Un es redzēju tos septīnus enģēļus, kas stāvēja Dieva priekšā, un tiem tapa dotas septīnas bazūnes. **3** Un cits enģēlis nāca un stāvēja pie tā altāra, turēdams zelta kvēpināmu trauku; un tam tapa dotas daudz kvēpināmas zāles, ka viņš tās ar visu svēto lūgšanām liktu uz to zelta altāri, kas ir tā goda krēsla priekšā. **4** Un šo kvēpināmo zāļu dūmi uzķāpa ar svēto lūgšanām no tā enģēla rokas Dieva priekšā. **5** Un tas enģēlis nēma to kvēpināmo trauku un to pildīja ar ugumi no tā altāra un to meta uz zemi. Tad notika balsis un pērkoni un zibenī un zemes trīcēšana. **6** Un tie septīni enģēļi, kam tās septīnas bazūnes bija, taisījās bazūnēt. **7** Un tas pirmais bazūnēja. Un krusa cēlās un ugums ar asinīm sajaukts un krita uz zemi, un koku trešā tesa izdega un visa zaļā zāle izdega. **8** Un tas otrais enģēlis bazūnēja. Un tā kā liels kalns, ugnī degošs, tapa mesti jūrā, un jūras trešā tesa tapa par asinīm. **9** Un radījumu trešā tesa, kas jūrā, kam ir dzīvība, nomira, un laivu trešā tesa tapa sadragāta. **10** Un tas trešās enģēlis bazūnēja. Un liela zvaigzne tā kā degoša lāpa nokrita no debesīm un krita uz upju trešo tesi un uz ūdeņu avotiem. **11** Un tās zvaigznes vārds top sakuts: Vērmelēs, un ūdeņu trešā tesa tapa par vērmelēm, un daudz ļaužu nomira no tiem ūdeņiem, jo tie bija rūgti palikuši. **12** Un tas ceturtās enģēlis bazūnēja. Un saules trešā tesa tapa samaitāta un mēneša trešā tesa un zvaigžņu trešā tesa,

ka viņu trešā tiesa taptu aptumšota un dienas trešā tiesa nespīdētu, un nakts tāpat. **13** Un es redzēju un dzirdēju ērgļi pa debess vidu skrejam un ar stipru balsi sakām: vai, vai, Ak vai, tiem, kas virs zemes dzīvo, to citu bazūnū balsu dēl no tiem trim enģeliem, kas vēl bazūnēs.

9 Un tas piektais enģelis bazūnēja. Un es redzēju zvaigzni, kritušu no debess uz zemi, un tam tapa dota bezdibēja akas atslēga. (*Abyssos g12*) **2** Un tas atvēra bezdibēja aku. Un dūmi uzķāpa no tās akas, kā liela ceplā dūmi. Un saule tapa aptumšota un gaiss no tās akas dūmiem. (*Abyssos g12*)

3 Un no tiem dūmiem siseņi nāca uz zemi, un tiem varata pagaņi, tā kā skorpioniem vara ir virs zemes. **4** Un tiem tapa sacīts, lai tie nemaitātu zemes zāli nedz zaļumu, nedz kādu koku, bet vien tos cilvēkus, kam tas Dieva zieģelis nav pie viņu pierēm. **5** Un viņiem tapa dots, ka tie tos nenokautu, bet mocītu piecus mēnešus; un viņu mocišana bija tā kā skarpīja mocišana, kad tas cilvēkam ir iedzelis. **6** Un tanis dienas cilvēki nāvi meklēs un to neatradis, un tie kāros mirt, bet nāve no viņiem bēgs. **7** Un tie siseņi bija līdzīgi zirgiem, kas ir sataisīti uz karu, un uz viņu galvām bija kā kroņi, zeltam līdzīgi, un viņu vaigi kā cilvēku vaigi. **8** Un tiem bija mati kā sievu mati, un viņu zobi bija kā lauvu zobi. **9** Un tiem bija bruņas kā dzelzs bruņas, un viņu spārnu troksnis tā kā ratu troksnis, kad daudz zirgi skrien karā. **10** Un tiem bija astes skorpioniem līdzīgas, un viņu astēs bija dzeloni, un viņiem bija vara, cilvēkus maitāt piecus mēnešus. **11** Un pār tiem bija kēniņš, tas bezdibēja enģelis, viņa vārds bija ebrejiski: Abadon, un Grieķu valodā: Apolion. (*Abyssos g12*) **12** Tas viens “vai” ir pagājis; redzi, vēl nāk divi “vai” pēc tam. **13** Un tas seastais enģelis bazūnēja, un es dzirdēju vienu balsi no tā zelta altāra četriem stūriem, kas bija Dieva priekšā, **14** Sakām uz to sesto enģeli, kam tā bazūnēja: atraisi tos četrus enģelus, kas ir saistīti pie tās lielās Eifrates upes. **15** Un tie četri enģeli tapa atraisīti, kas bija gatavi uz to stundu un dienu un mēnesi un gadu, ka tie cilvēku trešo tiesu nokautu. **16** Un tas kara jātnieku skaits bija divdesmit tūkstoši reiz desmit tūkstoši. Un es dzirdēju viņu skaitu. **17** Un tā es redzēju tos zirgus tanī parādišā un tos, kas uz tiem sēdēja: tiem bija uguņīgas un tumši zilas un sēram līdzīgas bruņas; un to zirgu galvas bija kā lauvu galvas, un no viņu mutēm izgāja uguns un dūmi un sērs. **18** Caur šiem trim cilvēku trešā tiesa tapa nokauta, caur to uguni un caur tiem dūmiem un caur to sēru, kas no viņu mutēm izgāja. **19** Jo viņu vara stāvēja viņu mutē un viņu astēs; jo viņu astes bija čūskām līdzīgas; tām bija galvas, un ar tām tie maitāja. **20** Un tie atlikuše cilvēki, kas nav nokauti caur šīm mocībām, tomēr nav atgriezušies no savu roku darbiem, ka tie nebūtu (vairs) pielūguši tos velnus un tos zelta un sudrabu un vara un akmens un koka elkus, kas nevar redzēt, nedz dzīrdēt, nedz staigāt; **21** Un tie nav atgriezušies no savām slepkavībām, nedz no savām burvestībām, nedz no savas maucības, nedz no savām zādzībām.

10 Un es redzēju citu spēcīgu enģeli no debesīm nokāpjam, tas bija apgērbts ar mākonī, un varavīksne bija uz viņa galvas, un viņa vaigs bija tā kā saule un viņa kājas tā kā uguns stabī. **2** Un tam atvērtā grāmatīņa bija rokā, un tas lika savu labo kāju uz jūru un kreiso uz zemi. **3**

Un tas sauka ar stipru balsi, kā lauva rūc; un kad tas bija saucis, tad tie septiņi pērkoni runāja savās balsīs. **4** Un kad tie septiņi pērkoni savās balsīs bija runājuši, tad es tās gribēju rakstīt, un es dzirdēju balsi no debesīm uz mani sakām: apziegēlē, ko tie septiņi pērkoni ir runājuši, un neraksti to. **5** Un tas enģelis, ko es redzēju stāvām uz jūras un uz zemes, pacēla savu roku uz debesīm. **6** Un zvērēja pie Tā, kas dzīvo mūžīgi mūžam, kas ir radījis debesīs un, kas tur iekšā, un zemi un, kas tur iekšā, un jūru un, kas tur iekšā, ka laiks vairs nebūs. (*aiōn g165*) **7** Bet iekš tā septītā enģela balss dienām, kad tas bazūnēs, tad Dieva noslēpums taps piepildīts, kā Viņš Saviem kalpiem, tiem praviešiem, ir pasludinājis. **8** Un tā balss, ko es biju dzirdējis no debesīm, atkal ar mani runāja un sacīja: ej, nēm to grāmatīņu, kas ir atvērtā tā enģēla rokā, kas uz jūras un uz zemes stāv. **9** Un es nogāju pie tā enģēla un uz to sacīju: dod man to grāmatīņu; un tas uz mani sacīja: nēm un apēd to, un tā būs rūgta tavā vēderā, bet tavā mutē tā būs salda kā medus. **10** Un es to grāmatīņu nēmu no tā enģēla rokas un to apēdu, un tā bija manā mutē salda kā medus, un kad es to biju apēdis, tā bija rūgta manā vēderā. **11** Un viņš uz mani sacīja: tev būs atkal pasludināt nākošas lietas par daudz ļaudim un tautām un valodām un kēniņiem.

11 Un niedre man tapa dota mēra kokam līdzīga, un tas enģelis stāvēja sacīdam: celies un mēro to Dieva namu un to altāri un tos, kas tur iekšā pielūdz. **2** Bet to pagalmu, kas ir Dieva nama ārpusē, pamet ārā, un nemēro to, jo tas ir dots pagāniem; un tie to svēto pilšētu samīš četrdesmit divus mēnešus. **3** Un Es vaļu došu Saviem diviem lieciniekim, un tie kā pravieši mācis tūkstoš divsims un sešdesmit dienas, ar maisiem apgērbti. **4** Šie ir tie divi ēļas koki un tie divi lukturi, kas pasaules valdītāja priekšā stāv. **5** Un ja kas tiem grib vainu darīt, tad uguns iziet no viņu mutes un aprīj viņu ienaidniekus; un ja kas tos grib apvainot, tam tāpat būs nokautam tapt. **6** Šiem ir vara, debesi aizslēgt, ka lietus nelīst viņu sludināšanas dienās, un tiem ir vara pār tiem ūdeniem, tos pārvērst par asinīm un zemi sist ar visādām mokām, cikkārt viņiem gribās. **7** Un kad tie savu liecību būs pabeiguši, tad tas zvērs, kas izkāpj no bezdibēja, ar tiem karos un tos uzvarēs un tos nokaus. (*Abyssos g12*) **8** Un viņu miesas gulēs uz tās lielās pilsētas ielas, kas garīgi top saukta Sodoma un Ēģipte, kur arī mūsu Kungs ir krustā sists. **9** Un no tiem ļaudim un tām ciltīm un valodām un tautām būs, kas redzēs viņu miesas pusketurtas dienas un neļaus viņu miesas ielikt kapos. **10** Un tie, kas dzīvo virs zemes, priečāsies par tiem un būs līksni, un cits citam dāvanas sūtis, jo šie divi pravieši bija mocījuši tos, kas virs zemes dzīvo. **11** Un pēc pusketurtas dienas iegāja iekš tiem dzīvības gars no Dieva, un tie stājās uz savām kājām, un lielas izbailes uzkrīta tiem, kas tos ieraudzīja. **12** Un tie dzīrdēja stipru balsi no debes uz tiem sakām: nāciet šurp augšām. Un tie uzķāpa iekš mākoņa uz debesīm, un viņu ienaidnieki uz tiem skatījās. **13** Un tanī stundā liela zemes trīcēšana notika, un tās pilsētas desmitā tiesa sagruva, un tai zemes trīcēšanā septiņtūkstoš cilvēku vārdi tika nokauti, un tie atlikuše pārbījās un deva godu Tam Dievam debesīs. **14** Tas otrais “vai” ir pagājis, un redzi, tas trešais “vai” nāk driz. **15** Un tas septītais enģelis bazūnēja, un stipras balsis cēlās debesīs sacīdamas:

pasaules valstis ir kļuvušas mūsu Kungam un Viņa Kristum, un Tas valdis mūžigi mūžam. (aīōn g165) **16** Un tie divdesmit četri vecaj, kas sēž Dieva priekšā uz saviem goda krēsliem, krita uz savu vaigu un pielūdza Dievu, **17** Sacīdami: mēs Tev pateicamies, Kungs Dievs, Visuvaldītājs, kas ir un kas bijis un kas nāk, ka Tu Savu lielo spēku esi nēmīs un Savu valdību uzcēlis. **18** Un tās tautas ir iedusmojušās, un Tava dusmība ir nākusi un tas mirušo laiks, ka tie top sodīti, un ka tā alga top dota Taviem kalpiem, tiem praviešiem, un tiem svētiem un tiem, kas Tavu Vārdu bistas, tiem maziem un lieliem; un ka tie top samaitāti, kas zemi maitāja. **19** Un tas Dieva nams debesīs tapa atvērts, un Viņa deribas šķirsts tapa redzams Viņa namā, un zibeņi notika un balsis un pērkoni un zemes trīcēšana un liela krusa.

12 Un liela zīme parādījās debesis: sieva ar sauli apgērbta, un mēnesis apakš viņas kājām, un viņas galvā kronis no divpadsmit zvaigznēm, **2** Un grūta būdama tā brēca bērnu sāpēs un dzemdešanas mokās. **3** Un cīta zīme parādījās debesīs, un redzi, liels pūķis, sarkans kā uguns, ar septiņām galvām un desmit ragiem, un uz viņa galvām septiņi kēniņa kroņi. **4** Un viņa aste vilka debess zvaigžnu trešo tiesu un tās nometa uz zemi. Un tas pūķis stājās tās sievas priekšā, kurai bija jādzemdē, ka viņš, kad tā dzemdešu, viņas bērnu aprītu. **5** Un viņa dzemdejā bērnu, dēlu, kam visus pagānus būs ganīt ar dzelzs riksti, un viņas bērns tapa aizrauts pie Dieva un pie Viņa goda krēsla. **6** Un tā sieva bēga uz tuksnesi, kur viņai bija no Dieva sataisīta vieta, lai viņa tur taptu uzturēta tūkstoš divsimt un sešdesmit dienas. **7** Un karš cēlās debesis. Mikelis un viņa enģeļi karojas pret to pūķi; un tas pūķis karojas un viņa enģeļi, **8** Un nespēja nenieka, un viņu vieta vairs netika atrasta debesis. **9** Un tas lielais pūķis tika izmests, tā vecā čūksa, ko dēvē par velnu un sātanu, kas visu pasauli pievīl; tas tika nomests uz zemi, un viņa enģeļi līdz ar viņu tur tika nomesti. **10** Un es dzirdēju stipru balsi debesis sakām: tagad pestīšana un spēks un valstība mūsu Dievam, un vara Viņa Kristum ir kļuvusi; jo mūsu brāļu apsūdzētājs ir nomests, kas tos apsūdzēja priekš mūsu Dieva dienām naktīm. **11** Un tie viņu ir uzvarējuši caur Tā Jēra asinīm un caur savas liecības vārdu, un tie savu dzīvību nav milējuši līdz nāvei. **12** Tāpēc priečājaties, jūs debesis, un kas tur dzīvo! Ak vai, tiem, kas zemes un jūras virsū dzīvo; jo velns pie jums ir nonācis ar lielām dusmām, zinādams, ka tam ir maz laika. **13** Un kad tas pūķis redzēja, ka viņš bija nomests uz zemi, tad viņš vajāja to sievu, kas to dēlu bija dzemdejusi. **14** Un tai sievai divi liela ērgļa spārni tapa doti, ka tā uz tuksnesi skrietu savā vietā, kur viņa top uzturēta laiku un laikus un pulsaiķu, nost no tās čūskas vaiga. **15** Un tā čūksa no savas mutes izlaida ūdeni tā kā upi tai sievai pakāl, lai viņu caur to upi aizrautu. **16** Un zeme nāca tai sievai palīgā, un zeme atvēra savu muti un aprija to upi, ko tas pūķis no savas mutes izlaida. **17** Un tas pūķis iedusmojās pret to sievu un nogāja karot ar tiem, kas atlikušies no viņas dzimuma, kas Dieva bauļus tur, un kam ir Jēzus Kristus liecība.

13 Un es stāvēju uz jūras smiltīm. Un es redzēju zvēru izkāpjam no jūras, tam bija septiņas galvas un desmit ragi, un uz viņa ragiem desmit kēniņa kroņi, un uz viņa

galvām bija zaimošanas vārdi. **2** Un tas zvērs, ko es redzēju, bija pardelīm līdzīgs, un viņa kājas kā lāča kājas, un viņa mute kā lauvas mute; un tas pūķis tam deva savu spēku un savu goda krēslu un lielu varu. **3** Un es redzēju vienu no viņa galvām kā līdz nāvei ievainotu, un viņa nāves vaina tapa dziedināta, un visa zeme tam zvēram pakaļ brīnījās. **4** Un viņi pielūdza to pūķi, kas tam zvēram varu bija devis, un pielūdza to zvēru sacīdamī: kas ir tam zvēram līdzīgs? Kas var ar to karot? **5** Un tam tapa dota mute, runāt lielas lietas un Dieva zaimošanas, un vara tam tapa dota, karot četrdesmit divus mēnešus. **6** Un tas atdarīja savu muti un runāja zaimošanu pret Dievu, zaimodams Viņa vārdu un Viņa dzīvokli un tos, kas dzīvo debesis. **7** Un tam tapa dots, karot ar tiem svētiem un tos uzvarēt, un tam vara tapa dota pār visām ciltīm un valodām un tautām. **8** Un to pielūgs visi, kas dzīvo virs zemes, kam vārdi nav rakstīti Tā Jēra dzīvības grāmatā, kas ir nokauti no pasaules radīšanas. **9** Ja kam ir ausis, tas lai dzird. **10** Ja kas ved cietumā, tas ies cietumā; ja kas ar zobenu nokauj, tam ar zobenu būs tapt nokautam. Še to svēto pacietību un ticību! **11** Un es redzēju citu zvēru izkāpjam no zemes, un tam bija divi ragi, jēra ragiem līdzīgi, un tas runāja kā pūķis. **12** Un visu tā pirmā zvēra varu tas dara viņa priekšā, un dara, ka zeme un tie, kas uz tās dzīvo, pielūdzu pirmo zvēru, kam tā nāves vaina bija dziedināta. **13** Un tas dara lielas zīmes, ka tas arī ugunij liek nokrist no debess uz zemi cilvēku priekšā. **14** Un tas pievīl tos, kas dzīvo virs zemes caur tām zīmēm, ko darīt tā zvēra priekšā viņam ir dots, un saka uz tiem, kas virs zemes dzīvo, lai tie bildi taisa tam zvēram, kam tā vaina no zobena bija, un kas bija palicis dzīvs. **15** Un tam tapa dots, tai zvēra bildei garu dot, ka tā zvēra bilde ir runātu, ir darītu, ka tie taptu nokauti, kas tā zvēra bildi nepielūgtu. **16** Un tas dara, ka visiem, maziem un lieliem, bagātiem un nabagiem, svabadiem un kalpiem, zīme top dota pie viņu labās rokas vai pie viņu pieres; **17** Un ka neviens nevar ne pirkst, ne pārdot, kā vien tas, kam tā zīme ir, tas zvēra vārds jeb viņa vārda skaitlis. **18** Še tā gudrība! Kam ir saprāšana, tas lai pārskaita tā zvēra skaitli; jo tas ir cilvēka skaitlis, un viņa skaitlis ir sešsimt sešdesmit un seši.

14 Un es redzēju, un raugi, Tas Jērs stāvēja uz Cīnās kalna un līdz ar Viņu simt četrdesmit četri tūkstoši, kam Viņa Tēva vārds bija rakstīts pie viņu pierēm. **2** Un es dzirdēju balsi no debesīm kā daudz ūdeņu balsi un kā liela pērkona balsi, un tā balss, ko es dzirdēju, bija tā kā koklētāji koklē uz savām koklēm. **3** Un tie dziedāja kā jaunu dziesmu tā goda krēsla priekšā un to četru dzīvo un to vecaju priekšā, un neviens nevarēja to dziesmu mācīties, kā vien tie simt četrdesmit četri tūkstoši, kas bija atpirkti no pasaules. **4** Sie ir, kas ar sievām nav apgāniņušies; jo tie ir šķisti; sie ir, kas Tam Jēram staigā pakāl, uz kurieni Tas iet. Sie ir atpirkti no cilvēkiem par pirmajiem Dievam un Tam Jēram. **5** Un viņu mutē viltiba nav atrasta, jo tie ir bezvainīgi Dieva goda krēsla priekšā. **6** Un es redzēju citu enģeļi debesī virū skrienam; tam bija mūžīgs evaņģelījs, tiem sludināt, kas virs zemes dzīvo, un visām tautām un ciltīm un valodām un ļaudīm. (aīōnios g166) **7** Šis ar stipru balsi sacīja: bistaties Dievui un dodiet Viņam godu, jo Viņa sodības stunda ir nākusi, un pielūdziet To, kas ir radījis debesi un zemi un jūru un ūdeņu avotus. **8** Un cits

enģelis, otrs, nāca pakal sacīdams: kritusi, kritusi Bābele, tā lielā pilsēta, tāpēc ka tā visas tautas dzirdinājusi ar savas maucības dusmu vīnu. **9** Un cits enģelis, tas trešais, tiem nāca pakal sacīdams ar stipru balsi: ja kas to zvēru pielūdz un viņa bildi un pieņem to zīmi pie savas pieres un pie savas rokas, **10** Tas arīdzan dzers no Dieva dusmības viņa, kas stiprs Viņa bardzības bikerī ir ieliets, un tas taps mociņs ar uguni un sēru to svēto enģeļu un Tā Jēra priekšā. **11** Un tie dūmi no viņu mocības uzķapj mūžigi mūžam, un dusešanas nav nedz dienu nedz nakti tiem, kas to zvēru un viņa bildi pielūdz, un ja kas viņa vārda zīmi pieņem. (aiōn g165) **12** Še ir to svēto pacietība. Še ir tie, kas tur Dieva baušlus un Jēzus ticību. **13** Un es dzirdēju balsi no debesīm uz mani sakām: rakstī! Svētīgi ir tie mirušie, kas iekš Tā Kunga mirst no šī briža. Tiešām, Tas Gars saka, ka tie dus no savām darbošanām un viņu darbi tos pavada. **14** Un es redzēju un raugi, spožs padēbesis un uz tā padabeša viens sēdēja, kas Cīlēka Dēlam līdzīgs, ar zelta kroni galvā un ar asu cīpri rokā. **15** Un cits enģelis nāca no Dieva nama, saukdamas ar stipru balsi uz To, kas uz tā padabeša sēdēja: cērt ar Savu cīri un plauj; jo tā plaušanas stunda Tev ir nākusi, tāpēc ka tas plaujamais vīrs zemes ir ienācies. **16** Un Tas, kas uz tā padabeša sēdēja, ar Savu cīri cīrta uz zemi, un zeme tapa plauta. **17** Un cits enģelis nāca no Tā Dieva nama, kas ir debesis, un tam bija arīdzan asa cirpe. **18** Un cits enģelis nāca no tā altāra, tam bija vara pār uguni, un tas sauka ar lielu saukšanu uz to, kam tā asā cirpe bija, sacīdams: cērt ar savu aso cirpi un nogriez viņa ķekarus no zemes vina koka, jo viņa ogas ir ienākušas. **19** Un tas enģelis cīrta ar savu cirpi uz zemi un nogrieza ogas no zemes vina koka un meta tās tai lielā Dieva dusmības viņa spaidā. **20** Un tas viņa spaida nāca asinis līdz zirgu iemaukiem pie tūkstoš un sešsimt birzumiem.

15 Un es redzēju citu lielu un brinišķu zīmi debesis: septiņus enģelus, kas turēja tās septiņas pēdīgās mocības, jo iekš tām Dieva dusmība piepildījās. **2** Un es redzēju kā glāzes jūru ar uguni jauktu; un tos, kas uzvarēja to zvēru un viņa bildi un viņa zīmi un viņa vārda skaitli, ka tie stāvēja pie tās glāzes jūras, turēdam Dieva kokles. **3** Un tie dziedāja Mozus, Tā Dieva kalpa, dziesmu un Tā Jēra dziesmu sacīdami: lieli un brīnišķi ir Tavi darbi, Kungs Dievs, visu Valdītājs; taisni un patiesīgi ir Tavi ceļi, Tu Ķēniņ pār tām tautām! **4** Kas Tevi nebītos, Kungs, un nedotu Tavam vārdam godu? Jo Tu vien esi svēts; jo visas tautas nāks un pielūgs Tavā priekšā, jo Tavas tiesas ir atspīdējušas. **5** Un pēc tam es redzēju, un raugi, Dieva nams, tas liecības dzīvoklis, tapa atvērts debesis. **6** Un tie septiņi enģelī, kam tās septiņas mocības bija, nāca ārā no Dieva nama, apģērbti ar šķistu un spožu audeklu un apjozti ap krūtīm ar zelta jostām. **7** Un viens no tiem četriem dzīviem deva tiem septiņiem enģeļiem septiņus zelta kausus, pildītus ar Tā Dieva dusmību, kas mūžīgi mūžam dzīvo. (aiōn g165) **8** Un Dieva nams tapa pilns dūmu no Dieva godības un no Viņa spēka, un neviens nevarēja Dieva namā iejet, kamēr to septiņu enģeļu septiņas mocības nebija pabeigtas.

16 Un es dzirdēju stipru balsi no Dieva nama sakām uz tiem septiņiem enģeļiem: ejat un izlejat Dieva

dusmības kausus uz zemi. **2** Un tas pirmais nogāja un izlēja savu kausu uz zemi, un tur ļauns un nikns augonis piemetās tiem cilvēkiem, kam tā zvēra zīme bija, un kas viņa bildi pielūdz. **3** Un tas otrs enģelis savu kausu izlēja jūrā, un tā palika par asinīm, kā no miruša, un ikviena dzīva dvaša jūrā nomira. **4** Un tas trešais enģelis izlēja savu kausu upēs un ūdeņu avotos, un tie palika par asinīm. **5** Un es dzirdēju to ūdeņu enģeļu sakām: Kungs, kas ir un kas bijis, Tu esi taisns un svēts, ka Tu tā esi tiesajis. **6** Jo tie to svēto un to praviešu asinis ir izlējuši; tāpēc Tu tiem arīdzan asinis esi devis dzert, jo tie to pelnījuši. **7** Un es dzirdēju citu no tā altāra sakām: tiešām, Kungs Dievs, visu Valdītājs, patiesīgas un taisnas ir Tavas tiesas. **8** Un tas ceturtais enģelis izlēja savu kausu uz sauli, un viņam tapa dots, cilvēkus dedzināt ar uguni. **9** Un cilvēki tapa dedzināti ar lielu karstumu un zaimoja Tā Dieva vārdu, kam vara ir pār šim mocībam. Bet tie neatgriezās no grēkiem, Viņam dot godu. **10** Un tas piektais enģelis savu kausu izlēja uz tā zvēra goda krēslu, un viņa valsts tapa aptumšota, un tie no sāpēm sakoda savas mēles, **11** Un zaimoja To Dievu debesis savu sāpju dēļ un savu augopu dēļ, un neatgriezās no saviem darbiem. **12** Un tas sestais enģelis savu kausu izlēja uz to lielo Eifrātes upi, un viņas ūdens izsīka, ka taptu sataisīt ceļš tiem kēniņiem no saules lēkšanas puses. **13** Un es redzēju no tā pūķa mutes un no tā zvēra mutes un no tā viltīgā pravieša mutes nākam trīs nešķīstus garus, vardēm līdzīgus. **14** Jo tie ir velnu gari, kas dara zīmes un iziet pie vijas pasaules kēniņiem, tos sapulcināt uz karu, Dieva, tā Visuvarenā, lielā dienā. **15** “Redzi, Es nāku kā zagliš: svētīgs, kas nomodā un savas drēbes sarga, ka tas nestāgā pliks un viņa kauns netop redzēts.” **16** Un viņš tos sapulcināja uz to vietu, kas ebreiski top saukta Armaģedon. **17** Un tas septītais enģelis savu kausu izlēja gaisā, un stipra balss nāca no tā debes' nama, no tā goda krēsla, sacīdama: ir noticis. **18** Un balsis un pērkonī un zibeņi cēlās. Un tad notika liela zemes trīcešana, kāda vēl nav notikusi, kamēr cilvēki virs zemes bijuši, tāda un tik liela zemes trīcešana. **19** Un tā lielā pilsēta dalījās trijās daļās, un pagānu pilsētas sagruva, un Bābele, tā lielā, tapa pieminēta Dieva priekšā, ka tai taptu dots viņa dusmības un bardzības viņa bikeris. **20** Un visas salas bēga, un kalni netapa atrasti. **21** Un liela krusa, triju podu smaga, krita no debesīm uz cilvēkiem, un cilvēki zaimoja Dievu tās mocības dēļ caur to krusu; jo viņas mocība ir varen liela.

17 Un viens no tiem septiņiem enģeļiem, kam tie septiņi kausi bija, nāca un ar mani runāja, uz mani sacīdams: nāc šurp, es tev rādišu tās lielās maukas sodību, kas sēž pie tiem lieliem ūdeņiem; **2** Ar to ir maukojuši tie kēniņi virs zemes un tie, kas virs zemes dzīvo, ir piedzērušies no viņas maucības viņa. **3** Un viņš mani garā aizveda uz tuksnesi. Un es redzēju sievu sēžam uz sarkana zvēra, kas bija pilns ar zaimošanas vārdiem, kam bija septiņas galvas un desmit rāgi. **4** Un tā sieva bija apģērbta ar purpuru un dārgu sarkanumu un izpušķota ar zeltu un dārgiem akmeniem un pērlēm, savā rokā turēdama zelta bikeri, pilnu ar savas maucības negantību un nešķīstību. **5** Un pie viņas pieres bija rakstīts vārds: “Noslēpums, Bābele, tā lielā, tā mauka un negantības māte virs zemes.” **6** Un es redzēju to sievu piedzērušu no to svēto asinīm un

no Jēzus liecinieku asinīm; to redzēdams es brīnījos ar lielu brīnišanos. **7** Un tas enģelis uz mani sacīja: kādēl tu brīnī? Es tev sacīšu to noslēpumu par to sievu un to zvēru, kas viņu nes, un kam ir tās septītas galvas un tie desmit ragi. **8** Tas zvērs, ko tu esi redzējis, bija un nav un izkāps no bezdibēja un ies bojā; un tie, kas virs zemes dzīvo, (kam vārdi nav rakstīti tai dzīvības grāmatā) no pasaules rādišanas, tie brīnīsies, redzēdami to zvēru, ka tas bija un nav un būs. (**Abyssos g12**) **9** Še prāts ar gadribu! Tās septītas galvas ir septīni kalni, uz kuriem tā sieva sēž, **10** Un ir septīni kēniņi. Pieci ir krituši, un viens ir, un tas otrs vēl nav nācis, un kad tas nāks, tad tam būs palikt mazu brīdi. **11** Un tas zvērs, kas bija un nav, pats ir tas astotais, un ir no tiem septīniem un iet bojā. **12** Un tie desmit ragi, ko tu esi redzējis, ir desmit kēniņi, kas valstību vēl nav dabūjuši; bet tā kā kēniņi tie varu dabū uz vienu stundu ar to zvēru. **13** Šiem ir vienāds prāts, un tie savu spēku un varu nodos tam zvēram. **14** Šie karos ar To Jēru, un Tas Jērs tos uzvarēs, jo Tas ir to kungu Kungs un to kēniņu Kēniņš, - un tie, kas līdz ar Viņu, tie aicinātie un izredzētie un ticīgie. **15** Un viņš uz mani saka: tie ūdeņi, ko tu esi redzējis, kur tā mauka sēž, ir ļaudis un ļaužu pulki un tautas un valodas. **16** Un tie desmit ragi, ko tu esi redzējis uz tā zvēra, šie to mauku nīdēs un viņu darīs tukšu un kailu un viņas miesu ēdīs un viņu sadedzinās ar uguni. **17** Jo Dievs jūs sirdī devīs, darīt Viņa prātu un darīt vienādā prātā un savu valstību dot tam zvēram, tiekams Dieva vārdi taps piepildīti. **18** Un tā sieva, ko tu esi redzējis, ir tā lielā pilseta, kam ir tā valdība pār tiem kēniņiem vīrs zemes.

18 Un pēc tam es redzēju citu enģeli nokāpjam no debesīm, tam bija liela vara, un zeme tapa apgaismota no viņa spožuma. **2** Un tas saucu spēcīgi ar stipru balsi sacīdams: kritusi, kritusi Bābele, tā lielā, un palikusi velniem par mājas vietu un visiem nešķistiem gariem par cietumu un visiem nešķistiem un negantiem putniem par cietumu. **3** Jo viņas maucības dusmu vīna visas tautas ir dzērušas, un tie kēniņi vīrs zemes ar viņu ir maukojuši, un tie tirgotāji vīrs zemes ir bagāti tapuši no viņas varenā kāruma. **4** Un es dzirdēju citu balsi no debesīm sakām: izejat no viņas, Mani ļaudis, ka jūs viņai nepaliekat par biedriem pie viņas grēkiem un ka jūs nedabūjiet no viņas mocībām. **5** Jo viņas grēki ir līdz debesīm kāpuši, un Dievs ir pieminējis viņas noziegumus. **6** Atmaksājiet viņai, kā viņa jums ir atmaksājusi, un darīet viņai divkārtīgi pēc viņas darbiem, ieļejat viņai divkārtīgi tai bīkeri, kur viņa ielējusi. **7** Cik viņa pati sevi ir pagodinājusi un kārumā dzīvojusi, tīk lielu mocību un bēdas padarīet viņai, jo viņa saka savā sīrdī: es sēžu tā kā kēniņiene, un neesmu atraiſne, un bēdas es neredzēšu. **8** Tādēl viņas mocības nāks vienā dienā, nāve un bēdas un bāds, un viņa taps sadedzināta uguni, jo spēcīgs ir Tas Kungs Dievs, kas viņu soda. **9** Un viņu apraudās un nožēlos tie kēniņi vīrs zemes, kas ar viņu maucībā un kārumā dzīvojuši, kad tie redzētos dūmus no viņas degšanas. **10** Tie stāvēs no tālienes aiz bailēm no viņas mokām un sacīs: vai, vail! Tā lielā pilseta Bābele! Tā stiprā pilseta! Jo tava sodība ir nākusi vienā stundā. **11** Un tie tirgotāji vīrs zemes raud un želojās par viņu, tāpēc ka viņu preci neviens vairs nepērk, **12** Zelta un sudraba preci un dārgus akmeņus un pērles un dārgu audeklu un purpuru

un zīdu un dārgu sarkanumu un visādus saldi smaržīgus kokus un visādus traukus no ziloenkauliem un visādus traukus no dārga koka un vara un dzelzs un marmora akmenis, **13** Un kanēli un kvēpināmās zāles un saldas smaržāles un vīraku un vīnu un eļļu un kviešu miltus un kviešus un lopus un avis un zirgus un karietes un cilvēku mieces un dvēseles. **14** Un tie dārza augļi, ko tava dvēsele kāroja, ir nost no tevis, un viss, kas bija gards un spožs, tas ir nost no tevis, un to tu vairs neatradīsi. **15** Šo lietu tirgotāji, kas no viņas bija bagāti tapuši, stāvēs no tālienes, aiz bailēm no viņas mokām, raudādami un žēlodamies **16** Un sacīs: Vail vail! tā lielā pilsēta, kas bija apgērbta ar dārgu audekli un purpuru un sarkanu dārgu vadmalu, un kas bija izgreznota ar zeltu un dārgiem akmeniem un pērlēm! Jo tāda bagātība ir postīta vienā stundā. **17** Un visi stūrīmajā un visi, kas brauc uz laivām, un laivinieki un, cik uz jūras darbojās, stāvēja no tālienes **18** Un brēca, skatīdamies tos dūmus no viņas degšanas, un sacīja: kura šai lielai pilsētai līdzīga? **19** Un tie meta pišķus uz savām galvām un brēca raudādami un žēlodamies un sacīja: Vai! Vai! tā lielā pilsēta, kur visi, kam laivas bija jūrā, bagāti tapuši no viņas greznuma, tārīkā postīta vienā stundā. **20** Liksmojaties par viņu, debesis, un jūs svētie apostuļi un jūs pravieši, jo Dievs jūsu tiesu ir iztiesājis pie viņas. **21** Un viens spēcīgs enģelis pacēla akmeni, tā kā lielu dzirnu akmeni, un to iemeta jūrā sacīdams: tāpat tā lielā pilsēta Bābele ar mešanu taps mesta un vairs netaps atrasta. **22** Un koklētāju un dziedātāju un stabulnieku un bazūnētāju balss vairs netaps dzirdēta iekš tevis. Un dzirnavu balss vairs netaps dzirdēta iekš tevis. **23** Un sveces gaišums vairs nespīdēs iekš tevis, un brūtgāna un brūtes balss vairs netaps dzirdēta iekš tevis. Jo tavi tirgotāji bija lieli kungi vīrs zemes, jo caur tavu apmānīšanu visas tautas tika pieviltas, **24** Un iekš tās ir atrastas to praviešu asinīs un to svēto un visu to, kas vīrs zemes ir nokauti.

19 Un pēc tam es dzirdēju, kā lielu ļaužu pulku, stipru balsi debesis sakām: Alleluja! Pestīšana un gods un slava un spēks Tam Kungam, mūsu Dievam! **2** Jo Viņa tiesas ir patiesīgas un taīsnas, tāpēc ka Viņš to lielo mauku ir notiesājis, kas zemi ir samaitājusi ar savu maucību, un Viņš savu kalpu asinīs pie tās ir atriebis. **3** Un tie sacīja otrā kārtā: Alleluja! Un viņas dūmi uzķapj mūžigi mūžam. (**aīon g165**) **4** Un tie divdesmit četri vecajai un tie četri dzīvie nometās un pielūdza Dievu, kas uz tā goda krēsla sēdēja, sacīdami: Āmen, Alleluja! **5** Un balss izgāja no tā goda krēsla sacīdama: teiciet mūsu Dievu, visi Viņa kalpi, un kas Viņu bīstas, mazie un lielie. **6** Un es dzirdēju kā balsi no daudz ļaudīm un kā balsi no daudz ūdeņiem un kā balsi no stipriem pērkoniem sakām: Alleluja! Jo Tas Kungs, tas visu Valdītājs Dievs, ir valdību uzņēmis. **7** Lai priečājamies un gavilējam un Viņam godu dodam, jo Tā Jēra kāzas ir nākušas, un Viņa sieva ir sataisījusies. **8** Un viņai ir dots, ka top apgērbta ar šķistu un spožu dārgu audeklu; jo tas dārgais audekls ir to svēto taīsnība. **9** Un viņš uz mani saka: raksti! Svētīgi ir tie, kas ir aicināti uz Tā Jēra kāzu mielastu! Un viņš uz mani saka: Šie ir tie patiesīgie Dieva vārdi. **10** Un es kritu pie viņa kājām, viņu pielūgt, un viņš uz mani saka: "Raugi, nedari tāl! Es esmu darba biedrs tev

un taviem brāliem, kam ir Jēzus liecība. Pielūdz Dievu! Jo Jēzus liecība ir tas praviešu mācības gars.” **11** Un es redzēju debesis atvērtas, un raugi, balts zirgs, un kas uz tā sēdēja, tapa saukts Uzticīgs un Patiesīgs, un Tas tiesīši un karo iekši taisnības. **12** Un Viņa acis ir kā uguns liesma, un uz Viņa galvas ir daudz kēniņu kroņi, un vārds Viņam bija rakstīts, ko neviens nezināja, kā vien Viņš pats. **13** Un Viņš bija apģērbts ar drēbēm, kas bija asinīši mērktais, un Viņa vārds tapa saukts Dieva vārds. **14** Un Tam gāja pakalp tie debesē karaspēki uz baltiem zirgiem, apģērbti ar baltu un šķistu dārgu audekli. **15** Un no Viņa mutes iziet ass zobens, ar to sist pagānumus; un Viņš tos ganīs ar dzelzs rīksti, un Viņš min Dieva, Tā Visuvarenā, bargās dusmības vīna spaidu. **16** Un uz drēbēm un uz sāniem viņam ir tas vārds rakstīts: kēniņu Kēniņš un kungu Kungs! **17** Un es redzēju vienu enģeli Saulē stāvam, un tas sauca ar stipru balsi sacīdams uz visiem putniem, kas debess vidū skrien: nāciet un sapulcinājaties uz to lielo Dieva mielastu, **18** Ka jūs ēdat kēniņu miesas, virsnieku miesas un vareno miesas un zirgu miesas un jājēju, kas uz tiem sēž, un visi svabadu un kalpu un mazu un lielu miesas. **19** Un es redzēju to zvēru un tos kēniņus virs zemes, un viņu sapulcināto karaspēku karojam pret To, kas uz tā zirga sēdēja, un pret Viņa kara spēku. **20** Un tas zvērs tapa sagrabīts, un līdz ar to tas viltīgais pravietis, kas viņa priekšā tās zīmes bija darījis, caur ko viņš bija pievilis tos, kas bija pieņēmuši tā zvēra zīmi, un tos, kas pielūdza viņa bildi: tie divi tapa dzīvi iemesti uguns zaņķi, kas deg ar sēru. (**Limnē Pyr g3041 g4442**) **21** Un tie atlikušie tapa nokauti caur to zobenu, kas izgāja no mutes Tam, kas sēdēja uz tā zirga, un visi putni pieēdās no viņu miesām.

20 Un es redzēju enģeli nokāpjam no debesīm, tam bija bezdibēja atslēgas un lielas ķedes savā rokā. (**Abyssos g12**) **2** Un viņš sagrāba to pūķi, to veco čūsku, tas ir velns un sātans, un to saistīja tūkstoš gadus. **3** Un viņš to iemeta bezdibēni un aizslēdza un uzlīka zieglēi viršu, ka tas tos laudis vairi nepievilkti, tiekams tūkstoš gadi būtu pabeigti, un pēc tiem viņam būs vajā tapt mazu brīdi. (**Abyssos g12**) **4** Un es redzēju goda krēslus, un uz tiem apsēdās, un šiem tapa dots tiesu spriest, un es redzēju to dvēseles, kam Jēzus liecības un Dieva vārda dēļ galva bija nocirsta un kas nebija pielūguši nedz to zvēru nedz viņa bildi un nebija pieņēmuši to zīmi pie savas pieres un pie savas rokas; un tie dzīvoja un valdīja līdz ar Kristu tūkstoš gadus. **5** Bet tie citi mirušie netapa atkal dzīvi, tiekams tūkstoš gadi bija pabeigti; šī ir tā pirmā augšāmcelšanās. **6** Svētīgs un svēts, kam ir daļa pie tās pirmās augšāmcelšanās! Par šiem tai otrai nāvei varas nav, bet tie būs Dieva un Kristus priesteri un valdis līdz ar Viņu tūkstoš gadus. **7** Un kad tie tūkstoš gadi būs pabeigti, tad sātans no sava cietuma taps atraisīts, **8** Un izies vilt tās tautas, kas tanis četros zemes stūros, to Gogu un Magogu, tos sapulcināt karā; šo pulks ir kā jūras smiltis. **9** Un tie nāca uz zemes klajumu un visapkārt apstāja to svēto lēgeri un to milo pilsētu, un uguns krita no Dieva no debess un tos aprīja. **10** Un velns, kas tos pievīla, tapa iemests tai uguns un sēra zaņķi, kur tas zvērs ir un tas viltīgais pravietis, un tie taps mocīti dienām naktīm mūžīgi mūžam. (**aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442**) **11** Un es redzēju lielu baltu godības krēslu un To, kas uz tā sēdēja, no Viņa

vaiga zeme un debess bēga, un vieta tiem netapa atrasta. **12** Un es redzēju tos mirušos, mazos un lielos stāvam Dieva priekšā, un tās grāmatas tapa atvērtas; un cita grāmata tapa atvērtā, kas ir tā dzīvības grāmata. Un tie mirušie tapa tiesāti pēc tiem rakstīem tais grāmatās, pēc viņu darbiem. **13** Un jūra deva tos mirušos, kas iekš tās bija, un nāve un elle deva tos mirušos, kas iekš tām bija, un ikviens tapa tiesāts pēc saviem darbiem. (**Hadēs g86**) **14** Un nāve un elle tapa iemestas uguns zaņķi: šī ir tā otrā nāve. (**Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442**) **15** Un ja kas netapa atrasts tai dzīvības grāmatā rakstīts, tas tapa iemestas uguns zaņķi. (**Limnē Pyr g3041 g4442**)

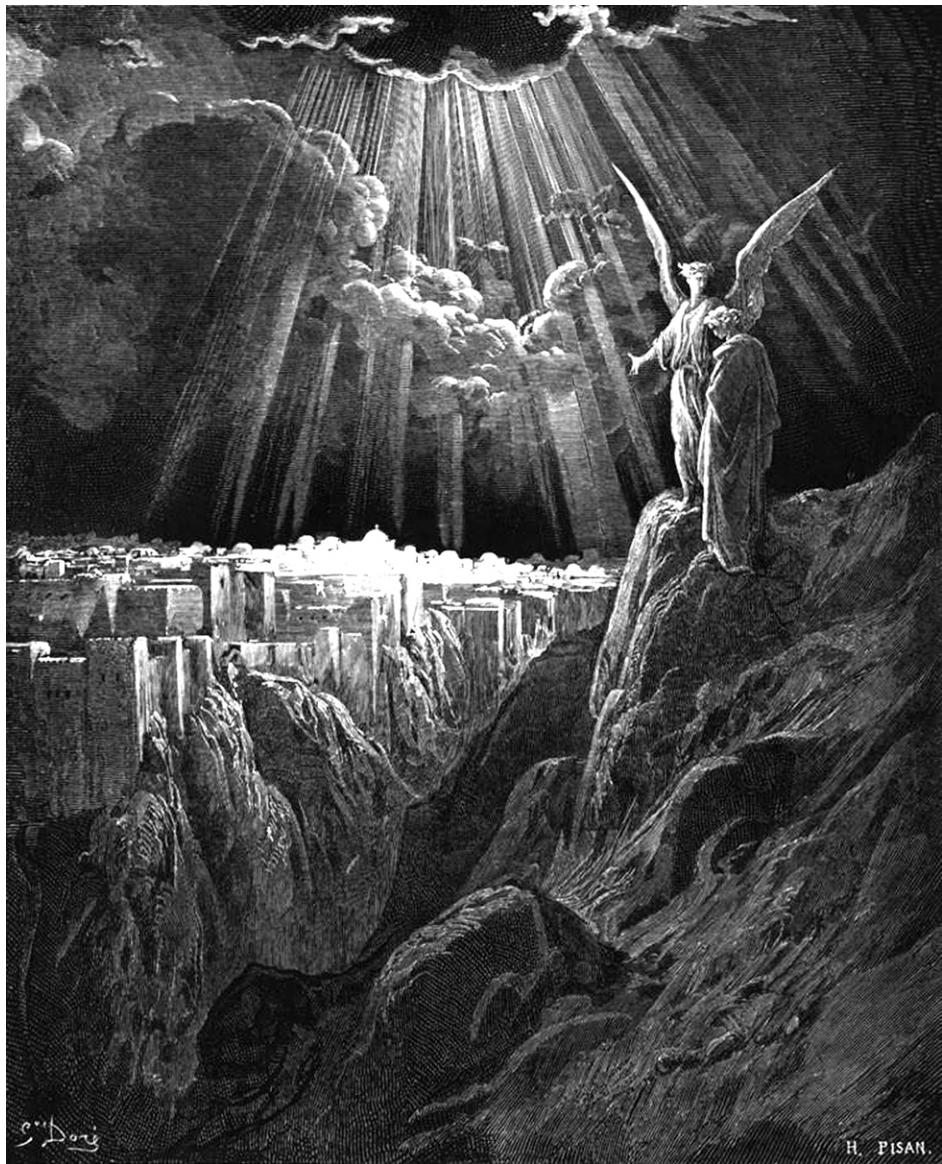
21 Un es redzēju jaunu debesi un jaunu zemi; jo tā pirmā debess un tā pirmā zeme bija zudušas, un jūra vairs nav. **2** Un es, Jānis, redzēju to svēto pilsētu, to jauno Jeruzālemi, no Dieva nokāpjam no debesīm, sataisītu kā savam vīram izgrednotu brūti. **3** Un es dzirdēju lielu balsi no debesīm sakām: redzi, tas Dieva dzīvoklis pie cilvēkiem, un Viņš mājos pie tiem un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs pie tiem, viņiem par Dievu. **4** Un Dievs nozāvēs visas asaras no viņu acīm un nāve vairs nebūs, nedz bēdas, nedz brēķšana, nedz raizes vairs nebūs; jo tās pirmās lietas ir pagājušas. **5** Un kas uz tā godības krēsla sēdēja, sacīja: redzi, visu es daru jaunu. Un Viņš uz mani sakā: raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesīgi. **6** Un Viņš uz mani sacīja: tas ir noticis. Es esmu Tas A(Alfa) un Tas O(Omega), Tas Iesākums un Tas Gals. Es tam iztvikušam došu no dzīvības ūdens avota bez maksas. **7** Kas uzvar, tam būs iemantot visas lietas, un Es būšu viņa Dievs, un viņš būs Mans dēls. **8** Bet tiem bailīgiem un neticīgiem un negantiem un slepkavām un mauciniekiem un burvījiem un elku kalpiem un visiem melkuljiem būs sava daļa tai zaņķi, kas deg ar uguni un sēru; tā ir tā otrā nāve. (**Limnē Pyr g3041 g4442**) **9** Un pie manis nāca viens no tiem septiņiem enģeļiem, kam tie septiņi kausi bija, pilditi ar tām septiņām pēdīgam mocībām, un runāja ar mani sacīdams: nāc šurp! Es tev rādišu to sievu, Tā Jēra brūti. **10** Un viņš mani garā noveda uz lielu un augstu kalnu un man rādija to lielo pilsētu, to svēto Jeruzālemi, kas no debesīm nokāpa no Dieva. **11** Un tai bija Dieva godība. Un viņas spožums bija tam visdārgākam akmenim līdzīgs, tā kā jaspisa akmens, kas spīd kā kristāls. **12** Un tai bija liels un augsts mūris ar divpadsmīt vārtiem, un uz tiem vārtiem bija divpadsmīt enģeli, un vārdi bija virsū rakstīti, kas ir tie divpadsmīt Israēla bērnu cilšu vārdi. **13** No austruma trīs vārti, no ziemeļa pušes trīs vārti, no dienasvidus pušes trīs vārti, no vakara pušes trīs vārti. **14** Un pilsētas mūrim bija divpadsmīt pamati un uz tiem Tā Jēra divpadsmīt apustuļu vārdi. **15** Un kas ar mani runāja, tam bija zelta kārts, ka tas to pilsētu mērotu un viņas vārtus un viņas mūrus. **16** Un tā pilsēta bija četrstūriga un bija tik gara, cik plata. Un viņš to pilsētu mēroja ar to kārti pie divpadsmīt tūkstošiem birzumiem; viņas garums un platums un augstums bija it vienāds. **17** Un viņš mēroja viņas mūri pie simts četrdesmit un četrām olektīm pēc cilvēka mēra, kas tam enģelīm bija. **18** Un viņas mūris bija uztaisīts no jaspisa; un tā pilsēta bija no skaidra zelta, kas skaidrai glāzei bija līdzīgs. **19** Un pilsētas mūra pamati bija izrotāti ar visādiem dārgiem akmeniem; pirmais pamats bija jaspis, otrais safirs, trešais kalķedons, ceturtais smaragds. **20** Piektais sardoniks,

sestais sardis, septītāis krizolits, astotais berils, devītais topāzis, desmitais krizoprazs, vienpadsmitais hiacints, divpadsmitais ametists. **21** Un tie divpadsmit vārti bija divpadsmit pērles, un ikvieni vārti bija no vienas pērles, un pilsētas ielas bija skaidrs zelts tā kā skaidra glāze. **22** Un es neredzēju nevienu Dieva namu iekš tās, jo Tas Kungs, tas visu valdītājs Dievs, ir viņas nams un Tas Jērs. **23** Un tai pilsētai saules nevajag nedz mēneša, ka tie tur spīdētu, jo Dieva godība to apgaismo, un viņas gaišums ir Tas Jērs. **24** Un tautas staigās viņas gaišumā, un kēniņi virs zemes savu godu un slavu nesis tur iekšā. **25** Un viņas vārti netaps aizslēgti dienā, jo nakts tur nav. **26** Un tautu godu un slavu tur nesis iekšā. **27** Un tur neieies neviens, kas ir apgānīts un negantību dara un melus, bet tie vien, kas ir rakstīti Tā Jēra dzīvības grāmatā.

22 Un viņš man rādīja dzīvības ūdens upi, skaidru kā kristālu, iztekam no Dieva un Tā Jēra godības krēsla. **2** Viņas ielas vidū un pa abējām upes pusēm bija tas dzīvības koks, kas nesa divpadsmit reiz auglus, ikvienā mēnesī savu augli, un tā koka lapas ir tautām par dziedināšanu. **3** Un nekāda nolādēta vairs nebūs, un Dieva un Tā Jēra godības krēsls būs tur iekšā, un Viņa kalpi Viņam kalpos. **4** Un redzēs Viņa vaigu, un Viņa Vārds būs pie viņu pieres. **5** Un tur nakts nebūs, un tiem nevajadzēs nedz uguns nedz saules gaišuma; jo Tas Kungs Dievs tos apgaismo. Un tie valdīs mūžīgi mūžam. (aiōn g165) **6** Un viņš uz mani sacīja: šie vārdi ir uzticami un patiesīgi. Un Tas Kungs, to svēto praviešu Dievs, Savu enģeli ir sūtījis Saviem kalpiem to rādīt, kam būs notikt isā laikā. **7** “Redzi, Es nāku drīz. Svētīgs ir tas, kas tur tos praviešu vārdus, kas šīnī grāmatā.” **8** Un es, Jānis, tas esmu, kas šīs lietas redzējis un dzirdējis. Un kad es biju redzējis un dzirdējis, tad es metos zemē pielūgt priekš tā enģeļa kājām, kas man šīs lietas rādīja. **9** Un viņš uz mani saka: raugi, nedari to! Jo es esmu tavs un tavu brāļu, to praviešu, darba biedrs, un to, kas šīs grāmatas vārdus tur. Pielūdz Dievu! **10** Un viņš uz mani saka: neaizziegelē tos praviešu vārdus, kas šīnī grāmatā, jo tas laiks ir tuvu. **11** Kas netaisnību dara, tas lai joprojām netaisnību dara, un kas ir apgānīts, tas lai joprojām ir apgānīts, un kas ir taisns, tas lai joprojām ir taisns, un kas ir svēts, tas lai joprojām ir svēts. **12** “Un redzi, Es nāku drīz, un Mana alga līdz ar Mani, ikvienam atmaksāt, kā viņa darbs būs. **13** Es esmu Tas A(Alfa) un Tas O(Omega), Tas Pirmais un Tas Pēdigais, Tas Iesākums un Tas Gals.” **14** Svētīgi ir tie, kas Viņa baušlus dara, lai viņiem vara(tiesibas) ir pie tā dzīvības koka, un lai viņi iejet pa tiem pilsētas vārtiem. **15** Bet ārā ir tie sunji un tie burvji un tie maucinieki un tie slepkavas un tie elku kalpi un ikviens, kas mil un dara melus. **16** “Es, Jēzus, Savu enģeli esmu sūtījis, jums šo apliecināt priekš tām Dieva draudzēm. Es esmu Dāvida sakne un dzimums, tā spožā Rīta Zvaigzne.” **17** Un Tas Gars un tā brūte saka: nāc! Un kas to dzird, tas lai saka: nāc! Un kam slāpst, tas lai nāk, un kam gribās, tas lai nem to dzīvības ūdeni bez maksas. **18** Jo es apliecināju visiem, kas dzird tos praviešu vārdus, kas šīnī grāmatā: ja kas pie šiem ko pieliek, tad Dievs pieliks viņam tās mocības, kas ir rakstītas šīnī grāmatā. **19** Un ja kas ko atņem no tiem praviešu vārdiem, kas šīnī grāmatā, tad Dievs atņems viņa daļu no tās dzīvības grāmatas un no tās svētās pilsētas un no tā, kas ir rakstīts šīnī grāmatā. **20**

Kas to apliecina, Tas saka: Tiešām, Es nāku drīz! Āmen. Tiešām, nāc, Kungs Jēzu! **21** Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jums visiem! Āmen.

Un es, Jānis, redzēju to svēto pilsētu, to jauno Jeruzālemi, no Dieva nokāpjam no debesīm,
sataisītu kā savam vīram izgreznotu brūti. Un es dzirdēju lielu balsi no debesīm sakām: redzi,
tas Dieva dzīvoklis pie cilvēkiem, un Viņš mājos pie tiem un tie būs Viņa ļaudis,
un Dievs pats būs pie tiem, viņiem par Dievu.
Jaņa Atklāsmes Grāmata 21:2-3

Lasītāja ceļvedis

Latviešu at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of ten special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, “*As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him.*” Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, “*And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned.*” So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, “*Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth.*” 2 Timothy 2:15. “*God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,*” 2 Peter 1:4-8.

Terminu Vārdnīca

Latviešu at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates ten special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 63 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos

Language: Koine Greek

Speech: proper noun, place

Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses

Strong's: g12

Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aīdios

Language: Koine Greek

Speech: adjective

Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6

Strong's: g126

Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn

Language: Koine Greek

Speech: noun

Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses

Strong's: g165

Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios

Language: Koine Greek

Speech: adjective

Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses

Strong's: g166

Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

Geenna

Language: Koine Greek

Speech: proper noun, place

Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses

Strong's: g1067

Meaning:

Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs

Language: Koine Greek

Speech: proper noun, place

Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses

Strong's: g86

Meaning:

Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr

Language: Koine Greek

Speech: proper noun, place

Usage: Phrase 5 times in the New Testament

Strong's: g3041 g4442

Meaning:

Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol

Language: Hebrew

Speech: proper noun, place

Usage: 65 times in 17 books, 50 chapters, and 63 verses

Strong's: h7585

Meaning:

The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō

Language: Koine Greek

Speech: proper noun, place

Usage: 1 time in 2 Peter 2:4

Strong's: g5020

Meaning:

Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Terminu Vārdnīca +

AionianBible.org/Bibles/Latvian---Latvian-Gluck-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 63 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lūkas Evaņģeljs 8:31
Pāvilavēstulē Romiešiem 10:7
Jaņa Atklāsmes Grāmata 9:1
Jaņa Atklāsmes Grāmata 9:2
Jaņa Atklāsmes Grāmata 9:11
Jaņa Atklāsmes Grāmata 11:7
Jaņa Atklāsmes Grāmata 17:8
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:1
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:3

aïdios

Pāvilavēstulē Romiešiem 1:20
Jūdas Vēstule 1:6

aiōn

Mateja Evaņģeljs 12:32
Mateja Evaņģeljs 13:22
Mateja Evaņģeljs 13:39
Mateja Evaņģeljs 13:40
Mateja Evaņģeljs 13:49
Mateja Evaņģeljs 21:19
Mateja Evaņģeljs 24:3
Mateja Evaņģeljs 28:20
Marka Evaņģeljs 3:29
Marka Evaņģeljs 4:19
Marka Evaņģeljs 10:30
Marka Evaņģeljs 11:14
Lūkas Evaņģeljs 1:33
Lūkas Evaņģeljs 1:55
Lūkas Evaņģeljs 1:70
Lūkas Evaņģeljs 16:8
Lūkas Evaņģeljs 18:30
Lūkas Evaņģeljs 20:34
Lūkas Evaņģeljs 20:35
Jaņa Evaņģelijs 4:14
Jaņa Evaņģelijs 6:51
Jaņa Evaņģelijs 6:58
Jaņa Evaņģelijs 8:35
Jaņa Evaņģelijs 8:51
Jaņa Evaņģelijs 8:52
Jaņa Evaņģelijs 9:32
Jaņa Evaņģelijs 10:28
Jaņa Evaņģelijs 11:26
Jaņa Evaņģelijs 12:34
Jaņa Evaņģelijs 13:8
Jaņa Evaņģelijs 14:16

Apustuļu Darbi 3:21
Apustuļu Darbi 15:18
Pāvilavēstulē Romiešiem 1:25
Pāvilavēstulē Romiešiem 9:5
Pāvilavēstulē Romiešiem 11:36
Pāvilavēstulē Romiešiem 12:2
Pāvilavēstulē Romiešiem 16:27
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 1:20
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 2:6
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 2:7
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 2:8
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 3:18
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 8:13
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 10:11
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 4:4
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 9:9
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 11:31
Pāvila Vēstule Galatiešiem 1:4
Pāvila Vēstule Galatiešiem 1:5
Pāvila Vēstule Efeziešiem 1:21
Pāvila Vēstule Efeziešiem 2:2
Pāvila Vēstule Efeziešiem 2:7
Pāvila Vēstule Efeziešiem 3:9
Pāvila Vēstule Efeziešiem 3:11
Pāvila Vēstule Efeziešiem 3:21
Pāvila Vēstule Efeziešiem 6:12
Pāvila Vēstule Filipešiem 4:20
Pāvila Vēstule Kolosiešiem 1:26
Pāvila 1. Vēstule Timotejam 1:17
Pāvila 1. Vēstule Timotejam 6:17
Pāvila 2. Vēstule Timotejam 4:10
Pāvila 2. Vēstule Timotejam 4:18
Pāvila Vēstule Titam 2:12
Vēstule Ebrējiem 1:2
Vēstule Ebrējiem 1:8
Vēstule Ebrējiem 5:6
Vēstule Ebrējiem 6:5
Vēstule Ebrējiem 6:20
Vēstule Ebrējiem 7:17
Vēstule Ebrējiem 7:21
Vēstule Ebrējiem 7:24
Vēstule Ebrējiem 7:28
Vēstule Ebrējiem 9:26
Vēstule Ebrējiem 11:3
Vēstule Ebrējiem 13:8
Vēstule Ebrējiem 13:21
Pētera 1. Vēstule 1:23

Pētera 1. Vēstule 1:25
Pētera 1. Vēstule 4:11
Pētera 1. Vēstule 5:11
Pētera 2. Vēstule 3:18
Jāņa 1. Vēstule 2:17
Jāņa 2. Vēstule 1:2
Jūdas Vēstule 1:13
Jūdas Vēstule 1:25
Jaņa Atklāsmes Grāmata 1:6
Jaņa Atklāsmes Grāmata 1:18
Jaņa Atklāsmes Grāmata 4:9
Jaņa Atklāsmes Grāmata 4:10
Jaņa Atklāsmes Grāmata 5:13
Jaņa Atklāsmes Grāmata 7:12
Jaņa Atklāsmes Grāmata 10:6
Jaņa Atklāsmes Grāmata 11:15
Jaņa Atklāsmes Grāmata 14:11
Jaņa Atklāsmes Grāmata 15:7
Jaņa Atklāsmes Grāmata 19:3
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:10
Jaņa Atklāsmes Grāmata 22:5

aiōnios

Mateja Evaņģeljs 18:8
Mateja Evaņģeljs 19:16
Mateja Evaņģeljs 19:29
Mateja Evaņģeljs 25:41
Mateja Evaņģeljs 25:46
Marka Evaņģeljs 3:29
Marka Evaņģeljs 10:17
Marka Evaņģeljs 10:30
Lūkas Evaņģeljs 10:25
Lūkas Evaņģeljs 16:9
Lūkas Evaņģeljs 18:18
Lūkas Evaņģeljs 18:30
Jāņa Evaņģeljs 3:15
Jāņa Evaņģeljs 3:16
Jāņa Evaņģeljs 3:36
Jāņa Evaņģeljs 4:14
Jāņa Evaņģeljs 4:36
Jāņa Evaņģeljs 5:24
Jāņa Evaņģeljs 5:39
Jāņa Evaņģeljs 6:27
Jāņa Evaņģeljs 6:40
Jāņa Evaņģeljs 6:47
Jāņa Evaņģeljs 6:54
Jāņa Evaņģeljs 6:68

Jāņa Evāngelijs 10:28

Jāņa Evāngelijs 12:25

Jāņa Evāngelijs 12:50

Jāņa Evāngelijs 17:2

Jāņa Evāngelijs 17:3

Apustuļu Darbi 13:46

Apustuļu Darbi 13:48

Pāvilavēstulē Romiešiem 2:7

Pāvilavēstulē Romiešiem 5:21

Pāvilavēstulē Romiešiem 6:22

Pāvilavēstulē Romiešiem 6:23

Pāvilavēstulē Romiešiem 16:25

Pāvilavēstulē Romiešiem 16:26

Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 4:17

Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 4:18

Pāvila 2. Vēstule Galatiešiem 6:8

Pāvila 2. Vēstule Tesalonikiešiem 1:9

Pāvila 2. Vēstule Tesalonikiešiem 2:16

Pāvila 1. Vēstule Timotejam 1:16

Pāvila 1. Vēstule Timotejam 6:12

Pāvila 1. Vēstule Timotejam 6:16

Pāvila 1. Vēstule Timotejam 6:19

Pāvila 2. Vēstule Timotejam 1:9

Pāvila 2. Vēstule Timotejam 2:10

Pāvila Vēstule Titam 1:2

Pāvila Vēstule Titam 3:7

Pāvila Vēstule Filemonam 1:15

Vēstule Ebrējiem 5:9

Vēstule Ebrējiem 6:2

Vēstule Ebrējiem 9:12

Vēstule Ebrējiem 9:14

Vēstule Ebrējiem 9:15

Vēstule Ebrējiem 13:20

Pēterēja 1. Vēstule 5:10

Pēterēja 2. Vēstule 1:11

Jāņa 1. Vēstule 1:2

Jāņa 1. Vēstule 2:25

Jāņa 1. Vēstule 3:15

Jāņa 1. Vēstule 5:11

Jāņa 1. Vēstule 5:13

Jāņa 1. Vēstule 5:20

Jūdas Vēstule 1:7

Jūdas Vēstule 1:21

Jāņa Atklāsmes Grāmata 14:6

Geenna

Mateja Evāngelijs 5:22

Mateja Evāngelijs 5:29

Mateja Evāngelijs 5:30

Mateja Evāngelijs 10:28

Mateja Evāngelijs 18:9

Mateja Evāngelijs 23:15

Mateja Evāngelijs 23:33

Marka Evāngelijs 9:43

Marka Evāngelijs 9:45

Marka Evāngelijs 9:47

Lūkas Evāngelijs 12:5

Jēkaba Vēstule 3:6

Hadēs

Mateja Evāngelijs 11:23

Mateja Evāngelijs 16:18

Lūkas Evāngelijs 10:15

Lūkas Evāngelijs 16:23

Apustuļu Darbi 2:27

Apustuļu Darbi 2:31

Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 15:55

Jāņa Atklāsmes Grāmata 1:18

Jāņa Atklāsmes Grāmata 6:8

Jāņa Atklāsmes Grāmata 20:13

Jāņa Atklāsmes Grāmata 20:14

Limnē Pyr

Jāņa Atklāsmes Grāmata 19:20

Jāņa Atklāsmes Grāmata 20:10

Jāņa Atklāsmes Grāmata 20:14

Jāņa Atklāsmes Grāmata 20:15

Jāņa Atklāsmes Grāmata 21:8

Sheol

Pirmā Mozus 37:35

Pirmā Mozus 42:38

Pirmā Mozus 44:29

Pirmā Mozus 44:31

Ceturta Mozus 16:30

Ceturta Mozus 16:33

Piekta Mozus 32:22

Pirmā Samuela 2:6

Otra Samuela 22:6

Pirmā Ķēniņu 2:6

Pirmā Ķēniņu 2:9

Ijaba 7:9

Ijaba 11:8

Ijaba 14:13

Ijaba 17:13

Ijaba 17:16

Ijaba 21:13

Ijaba 24:19

Ijaba 26:6

Psalmi 6:5

Psalmi 9:17

Psalmi 16:10

Psalmi 18:5

Psalmi 30:3

Psalmi 31:17

Psalmi 49:14

Psalmi 49:15

Psalmi 55:15

Psalmi 86:13

Psalmi 88:3

Psalmi 89:48

Psalmi 116:3

Psalmi 139:8

Psalmi 141:7

Salamana Pamācības 1:12

Salamana Pamācības 5:5

Salamana Pamācības 7:27

Salamana Pamācības 9:18

Salamana Pamācības 15:11

Salamana Pamācības 15:24

Salamana Pamācības 23:14

Salamana Pamācības 27:20

Salamana Pamācības 30:16

Salamans Mācītājs 9:10

Augstā Dziesma 8:6

Jesajas 5:14

Jesajas 14:9

Jesajas 14:11

Jesajas 14:15

Jesajas 28:15

Jesajas 28:18

Jesajas 38:10

Jesajas 38:18

Jesajas 57:9

Ecehiela 31:15

Ecehiela 31:16

Ecehiela 31:17

Ecehiela 32:21

Ecehiela 32:27

Hozejas 13:14

Amosa 9:2

Jonas 2:2

Habakuka 2:5

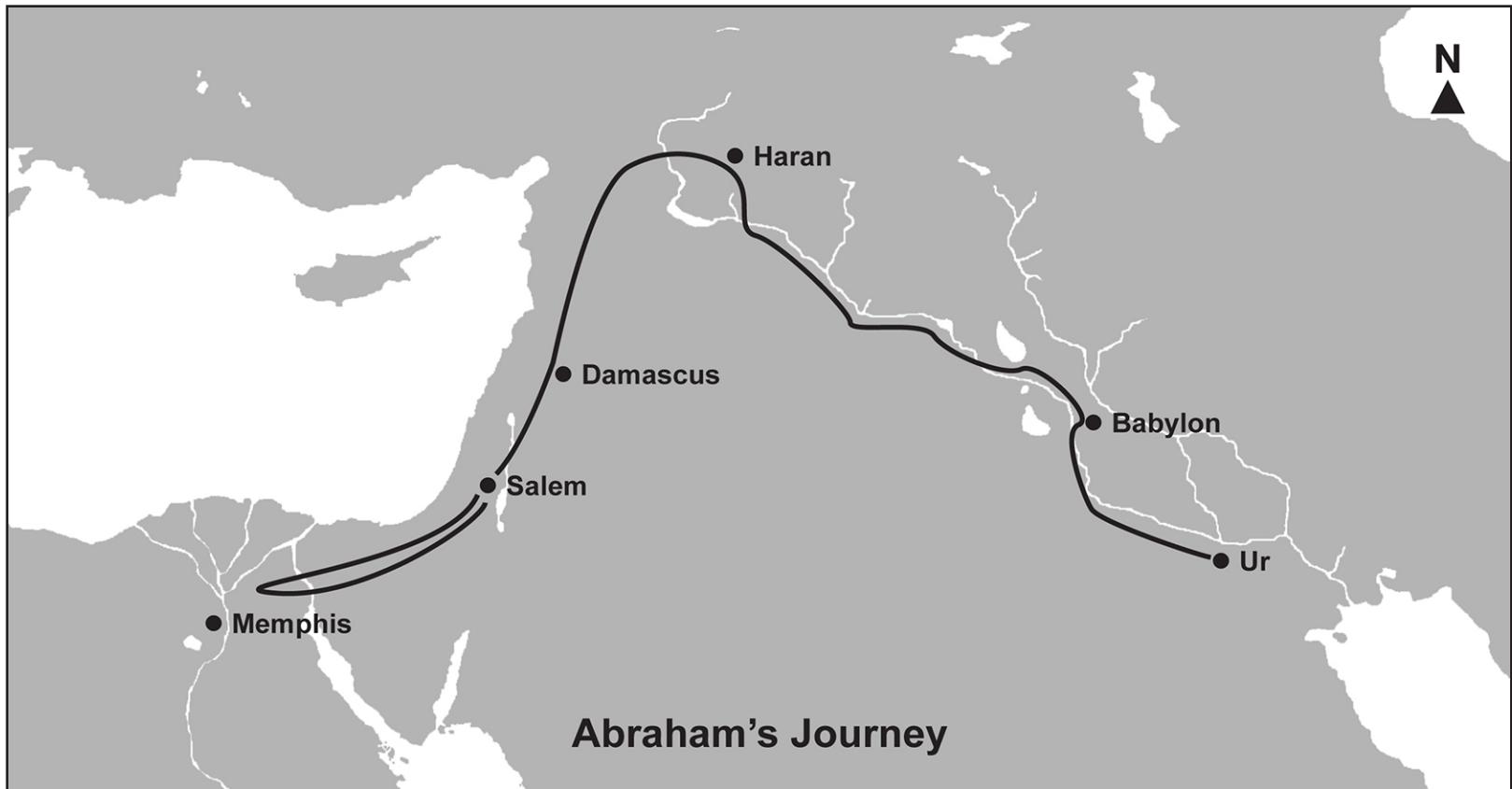
Tartaroō

Pēterēja 2. Vēstule 2:4

Questioned

Ījaba 31:12

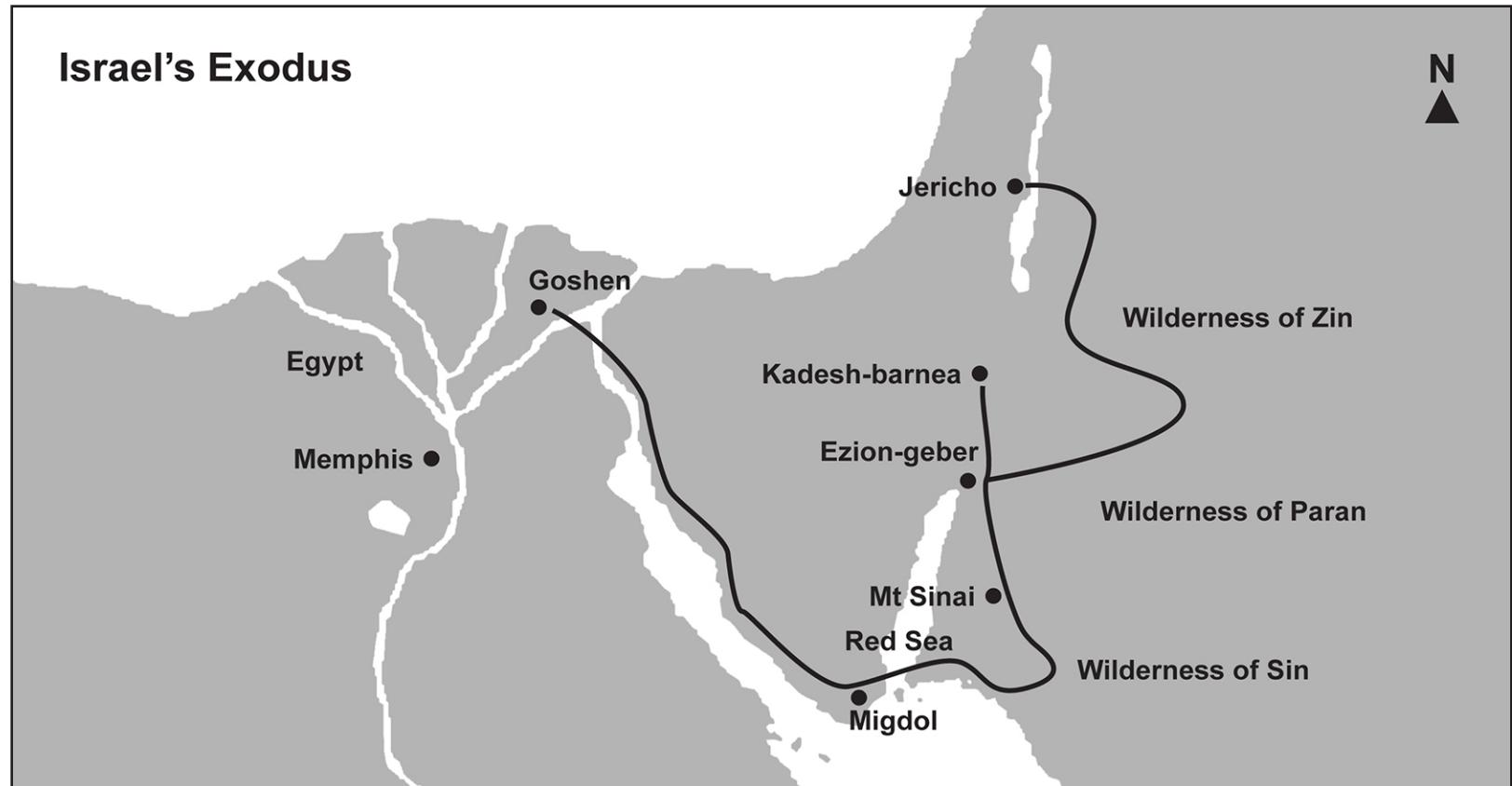
Pēterēja 2. Vēstule 2:17

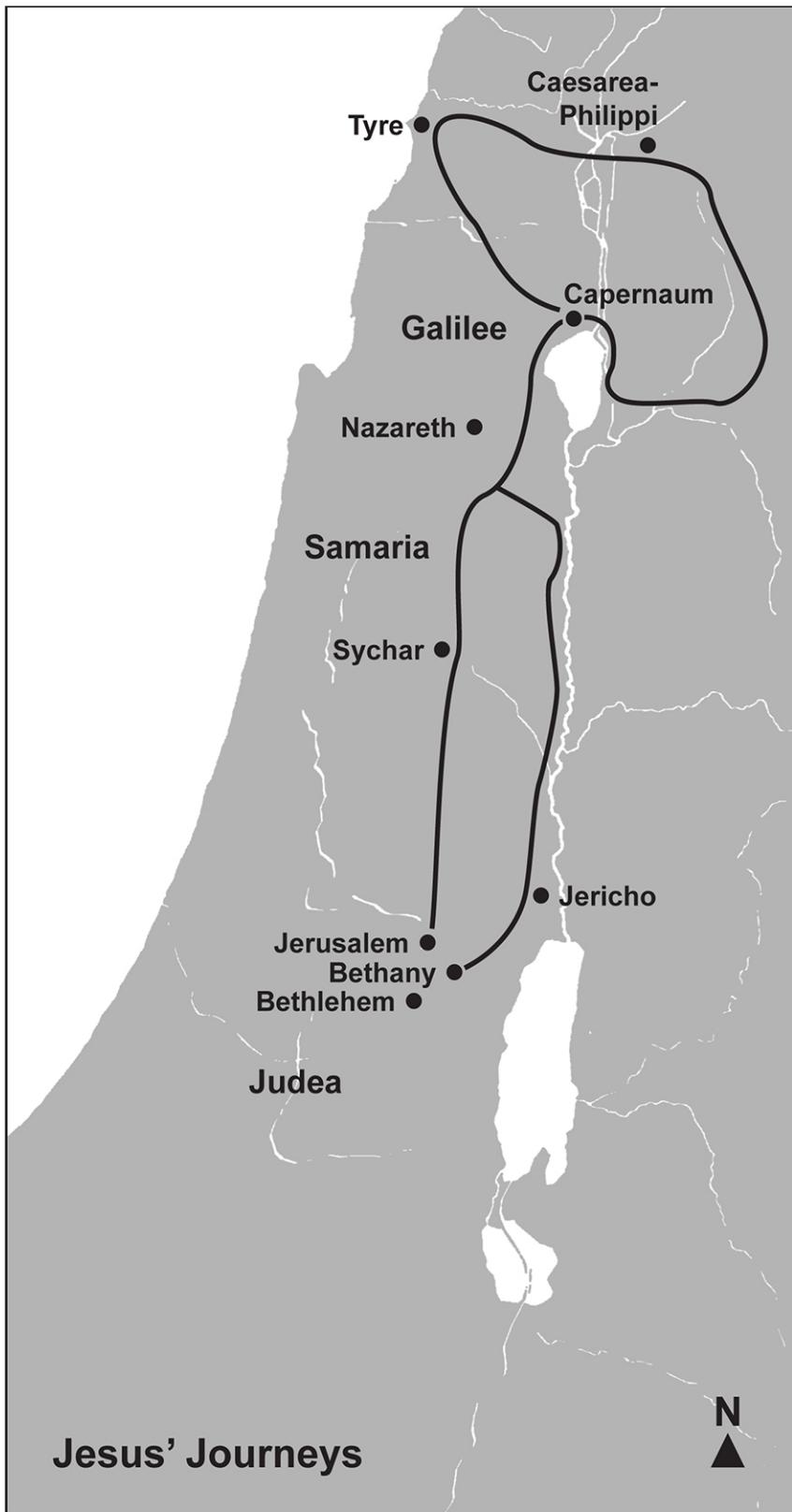
Caur tīcību Ābrahāms aicināts ir paklausījis un izgājis uz to vietu, ko tam bija mantot, un viņš ir izgājis, nezinādams, kur nonākšot. - Vēstule Ebrējiem 11:8

Israel's Exodus

N

Un kad Faraons tos ļaudis bija atlaidis, tad Dievs tos nevadīja pa Filistu zemes ceļu, jebšu tas bija īsāks, jo Dievs sacīja:
lai tiem ļaudīm nepaliekt ţēl, kad tie redz karu, un lai tie atkal negriežās atpakaļ uz Ēģiptes zemi. - Otra Mozus 13:17

Jo arī Tas Cīlveķa Dēls nav nācis, ka Viņam taptu kalpots, bet ka Viņš kalpotu un Savu dzīvību dotu par atpirkšanas maksu prieķš daudziem. - Marka Eванģēlijss 10:45

Pāvils, Jēzus Kristus kalps, aicināts par apustuli, izvēlēts, sludināt Dieva evaņģēliju, - Pāvilavēstulē Romiešiem 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophesies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Usher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

1956	Christ returns for his people
1830	Jim Elliot martyred in Ecuador
1731	John Williams reaches Polynesia
1614	Zinzendorf leads Moravian mission
1572	Japanese kill 40,000 Christians
1517	Jesuits reach Mexico
1455	Martin Luther leads Reformation
1323	Gutenberg prints first Bible
1276	Franciscans reach Sumatra
1100	Ramon Llull trains missionaries
1054	Crusades tarnish the church
997	The Great Schism
864	Adalbert martyred in Prussia
716	Bulgarian Prince Boris converts
635	Boniface reaches Germany
569	Alopen reaches China
432	Longinus reaches Alodia / Sudan
397	Saint Patrick reaches Ireland
341	Carthage ratifies Bible Canon
325	Ulfilas reaches Goth / Romania
250	Niceae proclaims God is Trinity
197	Denis reaches Paris, France
70	Tertullian writes Christian literature
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we? ►			Genesis 1:26 - 2:3 Mankind is created in God's image, male and female He created us					
How are we sinful? ►			Romans 5:12-19 Sin entered the world through Adam and then death through sin					
When are we? ▼								
Where are we?			Innocence		Fallen			Glory
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.	Fall to sin No Law	Moses' Law 1500 B.C.	Christ 33 A.D.	Church Age Kingdom Age
								New Heavens and Earth
► Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden	1 Timothy 6:16 Living in unapproachable light			Acts 3:21 Philippians 2:11 Revelation 20:3 God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City
		Son			John 8:58 Pre-incarnate	John 1:14 Incarnate	Luke 23:43 Paradise	
		Holy Spirit			Psalm 139:7 Everywhere	John 14:17 Living in believers		
	Mankind	Living	Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth Luke 16:22 Blessed in Paradise Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command	Genesis 1:1 No Creation No people	Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth			Matthew 25:41 Revelation 20:10 Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels
		Deceased believing			Luke 16:22 Blessed in Paradise			
		Deceased unbelieving			Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment			
	Angels	Holy			Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command			
		Imprisoned	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus	Revelation 20:13 Thalaasa Revelation 19:20 Lake of Fire Revelation 20:2 Abyss		
		Fugitive			1 Peter 5:8, Revelation 12:10 Rebelling against Christ Accusing mankind			
		First Beast						
		False Prophet						
		Satan						
Why are we? ►			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7 For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all					

World Nations

Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visus ļaudis, tos kristīdami Tā Tēva un Tā Dēla un Tā Svētā Gara vārdā, - Mateja Evaņģelijs 28:19